Láng Attila D.
Láng Krisztina

KISSY

29 rész

Láng Attila D.
Láng Krisztina

KISSY

2006–2022

A borítón
Beaulieu-sur-Mer belvárosa
és a Félsziget egy részlete

A teljes regény még nem készült el.
Ez a példány az első 29 részt tartalmazza.

A szerző magánkiadása, 2022

ISBN 978-963-08-0240-6

Az online gyerekeknek

Ezt ne próbáljátok ki otthon.

A könyvben olvasható akciójelenetek, veszélyes bűnözőkkel való összecsapások azért végződhetnek szerencsésen, mert ez egy regény, ahol a főszereplők életére, testi épségére vigyáz valaki, aki erősebb a rossz embereknél – a szerző.

Semmi szín alatt ne kezdjetek harcot bűnözőkkel, ne nyomozzatok utánuk és ne próbáljátok utánozni hőseinket. Ti nem vagytok regényben. Ne ezt tanuljátok meg ebből a könyvből, hanem azt, aminek hasznát látjátok. Olvasás közben ki fog derülni, mi az.

Ha megtámadnak, védekezzetek.

1.

A CSAPAT

Mohamed: Hahó, mizujs?
Pi: Szia.
Nimbostratus: Szia, Mohamed, hol voltál mostanáig?
Kissy: Szia!
Mohamed: Focizni, hol máshol? Én nem kotlok egész nap a gép előtt.
Pi: Ki nyert?
Süni: Szevasztok. :)
Kissy: Szia!
Mohamed: Mi nyertünk, hát persze! Helló, Süni!
Pi: Szia.
Nimbostratus: Szia, Süni.

Csengettek. Kiment ajtót nyitni, a csomagküldő szolgálat volt. Átvette, aztán bement a mobilért.

– Szia, anya!

– Szia, drágám, mi baj?

– Csomagod jött.

– Ki küldte?

– Donati és Társa – olvasta a céduláról –, Lyonból.

– Á, a lyoni iratok. Legfőbb ideje volt már. Kérlek, tedd az asztalomra. Köszönöm, hogy szóltál.

– Szívesen – felelte, közben a képernyőre sandítva. Mohamed és Nimbostratus a fociról beszélgetett, közben befutott Niala is, és egy filmről beszélt, amit nyilván ma látott. Niala állandóan filmekről beszélt.

– Nem tudom, mikor érek haza – mondta anya –, még lesz egy tárgyalásom Versailles-ban, lehet, hogy elhúzódik. De be leszek kapcsolva. Most mennem kell, szia!

– Szia – dünnyögte a vonalbontást jelző hangnak, átvitte a csomagot anyáék szobájába és visszaült a géphez.

Niala: Kissy, itt vagy?

Kissy: Bocs, telefonáltam. Szia, mi hír?

Mohamed: Zidane egy szuperfej! :)

Niala: A párbajról meséltem a srácoknak. Most láttam. Ismered?

Kissy: Nem.

Süni: Aha, éppen ezt a szuperfejét hasznosította.

Niala: Óriási film, ki ne hagyd!

Elmosolyodott. Niala minden filmért lelkesedett, mindennap elmesélte, hogy milyen filmet vett ki a tékából, esetleg hogy milyet látott évekkel ezelőtt.

Pi: Nézzétek, én nem nagyon vagyok otthon a sportban, de szerintem egy focistának ugyanúgy kellene viselkedni, mint mindenki másnak. Azaz értelmes ember módjára, nem mint egy dúvad.

Süni: Miért, mások értelmes ember módjára viselkednek?

Pi: Nem, hát éppen ez az.

Niala: Pont erről szól a film, amit mondtam.

Nimbostratus: Miről szól?

Niala: Egy pasiról, aki megy az országúton és megelőz egy nagy böhöm fekete tankert.

Süni: És?

Niala: A tanker onnantól nem hagyja élni, végigüldözi a fél országon.

Nimbostratus: Miért?

Pi: Az soha nem derül ki.

Niala: Nem lehet tudni. Folyton leszorítja az útról, párszor megpróbál belerohanni, de a sofőrt soha nem lehet látni.

Pi: Úgy van. Ez a film a megfoghatatlan, nyomasztó félelemről szól, nagyon jól. Amúgy Spielberg első filmje.

Nimbostratus: Akkor jó lehet. Megnézem majd a tékában.

Süni: Spielberg nagyon király! :)

Sóhajtott. Nem kedvelte az ilyen filmeket. A romantikus filmeket szerette, főleg ahol nevetni is lehet, meg izgulni a fiúért és a lányért, mert félreértések akadályozzák, hogy egymásra találjanak, de aztán végül minden jóra fordul, a fiú átöleli a lányt, és hosszan, igazán szerelmesen megcsókolja…

Ez járt a fejében akkor is, amikor regisztrált ide a Kölyökklubba. Éppen egy régi filmet látott Meg Ryannel, aki a pasija miatt Párizsba utazik, és összeakad egy link fazonnal, aki csempészésbe akarja belevinni, aztán segít neki, hogy visszaszerezze a pasit, de közben ő is beleszeret a lányba, meg persze a lány is őbelé, csak nem vallja be saját magának se, és a végén ott marad a fazonnal Franciaországban, és a film végén igazán hosszan és szerelmesen megcsókolják egymást.

Az ilyen filmeket szerette. Ennek a filmnek még a címében is csók volt, Francia csók, az volt a címe, ezért választotta azt a nicket, hogy Kissy. Szégyellte volna franciául írni, angolul valahogy más, és a csók mögé tett ipszilontól tényleg olyan, mint egy név. Vannak is hasonló nevek, Kitty meg Sissy meg mindenféle, hát akkor igazán lehet Kissy is. Amint látta, vannak itt az övénél bolondabb nickek is. Például Nimbostratusé, aki neki is megmagyarázta, mint alighanem mindenkinek, hogy ez latinul esőfelhőt jelent. Ő nem is tudta, hogy a felhőknek is van latin nevük. Persze hogy van, felelte Nimbostratus, neki kiterjedt családja van, Cumulus, Stratus, Altostratus, Stratocumulus, ilyen nevekkel dobálózott, meg is mondta mindegyikről, hogy az öcsikéje vagy a nagynénje, de hogy melyik felhő milyen rokon, azt ő nem tudta megjegyezni. Lehet, hogy maga Nimby se.

Nimby borzasztóan okos srác volt, talán az egész klubban a legokosabb. Bár azóta, hogy ezzel a társasággal megismerkedett, ő nemigen járt a klub többi részén, csak ide jött mindig, az ő szobájukba.

Pi is nagyon okos srác volt, éppenséggel a többiek se voltak éppen hülyék. Mondjuk Mohamed, aki folyton csak a labdát kergeti, talán nem egy észlény, de lehetne rosszabb is. Például mint Martin az ő osztályából, aki nem kergeti folyton a labdát, ehelyett a lányokat kergeti folyton. Ővele még nem nagyon próbálkozott, az igaz. Mohamed tényleg sokkal jobb fej, őt az egész hülye csajozás nem érdekli. Egyébként Nimbyt és Pit sem. Süni kicsit már udvarlósabb típus, néha szépeket mond neki, de ő se az a nyomulós. Itt csupa rendes fiú van, azért is jár ide.

A lányokat rajta kívül egyelőre csak Niala képviselte, ő is jó fej, Nimbostratus egyből kiszaszerolta, hogy a neve visszafelé Alain, és így hívják-e, mire Niala azt felelte, nem őt, Delont. Merthogy ő a kedvenc színésze. Kicsit talán öreg hozzád, felelte akkor Pi, amire Niala vigyorgott és azt mondta, ez a színészek nagy előnye, fiatal korukban el lehet tenni őket későbbre. És küldött nekik egy képet egy régi filmből, amin Delon még fiatal és állati csábosan néz ki.

Nem voltak mindig magukban; mások is be-benéztek az ő szobájukba, ahogy a többibe is. Be lehetett állítani, hogy szabad legyen-e belépni meghívó nélkül, és ők úgy állították be, hogy igen. Hisz minél többen vannak, annál jobban szórakoznak. Volt olyan eset, hogy tízen voltak egyszerre, ők hatan és négy alkalmi látogató. De persze volt olyan is, hogy csak ketten-hárman voltak bent, és az is gyakori volt, hogy egymagában kellett várakoznia, amíg jött valaki. Ilyenkor eleinte nyitott egy-két további ablakot és benézett más szobákba is, később ez már eszébe se jutott.

Aztán egyik este jött még valaki.

Sheila: Sziasztok!

Nimbostratus: Szia.

Kissy: Szia, Sheila!

Mohamed: Helló, mizujs?

Sheila: Csak nézegetek.

Nimbostratus: Üdv körünkben.

Kissy: Mondd tovább, Nimby.

Nimbostratus: Ja. Szóval azt kérdezte, hogy mikor volt a százéves háború. Erre az a síkhülye ráfeleli: száz évvel ezelőtt!

Mohamed: :)))

Kissy: Jézusom. :)

Sheila: :O

Nimbostratus: De ez még semmi. Periklész fölkapja a fejét, hogy mit is hallott vagy jól hallotta-e, mire a hapek azt mondja: akarom mondani, száz év múlva!

Kissy: :)))

Mohamed: LOL

Sheila: :)))

Kissy: Tényleg nem normális!

Mohamed: Hozzánk is jár pár nyomott ürge, de ez csúcs!
Sheila: Bocs, mit jelent az, hogy LOL?
Nimbostratus: Laughing Out Loud, vagyis hangos röhögés.
Sheila: Kösz. :)
Mohamed: Van ROTFL is, az azt jelenti, hogy Rolling On The Flour Laughing, a padlón fetrengek a röhögéstől.
Sheila: :)))
Nimbostratus: Floor. A flour lisztet jelent, nem padlót.
Kissy: Miért, az még jobb lehet, ha valaki már a lisztben hempereg a röhögéstől!
Nimbostratus: :)))
Mohamed: LOL!
Sheila: :))) Például egy pék!
Nimbostratus: ROTFLour

Ez a ROTFLour járt az eszében akkor is, amikor Angélique-et hallgatta, aki nyögve igyekezett valami értelmeset felidézni az előző óra anyagából. Remélhetőleg eltart a dolog az óra végéig, mert ha Dubois még egy áldozatot kíván, az jó eséllyel ő lesz. És ő se tud semmivel többre visszaemlékezni, mint Angélique. Zűrzavar az egész.

Chantal meglökte a kezét.

– Hm?

Chantal Martin felé intett a szemével.

Kérdőn fölvonta a szemöldökét.

Chantal kört rajzolt a mutatóujjával.

Megvonta a vállát. Persze, ez Martinre vall, majd pont Chantal körül nem kezd legyeskedni. Amúgy inkább a szőkékre bukik. Persze nemcsak azokra, Jennifer körül is keringett egy ideig, és ő barna, viszont különlegesség, félig amerikai, félig német, és három nyelven beszél. Őt, Kissyt eddig még Martin nemigen vette észre, nem csoda, se nem szőke, se nem amerikai, és nincs is jó alakja. Legalábbis ez következik abból, hogy Isabelle a múltkor kifakadt, hogy mennyit tornázik és mégis olyan az alakja, mint egy rozzant virslinek, hát akkor az övé milyen lehet, Isabelle mindig csinosabb volt nála. Állati kiszúrás ez az egész dolog, igazán csinálhatott volna Isten három nemet, akkor akinek nincs esélye az egyiknél, még próbálkozhat a másikkal. Persze Isabelle-nek is inkább a szája jár, amikor

rozzant virslihez hasonlítja magát, a minap látta őket Romainnel, a srác elég tisztességesen bele van pistulva. És nem azért, mert nem kap jobbat, egy hónapja még Jeanne-nal járt. Igazából Isabelle-nek semmi oka nincs keseregni, az egész osztályban egyetlen lány van, aki *tényleg* szerencsétlen a fiúkkal. Ő, Kissy.

Sokszor már maga is így, Kissyként gondolt magára. Ez a név a netet jelentette, ahol nem kell önmagának lenni, ahol Kissy lehet, akinek nem látják az arcát és nem nézik az alakját. Itt mindent tudnak az emberről, az osztályban az összes fiú látta már őt fürdőruhában, Nimbostratusék pedig még azt se tudják, hogy milyen magas vagy milyen színű a haja. Sose kérdezték. Olyannak képzelik el, amilyennek akarják.

Ő se tudja, hogy a klubbeli srácok milyenek, csak tippjei vannak. Pi és Nimbostratus idősebb lehet nála, tizenöt-tizenhat évesek; a neten kívül ilyen idős fiúkkal nem is állna szóba, azok már nem érnék be annyival, mint Martin meg a többi srác az osztályból. Legalábbis Colette és Isabelle szerint, akik jártak már ilyen fiúkkal, és mind a ketten azért dobták ki őket, mert többet akartak némi csókolózásnál. Pedig Colette amúgy nem sokat vacakol azzal, hogy hagyja magát megcsókolni. A neten azért ez más, ott nem így mennek a dolgok, legfeljebb beszélni lehet ilyesmiről, ámbár eddig még nem fordult elő, de az se lenne nagy baj. Személyesen azért más lenne.

Süni meg Mohamed inkább az ő korosztálya lehet. Mohamedet olyannak képzelte el, mint François-t, ilyen kis ugribugri srácnak, aki állandóan focizik, fára mászik, rohangál, de mint fiú szóba se jöhet. Mohamed se, ő soha nem mond szépeket neki vagy Nialának, nem úgy, mint Süni. Süni olyasféle lehet, mint Jean-Michel volt, egy rendes srác, akire számítani lehet, mert nem hagy cserben a bajban, de nem is próbál rád mászni. Kár, hogy Marseille-be költözött. Ámbár az is igaz, hogy ha Martin költözött volna Marseille-be, az sokkal rosszabb volna, mert igaz ugyan, hogy Martin sorra veszi az összes lányt az osztályban és azon kívül, és mindegyik csak pár hétig tart, de azért ő, Kissy, már nagyon várja azt a pár hetet, amikor Martin őrá néz majd úgy, mint most Chantalra.

ROTFLour? Nem, a klubbeli srácok valószínűleg nem hemperegnének lisztbe nevettükben, ha tudnák, mennyit és főleg hogyan gondol ő Martinre. Értelmesebbek a többinél. Vagy csak neki tűnik úgy? Mindenesetre nem az az első ötletük, ha találkoznak egy lánnyal, hogy hogyan lehetne megcsókolni, egyéb dolgokról nem is beszélve. Jó, persze, a neten ez aligha sikerülne, de személyes találkozásnál meg lehet vele próbálkozni, és eddig egyikük se javasolt ilyesmit. Legalábbis közülük, a csoportból nem. Egyszer azért volt egy ilyen eset, a srácot Sapkának hívták, Süni meg ő voltak bent éppen, amikor jött. Kábé három percen belül megkérdezte, hogy Süni és őközüle lány-e valamelyik, ő pedig akkor még naiv újonc volt és megmondta, hogy az. Hát a srác rögtön rászállt, randit kért tőle, jó darabig szekálta, pedig még azt se tudta, hány éves vagy hogy néz ki, amire Süni közölte, hogy hagyja békén. A srác hepciáskodni kezdett, hogy neki ugyanúgy joga van itt lenni és csajozni, mint Süninek, amire Süni kioktatta, hogy itt lenni nem jog, hanem lehetőség, amit meg lehet vonni, ő pedig nem csajozik. A privát ablakban pedig megmondta neki, Kissynek, hogy Nimbostratusé a felügyeleti jog, szerencsére tudja az emailcímét, csak azt nem tudja persze, hogy a gépe előtt van-e. Hát ott volt, mert két percen belül megjelent, csak álnéven, Marie-nak hívták, először nem is tudták, hogy ő az. Sapka őrá is rámozdult, Nimby egy darabig tűrte, aztán azt mondta:

Marie: Figyelj, Sapek, van itt két pici baj.

Sapka: Na mi?

Marie: Az első az, hogy ebben a társaságban a lányokkal is úgy bánunk, ahogy szeretnénk, ha velünk bánnának, és a te tenyérbemászásod ebbe nem fér bele.

Sapka: Mi a frászról beszélsz?

Marie: A második pedig az, hogy én nem randizhatok veled, mert fiú vagyok, és itt én vagyok a góré. Úgyhogy repülsz. Fasten your seatbelt, dude. *[Csatold be a biztonsági övedet, öcskös.]*

Marie kirúgta Sapkát.

Marie tiltólistára tette Sapkát.

Marie neve mostantól Nimbostratus.

Nimbostratus: S ím, az álarc lehull!

Szóval ilyenek a srácok ebben a társaságban. A Kölyökklub más részein nem ilyenek, inkább hasonlítanak azokra, akikkel a suliban meg a strandon meg mindenfelé találkozik, azért is jobban szeret ide járni, Nimbyékhez. A Sapka-eset után Nimby neki és Nialának is jogot adott, hogy kitiltsanak valakit, ha ő nem lenne kéznél. Később Sheila is megkapta. A fiúk nem kérték, őket nem zaklatják.

Kissy: Lehet, hogy ha Sörhasú Vén Pasi lenne a nickem, békén hagynának.

Süni: :) Lehet. De az is megoldás, ha nem válaszolsz, ha új nickek azt akarják tudni, hogy lány vagy-e.

Nimbostratus: Vagy a korodat, vagy rendszertani hovatartozásod bármelyik részletét. Általában IRL adatokkal vigyázni kell.

Kissy: Az mi?

Nimbostratus: In Real Life, vagyis a valódi életben létező adat. Legfőképpen a lakcímed. Ha azt tudják, minden egyebet meg tudnak szerezni.

Kissy: Ugyan mit akarhatnának éntőlem?

Süni: Kissy! Erőltesd meg egy kicsit a fantáziádat!

Hát ebbe kicsit belepirult, még jó, hogy itt nem látni egymás arcát. De azért jó dolog, hogy ilyenek ezek a klubbeli srácok. A suliban senki sincs, aki így bánna vele… aki vigyázna rá. Persze nem csoda. Ide azért jönnek, mert barátok, a suliba meg azért, mert muszáj.

Egy időben elgondolkodott, vajon mi lenne, ha megpróbálna járni az egyik sráccal innen a klubból. Nem, szó se lehet arról, hogy a suliból valakivel, először is mert a túlnyomó részük olyan, hogy akkor se járna velük, ha más fiú nem élne Európában, másodszor pedig mert azt Martin is megtudná. Ő pedig nem akarja rontani az esélyeit Martinnél, de addig is, amíg észreveszi… meg úgy egyáltalán…

De nem sikerült. Mohamedet választotta, igazából csak azért, mert egyik este éppen ővele volt kettesben. Aznap is nagyon meleg volt, mint akkor már régóta, éppen erről beszéltek. Ő pedig elhívta Mohamedet fagyizni másnap suli után. Jobbat nem tudott kitalálni. Végül is Bernard vagy egy hónapja ugyancsak fagyizni hívta Hélène-t, és azóta is együtt járnak, annyira nem

lehet rossz a módszer, úgy gondolta. De ha a módszer jó volt, akkor ő nem értett a használatához, mert Mohamedet egyáltalán nem érdekelte a dolog. Mintha vállat vont volna: neki mindegy, ha elmennek fagyizni, jó, ha nem mennek, úgy is jó. El is ment a kedve a dologtól, el se mondta, mit talált ki, hol találkozzanak és miről ismerjék föl egymást. Akkor pár napig nem lépett be, annyira elkedvetlenítette, hogy még itt se boldogul a fiúkkal.

Aztán rájött, hogy a hiba nem őbenne van, hanem Mohamedben, őt valószínűleg még egyáltalán nem érdeklik a lányok. Fiatal hozzá, van ilyen, őnáluk François semmivel sem érettebb egy kisiskolásnál, legföljebb arra jó, hogy mulasson az ember a bolondságain.

Akkor visszatért a klubba. Tervezte, hogy megpróbálja a dolgot valamelyik másik fiúval, de sehogy nem adódott alkalom.

Amikor Chantal oldalba bökte, reflexszerűen a katedra felé pillantott, de Desanges nem tartott igényt rá, Jean-Philippe-et nyösztette éppen.

– El kéne menni valamelyik nap – súgta Chantal. Ez őnála mindig a mozit jelentette.

– Igen? Mire?

– Sophie Marceau.

– Mi, *A házibuli?* – Ezer éve kívülről tudta mindkét részt, megvoltak DVD-n, esze ágában se volt mozira költeni miattuk.

– Hülye. Marceau rendezte. Hol élsz te?

Ezen a kérdésen elgondolkodott egy percre. Itt. Ez kétségtelen. Ugyanakkor viszont a neten is. Sőt ha jobban meggondolja, igazából a neten él, „idekint” csak létezik. Van.

Végül péntekre beszélték meg a mozit, hétvégén mindkettejükre igényt tart valamilyen szinten a család. Aztán sietett haza, a klubban már ott lehetnek a többiek. Tegnap Nimby és Pi is hiányzott, Niala két napja nem jött, Sheila se.

Kicsit csalódott, amikor látta, hogy senki sincs bent, de sebaj, majd jönnek. Addig körülnézett a neten. Öt perc múlva megjelent Sheila.

Kissy: Szia, Sheila, jó, hogy látlak.

Sheila: szia, figyelj, nagyon kevés az időm, el tudsz érni valakit a bois közelében?

Kissy: Én a Bois közelében lakom, miért?
Sheila: de jó, figyelj, kéne egy kis segítség. megpattantam otthonról és nincs egy vasam se. öt percet tudtam kifizetni egy netkávézóban és kész.
Kissy: :O
Sheila: istibizi megadom, egy ötös is elég volna!
Kissy: Persze, de el is lehetsz nálunk, senkit nem fogsz zavarni.
Sheila: nem mehetek el innen, a bátyám robogójával jöttem és kiürült a tank. nem merem itthagyni, agyonvág, ha baja esik. ide tudsz jönni?
Kissy: Persze, de hol vagy?
Sheila: charcot és barrès, pont a bois sarka. a tulaj integet, lejár az időm, kint leszek a robogónál, szia!
Kissy: Várj!
Sheila kilépett.

Mérgesen nézte a feliratot. Elég gyorsan gépelt, már leírt a következő sorból is annyit, hogy „Miről ismerlek”, de nincs már értelme befejezni. Felugrott.

Ismerte azt a helyet, elég nagy kereszteződés, Sheila valószínűleg a route de la Muette à Neuillyn van, az jön ki a Bois-ból. Az előszobában fölkapta a pénztárcáját és már kint is volt. Az udvarban tette le a biciklit, azzal megy, tíz perc alatt ott van. Az utcájuk az avenue du Madridba torkollik, aminek a folytatása a boulevard Commandant Charcot. Mindig erre megy, ha a Bois környékére akar eljutni. Szerencse, hogy Sheilát éppen itt érte baj.

Majd vesz neki benzint a robogóba, hazajönnek és elmondja, miért szökött meg otthonról. És miért ilyen kevés pénzzel.

Tényleg ott volt tíz perc alatt. Ahogy elérte a kereszteződést, lassított és figyelni kezdett mindenfelé, hol lát egy lányt robogóval. Itt sehol, de majd a túloldalon. Jobb felé tartott, aztán átkanyarodott a Muette-re. Robogó sehol, egy-két teherautó parkolt a zebra után, egy motorbicikli, egy kamion.

A kamion mögül köpcös, bajuszos férfi lépett ki és intett neki. Lefékezett és letette a jobb lábát.

– Te jöttél a barátnődért? – kérdezte a bajuszos. Bólintott, kicsit meglepve.

– Bent van a kocsiban, sírdogál – mutatott a bajuszos a kamion rakterének félig nyitott ajtajára.

Kissy leugrott a bicikliről és a kamionhoz támasztotta. Egy létra is volt ott, Sheila azon ment föl. Három lépéssel a raktérben termett. Jókora ládák hevertek mindenfelé, kerülgette őket, aztán egyszer csak megtorpant. Közvetlenül előtte volt a raktér fala. Megfordult és visszahőkölt: ott állt a bajuszos és vigyorgott.

– Hol van?…

– Éppen lisztbe hempereg nevettében – vigyorgott a bajuszos még visszataszítóbban. Ő pedig csak állt és nézett rá, még csak félig-meddig fogta fel a szavak értelmét.

A bajuszos közelebb lépett. – Beszélgessünk egy kicsit – mondta vigyorogva. Miért vigyorog ez egyfolytában, és… már meg akarta kérdezni, hol van Sheila, mit művelt vele, amikor rájött mindenre.

Későn. A bajuszos a vállára tette mindkét kezét és a fal felé tolta. – Nem érdemes zajt csinálni. Nagy a forgalom, senki nem fog hallani semmit.

Lelökte a válláról a kezeket, a bajuszos nevetett és kirántotta alóla a lábát. Nagyot puffant a kamion padlóján, alaposan meg is ütötte magát, de mire ezt fölfogta volna, a pofa megragadta és a hátára fordította. És máris ott lihegett rajta. A nadrágját próbálta kinyitni, de ő elkeseredetten védekezett, a pofa meg zihált valamit arról, hogy kár a gőzért, és fölébe hajolt.

Hirtelen belefejelt az arcába, minden erejét beleadva a mozdulatba, neki is megfájdult a nyaka, de a pofa akkorát ordított, hogy zengett bele a kamion. Elengedte a nadrágját, mindkét kezével az arcát tapogatta. Kissy pontosan tudta, mit tesznek ilyenkor a filmekben – most azon múlik minden, hogy ő is meg tudja-e csinálni. A jobb térdével teljes erejével a pofa lába közé rúgott. Az üvöltés megszűnt, mintha hirtelen megsüketült volna. A pofa eldőlt és tompa puffanással elterült a padlón.

Kissy talpra vergődött és rohanni kezdett kifelé, olyan gyorsan, hogy majdnem lezuhant a kamion végén az úttestre. Nem mert leugrani, inkább megfordult és lemászott. A bajuszosnak csak a lába látszott a ládák mögött, még fetrengett kínjában. Úgy kell a szemétnek! Leért a földre, előhúzta a biciklit és fölugrott rá.

Úgy tekert hazáig, mint akit kergetnek. Kétszer is kis híján egy kocsi alatt kötött ki.

Ahogy beesett a lakásba, ledobálta magáról a koszos ruhát és eresztett fürdővizet, közben keresett egy fájdalomcsillapítót, mert lüktetett a feje, fájt a nyaka, a lába, a dereka, mindene. Aztán berogyott a kádba.

Sok mindenen járt az esze. Hogy nem megy többé a klubba, ahol így rászedhetik. Hogy megy eztán is, de fiúnak fogja kiadni magát. De akármit gondolt, minden hülyeségnek tűnt. Semminek nem volt semmi értelme.

Kimászott a kádból, és egyszerre rátört két érzés. Hogy farkaséhes, és hogy beszélni akar Chantallal. Gyorsan megtörölközött és belebújt a fürdőköpenyébe, aztán megtámadta a konyhát. Anyáék szokták így mondani, amikor hazaérnek valami hosszúra nyúlt üzleti megbeszélés után: „Most aztán megtámadom a konyhát". A faliórára nézett. Negyed négy, félórát ücsörgött a kádban. Ezer év, mire anya hazaér, ha egyáltalán hazajön ma és nem éjszakázik megint másik városban. Ez jó. Ha most itthon lenne, hallgathatná az örökös szemrehányásait, amik nem oldanak meg semmit, kivéve anya állandó lelkifurdalását, amiért a karriert választotta és nem gondoskodik róla megfelelően. Azaz sehogy. Nem, nagyon jó, hogy anya most nincs itthon.

Gondolkodás közben járt a keze is, jó nagy adag szalonnás rántottát sütött, egy tálcát megpakolt zöldfélével, paradicsom, paprika, hagyma, uborka, kinyitott egy rákpástétomot is, aztán egy olajos halat. Tea volt készen, és kivett egy üveg narancslét. Sajt is kell, kivett egy camembert-t és egy nagy szelet rokfort. Szeretett így enni, sokfélét egyszerre, hol ehhez nyúlni, hol ahhoz. A többiek kinevették érte, mármint aki egyáltalán tudott erről, Chantal, Jean-Michel… amúgy a legtöbbnek az osztályban fogalma sincs, hogy ő planktont eszik vagy gazellát.

Ezt a szöveget Sünitől szedte, valamikor elmesélte nekik, hogy ő mennyi mindenfélét eszik egyszerre. Azt mondta, hogy ő, Süni például imádja az indiai kaját, amit a szülei ki nem állhatnak, úgyhogy hetente vagy ahogy a zsebpénzéből futja, vesz magának valamit vagy beül valami indiai csehóba. Csehót mondott, erre tisztán emlékszik. És akkor mondta Süni, hogy

neki fogalma sincs, hogy a barátai vagy az osztálytársai planktont esznek vagy gazellát, de nem is érdekli, ő azt eszik, amit szeret.

Megállt az evésben, egy falat rántottával a szájában.

Mit is felelt ő akkor erre?

Azt felelte, hogy majd ő is kipróbálja, valamelyik nap hazafelé beugrik az Ashianába. És küldött egy vigyort, mert az Ashiana nem olyan hely, ahova tizenhárom évesen az ember csak úgy beül egy akármire, de ez most mindegy. *Ezt* mondta. És az Ashiana itt van a Charles de Gaulle-on, ahogy a Madrid kiér oda, vagyis „a bois közelében". Ahogy Sheila írta.

Sheila, vagyis ez a rohadék napok óta tudja, hogy ő Neuillynek ezen a részén lakik, és azért hívta a Bois sarkára, mert tudta, hogy oda tud menni. Direkt őrá utazott.

Dühösen lecsapta a villát a tálcára, amitől egy fölvágatlan paradicsom átbillent a tálca szélén s útnak indult az asztal túloldala és a kétségtelen lezuhanás felé. Elkapta és visszatette, biztonságosabb helyet keresve neki.

Ezt kellene csinálni azzal a disznóval is, jutott eszébe rögtön. Elkapni és olyan helyre tenni, ahonnan nem mehet sehová!

Jó, hogy nem hívta föl Chantalt, evés után akarta, de mégse akar beszélni vele. Túl hosszú lenne elmagyarázni a Kölyökklubot meg mindent. Chantal úgy használja a netet, mint egy praktikus segédeszközt, ami megmondja, hogy mit játszanak a moziban vagy mikor indul vonat az Északi-sarkra. Chantalnak fogalma sincs arról, hogy ő a neten éli az igazi életét, ezekkel a srácokkal, el se tudja képzelni, hogy a neten egyáltalán lehet barátságot kötni. Chantal egyébként is… nehezen tudta megfogalmazni, milyen. Gyakorlatias, igen, ez a jó szó. Ő azt mondaná, hogy beszéljen a szüleivel, azok pedig értesítsék a rendőrséget, és nehéz lenne megértetni vele, hogy a szülei lennének az utolsók, akiket beavatna a dologba. Tőlük először is kapna egy csomó szemrehányást, amiket kétségkívül megérdemelt, de ezt magától is tudja, és semmi szüksége letolásokra. És apától még az is kitelik, hogy eltiltja a nettől, azt mondaná, hogy veszélyes a számára, mert nem tud vigyázni magára, és majd egy év múlva, két év múlva újratárgyaljuk a dolgot, addig nincs net. Apa ilyen, legalábbis efféle helyzetekben ilyen. Szörnyű dolog, hogy az ember szüleinek gyerekkorában még nem volt

net, és fogalmuk sincs róla, hogy milyen úgy beszélgetni valakivel, hogy nem tudunk róla semmit. Mint Meg Ryan és Tom Hanks abban a filmben, amiben az életben utálták egymást, a neten pedig egymásba szerettek. Apáék sokkal régebben voltak gyerekek, nekik erről fogalmuk sincsen, és ez az, amit Chantal nem értene meg.

Szóval Chantal kilőve, és mindenki más az osztályból. Neki a klubbeli srácokra van szüks…

Azaz várjunk csak. Hogy meséli el ezt az ember egy fiúnak? Sőt többnek? Megállt a mozdulatban, éppen oda akarta húzni a zsúrkocsit az asztalhoz. Aztán elszántan odahúzta mégis, és rátette a tálcát meg mindent. Fölállt, elindult a kocsival a szoba felé. Igenis el fogja mondani nekik. Mindent el fog mondani, és ha csalódik bennük, akkor az életben be nem teszi a lábát a klubba. Levett a polcról egy doboz csokis kekszet és azt is a kocsira tette.

A gép ugyanúgy volt, ahogy hagyta, amikor elrohant a Bois-ba, lent még ott volt az ő megkezdett „Miről ismerlek” mondata, fönt viszont élénk beszélgetés folyt. Végigfutott a nickeken, az most nem érdekelte, hogy miről beszélnek. David, Kissy, Mohamed, Niala, Nimbostratus, Pi, Süni, Szemüveges. Óriási, mindenki online, van két idegen is, majd privát ablakba hív valakit… Nialát! Neki könnyebben el tudja mondani.

Levágott egy darabot a rokforból, kitörölte a félmondatot és rákattintott Nialára. Nyomban megjelent a privát ablak.

Niala: Szia, hát előkerültél? Mizujs?

Mizujs… jó kérdés. Nézte Niala avatarját, ezen a héten Belmondo arcképe volt, nem Deloné; mit nem adott volna érte, ha annak az arcát láthatná, akihez beszél. Tényleg… és ha Niala se az, akinek mondja magát? Ha *senki* nem az? Eszébe jutott egy rajz, amit valamikor látott a weben. Két kutya ült egy számítógép előtt, és az egyik azt mondta a másiknak: „Az interneten senki se tudja, hogy kutya vagy.”

Milyen igaz. Sheiláról se tudták, hogy kutya, azaz frászt kutya, azok nagyszerű, csupa szív élőlények, nem ilyen szemétládák. Bárcsak mindenki kutya lenne a neten, azokra az életét is rábízhatja az ember…

Niala: No mi az, megkukultál?

Válaszolni kell valamit, nem tudhatja, hogy ő miért ül itt ilyen tanácstalanul. Leírt egy szót és lenyomta az Entert.

Kissy: Nem.

Niala: Valami baj van?

Kissy: Igen.

Bárcsak lenne valami titkos jel, amit minden tizenéves lány ismer, de senki más, amiről így írásban is fölismerhetnék egymást. Á, hülyeség.

Niala: Mi történt? Tudok segíteni?

Bekapott egy csokis kekszet és írni kezdett.

Kissy: Niala, te tényleg lány vagy?

Niala: Igen.

Kissy: Hány éves vagy?

Niala: 13. Miért?

Kissy: Esküszöl mindenre, ami szent, hogy nem vagy felnőtt pasi?

Niala: :O Te jó ég, mi történt?

Nem válaszolt a kérdésre, gondolta Kissy, de most nem tudott írni, mert éppen nagyot kortyolt a teájából. Ahogy letette a bögrét, megjelent két újabb sor, az elsőben egy smiley, aki föltartja a jobb kezét és a balt a szívére teszi.

Niala: Igen, mindenre megesküszöm, hogy se felnőtt nem vagyok, se pasi. De miért, mondd már?!

A smileyra nézett és sóhajtott. A kis sárga figura őszinte, már-már biztató arccal nézett vissza rá a képernyőről. Fölpillantott Niala avatarjára. Lehet Belmondo arcképével hazudni? Hogy a fenébe ne lehetne… Aztán a saját avatarjára nézett, az Meg Ryan arcképe volt, tegnap cserélte ki; azelőtt vagy egy hétig egy bordó rózsa ábrázolta őt a klubban. Meg Ryan is biztatóan nézett rá, mintha azt mondta volna: ne aggódj, Belmondo klassz fej, én is szeretem a filmjeit, egyszer szívesen játszanék együtt vele, neki elmondhatod.

Hát jó.

Kissy: Valakinek el kell mondanom, de csak veletek vagyok elég jóban.

Niala: Mondd csak.

Kissy: Megtámadtak.

Niala: Jézusom, hogyan vagy kicsoda?

Kissy: Sheila.
Niala: :O
Kissy: Bejelentkezett, hogy bajban van, elszökött hazulról, nincs pénze, elhívott egy sarokra, én meg odarohantam, de ott csak egy bajuszos pasi volt, aki letepert egy kamionban, alig tudtam kiszabadulni,
Már elküldte a mondatot, amikor észrevette, hogy pont helyett vessző van a végén, mintha még folytatni akarná. Annyi baj legyen.
Niala: úristen
Kissy: képzelheted, hogy ki vagyok borulva
Niala: sikerült neki… érted?
Kissy: NEM!
Niala: hálistennek
Kissy: belefejeltem a képébe aztán tökönrúgtam
Kissy: aztán elrohantam és most itthon vagyok
Niala: és biztos sheila volt? úgy értem biztos ő adta ki magát sheilának nem csak arra járt?
Kissy: ja igen! tudta a lisztet!
Niala: ??????????
Kissy: tudod volt valamelyik nap hogy rotflour. lisztbe hempergünk nevettünkben. ezt idézte és ezt csak itt hallhatta
Niala nem válaszolt azonnal. Kissy evett egy kis olajos halat kenyéren. Kellett volna szőlőt is behoznia.
Niala: gondolkodom
Niala: mit akarsz csinálni?
Ez jó kérdés. Fogalma sincsen, hogy mit akar csinálni.
Kissy: nem tudom
Niala: idefigyelj
Kissy: figyelek
Niala: szólni kéne nimbynek. ő le tudja nyomozni ezt a férget, és egy életre el lehet venni a kedvét az ilyen dolgoktól
Kissy: nem szívesen mondanám el neki
Niala: mert krapek?
Kissy: igen
Niala: elmondjam én?
Kicsit gondolkodott. Végül is Nimby elég normális, és idősebb is. És Pi meg Süni se elveszett gyerekek…
Kissy: igen, és a többieknek is, csak idegeneknek ne

Niala: világos. hamarosan jelentkezem, addig föl a fejjel!
Úgyhogy ki is ment szőlőért.

Öt perc múlva kapott egy ablakot: *Nimbostratus meghívott a következő szobába: Titkos megbeszélés. Akarsz belépni?* Akart. Kapott egy új ablakot, amiben csak ők hatan voltak. Gyorsan bekapott egy szelet paradicsomot.

Kissy: Sziasztok.

Pi: Szia, Kissy, jobban vagy?

Kissy: Kösz, megvagyok.

Süni: Szia! Együttérzek veled.

Nimbostratus: Én is! Szia, Kissy!

Mohamed: Szia! Már betáraztam a baseballütőmet!

Ezen muszáj volt nevetni. Mohamednek mindig voltak ilyen szövegei, amikkel jobb kedvre tudta deríteni az embert.

Pi: Mit akarsz csinálni?

Kissy: Nem tudom.

Pi: Javasolhatok én valamit?

Kissy: Persze.

Pi: El kellene kapni a pasast, mielőtt másvalakivel is megpróbálja.

Mohamed: De hogyan? Szerintem rég fölszívódott.

Kissy: De hogyan?

Pi: Kitaláljuk a módját, de az mindenképpen kell hozzá, hogy te beleegyezz.

Niala: Persze, csak te ismered föl.

Pi: És tanúvallomást is kell tenned a bíróságon, Kissy.

Nimbostratus: Bíróságon???

Niala: bíróságon? :o

Kissy: Tanúvallomást?

Pi: Igen. Enélkül kizárt, hogy elítéljék.

Mohamed: á, hülyeség, jól el kell verni, hogy elmenjen a kedve

Pi: Ez nem jó ötlet, Mohamed. Kérlek, ne beszéljétek le Kissyt, így is eléggé meg van ijedve.

Süni: van valami esélyünk, hogy megtaláljuk? Egyáltalán hol történt a dolog?

Pi: várj! Kissy, NE VÁLASZOLJ!

Már írni akarta, hogy a Bois sarkán, de megállt a keze a levegőben.

Pi: Kérlek, semmi IRL adatot ne adj. Ne haragudjatok, gyerekek, de nem tudhatjuk, hogy közülünk mindenki oké-e.

Nimbostratus: De jó vagy!

Süni: Igazad van, 3,14, de akkor hogyan akarod elkapni a pofát? Ha nem bízhatunk egymásban, akkor lőttek minden akciónak!

Mohamed: Úgy van.

Kissy: Ez az, nekem is ez a bajom. De Pinek is igaza van, nem lehetünk biztosak senkiben.

Niala: de nem ám!

Jó, hogy ezt Pi kimondta helyette. Niala, a drága, nem sértődött meg, amiért megeskette, hogy tényleg nem pasi.

Pi: Figyeljetek ide.

Szinte egyszerre válaszolt mindenki, pontosan ugyanazt: Figyelünk! Ezen jót vigyorogtak.

Pi: A következőt javaslom. Én vállalni fogom a kockázatot, hogy közületek esetleg valaki nem gyerek, és megadom az összes személyes adatomat, ami alapján le tudtok ellenőrizni.

Süni: Miért pont te?

Nimbostratus: Miért éppen te?

Pi: Azért, mert ha valamelyikőtök rossz ember, akkor én könnyen meg tudom védeni magam, de valószínűleg nem is lesz rá szükség. Én ugyanis felnőtt vagyok.

Hát ettől paff lett, a rántottás villa is megállt a kezében. Alighanem a többiek is, mert csend volt a szobában. Kisvártatva megjelent Pi következő üzenete.

Pi: A nevem Pierre Jourdain. 22 éves vagyok, a Descartes-ra járok. Gyerekpszichológus szeretnék lenni, sok időt töltök gyerekekkel, ezért járok közétek is. Ne haragudjatok, hogy nem mondtam el korábban, nem tudtam, hogyan fogadnátok.

Pi: Courbevoie-ban lakom, a rue Jules Ferry 14 alatt, első emelet 8. A telefonkönyvben Marcel Jourdain név alatt találtok meg, ő a bátyám, övé a lakás. Hadd gondolkozzam, mit mondjak még…

Niala: Megmondom. Azt, hogy ez az egész hogyan bizonyítható. Mert mondani mindent lehet, Pi!

Pi: Igazad van. Azt be tudom bizonyítani, hogy valóban itt lakom, ha valamelyikőtök fölhív. Csak kérdés, hogy ez nem jelent-e kockázatot az illető számára.

Niala: Courbevoie az Párizs, ugye?

Pi: Igen, Párizs mellett van.

Niala: Oké, főnök. Én állati messze vagyok Párizstól, úgyhogy engem akár le is nyomozhatsz. Én fölhívlak. De aztán találd ki nekem, hogy hogyan tovább!

Pi: Jó, Niala. Nem is kell beleszólnod, ha nem akarod kiadni a hangodat. Ja, és nem lenne rossz ötlet, ha föl tudnád venni és lejátszani a többieknek.

Niala és Pi elhallgatott, a többiek pedig szinte egyszerre szólaltak meg, mintha most térnének magukhoz a döbbenettől, hogy Pi egy felnőtt. Ő nem szólt, halat evett, aztán zöldféléket meg sajtot. Hát igen, *tényleg* idősebb nála, csak nem két-három évvel, hanem kilenccel. Te jó ég, és ő arra is gondolt valamikor, hogy járhatnának együtt.

Azért az kár, hogy Niala ilyen messze lakik. Ő az egyetlen igazi barátnője. Eddig Chantalt tartotta a legjobb barátnőjének, de ahogy átvállalta helyette a fiúk beavatását, meg ahogy most fölhívja Pit helyette, kockáztatva… az ördög tudja, hogy mit, szóval ilyen egy igazi barát.

Percek teltek el, a fiúk beszélgettek, néha ő is hozzászólt két falat között, jórészt csacska ötletek röpködtek arról, hogy lehetne lenyomozni Pi kilétét meg elkapni Sheilát. Pi egyszer szólalt meg, annak se volt semmi értelme, egyszer csak beírta, hogy 33632. Semmi mást, csak ezt a számot. Meg is kérdezték, hogy mi az, de nem jött válasz. Aztán megszólalt Niala:

Niala: Oké, srácok, idekattintsatok!

Az utolsó szó link volt, egy hangfile-ra mutatott. Kissy szívdobogva kattintott rá. Gyors volt a net, a hangszóróból szinte azonnal megszólalt a telefon búgása. Egyet csengetett, aztán fölvették.

Fiatal férfihang volt, egészen olyan, amilyennek elképzelte Pi hangját, amióta megtudta, hogy hány éves.

– Szia, Niala – kezdte anélkül, hogy a hívó megszólalt volna. – Itt Pi beszél, azaz Pierre Jourdain Courbevoie-ból. Hogy minden tiszta legyen, elmondom, mit látok a képernyőmön…

Vagy fél percig közvetítette a többiek beszélgetését, Kissy felismerte a mondatokat.

– Ezt a szöveget, ha Nimby érti a dolgát, csak mi hatan olvashatjuk az egész világon – mondta Pi. – És hogy félreérthetetlen legyen, hogy én melyik vagyok, beírok valamit, aminek semmi értelme, mondjuk egy számot találomra… legyen harminchá-romezer… hatszázharminckettő. – Hallani lehetett az öt billentyűlenyomást és utánuk az Enter kicsit hangosabb kattanását. – Így ni. Pillanatnyilag nem nagyon jut más eszembe, de beszélni fogok, amíg le nem teszed a telefont, hogy jókora minta legyen a hangomból…

Ekkor félbeszakította Niala hangja:

– Oké, nagyokos, elég lesz. Niala különleges ügynök már mindent tud rólad. Szia!

Kattant a telefon, a felvétel véget ért.

Kissy elmosolyodott. Értette az üzenetet. Nialának nem kellett megszólalnia, de mégis megtette, hogy választ adjon *neki,* Kissynek: „tényleg lány vagy?”

Tényleg lány volt. Ez a csengő szoprán még fiatal nőé se lehetett, világosan hallatszott, hogy gyerekhang.

A képernyőn egy kis ideig semmi nem mozdult, nyilván mind a négyen a felvételt hallgatták.

Süni: Ez nagy baj!

Pi: Micsoda?

Süni: Hogy Niala ezzel a csodaszép hanggal ilyen messze lakik Párizstól. Én meglátogatnám.

Niala: Nem hagynád abba a hormonpocsékolást? :)))

Mohamed: Hé, ez Sandra Bullock szövege A pusztítóból!

Niala: Úgy van, LOL! :)))

Nimbostratus: ROTFLour

Pi: Oké, srácok, találjuk ki, hogyan tovább. Mondjuk célszerű lesz, ha küldök nektek egy képet magamról, hogy a fizimiskámat se tagadhassam le. Mindjárt csinálok egyet.

Nimbostratus: Lassabban, öreg. Ha paranoia, hát legyen paranoia. Akárhonnan szedheted azt a fényképet, a net dugig van fényképekkel. Tessék filctollat ragadni és fölírni a homlokodra, hogy Nimbostratus.

Süni: Miért pont Nimbostratus?

Mohamed: miért?

Niala: miért pont a homlokára? :o

Nimbostratus: Azért, skacok, mert az egész netet végigtúrhatja, akkor se talál olyan képet, amin egy hapek homlokára rá van írva becses nevem. Olyat viszont bőven talál, amin egy hapeknak papír van a kezében, arra írva van valami, kapja a fotosopot és kicseréli a szöveget. Úgyhogy homlok.

Kissy: Arra nem tudja ugyanúgy ráírni?

Nimbostratus: Hihető minőségben nem. Nimby mester nagyításban fogja ellenőrizni. Természetesen nagy felbontású kép kéretik.

Pi: Minden világos, értettem. Csak egy baj van. Próbáltál te már valamit ráírni a saját homlokodra?

Kissy jót nevetett, ahogy megpróbálta elképzelni Pit egy filctollal a kezében, amint próbálgatja az írást a homlokán. Hát igen, az tényleg bajos, az ember belezavarodik az irányokba.

Nimbostratus: Nyert. Legyen tehát a karod, szép hosszirányban.

Pi: Klasszul fogok kinézni… mindjárt megcsinálom.

És tényleg megcsinálta. Pár perc múlva ott volt a fotó a képernyőjükön. Jóképű volt… határozottan jóképű. Dús fekete haja volt, napbarnított bőre, kicsit ovális arca; talán csak egy bajusz kellett volna még.

Nimbostratus: Oké, hapsikám, tied a pont.

Tényleg, ő nem is nézte a feliratot a karján. De csakugyan ott van. Most aztán súrolhatja, amíg lejön.

Niala: Pi, van barátnőd?

Ezen úgy nevetett, hogy majdnem leesett a székről.

Pi: Sajnos már foglalt vagyok, Niala, és a hangodból ítélve van némi korkülönbség is köztünk. :)

Niala: Nem baj, én tudok várni! :))))

Mohamed: akkor most Pi tiszta és megbízható? Hogyan tovább?

Nimbostratus: Az éppen túlzás, hogy tiszta és megbízható, mindenesetre van róla annyi adatunk, hogy ha kiderülne, hogy rosszban töri a fejét, rendőrkézre adhassuk.

Pi: Valami ilyesmit szerettem volna elérni. A hangfelvétel, a kép, a beszélgetésünk logja önmagában nem mos engem tisztára, de megtalálhatóvá tesz. Aki pedig megtalálható, az jobb, ha vigyáz.

Pi: Hogy hogyan tovább? Meg kell keresnünk Sheilát és elkapni.

Nimbostratus: Közben már előszedtem Sheila adatait. Összesen három IP-címet használt, ezeket kell lenyomozni.

Pi: Gyanítom, hogy az egyik címet csak ma délután használta, amikor elhívta Kissyt. Azt kihagyhatod, nyilván egy netcafé Kissy közelében.

Nimbostratus: Oké. Különben én már lenyomoztam mindhármat, és tényleg úgy van, ahogy mondod. A másik két cím ugyanoda mutat, csak nem mondom meg, hova.

Erre persze mindenki azt kérdezte, miért nem. Ő nem szólt hozzá, a kajálással volt elfoglalva.

Nimbostratus: Mert akkor kapjátok magatokat és odarohantok mind. Én állati messze lakom onnan, én érnék oda utolsónak, és teljesen kimaradnék a buliból.

Süni: És ha mi még messzebb lakunk?

Nimbostratus: No reszkír, no fejfájás.

Mohamed: Esetleg mindenki megmondhatná, hogy nagyjából merre lakik. Abból nem lehet gáz.

Pi: De lehet, Mohamed.

Pi: Mondok valamit, figyeljetek.

Pi: Gyűljünk össze a városban… várjunk csak. Nimby, annyit mondj meg, párizsi-e a pofa, mert ha mondjuk Bordeaux-ban él, más tervet kell csinálnunk.

Nimbostratus: Párizs közelében.

Pi: Kösz. Még azt kéne tudni, hogy ti mind Párizsban vagy a környéken vagytok-e. Nialáról már tudjuk, hogy messze van.

Süni: Én párizsi vagyok.

Nimbostratus: Én Párizsban.

Mohamed: én mekkában születtem, de párizsban élek.

Kissy: Én is.

Niala: De jártál Medinában is, nem?

Mohamed: aha! :)

Pi: Jó, akkor figyeljetek. Megbeszélünk egy helyet és időpontot, amikor találkozunk a városban. Én előbb leszek ott és leülök egy messziről is jól látható helyen. Ti megnéztek engem, és ha bármi nem frankó, elpályáztok, anélkül hogy meglátnálak titeket.

Nimbostratus: Nem jó, Pi. Te már valamennyire le vagy fedezve, de mi többiek nem vagyunk még tiszták. Ha leülsz a Concorde tér közepén és valamelyikünk odasétál hozzád, máris kiszolgáltatta magát a többieknek.

Pi: Teljesen igazad van.

Pi: Megvan. Egyenként fogunk találkozni más-más helyen, és rögtön el is válunk egymástól. Elsőnek Kissyvel, leellenőrizzük egymást, aztán ő eltűnik, én bemegyek egy netcaféba és megbeszélem a következő találkát valahol máshol. Ha mindenki oké, akkor összegyűlünk.

Mohamed: vagyis a taliról még haza kell jönni, hogy össze tudj minket trombitálni

Pi: Akinek van mobilja és úgy gondolja, megadhatja a számát, amikor találkozom vele. Én itt adom meg az enyémet, hogy elérjetek, ha kell.

Kissy előkereste a mobilt és beleírta a számot. Közben viszont eszébe jutott valami, gyorsan írni kezdett.

Kissy: Amikor a netcaféból jelentkezel, honnan tudjuk, hogy tényleg te vagy?

Pi: ???

Pi: Ja, már értem. Onnan nem jutok be ebbe a szobába, igaz?

Nimbostratus: De, ha én beengedlek. Csak ahhoz itthon kell lennem és tudnom kell, hogy te vagy.

Pi: Akkor egyszerűbb, ha mindenkit megkeresek privát ablakban és megállapodunk egy jelszóban. Aki nem ezzel kopogtat, az nem én vagyok.

Nimbostratus: Helyes. És a jelszót válassza ki Kissy.

Kissy: Miért?

Nimbostratus: Csak.

Kissy: Jó. Akkor a jelszó legyen

Megállt a gépelésben. Tényleg, de mi legyen? Olyasmi kell, amit meg tudnak jegyezni, de amit más biztos nem talál ki. Aztán eszébe jutott a délelőtti beszélgetése Chantallal. Elmosolyodott és beírta: *A házibulit Sophie Marceau rendezte.*

Azonnal reagált mindenki, Süni, Pi és Mohamed szólt, hogy nem ő rendezte, Niala pedig egyből rávágta:

Niala: Azt Claude Pinoteau rendezte.

Nimbostratus: Pont ezért jó jelszó. Nagy vagy, Kissy!

Kissy: Kösz. :)

Közben arra gondolt, bárcsak akkor is ilyen jó véleménye lenne róla Nimbynek, amikor találkoznak… te jó ég, ő nemsokára találkozni fog mind a négy fiúval, és még föl se öltözött… itt ül a gép előtt egy fehér fürdőköpenyben, egy halom kaja társaságában.

Pi: Akkor először megbeszélem a találkozót Kissyvel privát ablakban. Várjatok pár percet, légyszi.

Meg is jelent a privát ablak rögtön.

Pi: Olyan helyen kellene találkoznunk, ahova könnyen eljutsz, de nincs túl közel hozzád.

Kissy: Várj egy kicsit, megnézem a térképet.

Gyorsan belépett a Google Mapsbe. Jules Ferry? Az a boulevard de Verdunről nyílik, ami átvezet a Szajnán, onnan ő… merre is van? Á, itt a de Gaulle, akkor annyi, hogy végigjön a parton és kész. Csak egy ugrás. Hol is találkozzanak… metróállomás?

Kissy: Mivel közlekedsz tulajdonképpen?

Pi: Kocsival… de jó, hogy mondod, megadom a rendszámot a többieknek is.

A másik ablakban pár pillanat múlva megjelent, hogy egy fehér Citroën Xantiával fog mászkálni, megadta a rendszámot is, amit Kissy gyorsan fölírt egy cédulára.

Niala: Biztos van barátnőd???

Pi: Biztos, miért?

Niala: A hang és a fotó bejön, pláne még ha kocsid is van…

Pi: Sajna az is a bátyámé, Niala. :) Egyébként nem valami nagy durranás, majdnem tízéves és előbb-utóbb szétesik.

Kissy nevetett és visszakattintott a privátra.

Kissy: Mit szólsz az avenue Charles de Gaulle és az avenue de Madrid kereszteződéséhez?

Pi: Egy pillanat.

Pi: Oké, már látom. Ha a körforgalomtól elindulsz a de Gaulle-on távolabb a folyótól, a parkos rész belső oldalán mintha padok lennének. Látod?

Kissy: Igen.

Pi: Most négy óra, ott fogok ülni félórán belül. Ja, még pár dolog, ami a többiekre is tartozik.

A közös ablakban folytatta.

Pi: Farmernadrágot, kék inget és piros sapkát fogok viselni, egy sötétzöld borítójú könyvet olvasok majd elmélyülten, és nem figyelek a járókelőkre.

Pi: Közületek senki ne mondja meg, hogy mit fog viselni, merről érkezik, gyalog vagy biciklivel, semmit. Elmehettek előttem akárhányszor, megnézhettek, ahogy kedvetek tartja, de nekem nem lesz semmi támpontom rólatok.

Pi: Ha nem tetszem, eltűntök, és én még azt se fogom tudni, hogy melyik voltatok a sok járókelő közül. Oké?

Nimbostratus: Oké.

Süni: Oké.

Mohamed: naná

Niala: Kár, hogy én nem lehetek ott.

Kissy: Oké.

Pi: Mindent megbeszéltünk, indulhatok?

Kicsit lámpalázas volt, ahogy végigtekert az utcájukon az ellenkező irányba, a Szajna felé; nem akart a rövidebb úton menni. Persze, szó sincsen arról, hogy… szóval szó sincsen, de azért mégiscsak egy férfi, méghozzá olyan, aki komolyan veszi őt és azért autózik ide a Szajna túloldaláról, hogy vele találkozzon. Meg hát egyáltalán, ő, Kissy, egy számára félig idegen gyerek került bajba, és Pi vállalja, hogy helyette találkozzon a többi hárommal és megtudja, hogy valóban gyerekek-e.

Azért mégis nagy gonddal öltözködött, akármennyire nem randi ez. A barna kordbársony nadrágját vette föl, a fehérrel díszített világoskék blúzát, és jó darabig válogatott a hajcsatjai közül. Övtáskát vitt, benne telefont, pénztárcát és a cédulát Pi adataival. És csinált valamit, amire senki se gondolt. Ha Pi vagy akármelyikük rosszban sántikál és ő nem jönne vissza, akkor anya találni fog egy feljegyzést a cége szerverén, ahol idegen nem fér hozzá, de ő biztosan megtalálja. Minden fontosat leírt, beletette a fényképet és a hangfelvételt…

Magabiztos volt hát, amikor a híd lábáról ráfordult a de Gaulle-ra. A körforgalom előtt átkelt a túloldalra, mintha arról jönne, hogy szépen továbbtekerjen a járdán.

Ahogy befordult a sarkon, észrevette a fehér Citroënt. A körforgalmon túl parkolt, és olyan ismerős volt, mintha már száz-

szor látta volna. A rendszáma is egyezett. Minden egyezett. Pinek ott kell lennie valahol a padoknál.

Továbbment, csak a túlsó zebrán jött át. Szépen végigkerekezett a téren, vissza a körforgalom felé.

Már messziről meglátta a piros sapkát, és a többi is mind egyezett. Pi nyugodtan ült a padon, a könyvét olvasta és mogyorót eszegetett. Ez utóbbi nem volt megbeszélve, de hát az se, hogy *nem* eszik mogyorót. Eltekert a körforgalomig és befordult a Bois felé. Kicsit szemrehányóan nézte túloldalt az Ashianát, de hát végül is az nem tehet semmiről. Visszafordult, hogy megkerülje a teret, szép lassan, mint akinek semmi dolga, vagy mint aki annak az ógörög akárkinek a szobrát akarja megnézni, aki követ görget fölfelé. Aztán megint visszakanyarodott, de egyszer csak eszébe jutott valami. Megállt, letette a lábát, keresett egy darab papírt és egy tollat, s fölírt pár szót. Aztán kiválasztott egy kissrácot a téren szaladgálók közül.

– Szia. Akarsz tíz centet?

– Akarok – felelte az. Nyolcévesforma kissrác volt, elég értelmes arccal.

– Látod azt a bácsit ott a piros sapkában? Add oda neki ezt a cédulát.

A kisfiú átvette a papírt meg az érmét és elolvasta.

– „Ki rendezte A házibulit?” Ez valami jelszó?

– Ahogy mondod – nevetett Kissy.

– Akkor húsz cent.

– Jó, add vissza, akad itt elég gyerek, akik tízért is elviszik – vágta rá gondolkodás nélkül.

A gyerek nem számított ilyen válaszra. Néhány másodpercig leesett állal bámult Kissyre, aztán megcsóválta a fejét és elballagott. Amikor odaért Pihez, Kissy letérdelt a bringa mellé, mint aki a cipőjét fűzi, hogy ha a férfi körülnéz, nehezebben vegye észre.

Nem nézett körül. Átvette a papírt, elolvasta, nevetett és ráírt valamit. Visszaadta és elmélyedt a könyvben. A fiú futva jött vissza.

– Jó fej a krapekod – közölte, visszaadva a cédulát. – Mondtam neki, hogy egy klassz csaj küldi. Azt felelte, meg ne próbáljalak lecsapni a kezéről.

Kissy nevetett és elolvasta a cédulát. A kérdés alatt ez állt: „Sophie Marceau, ki más?”, és az aláírás: 3,14.

– Kösz.

– Szívesen. Legközelebb már öt centért is elviszem.

Egy perc múlva Kissy lefékezett a pad mellett és helyet foglalt. Kicsit szívdobogva, de nem is azért, mert itt ült Pi mellett. Nem mindennapi kaland, amibe most belekezdett.

Pierre Jourdain fölnézett. Egy-két évezredig szótlanul nézték egymást.

– Reméljük, a barátnőm nem jár most erre – szólalt meg végül Pi azon a hangon, amit már hallott Niala felvételén. – Nehéz lenne kimagyarázni.

Érezte, hogy elpirul, de talált megfelelő választ.

– Máskor is lát gyerekekkel, nem igaz?

– De, ez igaz. – Kissy szerette volna azt hallani, hogy a barátnő egy *gyereket* nem is bánna, de aligha lenne jó ötlet, ha Pi udvarolni kezdene neki, még máskor sem, hát még amilyen okból és módon találkoztak. – Akkor hát… átmegyek a vizsgán?

Kissy hátradőlt a padon. – Ha nem mentél volna át, el se indulok hazulról. És én a tiéden?

– Teljesen – nevetett Pi. Szépen tudott nevetni. – Bevallom, eleinte voltak kételyeim, de már a chaten meglehetős biztos voltam benne, hogy az vagy, akinek kiadod magad. Jaj, de hülye vagyok… tessék. Ezzel akartam kezdeni, de elfelejtettem.

A zsebébe nyúlt és átadta az igazolványait egy kis tokban. Kissy önkéntelenül elvette.

– Miért…

– Hogy még biztosabb lehess a dolgodban. Kérsz mogyorót?

Kissy nemet intett és átnézte az adatokat. Minden egyezett. Pi 1985. január 9-én született Toulonban, lakik rue Jules Ferry, jogosítvány, forgalmi… még a forgalmit is odaadta, pedig az nem az övé, a rendszám egyezett, szín, típus, évjárat, minden egyezett.

Visszaadta a tokot. – Te még az igazi nevemet se tudod.

– És nem is akarom – mondta Pi jelentőségteljesen. – Egyikőtökét se. Legjobb, ha egymásnak se mondjátok el.

Kissy megcsóválta a fejét, de nem szólt semmit. Pi mosolygott.

– Hidd el nekem, ez így biztonságos. No, ideje mennem.

– Hová? – riadt meg, aztán elszégyellte magát, hiszen nagyon jól tudja, hová. A legközelebbi netcaféba, hogy megbeszélje a második találkát. – Izé… én mit csináljak?

– Tűnj el. Tudod mit? Én indulok először, látni fogod, ahogy besorolok, hogy átmenjek a hídon. Az nekem már egyirányú utca, legközelebb csak a túlparton fordulhatok meg, és te addigra messze jársz. Ha mindenkit leigazoltam, akkor megint találkozunk. Ha hazaérsz, látod, amit beszélünk.

– Említetted a telefont.

– Ja igen. Ha akarod, megadhatod a számodat.

Kissy bólintott. Jobban szerette volna, ha Pi fölhívja. Akkor megint hallhatja a hangját… és igazából hazamenni se akar most. A férfi elővette a telefonját és beírta a számot, ahogy bediktálta neki; névnek pedig azt írta mellé, hogy dr. Moreau.

– Egy telefont el is lehet lopni – magyarázta a kérdő tekintetre válaszul. – Szeretnék nyugodtan aludni afelől, hogy ha ez bekövetkeznék, ti biztonságban lesztek.

Eltette a készüléket és fölállt. Kissy is. Egy-két pillanatig álltak, aztán ő kezet nyújtott. Más felnőttek előre nyújtanak neki kezet, de érezte, hogy Pi nem fogja megtenni, felnőttszámba veszi, akkor pedig ő a nő és ő nyújt kezet először. A férfi megfogta a kezét, megszorította, s azt mondta:

– Szia. Hamarosan találkozunk.

S már ott sem volt. Kissy követte a tekintetével a kocsiig, aztán a Citroënt, ahogy fölhajt a hídra.

Nem hazafelé indult, pont az ellenkező irányba, csavargott a mellékutcákon, nem is nézte, merre megy. Túl sok minden járt a fejében. Egyszer csak csipogott a mobil, SMS-t kapott; megállt és megnézte. „S OK P.” Világos. Sünit is letesztelte, és rendben van. Továbbment.

Az egyik utcán szembejött vele egy nagydarab afrikai férfi és egy fehér kisfiú, egymás mellett, bár lehet, hogy semmi közük nem volt egymáshoz. Rátaposott a fékre, majdnem felborult, olyan hirtelen állt meg. Muszáj volt lehunynia a szemét, olyan gyorsan ugrott be egy csomó kép.

– Jól van, kislány? – hallott egy hangot. Kinyitotta a szemét. Az afrikai férfi állt előtte és aggodalmasan nézte.

– Persze, semmi bajom – felelte gyorsan.

– Akkor jó – bólintott az afrikai, és továbbment.

Semmi baja, viszont szüksége van egy netcaféra. Hol az ördögben talál egyet? Kár, hogy nincs olyan telefonja, amivel bárhonnan kapcsolódni tud. Legjobb, ha kimegy valamelyik főútra, ott hamarabb találhat egyet. Rálépett a pedálra és elindult az orra után.

Szerencséje volt: netcafét ugyan nem, de könyvtárat talált, egy kis fiókot, de neki nem is kell több. Páran lézengtek bent, az egyik sarokban volt két gép, nem ült előttük senki. A tárcájában ott volt a tagsági kártyája, a könyvtárosnő csak egy pillantást vetett rá és bólintott, netezzen nyugodtan.

Belépett a klubba és megkereste Nialát.

Kissy: A házibulit Sophie Marceau rendezte.

Niala: Kissy, de jó, hogy látlak! Már aggódtam, hogy ilyen soká érsz haza.

Kissy: Nem otthon vagyok, mászkálok a városban. Idefigyelj, eszembe jutott valami. Te rengeteg filmet láttál, hátha emlékszel.

Niala: Mondd. Végre nekem is hasznomat veszitek.

Kissy: Valamikor láttam egy filmet, nem sok rémlik belőle, de egy nagydarab afrikai pasi mászkált egy kisfiúval, fehér kisfiúval, vigyázott rá és

Kissy: bokszolni tanította, igen! Emlékszel ilyenre?

Niala: Szerintem ez az Elnökcsemete, amire gondolsz. A srác az amerikai elnök fia, a pasi meg a testőre.

Kissy: Aha! Az lesz az! Meg tudod szerezni a szereposztást?

Niala: Akárki meg tudja szerezni, azért van az IMDB, de mire kell az neked?

Kissy: Volt a filmben egy ürge, aki rálőtt a gyerekre, és a testőrt találta el. Na, az kiköpött olyan, mint Sheila!

Niala: A mindenit!

Kissy: Tudtam, hogy láttam már valahol hasonló arcot, de nem jött be, hogy hol. Hát ebben a filmben.

Niala: Timothy Busfield.

Kissy: A neve nem érdekes, fénykép van róla?

Niala: Keresek. Olyat még nem találtam, ami ebből a filmből való, más filmekben pedig egész más az arca. Esetleg ki lehetne venni tékából.

Kissy: Hű, várj, ez egy könyvtár. Megnézem.

Nem volt meg nekik. A könyvtárosnő ajánlotta helyette a *Szerelem a Fehér Házban*t, merthogy az is az amerikai elnök családjában játszódik, de ő csak a fejét rázta.

– Milyen filmet szeretnél? – kérdezte a nő. Idősebb, egészen ősz hajú néni volt, barátságos tekintettel, de ezt Kissy észre se vette. Forrt benne a méreg, amiért nincs meg a film, a neten pedig csak olyan képek vannak a pasasról, amiken nem is hasonlít. Niala csak ilyeneket talált. Már elköszöntek egymástól, indulni készült, amikor a nő nekiszegezte ezt a kérdést.

– Nekem ez a film kell. Sőt nem is kell a film, elég lenne egy képkocka.

– Milyen képkocka? – kérdezte a könyvtárosnő.

– Amin a rossz ember látható, premier plánban.

A könyvtárosnő értetlenül nézett egy pillanatig, aztán hosszú másodpercekig tanulmányozta Kissy arcát.

– Gyere csak velem – mondta, és elindult egy ajtó felé. Kissy követte.

Az ajtó mögött kis iroda volt. A néni helyet mutatott neki egy széken, maga pedig leült egy másikra.

– Rendes körülmények között azt felelem, hogy sajnálom, nem tudok segíteni – kezdte a könyvtárosnő. – De ahogy elnézlek, neked nagy gondod lehet.

– Hát az van egy pár! – csattant föl, de rögtön el is szégyellte magát. – Izé… elnézést kérek. Azt hiszem, egy kicsit ideges vagyok.

– Én is azt hiszem – bólintott a néni. – Azt mondják, sokat segít, ha az ember elmondja a gondjait egy idegennek. Én eléggé idegen vagyok, azt hiszem; még akkor is, ha megmondom, hogy madame Beaumont-nak hívnak.

– Engem Kissynek – vágta rá automatikusan. – Márminthogy…

– Semmi baj! Jó ez a név így is. Szóval, Kissy, mi nyomja a lelkedet, és mi szükséged van egy képkockára abból a filmből?

Ekkor fölcsipogott a mobilja. Kihúzta, megnézte az üzenetet és elmosolyodott. „M OK P.” Egész könnyen jött a szájára a felelet.

– Mert az a színész abban a filmben nagyon hasonlít arra a szemétládára, aki megpróbált megerőszakolni.

Nem csodálta, hogy ez a válasz megdöbbentette madame Beaumont-t, inkább azon, hogy milyen gyorsan rátért a gyakorlatias kérdésekre. Alighanem megérezte, hogy Kissy nem örülne, ha ő most sajnálgatni és babusgatni kezdené.

– Te szent Isten… és a rendőrségre akarsz menni?

– Eszemben sincs. Néhány barátommal elkapjuk.

– De azok felnőttek, ugye?

Ezen muszáj volt nevetnie. – Az egyik igen. Háromról már tudom, hogy gyerekek, a negyedikről még nem.

Madame Beaumont pislogott. – Ezt hogy értsem?

Végül is miért ne? Nekifogott és elmesélte elejétől végéig az egészet, a Kölyökklubot, a srácokat, Sheila délutáni hívását, a kamiont, a haditanácsot a srácokkal, Pit, a találkozásukat, a mostani SMS-t… egyszóval mindent. Madame Beaumont nem szakította félbe, csak egyszer-egyszer közbeszúrt egy kérdést.

– Hát ennyi a történet – fejezte be Kissy. – Most már csak Nimbyt kell ellenőrizni, akkor összegyűlünk és elmegyünk a mukiért.

Madame Beaumont csak a fejét csóválta.

– Ez elképesztő – jelentette ki végül. – Találkozni egy ismeretlen emberrel, akit még soha nem láttál…

– De hisz elmondtam, milyen aprólékosan leellenőriztük!

– Persze, elmondtad. És az például nem jutott eszetekbe, hogy fölhívjátok a Descartes-ot, hogy tényleg ott tanul-e ez a ti Pierre-etek?

– Nem. Az nem.

– Várj csak, legalább ezt ne mulasszuk el. – A könyvtárosnő odahúzta az asztalon fekvő telefont és felhívott egy számot, fejből.

A kihangosított készüléken a Descartes egyetem titkárságának automatája jelentkezett. Madame Beaumont beütötte a mellék számát, azt is fejből.

– Rainier, tessék – mondta egy férfihang.

– Szervusz, Gustave, itt Marie-Angèle Beaumont beszél.

– Á, jó napot, madame Beaumont, mit tehetek önért?

– Szívességet szeretnék kérni. Csak azt ne kérdezd meg, hogy mire kell, mert borzasztóan hosszú és gubancos történet. Szerepel a nyilvántartásotokban egy Pierre… mi?

– Jourdain – súgta Kissy.

– Pierre Jourdain nevű hallgató?
– Olyannyira, hogy ismerem is látásból, madame Beaumont.
– Nagyszerű. Mit tudsz róla?
– Semmit. Csak látásból ismerem.
– De a nyilvántartásban megvan a lakcíme, ilyesmik, ugye?
– Persze, de…
– Ne is folytasd. Hol lakik ez a te Pierre-ed?
– Rue Jules Ferry 14, első emelet 8 – mondta Kissy a jegyzetei nélkül. Valószínűleg soha életében nem fogja elfelejteni Pi bátyjának mostani lakcímét.
– Úgy van – felelte Gustave Rainier.
– Született 1985. január 9-én Toulonban – folytatta Kissy felszólítás nélkül –, anyja neve Catherine Rouget, és a bátyja fehér Citroën Xantiájának a rendszáma…
Megakadt. A rendszámnak csak az elejét tudta fejből, kotorászni kezdett a cédulája után.
– Nos – mondta Rainier komolyságot erőltetve a hangjába –, azt mi nem tartjuk nyilván, hogy a hallgatóink kinek a kocsijával járnak, de a többi adat rendben van. De ha le akarják informálni a fiatalembert, azt javaslom, kérdezzék meg valamelyik tanárát, aki személyesen ismeri.
– Jó gondolat – vette vissza a szót madame Beaumont. – Elérhető most valaki?
– Mindjárt utánanézek.
– Köszönöm, Gustave.
Kissy legnagyobb meglepetésére madame Beaumont ekkor tárcsázni kezdett egy másik számot, amit időközben kikeresett egy noteszből.
– Nem várjuk meg, hogy…
– Majd visszakapcsolunk. Jó napot kívánok, madame Santinit keresem. Köszönöm.
Vártak egy percet. A telefonon két lámpa égett kitartóan. Kissynek nagyon tetszett, még nem látott olyan telefont, amivel egyszerre két beszélgetést lehetett folytatni. Illetve a lámpák számáról ítélve négyet is.
– Santini – szólt egy idősebb nő a készülékbe.
– Marie-Angèle vagyok, szia.
– Szia, mi újság?

– Figyelj, segítségre van szükségem. Bent van nálatok az Elnökcsemete című amerikai film digitálisan?

– Egy pillanat… igen, itt van.

– Megtennéd, hogy kivágsz belőle egy kockát és elküldöd?

Kissy ámulattal nézett a könyvtárosnőre. Ez óriási ötlet!

– Egy kockát?…

– Igen, Sandra. Ne nézz úgy a telefonra, mint egy kuka. A gépeitek meg tudják csinálni, nem?

– De…

– Nahát akkor. Rakd be és tekerd a végére. Minden ilyen amerikai film végén van egy jelenet, ahol a főhős összecsap a főgonosszal. Azt keresd meg.

– Jó…

Madame Beaumont visszakapcsolt a másik vonalra. – Gustave?

– Itt vagyok, madame Beaumont, hol volt mostanáig?

Az asszony nevetett. – Azért ülsz abban az irodában, hogy kérdésekre válaszolj, nem azért, hogy kérdezz. Mi a helyzet?

– Beszéltem Villiers proffal, annyit mondott, hogy nagyon rendes fiatalember, egy régi barátjának az unokája, és… ööö…

– No mi baj?

Kissy megdermedt.

– Szóval… már van barátnője.

Kissy és madame Beaumont egymásra meredt, aztán egyszerre tört ki belőlük a kacagás. Az asszony megköszönte az információkat, letette és visszakapcsolt Sandra Santinihez, aki közben megtalálta a jelenetet. Kicsit nehezen értette meg, hogy nem a főszereplőre van szükség, hanem a gonoszra, de végül is küldött egy képet emailben.

Nem túl lelkesen nézegette.

– Nem ő az? – kérdezte madame Beaumont.

– De… csak nem hasonlít annyira, ahogy emlékeztem.

– Hát erre volt esély. De legalább meg tudod mutatni a többieknek, hogy nagyjából milyen.

– Ez igaz.

Madame Beaumont kinyomtatta a képet. Kissy összehajtotta és eltette.

– Köszönöm, asszonyom… mivel tartozom?

A könyvtárosnő nem felelt azonnal.

– Hogy mivel? Mondjuk azzal, hogy amikor telefonál ez a te Pierre Jourdained, nem mész el vele rossz embert fogni.
– Nem bízik benne? – kérdezte elszontyolodva.
– Az teljesen mindegy, hogy én mennyire bízom benne. Te kockáztatsz, nem én.
– De mi mást tehetnék, madame Beaumont?
A könyvtárosnő elgondolkodott.
– Hogy mit?… Nekem volna egy ötletem.

Fél hat elmúlt már, amikor Pi jelentkezett, hogy Nimby is rendben van. Ezt már nem SMS-ben tudatta, hanem fölhívta telefonon, hogy megbeszéljék, hol találkoznak. Kissy megadta a könyvtár nevét. Pi magával hozza Nimbyt, Mohamedet telefonon értesíti, Süninek viszont chaten kell szólni, már biztos otthon van.
Otthon volt, rögtön megtalálta:
Kissy: A házibulit Sophie Marceau rendezte.
Süni: :) És Samantha Fontanet játssza Alexandra Gonin szerepét.
Kissy: :)))
Kissy: Mennyi idő alatt érsz az amerikai kórházhoz?
Süni: Miért, van egy beteg amerikaink is?
Kissy: Jaj, menj már. A boulevard Victor Hugón van egy kis könyvtár, ott találkozunk.
Süni: Repülök!
Kissy: Ne repülj. Nem szeretném, ha autó alá kerülnél.
Süni: Nem kerülök autó alá, megígérem.
Tényleg nem került autó alá – legfeljebb az autó teteje alá. Negyedóra múlva taxi állt meg a könyvtár előtt, és kiszállt belőle valaki. Bentről csak annyi látszott, hogy alacsony, nem felnőtt. Belépett és megállt Kissy előtt. Rácsodálkoztak egymásra.
– Hát te?…
– Hát te?…
Martin volt az. Az osztálytársa.
– Te vagy… Kissy? – kérdezte döbbenten. Ő csak bólintani tudott.
Martin tétova mozdulattal fölemelte kissé a kezét, mintha át akarná ölelni.
– Én vagyok Süni!

Az irodából kilépő madame Beaumont meglepett tekintete előtt ugrott a fiú nyakába.

Hat órakor a fehér Citroën is megállt a könyvtár előtt. Kissy és Martin, azazhogy Süni is megismerte Pit, ahogy kiszállt és az ajtóhoz jött. Megállapodtak, hogy a többiek jelenlétében csak egymás nickjét fogják használni, az igazi nevükre egy szóval sem utalnak. Nem kell tudniuk a többieknek.

– Megjöttünk – mondta Pi, és karját kinyújtva betessékelte Nimbyt.

Neki, Kissynek már megint volt min meglepődnie. Nimby, akit ő tizenöt-tizenhat évesnek gondolt, legfeljebb tizenkettő lehetett. Kövérkés kissrác, szemüveggel, kócos barna hajjal, jókora hátizsákkal a hátán és leplezetlen érdeklődéssel az arcán. Ez pedig szemlátomást neki szólt.

– Nyertél, Pi – mondta. – Tényleg klassz csaj.

Ettől kicsit elpirult, Süni pedig kezet nyújtott Nimbynek.

– Süni vagyok. Hány éves vagy te tulajdonképpen?

– Huszonkilenc. Mivelhogy a neten töltött évek négyszeresen számítanak, én pedig hatéves korom óta lógok rajta.

Kissy volt olyan jó matekos, hogy kiszámolja: ha az első öt év egyszeresen ér, akkor huszonnégyet kapott a netes évekért, vagyis az hat év, tehát tizenegy éves. Ő is kezet fogott Nimbyvel, aztán bemutatta őket a könyvtárosnőnek.

– Pierre Jourdain.

– Marie-Angèle Beaumont – nyújtott kezet a néni.

– Ő pedig Nimby, teljes nevén Nimbostratus.

– A Stratocumulusok nemzetségéből – tette hozzá a fiú, és kezet rázott az asszonnyal.

– Az interneten mindenkinek ilyen neve van? – kérdezte az, közben beterelve a társaságot az irodába. Kicsit szűkösen voltak, ülőhely is csak madame Beaumont-nak és Kissynek jutott, de ez senkit nem zavart.

– Nem mindenkinek – felelte Nimby. – Sokan a keresztnevüket használják, esetleg hozzáteszik az életkorukat, például Paul17. Vagy a családnevük kezdőbetűjét. De ez csak a chatre érvényes, az emailcímekben sokkal több a teljes név.

– Értem. Megint tanultam valamit. Köszönöm. Nos hát, monsieur Jourdain, ez az ifjú hölgy elmesélte, hogyan akadtak önök össze és mi célból találkoznak most.

– Mindent értek, asszonyom – felelte Pi, és átadta az igazolványtartóját. – Örülnék, ha sikerülne meggyőznöm a megbízhatóságom felől.

Madame Beaumont átvette a tokot, de nem nyitotta ki.

– Nem sokat számít, hogy mi van az irataiban, monsieur Jourdain. Azt nem mondják el, hogy milyen ember. Utólagos engedelmével végeztem egy kis magánnyomozást, de ha már itt tartunk, megenged egypár kérdést?

– Természetesen, asszonyom.

– Kik az ön szülei?

– A nevük Catherine Rouget és Auguste Jourdain. Anyám autóbalesetben meghalt négy évvel ezelőtt, apám ügyvéd Toulonban. A családunk odavalósi. Nemzedékek óta ügyvédek, bankárok, orvosok voltak a családban, no meg egy-két rendhagyó eset, mint a bátyám, aki zenész.

– A nagyapja mi volt?

– Sebészorvos, asszonyom. Jelenleg világraszóló bélyeggyűjteményének szenteli idejét.

– Gondolom, mindketten benne vannak a telefonkönyvben.

– Hogyne. Apámnak emailcíme is van, el tudja neki küldeni a fényképemet, hogy azonosítson.

Madame Beaumont bólintott. – Számíthat rá, hogy megteszem. Addig is: mi a tervük?

– Először is megvárjuk Mohamedet – mondta Nimby. – Kíváncsi vagyok a meglepetésre.

– Milyen meglepetésre? – kérdezte Süni.

– Pi azt mondta, meg leszünk lepve.

– Rajta is? – tört ki Kissyből. – Előbb Süni, aztán a te… – lepillantott Nimbyre – életkorod…

– Kicsi a bors – jegyezte meg Nimby.

– Sünin mi volt a meglepő? – kérdezte Pi.

Egymásra néztek és elnevették magukat. De nem válaszolhattak, mert újabb taxi állt meg odakint. Madame Beaumont összeráncolta a homlokát. – Manapság minden gyerek taxival jár?

– Ilyen rendkívüli alkalommal… – mondta Süni.

Az irodából kilépve szembetalálták magukat a belépő Mohameddel. Ő volt az, mert ismerősként vigyorgott Pire.

Nemigen lehetett idősebb Nimbynél. Farmerben volt, zöld pólóban, a fejéről éppen levette a baseballsapkát, ami alól rövid szőke haj tűnt elő. Nem volt benne semmi különös – kivéve, hogy lány volt.

– Nahát – mondta Nimby. – Te lány vagy!

– Kösz az infót – vigyorgott Mohamed.

– De akkor miért mondtad magad fiúnak?… – kérdezte Süni elképedve.

– Én?! – nézett rá döbbenten a másik. – Mikor mondtam én olyat, hogy fiú vagyok?

– Nem tudom…

– Hát nem is! Én ilyet soha nem mondtam. Ti könyveltetek el fiúnak, én pedig nem ábrándítottalak ki, de hogy olyat *mondtam* volna, hogy fiú vagyok… az ki van csukva.

– Oké… ne haragudj…

Mohamed rávigyorgott. – És te melyik vagy?

– Süni vagyok… ő pedig Nimby. És itt van Kissy.

– Ő pedig madame Beaumont.

– Rokona Kissynek? – kérdezte tőle Mohamed, miután nagy komolyan kezet rázott mindegyikőjükkel.

– Nem, egyáltalán nem. Ma ismertem meg, amikor bejött a könyvtárba internetezni. De nagyon örülök neki.

– Oké – mondta Mohamed. – Akkor hogyan tovább?

A fehér Citroën este nyolckor állt meg Coeuillyben, a Chemin des Lyonnes egyik házacskája előtt. Egyhangúlag szavazták meg, hogy még ma idejönnek, akármilyen későn érnek haza.

Kissy közölte, hogy akármennyire IRL adat, az ő apja még egy hétig külföldön van, az anyja pedig üzleti tárgyaláson van, lehet, hogy holnap ér csak haza. És a macska, kérdezte Niala. A könyvtárban Skype is volt, Niala gyorsan fölrakta a programot, és élőszóval tudtak beszélni. Nincs macskánk, felelte Kissy. Majd küldök egyet, nevetett Niala, nemsokára megszületnek.

Nimby azt mondta, neki csak haza kell telefonálnia, hogy későn ér haza, és senki nem reklamál. Süni közölte, hogy neki még haza se kell telefonálnia, a szülei bíznak benne. Mohamed

egy vállvonással elintézte az egészet, de madame Beaumont nem érte be ennyivel; akkor Mohamed közölte, hogy ha egyáltalán nem megy haza éjszakára, azt se valószínű, hogy bárki észreveszi.

Ezért lógtok ti állandóan az interneten, mondta a néni rosszallóan. Neten, madame Beaumont, javította ki Nimby, ma már csak a tévéhíradóban mondják, hogy internet.

Mindenesetre elindultak. Madame Beaumont nem mehetett, egyedül vezette a könyvtárat, de legalább Nialának is lesz társasága. Telefonálni fognak, amikor megérkeznek, és ha bármi fejlemény van. A könyvtár kilencig van nyitva, utána már csak mobilon érik el a nénit és Nialát, illetve Nialát a neten is, ha találnak helyet, ahol csatlakozhatnak. A néninek otthon nincsen gépe.

– Hát itt volnánk – mondta Pi. Két házzal előremutatott. – Az lesz az. Innentől szerintem sétáljunk.

– A házibulit Sophie Marceau rendezte – szólalt meg Kissy a hátsó ülésen. – Megérkeztünk, madame Beaumont. Két házzal odébb állunk. Persze hogy vigyázunk. Pár perc és újra hívom. Visszhall!

Letette a telefont, de nem csatolta vissza az övére, hanem a tartószíjnál fogva a csuklójára akasztotta és kézbe fogta.

Kiszálltak valamennyien. Nimby kivett a hátizsákjából két távcsövet és odanyújtotta őket Süninek, aki legközelebb állt hozzá. Egy kis palackot is előszedett, amit átadott Kissynek.

– Hát ez mi?

– Önvédelmi célból okozott, nyolc napon belül gyógyuló, súlyos kellemetlenség. Ha a pofa vetemedni próbál, fújj a képébe.

– Honnan szerzel te ilyeneket?

Nimby fölényesen vállat vont. – Ugyan már. Nimby papa mindent beszerez, amire csak szükség lehet. – Azzal elővett egy jókora rugós bicskát.

– Hé! – szólalt meg a feje fölött Pi. – Mire készülsz te azzal?

Nimby feléje fordult és szemrehányóan nézett rá.

– Megvédeni téged – felelte. – Ugyanis te vagy itt az egyetlen nagykorú. Ha a muksi elkapja valamelyikünket és megsérti vele a büntető törvénykönyvet, azért te leszel a felelős, mert veszélyes helyre hoztál minket, ártatlan gyerekeket. – Hirtelen kiugrasztotta a bicska hatalmas pengéjét, ami baljóslatúan meg-

villant a kezében. – Ha viszont én lyukat ütök a hapek bőrén, azért nem te leszel a felelős, hanem én, a gyermek. Minden világos?

Azzal becsukta a kést, eltette, kivett még egyet és odanyújtotta Süninek.

– Határozottan ellenzem, hogy ilyesmit vigyünk magunkkal – mondta Pi. – Mi nem leteríteni akarjuk, hanem átadni a rendőrségnek.

– Hát add át, ha tudod, miközben a falhoz csapkodja a fejedet – közölte Nimby. – Sajnos több krapekszeletelőm nincs – nézett Mohamedre –, de arra számítottam, hogy te tényleg hozol baseballütőt.

Mohamed vigyorgott. – Hoztam én annál sokkal jobbat. – Rácsapott bal combjára. – Ezzel rúgni tudok, ezzel pedig ütni – mutatta föl a jobb kezét. – Tavaly földre küldtem egy alakot, aki magasabb volt, mint Pi, és kétszer vastagabb nála.

A többiek összenéztek. Pi elég magas volt, és ha nem is tagbaszakadt, azért egyszálbélűnek se lehetett mondani. Mohamed alig ért a derekáig.

– S mivel szolgált rá? – kérdezte Kissy.

– Megpróbált fizetés nélkül elillanni egy műszakicikk-üzletből. A tulaj jó ismerősöm… nem hagyhattam. De nem lett semmi baj, a pofát nemsokára kiengedték a kórházból.

A többiek nevettek. Kissynek eszébe jutott, hogy Mohamed a chaten is szeret nagyot mondani, és megállapította, hogy jó lesz vigyázni rá. Hirtelen elkapta Süni tekintetét. A fiú Mohamed felé intett a szemével, aztán az ég felé pillantott, és tamáskodva elhúzta a száját. Szóval ő is ugyanezt gondolja.

– Nos hát – szólalt meg Pi. – Én olyasmire gondoltam, amihez semmilyen fegyverkezésre nincsen szükség. Becsöngetek hozzá és néhány mondat erejéig szóval tartom. Kissy ott áll oldalt, az ajtó mellett, hogy azonosítsa a pasast. Ha ő az, akkor kihívjuk a rendőrséget, de csak azután, hogy az emberünk visszabújt az odújába.

Kis csend lett.

– Végül is nem rossz – ismerte el Nimby. – Ettől még persze nem árt, ha önvédelmi fegyver is van nálunk.

– Nem árt – ismerte el Pi. – De én állok majd a legveszélyesebb helyen, és nálam nem lesz.

– Nem nyert! – vágta rá Mohamed. – Ott ugyanis én fogok állni. És lesz nálam fegyver: a kezem meg a lábam!

Kissy sóhajtott. Süni megvakarta a fejét. Nimby megigazította a szemüvegét. Pi hitetlenkedve nézett Mohamedre.

– Hogy jut ilyesmi az eszedbe?

– Úgy, hogy használom, apafej! – vágta rá a lány. – Jó, becsöngetsz hozzá, és aztán? Beszélsz vele pár mondatot a semmiről, mondjuk csomagot hoztál Sophie Marceau-nak, és aztán? Kissy beazonosítja a furkót, és aztán?

– Aztán kihívjuk a…

– Tudom, a rendőrséget – bólintott Mohamed. – Letartóztatják, bíróság elé állítják és elítélik, egy szál bizonyíték nélkül. Ez már csak így szokás, igaz?

– Mondtam, hogy Kissynek vallomást kell…

– És az ő szava áll majd szemben a pofáéval – vágott közbe Mohamed megint. – Aki mellesleg alibiről is gondoskodhatott. Van Kissyn bármiféle sérülés, ami bizonyító erejű? Például a krapek pecsétgyűrűjének jellegzetes nyoma, mint az egyik Columbóban? Vagy van a hapsin olyan nyom, ami csak Kissytől származhat? Esetleg a helyszínen? Nekem nem úgy tűnt, hogy a pofa a saját kamionjába csalta be Kissyt. Az csak ott parkolt, de azóta bottal üthetjük a nyomát. – Néhány mondat óta már csípőre tett kézzel beszélt, egyre szenvedélyesebben. – Szóval mi is az a nagy terv, uraim? Elkapni, aztán nézni, amint kiengedik?

– Állj, állj, állj – csitította Nimby. – Kérdezhetek most én valamit? Mi a frászt tehetnénk mást? Nem mehetünk oda a pofához, hogy elnézést, a délutáni aljassága sajnos nem hagyott nyomokat, ugyan tegye már meg, hogy újra megtámadja…

Kissy ugyanabban a pillanatban értett meg mindent, amikor Nimby rádöbbent, hogy mit beszél, és elharapta a mondatot. Nagy csend lett, Mohamed pedig csúfondárosan vigyorgott rájuk.

Először elsétáltak a ház előtt, hogy szemügyre vegyék, közben pedig Mohamedet győzködték.

– Állati egyszerű az egész – jelentette ki. – Ha ez az a mókus, akkor telitalálat, ha egy szende leánygyermek csönget be hozzá. Kissyt már ismeri, madame Beaumont-t nem hoztuk ma-

gunkkal, ti nem vagytok elég nőiesek, maradok én. – A többiek vigyorogtak. – Előadom a sztorit, hogy eltévedtem, hívna-e nekem egy taxit. Ha szerencsénk van, még be is rángat a házba.

– És ez neked szerencse?! – méltatlankodott Pi.

– Nekem igen – Mohamed kivillantotta apró gyöngyfogait. – Még meg is várom, hogy ledöntsön, csak aztán kezdem rongálni.

Kissy együtt nevetett a többiekkel. Egyszerűen nem lehetett komolyan venni, amit ez a kislány fantáziált arról, hogy ő majd megver egy felnőtt férfit.

– És lesz a zsebemben egy mobil, aminek diktafonja van – tette hozzá. – Fölveszünk mindent, és szép kövér bizonyítékunk lesz.

– Az enyémnek van – mondta Nimby. Kissy rosszallóan nézett rá. Csak egy fiúnak lehet ilyen fontos eldicsekedni a kütyüivel, hogy még lovat is ad a kölyök alá.

– Na látjátok. Esetleg videózni lehet, ahogy beránt a házba. Úgy ráverünk száz évet, mint a pinty. Ja, és az orvos!

– Milyen orvos? – kérdezte Kissy lehangoltan. Már látta, milyen nehéz lesz Mohamedet eltéríteni ettől az őrültségtől.

– A mentőké. Madame Beaumont adott jelre ideküldi őket. Az orvos szépen följegyzi a pofa sérüléseit, én pedig a bíróságon elrebegem, hogy mennyire meg lehettem ijedve, ha így elagyabugyáltam egy pasit.

Pi sóhajtott. – Jól van, Mohamed. Elég lesz a fantáziálásból.

S barátságosan a lány vállára tette a kezét. A következő pillanatban valami elemi erő elkapta a karját és hátracsavarta.

– Jól van, nagyokos, akkor most szabadulj ki – mondta egy hang valahonnan lentről. Önkéntelenül odanyúlt a bal karjával, de Mohamed azt is elkapta. – Most ki tudom rántani a lábadat, amitől akkorát szólsz az aszfalton, mint a nagyágyú. Nem akarod megváltoztatni a véleményedet? Ja, említettem már, hogy küzdősportokat tanulok?

– Nyertél – nyögte Pi. Mintha satuba fogták volna mindkét kezét.

Mohamed elengedte. A csúfondáros vigyor visszatért az arcára.

– Oké – mondta Pi, a kezét dörzsölgetve –, csak meg ne bánjam, hogy beleegyeztem.

Mindenki elfoglalta a helyét. Pi a ház sarka mögé húzódott egy féltéglával, amivel betörheti az ablakot és beugorhat rajta. Süni a másik oldalon állt lesben. Nimby és Kissy az utca túloldalán fák mögül videózott, két különböző helyről. Kissy Pi telefonját használta kamerának, a sajátjával pedig madame Beaumontnak közvetített mindent. A néni egyáltalán nem tartotta jó ötletnek, amire készülnek. Az ő feladata az volt, hogy értesítse a rendőrséget és a mentőket, ha tényleg szükség lesz rá.

Mohamed végignézett a leshelyeken. Mindenhonnan intettek, hogy készen állnak. A lány magabiztosan odasétált a kapuhoz és becsengetett.

– Tessék – nézett ki egy férfi.

Kissynek összerándult a gyomra.

– Ő az – mondta a telefonba.

– Jó estét, uram – mosolygott Mohamed bűbájosan. Kissy minden szavát hallotta. – Volna szíves segíteni nekem? Ha gyalog indulnék haza, nagyon elkésnék. Megtenné, hogy hív nekem egy taxit? A pénzem megvan rá, csak nincs telefonom.

Sheila nem válaszolt azonnal. Kissy el tudott képzelni egypár kérdést, amiket föltehetett volna, de nem tett föl egyet se.

– Persze – mondta kis szünet után. – Gyere be, máris hívom a taxit.

– Ó, köszönöm – szabadkozott Mohamed –, nagyon kedves öntől, de nem szeretném zavarni önt és kedves családját.

Kissy kezdte azt érezni, hogy két feje van. Az egyik undorodik ennek az alaknak még a látványától is, és rosszul van a gondolatra, hogy Mohamed be akar menni hozzá, a másik pedig kajánul vigyorog Mohamed hihetetlenül álságos udvariaskodásán, és vad káröröm et érez, amikor a leleplezés pillanatára gondol.

– Ugyan, nem zavarsz. A feleségem is szereti a vendégeket.

Kissy második feje jelentősebb összegbe le merte volna fogadni, hogy nincs felesége. Azért mondta, mert akkor a kislány bátrabban mer bemenni hozzá. És megfigyelte, hogy körülnéz, vizslatja az utcát.

– Nagyon kedves, uram, de igazán nem szeretnék terhükre lenni.

Kissy második feje hirtelen rájött: ha a pasasnak *tényleg* nincs felesége, vagy akár csak nincsen otthon, akkor az életben ki nem magyarázza ezt a hazugságot.

De a következő mozdulatát sem. Mert egyszerűen karon ragadta Mohamedet, berántotta az ajtón, s az már csapódott is.

Kissy első feje rémülten figyelte barátnője elrablását, a második viszont ujjongott: *ezért* már garantáltan bevarrják jó néhány évre. És valahonnét hirtelen kinőtt egy harmadik feje, amelyik aránylag higgadtan mondta a telefonba:

– Berántotta a házba, azonnal telefonáljon, madame Beaumont!

Ez a feje a következő pillanatokban már hallotta is, amint a könyvtárosnő tárcsáz, s a rendőrségnél fölveszik. A lábait az első feje irányította, egykettőre az ajtó előtt termett Sünivel és Nimbyvel együtt. Pi az ablak alá osont, kezében a féltéglával, és hangosan számlálta a másodperceket. Mohamed harminc másodpercet kért; ennyi idő alatt ki kell derülnie, mit akar a pasas.

Ki is derült. A harminc másodperc elteltével Pi bezúzta az ablakot a téglával, amit átadott Süninek, aki szétverte vele a zárat. Pi bemászott az ablakon, teljesen fölöslegesen, ők pedig betódultak az előszobába.

Azok ketten a hosszúkás előszoba hátsó részében voltak. Amikor Kissy megpillantotta, Mohamed éppen szabályos karaterúgást helyezett el a már korábban térdre esett férfi arcán. Annak egyébként is vérzett már az orra. A következő rúgást a gyomrába kapta, amitől végképp elterült a padlón. Mohamed rájuk vigyorgott és karba tett kézzel megállt áldozata mellett. Különösebben meg se lepődtek már azon, hogy rajta egy karcolás se volt.

– Szia, Sheila – mondta Kissy harmadik feje jéghidegen, megállva a férfi fölött. – Már nem akarsz lisztbe hemperegni nevettedben?

Aztán már úgy ment minden, mintha futószalagra tették volna őket. Megérkezett a rendőrség és a mentők. Ellátták Sheila sérüléseit és kórházba vitték, megbilincselve, egy rendőr kíséretében. Egy fiatal őrmester folytonos fejcsóválás közben fölvette a vallomásukat, megnézte a mobilokkal rögzített eseményeket

és meghallgatta a Mohamed zsebében rejtőző digitális magnót. Ezt már az őrszobán, ahol az egész anyagot átvitték egy asztali gépre. Aztán kocsiba rakták és hazavitték valamennyiüket. Őt egy idősebb rendőr vitte haza, akinek részletesen el kellett magyarázni az ügy netes részét, mert abból egy szót sem értett.

Sajnos pontosan egyszerre értek haza anyával, a rendőrautó akkor állt be a ház elé, amikor anya kiszállt a Peugeot-ból. Egy pillanatig elképedve bámulta, ahogy a rendőr kisegíti őt a kocsiból.

– Sejtettem, hogy egyszer a rendőrök hoznak haza – lépett oda rosszkedvűen. – Mit csináltál?

– Ő az anyám – mondta Kissy a rendőrnek, aki tisztelgett.

– Jó estét, asszonyom. Meunier tizedes vagyok. Gratulálok a lányához. Én nem nagyon értem, hogyan csinálták, de elég ronda alakot csíptek el a barátaival. Azt hiszem, hosszabb időre vendégül látjuk, ha majd kikerül a kórházból, de az se holnap lesz, az a Mahomet kislány úgy eltángálta, hogy egyhamar nem kel föl. Majd még jelentkezünk maguknál mindenféle adminisztrációval, de az most ráér. Ja igen. Ha látják madame Beaumont-t, megmondanák neki, hogy az osztrigás Meunier fia tiszteleti? Ő már tudni fogja. No, én megyek is. Jó éjszakát, asszonyom, jó éjt, Kissy.

Beszállt, indított, s otthagyta a döbbenten álló asszonyt vigyorgó lányával.

Eltelt egy jó óra, mire mindent elmondott anyának. Hogy ki az a „Mahomet kislány”, hogy ki madame Beaumont, és hogy miért szólította őt a rendőr Kissynek. A rendőrségen persze meg kellett mondani az igazi nevüket, úgyhogy most már tudták egymás nevét, de továbbra is a nickeket használták a vallomásukban, nem csoda, hogy a rendőr is arra emlékezett. Anya teljesen el volt képedve a Sheila-dologtól. A legnagyobb esztelenségnek nevezte, hogy elindult hazulról egy vadidegenhez, akiről csak hitte, hogy lány. De azt is, ahogy Pivel találkozott.

– A legelemibb dolog, hogy nem ülünk be egy ismeretlen autójába.

– Amikor beültem, már nem volt ismeretlen – felelte Kissy.

– Mert tudtál róla féltucat adatot? Ugyan már, kislányom! Ennyiből nem mondhatjuk, hogy ismerünk valakit…

– Teljesen igazad van – vágta rá. – Nem mondhatjuk. De mikor mondhatjuk? Michelle két éve élt együtt a férjével, amikor kiderült, hogy a titkárnőjével síelni járnak, és azt mondta, hogy egyáltalán nem ismerte ezt az embert. Szóval két év nem elég. Akkor mennyi elég, anya?

Anya meglepve nézett rá. – Honnan tudsz te erről?

Vállat vont. – Nyitott fülekkel mászkálok a világban. Szerintetek a gyerekek süketek, vakok és hülyék, pedig nem vagyunk azok. Én alig járok a cégeiteknél, és mégis tudok mindent Michelle-ékről. Sőt azt is tudom, hogy miért rúgták ki Jacques-ot. De mindegy. Mit kellett volna tennem? Biciklivel még mindig nem értem volna oda Coeuillybe, és valamikor reggelre keverednék haza, mert ugye az osztrigás Meunier fia is csak egy idegen pasi, akinek nem ülhettem volna be a kocsijába. Metróval szerinted biztonságosabb, mint egy alig ismert pasi kocsijában? – Anya letörten megrázta a fejét. – Szerintem se. És mellesleg nem voltunk kettesben, volt ott még két fiú, no meg Mohamed. A történtek után az az érzésem, hogy aki megpróbál rám ugrani, miközben Mohameddel vagyok, az jobban teszi, ha előbb megírja a végrendeletét.

Anya minden gondja ellenére elmosolyodott.

– Csakugyan annyira megverte?

– Nagyon. Amit tőlem kapott, az nem látszott rajta, de Mohamed az orvos szerint végleg deformálta az orrát. Azt mondta, négy ponton kell megütni: az arcát, a mellkasát, a gyomrát és a lába között. Hát ő mind a négyet végigcsinálta. Pár foggal is kevesebb maradt a pofa szájában, de a rendőrök szerint a nehéz fiúk nem bánják, ha valaki nem szívdöglesztő.

– Ezt nem értem.

Kissy rávigyorgott. – Nem tudod, mit csinálnak a sitten a gyerekmolesztálókkal?

Anya elszörnyedt. – Ezt a rendőrök mondták?!

– Nem nekünk. Kint a folyosón, de Süni hallotta. Egyébként teljesen igazuk van. Mármint a sitteseknek. Odabent egyhangú az élet, és valami szórakozás nekik is jár.

Aznap még összegyűltek a gépek előtt. Ő nem tudott volna lefeküdni, túlságosan tele volt a feje ezzel a nappal. S láthatóan a többieké is. Éjfélig beszélgettek, fölelevenítették a történteket,

meghallgatták a házban készült hangfelvételt… Pi tényleg jó fej, felnőtt létére egyszer se mondta, hogy aludniuk kellene, holnap iskola. Niala szóvá is tette.

Pi: Semmi értelme nem volna. Lehet, hogy ásítoztok majd a suliban, de attól, hogy kikapcsoljátok a gépet, nem fogtok aludni is. Ez egy ilyen nap, ezt föl kell dolgozni. Mellesleg nekem is.

Úgyhogy beszélgettek éjfélig, aztán kezdtek álmosodni és egyenként elbúcsúzni. Végül Pi is kilépett, ketten maradtak Sünivel.

Süni: Azt hiszem, jobb, ha mi is megyünk.

Kissy: Szerintem is.

Süni: Mit mondjunk holnap a suliban?

Kissy: Semmit. Minek?

Süni: Én is így gondoltam.

Még beszéltek pár percet, nem volt benne semmi különös, csak… egyszerűen jó volt Martinnel beszélgetni. Eddig alig váltottak szót egymással, mármint a suliban meg azon kívül mint önmaguk, csak a chaten. Most már úgy is beszélhetnek, mint Kissy meg Süni, élőszóval, szemtől szembe, de eddig még nem tették, amióta összetalálkoztak a könyvtárban, egy percet se voltak kettesben.

Ami igazából nem is baj, mert fogalma sincsen, mit mondana. Akkor se tudná, ha fülig bele lenne zúgva Martinbe, meg akkor se, ha nem lenne fülig belezúgva. Egyelőre a harmadik eset van: lövése sincsen, hogy mi az ábra. Ami viszont baj, mert ha valamelyik nap Martin kirukkol valamivel, akár széna, akár szalma, akkor bizony el se tudja képzelni, mit fog válaszolni.

Eszébe jutott, amikor ott ült a padon Pi mellett. Hát mi tagadás, szívdobogtató érzés volt, akkor is, ha neki Martin tetszik. Mert afelől nincs kétsége, hogy tetszik neki, csak a részletek homályosak.

Amikor kivette a csatot a hajából, eszébe jutott az a bolond állapot, amikor ott állt az utcán két telefonnal a kezében, és egyre újabb fejei nőttek. Még szerencse, hogy nem maradtak meg, most mennyi rengeteget kellene fésülködnie. Ezen muszáj volt nevetnie, és közben az is eszébe jutott, hogy három hangfelvétel rögzítette, amikor Sheila azt mondja, hogy a felesége is

nagyon fog örülni, pedig egy szál maga volt a házban. Az ügyész imádni fogja. Pláne ha a végén az derülne ki, hogy nincs is felesége. A rendőrök már biztos tudják, van-e.

De az ágyban már nem Sheilán járt az esze, hanem azon, hogy van-e, és még inkább lesz-e Martin és őközötte valami. S hirtelen bekattant, hogy a téri kisfiú és Nimby is klassz csajnak találta őt. Miért nem járnak ezek az ő osztályába?

Másnap nem egészen úgy zajlottak le a dolgok, ahogy elképzelték Martinnel, hogy ők semmit se fognak mondani a suliban. Ahogy kilépett a kapun, egy fiatalember állította meg.

– Bocsáss meg egy percre, kérlek. Egy lányt keresek, aki ebben a házban lakik és tegnap lefülelt egy bűnözőt. Nem te vagy véletlenül?

– De, én vagyok – felelte meggondolatlanul. – Maga rendőr?

A muki előrántott egy fényképezőgépet. – Bizet vagyok a *Soir*tól – mondta, és csattogtatni kezdett, vakuval, pedig sütött a nap. Kissy riadtan hőkölt hátra. – Kéthasábos monstre cikket szeretnénk az ügyről. Elmesélnéd, hogyan történt? Minden részlet érdekel. Hogyan történt például az…

– Hé! – jött meg a hangja végre neki is. – Hagyjon engem békén!

– Kislány, benned *sztori van* – mondta a riporter olyan hangsúllyal, mintha ez más megvilágításba helyezné a világmindenséget. – Az olvasók falják az ilyet. Na, ne légy már ilyen morgó medve…

Kissynek fölcsillant a szeme. Morgó medve? Remek ötlet.

– Hát jó – vágta el egy mosollyal a szóáradatot. – Nyilatkozom magának, Debussy úr, de…

– Bizet – szúrta közbe a pasas, de ezt elengedte a füle mellett.

– …de nem itt és nem most. Oda kell érnem az iskolába. Becsengetés előtt beszélhetünk. Rendben?

– Persze! De hát menet közben is beszélhetünk, nem?

– Dehogynem – felelte sugárzó mosollyal –, ha tudja tartani velem a tempót. Nem késhetek el a maga kedvéért.

A pasas fölényes monológba kezdett arról, hogy bírja a gyaloglást, ő pedig közben kihozta a biciklit a tárolóból. Az újságírónak leesett az álla.

– Akkor hát jöjjön, Vangelis úr – szólt hátra kedvesen, és rálépett a pedálra. A pasas mint az őrült rohant a kocsijához.

Úgy kell neki. A kocsi többször is lemaradt a reggeli forgalomban, miközben ő gond nélkül szaladhatott a járdán. Isteni, hogy ilyen könnyű, gyors bringája van. Csak azért nem vesztette el őt a pasi szem elől, mert egyszer-egyszer nyílt útja lett, amikor taposhatta a gázt.

Kissy egy perc előnnyel ért az iskolába, ez csak arra volt elég, hogy helyet találjon az udvaron a bringának és lezárja. Máris ott volt az újságíró, kicsit lihegve, hisz futnia kellett a kocsitól. De nevetett.

– Jó trükk volt – ismerte el.

Kissy rámosolygott, nagy ártatlan szemekkel.

– Ugye? No jöjjön, majd odabent beszélünk.

A pasi követte az épületbe. Kissy igyekezett minden irányba nézni egyszerre, és csakhamar fölfedezett egy széles hátat, ami kimagasodott a tömegből. Hurrá! Gyorsan arra vette az irányt, csak szeme sarkából ellenőrizve, hogy a riporter megvan-e még.

Megvolt, majdnem nekirohant hátulról, amikor Kissy hirtelen lestoppolt a széles hát mögött, és teljes erejéből rácsapott.

A széles hát megfordult, de addigra Kissy lépett egyet, és Mondiot igazgató, becenevén Morgómedve éppen a riporterrel találta magát szemközt.

– Maga kicsoda?! – bődült el, és két kézzel galléron ragadta a rémülten hebegő idegent, aki egy fejjel alacsonyabb volt nála.

Kissy segítőkészen közbelépett.

– Ez Csajkovszkij úr a *Nuit*-től – magyarázta. – Fényképeket készített rólam, és…

Ennyi elég is volt Morgómedvének. Egy nyilvánvalóan álnevet használó egyén egy *Éjszaka* nevű akármitől, aki iskoláslányokat fotóz, és még van képe hátba verni őt. Betuszkolta az irodájába, Kissyt egy mozdulattal beparancsolta maguk után, és lila fejjel megállt a riporter fölött, akit lenyomott egy székre.

– Halljam, de gyorsan! – bömbölte. – Ki vagy?!

– Én… én…

Morgómedve türelmetlenül mordult egyet és beletúrt a pasi zsebeibe. Azonnal megtalálta a fényképezőgépét és a tárcáját. A gépet a zsebébe süllyesztette.

– Hadd lám, ki vagy… újságíró?! – Hátrafordult. – Te, ez az esti lap riportere, és Bizet-nek hívják, nem Csajkovszkijnak.

Kissy megszeppenve szabadkozott.

– Bocsánat… eltévesztettem a zeneszerzőt és a napszakot, de annyira meg voltam kavarodva… ahogy elkezdett fotózni…

A fotók említése fölélesztette Morgómedve gyanakvását. Elővette a fényképezőgépet és megkereste rajta a képnéző módot. – Miért fotózta le?! Halljam az igazat, de gyorsan!

– Egy pedo… – kezdte Bizet zúgó fejjel, de az üvöltés ráébresztette, hogy a lehető legszerencsétlenebbül választotta meg a mondat elejét. Morgómedve föltépte az ajtót és kilökte Kissyt.

– Tanítás van, tűnés az osztályodba!

Az ajtó becsapódott. Kissy eliszkolt, és a folyosókanyaron túl végre istenigazában kinevette magát.

Első órán nem történt semmi különös. Ebbe az is beletartozik, hogy összekacsintottak Martinnel, ez tegnap még rendkívülinek, sőt elképzelhetetlennek számított volna – ma természetes, magától értetődő dolog. Szünetben viszont odajött hozzá Morgómedve.

– Szándékosan csináltad, ugye? – kérdezte nevetve.

– Én, igazgató úr?! – nézett rá Kissy az igaztalanul megvádolt ártatlanság tekintetével.

– Meg kell adni, jó trükk volt. De meg is érdemelte a tolakodásáért. Nos, végül megállapodtunk. Ő szemet huny afölött, hogy majdnem széttéptem, én pedig szemet hunyok afölött, hogy engedély nélkül beszemtelenkedett az aulába. És megígértem neki, hogy bátorítalak a nyilatkozattételre.

– Miért, igazgató úr? – kérdezte most már a természetes modorában.

– Mert ez a dolog könnyebbik elrendezése. Jön talán féltucat riporter és meginterjúvol, te elmondasz mindent, három nap múlva a kutya se emlékszik az egész históriára. De ha titokzatoskodsz, hallgatásba burkolózol, akkor százával jöhetnek, mert nagy sztorit szimatolnak. Némelyik gátlástalan szenzációvadász esetleg maga talál ki érdekesnek szánt történeteket. Jobb az ilyennek elébe menni. *Aztán feldöntesz, kitöröm a nyakamat és vehetsz fekete ruhát a temetésemre!* – bömbölt rá egy kisebb srácra, aki majdnem nekirohant. Kissynek a szeme se

rebbent, megszokta már az évek alatt. – Szóval én ezt javaslom. Megmondtam neki, hogy az iskolában színét se akarom látni, de eltettem a számát, hogy tanítás után fölhívhasd. Tessék. De persze ígéretet nem tettem a nevedben.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha megbeszélem a többiekkel – felelte Kissy, eltéve a cédulát.

– Szerintem is – mondta Morgómedve, és ment a dolgára.

Kissy megkereste Sünit és gyorsan elmondott mindent. Küldtek egy SMS-t a többieknek, hogy számítsanak a sajtóra.

– Nocsak – súgta Chantal, amikor leültek. – Lemaradtam valamiről?

Kissy reflexszerűen bólintott, anélkül hogy megértette volna a kérdést. Chantal tökéletesen lemaradt mindenről, ami fontos.

– Hol tart a dolog?

– Milyen dolog? – kapta oda a fejét.

– Ne add a hülyét. Rám se nézett, pedig tegnap még voltak jelek, ha netán emlékszel.

Meglepve fedezte föl Chantal hangjában a sértődöttséget. Hát persze, Martin egy ideje kerülgette Chantalt, de nem jutottak még semeddig. Most meg nyilván kiszúrta, hogy sustorognak, és azt hiszi, hogy…

– Ugyan már, ne hülyéskedj – intette le. – Volt egy kis megbeszélnivalónk, ennyi az egész.

– Nektek. Megbeszélnivalótok. – Chantalnak szikrázott a szeme. – Lehetne benned annyi becsü…

– Mondd, Chantal – harsant fel Auriac hangja –, nagyon zavarlak a magyarázatommal?

Chantal rosszkedvűen elhallgatott, de nem ment le Kissy nyakáról, csak óra idejére. Ahogy Auriac kihúzta a lábát, rátámadt.

– Azt hittem, a barátnőm vagy. Erre fogod magad és lenyúlod a srácot. Hogy képzeled?

Mielőtt válaszolhatott volna, Martin odalépett hozzájuk.

– Chantal, ne haragudj, de meg kellene beszélnünk egy-két dolgot Kissyvel.

Chantal egy pillanatig értetlenül bámult rájuk, de Martin nem törődött vele, félrevonta őt. Hát persze, Kissyt mondott, nyilván maga se vette észre, de Chantal ezt a nevet életében nem hallotta.

– Pit is megtalálták – mondta Martin. – Azt írja, nyert egy kis időt, hogy szünetben beszélhessünk.

– Akkor hívjuk föl – felelte Kissy, és nyúlt a mobiljáért, de Martinnek már a kezében volt a sajátja. Pi az első csengetésre fölvette.

– 3,14 – szólt bele.

– Tüskés Hát – válaszolta Süni gondolkodás nélkül. – Tiszta a levegő?

– Nálam igen – nevetett Pi. – Nálatok?

– Nagyjából. A suli folyosóján vagyunk, ötszáz ember hallaná minden szavamat, ha nem lenne ricsaj, de van. Mi hír?

– Sajtóveszély. Két lap is rám szállt, elkaptak a campuson, úgy kellett bemenekülnöm előlük. Kint ólálkodnak. Mit tegyünk?

Süni halkan tolmácsolt Kissynek, aki elkérte a telefont. Gyorsan kellene valami indián nevet találnia magának, snassz lenne, ha csak Kissyt mondana…

– Én vagyok, Aki Nem Kért Mogyorót. Nagy Mackó Sulidiri azt mondja, nyilatkozni kell nekik, akkor békén hagynak, és három nap múlva mindenki elfelejti az egészet.

– Világos. Mi lenne, ha sajtótájékoztatót szerveznénk nekik?

– Miiit?…

– Sajtótájékoztatót! Suli után összegyűlünk, elmondunk nekik mindent, aztán menjenek megírni.

– Akkor megint utazgatni kell – felelte Kissy.

– Dehogyis. A chaten gyűlünk össze!

– Jó ötlet – mondta Süni, amikor továbbította neki. – De ők hogy kerülnek oda?

– Ez valóban gond – ismerte el Pi –, de majd segítünk nekik. Végül is a libatollat már ismerik.

Nimby is hasonló bizalommal nyilatkozott a riporterek tudásáról, amikor a következő szünetben fölhívták. Nem látja semmi akadályát az online sajtótájékoztatónak, csak nem szabad olyan betűket használni, amiket azok még nem ismernek. Mohamed lelkesen fogadta az ötletet; ő amúgy is gyakran tart sajtótájékoztatót mint Allah egyetlen prófétája. Niala ki volt kapcsolva, de az ő szerepéről a sajtó nem is tudhat.

Madame Beaumont-ra már csak a harmadik szünetben jutott idő. Azt mondta, őt eddig még nem kereste senki, nem is gondolja, hogy megteszik. Nem volt ott Coeuillyben, még a neten se, nem is gyerek, nem fogja érdekelni az újságokat.

Chantal a harmadik szünetig nem szólt semmit, csak egyre jobban ráncolta a homlokát. Aztán amikor Kissy letette a telefont madame Beaumont-nal, előkerült valahonnan és megállt előtte.

– Akkor most halljuk!

– Mit?…

– Ne húzd az időt – rázta fejét Chantal. – Mindjárt vége a szünetnek. Bár nem számít, a következő szünetben is kiszedem belőled. Szóval? Azt már látom, hogy nem szerelmi ügy. Mit telefonálgattok annyit?

Tanítás után félórával már a gép előtt ültek. Most egy kicsit másképpen, mint eddig. Ő a saját gépe előtt ült, mellette Chantal, azon az öreg széken a hátsó szobából, amelyiknek apa már tavaly óta meg akarja csinálni a lábát, mielőtt kitörik. Az asztal másik oldalán pedig Süni, anya laptopjával, amit mostanában nem hord magával, mert nem olyan munkán dolgozik. Chantal már sokszor járt náluk, tudta, mit hol tartanak, mit hogyan szoktak, egyből ment a konyhába, hozott be innivalót, süteményt, gyümölcsöt, még sajtot is, mert imádja. Ők addig beizzították a gépeket.

De Martin most jár náluk először. Ha tudta volna, hogy feljön, kitakarított volna, de szerencsére tiszta a szoba, csak egypár holmi maradt elöl, amiket egy fiúnak nem kell látnia, azokat gyorsan eltüntette, amíg Chantal az előszobában csevegett Martinnel. Hát igen, ez nagy előnye Chantalnak. Abban a pillanatban, hogy megértette, itt valami más történik, nem az, hogy a barátnője elhappolja előle a fiút, aki tetszik neki, szóval abban a szent pillanatban minden morcosság eltűnt belőle, megint az a remek barátnő lett, aki volt. Nem kellett neki jelet adni, hogy tartóztassa föl Martint, amíg ő beszáguld a szobájába és elrak pár dolgot, egyszerűen tudott mindent magától.

Csak sajnos előbb-utóbb vissza fog térni a morcos, sértődött Chantal, sőt akkor lesz csak sértődött igazán, hacsak ki nem ábrándul Martinből, vagy esetleg komolyan bele nem zúg valaki

másba. Mert Martin meg ő előbb-utóbb össze fognak jönni. Erre semmilyen tudományos bizonyíték nincsen, ahogy Nimby mondaná, pusztán csak őneki szent meggyőződése. No jó, inkább vágyálma. Végül is nem semmi, amit az ő kis társaságuk végigcsinált tegnap, az ilyen kalandok nemegyszer összekovácsolják a résztvevőket érzelmileg is. És hát kivel kerülhetne ő össze, ha nem Sünivel? Nimby még kölyök hozzá, Pi pedig túl idős, akármennyire vonzó pasi, mégiscsak majdnem kétszer öregebb nála. És Süni se szerethet bele Mohamedbe, aki csak tizenegy éves, és úgy viselkedik, mint egy fiú. Nialát meg még nem is látták.

Chantal zökkentette ki a gondolatmenetéből.

– Nahát, tényleg beszélnek… vagyis hogy írnak…

Úgy csodálkozott rá a chatre, mint aki még életében nem látott képernyőn folyó, írásos beszélgetést. Vagyis hát nyilván még nem is látott. Majd megmutatja neki az ilyen dolgokat, hátha Chantal is rákap az ízére.

Nimby és Pi egyszerre szólalt meg, üdvözölte a jelenlevőket a sajtótájékoztató számára létrehozott szobában. Ők öten voltak jelen, és nyolc újságíró különböző lapoktól. No meg Niala, de ő most láthatatlan üzemmódot használt, hogy a riporterek ne keverjék bele.

Pi: Ha megengedik, tartanék egy kis bevezetőt.

Pi: Azért hoztuk létre ezt a sajtótájékoztatót, mert jobbnak láttuk, ha kielégítjük az önök kíváncsiságát, s ezt követően szeretnénk napirendre térni a történtek fölött.

Pi: Annak pedig, hogy ilyen szokatlan formában szerveztük meg, két oka van.

Pi: Egyfelől a praktikum: a város különböző részeiben élünk, nem szívesen utazgattunk volna ennyit, ha nem muszáj; annak pedig nem láttuk volna értelmét, hogy mindenkinek el kelljen mesélnie az egész sztorit.

Pi: Másrészt pedig szeretnénk inkognitóban maradni. Ez főleg a többiekre vonatkozik, akik gyerekek, és nehezen védhetnék meg magukat, ha a bűnöző családtagjai vagy barátai bosszút akarnának állni. De én is jobb szeretek nyugodtan aludni.

Pi: Ezért az interjúnak feltétele, hogy önök szavukat adják: semmilyen részletet nem közölnek, amiből azonosítani lehetne minket. Még az is ilyennek számít, hogy melyik kerületben

élünk. Természetesen portrék közzétételéről végképp szó sem lehet.

Pi: Hát ennyi. Talán legjobb lesz, ha elmeséljük a történetet, önök pedig kérdeznek.

Kissyt a fotók említése megnevettette; azt még nem is volt idejük elmondani a többieknek, hogy Morgómedve berakta Bizet memóriakártyáját a saját számítógépébe, lemásolta azokat a képeket, amik nem Kissyt ábrázolták, más riportokhoz készültek, újraformázta a kártyát és visszamásolta a képeket. És Bizet készséggel beleegyezett, mert az alternatíva az volt, hogy Mondiot elteszi a kártyát is, a gépet is, és csak törvényes hercehurca után adja vissza, hetek vagy hónapok múlva, akkor se neki, hanem a lapjának, ahol nem fogják megköszönni a dolgot Bizetnek.

Elmesélték az egész történetet a riportereknek, egymásnak adva a stafétabotot. Azok sok mindent kérdeztek. Az tetszett nekik a legjobban, ahogy a találkozókat megszervezték, mint valami kémfilmben; ennek minden részletét tudni akarták. No meg az, hogy Mohamed hülyére verte a pasast, aki több súlycsoporttal fölötte volt; kifaggatták, milyen küzdősportokat tanul és mióta, hova jár sportolni – erre a kérdésre persze nem válaszolt –, hogy zajlott le a harcuk Sheilával, szóval mindent tudni akartak. Niala és madame Beaumont szerepéről nem esett szó.

Majdnem két órát tartott a sajtótájékoztató, hiszen írni lassú dolog. Sok kérdés volt a nettel kapcsolatban is, hogy működik ez a chatoldal, ki üzemelteti, kik használják, hogy lehetett megtalálni Sheilát, mindenfélék.

Aztán Pi megköszönte a részvételt mindenkinek, és bezárták a szobát. Előzőleg megállapodtak, hogy utána rögtön kilép mindenki, hogy a riporterek ne faggathassák őket tovább. Így is tettek, és megkönnyebbülten dőltek hátra.

A következő órák úgy teltek, hogy nem volt kapcsolatuk a külvilággal, csak ők heten voltak. Ismét összegyűltek, ezúttal Skype-on, és óriásit beszélgettek. Összeismertették Chantalt a többiekkel, megtanították a Kölyökklub programjának használatára és a Skype-ra. Ez utóbbit ők maguk is csak most kezdték használni.

Amikor Niala hangja megszólalt a hangszóróból, neki eszébe jutott a tegnapi első telefonbeszélgetés, ami után Süni azt mondta, hogy Nialának nagyon szép a hangja. Ez megzavarta kicsit. Süni tegnap reggel még Chantalt kerülgette, aztán Nialának udvarolt… van neki így esélye?

A következő napok nyugisan teltek. Az újságok beszámoltak a netes szatír elfogásáról, jópofa cikkeket kanyarítottak belőle – és mind az ötüknek leírták a nickjét. Ez csak akkor kezdte zavarni őket, amikor ismeretlenek rájuk köszöntek a klubban, egy idő után már elég sokan. Akkor kiléptek és kis szünet után álnéven jöttek vissza, Skype-on egyeztették, hogy ki ki. Nimby lerövidítette a nickjét a becézett alakra. Pi Ludolph lett, merthogy a 3,14 az a Ludolph-féle szám. Süni Kroki lett, az is egy állat. Niala fölvette a Noled nevet, Mohamed pedig a Buddhát. Ő nagyobbat változtatott, Nayrgem lett belőle, vagyis Meg Ryan, visszafelé. Nialától vette az ötletet. És volt velük egy hetedik is, Hapci, vagyis Chantal. Majd a jövő héten visszaveszik a rendes nickjeiket, addigra nem lesz már szenzáció.

Pénteken tanítás után sietett haza, át se öltözött, csak benyomta a gépet és lehuppant elé. A szék panaszosan reccsent egyet, persze, Chantal pakolt el a szerdai közös netezés után, és az ő székét vitte át a hátsó szobába, ez a rozzant meg itt maradt. Mindjárt visszacseréli.

De máris befutottak a többiek, és hozzáláttak megszervezni a hétvégi nagy banzájt. Holnap reggel gyűlnek össze Nimbyéknél, mert ők kertes házban laknak, méghozzá szép nagy kerttel, az idő jó, akár egész nap kint lehetnek. Vendégszoba is van, vagy lehet sátrat verni, ha valaki marad éjszakára, de haza is lehet menni és másnap vissza. Az igaz, hogy nagyon messze van, Franconville, rue Louis Sebillon, de nekik Chantallal meg Martinnel például könnyű dolguk van, a sárga metró pont kivisz oda, csak elmennek a pirossal a Maillot-kapuig, átszállnak és kibumliznak. Pinek sincs messze, és ő amúgy is kocsival megy. Ha sikerül, magával viszi madame Beaumont-t is, őt már délelőtt meghívta Nimby, de még nem lehet tudni, hogy ráér-e. A néni Levallois-Perret-ben lakik, neki sincs nagyon messze.

Most tudták csak meg, hol lakik Mohamed. Orlyn túl, valami Paray-Vieille-Poste nevű kertvárosban, ő életében nem hallott

még róla. Mohamed kedden betaxizott Párizsba, az Étoile-nál találkozott Pivel, aztán a városban kóborolt és várta a telefont, nem ment haza, túl nagy út lett volna. Ahogy Pi megtudta, hol lakik, rögtön azt mondta, hogy kimegy érte és elviszi Franconville-be.

Niala útját viszont nem tudták megoldani. Közölte, hogy nem mondja meg, hol él, mert akkor Pi elmegy őérte is, és egy vagyont költ benzinre, és neki sincs kedve egész nap úton lenni. Ezerhatszáz kilométer. Erre Süni közölte, hogy Franciaország egyetlen pontja sincs ezerhatszáz kilométerre Párizstól, csak Korzika, de oda nem visz autóút. De előbb idejön, aztán visszamegyünk, felelte Niala. Nyolcszáz oda, nyolcszáz vissza!

Szóval Niala Dél-Franciaországban él. Tényleg rettenetes messze van. Legföljebb nyáron találkozhatnak, amikor hosszabb utakra is van idő.

Szombat reggel kilenckor már ott is voltak Franconville-ben. Nimby nem várta őket, így beszélték meg; Süni kinyomtatta a térképet, azt vitték magukkal. A házat rögtön megismerték: a kapura Sophie Marceau arcképe volt kiragasztva.

Ők voltak az elsők. Nimby körbevezette őket a házon és bemutatta a szüleinek. Neki, Kissynek már egészen szokatlan volt, hogy mindenki az igazi nevét használja. Nimbyhez amúgy is jobban illett a Nimby, mint az Antoine. A szülei barátságosak voltak, de szemlátomást nem nagyon tudtak mit kezdeni a fiuk vendégeivel, akik ráadásul az internetről érkeztek. Madame Blanchard őszintén be is vallotta, hogy neki a számítógép rejtély, az égvilágon semmit nem ért hozzá. Áruházi eladó volt, soha nem kellett használnia. Monsieur Blanchard egy autószerelő műhely tulajdonosa volt, ő konyított valamicskét a számítógéphez, de az internethez már semmit.

– Egyszerű dolog – magyarázta Süni. – Ön is egy számítógép előtt ül, én is. Amit én leírok a billentyűzetemen, azt ön látja, és megfordítva.

– Mindenki látja, aki számítógép előtt ül? – hüledezett madame Blanchard.

– Nem, asszonyom. Amit a telefonba mond, azt se hallja mindenki, akinek telefonja van – csak akihez beszélni kíván.

Madame Blanchard azt mondta, ezt még soha senki nem mondta el neki ilyen érthetően, de a netes gyorstalpaló itt véget ért. Megérkezett Pi két utasával. Blanchard-ék nagyon örültek, hogy még egy felnőtt lesz jelen, aki segít Jourdain úrnak kordában tartani a gyerekeket, intéztek néhány végső instrukciót Nimbyhez, és eltávoztak hétvégi programjuk irányában.

Miközben elhelyezkedtek a kerti pavilonban, Kissy hangot adott meglepődésének, amiért Nimby szülei ennyivel idősebbek nála.

– Persze – felelte az. – Én vagyok a három pont nullás verzió.

Kis csend lett, alighanem mindenki a többiektől várta a megfejtést.

– Mit nem értetek? – nevetett Nimby. – Van két felnőtt testvérem is. Egész pontosan féltestvérem, apa első házasságából valók. Anya a második felesége. A bátyám egy informatikai cégnél dolgozik, a nővérem pedig éttermet helyettesvezet Belleville-ben.

– Melyiket? – kérdezte madame Beaumont.

– A Le Baratint.

– Nahát… hogy néz ki?

Nimby személyleírás helyett kivette a telefonját, matatott rajta egy kicsit, és odaadta. Madame Beaumont föltette a szemüvegét, úgy nézte.

– Nem, nem ismerős. Én nyilván csak a felszolgálókkal találkoztam. De kicsi a világ, mostanában többször voltunk ott az unokáimmal.

– Mekkorák az unokái, madame Beaumont? – kérdezte Süni.

A könyvtárosnő eltette a szemüveget.

– Ide hallgassatok, hagyjátok ezt a madame-ozást. Szólítsatok Ange néninek, mindenki így hív.

Erre ittak. Nimby már jó előre telerakta az asztalt mindenféle innivalóval, aprósüteménnyel.

Ange néni is magával hordta a családi fényképeket, mint Nimby, csak nem a telefonjában, hanem a tárcájában. Négy gyereke és kilenc unokája volt, a legfiatalabbak velük egyidősek. Éppen azt mesélte, hogy melyik képen ki van és mivel foglalkozik, amikor megszólalt a kapucsengő.

Nimby meglepve vállat vont és megnyomott valamit a zsebében, amitől nyílni kezdett a kocsibejáró. Fölkelt és elindult.

A kapun egy lány lépett be. Hosszú aranyszőke haja volt, rajta kis fehér sapka, a vállán hátizsák. Feléjük tartott. Nimby lestoppolt, mint aki már sejt valamit, de nem hisz a szemének. Kissy nem figyelt rá, csak a közeledőt nézte döbbenten.

– Sziasztok – mondta az, eltéveszthetetlenül ismerős hangon. – Kissyéket keresem… Sophie Marceau küldött, *A házibuli* rendezője.

Kissy fölpattant a helyéről, átrohant a gyepen és Niala nyakába ugrott.

Percekbe telt, amíg megtapogatták és meggyőződtek róla, hogy nem képzelődnek, csakugyan ott van. De hát hogy került ide, kérdezték mindannyian.

Niala letette a hátizsákot és gondterhelten megvakarta a fejét.

– Ezt a feledékenységet… meg kell majd vizsgáltatnom magamat. Hát nem elfelejtettem szólni, hogy az apám az Air France pilótája?!

Vagy fél percig senki nem kapott levegőt.

– És ő már haza is repült? – kérdezte végül Ange néni.

– Nem éppen – mosolygott Niala. – Nagyjából most indul Bordeaux-ból, azt a járatot viszi. Úgyhogy két napja nem láttam, mert mi Nizza mellett élünk.

– De akkor…

Niala nevetett. – Engem mindenki ismer az Air France belföldi járatain. Csak kimentem a reptérre, megkerestem az első párizsi gépet, és útközben rólatok meséltem a pilótáknak, mert minden egyebet tudnak rólam.

Kissyvel madarat lehetett volna fogatni. Ő már belenyugodott, hogy Nialával leghamarabb a nyári szünetben találkozhat, és tessék, itt van, kapta magát és átrepülte az országot, hogy vele meg a többiekkel találkozzon. Ha nem siettek volna annyira, hogy elkapják Sheilát, kedden is velük lehetett volna. Vagyis szerdán, hisz így is késő este volt már, akkor másnapra kellett volna halasztani.

Amikor ebédhez ültek, kicsit már megcsappant a jókedve. Blanchard-ék házhoz szállíttatták az ebédet, Nimby elébük tárta az étterem honlapját az étlappal, és mindenki azt rendelt, amit akart. Az ebédlőben ettek, nem odakint, mert befelhősödött az ég. Meg az ő kedve is. Igazából nem is tudta volna okát

adni, hogy miért. Elnézte a többieket, ahogy evés közben jókat nevetnek, néha ő is velük nevetett, de nem igazán szívből. Nem értette, miért zavarja, hogy Niala a társaság kedvence, vagyis hogy elsősorban a fiúké. Mohamed volt az, aki viccet viccre halmozott, aki a legkomolyabb mondatot is úgy tudta előadni, hogy az ember az oldalát fogta, és nemigen telt el két perc úgy, hogy Mohamed hallgatott volna – mégis valahogy Niala volt a középpontban. És nem is az volt a baj, hogy nem őrá, Kissyre figyel mindenki, ez inkább még jó is volt, egyedül maradhatott a gondolataival.

Ebéd után Nimby elkezdte kihordani az edényeket. Niala rögtön ugrott, hogy segítsen neki.

– Maradj csak, ez az én dolgom.

– Meg az enyém – vágta rá Niala. – Világéletemben tányérmosogatónak készültem. Kissy, elhoznád a poharakat?

Nimby csak a konyhában válaszolt:

– Nálunk nemigen fogsz gyakorolni. Erre tartjuk a mosogatógépet.

– Imádok mosogatógépbe pakolni – vágta rá Niala olyan átszellemülten, hogy még ő maga is elnevette magát. – Kissy majd segít nekem, te menj csak vissza a többiekhez.

– Nem hagyhatom, hogy…

A lány ránézett a srácra, valami különös arckifejezéssel, aminek nehéz lett volna nevet adni. Nimby egy másodpercig tétován állt, aztán kiballagott.

Niala becsukta mögötte az ajtót, aztán odalépett Kissyhez.

– Akkor most halljam: mi a baj?

Vagy fél percig csak álltak és nézték egymást. Ő nem tudott megszólalni. Ő maga se tudta igazán, mi a baj.

Niala közelebb lépett és mindkét kezét a vállára tette.

– Akkor én majd megmondom – mondta csendesen. – Az a baj, hogy nem működik a helyzetfelismerőkéd. Igen, én tetszem a fiúknak, és ráadásul újdonság vagyok. Hát aztán! Te is tetszel nekik, csak nem veszed észre.

– Hát nem – sóhajtotta.

– De nem azért nem veszed észre, mert nem adják jelét, hanem mert nem figyelsz oda. Nimby például a figyelme kétharmadát nekem szenteli, de az egyharmada a tied. Az se kevés.

Kissy lebiggyesztette a száját.

– Nimby egy kis kölyök. Hozzá inkább Mohamed való.

– Persze, ha ő nem lenne még kölyökebb. Süni viszont eddig összesen talán negyedórát töltött azzal, hogy bennem gyönyörködjék. A többi időben téged néz.

Kissynek elakadt a lélegzete.

– Ez nem igaz. Süninek Chantal tetszik, és…

– Chantal?! Kissy, nyisd már ki a szemed! Valahányszor elmegyek Süni és teközted, kerülnöm kell egyet, különben beleakadok a feléd nyújtogatott szemeibe.

Ezen jót nevettek, ő is, bár nehezen tudta elhinni.

– De semmi jelét nem adta, hogy…

– Majd fogja. Te komolyan azt hitted, hogy érdeklem?

– Hát…

Niala megcsóválta a fejét. – Te nem vagy komplett. Martin komoly srác, nem hozzák lázba olyan lányok, akiket ő nem érdekel.

Kissy elmosolyodott. Martin, az iskola szoknyavadásza mint komoly srác?

– Lehet, hogy a suliból nem ilyennek ismered, de a chaten mindig is komoly srác volt. És az az igazi. A suliban úgy viselkedik, ahogy szerinte elvárják tőle.

Kissy lassan bólintott. – Igazad lehet. És téged tényleg nem érdekel?

– Dehogyis!

– Hé, azért annyira…

– Jaj, nem úgy értettem. Nagyon klassz srác, meg minden, de én már választottam.

Volt valami Niala hangjában, ami arra késztette, hogy kérdőn nézzen rá.

Niala habozott. Megvonta a vállát, aztán elfordult és nagyot sóhajtott.

Kissy hirtelen megértette.

– *Pi?!*

– Ne üvölts, jó?!

– Bocs… de hát hogyan?…

Niala megint ránézett. A tekintete fátyolos volt.

– Amikor megláttam a fényképét, azonnal beleestem.

Kissy csak a fejét csóválta. – Hát… tényleg klassz pasi… de hát ő egy kész férfi!
– És? Azt hiszed, én sose növök föl? Sajnos még két-három évet mindenképpen várnom kell, de…
Kissy értette a mosolyát. Pi valóban olyan pasi, aki miatt érdemes várni.
– Barátnője van…
– Hát aztán? Én is járok valakivel. Méghozzá elég komolyan, már olyasmit is megengedtem neki, amit korábban egyetlen srácnak se.
Kissy gyanakodva nézett rá.
– Mit?…
Niala hátravetette a fejét, úgy nevetett.
– Azt, hogy az egész iskolának eldicsekedjen, hogy Nicole D'Aubissonnal, az összes fiú álmával jár. Gyere, pakoljuk be a mosogatógépet, aztán menjünk, mielőtt keresni kezdenek.

Madame Beaumont hatkor hazament, metróval, nem engedte, hogy Pi őrizetlenül hagyja miatta a társaságot. Ő másnap nem jön vissza, családi programja van. De mindenki más maradt éjszakára. A fiúkat Nimby könnyen elhelyezte, leraktak két matracot az ő szobájában. Niala érkezése viszont kissé zsúfolttá tette a vendégszobát, ahol csak egy ágy volt, az is keskeny. Kisorsolták: Mohamed kapta. A három matracot viszont csak úgy tudták begyömöszölni, hogy a szoba fél bútorzatát kipakolták. Volt egy nagy íróasztal is, éppen ezzel bajlódtak, amikor a Blanchard házaspár hazaért. Monsieur Blanchard mindenkit elhessegetett az útból, fölkapta az asztal egyik végét, és úgy megindult vele, hogy a másik végét cipelő Pi alig tudott lépést tartani.
– Tudjátok, mi jutott eszembe? – kérdezte Mohamed vetkőzés közben. – A dülledés.
Mindhármuknak egyszerre állt meg a keze. – Mi?!
– A dülledés! – Mohamed kivillantotta fogait, mint valami kis ragadozó. – Hogy micsoda nagyszerű látvány volt, amikor gyomron vágtam és kidülledtek a szemei!
Lerántotta a trikóját és vérszomjas képpel küzdőállásba állt. Nem állhatták meg nevetés nélkül. Így még kölykösebb volt,

meg fiúsabb is a lapos mellével, de olyan harcias volt, mint egy akciófilmhős.

– Inkább Jackie Chan lehetne a nicked, nem Mohamed – mondta Niala. – Az túl békés név hozzád.

Mohamed vállat vont és folytatta a vetkőzést.

– Én békés természetű vagyok, amilyennek egy prófétának lennie kell. Amíg rá nem kényszerítenek, hogy elővegyem a… – Megmutatta a tenyere élét, aztán leült az ágyra és kibújt a nadrágjából.

– Már tudom, kire emlékeztetsz – mondta Niala. – Michoura, kicsi korában.

– Hát az ki?

Niala nagyon élethűen nyávogott egyet.

Mohamed vigyorgott.

– Aha! Van köztünk némi hasonlóság. – Sóhajtott egyet. – Imádtam nézni azt a dülledést.

– Mohamed és az ő nosztalgiája – dörmögte Chantal. – Attól tartok, nemigen vered meg többé azt az alakot.

Mohamednek fölcsillant a szeme.

– Szóval te is jó ötletnek tartod?

– Te jó ég, micsodát?!

– Ha Sheilát nem verhetem többé, akkor keresni kell másik vernivalót – felelte Mohamed lelkesen. – Akad még épp elég szemétláda, nem igaz?

Mohamed másnap is kitartott az ötlete mellett, többször visszatért rá, bár komolyabb megbeszélés nem lett belőle. Este mindenki hazament, hétfőn iskola.

Ő kapott búcsúzáskor egy fényképet Nialától.

– Előlegbe – mondta az. – Addig is, amíg meg nem kapod az igazit.

A fényképet kitette az öltözőasztalára. Kis fehér cica volt rajta, egy fekete kispárnán aludt édesdeden.

Mohamed még többször visszatért az ötletére a chaten is. Azt mondta, sokat gondolkodott rajta, és egyre jobban tetszik neki.

Mohamed: sheilát is milyen jól elkaptuk. alapíthatnánk egy klubot, ami ilyen alakokra vadászik

Kissy: Kis vérszomjas. :)

Már elült a nagy érdeklődés, mindenki visszavette a rendes nickjét, csak Nimby tartotta meg a becézett alakot.

Nimby: Szerintem jó ötlet lenne, csak kérdés, hogy csináljuk. Mohi nem tud mindenkit hülyére verni.

Mohamed: már miért ne tudnék?

Nimby: Például mert más is tud verekedni.

Pi: Rendőrség is van a világon, gyerekek. Az ilyen sheilákat le kell nyomozni és rács mögé juttatni.

Niala: Sheilákat, ez jó!

De nem ez volt a fő beszédtémájuk. Inkább arról beszéltek, mit csináljanak a szünetben. Eddig csak Pinek és Nialának volt terve: Pi haza akart menni Toulonba a családjához, aztán a barátnőjével külföldre utaznak, nyaranta ezt szokták tenni, minden évben máshová. Niala a szüleivel Amerikába készült, rokonokhoz és egy kicsit körülnézni odaát.

A többiek szülei még nem nyilatkoztak, illetve Mohamed azt mondta, ők nem fognak nyaralni menni, az egész vakációja szabad. Nimbyék se, a szülei kiöregedtek már ebből, Nimby valamelyik testvérével megy nyaralni. Kissy és Süni szülei üzletemberek, csak az utolsó pillanatban dől el, hogy mikor kezdődik és meddig tart a vakációjuk. Chantal esetleg vidéki rokonoknál lesz, esetleg nem, kismillió dologtól függ.

Mindenesetre valószínű, hogy a szünidő nagy részében nem látják egymást. Persze ez nem baj, telefonálni és emailezni lehet, Nimby létre is hozott egy levelezőlistát, amin bárhonnan elérik egymást. Csak Ange nénit nem, mert neki otthon nincsen gépe, a könyvtár pedig zárva lesz.

De hát addig még hetek vannak. Majd kialakul.

Szerdán aztán történt valami, ami arra késztette őket, hogy alaposabban átgondolják Mohamed ötletét.

Korán volt még, alig két óra, csak négyen voltak online: Pi, Nimby, Süni meg ő. Szünidei terveikről beszéltek, amikor Süni megszólalt:

Süni: Figyeljetek csak, nézzetek már át a nyilvános szobába. Van ott valaki, aki nekem gyanús.

Belépett a szobába, láthatatlan üzemmódban. Amíg megjelentek az első üzenetek, fölállt és benyúlt a monitor mögé a kó-

láspoharáért. A szék panaszosan recsegett. Egyszer tényleg össze fog roskadni, muszáj kicserélni már…

Nimby: Ki az?

Süni: Cindy12. Azt mondja, hogy 12 éves kislány, de szerintem nem olyan a stílusa.

Kissy: Állítsunk csapdát neki.

Nimby: Jó, Kissy. Lépj be mint vele egyidős lány és dumáljatok. Használd az én egyik tartalék accountomat. Név: Stratus, jelszó: felhőcske. De a nicket változtasd meg.

Fél perc alatt megvolt vele, és belépett a nyilvános szobába.

Anne12: sziasztok!

Brox: szia

David: szia, Anne

Cindy12: szia!

Anne12: Anne vagyok és 12 éves.

Jó öt percbe beletelt, hogy eljussanak a közelebbi ismerkedésig. Filmekről beszéltek négyesben, Pierrot meg David volt a másik kettő. Pierrot az persze Pi, megbeszélték a titkos szobájukban, hogy besegít. David egy idegen volt, aki véletlenségből csatlakozott a beszélgetésükhöz.

Cindy szóba hozta Bruce Willis új filmjét, a Die Hard 4.0-t, nagyon tetszett neki, a repülős jelenet a kedvence. Kissy hirtelen sugallatra azt felelte, ő még nem látta.

Nimby: Tényleg nem láttad?

Kissy: De, és szerintem a repülős jelenet el van túlozva.

Cindyék ezt persze nem látták. Cindy pillanatokon belül fel is ajánlotta:

Cindy12: nekem megvan dvd-n, szívesen kölcsönadom, akarod?

Sorban jelentek meg a vigyorok a másik ablakban. Személyes találkozó? Csak rajta!

Anne12: persze, örülnék neki, de hogyan?

Cindy12: hol vagy?

Anne12: a 12. kerületben.

Könnyen kitalálta, mit hazudjon, a kettejük nickjétől a képernyő tele volt tizenkettesekkel.

Cindy12: de jó! én is!

Ezen jókat vigyorogtak.

Pi: Ha eddig nem lett volna gyanús, most már föltétlenül az. Pont ott lakik ő is, mi?

Nimby: Kissy, akarj vele rövid időn belül ott találkozni! Háromkor!

Két óra harmincöt volt.

Anne12: mondjuk háromkor a reuilly-diderot metróállomáson? az nekem nagyon közel van.

Van a fenét, nem is ismeri Párizsnak azt a részét, a térképről nézte ki a helyet.

Cindy12: sajna öt előtt nem szabadulok hazulról, de akkor már jó, az nekem is közel van

Nimby: Frászkarikát, kispofa. Tudjátok, miért kell neki ennyi idő? Mert át kell másznia az egész városon! A Joffre marsallról elnevezett rakpart egyik netkávézójában tartózkodik!

Pi: Nimby, ez biztos?

Nimby: A felhők mindent látnak. Nimby bácsi szavára mérget vehetsz.

Pi: Akkor kapom magam és indulok. Az két sarokra van tőlem! Tartsátok szóval, amíg odaérek. Kissy, a mobil a kezed ügyében?

Villámgyorsan fölpattant, kirohant a telefonért, visszarohant, menet közben ellenőrizve, hogy be van kapcsolva. Lehuppant, nem törődve a szék jajgatásával, és máris felelt:

Kissy: Igen!

Süni: Pi, várj!

Pi: Várok.

Süni: Szólj valamit a nyilvánoson, hogy eltűnsz, ne kezdjenek hiányolni.

Pi: Oké.

Pierrot: Bocs, vendégek jöttek, nemsokára visszajövök!

Ólomlábon vánszorgott az idő, amíg Pi odaért a netcaféba. Közben válaszolgattak Cindynek, Süni is belépett mint 12 éves Marie, Nimby pedig Marcel álnéven szerepelt, hogy ne legyen mindenki lány, az túl feltűnő.

Aztán zenélni kezdett a telefon. Azonnal fölvette, ki is hangosította.

– Én vagyok – mondta Pi halkan. – A kishúgod otthon van?

– Igen, itt van – felelte vigyorogva. Jó ez a szöveg a kishúggal.

A telefonban a viszonylagos csendet utcazaj váltotta föl.

– Kijöttem, itt szabadabban beszélhetek – mondta Pi. – A netcaféban egyetlen gyerek sincsen, se fiú, se lány. Vagy hatan ülnek odabent. Be kéne azonosítani az emberünket. Mindjárt körbesétálok és rálesek a monitorjaikra.

– Ha ólálkodik ott valaki, lehet, hogy átkapcsolnak másik ablakra – vélte Kissy.

– Igaz. Van más ötleted?

Kissy ujjai beszélgetés közben a billentyűzeten száguldottak, szinte szó szerint leírt mindent, ha rövidítve is. Süni közben tartotta a frontot a nyilvánoson, lefoglalta Cindyt.

Nimby: Nekem van.

Nimby: Emlékeztek a zászlólengető smileyra? Valamelyik nap találta Mohi. Adott jelre kidobok belőle hatot. Olyan lesz, mint egy tűzijáték, csak megvilágít valamit a monitor előtt.

– Remek – felelte Pi, amikor Kissy bemondta neki. – Fél percet kérek…

Pierre Jourdain végignézett a netcaféban ülő vendégeken. Két fiatal lány, alighanem egyetemisták. Egy szakállas fiatalember, az is az lehet. Egy köpcös, szemüveges pasas. Egy idősebb, üzletember külsejű. És egy nagydarab bajuszos.

– Mehet – mondta halkan a telefonba, és figyelte a férfiakat.

Öt másodperc telhetett el.

Aztán meglátta. Sárga, kék, fehér, piros – egy kis sárga vigyorgó pofika lobogtatja a francia zászlót. A mozgás is látszott, sőt az animáció egy szakaszánál a zászló egy része is tisztán kirajzolódott a köpcös pasas szemüvegében.

– Telitalálat – mondta csendesen, és elindult a köpcös felé.

Mialatt Pi visszament a kávézóba, Süni felhívta Nimbyt, s a láncba kapcsolt négy telefonon át mindenki hallotta, amint Pi megszólal:

– Szia, Cindy Tizenkettő.

Csend. Aztán egy rekedt hang:

– Ki maga? Ismerjük egymást?

– Hogyne. Én vagyok Pierrot a Kölyökklubból. Az imént még Bruce Willisről beszélgettünk. Emlékszel? Én írtam, hogy küldeni kéne neki hajnövesztőszert.

– Ez valami tévedés, én…

– Ne olyan hangosan – intette Pi. – Nem örülnél, ha idejönne a pincér, igaz? Á, Yahoot olvasol? Kapcsolj csak vissza a Kölyökklubra. Látod, a visszalépés gombja működik…

Kissy szélsebesen közvetítette Pi minden szavát a nyilvános szobában, Brox, David és a többiek csodálkozó kérdéseivel mit sem törődve. Süni és Nimby válaszolgatott nekik, megmagyarázták, hogy mi történik. Ő csak írt, nem is hitte, hogy ilyen gyorsan tud gépelni.

– Lám csak, Anne Tizenkettő milyen szorgalmas – mondta Pi a telefonból. – Mindent közvetít a többieknek.

– De hát… – hallatszott a rekedt hang.

– Várj, Cindy, mindjárt elmagyarázom. Tudod, a neten nem mindenki az, akinek látszik. Vannak csúnya, hazudós emberek, akik másnak adják ki magukat, mint amik. Néhányunkban fölébredt a gyanú, hogy te vajon csakugyan egy tizenkét éves kislány vagy-e. Ezért idejöttem, hogy megkérdezzelek. Mondd csak, Cindy: te tényleg tizenkét éves kislány vagy?!

A kérdés vége keményen csattant, lehet, hogy feltűnést is keltenek már. Válasz nem érkezett. Kis szünet után Pi szólalt meg ismét:

– Örülök, hogy nem mondtál igent. Még meg kellett volna húzgálnom a bajuszodat. Egyébként letörölhetnéd róla a sörhabot. Szóval, Cindy, a törvény nem bünteti, ha egy negyvenes hapsi azt állítja magáról, hogy iskoláslány. Legális – csak nagyon csúnya dolog. Ha kiderül, akkor igencsak kellemetlen kérdések következnek. Ezért azt javaslom, hogy búcsúzz el kis játszótársaidtól, menj oda a pincérhez, fizesd ki a számládat, és villámsebesen húzz el innét. Ja igen… a kis beszélgetésünkről felvétel készült. Azt tanácsolom, ne adj rá okot, hogy valaha az életben elő kelljen vennünk.

Csend. Aztán éles zaj, mint amikor valaki hátratolja a székét és feláll. A lépéseket nem hallották.

– Minden oké, srácok – szólalt meg Pi. – Az emberünk szedi a sátorfáját.

– Győzeleeeeem! – rikkantotta Nimby a telefonban.

Ő leírta még Pi zárszavát, aztán boldog nevetéssel hátravetette magát a székében.

A székláb nem bírta tovább. Hangos reccsenéssel kitört, ő pedig zuhanni kezdett.

Csak centikre lehetett a feje a padlótól, amikor Martin fölugrott a laptop elől és elkapta. S ekkor következett az a hosszú, szerelmes csók, ami minden romantikus filmnek ott van a

VÉGÉN.

Bár ők inkább kezdetnek érezték.

2.

NYARALÁS

Milan: jópofa
Vox: hehe :)
Sandra: és ezt ismeritek? a rendőr megállít egy autóst, mert gyorsan hajtott. azt mondja: sajnálom, biztos úr, de nagyon sietek, megöltem az anyósomat és itt viszem a
Sandra: csomagtartóban. a rendőr döbbenten néz rá, előkapja a rádióját, öt perc múlva tele a környék rendőrökkel.
Sandra: kinyitják a csomagtartót, nincs benne semmi. erre az autós: na, biztos úr, ha most még azt is rám fogja, hogy gyorsan hajtottam…
Csepi: LOL! :)))

Csengettek. Kiment ajtót nyitni, a pizzafutár volt. Aláírta a papírt és átvette a dobozokat.

– Valaki jöjjön segíteni – szólt be a szobába, és a konyhába ment. Martin máris ott volt.

– Melyik melyik? – kérdezte, de rögtön ki is nyitotta az egyiket. – Úgy látom, ez Chantalék hajóskapitány pizzája.

– Tenger gyümölcse.

– Mindegy. – Martin beleszimatolt a másik dobozba. – Aha! Tudtam, hogy téged kell választanom. Isteni illata van!

Kissy döbbenten nézett rá.

– Én csak átvettem ezt a pizzát, semmit nem csináltam vele.

Martin drámai hangon felelte:

– De te nagyszerűen tudsz pizzát átvenni…

Kissy nevetett, és a zsúrkocsira rakta a tányérokat.

– Tudom, ez a *Vissza a jövőbe.* Ahelyett, hogy…

Nem folytathatta. Martin átölelte a derekát. Ezt rengetegszer megtette már, amióta együtt jártak, de neki ugyanúgy elállt tőle a lélegzete, mint legelőször. Vagyis hát legelőször még attól állt el a lélegzete, hogy kitört a széke lába és ő zuhanni kezdett. Amikor Martin fölugrott a gép elől és elkapta, neki már nem volt lélegzete, ami elállhatott volna. Pedig lett volna mitől. Később megkérdezte Nialát, hogy milyen volt, amikor először csókolózott életében. Ugyanazt felelte, amit Chantal hetekkel ezelőtt, amikor eszébe jutott megkérdezni.

– Hát nem egy nagy durranás. Persze a srác se értett jobban a dologhoz. Némi gyakorlattal…

Csak innentől volt különbség a két válasz között. Chantalé így folytatódott:

– …biztos klasszabb lehet, de nekem eddig nem sikerült megszerezni.

Nialáé viszont így:

– …már biztos jobban csinálta, de azt a gyakorlatot nem velem szerezte meg. Én se ővele szereztem a magamét.

Nialának már sokkal több tapasztalata volt a fiúkkal, mint akár Chantalnak meg neki együttvéve. A fiúk előbb kezdtek sündörögni körülötte, mint iskolába járni. Ő maga mondta. Persze akkoriban még nem volt szó csókolózásról.

Ami ezt illeti, ők mindketten előbb kezdték nála, Chantal fél évvel előbb, Niala két teljes évvel. Ezen ő teljesen elképedt, de Niala nevetett és megmagyarázta, hogy nincsen ebben semmi különleges, az osztályukbeli lányok közül még csak nem is ő volt az első. Egyszerűen vannak, akik korábban kezdik, és vannak, akik később, ahogy kijön a lépés. No persze akkoriban még nemigen volt szó többről. És most már van, kérdezte ő. Hát persze, felelte Niala, de itt félbeszakadt a beszélgetés, mert hazaértek Niala szülei, velük kellett foglalkoznia. Ez tegnap este volt. Mostanában minden este beszélgetnek, Skype-on ingyen van, és fülhallgatóval egészen olyan, mint a telefon.

Aztán csak eleresztették egymást és bevitték a pizzákat. Nimby nagy szemeket meresztett.

– Szent merevlemez, melyik kajálda küldi így a pizzát? Én is ott fogok rendelni.

Kissy nevetett. – A többit mi tettük hozzá. Nem szeretek egyszerre csak egyfélét enni.

Meglehetős zűrzavar támadt, ahogy megpróbáltak elhelyezkedni. Az asztalon az ő gépe, anya laptopja és Nimby régi gépe, amit Pivel idefuvaroztak, mögéjük betolva az ő könyvei, ezzel meg is telt az asztal. A laptopot átköltöztethették volna az ágyra is, de semmit nem nyernek vele. Végül az ágy két szélén helyezkedtek el, és középre tették a tálcákat. Niala rögtön rájuk szólt, hogy óvatosan egyenek, különben jön és személyesen vezényli a takarítást és az ágyhúzást. Ezt, hogy személyesen, úgy mondta, mintha legalábbis ő lenne a köztársasági elnök.

Ő is rendelt pizzát, meg is mutatta nekik a webkamerán át, és Nimby rögtön megmagyarázta, hogy Niala városa a pizza őshazája, mert az csak franciául *Nice,* olaszul *Nizza,* és ebből lett a nizzai tészta, olaszul *pasta de Nizza,* ami lerövidült pizzára. Niala nevetett és közölte, hogy az helyesen pasta *di* Nizza, ő ugyanis tud olaszul, de kizártnak tartja, hogy ez lenne a név eredete. Így is volt, a pasta di Nizza csak Nimby fantáziájában él, mert megnézték a Wikipédiában, Nápolyból ered, és eredetileg nem is pizza volt, hanem *pita,* ami törökül kenyeret jelent. Nimby beleolvasott az angol szócikkbe is, ahol a név eredetéről egy kukkot se talált, úgyhogy azonnal kijelentette, hogy Nápoly meg a török kenyér csak a francia szerkesztők képzelgése, el kell olvasni az olasz, és ha már itt tartunk, a török változatot is. Niala azonban nem volt hajlandó Wikipédiát olvasgatni, a pizzájával volt elfoglalva. Törökül meg egyikük se tud, hála az égnek.

Aztán meghozták az ő pizzájukat is, és már Nimbyt se izgatta annyira, hogy honnan ered, az a fő – mondta –, hogy egy hozzáértő pizzológus keze alól kerüljön ki. Hát ez hozzáértő lehetett, mert legalább az első szeletet Nimby úgy ette meg, hogy csöndben volt.

És később se ő kezdte a hülyéskedést, hanem Pi, pedig őrá ez kevésbé volt jellemző. Komoly arccal elmesélte, hogy régen csak a legnagyobb urak engedhettek meg maguknak futárokat, pedig azok rabszolgák voltak, akik minden fizetség nélkül szállították az uraság parancsait és pizzáját. Például Julius Caesarét, amikor Britanniában háborúzott. De erre már ő se maradt adós, és közölte, hogy Pi félreolvasott valamit, egy olasz államfő nem vívhatott háborút egy másik uniós tagállammal. Pi úgy

nevetett, hogy majdnem félrenyelt, aztán megsimogatta a fejét és azt mondta, igazad van.

Ez a simogatás rögtön elindított benne egy sor gondolatot, nem is figyelt a többiekre, akik folytatták a lököttködést. Először az jutott eszébe, vajon mit szólt volna egy ilyen baráti simogatáshoz azon a bizonyos keddi napon, amikor egymás mellett ültek a padon, és őneki, mi tagadás, eléggé dobogott a szíve, és nem gondolt Martinre. Ha nyomban utána ki nem derül, hogy Süni az Martin, akkor lehet, hogy… de szerencsére kiderült. De az is kellett hozzá, hogy Pi úgy viselkedjen ott a parkban, mint egy titkosügynök vagy összeesküvő, és érzelmek egyáltalán ne kerülhessenek elő. Ami nagy szerencse, őneki egyáltalán nem hiányzik az a bonyodalom, amibe szegény Niala keveredett.

Vagyis hát dehogyis szegény, rótta meg magát gondolatban azonnal. Pi remek pasi, óriási dolog lesz, ha majd összejönnek. Ha összejönnek, Nialának garantálva van az életre szóló boldogság… *Ha* összejönnek. Mert hát van egypár akadály az útjukban.

Két hét telt el Cindy12 óta, és mindennap beszélt mindannyiukkal, minden második-harmadik nap találkoztak is. Persze Chantallal és Martinnel mindennap, Nialával viszont egyszer se. A Cindy-eset óta szokásuk lett, hogy őhozzá jöjjenek el, neki jó nagy szobája van, szemben például Martinnel, akié kicsi, és nem lakik olyan messze, mint Nimby vagy Mohamed. Nimby javasolta, hogy egyszer-egyszer jöjjenek össze mindegyiküknél, de Chantal azt mondta, Pinél nem lenne jó, a szomszédai gyanakodni kezdenének, ha gyerekek járnának hozzá, manapság az emberek nagyon gyanakvóak a sok *shindy* miatt.

Ezt a szót Mohamed találta ki, a Sheilából és a Cindyből vonta össze. Olyan pasit jelentett, aki a neten gyereknek adja ki magát, hogy így férkőzzön gyerekek közelébe, illetve egyszerűen olyat, akinek gyanús céljai vannak gyerekekkel. Le akarja teperni őket, mondta erre Nimby, aki néha nagyon szókimondó tud lenni.

A gyanakvásról meg az jutott eszébe, hogy utána kellene nézni, hány évesnek kell lennie a lánynak, hogy ne legyen rendőrségi ügy abból, ha együtt találják egy felnőtt férfival. Nem a shindyk miatt, egyáltalán nem. Niala és Pi miatt, mert Niala

időnként Párizsba fog jönni, hogy találkozzon Pivel, no meg ővelük, és amíg azt a korhatárt be nem tölti, addig nem szabad kettesben hagyni őket.

Közben azért néha rásandítottak a monitorokra. Az ő gépén három ablak volt nyitva, a Kölyökklub három legfontosabb szobájára, a másik kettőn más gyerekeknek való beszélgetős oldalakat figyeltek. Ámbár igazából nem fogadták el Mohamed ötletét, igaz, vissza sem utasították. Ezt meg kell rágcsálnunk, mondta Niala még Nimbyéknél, vasárnap reggel. És azóta rágcsálják.

Mohamed ötlete az volt, hogy vadászni kell a shindykre, persze akkor még sheiláknak hívták őket, méghozzá őnekik kell vadászniuk, mert ők gyerekek, tehát minden felnőttnél jobban tudják, hogy egy gyerek minek megy lépre. És látszólag lépre is tudunk menni, tette hozzá vérszomjas képpel, aztán amikor már célnál érzi magát, elkaphatjuk.

Aztán amikor meglett Cindy, Mohamed ötlete kicsit más megvilágításba került. Már nem tűnt akkora hülyeségnek, mint addig. Őt, Kissyt leginkább Ange néni reakciója lepte meg. Mert az idős könyvtárosnő határozottan helyeselte a gondolatot, feltéve, hogy nem sodorják veszélybe magukat. Rengeteg gyerek mászkál a neten őrizetlenül, és mindenféle alakok is kóricálnak szájkosár és póráz nélkül. Így mondta, ami nagyon tetszett mindannyiuknak.

Hát most úgy próbaképpen vadásznak shindykre. Három gép ül az asztalon és délutánonként néhány óráig figyeli egypár chatszoba forgalmát. Eddig még nem akadt újabb shindyjük.

Egyetlen shindy sem akadt az iskolaév hátralevő részében, de Pi azt mondta, nem szabad, hogy ez kedvüket szegje. Nagy szerencse kell ahhoz, hogy pont összeakadjanak velük. Rengeteg hely van a neten, ahol a shindyk próbálkozhatnak, ők pedig csak néhányat tudnak figyelni, ott is csak a nyilvános szobák egy kis részét. Ha egy shindy privát ablakban tevékenykedik, ők semmit se látnak az egészből. Nimby rögtön tervezgetni kezdte, milyen módszerekkel lehetne több helyet megfigyelni, sőt kiterjeszteni a figyelést a privát ablakokra. De ebből nem lett semmi évzáróig, utána pedig nyaralni mennek, úgyhogy őszig már aligha kapnak el újabb shindyt.

Annál is inkább, mert keveset fognak netezni egy ideig. Niala tíz nappal az évzáró előtt bombát robbantott szokásos délutáni csevegésükön.

– Óriási hírem van – mondta. – Bizonyos Moretti úrnak néhány hónapja elpusztult a kutyája.

Csend. Mindenki várta a folytatást. Aztán Mohamed szólalt meg:

– És ez miért óriási hír?

Niala kuncogott.

– Hát csak azért, mert ez a Moretti olyan búskomor lett, hogy nemrég egyik üzleti partnere megsajnálta és megajándékozta egy kutyakölyökkel.

– Nagyszerű – mondta Nimby csúfolódva. – És azóta boldogan élnek, míg…

– Maradj már! Míg a kölyök fölött álltak és nézték, hogy milyen édesen csóválja a farkát, Moretti és az üzletfél mellesleg kigondolt egy tervet, hogy valamiféle gépalkatrészeket fognak gyártani. Vagy venni, vagy eladni, vagy mit tudom én. A blökit megjegyeztem, a többi nem érdekelt.

– Milyen fajta? – kérdezte Martin.

Niala hangján érződött, hogy bosszúsan megvonja a vállát.

– Fogalmam sincs, de ha hagyjátok, hogy végigmondjam, akkor ígérem, hogy megkérdezem a kedvedért. Szóval ezek ketten pár hétig állatira el lesznek foglalva azzal, hogy beindítsák az üzletet, mert valamiért csak most lehet, semmikor máskor. Ezért az üzletfél megkérte a felesége unokatestvérét, hogy ne haragudjon, de jöjjenek egy kicsit később. Az unokatestvér pedig azt felelte, semmi gond, a lányom úgyis rágja a fülemet, mert van egy terve a nyárra, akkor előbb azt megvalósítjuk. És most jön a lényeg. – Niala kis hatásszünetet tartott. – A fülrágós lány én vagyok, a terv pedig az, hogy hívjunk meg titeket mihozzánk.

Sose felejti el azt a döbbent csendet, mintha órákig tartott volna, mire bárki meg tudott szólalni. Ő a legnehezebben. A feje egyszeriben tele lett kérdésekkel, de csak este tette föl őket, amikor kettesben beszélgettek. Az egyik kérdésre már délután választ kapott: a meghívás Pi barátnőjére is vonatkozik. Éppen ez volt a baja.

– Képes volnál elnézni, ahogy esetleg az orrod előtt csókolóznak?…

Niala nevetett, neki pedig az jutott eszébe, hogy ha pár évvel idősebb lenne, Pinek föltétlenül bele kéne szeretnie a nevetésébe.

– Miért, ha Párizsban vannak, akkor nem csókolóznak?

– De akkor is…

– Ugyan már! Az a fő, hogy jól érezzék magukat. Ha a lányt nem hívom meg, akkor lehet, hogy Pi se jön, és nélküle nem teljes a csapat. Az meg, hogy mit csinálnak együtt, az ő dolguk. Elvégre felnőttek vagyunk.

Kissy megütközve nézett a fekete párnán alvó cica fényképére.

– Nem is vagyunk felnőttek.

Niala kuncogott.

– Nem, de jól hangzik!

Imádta ezeket az esti beszélgetéseket. A Sheila-ügy óta többet beszélgetett, mint addig talán életében összesen: délutánonként chaten vagy Skype-on a csapat kisebb-nagyobb részével, Martinnel személyesen, esténként pedig Nialával ugyancsak Skype-on. Chantal nagyszerű barátnő, de Nialával még jobbakat tud beszélgetni.

– És ha Piék nem tudnak jönni, akkor mi lesz?

– Sajnálni fogom. Klassz lenne, ha mind együtt lehetnénk a nyáron.

– Ennyi?…

– Jaj, Kissy, te nem vagy normális!

Ez egy elképesztő tulajdonsága Nialának. Már Nimbyéknél is egyből kitalálta, mi jár az ő fejében.

– Komolyan azt hiszed – kérdezte Niala szemrehányóan –, hogy képes lennék ilyet tenni? Még ha akarnám se csábíthatnám el, mert ha sikerül, akkor lecsukják. De nem akarom. Éljen két boldog éven át a lánnyal, aztán fedezze föl, hogy én mennyivel nagyszerűbb vagyok. De addig ne.

– Ne haragudj.

– Nem haragszom.

És tényleg nem haragudott. Chantallal előfordult, hogy komolyan neheztelt valamiért, a kisebb morcolások pedig úgy-

szólván az alaptermészetét jelentették. Niala soha nem morcolt semmiért.

Hirtelen eszébe jutott egy másik, délutánról eltett kérdés. Azazhogy ezt hetek óta akarta kérdezni, csak mindig elfelejtette. Délután jutott eszébe megint.

– Niala, figyelj csak… pár hete valami olyasmit mondtál, hogy régebben csak csókolózásról volt szó a srácokkal… ez mit jelent?

Niala fölnevetett.

– Ez azt jelenti – mondta Nimby hanghordozásában –, hogy a fiú meg a lány átöleli egymást, azután összeérintik a szájukat…

Percekig nem tudtak szólni nevettükben. Niala nagyon élethűen utánozta Nimbyt, akinek tényleg szokása volt ilyen válaszokat adni. Bár ilyen témakörökbe nem vonták bele, fiatal még hozzá. A múltkor például azt mondta valamire, mindjárt, csak leveszem a télikabátomat. Erre Mohamed megkérdezte, hogy az minek. Mire Nimby halálos komolyan közölte: „Arra szolgál, hogy hideg időben melegítse a szabad ég alatt tartózkodó humán életformákat.” Csak aztán mondta el, hogy a télikabátot nem magáról veszi le, hanem azon a dobozon, ami éppen kell a szekrényből, rajta van a nejlonba csomagolt télikabátja.

– Szóval – mondta Niala –, régebben a srácok beérték egypár csókkal, de ma már az ilyen srác ritka.

– Mit akarnak?…

– Gondolhatod.

– És olyankor mit csinálsz?

– Általában közlöm, hogy ne is álmodjanak róla. Vagy valami hasonlót. De a legutóbbinak például azt mondtam, hogy majd ha már ledöfött egypár sárkányt a tiszteletemre.

– És mit felelt? – nevetett Kissy.

– Megvan a magához való esze. Végignézett rajtam, mintha egy eladó malac lennék, aztán azt mondta: „Nicole, te fantasztikus csaj vagy, de még a te kedvedért se vagyok hajlandó védett állatokat öldösni.”

Ez a tíz nap arról szólt, hogy megpuhítsák a szüleiket és összecsomagoljanak a kéthetes nyaralásra. Nagyon kevésnek tűnt, de különös módon elég volt rá.

Nimbynek volt a legkönnyebb dolga. Az ő szülei már ismerték az egész csapatot, és amúgy se szokta velük tölteni a nyarat. Könnyen beleegyeztek.

Martin, Chantal és az ő családjának nyara még nagyon bizonytalan volt, úgyhogy a szülők nem emeltek kifogást, de szerettek volna előbb találkozni Jourdain úrral. Megbeszéltek tehát egy-egy időpontot; őnáluk ez egy vasárnap este volt, amikor apa és anya is otthon lesz. Pi hétre jött, és hozott egy csokor virágot meg egy üveg narancslét. A bort Kissy megtiltotta, ők antialkoholisták.

– Mi voltaképpen ismerjük egymást – jegyezte meg anya a bemutatkozás után. – Françoise rengeteget mesél önről meg a netes barátairól. Azazhogy persze Kissy. Foglaljunk helyet… a vacsorára még várni kell pár percet.

– Remélem, szereti a halat – mondta apa barátságosan.

Kissy fölsóhajtott. – Apa, Pivel régesrég megbeszéltem, hogy mit tervezünk vacsorára, és ha nem szeretné, akkor változtattunk volna.

– Így van – mondta anya –, de most bocsássanak meg, magától nem készül el. Gyere, kislányom, elkel ott még két kéz.

Kicsit bosszúsan ment anya után a konyhába.

– Szerettem volna bent maradni…

– Lesztek még együtt eleget. Apádnak van némi megbeszélnivalója ezzel a te Pierre-eddel, tudod, mint férfi a férfival.

Kissy összeráncolta a homlokát.

– Jézusom! Nem a kezemet akarja megkérni, csak…

– Hála az égnek. Éppen ezért egyszerűbb a dolgunk, mert nem egy életre akarunk rábízni, csak pár hétre. De azért, ha nincs ellene kifogásod, szeretnénk biztosak lenni a dolgunkban.

Később elmesélte Nialának, hogy egész este olyan érzése volt, mintha a szülei azt találgatnák, vajon nem akarja-e ez a pasas nyaralás alatt ágyba vinni zsenge leánygyermeküket. Niala nevetett és azt mondta, a szülőknek néha tényleg vannak ilyen dilóik, de ha nem válik egyeduralkodóvá, akkor nem veszélyes.

– Ezt hogy érted?

– Hát hogy *csak* ez érdekli őket, és eszükbe se jut, hogy baleset is érhet, kirabolhatnak, eltévedhetsz és hasonlók.

Erről szerencsére nem volt szó, az ő szülei föltettek egypár kérdést ilyen dolgokkal kapcsolatban is, például hogy Pi ismeri-e a vidéket. Nem nagyon, felelte, ők Toulonba valósiak, csak néha fordultak meg Nizza környékén, de ő még nem vezetett arra. De nem szokott eltévedni sehol, azonfelül ott lesz Niala, akinek van helyismerete, meg nyilván a szülei is.

Niala úgy tervezte, hogy ők azzal a járattal mennének, amivel az ő apja hazamegy és megkezdi a szabadságát, viszont ez azt jelenti, hogy anyjával eleinte csak reggel és este találkoznak, mert az ő szabadsága később kezdődik.

– De ez is elég lesz arra, hogy egyetlen mosolyotokból megmondja, mostok-e fogat rendszeresen, és ha akartok, meglátogathatjátok a munkahelyén, ahol az összes fogatokat újjávarázsolja.

Senki nem tartott igényt az újjávarázslásra, Nimby inkább visszaterelte a szót Niala apjára, aki ugye beengedi majd őket a fülkébe is?

– Persze – nevetett a lány. – Mindent meg lehet majd nézni, de semmihez nem szabad hozzányúlni, és belépés csakis hívásra, egyenként.

Mohamed családjáról még semmit nem tudtak. Egyik délután Pi megkérdezte, beszéljen-e az ő szüleivel is, de Mohamed csak megvonta a vállát. Pi szúrós szemekkel nézett rá.

– Ugye nem akarsz itthon maradni?

Mohamed megrázta a fejét.

Pi várt egy kicsit, aztán fölkelt és az ajtó felé indult. – Gyere, beszélgessünk egy kicsit. A többieknek – hátranézett rájuk – most úgyis itt van dolguk.

Átmentek a hátsó szobába és becsukták az ajtót.

– Mi baja lehet? – dünnyögte Nimby.

– Fogalmam sincs – mondta Chantal.

– Úgy nézett ránk, mint egy hadvezér – mondta Martin. – „A többieknek most úgyis itt van dolguk.” Ez nem is megállapítás volt, hanem parancs, hogy ki ne merjünk lépni a szobából.

– Elvégre gyerekpszichológusnak készül – mondta Niala a hangszóróból. – Pontosan tudja, hogy bizalmas dolgokat csak négyszemközt lehet elmondani. Egyébként én sejtem, mi bántja Mohit. Megfigyeltétek az öltözködését?

Egymásra néztek. Nimby megvonta a vállát.

– Mi van vele? – kérdezte Kissy.

– Ej, ti többször láttátok, mint én. Ahogy webkamerán át megfigyeltem, eddig talán két nadrág volt rajta, és három vagy négy póló. Azt pedig Nimbyéknél láttam, hogy elég viseltes darabok. Tehát?

– Úgy érted – kérdezte Nimby –, hogy ők szegények?

– Talált, Sherlock.

– De hát mit számít ez? Hisz megmondtad, hogy te fizetsz mindent…

Chantal oldalba lökte. – De zöld vagy! Akkor is baj, ha nincs egy rendes darabja, amit fölvegyen!

– Ezek nem jók, amiket most hord?

A lányok egymásra néztek. Niala sóhajtott.

– Nimby – kezdte úgy, mint aki óvodásnak magyaráz –, én elhiszem, hogy te bárhova bármilyen öltözékben nyugodt szívvel bemész. De egy lánynak mégse mindegy, hogy néz ki, főleg nem nyaraláskor, olyan helyen, mint a Côte d'Azur. Érted?

Nimby mérhetetlen döbbenettel nézett rájuk.

– Hát Mohamed lány?!…

Dőltek a nevetéstől. Olyan átéléssel kérdezte, mintha nem ő maga mondta volna ki a könyvtárban, az első találkozásukkor: „Te lány vagy!" De hát persze Nimby szemszögéből a lányok azok, akik csinosan öltözködnek, folyton összesúgnak, nevetgélnek… Mohi tényleg nem ilyen. Amikor nem a gép előtt ül vagy velük van, akkor focizik, benne van minden marháskodásban, és egyáltalán nem érdekli a frizurája vagy a ruhája. Persze hogy Nimby nem látja lánynak, még ha tudja is, hogy az.

A következő gondolat olyan izgalmas volt, hogy gyorsan hátat fordított a többieknek, nehogy meglássák az arcán. Mert az jutott eszébe, hogy Mohamed és Nimby egyidősek, tizenegy évesek. Egy év, talán kettő, és Nimby nagyon is tisztában lesz vele, hogy Mohi lány, sőt… az is lehet, hogy ez lesz Nimby szemében a legfontosabb tulajdonsága. Mert akármennyire nem látszik rajta, Mohi csinos lány, és ha elkezd majd formásodni, kicsit máshogy öltözködik… akkor lehet, hogy Nimby nem kérdez ilyet, még hülyülésből se.

Eszébe jutott az az este Coeuillyben, amikor kiszálltak a kocsiból és szervezkedni kezdtek, Nimby egy csomó fölösleges cuccot szedett elő, távcsövet, rugós bicskát… Lehet, hogy egyszer majd három házaspárként gondolnak vissza arra az estére? Azazhogy Niala nem volt ott, persze, de mindegy. Ő összejött Sünivel. Niala beleesett Pibe, ez még egyoldalú, de úgyis várni kell még. És ha egyszer Mohi Nimbyvel?…

Jó húsz percbe telt, míg Pi előkerült. Bejött és nekitámaszkodott a falnak, szemközt a webkamerával. Kérdőn néztek rá.

– Mohi lement némi sütiért – közölte Pi. – Mindketten úgy láttuk jobbnak, ha én mondom el, de ő nem szeretne addig itt lenni. Rövid leszek.

Érezte, hogy kiszárad a szája és remegni kezd a lába. Mi baja szegény kislánynak?…

– Tehát – folytatta Pi nyugodt, tárgyilagos hangon –: Vanessának nincsen családja. Otthagyták a kórházban, amikor megszületett. Ötéves koráig árvaházban élt, aztán nevelőszülőkhöz került, de jelenleg már a harmadik házaspárral él. Az előző kettő visszaadta, nem kellett nekik. A mostaniak két éve nevelik, de nem élnek jól egymással, úgyhogy vele se bánnak jól. Az idő nagy részében feléje se néznek. Kap enni, van hol laknia, részükről ez minden.

Pi várt néhány pillanatot, emésszék egy kicsit, aztán folytatta.

– Arra kérlek benneteket, semmiféle sajnálatot ne mutassatok, mert jó esély van rá, hogy faképnél hagy minket és az életben nem látjuk többé. Márpedig mi vagyunk az összes barátja. A focicsapat, amiről annyit beszél, valójában mindig más gyerekekből áll, összeverődnek, kétfelé oszlanak, úgy játszanak. Nincs köztük senki, aki odafigyelne rá, amúgy se idősebbek nála. A küzdősportokat se rendes klubban tanulja, hanem egy japántól, aki az utcájukban lakik. Persze megkérdeztem, hogy mit kért cserébe, de semmit, úgy látszik, értelmes pasas, aki tudja, hogy egy ilyen gyerek csak úgy boldogul, ha meg tudja védeni magát. Mi van még… ja igen, egy alapítványtól kapta a számítógépet meg a netelőfizetést. Zsebpénze nincs, úgyhogy bár nem mondta, de az a gyanúm, hogy első alkalommal úgy találkozott velünk, hogy a nevelőszüleitől csórt pénzt taxira. És nem is hibáztatom érte. Ha rendesen gondoskodnának róla, akkor vagy van elég pénze, vagy odamehet hozzájuk és kérhet.

Úgy boldogul, ahogy tud, az ő helyzetében nem lehetnek skrupulusai.

Nagy csend támadt. Aztán, egy kisebb örökkévalóság után, Chantal szólalt meg, egészen halkan:

– Mi az a skrupulus?

– Aggály, lelkifurdalás, hogy szabad-e megtennie valamit.

Chantal fölsóhajtott.

– Nekem mindig volt annyi pénzem, amennyi kellett. Ha nem volt, odamentem anyuhoz vagy apuhoz és kértem.

Martin bólintott és folytatta, mintha csak őróla beszélt volna Chantal.

– Régebben mindig megkérdezték, mire kell, ma már csak ha sokat kérek vagy túl gyakran.

Nimby is megszólalt, valami olyan komoly, felnőttes hangon, ami egészen idegenné tette.

– Lehet, hogy a szüleim nem szenzációsak, de soha nem mondanak nemet, ha kérek valamit. Megkérnek, hogy magyarázzam el, miért kérem, mi szól a dolog mellett és mi ellene. Nagyon ritkán van olyan érvük, ami nekem nem jut eszembe. Megbeszéljük a dolgot, aztán együtt döntünk.

Pi fölemelte az ujját.

– Bocs, de Vanessa bármikor visszaérhet, és ezt még szeretném elmondani. Viselkedjetek vele úgy, mint eddig. Tudja, hogy tudtok mindent, ezért nagyon fontos, hogy ne éreztessétek vele. Aztán ki kell találnunk, hogyan oldjuk meg, hogy legyen egypár rendes ruhája, meg ami a nyárra kell.

– Csak van ennyi pénzünk! – mondta Nimby egy gróf hangján, aki nem érti, hol itt a probléma, hiszen csak pénzről van szó.

– De hülye vagy! – szóltak rá hárman-négyen is egyszerre.

– Az életben rá nem veszed, hogy elfogadja! – förmedt rá Martin.

– Mohi öntudatos kis kölyök, megaláznád vele – magyarázta Niala.

Hirtelen bevillant az ötlet. Fölpattant és rájuk szólt:

– Csend legyen! Én rá tudom venni, hogy…

A csengő hangja vágta el mindannyiuk szavát.

Pi végignézett rajtuk, aztán kiment ajtót nyitni. Utánaszaladt, az ajtóban érte utol.

Mohamed kerülte a tekintetét. Kezében a süteményes csomaggal megindult a konyha felé. Mindketten utánamentek.

– Oké – szólalt meg Kissy határozottan. Most ő fogja megoldani a problémát, ahogy Niala tette kétszer is, először a chaten, aztán Nimbyéknél. Megállt a konyhaajtóban és nézte a kis Mohamedet, aki úgy adta át Pinek a tálcát, mint aki minden szörnyűségre el van készülve.

Nem, hasított bele hirtelen a gondolat, akármilyen jó gyerekpszichológus Pi, még van mit tanulnia, nagyon rossz ötlet volt hagyni, hogy kimenjen a lakásból, amíg Pi elmeséli az életét a többieknek. Ez úgy jött vissza a süteménnyel, mint aki kötelességet teljesít, a pénzt nyilván Pitől kapta, hát muszáj visszajönnie, de lehet, hogy aztán elküldik, mert nem közéjük való. Igen, ezt leplezte Mohi nemtörődömsége, a nagy vidámkodás: hogy neki úgyis mindegy, egyszer rájönnek, hogy kakukkfióka és kidobják.

Aztán egyszer csak kinőtt a második feje, amit már Sheila óta nem használt, és azt mondta: azért Pi nem olyan vacak pszichológus mégse. Mohi egészen más lett az elbeszéléstől, de nem csak azért, mert már tudták a titkát. Azért is, mert Pi kétszer is Vanessának nevezte, és már érti, hogy szándékosan tette. Mindannyiuk nevét tudja, de csak Chantalt szólítja azon, mert Chantalnak mindmáig nincsen nickje, a chaten is a keresztnevét használja. A többiek neve nagy ritkán hangzik el, de azt, hogy Vanessa, még senki nem mondta ki közülük. Ott voltak, amikor bediktálta a rendőrségen, de azóta is csak Mohamed volt. Ezzel a névvel Pi mintha valaki mássá tette volna, egy rémült kislánnyá, aki védelemre szorul, vagy… mindegy, nem ér most rá elmélkedni, hosszúra nyúlik a csend. Beszélni kell! Ő az, aki meg tudja oldani a problémát, tehát meg is kell tennie.

– Hallgass ide, Mohamed. Tudod, hogy nekem Niala a legjobb barátnőm, és aki őt bántja, annak velem gyűlik meg a baja. – Hirtelen olyan könnyen jöttek a szavak, mintha betanulta volna. Mohamed még jobban megrémült, nem baj, majd megnyugszik. – Már mindent eltervezett, nem dönthetjük össze az álmait. Úgyhogy el kell jönnöd és jól éreznéd magad. Ami kell hozzá, azt majd megvesszük. Nem érdekes, hogy kinek a pénzéből. Most nem a pénz számít, hanem az, hogy sikerüljön a nyaralás. Világos?

Vanessa nem válaszolt. Most egyáltalán nem az a Mohamed volt, akit eddig ismertek. Nem volt se focista, se karatézó, se mókamester. Csak egy kislány, nem több és nem kevesebb. Szerette volna átölelni, de tudta, hogy nem lehet, elrontana vele mindent.

Aztán a kislány lassan bólintott. Szótlanul kicsomagolták a sütit, rátették a zsúrkocsira, aztán Vanessa betolta a többiekhez. Pivel követték. Ahogy beléptek az ajtón, szorítást érzett a vállán. Fölnézett.

– Ügyes voltál – súgta neki Pi. A többiek egy-két pillanatig aggodalmasan nézték őket, hogy mit is mondjanak vagy tegyenek, aztán a kelleténél nagyobb lelkesedéssel rávetették magukat a sütire. Pi mellett állva nézte, ahogy Vanessa visszaváltozik Mohameddé, és fölnézett a férfira. Az rámosolygott, ő pedig arra gondolt, ilyet érezhet az ejtőernyős, amikor levizsgázik. Jó dolog a dicséret, de mégis az a fő, hogy életben maradt.

Megbeszélték, hogy mindenki ad valamennyit Mohamed fölruházására. Ha marad pénz, azt magukkal viszik Nialához, jól jöhet, ha beülnek valahova. Maradni fog, mert mintha összebeszéltek volna, mindenki két-két százast hozott. Ezer euró! Valóságos vagyon.

– Ti nem vagytok normálisak – mondta Kissy, a tíz bankjegyet nézve az asztalon. – Hogy gondoltátok?

– Hát – mondta Pi –, én arra gondoltam, jobb, ha kicsit többet hozok, mert ti biztos kevesebbet hoztok.

– Én is ezt gondoltam – mondta Chantal.

Martin és Nimby bólogatott, hogy ők is. Kissy sóhajtott – ő is ezt gondolta –, aztán fölvette az egész pénzt és átnyújtotta Pinek.

– Légy szíves, szaladj le valahova és váltsd föl. Neked könnyebben megy. Nem húzogathatok elő százasokat, mert a város összes zsebtolvaja rám fog akaszkodni.

Pi bólintott és ment. Egy köteg tízessel és húszassal jött vissza, s ahogy átadta, máris csengetett Mohi. Őt későbbre hívták, hogy addigra elrendezzék a pénzt, csak hát a váltással elment az idő. Kissy gyorsan leválasztott valamennyit a pénzkötegből és Chantal kezébe nyomta a nagyobb részt. – Hamar tedd el!

Chantal villámsebesen a táskájába süllyesztette a pénzt, mert máris jött Mohamed, nem várakoztathatták, az furcsa lett volna. Kissy megmutatta neki a pénzt.

– Ezt kétfelé osztjuk – mondta, és meg is tette. – Jól tedd el a részedet.

Mohamed kérdő arccal nézett rá és nem nyúlt a pénzért.

– Mohi, ez itt – gyorsan megszámolta – háromszáz euró. Nem jó, ha ennyi pénzt egy helyen tartunk, a tolvajok kifigyelik. Nálad is lesz, nálam is. Meg persze Chantalnak is adtam.

– Jól van – mondta Mohi, és eltette a pénzt. Kissy közvetlenül előtte állt, belelátott a tárcájába. Papírpénz nem volt benne, csak némi apró, legföljebb öt euró. Viszont a tárca horgászdamillal a sortja zsebéhez volt horgonyozva. Ezt Nimby vette észre, aki éppen Mohi jobb keze felől ült.

– Óriási ötlet – mondta, amikor már mind megcsodálták. – Így a tolvaj nemcsak a pénzedet viszi el, hanem a nacit is kilyukasztja.

Mohamed rávigyorgott. – Ki van zárva, nagyokos. Nem a zsebben van a damil vége, hanem körbemegy a derekamon.

– Vagy úgy – mondta Nimby lelkesen. – Akkor tényleg nem lyukasztja ki. Cafatokban letépi rólad, ahogy a pofa elrohan a tárcával. Fogadjunk? – folytatta, látva Mohi arcán a kételyt. – Pi a legerősebb, rántsa meg a tárcát, és ha leszakítja rólad, akkor jövök neked egy új sorttal.

– És hogy szerzed meg a kórházban fekve, mi?! – Mohamed elindult Nimby felé, de Kissy gyorsan közéjük lépett, alig bírva a nevethetnékjével.

– Hagyjátok abba!…

Soha nem fogja elfelejteni ezt a bevásárlást. Sorra járták az üzleteket, ahogy Chantallal szokták gyakran, mindenhol megnéznek mindent, aztán döntenek, és sokszor visszamennek még megvenni valamit. De most más volt. Chantal meg ő gyakran jár ilyen helyeken, de Mohinak minden új volt. Nemcsak a rengeteg ruha: minden. A tükrökben nem önmagát nézte, hanem azt, hogy milyen nagyok és mennyi van belőlük. Megbámulta a biztonsági kamerákat, a próbafülkéket, a nagy aulákat, amik csak arra szolgáltak, hogy amíg a hölgy vásárol, az úr helyet foglalhasson és újságot olvashasson. Barátságosan üdvözölte a

próbababákat, és morcosan nézett a biztonsági őrökre. Ez utóbbit akkortól, amikor az egyikkel incidens érte őket.

Egy áruház földszintjén voltak, Mohi éppen elcsatangolt, ők Chantallal egy sor ruhát néztek. Egyszer csak meglátta, amint egy őr odalép Mohihoz és mond neki valamit, Mohi vállat vonva felel neki, az őr pedig karon ragadja. Azonnal oldalba bökte Chantalt és odarohantak, de mire odaértek, az őr már elterült a padlón és a gyomrát fogta.

– Mi történt?!

Mohamed rájuk vigyorgott. – Ez a Bud Spencer ki akart dobni.

Lenéztek az őrre. Tényleg elég nagydarab volt, de persze nem számított rá, hogy egy ekkora gyerek megüti. És még jól is járt, gondolta Kissy, visszaemlékezve Sheilára. Az őr kezdett négykézlábra vánszorogni, de közben már ott volt a társa.

– Mit műveltek itt?! Gaston, jól vagy?!

Kissy odalépett hozzá és szigorú arccal fölnézett rá.

– Azonnal hívja a főnökét!

– Szó se lehet róla. Először is halljam, mi történt!

Chantal is megállt az őr előtt.

– Kap tíz másodpercet, aztán sikoltozni kezdek, hogy molesztált. Az egész üzlet idecsődül. Tehát?

Egy eladó is közeledett már, hallotta az utolsó mondatokat.

– Mit művelnek ezekkel a gyerekekkel, Lucas? Ti meg ne sikoltozzatok, nagyon kérlek. Meg fogjuk oldani a dolgot. Tehát mi történik itt?

Lucas szemlátomást nem mert ellentmondani a nőnek, inkább segített fölállni Gastonnak.

Kissy a nőhöz fordult.

– A kisasszony azt állítja, hogy ez a nyögdécselő alak ki akarta dobni innen. Tudni akarom, hogy miért.

– Utca… gyereknek… néztem – nyögte Gaston.

– Hát úgy is néz ki – állapította meg a nő hidegen.

Mohi méltatlankodva végignézett magán. – Ez a legjobb pólóm! És a sortot alig két hete mostam ki!

Kissy az ajkába harapott. Agyonüti ezt a kölyköt, neki most szigorú, sértett vásárlónak kellene lennie, ez meg bohóckodik.

– Azt hittem – szólalt meg egy királynő modorában, maga se tudta később, hogy bírta ki –, hogy ide *ruhát venni* járnak az emberek. Mert még nincs nekik. Tévedtem volna?

A nő elvörösödött, szólni akart, de Chantal megelőzte.

– Azt ajánlom önöknek – kezdte ugyanabban az előkelő stílusban –, hogy tekintsék meg a *Micsoda nő* című amerikai filmet. Láthatnak benne egy méregdrága ruhaüzletet, ahova egy szakadt nő jön be. Kidobják. Másnap kiderül, hogy a nőnek iszonyatosan sok pénze van. Értjük egymást?

Szinte látni lehetett, ahogy a nő agyában kattognak a fogaskerekek. Az járhatott a fejében, hogy ezek valami gazdag emberek gyerekei lehetnek, különben nem lennének ilyen szemtelenek. Ami azt illeti, ők ketten Chantallal csakugyan gazdag szülők gyerekei. Sőt Nimby és Süni is, és Nialáék se lehetnek koldusok. Mohamed viszont éppen azért olyan szemtelen, mert szegény, mint a templom egere, nem tiszteli senki, hát ő se tisztel senkit.

A nő kis tétovázás után csendesebben szólalt meg.

– Lehet, hogy az őr egy kicsit elhamarkodottan cselekedett… de hát tulajdonképpen ki támadta meg magát?! – fordult Gastonhoz, kicsit talán megkönnyebbülve, hogy másik problémával foglalkozhat.

– Az a kicsi – mutatta Gaston. – Megfogtam a karját, ő pedig úgy gyomron vágott, hogy még mindig csillagokat látok.

– Kérek egy darab papírt és egy tollat – szólalt meg Mohamed hirtelen. A nő kicsit zavarodottan előkotorta őket és odaadta. Mohi fesztelenül leült a földre és leírt valamit; együtt figyelték Chantallal. Japánul volt, de latin betűkkel. Aztán fölkelt és odaadta Gastonnak.

– Keressen egy keleti gyógyfüveket árusító boltot és adja oda a tulajnak. Egyszer már megütöttem így valakit, egy hét alatt rendbe jött tőle. De az gyerek volt, maga hamarabb fog.

Zavart csend. Aztán az elárusítónő döntésre jutott.

– Gaston, maga négyszer akkora, mint ez a kisgyerek. Hogy jutott eszébe nekiesni? Te pedig – nézett Mohamedre – hozzám is fordulhattál volna, mielőtt verekszel. Most pedig, kérem, mindenki menjen a dolgára.

Hát mentek a dolgukra. Mohi morgott ugyan, hogy szépen fordulhatott volna ő az eladóhoz, ha az őr vonszolja kifelé; leg-

feljebb ordíthatott volna, az meg csak örül, ha kívül látja. Persze, mondta Chantal, de az emberek nem gondolnak ilyeneket végig, a nőnek az volt a fontos, hogy megszabaduljon tőlük.

Nem az incidens miatt fog emlékezni erre a bevásárlókörútra. Mohi miatt, aki legtöbbször se harcművészre, se focistára, se tréfacsinálóra nem emlékeztetett, de arra a riadt kislányra sem, akit tegnap látott a konyhában a süteményekkel. Most inkább olyan volt, mint egy kiskutya. Mindenhova elszaladgált, mindent megszimatolt, mindenre kíváncsi volt. Életében először járt ilyen helyeken… és ahogy járkáltak, Kissybe egyszer csak belehasított a gondolat: lehet, hogy nemcsak először, hanem utoljára is. Mert gazdagabb nem lett attól, hogy ők összedobtak ezer eurót – amiről Mohi azt hiszi, hogy nem sokkal több háromszáznál –; ha véget ér a nyaralás, visszatér a közömbös nevelőszüleihez, akik nemigen adnak neki semmit, pénzt még úgy sem. Persze ők maguk se lehetnek gazdagok, ezt ugyan Pi nem mondta, de logikus. Azért tartják Mohit, mert valami pénzt kapnak miatta, de az nem lehet annyi, hogy gazdag embert érdekeljen; és ha azok lennének, akkor akármilyen közönyösek, legalább pénzt adnának neki.

Igen, valószínű, hogy Mohi a lelke mélyén úgy érzi, sose lesz még egyszer alkalma, hogy ilyen áruházakban sétálgasson. És sajnos alighanem igaza van. No jó, talán majd ha felnő és dolgozni fog, lesz pénze és eljöhet. Addig viszont… addig viszont legalább annyit tudnak tenni érte Chantallal, hogy ezen a délutánon jól érezze magát.

Ha csak Mohin múlik, egyetlen rendes darab nélkül utazik el. Szerencsére ők is ott voltak, és némely dologban kérlelhetetlenek voltak, bármennyire tisztelték is a bolondériáit. Azért egy alkalommal, amikor Mohi az orrát húzta egy blúztól, mert virágdísz volt rajta, Chantal elkapta és a falhoz nyomta.

– Hát ide hallgass, kiskoma. Ha másképpen nem tudom megértetni veled, akkor levetkőztetlek és a kezedbe nyomok egy biológiakönyvet, hátha annak elhiszed. *Lány vagy!* Világos?! Az emberiség két nemre oszlik, és te nem amahhoz tartozol, hanem ehhez. Egyszer nő leszel és gyerekeket szülsz. Jó, elfogadom, hogy szoknyát meg ruhát ne vegyünk, én is többnyire nadrágban járok. De nem katonai terepszínűben, hanem lány-

nak valóban, mert abban érzem jól magam, és másfélében kiröhögnek. Amit most veszünk, azt Nizzában fogod viselni, ahol a kutya sem ismer, és nem tudják, hogy te mekkorákat tudsz rúgni a labdába meg a shindykbe, csak azt látják, hogy egy fiúnak öltözött lány megy az utcán, és meg lesznek lepve. Én is ott leszek veled, meg Kissy és Niala, és égni fog a fülünk, amiért mi lánynak nézünk ki, te meg nem.

Mohi szótlanul hallgatta végig a kis szónoklatot. Amikor Chantal befejezte, gondolkodott pár pillanatig, aztán elvigyorodott.

– Jól van. Próbáld meg!

Chantal pislogott.

– Mit?

– Vetkőztess le és nyomd a kezembe a biológiakönyvet.

– Szó se lehet róla – avatkozott közbe Kissy rettenetes komoly képpel, maga se tudja, honnan szedte. – Chantalt nem bánthatod. Majd verekszel, ha shindyre akadunk… vagy mit bánom én, időnként elfogyaszthatsz egy-egy biztonsági őrt is, de egymással nem verekszünk.

– Rendben van – mondta Mohi nagylelkűen –, akkor egyelőre elhiszem könyv nélkül is.

– Szerencséd – felelte Chantal fölényes arccal, mint aki győzött –, így most nem kell könyvesboltot keresnünk. Ugyanis pont nincs nálam a könyv. – Aztán odahajolt Kissyhez és a fülébe súgta: – Ugye széttépett volna, ha megpróbálom levetkőztetni?

– Cafatokra – felelte Kissy és Mohi kórusban, és erre már mindhármukból kirobbant a nevetés.

De a kis fejmosás használt. Mohi már nem tiltakozott annyira a nőiesebb darabok ellen, sőt jóval később, a sokadik helyen, amikor Chantal csak úgy kíváncsiságból elébe tartott egy ruhát, még abba is beleegyezett, hogy fölpróbálja, ha csak ők ketten látják.

A ruha világoskék karton volt, apró mintával. Nagy volt neki, de ez nem volt baj, hiszen a meglevő öltözékére vette rá. Anynyit ebből is megtudhattak, hogy remekül néz ki ruhában, és meg is mondták neki. Mohi vállat vont és kezdte lehúzni a ruhát.

– Várj csak egy percet – kérte Chantal, elszaladt és hozott egy világoskék hajpántot. Mohi betette a hajába. Kissy lefényképezte; legalább ötszáz képet csinált aznap, miután Mohi szavát vette, hogy senkinek nem mutatja meg őket.

A ruhát visszaakasztották és nem kerestek helyette megfelelő méretűt. De a hajpántot megvették.

Chantal vitt magával egy kis jegyzettömböt, azon könyvelte, hogy mit vettek, sajátos módszerrel; amikor magának csinál nagyobb bevásárlást, akkor is így szokta. Rajzolt egy pálcikaemberkét, és a különböző testrészei mellé betű- és számjeleket írt. A fejéhez például 2S, SZÜ és HP került, mert vettek Mohinak két baseballsapkát, egy pirosat és egy fehéret, egy napszemüveget és a világoskék hajpántot. Mohi ugyan erősködött, hogy elég neki egy sapka is, de Kissy nem engedett.

– Semmiből sem elég egy. Beleesel egy hordó zöld festékbe, és mindened zöld lesz. Ha nincs váltás, mihez kezdesz?

– Semmihez – vigyorgott Mohi. – Én is zöld leszek, úgyhogy tovább sétálok a Copacabanán, amíg ki nem jön az összes tévéhíradó és meg nem interjúvolnak, hogy érzem magam ezen a bolygón. Én pedig híres és gazdag ufonauta leszek, amíg el nem ered az eső.

– Mindjárt gondoltam – nevetett Chantal –, de ha nem bánod, esernyőt nem veszünk. Szerintem a Copacabanán sosem esik az eső, bár mi nem fogjuk megtudni, mert az Brazíliában van, nem Nizzában.

Apa sajnos sose fogja megtudni, hogy tudományos címet szerzett, mert nem lesz itthon a napokban, de amúgy is ritkán veszi át a postát. A biztonsági őrrel történt eset után még egy órát voltak abban az áruházban, s amikor a pénztárhoz értek, észrevették azt az eladónőt, akivel akkor beszéltek. Alig leplezett gyanakvással figyelte őket.

Mohi hirtelen odahúzta magához és megkérdezte, hogy hívják az apját. Kissy megmondta. Hadd fizessek én, kérte Mohi.

Átadták az árut, a pénztárosnő bemondta a végösszeget: kilencvenöt hetven. Mohi hanyagul a zsebébe nyúlt és kivette ócska, kopott pénztárcáját.

– Házhoz szállítással – mondta. – Rue de Bois de Boulogne kilenc.

– Egy nevet is kérek – mondta a pénztárosnő, hangjában azzal a visszafogottsággal, ami sejtette, mi lesz itt, ha a bolondját járatják vele.

Mohi kinyitotta az erszényt, és az egész köteget a pultra dobta.

– Professzor doktor Jean-Jacques Chaton akadémikus, egyetemi tanár. Vigyázzanak, hogy végig kiírják a címeit, a múlt hónapban majdnem visszaküldött egy láda pezsgőt, mert lehagyták a doktort. Alig tudtam lecsillapítani. Ja, és az áru holnapra otthon legyen, mert földközi-tengeri nyaralónkba utazunk.

A pénztárosnő sápadtan eltette a piros és kék bankjegyeket – Kissy ebben a pillanatban sajnálta, hogy nem váltották be az egész pénzt két ötszázasra, semmi nem lett volna annál hatásosabb –, visszaadott Mohinak százhúsz euróból, és biztosította, hogy a tanár úr mindennel meg lesz elégedve.

És tényleg meg lett volna elégedve, ha tud róla, hogy ő egy professzor. A csomagra még hosszabban írták: „nyilvános rendes egyetemi tanár”, és az egész elébe, hogy „tisztelt”. A futár, aki hozta, nézett is nagyot.

– Nagykutya lehet a papád.

– Hogyne – felelte Kissy sugárzó mosollyal. – Ő a legjobb trombikopneumohiperdentomológus az egész országban.

– Hű, a mindenit! Én ezt meg se tudom jegyezni.

Kissy adott neki egy eurót, becsukta az ajtót és halkan azt mondta: – Én se.

Aznap nyolc futár csengetett nyolc különböző méretű csomaggal. Mindent Kissyékhez szállíttattak, mert itt fognak összegyűlni mind, kivéve Mohit, akivel a reptéren találkoznak, hiszen az neki ott van a szomszédban. Indulásig pedig semmit sem akar fölvenni belőle, no meg nehéz lenne cipelni. De Kissy gyanította, hogy nem akarja, hogy a nevelőszülei lássák ezt a kelengyét.

Mivel se szoknyát, se ruhát nem engedett venni, sortokat kapott helyettük, hűvösebb időre pedig hosszúnadrágot. Vettek néhány blúzt és pólót, alsóneműt, szandált és tornacipőt, no meg persze fürdőruhát. Abból vettek két rendeset és egy tízdarabos csomagot leárazva, biztos nem tartós, de tartaléknak jó lesz. A két jó minőségű darab pedig kiszolgálja, amíg ki nem

növi. Mindenből a jobbat keresték, ami hosszabban is kitart, nem baj, ha kicsit drágább – csak sokkal drágább ne legyen, mert akkor egy tartós helyett jobban megéri többet venni a vacakabból. Chantal nagymamájától származik a bölcsesség, és eddig még mindig bevált. Természetesen maguknak is bevásároltak, nem lesz idejük még egyszer végigjárni az üzleteket. Amit magukra költöttek, azt kiszámolják és még indulásig elkérik a szüleiktől.

Ő például vett egy isteni barackszínű ruhát, ami nagyszerűen ki fogja hangsúlyozni az alakját. Érdekes, amióta Niala néhányszor elmondta neki, azóta kezdi elhinni, hogy neki is jó az alakja. Meg amióta Martinnel jár. Ez egyébként ki fog derülni. Elhatározta, hogy tudományos vizsgálatot végez. Számolni fogja, hányszor fordulnak meg utána idegen srácok, vagy hányszor néznek rá úgy, amiből világos, hogy tetszik nekik. Ha nem lehet eldönteni, hogy Nialát nézik, Chantalt vagy őt, az nem ér. Felnőtt pasi se ér, az lehet, hogy shindy és minden lányra ugyanúgy néz…

Ahogy pakolta Mohi ruháit, eszébe jutott a látogatás a nevelőszülőknél, az engedély miatt, hogy magukkal vihessék. Csak Ange néni kísérte el Pit, senki más, és nem beszéltek semmit az egészről. Az engedélyt megkaptuk – mondta Pi, és csak annyit lehetett leolvasni róla, hogy nem tetszett neki valami. A szülők vagy ahogy viselkedtek, nem tudni. Nem faggatták se őt, se Ange nénit, akivel nem is találkoztak Franconville óta, csak telefonon tartják a kapcsolatot. Niala ötlete volt, hogy ő is menjen oda Pivel, mit lehessen tudni, hátha shindynek nézik a srácot, aki kétes célokból akarja magával vinni.

A hátsó szobában már halomban állnak a csomagok. Nimby kitalált egy módszert, hogy lehet számon tartani, melyik csomagban kinek a holmija van: mindenki választott egy színt, és olyan színű fonalat kötöttek a csomagra. Nimbyt Blanchardnak hívják, tehát övé a fehér. Mohi színe a kék. Erre a jókora sporttáskára kerül a kék fonal, de sárga is, mert még volt hely a táskában, úgyhogy a saját holmijából is rakott bele. Rákötötte a két fonalat a táska szíjára, és betolta egy teljesen ugyanolyan táska mellé. Jó ötlet volt a színkód, enélkül összekevernék, így pedig a piros fonal mutatja, hogy Chantalé. A fiúk kevesebb holmit visznek, Martin zöld jelzése egy hátizsákon van, a Pit

jelző fekete egy másikon. Chantalnak meg neki viszont két-két táskája van, és az ő holmijából még Mohi táskájába is jutott. Pontosabban a táska nem Mohié, azt nem vettek, mert anyának legalább féltucat fölösleges táskája van, egyet kölcsönkértek, most az Mohi táskája.

Fölegyenesedett és végignézett a táskákon. Egy zöld, egy fekete, egy fehér, egy kék-sárga, két sárga, két piros és két lila. Összesen tíz. Ezt a számot mindenkinek eszébe kell majd vésnie. Ők sokat utaznak, anya már kicsi korában megtanította neki, hogy mindig jegyezze meg, hány csomagjuk van.

Végre! Végre indulnak!
Reggel sorban futottak be a többiek. Elsőként Martin, két perccel utána Chantal, félórával később Nimby, végül Angélique és Pi. Bedobálták a csomagokat és indultak. Anyáéktól már este elbúcsúzott, ők már kora reggel elmentek.

A kocsiban persze ugyancsak zsúfolva voltak, hátul négyen ültek, a lábuknál két táska, Angélique lábánál is egy, amik már nem fértek a csomagtartóba, de ez senkit sem érdekelt, csak mehessenek végre.

Kilenc előtt értek Orlyra. Pi letette a kocsit egy iszonyatos méretű parkolóban, ahol betűkkel és számokkal voltak megjelölve a helyek, de így is lehetetlenségnek tűnt, hogy eligazodjon benne az ember. Pi lezárta a kocsit, a bátyjának SMS-ben megírta a betűjelet, a kulcsot pedig a táskájába süllyesztette, a bátyja majd a tartalék kulcsot használja.

A táskákat kiskocsira tették és besétáltak az épületbe. Innentől Niala kezében van a sorsuk.

Hamar megtalálták a megfelelő pultot, minden tele volt iránymutató táblákkal. A nyüzsi se volt akkora, amekkorára számítottak egy ilyen helyen; talán féltucatnyian álltak Pi előtt. Ők öten körülfogták, mint börtönőrök a shindyt. Mire sorra került, már hatan állták körül: befutott Mohi is, nagy vigyorral csatlakozott hozzájuk, és várta, mi lesz. Ők is.

– Jó napot, miben segíthetek? – kérdezte az egyenruhás lány barátságos mosollyal.

Pi a szemébe nézett, és jelentőségteljesen azt mondta:

– *Kutya! Féklapokat húsz fokra!*

A lány most már ismerősként mosolygott rájuk.

– Tehát önök azok. A gép kilenc harminckor száll le. Kérem, foglaljanak helyet, szólítani fogom önöket.

Pi megköszönte, és letelepedtek a közelben, legalábbis a többiek. Ők Mohival megragadták a kétfonalas táskát és elvonultak a mosdóba, ahol Mohi átöltözött az új ruháiba. Közben megkérdezte, mit szóltak a nevelőszülei az utazásához. Mohi vállat vont, mint mindig, ha róluk esett szó.

– Semmit. Majd jössz, ez volt minden.

Kissy csak a fejét csóválta.

– Ide hallgass… nem lehet lecserélni ezeket a nevelőszülőket?

– Kérhetem, hogy vegyenek el tőlük, de sok időbe telhet, mire új helyet találnak nekem. Mielőtt hozzájuk kerültem, fél évet csücsültem egy otthonban. Ott se volt rossz, de ez mégis jobb. És mi a garancia, hogy az új nevelőszülők jobbak lesznek?

– Semmi – dünnyögte ő lesújtva, és hallgattak, amíg Mohi elkészült az öltözködéssel.

Nőiesebb nemigen lett, de sokkal csinosabban mutatott ezekben az új és ráadásul ízléses darabokban. Fehér blúzt és sortot vett, tornacipőt, a fehér baseballsapkáját, ami alatt – Kissy külön kérte – ott volt a világoskék hajszalag is. A régi ruhákat zacskóba tették és be a táskába.

A többiek nagy tetszéssel fogadták Mohi új külsejét. Pi körbeadott egy zacskó mogyorót, és máris megérkezett a gépük. Ezt onnan tudták meg, hogy megállt fölöttük egy szerelőruhás férfi.

– Ugye önök Nicole barátai?

– Mi vagyunk – állt föl Pi, és kezet rázott a férfival. – Pierre Jourdain.

– Robert vagyok. Jöjjenek velem, a kapitány már várja magukat.

Egy percen belül tökéletesen eltévedt a folyosók labirintusában, de nem bánta. Baktatott a többiekkel és várta, hogy mi lesz. Egyszer csak Robert kinyitott egy ajtót, és egy beszállófolyosón találták magukat. Ő rögtön fölismerte. Végigmentek rajta, és beléptek a gépbe.

– Jé – nézett körül Nimby. – Ez pont olyan, mint egy repülőgép!

– Ez egy repülőgép – felelte Robert, és bekopogott a pilótafülkébe. Az ajtó kinyílt, és kinézett rajta Niala.

Nem sok idejük volt indulásig, de azalatt megismerkedtek majdnem mindennel, ami fontos. Elsősorban Niala apjával. Ő úgy képzelte, hogy egy pilótát magas, jóképű, bajuszos férfinak gondol az ember, mint mondjuk Tom Selleck, hát akkor Niala apja nyilván köpcös lesz és kopaszodó, mert egy dolog a képzelet és egy dolog a valóság.

D'Aubisson kapitány magas, jóképű, bajuszos férfi volt, kicsit hasonlított Tom Selleckre, és nagyon barátságos volt velük. Sorban kezet fogott valamennyiükkel, és bemutatta a másodpilótáját, Hausner kapitányt, aki kérte, hogy szólítsák Yves-nek. Ő is magas volt és jóképű, de nem volt bajusza.

Georges, mert így hívták Niala apját, megmutatott nekik párat a rengeteg kallantyúból, csavaró- és nyomógombból, műszerből és lámpából, amivel a gépet vezetik. Mindkét pilótának volt két képernyője, és kettő középen, amiken nyilván osztoznak. A két ülés között egy pult volt több száz kapcsolóval, a fejük fölött pedig egy másik.

– Ezek a mai gépek már maguktól repülnek – mondta Yves –, mi csak azért ülünk itt, mert a szakszervezet kiharcolta, hogy megtartsanak minket.

– Aha – kiáltotta túl Niala a felhangzó nevetést –, te csak vigyázz, mert ismerem a szakszervezet főtitkárát, egy szavamba kerül, és kiteszik a szűrödet.

– Ne hidd – rázta fejét Yves. – A főtitkár lekötelezettem. Ha én repülök, mármint a cégtől, akkor neki kell eltartania engem, és ezt nem akarja.

Csend lett, Kissyék nem értették, miért. Georges a társára bökött.

– A főtitkár az ő felesége…

Nialát és Angélique-et még össze kellett ismertetni egymással, mert ők még távközléssel se találkoztak. Kissyék is csak egyszer, a meghívás után két nappal, Pi összehozott egy találkozót egy belvárosi pizzériában. Angélique-nek most nehezebb időszaka volt, mint Pinek, ő még tegnap is vizsgázott, vagy kollokvizált vagy mit az ördögöt csinálnak ezeken a magas iskolá-

kon. Pi napokkal előbb szabadult, de igazából az a különbség, hogy ő fölényes nyugalommal megy minden vizsgára, mert tud mindent. Angélique is ilyen magabiztos lehetne, ha végre belátná, hogy őneki nem kell tudni mindent, sőt, ő egyáltalán nem tudhat semmit.

– Pierre-nek szent meggyőződése – felelte Angélique –, hogy mi nem tudunk semmit, csak tippeljük a dolgokat.

– Miért, nem? – nevetett Pi. – Vagy hallottál arról, hogy fölboncoltak volna egy csillagot?

Angélique megbökte a homlokát a mutatóujjával.

– Lökött vagy! Nem kell szétszedni ahhoz, hogy… á, én vagyok a hülye, mindig hagyom magam belevinni ilyen vitákba. Te is tudsz egy csomó mindent a csillagászatról.

Nevettek. Aztán Nimby azt mondta:

– Én még láttam is fölboncolva csillagot. Konkrétan a mi Napunkat.

– Aha – bólintott Angélique –, rajzon. Én már tavaly megmutattam ennek a természettudományok elleni merényletnek, de azt mondta, ő bármikor szívesen rajzol nekem olyat, amin a Nap belsejében kis lila elefántok vannak.

– És mit feleltél? – nevetett Chantal.

– Mit lehet erre felelni?

– Azt, hogy nosza. Kiderült volna, hogy tud-e elefántot rajzolni.

Angélique meglepve nézett Chantalra, aztán azt mondta:

– Nekem ez nem jutott eszembe…

– Ja igen – szólalt meg Nimby. – Niala, a jelszó titkát mikor árulod el?

Niala nevetett. – Azt nem én találtam ki. Apa egyik kollégája nálunk járt tavaly, és nem tudta, hogy a kertben ott alszik egy másik kolléga leonbergije. Tudjátok, milyen a leonbergi? – Többen megrázták a fejüket. – Nagy kutya. Rettenetes nagy kutya. Egy magas férfinak hasig ér. Szóval ott aludt a kertben, de ahogy a kolléga besétált, fölkelt és elindult, hogy megismerkedjen vele. Jean egy pillanatig nézte, ahogy a hatalmas kutya felé tart, és alighanem úgy találta, hogy túl gyorsan jön, mert kiabálni kezdett: „Hé! Kutya! Lassabban! Féklapokat húsz fokra!…”

– És aztán mi lett? – kérdezte Kissy, amikor csitult a nevetés.

– Semmi. A kutya nem lassított, mert nem voltak rajta féklapok. Odaért Jeanhoz, megszaglászta, kezet nyalt neki, és kész.

Kissy nézte, ahogy odalent hátrafelé halad a táj, és váratlanul eszébe jutott a Google Maps. Már vagy hatodszor ül repülőgépen, de most először jut eszébe, hogy innen szinte ugyanazt látni, mint a Google Maps műholdas képén. Csak persze itt nincs olyan nézet, amiben még az autók és az útra festett jelek is látszanak, sőt egy-egy pöttyként a gyalogosok is.

Érdekes dolog ez. Valamikor hónapokkal ezelőtt elszállt egy repülőgép Párizs fölött, és csinált egy sorozat fotót a hasára szerelt fényképezőgéppel. Nimby mesélte, hogy így csinálják, ezek igazából légifelvételek, nem műholdképek. A képeket berakták a Google irdatlan adatbázisába, és nem is gondolták, hogy milyen nagyot segítenek ezzel Pinek és őneki, hogy meg tudják nézni a de Gaulle és a Madrid kereszteződését és a padokat, és megszervezni a találkájukat.

Akik viszont a Kölyökklub programját írták évekkel ezelőtt, azok még többet tettek, pedig sokkal kisebb feladatra vállalkoztak, mint a Google ezzel a gigantikus világtérképpel. Ők csak annyit akartak, hogy legyen egy hely, ahol a srácok összegyűlhetnek beszélgetni, online játékokat játszani, meg persze megnézni a reklámokat. De az ő életét egészen más irányba terelték vele. A klub nélkül soha nem ismeri meg ezeket a nagyszerű srácokat, és nem utazna most Nialáékhoz a tengerpartra. Igaz, akkor Sheila is kimaradt volna az életéből, de pár nap múlva már csak úgy emlékezett rá, mint egy rossz álomra. Pi azt mondta, szerencséje van, mert olyan gyorsan zajlott le a dolog, hogy nem okozott maradandó lelki sérülést; no meg az is sokat segített, hogy pár órával később a pasas véres képpel, félholtra verve fetrengett a lába előtt. Chantal meghökkent, megkérdezte, ugyan mit segített ez, amikor normális embernek éppen hogy megrázkódtatás, ha egy ember hever így előtte. Akkor Pi valami nagyon érdekeset mondott.

– Persze, Chantal, normális embernél igen. De csak az mondható normális embernek, akinek normális a lelkiállapota, és Kissyé aznap nem lehetett egészen az. Amikor ott állt a nyüszítő Sheila fölött, elégtételt érzett, ami fontosabb volt minden másnál. Azt érezte, hogy helyreállt a világ rendje, aki bántotta

őt, az megfizetett érte, és még többet bűnhődik, hiszen már jön a rendőrség és viszik a börtönbe. És csakugyan így is volt. Ez az, ami számít.

Erre Martin homlokráncolva megkérdezte, úgy érti-e, hogy Kissy aznap nem volt normális.

– Nincs olyan, hogy normális ember, Martin – felelte Pi. – Akit a mindennapi életben normálisnak hívunk, az nem más, mint olyan ember, aki normális körülmények között normálisan viselkedik. De abnormális körülmények között nem.

– A normális ember – szólt közbe Nimby – nem rohan ina-szakadtából. De akinek oroszlán vágtat a háta mögött…

– Ez is egy eset – nevetett Pi –, de én inkább lelki reakciókra gondoltam. Ilyenek például a fóbiák. Szinte mindenkiben van valamilyen abnormális rettegés valamitől, ami nem veszélyes, vagy nem olyan mértékben. Például a villámlástól. Kétségkívül veszélyes, de annak semmi értelmes indoka nincsen, ahogy egyesek reagálnak rá: ha vihar közeledik, otthagynak csapot-papot, eszük nélkül rohannak haza, és bezárkóznak. Ez nem normális viselkedés, pedig ezekkel az emberekkel amúgy, normális körülmények között, nincsen semmi baj. De a viharos idő az ő számukra nem normális körülmény, ezért a hisztériás reakcióikban nincsen semmi különös. Számukra szörnyűséges, képtelen helyzetbe kerültek, az lenne a furcsa, ha hétköznapian viselkednének.

Igen, a Kölyökklubnak köszönhetően rengeteget tanult is ezekben a hetekben. Pitől például lélektant. Nimbytől számítástechnikát. Fantasztikus, hogy milyen érthetően tudják elmagyarázni a dolgokat. Ő sose tartotta magát nagy észnek a számítógépben, de ahogy Nimby elmagyarázza, még ő is megérti. Sőt még Chantal is.

Nialától is rengeteget tanul, bár ennek a tudásnak nehéz lenne nevet adni. Például a fiúkról meg saját magáról. Nialától tudja például, hogy ha egy fiú azt mondja neki, hogy szép, az nem biztos, hogy őszintén úgy is gondolja. Lehet, hogy csak be akarja hálózni, addig mondogat olyanokat, amik tetszenek a lánynak, amíg a lány bele nem habarodik, hogy bármire rá lehessen venni. Ha viszont egy lány dicséri meg a külsejét, az komolyan is gondolja, mert a lányok ösztönösen vetélytársat látnak egymásban. Ami azt illeti, ez utóbbit Niala nélkül is tud-

ja, a saját bőrén tapasztalja a suliban. De nagyon sok apróságot is tanult Nialától, amiket nehéz lenne felsorolni, és nem mindnek van köze a fiúkhoz. Például valami hasonlatot mondott egyszer Niala, amit ő nem értett, és némi kölcsönös értetlenkedés után kiderült, hogy az autóban három pedál van, amiről neki fogalma se volt, de Niala természetesnek vette, hogy ezt mindenki tudja. Biztos úgy is van, de ő hátul szokott ülni, és nemigen nézegeti a pedálokat.

És Martintől is rengeteget tanul. Ennek a tudásnak már könnyebb nevet adni, de ha anyáék egyszer megkérdeznék, hogy mit tanult Martintől, egy hangot se tudna kinyögni. Erre Niala azt mondta, úgy csinálsz, mintha a legbizarrabb dolgokat műveltétek volna már az ágyban. Erre ő nevetőgörcsöt kapott, és csak percek múlva tudott válaszolni:

– Tényleg elég bizarr dolgokat csináltunk. Nemcsak hogy együtt voltunk az ágyban, de pizzát is ettünk, és még négyen voltak velünk.

Hát erről például nyugodtan be tudna számolni anyáéknak. Amit viszont kettesben csinálnak, arról csak Niala tud részleteket. Ő nem titkolja a szülei előtt, ha csókolózik egy sráccal, még az is előfordult, hogy apja kereste, ő meg bekiabált az ablakon: „Itt vagyunk a kertben, csókolózunk egy kicsit és jövök.” Niala könnyedén, természetesen veszi a dolgokat, ha egyszer ágyba bújik egy fiúval, magától értetődően el fogja mesélni a szüleinek. És most már biztos, hogy az apjának nem lesz kifogása ellene, rokonszenvesnek tartja Pit. Mert ő lesz az a srác, csak ezt még senki se tudja Nialán és őrajta, Kissyn kívül.

Niala megkereste a neten a törvényt és kiderítette, hogy tizenöt év a beleegyezési korhatár. Ez neki csak egy fura kifejezés volt, Niala magyarázta el, hogy ha egy felnőtt hozzányúl egy gyerekhez, aki még nem töltötte be a korhatárt, akkor lecsukják, függetlenül attól, hogy a gyerek esetleg beleegyezett a dologba. Tizenöt éven aluli gyerek nem egyezhet bele abba, hogy bizonyos dolgokat csináljon egy felnőttel, vagy hát inkább a felnőtt ővele, mert még túl éretlen ahhoz, hogy fölmérje a dolgot és komoly döntést hozzon. Lehet ő, Niala személy szerint bármilyen érett, ez a kutyát nem fogja érdekelni, ha egyszer Pivel gyanús körülmények között találnák kettesben. Szegény fe-

je egykettőre shindyszerepben találná magát. De amint Niala betölti a tizenötöt, azt csinálnak együtt, amit akarnak, senkinek semmi köze hozzá.

– De persze – tette hozzá Niala – amúgy se állt szándékomban tizenöt-tizenhat éves korom előtt, még akkor se, amikor Pit még nem ismertem.

Ez megint olyan dolog volt, amiről Nialának sokkal határozottabb elképzelése volt, mint őneki. Ő úgy gondolja, hogy Martin majd időnként próbálkozik, ő pedig nemet mond… aztán egyszer majd nem mond nemet. Egyelőre még egyikről se tudja, hogy kell csinálni, és ebben Niala se tud neki segíteni. Igent még ő se mondott, nemet nagyon sokszor, de csak olyan fiúknak, akik édeskeveset jelentettek neki. Azoknak nem nehéz nemet mondani.

Pillanatnyilag szerencsére nem időszerű a dolog, Martin *úgy* még nem próbálkozott. Ez eleinte megijesztette kicsit, de aztán Niala megmagyarázta neki, hogy ez szamárság.

– Ha egy fiú nem akarja lehúzni a bugyidat, az nem jelenti, hogy nem szeret. Éppen ellenkezőleg. Ha egy fiúnak az égvilágon semmit nem jelentesz, akkor számíthatsz rá, hogy nagyon hamar bepróbálkozik. Mint a shindyk. Martin komolyan vesz, és éppen ezért nem nyomul. És figyeld meg, hogy később se fog nyomulni, egyszerűen csak úgy érzi majd, hogy eljött az ideje továbblépni. Vagy nem is ő, hanem a hormonjai.

– Honnan tudsz te ilyeneket? – kérdezte akkor. – Hiszen még nem volt olyan srácod, aki ennyire komolyan vett volna.

Niala nevetett.

– Persze, de mi a szüleimmel nemcsak arra használjuk a szánkat, hogy az időjárásról csevegjünk. Komoly dolgokról is szoktunk beszélni, mint például a fiúkról. Már ha a fiúk komoly dolgoknak nevezhetők. Némelyik éppenséggel távol áll ettől.

– Márminthogy mindkettejükkel?

– Még szép. Amióta az evolúció föltalálta az ivaros szaporodást, azóta az embernek két szülője van – felelte Niala Nimby hanghordozásában.

Igen, kettő van neki. De ő még anyával se tudna komolyabban elbeszélgetni a fiúkról, hát még apával. Elvégre apa is egy pasi. Ezt megmondta Nialának, akinek – jól látszott a webkamerán – kerekre nyílt a szeme a csodálkozástól.

– Nahát! Pasi? Az enyém is! Nem különös egybeesés?

Ilyenkor az jutott eszébe, milyen sajátos lény Niala: ugyanabban a percben hihetetlenül komoly és elképesztően lökött is tud lenni. Persze ez most olyan lököttség volt, amivel arra figyelmeztette, hogy gondolja át még egyszer, elvégre mindenkinek pasi az apja, és mégis vannak, akik meg tudják beszélni velük az ilyen dolgokat.

Egy másik alkalommal Niala közölte, hogy ideje szexuális felvilágosításban részesítenie őt, amire ő nevetett és tudatta, hogy az már megvolt. Azt csak hiszed, felelte Niala. De nem csoda, mert a felnőttek többsége is azt hiszi, hogy ha a gyerekek megismerik az új generáció létrehozásához szükséges biológiai eljárást, akkor már tudnak minden szükségeset, pedig dehogyis. Ez nagyon tetszett neki, ez az új generáció létrehozásához szükséges biológiai eljárás, el is ismételtette Nialával, aki azt mondta, hogy éppen ez a lényeg. Az emberek azt hiszik, hogy elég *létrehozni* az új generációt, ha nem is annyira drasztikusan, mint Mohi szülei, akik tényleg csak létrehozták, aztán elhagyták. Más szülők csak arról gondoskodnak, hogy ne haljon éhen és ne fagyjon meg telente, amíg egyedül képes nem lesz gondoskodni magáról. A te szüleid, mondta neki Niala, ennél szemlátomást fejlettebbek, valamiféle nevelést is igyekeznek biztosítani, de álszeméremből kihagyják a legfontosabb dolgot: a párkapcsolatot. Niala szülei nem hagyták ki.

És Niala tényleg fölvilágosította őt. Megkérdezte, szerinte mi kell ahhoz, hogy egy pár jól éljen együtt, és ne egy-két évig, hanem életük végéig.

– Hogyhogy mi?… Hát először is kell az, hogy szeressék egymást…

– Frászkarikát. Az ahhoz kell, hogy összejöjjenek. A szerelem nem elég ahhoz, hogy összetartson egy kapcsolatot mondjuk hatvan évig. Több kell!

– De hát mi lehet a szerelemnél több?

– Látod, itt a bibi – vágta rá Niala. – Tudod, hogy imádom a jó filmeket, de nem szabad mondjuk a Barrymore-féle Hamupipőke-adaptációból meríteni életbölcsességünket. Olyan nincs, hogy boldogan éltek, amíg meg nem haltak! Érted, Kissy? Nincs!

– Hát akkor milyen van?

– Boldogan éltek, míg meg nem haltak, mert nemcsak szerették, hanem *tisztelték* is egymást, és minden áldott nap megdolgoztak azért, hogy ez így is maradjon. Ilyen viszont van. Az én szüleim rá a példa, nekem is ezt tanítják.

Ennek ő semmi értelmét nem látta, de nem akarta Nialát megbántani. Ha szeretünk valakit, akkor nyilvánvaló, hogy tiszteljük is, nem? De ezt nem kérdezte meg.

Amit Niala ezután mondott, annak több értelme volt. Nem véletlenül volt egyetlen gyerek, és a szülei meg is mondták, hogy miért nem vállaltak többet. A szeretet nem csökken, ha többfelé osztják, de az idő igen. Azért köt két ember házasságot, mert ők a legfontosabbak egymásnak. Ha jön a gyerek, ő is ugyanilyen fontos lesz, és az első években a szülők rengeteg idejét elveszi. Ezt át kell vészelni, utána már megint több idejük lesz egymásra. De több gyerek több időt igényel, főleg amíg kicsik.

– Úgyhogy csak egyet vállaltak, és szerencsémre én lettem az… Kissy, nem jössz a fülkébe?

Fölkapta a fejét. Az utolsó szavakat nem a visszaemlékezésbeli Niala mondta, hanem a mostani, aki ott állt az ülése mellett és várakozóan nézett rá.

Nialáék egy kisvárosban laktak, húszpercnyi autóútra a repülőtértől. Niala előre ült és mutatta Pinek az irányt, meg néha egy-egy kapcsoló hollétét, hisz ezt a típust nem ismerte.

Valaha sötétkék, mostanra már mindenféle színű, kivénhedt Volkswagen mikrobusz volt, Niala nagybátyja külön a kedvükért hozta ide és rakta le a hajózószemélyzetnek fenntartott parkolóban. Neki mennie kellett a dolgára, Georges D'Aubisson pedig még jó ideig nem szabadul az adminisztrációtól. Így Pire maradt a sofőrködés.

Csodaszép út volt. A repülőtér egy tengerbe nyúló félsziget csúcsán volt, szinte azt lehetett hinni, hogy a vízre fognak leszállni. Leszállás közben az egész partvidéket belátták, egy szakaszra Niala azt mondta, hogy az már Olaszország. Csak ötven kilométer innen.

Aztán elbúcsúztak Yves-től és átmenetileg Georges-tól is, és mindenféle szolgálati útvonalakon haladtak át a reptéren. A

parkolóban beszálltak, még egyszer megszámolták a csomagokat, és elindultak.

Az ég ragyogott, a tenger olyan kék volt, mintha szándékosan akarna nekik tetszeni, és mindenfelé tele volt apró, fehér hajócskákkal. Volt idejük alaposan megnézni, amíg végighajtottak a parton, el az egész város előtt. Aztán balra fordultak és megkerültek egy nagy öblöt, ami tele volt kikötött hajókkal, valóságos árbocerdő borította. Az öböl végében továbbmentek, nagy házak között, amiket kicsik követtek, egy hosszú, kanyargós hegyi úton, ahonnan már a mélybe láttak le a tengerre, a hajócskák egészen kicsik lettek, csak a tenger nem lett kisebb semmivel. Megkerültek egy erdővel borított hegyfokot – Mont Boron, magyarázta Niala –, aztán megint kisváros következett: Villefranche-sur-Mer. Aztán megint tengerparton futottak, egy kis szakaszon nem is voltak házak, csak fönt a hegyoldalon, itt lent csak az út meg még lejjebb a vasúti sínek, és legalul a tengerpart. Aztán megint házak közé értek. Itthon vagyunk, mondta Niala, ez Beaulieu-sur-Mer. Gyönyörű neve van, mondta Angélique.

– Vigyázz, éles kanyar balra – intette Niala, bár táblák is mutatták. Pi bólintott, és nyugodt, óvatos vezetési stílusában megkerülte a hegy egyik nyúlványát, ami tele volt fákkal és házakkal. Most hátat fordítottak a tengernek, de csak egy percre: Niala lassítást vezényelt, aztán bekalauzolta őket egy kanyargós mellékutcába, ami csakhamar zsákutcának bizonyult.

– Megérkeztünk – mondta Niala. – Ez itt a házunk.

Pi behajtott a kapun, amit Niala távkapcsolóval nyitott ki, és megállt az udvarban. Kimásztak a kocsiból és körülnéztek.

A ház igazán szép volt. Olyan igazi mediterrán tengerparti villa. Előtte, mögötte, mindenfelől hatalmas fák, a ház fele nem is látszott a lombkoronák között. Csak egyvalami zavarta őket: a ház kisebb volt, mint gondolták. Kétszintes, de nem nagy.

– Hány szoba van itt? – kérdezte Martin.

– Öt. Anyáék szobája, az enyém, két vendégszoba meg egy dolgozószoba. Te jó ég! – Niala rémülten összecsapta a kezét. – Hiszen én azt ígértem, hogy mindenkinek külön szobája lesz, igaz?

Bólogattak; azt már sejtették, hogy itt valami átverés lesz, de még nem lehetett tudni, hogy mi az.

Niala végigjárt a csapat előtt és megszámolta őket, mintha eddig nem tudta volna, hányan vannak, aztán a házra nézett, úgy tett, mint aki fejben hallatlanul bonyolult matematikai műveleteket végez, aztán szomorúan megcsóválta a fejét. Kissy minden erejével igyekezett megőrizni komolyságát, alighanem a többiek is.

– No gyertek – mondta Niala, és megindult a ház mellett, át a kerten, ahol valamikor az a féklapok nélküli kutya feküdt. A kert végében kis ajtó nyílt a kerítésen. Niala benyomta a kódot a számzáron és átmentek a szomszédba.

Ez is olyan kert volt, mint az övék, tele nagy fákkal, de ehhez nagyobb ház tartozott. Kétszintes volt ez is, de hosszan elnyúló. Niala benyitott egy ajtón, és rögtön szembetalálta magát egy kerekded asszonnyal.

– Szia, Isabelle néni. Mondd, van itt esetleg valami zug, ahol ezeket a jóravaló vándorokat el lehet szállásolni?

– Hát persze – mondta a néni valami furcsa, nehezen érthető tájszólással –, már előkészítettem a szobákat. Isten hozta magukat – nézett végig rajtuk. – Én Isabelle Girotti vagyok, ez pedig itt a Terence Hilton panzió. Merthogy az uramat Mario Girottinak hívják, akárcsak Terence Hillt, a színészt. Úgyhogy innen a neve. Jöjjenek, megmutatom a szobáikat.

Kiléptek egy kis kerek aulába, ahonnan két folyosó nyílt; a néni befordult balra, ők pedig a nyomában.

A folyosó mindkét oldalán hét-hét szoba nyílt; a néni végigmutatott a bal oldalon.

– Ez mind a maguké.

Benyitott az első szobába. Két ágy, összetolva középre, szekrény, asztalka, a sarokban mosdó. Egy vagy két csillagos, állapította meg Kissy szakértő szemmel – ő már luxusszállodákban is járt –, de minden ragyog a tisztaságtól, a berendezés mintha vadonatúj volna, és ez kint is így van, nemcsak a szobában.

– Íme. Nicole majd elmond mindent, amit tudniuk kell. Hát érezzék jól magukat.

A néni barátságos mosollyal eldöcögött, Niala pedig végigpillantott az arcokon.

– Megfelel?

Bólogattak. Persze hogy megfelel, gondolta Kissy, micsoda kérdés. Nimbyéknél matracon aludtak összezsúfolva, és az is

megfelelt. Hogyne felelne meg egy ilyen remek kis szoba, aminek valósággal kizöldülnek a fehér falai az ablakon benéző növénytengertől. Mert az ablak a kertre nyílik, mind a hét szobáé.

– Akkor szerintem hozzuk el a holmit. Jöhetünk a kerten át gyalog, vagy idehozhatjuk a kocsit a másik utcába. Csak aztán vissza is kell vinni.

– Ugyan, elhozzuk mi a cuccot – mondta Martin. – Semmi az. De mondd, nálatok minden kertből ajtó nyílik a szomszédba?

– Szerintem nem, bár nem néztem végig őket. De nálunk szükség van rá, a családfa miatt. – Míg visszamentek, elmagyarázta. – Isabelle néni bátyját Jacques Claudelnek hívták. Az ő lánya Blanche Claudel, az anyám. A néni tehát a dédnagynéném, és minden szabadidejét velünk tölti, elméletben. A gyakorlatban persze nincs neki szabadideje, de azért állandóan együtt vagyunk. Ja igen. A kódszám 7214. Jegyezzétek meg, különben sétálhattok körbe, de nálunk az utcai kapu is zárva van. Annak a kódszáma ugyanaz visszafelé. Túl sok turista őgyeleg mindenütt, nem lehet nyitva tartani. A panzióban tízkor zárják a kaput, hétkor nyitják, de persze a szállóvendégeket mindig beengedik. Titeket pláne. Van egy ősz hajú bácsi, ő Mario Girotti, de most ügyeket intéz, egy szürke bajuszú, magas ember és egy szőke lány, akikhez bármilyen kívánsággal fordulhattok. Ők Luigi, a mindenes és Jeanne, a szobalány. Rajtuk meg a vendégeken kívül itt mindenki rokon. Az egész utca, a mienk is meg a panzióé is.

Nialáék háza és a panzió egy-egy zsákutca vége felé állt, egymásnak háttal. A zsákutcák végén egy erdősáv volt, ahova többhelyütt ki lehetett menni a kertekből; a sáv után megint kertek következtek, amik egy kanyargós hegyi út mentén álltak. A hegy olyan volt, mint egy labirintus, még autóval is, hát még gyalog, főleg olyannak, mint Niala, aki mindenkinek rokona vagy barátja, és bárhol átmehet a kerteken. Kissyék rengeteg helybelivel ismerkedtek meg, akik távolságtartóan, de barátságosan néztek rájuk, és akiknek ők félórán belül elfelejtették a nevét. Minden napra esett egypár találkozás, egy biciklis asszonnyal vagy férfival, akik üdvözölték egymást Nialával, ő bemutatta párizsi barátait, nekik bemutatta Jean bácsit, aki

Pierrot feleségének a nagybátyja, aztán továbbmentek. Niala nem várta el tőlük, hogy megjegyezzék, ki kicsoda, csak úgy udvarias, ha kölcsönösen bemutatja őket egymásnak.

A panzió személyzetével kevés dolguk volt. Isabelle nénit alig látták, Marióval első este összeismerkedtek, aztán csak néha üdvözölték egymást a folyosón. Jeanne, a szőke lány mindennap kitakarította a szobájukat, hozott friss virágot, ha kérték, harapnivalót is, de általában nem volt rá szükségük, csak aludni jártak a panzióba. Luigival is alig-alig futottak össze. A többi szállóvendéggel se nagyon.

A panziónak nem volt sok fürdőszobája, és osztoztak rajtuk a többi vendéggel, úgyhogy Niala csinált egy beosztást, hogy milyen rendszer szerint használják a panzió és a villa fürdőszobáit; két nappal később átdolgozta három épületre, mert Marie nénikéje, aki a villa mellett lakott, átengedte az egyik fürdőszobáját. Kissynek nagyon tetszett, hogy másik házban fürdik, mint ahol alszik; nagyszerű dolog volt a balzsamos nyáresti levegőben fürdőköpenyben átsétálni a kerteken.

Amikor Marie néni fürdőszobáját is bevette a beosztásba, Kissynek föltűnt valami, és meg is mondta, amikor éppen kettesben voltak a kertben.

– Érdekes dolog ez a te fürdőszoba-beosztásod. Egyik változatban se fordul elő, hogy Pi és te ugyanazon este ugyanabban az épületben fürödnétek.

Niala szótlanul sétált mellette tovább. Egy egész perc eltelhetett, mire megszólalt:

– Jobb elkerülni a fölösleges komplikációkat.

De csak tisztálkodáshoz kellett így szétszóródniuk, egyébként egész nap együtt voltak. Reggel átmentek a villába és a földszinti nappaliban reggeliztek; az ebéd és a vacsora mindig máshogy volt. Reggeli után fölkerekedtek és elindultak fölfedezni a vidéket, vagy a strandra, mikor merre.

Pi és Angélique megfogta a legnehezebb táskát, a következőt pedig Martin a hátára vette, és Nimby meg Mohi támasztotta kétoldalt. Niala, Chantal meg ő körülálltak egy jókora zsákot, mindhárman megragadták a füleit, és útközben legalább hatszor elbotlottak egymás lábában – de elhozták a zsákot.

Menet közben Chantal fölvetette, hogy ki kellene találni, ki melyik szobát kapja, mert akkor egyből oda vihetnék, nem kellene kétszer cipelni.

– Nyolcan vagyunk, és csak hét szoba van – jegyezte meg Mohi, aki pár lépéssel előttük ment a fiúkkal.

– Én igénytelen vagyok – mondta Nimby –, nekem nem kell külön szoba. Megalszom én Chantal mellett is.

– Lányok – kérte Chantal –, segítsetek hozzávágni ezt a táskát!

– Szó se lehet róla – felelte Niala. – Ez a táska több tonna. Nimby már nem szenvedne többé, de nekem semmi kedvem hónapokig gyógyfürdőbe járni.

Nimby tehát megmenekült, de ők is. A hátsó ajtóban összetalálkoztak Luigival, aki végignézett a meneten, levette Martin hátáról a csomagot, aztán odalépett hozzájuk, elvette a többtonnás táskát és a kettőt egyszerre bevitte a legelső szobába. Aztán visszajött és szó nélkül indult a kocsihoz a többiért.

– Igaza van – fújtatott Niala –, egyből neki kellett volna szólni. De nem gondoltam, hogy ilyen nehezek.

– Van egy elvem – mondta Pi, letéve terhüket a szobában. – Ahova megyünk, ott is lesz levegő. Tehát nem kell csomagban vinni magunkkal, minden köbcentit kitölthetünk.

– Oké. Beszéljük meg, ki hol alszik, akkor Luigi egyből szétszórhat mindent.

– Szerintem ábécérendben – mondta Nimby. – Angélique, Chantal, Kissy, Martin, Mohi, Niala, Nimby és Pi.

– Hogy tudtad ezt fejben ilyen gyorsan összerakni? – nézett rá Chantal csodálkozva. Nimby fölényesen megvonta a vállát.

– Közönséges bubblesort algoritmus. Majd odaadom a forráskódot.

– Akkor hát – mondta gyakorlatias hangon Niala, mert közben Luigi meghozta a következő két táskát –, középen Angélique és Pi, és kétoldalt a fiúk meg a lányok. A hármas lesz a tiétek – nézett Pire. – Egyes-kettes: fiúk, négyestől: lányok. Azonosítsuk be a következő két csomagot, és Luigi vigye őket a helyükre.

Két pillanat múlva belépett a magas, szófukar mindenes két táskával.

– Várj, Luigi – állította meg Niala. – Ezek kihez tartoznak? – Az egyiken Martin zöld fonala volt, a másikon Pi feketéje. – Ez itt marad, ez a hármasba megy – rendelkezett Niala, miután a tulajdonosokat megnevezték neki. – Ez lesz a te szobád, Martin, ha megfelel. Aztán gyere vissza és rakd szét ezeket, hogy addig is kezdhessenek kicsomagolni, a többiért elmész utána.

Luigi percek alatt széthordta a csomagokat. Nimby kapta a kettes szobát, Kissy a négyest, Niala az ötöst, Mohi a hatost és Chantal a hetest.

– Így – mondta Niala, amikor a mindenes kiment az utolsó táskával. – Étkezni nálunk fogunk, a férőhelyek miatt, viszont a panzió kosztját mindenképpen érdemes megkóstolni, Isabelle néni nagyszerűen főz. De van egy-két hely, ahol szintén érdemes megkóstolni dolgokat, csak vigyázni kell az árakkal. Turistaparadicsom vagyunk, szezon is van, ilyenkor az egekbe szöknek az árak. Persze én majdnem mindenütt rokoni árat kapok. Ja, autónk is van, Mathieu bácsi kölcsönadta a mikrobuszt egész időre. Net a panzióban nincs, de otthon minden szobában van gép, akármikor átsétáltok, leültök, senkitől nem kell engedélyt kérni. És van házitelefon – mutatott az asztalra. – A recepció száma egy, a konyháé kettő, az ebédlőé három. A szobák számai kétjegyűek, 01-től 28-ig, mert ennyi szobánk van, és amit a vendégek nem tudnak: ezt a környéket végig bekötöttük a hálózatba. Így ingyen tudunk beszélni egymással, az infrastruktúra kijön a panzió költségvetéséből.

A szóáradat félbeszakadt egy pillanatra: Niala fölkapta a kagylót és leütött egy négyjegyű számot.

– Szia, anya. Régen itthon vagy? Oké. Máris átmegyünk.

Letette és kiperdült az ajtón.

– Jöttök? – kukkantott vissza. – Bemutatlak titeket anyának, aztán ideje ebédelni.

Blanche Claudel nagyon hasonlított Nialára, vagyis hát igazából fordítva. Ugyanaz az égszínkék szem, aranyszőke haj, csak az övé rövidebb volt; ugyanazok a vonások, ugyanaz a sportos alkat, még a fürge mozdulatai is ugyanazok voltak. És a hangja is ugyanolyan volt, csak egy árnyalattal mélyebb. Rögtön összetegeződött mindenkivel, akárcsak a férje, aki abban a pilla-

natban hajtott be a kapun, amikor Blanche kijelentette, hogy ideje ebédelni.

– Furcsa – mondta Angélique, elnézve a fehér Renault-t, amint bekanyarodik az udvarba. – Meg mertem volna esküdni rá, hogy ezen a helyen hagytuk a mikrobuszt.

– A mikrobuszt? – Niala is kipillantott az ablakon. – Különleges fajta. Használaton kívül anyagtalanná válik, hogy ne legyen útban. Majd megtanítalak a varázsigére, amivel ismét előhívható.

Angélique nevetett és nem szólt semmit. A Renault ugyanis továbbhajtott egy garázshoz, aminek nyíló ajtaja mögött ott állt a mikrobusz. Biztos Luigi vitte be.

A nappaliban már össze volt tolva három asztal, körülöttük tíz székkel; szemlátomást nem ez volt a helyiség rendes állapota. Arrébb volt egy ülőgarnitúra kisasztallal, az nyilván a rendes helyén állt.

Már meg volt terítve, és csakhamar megjelent a szobalány az előétellel – ugyanaz a Jeanne, akivel futólag találkoztak már a panzióban.

– Nagyon egyszerű – magyarázta Georges, látva a meglepett tekinteteket. – Mi teljesen össze vagyunk nőve a panzióval. Jeanne és Luigi gyakran kisegít nálunk is. Bevásárolni nem járunk, Isabelle néni nekünk is megvesz mindent, csak átmegyünk és elhozzuk a raktárból. Ezt kapjuk cserébe azért, mert a panzió építésekor beszálltunk a költségek felével.

– Vagyis ez az osztalékotok – mondta Martin.

– Igen. Persze, nektek üzletemberek a szüleitek, tudjátok, hogy megy ez.

Kissy csak félig figyelt a beszélgetésre. Az járt az eszében, milyen különös helyen él Niala. Kalandfilmek tömegét lehetne elképzelni a villában és környékén, ezekben a félig erdővel borított hegyi kertekben, ahol a beavatottak úgy mászkálnak keresztül, mint akik otthon vannak egymás portáján is, az idegenek meg nem sejtenek semmit az egészből.

Erről pedig az jutott eszébe, hogy ő hol él. Egy külvárosi utcácskában, ahol bérházak vannak, és az összes keresztutca teljesen hétköznapi. Igaz, van egy jó nagy udvaruk, abban is van park, kicsi korában jókat tudott kóborolni benne. Az egész tömb összes házát el lehet érni onnan, az is egy kisebb labirin-

tus. De az egész olyan mesterséges. Itt a kerti utak a fák között kanyarognak, az utcák pedig a hegy formája miatt olyanok, mint a tekergő kígyó.

Elgondolkodott a többiek lakóhelyén. Chantalnál már sokszor járt; Martinnél még nem, de tudta, hol lakik. Mindketten két lépésre tőle, ugyanolyan utcákban, ugyanolyan bérházakban. Nimby egy szép nagy házban él, amihez nagy kert tartozik, de közönséges kisvárosi utcában. Pinél se járt még, de annak idején megnézte az utca légifotóját, ugyanolyan, mint az övék. Mohi se lakhat valami romantikus helyen… ez az, romantikus, ez a jó szó erre a helyre. Az emeletről látni a tengert, innen nem, takarják az épületek. A hegytetőről valószínűleg az egész partvidéket belátni, Nizzát biztosan, hisz csak tizenöt kilométer ide, és Monaco se lehet több a másik irányban. Érdekes lenne megnézni Monacót.

A gondolatai visszatértek Mohira. Valamelyik nap megkereste a térképen azt a városkát, ahol lakik. Ugyanolyan, mint Neuilly vagy Franconville, utcák, házak. Aligha lehet valami izgalmas. Aztán eszébe jutott, hogy Mohi alig szólalt meg, amióta leszállt a gép. Akkor is csak a csomagok, szobák, gyakorlati dolgok miatt. Egyetlen szava se volt Beaulieu-sur-Merre, a villára, a panzióra, semmire. És egészen más, mint amilyennek megszokták. Úgy látszik, a többiek még nem vették észre, benne is csak most tudatosult, hogy Mohi milyen hallgatag, komoly, mint akit kicseréltek. Most ott ül vele szemben, nyugodtan eszik, néha elmosolyodik egy-egy poénra, de valójában máshol járnak a gondolatai. De hogy hol, azt sejteni se lehet.

Csak sokkal később értette meg, mit rejtett Mohi csendessége ezen a napon. Csak amikor meglátta a tűzijátékot, akkor jött rá, hogy Mohi azonnal, első pillantásra végzetes szerelembe esett. Beleszeretett Beaulieu-sur-Merbe, a tengerbe, a hegybe, a fákba, a D’Aubisson-villába, a panzióba, Nialába és a szüleibe, Isabelle nénibe, Jeanne-ba, még a szófukar Luigiba is. S csak akkor kezdte sejteni, amit újabb hosszú idő után Vanessa elmondott neki, hogy miután visszatért Párizsba, minden éjjel Beaulieu-ről álmodott.

Blanche még Nialának se írt elő soha semmit, hát még nekik, de egy dologban kérlelhetetlen volt. Aki nem teszi le a nagyesküt, hogy vigyáz a bőrére, az a szeme elé ne kerüljön. Ő nem fog fekete ruhában a szüleik elé járulni és könnyes szemmel beszámolót tartani. Nincs is fekete ruhád, mondta Georges. Pláne, felelte Blanche. Nimby vigyorgott, azt mondta, a bőrrák nem olyan, hogy ma megkapja az ember és másnapra holtan fekszik, de Blanche és Niala pontosan ugyanazzal a szemrehányó arccal nézett rá, és egyszerre kérdezték ugyanazzal a hangsúllyal:

– És ettől mivel jobb?

Úgyhogy a legszigorúbban védekezni fognak. Tizenegytől egyig nem lesznek strandon, és amikor igen, akkor a legerősebb fényvédőkkel kenik magukat. A városban csak rendes ruhában mászkálnak, sose fürdőruhában – különben se kell hergelni a shindyket, mondta Martin –, és szalmakalapot fognak hordani. Nialáék már jó előre beszereztek egy csomót.

Az első napok jórészt összemosódtak Kissy emlékeiben. Nagyjából ugyanazokat a dolgokat csinálták: reggel lementek a strandra, kocsival, mert akkor nem kellett cipekedni és mégis több holmit vihettek magukkal; ebéd után fölkerekedtek valamerre, volt úgy, hogy csak csavarogtak a hegyen, fölfedezték az erdőt és a kerteket. De volt úgy is, hogy délelőtt mentek felfedező útra és délután fürödtek. Este otthon vagy valamelyik kis vendéglőben ettek, aztán néha megnéztek egy filmet Niala kimeríthetetlen gyűjteményéből, máskor leültek a kertben és beszélgettek. Nehéz lett volna megjegyezni, melyik nap mi történt. Amúgy is ott volt a rengeteg fénykép, amiket csináltak; a társaság felének volt digitális gépe, a másik felének pedig Niala pillanatokon belül beszerezte. Azzal se vesződött, hogy megjegyezze, melyiket kitől kapta kölcsön; majd megismerik a gépeiket. Nimby vállalta, hogy esténként begyűjti a gépeket és átteszi a fotókat a számítógépekre.

Nialáék minden másnap szerveztek valami különleges programot. Általában kocsiba ültek, Georges-zsal együtt kilencen, Blanche-nak még nem kezdődött meg a szabadsága. Első alkalommal körbeautózták a várost. Néhány helyen kiszálltak, nézelődtek, fényképeztek, haraptak valamit. Két nappal később

átmentek Nizzába, hogy azt is megnézzék, újabb két nap múlva pedig Monacóba.

Útközben Mohi bevallotta, hogy még soha nem járt külföldön.

– Hát most se nagyon leszel – mondta Georges, és maga elé engedett egy csillogó sportkocsit –, mert Monaco teljesen francia területnek számít. Utánanéztünk ugyanis, hogy hova vihetünk titeket. Az derült ki, hogy szülői engedély nélkül nem vihetünk ki az országból, de ez Monacóra nem vonatkozik.

– Viszont mégiscsak egy másik ország – kötötte az ebet Mohi.

– Végeredményben igen, de reméljük, hogy erre a rendőrség nem jön rá.

Monaco pontosan olyan volt, amilyennek Kissy elképzelte. Kicsi, zsúfolt és szörnyen előkelő, vagy legalábbis annak képzelte magát. Végighajtottak rajta, mindent megnéztek, aztán visszafelé bementek a kaszinóba.

– A szerencsejáték olyan, mint a kábítószer – jelentette ki Georges –, de annyiban mégis különbözik tőle, hogy egyszer az életben nyugodtan ki lehet próbálni. Megnézhetitek, milyen a világ leghíresebb kaszinója, és elmesélhetitek, hogy mekkora vagyont játszottatok el.

Így is lett. Beváltott száz eurót és szétosztotta.

– Aki nyer valamit, megtartja – mondta. – Az utolsó tízest föltesszük a pirosra, és ha nyer, elköltjük együtt.

Harmincas jött ki, így a piros nyert. Az összes többi tétjük veszített, egy kivételével. Kissy megbabonázva nézte a harmincason fekvő zsetont, ami mellé a krupié közömbös arccal odatolt egy egész vagyont. Aztán az asztalról Mohira nézett, aki döbbenten emelte rá a tekintetét.

Pi gyorsan fölmarkolta a zsetonokat. – Ha otthagyod, újra játékba megy – figyelmeztette Mohit. – Nézd!

– Mindenki tett? Nincs tovább – mondta a krupié, és a golyó megint körbeszaladt a keréken. A huszonhetesen állt meg.

– Látod? Elvesztetted volna az egészet… mi történt?

A krupié megint odatolt egy csomó pénzt. Pi gyorsan besöpörte, s csak némi fejtöréssel jöttek rá, hogy az előző körnél ott maradt a pénz egy része a szomszéd négyzeten, éppen a hu-

szonhetesen. Mégpedig húsz euró, mert a krupié hétszázat fizetett.

Csak odakint jött meg a hangjuk, hogy gratuláljanak Mohinak, aki azonnal elrejtette az ezer euróját, de felfognia még nem sikerült a dolgot.

Ahogy visszasétáltak a több utcával odébb álló kocsihoz, Georges-ot megállította egy asszony.

– Várjon, szép fiatalember! Egy euróért megmondom a jövőjét! Nyújtsa a tenyerét, megmondok én abból mindent!

Georges hamarjában nem tudta, mit feleljen, de közte és az asszony között valósággal kinőtt a földből Chantal.

– Maga nem tudja megmondani a jövőt – jelentette ki.

– Már hogyne tudnám, szép kislány! A magáét is megmondom, ha akarja, egyetlen euró, és…

– Nem tudja – ismételte Chantal határozottan. – Ha meg tudná mondani a jövőt, akkor besétálna oda – bökött hátra a kaszinóra – vagy lottószelvényt venne, és pillanatokon belül milliomos lenne. Ha az utcán árulja a tudományát, nem lehet milliomos. Gyertek.

A nő még akkor is ott állt és tátott szájjal bámult utánuk, amikor befordultak a sarkon.

A két nappal későbbi kirándulásuk még ennél is emlékezetesebb volt. Vasárnap volt, nem volt rendelés, Blanche is velük tartott. Reggeli után rögtön indultak, és több mint egy órát autóztak a hegyek között. Georges azt mondta, hogy megnézik a környéket felülről is, de egyáltalán nem a reptér felé tartott. Niala indulás után elővett egy kis repülőgépmodellt és föltérdelt az ülésre.

– Most pedig elmondom, mitől repül a repülőgép. Figyeljetek, mert szükségetek lesz erre a tudásra, ha egy shindy repülőn menekül előletek.

– Akkor a légijáratok menetrendjére lesz szükségünk – nevetett Martin.

– Az is kell – egyezett bele Niala. – De most nézzétek meg ezt – mutatott a modell szárnyára. – A repülőgép azért repül, mert ahogy száguld előre, a szárny a formája miatt lefelé nyomja a levegőt. Így felhajtóerő ébred, ami fölemeli a gépet. De *csak* ha elég nagy a sebesség. A gépre minden pillanatban

négyféle erő hat. A súly lefelé húzza, a felhajtóerő fölfelé, a tolóerő előre, a légellenállás pedig hátrafelé. – Kézzel mutatta is az irányokat a modellen. – Ezzel a négy erővel kell a pilótának kiegyensúlyoznia a gépet. Ehhez négy eszköze van. A botkormány balra-jobbra mozgatásával *billent* – jól megnyomta a szót, közben hossztengelye körül billegtetve a modellt. – Ilyenkor a gép fordul, de egyúttal csökken a felhajtóerő, ezért süllyedni is kezd. Van egy rudder nevű kormány is, amivel azt éri el, hogy a gép *söpörjön* – vízszintesen tartott szárnyakkal forgatta a repülőt. – Ilyenkor a felhajtóerő nem változik, az utasoknak pedig nem borul ki a pezsgőjük. Ha pedig előre-hátra mozgatja a botkormányt, akkor a gép *bólint* – lefelé, majd fölfelé billentette a gép orrát. – Vagyis a tér mindhárom dimenziója mentén lehet kormányozni. A negyedik eszköz a tolóerő. Most jön a trükk. Ha a gép orra fölfelé mutat, akkor a súlya visszahúzza, tehát csökken a sebesség. Ha eléri azt a sebességet, amivel már nem elég a felhajtóerő, akkor azt mondjuk, hogy átesik a gép: az orra lefelé fordul, és nekilát bizonyítani azt az alapigazságot, hogy előbb-utóbb minden gép visszatér a földre. Ha az átesés elég magasan történik, akkor a pilóta hagyja lefelé fordulni a gép orrát, és megvárja, hogy eléggé felgyorsuljon, hiszen most a gravitáció is neki dolgozik. Ha nem elég magasan történik, akkor bekerülünk a tévéhírekbe. Mindent elmondtam, D'Aubisson kapitány úr?

– Hát úgy nagyjából – felelte Georges, aki szemlátomást remekül szórakozott a kiselőadáson. – Elsőre talán elég is lesz.

Pi föltartotta két ujját.

– Tessék, Jourdain hallgató – bólintott Niala.

– Tanárnő kérem, azt meg lehet tudni, hogy miért tartotta meg ezt az órát?

– Hogyhogy miért? – kérdezte Niala meglepve. – Azért, mert mindjárt odaérünk a reptérre, és repülőgépet fogtok vezetni.

És tényleg odaértek, csak nem a nizzai nagy reptérre, hanem egy sokkal kisebbre a hegyek között. Néhány hangár, egy irodaépület és egy kifutópálya, ez volt minden. Az irodaépület előtt egy kisteherautó állt, a platóján két fiatalember kártyázott.

– Sziasztok – néztek D'Aubissonékra ismerősként, az idegeneket csak hellóval üdvözölték. A magasabbik lekászálódott a platóról és előkotort egy kulcsot meg egy füzetet.

– Kifogástalan állapotban van – mondta az itteniek tájszólásában, amit Kissy még most is csak hézagosan értett. – Mára senki más nem kérte, úgyhogy a tied, ameddig jólesik. Szélcsend van – pillantott a pózna végén csüngő szélzsákra. – Ja, átugorhatnátok holnap este. Yvonne születésnapja lesz, Jacqueline azt mondta, megcsinálja azt a levest, amit a múltkor is dicsértetek.

– Mikor mondta? – kérdezte egy hang Blanche mellől.

A fiatalember odapillantott Mohira és megvonta a vállát. – Szerdán vagy csütörtökön, miért?

– Akkor beszélj vele újra – mondta Mohi magabiztosan. – Tegnap bosszankodva mesélte Claudette-nek, hogy nem tud levest főzni, mert valamit nem tudott megszerezni.

A fiatalember legyintett. – Á, ne aggódj. Jacqueline állandóan ilyesmiken problémázik. Napokig siránkozik, hogy semmit nem lehet kapni, ami megfelelne az elvárásainak, aztán mégis remekel. Szóval gyertek át, Georges. Jó repülést.

– Kösz, meglesz – felelte Georges, s a társaság továbbment, furcsálkodó tekinteteket vetve Mohira.

Ő, Kissy egy árva szót sem értett. Állandóan együtt voltak, ő is mindenkivel találkozott, akivel Mohi, de *neki* fogalma sem volt, kicsoda Jacqueline, Yvonne és Claudette. És a mindenit, mikor tanulta meg Mohi az itteni tájszólást?!

Másnak is szemet szúrt a dolog, mert Blanche megkérdezte:

– Mohi, mikor tanultál te meg provanszálul?

– Miül? – nézett ez föl az asszonyra.

– Ahogy Bernard-ral beszéltél.

– Tehát ő volt Bernard? – örült meg Mohi. – Nem tudtam, hogy melyik Bernard és melyik Jules.

Kissynek leesett az álla. Biztos volt benne, hogy most látták a két pasit életükben először. D'Aubissonéknak persze ez nem tűnt föl, ők nyilván ezer éve ismerik őket, nem tartják számon, hogy vendégeik találkoztak-e már velük.

– Mi az, hogy provanszál? – kérdezte Angélique.

– Ennek a vidéknek a nyelve – mondta Georges. – Az occitán egyik nyelvjárása, a francia közeli rokona… Vanessa, azaz Mohi úgy beszéli, mint aki itt született.

– Nem tudtam, hogy ez egy idegen nyelv – mondta Mohi zavartan. – Csak úgy próbáltam beszélni, ahogy ő.

– Tökéletesen sikerült – mondta Blanche és Niala egyszerre.

Ekkor azonban elértek a hangárhoz, s az ott álló kis piros-fehér gép látványa mindenkivel feledtette Mohi különcségét.

Csak vele nem. Ő is körbejárta a többiekkel, hallgatta a magyarázatokat csűrőlapról meg mindenféléről, de az esze még mindig Mohin járt. Első nap ő is rácsodálkozott az itteniek beszédére, és ő se értette jobban, mint bármelyikük. Egy hét alatt megtanulta?! Hogy csinálta? Saját bevallása szerint soha nem járt Párizs közvetlen környékén túl. Ő, Kissy jól beszél angolul, és amikor három éve Svájcban töltötték az ünnepeket, két hét alatt megtanult vagy húsz mondatot németül. Többet nem. Mohi valamicskét tud angolul és japánul, arabul viszont valószínűleg egy kukkot se, hiába ő Allah egyetlen prófétája. Honnan ez a nyelvtehetség? És honnan a jólértesültség, hogy ismer mindenkit, és egy-két információból rájön, hogy ki kicsoda?

A nyaralás hátralevő részében igyekezett figyelni Mohit, ahogy begyűjti az ismereteket, és apránként megértette a dolgot. Mohi nem szándékosan gyűjtötte az értesüléseket, egyszerűen csak megragadtak a fejében. Ahogy Kissy elkezdte megfigyelni Mohit, rájött, hogy alighanem ő is hallotta, amikor Jacqueline panaszkodott Claudette-nek – de a helybeliek nevét se tudta, így az ilyen fél füllel hallott apróságokat nem volt hova tennie, nem is tartoztak rá, hát hagyta kihullani a fejéből. Mohiéban megmaradtak, anélkül hogy akarta volna.

Csak sokkal később jött rá, hogy Mohi öntudatlanul is magába szívott mindent, ami Beaulieu-höz tartozik. Mint valami kis szivacs, magába itta a képeket, a hangokat, az illatokat. Kissy egész nyaralás alatt azt hitte, hogy Mohinak egyszerűen csak jó a memóriája. Így is volt – de mint mindenki, ő is azt jegyezte meg, ami érdekelte. Beaulieu pedig mindennél jobban érdekelte.

A piros-fehér Cessna tízszemélyes volt, éppen elfértek benne. Felszállásnál Blanche ült a férje mellé, aztán amikor már magasan jártak, fölkelt és hátrajött.
– Ki lesz az első? – kérdezte.
Kissy összenézett Martinnel. Alighanem az egész gép összenézett valakivel, kivéve persze Nialát, aki leghátul ült Nimbyvel és érdeklődve várta, mi lesz.
– Niala – mondta Chantal.
Niala mosolygott és ülve maradt. – Én rengetegszer vezettem már gépet. Most rajtatok a sor.
– Éppen azért – mondta Chantal. – Mutasd meg, hogy kell. Én nem tudom magamtól, tizenhárom éve nem volt botkormány a kezemben.
Ezen jót nevettek. Igen, tizenhárom éve, vagyis soha.
– Hát jó – mondta Niala, fölkelt és előrement; Blanche helyet foglalt az ülésén. Niala leült Georges mellé. – Jó napot, kapitány.
– Jó napot, kapitány – felelte apja, és kényelmesen összefonta két kezét a tarkóján. Hátulról is mindenki látta, hogy nem nyúl semmihez.
Niala biztos kézzel fogta meg a kormányt, s a gép lassan jobbra dőlt.
– Egész pici mozdulatok elegendőek – magyarázta Niala. – Mintha a tollat mozgatnátok a papíron. És állandóan azt kell figyelni, hogy emelkedik vagy süllyed a gép. Ezt kell mindig kiigazítani, és ez okozza a finom liftező érzést.
Öt percig repült Niala, és egyfolytában magyarázott. Aztán Georges-ra nézett.
– Kapitány?
Az apa átvette a kormányt.
– Kapitány?
Niala fölkelt, hátrajött és kiválasztotta – éppen őt!
– Gyere, Kissy!
Kissy érezte, hogy kinő a második feje, ami szeretett volna menni, de a látható feje megcsóválta magát.
– Ugyan, ne kéresd magad. Nem azt kértem, hogy húzz ki egy fogat anya helyett.
Ezen muszáj volt nevetni, amitől a tartalék fejének sikerült megszereznie az irányítást, és egy-két pillanat múlva ott találta

magát a másodpilóta ülésében, kezében a botkormánnyal. Az mozgott, de nem ő mozgatta. Még Georges vezette a gépet, szemlátomást arra várva, hogy ő elszánja magát. Ránézett, nagy levegőt vett és bólintott.

– Jó napot, kapitány.

– Jó napot, kapitány – felelte Georges barátságosan, és elengedte a kormányt.

Kissy nem ért rá megrémülni, amiért ő vezeti a repülőgépet. Az ablak mögött a magasba lendültek a hegyek, ő pedig előrecsúszott az ülésen. Ösztönösen maga felé húzta a botkormányt, és érezte, amint a hatalmas gép engedelmeskedik. Már nem akart előrecsúszni az ülésen, sőt pár pillanat múlva a támlába nyomódott a háta. A táj elsüllyedt odakint, a látóteret mindinkább az ég töltötte be. A második feje vigyorgott, de annak könnyű, a nyilvános feje nem ért rá ilyesmire. Nem szabad hagyni, hogy a gép túl meredeken emelkedjen, mert elfogy a sebesség és átesik. Előrenyomta a kormányt. A gép azonnal süllyedni kezdett. Visszahúzta. Emelkedett. Mi van itt?

– Jól csinálod – szólalt meg Georges éppen abban a pillanatban, amikor már meg akarta kérdezni, mit csinál rosszul. – Soha nem lehet elérni, hogy a gép vízszintesen repüljön, mindig egy kicsi szöget zár be, ami aztán növekszik. Ezért olyan, mint a hullámvasút. Nagy gépen persze más a helyzet. Csinálj egy kanyart.

Csinált. Ennél nehezebbet talán még életében se, de megcsinálta. A gép mindenféle irányba akart menni egyszerre, csak azt az egyet nem értette, amit ő kívánt tőle. A végeredmény valami olyan manőver volt, amit úgy háromnegyed részben a gép óhaja alakított ki, de a maradék az ő műve volt.

Az öt perc leteltével holtfáradtan, de diadalmasan vett búcsút Georges-tól és kelt föl az ülésből.

– Milyen volt? – kérdezték a többiek nagy szemekkel.

– Isteni – sóhajtotta, lerogyva az ülésre. – Csak meg ne kelljen ismételni.

Angélique azt tartotta a legjobbnak a repülőútból, hogy senki nem zuhant le, amire Martin figyelmeztette, hogy csak egyvalaki zuhanhatott volna le. Kicsoda, kérdezte Angélique, aztán megértette. Igen, tényleg csak egyvalaki zuhanhatott volna le.

De Georges vigyázott rájuk, és mindig beavatkozott, amikor az újonc pilóták olyat tettek, ami veszélybe sodorhatta volna őket.

Kissy kicsit aggódott Mohi és Nimby miatt. Kisebbek nála, és már neki se volt könnyű dolga, az ülést felnőttekre méretezték, a kormány mozgatásához is jobban meg kellett feszítenie az erejét, mint Georges-nak. De Mohi semmiben se maradt el a többiek mögött, Nimby pedig éppenséggel remekül csinálta. Sokat gyakoroltam, mondta nekik, amikor kérdőre vonták. Hát persze, Nimby gépe tele van játékokkal, nyilván repülőszimulátor is akad köztük.

A hátára fordult és az arcára terítette a törölközőt, mert a nap még csukott szemmel is vakított. Valami csattant, alighanem egy szörföt borított föl a part menti hullámzás vagy az ügyetlen gazdája. Úgy is volt, mert elmosódott káromkodás is hallatszott. A villa úszómedencéjének is megvannak az előnyei, ott szinte teljes a csend. Csak annyi zaj van, amit ők csinálnak maguknak, meg néha valami zaj a szomszédból, akkor se sok. A medence, a kerti bútorok, a kis tűzrakóhely és Blanche ásványgyűjteménye a hátsó udvarban vannak, ahova az utcáról nem jut el a zaj, már amennyi ebben az utcában akad, a panzióból meg úgyszintén nem, mert köztük van a panzió egyik melléképülete. Az oldalsó szomszédból jönnek hangok leginkább, egy idős házaspár lakik ott a felnőtt lányukkal, valami rokonai Nialáéknak, csendes emberek. A hátsó udvarban óraszámra nem hallani mást, mint madárdalt meg lombsusogást. Ez kellemes tulajdonsága.

Viszont onnan nem hallani a tengert. A hullámverés valami borzasztó lehet, ha az embernek állandóan hallgatni kell, ő személy szerint megőrülne azokban a házakban, amiket közvetlenül a partra építettek, és örökké ott zúg a tenger alattuk. De néha, egy-két óra hosszára, tudva, hogy ha megunja, otthagyhatja, kifejezetten megnyugtató. Akkor is, ha jár vele egymillió strandoló.

Érdekes, milyen sokféle az ízlésük és mégis milyen jól elvannak együtt. Chantal, Angélique meg ő imádnak elnyújtózni a napon, itt, a hátsó udvarban vagy éppen a teraszon. A fiúk és Mohi ilyenkor inkább úsznak, olvasnak, zenét hallgatnak fülhallgatóval vagy társasjátékoznak. Nimby még Párizsban meg-

tanította Mohit egy játékra, amiben színes korongokat forgatnak ide-oda, és ha jól emlékszik, jelenleg Nimby vezet 87:80-ra vagy 97:90-re, ilyenformán. Ők jobban szeretik a csatangolást, a környék fölfedezését. Ebben Mohi a nagymenő, az egyszer bejárt útvonal minden részletére úgy emlékszik, mint maga Niala, aki még soha nem hagyta el a várost pár hétnél hoszszabb időre. Tájékozódási versenyt biztos nem fognak rendezni, mert velük szemben senki másnak nincs esélye.

Nialának persze nincs kedvenc elfoglaltsága. Neki semmi nem újdonság, amit Beaulieu-ben csinálni lehet, csak az, hogy együtt lehet velük.

Kicsit megmozdult, megigazította a szemén a törölközőt. Egy kicsit kilátott alóla, valamivel odébb Martin heverészett egy könyvvel. Soha nem fordul elő, hogy amikor ő a napon heverészik, akkor Martin neki háttal telepedjen le. Biztos olvas is, de a könyv fölött őt nézi.

Ez egy különleges élmény volt, amihez már az első nap hozzá kellett szoknia: hogy Martin őt nézi fürdőruhában. Látni látta már, az egész osztály volt együtt uszodában, strandon is, hogyne látta volna – de az, hogy *nézi,* korábban nem fordult elő. Azelőtt mindig másokat nézegetett, ami logikus volt, hiszen például Jennifernek olyan alakja van, mint egy istennőnek. Ez holtbiztos, évzáró előtt pár nappal hallotta, hogy egy idegen srác azt kérdezi a haverjától: „Nem tudod, ki ez az istennő?”, és Jennifer volt az. Martin is sokat nézte. Az, hogy *őt* nézi, teljesen újszerű dolog. Persze nem lehet azt mondani, hogy a többi lányra rá se néz, ellenkezőleg, Nialát kifejezett érdeklődéssel tanulmányozta. Még Angélique-et is megnézte, nem csoda, neki is tetszene, ha fiú volna. De a legtöbbet őt nézi. Persze titkolja, vagy legalábbis megpróbálja titkolni, de le meri fogadni, hogy már egész részletesen föltérképezte őt, mint egy Kissy-Google Maps. És le meri fogadni, hogy már terveket szövöget arra, hogy kipótolja a térkép hiányait azokkal a részletekkel… szóval a még hiányzó részletekkel. Néha gondolt is már rá, hogy egyszer talán megengedi neki, hogy teljessé tegye a térképét. Jövőre, vagy inkább két év múlva. Vagy három. Persze csak ha még akkor is együtt lesznek. A már elkészült térképet Martin biztos nem fogja addig elfelejteni, legalább egymillió

képet csináltak a strandon meg a hátsó udvarban, ezentúl bármikor láthatja őt fürdőruhában.

Ami azt illeti, Martin Mohit is ugyancsak megnézte, amikor először látta így; mindannyian megnézték, újszerű látvány volt. Felöltözve, sapkával a fején akár fiúnak is lehetne nézni – fürdőruhában egyértelműen lány. Egyrészeseket vettek neki, különböző színekben.

Megint kikandikált a törölköző alól. Martin most nem őt nézte, fölfelé nézett és valakivel beszélgetett. Kicsit arrébb csúsztatta a törölközőt és megismerte Pi lábait. Jól van.

Hát igen, Pi is egy újszerű dolog volt. Pi természetesen nem *nézi* őt fürdőruhában, de azért észreveszi, hogy az van rajta, és csinosnak tartja. Martin nem nagyon mondja ki más lányokról, hogy csinosnak tartja őket, Pi igen, Angélique jelenlétében is. Egyébként Georges is. Talán a felnőtt pasik sajátossága, Martin még nem tartja olyan szilárdnak a kapcsolatukat, hogy más lányokról is merjen pozitívan nyilatkozni. Egyszer meg kellene mondani neki, amit Niala mondott a szüleiről: csak hűséget fogadtak, vakságot nem. Ők Martinnel még hűséget se fogadtak, miért ne vehetné észre és mondhatná ki, hogy más lány is csinos? Egyébként Piék se fogadtak hűséget egymásnak, megkérdezte Angélique-et, még nem is terveznek eljegyzést.

Igen, Pi határozottan más volt, amikor fürdőruhában találkoztak, és az igaz, hogy Pi nem nézte úgy meg őt, ő viszont annál jobban megnézte Pit. Több okból is. Először is mert érdekes. Ezerszer járt már strandon, uszodában, de ilyen klassz pasit ritkán lát. Másodszor Niala miatt, aki hősiesen titkolja ugyan, de fülig szerelmes bele, és ha Nialának tetszhet, neki miért ne tetszhetne? Egyidősek, ő ugyanúgy kilenc évvel fiatalabb, mint Niala, aki már álmodott is Piről, és el is mesélte, hogy mit. Ő is sokszor álmodik Martinnel, de ilyesmi még nem volt közte, egészen piros lett, amíg hallgatta. Az jutott eszébe, hogy ha nincs itt Angélique, lehet, hogy Niala elveszti a fejét és egy éjjel bemegy Pihez, hogy megvalósítsa, amit álmodott. Niala nemcsak udvariasságból hívta meg Angélique-et, hanem biztosítéknak. Nem csoda, hogy olyan jól elvannak, Niala egy csöppet se féltékeny rá.

– Persze – mondta Niala, amikor mindezt elmondta neki. – Tudod, Pi is meg én is emberből vagyunk.

– Ezt miért mondod?
– Akármilyen higgadtan szemlélem a dolgokat, egy többhetes nyaralás alatt én is elveszthetem a fejemet. Még az is megeshetne, hogy egy éjjel bemegyek hozzá, ha nincs ott Angélique. De Pi is csak emberből van. Ha valami ilyesmit csinálnék, hiába nem érdeklik a tizenhárom éves lányok, Angélique nélkül talán ő is elvesztené az önuralmát. – Kicsit fölszegte a fejét. – Tartom annyira a vonzerőmet, hogy képes legyek ezt elérni. De nekem nem egy boldog éjszaka kell, érted? Majd megőrülök érte, de nem elég, főleg ha utána őt jó eséllyel lecsukják. Nekem az egész pasi kell, éjszaka is, nappal is, én úgy akarok végigmenni vele az utcán, hogy mindenki tudja, mit csinálunk éjszakánként, és ne lásson benne semmi különöset. Ha ehhez az kell, hogy várjak két évet, akkor várok. Ötöt is.
Igen, teljesen megérti Nialát. Gyakran megesik, hogy eszébe jut az első találkozásuk, amikor határozottan megpendült közöttük valami vonzalom. Ő úgy érzi, Pinek kifejezetten vissza kellett fognia magát, nehogy valami szépet mondjon neki, abban a szituációban nem lett volna jó ötlet. És ha ez így volt, akkor Nialával is így lehet. Niala szebb nála, idősebb is, igaz, hogy csak három nappal. Bár az kétségtelen, hogy Angélique inkább őhozzá áll közel, mint Nialához, aki szőke, ők meg barnák mindketten. Ha Pi a barnákat szereti, az gond. Már eszébe jutott, hogy ki kellene kérdezni Pit a korábbi barátnőiről, és mellékesen megtudakolni a hajszínüket, de elmondta Nialának, aki megtiltotta. Összesen két szőke lány van a társaságban, ő meg Mohi, aki még egészen gyerek, Pi azonnal átlátná, hogy miért kérdezi, és börtönbe kerülne. Te jó ég, kérdezte ő, miért?
– Azért – felelte Niala szomorúan –, mert ha tudná, hogy mit érzek, és én tudnám, hogy tudja, akkor nem tudná megállni, hogy barátságból, sajnálatból, akármiért valami gyengédséget mutasson. Akkor pedig én holtbiztos a karjaiba vetem magamat, és kész a baj.
Ebben a pillanatban megszólalt a füle mellett Martin hangja:
– A házibulit Sophie Marceau rendezte.

Először helyeslően bólintott, igen, ez a jelszó. Aztán gyűrődni kezdett a homloka. Ez a jelszó, igen, de miért mondja?
– Mi az?

– Shindy a láthatáron – súgta Martin.
– Hol van? – kérdezte mozdulatlanul, mintha a shindy valamilyen állatka volna, amit a legkisebb mozgás is elriaszthat.
– Innen nem látszik. Pi figyelte meg távolabb.
Levette a törölközőt, felült és körülnézett. Ketten voltak, Pi már elment.
– Hol van? – pillantott körbe a parton.
– Nem tudom. Azt mondta, valahol messzebb. Fiatal muki, és gyanúsan nézegeti a gyerekeket.
– Ez nem sok.
– Egyelőre ennyi van.
A strand szokás szerint hemzsegett az emberektől. Beaulieu népessége csak négyezer fő, és a többségük nem jár ide, úgyhogy ezek főleg turisták. Ha az ember egy átlagos napon végigsétál a strandon, legalább tíz nyelvet hallhat. A panziót is jórészt külföldiek lakják, Chantal egyik nap azt mondta, már meg tudja különböztetni a bolgár nyelvet a lengyeltől. A lengyel magas, szőke és jókat vigyorog, a bolgárnak bajusza van és festőállványa. Nimby azt mondta, Chantal kész nyelvzseni.
– Ott van Pi és Angélique – szólalt meg Martin.
Ő is meglátta őket a mutatott irányban, Angélique-en piros szalmakalap van, könnyű észrevenni. Valamin tanakodtak. Ők fölkeltek és elindultak feléjük. Jó pár perc volt az út, s amikor odaértek, furcsa látvány fogadta őket.
Piék a homokban ültek és csókolóztak. Jobban mondva úgy tettek, mintha csókolóznának, de abból az irányból, ahonnan ők érkeztek, világosan látszott, hogy nem teszik. Arcukat összedugva beszéltek valamit.
– Mit csináltok? – huppantak le melléjük.
– Ne minket bámuljatok – szólt rájuk Pi. – Nézzetek másfelé. Videózunk.
Angélique kezében ügyesen elrejtve lapult egy kamera, és egy fiatal, egyetemista küllemű srácot filmezett vele, aki jó ötven méterrel odébb egy nyugágyban ült és olvasott. De az ötperces filmen egyszer se lapozott. Vele szemben két kisgyerek játszott a homokban, egy fiú és egy lány, két-három évesek, minden öltözetük a kislány hajában a gumi volt. De hogy csakugyan őket nézte-e, azt nem lehetett megállapítani.

A filmezés azzal ért véget, hogy a muki becsukta a könyvet, a nyugágyra tette és elballagott. Feléjük nem nézett.

– Szerintem kérjük el Isabelle néni legnagyobb húsdarálóját – mondta Mohi, amikor összeült a csapat. A muki már negyedórája elment, de ha itt hagyta a holmiját, nyilván visszajön.

– Szerintem ne – mondta Pi. – Egyáltalán nem biztos, hogy a kiskölyköket nézte.

A többiek bólogattak vagy a fejüket csóválták, szemlátomást arra reagált mindenki, hogy a muki shindy-e. Lehet, hogy rajta kívül senkinek nem tűnt föl, amit Mohi akaratlanul közölt velük? Járt a panzió konyhájában. Ők még a közelében se voltak, de Mohi igen, hiszen tudja, hogy Isabelle néninek több húsdarálója van.

– Fogadjunk – mondta Mohi. – Szerintem a krapek gyerekeket bámulni jár ide, mert bulldogjelölt!

– Miii?!

Mohi előrelendítette az öklét, ami pontosan a vele szemben ülő Niala orra előtt egy milliméterrel állt meg.

– Be fogom törni az orrát!

Niala meg se rezzent, nagyon jók az idegei.

– Csillapodj, kérlek – mondta Pi. – Biztosra kell mennünk. Akárhova nézhetett a pasi. Az is lehet, hogy csak elgondolkodott a könyvön, vagy hogy ilyen lassan olvas.

– Fogadjunk tízezer euróba – mondta Mohi csípőre tett kézzel.

– Nincs is tízezer euród – szólt Nimby az ajtóból. A kocsiban gyűltek össze, mert odakint túl világos van, semmi nem látszik a fényképezőgép képernyőjén.

– De nem is fogok veszíteni!

Pi mosolygott. – Nos, nekem sincs tízezer euróm, úgyhogy nem fogadhatunk. Inkább gondoljuk ki, hogy szerezhetnénk bizonyosságot.

– Abban az irányban csak ez a két gyerek volt? – kérdezte Nimby.

– Azt hiszem – felelte Angélique.

– Akkor én kételkedem. Ezek túl kicsik ahhoz, hogy érdekeljék a hapsit.

– Ne légy biztos ebben – csóválta fejét Pi. – A bűnügyi tudósításokból azt látom, hogy ezeknél nemigen van alsó korhatár.

Néhány pillanatig csendben emésztették a hallottakat. Kissy érezte, hogy elönti valami jeges düh.
– Kapjuk el – mondta. – Szerezzünk bizonyosságot és törjük ki a nyakát!

Pár perc alatt eldöntötték, mit tegyenek. Fogták az egész cókmókjukat és átköltöztek a pofa nyugágya fölé, úgy húsz méterre, így is elvesznek a strandolók tömegében.
– Ott jön – szólalt meg Niala, miközben leterítették a ponyvájukat. – Észak felől.
Néhány perc múlva a pofa visszaért a nyugágyához. Hűtőtáska volt a kezében, az övékhez hasonló, csak nem piros, hanem kék. Helyet foglalt, kivett egy üveget és iddogálni kezdett.
A következő órában mindig máshol foglaltak el különböző megfigyelőállásokat, hogy kilessék, hova néz a könyve fölött. Kissy és Niala például elhelyezkedett valamivel lejjebb, s elmélyült beszélgetésbe merültek, közben őt lesve.
Egy óra múlva, tizenegy körül Sylvie csomagolni kezdett. Nimby javasolta, hogy adjanak neki nicket, éspedig Sheila és Cindy hagyományát folytatva női nevet. Az azért is jó, mert így biztos nem hívják, tehát akár a füle hallatára is beszélhetnek róla. Éppen azt gyakorolták, hogy kell beszélni egy pasiról a francia nyelv nőnemű névelőit, névmásait és jelzőit használva, amikor Sylvie induláshoz készülődött. Pi villámgyorsan indult a kocsihoz, megbeszélték, hogy ha Sylvie járművel van, akkor a többieket is itthagyva követi. Muszáj megtudniuk, hol lakik, a hatalmas tengerparton, millió ember között soha nem találják meg többé.
Kissy, Martin és Nimby felöltözött a fürdőruhára, aztán elindultak abba az irányba, amerről Sylvie jött a hűtőtáskával, szép lassan, hogy majd megelőzze őket. A többiek vártak, hátha másfelé indul.
Ugyanarra indult, észak felé. Kissy telefonált Pinek, aki már kiállt a kikötői parkolóból, s most megindult északnak az országúton, a boulevard d’Alsace-Lorraine-en. Martin Nialát hívta, aki a többiekkel átvágott a parti fasoron és gyalog indult ugyanarra. Közel voltak egymáshoz, Kissy látta, amint Pi lefékez a lányok mellett, Niala fölrántja a tolóajtót, beugrik, a többiek föladogatják neki a holmit, aztán ők is beszállnak, és a ko-

csi már indul is. Aztán elhaladtak mellettük és Sylvie mellett, aki vidáman gyalogolt a járdán. Pi valamivel távolabb leállt és csevegni kezdett valakivel mobilon, látták, amikor utolérték a kocsit. Nyilvánvaló, hogy nem beszél senkivel, csak újszerűbben álcázza magát, mint a régi filmekben, ahol a zsaruk mindig fölnyitották a motorháztetőt, aztán amikor a gengszter elhajtott mellettük, lecsapták, beugrottak és utána.

Ez már a város vége volt, még egy szerpentinutca indul az országútról, aztán az hamarosan kifut a városból; a hegy túloldala már Èze-Bord de Mer.

Sylvie a vasúti kereszteződés után pár lépéssel benyitott egy kertkapun. Kissyék megszaporázták lépteiket, beültek a mikrobuszba, és Pi lassan elindult a szerpentinen.

– Oké – mondta Niala. – Cartier-panzió. Jeanék megmondják, hogy hívják az ürgét, honnan jött és meddig foglalt szobát. Állj meg valahol, bemegyek és megkérdezem.

– Nem fognak kérdezősködni? – vetette közbe Angélique.

– De. Majd leszerelem. Beletelik egypár percbe.

Végül is tíz perc lett; ők addig terveket szövögettek Sylvie leleplezésére, de szóba került a szombat este is. Reggel Blancheék azt mondták, szombat este mindenki öltözzön elegánsan, ünnepelnek. Többet nem mondtak, Blanche bement a rendelőbe lezárni az ügyeket és átadni a helyettesének, Georges pedig Cap d'Ailbe egy barátjához, festenek vagy tapétáznak vagy valami ilyesmit. A hír még Nialát is váratlanul érte, csak Angélique-nek jutott eszébe megkérdezni, hogy mennyire legyenek elegánsak. Kisestélyi nem kell, volt a felelet, és vegyék figyelembe az időjárást. Megnézték a neten, egész héten nyári verőfény, felhő legfeljebb mutatóba, eső semmiképpen, harminc-harmincöt fok.

Általában úgy szokott lenni, hogy a fiúk egy legyintéssel elintézik az elegáns öltözéket, nekik elég egy ing és egy rendes nadrág, a lányoknak viszont muszáj új ruhát venniük. Most fordítva volt. Ők lányok mind csomagoltak alkalmibb ruhát is, a fiúknak ez eszébe se jutott. Ő majd fölveszi a barackszínű ruháját, Chantal pedig a halványzöldet, amiket Mohival együtt vettek. Angélique-nek van egy piros ruhája. Niala nem probléma, neki az egész ruhatára itt van. Mohi szokása szerint vállat vont, van hosszú nadrágja, szandálja, blúza, mindene van. Mi-

lyen jó, gondolta Kissy, hogy ésszel vásároltak. Talán arra is rá lehet venni, hogy a hajpántot föltegye. Csak akkor volt rajta, amikor jöttek.

A fiúk viszont kénytelenek lesznek inget venni, mert nem hoztak magukkal semmi ilyesmit. Nimbynek nadrágra is be kell ruháznia. Pi úgy döntött, megkérdezi Georges-ot, ő miben lesz, mert inge van, de nadrágja neki sincs, viszont egy komplett öltönyt nem szívesen venne meg, főleg ha a zakót nem is viseli szombaton.

– A tartalék tőkénkből futja – mondta Martin.

– Biztosan, de Párizsban is van egy öltönyöm meg Toulonban is – felelte Pi. – Kettő elég, meg haza is kell cipelni.

– Niala biztos kapásból tud harminc helybelit – mondta Angélique –, akinek hasonló a mérete és kölcsön tud adni egy öltönyt.

– Például Roger-nak is hasonló a termete – szólalt meg Mohi –, meg Jean-Jacques-nak, Ninette férjének. Sőt szerintem Joachim-nek is. Persze még egyiküket se láttam öltönyben, nem tudom, van-e nekik.

– És ezek kicsodák? – kérdezte Nimby epésen. Szólni kellene neki, gondolta Kissy, hogy Mohi úgy tanulja Beaulieu-t, mintha vizsgáznia kellene belőle. De a többiek se vették még észre.

– Roger az Ninette unokatestvére – felelte Mohi készségesen. – Joachim pedig Roger húgának a pasija.

– De kicsoda Ninette?! – tört ki Nimby.

– Ej, te is találkoztál vele. Csütörtök reggel az aulában. Amikor odaértünk, éppen azt mondta: „Megyek most már, Isabelle, szervusz.” A néni pedig azt felelte: „Szervusz, Ninette.” Ebből igazán tudhatnád a nevét.

Kis csend lett, a társaság próbált visszaemlékezni. Kissy nem annyira, ő inkább Mohi módszerén tűnődött. Kezdte érteni. Mohi elraktároz minden apró információt, akkor is, ha az nem kapcsolódik sehova. Valahol, valamikor hallotta, hogy Roger unokatestvére Ninette-nek, más alkalommal azt, hogy ki Roger, ki Ninette, kik a többiek. Meg hogy milyen kapcsolatban állnak egymással, hol laknak, mivel foglalkoznak. Aztán előkerül a *puzzle* egyik fontos darabja, és összeáll valami. Amit most hallottak, az csak pár töredék, amiknek semmi jelentősége. De mi

fog összeállni a végére? Beaulieu kicsinyített másolatával a fejében sétál majd Párizs utcáin?

A töprengést a kocsiajtó nyílása szakította félbe. Niala behuppant az ülésre.

– A mi Sylvie-nk dán – újságolta. – A neve K. Hendriksen. Így van a vendégkönyvben, azt nem tudják, mit jelent a K. Egyedül lakik, hetente fizet, és nem mondta meg, hogy meddig marad. Jól beszél franciául. Hát ennyi.

– Azt tudod, hogy mely napokon fizet? – kérdezte Pi, szinte lépésben hajtva a szerpentinen.

– Hétfő reggel. Ma is fizetett. Úgyhogy jövő hétfőig biztos marad.

– Kivéve ha megérzi, hogy szimatolunk utána és kereket old – mondta Nimby.

– Így van – bólintott Niala. – De ha ügyesek leszünk, akkor jó pár évig nem látja viszont az Amalienborgot.

– Hacsak nem a börtön ablakából – vágta rá Mohi lelkesen.

Nimby, Martin és Chantal pillanatok alatt kidolgozta a tökéletes módszert.

– Meg kell figyelni – mondta Chantal.

– Meg – felelte Martin. – A panzióval szemben kell kialakítani egy leshelyet.

– Ott a pizzéria – javasolta Nimby. – Senki nem szól semmit, ha elüldögélsz félórácskát. Aztán jön és üldögél a következő.

– Ha pedig elődugja az orrát – folytatta Chantal –, az őr követi, és értesíti a többieket.

– Oké – szólalt meg Niala. – Akkor, Pi, ugorjunk át a félszigetre, légy szíves.

– Minek? – kérdezte a három tervezgető egyszerre.

– Hogy beszéljek Françoise-zal.

– Itt vagyok – mondta Kissy csodálkozva, egy másodpercig csakugyan azt hitte, hogy róla van szó. Éppen azon merengett, vajon Mohi ismeri-e már Sylvie panziójának alaprajzát, az esetleges hátsó kijáratokkal. Holtbiztos. Még nem jártak itt, de ő már mindenre képesnek tartja Mohit. Ha most repülőre ülnének és elutaznának Moszkvába, Mohi egy hét alatt mindent megtanulna róla, és bekötött szemmel eltalálna a Vörös tértől a… nem jutott eszébe semmilyen más hely Moszkvában. De is-

merné az összes taxisofőrt, rendőrt, virágárust és persze Putyin elnököt.

Csak később, fokozatosan döbbent rá, hogy Mohi az egész világon egyedül Beaulieu-t térképezi föl ilyen öntudatlan szenvedéllyel, mert szerelmes ebbe a helybe, és mindent meg akar jegyezni róla, mert lehet, hogy soha többé nem jöhet ide, vagy legjobb esetben nyaranta egy-két hétre.

Ekkor hallotta meg az igazi nevét és kapta föl a fejét.

– Nem téged – nevetett Niala. – Françoise Lavalt. Most minden bizonnyal otthon van és ebédet főz. Ő a panzióban dolgozik, mindent tud a mi Sylvie-nkről, amit az ottaniak tudhatnak. Fölteszek neki egypár kérdést, és rögtön okosabbak leszünk.

A félszigeten még nem jártak, csak annyit tudtak, hogy egy Saint-Jean-Cap-Ferrat nevű kisváros van rajta. Ugyanolyannak bizonyult, mint Beaulieu: zegzugos hegyi utcák, köztük valóságos erdőkkel, szebbnél szebb házak, egy nagy kikötő, tele hajócskákkal, minden sarkon panzió, étterem, vendéglő. Hát igen, itt mindenki az idegenforgalomból él. D'Aubissonék is, Nizzának a turisták miatt van az országban a második legnagyobb légiforgalma, Blanche és a kollégái pedig tartanak a rendelőben egy csomó kis füzetet a fogászati ellátáshoz szükséges kifejezésekkel mindenféle nyelven. Nyáron van úgy, hogy hetekig egyetlen helybeli se jön, de tömve van a rendelő.

Françoise Laval a kikötő fölött lakott egy utcácskában, húszévesforma volt és tényleg az ebédet készítette éppen. A kertben töméntelen kisebb-nagyobb gyerek játszadozott, Françoise kistestvérei és azok barátai.

– Mi lenne – kérdezte Niala pár perccel előbb –, ha körülnéznétek kicsit a félszigeten? Bocs, de kettesben könnyebben szót értünk Françoise-zal.

Így hát Nialát kitették a háznál, s némi tanakodás után a kocsit is otthagyták a kertben. Gyalog többet látni, még ha nem is jut olyan messzire az ember.

Fölfelé indultak az utcákon, már kitapasztalták, hogy érdemes fölmászni a magaslatokra, fentről Beaulieu is valami álomszép, nem mintha közelről nem lenne gyönyörű. Talán félmagasságig kaptattak föl, onnan már be lehetett látni a kikötőt és mellette a Monaco felé kinyújtózó kisebb félszigetet – Saint-Hospice-fok-

nak hívják, mondta később Niala –, aprócska házakkal, amik zöld lombsátorból kandikálnak elő. Körülöttük a tenger mindenfelől, arrébb meg a part, Beaulieu tisztán látszik, még Èze-t is jól ki lehet venni. Monacót takarja egy hegyfok. Niala már említette, hogy valamelyik nap ki akarja vinni őket a tengerre, csak le kell küzdeni Georges ösztönös idegenkedését minden olyan járműtől, amin nincsenek csűrőlapok. Ezt egyik este mondta, vacsora után, mikor a teraszon üldögéltek és nézték lent a tengert. A D'Aubisson házaspár is ott volt velük.

– De hisz remekül vezet – szólalt meg Nimby jámboran –, pedig az autón…

– Csssss! – szakította félbe Niala. – Én hitettem el vele, hogy az autón is vannak csűrőlapok, csak a szabályok előírják, hogy tartani kell a zéró-zéró-zéró magasságot. Azóta nem próbál bukófordulót csinálni a Renault-val.

Ezen jót nevettek, Georges is, aki azt mondta, hogy valamelyik nap csakugyan kimennek és megnézik a partot a tengerről.

– Nektek hajótok is van? – kérdezte Angélique elismerően.

Georges legyintett. – Errefelé mindenkinek van hajója.

Angélique bólintott, hát igen, végül is nem egy nagy szám itt, ha valakinek hajója van.

– Nekünk éppen ezért nincsen – folytatta Georges váratlanul. – Semeddig se tart kölcsönkérni egyet, ha éppen kell, úgyhogy fölösleges költeni a fenntartására.

Úgy tűnt, Saint-Jean-Cap-Ferrat még Beaulieu-nél is drágább hely, itt mintha csak milliomosok laktak volna. Vagy itt az átlagember is olyan házban lakott, mint a milliomosok? Nehéz lett volna megmondani. De a házak még pazarabbul néztek ki, mint Beaulieu-ben, és kizárólag turistákat láttak az utcákon. Igaz, nem sokat, s ahogy följebb értek, azok is elfogytak.

Útközben Nimby megint előhozta régebbi tervét, hogy szervezetten kellene üldözniük a shindyket.

– Szerintem ezt kéne tennünk. Alapítani valami szervezetet, ami kimondottan shindyvadászattal foglalkozik. Otthon már figyeltük őket, ezt még tovább lehetne fejleszteni.

– Sylvie-t se a neten találtuk – vetette közbe Angélique.

– Nem, persze, de a netes shindyket egész másképp kell földeríteni, és mi már tudunk egy-két trükköt.

Közben megálltak megint, a panorámát nézték és persze fotóztak.

– Nekem van is egypár ötletem – folytatta Nimby. – Lehetne írni egypár ravasz kis programot, amik figyelik a szobákban folyó beszélgetést és lecsapnak bizonyos dolgokra. Avagy…

Elhallgatott és döbbenten meredt valahová Kissy háta mögé. Ő gyorsan megfordult.

Pi fájdalmas képpel állt fél karral Angélique-re támaszkodva, egyik lábát fölemelve.

– Azt hiszem, rosszul léptem – nyögte.

Amíg leültették, Angélique kifűzte a cipőjét és óvatosan kiszabadította a lábát, Pi elmondta, hogy hátralépett valami kőre, és kibicsaklott a bokája.

– Nem lehet nagy baja – állapította meg, miután megtapogatta a lábát és Angélique-re nézett. – Ha rád támaszkodom, biztos visszajutunk Lavalékig, aztán majd lesz valahogy. Legföljebb te nyomkodod a pedálokat.

Ebben a pillanatban megcsörrent Mohi telefonja. Az volt a szokás, hogy ha a társaság egy része együtt volt és valaki külön, akkor ötletszerűen választotta ki, hogy kit hívjon. Niala most Mohit hívta, aki néhány rövid mondatban elmondta, mi történt, aztán azt, hogy hol vannak, és már le is tette.

– Azt mondta, hoz segítséget, maradjunk itt.

Ők is leültek és vártak. Öt perc se telhetett bele, s lentről megjelent a viharvert mikrobusz. Ahhoz képest, hogy segítséget hoz, elég lassan jön, állapította meg Kissy, s egy-két pillanat múlva meghökkenten látta Niala sárga ruháját a vezetőülésen.

– Jézusom – mondta Pi. – Mondjátok, hogy nem Niala vezeti a kocsit!

Senki nem mondta. Már az aranyszőke haj is látszott, aztán a gondterhelt kifejezés az arcán. S egyszer csak lefékezett mellettük.

– Angélique, ugorj be és húzd be a kéziféket – szólt ki az ablakon. – Én nem bírok vele.

Mire a szólított fölkelt és megkerülte az autót, az el is kezdett gurulni lefelé. Niala megint beindította a motort, visszakecmergett hozzájuk, Angélique fölrántotta az ajtót és beugrott a még

mozgó kocsiba. Az egy hörrenéssel megállt, s Niala egy pillanat múlva már Pi mellett guggolt a fűben.

– Eltörted?! – kérdezte olyan hangon, mintha a saját lábát adta volna kölcsön a férfinak, aki aztán sérülten hozza vissza. Ő is így érezhette, mert mosolyogva felelt.

– Nem, nem hiszem, hogy eltörtem volna. Nem olyan vészes. De te mit művelsz azzal a kocsival?

– Ezt majd később megvitatjuk. Most megeszed ezt – rántott elő egy kis zacskót, amiben gyógyszer és egy vízzel töltött kólásüveg volt. Pi épp csak megpróbált tiltakozni, de hamar fölhagyott vele. Lenyelt egy tablettát.

– Oké – mondta Niala. – Ha be tudtok szállni, akkor Amerikába viszlek orvoshoz. Ti másszatok be hátra, Pi üljön az ajtóhoz. Angélique mellém, a kézifék miatt…

Niala ellentmondást nem tűrő, gyors rendelkezéseivel egykettőre bent voltak az autóban. Angélique habozott a kézifékkel, de Niala olyan szigorúan nézett rá – látták a tükörben –, hogy gyorsan kiengedte.

– Úgy – mondta Niala, lassan továbbhajtva az úton. – Most már beszélhetünk. Igen, tudom, hogy nem szabad ilyet csinálnom, de azt is, hogy szükség törvényt bont. Françoise nem tud vezetni. Te se tudsz, Angélique. Lavalék közelében senkit se ismerek, aki tud vezetni és otthon van. Messzebbre meg hogy mentem volna gyalog? Én legalább valamennyire tudok vezetni… igaz, most először csinálom kint az utcán… de egyszer ezt is… el kell kezdeni…

Beszéde szaggatottá vált, mert fölértek az emelkedő tetejére, s minden erejére szüksége volt, hogy visszafogja a kocsit. Hátul mindannyian együtt drukkoltak neki.

A mikrobusz végigdöcögött a hegyen, aztán egy ház előtt megállt. *Dr. Lester rendelője,* hirdette a tábla. Niala leállította a motort, Angélique behúzta a kéziféket, aztán kisegítették Pit és ők is kimásztak. Mire elindultak, Niala már bentről jött kifelé egy szakállas, fehér köpenyes férfival.

– Mi történt? – kérdezte az furcsa kiejtéssel. – Megsértetted lábat? Gyere, támaszkodjad rám. Bemegyünk és megnézek.

Niala azt mondta, Amerikába viszi orvoshoz, és így is volt. A rendelő tele volt amerikai város- és tájképekkel, néhány helyet Kissy is fölismert: a Grand Canyont, a Szabadság-szobrot, a

Golden Gate-et. Volt vagy egy tucat kép felhőkarcolók erdejével, neki azok mind egyformák. Egy nagy, fekete keretbe foglalt fotó a World Trade Center ikertornyait ábrázolta, alatta kis asztalkán virágcsokor, mintha egy elhunyt rokon arcképe volna.

– Jól van – mondta a doktor. – Ide üld le és mutasd nekem lábat. Rossz helyre lépted?

– Igen – mondta Pi komoly arccal, s amíg a doktor elfordult egy pillanatra, rosszallóan nézett rájuk. Igaza van, nem illik vigyorogni a beszédén. – Azt hiszem, valami kőre léptem.

A doki hirtelen megfordult és szigorúan Pire meredt.

– Elhoztad követ?

Meghökkenve néztek rá mindannyian, kivéve Nialát, aki megcsóválta a fejét.

– Ugyan már, Bill. Majd ha fehér lesz a szakállad, akkor eljátszhatod a vén dokit, aki hülyeségeket kérdez.

Az orvos nevetett és szemügyre vette Pi lábát, aztán tapogatni kezdte.

– Jó, jó. De te is tudsz, ha beteg mosolyogja, már nem is fájik annyira. Ezt játszottam öreg Giscard bácsinak télen. Bocsánat – mondta, mert Pi fölszisszent a nyomkodásra. – Nagy hullám meglökte csónakját, borulta neki korlátra és ütötte fejet. Mondok neki: elhoztad korlátot? Nézi rám ekkora szemeket – a doki legalább fél métert mutatott a két kezével –, én meg mondok neki: mert ha csak hullámot hoztad, az nekem nem elég!

A csapat jót nevetett.

– Lábnak semmi baja, szerintem – mondta aztán Bill. – De akarok hallani másik doki véleményét. Jó? Gyere át másik szobába, megkérdezünk.

Pi átbicegett a másik szobába, közben alighanem benne is felötlött, hogy miért nem jöhet oda az a doki. De a szobában nem volt senki, csak egy csomó nagy gép.

– Ide üld le – segített az orvos. – Lábat ide fémlapra. Másik dokit Röntgen dokinak hívnak. Mikor szólom, tartod lábat egész mozzantalanul. Helyes? Ti most kimentek.

Gyorsan kisereglettek az előző szobába.

– Miért kellett kijönnünk? – csodálkozott Mohi.

– Hogy ne kapjunk sugárdózist – felelte Angélique. – A röntgensugárzás veszélyes, csak akkor tesznek ki neki valakit, ha

muszáj. A dokinak is van egy sugárvédő kalitkája, ahova ilyenkor bebújik.
– Te bent maradhattál volna – mondta Nimby.
– Én? Miért?
– Csillagász vagy, hozzászoktál. A csillagok erős röntgensugárzást bocsátanak ki, nem?
– De… – mondta Angélique, szemlátomást nem tudva eldönteni, hogy a fiú komolyan beszél-e.
Már nyílt is az ajtó.
– Ez kész – szólt ki Bill. – Segítem neked visszajönni rendelőbe, jó? Pár perc kell gépnek, előhívni képet. Ti lakjátok Beaulieu-ben?
– Most igen – felelték.
– Jó. Ha nem törted el semmit, akkor bekötök, kapod rá gyógyszert és három napig nem használsz lábat. Ha fájik vagy kiabál, szóljad Versini dokinak.
– És ha eltörte, akkor megragasztod? – érdeklődött Mohi.
– Meg, meg – mosolygott az orvos –, de úgyis nem törte sehol. Ha nagyon jól van és nem fájik semmit, nem muszáj kivárni három napot. De erőltetést nem szabad. Semmi sziklamászás, nem ugrod ejtőernyővel, és nem is úszhatod. Vízbe menni szabad, csak lábtempóval vigyázzad. Megnézem képet.
Kissy csendes vigyorral figyelte, ahogy Mohi úgy néz a távozó orvos után, mint aki sok év után viszontlát egy régi jó barátot.
– Hogy került ide? – kérdezte közben Angélique Nialától.
– Egyetem után idejött nyaralni, aztán itt maradt egy lány miatt. Aki egyébként rokonom.
– Ki az? – nézett rá Mohi.
– Marie-nak hívják, nem ismeritek.
Kissyn átfutott a gondolat: biztos, hogy Mohi sem ismeri?…
– Igaz is, Marie merre van? – fordult Niala a visszatérő orvoshoz.
– Gyógykezelje beteget házában. Jól van, nem törted lábat, meheted haza. Nem felejtesz utasítást? Kösz – vette át Pitől a társadalombiztosítási kártyáját, és gyorsan elintézte az adminisztrációt.
– Ugye autót vezethet? – kérdezte Angélique, egy oldalpillantást vetve Nialára.

– Autót? Szó nincsen róla. Pihenje lábat! – mondta az orvos szigorúan, és kitámogatta Pit a kocsiig. Aztán homlokráncolva figyelte, hogy Niala a volán mögé telepszik.
– Te már kaptad vezetői engedélyt? – érdeklődött.
Niala dühösen bevágta a kocsiajtót.
– Szórakozol velem, Bill?! Ha azt hiszed, olyan könnyű nekem elvezetni ezt a dögnehéz kocsit, hát nagyon tévedsz, de én vagyok az egyetlen, aki ért hozzá, és még három kilométer hazáig.
Az orvos lehajtotta fejét.
– Értek. Kicsit várjad, Nicole. Én nem hagyhatok itt rendelőt, de szólom Jean-Paulnak. Hazavigye titeket, jó?
Niala bólintott, remegve a felindulástól, szólni se tudott. Remélhetőleg nem sírja el magát, gondolta Kissy. Szegényen most jön ki az idegfeszültség Pi sérülése miatt. Meg a vezetés miatt is. Elég nehezen vette a kanyarokat idefelé, pedig majdnem egyenes volt az út, otthon Beaulieu-ben igazi kanyarok is vannak, meg ott az országút forgalma. Biztos megbirkózna vele, egyesben persze, de pattanásig feszült idegekkel.
Niala sóhajtott egy hatalmasat, aztán kinyújtotta bal kezét az ablakon. Az orvos egy pillanatra a markába fogta.
– Thanks for all, Bill.
– You're welcome, Nicole.
Niala elfordította a kulcsot, beletaposott a pedálokba – ő, Kissy még mindig nem tudja, hogy melyik mire való –, és a kivénhedt mikrobusz meglódult.
Lassan csorogtak végig az úton, hallgatagon. Niala a vezetésre összpontosított, ők pedig nem kérdezték meg, hogy miért hajtottak el, ha egyszer az orvos szól annak a Jean-Paulnak.
Pár perc után gyalogos alak jött szembe velük a kocsiút közepén. Kissy riadtan ismerte föl a rendőregyenruhát. Ha ez most elkapja őket…
Niala megállt a rendőr előtt, Angélique behúzta a kéziféket, a rendőr pedig bedugta a fejét az ablakon. Végignézett rajtuk. Kissy csodálkozva látta, hogy a mellette ülő Mohi hogy húzza össze magát egyre kisebbre, igyekezve láthatatlanná válni. Valószínűleg nincsenek jó tapasztalatai a rendőrökkel, hát persze, honnan is lennének. Alighanem sok időt töltött már el azzal, hogy előlük bujkált.

– No – mondta a rendőr, visszatekintve a kicsit még fújtató Nialára –, hát veletek meg mi történt? Lester doki hablatyolt valamit rólad, de a felét se értettem.

Kissy megkönnyebbült, tehát a rendőr Jean-Paul. Akkor Niala azért hajtott tovább, mert tudta, hogy erről fog jönni.

– Hadd ne tartsak mesedélelőttöt, Jean-Paul. Ugorj be és vezesd a csotrogányt, én meg hátramegyek.

– Jól van, de aztán nekem vissza kell mennem az őrsre.

– Hát majd visszamész – fortyant föl Niala. – Marad ott még egy csomó naplopó, aki útbaigazítja a turistákat. A fékezésekkel majd vigyázz, mert Pinek fáj a lába.

Közben kimászott az ülésből és hátrajött. Martin és Nimby egyszerre ugrott föl, hogy átadja a helyét. Niala biccentett köszönetül és lerogyott Martin helyére, aki leült a földre. Jean-Paul beszállt és indított. Niala csak akkor szólalt meg, amikor már rendes sebességgel haladt a kocsi.

– Ne haragudjatok. Azt hiszem, kiborultam kicsit. Eddig csak úgy vezettem, mint Mike az ET-ből, garázsból ki, garázsba be… és nem ezt a hatalmas szörnyeteget. Örülök, hogy nem kell fölmásznom vele a hegyre meg átevickélnem a főúton.

– Nem haragszunk – mondta Angélique őszintén. – Csodálatosan csináltad. Én pedig ősszel beiratkozom egy autósiskolába.

Csak amikor hazaértek és a rendőr már el is ment, akkor tudták meg, hogy majdnem a nagybátyja Nialának. Mathieu bácsi, a mikrobusz tulajdonosa Blanche féltestvére, ugyanaz az apjuk. Jean-Paul pedig Mathieu féltestvére: ugyanaz az anyjuk. Blanche meg Jean-Paul ilyenformán semmiféle vérrokonságban nincs egymással, de mégis afféle testvérekként tartják számon egymást. Jean-Paul édestestvére az a bizonyos Marie, Lester doktor felesége és egyben asszisztense.

Mindezt Niala a nappaliban magyarázta el, miután kényelembe helyezték Pit és a lábát.

– Akkor már csak azt mondd meg – szólalt meg Mohi –, hogy ki árulja a dinnyét a strand mellett.

Mindenki értetlenül nézett rá, a kérdésnek az égvilágon semmi értelme nem volt. Niala is furcsálkodva nézte Mohit, de az ő arcán egész más látszott.

– Hogy jutott ez most eszedbe?
– Csak úgy. Mintha ennek köze lenne Jean-Paulhoz, de nem tudom, micsoda.
– Igen… köze van hozzá. A dinnyét Pierre Dubarry árulja, Joséphine öccse. Joséphine pedig Jacquot felesége, aki…
– Ó, így már tudom – derült föl Mohi arca, miközben nekik többieknek halvány fogalmuk se volt az egészről. – Csak az nem volt világos, hogy ez melyik Joséphine.
Kissyt hihetetlenül szórakoztatta a dolog. Tisztára olyan volt, mintha Mohival együtt becsöppentek volna egy sokszereplős szappanoperába az ezredik résznél, és Mohi már az ezeregyediknél világosan tudná, hogy ki kinek a kije, miközben ő még odáig se jutott el, hogy a főszereplők arcát össze tudja kapcsolni a nevükkel. S ahogy nézte Niala töprengő arcát, látta rajta, hogy most végre neki is kezd szemet szúrni a dolog, amit ő, Kissy már jó ideje megfigyelt Mohin.
– Tulajdonképpen honnan tudsz te ilyen dolgokat?
– Nem tudom – nézett rá az kicsit ijedten. – Valaki említette, de nem emlékszem.
– Mi anyáékkal biztos nem. Minket nem érdekel, hogy ki kivel bújik ágyba.
Kissy meglepődött, eddig valami rokonságra tippelt. Eszerint ez a Joséphine ágyba bújt Jean-Paullal? Nem kérdezi meg, mert letorkolják, hogy ugyan már, Catherine bújt ágyba Albert-rel vagy Maurice Alexandrával, és rejtély marad, hogy azok kicsodák. Sokkal szórakoztatóbb így, hogy nem ért semmit.
– De akkor se tudom – bizonygatta Mohi elszontyolodva.
– Jaj, ne ess kétségbe – mondta Niala gyorsan, látva, hogy a kicsi azt hiszi, valami rossz fát tett a tűzre. – Csak meglepett a dolog, de nincs abban semmi rossz, ha ilyen dolgokról is tudsz. Csak az érintettek előtt ne szellőztesd, zavarba jönnének.
– Én sejtem, honnan tudja ezt Mohi – szólt közbe Kissy. Úgy érezte, föl kell végre fednie Mohi csodálatos memóriáját. – Valószínű, hogy valamikor elmentek mellettünk valakik, akik erről beszéltek. Mi azonnal elfelejtettük, mert nem ismerjük a szereplőket, nekünk nem jelentett semmit. De Mohi mindent megjegyez, és összerakja. Bámulatra méltó emlékezőtehetsége van.

Niala komoly arccal nézte a kislányt, aki zavartan fészkelődött a fotelban.

– Tényleg?

– Lehet – felelte az. – Nem tudom. Elég jól kiismerem magam nálatok… de… azt hittem, a többiek is…

Kissy az ajkába harapott. Ők?! Hisz lövésük sincsen azokról az emberekről, helyekről, eseményekről, amiket ők magától értetődőnek tekintenek.

– Ki Gérard Parmentier? – kérdezte Niala hirtelen, de nem amolyan vizsgáztató hangon, hanem szinte simogatva, mint amikor egy kiskutyát dicsér meg az ember.

Mohi félszegen elmosolyodott. – Az az öreg bácsi, aki mindig micisapkát hord és egy fekete biciklin jár. Marióék tőle vették meg az egyik telket, amin a panzió áll, és a szőlője Bourridonéké mellett van a hegyen. A felesége Augustin Claudel lánya volt, cseléd Rothschildéknál, de tíz éve nem él már. Amikor megszülettél, kaptál tőlük száz eurót, azazhogy frankot, amit betettek a nevedre nyitott bankszámlára. A télen a bácsi beteg volt és te mindennap jártál hozzá. Ő tanította meg Blanche-ot kosarat fonni, a felesége pedig többször becsempészte magával a Rothschild-villába, odaát a félszigeten. Amúgy pék volt, de később gazdálkodásba fogott, és rengeteg pénze van, amit senki se tud, hogy ki fog örökölni, mert gyereke nincsen.

Nialának egyre gyanúsabban csillogott a szeme, ahogy hallgatta az egyre folyékonyabban, magabiztosabban csengő kiselőadást. Igen, *erre* az öregre Kissy is emlékezett, minden reggel találkoznak vele, amikor lemennek a partra, ő azt mondja, jó reggelt, Nicole, Niala meg azt, jó reggelt, Gérard bácsi. És az is rémlett, hogy pék volt, mintha Blanche említette volna. De *ennyi* mindent ő képtelen lenne fölidézni róla.

Csend volt. Aztán Niala megint kérdezett, egészen halkan.

– Ki Annabelle néni?

– Ó, az könnyű – felelte Mohi, de a hangjából is, az arcáról is hiányzott a vidámság. – Mathieu bácsi feleségének a testvére. Ott lakik fönt a hegyen, abban a házban, aminek világoskékek az ablakpárkányai. Elvált, van két fia, az egyik polgármester valahol nyugaton. A volt férjének gumigyára van. A néni szer-

kesztő a nizzai tévénél, és nagyszerűen főz. De mi még nem találkoztunk vele, mert most Bordeaux-ban forgat.

Niala csak hallgatta Mohi magabiztos elbeszélését, és most már csakugyan végigcsordult egy könnycsepp az arcán. Észre se vette, csak nézte, nézte Mohit, és Kissy érezte: nem azon hatódott meg, hogy Mohinak ilyen jó a memóriája.

Nem, Niala először mélységesen elkeseredett, s csak azután, apránként kezdett benne testet ölteni mindaz, ami később a tűzijátékhoz vezetett, s alapjaiban változtatta meg mindannyiuk világképét.

Amikor Kissy megtudta mindezt, meg kellett állapítania, hogy Niala intelligenciája magasan az övé fölött szárnyal. Neki akkor csak az járt a fejében, milyen kár, hogy Mohi ezzel a ragyogó eszével csak kallódik, félig-meddig utcagyerek. Ha jobb körülmények közé csöppen, akármi lehetne belőle.

Otthon ebédeltek ezen a napon, hiszen Pi nem mászkálhatott. A panzió konyhájáról hozattak, Jeanne szolgálta föl. Neki is szemet szúrt Niala szokatlan csendessége, sőt ez már több volt, mint csendesség, Niala úgy kóválygott, mint akit fejbe vertek. Meg is kérdezte őt, Kissyt, persze nem szavakkal, csak egypár grimasszal és szemvillanással. Csak egy „fogalmam sincs” vállvonással tudott felelni.

De aztán csak megélénkült valahogy, amikor faggatni kezdték, hogy mit beszélt Françoise Lavallal. Bár Kissynek olyan érzése volt, hogy úgy kényszeríti magát, hogy ne arra figyeljen, ami annyira foglalkoztatja.

– Nos – kezdte –, először is kifaggattam az emberünkről, és elmondta, amit tud. A muki strandra jár meg kirándul, érdeklődött a helyi nevezetességek iránt, megnézte a Kérylos-villát, ami nálunk is tervbe van véve, és szeret csatangolni a hegyekben. Egyedül érkezett, most jár először a Côte d’Azurön. Én pedig elmondtam neki, hogy mivel gyanúsítjuk a pasast. Eléggé fölháborodott, de értelmes lány, tudja, mi a különbség gyanú és bizonyosság között, és azt is tudja, hogy ha bizonyíték nélkül bármivel megvádolja a pofát, vagy akár csak sejteti a gyanúját, akkor szerencsésnek érezheti magát, ha csak kirúgják. Úgyhogy tartja a száját és figyeli a hapsit.

– És mi addig mit csinálunk? – kérdezte Nimby.

– Hát arra igazán nem volt időm – sóhajtott Niala –, hogy ezt kitaláljam.

– Én megmondom – szólalt meg Pi. – Semmit. Várunk. Most Françoise Laval van gólhelyzetben.

– Meglátjátok – álmodozott Martin –, Françoise hamarosan belép majd a középső mezőre és azt mondja: *Jumanji!*

– Vagy föltépi az ablakot – tette hozzá Chantal –, és kiüvölti a viharba: *Mag-da-lé-na!*

Françoise Laval egyiket sem tette – nem is biztos, hogy látta ezt a két filmet –, de meglepően hamar jelentkezett, alig félórával azután, hogy megkezdte műszakját. Blanche alig öt perccel előbb ért haza, meghallgatta az aznap történtek elbeszélését és kifejezte együttérzését Pi lába miatt.

– Én – vette föl a telefont Niala. Mindig így vette föl, mert ez bemutatkozásnak számít – elvégre ő csakugyan ő –, de ha valaki mellétárcsáz, azzal fölösleges közölni, hogy ki lakik itt.

Ahogy meghallotta a hívó hangját, lenyomta a kihangosítót.

– …igazad volt, Nicole. El kell kapni ezt a disznót!

– Françoise! Csillapodj le és mondd el összefüggően!

Az elbeszélés jóval hosszabb és csapongóbb volt, mint a benne levő tartalom, de végül összerakták, hogy mi történt. Az egyik szoba ajtajából Françoise azt látta, hogy Sylvie fölemeli az ott lakó japán házaspár kislányának szoknyáját, és bekukucskál alá, vagy csak megpróbálja, ezt nem lehetett tudni. A kislány mond neki valamit, amit Françoise nem hallott, és elszalad. Sylvie ezután vidáman elsétál a másik irányba.

Françoise persze rendőrt szeretett volna hívni, de megmagyarázták neki, hogy a bíróságon az ő szava állna szemben a pasaséval. Bizonyítékok nélkül semmit sem tehetnek.

Mikor letették, Blanche megjegyezte:

– Óvatosnak kell lennetek Françoise-zal. Túl könnyen elragadja a képzelete.

Ezzel Niala is egyetértett. Úgy döntöttek, egyelőre félreteszik a Sylvie-ügyet, túl kevés a konkrétum, úgyszólván a semmire alapozva gyanúsítják. Inkább megbeszélték a fiúk ruhavásárlását. Nimby és Martin holnap elmegy és megveszi, ami kell; segítségre nincs szükségük, jó párszor elmentek már a ruhaüzlet előtt, odatalálnak. Pi pedig kölcsönöz egy öltönyt. Nem kellett megvárni Georges hazatértét, Blanche tudta, hogy a férje öl-

tönyben lesz, a zakót is fölveszi, de nyakkendőt persze nem. Munka közben állandóan nyakkendőt kell hordania, a szabadsága alatt csak akkor veszi föl, ha elengedhetetlen. Ez a viselet Pinek is megfelelt, úgyhogy Blanche fölhívott valakit és kölcsönkért egy öltönyt.

Amikor letették a telefont, Niala odalépett a kanapén üldögélő Mohihoz, tűnődve nézte egy pillanatig, aztán leült mellé.

– Kivel beszélt most anya? – kérdezte csöndesen.

Mohi elmosolyodott. Egész más volt az arca, mint amikor vigyorog. Ez mosoly volt, barátságos, szelíd mosoly.

– Jean-François Serrault-val. Borász, fönt lakik a hegyen, és sántít az egyik lábára. A felesége Gérard Parmentier unokahúga, van egy ötéves fiuk, akinek állítólag egy német, olasz vagy amerikai turista az apja, aszerint, hogy éppen ki köszörüli rajtuk a nyelvét. Pedig két éve Jean-François nyomatékosan megkérte Guillaume Duchamp-t, hogy hagyják őket békén, olyan nyomatékosan, hogy Guillaume kórházba került, Jean-François-nak pedig fizetnie kellett, hogy le ne csukják.

Blanche csodálkozva hallgatta.

– Honnan tudsz te ilyeneket?

Hosszú idővel később Kissy kimondottan sajnálta, hogy nem volt bekapcsolva semmilyen hangrögzítő eszköz. Meg mert volna esküdni, hogy Blanche-nak ennél a kérdésnél elcsuklott a hangja a meghatottságtól. De Blanche maga azt állította, hogy nem hatódott meg, csak meglepődött. Persze végül is mindegy. Később adódott még éppen elég alkalma, hogy meghatódjon.

– Csak úgy fölcsipegettem – mondta Mohi. – Ezt-azt beszélnek az emberek, én pedig meghallom. Azt például éppen tegnap éjjel hallottam, hogy Serrault-ékról mit pletykálnak.

– És hol?

– A panzió kapujában – bökte ki Mohi kis habozás után. – Ketten beszélgettek, de nem mondom meg, kik voltak.

– Nem baj – mondta Blanche. – Maradjunk annál az egyszerű föltételezésnél, hogy Jeanne már megint a kapuban csacsogott Anne Perrinnel. De te nem lehettél a szobádban, ha onnan hallottad őket.

Mohi megvonta a vállát és nem felelt.

– Ugyan, Mohi – mosolygott Blanche. – Nem kell elszámolnod vele, hogy merre jársz.

– Jól van… szóval azon a nagy fán ültem a kapu fölött.

– Tölgyfa – dünnyögte Niala.

– Szeretek a fákon üldögélni, bár nappal nemigen jut rá időm. Éjjel, ha nem tudok aludni, kimegyek és fölmászom valamelyik fára.

Kissy teljesen el volt képedve, erről sejtelme se volt. Még azt se tudta, hogy Mohi szeret vagy egyáltalán tud fára mászni.

– Hát persze – szólalt meg Niala. – Valamelyik nap ebéd előtt éppen akkor találkoztunk, amikor lemásztál az almafáról. Azt mondtad, isteni onnan a kilátás…

– Te pedig azt felelted, tudod, te is ültél már odafönn.

– Még én is ültem kislánykoromban a fáinkon – nevetett Blanche. – Volt úgy, hogy Georges-zsal együtt, mert rokonai éltek itt, és hozzájuk járt nyaralni.

Niala egyre csak Mohit nézte, nagyon gondolkodva valamin. Egyszer csak megkérdezte:

– Mohi, te ugye nem a nevelőszüleid nevét viseled?

– Nem hát – ütődött meg ez –, miért?

– Honnan kaptad a Bohringer nevet?

– Nem tudom. Azt hiszem, a nővérek adták a kórházban. De hogy jut ez most…

Niala fölpattant és járkálni kezdett.

– Csak elképzeltelek, ahogy ülsz a fán… és eszembe jutott egy kislány egy filmben, aki szintén ül a fán és figyeli a felnőtteket. Egy fiú is ül mellette, aki nyaralni jött oda, akárcsak apa, amikor ti ültetek a fán – nézett anyjára. – És nevek jutottak eszembe. Ismeritek a filmet?

Mindenki kutatott az emlékeiben.

– Amerikai? – kérdezte Pi.

– Francia. Bár készült egy amerikai feldolgozás is, abban az Alaszka-beli Thora Birch játssza a kislányt. A francia változatban Guedj. – Megállt Mohi előtt és jelentőségteljesen nézett rá. – *Vanessa* Guedj. A férfi főszereplő pedig… Richard Bohringer.

– Hát persze – bólintott Blanche. – Mi is a címe… a falu neve, ahol játszódik, ha jól emlékszem.

– Igen, csak tettek elé egy névelőt. *A nagy út.* Hubert rendezte, aki *A cigánylány*t is. – Niala elnevette magát. – Ha annak a

nővérnek, aki elnevezett téged, az lett volna a kedvenc filmje, akkor most Valérie Brasseurnek hívnának.

Mohi pislogott.

– Azt akarod mondani, hogy egy filmből kaptam a nevemet?

– Szerintem onnan. Én a nickemet vettem a kedvenc színészemről, a nővérke egy újszülöttet nevezett el róla. A keresztnév viszont nem lehetett Richard, nem állt volna jól neked, úgyhogy a színész kislány nevét kaptad.

Niala elmélete negyedóra múlva megdőlt és egy másik elméletnek adta át a helyét. Megnézték a film és a két színész adatait az IMDB-ben, és kiderült, hogy Vanessa Guedj azon a napon ünnepelte huszadik születésnapját, amelyiken Mohi született. Innentől vált bizonyossá az összefüggés, ami addig csak sejtés volt. De akkor, mondta Niala, másképp történhetett.

– Akkor még biztos nem volt IMDB – tűnődött –, de akkor is meg lehetett tudni, hogy milyen sztárok születtek az év adott napján. A nővérke kiválasztotta Guedjet és megajándékozott a keresztnevével. És a legismertebb filmjéből kaptál mellé családnevet.

Mohi legalább egy centit nőtt ettől a felfedezéstől, mintha az derült volna ki, hogy a két filmsztár édesgyermeke. Hát még amikor este megnézték a filmet, mert persze hogy megvolt Niala gyűjteményében, és a társaság megállapította, hogy Mohi és Martine, akit Guedj játszik a filmben, sokban hasonlít egymásra. Külsőre nem, de mindketten energikusak, a saját fejük után mennek, nem tisztelnek semmit és nagy a szájuk.

Csak sokkal később fedezte föl Kissy, hogy van még egy kapocs a film és a valóság között. A film egy nyaralásról szól, ami megváltoztatta több ember életét – s ők is egy olyan nyaralás közben találtak rá a filmre, ami többük életét megváltoztatta.

Az utolsó kapcsot, ami összekötötte őt a filmmel, maga Vanessa találta meg sok-sok év múlva, akkoriban, amikor az esküvőjére készült.

Úgy döntöttek, másnap mennek ki a tengerre. Akkor Pi elüldögélhet a hajón, nem kell terhelnie a lábát. Amennyit pedig mégis mászkálnia kell, ahhoz mankót fog használni: Luigi egykettőre előkerített egyet a panzió padlásáról, ahol petróleumlám-

pától a szovjet kitüntetésekig minden megtalálható volt. Pi ugyan azt dörmögte, hogy hamarabb rendbe fog jönni a lába, mint ahogy megtanul járni ezzel, meg hogy egy bot is elég lett volna, sőt az is túlzás, de Isabelle néni csak a fejét rázta.

– Hallgasson rám, Jourdain úr, ötvenöt éve caplatok ezeken a hegyi utakon, láttam én már mindent, ami az embert itt érheti. Ha egyszer rosszul lépett, jó darabig vigyázni kell, amíg meg nem erősödik a lába. És a bot nem elég. Azzal ugyanúgy rálép, az meg nem lenne jó.

Kissy örömmel vette észre, hogy már sokkal jobban érti a néni beszédét. Isabelle néni voltaképpen nem tiszta provanszál nyelven beszél, tudták meg Nialától, hanem a francia itteni tájszólását keveri a provanszállal és az olasszal, pontosabban a ligurival, mert Mario azt beszéli – vagyis hát közel negyven éve él Franciaországban, ma már ő is francia–provanszál–olasz keveréknyelven beszél. Sőt akad a beszédjükben némi monacói is, mert annak a pöttöm országnak van ám saját nyelve, csak persze mindenki franciául beszél ott is. De ezek a nyelvek amúgy is annyira hasonlítanak egymásra, hogy nehéz őket szétválogatni.

Igen, egész könnyű megérteni. Utánozni már annál nehezebb, az embernek fogalma sincsen, mit mondanak ugyanúgy, mint Párizsban, mit másképp, és hogyan. Ez csak Mohinak megy remekül, akinek provanszál beszédét Isabelle néni nagyon megcsodálta, és megkérdezte, hogy sokszor járt-e már ezen a vidéken.

– Most először – felelte Mohi. – Még a közelben se jártam soha.

– Tán ösmertél akkor valakit, aki idevaló volt?

Isabelle néni óvakodott bármit kérdezni Mohi szüleiről – D’Aubissonék idejekorán tájékoztatták.

– Nem, senkit. Isabelle néni volt az első, akit így hallottam beszélni.

– Akkor pedig – jelentette ki a néni megfellebbezhetetlenül – te innen származol. Hogy melyik ősöd élhetett itt, azt nem tudhatom, de örököltél tőle valamit.

Ezt persze senki nem hitte el, a nyelvtudás nem öröklődik, de még a nyelvtehetség se. Mohi is így gondolta.

– Ugyan – mondta, míg lehajtottak a hegyről –, nem örököltem én semmit senkitől. Szimplán zseniális vagyok, csak úgy saját magamtól.

– De ez nem az egyetlen jó tulajdonságod – nevetett rá Chantal.

– Nem hát – vigyorgott vissza Mohi. – A legbüszkébb a szerénységemre vagyok!

Így csevegve értek le pár perc alatt a kikötőbe; a kisebbikbe, amelyiket Fourminak hívtak, itt parkol a hajójuk. Horgonyoz, javította ki Niala Nimbyt. Nem, hanem *kikötőzik,* felelte a fiú, mert ha az autók a parkolóban parkolnak, akkor a hajók a kikötőben nyilván kikötőznek.

A *Ninette* kikötőbakokra volt kikötve kötelekkel, de Niala kijelentette, hogy tengerésznyelven ezt horgonyzásnak hívják.

– Tényleg? – kérdezte Chantal.

– Nem – derült Niala –, de miért legyen Nimbynek igaza?

Blanche a parton maradt, hogy eloldja a köteleket, ők pedig fölmentek a fedélzetre. Pinek némi bajlódást jelentett a palló, de nem sokkal többet, mint a közönséges talajon járni a mankóval. A lényeg az volt, hogy följutott és nem esett vízbe.

A *Ninette* kicsi hajó volt, de csak tengeri fogalmak szerint. Kényelmesen elfértek a hátsó fedélzeten, és még ott volt a négy-öt személyre tervezett kabin. Árboca nem volt, motor hajtotta, amit Georges nyomban be is indított, és szép lassan kiballagott velük a kikötőből.

Ahogy kihúztak a móló mellett, folyamatosan kattogtak a fényképezőgépek. Beaulieu a levegőből, a hegyről és a partról is szép volt, de a tengerről talán még szebb. Még jól látták a parti pálmafákat, de a hegyi házak már színes kavalkáddá változtak. Aztán a kikötő is fehér játékvilággá zsugorodott, és eléjük tárult az öböl. Északon Beaulieu, nyugaton és délen a félsziget. Valahol messzebb, dél felé a saint-jeani kikötő, de innen még nem látszott.

– Soha nem tudnék itt élni – mondta Angélique meggyőződéssel. A többiek meghökkenve, már-már sértődötten néztek rá, csak D’Aubissonék nem, ők sejthették, mire gondol. – Jaj, ne nézzetek így rám. Egyszerűen annyira gyönyörű itt minden… de ahol az ember lakik, az csak egy hely és kész. Ha az

ember megszokja, a legszebb táj is hétköznapi. Ez pedig túl csodálatos ahhoz, hogy kárba vesszen.

– Értem, mire gondolsz – bólintott Blanche. – Én itt nőttem fel, igazán megszoktam… de biztosíthatlak, ma is ugyanúgy látom a szépségét. Persze nem nézem mindennap, ez igaz. De szeretek például kiülni a teraszra és onnan nézni a partot meg a tengert, és elmélázni rajta, hogy milyen szép.

A folytatásra Kissy már nem nagyon figyelt. Az jutott eszébe, miközben egy másik hajót kísért a tekintetével, hogy ő is elmélázott már jó párszor a táj fölött, percekig csak bámult maga elé és nézte a partot, a tengert, mikor mit. Mások is megteszik. És ha Hendriksen is csak ezt tette, amikor megfigyelték a strandon? Ha éppen azon meditált, hogy milyen szép itt a tenger, milyen más, mint otthon őnáluk, vagy esetleg azon, hogy ha itt hajóra szállna és a partok mentén megkerülné Nyugat-Európát, milyen sokfélének látná a partot meg a tengert, amíg hazaér? Ők csak annyit láttak, hogy könyv van a kezében, de nem lapoz, és abban az irányban, amerre a feje mutat, van két meztelen kisgyerek. Semmi többet nem tudnak. Françoise rémtörténete vagy igaz, vagy nem, még azt se tudni, milyen messze állt pontosan. Akármit csinálhatott a pasi, amit Françoise fölzaklatott képzelete úgy látott, hogy benéz a kislány szoknyája alá.

A *Ninette* kihúzott az öbölből és elhaladt a város előtt, aztán tovább. Megnézték Èze-Bord de Mert, Èze-t és Cap d’Ailt is; ebben a városban kötöttek ki, alig egy lépésnyire Monacótól, és fölsétáltak a partra.

– Itt is vagyunk – mutatott Georges egy kis pizzériára. – Ez Yves barátomé, akinek tegnap segítettem kifesteni a másik pizzériáját. Azt mondta, cserében vendégül lát minket ebédre.

– Óriási – örült meg Nimby. – Már érzem a gyomromat. Nagy pizzéria volt?

– Dehogy, csak akkora, mint ez.

– Kár.

Georges nevetett és biztosította Nimbyt, hogy a pizzéria és az ebéd mérete között nem lesz összefüggés.

Kissy jót mulatott Nimby éhségén, különösen mert amióta itt vannak, jobbnál jobb kajákat esznek, de nem híznak, mert jócskán le is mozogják a kalóriákat. Maga Nimby éppenséggel fogyott húsz dekát, tegnap este jelentette be, és megkérdezte Nia-

lát, hogy a fürdőszobai mérlegük pontos-e. Blanche fölajánlotta, hogy ráteszi Nimbyt patikamérlegre, mintha valami apró állatka volna, de a fiú megelégedett a fürdőszobaival.

Ezt az ebédet is le kell majd mozogni. Kisebb szelet pizzákat ettek, négy-ötfélét fejenként, meg gyümölcsöt, és óriási adag kólákkal meg narancslevekkel öblítették le. Yves, a tulaj nem volt jelen, nem volt megbeszélve, hogy melyik nap mennek, de fölhívták, átadták a pincérlánynak, és kiadta az utasítást, hogy ingyen kell őket kiszolgálni. Aztán visszamentek a hajójukra, hisz Pi még nem nagyon járhat, és elhúztak Monaco előtt. Mint valami mesevilág, ide jöhetnének forgatni a legújabb Óz-filmeket, és semmin nem kellene változtatni.

Roquebrune-Cap Martin volt a következő város, de odáig már nem mentek el, a monacói part előtt visszafordultak. Azután már csak Menton következett volna, és ott az olasz határ.

Èze előtt Kissynek támadt egy gondolata, ahogy Angélique-et nézte, amint odabújik Pihez és gyönyörködik a tájban. Ott a hajón nem kérdezhette meg Nialát, de amikor hazaértek, félrevonta.

– Ide hallgass, tulajdonképpen miért vagy te egyedül?

– Egyedül? – nézett rá Niala értetlenül.

– Igen. Pinek itt van Angélique, nekem Martin, de mi még azt se tudjuk, hogy te kivel jársz. Miért nem hívod el?

– Mert nem járok senkivel.

– Szakítottatok?

Niala bólintott, aztán kurtán megrázta a fejét. – Nem szakítottunk, *én* szakítottam. Meguntam a srácot.

– Kár.

– Miért?

– Jólesett volna azt látni, hogy nem csak epekedsz Pi után, hanem valakivel jól érzed magad.

Niala rámosolygott, de nem volt ez vidám mosoly, inkább szomorú.

– Én veletek érzem jól magam. Rajtatok kívül most nincs szükségem senkire.

Egy percig hallgattak mindketten. Kissy kinézett az ablakon a tengerre, aztán körbejártatta pillantását a szobán. Niala szobájában voltak, nem a panzióbeliben, hanem a rendes szobájában

a villa emeletén. Halványkék falak apró virágmintával, hozzáillő színű bútorok, mindenfelé plüssállatkák, virág, apró dísztárgyak. Az ő szobája is klasszul van berendezve, de Nialáé még sokkal ízlésesebb.

– Mi a baj, Nicole?

Niala nagyot sóhajtott. Fölállt és az ablakhoz ment. Kinézett rajta, de Kissy tudta, hogy nem is látja a hegyoldalt, a partot, a tengert. Valami egész mást lát, de mit?

– Nehéz lenne megmondani – felelte hosszas hallgatás után. – Egy ideje úgy érzem, hogy valami nincs rendben. Mintha…

Csend. Kissy várt. Aztán megint megszólalt Niala:

– Jártál már úgy, hogy beléptél valahová… és az volt az érzésed, hogy valami nincs a helyén? Körülnéztél… és valami megmagyarázhatatlan érzésed támadt, hogy nem stimmel valami. – Megfordult és Kissyre nézett. – Történt már veled ilyen?

– Nem tudom. Talán.

Niala bólintott. – Hát nekem ilyen érzésem van. Tegnap óta… nem tudom… ne faggass, kérlek. Még magam sem látok tisztán.

Később, sokkal később, akkor, amikor másodszor utazott haza Beaulieu-ből, Kissynek eszébe jutott ez a délutáni se füle, se farka beszélgetés, s elgondolkodott, mi lett volna, ha akkor nekiülnek és kielemzik Niala zaklatottságát. Biztos, hogy megtalálták volna az okát, hiszen Niala végül egyedül is rájött. De mit tehettek volna? Semmit. A megoldás akkor még sem nyilvánvaló nem volt, sem időszerű. Legkorábban akkor lehetett volna gondolni rá, amikor a kórházból várták a híreket, de még akkor se jutott el az agyukig, hogy mi a helyzet tulajdonképpen. De ezért senki nem tehet magának szemrehányást. A megoldás, amikor előkerült, kézenfekvőnek tűnt, de igazából a legnagyobb képtelenség volt, amit valaha átéltek, nagyobb képtelenség, mint az, hogy egy tizenegy éves kislány padlóra küld egy nagydarab biztonsági őrt, vagy hogy ők repülőgépet vezetnek. Azok megmagyarázható képtelenségek voltak. Az őr óvatlan volt, Mohi pedig gyors és tudta, hova kell ütni. A gépet pedig Georges vitte föl és hozta le, fönt a magasban, tiszta, szélcsendes időben pár percig elvezetgetni nem nagy dolog. Köny-

nyebb, mint az autót, főleg egy pilóta állandó felügyelete mellett.

De a megoldás, sőt nagybetűvel: a Megoldás a legmegmagyarázhatatlanabb képtelenség volt, ami addigi életükben történt velük. Egyszersmind a legtermészetesebb is. Mintha hirtelen kiderült volna, hogy a világ a feje tetején áll, és egy jótékony óriás egy mozdulattal visszabillentette volna.

Akkor, a nyaralás alatt persze még nem tudta, mi fog történni. Rá is átragadt Niala szomorúsága és nyugtalansága, de nem élhette át barátnője érzéseit. A többiek se voltak nagyon vidámak, és úgy hitték, tudják az okát. Eltelt a kedd is – már csak öt napjuk van. Hétfőn reggel indul a gépük Párizsba.

És eltelt a szerda is. Mintha egyre gyorsabban száguldottak volna a napok, reggel kimentek a strandra, és egyszer csak este volt. Amikor hazamentek ebédelni, a fiúk beugrottak a divatáruüzletbe a szombat este miatt. Ebéd után pedig tettek egy kanyart és átvették az öltönyt Serrault-tól. Mást igazából nem is csináltak. Pi már elég jól elbicegett, csak Isabelle néni és Blanche határozott utasítására mankózott még mindig.

Csütörtök reggel azonban kijelentette, hogy a mankót már csak dísznek viszi magával. Úgyhogy legfőbb ideje megnézni azokat a házakat.

Villákat, helyesbített Niala, és kisebb előadást rögtönzött a történetükről. Kissynek megint elkalandoztak a gondolatai, nem érdekelte különösebben a Rothschildok története, meg úgyis bármikor megkérdezheti Nialától.

Akkor kalandoztak el a gondolatai, amikor észrevette, hogy Mohi milyen figyelemmel hallgatja a magyarázatot. Csak sokkal később jött rá, hogy ha Niala a Loire menti kastélyokról tartana ugyanilyen érdekfeszítő előadást, az tizedennyire sem érdekelné. Ezen a vidám nyári napon, tökéletesen félreértelmezve Mohi érdeklődését, arra gondolt: lám, egyszer még történész is lehet belőle.

Hiszen egy árva gyerekből is lehet tudós, ha megvan a feje hozzá – Mohi pedig egy kis számítógépet hord a nyakán, elégszer bizonyította az elmúlt másfél hét során. Elvégzi a középiskolát, aztán valamilyen ösztöndíjjal beiratkozik az egyetemre. És máris igazi tudós, hiába hagyták ott a szülei, hiába vándorolt

egyik nevelőszülőtől a másikig. Még híres ember is lehet belőle. Dr. Vanessa Bohringer, a történelemtudományok tudora. Te jó ég, és a verekedéshez is ért! Ő lehet az új Indiana Jones!…

De amikor odaértek, Mohit semmivel se érdekelte jobban a dolog történelmi része, mint őket. Ő is csak azt nézte, hogy *most* milyen szép ez a hatalmas villa, amit úgy építettek egy tengerbe nyúló félszigetecskére, hogy a hullámok az oldalát mossák.

Amikor Nimby megkérdezte, hogy hány éves a ház, Niala homlokráncolva mosolygott.

– Útközben elmondtam, szerintem máshova bambultál. Éppen egy évszázados, az 1900-as években építette Théodore Reinach régész, aki Ephrussi báró unokatestvérét vette feleségül. A báró felesége viszont Rothschild lány volt, így került a ház az Ephrussi-villa közelébe, de oda majd utána megyünk.

Senki se lepődött meg azon, hogy mindkét villába ingyen mentek be, pedig belépődíjat kell fizetni, nem is keveset, még a csoportos kedvezménnyel is vagy egy százasba került volna, úgy is, hogy mindkét villára befizetnek, együtt kevesebb. Sőt az se lepett meg senkit, hogy Mohi pontosan tudja, milyen rokona Blanche-nak az igazgató vagy elnök vagy kicsoda, Kissy nem jegyezte meg, hogy milyen intézmény gondozza a villákat. Őt az érdekelte, hogy milyen szépek. A Kérylos is tetszett neki, de az Ephrussi egyenesen álomszép volt, ahogy végigsétáltak a hosszú medence mellett, mindenfelől virágok vették körül őket, és a nagy, kecses vonalú rózsaszín épület lassan közeledett hozzájuk. Az Ephrussi-villa Saint-Jeanban volt, a hegytetőn, úgyhogy a Kérylosból kijövet kocsiba ültek és átmentek a félszigetre.

– Szédület – mondta Martin, amikor végignéztek a kerten, azazhogy az *egyik* kerten, amelyikben zenélő szökőkutak voltak.

– Hát igen – mosolygott Niala. – Tudta az öreg báró, mibe fektesse a pénzét. De hát nálatok is vannak ilyen dolgok, még szebbek is. Emlékszem, amikor először láttam az Eiffel-tornyot, így ugrált a szívem a boldogságtól – mutatta kézzel –, hogy végre láthatom igaziból. Ti meg mindennap látjátok, egy idő után észre se veszitek.

Másnap félórával korábban keltek, lerohantak a belvárosba, és amikor Niala kilépett a szobájából, egész virágerdő fogadta. Isabelle néni, Jeanne, Mario és Luigi is ott állt egy-egy csokorral, meg a szülei és ők mindannyian. A panzió ötös szobája dugig lett virággal, még a folyosó is illatfelhőben úszott.

A felköszöntés után Pi kihozta a szobájából a mankót és átadta Isabelle néninek, valami olyasféle gesztussal, mint amikor a középkori lovagok adták át a kardjukat vagy hogy, nem tudta volna megmondani, de mindenkinek nagyon tetszett. A néni megköszönte és odaadta Luiginek. Pi már nagyon jól tudott járni, virágért is mankó nélkül szaladt le velük, és azt mondta, hogy ideje megint gyalogtúrát tenniük.

Reggeli után el is indultak, de kocsival, D'Aubissonék föl akarták vinni őket a távolabbi hegyekre. Így is jutott bőven gyalogolnivaló, amikor kiszálltak és elindultak valahol a hegyekben. Kissynek fogalma se volt, hol vannak, de ez nem zavarta. Elég, ha D'Aubissonék tudják, meg kétségkívül Mohi is, ő beérte azzal, hogy a tájban gyönyörködött. Innen az egész várost belátták, túlnan a tengerbe nyúló félszigetet, távcsővel még az Ephrussi-villát is ki lehetett venni. A Kérylost szabad szemmel is. A D'Aubisson-villa és környéke viszont innen takarásban volt.

Aztán hátat fordítottak a tengernek, és mindenféle hegyi utakon sétáltak jó pár óra hosszat. Szinte mindenhol szőlőt termesztettek, de erdős terület is akadt jócskán. Néhol szembejött vagy a szőlőben szorgoskodott valaki, többnyire öregek, akikre Blanche-ék ráköszöntek, azok pedig legtöbbször ismerősként köszöntek vissza.

Aztán kiértek egy platóra, ahonnan úgy tárult elébük a táj, mint a másik oldalon a tenger. Lent a mélyben város, nagyobb, mint Beaulieu, de messzebb is volt.

– Az már Nizza – mondta Blanche. – Az északi része, amit Cimiez-nek hívnak. De ideje ennünk, nem gondoljátok?

De gondolták; jócskán elmúlt ebédidő. Itt is volt szőlő és egy házacska; Niala habozás nélkül benyitott a kertkapun. A többiek követték. Csak Mohi torpant meg a kapuban, Blanche majdnem nekiment.

– Mi baj?

Mohi fölnézett rá; aggodalom ült az arcán.

– És ha megjön a tulaj?…

Blanche meglepve nézett rá, aztán elmosolyodott és barátságosan megveregette Mohi vállát; Kissy úgy látta, eredetileg a fejét akarta megsimogatni, a mozdulat közben gondolhatta meg magát.

– Már megjöttünk, Mohi.

A kislány pislogott, aztán a ház felé nézett.

– Ez a tiétek?

– Igen. Úgy hívjuk, Jacques bácsi szőlője, de a bácsi már nem él, és miránk hagyta. Ez az oldal itt végig a miénk – mutatta kézzel a két erdősáv közötti részt.

– De mikor művelitek?

– Semmikor, időnk se lenne rá. Van egy házaspár, ők járnak föl gondozni. Régebben is ők csinálták, amikor a bácsi már nem bírta. Leszedik a termést, eladják, a pénz fele az övék.

Közben Niala és Georges kinyitotta a házat és kicipelt egy jókora ponyvát. Leterítették a fűben. Mindenki megszabadult hátizsákjától és nekilátott kicsomagolni Isabelle néni szendvicseit meg a rengeteg gyümölcsöt, zöldfélét, miegymást.

Evés közben Blanche és Georges fölváltva mesélt nekik Jacques bácsiról, aki a háború alatt ellenálló volt, a németek mindenfelé körözték, de mindig eltűnt előlük, hogy aztán az ország egy másik pontján bukkanjon föl és marjon beléjük. Sose kapták el. A háború után sofőr lett, teherautót vezetett, aztán kamiont, még hetvenévesen is. Végül aztán letelepedett Nizzában, művelgette a kis kertjét meg szőlőjét, és megírta az emlékiratait. Könyvben nem jelent meg, de Georges föltette a netre.

Kissy hallgatta az elbeszélést, eszegetett, a lenti tájban gyönyörködött, s arra gondolt, nagyon is megérti Jacques bácsit. Ő igazán szereti a párizsi nyüzsgést, de… ha lenne valahol egy hegy, ahova bármikor fölmászhat és leülhet nézelődni, az nagyon jó lenne.

Igazából csak mostanában jött rá, hogy szereti a hegyeket. Olyan, mint a repülőgépen, csak sokkal nagyobb az ablak, és nem kell félni, hogy kifogy az üzemanyag vagy terroristák térítik el a hegyet.

Ezt meg is mondta. Georges nevetett és azt mondta, ő is szívesebben vezetne hegyet. Azzal biztos nem lenne soha késése, meg a szerelőket se kellene nógatni, hogy ne totojázzanak a

fákkal meg a kerítésekkel. És az se történhetne meg, hogy rosszul állítja be a nyulakat.
– Nyulak is vannak? – kérdezte Angélique.
– Van róka a családodban? – érdeklődött Niala.
– Nincs…
– Akkor vannak.

A hegy legtetején álltak Martinnel és csókolóztak, amikor Sylvie arra jött és fogdosni akarta őt. Martin kivillantotta gyöngyfogait és rettenetes erejű csapásokat mért Sylvie-re, de az hirtelen előrenyomta a botkormányt, amitől a hegy dugóhúzóban zuhanni kezdett. Egy rémült nyúl Kissy karjaiba vetette magát, aki a becsapódás előtt egy pillanattal fölébredt.
Jó ideig eltartott, hogy magához térjen, párszor megsimogatta a magához ölelt nyulat is, mielőtt ráeszmélt volna, hogy az a kispárna. Letette, kikecmergett az ágyból és elindult a fürdőszobába. A folyosójuk végén kettő volt, a bal oldali volt a női.
– Szia – mosolygott rá Niala, aki meztelenül állt a mosdó előtt.
– Szia – ásított vissza, és fülig pirult, mert Niala látványáról azonnal eszébe jutottak az előzmények, hogy mi történt, mielőtt a hegyre keveredtek. Ezt meg is mondta, amint egy kicsit megmosta az arcát, mert Niala úgy elcsodálkozott, hogy megállt az öltözködésben.
– És mi történt azelőtt? – kérdezte.
Kissy habozott.
– Ne csináld ezt velem! Én mindenről beszámolok neked, ami Pi és köztem történik.
– De hisz semmi se…
– Még nem is, majd két év múlva. Szóval? Ki vele! Csak tizennyolc éven felülieknek, igaz?
– Hát… eléggé…
Niala nevetett. – Meddig jutottatok?
– Nem is tudom… azt hiszem, *minden* azért mégse történt meg.
– Csak hiszed?
– Hogy legyek benne biztos, amikor átaludtam az egészet?

Amikor Mohi belépett, ők még javában fuldokoltak a nevetéstől. Csodálkozva nézett rájuk, de nem szólt semmit, megvárta, amíg lecsillapodnak.

– No halljuk! – mondta.

– Kissy azt álmodta… – kezdte Niala.

– Hé! – kiáltott föl Kissy.

– Mi baj? Ugyan már, Kissy, ugye nem akarod azt mondani, hogy kicsi hozzá?

Kissy pontosan ezt akarta mondani, úgyhogy nem szólt semmit, inkább elzárta a csapot és belebújt a ruhájába.

– Szamárság – pirított rá a másik. – Mohi sok tekintetben érettebb nálunk.

– Jó – adta meg magát –, mondd el neki, csak a fiúk meg ne tudjanak semmit.

Mohi meghallgatta a történetet, jót nevetett, aztán azt mondta:

– Ez azért van, mert este tizenegyig csókolóztatok a kertben.

Kissy kezében megállt a fésű, aztán bólintott és folytatta. No igen, egyáltalán nem próbáltak elbújni, minek tették volna, és ha valaki, hát Mohi persze hogy látta őket.

– Miért titok a fiúk előtt? – kérdezte aztán Mohi, míg megtörölközött.

– Ezt komolyan kérdezed? A föld is megnyílna alattam, ha Martin megtudná, miket álmodok róla.

Mohi nyugodt mozdulatokkal fölhúzta a bugyiját és a nadrágját.

– Nem te vagy az egyetlen a világon, aki ilyesmiket álmodik.

Kissy és Niala ijedten összenézett. Kissy egy pillanatig se gondolt olyasmire, hogy Mohi saját magáról beszél, de Niala igen, meg is kérdezte. Nialának persze könnyen megy az ilyesmi.

– Nem – felelte Mohi –, én még kicsi vagyok az ilyen álmokhoz. De hallok néha foszlányokat beszélgetésekből. Nem akarok hallgatózni, csak jó a fülem és előbb hallok meg másokat, mint mások engem.

Niala egy pillanatra Kissyre nézett, aztán vissza a kislányra.

– De ha jól sejtem… nálad biztonságban vannak a titkaink.

– Persze – vigyorgott Mohi –, a tieitek is meg másé is.

Kissy most kezdte gyanítani, hogy Mohi talán nem is őket, Nialát meg őt hallotta meg, amikor Niala Pivel kapcsolatos álmairól beszélnek, hanem talán…

Niala esze megint gyorsabban járt.

– Vagyis ha például meghallottad volna, hogy Martin elmondja valakinek, nyilván Pinek, hogy miket álmodott Kissyről, akkor…

Elhallgatott, Mohi pedig bólintott.

– Akkor természetesen egy szót se szólnék nektek róla.

Kissynek lángba borult az arca. Mohi szavakban maga volt a megtestesült diszkréció, de a hangsúllyal elárult mindent. Martin *olyanokat* álmodik róla, és elmondta Pinek! Ez szebb, mint maga az álom!

– Nekik se mondtam semmit – folytatta Mohi, aztán megvonta a vállát. – Láttam egy-két srácot vérző orral, mert elmondtak dolgokat, amiket nem kellett volna. Akadt, akinek a vérét én mostam le az öklömről. De még senki nem volt, aki nekem akart volna behúzni azért, mert árulkodom.

Kissy megértőn bólintott. Hát igen, Mohit sok tekintetben csakugyan érettebbé tette az élet. Úgy él, mint egy utcagyerek, ki kellett tanulnia az utcagyerekek illemkódexét.

– Miről nem mondtál a fiúknak semmit? – kérdezte Niala. Te jó ég, neki megint másfelé kalandoznak a gondolatai, mint amerre kellene.

– Hát rólad meg Piről – felelte Mohi magától értetődően, amire Niala összeráncolta a homlokát.

– Nincs olyan, hogy „én meg Pi” – felelte gyorsan.

– Tudod, hogy értettem.

– Persze. De tudnod kell, hogy ez aztán tényleg hétpecsétes titok. Pi még börtönbe is kerülhet, ha rájönnek.

– Miért? – lepődött meg Mohi. – Egy ujjal se nyúlt hozzád.

– Senki nem hinné el. Azt mondanák, biztos szándékosan bolondított magába.

– Értem. Hát tőlem senki nem fogja megtudni. Kissynek se szóltam semmit, mert eddig nem tudtam, hogy neki is elmondtad.

Kissy döbbenten meredt Mohira.

– De hiszen… eddig csak mi ketten tudtunk erről, akkor kiket hallottál?

– Dehogyis – szólt közbe Niala. – A szüleim is tudnak róla.
Kissy értetlenül nézett rá.
– Mi a gond? – mosolygott Niala. – Természetesen elmondtam nekik, már a kezdet kezdetén. Világosan megmondtam, hogy mindig mindent elmondok a szüleimnek, nem?
Kissy lassan bólintott. De. Megmondta. De ő soha nem hitte, hogy ez a Pi iránti érzéseire is vonatkozik. Ő képtelen lenne ilyesmit elmondani a szüleinek. Martinről se tudnak. Mármint-hogy ismerik persze, de hogy mi van kettejük között, arról nem tudnak semmit. Ha majd egyszer megtudják, akkor sem úgy, hogy ő mondja meg nekik. Majd valamiből észreveszik. Mondjuk amikor iskolába kísérik az unokájukat.
Nialáék jót nevettek, amikor elmondta, mi jutott eszébe.
– Az a baj veled – mondta Niala –, hogy úgy fogsz föl természetes dolgokat, mintha szörnyűségek lennének, amiket titkolni kell.
– Úgy van – tette hozzá Mohi. – Pedig nincs abban semmi borzasztó, ha tetszel egy fiúnak. Én se fogok meglepődni, ha egy fiú majd udvarolni próbál nekem.
– Nagyon helyes… – szólalt meg Niala, de Mohi folytatta.
– Meglepődés nélkül fogom kiütni a fejét a két füle közül.

Szombaton a nap talán még jobban ragyogott, mint az előző napokon, de ő, Kissy személy szerint már nagyon várta az estét. Niala se tudott semmit szülei tervéről, de hát ez nem csoda, hisz ő az egyik ünnepelt. Ami meglepőbb volt: Mohinak se volt semmi információja.
– Ide hallgass – mondta végül a harmadszori faggatózásra. – Nem hallottam semmit. Ha hallottam volna, akkor se mondanám el, mert nem akarom elrontani senki meglepetését, de akkor azt mondanám, hogy igen, tudom, de nem árulom el.
– Világos – felelte Kissy, mert tényleg világos volt. Fantasztikus, hogy Mohi néha milyen határozott tud lenni. Valamennyire Nialától tanulja, ez kétségtelen, de magától is ilyen. Többször eszébe jutott már, hogy szeretne olyan lenni, mint Niala – hát olyan is szeretne lenni, mint Mohi. Csak tizenegy éves, és máris határozott fogalma van egy csomó mindenről, amit… föl se tudná sorolni, hány felnőtt nem ért igazán. Nagy-

szerű dolog, hogy a net összehozta Mohit Nialával, akitől rengeteget tanulhat, még nyolcszáz kilométer messzeségből is.

Az is igaz persze, hogy Nialától nemcsak Mohi tanulhat rengeteget. Itt van például az a zavarba ejtő nyíltság, amivel ezt az egész fiúkérdést kezeli. Klassz lenne, ha ő is utána tudná csinálni, ha anyáékkal vagy pláne Martinnel beszélni tudna bármiről, ami adódik, ha az ember jár valakivel. De erre egyelőre még nem érzi magát képesnek.

Hamar elkészültek az öltözködéssel, akármilyen ünnepi az alkalom, egy nyári ruhát minden körülmények között ugyanannyi ideig tart fölvenni. Nialánál, mármint a villabeli szobájában gyűltek össze négyen, felöltöztek, aztán nekiláttak megcsinálni a hajukat. Angélique valami nagyon különleges hajfonatot tudott csinálni, Niala szerint hasonlított Leia hercegnőére a *Csillagok háborújá*ból, és elég sokféleképpen lehetett variálni. Niala vállalta, hogy kísérleti nyúl lesz, amíg a többiek is kitanulják.

– Én így viselném az enyémet – mutatta Chantal Niala fején a fonatok irányát. Eredeti gondolat volt, az biztos.

– Semmi akadálya – mondta Angélique. – Az enyém egyszerű kontyban lesz, kicsit megcsavarva.

Kissy sóhajtott. – És én mit csináljak?

– Hogyhogy mit? – kérdezte Angélique. – Csak nem hiszed, hogy túl rövid a hajad hozzá?

– Esetleg nézz rám…

– Ugyan már. Egyetlen hajhosszúságot ismerek, amit sehogyan nem lehet variálni.

– Kojak? – nevetett Chantal.

– Pontosan.

Tényleg lehetett variálni. Angélique néhány helyen megtűzte a haját a Niala hatalmas készletéből kiválasztott apró, szikrázó csatokkal, és rá se ismert a fejére. Életében nem volt még ilyen csodálatos frizurája. Ezt meg is mondta.

– Kösz. Ha nem válok be csillagásznak, fodrásznak fogok menni.

Niala eddig mindig szabadon hagyta a haját, leomlott a derekáig és az egész hátát elborította. Most először csinált másmilyet. A két füle fölött beletett egy-egy kis csatot, amik nem is

látszottak, s ettől egészen megváltozott az arca. Nagyon jó, állapították meg mindannyian.

Aztán Angélique megcsinálta a saját fejét is, és kiderült, hogy az „egyszerű konty, kicsit megcsavarva” valami nagyon rafinált trükk, és mindenre emlékeztet, csak egyszerű kontyra nem. Remekül mutatott.

Aztán még egyszer megnézték magukat Niala nagy tükrében. Rajta a barackszínű ruha, Chantalon halványsárga, Angélique-en piros, Nialán halványzöld… Olyanok vagyunk, mint egy festmény, gondolta Kissy.

Lementek a földszintre és bezsebelték az elragadtatott dicséreteket és a fényképezőgépek sűrű kattogását. Blanche bordó kosztümben, a férfiak öltönyben, a fiúk fehér ingben, sötét nadrágban…

Egyvalaki rítt csak ki közülük. Mohi, akinek már eleve ott lett volna a helye velük lányokkal, most pedig úgy támaszkodott az ajtófélfának a reggel fölvett fehér pólójában és farmernadrágjában, mint aki egyáltalán nem tartozik hozzájuk. Még az övtáska is rajta volt, bár legalább nem a régi, amit évek óta nyűtt már, hanem amit Niala adott neki kölcsön még a nyaralás elején, mert ők teljesen elfelejtettek övtáskát venni neki.

– Mohi… – szólalt meg Georges –, azt mondtad…

– Jól van, tudom – emelte föl a kezét Mohi megadóan –, megyek már.

Azzal fölvette a székről a sötét nadrágját és a legszebbik blúzát – Niala választotta ki őket reggel – és beballagott a fürdőszobába.

– Szegénykém – mondta Blanche együttérzőn. – Legszívesebben elvinném így, ahogy van… gondoljanak, amit akarnak.

– Ugyan – mosolygott Georges –, nincs semmi baj ezzel a blúzzal és nadrággal. Egyáltalán nem kényelmetlenek. Még így is némi feltűnést fog kelteni. Ha farmerban jönne, azért érezné rosszul magát, mert mindenki őt bámulja.

– Miért bámulnák? – kérdezte Niala. – Ez itt a Côte d’Azur, mindenfelé tele extravagáns milliomosokkal. Ha valaki egy kétméteres répával a fején mászkál, a rendőr tiszteletteljesen szalutál neki.

– Persze, Nicole, csak azok felnőttek. Az emberek is másképpen bámulják meg őket, és ők is másképpen reagálnak rá.

– Én se vagyok felnőtt, és rá se hederítek, ha bámulnak. Majd Mohi is megtanulja.

– Nem hiszem, hogy a ma este lenne a legjobb alkalom az elkezdésére.

Niala fürkészőn tanulmányozta szülei arcát.

– Igazán elárulhatnátok már, hová megyünk.

– Szó se lehet róla. A meglepetés az meglepetés. Már így is túl sokat tudtok.

– Semmit se tudunk – vetette ellene Niala, de Kissy éppen ekkor jött rá mindenre. Elegánsnak kellett lenniük, és nem tanácsolták nekik délután, hogy édességet egyenek, legföljebb egy fagyit. Ha ismerné a környék vendéglátóhelyeit, ennyiből ki is találhatná, hova mennek. Bár persze az is igaz, hogy nagyon sok van belőlük, lehet, hogy az olyan kategóriájúakból is, ahová így kell öltözni. Annyi biztos, hogy valami jobb helyen fognak vacsorázni.

Amikor pár perc elteltével kinyílt az ajtó, az egész társaság elnémult. Talán az egész város. De Kissy az első néhány évszázadban nem is érzékelte a csendet, csak nézte döbbenten Mohit, nézte és le nem tudta venni róla a szemét.

Mintha egészen másvalaki libbent volna elébük. Nem is hasonlított arra a kiskölyökre, akit ismertek. Egy kislány volt, egy csodaszép nőpalánta.

Szó se volt blúzról és nadrágról, ezen a meglepetésekkel teli nyáron ez volt a legnagyobb meglepetés, ami érte őket. Mohi ruhában volt – méghozzá valami valószínűtlenül gyönyörű ruhában. Világoskék volt, éppen olyan árnyalatú, mint a szeme, finom fehér tülldíszítéssel a dekoltázsban, az egyik vállán apró virággal a saját anyagából – muszlin, ismerte föl Kissy egy idő után, olyan könnyű anyag, mintha Mohi az égbolt egy darabkáját szakította volna le egy nemtörődöm mozdulattal. A lábán könnyű vászoncipő, pontosan ugyanaz az árnyalat, a hajában szalag, kis masnival oldalt. Nem az az olcsó hajpántocska, amit Párizsban vettek, ez maga is egy kis műalkotás volt.

És egy vagyonba kerülhetett, döbbent rá hosszabb idő után, amikor már lélegezni is tudott. De hát honnan… ó, persze. A kaszinó, a monacói rulettnyeremény! Nagy része rámehetett, talán az egész.

Már évezredekre nyúlt a csend. Az első szót Blanche ejtette ki.

– Elbűvölő – suttogta. – Elbűvölő.

Igen, Mohi valóban elbűvölő volt ebben a költeményben, kipirult arcával, csillogó szemével, ahogy a hatást leste az arcokon. De Kissy ösztönösen megérezte, hogy Blanche nemcsak, vagy talán nem is elsősorban az esztétikai élményre gondolt.

Alighanem Blanche-ban is élt az a vágy, ami benne, Kissyben, bár egyikük se mondta ki: jó lenne, ha ezen az estén Mohi kevésbé fiúsan öltözne. Blanche-ban még erősebb lehetett, hiszen ő tudja, hova mennek. De hát nem látták értelmét kimondani, Mohi úgyis a saját feje után megy, és az öltözködésben végképp nem lehet hatni rá. Ő pedig, lám, teljesítette ki nem mondott vágyukat, méghozzá nem is akárhogy, elköltött egy vagyont erre a ruhára, és vállalta, hogy egész este másvalakinek fog látszani. Kissy úgy érezte, jobban szereti Mohit, mint eddig bármikor, mint valamennyiüket együttvéve, legfeljebb Martin kivételével.

Csak ekkor volt képes elszakítani a tekintetét Mohitól és ránézni a többiekre. Mindenki arcán ugyanazt a döbbent csodálatot látta. Csak egy arc különbözött a többitől. Nialáé. Ugyanúgy el volt ragadtatva, mint mindannyian, de könnyek csillogtak a szemében.

Igen, mindannyian meg voltak hatva, de Kissy hibázott, amikor a meghatottságnak tudta be Niala könnyeit. De ezt csak sokkal később tudta meg.

Mohi szemlátomást többre értékelte a megjelenése kiváltotta csendet minden dicshimnusznál. Ünnepélyes csendben vonultak ki a kocsihoz és szálltak be. Georges indított, s ekkor megszólalt Nimby:

– Szent merevlemez!

Blanche elnevette magát, ő még nem hallotta ezt. – Mi történt?

– Georges, ne indulj még el, légy szíves. – Nimby a szavaival egyszerre nyitotta az ajtót. – Máris jövök.

Egy percen belül visszatért, a fényképezőgépét lóbálva.

– Szóval amíg Mohira vártunk – ült vissza a helyére –, én a videoüzemmóddal bíbelődtem, és letettem a kamerát a kisasz-

talra, hogy fölvegye Mohit, amikor kilép. Aztán ott felejtettem…

Georges már elfordította a kulcsot, de most hirtelen visszafordította, és Nimbyre meredt a tükörből. Blanche hátrafordult az ülésen. Az egész csapat Nimbyre bámult.

Nialának remegett a hangja, amikor megszólalt:

– És fölvette?

Nimby rávigyorgott.

– De föl ám!

– Nimby, te… te… – Niala hirtelen fölrántotta az ajtót a maga oldalán és kiugrott a fűre. – Gyere! Szállj ki!

Nimby kimászott, Niala pedig átölelte és két hatalmas csókot cuppantott a képére.

– Gyere velem…

Karon ragadta a fiút, s eltűntek a házban. A társaságon derültség hullámzott végig.

Csend lett. Kissy folytatta eddigi tevékenységét: gyönyörködött Mohiban. A kislány úgy ült ott, mint aki nem törődik a világgal, de láthatóan nagyon élvezte a helyzetet.

Georges szólalt meg halkan:

– Nagyszerű dolog ez a modern technika…

Kissy érezte, hogy a nap lemosolyog rájuk az égről.

Nialáék mintha hamarabb jöttek volna vissza, mint ahogy elmentek. Beszálltak, Niala becsukta az ajtót és ragyogó szemekkel újságolta:

– Lejátszottuk, csodálatosan sikerült. Átvittük a házi hálózatra és mindannyiótoknak elküldtük levélben. Most már biztonságban van – nem lett volna nyugtom, ha csak egyetlen példány van belőle. Tetőtől talpig látszol rajta, Mohi.

Kissy fölfigyelt valamire, ahogy Niala Mohihoz szólt most. Mintha valami végtelen gyengédség csendült volna a hangjában. Nem volt biztos benne, de úgy érezte.

Végighajtottak a tengerparton, majdnem a reptérig, aztán bekanyarodtak egy utcába, s egy hatalmas térre értek.

– A Masséna tér – mondta Georges. – Nizza főtere és egyik legszebb helye.

Tényleg nagyon szép volt, nagy szökőkutakkal, rengeteg virággal mindenütt, de valahogy egész más, mint a párizsi terek.

Georges elhaladt a tér egy része mellett és befordult egy széles főútra. Ahogy lassított, hogy leparkoljon, Niala kapkodni kezdte a fejét.

– Te jó ég… csak nem ide Plumailhez jövünk?

– De – ismerte el Blanche, miközben a kocsi beállt a parkolóba. – Nem jó?

– De! – nevetett Niala. Hátrafordult hozzájuk, úgy magyarázta: – Christian Plumail világhírű séf, Nizza egyik büszkesége. Fantasztikus a konyhája. Anya, apa, ez óriási ötlet volt!

Plumail étterme szemlátomást exkluzív hely volt, Kissy gyakorlott szeme már kívülről felmérte. Hát még amikor beléptek. Egy előzékeny fiatalember azonnal eléjük sietett, köszöntötte a doktornőt és a kapitány urat, külön D'Aubisson kisasszonyt, és az asztalukhoz kísérte őket. Nem mutatkozott be, tudták a nevét: Jean-Pierre-nek szólították.

Az asztalnál Blanche nyomban átvette az irányítást. Ő ült az asztal egyik végére, Georges a másikra; az asztal mentén sorba ültette Pit, őt, Mohit és Nialát, a másik oldalon Angélique-et, Martint, Nimbyt és Chantalt. Kissy elkapott egy szemvillanást anya és lánya között, egy hangtalan, gyors megbeszélést, aminek láthatóan Mohi volt a tárgya. Világos. Biccentett Blanche felé, aki elmosolyodott, tehát vette az üzenetet. Ő is segíteni fog.

Georges végignézett a társaságon.

– Plumail nagyszerű konyhát visz – mondta –, érdemes mindent megkóstolni. De ha bárkinek bármi nem ízlik, nyugodtan hagyja ott. Az ételsort már összeállítottuk; ilyen alkalmakkor így szokás. Remélem, mindenkinek kedvére lesz.

Az első fogás homársaláta volt. Kissy evett már homárt, Chantal és Martin is, meg persze D'Aubissonék, akik nem először jártak itt, de Niala egy kezén meg tudta volna számolni, hányszor evett Plumailnél. A többiek meglehetős óvatossággal ismerkedtek vele. Kissy vigyázott, el ne mosolyodjon. Nem szabad kinevetni őket, a legtöbb emberben van némi tartózkodás, mielőtt nekiáll megenni egy olyan állat húsát, aminek négynél több lába van, hát még ha félméteres bogárra emlékeztet. Ámbár Kissy nem is nagyon emlékezett, milyen is egy homár. Itt a tányéron semmivel se hasonlított jobban az eleven ál-

latra, mint a bifsztek a marhára. Csinos rózsaszínű húsdarabok zöld salátaleveleken.

– A burgonya igazi különlegesség – mondta Blanche. – Noirmoutiers-ről, egy atlanti szigetről származik, és csak ilyen helyeken lehet megtalálni, mint Plumail.

Kissy a szeme sarkából Mohit figyelte, aki a körettel kezdte, az első falat után helyeslően bólintott, aztán kivett egy kis darab húst és óvatos szimatolgatás után bekapta. Amikor fölfedezte a burgonya között a szarvasgombát, Niala rögtön megmondta, mi az.

– A mártásban is van – tette hozzá. – Ez adja az ízét, meg a rákpáncél.

– Ruhát még úgyse ettem – mondta Mohi, és megkóstolta a mártást is.

Az első fogás mindenkinek megelégedésére szolgált, ahogy Georges kifejezte véleményüket Jean-Pierre-nek, amikor az feltálalta a levest.

– Hideg paradicsomleves zellerrel és vörös márnával – jelentette be.

– Túl sokat késtünk – állapította meg Nimby. – Már kihűlt a leves.

– Ezt így eszik – nyugtatta meg Blanche.

– De miért fehér? – kérdezte Mohi a tányérját szemlélve.

– Mert fehér paradicsomból van.

A leves alatt nem beszélgettek, szótlanul ettek. Kissy magában megállapította, hogy az *haute cuisine*-t Nimby se ismeri még. Persze nem csoda, a szülei nem azok az emberek, akik ilyen helyekre járnak. Ami azt illeti, az övéi se nagyon, őket sehol nem szólítja néven a pincér. Ahhoz képest jól tájékozódik, ő is egyből tudott mindent a homársalátáról, a levesben is rögtön beazonosította a rozmaringillatot. Talán neki ehhez van valami tehetsége, ahogy Mohinak az idegen helyek megismeréséhez vagy Nialának ahhoz, hogy az ember veséjébe lásson.

Jean-Pierre feltálalta a halat: St. Pierre, kagylólevesben párolva. Ennek kimondottan örült, szereti a halat, meg a kagylót is. Mohi nagyon gyanakodva nézte a tányérját, ő pedig rögtön elmagyarázta neki, mi micsoda, a hal, a kétféle kagyló, a kürtcsiga, az edénykében a levesből készült sárga mártás, a pohárban a majonézes saláta. Mohi bólintott, aztán megkóstolta a halat,

kicsit megmerítve a mártásban. Amikor betette a szájába, Kissy elkapta a feje fölött Niala elismerő pillantását.

– Azért kár – szólalt meg ekkor Angélique –, hogy ez valamennyire búcsúvacsora is.

– Nem egészen – Georges fölemelte a kezét. – Egyrészt még van egy egész napunk, azonfelül pedig csak a nyaralástól búcsúzunk, nem egymástól.

– Persze hogy nem, de… vagy hogy érted ezt? – Angélique hirtelen fölfigyelt valami hangsúlyra.

– Sokat beszélgettünk Nimby ötleteiről, és egyre inkább úgy gondoljuk Blanche-sal, hogy érdemes lenne belefogni. Függetlenül attól, hogy Françoise holnap már aligha figyel meg Sylvie körül bármi érdekeset.

– Hogy érted azt, hogy belefogni? – kérdezte Mohi.

Egyszer, sokkal később, eszébe jutott ez a pillanat és megkérdezte róla Vanessát. Nem, Mohi igazából nem volt jó színész, csak jó pókerarca volt – zárkózott természet volt. Ez okozta, hogy még a közvetlenül mellette ülő Kissy se látott semmi különöset az arcán. Pedig Mohiban ekkor támadt föl a remény, hogy talán nem kell mindörökre búcsút vennie Beaulieu-től.

– Nos – mosolygott Georges –, azt szokták mondani, hogy evés közben nem szabad üzletről beszélni… de ez talán lehet kivétel. Blanche-sal úgy gondoljuk, hogy valamilyen formában meg kellene valósítani Nimby ötleteit. Mármint eredetileg a te ötleted volt – Nicole elmondta –, de most a konkrét műszaki ötletekre gondolok. – Végigpillantott az asztalon és megkereste tekintetével Jean-Pierre-t, aki bólintott, s máris jött leszedni a terítékeket.

– Milyen formában? – kérdezte Mohi, mit sem törődve a pincér jelenlétével.

– Nem tudom, Mohi. Úgy gondoltuk, hogy szerveznénk majd egy találkozót mindannyiótok szüleivel, és kialakítanánk egy épkézláb koncepciót.

– No, az enyémekkel aligha – felelte Mohi vállat vonva.

– Nem baj. Nélkülük is elegen leszünk.

Jean-Pierre közben elment, s egy pillanat múlva vissza is tért.

– Fényezett galamb fügével, rókagombával – jelentette be szertartásosan.

– Hány fogás van tulajdonképpen? – kérdezte Nimby meglepve.

– Még akad egypár – mosolygott Blanche.

– Ez galamb? – nézte Mohi furcsálkodva a kis aranybarna valamit.

– Igen – bólintott Niala. – A melle húsa. Mézzel sütötték, attól csillog ennyire. Ez itt füge – mutatta saját tányérján a gyümölcsöt – borban párolva. Ezek a kis sárgák rókagombák, vajban átsütve. A díszítés pedig balzsamecet.

Mohi összehúzott szemöldökkel nézte a tányérra húzott fekete vonalakat; eddig alighanem azt hitte, hogy festve vannak. Legalábbis ugyanolyan képet vágott, mint Kissy, amikor először találkozott így díszített tányérral, és ő pontosan ezt hitte. Már kérdezni akart, de Niala folytatta.

– Igazi különlegesség. Tulajdonképpen szőlőlé, pontosabban must, de nem erjesztik meg, hanem speciális módon kezelik. Csak Olaszországban készül néhány helyen.

– Honnan tudsz te ilyeneket? – kérdezte Pi, miközben Kissy megállapította, hogy a rókagomba isteni.

Niala rámosolygott; Kissy a szeme sarkából látta ezt a mosolyt, és arra gondolt, hogy ez most nem a kérdésre adandó válasz tartozéka, hanem külön Pinek szóló, ragyogó szép mosoly.

– Nehéz lenne felsorolni, amit én még nem tudok a szakácsművészetről, legalábbis elméletben.

– De Isabelle néni nem visz ilyen konyhát – jegyezte meg Chantal.

– Nem, mert nincs rá igény, mi kimondottan kispénzű vendégekre szakosodtunk. De szezonon kívül, ha összejön a rokonság, egészen különleges ételek is asztalra kerülnek. Ne higgyétek például, hogy az ifjabbik Bourridon csak a kolbászsütéshez ért.

Kissy máskor eltöprengett volna, ki is lehet az ifjabbik Bourridon, ő az öregebbiket se tudta hova tenni – de ez most nem érdekelte. A füge is nagyon jó volt, a hús is, de a gombával egyik se versenyezhetett. A sütés mit sem vett el a zamatából és a finom kajsziillatból, talán még erősítette is. Mindig szerette a rókagombát. Egyszer vesz egy ládával és addig kísérletezik, amíg meg nem tanulja így sütni. Ezt meg is mondta, amikor a harmadik gombát is megette. Kár, hogy csak ennyi volt.

– Majd segítek – mosolygott Blanche –, vagy még jobb, ha megkéred Isabelle nénit.

– Vagy Alexet – szúrta közbe Mohi.

Kissy ma este semmin nem csodálkozott Mohival kapcsolatban. Még azon se, hogy ismeretei vannak Alex gombasütési tudományáról, holott semmiféle hasonló ételt nem ettek egész idő alatt – *erre* azért ő is emlékezne.

Az meg már egészen természetes, hogy Mohi ismeri Alexet, neki meg fogalma sincs, hogy az kicsoda.

A következő fogás marinált kecskesajt volt; Mohinak már az is újdonságot jelentett, hogy a szendvicset fapálcikára szúrják. Niala elmagyarázta, hogy a kenyéren fügebél van, egy kis mustárral keverve, a falatkák mellett fekvő halmocska pedig körte, némi balzsamecettel, amit már Mohi is ismerősként üdvözölt.

Míg ezt megették – nem tartott soká, három kis kenyérkarika –, Pi hozta megint szóba a korábbi témát.

– Hogy jutottatok erre a gondolatra?

– Nem is tudnám már megmondani – tűnődött el Georges. – De alighanem Sylvie lehet az oka. Az most mindegy, hogy ki ő valójában… az a lényeg, hogy nagyon is hihető mindaz, amit gondolunk róla. Ha ő nem is követett el semmit, elkövetheti más. A jelenség az, ami számít.

– Rebarbarafánk friss málnapürével – szólt Jean-Pierre. Ezt még Mohi is értette, a fánkok köré hintett porban azonnal felismerte a csokoládét, és vidáman hozzálátott.

– S mit akarnátok csinálni? – kérdezte Angélique.

– Mindenképpen valamiféle szervezetre van szükség – felelte Georges, megmerítve egy fánkot a málnás tányérkában. – Nimby elgondolását máshogy nem lehet megvalósítani. Az üzemeltetők jóváhagyására, sőt aktív közreműködésére van szükség, ők pedig nem fognak tárgyalni egy maroknyi lelkes magánemberrel. Legjobb lenne egy alapítvány, ami egyúttal a költségeket is finanszírozni tudja. Mert azok lesznek bőven.

– De D’Aubisson kapitány úr! – szólt rá Niala.

– Jól van – nevetett Georges –, hagyom az üzletet. Akkor hát, kedves Jean-Pierre, hozhatja a meglepetést.

– Hogyhogy – suttogta Mohi –, hát az eddigiek nem voltak mind meglepetések?

A pincér ezúttal sötét színű tányérokat hozott, rajtuk egy-egy tortacikkel.

– Sárgabarackos *crème brulée* torta.

Nagyon jól nézett ki, a barack nem lekvárként volt rajta, hanem fél gyümölcsök formájában, vaníliakrémmel fedve. Mohi és Nimby teljesen el volt képedve a torta köré hintett porcukortól, amiben kis levélke alakú lyukakon tekintett rájuk a tányér barnája. – Nagy munka lehetett – dünnyögte Mohi –, így körbeszórni a lyukakat.

Kissy elfojtotta mosolyát, de mielőtt elmagyarázhatta volna, Georges fölemelte poharát – senki nem fogyasztott alkoholt, különféle ásványvizeket ittak egész este – és azt mondta:

– Igyunk az ünnepeltek egészségére! Françoise és Nicole, éljetek sokáig, a torta után nagy mennyiségű felköszöntő puszit vehettek át. Az én ajándékom az, hogy egy hosszú, gyönyörű szóvirágokkal teli, magasröptű ünnepi beszédtől kíméllek meg benneteket!

Megtapsolták.

Vasárnap, gondolta Kissy, amikor fölébredt és az ablakra pillantott, a kinti zöld tengerben kergetőző napfényre. Vasárnap… a nyaralás utolsó teljes napja. Holnap reggel még láthatja ezeket a gyönyörű zöld-arany fényeket, még teleszívhatja a tüdejét finom tengeri levegővel, aztán vége. Amikor otthon készülődött, csomagolt, még sejtelme se volt, hogy milyen otthonosan fogja érezni magát. Legszívesebben haza se menne.

De a következő órákban már nem ért rá, hogy ezen töprengjen. Az események átvették az irányítást.

Amikor kilépett a szobájából, virágeső fogadta… szent ég, hiszen születésnapja van, ma tizenhárom éves, teljesen megfeledkezett… vagyis hogy nem feledkezett meg róla, csak úgy érezte, mintha tegnap már meglett volna a születésnapja. A csodálatos vacsora után mindenkitől kapott gratuláló puszit, a végére olyan piros volt, mint a naplemente. Nialára inkább csak Pi gratuláló puszija hatott, nagyon csillogott tőle a szeme, de Blanche-nak sikerült elterelnie róla a közfigyelmet.

Reggeli közben telefonált Françoise Laval, és az izgatottságtól a szokásosnál is bőbeszédűbben adta elő, hogy Sylvie kibérelt egy házikót a hegyekben, el is mondta, hogy hol, de Kissy-

nek persze az nem mondott semmit; nem most bérelte, már jó néhány napja, de Françoise ma reggel találta meg takarítás közben a kulcsot, fölismerte, mert egy malacfej van rajta, megkérdezte a tulajdonost – mondta a nevét, de Kissy azonmód elfelejtette –, és kiderült, hogy bérbe adta a házát Hendriksennek. És tegnap látta egy kocsikölcsönző autójában, akkor nem tulajdonított jelentőséget a dolognak, de most már világos, hogy a kettő összefügg, és mit tegyenek most, jajistenem?!

Niala roppant komolyan elmagyarázta Françoise-nak, hogy a két dolog csakugyan összefügg, az a ház fél nap lenne gyalog, hisz végig hegynek fölfelé kell menni, világos, hogy ha kibérelte, kocsit is bérel, hogy odajusson. Ha enni akar, vagy akár csak ágyban aludni, akkor mindennap le kell jönnie a városba, mert abban a vityillóban nincsen semmi, csak lomok.

Ekkor tette föl Françoise Laval azt a kérdést, amivel emberek sorsát fordította meg és keresett ötszáz eurót.

– Én is tudom, hogy csak lomok vannak ott. De akkor miért bérelte ki? A panorámában ingyen is gyönyörködhet.

Niala kicsit hallgatott.

– Nem tudom – felelte aztán.

– Hát én se, de annyit mondok, az az ember nem jár egyenes úton. Ha nektek volnék, én körülnéznék abban a vityillóban. Magam is megtenném, csak biciklivel elég hosszú az út, s amennyit rohangálok, hát munka után nem szívesen kerekeznék föl a hegyre.

Hát igen, gondolta Kissy részvéttel, ilyenkor szezonban minden panzió gőzerővel működik, Jeanne-nak és Luiginek sincsen pihenőnapja. Pihennek eleget télen, amikor alig van vendég, és az a kevés is kénytelen ellátni magát – igaz, kevesebbet is kell fizetniük.

Niala valami olyasmit felelt Françoise-nak, hogy átgondolják a dolgot, és elbúcsúzott tőle.

– Szerintem fölmehetnénk arra a hegyre – mondta Martin. – Még egyszer megnézzük a kilátást és megnyugtatjuk magunkat Sylvie felől.

– Meg Françoise-t – tette hozzá Angélique.

– És az is lehet – gondolkodott el Nimby –, hogy találunk valami gyanúsat.

– Úgyis vágytam már egy kis testmozgásra – mondta Mohi olyan hangon, amiből világos volt, hogy a testmozgás verekedést jelent.

– Jól van hát – adta be Georges a derekát –, fölviszlek benneteket. De ha bármi gyanúsat találtok, kénytelenek lesztek holnap reggelig kinyomozni az egész ügyet, mert én a shindytek miatt nem mondom vissza az amerikai utat. Holnap délben indul a gépünk New Yorkba – ez a végső határidő.

A viharvert Volkswagennek igencsak meggyűlt a baja a szerpentinnel, némelyik szakasz elég meredek volt. Georges kicsit morgott magára, jöhettek volna a hosszabb úton is, most aztán harcolhat a kocsi súlyával és a motor életkorával.

– A végén kénytelen leszek új kocsit venni Mathieu-nek, anynyira tönkrenyúzzuk szegényt…

Blanche legyintett. – Ő is nyúzta éppen eleget. Hogy mást ne mondjak, oda-vissza átkelt vele a svájci Alpokon, pedig már akkor se volt fiatal a kocsi.

– És ecettel porlasztotta közben a sziklákat? – kérdezte Chantal.

– Nem – nevetett Blanche –, mindig azon az útvonalon ment, ahol Hannibál már megcsinálta.

A következő percekben Chantal elmagyarázta Mohinak, aki még nem hallott erről, hogy Hannibál annak idején elefántokkal kelt át az Alpokon, hogy megtámadja Rómát, és a legenda szerint ecettel porlasztotta útjában a sziklákat. Ami persze képtelenség, ha az ecet képes lenne is feloldani a követ, akkor is hallatlanul nagy mennyiség kellene egy soktonnás sziklához, és rengeteg idő. De az ókorban hittek az ecet ilyen képességeiben.

– Képes is rá – mondta Nimby. – De csak nagyon magas hőmérsékleten. Ha például egy száztonnás szikla tetejére öntesz néhány liter ecetet, aztán jól fölhevíted őket egy tíz megatonnás atombombával, nem lesz meg a sziklád.

– Az biztos – felelte Chantal nagyon komoly arccal. – Sőt ha ecet helyett például egy tízcentest raksz oda, pontosan ugyanaz fog történni.

– Nem – vitatta Nimby –, akkor ott marad a szikla. Nem várhatod el tőle, hogy vacak tíz centért elsétáljon onnan.

Így csevegve értek föl a hegytetőre, ami nem kis megkönynyebbülést jelentett Georges-nak és a kocsinak is. A házacska egy erdősáv szélén állt, nem messze egy hegyi pataktól. Igazából nem is ház volt, csak amolyan fészer, ahova be lehet húzódni rossz idő esetén, némi szerszámokat tartani benne meg ilyesmit. A gazdája csak akkor járt itt, amikor a kertjében dolgozott, de nem lehetett nagy szüksége rá, ha kiadta. Ablaka is csak egy volt, az se nagy.

Odabent nem tudtak körülnézni, lakat volt a bádoglemez ajtón. Voltaképpen már a fészer körül is magánterületen tartózkodtak, de senki nem szólhatott érte, nem volt körülkerítve.

Már azon tanakodtak, hogyan tovább, amikor Blanche közeledő kocsit vett észre. Még egészen aprónak látszott, de Kissy tudta, hogy itt a hegyekben villámgyorsan zsugorodni kezd minden, amint egy kis magasságkülönbség támad.

– Akármi legyek, ha nem Sylvie az – mondta Nimby, akinél mindig volt távcső, s most is egy pillanat alatt elővarázsolta. – És valaki ül mellette… várjatok egy percet…

– Dehogy várunk! – csattant föl Mohi. – Tűnjünk el innen! – Mindenki értetlenül bámult rá. – Nem értitek? Tetten kell érni, különben nem jutunk semmire.

– Igazad van – szólalt meg Niala. – Gyerünk be az erdőbe! Apa, vidd a kocsit!

A metálkék Fiat fölért az emelkedő tetejére és beállt a fészer elé. A túloldalon nyílt az ajtó először, az egyetemista külsejű fiatalember kiszállt, aztán megkerülte az ajtót. Kinyitotta a fészer felőli ajtót is, amin egy kislány szállt ki. Tényleg kicsi volt, kisiskolás. Egyikük se nézett körül, ahogy bementek a fészerbe. Sylvie-nek nyilván kulcsa volt a lakathoz, de az erdő felől nem látszott, ahogy kinyitja.

– Fölfordul a gyomrom az ilyenektől – mondta Blanche. – Szabadítsuk ki gyorsan!

– Szó se lehet róla – állt föl Mohi. A többiek is lassan föltápászkodtak a fűben lapultukból. – Tetten kell érni, különben az ügyvédje mindent kimagyaráz. Mint Sheilával.

– Mi az, hogy tetten érni?! – kiáltott föl Blanche fojtott hangon. – Azt akarod, hogy…

– Nyugodj meg – lépett oda Georges. – Itt hideg fejre van szükség. Mohinak igaza van. Adjunk a pasinak mondjuk két percet. Ennyi elég, hogy egy-két ruhadarabot levegyen a gyerekről, de kárt még nem tehet benne.

– Stop! – szólt közbe Nimby. – Én mértem az időt, már másfél perce bent vannak. Izzítsátok be a videókat és gyerünk!

– Én nem videózok – felelte Mohi már a fészer felé osontukban –, én fogom lecsapni. Fogd ezt meg, Pi!

A férfi odanézett és átvette a feléje nyújtott követ.

– Kösz.

Georges kezében egy jókora villáskulcs volt a kocsiból. Kissy gyakorlott mozdulatokkal kapcsolta be és állította videóra a fényképezőgépét. Már a fal tövében guggoltak.

– Georges és Mohi, gyertek velem az ajtóhoz – kérte Pi. – Kissy is egy videóval. Blanche, te magas vagy, próbálj az ablakon át videózni. A többiek legyenek ott mindenütt.

Beszéd közben már meg is kerülte a fészert, a többiek a nyomában. Mohi előresietett és megnézte, hogy az ajtó nyitva van-e – zárva volt, vagyis belülről lelakatolva.

– Oké – suttogta Georges –, videózzátok, ahogy betörjük az ajtót!

Kissy már Mohit is filmezte, s vigyázott, hogy a képmezőben legyen a villáskulcs, amint lesújt az ajtó felső zsanérjára. A fémes csattanás ágyúdörejként visszhangzott végig a hegyvidéken, talán még a parton is hallották. Aztán egy tompább robaj, amint Pi rávág a kővel ugyanoda, s a következő pillanatban megint lecsapott a villáskulcs. Bármit csinált eddig Sylvie, biztos, hogy abbahagyta, gondolta Kissy. Az is lehet, hogy kiabál valamit, de ebben a lármában úgyse hallani.

A kulcs harmadik ütésére a zsanér megadta magát. Georges belerúgott az ajtóba, ami bezuhant a fészerbe és elterült a földön. A már készen álló Mohi elsőként rontott be, a férfiak közvetlenül a nyomában. Kissynek csak arra volt ideje, hogy közelebb sietve videóra vegye a helyiség közelebbi végében álló fényképezőállványt és megkeresse a kamerával a kislányt, aki a másik végében állt, teljesen felöltözve, amikor úgy megtaszították, hogy nekipenderült a falnak.

Sylvie kirontott a fészerből és Kissyt, majd Chantalt félrelökve keresett kiutat a csapat tagjai közül. Martin megpróbálta elgáncsolni, de ő résen volt és átugrotta az elébe nyújtott lábat.

Kissy gyorsan visszanyerte egyensúlyát és futásnak eredt. Nem figyelte, ki mit csinál; csak utólag állították össze, hogy ki hol volt.

A házban levők jó néhány másodpercet vesztettek azzal, hogy Sylvie egymásnak lökte a két férfit, akik ilyenformán elállták a beljebb levő Mohi útját is. Aztán kirohantak és követték Hendriksent. Georges ledobta a villáskulcsot a fészer előtt, hogy ne akadályozza a futásban; Pi ugyanezt tette a kővel. Mohinak rövidebb volt a lába, de több a gyakorlata, s már az első métereken megelőzte a többieket.

Blanche és Angélique némi tétovázás után besietett a házba, hogy gondjaikba vegyék a kislányt.

Chantal az erdőszélen, Martin az úton eredt Sylvie nyomába.

Niala a kocsijukhoz sietett, mert nem tudta, apja nem hagyta-e benne a kulcsot. Miután látta, hogy nincs ott, követte a többieket.

Nimby nem próbálkozott az üldözéssel. Hátizsákjába tette a villáskulcsot, hogy később ne legyen gond rá, aztán megnézte a Fiatot. Benne volt a kulcs, ezért kivette, hogy ha Sylvie valami kerülővel visszatérne, ne tudja elvinni a kocsit. Aztán leült a motorháztetőre és hívta a rendőrséget.

– Rendőrség, miben segíthetek?
– Itt Antoine Blanchard. Egy gyerekmolesztálót üldözünk, szeretném, ha feljönnének a hegyre.

Az ügyeletes összeráncolta a homlokát.

– Van ott a közelben valami felnőtt?

– Öt is, de nem érnek rá. Kettő a kislányt ápolja, kettő üldöz, egy pedig menekül előlük. A rossz fiú egy dán turista, K. Hendriksen, a Cartier-panzióban lakik. A jók közül talán ismeri D’Aubisson kapitányt és a feleségét, dr. Blanche Claudelt.

Az ügyeletes még jobban ráncolta a homlokát, de már egészen más okból. Ismerte D’Aubissonékat, és nemigen gondolta, hogy egy tréfacsináló pont őrájuk hivatkozna.

– Hol vagy?

– Valamilyen Dubonnet fészere előtt, Beaulieu fölött a nagy hegyen.

– Tudom, hol van – felelte az ügyeletes, akit Micheline Dubonnet-nak hívtak. – Mindjárt ott lesz egy kocsink.

Válasz nem érkezett, csak zörejek, zúgás a telefonból, mint amikor a bekapcsolt készüléket ledobják, fölemelik. Aztán fojtott káromkodás, és hirtelen a fiúhang megint, rémülten.

– A francba… szóljon a mentőknek is! Két kocsival jöjjenek!…

Kissy nagyon örült, hogy két feje van megint. Az egyik a lábait irányította, hogy minél gyorsabban rohanjanak és föl ne bukjanak valami göröngyben. A másik pedig egyenként regisztrálta a többiek hollétét, amikor észrevette némelyiküket, aggódott a kislányért, de még olyasmire is jutott ideje, hogy gondoljon a kamerára, ami továbbra is ott volt a kezében és nyilván kusza összevisszaságot vesz, de ez egyáltalán nem baj, majd kelleni fog, ha utolérik Sylvie-t.

De Sylvie jó futó volt, messze maga mögött hagyta a férfiakat, a többiek pedig még jobban le voltak maradva. Már a pataknál járt, legalább fél perc előnye volt. A patak túlpartja meredeken emelkedett, s a tetején erdő. Ha eljut odáig – Kissy második feje világosan tudta –, akkor beveszi magát az erdőbe, ahol könnyen szem elől téveszthetik.

De egyszer csak valahonnan oldalról felbukkant egy apró figura, és valósággal nekivágódott Hendriksennek, aki majdnem elesett. Kissy már képtelen volt tovább rohanni. Inkább megállt és videózott, bár úgy fújtatott, hogy ugrált a kezében a kamera.

Hendriksen visszafordult és meglendítette a karját, de Mohi kitért az ütés elől. Megint nekiugrott a férfinak, aki fölkapta és ellódította a levegőben. Kissynek úgy tűnt, mintha lassított felvételen látná, ahogy Mohi métereket repül a levegőben, aztán nagy csattanással földet ér a parton, félig a patakban. Kissy felsikoltott és újult erővel rohant feléjük. Hendriksen átlépett a patakon és kaptatni kezdett a meredeken. Már elérte az első fákat, amikor Mohi felkönyökölt fektében. Sylvie után nézett, és meglendítette a karját. A férfi megtántorodott, nekidőlt egy fának, két lépést még állva jött lefelé, aztán belezuhant a patakba.

Kissy nem ment el a patakig, csak Georges-ig, aki már visszafelé jött onnan. A karjában hozta szegény kis Mohit, akinek csupa vér volt a feje, már a férfi ingét is átáztatta. A szeme csukva volt, hangot sem adott.

A négy gyerek szótlanul kísérte vissza a pilótát. Nimby elébük jött és csak annyit mondott, hogy már hívta a mentőket. Chantal volt az első, akinek eszébe jutott, hogy Blanche-nak mégiscsak van valami köze az orvostudományhoz, odarohant a házhoz és szólt neki. Mohi csakhamar a füvön feküdt a fészer közelében, s az asszony szakavatott mozdulatokkal vizsgálta az életfunkcióit.

– Valószínűleg agyrázkódás – mondta aztán. – Felszakadt a fejbőre, de az nem vészes…

– De honnan ez a rengeteg vér? – szólt egy hang, Martiné.

– A fejseb nagyon vérzik, de az nem baj. Megmondtátok a mentőknek, hogy találnak ide?

– Igen – mondta Nimby, de nem is kellett részleteznie, mert már hallatszott lentről a szirénázás.

Pár perc múlva ott voltak, elöl egy rendőrautó, utána két mentőkocsi. A mentők azonnal gondjaikba vették Mohit, Georges pedig megmutatta, hol találják a másik sérültet. Kissynek csak ekkor tűnt föl, hogy Pi nincs velük; a pataknál volt, őrizte Sylvie-t, hogy ha magához térne, el ne szökjön, amíg meg nem, addig meg ne fulladjon. De ahogy a mentőorvos a közelbe ért, otthagyta és futott hozzájuk.

– Mi a helyzet?

– Agyrázkódásnak nézem – mondta a mentőorvos. – A sebet majd össze kell varrni. Melyikük a hozzátartozója?

– Egyikünk sem – felelte Pi. – Senkije sincsen. Jelenleg D’Aubissonékra és rám van bízva.

– Akkor egyikük jöjjön velünk. Talán a hölgy.

Blanche bólintott és máris indult a kocsihoz. Még be sem szálltak, amikor az egyik rendőr visszaért a pataktól.

– Valaki el tudná mondani, mi történt itt?

Georges néhány rövid mondatban elbeszélte.

– Értem. Melyikük az, aki fejbedobta azt az embert?

Georges a völgy felé mutatott. – Ott viszi a mentő.

– Neve?

– Nem sokat ér vele. Tizenegy éves, még nem büntethető.

A rendőr azért fölírta az adatokat.
– Hogy van egyébként a pasas?
– Nem tudom. Nekem az számít, hogy életben van.
– Letartóztatják?
– Mi az hogy! – felelte a rendőr, biccentett és bekopogott a házba. Kijött Angélique, nyomában Chantallal.
– Jó napot kívánok. Úgy értesültem, hogy itt van a kislány, akit az az alak…
– Itt van.
– Szeretnék föltenni neki egypár kérdést.
– Beszél németül?
– Hogyhogy?…
– Úgy néz ki, a gyerek legfeljebb öt szót ért franciául.

– Ich bin Kissy.
– Ich bin Elke.
Kezet ráztak. Már kijöttek a fészerből, jobb lesz a gyereknek a szabad ég alatt.
– Du können der Mann? – kérdezte Kissy. A kislány elmosolyodott, nyilván pocsék a németsége, de hátha megérti. Valamit kérdezett, de abból Kissy egy szót se tudott kivenni.
– Der Mann… mit der Auto – mutatott Kissy a Fiatra. – Du können der Name?
Elke úgy nevetett, hogy majdnem a könnyei potyogtak. Kissy értetlenül nézett a többiekre.
– Mindent hímnemben mondasz – szólalt meg Chantal. – Nyilván nem úgy kell mondani, ezen nevet.
– Hanem milyenben?
– Fogalmam sincs.
– Attól még megérthetné – kezdte Kissy, de ekkor Elke mondott valamit, amiből Kissy csak a Name szót vette ki, és a végén annyit, hogy Peter.
– Der Mann mit der Auto ist Peter? – kérdezte Kissy, aztán megpróbálta angol szórenddel is. – Ist Peter der Mann mit der Auto?
– Ja – bólintott Elke, és hadart valamit.
– Szóval az emberünk a Peter művésznevet használja – mondta a rendőr. – Persze majd lefordíttatjuk a felvételt – pil-

lantott a videózókra. – Egyelőre juttassuk vissza a családjához. Tudni kellene a nevüket.

Kissy gondolkodott egy pillanatig.

– Was ist du Familie Name? – kérdezte aztán, remélve, hogy nem lő bakot. Angolul *family name,* akkor nyilván németül is hasonló.

– Schneider – vágta rá a kislány.

– Elke Schneider? – kérdezte a rendőr, s mikor az bólintott, felírta a nevet egy papírra és elébe tartotta. Elke bólogatott.

– Nagyszerű. Akkor lemegyünk a városba és megkeressük a szüleit. Velünk tudnál jönni? – nézett Kissyre. – Te értesz szót vele a legjobban.

– Én is menni akarok – mondta Angélique. – Én vigyáztam rá abban a sufniban.

– Jó – mondta a rendőr. – Mehetünk?

Indulás előtt a rendőr megbeszélte a társával, hogy ő majd a mentőben kíséri a gyanúsítottat. A másik rendőr azt kérdezte, tényleg egy gyerek dobta-e fejbe.

– Egy tizenegy éves kislány – bólintott Pi. – Méghozzá súlyosan sérülten.

– Hát nem semmi. A doki azt mondja, autóbaleseteknél lát ilyen sebeket. De nincs szerencséje a pofának, megmarad. A fényképezőgépét beraktam a kocsiba – fordult a társához. – Add majd le mint bizonyítékot. Fogadok, hogy fotózott már az emberünk, és simán ráverjük a balhét.

Pár perc múlva Kissy már az autóban ült hátul Elkével, és nagyon örült, hogy a rendőr az enyhébb lejtőt választotta.

– A kislány, aki megdobta a fickót… ja igen, Vanessa, hogy került a karmaiba?

– A karmaiba? – kérdezte Kissy.

– D’Aubisson úr azt mondta, előzőleg dulakodtak.

– Vagy úgy. Üldöztük, és ő érte utol először. Nekirontott, Sylvie fölkapta és eldobta, mint egy labdát – Kissy beleborzongott a visszaemlékezésbe –, akkor esett le és sérült meg.

– Sylvie?…

– Jaj, bocs, szóval Hendriksen.

– Sylvie volt a fedőneve – magyarázta Angélique. – Jó pár napja gyanakodtunk rá. – Elmesélte az első találkozásukat a

strandon. – Majd megkeressük a videót, jól jöhet a bizonyítási eljárásban.

A rendőr egyetértőn dörmögött, nem felelt, mert éppen kanyarhoz közeledtek és egy előttük haladó biciklistára is vigyáznia kellett. Csak később szólalt meg:

– Szóval maguk már nyomoztak utána? Micsodák maguk?

– Csak nyaralók vagyunk – felelte Angélique. – De a barátom és a gyerekek már elkaptak egy ilyen alakot Párizsban, az most alighanem a börtönkórházban nyaral. S mit gondol, ki verte péppé?

– A barátja?

– Csodákat. Mohi, azaz Vanessa, aki kupán dobta Hendriksent. A kislány úgy verekszik, mint Muhammad Ali.

– Hogy mik vannak – mondta a rendőr. – A szülei hol vannak?

– Sehol. Árvagyerek, nevelőszülőkkel él.

A rendőr egy ideig hallgatott.

– Azt mondja, árvagyerek… maguk laknak D'Aubissonéknál, nem?

– A panzióban, de az ő vendégeik vagyunk.

– Akkor ismerem. A feleségem Serge-nél dolgozik, ő mesélte, hogy pénteken járt náluk ruhát venni. Azzal ment be, hogy a legszebb ruhát akarja, ami van a partvidéken, és egy óra hosszat próbált mindenfélét, s a végén csak olyat találtak, amin igazítani kellett. A feleségem elvállalta, mert nagyon sürgős volt neki, aztán késő este jött el hozzánk a kislány, és az övtáskájába rejtve vitte el a ruhát. De fizetni még a szalonban fizetett, és húsz eurót hagyott borravalónak, mint egy királynő.

Kissynek ekkor már patakokban ömlöttek a könnyei. Egyszer csak érezte, hogy Elke simogatni kezdi a haját. Átölelte a kislányt és kitört belőle a zokogás.

Amint leértek a városba, Elke magyarázni kezdett valamit, talán hogy hol szálltak meg – csak hát ők nem értettek belőle semmit. A rendőr elhajtott a Cartier-panzió előtt, de a kislányt nem érdekelte az épület.

– Hülye vagy, Alain – mondta magának a rendőr, azzal fölkattintott egy kapcsolót és előhúzott egy mikrofont.

– Hölgyeim és uraim – szállt a hangja az utcán –, elnézést kérek, amiért zavarom önöket, de sürgősen szükségem van egy német tolmácsra. Valaki, aki beszél németül, lenne szíves a rendőrautóhoz jönni? Köszönöm.

Az utcán hemzsegtek az emberek, akik a felhívás hatására kíváncsian nézegették a kocsit. Egy-két pillanat múlva Kissy észrevett egy fiatal párt, akik céltudatosan feléjük tartottak. A rendőr is látta őket és közelebb hajtott.

– Maguk tudnak németül? – nézett ki rájuk, amikor odaértek.

– Elzásziak vagyunk – mondta a fiú, húszévesforma.

– Remek – mondta a rendőr, leállította a motort és kiszállt. – Laurent tizedes vagyok. Ennek a szöszke kislánynak a szüleit keressük, de csak németül ért. Lennének szívesek megkérdezni, mit tud a szálláshelyükről?

Elke arca fölragyogott, amikor meghallotta anyanyelvét, és megállás nélküli szövegelésbe kezdett. Elég jól le tudta írni a helyet, de az nem volt ismerős a rendőrnek. Végül beszólt a központba és továbbította az értesüléseket.

– Egyelőre nincs ötletünk, Laurent, keresünk, vége.

– Vettem, vége. Figyeljenek csak – fordult a tizedes az elzásziakhoz –, kérdezzék meg, hogy hívják a várost, ahol laknak.

Elke nem tudta. Már kezdett félni, hogy nem találják meg a szüleit. A tizedes elsorolta neki az összes várost a partvidéken Mentontól Cannes-ig, de egyik se volt ismerős.

– Hozhatta messzebbről is – mondta Angélique –, esetleg nem is a parton laknak.

– Szoktak fürödni a tengerben – mondta az elzászi fiú.

A tizedes legyintett. – Tavat vagy folyót is hihet a gyerek tengernek.

– Azt mondja, ők a tengernél laknak, ahol sokkal nagyobb hajók járnak, mint itt, úgyhogy neki ne tanítsa, hogy milyen a tenger.

A tizedes Elkére nevetett, aki visszavigyorgott rá.

– Okos kislány vagy. Csak a szálló vagy legalább a város nevét tudnád!

– Azt mondja, ő se tudhat mindent.

Végül aztán a rendőr hazavitte őket a panzióba. Isabelle néni majd gondját viseli Elkének, s ott jobb helye lesz, mint az őr-

szobán. Az elzásziaknak megköszönték a segítséget és búcsút vettek tőlük; semmilyen részletbe nem avatták be őket.

Isabelle néni lesújtva hallgatta, mi történt Mohival. Még a könnye is kicsordult.

– De hát mit akart az a féreg ettől a szegény kis bogártól? – nézett felháborodottan Elkére, aki ijedten kapaszkodott Nialába. A többiek előbb otthon voltak, mint ők, hiszen a hegyről egyenesen hazajöttek.

– Azt inkább ne részletezzük, madame Girotti – mondta a tizedes. – Nagy szerencse, hogy D'Aubissonék és a barátaik ott voltak. De én most már megyek is. Viszontlátásra.

Isabelle néni először is előkerítette Brigittét, a másik szárnyban lakó osztrák diáklányt, aki jól beszélt franciául, és közölte vele, hogy ha vállalja a tolmácsolást és a gyerekfelügyeletet, ingyen lakik az idő alatt, és a gyerekkel együtt, azaz D'Aubissonéknál kap enni. Persze hogy vállalta. Úgyhogy mindannyian átmentek a villába, ahol Jeanne már tálalta az ebédet. Aránylag jó étvággyal ettek, mert Georges két perccel azelőtt kapott SMS-t Blanche-tól: „közep agyráz seb varrva pár nap megfigy most alsz telef kikap bent maradok b". Kissynek eszébe jutottak azok az SMS-ek, amiket Pitől kapott azon a bizonyos délutánon. „M OK P." Hát ez meg „M OK B" volt, de mekkora különbség van a rövidítéshasználatban is, a tartalomban is…

Elke Schneider nyolcéves volt és Kielben lakott. Az apja neve Johann, az anyjáé Anne. Hogy a szülei mivel foglalkoznak, azt nemigen tudta megmondani. Dolgoznak.

– Az én apám a PR-osztály nyomtatottsajtó-csoportjának médiafelelőse – mondta Chantal. – Én se tudhattam ilyeneket nyolcévesen.

– Mennyivel jobb volt régen – ábrándozott Nimby. – Volt asztalos, kovács meg szabó, és mindenki otthon dolgozott, a gyerekek látták, mit csinálnak a szüleik.

Ekkor már végeztek az ebéddel, Jeanne az asztalt is leszedte, de még ott ültek körülötte, némi gyümölcs, sajt, sütemény társaságában. A rendőrség már megyeszerte kutatott Johann és Anne Schneider után. Georges beszélt a városi kapitánnyal, aki azt mondta, ha hat óráig nem találják meg őket, akkor országos keresést indít és valamennyi tévétársaságnak megküldi Elke

fényképét és az adatokat. Olaszországba egyelőre nem, mert a gyerek határozottan állította, hogy Franciaországba jöttek, és csakugyan franciául tudott pár szót, nem olaszul.

Azt is tisztázták már, hogyan került „Peter” kocsijába. A parton játszott, amikor a férfi arra jött és megkérte, hogy segítsen neki, mert nagy bajban van és csak ő tud rajta segíteni. Elke fölment vele az útra, ahol Peter beültette a kocsijába és meg sem álltak a hegyi fészerig. De azt végül is nem tudta meg, mi volt az a nagy baj.

– Az – mondta Angélique –, hogy senki nem járt arra egy jó éles késsel. Ezt ne fordítsd, Brigitte.

– Jó – mondta a tolmács. Csendes lány volt, szemüveges, fekete hajú, igazi diáklánytípus.

– Tudjátok, mi jutott eszembe? – szólalt meg Nimby. – Lehet, hogy Schneiderék nem is szállóban laknak. Mi se laknánk a panzióban, ha nem lennénk ilyen sokan. Lehet, hogy valaki meghívta és vendégül látja őket.

Kis csend támadt, csak Brigitte halk hangja szólt, ahogy fordította a fiú szavait.

– Akkor pedig – sóhajtott Niala – a rendőrség végigkérdezheti az ország összes szállodáját. Ha a fehér ház a zöld kerítéssel magánház…

– És magánháznál bejelentkezni se kell – mondta Martin.

– Nincs valami különleges dolog a házban vagy a ház körül? – kérdezte Chantal.

– Az apukám autója – felelte Elke Brigittén keresztül.

– Miért, az milyen?

– Gyönyörű. Ezüst színű Honda, barna üléskárpitokkal, és a motorháztetőn apu cégének a neve.

– És az mi? – kérdezték hárman-négyen is.

– Müller, Schneider und Mertens – mondta Elke. Kis csend támadt, aztán Brigittére nézett, hogy miért nem fordít, mintha egy cégnevet le lehetne vagy kellene fordítani.

A nagylány megütközve ült mellette, nem nézett senkire.

– Mi történt? – kérdezték.

– Was ist los? – érdeklődött Elke.

– Én… én *láttam* egy ilyen kocsit!

– Hol?!

– Hiszen ha tudnám…

Niala fölugrott és a számítógéphez szaladt. – Elke, komm… komm hier, bitte.
– Komm *her* – javította ki a kislány, de odament.
– Így írják a nevet? – kérdezte Niala, beírva a Google-ba. Kizárólag németországi találatok jöttek. Pillanatok alatt megtudták, hogy a cég székhelye Kielben van, valamilyen mezőgazdasági gépekkel foglalkoznak, de nem lehettek híresek, mert csak egy tucat találatuk volt, jórészt a saját honlapjukról.
Georges fölkapott egy telefont és tárcsázott, odasétálva Brigittéhez. Amikor egy hang beszélni kezdett, odatartotta a lány füléhez.
– Üzenetrögzítő – mondta az.
Georges bosszúsan letette.
– Vasárnap van – emlékeztette Martin.
– Brigitte – jött vissza Niala az asztalhoz –, hol láttad azt a kocsit?
– Hiszen ha tudnám…
– Várj csak. Az úton haladt vagy parkolt?
– Parkolt. Biztos, hogy parkolt, én a robogó kocsikat nem nézegetem, ezen pedig el tudtam olvasni a címet és a telefonszámot is… persze nem emlékszem rájuk.
– Oké. – Niala leült az asztalra Brigittével szemben. – Mikor volt ez?
– Nem tudom…
– De itt voltál Franciaországban?
– Persze! Otthon nem figyelnék föl rá, hogy német nevek vannak egy autón.
– Jó. Próbáld behatárolni vagy azt, hogy hol láttad, vagy azt, hogy mikor.
Brigitte csak a fejét csóválta.
– Vagy azt – tette hozzá Niala –, hogy mit láttál még ugyanakkor, az autó közelében, ami felkeltette a figyelmedet.
– Azt hiszem, nem az utcán állt, hanem egy nyitott kapu mögött – mondta a lány tétován –, de hát ez bárhol lehetett…
– Nem baj. Már az is jó, ha eszedbe jut valami odafelé vagy visszafelé útról. Valami, amiből kiderül, hogy hol van az a környék.
Brigitte fölemelte egy ujját.

– Várj csak. Én nem jártam eddig túl sokfelé, csak három napja érkeztem.
– Kitűnő! És merre jártál? Várj, ne is kezdj bele – Niala fölugrott. – Hamar a térképet!

Az elmúlt három napban Brigitte csak Beaulieu déli és Saint-Jean keleti részét járta be. Ez percek alatt kiderült a Google Mapsről. Beaulieu déli részének jó pár utcájában megfordultak a rendőrrel, így ott biztos nem laknak Schneiderék.
– Nem hát – jelentette ki Niala magabiztosan. – Saint-Jeanban vannak. Gyerünk!
A Volkswagen lemászott a hegyről és nekivágott a másik hegynek. Georges mellett most Brigitte ült, az ölében Elkével, és mindenfelé nézelődtek, látnak-e valami ismerőset.
Kissyben jócskán voltak kételyek, de Niala annyira biztos volt az igazában, hogy nem szólt róluk. Hiszen ha egy házon látta volna Brigitte a feliratot, de hát az autók mozognak. Akárhol megállhattak vele… persze ha csakugyan egy kertben álltak, az azért jelent valamit. Vagy ott laknak tényleg, vagy közük van az ottaniakhoz. Kérdés persze, hogy Brigitte fölismeri-e a helyet, ha már nem áll ott a kocsi és a kapu is zárva van. Azt se szabad elfelejteni, hogy Elkének nem volt ismerős Saint-Jean neve sem… bár persze lehet, hogy egyáltalán nem törődött a város nevével, ahol nyaral.
– Várjon csak – szólalt meg Brigitte hirtelen, amikor elhaladtak a saint-jeani kikötő fölött. – Már tudom, egy kisebb öblöt néztem meg, valahol arra tovább, és akkor láttam.
– Kisebb öblöt?! – Niala és Georges egyszerre kiáltott föl, ugyanazzal a hangsúllyal. Georges gyorsított. – Olyan nincsen sok.
– Nincs hát – ugrott föl Niala, és rátámaszkodott Brigitte ülésének támlájára. – A nagyobbikhoz menj, fogadok, hogy valahol Augustinék felé lesznek!
– Miért?
– Mert a partról fölcsalta az útra. Igaz, Elke? A partról mentél föl az útra? Ezen a részen nem sok hely van, ahol az út kimegy a tengerpartig.
Elke helyeslése hamarosan megérkezett az oda-vissza tolmácsoláson át. Azon a helyen az út egész közel van a vízparthoz,

volt úgy is, hogy a kocsijuk az úton állt és ő a vízben állva jól látta.

Nemsokára már látták a tengert maguk előtt. Egy kisebbfajta öböl volt, a szokásos kis yachtokkal mindenfelé.

– Ez az! Ez az a hely! – kiáltott föl Elke hirtelen. – Ott szoktam játszani!

Végighajtottak az úton, ami csakhamar visszakanyarodott, el a tengertől. Most már Kissynek se voltak kétségei. Itt laknak Schneiderék, egészen közel. Ha messzebb laknának, akkor nem ide jöttek volna a tengerhez, itt mindenütt közel van a tenger.

– Azt a házat ismerem! – mutatta Elke boldogan. – Azt is! Azt is!

A hatodik ház volt az. Elke már messzebbről fölismerte, és a csukott kertkapu mögött állt az ezüstszínű Honda.

A csengetésre egy idősebb asszony ballagott elő, és csak úgy a ház ajtajából nézett ki a népes társaságra.

– Kit keresnek? – kérdezte barátságtalanul, de ekkor Elke mindkét karjával integetni kezdett. – Szűzanyám! – kiáltotta az asszony, és leszáguldott a kapuhoz. Nem gondolták volna róla, hogy ilyen gyorsan tud futni. Fölrántotta a kaput, és német kérdéseket zúdított a kislányra, aki alig tudott közbeszúrni egy-két szót. Közben az idegeneket méregette. Egyszer csak fölismert két arcot.

– D’Aubissonék Beaulieu-ből! Mit keresnek maguk itt?

– Madame Rocard – lépett közelebb Georges –, beszélhetnénk Schneiderékkel?

– Persze. Persze hogy beszélhetnek, jöjjenek csak be. Alighanem nekik is lesz egypár kérdésük, órák óta keressük ezt a kis csavargót. Hol találták meg?

– Ez hosszú történet – mondta Georges, mialatt a csapat bemasírozott a házba. Egy folyosón haladtak végig, befordultak egy szobába, s egy hang fölkiáltott:

– Elke!

A kislány repült anyja karjaiba. Egy pillanat múlva megjelent az apja is, valahonnan kintről, nyilván a lányát kereste éppen.

– Hol voltál? – kérdezte olyan hangon, ami egyszerre volt megkönnyebbült, ijedt és szemrehányó. – Önök találták meg? – kérdezte Georges-tól franciául. A pilóta bólintott. – Sose szo-

kott így elcsavarogni. Már azon voltunk, hogy hívjuk a rendőrséget.

– Ha megtették volna, Schneider úr – felelte Georges –, elég lett volna a nevüket mondani, és máris megtudták volna, hol a gyerek. Az egész megye rendőrsége önöket keresi.

– *Minket?* De hát…

– Egy pillanat türelmet – szólt közbe Niala, akinek telefon volt a fülén. – Szia, itt Nicole. Megvannak Schneiderék. Saint-Jeanban, Rocard-éknál. Igen, az az. – Egy ideig hallgatott. – Jó, megmondom nekik. Figyelj, Lucas, küldj el valakit a Cartier-panzióba és hozasd el Françoise Lavalt is. Jeannak? Amit akarsz. Jó, szia.

Letette és egyenesen Johann Schneiderre nézett.

– A beaulieu-i rendőrkapitánnyal beszéltem. Hamarosan itt lesz, személyesen akar beszélni önökkel. Addig mi elmesélnénk a kis történetünket.

Rocard-ék könyvtárszobájában telepedtek le, mahagóni bútorok, rengeteg vaskos kötet között. A házigazda jogász lehet, állapította meg Kissy a könyvcímekről.

Georges arra kérte, kezdje ő. Elmondta hát, hogyan ismerkedtek meg és hogy kapták el Sheilát. Csak a nickjükkel mutatta be a csapat tagjait. Cindyt is megemlítette egy félmondatban.

Míg beszélt, madame Rocard cselédlánya némi gyümölcsöt, süteményt, innivalót hozott be.

Aztán Niala vette át a szót és elmondta, hogy meghívták őket magukhoz – ekkor mutatta be apját és Angélique-et –, s hogy megfigyeltek egy gyanús alakot, akit Sylvie-nek neveztek el, s hogy beszerveztek valakit a panzióból, ahol lakott, hogy figyelje – hamarosan itt lesz ő is, aki ma reggel telefonált és ezt meg ezt mondta.

Georges fejezte be az elbeszélést a hegyen történtekkel, a kereséssel Schneiderék után és azzal, hogy hazavitték a gyereket – ekkor bemutatta Brigittét is, hozzátéve, hogy tulajdonképpen neki köszönhetik, hogy idetaláltak.

A német házaspár elfehéredve hallgatta őket, a Sylvie-ről szóló résznél Frau Schneider úgy szorította magához a kislányt, hogy az felkiáltott: – Anyu, nem vagyok játékmaci!

Schneiderék nem voltak már fiatalok, Kissy ötven körülinek nézte a férfit és talán egy ötössel fiatalabbnak az asszonyt. Mint kiderült, Elke a negyedik gyerekük, de az egyetlen lányuk.

Alig értek a történet végére, amikor befutott a rendőrkapitány, civil kocsiban, vele volt Françoise és a két járőr, akik a hegyen voltak, Laurent és Colli. Ők is elmondták, mit tapasztaltak, hogy mennyire megdöbbentek, amiért a gyanúsítottat egy sérült gyerek terítette le; azóta Colli azt is megtudta a kórházban, hogy súlyos fejsérülése van, napokba telhet, mire magához tér, és hetekbe, hogy lábra álljon. Garantáltan emlékezetkiesést fog színlelni, de az orvos kijelentette, hogy a sérülés természete tökéletesen kizárja az amnézia lehetőségét, ezt a kórház még ma írásba adja. A gyerek állapotáról Colli nem kapott felvilágosítást, hiszen ő nem gyanúsítottja semminek, ezért Georges ismertette velük a Blanche-tól kapott üzenetet.

A rendőrkapitány először is rövid szónoklatban biztosította Schneideréket és a párizsi vendégeket, hogy Beaulieu és Saint-Jean hatóságai súlyt helyeznek a nyaralók biztonságára, és az ilyen incidenseket a legszigorúbban kezelik – de hát sajnos nem lehetnek ott mindenütt. Már értesítették dán kollégáikat, akik azóta valószínűleg megkapták a házkutatási parancsot, és biztosíthatja a jelenlevőket, hogy ha bizonyítékot találnak arra, hogy Hendriksen már otthon is elkövetett valami hasonlót – hát akkor ő mint régi rendőr teljes bizonyossággal állíthatja, hogy jó pár évig nem látja viszont az Amalienborgot. Hacsak, tette hozzá kaján mosollyal, hacsak nem a börtön ablakából.

S csak nézett döbbenten, látva, hogy jó poénja könnyeket csal hallgatósága szemébe.

– De hát mi történt?…

– Mohi szóról szóra ezt mondta – felelte Niala letörten.

A következő percek főszereplője Mohi volt, az ügy áldozata, aki kis híján az életével fizetett Hendriksen elfogásáért. A fényképezőgépekben álló- és mozgóképen is meg volt örökítve, Schneiderék és a rendőrök számtalan példányban megnézhették Schneider úr notebookjának nagy képernyőjén. A rendőrfőnök azt mondta, utánanéz, hogy milyen jutalmat adhat Mohinak – eléggé meg van kötve a keze, de azért nem teljesen. S ha kide-

rül, hogy Hendriksen Dániában – vagy akár egy harmadik országban – is csinált már valamit, akkor mindenképpen fölhívja az ottaniak figyelmét Mohira. Mármint az egész csapatra persze, de legfőképpen őrá, hiszen ő állította meg a bűnözőt, méghozzá saját testi épsége kockáztatásával.

Schneider úr később kiment pár percre, és amikor visszatért, odalépett Françoise Lavalhoz és arra kérte, fogadja el ezt a kis apróságot, hálájuk jeléül, hiszen ha ő nem telefonál pont ma reggel, akkor a csapat nem megy föl a fészerhez, és akkor belegondolni is rossz, hogy mi lett volna. S ezzel átadott egy borítékot, amit Françoise megilletődve vett át, hisz nem csinált ő semmi különöset, és egyáltalán… Hazafelé menet kitették a panziónál, ahonnan a rendőrök úgy hozták el a munkaidő kellős közepén, és útközben kinyitotta a borítékot, Nimby mellette ült és látta. Később elmondta, hogy egy csekk volt benne ötszáz euróról.

Brigitte is kapott egy borítékot, hiszen neki köszönhetik, hogy haza tudták hozni Elkét. Kissyék sose tudták meg, hogy mennyi volt benne, de valószínűleg abban is ugyanennyi, hisz végül is ha ők nem jönnek, Schneiderék hamarosan fölhívják a rendőrséget, és azonnal megoldódik a probléma – nem volt miért többet adni.

A harmadik boríték rövid megbeszélés tárgyát képezte, Schneider úr nem akarta terhelni ezzel D’Aubisson urat, aki biztosította, hogy egyáltalán nem terheli, másrészt viszont Mohi bizonyára örülne, ha személyesen adná át neki – kérdés persze, hogy itt lesznek-e még, amikor már fogadhat látogatókat. Schneiderék még jó ideig maradnak, de ha Mohi addig nem épülne föl, akkor visszatérnek a kérdésre.

Azzal váltak el, hogy tartják a kapcsolatot. Schneider úr mindenkivel kezet fogott búcsúzáskor, Frau Schneider és Elke pedig végigpuszilta a csapatot.

Otthon Georges mindenekelőtt fölhívta az unokanővérét Amerikában, és megmondta, hogy holnap ne várják őket, majd megtelefonálja, hogy mikor érkeznek.

Aztán csak ténferegtek a házban. Kissy kiült a teraszra, a tengert nézte. Reggel még arra gondolt, hogy holnap látja utoljára a tengert, legalábbis itt Beaulieu-ben az idén – és most tessék, meghosszabbodott a nyaralás, de egy csöppet sem örül neki. Ő

mindenképpen itt marad, amíg Mohi ki nem jöhet, majd este beszél anyáékkal. A többiek is, van, aki most készül fölhívni az otthoniakat, van, aki este fogja. Csak Pi nem hív senkit, neki Párizsban senkije sincs, még a bátyja se, ő is nyaral most valahol.

Igen, jó lenne ez a hosszabbítás, de mit ér Mohi nélkül? Az órájára nézett. Délután három. Hány óra lehetett, amikor Mohi megsérült, tíz, tizenegy? Négy-öt órája csak, hogy elváltak egymástól, és máris mennyire hiányzik. Máskor észre se vette, ha pár óráig nem látta, ő heverészett a parton vagy a hátsó udvarban, Mohi pedig csatangolt, fölszippantotta azt a rengeteg információt, vagy egy fán ücsörgött, mikor mit. Most meg… Inkább unatkozna otthon, csak Mohinak ne esett volna baja.

Nyílt a teraszajtó és kilépett Martin.

– Hát itt vagy – állapította meg, és leült mellé.

– Itt.

– Beszéltem a szüleimmel. Még egy hétig biztos nem megyünk sehová, úgyhogy maradok, amíg te maradsz.

– Kösz.

– Szívesen.

Aztán csak üldögéltek és nézték a partvidéket.

Éppen két perce tanakodtak, hogy mit mondjanak Mohi nevelőszüleinek, amikor megszólalt Georges telefonja. Fölkapta, ránézett és rögtön ki is hangosította.

– Szia, mi a helyzet?

Blanche hangja fáradt volt, de nyugodt.

– Már jobban van. Aludt egy nagyot, nemrég ébredt, és mindenképpen tudni akarja, mi van a kislánnyal és a pasival.

– Ott vagy a közelében?

– Nem, az osztályról nem volt szabad telefonálni.

– Oké. A kislány már otthon van, nem esett semmi baja. A pasi súlyosabban sérült, mint Mohi. De felépül és nem hivatkozhat amnéziára sem. Letartóztatták.

– Helyes, megmondom neki. Georges, a kórháziak azt mondják, nem számolhatják az én biztosításomra, úgyhogy találnunk kell valami megoldást a költségekre. Azt se tudom, a nevelőszüleinek milyen biztosítása van.

– Mi itthon éppen arról beszéltünk, mit mondjunk nekik. Föl kellene hívni őket, hogy holnap nem megy haza.

– Igen, mi is beszéltünk erről. Azt mondta, neki mindegy, hogy mit mondunk nekik.

– Jó. Szerintem viszont nem érdemes vacakolni a biztosítással.

– Egyetértek. Most már megyek, nem akarom sokáig magára hagyni. Éjszakára bent maradok vele.

Niala hirtelen kézjeleket kezdett adni apjának, aki bólintott.

– Melyik szobában vagytok?

– 301-es.

– Jó. Nicole bemegy majd és visz néhány dolgot.

– Rendben.

– Jobbulást kívánunk. Szia!

Niala rögtön előkapott egy papírdarabot és jegyzetelni kezdett, hogy mit vigyen magával.

– Mit jelent az, hogy nem érdemes vacakolni a biztosítással? – kérdezte Nimby.

– Hogy rengeteg bíbelődéssel járna megszerezni a kártyát, ha az Párizsban maradt, meg mindenféle adminisztráció is kellene, mert senki sincs köztünk, aki törvényesen képviselhetné. Nem éri meg.

– Akkor mi lesz?

– Egyszerűen kifizetjük a kórházi számlát.

Niala közben elkészült a listájával.

– Mit gondolsz, van esélyem?

Georges elhúzta a száját.

– Nála vagy nálam? Mert nekem se tetszik az ötleted.

Kissy csak kapkodta a fejét egyikről a másikra.

– Akkor se ülhet egész éjjel mellette.

– Fölválthatom én is.

Kissy végre megértette őket.

– De te pasi vagy. Jobb, ha én megyek.

Georges sóhajtott. – Jó. Beviszlek, aztán rátok bízom, hogy melyikőtöket hozom haza.

Kissy odalépett Nialához. – Talán Blanche könnyebben beleegyezik, ha nem maradsz egész éjszaka. Én fölváltalak.

– Ápolószemélyzet nincs abban a kórházban? – kérdezte Chantal, de inkább csak úgy magamagának.

– Éjszaka be akarsz utazni Nizzába? – néztek rá. Kissy meglepődött, nem gondolta, hogy a kórház Nizzában van, de hát végeredményben logikus. Beaulieu kicsike város. Aztán bólintott.

– Persze, miért ne?

De végül is nem utazott be. Georges-ék hárman tértek haza, mert Mohi nem akarta, hogy őrizzék éjszaka. Elég neki, hogy ha csönget, bejön valaki.

Pi fölhívta a nevelőszülőket és elmondta, mi történt; a történet bűnügyi részét igyekezett kidomborítani, hogy lássák, nem valami gyerekcsíny miatt került kórházba.

A nevelőanyát madame Millet-nek hívták; nem nagyon aggasztotta magát Mohi állapota miatt, hallhatóan csak udvariasságból érdeklődött a hogyléte után. Valójában csak az érdekelte, hogy mennyivel maradnak tovább, és mi lesz a költségekkel. Kissy magában megállapította, hogy nem egy szerető anyuka.

Reggel Blanche először is betelefonált a kórházba, ahol persze voltak ismerősei. Valamelyik nővér is az lehetett, mert tegeződött vele. Mohi jól van, átaludta az éjszakát, még most is alszik. Nyolc óra volt. Kissy elgondolkodott: ő is volt már kórházban, két éve, amikor kivették a vakbelét, akkor hajnalok hajnalán kellett kelni, szó se volt arról, hogy valaki nyolcig aludjon. Ezt meg is mondta.

– No persze – mondta Blanche –, csak az rendes osztály volt, ez meg különszoba.

S ment, Kissynek pedig földbe gyökerezett a lába. Georges azt mondta, egyszerűen kifizetik a számlát, s ő úgy gondolta, végül is a panzió hét lefoglalt szobájának forgalomkieséséhez képest nem lehet nagy összeg. De ha különszoba?! Később meg is kérdezte Georges-ot, tudta-e, hogy Mohi különszobában van, amikor azt mondta, hogy kifizetik a számlát. A pilóta nevetett és azt mondta, benne föl se merült, hogy Blanche egy rendes kórterembe rakatná Mohit.

Egy óra múlva telefonált az asszony. Beszélt az orvossal, abban állapodtak meg, hogy ha minden rendben lesz, akkor negyvennyolc órával a baleset után hazaengedi. Most majd beszél Mohival a feltételekről.

A következő hívásnál, két órával később elmondta, hogy Mohi mindenbe beleegyezett. Egész héten nem szabad fölkelnie, épp csak a fürdőszobába vonulhat ki szép lassú, méltóságteljes léptekkel, azt is felügyelet alatt, ha netán rosszul lenne, megszédülne vagy bármi ilyesmi. Teljes ágynyugalom, ágyba hoznak neki enni, olvasás, tévénézés, csöndes beszélgetés legfeljebb két barátjával egyszerre, és jövő hétfőn visszamegy kontrollra. Mindenbe beleegyezett, csak a kórházból szabaduljon.

Amikor ezt Blanche elmondta, már javában dolgoztak Mohi új szobáján. Niala már reggeli előtt kiadta a jelszót: Mohi költözni fog. Ők még ettek, amikor Luigi hozzálátott kitakarítani a szobát; ilyenkor délelőtt Jeanne-nak sokkal több a dolga, mint neki, ezért csinálja most ő. De Niala megnyugtatta őket:

– Ne aggódjatok. Takarítás szempontjából Luigi voltaképpen nem is pasi. Akármelyik nővel fölveszi a versenyt. Nem csoda, a panzióban állandóan takarítunk, Isabelle néni patikai tisztaságot követel meg.

Ezt már ők is megfigyelték. Akármilyen korán – vagy épp későn – mentek a fürdőszobába, az mindig ragyogott a tisztaságtól. Tíz esetből legalább háromszor ott találták Jeanne-t vagy valamelyik alkalmi takarítónőt, amint éppen sikál, fényesít vagy felmos, de az ő belépésükre azonnal, kérés nélkül távozik és udvariasan várakozik odakint. Ez háziszabály, a vendéget nem szabad zavarni. Egyetlenegyszer fordult elő, sok-sok évvel ezelőtt, hogy egy takarítónő morgott egy vendéggel, mert nem tudta befejezni miatta a takarítást. Mariót meglepte, hogy miért jön ki a vendég azonnal, ahogy bement. Megkérdezte, mi történt, és abban a percben kirúgta a takarítónőt.

Luigi meglepetést szerzett nekik. Mielőtt hozzákezdett a munkához, odajött az asztalukhoz és megkérdezte:

– Hogy van a kislány?

Kissy megdöbbent. Vigyázott, nehogy elmosolyodjék, pedig nevethetnékje támadt a gondolatra, hogy ez Luigitől valóságos szóáradat. Egy kezén meg tudja számolni, hányszor hallja őt megszólalni egy nap: köszön, a vendégeknek „igen, uram” vagy „máris, asszonyom” válaszokat ad, megkérdezi, hogy miben lehet még segítségükre – mégpedig angolul, németül és spanyolul is, a francián és az olaszon kívül. Olyat, hogy Luigi valamire *kíváncsi* lett volna, Kissy még nem tapasztalt.

Niala pár szóban összefoglalta a tegnap óta kapott híreket, amit a mindenes egy bólintással megköszönt és ment a szobába. Mire megették a reggelit, már kiporszívózott, letörölte a port mindenütt, és éppen hozzálátott az ablakmosáshoz. Kissy meg mert volna esküdni, hogy az ablak eddig is tiszta volt, akárcsak a villa összes többi ablaka.

– Oké – mondta Niala, körbetekintve a szobában. – Kérek jelentkezőket, akik lehozzák az ágyneműt kiszellőztetni, amíg én hozok friss huzatokat.

Mire végigmondta, Chantal már föl is kapta a kispárnát.

Ez a villa kisebbik vendégszobája volt, közvetlenül Niala szobája mellett. Kissy nagyon jó választásnak tartotta. Kellemes szoba volt, szép kilátással a partvidékre, ízlésesen berendezve. Egy nem túl nagy, de kétszemélyes ágy volt benne, könyvespolc szekrénnyel és tévével, két kis éjjeliszekrény és egy fotel.

Sokkal később, amikor a nyaralás után először tért vissza ebbe a szobába, már egészen más szemmel nézte és az akkori szempontból is jó választásnak tartotta. Akkor látta utoljára ezeket a bútorokat, hamarosan kicserélték az egész berendezést. Akkoriban elgondolkodott rajta: milyen különös, hogy éppen Mohi volt az utolsó vendég, aki ebben a szobában aludt.

Niala nem hiába él egy panzió mellett, gondolta Kissy, ahogy barátnője sürgölődését figyelte. Mindenre gondja volt. Bekapcsolta a tévét, hogy ellenőrizze, minden jól van-e beállítva és jók-e az elemek a távirányítóban. Megnézte, hogy ajtó-ablak nem nyikorog-e, számba vette, hogy milyen tárgyakat helyezzen el az éjjeliszekrényen. Ezek egyike a házitelefon volt, ami itt fog állni Mohi keze ügyében, és a készlet egyik darabját mindig magánál tartja valaki. De a vendégszobában levő készüléken Niala kikapcsolta a csengetést. Szigorúan meg lesz mondva Mohinak, hogy nem indulhat el a fürdőszobába segítség nélkül: előbb szólnia kell, az ügyeletes máris jön és segít. Ebből következik, hogy a fiúkat kihagyják a dologból, akárhogy morognak miatta.

– Ha csak beszélgetni akar valakivel – érvelt Martin –, arra mi is ugyanúgy megfelelünk.

– De ha nem azt akar, akkor neki kell állnod megkeresni valamelyikünket – felelte Chantal.
– Még fürdőszobába kísérésre is jók volnánk – mondta Nimby –, elvégre nem kell bemenni vele.
– De – vágta rá Pi –, pontosan azt kell. Rosszul lehet, elájulhat, hányhat, és egy fiú jelenléte feszélyezné ilyenkor.
Pohár is került a szekrénykére, mégpedig műanyag, mert a porcelán- vagy üvegpohár nehéz, ha az ember nem ura teljesen az ujjainak. De innivalót nem hoztak, majd holnap hűtőtáskában.
Niala kijelentette, hogy holnaptól minden éjjel aludnia kell valakinek a házban a szülein kívül, azt nem lehet, hogy minden éjjel ők legyenek készültségben. Fölosztották a feladatot hárman; Angélique ebből kimaradt, nem akarták elválasztani Pitől. Kissy megkönnyebbült, de Niala alighanem még nála is jobban, amiért nem ajánlották föl, hogy mindketten átjönnek egy-egy éjszakára. Azért az mégiscsak túlment volna minden határon, hogy Pi és Angélique együtt töltsék az éjszakát a villa nagyobbik vendégszobájában – vagy pláne Niala ágyában!
Amíg áthozták és elrendezték Mohi cuccát, Niala azon gondolkodott, hogy mit csináljanak azok, akik éppen nem ügyelnek Mohira.
– Azt nem lehet, hogy az egész csapat reggeltől estig mászkál mindenfelé, Mohi és az ügyeletes meg itthon kókad – jelentette ki. – Szívtelenség lenne mindkettejükkel szemben. De azt se lehet, hogy az egész társaság itthon marad miatta. Nem viselné el.
– Majd csak fürödni járunk – mondta Martin. – Azért Mohi nincs annyira oda, és egyikük se marad ki semmi izgalmasból. – Elkapta Nimby tamáskodó tekintetét és elvigyorodott. – Természetesen normális körülmények között a strandon nincsenek shindyk. Ez az egy volt, ezt elkaptuk, mármint Mohi elkapta, több nincs. Ha bármilyen gyanús alakot látnánk, akkor vagy elfordítjuk a fejünket, vagy ott helyben átadjuk a rendőrségnek. De hazahozni nem szabad ilyen híreket, mert lerohan a partra és szitává veri a pofát.
– Szitává csak lőni lehet valakit – jegyezte meg Georges.
– De nem Mohinak!

Blanche hatkor indult haza, de fél hétkor nem ő jött, csak a telefonja: a Renault nagyon köhög, szervizbe vitte és busszal jön.

– Harminc fok van – nézett Niala a kinti hőmérőre –, hogy tud egy Renault ilyenkor megfázni?!

– Biztosan sivatagi típus – mondta Nimby.

– Szerinted úgy néz ki? – Niala kapkodni kezdte a fejét. – Hé, várjunk csak. Apa! Hol vagy? – Gyors léptekkel átvágott a házon és kinézett a hátsó udvarra. – Itt vagy, apa?

– Itt – jött Georges hangja. – Mi baj?

Niala sebesen pergő nyelvvel elmondta, mi történt. Kissy már ott állt mellette, amikor megkérdezte:

– Szerinted melyik kocsival hozzuk haza?

Georges homlokát ráncolva feküdt a kerti nyugágyban, könyvvel a kezében.

– Gondolom, az Opellel. Miért?

– Ültél te abban az utóbbi időben?

– Azt hiszem, nem.

– Ha ültél volna, emlékeznél. Légörvény-szimulációs elven működő agyrázkódás-generátor.

Georges nevetett. – Ezt nagyon szépen mondtad.

– Kösz, igyekeztem – vágta rá Niala.

– Hát – mondta Georges –, a mikrobusz enyhén szólva sem alkalmas erre a célra, úgyhogy kerítenünk kell valami járművet.

És kerítettek. Niala öt, Georges másik öt telefonszámot hívott föl, de vagy kellett nekik a kocsijuk másnapra, vagy szervizben volt, vagy nem vették föl a telefont. Niala végül belekotort az övtáskájába, előkeresett egy cédulát és megint tárcsázott.

– Jó napot – mondta. – Itt Nicole D’Aubisson, zavarhatom?… Köszönöm, egész jól. Éppen ezzel van gondunk. Holnap hazajöhet, de az egyetlen olyan kocsink, amelyik nem ráz, az imént földobta a kerekeit. – Niala most hosszabban hallgatott. – Ez nagyon jó hír, uram. Köszö… Hogyan? Nem tudom pontosan, valamikor reggel, nyolc-kilenc felé… Jó. Rendben, akkor így. Köszönöm, viszlát!

Letette, s végignézett a csapaton.

– Megoldva – jelentette ki. – Schneider úr sofőrje beviszi holnap anyát, és hazahozza őket. Azt mondja, a kocsijuk nagyon simán jár.

Az ezüstszínű Honda előbb kilenckor kanyarodott a D'Aubisson-villa elé, aztán valamivel tizenegy előtt. Valamennyien kint voltak az udvaron, és tartották magukat a megállapodáshoz: semmi hangoskodás, hirtelenkedés, Mohinak teljes nyugalomra van szüksége. Milyen szerencse, gondolta Kissy, hogy a szíve kalimpálása nem hallatszik.

A kocsi szelíd ívben befordult az udvarra. A sofőr kiszállt, barátságosan bólintott feléjük, és kitárta az ajtót. Blanche kilépett, megkerülte a kocsit és kisegítette Mohit.

Kissy sóhajtott. Hát itt van, méghozzá egészben és a saját lábán. A feje be volt kötve, az arca sápadt volt, de mosolygott és csillogó szemekkel nézett rájuk. Ahogy lassan a ház felé indult, kinyújtotta a kezét Martin felé, aki a legközelebb állt hozzá. Egy pillanatra megszorították egymás kezét, aztán Mohi már tovább is haladt és kezet fogott Chantallal, Pivel, Angéliquekel, majd vele, Kissyvel, s utána sorban a többiekkel. Georges volt az utolsó, már bent az előszobában, aki aztán fölkísérte őt és Blanche-t az emeletre.

– Hát megjött – mondta Chantal megkönnyebbülten. – Bevallom, nekem még az is hiányzott, hogy nem érezhetem magamat hülyének mellette.

– Hülyének, miért? – kérdezte Angélique.

– Hát mert ő úgy eligazodik itt, mintha világéletében ezt a városkát tanulta volna az iskolában, nekem meg fogalmam sincs, hogy mit pletykálnak Charlotte-ról és Julienről.

– Mit pletykálnának? – kérdezte Niala, aki ekkor lépett be az udvarról, miután váltott néhány szót a sofőrrel. – Charlotte nagyon jó anyja Juliennek.

– Jaj, nem úgy értem – rázta a fejét nevetve Chantal. – Csak mondtam két nevet találomra. Mohi úgy ismer itt mindenkit, mintha… mintha lenne egy beépített modeme, amivel rá tud csatlakozni a Minden, Amit Beaulieu-ről Tudni Lehet adatbázisra.

– Az úgy nem megy! – tiltakozott Nimby. – Ahhoz kezelőszoftver is kell, meg hozzáférési jogosultság!

Amikor Blanche lejött, azt mondta, Mohi most aludni szeretne, már majd leragad a szeme. Eleinte valószínűleg sokat alszik majd, aztán kevesebbet; hétvégére biztos egész nap ébren lesz.

– És rohangászni akar – jósolta Angélique, akinek már a nyakában lógott a házitelefon; ábécérendben ügyelnek, kétórás váltásban, ő kezdi. Utána Chantal, Kissy, Niala.

– Nem akar – felelte Blanche. – Illetve akar, de nem fog. Idézem a szavait. „Takada-szenszej megtanított türelmesnek lenni. Azt mondta, nem biztos, hogy a türelmes harcos győz, de a türelmetlen biztosan veszít.”

– Az ki? – kérdezte Georges.

– Egy japán ember az utcájukból, Mohi tőle tanult verekedni.

– Jó tanár volt – mondta Georges meggyőződéssel.

– Szerintem is. Szóval Mohi azt mondta, hogy most majd gyakorolja a türelmet. És amikor körülnézett a szobában, azt mondta, itt nem lesz nehéz várni.

– Eszerint tetszett neki – sóhajtott föl Niala.

Hogy mennyire tetszett neki, azt Kissy csak sokkal később, magától Vanessától tudta meg, aki csak otthon árulta el, hogy majdnem elsírta magát boldogságában, amikor körülnézett a vendégszobában. A panzióbeli szoba csak egy szoba volt, aminek legjobb tulajdonsága az volt, hogy itt van, Beaulieuben, az egyetlen helyen, ahol Mohi valaha jól érezte magát. De voltaképpen – bár ezt Mohi önmagának is csak utólag tudta szavakba önteni – a panzióbeli szoba valamelyest mintha ki is rekesztette volna Beaulieu-t. Abban a szobában mindig egyedül volt, nem volt ott senki, aki Beaulieu-höz tartozott volna; még a takarítónő sem, hiszen az mindig csak akkor jött, amikor ő már nem volt bent. Mint egy fordított tévé, találta ki akkor a hasonlatot Vanessa, az ember kint ül és egy csodálatos világot lát bent a tévében – csak itt a csodálatos világ odakint volt. Alighanem ezért volt az, hogy ő olyan sokszor kijött éjszakánként és fölmászott egy fára. A fák mindenestül Beaulieu-höz tartoztak, mert a villa és a panzió körül csapatostul álltak – Mohi már a nyaralás első napjaiban fejből tudta, hány fa áll a két kertben és hol, melyikre hol a legjobb fölmászni és mit lehet látni róla. És mert a fák tetejéről még jobban látszott a partvidék és a város, mint lentről.

Ezért volt olyan boldog, amikor körülnézett a vendégszobában. Mert innen *látta* Beaulieu-t, csak az ablakhoz kellett sétálnia és az egész várost átfogta a tekintete, s mert ebben a szobában végre úgy érezte, hogy ő is benne van abban a bizonyos té-

vében. S még inkább így érezte, amikor a következő napokban a csapat és a D'Aubisson család minden tagjával, valamint Jeanne-nal, Luigivel és Isabelle nénivel is többször találkozott ebben a szobában.

Boldogságára csak az borított árnyékot, hogy tudta, milyen rövid időre szól.

Alig aludt el Mohi, amikor telefonált Schneider úr. Először a kislány hogylétét kérdezte, aztán arról érdeklődött, kaptak-e már értesítést a rendőrségről. A nemleges válaszra így folytatta:

– Az orvosok este engedélyezték Hendriksen kihallgatását. Bevallotta, hogy miket akart művelni szegény kislányommal. Azt állította, hogy először próbálkozott ilyesmivel, de mutattak neki párat a lakásán talált fotókból. A rendőrfőnök csak annyit mondott nekem, hadd ne részletezze. A dánok most teszik tűvé az egész országot két lány után, akikről fotókat készített; a nyomozás vezetője telefonon beszélt Hendriksennel, aki nem tudta, hol laknak, hogy hívják őket, a nyomozó pedig azt mondta, imádkozzon, hogy megtalálják őket.

– Miért? – csúszott ki Nimby száján a kérdés, amit a kihangosított készüléken át Schneider úr is hallott.

– Azért, fiatal barátom, mert ha akár csak az egyiket nem találják meg elevenen, akkor gyilkossággal is meg fogják vádolni az emberünket. A magam részéről kételkedem benne, hogy ez a vád megállná a helyét, bár én nem sokat értek a büntetőjoghoz. De ez mindegy, a nyomozónak az volt a célja, hogy Hendriksennek álmatlanok legyenek az éjszakái.

Tíz perccel Schneider úr után telefonált egy rendőrtiszt és elmondta ugyanezeket, valamint hogy szükségük van a részletes tanúvallomásokra, mindenkiére, aki ott volt. Blanche azonnal közölte, hogy Vanessának ágynyugalmat rendeltek, a szobájában tanúskodhat, de arról szó se lehet, hogy bemenjen a rendőrségre. Világos, mondta a tiszt, és egy óra múlva meg is érkezett két őrmester, eddig nem találkoztak velük, nem is beaulieu-iek voltak, hanem nizzaiak.

Még a telefonbeli tiszttel megtárgyalták a kérdést, hogy mi legyen a szülői jelenléttel. D'Aubissonék úgy gondolták – és a csapat egyetértett velük –, hogy ők nem reszkető kisgyerekek,

akiknek anyjuk ölelő karjaira van szükségük, pusztán csak a törvény értelmében egy gyereket nem lehet úgy kihallgatni, hogy csak idegenek vannak jelen. De ha nyilatkoznak, hogy megfelel nekik erre a célra a jelenlevő felnőttek valamelyike, akkor minden rendben van.

Először tehát a felnőtteket hallgatták ki, hogy ne befolyásolja a vallomásukat, amit majd a gyerekek elmondanak; az egyik rendőr bevonult a dolgozószobába Pivel, a másik pedig az emeleti vendégszobába Georges-zsal. Aztán kihallgatták a nőket is, a párjuk jelenlétében, majd az emeleti rendőr átment a már fölébredt Mohihoz. Jelen volt Pi mint a gyermek ideiglenes gondviselője és Blanche mint nő, mert a törvény azt sem engedi, hogy nőneműeket csupa férfi jelenlétében hallgassanak ki; csak élet- vagy házastárs lehet kivétel.

– Elég hülyeség – vélte Nimby. – Senki nem gondolja, hogy a kihallgató rendőr ráugrik a tanúra, vagy igen?

– Mindegy, hogy ki mit gondol – felelte Gaumont őrmester, akivel már bemutatkozáskor tisztázták, hogy nem ő a filmgyár tulajdonosa. – Ez a törvény. És én mondom neked, jó törvény. Egy férfi nagyobb, erősebb, könnyen megfélemlíthet egy nőt anélkül, hogy akarná. A parancsnokomnak főtt is a feje, amiért egyetlen rendőrnőt sem tud küldeni, de muszáj már megtartani a kihallgatásokat. Már az is elég baj, hogy mostanáig vártak velük.

Azért nem kerítettek nagy feneket a dolognak. Egy-egy kihallgatás negyedóráig tartott, csak Mohinál maradt a rendőr félórát, mert teljesen el volt bűvölve a kislánytól, aki férfiakat ver le a lábukról. El kellett mesélnie Sheilát és az áruházi biztonsági őrt is, Pi pedig elmondta azt az esetet, amikor Mohi Coeuillyben bebizonyította neki, hogy el tud bánni egy férfival. Dubois őrmester azt mondta, ha fölgyógyul, igazán eljöhetne Nizzába, harci bemutatót tartani a rendőröknek. Mohi vigyorgott és azt mondta, ha talpra áll, akármelyik rendőrt megveri.

Egyikük se gondolta komolyan, hogy megtartanának egy ilyen bemutatót.

Kissy vallomástétele rövid volt. Elmondta, amit tud, kijelentette, hogy ő készítette a bizonyítékok között szereplő és a nevével megjelölt videófelvételt, aláírta a vallomását, utána a jelenlevő Angélique is, és már kész is volt.

– Nem is árt, ha gyakorlatot szerzek ebben – mondta kifelé menet. – Ha nagyüzemi méretekben kezdünk vadászni rájuk, sok tanúvallomást kell tennem.

Gaumont őrmester bólogatott – már alighanem az egész rendőrség tud a terveikről –, s csak annyit felelt, hogy azért vigyázzanak magukra.

Kissy számára gyorsan eltelt ez az öt és fél nap, amíg Mohit ápolták – de Mohi számára még gyorsabban. A hét közepén még vidám volt, Kissy imádta azokat a perceket, negyed-félórákat, amiket vele töltött. Mohi lelkesen ecsetelte azt a szomorú világot, ami a shindykre vár, ha ők nekilátnak az üldözésüknek. Jókat nevetett társasjáték közben, és nem maradtak el az utóbbi időben megszokott értesülésmorzsák Beaulieu föld- és néprajzi, gazdasági s ki tudja, még hányféle viszonyairól.

Szombat délutánra beborult a kedve, vasárnap pedig alig lehetett már szavát venni. S ahogy mindig azóta, amióta hazajött a kórházból, Mohi hangulata határozta meg az egész csapatét. Persze nekik se volt sok okuk a vidámságra. Túlságosan jól érezték magukat itt ahhoz, hogy repessenek a boldogságtól a hazautazás miatt.

Mohi állapotával egész idő alatt nem volt gond, a mindenkori ügyeletesnek nem volt más dolga, mint jelen lenni, amikor a beteg kijön a szobájából, meg fölvinni az ennivalót és hasonlók. A kislány fegyelmezetten viselkedett, nem próbált fölöslegesen mászkálni, s ha a fürdőszobában volt dolga, mindig lelkiismeretesen hívta az ügyeletest. Kissy ezt a Blanche-tól és az orvostól kapott szigorú figyelmeztetéseknek tudta be: ha nem tartja be az előírásokat, egykettőre visszazsuppolják a kórházba. Pedig szó sem volt erről; Mohit igazából az sem érdekelte különösebben, hogy még epilepsziát is kaphat, ha nem marad fekve. Egészen másért fogadott szót, de ezt Mohitól soha senki nem tudta meg – csak Vanessától.

Hétfő, gondolta Kissy, amikor fölébredt és kinézett az ablakon a tengerre. Most a tengert látta, az utolsó éjszakán ő aludt Niala villabeli szobájában. Ezt lelkiismeretesen betartották, ámbár Mohi úgy aludt minden éjszaka, mint a bunda, s az ügyeletes az igazak álmát alhatta a szomszéd szobában.

Hétfő – most már aligha van több haladék. Persze olyan áron, mint ez a hét, nem is kellene. Idén már nem látja a tengert, a Földközit legalábbis nem, a hét vége felé anyáékkal Londonba utazik. Csak anya meg ő nyaral, apa egy bonyolult tárgyalássorozatot folytat, csak az estéi lesznek szabadok, kivéve amikor üzleti vacsorán vesz részt. Azokon viszont ők is ott lesznek.

Elmosolyodott. Eszébe jutott egy üzleti vacsora tavasszal, akkortájt, amikor belépett a Kölyökklubba, vagy talán pár héttel előbb. Az egyik üzletfél szintén magával hozta a kislányát, tíz év körüli gyerek volt, akit egy élemedett asszonyság vagy öt percig nyaggatott negédesen gügyögő kérdéseivel, hogy megy az iskola meg mi lesz, ha nagy lesz, effélék. Kissy – akkor még csak Françoise – már jó előre gondolkodni kezdett a válaszokon, ha a rémség őt is nyalogatni kezdi.

„Ó, asszonyom – mondta volna bűbájos mosollyal –, én világéletemben heroinfüggő prostituáltnak készültem! Úgy érzem, ez a legszebb pálya, rengeteg érdekes embert ismerhetek meg, és határozottan *élvezném* a munkám. Már több utcasarkot kiválasztottam működésem színhelyéül, és fő törekvésem, hogy az újságok címlapjára kerüljek, amikor majd kihalásznak a Szajnából." Majdnem fölnevetett, amíg kigondolta a beszédet, és elképzelte, ahogy a vénasszony képén darabokra törik a vastag festék- és púderálarc, no meg a mézesmázos arckifejezés, és úgy menekül a terem legtávolabbi sarkába, hogy kitörnek a tűsarkai.

De persze nem lett semmi a dologból, valaki megszólította a némbert, üzletről kezdett vele beszélni, ő meg azonnal elfelejtette, hogy élnek gyerekek a világon.

Alig pár hónapja ennek, de úgy érzi, azóta felnőtt lett. Pontosan tudja, mit csinálna ebben a helyzetben Niala. Kiszabadítaná a szerencsétlen kiskölyköt, anélkül hogy a szörnyeteg megsértődhetne, ha pedig nála próbálkozik, egy udvariasan semmitmondó válasszal lerázná és továbbállna.

De ha a régi stílusát akarja elővenni, most már azt is másképpen tenné. Például egy olyanfajta pasival, aki ha gyereket lát, rögtön kötelességének érzi, hogy szórakoztassa – ilyenekkel is gyakran összehozza a sorsa, például amikor bemegy anyához vagy apához és várnia kell rájuk.

„Hogy mivel töltöm a szabadidőmet? – felelné egy kérdésre. – Shindykre szoktunk vadászni a barátaimmal. Ó, a shindy? Nagyon érdekes állat. Külsőre úgy néz ki, mint egy pasi – például maga. Viszont megvan az a sajátos tulajdonsága, hogy ha gyereket lát, azon kezd filózni, hogyan cipelhetné el egy rejtett zugba, ahol lehúzhatná róla a ruhát és… ó, hová siet ennyire, uram?!”

Fölnevetett az elképzelésre, és kibújt a takaró alól. Ebben a pillanatban lassan nyílni kezdett az ajtó. Kissy gyorsan visszahúzta a takarót.

– Ki van ott?

Martin kukucskált be az ajtórésen, aztán be is jött és halkan becsukta az ajtót. Pizsama és fürdőköpeny volt rajta.

– Szia.

– Szia – felelte Kissy. – Történt valami?

Martin helyet foglalt az ágy szélén.

– Eszembe jutott, hogy ez az utolsó reggelünk Beaulieu-ben.

– Ha Mohi egészséges.

– Mint a makk.

Kissy bólintott. Igen, Mohi majd kicsattan az egészségtől, leszámítva, hogy fekszik és egyre szomorúbb. Martin közben fölébe hajolt és megcsókolta. Kissy visszacsókolta, de amikor a fiú keze a takaró alá került, eltolta. Kétszer is.

– Van egy ötletem – mondta Martin kicsit később.

– Sejtem, mi lehet – mosolygott Kissy.

– És mit szólsz hozzá?

– Hé, így nem ér. Előbb mondd el az ötletet, kritikát csak utána kapsz – felelte Kissy, és megint eltávolította Martin kezét a takaró alól.

– Zavar, ha a takaró alatt van a kezem, igaz?

– Igen.

– Látod, itt az ötlet. Vegyük le a takarót! – mondta Martin, és azonnal hozzá is látott. Kissy visongott, de csak halkan, nehogy bejöjjön valaki. Jó darabig huzakodtak a takarón, mindig döntetlenre állt a küzdelem, aztán Kissy időt kért.

– Nos?

– Megadom magam – mondta Kissy. – Győztél, vedd le.

S elengedte a takarót, amit Martin fölkapott és az ágy másik oldalára dobott. Kissy ugyanebben a pillanatban kiugrott az

ágyból és máris az ablaknál termett, ahol a székről fölvette a köntösét és belebújt. Kicsit remegett a keze, mert Martin még soha nem látta hálóingben. És nagyon nézte, amíg megkötötte az övet. Aztán fölkelt és odajött.

– Az ötlet folytatása akkor működött volna igazán – mondta, míg átölelte –, ha ott maradsz az ágyban.

– Gondoltam. Ezért nem maradtam.

– Pedig nagyon jó ötlet ám…

Itt hosszabb csókszünet következett.

– Egyszer majd megvalósítjuk az ötletedet – ígérte Kissy. Egész könnyen mondta ki.

– Tényleg?

– Tényleg. Egy-két év múlva, jó?

– Alkudni lehet?

Nem sokkal ezután már a fürdőszobában volt Mohival, aki alig figyelt oda a kis párjelenet elbeszélésére, pedig ő nagyon szerette volna elterelni a figyelmét. Végül aztán odalépett hozzá és a vállára tette a kezét.

– Mohi…

– Á, nem érdekes – mondta az.

– Jövünk mi még ide, meglásd.

A kislány nagy erőfeszítéssel bólintott, ő pedig ösztönösen magához vonta. Igen, gondolta, ők mindannyian az otthonukba térnek vissza, Mohi az egyetlen, akinek nincsen otthona. A jót pedig könnyű megszokni. A panzióban nagyon jól érezte magát, itt a villában pedig még jobban. Kissy ekkor, ebben a fürdőszobai pillanatban sejtett meg először valamit Mohi valódi érzéseiből, bár amikor végül összeállt a kép, rá kellett jönnie, hogy ez csak néhány mellékes részlet volt, a mozaik legfontosabb kockái mind hiányoztak. Fogalma sem volt róla, hogy Mohi nem egyszerűen jól érzi magát Beaulieu-ben, hogy olthatatlan szerelmet érez a város iránt, s ha el kell mennie innen, mintha önmaga egyik felét hagyná itt.

Ha Mohi bárkinek, akár Kissynek beszél ezekről az érzésekről, minden másképpen alakulhatott volna. De ő maga sem volt tisztában vele, hogy mit érez. Csak jóval később, már Párizsban, apránként tudatosult benne, hogy mennyire rajong ezért a helyért. Mint amikor egy lány egy fiúba szeret bele vagy fordít-

va: az érzelmek már régesrég működnek, mire az ész rádöbben, hogy mi is folyik itt.

Egy perc múlva Mohi zavartan kibontakozott Kissy öleléséből és a csaphoz ment megmosni az arcát. Ugyanúgy kerülte Kissy tekintetét, mint pénteken Schneiderékét. Vagy félórát beszélgettek a történtekről, a csapat terveiről, efféléről. Mohi leginkább csak Elkét nézte, aki az ágya végén ült és a Niala szobájából hozott plüssállatkákkal játszott. Néha felelgetett Schneideréknek, bólintott, vállat vont, ilyesmik.

Aztán Schneider úr átadta azt a bizonyos borítékot, ami Rocard-éknál megbeszélés tárgya volt, de nem került elő; Kissy, aki mint ügyeletes jelen volt, hogy Mohinak ne kelljen egyedül beszélgetnie három idegennel, ekkor látta először ezt a borítékot. Vastag volt, egész biztosan nem csak egy csekket tartalmazott, és Kissy csakhamar rájött, hogy miért. Brigitte és Françoise Laval felnőttek, nekik nem gond egy csekket beváltani. Egy gyereknek annál nehezebb, kérdéseket szegeznek neki a bankban, már ha egyáltalán kiszolgálják. Ebben a borítékban tehát készpénz van. Mohi még pirosabb lett, amikor Schneider úr könnyed mozdulattal az éjjeliszekrényre helyezte a borítékot, és azt mondta, ne köszönje meg, ez semmiség ahhoz képest, amit ő tett Elkéért.

Csütörtökön Brigittével kevésbé volt zavarban, végül is őérte nem tett semmit. Brigitte Hendriksen áldásos működésének tulajdonította a szerencsét, ami érte: amikor Isabelle néni megtudta, hogy az ő emlékezőtehetségének köszönhetően sikerült hazajuttatni a „szegény kis bogarat”, kijelentette, hogy Brigitte nyár végéig ingyen lakik a panzióban.

Igen, Mohi nehezen viseli, ha hálásak neki, ünnepelni akarják. Hozzá kell pedig szoknia, mert ha shindykre fognak vadászni, akkor lehet még egy-két gyerek, akit kimentenek a karmaikból. Ezt meg is mondta, miután Schneiderék elmentek.

Mohi vállat vont. – Majd azt mondjuk, hogy te voltál a hős, esetleg Martin, mikor ki.

– De te vagy a harcművész köztünk.

– Egyelőre. De nektek is meg kell tanulnotok megvédeni magatokat. Nem leszek mindig ott. Gondolj Sheilára.

Kissy bólintott. Mohinak igaza van.

– Nem nyitod ki?… – tétován biccentett a boríték felé.

Mohi nemet intett.
– ?…
– Majd egyszer. Most nem.
Ez volt pénteken – ma hétfő, és a boríték ugyanúgy áll az éjjeliszekrényen. Csak annyi áll rajta Schneider úr határozott vonásaival: *Vanessa Bohringer.*

A D'Aubisson házaspár együtt vitte be Mohit a kórházba; a Renault már rég rendben volt, Georges vezette. Tíz órakor jött a telefon: minden vizsgálat megvolt, Mohi makkegészséges, repülhet. Hazafelé még elintézik a helyfoglalásokat.
Úgyhogy ők addig nekiláttak csomagolni. Niala áthívta Jeanne-t, hogy segítsen neki, hiszen ő három emberre csomagolt: elkísérik őket Párizsba, és onnan repülnek tovább Amerikába. Blanche-ék már értesítették az ottaniakat, hogy jönnek. Mindenki hazatelefonált, hogy délután jön; Pi fölhívott egy kocsikölcsönzőt és kibérelt egy mikrobuszt. Majd hazafuvaroz mindenkit a csomagjaival, a saját csomagjait is, aztán leadja a kocsit és hazamegy metróval. Mohi az egyetlen, akit nem visz haza.
Tegnap volt, nem is, szombat este, hogy Mohi megkérdezte, nem maradhatna-e őnála, Kissynél egypár holmija. Dehogynem, mondta ő, van hely bőven, akármennyit hozhatsz. Akkor kiderült, hogy igazából Mohi azt szeretné, ha a nevelőszülei semmit nem látnának abból, amit nem otthonról vitt; a Párizsban vett ruhákat sem, hát még a muszlinruhát. Jól van, mondta Kissy, őnála elfér minden. Hamupipőke, gondolta akkor, úgy tér haza, ahogy elment, semmi sem látszik báli szépségéből.

Ebéd előtt Blanche és Niala még összecsomagolta Mohi holmiját, azt mondták, ne hajlongjon, emelgessen, majd ők. Csomagolás közben Mohi alighanem elmondta, hogy minden Kissyhez kerül, mert utána Blanche félrevonta és elmondta, hol van a Mohi hazulról hozott ruháit tartalmazó zacskó.
– Schneiderék borítékját még mindig nem nyitotta ki. A muszlinruha mellé tettük.
Kissy bólintott, és arra gondolt, milyen furcsán ejti Blanche azt a szót, hogy muszlinruha. Mintha az esküvőjére gondolna

vissza, vagy Niala születésére, vagy valami más boldog eseményre.

Megették Isabelle néni nagyszerű ebédjét, aztán átmentek elbúcsúzni tőle. A néni mindannyiukat megölelte, még Pit is, de a legtovább Mohit szorongatta. Jeanne, Luigi és Mario beérte egy kézfogással.

Még egyszer körbepillantottak az aulában, aztán visszamentek a villába, ahol Luigi berakodta a csomagokat. A mikrobusz kidöcögött a kapun, hogy többé ne is térjen vissza. Mathieu bácsi majd elmegy érte a reptérre és hazaviszi magához.

Nem beszélgettek az úton, a tájat nézte mindenki. Beaulieu csakhamar eltűnt a hegy mögött, aztán Villefranche is, és végül Nizza. A repülőtér szolgálati parkolója, mindenféle ajtók, amiken belépés csak a személyzet részére, de ők nyugodtan belépnek rajtuk, s már ott is voltak a gépen. Pár perc múlva még egyszer megnézhették a partvidéket, a levegőből, Beaulieu és Saint-Jean egy egész percig látszott, aztán elmerültek a távolban.

Kissy Martin mellett ült, egymás kezét fogták, és a napokat számolgatták, amíg távol lesznek egymástól. Martin később indul nyaralni és később is tér haza. A többiek is különböző időpontokban. Egy biztos: szeptemberre megint együtt lesznek. Ők Párizsban, Niala Beaulieu-ben, de együtt.

Kissy végigpillantott a csapaton és sóhajtott. Hát ennek a nyaralásnak

VÉGE.

De a nyár még folytatódik.

3.

HAZATÉRÉS

Artudetu: én például tegnap már beszedtem egy karót
CCCP: Karót rögtön sulikezdés után? Ez gáz.
Artudetu: aha, kémiából, nem tudtam a kovás kötéseket
Mercy: Az kovalens, nem kovás. Amúgy nem bonyolult.
Artudetu: lehet, hogy neked nem
Mercy: Mindjárt keresek egy linket, ahol elmagyarázzák.
CCCP: nekem is?
Artudetu: gondolod, hogy egyszemélyes linket talál?

Kissy mosolygott és visszaváltott a privát ablakra, ahol Martin éppen hallgatott, nyilván a linket keresi. Az ő nickje mostanában a Mercy, de több más nicket is használ, mint mindannyian. A privátban viszont mindenki a rendes nevén fut, mármint ahogy a csapatban szólítják, Martin, Kissy stb. Éppen Chantal vitte a szót, Nimbynek magyarázott egy filmről.

Csengettek. Mohi jött meg, hozott egy kazal levelet meg szórólapot, a postásuk már neki is odaadja Chatonék postáját, úgy megszokta, hogy idejár. Ők hamarabb jöttek meg a nyaralásból, mint a többiek, két hétig ketten voltak egymásnak Mohival, suli se volt, Mohi itt ült reggeltől estig. Néha itt is aludt, otthon igazán nem hiányolják. Amióta suli van, azóta persze csak délután jöhet, és korábban is kell hazamennie, hogy idejében ágyba kerüljön.

Átnézte a postát, aztán átvette a telefont, amit Mohi olyan automatikusan nyújtott oda neki, mint egy műtőasszisztens a szikét.

– Szia, anya. Jött egy anyag Donatitól, egy levél a GCS nevű valamitől és egy… várj csak, valami ügyvédi irodától. Jó, mindjárt.

Fölbontotta a levelet, Mohi kezébe nyomva a mobilt.

– Jó napot, madame Chaton, itt Mohi! – szólalt meg a kislány vidám hangja, míg ő átfutotta a levelet. – Köszönöm, jól. És ön? Akkor jó. Nem tudom, csak most jöttem. Viszlát! – adta vissza, látva, hogy Kissy végzett az olvasással.

– Szóval a Guibourg-ügy. Azt mondják, be fognak perelni titeket.

– Ne aggódj – érkezett valahonnan Argenteuil környékéről anya hangja. – Ilyen pereket havonta kapunk. A felét megnyerjük, abból telik a másik felére… Még valami?

– Semmi, anya. Ne feledd a hétvégét.

– Semmi szín alatt. Szia!

– Szia – felelte Kissy, letette és megkereste Mohit, aki éppen a háta mögött guggolt és Macskát simogatta. Kissy sóhajtott. Macska az egész világon összesen két emberrel volt hajlandó szorosabb kapcsolatot kötni, Mohival és Pivel. Mohit még csak érti, ő a legkisebb, tehát ő látszik a legveszélytelenebbnek – Macskának nincsenek részletes információi –, de hogy miért pont Pi, az rejtély. Mindenki mástól csak nagy kegyesen eltűri, hogy foglalkozzon vele, tőle, Kissytől is. Az egész állatka csak negyven deka, de már kialakult világképe van arról, hogy ő a teremtés középpontja.

– Jól van – mondta Mohi, és fölkelt. Macska sértődötten nézett utánuk, ahogy bementek a szobába. Nem szerette, ha nem vele foglalkoznak.

Augusztus végén érkezett egy kis dobozban, Niala külön ezért repülőre ült, hogy elhozza. Megígértem, mondta, és átnyújtotta a lyukacsos tetejű dobozt. Kissy kinyitotta, s az első dolog, amit látott, egy kék szempár riadt tekintete volt. Aztán a szemekhez tartozó hófehér kiscicát is látta már, amint egy piros bársonypárnán fekszik és alighanem azt találgatja, merre meneküljön.

Azóta sokat nőtt az önbizalma. Megtanulta, hogy ezek a magasra nőtt kétlábúak csak arra valók, hogy kiszolgálják őt. Eltűri a simogatásukat, kivéve Nimbyét, de csak Mohit és Pit tünteti ki barátságával. Nimbyt valószínűleg mindörökre elátkozta.

Három nappal ezelőtt a fiú éppen programozott, amikor Macska végigsétált az asztalon és habozás nélkül át akart baktatni a billentyűzeten. Nimby szó nélkül odanyúlt, megfogta Macska grabancát, a válla fölött áthajította az állatot és dolgozott tovább. Macska éktelen sivalkodással landolt Kissy ágyán, aztán esze nélkül menekült ki a konyhába.

Akkor kicsit összevesztek Nimbyvel. Chantallal versenyt szidalmazták, Nimby is visszakiabált mindenfélét. Aztán egyszer csak fülrepesztő dörej reszkettette meg a levegőt, s a beállott nagy csendben Mohi, két tenyere között egy szakadt papírzacskóval, alaposan lehordta mindhármukat. A híres nagy shindyvadászok, mondta, az egyik elhajít egy védtelen kölyökmacskát, a másik képes nekimenni a barátjának egy szőrpamacs miatt. Hát nem értitek, kérdezte, hogy ha éket tudnak verni közénk, akkor félig már legyőztek minket?!

Ezen kicsit meghökkentek. Nimby azt mondta:

– Éket közénk? A macskák? Hát mik vagyunk mi, kisegerek?

Erre elnevették magukat és kibékültek. Legalábbis ők hárman. Macska azóta se bocsátott meg Nimbynek, pedig másnap hozott egy nagy csomaggal a kedvenc bébi-macskakajájából, és elhozta neki DVD-n a *Macskák* musicalt, még rá is írta: Macskának szeretettel Nimbytől. De úgy látszik, Macska nem szereti a zenét, egyáltalán nem figyelt rá, pedig föltették neki.

Tíz perccel később befutott Martin, akinek elmesélték a történteket, s ő kijelentette, hogy Mohinak igaza van, senkinek se szabad hagyni, hogy éket verjen közéjük, még egy macskának se, viszont nem is szabad dobálni a macskákat. S azt tanácsolta nekik, vegyenek példát Stuart Little-ről, kisegér létére milyen jól kijön a macskákkal.

Ez három napja volt – azóta előfordult már egynéhányszor, hogy kisegereknek szólították egymást. S éppen ez adott egy ötletet Kissynek.

Mindig máshogy alakult, hogy kik vannak éppen Kissynél, akinek a szobája afféle főhadiszállássá kezdett előlépni, és kik maradnak otthon. Ma például Nimby azért nem jött el, mert fizika volt az utolsó órájuk, és segített elpakolni a kísérleti fölszerelést, így viszont már nem ért volna ide a haditanácsra. Chantal viszont vele jött haza, Mohival együtt hárman vannak. Niala,

Martin, Nimby és Pi otthon van, Angélique Pinél – még mindig nem élnek együtt, de sok időt tölt nála –, Blanche és Georges persze dolgozik. Őket a munkájuk miatt kültagnak választották, vagyis nem vesznek részt a felkészülésben, de tudnak mindenről és számít a véleményük. Ange néni is kültag, elvégre részt vett az első bevetésükön, és amikor Kissy hazajött Angliából, fölkereste otthon és töviről hegyire elmesélte neki a beaulieu-i nyaralást, Hendriksent, Mohi sérülését, mindent. Ange néninek nagyon tetszett az elbeszélés, a hegyen történtekre pedig azt mondta, nagyon óvatosnak kell lenniük, ezek gátlástalan alakok. Kissy figyelmeztette, hogy ellentmondásba keveredett önmagával: még a Nimbyéknél tartott összejövetelen elemezték a shindyk lélektanát, s akkor mondta Ange néni, hogy ezek az emberek túlságosan gátlásosak, nem mernek közeledni a nőkhöz, nem tudnak rendes kapcsolatot felépíteni – úgyhogy erőszakkal szerzik meg, amit akarnak, mégpedig gyerekektől, mert azokat könnyebb legyűrni.

– Igazad van – mondta Ange néni, kortyolva egyet a teájából –, és mégsincsen igazad. Vegyük a ti Sylvie-teket. Nem csodálkoznék, ha a pszichiátriai elemzés azt mutatná ki, hogy soha nem tudott normálisan közeledni a saját korosztályába tartozó nőkhöz, már az iskolában is gátlásos volt, félénk, lelkileg beteges. De ez nem jelenti azt, hogy ha rajtakapják egy olyan bűnön, amit a társadalom a legsúlyosabb megvetéssel büntet, hosszú börtönévek várnak rá satöbbi, akkor nem fog mindent megtenni a menekülés akármilyen halvány esélyéért. Akár gyilkol is, csak ezt megússza.

Kissy elgondolkodva bólintott. Lenyelte a süteményt, aztán azt mondta:

– Vagyis azt mondja, hogy az emberünk ebben a szituációban nem normális.

– Hát persze hogy nem – felelte Ange néni határozottan. – Már eleve sem volt az, de csapdába ejtve végképp elveszíti az eszét.

Ezeket az Ange nénivel folytatott „stratégiai megbeszéléseket” mindig magnóra vették, mert később is tanulságosak lehetnek. Amikor lejátszotta ezt a részt a csapatnak, Martin azt mondta:

– Tanulmányoznunk kellene a shindyk lelkivilágát. Pi, te végül is pszichológus leszel, biztos tanultatok ilyesmiről.

Pi hallgatott, látszott rajta, hogy nincs ínyére a téma. Aztán némi unszolásra csak kibökte.

– Hogy őszinte legyek, nem rajongok a gondolatért, hogy szörnyetegek lelkivilágát tanulmányozzátok.

– De hülye vagy! – robbant ki Mohiból, megelőzve a többiek hasonló értelmű, csak talán finomabban megfogalmazott válaszát. – Ha nem készülünk föl ellenük alaposan, akkor lehet, hogy sokkal közelebbről fogjuk megismerni a lelkivilágukat, mint ahogy szeretnénk, nem gondolod?!

Kissy végignézett a chatszobákra nyitott ablakokon, aztán visszafordult a másik géphez, amin a négy webkamera képét látta. A bal felső sarokban Pi és Angélique, mellettük Niala; Pi alatt Martin, a negyedik sarokban Nimby. Ma ő az elnök.

– Hölgyeim és uraim – szólalt meg Nimby –, miután mind együtt vagyunk, talán elkezdhetnénk. Ha nem bánjátok, én kérek szót először.

Nem bánták. Általában Nimby kapott szót először, most rajta múlik minden. Azt állította, hogy ki tud dolgozni egy algoritmust, ami képes kiszűrni a shindygyanús kommunikációt, számos különféle, konfigurálható paraméter alapján. Ezt már Beaulieu-ben elkezdte tervezni. Most röviden elmondta, hogy tegnap óta milyen problémákat oldott meg. Ez a rész általában még neki, Kissynek is jócskán okozott megértési nehézségeket, pedig állandóan tanul, már rengeteget tud a programozásról.

– Ne feledjétek – mondta Nimby –, hogy az alapelvünk az időben és térben független kiértékelés. Ma úgy döntöttem, hogy alapértelmezésnek fogjuk tekinteni egy ID-süti meglétét a kliensgépeken; ezt a host fogja leosztani. Minden más megoldás megbízhatatlan. Egyszerűen a host nem fogja megengedni a belépést anélkül, hogy engedélyeznék a sütik fogadását. A Cumulus minden ID-hez egy akkumulációs file-t rendel, ahol a már tárgyaltak szerint naplóz.

Kissy nagy örömmel állapította meg, hogy ezúttal Nimby minden szavát érti és tökéletesen tudja követni. Az algoritmust Nimby Cumulusnak nevezte el, mert ez a szó összegyűlést je-

lent, ahogy a kliensekről gyűjtik majd az adatokat, és ez egy viharfelhőfajtának is a neve – vagyis rokona Nimbynek.

– Bocs, de én nem voltam itt a múltkor – kért szót Angélique. – Mit naplóz a program?

– Különböző pontértékeket. Mondok egy példát. Ha azt mondod egy chatszobában, hogy találkozzunk a Louvre előtt, akkor a csalogatási faktorod megnövekszik. Mondjuk egy centishindyvel. Ha teszel valamilyen utalást a szexre, akkor már, teszem azt, öt decishindyvel megugrik a libidófaktorod. De nyilvántartjuk azt is, hogy a nick mit mondott magáról, nagy vonalakban, persze. Ha megmondod, hogy milyen nemű vagy korú vagy, följegyezzük. Ha olyat mondasz, ami nem stimmel össze a korábban mondott koroddal vagy nemeddel, esetleg azzal, hogy hol laksz, akkor a hazugságfaktorodat növeljük, mondjuk egy decishindyvel. És így tovább. A különböző pontértékekből kiszámítunk egy főértéket, ami megmondja, hogy mennyire vagy gyanús. Ha ez az érték megközelíti az egy shindyt, akkor riasztunk.

– Világos – nevetett Angélique.

– Akkor jó. Én egyelőre befejeztem – mondta Nimby.

Martin kért szót. – Emlékeztek, valamelyik nap arról beszéltünk, hogy jó lenne megtanulnunk a morzeábécét. – Bólogattak, mindenki emlékezett. – Azóta sokat gondolkodtam ezen, és az jutott eszembe, hogy talán mégse a rendes morze lenne jó, inkább egy saját, titkos rendszert látnék jónak. Azt a shindyk nem tudják kihallgatni.

– És ha segítséget kell kérni valakitől? – kérdezte Chantal.

– Pont morzéval?

– Értem – mondta Nimby mint elnök. – És gondolom, te már ki is dolgoztál valami effélét.

Martin mosolygott és bólintott.

– Igen. Csináltam egy próbaverziót, mindjárt szétküldöm.

Pár pillanat múlva ott volt a táblázat, szép ízlésesen, táblázatkezelőben készíthette, aztán csinált róla egy képernyőfotót.

1, I .	4, R ....
5, E -	V ...-
2, A ..	B ..-.
6, O -.	D ..--
U .-	F .-..
9, Y --	H .-.-
3, C ...	J .--.
S ..-	Q .---
T .-.	8, K -...
N .--	W -..-
7, G -..	X -.-.
L -.-	Z -.--
M --.	№ --..
0, P ---	? --.-
	! ---.
	* ----

– Ez persze csak vázlat – mondta. – Nagyjából fontossági sorrendben adtam jelentést a kódoknak. Amint látjátok, legfeljebb négy jellel minden betűt le lehetett írni, és még maradt is négy kódom. Ebből egy a kérdőjel, mert nem mindegy, hogy kérdezünk valamit vagy állítunk, egy a felkiáltójel, ami figyelmeztetésre lehet jó, egy azt jelzi, hogy szám következik, egy pedig bármi egyéb célra használható.

Megállapodtak benne, hogy tanulmányozni fogják; aztán Kissy kért szót.

– Gyerekek… támadt nekem egy ötletem. Jó ideje próbálunk nevet találni a szervezetünknek, de nem sikerült. Azt hiszem, én most kigondoltam egyet. – Végigpillantott az arcokon, aztán határozottabban folytatta. – Az elmúlt három napban szokásunkká vált, hogy kisegereknek szólítsuk egymást. Azt találtam ki, hogy használjuk ezt megszólításnak. Ugyanis kicsik vagyunk, gyerekek, akik nagyobbak ellen harcolnak. Az ellenségeink fizikai veszélyt jelentenek ránk nézve, épp csak meg nem esznek minket, mint a macskák az egereket. De veszélyesek.

Többen bólogattak.

– És ebből lett a név is – folytatta. – Arról már beszéltünk, hogy jobb, ha van egy rövidebb név, amiből nem tudni, hogy mit csinálunk, és csak a teljes nevünk szóljon a tevékenysé-

günkről. Ezért rövidebb névnek, ha már egyszer kisegerek vagyunk, a leghíresebb egér nevét választottam: JERRY ALAPÍTVÁNY.

Csend lett, a csapat elgondolkodva ízlelgette a nevet.

– Ebből tényleg nem lehet tudni, mivel foglalkozunk – mondta Pi.

Csakugyan ez volt az egyik cél. Azt akarták, hogy az alapítvány nevében bemutatkozhassanak anélkül, hogy föl kellene fedniük annak célját. Majd csak ott, ahol kell.

– Azt javaslom – mondta Niala –, holnap tartsunk szavazást a névről.

– Csak holnap? – kérdezte Mohi.

– Igen. Nem kell elhamarkodottan kialakítani a véleményünket.

– Rendben – mondta Nimby. – Ellenvetés van? – Nem volt. – Akkor hát holnap szavazunk róla.

Másnap a csapat nyílt szavazással, egyhangúlag elfogadta Kissy ötletét. Harmadnapra már logójuk is volt, de annak is vártak egy napot a megszavazásával. Nimby írta föl nagy Arial betűkkel a FONDATION JERRY feliratot, s a két O betűnek nagy kerek egérfüleket rajzolt. A másik változatban, ami nem mindenütt szerepel majd, a felirat alatt kisebb betűkkel ez áll: *Az internetező gyerekek biztonságáért.*

Amióta hazatértek a nyaralásból, minden kedden és pénteken kiutaztak Nimbyékhez és ott aludtak, hogy másnap reggel kezdhessék az edzést. Egész nap dolgoztak, estére alig álltak a lábukon, de muszáj mindent beleadni, amíg jó az idő. Mohi a tanára, Takada-szenszej segítségével állította össze az edzéstervet, és irgalmatlanul meghajszolta őket.

– Ez jó volt – mondta például Kissy egyik ütésére –, csak az a baj vele, hogy elég nagy a shindy fölhergelésére, de túl kicsi a kiiktatására. Rád ront és szétmorzsol!

– Akkor morzsolt Kissy leszek – lihegte ő.

– Úgy van! – vágta rá Mohi, azzal megpördült és gyomorszájon ütötte a mögötte álló Pit, az utolsó pillanatban fékezve le az erejét. A férfi így is fölnyögött. – Megérdemelted! – ripakodott rá a lány. – Hányszor mondjam még, hogy mindig legyetek résen?!

Lássuk, te betartod-e a saját követelményeidet, gondolta Kissy, és a lehető legnagyobb sebességgel lecsapott Mohi lapockájára. A fehér trikó az utolsó ezredmásodpercben eltűnt előle, ő pedig hatalmasat csattant a puha matracon.

– Jól vagy? – hallott egy hangot a feje fölött.

– A… azt hiszem…

– Akkor jó. Klassz ütés volt, sokkal gyorsabb vagy, mint egy hete. De csigalassú vagy ahhoz képest, amilyen egy hónap múlva leszel.

Kissy kóvályogva föltápászkodott, azon gondolkodva, hogy ez most szidalom volt-e vagy bók.

Nem volt egyforma a teljesítményük. Angélique és Nimby számítottak a leggyengébbeknek, őket Mohi sose szidta, mindig csak bátorította, és minden héten elmondta, hogy az edzőterem nem minden, éles helyzetben az ember sokkal többre képes. Niala, Pi és ő valamivel jobbak voltak, de pont egymás ellentétei: ők ketten Pivel nagyokat ütöttek, de nem elég gyorsan, Niala viszont nagyon gyors volt, de nem elég erős.

Martin kezdettől fogva vezette a rangsort, egyszerűen senki nem vehette föl vele a versenyt, kivéve persze Mohit. Gyorsak, pontosak és nagyon erősek voltak az ütései és rúgásai, valósággal fogyasztotta a házilag gyártott shindybabákat, úgyhogy néhány edzésnap után vettek egy rendes bokszzsákot.

A nagy meglepetés Chantal volt, aki a negyedik edzésnapon kirántotta mesterük alól a lábát. Mohi-szenszej, ahogy egy ideje becézték, éppen a *behódoltatás* nevű akciót gyakorolta Nialával; ezt a támadásfajtát néhány igencsak szabadszájú elnevezés után keresztelték el behódoltatásnak, mert ha a rúgás talál és a kívánt hatást éri el, akkor a pasi térdre rogy, mint hódoló alattvaló a király előtt. Ennek gyakorlásához eleinte Angélique-et és Pit használták céltáblaként; melltől térdig egy kemény szivacstáblát szíjaztak magukra, úgy rugdalták őket. Angélique-et hasba kellett rúgni, hiszen ő kisebb, mint egy férfi, a szükséges magasságban neki a hasa van. Később aztán a bokszzsákon jelölték be a magassági szinteket.

Amikor Chantal kirántotta Mohi lábát, még nem volt meg a bokszzsák, Angélique volt a szivacs mögött. Niala gondosan kiszámított mozdulattal megrúgta combmagasságban.

– Följebb – intette Mohi. – Nem tettél kárt a shindyben.

Niala megint megpördült és olyan lendületes rúgást adott le tíz centivel Angélique mellé, hogy Martin kapta el egy méterrel a lány mögött. Óriásit nevettek, de közben Mohi egyszer csak kiáltott egyet és elterült. A csapat megdöbbenve elhallgatott.

Mohi bambán nézett a fölötte álló Chantalra, aztán megkérdezte:

– Meg tudod ismételni?

– Amíg fekszel, nem – felelte a másik.

A kislány föltápászkodott, Chantal pedig többször megpróbálta kirántani a lábát, de így már nem sikerült, hisz résen volt.

– No nem baj – vigasztalta Mohi –, nem kis eredmény, hogy egyszer sikerült.

Chantal bólintott és gyomron ütötte. Mohinak csak félig sikerült hárítani az ütést, visszaütött, de a keze félrecsúszott Chantal karján.

Az ezután következő harcban Kissy és Niala Mohinak harminchét, Chantalnak tizenöt találatát számolták össze; a küzdelemnek, mint általában, az vetett véget, hogy a kezükre erősített szivacsok nem bírták a strapát.

Senki nem tudott ennyi találatot bevinni Mohinak. Chantalnak is csak egyszer sikerült, a „szenszej" kiismerte a taktikáját és legközelebb már máshogy védekezett, de ezentúl mindig kapott egypár ütést. Őket többieket Chantal ezentúl bármikor legyőzte, csak Martin tudott úgy-ahogy versenyre kelni vele. Mohi elmesélte a dolgot Takada-szenszejnek, aki azt mondta, megesik, hogy valaki egy ideig csak tanulgat, aztán hirtelen összeállnak neki a dolgok, és akkor derül ki, hogy mire képes.

Valóságos ellenféllel is összeakadtak – ámbár nem shindy volt.

Morgómedve már iskolaév elejétől érdeklődött a nagy terv iránt, amiben három tanulója is benne van. Elvégre volt némi szerepe a Sheila-ügyben, ha nem is közvetlenül. Ezen a szeptember végi napon Kissy éppen a legújabb fejleményeket mesélte neki, kifelé haladva az iskolaudvaron, amikor fölfigyeltek két gyerek hangos vitájára. Az egyik jóval nagyobb volt a másiknál, ami mindig felbőszítette az igazgatót, de amikor a nagyobbik fiú – Nimbyvel lehetett egyidős – lenyomta a kisebbet

a földre, nem a nagydarab Mondiot ért oda elsőként, hanem Kissy. Megfogta a fiú vállát.

– Ereszd el!

A srác fölnézett rá és lerázta a kezét a válláról. Be akart pancsolni egyet a földre tepert kicsinek, de Kissy elkapta a karját.

– Au, ez fáj!

– Azt meghiszem – felelte Kissy, és hátracsavarta a kart. – Ereszd el a kissrácot, többször nem szólok!

Csak akkor engedte el a karját, amikor a srác talpra vergődött, a kiskölyök pedig kimászott alóla és elszelelt.

– Ezt megbánod! – sziszegte a fiú.

– De te is, Joachim! – dörrent a feje fölött egy jól ismert hang. – Holnap beszélni akarok a szüleiddel, tanítás után legyenek itt! És meg ne lássak ilyet még egyszer!

Félórával később Kissy lement pár dolgot bevásárolni, de a házuk kapujában megállította egy nagyfiú.

– Ugye te vagy Françoise Chaton?

Bólintott, összeráncolt homlokkal méregetve a srácot. Tizenhat-tizenhét éves lehetett, rókaképe volt és valami baljós az arcán.

– Beszélnem kell veled. Az öcsém azt mondja, hogy megverted az iskolaudvaron.

– Joachim?…

– Vagyis beismered. Akkor most egy kicsit megtanítalak rá, hogy milyen az, amikor a nagyobbak bántanak téged.

Kissy hamarjában nem tudta, mit feleljen erre a képtelenségre. Hiszen éppen Joachim volt az, aki… De mire idáig jutott a gondolatban, egy tenyér jelent meg az arca mellett. Az utolsó pillanatban rántotta el a fejét. Azonnal megjelent a másik oldalról a másik tenyér is, Kissy pedig hátralépett, hogy elkerülje. A háta beleütközött a falba.

A fiú harmadszor is pofon akarta ütni, de útját állta Kissy fölemelt karja. A másik oldalról is. Hüledezve bámult rá, nyilván tanakodott, hogy mit tegyen. Hasba kellene ütnie, gondolta Kissy, de úgyse tud, és ha megpróbálja, puhára verem. De ezeket nem mondta ki.

– Beszélhetnénk? – kérdezte halkan. A srác megnyalta az ajkát.

– Majd azt is fogunk – felelte, és hasba vágta őt. Hát rájött, mi a teendője, gondolta Kissy, miközben könnyedén hárított.

Ekkor nyílt a kapu, kirobbant rajta Chantal, azonnal ott termett a kamasz mögött és néhány ütést mért a hátára, nem nagyokat, de kellemetleneket, ahogy Mohi tanította. A fiú értetlenül megfordult, s abban a pillanatban egy megsemmisítő erejű rúgást kapott a gyomrába. Összegörnyedt, amire Chantal térddel orron rúgta, aztán kirántotta alóla a lábát. Joachim hatalmasat puffant az aszfalton és fekve maradt.

– Most pedig halljam, ki vagy és mit akarsz! Különben bántani foglak!

– Várj – állította meg Kissy. – Ez annak a Joachim nevű srácnak a bátyja, akit említettem.

– És mit akart?

– Hiányos a világképe. Öcsike elmesélte neki, hogy megfenyítettem, csak azt felejtette ki, hogy miért. – Kissy leguggolt a nyögdécselő kamasz mellé. – Figyelj, kisöreg. Az igazgatónk is ott volt, amikor az öcséd egy kiskölyökkel szemétkedett, és azt mondta, hogy holnap tanítás után várja a szüleiteket. Holnap este fölhívom az igazgatót és megkérdezem, ott voltak-e. Ha nem…

Elhallgatott. Az ismeretlen veszély sokkal félelmetesebb.

– Akkor mehetünk is – mondta Chantal, és belekarolt. – Elkísérlek, nehogy átess ezen a rakás szerencsétlenségen egy tucat tojással a kezedben.

Szeptember egyáltalán nem volt elég arra, hogy enyhüljön a viszony Macska és Nimby között. A fiú eleinte morgott a dologért, elvégre ő Macskának tulajdonképpen a keresztapja, mintha a névadás feljogosítaná arra, hogy hajigálja keresztlányát. Egy idő után Nimby vállat vont és keresztülnézett Macskán, aki ettől még jobban megsértődött.

Igen, Nimbynek jutott eszébe, hogy azt a technikát, amivel ők összeismerkedtek, angolul *chat*nek hívják, és ugyanúgy írják, mint franciául a macskát, csak máshogy ejtik. S ha nem ismerkednek meg, akkor Niala nyilván sose hoz macskakölyköt Kissynek. Így lett a neve Chat, amit eleinte angol módra *cset*nek ejtettek, később franciául *sá*nak, vagyis egyszerűen Macska lett a neve. Nimby kijelentette, hogy ennél logikusabb nevet aligha

kaphatna, de nincs is köztük senki, aki több joggal tarthatna igényt erre a névre.

Október elejére Nimby elkészült az algoritmussal, és átadta a csapatnak megtekintésre. Egy terjedelmes Word-file volt, részletes magyarázatokkal, táblázatokkal, *pszeudokód*ban írt részletekkel – Kissy többhelyütt beleolvasott, és meg kellett állapítania, hogy csak nagy vonalakban érti, a fejtegetések jó része neki magas.

– Nekem is – felelte Pi, amikor ezt elmondta a haditanácsban, a dokumentum átvételét követő napon. – De bízom Nimby hozzáértésében. És most mi lesz?

– Most keresnünk kell egy programozót – válaszolt Nimby, ezúttal Kissy szobájából. – Én egymagam kevés vagyok hozzá, hogy ezt leprogramozzam. De tudom, hol kell keresni. A kérdés az, hogy mennyit tudunk rászánni a dologra.

Az ilyen kérdésekre sose volt válasz azonnal: mindenki megkérdezte a szüleit, még Pi és Angélique is, hisz nekik se volt saját keresetük, a családjuktól kapott pénzből fizették a tandíjat és a megélhetésüket.

Augusztus utolsó napján tartották meg a nagy szülőpuhító akciót. D'Aubissonék még előző nap iderepültek, Kissyék látták őket vendégül a hátsó szobában, másnap reggel kilenckor pedig összeült az egész csapat az összes érdekelttel a Star Étoile egyik különtermében.

Kissy végigtekintett a hosszú tárgyalóasztalon. A nyolc csapattag közül hatnak jelen volt mindkét szülője; Mohi egyiket se hozta, megbeszélték, hogy a Millet házaspár nem alkalmas ilyen dolgokra. Pinek csak az apja él, Toulonban, de eljött. Nem kizárólag ezért, más ügyei is voltak Párizsban; az volt a szervezés egyik szempontja, hogy a vidékieknek ne kelljen külön ezért a fővárosba jönniük. Angélique szüleinek is voltak más elintéznivalói.

Jelen volt természetesen Ange néni, jelen volt Mondiot, aki a tagok közül háromnak iskolaigazgatója, és meghívták, mivel kezdettől pártfogolta őket. És jelen volt, Georges szervezésének hála, egy monitor a Schneider házaspár arcával, akik kieli otthonukból vettek részt a konferencián.

Mint korelnök, Ange néni nyitotta meg a tanácskozást.

– Kicsit szokatlan számomra, hogy ilyen rendezvényen elnököljek – kezdte, végigpillantva az arcokon és belenézve a webkamerába is. – De gondolom, önök se gyakran vesznek részt ilyeneken. Arra gondoltam, megosztanám önökkel egy élményemet. A nevem Marie-Angèle Beaumont, és könyvtáros vagyok. Egy tavaszi délutánon bejött hozzám egy zaklatott kislány. Internetezni akart. Pár percig ült a gép előtt, aztán indulni készült, láthatóan elégedetlenül. Föltettem neki egy-két kérdést – s mondhatom, igencsak meglepett a válasza. Egy filmszínész arcát kereste, mégpedig azért, mert hasonlít arra a szemétládára, aki meg akarta erőszakolni. Nagyjából ezeket a szavakat használta. Elmesélte, hogy az interneten akadt össze a férfival, ő majd elmondja, milyen körülmények között.

Ange néni kis szünetet tartott, ismét végigtekintve az arcokon.

– A képet meg tudtam szerezni neki, ámbár végül nem is volt rá szükség. Tulajdonképpen nem is csináltam igazából semmi fontosat aznap. Ők viszont igen. Kinyomozták, hol lakik a férfi, odamentek és rendőrkézre adták. Ami azt illeti, először kórházba került… nem tudom, mindenki értesült-e róla, hogy szakavatott harcművész van a csapatban. Úgy látom, igen, akkor ezt nem is kell taglalnom.

Egy pillanatig csendben ült, összeszedte a gondolatait.

– Nem sokkal később – folytatta – kis barátnőm elmesélte, hogy elkaptak egy másik férfit is, aki ugyanazt a módszert használta, mint az első, de ez még nem követett el törvénybe ütközőt, így csak elijesztették. Nemrég pedig megtudtam, hogy nyári vakációjuk közben még ijesztőbb kalandjuk volt – igaz, ezúttal az internetnek nem volt szerepe a dologban, de barátaim ott szerzett tapasztalatainak igen.

Ange néni hangja ércesebbé, határozottabbá vált.

– Soha nem gondoltam, hogy az internet veszélyes hely lehet a gyerekek vagy bárki számára. Soha nem gondoltam, hogy vannak emberek, akik beteges céljaikat olyan eszközökkel akarják elérni, mint ezek az emberek. A gyerekek nyári kalandja pedig arra figyelmeztet, hogy a gonosztevők mindenhol felbukkanhatnak, még a legszebb helyeken is.

Kissy csak sokkal később értette meg, mit jelentett ekkor Mohi szomorú sóhaja. Ő azt hitte, a Sylvie miatt elszenvedett kel-

lemetlenségek emléke okozta. Pedig Mohi „a legszebb helyek” miatt sóhajtott. Neki Beaulieu volt a legszebb hely a világon, de ekkor már több hete búcsút kellett vennie tőle. Ekkorra már – amit Kissy csak sokkal később tudott meg – Mohiban elhalványultak a rossz emlékek, az agyrázkódás, a fájdalom, az egyhetes fekvés. Már csak a töméntelen gyönyörűség számított, amit Beaulieu jelentett neki.

– Így tehát – fejezte be beszédét Ange néni – meggyőződésemmé vált, hogy az ilyen bűnözők ellen harcolni kell, éspedig olyanoknak, mint ezek a gyerekek, akik nem munkaköri kötelességből teszik, hanem elhivatottságból. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Átadta a webkamerát Kissynek, ahogy megbeszélték.

– Mint bizonyára tudják, én vagyok az a lány, akiről madame Beaumont, illetve Ange néni beszélt. Előkészítettünk az önök számára egy kis demonstrációt. Az a laptop – intett Nimby felé – rádiós kapcsolattal csatlakozik az internetre, s a képet arra a falra is kivetítjük. Schneider úrék közvetlenül látni fogják a képernyőjükön. Kezdődjék a demonstráció, amit Nimby, azaz Antoine Blanchard fog tartani.

Továbbadta a kamerát.

– Hölgyeim és uraim – kezdte a fiú –, az imént beléptem a Kölyökklubba. – Beszéd közben bekapcsolta a kivetítőt, a Skype-ot is átállította a böngészőablakra, így mindenki láthatta a Kölyökklub egyik nyilvános chatszobáját. – Ez egy népszerű hely a gyerekek körében, naponta több ezer gyerek lép be az ország minden tájáról, de külföldről is. Beszélgetnek, játszanak, még az is előfordul, hogy segítenek egymásnak a tanulásban. Mi itt ismerkedtünk össze egymással – mutatott körbe a csapaton. – Egymással és még valakivel, aki most nem lehet köztünk, mert letartóztatták, amint Ange néni már említette. Érdemes figyelni a beszélgetést.

A kivetítőn kristálytisztán olvasható volt minden.

Lexi: helló
wbush: na én mentem sziasztok
wbush kilépett.
Angora: én Créteilben vagyok és te?
Luke: Én Pontoise-ban.
Angora: az jó messze van!

– Mint látják – mondta Nimby –, mindenki csak egy maga választotta becenéven szerepel, amit angolul nicknek hívunk. Gyanítom, hogy wbush, aki az imént távozott, az amerikai elnök tiszteletére vette föl a nickjét. De nem hiszem, hogy ő lett volna… nem nézem ki Bush elnökből, hogy tud franciául… – Derültség hullámzott át a termen. – Éppen egy olyan pillanatban sikerült idelátogatnunk, amikor ketten arról beszélnek, hogy hol laknak. Ez nagyon veszélyes dolog, Kissy már megtapasztalta. Ha tudják rólunk, hol lakunk nagyjából, már könnyen kinyomozhatják, hol vagyunk pontosan. S ha ezt tudják, akkor el tudnak kapni minket és… a többit a fantáziájukra bízom.

Beszéd közben leírta: „sziasztok”, és lenyomta az Entert.

Fran: sziasztok
Angora: szia
Lexi: szia, Fran

– Engem jelen pillanatban Frannak hívnak – közölte Nimby. – Ez lehet François vagy Françoise, de persze az is lehet, hogy az igazi nevem egész más, mondjuk Antoine. – Derültség. – Nos, esetleg mondjunk valamit magunkról.

Fran: én Chartres-ban vagyok, és ti?

Amíg megjöttek a válaszok, Nimby összehúzott szemöldökkel végignézett a hallgatóságon.

– Nem tudom, feltűnt-e önöknek, de én *nem* vagyok Chartresban. Ez egyébként ellenőrizhető, és mi szúrópróbaszerűen ellenőriztük is, hogy hol vannak egyes beszélgetőpartnereink. – Átváltott egy másik ablakra, ahol néhány számot láttak. – Ez a statisztika jórészt még a nyaralás előtt készült, kisebb részben utána. Mint látják, ötven felhasználót ellenőriztünk azok közül,

akik megmondták, hol vannak. Harmincheten csakugyan ott voltak. Hatan egy kisebb településen, de ahelyett a közeli nagyvárost nevezték meg – ezt nem tekintjük hazugságnak, az ismertebb hely nevét mondták. A maradék hét felhasználó egyértelműen hazudott. – Egy Google-térképet hívott elő, amin Franciaország északi része látszott. – Ők azok. Piros rajzszöggel jelöltük meg a helyeket, ahol állítólag voltak, és zölddel azokat, ahol valójában; az összetartozókat vonal köti össze. Amint látható, némelyikük száz-kétszáz kilométert is „vándorolt”. Folytasd, Kissy.

– Köszönöm, Nimby – mondta ő, maga elé igazítva a kamerát; Nimby most visszakapcsolta a Skype-ot arra. – Nem tudjuk, hogy ez a hét felhasználó miért hazudott. Lehet közöttük gyerek, aki azt játssza, hogy valahol máshol van. Lehet közte félreértés is: ha például most Jourdain úr ott beszélgetne a Kölyökklubon és megkérdeznék, hogy hol lakik, azt felelné, hogy Toulonban; mi pedig esetleg elkönyvelnénk, hogy hazudott, mert a netről kideríthető, hogy Párizsban van. Holott igazat mondana, tényleg Toulonban lakik, csak momentán nem ott van.

Pi apja komoly arccal bólogatott. Egész más volt az arca, mint a fiáé; Pi inkább az anyjára hasonlít.

– Nem a megfelelő kérdést tették föl – szólalt meg. – Ha azt kérdezték volna, hol tartózkodom, nem Toulont mondtam volna.

– Így van, köszönöm, uram. Nos, itt érkeztünk el mihozzánk. Niala?

Barátnője maga elé húzta a webkamerát és előbb Jourdain úrra, majd a Clément házaspárra, Angélique szüleire nézve belekezdett.

– Hazudni nem szép dolog, de nem törvényellenes. Az a szervezet, amit mi szeretnénk létrehozni, azzal foglalkozna, hogy a sok hazugság közül kikeresse azokat, amiket törvényellenes cél motivál: az a cél, hogy egy felnőtt a neten keresztül behálózzon egy gyereket, személyes találkozóra hívja valahová, aztán… amit akar. Nem könnyű kiszűrni az ilyeneket, de vannak elképzeléseink a feladat műszaki megoldására. Ezektől inkább megkímélnénk önöket. A mi várakozásunk szerinti forgatókönyv a következő. Egy kislány fagylaltozni hív egy másik kislányt a

neten át, valahol egy sarkon találkoznak, s a kislány meglepve látja, hogy barátnőjének kétnapos borosta van az arcán. Ám amikor a kocsijába gyömöszöli őt, pont mint a kalandfilmekben, ott terem a felmentő sereg: egypár gyerek, akik megállítják ezt a borotválatlan leányzót, aki már csak a rabszállítóban kezd el gondolkodni arról, hogy hol rontotta el. A válasz, amire sosem fog rájönni: ott, hogy egyáltalán megpróbálta!

Ezzel a tanácskozással kezdődött az akkor még névtelen alapítvány igazi története. Kissy gyakran visszagondolt a Star Étoile-ban töltött két és fél órára. Mindenkinek jócskán voltak kérdései, madame Vaillant – Chantal anyja – leginkább a biztonságukért aggódott, Jourdain urat jogi kérdések foglalkoztatták, monsieur Rochefort, Martin apja pedig aziránt érdeklődött, hogy akarják elkülöníteni a shindyket a játékból hazudozó gyerekektől.

Mindenki kérdezett, de senki sem akadékoskodott, senki nem zárkózott el mereven a tervüktől. S egyetlen olyan kérdés sem volt, amire ne számítottak és föl ne készültek volna.

Néhányan felajánlást is tettek. Jourdain úr vállalta, hogy elintézi az alapítvány létrehozásával kapcsolatos jogi műveleteket; később ezt a feladatot átadta egy kollégájának, hogy ő maga így az alapítványtevők között szerepelhessen. Blanchard-ék átengedtek egy jókora részt a garázsukból, ahol ők két nap alatt kialakították az edzőtermüket. Schneiderék megígérték, hogy rendszeres pénzadományokkal segítik őket, amint megvan az alapítvány, hisz ez leírható az adóalapból.

Lesz egy kuratórium, ami majd ellenőrzi és irányítja őket; hogy ez pontosan mit jelent, azt még senki nem tudja, majd Jourdain úr vizsgálódásaiból kiderül. Az biztos, hogy a tagokat az alapítványtevők nevezik ki, és persze nem fognak idegeneket választani.

Persze az alapítványtevők mind felnőttek lesznek, a csapatból csak Pinek, Angélique-nek, a D'Aubisson házaspárnak és Ange néninek van joga ebben a minőségben szerepelni; ez kicsit zavarta is őket, de hát akármennyire az övék a mű, mégiscsak kiskorúak. Niala azt mondta, örülniük kell, hogy ilyen sok felnőttet találtak, aki egyetért velük és támogatja őket.

Szeptemberben még nem készültek el a papírok, Jourdain úr azt mondta, nem meri megígérni, hogy októberben meglesz az alapítványuk. Az alapítványtevők névsora is csak szeptember huszadikán állhatott össze; minden felnőtt aláírta, aki jelen volt a szállodában, még Schneiderék is. A lista családonként készült, minden család egyetlen összeggel járult hozzá.

Beaumont: 500
Blanchard: 1000
Chaton: 2000
Clément: 1000
D'Aubisson–Claudel: 3000
Jourdain: 3000
Mondiot: 500
Rochefort: 2000
Schneider: 3000
Vaillant: 2000

A Jerry Alapítvány kezdőtőkéje ilyenformán tizennyolcezer euró – nem sok, de mégis valami. De még legalább egy hónap, amíg elrendeződik az adminisztráció, addig nem nyúlhatnak hozzá.

Valahányszor kézbe vette az alapítvány iratait tartalmazó dossziét, Kissy feszélyezetten átlapozta azt a lapot, amin ez a lista volt, a bevezető szöveggel, a családnevekkel és az összegekkel, s alul a tizenkilenc aláírással. Az nem zavarta különösebben, hogy Chantal, Niala, Martin, Nimby és az ő aláírása nincsen ott. Aláírták helyettük a szüleik. Még Mohi aláírásának hiánya sem zavarta különösebben, bár őhelyette nem írt alá senki. De ez a papír mindig eszébe juttatta azt a szomorú arckifejezést, amit Mohin látott, amikor kiderült, hogy hiába bontaná fel a Schneider úrtól kapott és jó ideig a Kissynél tartott ruhái között heverő borítékot – egyszerűen nincs mód rá, hogy bekerüljön az alapítványtevők közé. A saját nevében nem szerepelhet, mert kiskorú. Szülei, akik képviselhetnék, nincsenek. Még ha bevonnák a Millet házaspárt, amit Mohi a legkevésbé sem akart, az se segítene, mert nevelőszülőkként nincs joguk

Mohit ilyen ügyben képviselni. Legfeljebb a saját nevükben járulhatnának hozzá.

Mohi így nem bontotta fel a borítékot, amit apa végül bezárt az otthoni széfbe. Azt mondta Mohinak, nem kívánja tőle, hogy kinyissa, ha nem akarja, de értékes dolgok nem heverhetnek a szekrényben, ruhák között. Mohi válasszon: elviszi máshová, vagy berakják a páncélszekrénybe. Mohi gondolkodás nélkül ez utóbbit választotta, még meg is köszönte Chaton úrnak.

Pár nappal később Nimby azt mondta, amikor Mohi éppen nem volt jelen, hogy ő az első órában kinyitotta volna a borítékot, és egyáltalán nem érti Mohit. Két hónapja őrzi! Nem is kíváncsi rá, mennyi van benne?

Niala válaszolt neki, valami nagyon különös hangon. Mintha nem is önmaga lett volna.

– De – mondta –, hogyne lenne kíváncsi. De ha kinyitja, akkor az már csak pénz. Így, leragasztott borítékban… így valami egészen más.

Azzal Niala fölkelt és kiment Nimby szobájából. Kissy nem ment utána, tudta, miért megy. Sírni fog. Nialát az utóbbi időben gyakran rajtakapta, hogy sír, de hiába faggatta, nem volt hajlandó beszélni róla. Egyszer, egyetlenegyszer kitört és enynyit mondott:

– Kissy! Hagyj már, kérlek! Nem tudom, hogy mi bajom, illetve… illetve még azt se tudom, hogy tudom-e. De mielőtt kombinálni kezdenél, mindenki egészséges, anyáék házassága kitűnően működik, az anyagi helyzetünk rendben van, és továbbra is jól bírom a várakozást. Azt tudom, hogy mivel *nincs* baj. De hogy mivel van, az… az még nem állt össze… nem tudok semmit…

Kissy soha többé nem próbálta faggatni erről, mert ez után a kirohanás után Niala az ő ágyára borult és öt percig zokogott. Ez volt az első és egyetlen eset, hogy ennyire elveszítette az önuralmát. Máskor csak csendben ült, néha letörölt egy könnycseppet és nem lehetett a szavát venni.

Azt az egyet Kissy biztosan tudta, hogy Niala bánata valamiképpen összefügg Mohival, mert mindig ő váltotta ki belőle. De maga Mohi erről semmit sem tudhatott, Niala egyedül Kissy jelenlétében engedte el magát. Kissynek mindig eszébe jutott az az egyetlen eset, amikor az egész csapat tanúja lehetett a

dolognak. Beaulieu-ben, Pi balesete után, amikor tudomást szerzett Mohi különleges emlékezőtehetségéről.

De Kissy mindig innen, az emlékezőtehetség felől közelítette meg ezt az esetet, ezért nem jött rá a magyarázatra. Csak később, a repülőn ülve értette meg, mennyire elrontották mindketten. Le kellett volna ülniük és töviről hegyire kielemezni Niala vívódását és az azt okozó érzéseket.

No meg Mohi érzéseit is. Kissy minden edzésnap előtt megfigyelte, mennyire örül Niala érkezésének, s hogy ezt minden erejével igyekszik titkolni. A Star Étoile-ban tartott tanácskozás előtt Mohi úgy segített Kissynek vendégfogadásra alkalmassá tenni a hátsó szobát, mint aki legalábbis az angol királynőt várja. Amíg D'Aubissonék itt voltak, mintha ők jelentették volna azt a szilárd pontot, ami körül Mohi világa forgott. Legalábbis Kissynek ez volt az érzése. Valami megmagyarázhatatlan hatodik érzék arra kényszerítette, hogy egész idő alatt figyelje ezt a négy embert, és világosan érezte, hogy valami van a levegőben. A tanácskozáson Mohi látszólag nem szentelt több figyelmet D'Aubissonéknak, mint bárki másnak, de Kissy úgy érezte, mintha Mohi egész idő alatt minden idegszálával őrájuk koncentrálna. Néha olyan volt, mintha valami furcsa teniszmérkőzést szemlélne. Valahányszor Blanche végigpillantott az egybegyűlteken, a tekintete egy pillanatra megállt Mohin. Valameddig nézte azt, aki éppen beszélt – ez sose Kissy volt, amikor ő beszélt, nem jutott ideje Blanche-t figyelni –, esetleg megállt a pillantása valakin, aki éppen csinált valamit, narancslét ivott vagy fészkelődött, aztán megpihent Mohin és tovább. Nemcsak Mohin, de őrajta többször, mint a többieken együttvéve.

Mohi szinte oda se nézett Blanche-ra és Georges-ra, csak amikor megszólaltak. Akkor feléjük fordult, s mintha magába szívta volna a látványukat, hogy aztán udvariasan a következő beszélőre fordítsa figyelmét, és mintha kényszerítette volna magát, hogy ne nézzen Blanche-ékra.

Igen, itt, a tanácskozáson Kissy, aki a kívülálló szemével többet meglátott, mint ők maguk, hozzájutott annyi információhoz, hogy a szálak egy részét elkezdhette volna felgombolyítani. Ám amint végül, utólag rájött, neki mindvégig hiányzott a szálak kezdete, a kiindulópont, ahonnan elindulhatott volna.

Ezért legalább hárman kellettek volna, Mohi, Niala meg ő, hogy az egész kuszaságot kibogozhassák.

De ezt egész idő alatt senki sem ismerte föl.

Október elején őrült iramban kezdtek peregni az események. Csütörtökön meglett a programozójuk, alig fél nap keresgélés után. Nimby találta egy programozástechnikai fórumon, Shreknek hívták és semmilyen technikai probléma nem hozta zavarba. Ezt nem ő állította, a korábbi munkáiból derült ki. Nimby megbeszélt vele egy skype-os konferenciát szombaton két órára.

Félórával azután, hogy a csapat szétszéledt a csütörtök esti beszélgetésből, hazaért apa és bejelentette: elkészült a C9-es projekt.

Kissyt általában nem érintette különösebben, ha apa befejezte egy munkáját. Azt se nagyon tudta, hogy melyik micsoda. Annyi volt a jelentőségük, hogy gratulálhatott apának, aki ilyenkor pár napig pihent, mielőtt belefogott volna a következő munkába.

Egy kivétel volt: a C9-es. Másfél éve dolgoztak rajta, vagy legalábbis apa azóta volt benne. Egy angol céggel együtt csinálták, Kissy ennek köszönhette, hogy Beaulieu után Londonba utazhatott. A C9-es nagy munka volt, ami Kissy számára azt jelentette, hogy nagy lesz a végén a jutalom. S még tavaly nyár elején megbeszélték, hogy ha elkészül a C9-es, akkor megveszik a házat.

Úgy három éve merült föl a gondolat, hogy igazából ház kellene, szép nagy ház, jó nagy kerttel. Eddig is volt már annyi a bankszámlán, hogy valami jó környéken megvehettek volna egy kis házat, vagy kevésbé jó környéken egy nagyobbat. De ők egyszerre akarták mindkettőt.

Amikor apa vacsoránál – együtt ettek mindhárman, ami nem volt mindennapos – bejelentette, hogy elkészült a C9-es, Kissynek azonnal a ház jutott eszébe, a házról pedig az, hogy… hogy ott lesz az alapítvány főhadiszállása!

Ezt meg is mondta.

– Nem bánom – mosolygott apa. – Addig is, amíg föl nem épül a saját felhőkarcolótok a Défense-negyedben, tarthatjátok nálunk a kémműholdjaitokat.

– Meg a karateedzéseket – tette hozzá anya. – De nem akarok megkötözött shindyt látni a szekrényben!

Kissyből kirobbant a nevetés, elképzelte, amint anya kinyitja a hátsó szoba nagy szekrényét, és kiesik belőle egypár gúzsba kötött shindy.

– Jól van – mondta. – Azokat majd bevisszük Ange nénihez, hogy föltegye őket a polcokra. Dumas, Voltaire, kötözött shindy, Sartre, Apollinaire, még egy kötözött shindy…

Persze költözni még nem most fognak, az is némi időbe telik, hogy apa megkapja a pénzt, no meg a házat is ki kell választani. Egyelőre keresgélni se nagyon tudnak, neki minden szabadidejét leköti a felkészülés, anya dolgozik, sőt apa is, még egy sereg elintéznivalója van a C9-es miatt.

Októberben már nemcsak verekedni fognak – ez nem karate, anya rosszul tudta, ez amolyan keveréke mindenféle küzdősportnak, az a lényeg, hogy győzzön az ember –; elég jó az idő még mindig, sajtozós napokat is tartanak. Az elsőt mindjárt szerdán rendezték, Kissyéknél kezdtek sajtozni és rengeteg kacskaringó után a Chaillot-palotánál lyukadtak ki, addigra kilógott a nyelvük. Mármint az ő csoportja, Martinnel, Chantallal és Angélique-kel. Piék a Quai Michelet-n fejezték be.

Az elnevezés ezúttal Chantal leleményét dicséri, neki jutott eszébe, hogy éppen olyanok, mint a kisegerek a labirintusban, aminek a végén tudvalevőleg sajtot kapnak. Ez így is volt, amikor leintettek egy-egy taxit és hazatértek, Kissy föltálalta nekik az előre elkészített sajttálat, Nimby még cincogott is, amikor hozzálátott.

A sajtozás voltaképpen utcai shindymegfigyelés, a Jerry-morze és az X-kód gyakorlásával egybekötve. Két csoportra oszlottak. A csoport egyik tagja kiválasztott egy járókelőt, ő lett a cica. Hogy ki a cica, azt csak X-kódban volt szabad közölni egymással, és ahogy a cica továbbhaladt, átlag félpercenként jelezték egymásnak az utca egyik oldaláról a másikra, hogy a cica éppen hol van, mintha a többiek nem tudnák. Egy-két sarok után új cicát választottak, nehogy valaki gyanút fogjon. Menet közben mindenféle egyebet is morzéztak egymásnak. Föltartott kézzel integettek, rövidebb-hosszabb mozdulatokkal; villámgyorsan belejöttek a dologba, percek után tökéletesen értették egymást. Persze előzőleg már mindenki alaposan megtanulta a

Jerry-morzét, újságcikkeket írtak le benne, aztán kicserélték és el kellett olvasni. Kissy már álmából riasztva is bármit le tudott morzézni. -... . ..- ..- --, Kissy, ez az ő neve, de van jele X-kódban is, IK. Pi az IP, Angélique IA, s így tovább, mindenkinek az I és a nickje vagy neve kezdőbetűje. Nimby az IY lett, mert az IN-et átengedte Nialának. Martin az IM, úgyhogy Mohi az II-t kérte, mert ő a legkisebb és az I betű csak egy pont.

Az X-kódot Mohi és Nimby találta ki. A Jerry-morze rövidebb, mint a hagyományos, de még ezen is lehet rövidíteni, úgyhogy kitalálták a kétbetűs rövidítéseket. O-val kezdődnek a fontosabb tereptárgyak, autó, bicikli, fa, kapualj, lámpaoszlop, amikkel az utcán találkozni lehet. E-vel az irányok, de nem égtájak szerint, mert ki tudja azt, hogy egy adott pillanatban merre van észak, hanem úgy, hogy „nekem balra”, „neked jobbra”, „a hátad mögött”, ilyenek. A lehetséges kombinációknak még csak egy töredékét használták föl, de folyamatosan keresgélték az újabb lehetőségeket. Az X-kódnak az volt az előnye, hogy akár közönséges betűkkel is lehetett írni az üzenetet, kívülállók akkor sem érthették meg.

Vagy el lehetett mondani szóban. Csütörtök esti megbeszélésükön Nimby fölvetette a betűzőábécét, amivel a pilóták mondják a betűket, hogy egyértelmű legyen. India Alpha Echo Bravo Oscar Quebec India Whisky. Angélique háta mögött, a kapualjban van a shindy.

IW lett a shindy jele, mert az IS-et fönntartották arra az esetre, ha később lenne ilyen betűvel kezdődő kisegerük, az IX pedig annyit jelent, hogy „valaki”.

Újabb félórával később az életük kisiklott az eltervezett pályáról, olyan hirtelen, mint egy vasúti szerencsétlenség.

Tíz óra előtt két perccel Kissy Macskának magyarázta éppen, hogy a fotelek *nem* használhatók karomélesítésre, amikor megszólalt a mobil. Beszaladt a szobájába és fölvette, előtte szokás szerint rápillantott és kicsit meglepődött. Egy órája tették le a telefont, mi jutott még eszébe Pinek?

– Én – emelte a füléhez.

– Kissy, most indulunk hozzád, gyere le a ház elé! – Pi hangja nagyon komoly volt. – Mohi bajban van, azonnal megyünk hozzá.

– Világos – vágta rá, amire Pi azonnal letette.

Kissy fölkapta az övtáskáját és átvágtatott apához, aki a késő esti híreket nézte éppen. Anya a fürdőszobában volt. Kissy fölcsatolta a táskát, belesüllyesztette a telefont, és két szóban elmondta apának, mi történt.

Apa összehúzta a homlokát.

– Nem tartom jó ötletnek… mindegy, nem érdekes. Menj!

Kissy kivágódott a szobaajtón, Macskának odadobott egy „szia, cicus”-t, s leszáguldott az utcára. Tíz percbe beletelik az út akkor is, ha jók a forgalmi viszonyok, de nem tudta, hogy Pi még otthonról hívta vagy menet közben… de nem, jutott eszébe, amikor vezet, nem telefonál, kihangosító meg nincs a kocsiban.

Nem Pi vezetett. Ahogy a közelbe ért a Citroën, már látta, hogy Pi jobboldalt ül, tőle távolabb; a Szajna felől jöttek. Egy másik férfi ült a volánnál, idegen, de Kissytől emberevő óriás is lehetett volna, ha Mohi bajban van. Amint a kocsi lefékezett, fölrántotta az ajtót és beugrott hátra.

– Mehetünk – csapta be az ajtót. A kocsi megindult, tovább a Bois felé. – Mi történt Mohival?

– Kissy – felelte Pi –, ez itt Marcel, a bátyám. Marcel, ő Kissy.

– Ööö… jó estét.

– Szia – mondta Marcel, és kitette az indexet a de Gaulle felé. – Tegeződjünk, jó?

– Jó.

– Szóval az előbb fölhívott Mohi – mondta Pi –, hogy a nevelőapja leitta magát és rátámadt. Nem nagyon tudok részleteket, azt mondtam, hogy azonnal indulunk.

Kissynek görcsbe rándult a gyomra. Egy pillanatig csak bámulta Pit a tükörben, aztán előkapta a telefont.

– Itt vagyok – hallott egy riadt kis hangot.

– Mohi… úton vagyunk hozzád. Mi van veled?!

– Hát… megvagyok…

Kissy fölnézett. Marcel most fordult rá a Périphérique-re.

– Leütöttem – szólalt meg Mohi kis csend után. – Aztán bezárkóztam a szobámba. Nem tudom… hogy milyen állapotban van, tud-e járni…

– Mi van a feleségével?

– Egy hete elment valami pasival.

Kissy az ajkába harapott. Legszívesebben fölpofozta volna ezt a kölyköt. Mindennap beszélnek, három napot végig együtt töltöttek, miért nem volt képes szólni?! De nem most van itt az ideje, hogy letolja ezért.

– Figyelj… ne gyere ki a szobádból, jó? Majd betörjük az ajtót.

– Jó.

Háromnegyed tizenegykor Marcel befordult egy utcába és megállt egy ház előtt, amit Pi mutatott. Kissy kiugrott a kocsiból és a ház felé rohant.

– Nyugi – hallott egy hangot a háta mögül. – Ne veszítsd el a fejed. Lássuk, hogy tudjuk kinyitni a kaput.

Marcel már ott állt mellette és a kertkapu zárját vizslatta.

– Sajnos nem vagyok lakatos – állapította meg. – Megvan? – kiáltott hátra, az autóhoz.

– Jövök már – felelte Pi. S jött is, jókora szerszámtáskával a kezében. – Mit kérsz? – tette le.

– Kalapácsunk van?

– Van itt minden. Tessék.

Marcel átvette a nehéz kalapácsot, arrébb intette őt az útból, aztán meglendítette a karját és kegyetlen ütést mért a zárra. A robajra Kissy összerezzent. Nem volt olyan hangos, mint Georges villáskulcsának ütései Beaulieu fölött a hegyen, de ha a szomszédok rájuk uszítják a rendőrséget, mielőtt bejutnának…

Ettől nem kellett tartani. Vagy a zár volt öreg, vagy az ütés nagyon nagy, de lehet, hogy mindkettő. A kapu kinyílt. Marcel belökte, Pi hozta a táskát, Kissy pedig a sarkukban.

A ház bejárata egy üvegezett ajtó volt, rajta ráccsal.

Kissy közben megint hívta Mohit, és az útmutatás szerint balra indult, aztán befordult a ház sarkánál.

– Itt vagyok!

Fölnézett. Mohi egy emeleti ablakból integetett. Mondott valamit, de a szavait kettétörte egy döndülés, majd üvegcsörömpölés hallatszott, végül recsegő zajok. Kissy visszarohant a bejárathoz.

Az ajtó romokban, az ütés ereje betörte az üveget, a Jourdain testvérek a cserepeken taposva nyomakodtak befelé. Kissy berontott, nem bánta, mire lép.

– A pasas megvan – szólalt meg Marcel valahonnét jobbról. – Úgy nézem, alaposan le lett csapva. A kislány merre van?

Kissy közben már megtalálta a lépcsőt és egykettőre fönt termett. Melyik ajtó lehet?

– Mohi, én vagyok! A házibulit Sophie Marceau rendezte!

Kulcszörgés, aztán kinyílt az ajtó, ami előtt éppen állt.

– Gyere be.

Kissy belépett. A szobában égett a villany. Mohi sértetlennek tűnt, farmernadrág és könnyű dzseki volt rajta, jó az idő, nem is kell több. Körbepillantott a szobában. Egy heverő, íróasztal, rajta a számítógép meg óriási rumli, egy közepes méretű szekrény meg egy szék. Ez volt minden.

– Hogy érzed magad?

Mohi leült a heverőre.

– Hát minden ezekkel az állatokkal van tele?

Kissy odaült mellé és átkarolta a vállát. Mohi hálásan odabújt hozzá.

– Egy hete állandóan iszik – mondta kis szünet után. – Ma is egész nap hortyogott. Este lementem enni, ott állt a szobaajtóban és motyogott valamit, hogy úgy látszik, az asszony már nem jön vissza, de én is jó leszek helyette… és meg akart fogni.

Kissy összeborzadt.

– Akkor bepöccentem és behúztam neki jó néhányat. Elesett… én meg fölrohantam ide, bezárkóztam és szóltam Pinek.

– Szegénykém… akkor még nem is ettél?

Mohi nemet intett. Kissy lázasan töprengett, mit tegyen, de semmi sem állt össze a fejében. A második feje se akart kinőni, hogy segítsen, ezzel az eggyel kellett boldogulnia. Mohit el kellene vinni innen. De mi lesz aztán? A pasit lecsukatják, talán kórházba is kerül, ha Mohi üt, akkor nagyot üt. De ha…

Valaki megütötte az ajtót. Még egyszer. Aztán egy kisebb koppantás, és megint egy nagy ütés.

Mohi fölkuncogott.

– Gyere be!

Persze, értette meg Kissy, tá-tá-ti-tá, vagyis egy kérdőjel.

Nyílt az ajtó, Pi megállt a küszöbön.

– Minden oké?

Mohi bólintott. – Most már igen.

– Jól van. Mohi, az a helyzet, hogy cselekednünk kell. Elhoztam Marcelt, a bátyámat, ő vigyáz most a pasasra… azt mondja, muszáj lesz kihívnunk a mentőket.

Mohi vállat vont.

– Jó, csak valamit gondolj át. Ha a mentők jönnek, akkor hamarosan jön a rendőrség is. S akkor alighanem eszükbe jut majd, hogy magukkal vigyenek téged. Merthogy ugye nincs, aki vigyázzon rád. Úgyhogy kigondoltuk Marcellel, hogy mit tegyünk. Elviszlek Kissyhez, Marcel itt marad és hívja a mentőket. A rendőröknek pedig egyszerűen nem mondja meg, hogy hol vagy.

Mohi Kissyre nézett. Ő bólintott. Hát persze hogy hazaviszi Mohit. Szegény kis bogár, ezt mondta Isabelle néni, amikor hazavitték Elkét, aki abban a percben egy szál maga volt a világban. Mohi most még szegényebb kis bogár, ő tényleg egy szál maga maradt. Meddig tudják kihúzni, hogy ne vigyék intézetbe? Mindegy. Ameddig lehet, maga mellett tartja.

Mohi kibújt Kissy öleléséből, az ágy alól kivette az övtáskáját és fölcsatolta.

– Mehetünk.

Úgy lépett ki a szobából, ahol két évig élt, hogy vissza se nézett. Pedig nem tért ide vissza soha többé.

Lent Pi összeismertette Mohit Marcellel, aki rögtön a lényegre tért.

– Nem vagyok orvos, de nem szívesen kockáztatnám, hogy halogassam a telefonálást. Úgyhogy menjetek, én meg kihívom őket.

– Jó – mondta Pi, és elindultak kifelé. Csak amikor kiléptek a kertbe, akkor jegyezte meg:

– Az ajtót rendesen szétvertük. Ha elmész, előbb-utóbb minden mozdíthatót eltüntetnek innen.

Mohi ijedten Kissyre nézett, aki tovább a két férfira.

– Az biztos – mondta Marcel lassan. – Mondanám, hogy csináltassuk meg az ajtót, de ha híre megy, hogy senki se maradt a

házban, akkor nem sokra megyünk vele. De menjetek már – elővette a telefont. – Hívni akarom őket. A ház dolga most ráér.

Valamivel fél tizenkettő előtt értek haza. Anyáék elképedten hallgatták a történteket. Pi mondta el nekik, Kissy nem ért rá. Megsütött két tojást, addig Mohi előkészítette a zöldfélét, kenyeret, pontosan tudta, mi hol van a konyhájukban. Macska a dobozában aludt a konyha sarkában álló szék alatt, időnként kinézett rájuk és szemlátomást rosszallotta a kései nyüzsgést. De nem értek rá az ő lelkivilágával foglalkozni.

Marcel először akkor telefonált, amikor ők még hazafelé tartottak. Pi hátraadta a telefont, ő vette föl és kihangosította. Marcel azt mondta, a mentők elvitték a pasit, nem mondtak semmit. A rendőrök nagyon gyanakodtak rá, de utánanézetett velük, hogy itt lakik az a gyerek, aki már két pasast kórházba juttatott, úgyhogy végül csak fölvették az adatait és elmentek.

Másodjára akkor jelentkezett, amikor Mohi nekilátott az evésnek. Beszélt egy-két barátjával, már úton vannak Paray-Vieille-Poste felé, de ki kellene találni, hova vigyék a cuccot.

– Mit akarsz elhozni? – kérdezte Pi.

– Mindent! A gyerek holmiját azért, mert az övé. A pasasét meg azért, mert innen úgyis szétlopnák. Aztán majd kitalálja, hogy mihez kezd velük. Ha eladja vagy megtartja, azt is megértem, ha meg visszaadja, hát visszaadja.

– Értelek – mondta Pi. – Milyen járművet szereztél?

– Gaëtan eljön a teherautójával, arra sok minden fölfér, meg Malraux egy furgonnal a maradéknak. Csak a puszta falakat hagyjuk itt.

Pi fölhívta Nimbyéket és elmondta, mi történt. Blanchard úr teljesen föl volt háborodva Millet aljasságán, azonfelül közölte Pivel, hogy haragszik, amiért nem egyből neki szólt. Tudhatná, hogy ő pillanatok alatt előteremt egypár teherautót. Pi elmagyarázta, hogy mire ő ez ügyben lépett volna, a bátyja már fölhívta a saját ismerőseit, viszont helyet keresnek Mohi holmijának. Blanchard úr válaszként csak annyit kérdezett, hogy mikor hozzák.

Kissyék csak másnap tudták meg, hogy Marcel a társaival – Malraux-ék ketten voltak, tehát négy férfi – éjjel kettőig pakolt, aztán még elmentek Franconville-be, a furgont kiürítették, mert az másnap kell, a teherrel viszont csak beálltak az udvarra,

majd a hétvégén elrendezik a dolgát. Mind ott aludtak, Blanchard úr ragaszkodott hozzá, mert holnap a négy közül hárman dolgoznak, a negyediknek, Marcelnek órái vannak a Zeneakadémián – valamit csak kell aludniuk, nem lehetnek fönt egész éjjel. Mire Kissyék odaértek, már mind a négyen elmentek; Malraux-ék a saját kocsijukkal, Gaëtan és Marcel pedig Blanchard úr cégének egyik kocsijával, majd Gaëtan visszahozza, amikor eljön a teherért.

Kissyék is sokáig voltak fönt. Mohi éjfélre megvacsorázott, aztán megágyaztak a hátsó szobában, ahol Mohi már aludt párszor. Még jó félórát beszélgettek, jórészt arról, hogy mi lesz most, meddig lehet Mohi náluk. Semmi kedve nem volt visszamenni az intézetbe, pont most, amikor sínen van a Jerry ügye, akkor kimaradna mindenből, ami történik velük. Kissynek az jutott eszébe, talán a kisegerek együtt meg tudnák oldani Mohi eltartását, nem kerülhet az olyan sokba, meg esetleg beszél Schneiderékkel, akik nagyon kedvelik, hátha hajlandóak lennének valamicskét emelni a megígért havi apanázson. De amikor erről beszélt, fölfedezte, hogy Mohi már az igazak álmát alussza.

Kissy a kandalló előtt heverő hatalmas medvebőrön feküdt és a tüzet nézte. Aztán visszafordult Martinhez, aki megcsókolta, aztán a hátára fordította őt és fölébe hajolt. Kigombolta Kissy blúzát, aztán megint megcsókolta, de olyan szenvedélyesen, hogy Kissy boldogságában belemarkolt a medvebőrbe.

A medvebőr fájdalmasan fölsikoltott.

Kissy fölriadt. Egy pillanatig nem értette, mi történik, aztán megérezte a kezében a medvebőr vergődését. Ő is fölsikoltott és felült. A következő pillanatban egyszerre szólaltak meg hárman.

– Macska! – kiáltotta ő.

– Miau! – panaszolta Macska.

– Mi történt? – nézett be az ajtón Mohi.

Kissy a mellette fekvő állatkát nézte, aki felháborodottan meredt rá, és alighanem arra készült, hogy elmondja Kissyt mindennek, de ő megelőzte.

– Macska! Teljesen hülye vagy?! Ha bemászol az ágyamba, ne csodálkozz, hogy medvebőrnek nézlek! Megérdemelted!

Ez alighanem rosszul esett Macskának, mert fölkelt, leballagott az ágy végébe és nyalogatni kezdte a hátát.

– Mit műveltek ti itt? – kérdezte Mohi, leülve az ágy szélére.

– Azt hiszem, megszorongattam valamijét… medvebőrnek néztem…

Mohi olyan értetlenül nézett rá, hogy muszáj volt elmesélnie, amire emlékezett az álomból. Kicsit belepirult.

– Szerintem jó, hogy Macska fölébresztett – mondta Mohi. – Kész szerencse. Képzeld el, mi lett volna, ha végigálmodod.

Kissy nevetett. – Nagyon kellemes volt. Még egy darabig szívesen álmodtam volna.

Mohi hallgatott egy kicsit. Aztán megkérdezte:

– Én is ilyeneket fogok álmodni?

Kissy elgondolkodott, aztán lassan bólintott.

– Valószínű. Főleg ha beleszeretsz valakibe.

Mohi töprengett valamin, de ekkor megszólalt a mobil. Mohi az asztalhoz szaladt és odahozta.

– Kösz. Szia, Pi, mi hír?

– Szia – felelte Pi. – Bocs, hogy ilyen korán hívlak, de most mentek el a rendőrök. Mohit keresték. Mostanra állt össze nekik a kép, hogy itt egy kiskorú gondviselő nélkül maradt.

– És mit mondtál nekik?

– Azt, hogy nem vagyok hajlandó megmondani, hol van Mohi.

– Mire ők?

– Azt mondták, hogy ez bűncselekmény.

– Mire te?

– Megkérdeztem, hogy milyen bűncselekmény, ők pedig azt felelték, hogy még gyermekrablással is megvádolhatnak. Azt mondtam, hogy nyugodtan, de először is bemegyek a gyámhatóságra tisztázni a dolgot.

– Mire ők?

– A szívósabbik azt mondta, hogy elkísérnek, én pedig megkérdeztem, hogy van-e rá parancsuk. Erre kicsit alább adta, és azt mondta, nem ajánlja, hogy elutazzam a fővárosból. Én közöltem, hogy amíg nem vagyok letartóztatva, addig maximum kérhet vagy tanácsolhat. Erre elkotródtak.

– Tényleg bemész a gyámhatóságra? – kérdezte Mohi.

– Szia, Mohi. Igen, ez a szándékom. Ugye nem akartál ma iskolába menni?

Szinte egyszerre néztek az órára. Hét óra tizenkettő.

– Eszemben se volt – felelte Mohi nyugodtan.

– Helyes. Ott biztos megtalálnának. Hamarosan jelentkezem.

Amikor letették, Mohi azt mondta:

– Képzeld el, milyen lett volna fordítva.

Kissy értetlenül nézett rá. Mohi elvigyorodott.

– Ha Macskával álmodsz, és fölébredve Martint találod az ágyadban.

Még iskolakezdés előtt végig akarta telefonálni a kisegereket. Azaz persze Nimbyt nem kell, Angélique-et pedig meghagyja Pinek. Nialával kezdte, rögtön ahogy fölkelt.

– Szia, mi hír?

Idáig tartott Niala vidámsága. Amikor Kissy a lehető legrövidebben elmondta, mi történt, szinte látta, amint barátnője falfehér lesz valahol a D'Aubisson-villában, nyolcszáz kilométerrel távolabb.

– Hol van most? – vágta el hirtelen Kissy beszámolóját.

– Itt vagyok! – szólalt meg a kislány Kissy mellett.

– Mohi… kicsim, jól vagy?!

– Hát persze – mondta az mosolyogva. – Kitűnően aludtam.

Egy másodperc csend a vonalban. Aztán egy kurta „mindjárt visszahívlak" és Niala letette.

Kissyék egymásra néztek, aztán Mohi vállat vont és indult a konyhába.

– Jó lesz, ha mielőbb megreggelizel.

– Ráérek – felelte Kissy. – Nem megyek ma iskolába.

Mohi visszafordult. – Nem?

– Nem. Bármikor beállíthat egy szakasz kommandós, hogy magukkal vigyenek, és én itt akarok lenni.

– Ugyan már, nem küldenének értem kommandósokat – felelte Mohi. – Pontosan tudják, hogy páncélozott tüzérség nélkül nem mennek semmire.

Ezzel kimentek reggelizni. Kissy megfigyelte, hogy Macska nem tart velük, az ágy végén duzzogott tovább. Öt perc múlva került elő, amikor ők már javában ettek. A tálkájához ment és szaglászni kezdett.

A tálka természetesen üres volt. Kissyék az első naptól arra nevelték Macskát, hogy egyen meg mindent, mert amit meghagy, azt később hiába keresi.

– Miau! – mondta, megállapítva, hogy a tálka csakugyan üres. Megfordult és rájuk nézett. – Miau!

– Jó cica vagy – dicsérte meg Mohi, és föltálalta Macska reggelijét. – Hát még ha meg is köszönnéd…

Macska nem köszönte meg. Szó nélkül hozzálátott.

Kissy arra gondolt, milyen különös is Mohi. Vidámkodik Nialával, elbeszélget Macskával, ővele az álmáról, a világon mindenre van ideje és figyelme – miközben fogalma sincs, hol fog aludni ma este, holnap vagy holnapután. A rendőröket nem ejtették a fejük lágyára, ha nekilátnak nyomozni, egykettőre kiderítik, kik Mohi barátai. Vagy olyan büntetéssel fenyegetik meg Pit és Marcelt, amit azok nem vállalnak, végül is nem kerülhetnek évekre börtönbe Mohi miatt. Ezt ő is tudja, de mintha nem is volnának idegei.

– Dehogynem – mondta Mohi nyugodtan.

– Tessék?

– Az járt a fejedben, hogy úgy viselkedem, mintha nem aggódnék, igaz? Dehogynem aggódom.

– Szent merevlemez, te már gondolatolvasó is vagy?!

Mohi nevetett. – Csodákat. De ha videóra vettem volna az előbb az arcodat, magad is meglepődnél, mennyire rá voltak írva a gondolataid.

Kissy tett még egy kis uborkát a kenyerére. – Fantasztikus. Pont mint Niala, ő is mindig olvas az arcomról.

Mohi bólintott, szemlátomást elgondolkodott valamin. Kissy nem tudott úgy olvasni az arcán, mint Mohi meg Niala az övén, leginkább azért, mert Mohinak pókerarca volt.

Pár percig szótlanul ettek, aztán megszólalt a telefon. Niala volt. Kissy kihangosította, mint mindig.

– Mondd!

– Szia – szólalt meg Georges hangja. – Mohi is ott van?

– Itt vagyok, szia!

– Szia… Kissy, meddig lehet Mohi nálatok?

– Gondolom, amíg rá nem jönnek, hogy itt van. Pi megpróbál valamit a gyámhatóságon, de nem tudom, mikor.

– Értem. Majd beszélünk és kisütünk valamit. Ha bármilyen problémátok van, hívjatok minket, jó?

Martin és Chantal reggeli előtt nem volt elérhető, utána meg már úgyis bent vannak az iskolában. Szünetig nem érdemes hívni őket, akkor meg egész biztosan ők fognak telefonálni, hogy Kissy miért nem ment be.

Így is történt, Chantal hívta föl. Kissy röviden elmondta, mi történt. Chantal persze teljesen kiakadt.

Nem sokkal őutána jelentkezett Nimby és elmondta, hogy az éjszakai ébrenlét miatt szülői engedéllyel itthon maradt, úgyhogy a második szünetben visszahívták Chantalt és megmondták neki, hogy suli után jöjjenek majd ki Franconville-be, ők hamarosan indulnak.

Útközben újabb telefon jött Nialától, arra volt kíváncsi, hogy pénzzel el vannak-e látva.

Nimby együttérző arccal fogadta Mohit, és rögtön a teraszra vezette. A terasz voltaképpen egy jókora, fedett helyiség volt, ahol egy szobát akartak kiépíteni, de aztán annyiban maradt a dolog, és nyitottak rajta egy ajtót a kertbe. Itt rakták le a furgon tartalmát, jórészt a kényesebb dolgokat: Mohi számítógépét, egy csomó tányért és poharat, lámpákat, egy tévét. Persze mindent csomagolatlanul, hisz se dobozokat szerezni, se becsomagolni nem volt idő, de úgy tűnt, semminek sem esett baja.

Mohi teljesen el volt képedve. Hát még amikor fölmászott a kert egyik fájára, ahonnan belátott a ház mellett parkoló teherautóba.

– Még a kerti öntözőkanna is ott van. Nem hiszem, hogy akár egy szög is maradt volna a házban.

Tíz óra körül jelentkezett Pi, Mohi mobilján.

– A gyámhatóságon vagyok – mondta. – Ki vagy hangosítva. Az itteniek szeretnének föltenni neked néhány kérdést.

– Halljuk – felelte Mohi.

Női hang: – Te vagy Vanessa Bohringer?

– Igen, én. Ott ki beszél?

– Madame Depuy vagyok, gyámügyi előadó. Vanessa, szeretném tudni, hol vagy.

– Itt a telefonban – vágta rá Mohi.

– Igen, ezt én is tudom, de hol?

– Azt nem mondom meg, mert akkor eljönnek értem és bevisznek az árvaházba.

– Vanessa, az a helyzet, hogy muszáj ezt tennünk. Jourdain úr azt állítja, hogy a nevelőapád, monsieur Millet olyan dolgokat akart veled…

– Rám akart mászni – szakította félbe Mohi. – Úgyhogy inkább nevezze volt nevelőapámnak.

– Rendben van – egyezett bele a nő. – Intézkedni fogok, hogy a Millet házaspárt fosszák meg nevelői jogaiktól. Ez könnyen fog menni, az sem kell hozzá, hogy amit állítasz, az bizonyítást nyerjen. Tekintheted elintézettnek.

– Kösz – felelte Mohi közömbös hangon.

– Sajnos azonban a törvény nem engedi meg, hogy gondviselő nélkül maradj. Ezért kell ideiglenesen elhelyeznünk, amíg nem talá…

– Nem fog menni – szakította félbe Mohi. – Ugyanis nem tudják, hogy hol vagyok. És mielőtt megpróbálják kiszedni Piből, hogy hova vitt, elárulom, hogy már nem ott vagyok, ahol ő utoljára látott.

– Vanessa, figyelj rám – mondta madame Depuy türelmesen. – Nem bujkálhatsz örökké. Enned kell, aludnod kell vala…

– Nyugi – nevetett Mohi. – Van hol aludnom, van mit ennem, gondoskodnak rólam. Nem az utcán csövezek.

– Tehát valakiknél vagy? Jourdain úr azt mondta, hogy egy barátodhoz vitt.

– Igen, de most egy másiknál vagyok.

– Ő felnőtt? – kérdezte madame Depuy hímnemű névmással.

– Talán igen, talán nem. Lehet, hogy fiú, lehet, hogy lány.

A nő sóhajtott. Ekkor megszólalt Pi:

– Én fölajánlottam, hogy átmenetileg vállalom érted a felelősséget, de madame Depuy nem ment bele.

– S miért nem? – kérdezte Mohi számonkérő hangon.

– Vanessa, ez nem ilyen egyszerű. Ennek a dolognak szabályai vannak. Jourdain úr nem vállalhat felelősséget érted. Nekünk meg kell téged védeni…

– Megvédeni?! – csattant föl Mohi. – Hol voltak tegnap este maguk meg a szabályaik?! Nem maguk védtek meg, én védtem meg saját magamat, aztán jöttek a barátaim és ők védtek meg! Nekem maga ne jöjjön a szabályokkal, érti?!

Egész testében remegett. Kissy közelebb húzódott, de Mohi intett, hogy semmi baj.

– Vanessa…

– Ne vanessázzon nekem! Eddig maga kérdezett, most rajtam a sor. Pi miért nem vállalhat értem felelősséget?

– Mert egyedülálló, és saját keresete sincs, amiből…

– Millet-ék nem voltak egyedülállók és volt keresetük. Mind a ketten dolgoztak. Ehhez képest az első pár hónap után kutyába se vettek. Pi a legrendesebb fazon, akit száz kilométeres körzetben ismerek – Mohinak elcsuklott a hangja. – Ide hallgasson… ha bemegyek az árvaházba, garantálja, hogy záros határidőn belül kerítenek új nevelőszülőket? És hogy azok rendesek lesznek? Mert már háromszor nem jött össze.

Nagy sóhaj hallatszott a telefonból.

– Ha tudnád, hányan kérdeznek tőlem ilyeneket nap mint nap…

– No látja – felelte Mohi epésen. – Akkor megérti, hogy én inkább maradok, ahol vagyok.

Végül egy megállapodás azért megszületett. Madame Depuy hétfőn látni akar valakit, aki vállalja a felelősséget Mohiért, amíg találnak nevelőszülőket, és persze a törvény szerint alkalmas. Akkor kinevezi ideiglenes gyámnak és Mohi a barátainál maradhat. De ha hétfőn délután négyig nem találnak senkit, akkor Mohi ellenkezés nélkül bemegy az árvaházba. A címet tudja, odatalál, közlekedésre van pénze, úgyhogy nem küldenek érte senkit sehová, nem is kerestetik – hétfő délutánig. Madame Depuy adni fog Pinek egy tájékoztató anyagot az ideiglenes gyámságról, hogy tudjanak jelöltet keresni.

Mohi egy pillanatig sem aggódott amiatt, hogy nem találnak gyámot.

– Nem olyan nagy dolog az – mondta. – Még eltartania se kell. Bár a többiben lennék olyan biztos…

Azzal fölkelt és kiment a kertbe.

– Milyen többiben? – kérdezte Nimby, de Mohi szó nélkül becsukta az ajtót.

– Abban – sóhajtotta Kissy –, hogy lesz hol laknia, lesz mit ennie. Mohinak igaza van, egy formális gyámságot akármelyikünk szülei elvállalnak. A legjobban a tieid meg az enyémek

ismerik, először őket kell megkérdezni… De ez semmit sem ér, ha nem tudjuk eltartani Mohit.

Elővette a telefont, kicsit gondolkodott, aztán tárcsázott.

– Szia, anya, mikor tudunk beszélni?

– Mindjárt visszahívlak – felelte anya, és letette.

Pár perc múlva csörgött a telefon.

– Most éppen van egy kis időm – mondta anya. – Mi baj?

Kissy röviden összefoglalta a helyzetet.

– Hát – mondta anya –, én nem tudom, mi az az ideiglenes gyámság, utána kell néznem.

– Pi kap egy füzetet róla.

– Remek. Akkor abból majd kiderül, tudjuk-e vállalni. Ami meg az eltartását illeti… mennyi időről van szó tulajdonképpen?

– Amíg találunk nevelőszülőket.

– Vagyis Isten tudja, meddig, igaz?… Jól van, Jocelyn, máris megyek. Françoise, most mennem kell. Beszélj apáddal is. Mondd meg neki, hogy én úgy gondolom, hogy nem vagyok madame Thénardier. Majd még beszélünk, szia!

Kissy bólintott a telefonnak. Jó dolog, ha az ember hamar választ kap a kérdéseire.

– Ki az a madame Thénardier? – kérdezte Nimby.

– A fogadósnő a *Nyomorultak*ból. Anya azt mondta, hogy a lakásunk nem vendégfogadó.

– Vagyis tűnjek el – hallatszott egy hang az ajtóból.

Kissy odakapta a fejét. Mohi sápadtan állt, kezében a kilinccsel.

– Micsoda… Jézusom, Mohi, dehogyis! – Fölugrott és odaszaladt hozzá. – Egy fogadóban fizetni kell mindenért. Nálunk csak a barátaink szállhatnak meg, de nem is kérünk tőlük pénzt.

Mohi pislogott.

– Biztos?…

– Hát persze – mondta Kissy szeretettel, és átölelte szegény riadt kislányt.

A szegény riadt kislány nagyot sóhajtott, aztán átment a garázsba, és hatalmasakat rúgott a bokszzsákba.

A napjuk Blanchard úrral folytatódott, aki háromnegyed tizenegykor hazaugrott valamiért, és meglátta őket az udvaron.

– Hallottam, mi történt – mondta Mohinak. – Azért tudd, hogy nem minden férfi ilyen állat. Köztünk is vannak rendesek.
– Kösz – mosolygott a kislány.
– Van már valami terved?
Röviden összefoglalták neki az eddigieket. Blanchard úr végighallgatta, elgondolkodva bólogatott, aztán azt mondta:
– Helyes. Akkor én vissza is megyek dolgozni.
S ment, de a kapuból visszajött.
– Várjatok csak. Még semmi nem biztos, igaz? Chaton úrral még nem is beszéltetek.
Bólogattak.
– No jó – mondta Blanchard úr. – Akkor ide hallgassatok. Én se beszéltem még Julie-vel, csak a magam nevében mondom, amit mondok. Én nem tudom, mi fán terem az az ideiglenes gyámság. De a ház nagy, mindketten jól keresünk, és a fiam barátainak mindig akad egy zug meg egy tányér leves. Majd megbeszéljük a részleteket, most mennem kell, csak ezt el akartam mondani.
Már úton volt a kapu felé, amikor a kővé dermedt Mohi hirtelen kiengedett és utánaszaladt.
– Monsieur Blanchard, én…
– Ne – emelte föl az ujját a férfi. – Ne köszönj semmit. Mi azt szoktuk mondani, hogy amit még csak megígértek, azt nem szabad megköszönni, mert akkor hátha nem kapjuk meg.
– Akkor nem köszönöm meg – nevetett Mohi, és csillogó szemekkel figyelte a nagydarab, szerelőruhás alakot, amint kiballag a kapun és eltűnik a téglakerítés mögött.
Aztán egy kicsit csak ültek csendben a kerti padon és gondolkodtak. Tulajdonképpen meg van oldva a probléma, gondolta Kissy. Náluk vagy itt ellehet Mohi, amíg meg nem találják a nevelőszülőket. De valami azt súgta neki, hogy mégsincs megoldva a probléma.
– Végeredményben – szólalt meg – mennyi időről lehet szó?
– Hát amíg nem találnak új nevelőszülőket – felelte Nimby.
– Azt tudom, de az mennyi idő lehet?
– Sok – mondta Mohi borúsan. – Legutóbb fél évbe telt… és egyre tovább tart.
– Miért?

– Mert minél nagyobb vagy, annál kevésbé kellesz – sóhajtott Mohi. – Egy kisbabát bárki szívesen hazavisz. Egy ötévesnél már gondolkodik. Az intézetben volt alkalmam látni, hogy a kisebbeket sokkal hamarabb elviszik. Akik annyi idősek voltak, mint én most, azok közül csak nagy ritkán vittek el egyet-egyet.

– Ideiglenes gyámod volt már? – kérdezte Kissy kis csend után.

– Még nem. De korábban nem is zavart, hogy intézetben kell lennem. Jó hely az… csak most itt van az alapítvány. Nem akarok mindenből kimaradni.

– De ideiglenes gyámmal is ellehetsz, amíg örökbe fogad valaki, nem? – kérdezte Nimby.

Mohi megrázta a fejét.

– Ez nem örökbefogadás, csak nevelőszülőség. Az örökbefogadás végleges és felbonthatatlan, megkapod a szülők családnevét meg ilyenek. A nevelőszülő sokkal kevesebb, mint az örökbefogadó. Akármikor visszaadhat, mint az első kettő engem… meg én is akármikor kérhetem, hogy vegyenek el tőlük.

– Az ideiglenes gyám meg nyilván ennél is kevesebb – mondta Nimby.

– Igen. De ha nektek ilyen szuper szüleitek vannak, akkor nem aggódom… annyira.

Negyed tizenkettőkor Kissy el tudta érni apát is, akinek nagyon kevés ideje volt, de tudni akarta, mi újság. Aztán azt mondta:

– Françoise, én alig vagyok otthon, még a következő napokban csak-csak, de aztán megint nem. Ha ti vállaljátok, én nem gördítek akadályt semmi elé. De segíteni nem nagyon tudok.

Fél tizenkettőkor betoppant Pi és Angélique, tizenkettőkor pedig Gaëtan és Marcel. Mohi kicsit zavartan próbálta megköszönni nekik, de Gaëtan, aki egy köpcös emberke volt hajókötél vastagságú izmokkal és jó pár tetoválással a karján, azonnal elhárította.

– Nekem te ne köszönj semmit. Én nem neked segítettem, hanem neki – bökött Marcel felé. – Még így is az adósa vagyok egypár dolog miatt.

– Akkor kösz, hogy segítettél neki – felelte Mohi.

Úgy nézték, hogy a teraszon elférhet minden, jókora zsúfoltságban persze. Ott ellehet a holmi egy ideig, Nimbyék nemigen használják a helyiséget. Csak kérdés, hogy mi legyen vele később.

– El kéne adni – mondta Mohi.

– El akarsz adni mindent? – lepődött meg Angélique.

– Dehogy mindent. A saját holmimat megtartom. De minek őrizgessék Nimbyék az *ő* cuccukat? Ha úgy döntök, hogy visszaadom, az árát sokkal könnyebben vissza tudom adni.

Kis csönd támadt.

– Jogunk van ilyet tenni? – kérdezte Angélique tamáskodva.

– Nincs – felelte Marcel. – Már elhozni se volt jogunk. Csakhogy a Millet házaspár a legkevésbé sincsen abban a helyzetben, hogy számonkérhesse a jogait. A nevelőszülőséggel az ember kötelezettségeket vállal, amiket ők nem tartottak be.

– Egyetértek – mondta Pi.

– Én is, már ha osztottak itt nekem lapot – mondta Gaëtan. – Marcel elmondott mindent, és én amondó vagyok, ha eladja azoknak a holmiját és az utolsó garasig megtartja a pénzt, még akkor is azok maradnak sárosak őnála.

Csengettek a kertkapun. Nimby kiment, aztán visszajött – Nialával. Mohi döbbenten nézte, aztán odabújt a lány karjaiba.

Kissy a következő órákban ugyanazt érezte, amit a szállodai tanácskozáson, amikor bármit csinált Mohi, pillanatnyi szünet nélkül D’Aubissonékon csüngött minden idegszálával. Most Nialán. Megállás nélkül dolgozott, de mintha képes lett volna minden másodperc egy bizonyos hányadát Nialának szentelni. Kissy egy idő után már meg tudta jósolni, hogy ha több útvonal vezet oda, ahova Mohi menni akar, akkor melyiket fogja választani. Ha az egyiken láthatja Nialát, a másikon háttal van neki, akkor az elsőt választja. Ha az egyik Niala közelében vezet, a másik nem, akkor a közelebbit.

De mégis más volt ez, mint a szállodában. Mert most, most először, pontosan ugyanígy viselkedett Niala is.

Kissyt éppen ez zavarta meg, egészen pontosan az, amit Niala arcán figyelt meg a rakodás elején. Egy kupac könyvet vitt be, a helyére tette, aztán kifelé menet könnyedén megsimogatta Mohi haját, aki egy doboz konyhaeszköz fölött guggolt. A következő másodpercben Niala meglátta Pit, amint egy kisebbfaj-

ta, de elég nehéznek tűnő szekrényt ad le Marcelnek a kocsiról, és ugyanúgy fölragyogott a szeme, mint korábban.

Akkor mi ez az egész, kérdezte magától Kissy. Mert Niala továbbra is szerelmes Pibe, ez nyilvánvaló. Tehát a magyarázat, amit Kissy az elmúlt percekben kigondolt, nem lehet jó.

Mert Kissy arra következtetett Mohi viselkedéséből, hogy szerelmes – hogy beleszeretett Nialába. Hisz mindig is fiús volt, alig lehet rávenni, hogy elfogadjon egy lányosabb ruhadarabot, annak az egyetlen emlékezetes estének a kivételével. Vannak fiús lányok, és vannak, akik a lányokhoz vonzódnak. Az emberek nem szeretnek ilyesmikről beszélni, Kissy is eléggé zavarba jött, amikor látott két nőt a metrón, akik láthatóan szerelmespár voltak – de hát ki tud az érzéseinek parancsolni? Ha Mohi ilyen lány, és belebolondult Nialába, akkor érthető minden furcsaság, amit körülötte tapasztalt. Igyekezett nem venni tudomást arról, hogy ez nem tenne *minden* furcsaságot érthetővé.

De amikor látta, hogyan ragyog föl Niala arca, amint Pire néz, megértette, hogy tévedett. Niala még mindig ugyanúgy szerelmes Pibe, tehát nem lehet szerelmes Mohiba, még akkor sem, ha feltételezzük, hogy azok közé tartozik, akik fiúba és lányba egyaránt képesek beleszeretni. Akkor pedig Mohi se lehet őbelé, mert a napnál is világosabb, hogy ugyanazt érzik egymás iránt, bármi is legyen az az érzés.

Kissy csak utólag jött rá, hogy a magyarázat mindvégig ott volt az orra előtt, csak ő nem vette észre. Amikor megtudta, milyen emésztő vágyat érez Mohi Beaulieu iránt, akkor már világos volt, miért koncentrált a szállodában minden sejtjével a D’Aubisson családra, most pedig Nialára. Ők voltak Beaulieu egyetlen látótávolságon belüli részecskéje, ha rájuk nézett, Beaulieu-t érezte, a hegyeket, a tengert, a csodaszép házakat, a kerti fákat. Most, amióta elvesztette azt a helyet, amit kénytelenségből az otthonának nevezett, még forróbban sóvárgott arra az egyetlen helyre, ahol valaha otthon érezte magát.

De Mohinak mindezek az érzései még mindig nem formálódtak benne szavakká, még mindig öntudatlanok voltak. Niala érzései ezen a pénteki napon már egész más halmazállapotúak voltak, mint korábban.

De Kissy minderről még semmit sem tudhatott.

Niala ezen a reggelen, Kissy hívása után, először hosszú beszélgetést folytatott a szüleivel. A beszélgetés egy pontján Blanche fölhívta Niala iskoláját és közölte, hogy lánya ma nem megy be. Amikor pedig mindent megbeszéltek, akkor Niala összecsomagolta a hétvégére szükséges dolgait és elrepült Párizsba.

Kissy csak később, utólag értette meg, milyen különös is lehetett Nialának ez a pénteki nap. A változás, ami bekövetkezett a világképében, akkora volt, hogy a legkiegyensúlyozottabb embert is megbillegtette volna, Niala pedig nem volt igazán kiegyensúlyozott, amióta Pit megismerte, a nyaralás óta pedig még kevésbé. Amint később elmondta Kissynek, ezen a délelőttön valami olyasmit érzett, mintha hónapok óta a feje tetején kellett volna állnia, és most állna végre talpra. Jó dolog, hogy megint a feje van felül, de szokatlan is.

Ez okozta Niala szótlanságát. Egy percig a karjaiban tartotta Mohit, aki boldog volt, hogy láthatja őt, s a ruhájáról beszívhatja az ismerős beaulieu-i illatokat. Aztán Niala kicsit eltartotta magától Mohit, s megszemlélte, mint aki most látja először. Később, utólag Kissy világosan értette Niala különös arckifejezését, s ő maga is azt mondta, hogy ha Mohi jobban figyel, talán mindent leolvashatott volna az arcáról. Vanessa is így gondolta, amikor egyszer megnézték ezt az arckifejezést, ismét megköszönve Nimbynek, hogy abban a pillanatban elkattintotta a fényképezőgépet. Beaulieu-ben vált szokásává, hogy állandóan fotóz, csak az edzőtermi foglalkozásokról több száz képük volt már.

Niala tehát kicsit eltartotta magától Mohit, megvizsgálta, mint aki leltárt készít, hogy a másiknak megvan valamennyi szeme és füle, aztán megkérdezte:

– Hogy vagy, kicsim?

– Kösz… megvagyok. Hogy kerülsz te ide?

– Repülővel, hogyan másképp? Apa hozott, üdvözletét küldi. Yves Hausner is.

Niala nagyon ritkán hazudott, de akkor folyékonyan. Yves Hausner valóban ott volt a gépen, ami Nialát Párizsba hozta, de Georges D’Aubisson aznap egyáltalán nem szállt föl.

Mohi sóhajtott és megköszönte. Aztán elmondták Nialának az összes fejleményeket, s hogy éppen a holmik eladásáról beszéltek.

– Még szép, hogy megtartod a pénzt – felelte Niala. – Azok után, ahogy bántak veled, ez a legkevesebb. Legjobb lesz mindent lefényképezni és fölrakni a netre.

– Mennyi eszed van – mondta Kissy. – Én erre nem is gondoltam volna.

– Ezért tartotok, nem?

Hamar megszervezték a munkát. A terasz falaira, jó magasan, hogy a holmik el ne takarják, kiragasztottak egy csomó papírlapot, amikre számokat írtak. Ezek segítségével találják majd meg a neten eladott holmit, hogy átadhassák a vevőnek. Először a már bent levő dolgokat válogatták szét, aztán kezdték kirakodni a teherautót. A férfiak a nehezebb dolgokat mozgatták, Kissy és Niala a fiókok és hasonlók tartalmát rendezte, Angélique jegyzeteket csinált, Nimby pedig fényképezett. Mohinak pedig az volt a dolga, hogy eldöntse mindenről, megtartja-e vagy sem. Diktafonba mondták, hogy mi micsoda és melyik szektorba kerül, a képeket majd egyszerűen a sorrend alapján párosítják hozzájuk. Azt nem döntötték most el, hogy minek mennyi legyen a kikiáltási ára, majd amikor fölteszik az eBayre. Angélique azért a saját becslése alapján a holmik mintegy felénél fölírt egy árat, amit aztán legtöbbször el is fogadtak.

Az első nagy bútor egy rozoga állapotú, de még használható fiókos szekrényke volt. Mohi nemet mondott rá, Gaëtan pedig azt mondta:

– Várj csak. Ismerek én valakit, aki használt bútorokkal foglalkozik. Elvihetnénk neki, ami nem kell.

Kissy arra gondolt, hogy Mohinak aligha fog bármi is kelleni a bútorokból, hisz nincs hova tennie őket. Mohi azt mondta, jó. Úgyhogy a nagy bútoroknak csak egy részét vették le a kocsiról, hogy a mögöttük levő dolgokhoz hozzáférjenek.

Délután ötig rakodtak, egy rövid ebédszünettel; egy közeli étteremben ettek, ki-ki alapon, kivéve Gaëtant, akinek nem engedték meg, hogy fizessen. Nem itt ebédelne ma, ha nem őnekik segít, az a legkevesebb, hogy meghívják.

Közben befutott Chantal és Martin is, az iskolából egyenesen idejöttek. Együttérzésüket fejezték ki Mohinak.

Ötkor Gaëtan és Marcel elment a bútorokkal, amik nem kellettek Mohinak. A pénzt majd Marcel átadja Pinek.

A holmikról készített jegyzéket nyolc részre osztották és létrehoztak nyolc regisztrációt az eBayen. KisBarátiTársaság, ez lett a nickjük, és mögé írtak egy-egy számot. Hétszáznyolcvankilenc tárgy van a jegyzékben, mindenki száz darabot kapott, Mohi a maradék nyolcvankilencet. Mindent ugyanazzal a bevezető szöveggel fognak fölrakni: kis baráti társaságuknak nagy mennyiségű eladnivalója lett, ezért részekre osztották, de az egészből egy helyen lehet válogatni, minden azé, aki a neten a legtöbbet ígéri vagy a helyszínen elviszi.

Nimby a regisztrációk után csinált egy próbát, hogy mindenki lássa, hogy is megy ez. A diktafonról lehallgatta egy tárgy adatait, kitöltötte az űrlapot, hozzátette a fotót, s máris kész volt. Három perc, és mindenki tudta, hogy van egy jó állapotú kávéfőzőjük. Ha ezzel az átlagsebességgel tudnak dolgozni, akkor mindenkire öt óra munka vár.

A konyhában volt némi ennivaló, leginkább a hűtőszekrényben, azt is úgy hozták el, ahogy volt, Marcel csak egy liter tejet vett ki belőle, mert az nem bírta volna ki, amíg odaérnek a rakodásban. Hazavitte, betette a hűtőbe, el is feledkezett róla. Amikor előkerült a frizsider, akkor jutott eszébe a tej, elő is vett egy eurót és odaadta Mohinak.

– Hát ez mi?

Marcel elmondta, mi volt a tejjel. Mohi nézte a tenyerében a pénzdarabot, aztán Marcelt morcosan.

– Még egy üveg tejre se hívhatlak meg?

– De – nevetett Marcel, kivette Mohi tenyeréből a pénzt és eltette.

A hűtőt aztán bedugták a teraszon egy konnektorba, Mohi pedig bejelentette, hogy a tartalmát köztulajdonnak nyilvánítja. Nem volt nagy veszteség neki, némi sajtféle, egy kevés zöldség, valamicske felvágott, és ezt is mind óvatosan kellett kezelni, mert fél napig nem voltak hűtve.

Kissy egész idő alatt azt érezte, hogy olyanok, mint egy rablóbanda, akik a sikeres fosztogatás után számba veszik a zsákmányt. Ki is akarta mondani, de végül nem tette; nem akarta, hogy Mohi úgy érezze, mintha szerinte neki nem lenne joga ezekhez a holmikhoz.

A hétvége úgy telt, mint máskor, Nimbyéknél voltak, a felkészülésre koncentráltak. Ehhez tartozott a szombaton két órakor tartott konferencia is.

Shrek nem nagyon hasonlított a névadójára. Harmincasforma, kövérkés pasas volt rövid szakállal, szemüveggel, a bal fülében karika, az ujjain vagy féltucat gyűrű. Egy jókora bőrfotelben ült, ami mögött könyvespolcot láttak. Ő semmit se látott belőlük, úgy állították a kamerát, hogy csak az ablakot lássa, amin át Nimbyék diófájának néhány részletében gyönyörködhetett. Majd ha úgy döntenek, akkor maguk felé fordítják a kamerát.

– Hellóka – mondta Shrek. – Na, mi a pálya? Bújócskázunk?

– Egyelőre igen, ha nem haragszol – felelte Pi. Őt választották szóvivőül, jobb, ha egy pasival tárgyal. – Ha megállapodunk, akkor mindannyiunkkal személyesen is meg fogsz ismerkedni, de egyelőre ez fölösleges.

– Klassz – vigyorgott Shrek. – Oké, Fantomas, lökd a sódert.

– A feladat dióhéjban a következő. Van egy elég részletesen kidolgozott algoritmus, amit működő programmá kell tenni. PHP-re mindenképpen szükség lesz, azt majd eldöntöd, hogy más nyelv is kell-e majd. A feladat: különböző webhelyeken folyó kommunikációt figyelni, mindenféle szempontok szerint kiértékelni, adatbázisokba információkat gyűjteni, majd azokból következtetéseket levonni, statisztikát készíteni, értesítéseket küldeni.

– Aha – mondta Shrek. – És mi a buli?

– Tessék?

– Öreg, te frankón elmondtad itt a semmit, de mindig totál ugyanezeket kell csinálni. Jó, hogy azt nem mondtad, hogy számokat is össze kell adni. Szóval mi a buli? Engem az érdekel, hogy autókat árultok, politikai kampányt szerveztek vagy mit. Hagyjál engem békén az adatbázisokkal, azt magamtól is tudom.

Pi rájuk nézett. Chantal odanyúlt az egérhez és rákattintott a mikrofon kikapcsolójára. A képernyőn ezalatt Shrek kinyúlt oldalra, betett valamit a szájába és rágcsálni kezdte.

– Szerintem mondjuk el neki – mondta Chantal.

– Végül is miért ne – dörmögte Nimby.

– Szavazzunk – mondta Niala. – Ki van mellette? Mancsokat föl!

Majdnem mindenki fölemelte a kezét.
– Ellene?
Senki.
– Angélique és Martin tehát tartózkodik – állapította meg Niala. – Mondd el, Pi.
Chantal visszakapcsolta a mikrofont, Pi pedig néhány mondatban összefoglalta az alapítvány céljait.
– Aha – mondta Shrek. – Szóval ül szegény fószer a gép előtt, mindenféle klassz dologról mesél kicsi gyerekeknek, aztán egyszer csak beront egy osztag harcimarci és földre teperi, mi? Tutkó buli. Csípem. Oké, főnököm, aztán lé mennyi van ebben?
– Miért, mennyit akarsz? – nevetett Pi.
– Ne nézz engem hóembernek, jó?
– Oké – mondta Pi. – Mi mondjuk egy ezresre gondoltunk.
– Ez már beszéd. Akkor gondoljatok rá még egyszer, értem?

Niala vasárnap este hazautazott, mint rendesen; csak előtte forrón megölelte Mohit, és a lelkére kötötte, hogy azonnal telefonáljon, ha bármilyen fejlemény van.
Hétfőn reggel kilenckor anya, Mohi, Pi és Kissy besétált a gyámhatóságra. A hétvégén úgy döntöttek, hogy Blanchard-ék ajánlatát meghagyják tartaléknak, Mohi eddig Kissyéknél lakott, jobb lesz neki továbbra is ott. De ha madame Depuy bármiért nem tartja jónak a Chaton családot, akkor délután négyig még rengeteg idő van Blanchard-ék letesztelésére.
Madame Depuy fiatalos volt, de már jócskán elmúlhatott ötven, vörös haja volt és barátságos tekintete. Hozatott még két széket, s amikor elhelyezkedtek, sorban szemügyre vette mindnyájukat.
– Nos hát – hallgatom önöket.
– Térjünk a tárgyra – mondta anya. – A nevem Marie Chaton. A férjemmel és a lányommal vállaljuk az ideiglenes gyámságot Vanessa fölött, eltartjuk, otthont biztosítunk neki és így tovább. Ha ez megfelel, akkor mi megyünk is.
S mozdult, mint aki indulna. Madame Depuy mosolygott.
– Haladjunk sorjában. Feltételezem, hogy a gyermek egyetért a szándékukkal, különben nem jöttek volna ide. – Azért meg-

várta Mohi bólintását, mielőtt folytatta. – Chaton úr később érkezik?

Anya lélegzete elakadt.

– Feltétlenül… szükséges a jelenléte?

– Igen – jelentette ki madame Depuy magától értetődő hangsúllyal. – Egy gyermeket készülök rábízni. Az a legkevesebb, hogy eljön.

Kissy ebben a pillanatban döbbent rá, hogy apa reggel Angliába repült. Vagy reggel még nem?… Honnan tudhatná, de mindegy is. Előkapta a telefonját, s olyan gyorsan kereste ki apa számát, mint még soha.

– Apa, hol vagy most?! – Valósággal kiáltott a telefonba.

– A reptéren – felelte apa. – Mi történt?

– Itthon vagy Angliában?!

– Itthon. Most indulok…

– Ne! Apa, azonnal ide kell jönnöd a gyámhatóságra, nélküled nem lehet!

Bosszús fújást hallott a telefonból, apa ilyen hangot szokott hallatni, ha feldühítik.

– Françoise, tudod, mi lesz, ha nem megyek Londonba?

– Nem, de szerintem madame Depuyt sem érdekli.

Csend. Aztán egy lemondó „megyek”, és apa letette.

Kissy egy sóhajjal elrakta a telefont.

– Idejön – mondta. – Nagyon mérges.

– Akkor is nagyon mérges lesz, ha Vanessa netán megbetegszik és ápolni kell? – kérdezte madame Depuy szigorúan. – Ha Chaton úr nem tudja a gyermeket beszorítani zsúfolt időbeosztásába, akkor talán hagyjuk az egészet. Nem gondolják?

Nagy-nagy csend lett az irodában. Kissy látta Mohi arcán a kezdődő kétségbeesést. Persze mindegy, hogy melyik család kapja meg őt formálisan, de ha ilyen sok a buktató, akkor lehet, hogy az összes kisegér szülei kudarcot vallanak…

Ahogy ő is kezdett kétségbe esni, hirtelen megszólalt a másik feje, ami egy pillanattal azelőtt még nem is volt ott.

– Madame Depuy, az én szüleim mindketten nagyon elfoglalt emberek, de mindig jutott rám annyi idejük, amennyi kellett. Mohira is fog. Mármint Vanessára. De tudnia kell, hogy itt van még Pi és a barátnője meg további négy gyerek a szüleikkel, akik azonnal ugranak, ha neki segítségre van szüksége. Ja, és

van egy házaspár Németországban, akik csak azért nem ültek repülőre és rohantak ide, mert legalább őket meg akartuk kímélni a hírtől, hogy mit művelt az az alak. Van egy idős könyvtárosnő és egy panziótulajdonos házaspár két alkalmazottal. Ez már több mint húsz ember. Ha Mohi megbetegszik, akkor ezek közül bármelyik főz neki teát és borogatja a homlokát. Elhiszem, hogy apára szükség van egypár aláíráshoz, de biztos lehet benne: akármilyen elfoglalt apa vagy akár anya is, attól Mohinak mindig meglesz mindene.

Madame Depuy kicsit hallgatott, Mohira nézett, akinek Kissy szónoklata alatt csöndben eleredtek a könnyei, aztán annyit mondott, hogy majd Chaton úr megérkezése után folytatják.

Kissy elnézte Mohit, amint kinyitja az új zacskót, kiszórja a megfelelő mennyiséget, a másik tálkába kitölti a tejet, elpakol, aztán nézi Macskát, amint hozzálát. Közben időnként odapillant a levesre, hogy rendben van-e minden.

Mohi elmondása szerint Millet-ék nem vonták be a házimunkába, azt se várták el tőle, hogy önállóan végezzen házimunkát – egyszerűen azért csinálta, mert kellett. Ez elsősorban azt jelentette, hogy amikor Millet-ék nem voltak otthon vagy ő ért haza olyan időpontban, amikor nem volt étel, akkor melegített magának konzervet, porból vagy kockából levest csinált, de tojást főzni is tudott. A szobáját mindig maga takarította, a ház többi része nem nagyon érdekelte. Még leginkább a fürdőszobában takarított, mert azt ő is használta.

Most, amióta itt volt Kissyéknél, olyan természetességgel látta el Macskát, vette ki a részét a konyhai munkából, a takarításból, hétvégén a mosás körüli teendőkből, mint aki világéletében itt élt velük. Azazhogy nemcsak azóta, már nyár vége óta, a kettesben töltött két hét alatt jó párszor volt velük bevásárolni, ő vitte Macskát kis dobozban, amikor oltani kellett vinni, telefonüzeneteket vett át, mindenfélét. Szemlátomást imádja csinálni. Anya a gyámhatóságról hazajövet figyelmeztette, nem cselédnek kapták, amire Mohi vállat vont és azt mondta, szeret segíteni.

Most pár napig lesz ideje házitündérkedni, időbe telik, amíg találnak neki helyet egy neuillyi iskolában és elintézik az adminisztrációt. A régi iskolája túl messze van, oda nem járhat.

Apa régesrég lehiggadt, mire odaért a gyámhatóságra, és mindenekelőtt közölte anyával, hogy súlyosan megbetegedett, úgyhogy nagy ívben kerülje el apa cégét. Semmi mást nem mondhat nekik, csak azt, hogy nincs kire hagynia a lányát, amíg a felesége kórházban van. Ha tudnák a valódi okot, leharapnák a fejét.

Madame Depuy se látta már olyan szögletesen a dolgokat. Elég simán beleegyezett a gyámságba, egyelőre egy hét próbaidőre, jövő hétfőn pedig eljönnek megint, és megbeszélik, hogy működik a dolog. Akkor már elég Mohi és az egyik szülő, Kissy egyáltalán nem is mehet, így is a második napot mulasztja Mohi miatt. Időnként el fog jönni hozzájuk egy szociális munkás, hogy lássák, jó helye van-e, nincs-e panasza Chatonékra vagy nekik őrá. Mohi megjegyezte, hogy megvan a véleménye a szociális munkásokról, eleinte Millet-ékhez is járt egy, addig nem is volt semmi baj; csak akkor kezdtek megfeledkezni az ő létezéséről, amikor elmaradtak a látogatások.

– Tudom, Vanessa – mondta madame Depuy komolyan. – Tudom, hogy bajok vannak a rendszerrel, rengeteg gyerekkel és szülővel beszélek, akik ezt a bőrükön érzik. De erről nem én tehetek, és nem is a szociális munkás. Mindannyiunknak szabályok szerint kell dolgoznunk, máskülönben kirúgnak vagy még meg is büntetnek. A szabályok pedig nem mind jók, de minket nem kérdeztek meg, amikor megírták őket.

Niala a bőréből ugrott ki örömében, amikor elmondták neki, hogy Mohi náluk lesz. Csak egy hét az, ami biztos, mondta Kissy, de Nialát ez nem zavarta, azt mondta, egy hét rengeteg idő.

Akármennyire rengeteg volt, ezen a héten nem történt semmi különös. Szociális munkás nem jött. Shrek, aki azt mondta, hogy munkához lát és ha problémája lesz, jelentkezik, nem jelentkezett. Egészen péntekig ugyanúgy csordogált az élet, mint máskor, csak Mohi nem iskola után jött, hanem egész nap ott volt náluk. Kissy mindig szeretett visszagondolni erre a nyolc napra, amíg menedéket nyújtottak Mohinak.

Azazhogy egy különbség azért volt. Niala nem jött kedden Nimbyékhez, sőt szerdán sem. Azt mondta, muszáj meglátogatniuk az egyik nagynénijét, és csak a szerda alkalmas. Kissy

utólag elismeréssel adózott Niala képességeinek: ő minden szavát elhitte.

Mohi egészen csütörtökig hasztalanul kísérletezett vele, hogy fölhívja Takada-szenszejt, senki nem vette fel. Pi hétvégén is, szerdán is fölajánlotta, hogy kiviszi hozzá, de Mohi csak a fejét rázta, ha nem veszik föl a telefont, akkor elutaztak. A szenszej sokat utazik, a világ minden csücskében vannak rokonai.

Végre csütörtökön fölvették. Mohi *konnicsivá*t köszönt valami Mariko-szannak, és aziránt érdeklődött, mikor látogathatná meg a szenszejt. Megköszönte a választ és letette.

– Nos? – kérdezte Kissy, látva barátnője arcán a tanakodást.

– Azt hiszem – mondta Mohi –, most fogom meglátogatni. Vasárnap hosszabb időre elutazik.

– Akkor tényleg jobb lesz, ha nem vársz a dologgal. Elkísérhetlek?

Mohi nem sok figyelmet szentelt a háznak, ahol két évig élt. Csak odapillantott rá, de nem ment el odáig, hanem három házzal előrébb megállt és becsöngetett.

Fiatal japán nő nyitott ajtót, európai ruhában, de japán módra hajolt meg Mohi előtt.

– Konbanva, Hana-szan.

– Konbanva, Mariko-szan – hajolt meg hibátlanul Mohi. – Szeretném bemutatni tomodacsi-szan Kissy Chatont. Ő Takada Mariko-szan, a szenszej lánya.

Kissy forrón remélte, hogy sikerül legalább hozzávetőleg elfogadható meghajlást produkálnia. De mi az ördög ez a Hana-szan?

– Örülök, hogy megismerhetlek, Kissy-szan – egyenesedett föl Mariko. – Kérlek, fáradjatok be, a szenszej már vár.

Tökéletesen beszél franciául, állapította meg Kissy, mialatt megszabadultak a cipőjüktől. Zokniban haladtak át az előszobán és végig egy folyosón. A szoba, ahova végül beléptek, nyugati stílusban volt berendezve, de középen alacsony asztalka állt, s mögötte japán módra, a sarkán ült a szenszej.

Kissy úgy ötvenévesnek tippelte. Néhány ránc az arcán, néhány ősz hajszál, egyikből se túl sok. Egy könyvet olvasott, amit érkezésükkor becsukott és az asztalra tett. Az öltözéke is nyugati volt, szürke öltöny nadrágja, fehér inggel.

Mohi belépett és mélyen meghajolt. Kissynek tippje se volt, mikor hajoljon meg, most vagy amikor bemutatják, legjobb lesz mindkétszer. Igyekezett ő is olyan mélyen meghajolni, mint Mohi. Tudta, hogy ez nagyon fontos, a másik rangjától függ a meghajlás szöge, egy ilyen tekintélyes embernek nagyon mély meghajlás jár. A szenszej csak könnyedén meghajtotta a felsőtestét.

– Konbanva, szenszej – mondta Mohi. – Bocsánatot kérek a zavarásért, de mindenképpen szerettem volna elbúcsúzni.

– Igen, hallottam, mi történt – bólintott a szenszej. Ő is szépen beszélt franciául, bár nem olyan hibátlanul, mint a lánya. – Hogy vagy, Hana-szan?

– O kageszama de genki desz – vigyorgott Mohi, szemlátomást boldogan, amiért japánul tud felelni. – Kérem, engedje meg, hogy bemutassam a barátnőmet, Kissy-szant. Most náluk lakom.

Kissy megint meghajolt.

– Konbanva, Takada-szenszej.

Csak remélni tudta, hogy jól mondja, de a szenszej udvarias válaszából arra következtetett, hogy igen.

– Konbanva, jó estét, Kissy-szan. Kérlek, foglaljatok helyet. Akár a fotelben is, ha úgy tetszik.

Kissy a legközelebbi fotel felé indult, de Mohi már le is telepedett a férfival szemközt, az asztal előtt, ugyanúgy a sarkán. Akkor ő is utánacsinálja, határozta el Kissy, és leült mellé. Nem volt könnyű, de senki se kritizálta az ügyetlenségéért.

– Igen – mondta kis szünet után a szenszej –, a hírek gyorsan terjednek. Úgy tudom, Millet még mindig kórházban van.

Kissy megfigyelte, hogy Millet nem volt se monsieur, se szan.

– Én is így tudom – vigyorgott Mohi büszkén.

A szenszej az asztalon fekvő könyvre tette a kezét.

– A középkorban a szamurájok nagyon udvariasan köszöntötték egymást és bemutatkoztak, mielőtt egymásnak rontottak volna. Legalábbis a könyvek szerint. A magam részéről idealizálásnak tartom ezt. Mostanra pedig… esztelenség lenne udvariaskodni az ellenféllel. Nektek különösen.

Kissy kezdte megbánni az előzékenységét, amiért japán módra ült le. Vajon föl tud még valaha kelni?

– Millet erős ember, egyetlen ütéssel harcképtelenné tett volna téged, Hana-szan. Ebből tudom, hogy nem hagytál neki időt rá, hogy megüssön.
– Hát nem, szenszej – nevetett Mohi. – Mire eljutott az agyáig, hogy bántottam, már kapott egy egész sorozatot.
A szenszej hirtelen Kissyre nézett. – Nem kell japánként viselkedned, Kissy-szan. Nyugodtan ülj úgy, ahogy kényelmes.
Kissy döbbenten nézett rá. Gondosan ügyelt rá, hogy semmi se látszódjék az arcán. Miből találhatta ki?… Óvatosan elkezdte kibogozni a lábait, mialatt a szenszej megint Mohihoz fordult.
– Helyesen tetted, Hana-szan. Soha ne feledd az első számú szabályt.
– Ismerd meg önmagadat – idézte Mohi vidáman. – Én kicsi vagyok, és ezt tudom is magamról. Ha megütnek, végem. Tehát mindig nekem kell ütnöm.
Kissy megkönnyebbülten föllélegzett. Lehet, hogy nem japános az, ahogy most ül, rendesen a fenekén, a lábait maga előtt kinyújtva, de sokkal kényelmesebb.
Így már könnyen végigülte a félórás beszélgetést, hozzá is tudott szólni mint a tanítvány tanítványa.
Takada-szenszej nem volt az a megszállott harcművészettanár, akinek az a fontos, hogy minél elegánsabbak legyenek az előkelő szakszavakkal megnevezett ütések és rúgások, és a mészárlás befejeztével a győztes előírásosan hálát adjon az isteneknek, vagy mit az ördögöt szoktak a szamurájok. Éppen ellenkezőleg.
– Én harcművészettel foglalkoztam egész életemben – mondta –, és kijelenthetem: a harc rossz. Minden harc rossz. Az embereknek békében kellene élniük és nem bántani egymást. Ám az emberek nem élnek békében. Én nem bántok senkit, de ha bántani akarnak, megvédem magam. A harcművészet azért van, hogy ezt meg tudjuk tenni.
Amikor elbúcsúztak, a szenszej azt mondta:
– Még találkozunk, Hana-szan és Kissy-szan. Egy időre elutazom, de aztán visszatérek. Örülnék, ha hallanék rólad, Hana-szan, és megtudhatnám, hová vet a sorsod.
– Úgy lesz, szenszej – felelte Mohi, és meghajolt. – Szajónara.

– Szajónara, szenszej – hajolt meg Kissy hálásan, amiért Mohi eszébe juttatta, hogy mondják japánul, hogy viszontlátásra.
– Szajónara – hajolt meg a szenszej.
– *Hana-szan?* – kérdezte Kissy, amikor kiléptek az utcára.
Mohi rávigyorgott. – Aha. Engem régebb óta hívnak így, mint Mohinak.
– De miért?
– Hát, eleinte Vanessa-szan voltam, de azt nem szerettem annyira, és akkor találtak nekem japán nevet. Mariko-szan nevezett el Hanának, ami virágot jelent. Bár nemigen hasonlítok virágra…
De, egyszer igen, gondolta Kissy. Azon az estén, amikor Plumailnél voltak. Milyen érdekes… Mohi állítólag csak nyár elején, a beaulieu-i készülődéskor volt hajlandó elfogadni, hogy ő lány, akkor is kellett hozzá egy nagy adag rábeszélés. De valamikor jóval korábban már hagyta, hogy virágnak nevezzék, még az se zavarta, hogy ezzel a francia szájnak kimondhatatlan H hanggal kezdődik.

Pénteken, amikor hazaindult az iskolából, Niala hívta. Azt kérdezte, mikor indulnak Nimbyékhez. Négy körül, felelte Kissy az órájára nézve; három óra tizenhét volt. Még haza kell érnie, átöltözik, bekapnak valamit, elrendezik Macskát, lesz az háromnegyed óra.
– Figyelj – mondta Niala. – Induljatok később. Nekem még van egy kis dolgom, úgy egy óra, míg hazaérek, akkor skypeolnék veletek.
Ezt az órát Kissy ugyanazzal töltötte, amivel hétfő óta minden szabad percét: az eBayjel. Már feltöltötte a neki jutott tárgyakat, akárcsak a többiek, az egy Angélique kivételével, akinek mostanában elég kevés a szabadideje, hisz vezetni tanul. Amikor Pi megsértette a lábát és Niala harcolt a saint-jeani utakon az öreg mikrobusszal, akkor Angélique megígérte, hogy beiratkozik egy autósiskolába, és meg is tette. Szépen halad, olyanokat mesél, hogy már tudja, mire való az a nagy, kerek tárgy a sofőrülés előtt, de nem árulja el, majd pár év múlva, jó pénzért továbbtanítja nekik. Imádnivaló.
Kissy tehát ebayezett ebben az órában, egyébként Mohi is, a hátsó szobában már ott volt a gépe. Feltöltés után is rengeteg

munkát adott a dolog: néha kérdések jöttek egy-egy tárggyal kapcsolatban, azokat ki kellett keresni, megvizsgálni és megírni a választ. Ilyen válaszokat írt ebben az órában. Például hogy a tévének nincs S-Video csatlakozója; a konyhai robothoz azok a tartozékok vannak, amik a képen láthatók; meg hogy Tyne O'Connell könyvéért, a *Lola és exei*ért KisBarátiTársaság4 nem ragaszkodik az öt euróhoz, de négy ötvennél olcsóbban nem adja. Ez volt a megállapodás, szükség esetén bármiből lehet engedni tíz százalékot. Ami sehogy se kel el, azzal majd később, egy második menetben foglalkoznak, esetleg jótékony célra adják vagy kidobják.

Mohi ötlete volt, hogy a KisBarátiTársaság után mindenkinél azt a számot írják, ahányas számú szobában lakott a Terence Hiltonban. Pi és Angélique ugyanazt a számot kapta volna, ezért a lánynak adták a nullát. Úgy tűnt, szerencsés szám: bár ő még csak a holmik egy részét tette föl, már jó párat eladott közülük, egy csomó ruhát, konyhai eszközöket és egy régi kazettás magnót. Viszont Nimby eladta a hűtőszekrényt, ami a legterjedelmesebb volt a Gaëtan által el nem vitt dolgok közül; csütörtök este eljött érte egy fiatalember, kifizette, kocsiba rakta és elvitte.

A használt bútorokkal foglalkozó akárki mindent átvett Marceléktől, ámbár csak néhányat fizetett ki, a többit bizományba, százalékért. Még így is jobban járnak, mintha ott kellene őket kerülgetni.

Úgyhogy Mohinak szépen gyarapodik a pénzecskéje. Már régóta nem esik szó arról, hogy adna belőle Millet-éknek, és ez így is van rendjén.

Csengettek. Kissy az órára nézett, aztán a Skype-ra; négy óra húsz, Niala bármelyik pillanatban becsatlakozhat, nem fog ő most sokat diskurálni, akárki légyen is az. Niala nem kérte volna, hogy várják meg az indulással, ha nem lenne sürgős és fontos.

Ahogy kiment, Mohi is kidugta a fejét a hátsó szobából, de intett neki, hogy majd ő. Mohi bólintott és visszavonult, ő pedig kiment ajtót nyitni.

Az ajtóban ott állt Niala, Georges és Blanche.

Kissy soha, százéves korában se fogja elfelejteni azokat az évezredeket, amíg ott álltak az ajtóban és némán nézték egymást. Azonnal leolvasott mindent az arcukról, mintha az egész oda lett volna nyomtatva, elejétől végéig. Az első évszázadban még csodálkozott, hogyhogy nem látott már át a szitán jóval korábban – a másodikban már ráébredt, hogy Niala tett róla, mesterien keverte a kártyákat, szemrebbenés nélkül hazudott, kizárólag azért, hogy ő most úgy álljon itt az ajtóban, mint aki leesett a holdról.

Csak álltak, nézték egymást, s Kissy arra a kislányra gondolt, aki pár méterrel arrébb nem is sejti, hogy ez az utolsó perce régi életének, a következő percben egy új kezdődik, egy egész másik. Aztán Niala odalépett hozzá és átölelte, csak egy pillanatra. Bementek a lakásba, Kissy elöl, és ő kopogott be Mohi ajtaján.

Ahogy beléptek a szobába, Mohi éppen fölállt a gép elől. Egy másodpercig döbbenten nézte a D'Aubisson családot. Aztán megértette.

Kissy lenyűgözve figyelte a boldogság, a döbbenet és a meghatottság villódzó keverékét Mohi arcán. Az érzelmek valóságos tűzijátéka ragyogott föl rajta, pillanatonként változó szikrákkal – aztán Blanche kitárta karját, a kislány pedig a nyakába ugrott.

A következő percekben sorra ölelték Mohit, de egymást és őt, Kissyt is. Niala volt az első, aki meg tudott szólalni.

– Addig nem akartunk szólni, amíg nem lesz biztos – mondta Mohinak csendesen. – Ma jutott odáig az ügyintézés, hogy már semmilyen hivatal nem vethet gáncsot. Persze hajszoltuk őket, amennyire csak lehet… de még hetekbe telik, mire az örökbefogadás hivatalosan is lezajlik. Addig még Bohringer maradsz, de azután már…

Niala elhallgatott. Mohi mondta ki az új nevét, áhítatosan:

– Vanessa D'Aubisson…

Gyönyörű név, állapította meg Kissy a könnyeit törölgetve. S ahogy nézte a boldog tűzijátékot a kislány arcán, ráébredt, mi történt vele aznap, amikor megérkeztek Beaulieu-be. Ekkor értette meg, hogy Mohi szerelmes abba a városba, hogy a szíve ott maradt, amikor haza kellett jönnie – nem is: amikor el kel-

lett hagynia az otthonát. Beaulieu az otthona lett az első pillanatban, végérvényesen és visszavonhatatlanul. S persze Beaulieu-n belül is legfőképpen a D'Aubisson-villa és a panzió, ahol élete legszebb három hetét töltötte. A beaulieu-iek közül pedig legelsősorban a D'Aubisson család, akik megismertették a várossal, akik lehetővé tették az egész csodálatos kalandot, akik ápolták… no igen, Nialáék magától értetődő természetességgel úgy ápolták a beteg Mohit, mintha a saját gyerekük lett volna. Beköltöztették a vendégszobába, még a kórházi számlát is kifizették, Kissy azóta se tudja, mennyi volt. A kórházban Blanche ott ült mellette, Niala meg, de Georges is, szíves örömest bement volna hozzá éjszakára, csak hogy ne legyen egyedül.

Hát most már nem lesz. Ő lesz Vanessa D'Aubisson, a pilóta és a fogorvosnő kisebbik lánya.

– Nimby, ne várj ránk, gyere ide azonnal! Szólj a többieknek is, mindenki jöjjön, itt vannak Blanche-ék!

– Miért, mi történt?

– Hát nem érted? Elviszik Mohit! Örökbe fogadják, ő lesz Niala kistestvére!

Csend. Nimby alighanem döbbenten mered a telefonra. Aztán egy félbeszakadó „rohanok", és letette.

– Jön – mosolygott Kissy, és hívta Ange nénit.

Fél hatra az egész csapat együtt volt Kissyéknél, anya és apa öt perccel az utolsóként érkező Angélique után ért haza. Pi mesélte el nekik, mi történt, teljesen meg voltak döbbenve.

– Hát, Marie – mosolygott Georges anyára –, nem sokáig tartott a gyámságotok.

– Nem baj – nevetett anya. – Az a fő, hogy jól érezze magát.

Mohi kibontakozott Blanche karjaiból és anya nyakába ugrott.

– Marie néni… köszönöm, hogy a pótszüleim voltatok. Soha nem fogom elfelejteni.

Aztán apát is megölelte, neki is köszönetet mondott, és visszatért a családjához. A *családjához,* ismételte Kissy a gondolatot. Mohinak most már szülei vannak, és van egy nővére, aki ott ül *kettejük* apja mellett, a kishúga kezét fogja és majd szétveti a boldogság.

Igen, Niala volt az, aki ezt az egészet létrehozta. Amikor Kissy rávilágított, hogy Mohi pár nap alatt milyen jól kiismerte magát Beaulieu-ben, Nialának nem lett azonnal világos, hogy ez az egész világon egyedül ott történhetett meg. Nialát először valami megmagyarázhatatlan keserűség kerítette hatalmába, ami megmaradt a nyaralás egész hátralevő ideje alatt, s azután is csak csökkent valamennyire, de el nem enyészett, egészen addig, amíg a múlt pénteki hír helyre nem billentette a világképét. Addig nem is értette, hogy mi baja – valami megmagyarázhatatlan érzése volt, hogy a világ nincs rendben.

– Csak amikor elmondtad, mit művelt Millet, és letettük a telefont, akkor értettem meg mindent – mesélte Niala már a gépen. – Olyan érzésem volt már nyár óta, mintha várost nézni lennél, végigmész a Mars-mezőn, megcsodálod az Eiffel-tornyot, a Sacré Cœurt, átmész a hídon, és már a Chaillot-palotát is elhagytad, amikor észbe kapsz: de hát mit keresett a Sacré Cœur az Eiffel-torony tövében?

Ezen jót nevettek. Kissynek a Sacré Cœur első említésekor tényleg nem tűnt föl semmi, pedig tudja, milyen messze van a toronytól.

– Hát így voltam vele én is. Csak jöttem, jöttem, és valami nem stimmelt. A múlt heti telefonod döbbentett rá, hogy mi. Mohi. Mit keres Mohi Párizsban, amikor neki otthon lenne a helye minálunk?

Úgy döntöttek, elkísérik őket egy darabon. Hazáig… A csapat szerette volna viszontlátni Beaulieu-t és a D'Aubisson-villát, a többiek pedig szívesen megismerték volna azt a helyet, amiről annyit hallottak.

Apának csak egy este és a délelőtt egy része jut, holnap üzleti ebédre hivatalos. Anyának az egész hétvégéje szabad. Ange néninek is van egypár találkozója a hétvégén, de le tudja őket mondani.

Apa kölcsönkért egy buszt a cégétől, sofőrrel, az ilyet úgy adják. Húszszemélyest küldtek, maradt hely Mohi holmijának is. Amíg a buszra vártak, Georges megszervezte az Air France egyik szolgálati különgépét, rendes járaton ilyen hirtelenséggel ennyi helyet képtelenség lenne biztosítani. A különgép úgyis Nizzába repül, most majd kicsit később indulnak. Blanche pe-

dig fölhívta Mathieu bácsit és megkérte, hogy kerítsen nekik járművet estére, amivel kijutnak Beaulieu-be.

Mathieu bácsi – Kissy megkérdezte – már tudott Mohi örökbefogadásáról. Tudott róla Isabelle néni és Mario, Jeanne és Luigi, tudott róla az összes nagynéni, nagybácsi, sógor, mindenféle rokon. Tudtak róla azok a rendőrök, akiket a nyáron annyira elképesztett Mohi teljesítménye. Tudtak róla az iskolában, ahova Mohi hétfőtől járni fog – itt Neuillyben ezt egy hét alatt nem lehetett elintézni. Tudott róla Françoise Laval, a mulatságos beszédű Lester doktor, a rendőr, aki hazavitte őket Saint-Jeanból, tudtak róla Rocard-ék. S tudtak róla rengetegen, akiket Kissy nem is tudott hova tenni, Bourridonék, Dubonnet-ék, Lefort-ék… tudott róla az egész város. Csak a nyaralók nem tudnak róla, gondolta Kissy. Aztán rájött, hogy már nincsenek is nyaralók. Vége a szezonnak, mindenki hazament.

Megpróbálta elképzelni az üres tengerpartot, de nem nagyon ment. Eközben éppen öltözködött, s ahogy a szekrénybe nyúlt, megakadt a szeme a barackszínű ruhán. Imádta ezt a ruhát. Most is imádja, de aligha fogja már hordani, változik a divat, meg hát ki is növi hamarosan. Erre az évszakra nem való, jövő nyárra meg már kicsi lesz rá.

Erről meg az jutott eszébe, hogy amikor első alkalommal készülődött Beaulieu-be, elhatározta, hogy számolni fogja, hány fiú fordul meg utána. Csakugyan. Tudományos vizsgálatot akart végezni, aztán amint megérkezett Beaulieu-be, az egész kiröppent a fejéből, mintha soha nem is jutott volna eszébe. Ahogy visszagondol, lehettek páran, akik megnézték, de észre se vette őket, tele volt a feje a kalandjaikkal meg a hely szépségével.

S most megint indul Beaulieu-be, másodszor, de nem utoljára. Rengetegszer fogja látni még. Minden nyáron ott fognak tölteni pár hetet, a többi évszakban pedig néha meglátogatják a D’Aubisson családot. Ha nem lenne olyan drága… azaz várjunk csak, nem biztos, hogy olyan drága dolog az, meg kell kérdezni Georges-ot.

Meg is kérdezte, amint felöltözött és kiment a többiekhez.

– Georges, figyelj csak… nagyon bonyolult lenne megoldani, hogy a jövőben egyszer-egyszer nálatok tartsuk a foglalkozása-

inkat? Végül is most már két tag él ott, no meg ott vagy te és Blanche is…

A pilóta elgondolkodott.

– Elvben nem lehetetlen. A panzióban biztos lesz hely, csak az utazást kell megoldani. Nicole és Mohi ingyen utazik, de ti nem. Majd kitalálunk valamit, jó?

A gép valami kisebbfajta volt, Kissyt nemigen érdekelte, hogy milyen típus. Néhány öltönyös pasas és kosztümös nő ült rajta, akik kíváncsian nézegették a népes társaságot, de nem tettek megjegyzést, amiért várniuk kellett miattuk. Kissy hamarosan meg is tudta, miért nem. Jó húsz perce elhelyezkedtek már, amikor befutott két tekintélyes külsejű öreg, láthatóan magas rangú főnökök. A stewardess megkülönböztetett figyelemmel kísérte őket a helyükre, s csak ezután indult a gép. Nem őrájuk vártak hát.

Rengeteget beszélgettek útközben. Hátul volt egy társalgóféle, ott telepedtek le, egyik főnök se tartott igényt rá.

A beaulieu-i két nap villámsebesen eltelt. Megmutatták anyának és Ange néninek, amit ennyi idő alatt meg lehetett mutatni, kicsit morzéztak, egy-egy órácskát edzettek, megállapították, hogy azért most is akadnak turisták Beaulieu-ben – és már indulhattak is haza. Ez a hétvége nem a felkészülésről szólt, ez Mohié volt. Azazhogy – Mohi nincs többé.

Volt két pillanat, ami éppoly élesen bevésődött Kissy emlékezetébe, mint a délutáni tűzijáték Mohi arcán. Az egyik az volt, amikor belépett a szobájába. Már akkor is ragyogott, amikor a Mathieu bácsi szerezte buszból meglátta a várost; amikor pedig megálltak a D’Aubisson-villa előtt, mintha villanyt gyújtottak volna az arcán. Ezt már nem lehetett fokozni, nem is lett fényesebb az arca, amikor belépett a szobájába. Elsírta magát.

Ugyanaz a vendégszoba volt, amiben az agyrázkódás után egy hétig lakott. Semmi nem változott, csak az éjjeliszekrényen most nem házitelefon volt, hanem virágcsokor, öt szál fehér rózsa. Mohi belépett, körülnézett, megfordult, megtörölte az arcát és Blanche nyakába borult.

A másik pillanat nem sokkal később volt, a vacsoraasztalnál, amikor Georges rövid köszöntőt mondott újszülött kislányának tiszteletére. Ez nagyon tetszett mindenkinek, az újszülött kislány.

Ő is szót kért és fölállt.

– Csak annyit szeretnék mondani… – elakadt a hangja – nagyon boldog vagyok, hogy újszülött lehetek… és… új névre is szükségem van, mint a többi újszülöttnek. – Kissy határozottságot látott az arcán, azt a határozottságot, amit már megszokott tőle az edzőteremben. – Úgyhogy ezennel leteszem a Mohi nevet. Mostantól Vanessa leszek!

EA AF AK AP, gondolta Kissy szórakozottan, egy pillanatra elfordítva tekintetét a konzervekről. - .. .. .-.. .. -... .. ---, vagy pilótakódban Echo Alpha Alpha Foxtrot Alpha Kilo Alpha Papa. Vagyis szemközt egy kövér, szemüveges nő. Milyen jó, hogy a beaulieu-i hétvégén kiegészítették az X-kód tábláját az emberekkel és gyakoribb tulajdonságaikkal, egy pillanat alatt le lehet írni bármely szembejövőt.

A kocsiba tett egy májkonzervet és továbbment, aztán megállt, eszébe jutott, hogy paradicsomos halat is akar venni. Megpördült, lekapta a polcról a halat és megdermedt.

A kövér, szemüveges nő a túlsó polcsornál éppen a zsebébe csúsztatott egy dobozt.

Kissy lassan a kocsiba tette a halat és gondolkodott. Ő végeredményben nem rendőr és nem biztonsági őr. Ő a Jerry Alapítvány kisegere, aki shindykre vadászik, nem bolti szarkákra. De a mindenit, ezt akkor se nézheti tétlenül!

Levett még egy halat, és a nő után indult, aki a sarkon befordult az állateledelek felé. Egy macskakonzervet tanulmányozott, amikor Kissy elhaladt mellette. Jó gondolat, Macskának is kell utánpótlás, Pi egyik nap azt mondta, Macska összes testrésze kicsi, az étvágya kivételével. Levett egy zacskót és olvasgatni kezdte a szöveget, hogy ne kelljen a nőre néznie.

– Szerintem nem fog sikerülni, asszonyom – közölte a zacskóval.

Madame Afakap körülnézett. – Hozzám beszélsz?

– Ha én megláttam, ahogy elcsórja azt a dobozt – magyarázta Kissy továbbra is a zacskónak –, biztos lehet benne, hogy a kamera is meglátta. De nekem semmi közöm hozzá, ha lecsukatja magát, a maga dolga.

Ezzel a kocsiba tette az alaposan kiokított macskaeledelt, és továbbhaladt. Csak a sarokról nézett vissza. Madame Afakap még mindig kővé dermedve állt ugyanott.

Kissy vigyorgott és továbbment, hogy tíz lépéssel később ő dermedjen kővé. Kizárt dolog, gondolta először, aztán a másik feléje fordult, és Kissy már biztosan tudta. Odasétált és megállt a férfi mellett.

– Szia, Shrek!

Az lenézett rá és összeráncolt homlokkal tanulmányozta az arcát.

– Ismerjük egymást?

Kissy mosolyogva bólintott.

– Igen. Én vagyok az egyik munkaadód. – Kezet nyújtott a férfinak. – Kissy vagyok a Jerry Alapítványtól.

– Vagy úgy – felelte Shrek, és megszorította a kezét. – Akkor már értem, hogy lehet, hogy te fölismersz, de én téged nem. Frankó… na végre! Itt vagyok!

Az utolsó szavakat magasra emelt karral kiáltotta, valamerre Kissy háta mögé nézve. Fiatal nő közeledett arról, kocsival, mellette egy kisfiú ballagott, a kocsiban pedig egy rózsaszín ruhás kislány üldögélt és nagy szemekkel nézett mindenfelé.

– Hát te hova lettél? – kérdezte a nő.

– Én végig megvoltam, ti nem voltatok meg – felelte Shrek. – Né csak, ez itt az új főnököm. Mit is mondtál, hogy hívnak?

– Kissynek – nevetett ő. – A Jerry Alapítványtól. Biztosan te vagy Fiona hercegnő. Örülök, hogy megismertelek.

S kezet nyújtott a nőnek, aki meglepve viszonozta.

– Mi van? – derült Shrek. – A kiscsajnak igaza van. Ha én Shrek vagyok, akkor neked Fiona hercegnőnek kell lenned. Maszat meg a Csacsi, muhahaha!

Az emberek megálltak és nézték őket, de Kissy nem zavartatta magát. Hadd nézzenek, azért van a szemük.

Együtt folytatták útjukat a hipermarketben, ezalatt kiderült, hogy Shrek felesége nem használja a Fiona hercegnő nevet, Yvette-nek hívják. Akárcsak a kislányt, aki kétéves. A fiú hatéves és Jacques a neve, Shreké pedig Jean. Yvette mindig így szólította, sose Shreknek.

– És ki az a Maszat? – kérdezte Kissy.

– A csóka, akivel nyomulok. Menő fej. Ő csámolta meg a doksit, amit a haverod írt, tett bele ötezer fútnótot, és a progi felét is ő írta. Majd bemutogatom nektek. Pár nap és done a stuff, akkor összeröfögünk, installjuk és jöhet a jatt.

Mire befejezték a bevásárlást, Kissynek zúgott a feje.

Elköszöntek monsieur Ahamattól és beültek a kocsiba. Ahogy végighajtottak a kisváros utcáin, apa megjegyezte:

– Kedves város.

– Az – mondta anya színtelenül.

Apa oldalra sandított.

– Mintha nem nyerte volna meg a tetszésedet.

– A várossal semmi bajom sincs – rázta a fejét anya.

– Úgy. S mivel van?

– Nem mondhatnám, hogy rajongok a házért.

– Értem. – Apa megállt a piros lámpánál, és anyára nézett. – Hát akkor nem vesszük meg, ennyi az egész. Megjegyzem, nekem sem tetszik. Túl kicsi.

– Egyetértek – szólalt meg hátul Kissy. – A kisegereknek már végképp nem maradna hely. Nekünk jóval több hely kell, mint monsieur Ahamatnak.

– Kinek?…

– Ahamat. A pasi ott a házban.

– Kizárt dolog, hogy ilyen nevet mondott volna.

– Nem is ő mondta – vigyorgott Kissy. – Ez a személyleírása. AH: férfi, AM: bajuszos, AT: magas.

A szülők meglepve néztek egymásra, aztán elnevették magukat. Apa elindította a kocsit.

– Így mondják Jerry-nyelven?

– Így. Titi titátitá titi tátáti titi titáti. Alpha Hotel Alpha Mike Alpha Tango.

– Hát ez nagyon titkos – mosolygott anya. – És azt hogy mondják például, hogy Kissy?

– Tátititi ti tititá tititá tátá – vágta rá gondolkodás nélkül, villámsebesen –, de a csapat tagjainak személyes X-kódjelük is van. Az enyém IK, ti tátititi.

– És azt, hogy Châtillon, rue Lasègue?

Kissy vállat vont és kikopogta az ablaküvegen a ... .-.- .. .-. . -.- -.- -. .-- .... .- - -.- .. ..- - -.. .- - jelsorozatot, követhetetlen se-

bességgel. – De teljesen mindegy – tette hozzá. – Úgyse veszszük meg ezt a házat. Nekem se tetszik.

– Annak idején – mondta apa, amikor kiértek a városból – mi is morzéztunk az iskolában. Persze mi a rendes morzét használtuk, ami benne van a könyvekben. És hogy a tanáraink ne értsék, betűkkel kódoltuk a morzejeleket, úgy írtunk levelet egymásnak.

– Betűkkel? – pislogott Kissy.

– Úgy ám! A pontokat magánhangzók jelölték, a vonásokat meg mássalhangzók. Sose jött rá egyetlen tanár se, hogy a titkosírásos levelek mögött morze rejlik.

Kissy döbbenten nézte apját a tükörben. Hogyhogy ez nekik eddig nem jutott eszükbe?!

Beau a ain eux fl.

A kisegerek vagy fél percig homlokráncolva olvasták az üzenetet a képernyőkön. Niala a fejét csóválta, Chantal az állát vakargatta, éppen úgy, mint Topol a *Hegedűs a háztetőn*ben, csak neki szakállа volt.

– Mi akar ez lenni? – kérdezte Pi.

– Megmondom én – szólalt meg Martin, aki most is Kissy szobájából vett részt a tanácskozáson, akárcsak Chantal. – Ez morze! A B vonást jelent, a magánhangzók pontokat, vagyis az első szó egy K betű…

– Kissy! – olvasta ki a csapat kórusban, még mielőtt Martin befejezte volna a mondatot.

– Nagyon ötletes – állapította meg Niala.

– Klassz – tartotta föl a hüvelykujját Nimby.

– Kösz. Nem az én érdemem, apa mesélte hazafelé jövet.

– Az ám – kapta föl a fejét Vanessa. – Milyen a ház?

Kissy megcsóválta a fejét.

– Ez nem lesz a mi házunk. Kicsi. Legalább öt hálószobát szeretnénk, ennek meg csak négy van.

– Belőlem ne csináljatok gondot – mondta Nimby –, elalszom én Niala mellett is.

– Jól van – egyezett bele Niala. – Az ágyam végébe kucorodhatsz és melegítheted a lábamat.

– Szóval dobva lettem – állapította meg Chantal.

– ???

– Amikor beköltöztünk a panzióba, még azt mondtad, Nimby, hogy elalszol mellettem is. Azóta lecseréltél, és most tudom meg?!

– Szó sincs róla – vigyorgott a fiú. – Továbbra is fönt vagy a listán, sőt Vanessa is. Csak Kissy mellett nem alhatok, mert szűken lennénk hárman.

Kissy fölpattant, szikrát szórt a szeme. – Nimby! Vigyázz a szádra, amíg én ütök jobban!

– Oké, oké – Nimby megadóan emelte föl a kezét –, visszavonom az egészet.

– Ajánlom is!

– Hogy bebizonyítsam, nem gondoltam komolyan, amit mondtam – folytatta Nimby komoly arccal –, már holnap melletted alszom.

Nimbyt valószínűleg pár napon belül széttépi és megeteti Macskával. Egész este vele ugratták. Amikor Chantalék hazaindultak, Martin még az előszobában is rákezdte.

– Tudom már, mit teszünk.

– No mit? – kérdezte ő gyanútlanul.

– Átjövök holnap este és kidobom Nimbyt. Könnyű dolog, jobb vagyok nála. Legfeljebb varázsigékkel próbálkozhat, a hátultesztelő ciklus ternáris operátorának include direktívája…

Ezen muszáj volt nevetni. Igen, Nimby szakmai zsargonja néha tényleg olyan, mint valami ráolvasás, és Martin még egy képzeletbeli varázspálcát is meglengetett, ahogy mondta.

– Szóval kidobom, és nehogy visszajöjjön, én maradok veled éjszakára.

– A fenébe! – tört ki belőle. – Miért nem mondtad ezt bent a szobában?!

– Akkor mi lett volna?… – nézett Martin értetlenül.

– Ott akadt volna kispárna, amit hozzád vághatok!

Martin egy pillanatig tanácstalanul nézett rá, majd Chantalra, aztán indult a szoba felé, kispárnáért.

– Állj meg – szólt rá Kissy. – Majd hozzád vágom holnap… vagy holnapután…

Martin megállt előtte és nézte. Imádja ezt a nézést, egyszerűen el kell olvadni tőle.

– Rendicsek – mondta. – Ha akarod, mindennap vagdoshatsz hozzám párnákat. Egész párnacsatákat rendezünk, jó?

Erre már nem is válaszolt. Akkor se tette volna, ha Martin nem öleli át és nem csókolja meg. De megtette.

Mikor kiléptek az ajtón, Chantal halk sóhajjal megjegyezte:

– Muszáj lesz növeszteni magamnak egy ilyen srácot.

Martin már a lépcsőn felelte:

– Á, ilyen klassz, mint én, úgysincs több. Majd elfeleztek Kissyvel, jó?

Kissy vigyázott, hogy a hangja szigorú legyen, amikor utánuk szól.

– Hallom ám! És nemcsak kispárnám van, hanem vasalóm is!

– Hát igen – mondta később Niala. – Ahogy nőnek, egyre nehezebb velük. Martin azóta se próbálkozott?

Ezt azt jelentette, hogy azóta, hogy legutóbb beszéltek ilyesmiről, vagyis egy hete.

– Komolyabban nem. De csak azért nem, mert nincs rá igazán alkalma, túl keveset vagyunk kettesben. De ha Chantal ma este csak Skype-on át jött volna…

– Többet kellene kettesben lennetek – mondta Niala.

– Hé, éppen azt mondom, hogy ha ma Chantal nincs itt, lehet, hogy megint próbálkozik…

– Éppen azért kellene, hogy megtehesse.

– De miért?

– Ez is része a dolognak. Bele kell tanulnotok mindenbe.

– Márminthogy…

– Márminthogy neki meg kell tanulnia próbálkozni, neked meg nemet mondani – felelte Niala.

– Ja, értem. Hát… egyszer már előfordult, tudod, nálatok.

Niala bólintott. Most képpel skype-oltak, már ágyban voltak mindketten, úgy beszélgettek.

– Mondd… nem hiányoznak?

– A fiúk? – Niala mosolyogva megrázta a fejét. – Egy csöppet sem. Nem azt mondom, hogy egyet sem engedek többé a közelembe, de pillanatnyilag egyáltalán nem érdekelnek.

– Még több mint másfél év – jegyezte meg Kissy.

– Igen. De pillanatnyilag nem érzem úgy, hogy járni akarnék valakivel.

Az események megint fölgyorsultak. Majdnem mindennap megnéztek egy eladó házat, a másodiktól kezdve egy speciális értékelési módszert használva, amit Nimby dolgozott ki nekik. Pi egyik nap megkötötte a szerződést a mobilcéggel, húsz okostelefont vett, amik ingyen hívhatták egymást, SMS-t és MMS-t is ingyen küldtek egymásnak. A net nincs rajtuk ingyen, de nem lesz drága, Pi elég jó feltételeket ért el. Persze mindezt a saját nevében, hiszen az alapítvány még nem volt bejegyezve, de nem is akarták, hogy a Jerry neve kerüljön a nyilvántartásba.

Nyolc készüléket szétosztottak a beltagok között, a többit apa eltette a páncélszekrénybe. Jól jönnek majd, ha újabb tagokat avatnak, és nagyobb tételben amúgy is olcsóbbak voltak.

Kocsira is szükségük lesz, de egyelőre nincs rá pénzük. Be kellett érniük annyival, hogy megbeszélték, milyen kocsi legyen: legalább tizenkét személyes kisbusz, jellegtelen külsejű, de nem leromlott állapotú, és persze semmilyen jelzés nem lesz rajta, ami az alapítványra utal. Viszont az egyik ülés alatt elhelyeznek egy notebookot, ami állandóan ott lesz és hálózati szerverként szolgál majd, így a kocsiban és annak vételkörzetében egy tarifáért az összes telefonjukon lesz net, méghozzá kívánságuk szerint előkészített tartalommal.

Mindez remélhetőleg még az idén megvalósul; ha bejegyzik őket és hozzájutnak a pénzükhöz, akkor azért már könnyebb lesz.

Venniük kell gépeket is, Nimbynél már készült a lista a beszerzendő hardverekről és szoftverekről.

– A rendszer lelke a Cumulus – magyarázta egyik nap. – Ez figyeli a kölyöknetet és pontozza a felhasználókat. Az lenne a jó, ha két vagy három gépen futna, jó messze egymástól, hogy a hálózati üzemzavarok ne okozzanak gondot.

– Ugyan már – mondta Vanessa. – Ha üzemzavar van a hálózaton, akkor a shindyk se tudnak csacsogni.

– Kivéve ha az üzemzavar csak lokális jellegű, és őket nem érinti. De ez most mindegy, nincs jelentősége. Szóval a Cumulus begyűjti az adatokat, amikkel mi aztán mindenféléket csinálhatunk. Lesz egy statisztikai rendszer, ami megmondja, hogy a különböző szempontoknak megfelelő shindológiai események milyen gyakran következtek be, mely szolgáltatások-

nál, és így tovább, rengeteg mindenfélét. Ennek a Cumulus lelkét adó pontozási rendszer belövésénél lesz nagyon nagy jelentősége, később pedig itt tudjuk megnézni, hogy minden jól működik-e. És lesz egy riasztó, ami értesítéseket küld emailben, SMS-ben vagy amiben akarjuk.

– Miről? – kérdezte Angélique.

– Arról, hogy a 6273-as felhasználó, aki gyereknek mondja magát, de a program értékelése szerint valószínűleg felnőtt, éppen találkára hívta a 4958-as felhasználót, aki gyerek.

Eljött Nimby nagy napja is: Shrekék elkészültek a programmal, és reggel kilencre jönnek Franconville-be installálni. Ők persze szokás szerint már előző este összegyűltek mind, verekedtek egy kicsit, aztán megvacsoráztak és lefeküdtek. Már nem olyan nomád körülmények között, mint első franconville-i hétvégéjükön, évmilliókkal ezelőtt. Átrendezték azt a szobát, ahol ők lányok voltak elszállásolva, most már sokkal kényelmesebben elfértek.

Ez volt a második hétvége, a szerdákkal együtt pedig a negyedik alkalom, amikor Beaulieu-ből két lány érkezett, de Kissy még mindig nem tudta megszokni. Azt sem, hogy a többiekkel lépten-nyomon kijavítják egymást, mert folyton Mohit mondanak. Azt sem, hogy azok ketten most már testvérek, pedig ők se ismerik egymást régebben, mint a többiek, mármint nem számítva a három osztálytársat meg Piéket. Azt sem, hogy Mohi, azazhogy Vanessa nem metróval jön akkor, amikor jön, hanem repülővel, Niala társaságában. Vagyis hát ő már igazából ahhoz is eléggé hozzászokott, hogy amikor elindul Nimbyhez, akkor Mohi ott baktat mellette.

De a legnehezebben Vanessához szokott hozzá.

Vanessa egészen más volt, mint Mohi. Attól lehetett, amit meséltek, sőt az első két napon ők is láttak még Beaulieu-ben: a fogadtatástól. Vanessa azt mondta egyik nap, hogy nem érezte, hogy csobban.

– Tudjátok, amikor beledobtok egy követ a vízbe, az csobban egy nagyot. Mert eredetileg nem odavaló. Én nem csobbantam itt… mert én idevaló vagyok. Mintha mindig is itt éltem volna.

Niala mondta el, hogy hétfőn reggel az osztályfőnöke bemutatta Vanessát az új osztálytársainak, ő helyet foglalt a negye-

dik padban, és azonnal úgy viselkedett mindenki, mintha világéletében velük járt volna. Persze a szünetekben föltettek neki egymillió kérdést, napokig csak vele foglalkozott az osztály, de ez is olyan volt, mint amikor egy régi ismerőst hosszabb idő után látnak viszont.

Hiszen mindenki ismerte.

A padtársa Niala másodunokahúga. Előtte ül Françoise Laval unokahúga, mellette Jeanne, a szobalány húga. Vanessa mögött a Cartier-panzió tulajdonosának fia, őmellette egy rendőr fia. Egy olyan rendőré, aki családostul külföldön nyaralt a Hendriksen-incidens idején, de a kollégák mindent elmeséltek neki, ő meg a családjának. De ott van még az osztályban a hegyi fészer tulajdonosának két rokona, Luigi bátyjának az unokája és annak a nővérnek a lánya, aki asszisztált a Mohi fejsebét ellátó orvosnak. Aki pedig a nyári történet egyetlen mellékszereplőjének sem rokona sehogyan, az is értesült mindenről.

Az üzletekben, a tömérdek vendéglátóhelyen is tudott a történtekről mindenki. A városháza némi adminisztrációt végzett a Hendriksen-ügyben, később pedig az örökbefogadás miatt, ez utóbbi azóta is tart. A rendőrök, a mentők, a nizzai kórház, Lester doki rendelője – mind forrásai a hírverésnek a tizenegy éves kislányról, aki elkapott egy gonosztevőt, itt az ő városukban.

De még ennél is többet számított, hogy Vanessa mindenkit ismert Beaulieu-ben. Első iskolai napjának első öt percét az igazgatóval töltötte, aki feltétlenül látni és üdvözölni akarta új tanítványát, de a tanítvány az ő nagy tetteinek megbeszélése helyett azonnal azt tudakolta, hogy van Albert bácsi, az igazgató apja. Örömmel hallotta, hogy jobban, és megígérte, hogy meglátogatja, a nyáron jót beszélgettek egyszer. Az igazgatónak leesett az álla.

Mindenki, aki találkozott Vanessával az első napokban, úgy érezte, hogy ez a gyerek mindig is itt élt, csak az utóbbi pár hónapot töltötte távol.

Kissy gyorsan meg tudta állapítani, hogy Vanessa ettől olyan más, attól, hogy otthona van – a D’Aubisson-villát és Beaulieu városát egyaránt értve ezen –, hogy maga mögött érezhet egy olyan hátteret, ami akkor is magabiztossá tenné, ha egyébként

nem lenne az. Sokkal nehezebb volt szavakba önteni, hogy miben más. Mert önbizalma azelőtt is éppen elég volt.

Jobb megfogalmazás híján Kissy azt mondta magának: Mohihoz képest Vanessa akkora változás, mint amikor egy fekete-fehér képet színesre cserélnek. Vagy egy kétdimenziós képet térbelire.

A változáshoz sok apró dolog is hozzájárult. Például hogy az eBayen meghirdetett dolgok fele már elkelt, összesen több mint ötezer euróért; ezt Blanche betette egy külön bankszámlára, ezer euró kivételével, ami bekerült az alapítvány tőkéjébe. Pár héttel ezelőtt háromezret jegyzett a D'Aubisson–Claudel család, s éppen hárman is voltak – most már négyen vannak, átmenetileg D'Aubisson–Claudel–Bohringer családnak is nevezhetők, illő hát, hogy négyezerre növeljék a hozzájárulásukat. S az is, hogy ez az ezres abból a pénzből kerüljön ki, amiért Vanessa dolgozott meg, ha nem is egyedül. Amióta tudja, hogy hamarosan rávezetik a változást a szükséges aláírásokkal, azóta Kissy is könnyebb szívvel veszi elő azt a papírt a családok hozzájárulásaival.

Meg az olyan apró dolgok, ha már a pénznél tartunk, hogy Vanessának mindig van néhány bankjegy a tárcájában, úgy száz euró körül. Mohinak jó, ha egy ötöse volt, mielőtt azt a kisebb vagyont megnyerte Monte-Carlóban, de az el is ment a muszlinruhára. Schneiderék borítékját Mohi sose nyitotta ki; Vanessa pedig már nincs is abban a helyzetben, hogy muszáj legyen neki. A boríték egy hétig még náluk volt a széfben, aztán anya kivette és odaadta Vanessának, aki hazavitte és berakta az otthoni széfbe.

Igen, az ilyen apró dolgok is, hogy pár nappal hazaköltözése után Vanessa már tudta a dolgozószobai páncélszekrény kombinációját. Georges mondta meg neki egyik este, mondván, hogy ők hárman mind ismerik, sőt Isabelle néni is, vészhelyzet esetére, hát úgy illik, hogy a másik lányuk is tudja. Kissy teljesen megdöbbent, amikor ezt elmesélték neki, ő sose gondolta, hogy Niala tudja az otthoni széf kombinációját. Ő, Kissy nem ismeri a sajátjukét, és ez mindig természetesnek tűnt a számára. Majd amikor felnőtt lesz.

De hát D’Aubissonék időtlen idők óta úgy bánnak Nialával, mint egy felnőttel – hát most, hogy kishúga született, vele is úgy bánnak.

Igen, ez lehet a változás magyarázata. Vanessa egyszeriben úgy vagy majdnem úgy él, mint egy felnőtt.

Vagyis nem egészen, gondolta rögtön ezután. Régen, Mohi korában is olyasformán élt, mint egy felnőtt, akkor jött-ment, amikor akart, szinte mindenben maga gondoskodott magáról, épp csak a pénzt nem neki kellett megkeresnie. Új családjában viszont gondoskodnak róla, ahogy egy gyerekről kell. A kezdet kezdetén elmondták, mi a teendője, ha problémája van és ők nincsenek kéznél, a szülők dolgoznak, Niala iskolában vagy akárhol: Isabelle néniékhez kell fordulnia, ideértve Jeanne-t és Luigit is. Ha pénzre van szüksége, azt is kérhet tőlük, lesz miből visszaadnia. Ugyanakkor nem mászkálhat bármikor bárhová, azaz mászkálni mászkálhat éppen, de elérhetőnek kell lennie. És sötétedés után nem szabad kilépni az egymásba nyíló kertekből az idegenek számára is elérhető területre. Nem mintha attól tartanának, hogy nem tudja megvédeni magát – inkább attól, hogy nagyon is meg tudja. Ezt kerek perec megmondták.

Nem ezekben a dolgokban lett Vanessa olyan, mint egy felnőtt. Úgy beszélnek vele. Mostanáig kétszer kellett eldönteniük valamit, és mindkettőbe bevonták Vanessát, akinek ugyanannyit számított a szava, mint a többieké. Az egyik döntés róla szólt: elhatározták, hogy átrendezik a szobáját az ő ízlése szerint, pontosabban hogy ezt most teszik meg és nem várnak vele a karácsonyi szünetig. A másik az volt, hogy elvállalják-e Marie néni házának gondját, mert ő fél évre Kanadába utazik. Port kell törölni, virágot locsolni, füvet nyírni, ügyeket rendben tartani, ilyesmik. Elvállalták, sőt őrá bízták a munka egy részét. Még azt is ő fogja ellenőrizni, hogy minden hónapban megérkezik-e minden közüzemi számla, ő archiválja őket, hogy a néni szükség esetén bizonyíthassa, hogy kifizette, és ő értesíti a nénit, ha nincs elég pénz a számláján.

Ő, a kis Mohi, aki pár hónapja még szemrebbenés nélkül lopott a nevelőszüleitől, ha nem volt elég pénze. Pár hónapja? Pár hete! A legeslegutolsó alkalom már nem is számított lopásnak, és látta az egész csapat. Szerdán volt, két nappal azelőtt, hogy D’Aubissonék eljöttek érte. Néhány könyvet válogattak

ki éppen, mert várták a vevőiket, és Chantal mindnek átpörgette a lapjait, ha esetleg valami cédula lenne bennük. Az egyik könyvben talált három százast. Odanyújtotta Mohinak:

– Nézd, ez alighanem Millet-ék dugipénze.

Mohi jól megnézte a bankjegyeket, aztán elvette őket, betette a tárcájába, és csak annyit mondott:

– Hát most már nem az övék.

Niala nem volt itt, de tud róla és nem látott a dologban semmi különöset.

Ennyi lenne az egész? Egy utcán nevelkedett vadócból, akinek nagyvonalú a felfogása a tulajdonjogról, korrekt kis ügyintézőt lehetne varázsolni – pusztán azzal, hogy megbízunk benne?

Alkalomadtán megkérdezi erről Nialát.

Mire Shrek és Maszat megérkezett, a terasz egyik sarkában már elő volt készítve az ideiglenes szerverterem: egy íróasztal két géppel, amiket routerrel kötöttek a netre, valamint Nimby rendes gépe mint kliens. Az egyik szerver Nimby, a másik Martin egy régi gépe volt, özönvíz előtti példányok, de erre jónak kell lenniük. Martinén Windows 98 futott, Nimbyén valami ősöreg Linux.

A két programozó alaposan átnézte a szervereket, bólogattak, és elővettek egy pendrive-ot. Hosszas installálási procedúra következett.

Kissy elnézte őket Nimbyvel, aki tökéletesen értett a nyelvükön, és folyamatosan dumált velük. Néha ő is hozzászólt persze, föltett egy-egy kérdést, örült is, hogy képben tud maradni és nem csak bámulja a készülődést értetlenül. De közben már Charlotte-on járt az esze, aki most valahol üldögél a gépe előtt, vidáman tervezgeti, hogyan hálóz be egy gyereket, és nem is sejti, hogy közeledik a vész. Angélique ötlete volt, hogy már előre nevezzék el a következő shindyt, így nagyon könnyű jelezni, ha fölfedezik. A negyedik shindyjüknek Charlotte lesz a neve, követve a hagyományt, hogy női nevet kapnak, és azt is, hogy felváltva S-sel és C-vel kezdődik a nevük. Sheila, Cindy, Sylvie, Charlotte.

Nimby gépét Shrek nyösztette, Martinét Maszat. Ő még elvarázsoltabb fej volt, mint Shrek, gyakorlatilag semmi nem érde-

kelte a számítógépeken meg a hobbijain kívül, amikből Shrek szerint volt egy pár. Tömzsi emberke, ritkás szakállal, megviselt állapotú szemüveggel, szakadt farmerban és Che Guevara arcképével ellátott, ócska pólóban. Egy átlagos kinézetű Peugeot-val jöttek, nem volt se lerobbant, se csillogó. Kissy gyanította, hogy Shreké lehet.

– Oké – mondta Maszat, amikor a program többedszerre makacsolta meg magát. – Szóval ez nem megy. Miért nem megy? Mert spenót az egész – válaszolt önmagának. – Ennek mennie kéne. Ha se nálad, se nálam nem él, akkor elejétől végéig elcsesztük az egészet és ki leszünk rúgva.

– Olyan nincs, öreg – mondta Shrek. – Ez otthon még hasított. Gondoljuk át, mi a difi a konfigban.

– Öcsi, pében nyomsz! – vágta rá Maszat. – Kit érdekel itt a konfig?

Kissy remekül szórakozott. „Pében nyomsz” nyilván azt jelenti, hogy PHP-ben programozol.

– Ez az – mondta Shrek. – Nyaljuk csak le hazulról az init és belezzük ki.

Hát lenyalták, vagyis beléptek az otthoni gépükre és letöltötték a PHP inicializáló file-ját – így mondta volna Kissy, aki könyvekből tanulta a számítástechnika egy részét, a többi részét pedig Nimbytől és Martintől, akik könyvekből tanulták. De hát Maszaték aligha olvasnak szakkönyveket. Valószínűleg inkább írják őket.

– Aha – mondták rövid tanulmányozás után. – Nimby, megy valami PHP-ben ezeken a vasakon?

– Semmi – felelte rendszergazdájuk. – Az egészet azért vettük ki a sufniból, hogy nektek legyen mire setupolni. Azt csináltok, amit akartok.

– Sirály – mondta Maszat. – Akkor reinstall PHP, a mi settingjeinkkel, és ha akkor se megy, akkor megyünk és kezet csókolunk Bill Gatesnek. Na, csillagom!

Ez a gépnek szólt, amit Maszat időnként olyanformán nógatott, mint egy kocsis a lovát.

Nem csókoltak kezet Bill Gatesnek: a program ment.

– Oké – örült Maszat –, ez már gőgicsél. Most jön a neheze.

Rákapcsolták a programot egy chatszobára, user üzemmódban, vagyis egyszerűen beléptek a két géppel a Kölyökklubba

mint egy-egy felhasználó, és az ott olvasható szövegeket adták a Cumulusnak.

Mindenki figyelte, ahogy a Kölyökklub nyilvános szobájának forgalma lassan megtölti a képernyőt. Most először Kissyt egyáltalán nem érdekelte, hogy miről beszélnek, még az sem, hogy elhangzik-e valami, ami shindyre utal. Csak azt figyelte, hogy akadnak-e olyan kifejezések, amik szerepelnek a Cumulus adatbázisában.

Akadtak. Pár perc múlva egy felhasználó megkérdezte a másikat, hogy hol lakik, és Nimby rögtön megnézte a kliensgépen, hogy nőtt-e az illető csalogatási faktora. Nőtt bizony, ott volt az összes adat, s a társaság megtapsolta a programozókat.

De tényleg most jött a neheze. Maszat azt mondta, a Cumulus olyan, mint egy sakk-készlet, nem sokat ér a hozzá tartozó szabályok nélkül. A szabályok pedig itt csak menet közben állnak össze. Nimby már a kezdet kezdetén elmondta. Csak a tapasztalat segít meghatározni, hogy mit hogyan értékeljenek, mi minek számít. Valószínűleg hónapokba is beletelik, hogy kialakuljon a megbízható értékelési rendszer.

Most, ezen a délelőttön odáig jutottak, hogy elkezdték belőni a programot, Nimby úgy mondta, hogy most kísérletezik ki azokat a számokat, amik segítségével majd kikísérletezhetik a Cumulus működtetésére szolgáló számokat.

Ő csak délig maradt a többiekkel, apáék most értek rá. Kijöttek érte és elmentek Saint-Germain-en-Laye-be. A ház igazán szép volt, jó nagy is, nem volt semmilyen kizáró ok, így a Nimby-féle módszerrel pontozták, külön-külön. Ő nyolcvan pontot adott, apa hatvanat, anya hetvenötöt. Megegyeztek abban, hogy két fő negatívuma van: ez a rue de Lorraine elég forgalmas utca, és a ház egy kicsit talán nagyobb a kelleténél.

Tovább a következőhöz: Marly-le-Roi, rue Guillaume Coustou. Ez már egy nyugalmas utcácska volt, viszont a ház épp csak akkorka volt, hogy a mérete miatt ki ne essen a rostán, és Kissy a kertet is túl kicsinek találta. Úgyhogy csak negyven pontot adott neki. Anyáék se tartották sokkal többre, ötvenet adtak mindketten.

Még egy címük volt, Rocquencourt-ban, rue Auguste Brunot. De ide be se csöngettek. Ahogy megtalálták az utcát, kiderült,

hogy az autópálya-csomópont nagy nyolcasában van, igaz, hogy a középponttól legtávolabbi részen, de ez legfeljebb pár száz métert jelenthetett. Apa szó nélkül elhaladt a ház előtt.

– Hát ez baj – mondta anya, elhelyezve az újságot a szelektív hulladékgyűjtőben. – Még rengeteg időnk volna, de hétfőnél előbb nem folytathatjuk.

– Miért nem? – kérdezte Kissy, áttekintve a választékot.

– Mert addig nem jelenik meg új lapszám.

Kissy fölnézett a szüleire.

– És a net mire való?

A cukrászdában nem tudták, hol van netkávézó, Kissynek kicsit úgy tűnt, mintha a kiszolgálónő nem is tudná, mi az.

– Ej, ostobaság – mondta Kissy hirtelen, és előkapta az alapítványi mobilt. A gyorshívószámok megegyeztek az ebayes és a panzióbeli számaikkal. Benyomta a kettest.

– Központi nimbológia, vanessászati részleg – mondta egy vidám hang.

Kissy vigyorgott.

– Itt a kihelyezett kissykülönítmény. Koordináták: észak Rocquencourt fok, kelet rue l'Étang fok. Utána tudnál nézni, hol a legközelebbi netkávézó?

– Versailles-ban – jött a válasz fél percen belül. – Pont a kastély mellett.

– Az nincs messze – mondta apa. – Pár perc alatt ott vagyunk.

– Remek – mondta Kissy. – Köszi.

– Szívesen, de mire kell a net? Csak mert nekem itt van az orrom előtt.

Kissy sóhajtott. – Hát persze. Hülyék vagyunk. Minek menjünk Versailles-ba? Apa, Vanessa pontosan tudja, milyen házat keresünk és melyik oldalakon. Az eddigi hirdetéseket is látta.

– Hát akkor nézze meg ő, ha gondolja – mondta apa, és intett a kiszolgálónőnek.

Vanessa villámgyorsan talált két hirdetést is, elküldte őket SMS-ben, Kissyék pedig elindultak La Celle-Saint-Cloud-ba.

Kissynek igazán tetszett a hely. Egy hosszú útról nyíltak kis, kanyargós zsákutcák, mindegyik egy fürtnyi házzal. Csakhogy a ház kicsi volt, és nem volt úszómedencéje. Márpedig ők mindhárman szeretnek úszni, és ha utólag kell medencét építe-

ni, azzal együtt már túl drága. Úgyhogy továbbmentek Vaucressonba.

Vaucresson, Hauts-de-Seine megye, Île-de-France nyugati széle. A boulogne-billancourt-i kerület chaville-i kantonjában. Nyolcezer-hatszáz lakos. Tizenkilencedik századi plébániatemplom, kastély, Le Corbusier tervezte villák. A Normandiába tartó autópálya mellett, a Transilien L vonalán a Défense utáni hatodik állomás, húszperces út. Igaz, Franconville-be másfél órát utazik az ember, ez elég sok. Mi van még? A polgármester nő, ez tökmindegy, Suger abbé alapította 1145-ben, ez is lényegtelen. Két hatalmas erdő között van, dimbes-dombos vidéken, ez a térképen is látszik, és ottjártukkor is ugyancsak észlelték. Egy jókora golfpálya. Még egy, bár lehet, hogy ez már a szomszéd városhoz tartozik, amúgy meg tökmindegy. Ők nem is golfoznak. Á, igen, útvonaltervezőt kell megnézni. Huszonhárom perc az út a rue Bixióba, anya cégéhez. A mostani lakásuktól húsz perc, úgyhogy ez is remek. Mi szól ellene?

Kissy napokon át gondolkodott, keresett valamit, *bármit,* ami a vaucressoni ház ellen szól. Ezt Niala tanácsolta, azt mondta, ha ennyire tetszik neki, akkor innentől azon agyaljon, hogy mik a hely negatívumai. Mert ha csak utólag jön rá valami rossz tulajdonságára, akkor – így mondta Niala – megette a fene az egészet.

De egyszerűen képtelenség volt bármit fölfedezni, ami a ház ellen szólna. Egy csendes kis utcában van, fönt a „hegyen” – úgy érezheti magát az ember, mintha hegyet mászna, a ház előtt állva az utca távolabbi részei eltűnnek a mélyben. Pedig a Wikipédia szerint Vaucresson legmagasabb és legmélyebb pontja között csak huszonöt méter a magasságkülönbség, és nyilván nem pont ez a ház van a legmagasabban. Az utcának alig van forgalma, de a magas téglakerítés miatt odabent az a kicsi se hallható. Amellett a ház jóval beljebb is van. Két kapu, egy kicsi a gyalogosnak, egy széles az autónak. Kövezett út a házig. A ház valaha törtfehér lehetett, mára eléggé megszürkült, de úgyis újrafestenék, más rendbehozni való is lesz. Lépcső a magasföldszintre, ami alól kikandikál az alagsor. Kis előszoba, ami egy tágas, de nem túlságosan nagy nappaliba vezet. A nappalitól jobbra a konyha és az ebédlő, egyben. Az ebédlő-

ből vezet a kertbe a hátsó ajtó. A konyha végéből kis folyosó vezet a garázsba, ami csak kicsit van magasabban a talajszintnél, hogy ne folyjon be az esővíz, a többit bent lépcső hidalja át. Dupla garázs, úgyhogy az ő kocsijaik mellé az alapítvány mikrobusza nem fog már beférni, de ez legyen a legnagyobb gond. A folyosóról nyílik az éléskamra, szép nagy, elfér egypár hűtőszekrény, mosogatógép, polcok. A folyosó mellett lépcső fel és le, a túloldalán, a nappali mellett egy szoba, monsieur Boulanger elmondta, hogy mire használták régebben, de ő már nem emlékszik. Most régi bútorok vannak benne.

Az előszobától balra kis folyosó, rajta egymással szemben két hálószoba. Mindkettőből levágtak egy darabot, de másképpen. A bal oldali, amelyik az utca felé néz, kisebb, ebből lett levágva a folyosóról nyíló vécé és öltözőszoba, bent a hálószoba ajtaja mögött rövidke folyosó, aztán a hálószoba, jobb felől kis gardróbbal. Úgyhogy ez vendégszoba lesz.

A másik lesz az övé, amelyik a kertre néz. Az ajtó mögött rövid belépő, balra kis fürdőszoba, mosdóval, vécével, fürdőkáddal, zuhanyfülkével. A hálószobai részből pedig szintén nyílik egy öltözőszoba.

Életében nem volt még saját fürdőszobája, de mindig szeretett volna. Most lesz!

A folyosó végén a nagy hálószoba. Jobbra a háló, aminek verandája is van, balra egy kis folyosó, kétoldalt egy-egy gardróbszobával a hölgy és az úr számára, a végén fürdőszobával. Ahogy illik: a ház ura és úrnője hibátlan társasági öltözékben léphet elő.

No igen, egy hiányossága csakugyan van a háznak. Még nem az övék.

Apáék is benéztek egy percre Nimbyékhez, mielőtt hazaindultak volna. A programozók már hazamentek, holnap telefont várnak, hogy hol tart az élesítés, jöjjenek-e debugolni vagy még ne. A pénzüket csak akkor kérik, amikor a program már stabilan fut és a kívánalmaknak megfelelően szolgáltatja az adatokat. Persze ez még csak a Cumulus. A feldolgozórendszer még sehol sincs, az külön tétel lesz.

Anya gratulált nekik és remélte, hogy nem bántja meg őket, de ő még mindig nem érti, mire való a Cumulus.

– Shindyt fogni, Marie néni – mondta Vanessa.
– Igen, idáig én is eljutottam. De honnan tudja, ki a shindy?
– Sehonnan. Éppen erről van szó. Csak annyit tud, hogy figyeli, ki viselkedik gyanúsan. De sokkal több helyet tud figyelni, mint mi valamennyien együtt, és megszakítás nélkül.
– Charlotte – mondta Chantal, aki valamivel odébb ült egy negyedik gép előtt.
– Igen – kapta föl a szót Vanessa –, Charlotte lesz a következő shindynk neve, akit remélhetőleg már a Cumulus kap el. Persze most a tesztidőszakban erre nincs még sok remény, főleg hogy nincs még kész a feldolgozóprogram. De biztos vagyok benne, hogy hamarosan tucatjával fogdossuk a…
– *Charlotte* – ismételte Chantal.
– Hát ha nem is Charlotte-okat, de shindyket. Amikor…
– Húzzátok már ki azt a lányt a konnektorból! – csattant föl Chantal. – Itt van Charlotte! A házibulit Sophie Marceau…
A kisegerek rohantak a géphez. Egy privát ablak volt rajta. Kissy teljes tíz másodpercig pásztázta shindyre utaló jel után, mire ráébredt, hogy az egész ablak tartalma shindységből van.
– Úristen – lehelte Angélique.
– Jesszusom – mondta anya.
Apa keze hirtelen odanyúlt és kikapcsolta a monitort.
– Hé! – kiáltott föl Chantal. – Az az én shindym!
– Ezt a tömény… – apa hangja elakadt, a szavakat kereste. – Ti gyerekek vagytok, a fenébe is! Ne olvassatok ilyeneket!
Kis csend támadt. Aztán Niala odalépett apához és közvetlen közelből felnézett rá.
– Hallgasson ide, Jean-Jacques bácsi. Én imádom magát és a feleségét. Soha nem lehetek elég hálás maguknak, amiért vállalták Mohit a kritikus időszakban. De mondja… most maga nem gondolkodik, vagy rólunk hiszi ezt?
Kissy döbbenten hallgatta, hogy tud Niala még sértést is úgy mondani, mintha a legszebb bók lenne.
– Ezeket az alakokat el kell kapni. Mi már megedződtünk valamelyest, most majd tovább edződünk. Ha mi nem kapjuk el őket, akkor ugyanezeket a szövegeket olyan gyerekeknek mondják, akik egyáltalán nincsenek megedződve, sőt nemcsak mondják, hanem a gyakorlatban is megvalósítják. – Bekapcsolta a monitort. – Úgyhogy most lecsapunk erre a shindyre. Jean-

Jacques bácsi, lenne kedve elsütni a shindymegsemmisítő ágyút?

– Hát az meg mi? – kérdezte apa bizonytalanul. Niala kis szónoklata teljesen kibillentette korábbi lelkiállapotából, újat meg még nem talált helyette.

– Egy pillanat. Emberek – harsant föl Niala hangja –, mindenki a helyére! Ez nem gyakorlat! Nimby, a célkövetőhöz! Nicknév Lax, Lima Alpha X-ray! Chantal, írj be valamit, hogy el ne unja magát a pasas. Vanessa, ágyút előkészíteni!

Kissy vigyorogva figyelte a készülődést. Most céltudatos rohangálásnak kellene következnie, mindenfelé fegyveres csapatok, akik a kijelölt helyükre igyekeznek, sőt szirénavijjogás közepette póznán kellene lecsúszniuk, mint a *Szellemirtók*ban.

A teraszon egy percig csend volt. Chantal egyszer beírta, hogy „itt vagyok, figyelek”, ami igencsak bosszantotta anyáékat. A képernyőn továbbra is gyors ütemben érkeztek a shindy újabb és újabb sorai. Vanessa mindössze annyit tett, hogy leakasztotta az övéről a telefonját és kikapcsolta a billentyűzárat.

– Megvan! – rikkantotta Nimby. – Tessék a cím!

Kinagyította a képernyőjén, hogy jól lássák. Szóval Lille-ben van az emberünk, gondolta Kissy. Szép város, már járt egyszer ott. Még szebb lesz, ha ez az alak nem járkál többé az utcáin.

– Célpont bemérve – jelentette Niala saját magának. – Vanessa, ágyút kibiztosítani!

Vanessa beütötte a tizenhetest, kihangosította, és átnyújtotta a készüléket apának.

– Vedd csak el, Jean-Jacques bácsi – mondta. – Mondj el nekik mindent, amit tudunk a pofáról.

Apa elszántan megragadta a telefont, végigcsörtetett a menürendszeren, s amikor megszólalt egy eleven nő hangja, csak annyit mondhatott: „Rendőrség, miben”, apa máris közbevágott:

– Jó napot, Jean-Jacques Chaton vagyok. Gyermekmolesztálást kell bejelentenem.

– Mikor és hol történt?

– Most is folyamatban van. Az interneten. Egy pasas cseveg egy kislánnyal, és percek óta ecseteli, hogy miket szeretne vele művelni.

– Ön ezt honnan látja?

– Egy szobában vagyok a kislánnyal.
– Értem – mondta a nő. – Nem könnyű helyzet. Egy internetes támadó beazonosítása…
– Már a házszámát is tudjuk – vágott közbe apa.
Kis csend. Aztán: – Honnan?
Apa sóhajtott. – Fogalmam sincs, hölgyem. Van itt egy kissrác, aki az ilyesmit ki tudja deríteni.
A nő gondolkodott egy pillanatig.
– Nos, monsieur Chaton, mi lenne, ha odaküldenék egy járőrt? Megmutatnák nekik, hogy mi történt… a szövegre amúgy is szükség lesz, az bizonyíték. Hol vannak önök?

Percek alatt ott volt a járőr, két középkorú férfi, akik tipikus rendőrarccal vizslatták a monitoron látható disznóságokat, és az volt az első kérdésük, hogy ki írta ezeket és kinek.
– Ő írta – mutatott Chantal a lille-i címre – nekem.
– Lille-ből?
– Lille-ből.
A két rendőr összenézett. Kissy egyhavi zsebpénzébe le merte volna fogadni, hogy az jár a fejükben: Chantal alighanem meghibbant. Még hogy Lille-ből! Mindjárt kérik a felbélyegzett levélborítékot, amiben a szöveg jött. És ha nem tudják, mit tegyenek, akkor lóra pattannak, benyargalnak a királyi palotába és utasítást kérnek Richelieu bíborostól.
De nem; legalább a huszadik századig már eljutottak. Az egyik elővett egy rádiót és elmondta, mit találtak. A lille-i címet is bediktálta.
– Értettem – felelte, kikapcsolta és a társára nézett. – Nos hát, a bizonyítékot le kell foglalni – intett bizonytalanul a monitor felé.
– Az én gépemet? – hördült föl Nimby. – Már miért kellene? Kapnak egy másolatot!
– Nem, kisfiam. Az eredetire van szükség…
– Hülyeség – vakkantotta Nimby. – A másolat semmiben nem különbözik az eredetitől.
A zsaru bosszúsan fújt egyet, de ekkor közbelépett Niala.
– Biztos urak, mi lenne, ha szakértőt hívnának? Önök rendőrök, nem számítástechnikusok. De akad éppen elég kollégájuk, aki ez is, az is.

Az indítványt vita nélkül elfogadták; később Niala azt mondta, a legtöbb ember kapva kap az alkalmon, hogy másra háríthassa a felelősséget. A szakértő érkezéséig biztosítaniuk kellett a helyszínt, ami abból állt, hogy az egyik zsaru helyet foglalt az ominózus gép előtt, a másik arrébb, és vigyáztak, hogy senki ne nyúlhasson a bizonyítékhoz.

– Lille-be ugye kimegy valaki? – kérdezte apa számonkérően.

– Lille-be? – nézett rá az egyik. – Minek mennének… ott is van kapitányság.

– Tudja, hogy értem.

– Az emberünkhöz? Nyugodt lehet. Azóta talán őrizetbe is vették. Szerencse, hogy voltak itt felnőttek is, amikor ez a disznóság történt.

Csodálkozva nézett a nevető kisegerekre.

– Bármelyikünk elintézte volna ezt az alakot egyedül is – világosította föl Martin. – Azért hívtuk egyből magukat, mert Lille túl messze van.

– Miért, mit tettetek volna, ha közelebb lakik?

– Odamentünk volna, hogy lássuk, kicsoda, és hogy bizonyítékot szerezzünk ellene.

– Azt nem szabad – intette a rendőr. – Ezek bűnözők, veszélyes alakok. Nem szabad a közelükbe menni.

Szegény feje nem értette, min nevetnek olyan jót még a felnőttek is.

A bois-colombes-i ház nem volt rossz – csak nem volt különösebben jó sem. Átlagos. Kiosztották neki a pontjaikat és átmentek Asnières-sur-Seine-be. Az ottani ház nem kapott pontokat, túl kicsi volt és nagyon drágán akarták adni. Úgyhogy elfurikáztak Sceaux-ba is, az ottani ház elég jó helyen volt, belülről is jól nézett ki – Kissynek csak egy baja volt vele, és ezt meg is mondta, amikor kimentek és készültek beszállni a kocsiba.

– Csakhogy ez nem a vaucressoni ház.

Kis ideig nem értették, aztán anya rájött, mit akar mondani.

– Szóval te már választottál.

Kissy bólintott. Igazából eddig a pillanatig nem is ébredt rá a helyzetre, de igen: ő már választott. A vaucressoni házat akarja. Felőle megnézhetik a következőt is, elmehetnek Cachanba, el-

mehetnek L'Haÿ-les-Roses-ba, éppenséggel elmehetnek a Holdra is. Neki a vaucressoni ház kell.

Alighanem értették szavak nélkül is, mert apa hümmögött, aztán azt mondta:

– Hát jó. Nekem is tetszett az a ház.

– Nekem is – mondta anya. – Megvegyük?

Kissy bólintott. Aztán egyszer csak apa is bólintott.

Kissy elővette a telefonját, kikereste Boulanger-ék számát és átadta apának.

– Azonnal foglaljam le?

– Tüstént – vágta rá. – Még mielőtt valaki megelőz. Te jó ég, hisz már egy hete, hogy ott jártunk!

Az alagsorban lakik majd a Jerry, határozta el Kissy rögtön a második látogatáskor. A lépcsővel szemben egy jókora benyíló, társalgó és könyvtár, innen nyílik a lépcső melletti pihenőszoba. Ez lesz az alapítvány székhelye. Az ablak éppen a bejáratra néz, innen azonnal látni, ha jön valaki.

A lépcsőtől balra folyosó, jobb oldalán egy hálószoba, balra fürdőszoba, majd egy nagy, L alakú hobbiszoba, aminek ajtajánál a folyosó jobbra kanyarodik. Ezután jön a mosókonyha, végül pedig egy nagy műhely, ami alig kap természetes fényt, az ablaka pont egy fa tövében van. Ez lesz a szerverterem. Egyelőre úgysincs többjük két gépnél, azok se lesznek olyan nagyon leterhelve, semmi szükség légkondicionált helyiségre.

A tartalék hálószobákban pedig meghagyják a jelenlegi bútorzatot, Boulanger-ék alig visznek magukkal bútorokat. A lányukhoz költöznek Martinique-re, nem cipelnek annyi bútort. A földszinten is van egy gazdátlan hálószoba, az alagsorban is, az emeleten pedig kettő. A lépcső egy kis hallba vezet, ahonnan egymással szemben nyílik a két háló, köztük egy kis fürdőszobával, vele szemben pedig a padlástér, aminek oldalt még kiágazása is van, akár ott is ki lehet alakítani egy hálófülkét. Csak persze ahhoz ki kellene termelni a rengeteg limlomot a padlásról.

Az egész házat újra végigjárta, amíg a felnőttek megtárgyalták az adásvételt. Meg a kertet is. Kilenc nagy és tizenöt kisebb fa áll benne, számolta meg, a falak mentén pedig végig bokrok, jórészt azok is embermagasak. Minden irányból kétméteres fal

szegélyezi, az itteniek szeretik, ha nem zavarják őket. A nagy hálószoba verandája fölött is lombkorona van, egy másik fa lombjai pedig az ő szobáját borítják zöld fénybe, pont úgy, mint a panzióban. Majd megkérdezi Nialát, hogy melyik milyen fa.

Van egy nagyobb terület, ahol nincsenek fák, itt van a medence, nyilván azért, hogy a levelek ne essenek a vízbe. Valahol mellette lesz a tűzrakóhely, talán amott, a medence és a fal között. Mindenképpen akar tűzrakóhelyet, amilyen Nialáéknak is van. Egyébként ha jól megnézi, voltaképpen három külön kertjük van. Egy az utcai oldalon, egypár fával, és kettő hátul, amiket egy sor fa választ el egymástól. A házból nézve bal oldali részen van a medence, ez valamivel kisebb és ez van a hálószobák felől, úgyhogy ez lesz majd a családi programok helyszíne. A másik, nagyobb részen kerti partikat is lehet rendezni, apa is, anya is átlag havonta részt vesz egyen, néha ő is kénytelen elmenni. Most majd viszonozhatják. Ja igen, a garázs mellett pedig lehet építeni egy pótgarázst az alapítványi kocsi számára. Van hely rá bőségesen.

Persze szükségük lesz edzőteremre is. A garázs nem jó, éjszaka mindkét kocsi bent áll, nem tehetik le a szivacsokat. Beszaladt a házba és lement az alagsorba. Lehetne ez a könyvtárnak nevezett benyíló, elég nagy, és jó nagy ablakai is vannak, ha nincs túl hideg, lehet friss levegőt beengedni.

Megcsörrent a telefonja. Elővette, ránézett és fölment a nappaliba. A felnőttek már álltak.

– Hát – mondta apa – mindent megbeszéltünk. Jövő héten költözhetünk.

Boulanger-ék kedden vettek búcsút régi otthonuktól és indultak a Karib-tengerre, pálmafák és öt unoka közé. Úgyhogy ők szerdán munkához láttak. A kevésbé fontos dolgokkal kezdték, és a legvégén jönnek majd a mindennap szükséges holmik, mert a régi lakásban maradnak még, amíg valamelyest be nem rendezkednek a házban.

Kissy azt se tudta ezekben a napokban, fiú-e vagy lány. Anyáéknak nem lett volna célszerű most szabadságot kivenni, anya végezte a rendes munkáját, apának pedig indult a következő projektje, a napnak mind a harminchat órája is kevés,

ahogy mondani szokta. Ő viszont szülői engedéllyel kimaradhatott pár napra az iskolából, és elvezényelhette a rakodást.

Viszont csupa ismerős vette körül, a markos legényeket leszámítva. Ugyanis Blanchard úr kijelentette, hogy ha Mohi – Mohit mondott – költöztetéséből kihagyták, akkor ezt már nem engedi át másnak, ő hozza a kocsit és két embert a műhelyből. Niala megfőzte a szüleit, hogy adjanak igazolást az iskolának; ez mindig könnyen ment, mert Blanche-éknak az volt az elvük, hogy ha nagyon szeretne valahol máshol lenni, akkor úgyse fog igazán figyelni az órákon. Niala jegyei miatt sose kellett aggódni, az osztály legjobbjai között volt; ha kihagy egypár órát, könnyűszerrel bepótolja.

Vanessára viszont a legjobb indulattal se lehetett azt mondani, hogy jó tanuló. Millet-éknél elég sok igazolatlan hiányzást szedett össze, mert inkább focizni ment vagy kószált a környéken; csak arra vigyázott, nehogy botrány legyen, mert akkor Millet-ék bemondhatják az unalmast és visszaküldhetik az árvaházba. Amíg velük, Kissyékkel lakott, egyáltalán nem járt iskolába, nem sikerült elintézni. Vanessa napok óta Beaulieu-ben járt már iskolába, amikor a régi sulija végre kegyeskedett megküldeni azokat az iratokat, amiket a neuillyi iskola kért. Kissy csak ekkor jött rá, hogy egyenesen Morgómedvéhez kellett volna fordulni, hisz jóban vannak, de neki eszébe se jutott más, mint bemenni a titkárságra, kitölteni az űrlapokat, átadni az okmányokat és hasonlók. Blanche egészen máshogy csinálta, Beaulieu-ben egyáltalán nem volt szükség iratokra a régi iskolából. Ami azt illeti – bár ez is csak utólag állt össze neki –, Blanche úgy íratta be Vanessát, hogy gyakorlatilag semmilyen irat nem volt a kezében arról, hogy van egy ilyen lánya. Csak arról, hogy *lesz.* A Beaulieu-be költözés utáni hétfőn, amikor Vanessa először ment iskolába, aznap írta alá az illetékes hivatalnok azt a határozatot vagy mit, amivel ideiglenesen az ő gyerekük lett. De még azóta sincs kész a végleges papír, ami a nevét is megváltoztatja.

Nocsak, nem ez az?… Nem, továbbhajt, elmegy a ház előtt. Blanchard úr késik.

Szóval Vanessa a legkevésbé sem jó tanuló. Valamelyik nap volt egy családi beszélgetésük az igazgatóval, aki azt mondta, hogy rendezetlen körülmények között élő gyerekek ritkán ta-

nulnak jól, ha pedig egy hányatott sorsú gyerek végre jó körülmények közé kerül, hosszabb időbe telik, míg fel tud zárkózni. Úgyhogy idén nem szabad túl nagy jelentőséget tulajdonítani az év végi jegyeinek.

D'Aubissonék megállapodtak, hogy Niala minden este tanulni fog a húgával, kivéve a jerrys estéket. De nem az éppen aktuális anyagot veszik át, hanem átismételnek mindent, amit még Mohi korában kellett volna megtanulnia, aztán haladnak tovább. Úgyhogy Vanessa igazából iskola után tanul. Ezért engedték el őt is…

– Kissy! A füleden ülsz?!

– Mi?…

– Puhára verhettelek volna – mondta Vanessa szigorúan. – Hányszor kell elmondani, hogy mindig légy készenlétben? Minek ülsz az ablakban, ha nem nézel le az utcára? Itt a kocsi.

Szerdán tíz órakor érkezett meg először Blanchard úr teherautója a neuillyi ház elé, és szombat este kilenckor állt meg utoljára Vaucressonban. Senki nem számolta, hány fordulót tettek négy nap alatt. A lakás tele volt bútorral. Volt egy jókora pincerészük, az is. És ott volt a töméntelen apróbb-nagyobb holmi.

Kissy minden második fordulóval kiment Vaucressonba, ilyenkor ő ült Blanchard úr mellett, és mindkét fiú hátrament a platóra. Ilyenkor tovább maradtak a házban, a helyükre vitték az előző fordulóban kivitt bútorokat, aztán az újabbakat is, és úgy mentek haza. A D'Aubisson lányok ezalatt folytatták a dobozolást, a bútorok mellett fordulónként féltucat dobozt is kivittek. Azokat nem nyitották ki, csak levitték a könyvtárba, ott jó sok hely volt.

Csütörtök délután kezdett úgy kinézni, hogy zátonyra fut az egész költözködés, végérvényesen kisiklik a Chaton család élete, a fele holmijuk itt, a másik fele ott, órákat kell autózniuk, ha ebédelni akarnak, mert minden második konyhaeszköz másik lakásban van, jaj-jaj!

Ezt Nimby adta így elő, a fejét fogta és úgy rohangált föl-alá, Kissyt egy rajzfilmfigurára emlékeztette, de nem tudta fölidézni, hogy melyikre.

– De hát mi a baj voltaképpen? – kérdezte Niala, megállítva kóválygásában ezt a drámai hőst.

– Hát nem tudod? – nézett rá Nimby olyan kétségbeeséssel, ami ha valódi lett volna, legkevesebb azt kellett volna jelentenie, hogy ellenséges hadsereg szállta meg az országot vagy halálos járvány pusztít. – Hát te nem tudsz semmiről? Ó, boldog tudatlanság! Már csak két doboz van a konyhában!

Niala Vanessára nézett, aki pár könyvvel a kezében állt egy félig pakolt doboz fölött, és valami módon sikerült a Nimbyéhez hasonló gyászos képet vágnia. Aztán őrá, aki egy másik dobozba rakodott a másik könyvespolcról; ő leplezetlenül vigyorgott. Niala visszafordult Nimbyhez és karon fogta.

– Gyere velem, Hamlet. Szerzünk még dobozokat.

Amikor visszatértek egy-egy halom összehajtogatott dobozzal, őket Vanessával nyugodt rakodás közben találták. Semmi sem mutatta, hogy előzőleg negyedóra hosszat visítva hemperegtek a röhögéstől.

Szombaton persze elmaradt az edzés, még rengeteg holmi várt sorára. Még volt kettő a nagy szekrényekből, és elvitték az ágyakat is, amikben aznap éjjel még aludtak. Apa nem, ő szerda óta a projekt miatt rohangál, péntekig Dijonban volt, aztán elment Bordeaux-ba, onnan ki tudja, hová. Úgyhogy azóta anya alszik az ő ágyában, ők meg hárman anyáéknál.

A fiúk nagyszerűek, meg kell adni, úgy dobálóznak a szekrényekkel, mintha papírból volnának. Pedig autószerelők, nem bútorszállítók vagy rakodómunkások, nekik nincs szükségük olyan nagy erőre. Mégis van nekik, hegyet szoktak mászni, Bertrand súlyt is emel, Ali pedig autóversenyző akar lenni. A küzdősportokat még nem próbálták, de erről nem esett több szó, mert belépett Blanchard úr és megkérdezte Alit, kényelmesen ül-e. Ali egyáltalán nem ült, de tény, hogy abban a harminc másodpercben nem emelt semmit, úgyhogy ugrott a bútorokért. Blanchard úr szigorúan fogja az embereit, viszont jól meg is fizeti őket, és ők is hivatalosak a házszentelőre. A többiek nem, csak Bertrand meg Ali.

Angélique Pivel üzent, hogy sajnos lehetetlen volt áttenni a vizsgát, de amint megbukott, jön és segít ő is. Jópofa. Úgyse fog megbukni, Pi még plusz leckéket is adott neki, kimentek valami eldugott helyre, és Angélique órák hosszat szlalomozott mindenféle utakon. Többször is megcsinálták, egyik alkalom-

mal olyan jól sikerült, hogy hazafelé imádkozniuk kellett, hogy elérjék a benzinkutat. Viszont ez most csak az elméleti vizsga, autóba ma nem fog ülni.

Az előző napokon se volt rossz, de így, hogy ennyien voltak, nagyszerűen telt az idő. Kissy sose gondolta volna, hogy költözködés közben ennyit lehet játszani. Martin például rászokott arra, hogy Kissy mozgásához igazítsa a magáét, és amikor Kissy egy újabb adag holmival belépett a szobába, akkor Martinnek mindig pont az ajtó előtt vitt el az útja, úgyhogy Kissy belépéskor mindig kapott az arcára egy puszit. Erre Niala kitalált valamit. Amikor egyik alkalommal visszafelé tartottak a konyhából, ő ment előre, hogy ha Martin pontosan időzít, ő kapja a puszit. Niala belépett a szobába és megtorpant, csak állt csodálkozva. Kissy utána, hogy lássa, mit néz – abban a pillanatban kinyílt a háta mögött a fürdőszobaajtó, s ahogy Kissy megfordult, ott volt Martin és megcsókolta. De most a száján.

Este, amikor kiértek Vaucressonba, már csak Blanchard úr rakodott a fiúkkal, anya irányítása mellett. Ők két különítményt alakítottak, Niala, Chantal meg ő nekilátott vacsorát csinálni, Vanessa, Nimby és Martin elkészítette a matracokat, Angélique és Pi pedig a pirossal megjelölt dobozokat nyitotta ki és rakta ki belőlük a holmikat. Azokra lesz leghamarabb szükség.

Angélique persze semmit se tud arról, hogy sikerült a vizsgája, majd értesítik. Pi megkérdezte tőle, mit kérdeztek és mit felelt, Angélique pedig azt mondta:

– Megkérdezték, milyen gyorsan szabad hajtani az autópályán, én pedig azt mondtam: amilyen gyorsan az őrangyalom repülni tud.

Vanessa jórészt hat lábon közlekedett ezen az estén; ebből kettő volt a sajátja, négy pedig mindenhova baktatott a nyomában. Az első percekben Macskának nemigen akaródzott otthagyni az utazódobozát, aztán tett a konyhában egy rövid felderítő utat. Vanessa éppen arra jött, Macska csatlakozott hozzá, és onnantól együtt voltak.

Természetesen Blanchard úr és a fiúk is velük vacsoráztak, csak utána indultak haza. Nimby persze marad, most két hétig nem is megy haza. Sajnos nem mindenki maradhat végig. Vaillant-ék meg akarják látogatni a nagyszülőket, mármint Chantal

nagyszüleit, még nem beszélték meg, hogy mikor, de Chantal is menni akar velük. Piék tanulnak, alig lesz idejük jerryzni. De ők öten az egész őszi szünetet együtt tölthetik. Az más kérdés, hogy a Jerryre csak onnantól jut majd idejük, hogy berendezték a házat, és valószínű, hogy az idő nagy része rámegy erre. A Nimbyéknél hagyott szerver most is megy; a másikat majd holnap üzembe helyezik.

Piék megkapták az egyik emeleti hálószobát; a lányok nála alszanak, a fiúk szemközt. Már az ágyneműt rendezgették, amikor odakint megszólalt a telefon.

Kissy kirohant a nappaliba, a villanykapcsolót kereste, aztán a telefont a Boulanger-ék és a saját bútoraik alkotta csatatérben. Bármilyen más tárggyal esélye se lett volna, de a telefon csak csörgött kitartóan.

Végre rátalált. – Tessék?

– Szia, ugye nem aludtatok még?

– Szia, apa, dehogyis! Mi újság?

– Anya?

– Ő már tényleg alszik.

– Kérlek, szólj neki, hogy Giselle David holnap keresni fogja. Déltájban. Anyának haza kellene mennie, mármint Neuillybe, és megmutatni neki a lakást.

– Rendben van. Te mikor jössz?

– Ha minden jól megy, holnap már otthon vacsorázom. Minden rendben ment a költözéssel?

– Persze. Még a zongorát se zúztuk össze.

– De hisz nincs is zongoránk…

– Talán éppen ezért.

Apa nevetett. – Értem. Jó éjt!

– Jó éjt, apa!

Letette, megfordult és majdnem fölsikoltott.

– Martin, a frászt hozod rám!

– Bocs – mondta a fiú, és elindult felé. – Hallottam a csörgést és jöttem, de megelőztél. Ámbár egyáltalán nem bánom…

Kissy ekkor ébredt rá, milyen vékony a hálóinge, de mire egészen paradicsompiros lett volna, a fiú már oda is ért és átölelte.

Egyáltalán nem túl vékony ez a hálóing, gondolta Kissy hirtelen kinőtt második feje. Még a legideálisabb világításban is

csak nyolcvan százalékig átlátszó, és bokáig ér! Olyan kell, aminek a széléig Martin le tudja csúsztatni a kezét, aztán alatta fölfelé… legfeljebb combközépig érhet.

Szó se lehet róla, jutott végre szóhoz Kissy első számú, erkölcsös feje. Frottírpizsama, fölötte fürdőköpennyel, semmi mást nem szabad fölvenni, ha Martin is itt alszik.

Ennek a hálóingnek rendes kivágása sincsen, állapította meg Kissy züllött feje. Olyan kell, amin normálisan befér a fiú keze.

Nyakig zárt pizsama hosszú nadrággal, mondta Kissy első feje kétségbeesetten, mert az ekkor következő csókok sokkal szenvedélyesebbek voltak, mint az előző sorozat. Hálósapka és mamusz, a nadrág alatt bundabugyi. Úszódressz, nyaktól bokáig egy darabban!

De ez a fej egész biztosan alulmarad, ha Kissy mindkét feje nagyot nem koppan valami keményen.

– Au!

Először az tudatosult benne, hogy Martin ugyanúgy tapogatja a fejét, mint ő a sajátjait, aztán az, hogy egy szekrénybe verték be mind a ketten. És csak legvégül az, hogy akkor, amikor már majdnem vízszintes helyzetbe kerültek a földön.

– Ágyban kényelmesebb lett volna – mondta Niala.

Kissy döbbenten nézett rá. – Magadnál vagy?

– Igen – mondta Niala, kritikus szemmel vizsgálgatva a fogkeféjét. Aztán beletette a pohárba, úgy látszik, egyelőre megkegyelmezett neki. – *Én* magamnál vagyok, de hogy ti az éjszaka szintén magatoknál voltatok-e, azt már nem merném állítani. És azt hiszem, az ilyen dolgok egyre gyakoribbak lesznek köztetek.

– Hát az meglehet – mondta Kissy csöndesen.

– No, hát ezért mondom, hogy kényelmesebb lett volna ágyban. Vagy legalább egy matracon.

– De hát akkor…

Niala ránézett. – Szeretitek egymást, nem?

Kissy bólintott.

– Akkor előbb-utóbb így is, úgy is az ágy lesz a vége. Legalábbis remélem, hogy nem egy mosogató.

Kissy nevetett. Niala közben befejezte a szépítkezést, sose kellett sok időt fordítania rá. Ahogy elfordult a tükörtől, megjegyezte: – Valamelyik nap új fogkefét veszek.

Kissy bólintott – sejtette –, magában pedig arra gondolt, milyen különös lány Niala. Akármikor megvehetne egy elektromos fogkefét a zsebpénzéből, de ha kéri, vesznek neki a szülei is, és mégis közönséges kefével mossa a fogát. De nem szólt semmit. Ismerte már a barátnőjét, pontosan tudta, hogy az elektromos fogkefe szerinte nem ér annyit, mint a rendes, csak fölösleges flanc.

Amióta szervezték a Jerry ügyeit, no meg néha Vanessával is szó esett dolgokról, Kissyben kezdett világosabb kép kialakulni D'Aubissonék anyagi helyzetéről. Ott Beaulieu-ben azt látta, nagyjából azon a szinten élhetnek, mint ők. De már tudja, hogy nem így van: sokkal gazdagabbak náluk. Csak nem látszik anynyira, mert utálják a kérkedést. Apának például drága órája és öltönye van, nem is egy persze. Georges-nak talán nincs is, vagy ha van, a legvégső esetben veszi föl. Persze neki nem is kell a jól menő üzletembert mutatnia. Pedig egy-két elejtett megjegyzésből tudja, hogy ő is köt üzleteket, ha sokkal kisebbeket is, viszont a saját zsebére.

Jólesett ezt így végiggondolni, addig se azon járt az esze, amiről beszélgettek. De Niala visszaterelte a gondolatait, helyére téve a hajkefét.

– Az az első stádium, amikor a fiú ellen kell küzdened. Te már a második stádiumban vagy: amikor önmagad ellen küzdesz. Lehet, hogy csak tegnap este óta, de ez a helyzet.

Kissy még reggeli közben is töprengett barátnője szavain, és úgy döntött, hogy nincs igaza. Nem lehet igaza. Ő nem küzd önmagával, mert szilárdan elhatározza, hogy nem enged se Martin próbálkozásainak, se a kísértésnek. Mondjuk a tizennegyedik születésnapja legyen a határidő. Addig nem történhet köztük semmi, Martinnek is meg fogja mondani, hogy semmi nem történhet, ami eddig nem történt. Ha betölti a tizennégyet, akkor alaposan átgondolja a helyzetet, hogy elég érettek-e már mind a ketten, és eléggé szeretik-e egymást. Ha bármelyik kérdésre az a válasz, hogy nem vagy nem biztos, akkor vár még egy évet. Nem, mondjuk fél évet. Félévenként elvégzi ezt a

vizsgálatot, amíg határozottan és egyértelműen úgy nem látja, hogy eljött az idő.

Megnyugtatta a tudat, hogy rálelt a megoldásra. Most már a többiekre is jutott ideje. Tulajdonképpen egész idő alatt azzal kellett volna foglalkoznia, hogy mindennel el vannak-e látva és minden ízlik-e nekik, de hát nincsenek ebben a formális vendég–háziasszony viszonyban, ráadásul itt van háziasszonynak anya is, azonfelül ha valami nem jó, legfeljebb széttárhatják a kezüket. Evőeszköz annyi van, amennyit kiszedtek a piros dobozból, a többi lent becsomagolva. Ennivaló az van, amit Angélique és Chantal bevásárolt reggel, plusz némi hátrahagyott Boulanger-élelmiszer, de az túlnyomórészt konzerv, levespor meg ilyesmi. Még asztaluk sincs, amihez mind leülhetnének, két asztalon és egy szekrényke tetején esznek. Majd szól anyáéknak, hogy tegyék ki a konyhából azt a tálalópultot és vegyenek egy hosszú asztalt, aminél enni lehet. A pult olyan magas, hogy bármikor hegymászók tűnhetnek föl az oldalán.

No igen, gondolta, amikor Vanessa fölkapta a paradicsomos tányért és átvitte Piéknek. Van őnáluk tartalék háziasszony is. Igazából mindenki mindenkit egyformán kiszolgál, ha kell, de Vanessa pár hete még úgy vezette a háztartásukat, mint… mint mi is? Mint egy nagymama, ez az. Mindenkinek van egy vagy két olyan nagymamája, aki időnként eljön falusi házacskájából, és vendégeskedés címén saját kezébe veszi a háztartás irányítását. Mohi pont ilyen volt, csak kisebb kiadásban. Ha azt látta, hogy Macska kilöttyintette a tejet, ment és feltörölte. Ebéd után automatikusan vitt mindent a mosogatógépbe, amikor elkészült, minden darabot a helyére rakott, közben megnézve, hogy szép tiszta-e.

– Hát te min töprengsz? – érdeklődött Chantal.

– A ma délelőttön – füllentette. – Hogy mivel kezdjük.

– Nyilvánvalóan a bútorokkal – mondta Pi.

Két óra alatt helyre rakták azokat a bútorokat, amik tegnap már nem fértek bele az időbe. Kicsik vagyunk, de jó sokan, állapította meg Nimby, amikor rájöttek, hogy a nappali nagy szekrénye nincs jó helyen, és percek alatt elfuvarozták oda, ahova kellett.

Macskának Pi javasolta még az elején, hogy jótanácsokkal erősíthetné a csapatot, de senki nem gondolta, hogy az állatka valóban csatlakozik. Fölugrott az egyik asztalra és utazott rajta, míg elszállították. Amikor az asztal megérkezett és ott hagyták, leugrott, csalhatatlan biztonsággal kiválasztotta, hogy melyik bútort fogják vinni, és már rajta ült, amikor ők odaértek.

Csak akkor jött zavarba, amikor a nagy szekrény került sorra. Majdnem két méter magas, minden oldala sima függőleges… Leült és csak nézett a magasba.

– Miau…

– Úgy van – felelte Vanessa, gyakorlott mozdulattal fölkapta a nyakbőrénél fogva és odanyújtotta Pinek. A férfi átvette és fölrakta Macskát a szekrény tetejére.

– Engem kilelne a hideg, ha ilyen magasra fölraknának – mondta Chantal. – Neki ez egy felhőkarcoló!

Macskát nem lelte ki a hideg, még akkor sem, amikor a felhőkarcoló mozogni kezdett alatta. Vidáman ült a szekrényen, amíg a helyére tolták, és nem vette észre, ahogy Pi rákacsint anyára és Angélique-re.

Szépen helyre tették a szekrényt, megfordultak és elsétáltak.

Macska arcáról lehervadt a mosoly. A macskák nem mosolyognak, de Kissynek mégis ez volt az érzése. Döbbent képet vágni viszont ő is remekül tudott.

– Miau!

– Azonnal vegyetek le! – fordította Vanessa.

– Mi a gond, cica? – nevetett rá Pi. – Le tudsz te jönni onnan egyedül is.

Vanessa a szekrény felé fordult és nyávogott, nyilván lefordította neki. Macska lenézett, bizalmatlanul méregetve az alatta tátongó mélységet, aztán megint Pire fordította a tekintetét. Kissy nyomát se látta benne könyörgésnek. Inkább szigorú volt.

– Miau – mondta, de mielőtt Vanessa fordíthatott volna, Macska ugrott. De nem a földre. Pi vállát célozta meg, és pontosan landolt rajta. Aztán csak ült ott, szemlátomást nagyon büszke volt magára, az ügyes ugrásért is, meg hogy így túljárt a nagyok eszén. Amikor Pi letette, emelt fővel és magasra tartott farokkal elsétált a hálószobák irányába.

Anya nem ebédelt velük, Giselle-lel is kell találkoznia meg van egy csomó elintéznivalója is. A konzervekből nemigen lehetett komplett ebédet összeállítani olyanok számára, akik megmozgattak egy csomó szekrényt, aztán kirakodták és helyére szállították hat nagy doboz tartalmát, úgyhogy lesétáltak a belvárosba és egy kis étteremben jól besültkrumpliztak. Kissy most sem tagadta meg magát, az Obelix-kaja és a sült krumpli mellé rizst és tükörtojást kért. A pincérnő furcsálkodva nézett rá.

– Mit akarsz csinálni ezekkel?

Kissy tűnődve biggyesztette ajkát.

– Nos, ha a rizst rátesszük a tojásra és körberakjuk három szál sült krumplival, akkor egy másodosztályú varázslat segítségével átváltoztatható három kisegérré, akik Edith Piaf-sanzonokat énekelnek. De én mégis inkább arra gondoltam, hogy megeszem.

A pincérnő nevetett és fölírta a rendelést.

Az Obelix-kaja persze Nimby találmánya, ő nemcsak Depardieu alakításában ismeri Asterix haverját, a képregényeket is olvasta, pedig egymillió éve jelentek meg, a hatvanas-hetvenes években. Obelix kedvence a vaddisznósült, úgyhogy Nimby Obelix-kajának hív mindent, ami sült disznóból van.

Délután folytatták a munkát. Az alagsorban egyre zsugorodott a dobozhalom, s a szekrények, polcok megteltek holmival. Most nem foglalkoztak azzal, hogy minden a helyére kerüljön, Kissy nem is tudta mindennek a helyét még otthon sem, hát még egy új házban, no meg nem is lehetett ott mindenütt. Beérte azzal, hogy megadta az iránymutatást, melyik szekrénybe mit tegyenek, aztán ment a következő helyszínre. Majd később sorba rakják a könyveket meg ilyesmit.

Fél ötkor közös megegyezéssel befejezték a munkát. Leültek a nappaliban, ami már egészen úgy nézett ki, mint egy valódi nappali, és fújtattak. Sokkal többet végeztek ma, mint gondolták, de el is fáradtak bele.

Nimby elővette az okostelefont és ahogy mondani szokta, rákukucsolt a szerverekre. Egyelőre persze feldolgozóprogram nélkül, hisz az még nincs kész, csak közvetlen eléréssel megnézte a logokat, hogy minden rendben van-e. Rendben volt, a szerverek szépen dolgoznak, a szerverstatisztika szerint már több mint hatvan felhasználóról volt információjuk.

Amikor kilépett, Niala elkérte a telefont és hazaszólt, hogy tudják, itt minden rendben van. Aztán homlokráncolva hallgatott egy sort.

– Fogalmam sincs – mondta aztán. – Várj csak… Vanessa – nézett húgára –, láttál te valahol otthon fúrógépet, csiszológépet meg ilyesmit?

– Láttam – felelte a kislány. – A panzió padlásán, a nagy szerszámos polcon.

Niala továbbította az információt, váltott még pár mondatot anyjával és letette.

– Szóval Hubert szíve rabul esik – állapította meg Vanessa.

Niala meghökkenten nézett rá.

– Miféle Hubert?

Vanessa vigyorgott. Pontosan ugyanúgy, mint azelőtt Mohi. Az egész élete megváltozott, a vigyora nem.

– A szerszámok Alex Bourridonnak kellenek, igaz? – Niala bólintott. – Nos hát, még a hét elején mondta Jérôme-nak, hogy ne számítson rá a hétvégén, mert vagy átmegy Gensacékhoz egy monstre kártyapartira, vagy rendbe teszi a *Marianne* vitorlarúdját. Azt mondta, mind a kettő nagyon esedékes már. Viszont Marie Gensackal ugyanaznap arról beszéltünk, hogy ha a hétvégén az apja nem kártyázik, akkor elmennek Antibes-ba, és akkor bedobhatja magát Hubert-nél. Azt mondta, ezen a hétvégén az ujja köré fogja csavarni.

Vanessa diadalmasan rávigyorgott a nővérére és előkelő mozdulattal ajkaihoz emelte a kóláspoharát.

– Jézusom – motyogta Nimby. – Sherlock hozzád képest amatőr volt!

– Hát persze – mosolygott rá Vanessa elnézően, amiért a másik csak ilyen sokára jött rá erre a magától értetődő dologra.

Niala nevetett. – Én már meg se lepődöm. Állandóan ilyeneket csinál, én pedig mindig arra gondolok, hogy ha nem lenne ilyen, talán soha nem jut eszembe, hogy a családunkban lenne a helye.

– Szerencse, hogy eszedbe jutott – vágta rá Vanessa jókedvűen. De Kissy elkapta azt a pillantást, ahogyan egymásra néztek. Tele volt szeretettel. Órákig el tudta volna nézni, de azok egymásra mosolyogtak és már mással foglalkoztak. Vanessa beka-

pott egy aprósüteményt – még reggel hozták a lányok –, Niala pedig nyújtózott egyet.

– Tényleg elképesztő, hogy így megjegyzel mindent – mondta Angélique. – Ha utoléred a tananyagot, kitűnő tanuló leszel.

Vanessa megvonta a vállát. – Ha az leszek, hát az leszek. Ha nem, akkor nem. Nem mindegy?

Ebben a közönyben a vanessai nemtörődömség mellett Kissy már Niala hatását is fölfedezte. Niala nem tulajdonított nagy jelentőséget az iskolai osztályzatoknak – bárkiének –, úgy tartotta, az életben dől el, ki hogy állja meg a helyét. Hát ő jól megállja a helyét, az biztos.

– Hm – mondta Martin. – Nálatok a padláson a világon minden megtalálható.

– Meg – vigyorgott Vanessa. – Ócska tollseprűtől a tízkilós gyémántig mindent megtalálsz. Egyébként a melléképület padlását ti nem is láttátok, az majdnem ugyanakkora, és csak egyetlen dolgot tartalmaz.

– Mit? – kérdezte Angélique.

– Rumlit.

Nevettek. Aztán Martin folytatta.

– Csak az jutott eszembe, hogy érdemes lenne megnézni az itteni padlást is. Amikor bekukkantottunk, azt láttam, hogy egy csomó minden van ott.

Többen bólogattak. – Lehet, hogy érdemes lesz odalátogatni – mondta Niala –, de jobb, ha holnapra hagyjuk. Minden tagomat külön érzem.

Egyetértettek. Senkinek se volt kedve olyasmihez, ami tárgyak mozgatásával jár. Inkább leültek a tévé elé, anyáék szobájában – egyelőre csak ott volt működő készülék. Nimby beledugta a DVD-lejátszót, Niala pedig előkereste a pontosan ilyen esetekre számítva becsomagolt lemezeket. Egy jópofa filmet néztek meg, a *Doc Hollywood*ot Michael J. Foxszal. Piék nélkül, ők fölmentek a szobájukba és belebújtak a könyveikbe.

Három nap alatt nagyszerű rendet csináltak a házban. A legtöbb holminak nem volt még meg a helye, a polcokon összevissza voltak a könyvek és voltak helyiségek, ahova tanácsos volt nem bemenni, ha az ember meg akart maradni abban a hitben, hogy a házban rend van – de ezek majd fokozatosan kiala-

kulnak, ahogy élnek benne. Van egy csomó Boulanger-bútor, amikre nekik nincsen szükségük, azokat majd fölteszik az eBayre, és pár új bútort is kell majd venni. De erről majd anyá-ék döntenek.

Ők a negyedik naptól, vagyis keddtől már a felkészüléssel foglalkoznak megint. Azazhogy némi vitát váltott ki, hogy bevegyék-e a felkészülési programba azokat az eszközöket, amiket a padláson találtak.

Pi bukkant rájuk egy ládában, fóliákba és textíliákba csavarva. Három csomag: az egyikben két íj, a másikban egy bonyolult készülék, a harmadikban egy köteg nyílvessző.

– Nahát – nézte Vanessa –, nyílpuska!

– Mi? – kérdezte Pi.

– Nyílpuska, más néven számszeríj. Középkori fegyver, de ma is használják sportolók és állatorvosok.

– Állatorvosok?! – hökkent meg Chantal. – Mire?

Vanessa elnéző mosollyal pillantott rá. – Egyszer próbálj meg egy fogfájás miatt dühöngő tigrist közönséges injekcióval elkábítani. Rögtön értékelni fogsz bármit, ami messziről célba juttatja.

– Értem…

Vanessa közben a nyílpuska szerkezetét tanulmányozta, apróra végignézve egyes részleteket.

– Aha – mondta –, értem már. Pi, megtennéd, hogy kinyitsz egy ablakot?

A férfi ráncolta kicsit a homlokát, de kinyitotta. Vanessa elhelyezkedett az ablakban, a párkányra támasztotta a számszeríjat és beleillesztett egy nyílvesszőt. Meghúzott egy kart, amitől a szerkezet elülső, íj formájú része kifeszült, a nyíl hátracsúszott; Kissynek rémlett, hogy látott már hasonlót középkori filmekben. Vanessa fölemelte a puskát, kinézett az ablakon, aztán meghúzott valamit. Csattanás, és a nyílvessző eltűnt a szemük elől.

– Működik! – örült meg Vanessa. – Majd megkeressük a nyilat. Hé, ne csináld!

Ez Martinnek szólt, aki az egyik íjat próbálta megfeszíteni éppen.

– Miért ne? Nem tettem rá nyilat…

– Mert eltörheted – jelentette ki a kislány. – Ha a rossz irányba feszíted meg, kettétörhet.
– Miért feszíteném rossz irányba? – Martin kézzel mutatta. – Így kell.
Vanessa fölvette a másik íjat – egyformák voltak –, s alaposan végigvizsgálta.
– Nem – mondta végül. – Ez egy visszacsapó íj. – Úgy kell tartani, hogy a fa közelebb legyen hozzád, mint az ideg, és amikor megfeszíted, az ideget elhúzod a hátrahajló fa mellett. – Beszéd közben meg is tette. – Aztán… huss! – Elengedte a zsinórt, ami pengve vágódott előre.
– Miau!
Macska rémülten leugrott a ládáról, amin eddig ült.
– Jaj, Macska, ne haragudj. – Vanessa letette az íjat és odament a kis állathoz. Leült, fölkapta és az ölébe ültette. – Nem akartalak megijeszteni.
A kismacska összegömbölyödött és átadta magát a simogató kezeknek. Kissy irigyen nézte. Macska elméletileg az övé, de neki soha nem engedi így simogatni magát. A fülét szabad birizgálni, egy-egy simítást is eltűr a kis kobakjára, de az ölébe kizárólag Vanessa veheti.
Sóhajtott. Macskák… öntörvényű mindahány, nem lehet komolyan venni őket.

Ezekben a napokban fedezte föl a természetet. Kissyék remekül mulattak a fűben osonó kis fehér cica látványán. Boulanger-ék jó ideje nem nyírták a füvet, Vanessának térdig ért, Macskának messze a feje fölé. Nagyszerűeket tudott bújócskázni benne, és elbűvölve figyelte a rovarokat és madarakat. Egyelőre csak lentről, legalábbis ők nem tudtak róla, hogy a fára mászással megpróbálkozott volna. De Kissy biztosra vette, hogy Macska előbb-utóbb fentről néz le rájuk.
Amikor kimentek az íjakkal, nem tartott velük: randevúja volt a tányérkájával, amit Vanessa rakott meg neki gondosan. Kerítettek egy deszkadarabot, krétával keresztet rajzoltak rá, és Martinnél volt egy mérőszalag.
Jó darabig nem akadt dolga, a kereszt és a becsapódási pont távolsága nagyobb volt a kereszttől a becsapódás irányában a deszka széléig mért távolságnál. Ezt persze Nimby határozta

meg ilyen tudományosan, de enélkül is mindenki látta, hogy mellélőnek.
Mindenki háromszor próbálkozott, a nyílpuskával, mert azzal könnyebb. Olyan helyet választottak, ahol a nyilak alacsonyabb fűbe esnek, de az első sorozat huszonnégy nyila közül így is elveszett hét. Martinnek egy, Nialának két találata volt, de azok is a deszka szélébe.
Vanessa mindenkinek megmutatta, hogy kell tartani, hogy kell célozni és elsütni a fegyvert. Közben elmondta, honnan van a tudománya: olvasott egy könyvet a középkori fegyverekről. Igazi íjat ő is most lát először.
Végül utolsóként ő is kézbe vette a számszeríjat. Felhúzta, célzott, elsütötte.
Megtapsolták. A nyílvessző már ránézésre is közelebb volt a kereszthez, mint az eddigi három találat. Martin odament és lemérte.
– Száztíz – kiáltotta, kihúzta a nyilat és jött vissza.
Nem rossz, gondolta Kissy. Niala jobbik találata százötvenhét milliméterre volt, Martiné százhetvenre.
Vanessa töltött és célzott. Kissy figyelte a kezét. A puska rezzenéstelenül állt benne.
Csatt!
Martin rohant mérni. A nyílvessző harminckilenc milliméterre volt a kereszttől. Alig négy centire!
Vanessa oda sem figyelt a tapsra. Gondosan felhúzta az íjat, célzott és lassan elhúzta a ravaszt.
Martin most már el sem indult. Nem volt mit mérni. Telitalálat. A kisegerek döbbenten nézték a céltáblát.
Vanessa leeresztette a fegyvert és megilletődve, de némi elégedettséggel szemlélte művét.
Eltelt egy egész perc is, mire megszólalt egy hang: Pié.
– Hiszen láttátok, amikor megdobta Sylvie-t a nyáron. Gyakoroltál már ilyesmit korábban is, Vanessa?
A kislány némán ingatta a fejét.
– Alighanem tehetséged van hozzá.
– Lássunk még egy sorozatot – mondta Nimby. Vanessa elmosolyodott, fogta a puskát, és nyugodt ütemben hat nyilat röpített a célkeresztbe. Egy se ment távolabb két centinél.
A lőgyakorlatnak Chantal hangja vetett véget.

– Vigyázzatok, macskaveszély!

Macska már kint rohangászott a kert oldalsó részében. Vanessa elrakta a fegyvert, s elmentek begyűjteni a nyilakat.

A vita később jött, amikor leültek a verandán. Vanessa kezdte:

– Célba lőni nagyon könnyű dolog. Majd ti is megtanuljátok. A céllövészet remekül illeszkedik a felkészülési programunkba.

– No várjunk csak – húzta össze Pi a szemöldökét. – Én ezt nem tartom olyan jó ötletnek.

– Miért nem?

– Ezek veszélyes eszközök, Vanessa. Gyanítom, hogy meg lehet velük ölni egy embert.

– Igen, szerintem is – bólintott a kislány.

– Ilyesmiket mégse kellene használnunk. Mi nem lelőni akarjuk a shindyket, hanem rendőrkézre adni.

Vanessa bosszúsan sóhajtott.

– Miért állítja mindenki, hogy a felnőttek jobban átlátják a dolgokat?…

– Hozzád vágjak valamit? – nevetett Pi.

– Nem találnál el – vágott vissza a gyerek. – Pont ezért kell céllövészetet tanulnod. Egyszer már az én célzótudományom mentett meg egy shindyt attól, hogy hetekig kelljen bolyongania a hegyekben, minden fa mögött rendőrt sejtve. – Kissynek nagyon tetszett ez a megfogalmazás. Ahogy Vanessa tálalta a dolgot, úgy festett, Hendriksen egyenesen hálás lehet neki, amiért fejbe dobta. – Máskor is megeshet, hogy egy jól irányzott dobás vagy lövés menti meg a szitut. És nem biztos, hogy pont ott leszek.

– A célbadobás és a céllövés nem ugyanaz – érvelt Pi. – Én elég jól dobok kosárra, de ezzel a Robin Hood-szerkezettel képtelen vagyok célba találni. Ha tehát ezt megtanuljuk, azzal nem leszünk jobb célbadobók.

– Pontosan. Ezért kell a lövést és a dobást is tanulni.

Pi a fejét csóválta.

– Egy pillanat – avatkozott bele Niala. – Pi, szerinted milyen hátrányunk származhat abból, ha jó céllövők leszünk?

– Semmilyen – ismerte el a férfi. – De abból se származik hátrányunk, ha jó sakkozók leszünk, mégse vesszük föl a programba a sakkot is.
– Én pedig határozottan állítom, hogy kifejezetten szükségünk van a céllövészetre – mondta Vanessa. – Képzeld csak el, mi lett volna, ha Sylvie nem egy fészerben lapul Elkével, hanem egy szakadék túloldalán, és nincs időd megkerülni a szakadékot. Egyet tehetsz: távolból gyakorolsz hatást a mukira.
– Vagyis lelövöm – mondta Pi.
– Talán nem éppen lelövöd, de nem biztos, hogy rámászik a gyerekre, amikor a hátsó feléből ömlik a vér – felelte Vanessa angyali szelídséggel.
– Már értem Macskát – szólalt meg Angélique. – Ezért vonzódik hozzád ennyire. Mindkettőtök ártatlan külseje vérszomjas ragadozót takar.
– Macska még nem tudja magáról, hogy ő egy vérszomjas ragadozó – igazította ki Niala, amikor elült a nevetés. – Egyébként Vanessa semmi olyat nem mondott, amit ne tudtunk volna róla régóta. Ha emlékeztek, Sylvie-nek rögtön a nyomozás kezdetén megígérte, hogy be fogja törni az orrát.
– Később döntöttem úgy, hogy az nem lenne elég drasztikus – magyarázta Vanessa, hogy világossá tegye, miért nem tartotta meg adott szavát. – Az nem állította volna meg menekültében, ezért inkább arra törekedtem, hogy a hipotalamusz környékére mért erőteljes ütéssel zavart okozzak a limbikus rendszerben, és…
– Igen, igen – vágta el Angélique sietve az aprólékosnak ígérkező orvosi fejtegetést, ami Kissy gyanúja szerint színtiszta halandzsa lett volna, de annál véresebb. – Mindannyian régóta tudjuk, hogy egy vérszomjas kis ragadozó vagy, Vanessa. Ez egyike azoknak a tulajdonságaidnak, amikért szeretünk és becsülünk. – Vanessa vidáman lóbálta a lábát. – De egy dolog kényszerűségből fejbedobni valakit, és egészen más dolog egy ilyen életveszélyes fegyverrel meglőni.
– Mindkét esetben a test légintegritásának erőszakos megsértéséről van szó – avatkozott bele Nimby.
Angélique mérgesen nézett rá.
– Igen. Erről van szó, csak lehet, hogy a második az életébe kerül.

– Nem kellett volna gyerekekre támadni – felelte Nimby. – Sajnálom, tisztelt bíróság, de ha nem állítom meg, akkor rám ront és szétmorzsol, aztán pedig végrehajtja förtelmes terveit a zsenge leánygyermeken, akit szüleitől elmartalékolt.
– Elmartalékolt? – ízlelgette Chantal a szót. – Nem rossz.
Angélique lemondóan sóhajtott.
– Egy pillanat – szólalt meg most Martin. – Van egy javaslatom mint a haditanács elnökének.
– Nem tudtam, hogy haditanácsot tartunk – mondta Pi.
– Eddig én se – felelte Martin. – De most már tartunk, és én vagyok az elnök. Most választottam meg magamat. Azt javaslom, szavazzunk a céllövészet felkészülési programba iktatásáról – természetesen holnap.
– Egyhangúlag elfogadom – szólt Nimby.

– Lazíts – hallotta a háta mögül Vanessa hangját. – Válj eggyé a fegyverrel. Ügyelj a légzésedre. Lazíts!
– Igenis, Yoda mester – motyogta Kissy, és elhúzta a billentyűt. Aztán a monitorra nézett, bár anélkül is látta. Tizenkilenc centi.
– Mert dumáltál – rótta meg Vanessa.
– És különben se ő Yoda mester – vigyorgott mellettük Nimby. – Ott ül ni.
Odanéztek. Macska egy alacsony ágon ült, őket nézte, és pont úgy tartotta a füleit, mint Yoda.
– Az Erő legyen veled – bólintott a kis állatnak Vanessa, és visszafordult őhozzá. – Mi van, még mindig nem töltöttél?
Kissy sóhajtott és kivett egy újabb nyilat.
Persze hogy megszavazták a céllövészetet. Vanessa megkérdezte a haditanácsban:
– Áruljátok el nekem, Pi és Angélique, mi olyan rémisztő ezekben? – s az asztalon heverő íjakra mutatott. – Mert a harcművészet kezdettől fogva műsoron van, és pontosan tudjátok, hogy a kezem meg a lábam sokkal veszélyesebb ezeknél. De ma már a tietek is. Akkor mit vagytok úgy oda miattuk?
Úgyhogy kedden rögtön fogták magukat és csináltak rendes céltáblát egy ócska asztallapból, ami a műhelyben feküdt. Beütöttek egy szöget a közepébe, arra zsinórt kötöttek, a másik végére filctollat, úgy húztak kört. Pi végezte a munka nagy ré-

szét. Onnantól, hogy belátta, hogy az íjak semmivel se veszélyesebbek, mint Vanessa, aki két embert már kórházba juttatott – és ma már a csapat nagy része alighanem szintén képes ugyanerre, Martin és Chantal egész biztosan –, szóval innentől Pi is fenntartás nélkül vett részt a céllövészeten. Egyelőre csak a számszeríjjal dolgoztak, a rendes íjak nagyobb hozzáértést igényelnek, és Vanessa úgyis csak egy tanítvánnyal tud foglalkozni egyszerre. Addig a többiek verekszenek.

A céltábla színkódját Nimby dolgozta ki. A tíz, húsz és harminc centit pirossal húzták meg, az ötösöket feketével, a maradékból pedig a párosakat zölddel, a páratlanokat kékkel. A kert hátsó falánál támasztották le, és a verandáról lőttek, a medence fölött, ez jó messze van, de így se volt nehéz célozni és leolvasni a találatot. Kivéve Nimbynek, aki rövidlátó volt, örült, ha egyáltalán eltalálta a céltáblát, de hogy hol találta el, azt nem látta. Azért lőtt ő is, mert – mint Vanessa megjegyezte – a legfélresikerültebb találat is többet ér, mint ellőni a shindy mellett, és mellélőni is többet ér, mint nem lőni egyáltalán.

Egy ideig megmondták Nimbynek, ki melyik körbe lőtt, aztán ő segített magán. Kért egy kis tűzszünetet és hátravitte anya laptopját meg két üres fiókot. Aztán kihozta a verandára az egyik asztali gépet, párat kattintott rajta, és már meg is jelent a monitoron a céltábla, alig egy méterről.

A tábla elé tette az egyik fiókot, arra a laptopot, a háta mögé pedig fölállította a másik fiókot, páncél gyanánt, a túl alacsony lövések ellen. A laptopnak persze beépített webkamerája van, aminek a képét a rádiós hálózattal vitte át a másik gépre.

A megoldás nagy sikert aratott, csakhamar ők is rászoktak, hogy lövés után megnézzék a találatot közelről is. Csak azt furcsállták, hogy miért kellett egy laptopot odacipelni, amikor van külön webkamerájuk is.

– Azért – közölte Nimby –, mert nem valószínű, hogy ilyen távolságon még átmegy az infó anélkül, hogy bezajosodna. De ezt nehéz kideríteni, mert nincs ennyi USB-kábelünk. De ha lenne ennyi kábelünk és netán átmenne az adat, akkor elmondom, hogy a webkamera pillanatnyilag az asztalomon áll, az asztal a szobámban van, a szobát pedig benne hagytuk a franconville-i házban.

– Világos – nevettek ők, és céllövészet előtt mindennap kivitte valaki a laptopot a két fiókkal.

– Mindjárt jobb – nézte Vanessa a találatot. Tíz centi volt. – Csak nagyon lefelé hord. Amíg nem űrpárbajt vívsz, addig nem szabad figyelmen kívül hagynod a gravitációt. Amíg a nyíl repül, esik is.

Kissy magasabbra célzott. Most fölé lőtt tizenkét centivel.

– Fog ez menni – biztatta mestere. – Megvolt a húsz lövésed. Ki következik? Nimby, te úgyis éppen lazsálsz, gyere!

A fiú megcsóválta a fejét.

– Bánom is én, hogy milyen irányba mozgatod – nevetett Vanessa. – Kapd magad és gyere lőni.

– Minek – sóhajtotta Nimby egy megtört öregember hangján –, úgyse találok célba.

Vanessa még jobban nevetett, aztán lehajolt, fölemelt egy darabot a levegőből, a feje fölé emelte és forgatni kezdte, mint egy lasszót. Néhány kör után rádobta Nimbyre, aki a torkához kapott és tántorogva megindult Vanessa felé, aki váltott kézzel húzta be a kötelet. A fiú odaért, a lány leakasztotta a hurkot a nyakából, átvette a nyílpuskát Kissytől és mosolyogva odanyújtotta neki.

Kissynek elakadt a lélegzete. Gyorsan odaadta a puskát és bement a hálószobába, aztán tovább, nehogy valaki kintről utánanézzen. Nem akarta, hogy meglássák az arcát és kérdéseket tegyenek föl.

Lehetséges volna, hogy azt látta, amit látni vélt?

Mikor is volt?… Ősrégen, még a nyaralás előtt kellett lennie. Ő arra gondolt, hogy egyszer talán Vanessa, azazhogy akkor még Mohi volt, szóval egyszer talán Mohi legfontosabb tulajdonsága Nimby szemében az lesz, hogy lány. Ja igen, ez arról jutott eszébe, hogy Nimby azt kérdezte: „hát Mohi lány?” Persze, amikor Beaulieu-be készültek és arról beszéltek, hogy valahogy föl kell ruházni, egy lánynak nem mindegy, hogy néz ki.

És akkor jutott eszébe először, hogy egyszer talán ők ketten… De azóta ez nem sokszor jutott eszébe, mert Mohi túlságosan el volt foglalva a Beaulieu és a D’Aubisson család keltette érzelmi megrázkódtatásokkal, semhogy…

De most…

Hol is van az a szemvillanás, ami megváltoztatja a világtörténelmet? Egy regényben, már nem emlékszik, hol, csak arra, hogy egy lány volt a főhős. Hát ez is egy ilyen szemvillanás volt, amit most látott Vanessa arcán.

Csak ez nem megváltoztatta, hanem feltárta a világtörténelmet, az eddig is, ezután is ugyanúgy zajlott, de most ő, Kissy is kapott némi betekintést az eseményekbe.

Eszébe jutott az a pillanat, amikor fölfedezte, hogy Mohi mindent megjegyez Beaulieu-ről – persze akkor még nem tudta az okát, és azt sem, hogy ez a kitűnő memória csak erre az egy városra vonatkozik. A kis hegyi repülőtéren, amikor Mohi folyékony provanszál nyelven szólalt meg, anélkül hogy tudta volna, hogy létezik ilyen nyelv, és tudott mindent a helybeliekről és mindennapos apró-cseprő dolgaikról.

De nem, nem is az a pillanat volt ehhez fogható. Inkább az a másik, az egész idei év legszebb pillanata, amikor kinyílt az ajtó és kilibbent a kis költemény-Mohi. Meg amikor kinyitotta az ajtót és ott állt a D'Aubisson család, meg persze Mohi arcán a tűzijáték. Hát most itt van a negyedik pillanat: egy szemvillanás.

Szörnyű, hogy Nimby pont ott állt mellette, semmit nem látott az arcából és nem tudja, észrevette-e azt a szemvillanást és reagált-e rá. Csak annyit tud, amit Vanessa arcán látott.

Ahogy most visszagondol, az a villanás nem lehetett tudatos, Vanessa nincsen tudatában a saját érzéseinek. Igen, ráragyogtatott Nimbyre egy csodaszép mosolyt, és a szemében ott volt valami olyasmi: „Te kedves, te drága" – ott volt, igen, de nem azért, mert közölni akarta Nimbyvel. Ha tudatos lett volna, az arcán is ott lett volna, de azon csak a mosoly volt. Ez pedig azt jelenti…

Ó, igen, mert Nimby sem tud még semmit az egészről. Ha tudna, akkor úgy reagált volna, és annak visszfénye lett volna Vanessa arcán. Akkor is, ha Nimby most, ugyanebből a szemvillanásból értette volna meg.

Mindez tehát azt jelenti, hogy Nimby nem tud még semmit, és Vanessa sem ébredt még tudatára. Ő, Kissy az egyetlen, aki tudja, hogy Vanessa szerelmes Nimbybe.

A történet másik felét szombaton tudta meg, két részletben. Az elsőt Shrekék közreműködésével, akik kilenc körül jöttek és hozták a feldolgozóprogramot. A nevét Nimbytől, a tulajdonképpeni szerzőtől kapta még hetekkel ezelőtt: *Cirrus.* Amint elmagyarázta, a feldolgozóprogram névadója, a cumulus gomolyfelhőt jelent, ami a legalacsonyabban képződő felhő – a cirrus a legmagasabb, tizenkét kilométerre is fölnőhet. A cumulus ezenfelül szép időben látható, a cirrus növekedése viszont időromlást jelent. Vagyis amíg a Cumulus program dolgozik, addig szép az idő, azaz nincsenek shindyk, de ha működésbe lép a Cirrus, akkor elromlott az idő: shindy van!

A szép hasonlatot kicsit gyengítette, hogy a Cirrus nemcsak akkor indul el, amikor shindyt észlelnek. Ő adja a részletes statisztikát is – először ezeket a funkciókat próbálták ki. Tetszetős képernyője volt, a sarokban a Jerry logójával, kék-fehér színezésű táblázatokkal, világoskék nyomógombokkal, ahogy egy felhőről elnevezett programhoz illik. Két üzemmódban futott, PC-s és telefonos módban, utóbbit ügyesen hozzáigazították a kisebb képernyőhöz. Maszatnak volt valami biztonsági trükkje, amit már korábban is használtak, most is ezt vetették be; így csak bizonyos gépek léphettek be a Cirrusra, azok, amiknek a rendszergazda engedélyezte. Még ha ellopják az ilyen engedéllyel rendelkező okostelefont és apróra kimásolnak belőle mindent, akkor se tudnak egy másik géppel belépni. Maszat kategorikusan kijelentette, hogy a módszer nem sütikkel működik, azok nem érnek semmit.

A statisztikai részben volt egy pillanatnyi helyzetjelző, ahol meg lehetett tudni, hogy legutóbb milyen adatokat rögzített a Cumulus. Volt egy felhasználókereső, ahol különböző szempontok szerint lehetett keresni a felhasználók adatbázisában, és bármelyiknek kilistázni az összes adatát, avagy egy csoportról kérni átfogó statisztikát, például hogy átlagosan hány pontjuk van a különböző számítások szerint, vagy hogy mekkora területen vannak szétszóródva, mekkorát hazudnak a hollétüket illetően meg mindenfélét. A PC-s változat öt képernyőnyit tudott kilistázni egyetlen felhasználóról a Titkárnő nélkül. Aztán volt egy hely szerinti statisztika, ahol azt lehetett megtudni, hogy az egyes chatszolgáltatásokon, illetve azokon belül a különböző szobákban mi a helyzet; ezt majd kétségkívül látni akarják a

szolgáltatók. És volt egy terjedelmes beállítási rész, ahol szabályozni lehetett a Cumulus működését irányító rengeteg paramétert, a riasztásokat, a hozzáférési jogosultságokat, törölni lehetett a bármilyen okból elavuló adatokat, meg még sok mindenfélét.

A Titkárnő eredetileg nem volt része a program tervének, Shrekék győzték meg Nimbyt, hogy bele kell venni. A Titkárnő pontosan azt csinálja, amiről ők majd körmük szakadtáig állítják a szolgáltatóknál, hogy ilyet *nem* tesz a programjuk. Minden szót följegyez, amit a chatelők leírnak, vagyis megsérti a személyiségi jogokat – igaz, nem nagyon, hiszen csak ott tud rögzíteni, ahol olvasni is tud, vagyis nyilvános csatornákon. Viszont ha a szolgáltatók kaphatóak lesznek az együttműködésre, akkor a Cumulus bejut a privát ablakokba, s vele a Titkárnő is, ezért a beszélgetések szövegét titkosítva tárolja, csak a programozók férhetnek hozzá, és a tíz napnál régebbi szövegek automatikusan törlődnek. A Titkárnő azért kell, hogy lássák a konkrét szövegeket, amik alapján a felhasználók megkapják a pontjaikat, enélkül nem tudnák ellenőrizni a program működését. Ha majd egyszer, talán hónapok múlva, tökéletesen beszabályozzák a Cumulust, akkor a Titkárnőt kikapcsolják, mégpedig úgy, hogy a konkrét szövegrögzítést végző részt törlik is a programból.

Majdnem egy órába telt, amíg Shrekék végigmutogatták a program szolgáltatásait, s utána még egy jó óra hosszat próbálgatták a riasztórendszert. Rengetegféle szempont alapján tudott riasztani. Ha valakinek a pontjai bizonyos értéket elérnek. Ha nem érik el, de rövid időn belül feltűnő pontszámnövekedés történik. Ha bizonyos listákban felsorolt szavakat ír le valaki. Ez utóbbit használhatják arra is, hogy lecsapjanak bárkire, aki csak felnőtteknek való weboldalak linkjeit másolja be, meg arra is, hogy ők maguk riasszák a rendszert azzal, hogy egy ellenőrzött chatszobában leírnak egy ilyen szót. De be lehetett állítani egyes felhasználókra vagy csoportjaikra érvényes riasztást – az egyik legfontosabb funkció alighanem az lesz, hogy ha egy felhasználót gyanúsnak talál a program, de az illető kilép, mielőtt beavatkozhatnának, akkor legközelebb már arra is riaszt a Cirrus, ha a felhasználó megjelenik a neten.

Ami a riasztást illeti, Nimby mindent bevetett, ami műszakilag lehetséges volt. A legenyhébb fokú riasztás az, hogy amikor legközelebb belép valaki a Cirrusba, akkor piros betűs üzenet fogadja. Ezt követi az email; a címet és a szöveget is meg lehet adni, adott esetben akár egyből a rendőrségre is írhat. Küldhet SMS-t és tud Skype-on át telefonálni. Illetve most még csak hívni tud, beszélni nem, amíg nincsenek hangfelvételek, amiket lejátszhatna.

De tettek egy próbát. Chantal diktafonba mondott egy üzenetet, a másik szobában, hogy ők ne hallják. Az MP3-at föltették a szerverre, beállítottak a Cirrusban egy riasztást, aztán kipróbálták. Martin belépett a Kölyökklub nyilvános csatornájára, ahol a Cumulus jelen van mint Robert14 nevű felhasználó, legalábbis ma így hívják. Martin az Yvonne nicket választotta; a riasztást úgy állították be, hogy akkor induljon be, ha ez a nick leírja, hogy *sziasztok.* Úgyhogy Martin leírta, aztán vártak. Nézték a telefont.

Tíz másodperc telhetett bele, és megcsörrent. Angélique lenyomta a kihangosítót, és megszólalt Chantal vidám hangja:

– Halló! Rendőrfőnök úr? Chantal Cirrus vagyok, a Jerry Alapítvány központi szervere. Shindyt fogtunk, rendőrfőnök úr! Több száz gyermeket molesztált, kilencévestől kilencvenkilenc évesig. Az ön íróasztalfiókjában helyeztük el, kicsontozva, vinaigrette mártással. Viszonthallásra!

Jót nevettek a szövegen. De Kissy most is csak fél szemmel figyelt oda, ahogy egész nap, ahogy mindig azóta, hogy meglátta azt a szemvillanást. Magában úgy mondta: csak az egyik szemét tartja az eseményeken, a másikkal Vanessát figyeli, a harmadikkal pedig Nimbyt.

Ezen a tömény számítástechnikával töltött szombat délelőttön többször is harmadik szemet szúrt neki valami furcsa Nimby arcán, ahogy Vanessára nézett. Kissy eleinte így öntötte magának szavakba: „Nézd, ezt az egészet azért csináltam, hogy elnyerjem a tetszésedet” – de aztán rájött, hogy nem erről van szó. Vagyis erről van szó, de nem úgy, ahogy ő gondolja és szeretné. Annyira örülne neki, ha Vanessa vonzalma viszonzásra találna, hogy belevetítette ezt a vágyát a Nimby arcán látott jelzésekbe. Később már így fordította: „Nézd, milyen klassz

dolgot csináltam. Neked is tetszik?” Ez már közelebb állt ahhoz, amit Nimby arca kifejezett. Ezzel az arccal bárkire nézhetett volna, hiszen mindenkinek számít a véleménye; de ahogy figyelte, egyre inkább azt látta, hogy másokra nem néz így. Mások véleményét inkább megkérdezi élőszóban, többször meg is tette. Vanessát inkább csak nézte. Soha nem hosszan, csak röpke pillanatokra, de Kissy rajta tartotta a harmadik szemét és látta.

Igen. Nimbynek tetszik Vanessa. Érdekes, valamikor már gondolt rá, hogy mi lesz, ha Mohi elkezd formásodni, kicsit lányosabban öltözködik és fésülködik – akkor lehet, hogy Nimby fölfigyel rá. És tessék, Vanessa még *nem* kezd formásodni, ugyanúgy öltözködik és viseli a haját, az égvilágon semmi nem változott, és Nimby… Nimby, aki számítástechnika mellett se lát, se hall, lépten-nyomon odapillantgat rá.

Ez nem lehet véletlen. És délután meg is bizonyosodhatott róla, hogy tényleg nem az.

Tizenegy elmúlt, mire Shrekék végeztek, öt perccel azelőtt, hogy apa hazaért. Végre lesz egy normális hétvégéje, csak délelőtt volt egy megbeszélése, és kész. Anya tízkor lejött az alagsorba és megkérdezte, hány személyre készítse az ebédet. Kissy azonnal rávágta, hogy tizennégy. Anya bólintott és ment. Angélique is vele tartott, csak később jött vissza, amikor már sínen volt az ebéd ügye.

Anya még egyszer lejött, valamivel tizenegy előtt, és elkérte Shrek kocsikulcsát, mert pont a kapu mögött állt meg. Shrek automatikusan elővette a kulcsot, aztán megrázta a fejét.

– Úgyis megyünk már, madame Chaton.

– Dehogy mennek! – vágta rá anya. – Bele vannak kalkulálva az ebédbe.

– Szó se lehet róla, hogy…

– De bizony szó van róla, monsieur Shrek.

Hosszabb vita keletkezett, és egyikük se figyelt oda Nialára, aki odasétált, leakasztotta Shrek kisujjáról a kocsikulcsot és kiballagott. Kissy vigyorgott. Niala, aki mindig mindent elintéz. Mire apa hazaért, Shrek kocsija a garázs mellett állt a füvön.

Tálaláskor végre szólt anyának, hogy ki kellene cserélni ezt a lehetetlen pultot és egy asztalsort beállítani – már költözés óta

akarta, de mindig elfelejtette. Anya egyetértett vele. Az ebédlőt így tele kellett rakni asztalokkal, amiket csak összevissza lehetett elhelyezni és persze nem is illettek össze. De hát majd kialakul.

Kissy az utolsó pillanatban fölugrasztotta Nialát, hogy jöjjön már segíteni, és hátravitte a konyhába.

– Mit segítsek?

– Ülj át Chantal mellé – súgta neki Kissy.

Niala egy másodpercig értetlenül nézett rá, aztán biccentett, visszament, helyet foglalt és élénk eszmecserébe kezdett Chantallal, hogy úgy tűnjön, ezért ült oda. A kézmosásból visszatérő Nimby már csak egyetlen helyre ülhetett, hiszen a konyhához legközelebb természetesen a két háziasszony helye van. Kissy nagyon figyelte, ahogy letelepszik a girbegurba asztalsor végén, Vanessa mellett.

Elmosolyodott. Igen, Vanessának határozottan fölcsillant a szeme, amikor a nővére iménti helyére most Nimby ült le. A fiú arcán nem látott semmi különöset, de lehet, hogy csak pókerarcot vág.

Délután kettőkor csengettek. Boulanger-éktól kamerás kaputelefont örököltek, az előszobában volt a monitorja. Kissy csak belépett az előszobába, a monitorra nézett, mosolygott és megnyomta a kiskapu nyitógombját.

– Sziasztok – nyitott ajtót. – Hát ti hogy kerültök ide?

Azok mosolyogtak és nem válaszoltak. Mindkettejüktől kapott egy puszit, s míg bement velük a nappaliba, ahol a csapat éppen ebéd utáni pihenőjét tartotta, már gyanította, hogy miért jöttek.

– Nahát, anya, apa! – szólalt meg Niala. – Hogy kerültetek ide?

Blanche megcsókolta nagyobbik lányát, miközben Georges a kisebbiket; aztán cseréltek. Georges kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de ekkor belépett anya.

– Blanche! – nézett nagyot. – Georges… hát ti hogy kerültök ide?

– Oké – mondta Georges. – Minden külön értesítés helyett ezennel kihirdetem, hogy *repülővel* és *taxival* kerültünk ide. Rendben? Tegnap jöttünk volna, de szolgálatban voltam.

– Vagyis – nézte a férfit Vanessa nagy szemekkel – ez azt jelenti, hogy…

Georges mosolygott és kivett egy összehajtogatott papírlapot a belső zsebéből. A kislány átvette, kihajtogatta és olvasni kezdte. Niala átkarolta a vállát, úgy olvasott vele, Kissy pedig átkukucskált aválluk fölött.

Örökbefogadási határozat… dr. Blanche Claudel és Georges D'Aubisson… a gyermek neve Vanessa Bohringer… neve az örökbefogadás után… *Vanessa D'Aubisson…*

Akkor történt, az ünnepi zűrzavarban, amikor mindenki átölelte és megcsókolta Vanessát, de családjának is jutott bőven a szerencsekívánatokból, szóval akkor figyelte meg Kissy közvetlen közelről, milyen türelmetlenül várja Nimby, hogy ő is megölelhesse, és hogy örül mind a kettő annak a néhány pillanatnak, amikor feltűnés nélkül ölelkezhetnek. Kizárt dolog, hogy Vanessa bármit leolvashatott volna Nimby arcáról, hisz csupa könny volt a szeme, és amúgy is ott volt már Martin, a következő gratuláló. De Kissy pontosan látott mindent.

Igen. Nimby is szerelmes Vanessába.

A D'Aubisson házaspár egy késő esti géppel ment csak haza, holnapra már van egy csomó programjuk. Körbevezették őket a házon, tartottak egy kis céllövészeti bemutatót, és megmutatták a Cirrust is, ezt csak egészen röviden, hiszen Beaulieu-ből is ugyanúgy megnézhetik. Georges azt mondta, van egy asztalos ismerőse Versailles-ban, nagyon szépen dolgozik, és ide igazán jelentéktelen a fuvarköltség. Jól jön, mert szükségük lesz egy csomó bútorra. Anya jóval többet selejtezett ki Boulanger-ék holmijából, mint ő, és apa is ki akarja tenni néhánynak a szűrét. Majd eladják őket, de nem az eBayen. Beszélni fognak a bútorossal, akihez Gaëtan vitte Vanessa bútorait. Vagyis még Mohiéit. Jó párat eladott azóta, a költözés napjaiban is érkezett egy számla, Niala említette. Amikor Vanessa hazaköltözött, üzentek a pasasnak, hogy a papírokat a beaulieu-i címre küldje, a pénzt pedig Georges bankszámlájára. Meg is teszi hűségesen.

A céllövészet ellen D'Aubissonéknak nem volt semmi kifogásuk, Blanche szerint kimondottan jó sport, koncentrációra, fegyelemre tanít. Teljesen el voltak képedve, amikor Vanessa tíz lövéssel három centis átlagot ért el, és Niala se lépte túl a

hatot. Viszont megkérdezték, hogyan akarják ezt a gyakorlatban alkalmazni, elvégre a felkészülési programba csak olyasmit érdemes bevenni, ami felhasználható a shindyk ellen. De nekik nem az volt a problémájuk, hogy ezekkel embert is lehet ölni, hanem hogy egy ilyen íj nagy és nehéz – márpedig az ember csak olyasmivel tudja megvédeni magát, amit magával tud vinni.

– Szerintem – mondta Nimby a tudományos arcával – érdemes lenne a *Hevea brasiliensis*ből nyerhető kolloid szuszpenzióban található hidrokarbon-polimer elaszticitását felhasználni lövedékek ballisztikus pályára juttatására.

Csend. Mindenki próbált valami értelmezhetőt kinyerni a tömény latin szóáradatból. Aztán Blanche elnevette magát. Hát persze hogy ő értette meg, elvégre orvosi egyetemet végzett.

– Dr. Nimby azt mondja, hogy csúzlit kellene használnotok.

– És melyik volt ebből a csúzli? – érdeklődött Vanessa. De Kissy azért látta a Nimby felé küldött meleg pillantást.

– Egyik se – mulatott Blanche. – A *Hevea brasiliensis* a gumifa latin neve. Abból nyerik a kolloid szuszpenziót, vagyis a nyersgumit. Én legalábbis nem ismerek más fegyvert a csúzlin kívül, ami a gumi rugalmasságát használja föl.

– Igen, én is csúzlira gondoltam – ismerte be dr. Nimby. – Elfér az ember zsebében, és mesterlövész kezében tökéletes pontossággal talál.

Kissy most elkönyvelhetett egy újabb sokatmondó pillantást, amivel Nimby nézett Vanessára a *mesterlövész* szónál.

– Lehet – szólalt meg apa. – De a nyílpuska csak a célpontra veszélyes, a csúzli meg a használójára is.

– Miért? – kérdezte a fiú.

– Mert a kavics pontosan a hüvelykujjad fölött repül ki. Súlyos sérülést szenvedhetsz, ha eltalálod az ujjadat.

– Kivéve a Nimby mérnök tervei szerint készült csúzlit – vágta rá Nimby mérnök. – Magam lövök vele elsőként. Lehet, hogy mellé, de biztonságosan!

Már másnap megszemlélhették a Nimby mérnök-féle csúzlit, de lőni nem lehetett vele: háromdimenziós rajz volt a számítógépen. Egy Y alakú fa, két ágának végére kötve gumiszál, a közepén pedig fordított U alakú tok, amibe a hüvelykujjat lehetett

bedugni. Alkotója nevet is adott neki, Nimbusz–1-nek hívta, Harry Potter szupermodern seprűje, no meg saját maga után.

Aztán persze csatát kellett vívniuk Pivel és Angélique-kel, akik nem rajongtak az ötletért, hogy a Jerry kisegerei csúzlit hordjanak. Pi még a Wikipédiában is megkereste a csúzliról szóló cikket és megmutatta, hogy a csúzlit a közfelfogás a vásott kölykökkel azonosítja, akik oldalba csúzlizzák a kóbor macskákat és kilövik az utcalámpákat. Erre Chantal azt mondta, hogy ő a maga részéről a pisztolyt a bankrablókkal azonosítja, a rendőrök ennek ellenére hordanak pisztolyt. Niala pedig hozzátette, hogy ők nem szándékoznak a csúzlit látható helyen hordani, amire persze Nimby elmerengett, hogy milyen klassz lenne a Jerry-egyenruha, a sapkán áthúzott shindyt ábrázoló jelvénnyel és a derékon, jobb oldalt tokban elhelyezett csúzlival.

A vitát Niala oldotta meg a szokásos érvvel: meg kell tudniuk védeni magukat és az esetleges későbbi Elkéket, és a csúzli az, ami alkalmas lehet rá. A pisztolyt ő sem támogatja, nem azért, mert lelőhetnek valakit, hanem mert elvehetik tőlük és *őket* lőhetik le – de teljesen mindegy, hiszen a törvény úgyse engedi meg, hogy pisztolyuk legyen. Az viszont kizárt, hogy valaki kicsavarja a kezükből a csúzlit és lelője vele őket, ahhoz gyakorlat kell.

Úgyhogy megállapodtak, hogy keresnek kivitelezőt és legyártatnak egy garnitúra Nimbusz–1-est, aztán megtanulnak velük lőni. Addig meg gyakorolnak az íjakkal.

A csapat észre se vette, hogy Kissy félrevonja Nialát és bemennek a házba – elmerültek a verekedésben, akárhogy hűvösödött már az idő.

Kissy a konyhába vitte Nialát és hozzáláttak az uzsonnakészítéshez. Az utóbbi napokban vált szokásukká, hogy öt óra körül bekapnak pár szendvicset.

– Hallgatlak – mondta Niala, gyors mozdulatokkal szeletelve a kenyeret.

Kissy elmosolyodott. Hát persze hogy leolvasta az arcáról, hogy mondani akar valamit.

– Mondd csak… nem vettél észre valamit a kishúgodon?

Niala kipillantott a kert felé, aztán Kissyre nézett. Apró fejrázás, kérdő tekintettel.

– És Nimbyn?

Niala letette a kést és elképedve nézett rá.

– Miről van szó?

Kissy is letette a kezében tartott kistányérokat. Szép sorban elmondott mindent, amit látott, a lasszós játéktól kezdve, egészen addig a pár perccel ezelőtti ragyogó mosolyig, amikor Nimbynek sikerült leterítenie Martint.

Míg ő beszélt, Niala arcán fokozatosan ragyogott föl valami fény. Aztán elmosolyodott.

– Vanessa szerelmes – mondta, vagy inkább csak lehelte. Odalépett Kissyhez és átölelte. – Ez óriási. Nagy vagy, hogy észrevetted, nekem semmi se tűnt még föl… – Elengedte őt, visszalépett az asztalhoz és lendületesen folytatta a szeletelést. – Nimby nagyszerű srác, Vanessa remekül választott.

– Mit fogunk most csinálni? – kérdezte ő.

– Semmit – mondta Niala. – Amíg ők maguk rá nem jönnek, hogy mit éreznek, addig csak figyeljük az eseményeket és drukkolunk.

De az őszi szünet alatt egyikük se adta jelét, hogy rájött volna a saját érzéseire. A többiek közül se vett észre senki semmit. Csak annyi változott, hogy néha, amikor elkaptak egy-egy mosolyt vagy szemvillanást, összenéztek Nialával, és mindenki más számára érthetetlenül megbeszélték.

„Láttad?” – mondta Niala szeme.

„Láttam” – felelte az ő szeme. „Ez bizony mosoly volt, méghozzá nagyon szép mosoly. Ilyet más nem kap Vanessától, csak Nimby.”

„Lemaradtál” – mondta más alkalommal Niala szeme. És elmondta neki apró jelekkel, hogy mit látott, mosolyt vagy pillantást. Egyelőre ezek voltak csak, de Niala biztosra vette, hogy hamarosan eljutnak az érintésekig. Persze csakis praktikus okokból, például átadnak egymásnak valamit, és véletlenül összeér a kezük, vagy – még inkább – Vanessa talál valami igazítanivalót Nimby kezén, amikor beáll egy ütéshez vagy céloz a puskával.

A szünet utolsó teljes napját kikapcsolódással töltötték. Délelőtt sétáltak egy nagyot, ki egészen Vaucresson szélére, ott körbe és úgy vissza. Limnél megebédeltek, aztán hazaballagtak. Délután pedig biliárdoztak, a sok célbalövés után ebben már mindenki elég jó volt, csak persze itt visszapattanás is van meg ilyesmik. Az asztalt a padláson találták szétszedve, úgyhogy összerakták az emeleti belső hálószobában, és vettek hozzá golyókat meg két dákót. A biliárdban megint Nimby volt jó, sokat gyakorolta számítógépen, akárcsak a repülést.

Vasárnap összecsomagoltak és készülődtek haza. Chantalt és Martint Pi viszi haza, Neuilly nem nagy kitérő, Nimby vonattal megy, Nialáék pedig taxival, Georges-zsal percre pontosan kell találkozniuk a fülkében.

Nemigen búcsúzkodtak. Minek, hiszen úgyis találkoznak szünnapokon. Nimby volt a kivétel, ő búcsúzkodott. Vele kezdte, hirtelen odalépett hozzá és forrón átölelte.

– Drága Kissy, vigyázz magadra – rebegte. – Te maradsz az egyetlen előretolt bástyánk itt a nyugati végeken. De itt hagyom neked Macskát, hogy ne nyomasszon az egyedüllét. Ha rád tör a magány, ha hiányozni kezd a te rég nem látott Nimbyd, csak húzd meg Macska bajuszát. – Kicsit eltartotta magától, és biztatóan nézett föl rá.

– M-miért – lepődött meg Kissy –, akkor itt teremsz?

– Nem – mondta Nimby határozottan. – Akkor megharap.

Ezzel elengedte, sarkon fordult és Nialát támadta le túláradó érzelmeivel.

Míg Nimby sorra járta a csapattagokat és szentimentális hülyeségeket mondott nekik az előttük álló sokéves távollétről, Macska összevissza kóricált a nappaliban állók lábai körül. Apa és anya is ott volt, ez tehát húsz lábat jelentett, amik körül nagyszerűeket lehetett szlalomozni.

Kissy csakhamar rájött, hogy Nimby nem pusztán lököttségből rendez drámai búcsút. Így kicsit megszorongathatja a lányokat… különösen az egyiket. S nem is csodálkozott, amikor azt látta, hogy legeslegutolsónak hagyja azt az egyet, akit jóval tovább ölelget, és közben egyáltalán nem mond semmit. De láthatóan Vanessa se várta el. Több mint fél percig álltak ott, szótlanul átölelve egymást, a csapat oda sem figyelve átbeszél-

getett a fejük fölött, s amikor végül elengedték egymást, igencsak piros volt mind a kettő.

A kocsiajtók becsapódtak, s a fehér Citroën és a taxi elindult az utcán. Nimby a taxiban ült, majd az állomáson kiteszik. Kissy integetett nekik, aztán belépett a kapun.

Ahogy fölnézett a házra, eszébe jutott valami. Most mindenki hazaindul, még ő is, innen a kapuból. S ketten vannak köztük, akiknek ez egy különleges hazatérés. Ő az egyik. Tulajdonképpen most ért véget a költözés, hiszen csak most mentek el azok, akik segítettek benne. Kikísérte őket és most hazatér új otthonába, a családjához.

A másik Vanessa. Már része volt egy boldog, megható hazatérésben, hat héttel ezelőtt. Most csak eljött otthonról két hétre vakációzni, s mégis nagy nap a mai: most először tér haza úgy, hogy már hivatalosan is oda tartozik. Vanessa D'Aubisson.

Macska szembejött vele az előszobában.

– Hát elmentek, cicus.

Macska ásított egyet.

– De holnapután visszajönnek.

Macska megbillegette a fülét.

– Mindenesetre, Macska, ennek a szünetnek most

VÉGE

Macska egyetértőn megvakarta a füle tövét és visszabaktatott a nappaliba.

4.

A HÁLÓZAT

Gyerekszoba. Az íróasztalon számítógép. Fölötte a falon tábla, rajta felirat: AZ ÖN GYERMEKE. A gép előtt szőke kislány ül. Ír. Közelről látjuk a monitort.

AzÖnGyermeke: Jó ötlet. Hol találkozzunk?
EgyMásikGyermek: Ismered a pizzériát…

Távolabbról látjuk a monitort, de ez már nem ugyanaz. Másik típusú monitor, a fal mintája is más. A monitor fölött tábla, rajta felirat: VALAHOL A VILÁGHÁLÓN. Míg a monitor távolodik, olvashatók a betűk:

EgyMásikGyermek: Ismered a pizzériát a sarkon, ahol pálmafák vannak?
AzÖnGyermeke: Persze! Tíz perc múlva jó?

Már a kezeket is látjuk, amint leírják a választ: Igen! Nagy férfikezek. A gép előtt magas, középkorú férfi ül. Feláll és kifelé indul.

A kamera megint ráközelít a monitorra, aztán ismét távolodik, de ez megint AZ ÖN GYERMEKE felirat alatti monitor. A szőke kislány feláll és kifelé indul.

A kamera ismét ráközelít és újra távolodni kezd. Ez már egy harmadik monitor egy harmadik szobában. A falon tábla: A JERRY ALAPÍTVÁNY FŐHADISZÁLLÁSA. A gép előtt egy fiú ül. Figyelmesen olvassa a beszélgetést, aztán feláll és kimegy.

Snitt. Utcasarok, pálmafák, kis pizzéria. A férfi álldogál, várakozik.

Balról bejön a szőke kislány. Mindenfelé nézelődik, keres valakit. Továbbhalad. A férfi odalép mögé és megfogja a fenekét. A kislány rémülten megfordul, sikoltani akar, de a férfi a szájára teszi a kezét.

A férfi háta mögött megjelenik a fiú. Megveregeti a férfi vállát.

A férfi elengedi a kislányt és megfordul. A fiú megpördül és magasra emelt lábbal hasba rúgja a férfit. Amikor a fiú lába a férfi hasához ér, hirtelen snitt. A fiú ugyanúgy áll, vízszintesen kinyújtott lábbal, a kislány is mozdulatlanul, rémülten, de a férfi a földön fekszik.

A fiú odalép hozzá és fölé hajol, de közben hirtelen snitt, és a hajoló mozdulatot a fiú helyén termő rendőr fejezi be. Megbilincseli a férfit, és talpra segíti. Elvezeti.

A kamera ráközelít a pizzéria egyik asztalára, amin egy monitor áll. Egy chatablakban jelennek meg sorban a feliratok:

ÖNÖK A JERRY ALAPÍTVÁNY PROPAGANDAFILMJÉT LÁTTÁK.

SZEREPLŐK:

KISLÁNY – VANESSA D’AUBISSON

FÉRFI – LUIGI LENTINI

FIÚ – MARTIN ROCHEFORT

RENDŐR – ALAIN LAURENT

KAMERA: PIERRE JOURDAIN

ÍRTA, SZERKESZTETTE ÉS RENDEZTE A JERRY ALAPÍTVÁNY CSAPATA.

BEAULIEU-SUR-MER VÁROS RENDŐRSÉGÉNEK ÉRTÉKES SEGÍTSÉGÉVEL.

Az egérmutató rászalad a jobb felső sarokban levő piros gombra, és a kép elsötétül.

Kissy nem nézte a filmet, látta elégszer. Az arcokat figyelte. Közülük is leginkább a két legfontosabbat, a főnököt és a főgurut.

A főnök – monsieur Dorléac – talán harmincéves, jókedvű, sportos fazon. Nem is öltöny van rajta, hanem vászonnadrág és póló. De Kissy biztosan tudta, hogy a könnyedség mögött rá-

menős üzletember rejtőzik, aki mindent egy szempont szerint vizsgál: hogy mennyi hasznot hoz.

A főguru nem néz ki gurunak. Kissy úgy képzelt el egy gurut, amilyen Shrek és Maszat, vérprofi számítástechnikusnak, aki folyékonyan olvas hexakódban, de örökké szakadt, pecsétes ruhákban jár és nemigen tudja megkülönböztetni a színházat a villamostól, mert nem szerepelnek a Unicode táblában. Amikor a költözés után Shrekék náluk ettek, Maszat úgy nézett a közönséges, hétköznapi húslevesre, mint Mohi, amikor Plumailnél vacsoráztak. Ez a guru egész másmilyen volt. Szürke öltöny, kék ing, nyitott nyakkal, kifogástalan hajviselet, ápolt megjelenés. Kissy mindennek nézte volna, csak főgurunak nem, de hát így mutatták be, vagyis hogy fejlesztési vezetőt mondtak vagy mit. Messier-nek hívják, Angélique rögtön rámondta, hogy úgy, mint egy híres csillagászt.

Jelen volt még valami marketingfőnök, még két emberke, akiknek a bemutatkozásnál nem értette sem a nevét, sem a tisztségét, meg a titkárnő.

– Talán csodálkoznak – mondta monsieur Dorléac még az elején –, hogy ennyien összejöttünk, de nálunk az a szokás, hogy együtt hozzuk a döntéseket. Demokratikus cég vagyunk.

Kissy egészen biztosra vette, hogy a cég nagy-nagy demokratikussága addig terjed, hogy mindenki elmondhatja a véleményét, mielőtt a főnök dönt. Valahogy ezt olvasta ki az arcokból. De majd meglátjuk, gondolta.

Az előadás háromnegyed óra hosszat tartott. Pi kezdte az alapítvány céljaival, bemutatta a hivatalos papírokat meg mindent, amit kellett. Aztán jött ő, beszámolt a korábbi eseteikről, a laptopon megmutatta az újságcikkeket és az ítéleteket. Sheila már ül, jó darabig ülve is marad. Tíz évet kapott, amiért megtámadta Mohit, és a bíró világosan értésükre adta, hogy a maga részéről az utolsó betűig elhiszi a Kissy megtámadásáról szóló történetet is, de nem adhat érte még tíz évet, mert nincs bebizonyítva. Odáig jutottak, hogy Sheila nem tudott alibit igazolni arra az időre, amikor megtámadta őt. Kissy ezért kártérítést sem kapott, de Vanessa igen, tízezer eurót, de nem abból a pénzből, amit Sheilának kell kifizetnie. Ezt Kissy furcsának találta, de a törvény szerint a tettes az államnak fizet, az állam pedig egészen más forrásokból kárpótolja az áldozatot. Sheila büntetése

százötvenezer euró, már rég szabad lesz, amikor még mindig törleszti. És ráadásul meg kellett tudnia, hogy ha nem távközlés útján hálózza be Mohit, akkor megússza hét évvel és százezer euróval.

Charlotte, avagy Lax ügyében jóval gyorsabban megvolt az ítélet. A lille-i pasas elismerte bűnösségét és megbánást tanúsított, úgyhogy megúszta három év felfüggesztettel, de rengeteg mindent megtiltottak neki. Tilos gyerekekkel érintkeznie, különösen Chantallal, tilos olyan helyekre mennie, ahol sok gyerek van, tilos interneteznie… ördög tudja, mi mindent nem szabad neki.

Sylvie ügye nemzetközi bonyodalom lett, még az első tárgyalás időpontját sem tudják. Jelenleg Nizzában ül és hetente ír egy beadványt a francia bíróságnak, a dánnak, a németnek… aztán azok persze nekiállnak levelezni egymással az egészet. Vanessa már fölvetette, hogy bemegy a börtönbe és megveri, de Georges azt mondta, sokkal jobb ez így. Amíg Hendriksen lehetetlenné teszi a tárgyalás megindítását, addig csak ül, ül, ül… ítélet nélkül. Élvezze. Schneider úr csillagászati összegre perelte be, de ezt az ügyet felfüggesztették a büntetőper lezárásáig. Novemberben aztán Georges is beadott egy kártérítési keresetet mint Vanessa törvényes képviselője, pusztán azért, mint mondta, hogy elszórakoztassa vele Hendriksent. Hát nagyon szórakoztató lesz neki, ha még Mohi sérülése miatt is fizethet.

Mindezeket Kissy mesélte el a Kölyökklub egybegyűlt vezetőségének, néhány beaulieu-i fényképet is mutatva a laptopon. Schneiderék rendszeresen küldik a fejleményeket, és megengedték nekik, hogy a személyes adatok eltávolítása után felhasználják a papírokat.

De a klubosoknak nem a shindytörténetek tetszettek a legjobban. Az árva kislány története érdekelte őket leginkább, aki az ő Kölyökklubjuk segítségével találta meg új, szerető szüleit. Messier részletekre is rákérdezett, annyira kíváncsi volt, és azt kérte, hadd nézze meg a filmet még egyszer, most, hogy ilyen sokat megtudtak a főszereplőről. Azt is megkérdezték, kik a többiek és milyen segítséget adott a beaulieu-i rendőrség – Kissy pedig elmesélte, hogy a shindyt a D'Aubisson család panziójának mindenese játssza, az alapítványi harcost az osztálytársa, aki persze csakugyan alapítványi harcos, a rendőrség pe-

dig megengedte, hogy a rendőrt egy valódi rendőr alakítsa, valódi egyenruhában. Az a rendőr volt, aki a nyáron körbeautózott velük a városon, Schneideréket keresve.

Aztán csak átadták a szót Nimbynek, aki bemutatta a Cumulus működését, demonstrálta is a Kölyökklub éppen folyó életével.

– Kérem, figyeljék meg Martinelli felhasználót – mondta. – Hatodik érzékem azt súgja, hogy van valami a füle mögött. Magánbeszélgetésre invitálom, és a Cumulus is jelen lesz láthatatlan üzemmódban.

A beszélgetés gyorsan eljutott a végkifejletig. Nimby, aki Fehér Felhő álnéven szerepelt, privát ablakba hívta Martinellit, aki a kérdésre azt felelte, hogy tizenegy éves. Nimby ekkor megmutatta Martinelli adatlapját a Cirrusban: egy millishindyt emelkedett a hazugságfaktora, mert a nyilvánoson tizenkettőnek mondta magát.

– Ezt nem tekintjük súlyos hazugságnak – magyarázta Nimby. – Aki például tizenegy és fél éves, az hol tizenegynek mondja magát, hol tizenkettőnek. De ha nagyobb az eltérés…

Fehér Felhő: biztos, hogy nem tizennégy vagy?

Martinelli: de, ha neked úgy szimpatikusabb, akkor tizennégy vagyok.

– Íme – mutatta Nimby az adatlapot –, most már egy centishindyt ugrott a mutató. Ez már nem lehet kerekítési pontatlanság. Mint látják, a program kilistázza a felhasználó által megadott életkorokat, születési évre átszámítva, hogy az idő múlásával értékelhetőek maradjanak. Egy egyszerű keresés megmutatja, hogy… íme… BenjaMini tartja a rekordot, aki 1992-től 2000-ig hatféle különböző időpontban született. De sose feledjük: hazudni nem bűn, a hazugság senkit se tesz shindyvé. Térjünk vissza Martinellihez.

Fehér Felhő: én lány vagyok, és te?

Martinelli: én fiú.

– Nézzék csak – lapozott vissza Nimby a másik böngiablakba –: ez bizony első osztályú hazugság. Vagy ez, vagy az, amikor három nappal ezelőtt lánynak mondta magát. Ha akkor éppen

online lettünk volna, mi is emlékezhetnénk, hogy mit mondott, már ha meg tudunk jegyezni ennyi felhasználót… pontosan erre van a Cumulus.

– Elnézést – szólt közbe a marketinges. – Te is hazudtál az imént, lánynak mondtad magad. Ezt nem jegyzi föl a program?

– Ó, dehogynem. De ez az account, amit használok, rajta van a program fehér listáján, úgyhogy soha nem riaszt miatta. Ezzel a nickkel én annyit hazudtam és annyi malacságot írtam már le a program tesztelése miatt, hogy ha nem lennék a fehér listán, a Cumulus már tízszer lecsukatott volna.

Derültség.

– De Martinelli nincs a fehér listán – folytatta Nimby. – És ez lesz a veszte.

Fehér Felhő: mihez lenne kedved?
Martinelli: arra gondoltam, hogy letepernélek

– No nézd csak – örült meg Nimby –, hát nem ászt húztunk első osztásra?…

Nem folytathatta, megszólalt a mobilja.

– Elnézést… biztos valami sürgős… – mentegetőzött Nimby, de rögtön kihangosítva vette föl és egyáltalán nem szólt bele.

– Itt a Cirrus beszél – mondta férfihangon a telefon. – Shindyt észleltünk. A nickje Martinelli. Földrajzi helyzete: Martin szobájában, a számítógép előtt ül és mogyorót eszik. Üzenet vége.

A klubosok jót mulattak, de Messier megkérdezte:

– Az világos, hogy egy előre fölvett üzenetet le tud játszani, de beszédszintetizátor is van benne? Éles helyzetben nincsenek meg az adatok előre.

– Nem, Messier úr, egyelőre nincs benne – mondta Nimby. – Viszont SMS-t is tud küldeni, vagy le is tudja morzézni az üzenetet.

Azt nem mondták el a klubosoknak, hogy saját morzéjuk van. Ahhoz senkinek semmi köze. Egyébként a rendes morzét már alig használják, mármint azt, amikor a szavakat végig ki kell betűzni. Mindent X-kódban mondanak. UV EU IC UM YG YP, gyere Chantalhoz vasárnap ebédre. A Cirrus is tud így

üzenni, Shrekék tettek bele morzefordítót, aztán Nimby kicserélte a táblázatot a nemzetköziről a Jerryre és az X-re. Kitűnően telefonál morzéban, úgy csinálták meg, hogy nemcsak a hang hossza, hanem a magassága is más, a vonal mélyebb, a pont magasabb. Már az is benne van, hogy riasztás nélkül, azonnal vagy időzítve küldjön SMS-t vagy telefonáljon. Az ember belép a Cirrusba, magnóra mond vagy leír egy üzenetet, és amikor akarja, a Cirrus továbbítja oda, ahova kell. Üzenetrögzítőnek is használják néha, Niala majdnem mindennap. Amikor az ember reggel bekapcsolja a telefont, megszólal belőle Niala hangja, és mond valami vidámat aznapra, például egy viccet. Mert a telefon automatikusan bejelentkezik a Cirrusra, az üzenet pedig bejelentkezéskor kézbesítendőre lett beállítva. Pi inkább aznapi teendőket szokott belemondani, leginkább az egyetemmel kapcsolatosakat saját magának, de így ők is hallják és tudják, hogy alakul Pi programja.

Vanessa és Nimby sose hagy üzenetet a saját hangján. Ők találták ki az X-kódot, ők azt használják. Egyre bonyolultabb dolgokat csipog reggelenként a Cirrus, a többiek üzenetei után. Néha ravasz vicceket is csinálnak, egyik nap például ezt morzézta a Cirrus: II AL ON AF AN. Ebből az II a feladót jelenti, vagyis Vanessát, de a többinek semmi értelme. Angélique méltatlankodott is délután, hogy mi az a „vörös hajú virágágyás nő kislány”, mert ő még a táblázatot is elővette, hátha ő emlékszik rosszul, amire Vanessa ártatlan képpel visszakérdezett: ki mondta, hogy X-kódban kell olvasni? Közönséges morze volt, úgy kellett érteni, ALON AFAN, vagyis *allons enfants,* „gyerünk, gyerekek”, a himnusz első két szava.

A bemutató kétségkívül tetszett a klubosoknak, mindenki mosolygott, barátságos volt. Csak hát ezek üzletemberek, ezeket a haszon érdekli. Persze nem mulasztották el kidomborítani a dolog üzleti oldalát. A Jerryvel való együttműködés nem hoz hasznot – viszont megóv esetleges károktól. A Sheila-ügyben a Kölyökklub némi presztízsveszteséget szenvedett el, nem sokat, mert nem volt igazán jelentősége, hogy melyik az a chatszolgáltató, amelyiknél a dolog lezajlott – de hát itt mindkét sértett a Jerry tagja, akik nagyon sokat köszönhetnek a Kölyök-

klubnak, nem akarták belekeverni. A Lax-üggyel ugyanez volt a helyzet. De egy Jerryn kívüli szülő esetleg bepereli őket.

Erre válaszolt az egyik kisfőnök, amikor véget ért a bemutató és eljött a döntés ideje. Terjengősen beszélt és sima szavakkal, az első pillanattól világos volt, hogy a Jerry nagyon tetszik neki, személy szerint igazán szimpatizál velük, *csakhogy.* Az volt a lényeg, hogy a cég policyjában le van írva, hogy nem vállalnak felelősséget a felhasználóikért. Ők nem perelhetők és kész.

Pi szót kért és megkérdezte, hogy ez előfordult-e már. Micsoda, kérdezte a kisfőnök. Hogy beperelték önöket, és a policyra hivatkozva megnyerték az ügyet. A kisfőnök nem válaszolt, de fancsali arcán látszott, hogy nincs megtörtént eset, amire alapozva biztos lehetne az igazában.

Ekkor szót kért a marketingfőnök és látszólag az ő oldalukon állva fejtegetni kezdte, hogy természetesen a felhasználókat elriaszthatja tőlük, ha valakit ilyenféle támadás ér és ezt megtudják. De ahogy beszélt, abban ott volt, hogy se abban nem hisz, hogy az ilyen támadások számottevő gyakorisággal fordulnának elő, se abban, hogy a felhasználók tudomást szereznének róla. Kissy kiolvasta a szavak mögül a valódi közlendőt. „Ezer évben egyszer történnek ilyen disznóságok, és a többi látogatónk úgyse fogja soha megtudni."

Hallgatta a szót egymásnak adogató főnököket, és már értette, miért jöttek össze ennyien. Mert így megmutathatják, hogy ők testületileg megvizsgálták a problémát, igazán alaposan tájékozódtak és körültekintően hozták meg azt a döntést, hogy szó se lehet róla!

De megfigyelt még valamit. Madame Robin, a titkárnő nem szólt hozzá. Nyilván nem volt szabad neki. Csak ült oldalt, senki nem figyelt rá, nem volt semmi dolga – Kissy nem is értette, minek rángatták ide –, és az arcáról világosan le lehetett olvasni, hogy nem ért egyet a főnökeivel. Nyilván azért nem ügyelt az arcára, mert úgyse figyelt rá oda senki. Meg mert ebben a nagy demokráciában az ő véleménye úgyse érdekel senkit, akár ellenvéleménye is lehet.

Kissy döntésre jutott. Illedelmesen föltartotta kezét, jelezve, hogy szólni kíván, és megvárta, hogy a soron levő főnök bevégezze mondókáját.

– Csak annyit szeretnék – mondta, mikor az arcok feléje fordultak –, hogy ideje lenne megkérdezni madame Robint is. Az ő álláspontját még nem hallottuk, de én kíváncsi vagyok rá.

Csend. A főnökök láthatóan meghökkentek. Fejlett demokráciájuk nem jutott el odáig, hogy a titkárnőnek is lehet véleménye, de nem volt ötletük, hogy mondják ezt meg udvariasan. Kissy remekül szórakozott.

– Nos – találta meg a főnök a hangját –, végül is… igazad van. Madame Robin, hallgatjuk önt.

Madame Robin kicsit elfogódottan kezdett bele, szemlátomást nem volt hozzászokva, hogy a véleményét kérdezik, de belekezdett.

– Én… nem tudok hozzászólni a dolog jogi részéhez. Nem az én dolgom. Én csak azt tudom mondani, amit én gondolok. Végül is ez a cég a gyerekekről szól. Belőlük élünk. Miért ne tennénk azért, hogy megvédjük őket? Ha az ügyvéd úr azt mondja, hogy nem vagyunk perelhetők… biztos úgy van. De nem azért kellene ezt megcsinálni, mert ha baj lesz, akkor perelhetők vagyunk. Hanem hogy megvédjük a gyerekeket. Nekem is van két gyerekem. Maholnap interneteznek. Persze kipróbálnák a klubot is, elsőnek azt… de ha nálunk ilyen szörnyűségek történnek, akkor én bizony ide nem engedem őket. De máshova sem. Hát… ezt tudom én mondani.

Persze madame Robin szavai önmagukban még nem fordították volna meg a vezetőség véleményét. De utána a marketingfőnök hümmögve és az orrát dörzsölgetve azt mondta:

– Hát lehet, hogy nem leszek ezzel népszerű, de én hajlamos vagyok úgy tekinteni Robin asszony szavait, mint egyfajta szülők körében végzett közvélemény-kutatást. Szóval…

A vezetők igent mondtak. A Kölyökklub és a Jerry Alapítvány képviselői megállapodást írtak alá a bűnüldözés érdekében való együttműködésről.

Elnézte a két lányt, amint a számítógép előtt ülnek és nézik a monitort. Az egyik a széken ült, a másik a billentyűzet mellett az asztalon.

– Látod? – beszélt neki Chantal. – Ez a Gyermekvilág, ez pedig a Kölyökklub. Itt user módban fut a Cumulus, de emitt már szerver módban. Úgyhogy itt már a magánbeszélgetéseket is fi-

gyelhetjük majd… hé, hova mész? Most tanulhattál volna valamit.

Macska végigsétált az asztalon és bekukucskált a könyvespolcra. Elegendőnek találhatta a helyet, mert átlépett a polcra és nyugodtan továbbment a könyvek előtti pár centis sávon, ügyet se vetve a mellette tátongó mélységre.

Idelent csak egy polcnyi könyvet tartottak: egypár programozástechnikai művet, egy szakácskönyvet, amiből kajaötleteket szoktak meríteni, egy-két kallódó regényt, ami valakinek a kezében volt, aztán itt rakta le, meg az alapítvány iratait tartalmazó jókora dossziét. Ez jobban kilógott, és nem volt hely előtte. Macska odaért, nézelődött, megszagolta a dossziét. Zsákutca.

– Várj – lépett oda Kissy, és fölemelte a dossziét. – Mehetsz.

Macska peckesen továbblépdelt.

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó és berobbant rajta Martin. Macska megrettent, majdnem leesett a polcról, aztán sikerült visszanyernie az egyensúlyát. Felháborodottan meredt a fiúra, aki nem is vette észre, mit okozott.

– Sziasztok – rakott le egy jókora szatyrot. – Hoztam némi kaját meg egy hírt. Á, Chaton kisasszony, ön olyan ismerős nekem. Nem találkoztunk már valahol?

– Jaj de lökött vagy – nevetett Kissy. – Ilyet nem kérdezhetsz, amikor már néven szólítottál!

– Muszáj volt, hogy tudni lehessen, rád gondolok és nem Vaillant kisasszonyra vagy D'Aubisson kisasszonyra.

Mindenki Macskára nézett, aki dühösen meredt rájuk a polc széléről.

– Ő is D'Aubisson? – kérdezte Chantal.

– Nyilván. Náluk született.

Chantal elgondolkodva nézett Macskára.

– És ha Kissy gyereke netán Beaulieu-ben születik, akkor őt is D'Aubissonnak fogják hívni? – érdeklődött.

– Ha Niala kis dobozban hozza el, akkor igen – felelte Martin. – Egyébként Rochefort-nak.

– Hé! – kapta föl a fejét Kissy. – Ki mondta, hogy tíz év múlva mi még együtt leszünk?

Martin ránézett, ő pedig érezte, hogy olvadni kezd. Ezt érezheti egy tábla csoki a napon.

– Öt év múlva – mondta Martin valami imádnivaló hangon.

Kissy beharapta az ajkát, próbált keménynek látszani.

– Hát jó. Hat év múlva.

– Ez a beszéd – felelte Martin. – Akkor tehát gyerekről még hat évig ne essék szó. Milyen szerencse, hogy a korszerű fogamzásgátlási módszerek mellett…

Hirtelen elkapta őt és megcsókolta, ő pedig viszonozta, bár alig bírt a nevethetnékjével. Aztán megérezte a díványt a hátának nyomódni, de nem is bánta. Kényelmesebb így, hogy nem kell tartania a testsúlyát, az ember jobban tud figyelni a csókolózásra, és könnyebb megszabadulni a fölösleges ruhadaraboktól, mint… hé, mi van?

Martin egyszer csak eltávolodott tőle, és fölfedezte a helyén Chantalt.

– Mit… mit művelsz?!

– Amire megkértél – felelte a másik szigorúan. – Döntsétek el végre, ágyba bújtok-e vagy sem, mert már harmadszor választalak szét titeket.

Kissy zavartan felült és ellenőrizte, hogy minden gombja rendesen be van-e gombolva. Hát még ha Chantal tudná, hogy Niala milyen helyzetben választotta szét őket…

Másodikára virradó éjszaka történt. A csapat már lefeküdt, csak ők beszélgettek még Martinnel hármasban, azazhogy Macska nem beszélgetett, az ő ölében aludt. Sok mindenről beszélgettek… egy csomó minden akadt közte, amiről ő soha az életben nem gondolta volna, hogy képes egy fiúval beszélni. De hát Martin nem egy fiú, Martin *a* fiú, az ő fiúja már fél éve. És Niala határozottan megmondta, hogy ezeket a dolgokat muszáj megbeszélni két embernek, előbb vagy utóbb, ha komolyan gondolják. Persze nem azért kerültek szóba, mert Niala ezt mondta, csak úgy egyszerűen szóba kerültek. Még Nialának is igencsak csillogott a szeme, amikor másnap elmondta neki.

Aztán fölkeltek – a nappaliban ültek – és kivitték Macskát a konyhába. Kissy sose fogja elfelejteni, ahogy letette a kis kosárkájába. Nem ébredt föl, csak a fülecskéjét billentette meg álmában. Kissynek olyan érzése támadt, hogy be kellene takarni, de hát nincs takarója, nincs is rá szüksége.

Mintha megbeszélték volna, a kosártól nem visszafelé indultak, hanem a lépcsőhöz. Kissy nem emlékezett rá, hogyan mentek le a lépcsőn, át az edzőtermen és be a hálószobába. Az

egyik pillanatban még Macska fölé hajolt, a másikban pedig Niala hajolt kettejük fölé, és elég bosszúsnak látszott. A két pillanat között merő zűrzavar.

Nialát persze nem az hozta ki a sodrából, ahogyan találta őket, Nialát valószínűleg az se döbbentené meg, ha anyaszült meztelenek lettek volna – amiről szó sincs, ámbár tagadhatatlan, hogy egypár ruhadarabjuk már hiányzott. Nem. Niala azért haragudott, mert szét kellett rebbentenie őket. Hát nem is volt hálás feladat, Martin majdnem megütötte, de szerencsére az utolsó pillanatban észbe kapott. Fölugrott, az ablakhoz ment és felrántotta. A csípős éjszakai levegő egykettőre észre térítette őket.

– Szent ég – mondta később Martin –, sose bocsátottam volna meg magamnak.

– Remélem is – mondta Niala szárazon.

Megállapodtak, hogy nem szólnak a dologról senkinek, és ezentúl jobban vigyáznak. A megállapodás első részét sikerült is betartani…

– Halljuk a hírt – mondta Chantal morcosan.

– Ja igen. Szóval odajött hozzám és megkérdezte: „Ugye te jóban vagy Chantal Vaillant-nal?” Mondtam, igen. „Jár valakivel?” Mondtam, nem. „Szerinted járna velem?” Mondtam, honnét tudjam? „Megkérdeznéd?” Mondtam, meg. Hát ez történt.

Chantal nem értékelte a művészi előadásmódot, ami a lényeg elhagyásával állt elő. Kitört:

– De hát kiről van szó?!

– Mit kapok, ha elárulom? – sandított Martin.

– Életben hagylak!

– Kihagyhatatlan ajánlat. Nos, az illetőnek ugyanaz a családneve, mint jó Angélique-ünknek, bár aligha rokonok.

Chantal kicsit meglepve vonta össze a szemöldökét. Kissy is.

Végül is, gondolta, Paul Clément helyes srác. Az ember fülig szerelmesen is járhat nyitott szemmel, ezt Niala szokta mondani, és Kissy nyitott szemmel járt. Paulnak szőke haja van, gitározik és tud oroszul, mert a nagymamája orosz. Kissy bármikor szívesen járt volna vele, mielőtt összejöttek Martinnel.

– Well, Watson – mondta Chantal olyan hangon, mint Sherlock abban a filmben, amit valamikor láttak –, hát mondd meg neki, hogy lehet szó a dologról.

Ez volt az új év eddigi legfontosabb eseménye. Chantal járni kezdett Paullal. Vaucressonba és Franconville-be nem hozta ki, Beaulieu-be pláne nem, egyelőre megmaradtak a suliba és hazakísérésnél.

Georges még decemberben elintézte, hogy a csapat fölkerüljön egy-egy szolgálati járatra. Ritkán sikerült megszervezni, mert csak akkor működött a dolog, ha pénteken suli után volt még idő elérni a gépet, és vasárnap volt egy másik visszafelé. Nemegyszer előfordult, hogy mehettek volna, de visszajárat csak hétfőn volt, jegyet kellett volna venniük a rendes gépre. Erre pedig nem költhetik az alapítvány pénzét.

A Jerry Alapítványt november végén jegyezték be. Az alapítványtevők megválasztották a kuratóriumot, ami egészen egyszerűen azt jelentette, hogy megbeszélték, kinek van közülük érkezése részt venni az üléseken, persze távközléssel. Ange néni, Blanche, madame Blanchard, monsieur Rochefort és monsieur Vaillant lett a kuratórium. Ange nénit választották elnöknek. Évente kétszer tartanak rendes ülést, rendkívülit pedig amikor kell. Egyet rögtön kellett tartani, amin összeállt a kuratórium és létrehozta az ügyvezető bizottságot. Így hívják hivatalosan a kisegerek csapatát, ügyvezető bizottságnak, az alakuló ülés óta papíron is léteznek. És van költségvetésük.

Az alakuló üléssel végre hozzáférhetővé vált az alapítványtevők tizenkilencezer eurója. Először is kifizették az adósságaikat, Pinek az okostelefonokat, Nimbyéknek és Nialáéknak a bokszzsákokat és egyéb sportfelszerelést, apáéknak pedig Shrekék tiszteletdíját. Az alapítvány bankszámlája az alakuló ülés végére hatezer euróval lett könnyebb.

A Nimbusz–1-eseket nem fizették ki, Niala elintézte egy vállvonással. Végül is nem nagy összeg, darabjáért egy eurót fizetett a vállalkozónak, vagyis Françoise Laval tizennégy éves öccsének, aki értett a famunkákhoz, és a tervrajz félperces tanulmányozása után könnyűszerrel gyártotta őket. Az első sorozat egy tucatból állt, ha netán eltörnének, legyen tartalék, de nem törtek el. Kitűnően működtek, Vanessa személyesen pró-

bált ki minden darabot még a műhelyben, hulladék fadarabokkal lődözött a szemétkosárra, és csak akkor fogadta el a fegyvert, amikor a fadarab a kiszemelt helyen találta el a szemetest.

Hamarosan meglett az első vadászeredménye is. Egy kóbor macska jó ideje hadban állt Mouchiékkal, próbálta megszerezni a kajájukat, abajgatta a kicsiket. Irigyelte tőlük a kényelmes szállást és a jó kosztot. Egy délután Vanessa a teraszra kilépve azt látta, hogy Macska Három – Kissy Macskájának testvére – az almafa egyik ágának végén hasal, öt méter magasban, a kóbor pedig fenyegetően kúszik feléje az ágon.

Vanessa nem sokat teketóriázott. Előkapta Nimbusz–1-esét, betöltött egyet a zsebében hordott apró kavicsokból és belelőtt az ágba, pontosan a kóbor alatt. Az meghökkent, lenézett, aztán Vanessára, amikor az rákiáltott.

– Ez volt a figyelmeztető lövés! Hagyd békén a gyereket és tűnj el innen!

Amikor mindezt elmesélte, Vanessa megesküdött Martin sült krumplijára, hogy a kóbor kandúr megvonta a vállát. Továbbindult a riadt Macska Három felé, úgyhogy Vanessa betárazta a következő kavicsot és megcélozta. A combját, mert ott nem tehet kárt benne, ámbár biztos volt benne, hogy a kóbornak nem lesz mersze följelenteni őt az állatvédőknél. Túl sok volt a rovásán.

A kavics persze talált. A kóbor felüvöltött és lezuhant, Vanessa tisztán látta, hogy még a levegőben elkezd rohanni. Egykettőre a külső falnál termett és fölvágtatott rajta, mint egy légy, csak akkor esett majdnem le, amikor közvetlenül mellette a falnak csapódott a harmadik lövedék.

Többé nem jelentkezett, Vanessa arra tippelt, hogy meg sem állt a vasútállomásig.

Csináltak tagsági igazolványt is. Nimby tervezte, két lapból állt, az egyikre az alapítvány logója került, a másikra a tulajdonos neve, fényképe és az igazolvány sorszáma. Egy papírlapra kinyomtatott hármat, kivágta őket és minden lapot ráragasztott két réteg kartonra. Ezután betette apja kis laminálógépébe, és kapott két csinosan műanyagba burkolt kártyát minden igazolványhoz. Egy piros műbőr lapból kivágott egy kicsivel nagyobb darabot, mint a két kártya, és ráragasztotta őket a belső

oldalára. Így kis piros fedelű igazolványok keletkeztek, amiket ki lehetett nyitni, és belül ott volt a két lap. Ez hatásosabb, mint egy kártyát fölmutatni.

Kissy jót vigyorgott az ötleten, amikor Nimby elmondta. Nemigen hitte, hogy ők ezeket az igazolványokat föl fogják mutatni bárhol is. A shindykre nem ezzel hatnak, másnak meg mindegy, hogy ők kicsodák.

Az igazolványok sorszámai tipikusan Nimby-féle módszerrel készültek. Chantal javasolta, hogy a már megszokott számokat használják, a panzióbeli szobáik számát – azóta is mindig ugyanazokban a szobákban laktak, amikor egy-egy hétvégét Beaulieu-ben töltöttek –, de Nimby azt mondta, nem jó ötlet, az egyjegyű számokból az ellenség megsejti, hogy hányan vannak. Ez olyan képtelen válasz volt, hogy vita nélkül elfogadták. Hiszen éppen az ellenség sose fogja látni az igazolványokat, nem kell tudnia a nevüket, és neki úgyis az számít, hogy hányan vannak ott körülötte, ütésre emelt kézzel.

Úgyhogy a Nimby-sorszámok kerültek az igazolványokra. Ezek úgy keletkeztek, hogy beírta a nicket egy szövegdobozba, és a saját gyártású programocska egyből adta a sorszámot. A program – Nimby magyarázata szerint – átírta a nicket Jerry-morzéba, de pontok helyett nullákat tett, vonalak helyett egyeseket, és minden betű elé egy kettest. Aztán az egészet áttette hármas számrendszerből – az első változatban – tizenhatosba. Azért abba, mert nem akart nagyon hosszú számokat se.

Így az ő nickjének öt betűjéből egy tizennyolc jegyű számsor lett: 210002020012001211. Ezt átszámítva tizenhatosba kijött 1207F669, ez került volna az igazolványára, ha ekkor elkészítik. Nimbyére 10C04E0F. Pi nickje csak három jegyre jött ki, ezt Nimby kevesellte, ezért inkább Pierre-t írt helyette, ezzel már jó nagy lett a sorszám, ADDC6C1F, hiszen a szám mérete a morzekód hosszától függ, és a két R betű négy-négy jegyet számít, a P is hármat. Angélique huszonkilenc jegyű számát viszont a program nem tudta már áttenni tizenhatosba, mert Nimby a PHP beépített függvényét használta, és az nem tud ekkorát, az eredmény nem lehet nyolc jegynél hosszabb. Úgyhogy az Angie-t választotta, bár sose használja ezt a becenevet. Ez már jócskán kifért, 97D998.

Vanessa kipróbálta a programot a Mohival és a Mohameddel, sőt a teljes nevével is, de hát az már ötvennyolc számjegyet adott, persze hogy nem fért ki. Aztán kiderült, hogy a sima Vanessa se fér ki, erre Nimby nekiült és átalakította a programot, beletett valami BC aritmetikát, hogy akármilyen hosszú számokkal boldoguljon, és a Vanessa név tízjegyűnek bizonyult. Erre Nimby azt mondta, jó, akkor használjunk nagyobb alapot: harminchatos számrendszert. Így Vanessa nyolc jegyre jött ki, 7A7E9X80. Angélique kilencre, jó sok betűvel, GVEF00WY7.

– Igazán nem akartam okvetetlenkedni – kérdezte Angélique, amikor megkapta a sorszámát –, de mire jó ez az egész?

– Nagyon egyszerű – felelte Nimby. – Az algoritmus ismerete nélkül lehetetlen ilyen kódokat előállítani. Egy hamis igazolványt tehát könnyedén felismerünk a számáról.

– Miért, mi van abban könnyen felismerhető, hogy ABC999-XYZ?

Nimby nem válaszolt, beírt egy programsort, amiben ott állt ez a kód is. Aztán elindította, és megjelent egy számsor.

– Tessék a kódod hármas számrendszerben – mutatta. – Egyessel kezdődik, holott kettessel kellene. Nézd a ketteseket: egy csomó helyen van belőlük kettő egymás után, holott minden kettes után egy morzebetűnek kell állnia, egyesekből és nullákból. Nézd meg itt és itt, két kettes között öt másmilyen jegy áll, pedig a morzekódok legfeljebb négy jelből állnak. Szóval ebből semmilyen értelmes szöveg nem fog kijönni.

Angélique elképedve hallgatta a magyarázatot.

– Fantasztikus. Sose gondoltam volna.

Kissy a maga részéről egy másik kérdést is föl tudott volna tenni, de nem szólt. Azt a kérdést, hogy ugyan minek ez az egész, amikor egytől egyig személyesen ismerik egymást.

De ez mellékes volt. Az a lényeg, hogy jót játszottak vele, és még inkább az áttérés a harminchatos számrendszerre. Angélique nevéről előbb derült ki, hogy nem fér ki, mint Vanessáéról, de Nimby csak a kislány nevénél döntött úgy, hogy alapot változtat. Angélique-ét inkább lerövidítette. És az arc, amivel Nimby beírta a szövegdobozba, hogy Vanessa…

Hát igen, az emberek sokszor nem oda néznek, ahova kellene. Most az egész csapat a képernyőt figyelte – könnyű volt, Nimby jó nagy betűket használt, hogy messzebbről is olvasható

legyen –, pedig nem az volt a fontos, hogy miből milyen kód jön ki. Az, hogy Nimby milyen arccal írta be Vanessa nevét, meg hogy Vanessának hogy csillogott a szeme, amikor Nimby megmutatta, hogy az Angélique által kiötlött kód nem rejthet valódi szöveget. Az volt az arcán: „Zseniális!”, de nem az ötlet, hanem Nimby. Egyszer majd azt fogja jelenteni ez az arc: „Az én Nimbym zseniális!”

Most még nem az *ő* Nimbyje. De csak idő kérdése.

A télen nem akadt se shindy, se egyéb kaland. December végén a kisebbik Joachim megint verekedésbe keveredett, úgyhogy Mondiot megint beszélt a szüleivel, mint amikor Chantallal megverték a bátyját – de ez a verekedés a kicsik emeletén történt, ők csak utólag hallottak róla. Így a nagyobbik se jelentkezett. Január elején betörtek Nimbyék egyik szomszédjához, de hétköznap délelőtt, amikor ők mind iskolában voltak. A betörőket elfogták, de a rendőrség és nem a kisegerek. Beaulieu-ben zátonyra futott és az oldalára fordult egy motorcsónak, de nem a D’Aubisson lányok szaladtak menteni. Ott se voltak, és nem is kellett menteni. A gazdája kiúszott száz métert a partra, hazament, átöltözött, beevezett a motorosért, amit addigra az emelkedő vízállás szépen leemelt a zátonyról, átült bele, hozzákötötte az evezős csónakot és hazapöfögött. Martin azt mondta, a világ tele van izgalmas dolgokkal, de mindegyik valaki mással történik.

– Hála az égnek – mondta erre Vanessa.

Chantal megértőn rámosolygott. – Neked aztán már kijutott az izgalmakból, igaz-e, kicsim?

Vanessa bólintott, és egy csapásra megeredt a nyelve. Addig alig beszélt a régi életéről, most meg egy óra hosszat mesélt. Vaucressonban voltak, a nappaliban, január közepén.

Kissy csak ült, hallgatta a történeteket, és hálát adott a vakszerencsének, amiért kivezette a kislányt abból az őrült világból. Tulajdonképpen Millet-ék voltak az első megmentői, mert akármilyenek is voltak, legalább egy nyugalmas kisvárosban éltek. Akiknél azelőtt volt, azok a Montmartre-on laktak, de annak a züllött részében, ahol tíz járókelő közül négy bűnöző volt, három drogos, esetleg mind a kettő. Vanessa azért maradt ki mindenből, mert még kicsi volt, hét-nyolc-kilenc éves.

Azazhogy – mindenből azért ő se maradt ki. Volt egy kamaszbanda, ami azzal az ősrégi technikával csinált betöréseket, hogy egy gyerek bemászik az ablakon és kinyitja az ajtót. Háromszor Vanessa volt ez a gyerek, akkor nem így hívták, csúfneve volt, de olyan utálattal mondta, hogy nem kérdezték meg, mi volt a csúfnév. A harmadik betörésnél pontosan lejátszódott a *Twist Olivér*-beli eset: bent a házban elkapták. Egy nagydarab pasas volt, a szájára tette a kezét, hogy ne sikoltson, és megkérdezte, hogy betörni jött-e. Bólintott. Kint vannak-e a társai, akiket be akar engedni. Bólintott. Akkor a pasas azt mondta, ha beengedi őket és nem szól nekik semmit, akkor hagyja elpárologni és később nem emlékszik rá, hogy ő is ott volt. Boldogan beleegyezett. Beengedte a srácokat és elszelelt, de persze így is megtudta, mi történt. A pasas péppé verte a négy srácot, nem ám olyan szelíden, mint ő Sheilát, azokból nem lett ember többé, már csak koldusnak voltak jók. De megúszta, mert elfogadták, hogy önvédelem volt. Vanessa egy hétig reszketett, hogy mi lesz, ha kiderül, hogy ő is ott volt, aztán nem bírta tovább, bevallotta a nevelőanyjának. Ezzel az erővel ott is maradhattál volna, felelte az asszony, annyi történt volna, hogy a rendőrök jól megpofoznak, összeszidnak, aztán hazahoznak, mert még nem vagy büntethető.

Többé nem lehetett bevenni ilyen bulikba. Hónapokkal később egy másik banda zsebeléshez akarta használni, forgalmas helyen egy gyerek hirtelen eléjul, az emberek odaszaladnak segíteni, és a tolongásban nem figyelnek a táskájukra. Visszautasította őket, erre megfenyegették, hogy megverik. Akkor belement, sétálni kezdett az utcán, és a rendőrőrszoba előtt összeesett. Két rendőr fölemelte, bevitték, inni adtak neki. Tíz perc múlva kijött megkérdezni a fiúkat, hogy miért nem zsebelnek már, de a színüket se látta.

Ezen jót nevettek, de azért ott volt bennük, hogy ezt Vanessa csak most, évek múlva fogja föl ilyen vidáman. Akkor alighanem úgy járt-kelt az utcán, hogy bármikor bosszút állhatnak rajta.

Takada-szenszej Millet-ék utcájában lakott, így őt már akkor ismerte meg, amikor Paray-be került. A Montmartre-on csak a nyelve és a lába védte meg, de azzal se rúgott, hanem futott. Futott rendőrök elől, akik okkal vagy ok nélkül üldözték, futott

bűnözők elől, akiknek arra a pár centre fájt a foga, amit csak sejtettek az ő zsebében – ámbár a mai eszével Vanessa gyanította, hogy némelyik mást is akarhatott, de akkor erre nem is gondolt. És futott olyanok elől, akik semmit sem akartak tőle, talán észre se vették, de ijesztőek voltak és ő félt tőlük.

Amikor Vanessa kifogyott a történetekből, csend ereszkedett a kisegerekre. Senki se tudott mit mondani.

– Azt hiszem – szólalt meg végül Pi, jó pár perc után –, nagyon szerencsés volt az a pillanat, amikor beadtad a pályázatot.

– Milyen pályá… ja, a számítógépre? – Vanessa megrázta a fejét. – Nem én voltam. A suli pályázott, én akkor tudtam meg az egészet, amikor kihirdették, hogy tíz hátrányos helyzetű gyerek gépet és netelőfizetést nyert otthonra. És fölolvasták a neveket. Csak hápogni tudtam.

– Hogy csináltad? – érdeklődött Nimby.

Vanessa lelkesen hápogott. Nevettek – Kissynek pedig összevillant a szeme Nialával. Mindketten látták, ahogy azok egymásra néznek, aztán elkapják a tekintetüket.

Kissy később elgondolkodott Vanessa életének nagy változásán. Biztos, hogy a montmartre-i években ő is olyan volt, mint más utcagyerekek, durva és erőszakos. Millet-ék jelentették az ugródeszkát a civilizált életbe, de még mellettük is főleg az öklével kellett boldogulnia, nem válhatott belőle szelíd kislány, aki jól fésülten megy az iskolába. A legnagyobb különbséget alighanem az jelentette, hogy ott valamivel többet járt iskolába. S végül az iskola lökte tovább ezzel a pályázattal, egy olyan különös, véletlen eseménysor felé, amire senki se számíthatott.

Az első és legfontosabb véletlen az volt, hogy rátalált a Kölyökklubra, mégpedig abban az időszakban, amikor ők is. A második véletlen volt Sheila. Megeshetett volna, hogy akár Mohi, akár Kissy, akár Sheila egy másik chatoldalt választ, és máris elmarad a nagy kaland. Vagy az is megtörténhetett volna, hogy Mohi éppen azon a bizonyos napon nem lép be a klubba, hanem például focizni megy, és kimarad az egészből. Rengeteget veszítettek volna, nélküle a Jerry nem lenne az, ami. Azazhogy egyáltalán létre se jött volna, hiszen éppen Mohinak támadt az az ötlete még a legeslegelső franconville-i találkozón, hogy üldözni kell a shindyket. De ennél is fontosabb, hogy ha

nincs online azon a délutánon, akkor nem ismerik meg, nem lesz tagja a csapatuknak és nem indul el a nagy változás felé.

A következő szerencsés véletlen alighanem az a kutyaeset az amerikai rokonnál, vagy a rokon üzletfelénél, már nem emlékszik. Annak köszönhetik a beaulieu-i nyaralást. Biztos lett volna enélkül is, de máskor, tehát másképpen. Az is lehet, hogy tavaly el se jutnak Nialáékhoz, csak idén nyáron, és akkor teljesen más lett volna minden.

Mert ott volt a következő szerencsés véletlen: hogy éppen D'Aubissonék hívták meg a csapatot. Mert lehettek volna mondjuk Lavalék is, akik bizonyára nagyon barátságosak lettek volna velük, de eszükbe se jutott volna örökbe fogadni. Márpedig ha Niala nem kavarodik meg a nyáron és nem kezd motoszkálni benne tudat alatt, hogy Mohinak náluk lenne a helye, akkor Millet aljassága után a kisegerek egy ideig kézről kézre adják, aztán mehet az intézetbe vagy csövezni.

Aztán ott volt még Monte-Carlo. Első véletlen: hogy D'Aubissonék pont a Côte-d'Azurön élnek. Lakhatnának mondjuk Deauville-ban is, az is klassz hely, de onnan az ember nem ugrik el Monacóba. Második véletlen: a döbbenetes rulettnyeremény, kétszer egymás után magányos számra, miközben másodjára nem is akart tenni, csak Pi figyelmetlenül szedte föl a zsetonokat. Harmincas és huszonhetes. És ebből lett az a meseszép ruha, amivel Mohi – Kissy biztos volt benne – végképp rabul ejtette a D'Aubisson család szívét, főleg Blanche-ét. Azóta százszor is megnézte a felvételt. Tisztán hallható Blanche hangja, amint azt mondja: „Elbűvölő." Biztos, hogy a ruha nélkül is örökbe fogadták volna, akkor is, ha a Niala választotta blúzban és nadrágban megy velük. De száz dolgot mutatott meg nekik Mohi azon az estén.

Megmutatta, hogy tud gyönyörű lenni. Aznap este ő volt a legszebb lány az egész csillogó partvidéken. Megmutatta, hogy van ízlése; elvégre ő választotta a ruhát. Megmutatta, hogy tud egy ilyen ruhát viselni is – mert nem könnyű, ezt ő jól tudja, de Mohinak mintha vele született érzéke lenne hozzá. Megmutatta, hogy ért a drámai hatáskeltéshez és fantasztikusan jól konspirál. Még azt is megcsinálta, hogy kelletlen arccal bevitte a blúzt és a nadrágot a fürdőszobába, miközben a muszlinruha szépen összecsavarva ott rejtőzött az övtáskájában, övvel, haj-

pánttal, cipőkkel, fehérneművel együtt. Az előrelátásáról is tanúbizonyságot tett, amikor olyan anyagot választott, ami nem gyűrődik, elhozhatta az övtáskában. Kissynek egy Mel Gibson-film jutott eszébe, amikor egy vagyont érő pókerparti végén felhúzza azt az egyetlen lapot, ami eldönti a játszma sorsát, és amikor megnézi, egy pillanatra lesújtott arcot vág, hogy a közönség felhörrenjen: veszített. Aztán az asztalra dobja a lapot, és az a nyerő kártya. Ilyet csinált Mohi, amikor fölvette a székről a Niala választotta ruhákat; a közönség már azt hitte, hogy veszített, aztán az asztalra dobta a muszlinruhát. Mindez nem maradt hatástalan, belopta vele magát Blanche-ék szívébe, és megmutatta, hogy nagyon is odaillik közéjük, bármennyire más a közeg, ahonnan jött.

A következő véletlen eseménysorozat: Sylvie. Hogy pont meglátták a strandon, annyi ember között, és gyanút fogtak. Hogy Françoise pont megtalálta a fészer kulcsát, sőt hogy pont azt bérelte ki, amelyiknek a lány ismeri a kulcsát. Hogy pont aznap mentek föl a hegyre. S végül hogy Sylvie-nek sikerült kitörni a fészerből, hogy nem botlott meg a küszöbnél, hogy Mohi volt az, aki utolérte, és hogy pont úgy esett, hogy beverje a fejét.

Ez a tömérdek véletlen vezetett Mohi agyrázkódásához, ami úgyszintén fontos szerepet játszott sorsának alakulásában. Anya mondta már évekkel ezelőtt, hogy az ember akkor szeret meg igazán egy gyereket, amikor aggódik érte. Neki először csak egy kisbabája volt, értékes, újszerű holmi, de nem több – amíg pár hónapos korában meg nem betegedett. Súlyosan, élet-halál között lebegett, anya így élte meg, pedig csak egy kis hőemelkedés volt.

Blanche egy történelmi korszakon át ült a beteg Mohi mellett a kórházban. Ráadásul orvos, ha nem is ez a szakterülete, pontosan tudja, milyen veszélyei vannak az efféle sérülésnek. Hát hogyne aggódott volna. És az aggódásból születik a szeretet.

Tulajdonképpen két szemétládának köszönhető, hogy Mohi hányatott kis élete lezárult, s megszülethetett Vanessa. De aligha fog nekik bárki is köszönetet mondani.

Azért igazából nem is bánták, hogy a télen nem akadt új shindyjük. Jobb az ilyesmi nyáron, amikor nem fagy az ember karikába leselkedés közben, és vékony nadrágban meg könnyű ci-

pőben sokkal könnyebb a shindyt úgy fültövön rúgni, hogy háromszor körbepörögjön a feje.

Ez a gyengéd megfogalmazás persze Vanessától származott, aki január vége felé már igencsak szomjazta a shindyvért. A bokszzsákoknak volt mit kiállniuk, főleg a beaulieu-inek, amit a panzió egyik melléképületében állítottak föl, de a vaucressoninak és a franconville-inek is.

Azért verekedhetett rajtuk kívül másokkal is, január második hétvégéjén, amikor összetűzésük volt a rendőrséggel.

Maga Vanessa jelentette be. Megállt a terem közepén – hatalmas edzőterem volt, nem olyan kicsike, mint az övék –, és kihirdette: – Most pedig összetűzésem lesz a rendőrséggel. Rengeteg mindent követtem el, de csak az ügyvédem jelenlétében vagyok hajlandó nyilatkozni. Ahhoz viszont előbb le kell tartóztatniuk. Rajta!

A rendőrök nevettek és szép sorban megverekedtek vele. Nyolcat padlóra küldött, négyen viszont legyőzték. Fantasztikus eredmény az erőviszonyokhoz képest. És persze ezek nem átlagrendőrök voltak, hanem Nizza, Villefranche, Beaulieu és környékük legjobb harcművészei.

Mostanra sikerült megszervezni azt a bemutatót, amit Mohi még a nyáron ígért meg Dubois őrmesternek félig komolyan. Az őrmester is ott volt, csak a nézők között persze, de nagyon sokat tanult, mint mondta. Mert Vanessa tudományos előadást is tartott. A rendőrcsapat legjobbját használva szemléltető eszköznek, részletes magyarázatokkal bemutatta, hogyan verekszik egy felnőttel. Az embernek tudnia kell, mik az előnyei s mik a hátrányai. Az ő előnyei: a kisebb testmagassága és a gyorsabb mozgása. A hátrányai: a kisebb testmagassága és ereje.

A magasságkülönbség akkor hátrány, amikor támad: magasra kell ütni és rúgni, ami nem könnyű. Viszont előny, amikor védekezik: az ellenfél csak a fejét tudja könnyen elérni, minden máshoz mélyre kell hajolnia, a fejét meg az ember könnyen megvédi.

Bemutatta azt a trükköt is, amit a kisegerek együtt fejlesztettek ki, és a *favágás* nevet adták neki. Főleg magas férfiaknál lehet hasznos. A gyerek nagyon magasra rúg egyet, az egyenesen álló férfi mellére vagy akár arcára, ha eléri, de ehhez olyan ma-

gasra kell emelnie a lábát, hogy hanyatt esik. A férfi közelebb lép, ekkor a gyerek megfordul, fejjel a férfi felé, és kirántja alóla a lábát. Ez nagyon nehéz, hiszen a férfi talpát annak teljes súlya tapasztja a földhöz, ráadásul nagyon gyorsan kell csinálni, mert ha rájön, hogy a gyerek mit akar, akkor belerúg vagy rálép. De meg lehet csinálni, és ha sikerül, akkor a gyerek nyert. De nagyon nyert, mert ennek gerinc- vagy koponyaalapi törés is lehet a vége. Egy Vanessa méretű gyereknek hanyattesni nem nagy dolog, főleg ha számít rá. Egy magas férfinak életveszélyes.

Erről is beszélgettek, nem is egyszer. Persze borzasztó lenne megölni valakit, nemhogy saját kezűleg, még úgy is, ha magától esik el. De a kisegerek sose támadnak, csak védekeznek vagy más gyerekeket védenek meg. Aki összeakad velük, maga kereste a bajt. És igazán nem babra megy a játék. Elolvastak mindent, amit az ismert esetekről tudni lehetett, Dutroux áldozatairól, Natascha Kampusch szenvedéseiről – és eldöntötték, hogy ők nem fognak így járni, de más gyerek se, akinek a sorsába beleszólásuk van.

Igen, Vanessát egy véletlensorozat sodorta oda, ahol most van. De ő is megtett mindent, hogy segítsen a véletlennek.

Amióta néhány hetenként megfordulnak Beaulieu-ben, sokat hallanak Vanessáról az ottaniaktól. És csak jót. Kissy leginkább az öregek véleményéből szűrte le, hogy Vanessa közszeretetnek örvend, mert az ő tetszésüket egy gyerek nem egykönnyen nyeri meg. Egyik alkalommal például Parmentier úrral futott össze, aki annak idején Vanessa vizsgaanyaga volt Nialánál. Egyfelé vitt az útjuk, elbeszélgettek. Gyakorlatilag végig Vanessáról, hiszen ő volt az újdonság, a különlegesség. Az öregúr – Kissy nem emlékezett a keresztnevére – kerek perec azt mondta:

– Rendes gyerek ez a ti Vanessátok. Amikor hallottam, milyen élete volt, gyanakodtam kicsit, megmondom őszintén. Az ilyen gyerekek romlottak már, nem tisztelnek semmit, csak a baj van velük. Hát ez nem ilyen gyerek. Kedves, udvarias. Rá szoktam nézni a házra most, hogy Marie odavan, de nincs mit beleszólnom. A kislány mindent elintéz. Nem tudom, hol szokta a munkát, Blanche mondta, hogy nem olyan helyen élt, ahol hozzászoktatták volna, de úgy még nem ment el a kapum előtt,

ha kint voltam éppen és csináltam valamit, hogy meg ne kérdezte volna, ne segítsen. – Kissy ezt úgy értelmezte, hogy iskolából jövet, mert odafelé nyilván nem ért rá. De lehet, hogy reggel az öregúr mást szokott csinálni, nem a kertben dolgozik. – Úgyhogy én azt mondom, jó, hogy idekerült.

Mindezt persze nem így mondta az öreg, ez Kissy hevenyészett fordítása. Mert Parmentier úr valami olyan kiejtéssel beszélt, amit még az átlagos provanszálnál is nehezebb volt megérteni, neki legalábbis. Vanessának nem, jó párszor előfordult, hogy összeakadtak az öreggel, és vidáman elbeszélgetett vele, úgy pergett a nyelve, mintha világéletében így beszélt volna. Kissy csak a fejét kapkodta, ilyenkor Vanessa beszédéből se értett többet, mint az öregúréból.

Egy másik, akinek Kissy odafigyelt a véleményére, Vanessa osztályfőnöke volt. Madame Darcynak hívták. Igazán közelről szemlélhette Vanessát, mert nemcsak vezette az osztályt és matematikát meg fizikát tanított, hanem a panzió mellett lakott és persze rokona volt Blanche-nak. Vanessa el is magyarázta, hogy milyen rokona, de túl bonyolult volt. Nyáron nem találkoztak vele, külföldön volt, de azóta összeismerkedtek, és csupa jót mondott Vanessáról.

A tanulmányi eredményeiről persze nem. De egyetért az igazgatóval, az idei jegyein nem érdemes sokat töprengeni, olyanok lesznek, amilyenek. A félévi értékelése mindenesetre csapnivaló lett, olyannyira, hogy az igazgató fölvetette, hogy kihagyhatna egy évet. Azalatt utolérné magát és már könnyebben boldogulna. De amikor ezt javasolta, akkor pár napig nem ért rá, aztán Blanche konferenciára jött Párizsba, végül abban maradtak, hogy a januárt még kivárják, aztán összeülnek és megbeszélik.

D'Aubissonék, az igazgató és az osztályfőnök január harmincegyedikén, csütörtökön ültek össze, hogy megbeszéljék Vanessa továbbhaladását. Ezért Niala, aki éppen akkor ügyeletes volt a Cirruson, átkapcsolta a riasztásokat Kissyhez.

Kissy éppen bevásárolt, a csapat náluk lesz a hétvégén, két napra szokta elosztani a bevásárlást, hogy ne kelljen annyit cipelni.

A pénztárnál volt éppen, amikor megszólalt a telefon. Belmondo egyik filmjének, *A profi*nak a zenéje. Ez a Cirrus. Gon-

dolkodás nélkül kihangosítóval vette föl, úgyse ért belőle senki semmit.

A pénztárosnő és a többi vevő értetlenül bámult a lányra, akinek eszeveszetten csipog a telefonja, ő pedig a vásárolt holmik rakosgatása közben egyszer csak falfehér lesz, és szélsebesen kezd járni a keze.

Alig várta, hogy kikerüljön a pénztárból. Mindent bedobált a táskájába és kivágtatott, a kocsit is odabent hagyta, pedig mindig rendesen visszaviszi a helyére. Majd valaki kiveszi belőle az érmét, őt nem érdekelte. Nem állhatott le az üzletnél vacakolni a telefonnal, csupa fagyasztott holmit vett. Hazarohant, a garázson át ment be a házba, a táska tartalmát két markolással benyomta a mélyhűtőbe, azzal le a Jerry-terembe. A gép egy gombnyomásra feléledt, s ő rohant a szerverre.

– Françoise? – jött egy hang az ajtóból.

Odakapta a fejét, de csak egy pillanatra. – Nahát, anya, te már itthon vagy?

– Hamarabb szabadultam. Mi történt? Úgy vágtázol, mint egy megvadult paripa.

– Shindynk van, anya! A pénztárnál hívott a Cirrus… rettenetes dolgokat mondott. Három kiloshindy pár perc alatt!

– Lehet, hogy csak programhiba.

– Kizárt dolog, Maszaték tudják, hogy ekkora hibát nem csinálhatnak, az életükkel fizetnének érte.

Anya nevetett.

– Akkor értékelési hiba. Hiszen tudod, hogy még tesztelés alatt van a rendszer.

– Nem, anya. Nézd, itt az adatlap. Egy csomó faktor az egekbe ugrott. Hol van a tele…

De már a kezében is volt, ott lógott az övén. Benyomta a kettest és várt.

– Nimby, három kiloshindynk van! – szólt bele köszönés nélkül, amint meghallotta a fiú hangját.

– Nocsak!

Nimby hangja némi utcazaj közül jött, hallhatóan éppen mászkál valahol.

– Be tudsz lépni?

– Nyilván. Mi a száma?

– Charlie India Echo November.
– Vettem, Charlie India Echo November. Pillanat.
– Ez mi volt? – kérdezte anya.
– A felhasználó sorszáma – mutatta a képernyőn a 3950-es számot. – Nemrég kitaláltuk, hogy a számokat is lehet betűkkel kódolni, így egyértelműbb, mint a rövid számnevek, főleg telefonban. Egytől kilencig az ábécé első kilenc betűje, N pedig a nulla.
– Ötletes…
– Szent merevlemez! – csattant föl Nimby a telefonban. – Ez borzalmas. Kissy, szupershindynk van! Azonnal riassz mindenkit! Te hol vagy?
– Vilmánál. És te?
– Sajnos messze Fréditől. Titátá, tá, titá, titátiti. Azt hiszem, fölhívom Három-tizennégyet, értem tud-e jönni. Szerintem itt jár a közelben. Apával jöttem, de neki még dolga van. Házibuli, vége.
– Sophie Marceau, vége – felelte Kissy, és letette. Kattintott párat a Cirrus képernyőjén, és a riasztás azonnal kiment minden kisegérnek.

A Jerry Alapítvány és a Százas harca január harmincegyedikén, tizenhét óra huszonöt perckor kezdődött. Ekkor csörrent meg Kissy telefonja. Alig húsz perccel később hívta Nimbyt, és még nem volt tizenhét ötven, amikor a többiek is megkapták a riasztást.
Nimby a Pont Neuf tövében sétálgatott.
Niala és Vanessa az iskolában ült, az igazgatói irodában. Egyszerre szólalt meg a telefonjukból *A profi* zenéje, egyszerre nyúltak oda, hogy elhallgattassák, aztán összenéztek. Egy szemvillanással megbeszélték. Niala a piros gombot nyomta meg, Vanessa viszont a kihangosítót. Döbbenten hallgatták a csipogást. Az igazgató és az osztályfőnök nemkülönben, csak egész más okból. A D’Aubisson házaspár türelmesen várakozott. Ők nem értették olyan jól a Jerry-morzét, ez túl gyors volt nekik.
Amikor véget ért az üzenet, a lányok néhány kézmozdulattal megbeszélték, hogy ott a csapat többi része, ők amúgy is messze vannak, szépen befejezik a megbeszélést. Vanessa tehát be-

nyomta a telefonon a négyest, és amikor Kissy fölvette, elmondta neki ugyanezt. Élőszóval, de X-kódban, csupa Indiával meg Alphával. Aztán letette és rámosolygott a két döbbent pedagógusra:

– Folytathatjuk.

Pi éppen hazaindult a Descartes-ról, amikor befutott a Cirrus hívása. Mielőtt eldönthette volna, mit tegyen, megint csörgött a telefon, Nimby kérdezte, hol van.

– Az Odéonnál – felelte.

– El tudsz jönni értem? A Pont Neufnél vagyok a túlparton.

– Megoldom – dünnyögte Pi, és kacskaringózni kezdett a belváros egyirányú utcáinak szövevényében.

Angélique nem értesült semmiről. Gyakorlaton volt a csillagvizsgálóban, ahol ki kellett kapcsolnia a telefonját.

Martin az anyját kísérte el bevásárolni. Amikor meghallgatta az üzenetet, fölhívta Kissyt, de foglalt volt, éppen akkor beszélt Vanessával. Kicsit várt, hogy újra próbálkozhasson.

Chantalnak Paullal volt találkája a házuk közelében. Éppen odaért a fiúhoz, még köszönésre se jutott idejük, amikor megszólalt a telefon. Akárcsak a beaulieu-iek, ők is más-más okból hallgatták döbbenten a csipogást. Aztán Chantal is hívta Kissyt, de foglalt volt. Pi is. Chantal dühösen meredt a telefonra, aztán leült egy padra, helyet mutatott Paulnak maga mellett, és belépett a Cirrusra.

Negyedórán belül együtt volt a csapat öt tagja, ha csak virtuálisan is. Pi hazavitte Nimbyt magához, Martin és Chantal Neuilly két pontjáról csatlakozott. A Vilma HQ-n Kissy próbált minél többfelé figyelni egyszerre. Anya próbált neki segíteni, de nem értett a rendszerükhöz, menet közben tanulta.

A 3950-es felhasználó a Nero nicket használta. Húsz percig folytatott magánbeszélgetést a 3066-ossal, aki Trixie néven lépett be. Trixie csak pár hete járt a klubba, tizenkét éves lánynak mondta magát, és még nem kapott rossz pontokat a Cumulustól. Nero tizennégy éves fiú volt, de ezt egy pillanatig se hitték el.

A beszélgetés negyedik percében kezdtek gyűlni Nero pontjai. Nimby kiemelte a beszélgetést a programozók titkosított logjából. Nero elég rámenősen szóba hozta a szexet, faggatta

Trixie-t mindenféléről. Amikor megtudta, hogy Trixie jár valakivel, rögtön nekiállt rádumálni, hogy bújjon ágyba a fiúval, és csináljanak képeket. Meg is mutatta, hogy milyeneket, küldött neki nyolc képet. Azt nem lehetett tudni, hogy mi van a képeken, mert a Cumulus a felhasználók egymásnak küldött file-jait nem kapja meg, csak a nevüket látja. A nevek csupa számjegyből álltak, így ez nem adott támpontot. De Nimby kijelentette, hogy a képekkel kapcsolatban csak egy kérdés van nyitva, az, hogy felnőtteket vagy gyerekeket ábrázolnak. Előbbi esetben csak megrontás történt, az is csak akkor, ha Trixie tényleg gyerek; utóbbiban sokkal súlyosabb a helyzet. Mert a képek szereplői holtbiztos nem sakkoznak.

A következő lépés Nero lenyomozása volt. Nimby nagy meglepetésére egy görögországi szerverről érkezett.

Már azon tanakodtak, hogyan lépjenek kapcsolatba a görög rendőrséggel, amikor megint riasztott a Cirrus, alig egy órával az első után. Ismét a 3950-es felhasználó, de most Porto néven, egészen más IP-címről. Nimby lenyomozta – Olaszországban volt!

– Hamis IP-címet használ – állapította meg Nimby. – Akárhol lehet. Így soha nem kapjuk el.

Ezúttal egy Benji nevű tizenhárom éves fiút próbált rávenni, hogy feküdjön le a barátnőjével és csináljanak képeket. Pénzt is ígért értük; nyilván Trixie-nek is ígért volna, de az kilépett. Benji nem reagált az ajánlatra, Nimby ellenőrizte – ő is kilépett. Pár perc után a 3950-es is rájöhetett erre, mert távozott.

Ekkor jelentkezett be a Béni HQ, teljes létszámban, Blancheék is ott voltak, tudni akarták, mi történt. Chantal foglalta nekik össze. Ő időközben hazament, de Pault se hagyta faképnél, a fiú is ment vele.

– 3950? – kérdezte Niala.

– Igen, Charlie India Echo November.

– Vagyis *cien,* mint spanyolul a száz – mondta Niala. – Igen, már én is látom. Ejha! Százas barátunk szép pontszámot hozott össze!

Így kapta meg a Százas a fedőnevét. Jó pár fedőnév keletkezett az utóbbi időben, például a három bázis is kapott, a kezdőbetűjük alapján. Franconville, Beaulieu, Vaucresson – Frédi, Béni, Vilma. A csapat tagjainak is lett fedőneve. Pi és Nimby

lett Asterix és Obelix, egy magas pasi meg egy alacsony. Az ő fedőneve Jerry, mert ő adta ezt a nevet az alapítványnak, és Martin ennek megfelelően Tom. Vanessa és Niala: Pif és Hercules. Chantal Tintin, Angélique pedig Maci Laci. Ange néninek két fedőneve van. Az egyik Joss, ez mint magánembert jelöli, *A profi* után, ahol Belmondónak Joss Beaumont volt a neve – Ange néni is Beaumont, így kapta. A másik fedőnév George Bush, illetve a mindenkori amerikai elnök neve, ez jelöli a mindenkori kuratóriumi elnököt.

Azt még nem nagyon lehetett tudni, hogy a fedőneveket mikor és mire fogják használni, de jó, ha vannak. Egyelőre a három bázisét használták leginkább.

Blanchard úr hamarosan végzett üzleti ügyeivel és hazafelé menet fölvette Nimbyt. Addigra döntésre jutottak: Pi felhívta Messier urat. A Kölyökklub guruja teljesen ledöbbent a Százas miatt, de amiatt is, hogy a Jerry archiválja a beszélgetéseket, holott megmondták, hogy nem teszik.

– Csak hibakeresési célból archiváltunk, Messier úr – mondta Pi –, de örüljön neki, hogy megtettük. A Százas feltehetően két gyereket zaklatott ma önöknél. Ha csak egy szülő odanézett a képernyőre a megfelelő pillanatban, akkor ön még ma este számíthat rendőri megkeresésre, pár héten belül polgári perre vagy mindkettőre. És mivel önök nem archiválnak, csak a mi logunk segítségével bizonyíthatja, hogy a cég nem tehetett a dologról. Együttműködünk, Messier úr?

Csend, aztán egy sóhaj a telefonban. Kissy vigyorgott.

– Mit akarnak, mit tegyek? – kérdezte végül a guru.

– Először is – vágta rá Niala – tudnunk kell, hogy mi volt a képeken. Archiválják önök a felhasználók egymásnak küldött képeit?

– Nem – mondta Messier. – Pontosabban van egy puffertár a szerveren, ahonnan egy ideig még visszanyerhető. Hogy meddig, az attól függ, hogy mennyi adatot küldenek. Most mindenesetre kikapcsoltam a file-küldési szolgáltatást, innentől nem íródik a puffer. De szükségem van a küldés pontos időpontjára.

Pi átküldte neki az adatokat. Jó pár perc múlva szólalt meg Messier hangja. Alig talált szavakat dühében.

– Ez… ez a legfelháborítóbb…

– Valami konkrétabb? – kérdezte Niala.
– Nem vagyok hajlandó megmondani.
A következő megszólaló hangján érződött, hogy a jól ismert vanessai vigyor ül az arcán.
– Azért valami infót mégis, ha lenne szíves, Messier úr! Pornográf tartalmúak?
– Igen!
– Gyerekek vannak rajtuk?
– Igen!
– És felnőttek is?
– Igen!
– No, idáig már legalább eljutottunk – nyugtázta Vanessa.
– A következő kérdés – szólalt meg Nimby, aki ekkor az autóban ült –, hogy mi legyen a képekkel.
– Át kell adnom őket a rendőrségnek – mondta Messier letörten.
– Egyetértek – felelte Pi. – És feljelentést kell tennie ismeretlen tettes ellen, gyermekpornográfia terjesztése miatt.
Így kezdődött harcuk a Százas ellen. De a shindy három napig nem jelentkezett.

Shreknek és Maszatnak semmilyen ötlete nem volt, hogy miképpen juthatnának hozzá a Százas valódi IP-címéhez.
– Valamit pedig ki kell találnunk – mondta Jean-Pierre. – Gondolkodjatok!
– Nem egyszerű ez, főnököm – rázta a fejét Maszat, ki tudja, hol levő otthonában. – Az anonim IP-proxynak dunsztja sincsen, hogy ki honnan jön. Azért anonim. Szólhatsz a kínaiaknak, hogy keressék meg a proxy gizdáját, de ha azok esetleg meg is teszik, akkor sincs belőle vajas kenyered. A gizda széttárja a mancsát, nem tudom, mondja, persze azt is kínaiul, és ezzel lejátszottál.
– Akkor is ki kell találnunk valamit – vetette hátra magát Jean-Pierre dühösen a székében.
– Öreg – mondta Shrek –, ha csak krumplid van otthon, ne akarj hambucit csinálni. Azt nézd inkább, hogy a krumplival mihez tudsz kezdeni.
– Megsüthetem – csúszott ki Kissy száján.

– Ez az – bólintott Shrek. – A kislány kész konyhatündér. Szóval a krumpliból kell kiindulni. Mármost ugye jelen esetben a krumplit mi szállítottuk Maszattal.
– Fenét – mondta Jacques. – Nem a ti szoftveretek a krumpli, hanem a Százast tartalmazó infóközeg. Az a nyersanyag.
– Jó – vágta rá Jean-Pierre türelmetlenül –, hát legyen az a krumpli, bánom is én. De mire megyünk ezzel?
– Csigavér, tábornokom – mondta Maszat.
– Már kértelek, hogy ne szólíts tábornoknak.
– Szóval, tábornokom – folytatta Maszat, ügyet sem vetve a közbeszólásra –, adott a szitu. Fószer belép szerverre, van róla egy értéktelen sütink, egy éppoly értéktelen IP-címünk és ami még lejön a protin. Első körben nézzük meg, mit tudunk ebből kihozni. Például jó lenne kicsippenteni fószert, mielőtt letámadja új gyereket. Értem? Nézzétek meg a proti doksiját.
Kissynek elkalandoztak a gondolatai, ő nem nyitotta ki a HTTP protokoll dokumentációját. A négy férfit nézte a Skypeon.
Jean-Pierre Leblanc volt a számítástechnikus rendőr hadnagy, aki a lille-i esetnél kijött Franconville-be és intézkedett. Alig öt percet töltött ott, megnézte a bizonyítékot, kitette pendrive-ra, szólt a járőröknek, hogy leléphetnek, és már csak az ajtóból intett vissza.
Most, a Százas-ügyben már nem sietett ennyire. Vasárnap délelőtt volt, de Jacques telefonjára azonnal berohant az irodájába és összehívta ezt a meddőnek tűnő tanácskozást.
Jacques a Kölyökklub főguruja, eddig Messier úrnak szólították, csak ezen a tanácskozáson tegeződtek össze. Ő is a saját irodájában volt.
Maszatnak és Shreknek nem volt irodája, ők mindketten a lakásukból skype-oltak. Egy szóval sem kifogásolták a dolgot, pedig mondhatták volna, hogy ők egy szoftvercég, akik kaptak egy megrendelést, az árut leszállították, az ellenértéket megkapták, az adóbevallásukban majd feltüntetik, ennél többet nem tehetnek. Nem. Itt ülnek és agyalnak velük, már egy órája.
A kisegerek Vaucressonban töltötték a hétvégét, a szokásos felkészülési programmal. Aztán befutott a Százas, megint új nickről, sőt új regisztrációval, nem is a 3950-es felhasználó volt, hanem a 3987-es. Charlie India Hotel Golf. Semmilyen

azonosító nem volt, amiről tudni lehetett volna, hogy ő az, csak a tevékenységéről. Egy tizenegy éves lányt akart rádumálni, hogy a szomszéd fiúval csináljanak magukról képeket, és küldött neki hatot. Jean-Pierre semmit se volt hajlandó mondani a képek tartalmáról, csak annyit jegyzett meg, hogy egy csoport utánajár, kik lehetnek rajtuk, hátha ezen a vonalon eljutnak valamerre. Úgyse fognak, gondolta Kissy. A Százas nem hülye, hogy a szomszédja gyerekeit ábrázoló képeket küldözgessen.

Kissy hallatlanul büszke volt magukra. A Százas elfogására indított hadjárat kiindulópontja az ő Cirrusuk. Vasárnap délután Maszat belépett egy rendőrségi szerverre és installált még egy példányt. Jean-Pierre semmit sem akart a véletlenre bízni, hiába van a Jerrynek három különböző városban szervere, ezek mégiscsak közönséges otthoni számítógépek, még szünetmentes áramforrásra sincsenek kötve. Nimby közölte, hogy ez csak holnapig van így, holnap megveszi a tápokat. Jean-Pierre azt mondta, jó, de ő akkor is akar egy Cirrust a rendőrség egyik jól bebiztosított gépére. Persze Maszat a Cumulust is fölrakta, a két program csak együtt működőképes. Arra számítanak, hogy a Százas legközelebb is teljesen új, nulla pontos felhasználóként lép be, ezért betettek egy külön figyelőmodult az ilyenekre. Aki egészen új felhasználóként csatlakozik, azt ez a modul figyeli majd. Ha az első *session,* vagyis kölyökklubi tartózkodás alatt privát ablakba hív valakit, a modul fölteszi a gyanúsak listájára. Ha bárki, aki ezen a listán van, utalást tesz a szexre, a modul azonnal riaszt, holott a Cumulus rendes értékelésében az illető még csak egy-két centishindys libidófaktorra tett szert. Ha képet is küld egy ilyen gyanús, a modul szintén riaszt.

A riasztás módja is speciális. Nemcsak a rendes Jerry-telefon megy ki, hanem a Kölyökklub szervere és Jean-Pierre mobilja is kap értesítést. A rendőr persze nem morzét, csak egy néma hívást, de betette a számot a telefonba, és ha onnan hívják, tudja, mi az ábra.

A Kölyökklub szerverére Jacques írt egy külön programot. A Cirrusnak le kell töltenie egy külön erre a célra bevezetett webcímet, amiben szerepel a gyanús felhasználó nickje és IP-címe. Ha ezt a címet kérik tőle, akkor a klub gépe letiltja az illetőnél a képküldést. A képeket elfogadja, de nem továbbítja a címzett-

nek. A Százas majd bosszankodik a szerver működésképtelensége miatt és valószínűleg kilép. A képeket persze a szerver kimenti és emailben elküldi a gyermekvédelmi osztály egyik századosának, aki megnézi őket, és ha tényleg szexképek, akkor beteszi a Százas dossziéjába.

De ez még csak az első lépés. A Cirrusnak egy további riasztást is kell küldenie, de ehhez Jean-Pierre előbb elbúcsúzott tőlük és kocsiba ült.

Este kilenckor csengett a mobil, ők éppen vacsoráztak. Négyesben, anya egyik kolléganője jött át, megbeszélni a parti részleteit, és ott maradt vacsorára. A kisegerek már egy órája hazamentek.

Kicsit megkésve rendezik a házszentelőt, de csak mostanra adódott olyan hétvége, hogy apa is, anya is meg a meghívandók legfontosabbjai is ráérnek. Jövő szombaton, ha minden jól megy.

Automatikusan kihangosítva vette föl, már ráállt a keze.

– Szia, itt Jean-Pierre.

– Szia, mondd!

– Van egy helyszínem, ahova ki kell mennem. Be tudnál tenni pár adatot a Cirrusba?

– Persze, magnóra beszélsz, mondd csak!

– A címet majd átküldöm SMS-ben. Az a lényeg, hogy ha a Százas-modul beriaszt, akkor meg kell hívni a hamis IP-vel paraméterként. Beszéltem az Orange-zsal, összedobtak egy kis programot. Ha elindítod, leköveti neked az ipsét, valami spéci eljárással. Állítólag a localhostig visszamegy.

– Teszteltétek? – kérdezte Kissy.

– Hogy teszteltük volna a Százas nélkül?

– Hülye vagy, tábornokom – fortyant föl Kissy. Tényleg mérges volt, hiszen ez a világ legegyszerűbb dolga. – Regeljetek be ugyanahhoz az IP-álcázóhoz és követtessétek le magatokat. Állítólag ti vagytok a profik, én mondjam meg?

Csend a telefonban. Aztán kényszeredetten:

– Szemtelen vagy, de van mire szemtelennek lenned. Jó, odacsörgök a fejnek, de nem tudom, mikor csinálja meg. Egyelőre bízzunk benne, hogy érti a dolgát, úgyhogy etesd meg a Cirrusszal, jó?

– Jó, csak előbb magamat is megetetem. Ma már úgyse fog betoppanni.

– Világos. Szia!

– Szia – tette le Kissy a telefont. Ahogy vissza akarta tenni az övére, akkor figyelt föl Yvette arcára. A nő olyan döbbenettel ült vele szemben, hogy majdnem elnevette magát.

– Semmi gond, Yvette – mondta anya. – A lányom még vacsora közben is dolgozik; azt hiszem, tőlünk örökölte.

– Dolgozik… – suttogta Yvette. – Mit?

– Shindyre vadászik – felelte apa a legtermészetesebb hangon.

Erre már tényleg elnevették magukat. Apa úgy mondta, mintha a shindyvadászat a tizenévesek legközismertebb elfoglaltsága volna, olyan, aminek okvetlenül mindenki hallotta hírét.

Márpedig Kissy shindyre vadászik – mondta magában vacsora után, amikor lement a Jerry-terembe, hogy beprogramozza az Orange riasztását. Közben eszébe jutott pár dolog; az egyik miatt rögtön föl is hívta Jean-Pierre-t. Azt akarta tudni, vajon a cég akkor is le tudja-e követni a pasast, ha egy másik szolgáltatón keresztül csatlakozik. Nyilvánvalóan nem, felelte a rendőr – most már jobban ráért, hazafelé tartott –, de kezdetnek ez is megteszi, már holnap nekilát beszélni a többi szolgáltatóval. A módszer ugyanis az, hogy amikor megjön a hír, hogy online van a Százas, akkor a szerver kiküld egy csomagot a kapott IP-címre, amit ugye a titkosítószerver átirányít a Százas valódi IP-jére, hogy megkaphassa. Ha a Százas az ő előfizetőjük, akkor a csomag meg fog jelenni bejövőként, valamelyik előfizetőnek címezve – és az a Százas. Ha egy másik szolgáltatónál van, akkor megkapja a csomagot, amivel a gépe nem tud majd mit kezdeni, hiszen nem része semmilyen adatfolyamnak, és egyszerűen eldobja. A Százas nem vesz észre semmit az egészből.

Kissy igazán jónak találta az ötletet, de volt egy olyan érzése, hogy nem fog működni. Nemigen tudta volna megmondani, hogy miért, nem is szólt róla a hadnagynak, épp csak úgy érezte, hogy nem működik majd.

A másik gondolat, ami eszébe jutott, az volt, hogy végeredményben ő maga is letesztelheti az Orange-féle trükköt. Letitkosíttatja az IP-címét, odaadja a programnak és kész.

Némi időbe telt titkosítót találnia, fogalma se volt, hogyan keresse, de talált egyet. Már a használati utasítást olvasgatta, amikor rájött: dehogyis tesztelheti le ő ezt a programot. Jean-Pierre egy szót se szólt arról, hogy mi történik, ha valaki meghívja ezt a címet. Valószínű, hogy az Orange szervere riasztja a cég biztonsági szolgálatát és a rendőrséget. Ezt nem kockáztathatja meg. Úgyhogy nem regisztrált a címtitkosítóra, csak eltette a linkjét, ha később kellene.

Kicsit ült még a gép előtt. Persze, érti már, miért érzi ilyen furcsán magát. Ez a terem mindig tele volt kisegerekkel, amióta csak berendezték. Nemigen szokott egyedül lejárni, ott van a szobájában a rendes gépe, ha a többiek nincsenek itt, azt használja. Nem is tudja, miért jött le most.

Körbepillantott. A szoba sokat változott a beköltözés óta. Az ajtó mellett hosszú asztal három géppel, Nimby egyelőre ennyit hozott, de legalább hatot akar. A gépeket ő maga rakja össze használt alkatrészekből, amiket az ócskapiacon vesz a zsebpénzéből, az alapítványtól nem kér egy centet se. Megengedheti magának, legutóbb azzal dicsekedett, hogy a Frédi bázis új gépe száz euróból megvolt. Persze özönvíz előtti konstrukciók, de a net megy rajtuk.

Az asztal mellett jobbról egy fotel, egy asztalka, még egy fotel, és a sarokban a könyvespolc. Az alsó polcán kosár van, ha Macska esetleg itt akar időzni. Az ajtóval szemközti fal mentén egy öreg dívány, a sarokban egy üres virágállvány, ami azért áll ott, mert máshol nem volt neki hely. Mellette még egy öreg dívány, aztán egy kanapé. Ülőbútorokra van a legnagyobb szükség, ha az egész csapat lejön ide, gép csak egy részüknek jut, de munka sincs sokkal több, a maradék ül és beszélget. Esetleg játszanak, az asztalon most is ott a kis doboz táblákkal és figurákkal többféle játékhoz. Elmosolyodott. Vanessa és Nimby nem ezt használja, ők programmal játszanak reversit, nyár óta több száz partit játszottak, most Vanessa vezet egy kicsivel, de tulajdonképpen fej fej mellett haladnak. Annyira összeillenek…

Lehunyta a szemét, és azonnal megjelent Vanessa, amint odalép Nimbyhez és átölelik egymást. Annyiszor elképzelte, a legkülönbözőbb helyeken, időpontokban és szituációkban, hogy olyan könnyen felidézi, mint egy valóban látott képet. Pedig

még nem volt mit látnia, Nialával úgy olvasnak Vanessában, de Nimbyben is, mint a nyitott könyvben, és pontosan tudják, hogy még mindig nem történt közöttük semmi. Talán egyetlen változás van: gyakoribbak az összemosolygások, a gyengéd pillantások. A múlt héten fölvetette, hogy amíg a medence nem használható, eljárhatnának uszodába, az erőnlét miatt, az edzésben tart egy csomó izmot. Ez így is van – de volt mögötte egy hátsó gondolat. Ha sikerülne megszervezni, hogy az île-de-france-i és a beaulieu-i kisegerek együtt járjanak uszodába, akkor azok ketten gyakran látnák egymást fürdőruhában. A nyáron állandóan úgy voltak, de akkor még nem számított annyira. Most már, amikor fülig szerelmesek egymásba, egészen más a helyzet.

Elpirult. Eszébe jutott a januári uszodalátogatás az osztállyal, annak is az a pillanata, amikor megérezte magán Bernard tekintetét. Martin is észrevette és odament a sráchoz. Mondott neki valamit, amire Bernard elsomfordált.

– Mit mondtál neki? – kérdezte, amikor Martin visszament hozzá.

– Azt, hogy tökéletesen érthető, hogy lekívánja rólad ezt a fürdőruhát, de amikor leveszed, én leszek ott és nem ő.

Kissy majdnem beleesett a vízbe.

– Komolyan ezt mondtad neki?

– A legkomolyabban, nem jól tettem?

Kissy először meg akarta pofozni, de kár a fáradságért, Martin előző nap úgy ütötte meg tízszer egymás után, hogy Kissynek hárítani se volt ideje, pedig nagyon jó verekedő. Nem pofozta meg. Inkább azt kérdezte:

– Elment az eszed? Hogy lehetnél ott a lányöltözőben?

– Gondoltam, kifelé menet a válladra dobsz és letakarsz a törülköződdel. Észre se vennének.

Ezen muszáj volt nevetni, akkora képtelenség volt. De megállta komoly arccal.

– Lehetetlen. Amikor leteszlek, leesik a törülköző és kiderül minden.

– Ez baj – mondta Martin. – Tudod mit? Egyáltalán be se menjünk az öltözőbe. Odabent nem fogunk hiányozni, nem tartanak névsorolvasást. Idekint meg akkor nem lesz senki.

Úszás után persze bementek mindketten a saját öltözőjükbe, ahogy kell. De az kétségtelen, hogy Martin nagyon szeretné őt rávenni, hogy előtte öltözzön át. Nem is lenne probléma, hiszen szereti Martint, ez természetes dolog egy kapcsolatban. Csakhogy ha ezt megtenné, pontosan tudja, hogy csak a vetkőzésig jutna el, felöltözni már nem tudna. Martin se hagyná, meg… ő maga se lenne rá képes. És tény, hogy vannak dolgok, amik természetesek egy kapcsolatban, de tizenhárom és fél évesen még nem.

De azért jó, hogy még mindig a régi iskolájába jár. Mit számít a vonatozás, ha egész nap együtt lehet Martinnel? Ez az uszodai élmény is kimaradt volna. Mind a két uszodai élmény. Mert az se volt mindennapi, ahogy Bernard bámulta őt. Majd kiesett a szeme.

Ez azért klassz dolog.

A Gyermekvilág igazgatójához Chantal kísérte el Pit és Nimbyt. Kissy nem tartott velük, beteget ápolt.

Sajátos betegápolás volt. Semmit se kellett csinálni, ami a beteg gyógyulását szolgálta, és a kényelme érdekében se sokat. Kétszer főzött kávét és egyszer csinált pár szendvicset, amit együtt ettek meg. A délután többi részében könyvekért és dossziékért szaladgált a ház különböző pontjai között, jó párszor betelefonált a céghez mindenféle anyagokért, sőt táblázatokat is szerkesztett. Apa keze nem sérült meg, de csak kettő volt belőlük, és ha itthon akart dolgozni, titkárnő nélkül kellett boldogulnia. Ha eljön a titkárnője, akkor bent háromszorosára halmozódik a munka.

De Kissy szívesen segített, azzal a feltétellel, hogy apa az idén már nem esik le sehonnan. El is törhette volna valamijét, örülhet, hogy megúszta egy bokaficammal. Ez nem olyan kis rándulás, mint Pié volt a nyáron, egy hétig biztos nem mozdulhat.

Anya persze pont ezen a napon utazott el Dijonba. Mire az igazgatóhelyettes hazahozta apát, anya rég tárgyalt már, nem zavarták meg, ráér utána.

Apa nem csinált nagy ügyet a sérüléséből. Előfordul az ilyesmi egy építkezésen, az ember nem néz minden lépésnél a lába elé. Hisz munkája van, amit el kell végezni. Még mindig job-

ban járt, mint a korábbi cégénél az egyik kisfőnök, aki egy beruházásnál legurult egy lépcsőn, és olyasmijét törte el, ami jobban fájt neki, mintha keze-lába lett volna.

– A gerincét? – kérdezte Kissy részvéttel.

– Nem – hunyorított apa. – A Rolex óráját, amire hallatlanul büszke volt. Úgy járkált utána, mint a megtestesült szerencsétlenség. Mint aki elvesztette az igaz szívszerelmét.

Kissy jót nevetett, de az utolsó mondatra fölébredt benne egy gondolat.

– Apa?… – szólalt meg hirtelen.

– Tessék.

– Én… szóval… úgy gondolom, előbb-utóbb el kellene látogatnunk egy bútorboltba.

– Miért, mit szeretnél venni? – tette le apa az egyik papírt és emelt föl egy másikat.

– Egy új ágyat magamnak.

– Értem. Részemről nincs akadálya, most a lábam miatt nem kísérhetlek el, máskor időm nincs rá, de gondolom, elsősorban az anyagi támogatásomra van szükséged.

Kissy habozott, de csak egy pillanatig.

– Nemcsak arra.

– Hanem?

Felugrott és járkálni kezdett, hogy levezesse a zavarát. Egyszer muszáj már beszélniük ilyen dolgokról!

– Az ágyat – durálta neki magát – azért kell kicserélni, mert kicsi. Nem elég széles. Egy embernek elég, de kettőnek…

Apa ekkor tette le a papírjait. Fölemelte a tekintetét és ránézett.

– Ne nézz így rám, apa – mondta Kissy morcosan. – Nézd… mi Martinnel nagyon szeretjük egymást, de… még semmi olyasmi… nem történt. – Nagy levegőt vett és elszántan folytatta. – Még egy jó darabig nem is fog, de előbb-utóbb eljön az ideje. Nem akarok akkor kapkodni. Azt akarom, hogy minden adott legyen. Értesz?

Apa lassan bólintott.

– Értelek – mondta. – Hogyne értenélek. De megengedsz egy-két kérdést?

Kissynek csak bólintani volt ereje.

– Mit jelent az, hogy előbb-utóbb eljön az ideje?

Kifújta a levegőt; észre se vette, hogy idáig bent tartotta.

– Nem tudom – felelte. – A tizennegyedik születésnapom előtt semmiképpen. Lehet, hogy még a tizenötödik előtt sem. Majd… amikor úgy érzem, hogy itt az idő. Előbb nem.

De később sem, gondolta hozzá, ám ezt nem mondta ki. Ha egyszer majd úgy érzi, hogy itt az idő, akkor *aznap,* nem a következő nap. Őszintén reméli, hogy amikor megérzi, akkor Martin éppen itt lesz mellette. Mert akkor már nem akar várni egy percet sem!

– Világos – felelte apa. – Hanem… az ágyon kívül is lesz még ilyen – halványan elmosolyodott – technikai jellegű gondotok.

Kissy egyszerre megnyugodott. Ismerte ezt a félmosolyt. Ha ezt látja és apa így beszél, akkor nagy baj már nem lehet.

– ?…

– Nos, én nem nagyon figyelhettem ezt meg, de úgy tudom, hogy amikor Martin itt alszik, akkor a többiek is. Vagyis a te szobádban még négy lány.

– Csak három – nevetett Kissy. – Angélique Pivel alszik a garázs fölött, eszünkben sincs szétválasztani őket. Macska meg a konyhai kosarában. De a többiek nem jelentenek problémát, ott a másik emeleti hálószoba. Épp azért választottuk ezt a házat, mert jó nagy.

– Rendben, három – egyezett bele apa.

– Ők nem lesznek gond – mosolygott Kissy. – Egyszerűen szólok nekik, hogy aznap aludjanak máshol.

– De milyen ürüggyel?

Kissy meglepve nézett apára, aztán kicsit kihúzta magát.

– Semmilyen ürügyre nincsen szükségem. Az igazat fogom nekik mondani.

– Hát persze – mondta Kissy, elnézve a fák fölött. – Ez a legegyszerűbb: megmondani mindent úgy, ahogy van. Csak azért veletek még mindig könnyebb, mint apáékkal.

– Idővel belejössz – nyugtatta meg Niala. – Máris óriási lépést tettél, sokkal nagyobbat, mint elsőre gondoltam volna. Főleg az lep meg, hogy éppen apáddal beszéltél. Pedig ő egy pasi.

Kissy nevetett. Tudta, mire gondol a barátnője. Arra a beszélgetésre még nyár elején, amikor ráébresztette, hogy mindenki-

nek pasi az apja, de attól még meg lehet vele tárgyalni dolgokat.

– Igen… kicsit azért engem is meglep. De valahogy adta magát a dolog. És könnyebb volt, mint gondoltam… leszámítva azt az egy pillanatot, amikor megmondtam, hogy hány személyre van az ágy méretezve.

– Milyen képet vágott?

– Hát… afféle „nahát, miből lesz a cserebogár” kifejezés volt az arcán. De én összeszedtem minden önérzetemet és úgy beszéltem vele, mint te a szüleiddel. Vagy legalábbis megpróbáltam.

Kopogtak, aztán Vanessa dugta be a fejét az ajtón.

– Verni fogom – közölte tömören.

Kissy sóhajtott. – Már megint összekülönböztetek? Gyere, Niala, békítsük ki őket.

Vanessa ekkor kezdte meg ápolónői szolgálatának negyvenötödik vagy ötvenedik percét, de már megszámlálhatatlanul sokszor veszett össze páciensével. Először természetesen azon, hogy ő lesz az ápolónője. Amint megérkeztek és megtudta, mi történt, kijelentette, hogy itt marad, amíg apa fel nem gyógyul. Ő fogja ápolni.

– Szó se lehet róla – háborodott föl apa.

– De bizony hogy szó van róla. Sőt már történik is. Ettől a perctől én ápollak és kész.

– Ugyan miért? – kérdezte anya. – Miért éppen te?

Vanessa számolni kezdett az ujjain.

– Egy: mert mindenki más tanul vagy dolgozik, én meg úgyis halasztok egy évet. Majd Niala hétvégén elhozza a tankönyveimet, némi ruhát, ami kell. Kettő: mert mindenről tudom, hol van a házban, így ezerszer többet érek, mint bármilyen fizetett segítség. Három…

Itt elakadt. A jelenlevők vagy öt másodpercig vártak a folytatásra, aztán anyának leesett a tantusz. Neki a leggyorsabban. Odalépett a kislányhoz és leguggolt elé, ahogy a kicsi gyerekekkel szokták. Még a vállára is rátette a kezét.

– Vanessa… hallgass ide… százszor megmondtuk, nem tartozol nekünk semmivel azért az egy hétért. Bajban voltál, mi segítettünk, mert ez a felnőttek dolga, ha egy gyerek bajba kerül. Nem azért, hogy megháláld.

Vanessa melegen csillogó szemekkel, barátságos mosollyal nézte anyát vagy tíz másodpercnyi szeretetteljes csenden át.

– Hülyeség, Marie néni – közölte aztán anélkül, hogy bármit változott volna az arca. – Nem azért segítettetek, mert „egy gyerek” került bajba. A világon töméntelen gyerek van bajban, de ti *nekem* segítettetek és nem másnak. És nem is azért segítettetek, mert ez a felnőtt dolga. Rengeteg felnőtt él a világon, de én csak rátok számíthattam, arra a bizonyos húsz emberre. Mert fölismertétek, hogy milyen nagyszerű, okos, kedves, szeretnivaló kis emberpéldány vagyok.

– És szerény – súgott neki Nimby.

– Meg szerény is, kösz – Vanessa nem pillantott a fiúra, anyát nézte kitartóan, és nem törődött a társaságon végighullámzó derültséggel. – Egy hétig ti voltatok a szüleim. Azt nem is említem, hogy fedelet adtatok a fejem fölé, ennem adtatok, bár ez is fontos. Csak azt, hogy megvédtetek az árvaháztól. Komolyan úgy gondolod, hogy túlzás ezt azzal viszonozni, hogy *egyikőtöket* ápolom néhány napig? És különben is – folytatta, mielőtt anya válaszolhatott volna –, Jean-Jacques bácsi otthagyta értem a londoni gépet, aminek nagyon nem örültek a cégénél. Az a legkevesebb, hogy meghálálom neki. Mert értem még soha senki nem kockáztatta az állását. Ami azt illeti, énértem még soha senki nem kockáztatott semmit. Jean-Jacques bácsi volt az első. Úgyhogy én fogom ápolni; vita lezárva.

Anya szólni se tudott, csak átölelte. Ahogy nézte őket, Kissy ráébredt, hogy igazából ők a második családja. Neki is van már kistestvére: Vanessa az.

De az ápolás nem ment zökkenőmentesen. Vanessának az volt az elképzelése, hogy a betegnek az az első, hogy meggyógyuljon, és nem akarta belátni, hogy némi papírmunka elvégzése nem akadályozza ezt. Csak Kissynek sikerült meggyőznie. Aztán jöttek az újabb nézeteltérések, mindenféle apróságokon – ilyen volt az is, amikor Vanessa bekopogott hozzájuk azzal, hogy verni fogja. De apa szemlátomást képtelen volt megharagudni Vanessára, úgy nézett rá, mint Macskára, amikor fölmászott valahova, ahova nem kellett volna, vagy hozzányúlt valamihez, ami nem kiscicáknak való. Ki tudna haragudni egy ilyen édes kis plüssjátékra?

Vanessa kis szónoklata apát is meghatotta. Egyik alkalommal, amikor a kislány nem volt a közelben, azt mondta:
– Azt hiszem, lett még egy lányom. Ez a szegény kis jószág élete végéig hálás lesz azért a kis semmiségért, amit az ősszel tettünk.
Kissy rámosolygott. – Bogár.
– Tessék?
– Szegény kis bogár, így mondják. Egyébként én is ugyanezt gondoltam. Kistestvérem született.
Este a csapat hazautazott, de a kis bogár maradt. Kissy elnézte, ahogy békésen alszik a sarokba tett matracon, s arra gondolt, vajon hány családra fog szert tenni végül is. Mert három biztos van, hiszen Blanchard-ék is vállalták volna, és egy napon, ha minden jól megy, éppúgy a lányuknak érezhetik majd, mint Blanche-ék. Sőt négy. Mert ha, Isten ne adja, úgy hozná a sors, Isabelle néniék is fölnevelik. Vagy öt is? Egyik hétvégén jártak Luigiéknél, a felesége tíz szóból kilencet olaszul mond, de Vanessa úgy megérti, mintha nem Párizsban gyerekeskedett volna, hanem Rómában. S persze mindent megtalál a konyhájukban.
Mindenhol azonnal otthon van. Kissy csak csodálni tudta.

Pénteken megjött a Gyermekvilág igazgatójának válasza: örömmel működnek együtt a Jerry Alapítvánnyal. Chantalék elmondták, hogy eléggé húzta a száját, úgyhogy az ő rábeszélésüket még Jean-Pierre is megtámogatta, csütörtökre bejelentkezett hozzá és megvilágított pár dolgot. Alighanem figyelmeztette, mennyi kellemetlensége lehet, ha egy gyereket molesztálnak náluk, és kiderül, hogy elutasították a felkínált ellenszert.
Hétfő előtt már nem lehetett installálni náluk a Cumulust, a rendszergazdájuk furcsa élőlény volt, pénteken kora délután letette a billentyűzetet és hétfő reggelig elérhetetlen volt. Kissy gyanította, hogy ha ez idő alatt leállna a szerverük, akkor hétfő reggelig úgy is maradna, nem számít. Persze ők nagy cég, a Gyermekvilág csak egyike a kevésbé fontos szolgáltatásaiknak, ezért nem zavartatja magát a guru. A fontosak miatt alighanem hamarabb ugrik.
Pénteken megint összegyűltek a kisegerek, Vaucressonban természetesen, hisz Vanessa most nem mozdulhat innen. De

hétfőn vagy kedden apa talán már járni fog. Niala mindenesetre úgy hozott ruhát a húgának, hogy tovább is maradhasson, ha kell vagy ha akar. Elvégre nincs hozzájuk láncolva. Tudják, hogy itt jó helyen van, és bármikor fölugorhat egy gépre.

Tankönyvet Niala nem hozott. Azt mondta, hogy Georges nem enged föl a gépére megrakott öszvéreket, és szó se lehet arról, hogy Vanessa bármelyik városban kibújjon a tanulás alól azzal, hogy a másikban vannak a könyvei. Úgyhogy szétosztotta a könyveket a szükséges hardverrel fölszerelt barátai között, és két nap alatt beszkennelték az összeset. A képeket kirakta egy DVD-re, amit átadott – Nimbynek, mert ő rögtön lecsapott rá és fölmásolta a Vilma szerverre. Így már a lemezt se kell magánál tartania, a Jerry-hálózat bármelyik gépénél tud tanulni.

S lehet, hogy a hálózat bővülni fog. Angélique beszélgetett a szüleivel mindenfélékről, és eszükbe jutott, hogy végül is náluk is van gyors netkapcsolat, van egy szobájuk, ahol senkit nem zavar a gépzúgás, akár náluk is el lehetne helyezni egy szervert. Ez lenne az ötödik, hiszen van egy virtuális szerverük a rendőrségnél, ami talán akkor is megmaradhat, ha majd elfogják a Százast. Jean-Pierre azt mondta, megpróbálja meggyőzni a főnökét. Időközben a rendőrségi szervernek is lett fedőneve: a *flic* (zsaru) szóból a Flipper nevet kapta. A tervezett amiens-i szervernek még nem volt neve, de gép se, amit odavigyenek. Nimby azt mondta, kerít majd egyet.

Később majd persze tartalék szervereket is beállítanak, igazából mindhárom bázisra legalább kettő kellene, de ez ráér. A terjeszkedés fontosabb.

A Százas nem jelentkezett, pedig Jean-Pierre beizzította a Neuföt és a Freet is, gyakorlatilag semmi esélye nem volt a pasasnak. Talán megsejtette. Viszont lenyomozták a gyerekeket, akiknek képeket küldött, és szakszerű segítséget fognak kapni. A rendőr nem mondott többet, és értették, hogy nem is mondhat.

Aznap, amikor apa először ment megint dolgozni, Macska újabb nagy lépést tett a felnőtté válás útján. Niala mondta, hogy az első sikeres vadászat olyan a ragadozóknál, mint az embereknél az első igazi vizsga vagy jól sikerült randi.

Macska ragadozói érdemeit – legalábbis Vanessa szerint – nem csökkentette, hogy a zsákmány egyáltalán nem élt már. Anya halat vett vacsorára, nem egészet persze, hanem előhűtött szeleteket, de hazafelé valamivel megnyomta a dobozt, ezért kibontotta, hogy megnézze, nem sérült-e meg. Fölemelte a legfelső szeletet, de jeges volt, kicsúszott a kezéből és leesett a padlóra. Abban a pillanatban ott termett Macska, szabályos tigrisugrással rávetette magát, aztán rémülten fölkiáltott – nyilván nem számított rá, hogy a zsákmány lefagyasztja az orrocskáját. Ezt védekezésnek fogta föl, ezért megmutatta apró, de tűhegyes fogait, fölpúposította a hátát, és Vanessa szerint egy ócica nyelvű csatakiáltást hallatott. Ezután egy erőteljes csapással elkábította az ellenséget, de az is lehet, hogy ez már a kivégzés volt. Végül odatelepedett mellé, egyik mancsával leszorította és kiharapott egy darabot.

– Jó étvágyat – mondta anya kicsit morcosan a hal miatt, de a mutatvány láthatóan neki is tetszett. – Legalább nem vész kárba. Viszont ma kevesebbet adjatok neki.

– Jó – mondta Vanessa. – De ügyes volt, nem?

– De – mondta apa, aki éppen kávézott indulás előtt. – Igazán ügyes, a halnak esélye se volt.

– Ne cikizd, Jean-Jacques bácsi. Neki ez olyan volt, mint egy igazi zsákmányállat. Nem kezdhette rögtön bivallyal.

– Rendben van – mondta apa, és elmosta a csészét meg a kanalat. – Nem cikizem. De örülnék, ha bivalyra később se vadászna; nehezen magyaráznám meg a szomszédoknak.

Közben Macska is elfogyasztotta zsákmányát, és ő is szépen elmosogatott: tisztára nyalta a konyhakövet a hal helyén. Végül elégedett képpel távozott.

Apát kikísérték az előszobáig, ahol Kissy kapott egy puszit, aztán apa magához vonta Vanessát és megcsókolta a feje búbját.

– Köszönöm a szakszerű ápolást, kislányom.

Vanessa válaszolni akart, de egy szót se tudott szólni. Mire apa elengedte, csupa könny volt a szeme.

Kissy átkarolta a vállát, s visszaballagtak a konyhába.

Az idő telt, és a Százas továbbra sem hallatott magáról. Jean-Pierre azt mondta, nem szabad türelmetlennek lenniük. A bűn-

üldözés hosszadalmas munka, csak a filmekben van úgy, hogy füstölgő gumikkal száguldanak a bűnözők nyomában. Igazából az idő legnagyobb részében csak ülnek és várnak. Egy bűncselekményt nem elég akkor, az elkövetésekor megúszni. Ez az, amit sok bűnöző nem vesz figyelembe. Bármikor le lehet bukni, akár évek múlva is. Itt van Natascha Kampusch elrablójának esete, aki eredetileg se lehetett kiegyensúlyozott, de nyolc évig rettegnie kellett, hogy kiderül minden. Nem csoda, hogy a vonat elé ugrott, amikor a lány megszökött.

Nem biztos, mondta Jean-Pierre, hogy a Százas abba a csapdába esik majd bele, amit a Jerryvel állítottak. Bizonyára nemcsak a kölyökchaten osztogatott az illegális képekből, hanem hasonszőrűekkel is kapcsolatban áll – hiszen valahonnan be kellett szereznie a képeket. Bármikor lebukhat valaki, akitől el lehet jutni a Százashoz.

De azért a kisegerek remélték, hogy az ő programjuk fogja el a gazembert. Ez minden kétkedőt egyszer s mindenkorra meggyőzne a program és az alapítvány értékeiről. A Százas lenne az első, akit a Cumulus–Cirrus páros fog el, s méghozzá egy igen veszélyes shindy. Két gyereket már molesztált, a képek megszerzésével is bűnözött, és amikor rátalálnak, megint egy gyereket fog majd molesztálni.

Meg is tette, de hetek teltek bele. Ők éppen a Beaulieu fölötti hegyekben túráztak, amikor riasztott a Cirrus. Leültek, benyomták a telefonokat és figyelték a beszélgetést. A Cirrus azt is jelentette, hogy Jean-Pierre és a szolgáltatók is vették a riasztást.

Minden úgy zajlott le, mint korábban. A Százas most a Claudius nevet használta, úgy látszik, kedveli a római császárokat. Képeket küldött beszélgetőtársának, és rá akarta bírni, hogy feküdjön le valakivel – de a beszélgetés nagyon rövid volt, a kislány kilépett. Igazából Jacques szakította meg a kapcsolatot, hogy a gyerek minél kevesebbet kapjon ebből. A Százas elégedetlen lehetett, mert online maradt és újabb áldozatra vadászott.

– Én leszek a következő! – mondta Vanessa. – Innen is be tudunk jelentkezni.

– Oké – bólintott Nimby. – Én hívom Jacques-ot. – Beszéd közben előkapta a rendes telefonját. – Szia, Nimby vagyok.

Láttuk, mi történt. Figyelj, Vanessa belép és megpróbálja csőbe húzni. Mi?… várj csak! Vanessa, mi lesz a nicked?

– Jo13!

– Hallom – jött a guru hangja, Nimby közelebb tartotta és ki is hangosította. – Akkor téged nem lőlek le. Megpróbálhatnál randit kérni tőle, az hátha tovább tart. Minél több időt kellene adni a bemérésére.

– Majd csak lassan fogok tudni gépelni – felelte Vanessa, aki közben regisztrálta a nicket a Cirrus gyors regisztrálójával, és már bent is volt a klubban.

De nem jött össze. A Százas megszólított egy nicket, aki nem válaszolt, erre kilépett.

Csak ültek és mérgelődtek, de még nem túlságosan, mert azért volt némi esély, hogy mostanra sikerült bemérni. Pi fölhívta Jean-Pierre-t, de foglalt volt. Így hát eltették a telefonokat és folytatták az utat.

Kissy imádta ezeket a hegyi túrákat. Kedvére mozoghatott, és minden mozdulatnak megvolt az értelme, a vidék újabb és újabb részletei tárultak elé. Ilyenkor még jobb is, mint nyáron, amikor – hogy is mondta Nimby?… „A test kisebb, a testhőnek jobban kitett belső szervek viszont nagyobb hőtáguláson mennek át, így a test burka kicsinek bizonyul a szervek tárolására, ezért ideiglenesen külső elhelyezést nyer az a szerv, ami erre egyedül alkalmas: a nyelv.”

Imádta Nimbynek ezeket a tudományos magyarázatait, de szembetűnő volt, hogy Vanessa még jobban imádja. Persze csak annak, aki tudott olvasni a sorok között. Vanessa semmit sem mutatott ki az érzéseiből, éppen ez árulkodott. A nyelvkilógás magyarázatára szinte oda se figyelt, csak üldögélt és a nadrágzsebe szegélyét babrálta. Kissy már észrevette, hogy ha valamit babrál a kezével, miközben látszólag oda se hederít a világra, akkor minden idegszálával figyel, de nem akarja, hogy meglássék rajta.

Amikor leültek Jacques bácsi szőlőjében, Kissy elnézte Vanessát, amint kinyitja a házat és bemegy. S eszébe jutott Mohi aggodalmas arca, amikor Niala ugyanezzel a magától értetődő mozdulattal benyitott a kapun: „És ha megjön a tulaj?”

Alig több mint fél éve ennek. Jól tette, hogy megvált a nickjétől és a valódi keresztnevét kezdte használni. Mert akkorát vál-

tozott az élete, hogy azt ennél kevesebbel nem is lehet kifejezni. Mint az indiánok. Amikor az indián megszületik, kap egy nevet, mondjuk… mondjuk Síró Darabka, ördög tudja, mit. Aztán amikor szaladgálni kezd, elnevezik mondjuk Rohangáló Egérnek. Amikor elejti az első bölényt vagy amit a törzsben el kell ejteni, akkor megkapja a rendes nevét, például Bátor Tomahawk.

Vanessa kihozta a ponyvát és odanyújtotta neki az egyik végét, hogy segítsen leteríteni.

– Kösz, törzsfőnököm – vette át Kissy.

Vanessa egy pillanatig meglepve nézett rá, aztán elmosolyodott és elindult a másik véggel. Kissy tudta, hogy barátnője ebből a megszólításból pontosan összerakta, mi járt az ő fejében.

Nem sok időt akart tölteni a boltban. Apa kérte meg, hogy ugorjon be memóriakártyáért, és itt vehette meg a leggyorsabban. Nimby csak másnap este tudott volna hozni, és apának hamarabb kell. Ahogy a pénztár felé tartott, egy ősz hajú, öltönyös úr mellett haladt el, aki egy nőnek mutatott valamit.

– Nézd – mondta –, ezzel a kedvezménnyel igazán nem drága.

Kissy elhaladtában odapillantott a táblácskára, nem is olvasta el, ment tovább.

Öt lépést is megtett már, amikor valami csengő szólalt meg a fejében. Lefékezett és visszament az idős úrhoz és a nőhöz. Egy digitális fényképezőgépet tanulmányoztak. Kissy szemügyre vette a táblát, amire az előbb csak odapillantott.

– Érdekes – dörmögte.

A fényképezőgép négyszázötven euróba került volna, de most akciósan harminc százalék engedménnyel hirdették. Kissynek megvillant a szeme. Elővette a telefonját és gondosan lefényképezte a táblát.

Az ősz úr és a fiatal nő homlokráncolva nézett rá.

– Valami gond van, kislány? – kérdezte a nő. – Segíthetünk valamiben?

– Köszönöm, nem – felelte Kissy. – Inkább én önöknek. Meg akarják venni ezt a gépet?

– Fontolgatjuk – mondta a férfi.

– És mennyit szándékoznak érte fizetni?

Azok ketten összenéztek, aztán a táblára. Háromszázhatvan euró. A férfi értette meg először, miről lehet szó, Kissy látta rajta, hogy fejben számol. Hamar elkészült vele.

– Elnézést – mondta. Visszatette a gépet a polcra és tett pár lépést, hogy odalásson a pénztárhoz. – Asszonyom, a főnök bent van?

– A főnök? – kérdezte a pénztárosnő.

– A főnök, asszonyom. Szeretnék beszélni vele.

– Máris jelzek neki.

– Köszönöm – mondta az ősz úr, és visszajött hozzájuk. Barátságosan nézett Kissyre. – Jó szeme van, kisasszony – mondta.

– Kösz – mosolygott Kissy.

A főnök pillanatok alatt megjelent.

– Nahát, ügyvéd úr, ön itt? Megtisztel vele! Parancsoljon velem, miben segíthetek? Jó napot kívánok – pillantott a másik két jelenlevőre is.

– Jó napot, uram – felelte az ügyvéd. – Akadna egy zsebszámológépe?

– Rengetegfélét tartunk, mi a kívánsága?

– Egy olyan, ami nincs becsomagolva.

A főnök meglepve húzott elő egyet a zsebéből, és nyújtotta volna, de követte az ügyvéd tekintetét. Megszemlélte a táblát, aztán kicsit értetlenül nyomogatni kezdte a gépet. Kissy furcsállotta, hogy a számok alapos megnézése nem elég, még a gépre is szüksége van, amikor ő már egy gyors pillantással is átlátott mindent.

– Hoppá – mondta a főnök.

– Hoppá – bólintott az ügyvéd.

– Bocsánatot kérek – tette el a főnök a számológépet. – Rögtön kicseréltetem a táblát és felelősségre vonom a készítőjét. A fényképezőgép ára természetesen háromszáztizenöt euró. Csak számolási hibáról lehetett szó, ügyvéd úr, biztosíthatom…

Az ügyvéd elunhatta a szóáradatot.

– Mit fizetett azért a gépért, uram? – mutatott a zseb felé, ahova a főnök a számológépet tette.

– Ezért, uram? – a főnök ismét előkapta a készüléket. – Semmit, szóróajándék a beszállítóktól…

– Akkor adjon egyet a táblás emberének – vágta rá az ügyvéd, és kosarába tette a fényképezőgépet. – Viszontlátásra.

Kint az ügyvéd puszival búcsúzott a nőtől, aki egy parkoló autóhoz indult. Az idős férfi elismerően nézett Kissyre.

– Magának jó szeme van, és keresett nekem negyvenöt eurót – mondta.

– Semmiség – felelte Kissy.

– Lehet – bólintott az ügyvéd. – De én nem szeretek adósa maradni senkinek. Lássuk csak. Készpénzt nyilván nem fogad el. – Nem kérdezte, állította, Kissynek sejtelme sem volt, hogy miért. – Mit szólna egy ebédmeghíváshoz a hét végén? Becses szüleivel együtt, ez magától értetődik. – Belső zsebéből tárcát vett elő, abból névjegyet, s ezt átnyújtotta Kissynek, aki zavartan elvette. – Feltétlenül elvárom önöket. Örülök, hogy megismertem.

Udvariasan bólintott és otthagyta.

– Csak azt nem értem – mondta Kissy, amikor otthon elmesélte az esetet –, hogy „készpénzt nyilván nem fogad el". Hogy ezt hogy érthette…

Anya meghökkenten nézett rá a szendvicse fölött.

– Bolond vagy, kislányom? Képzeld el, hogy a nyílt utcán átveszel egy csomó pénzt egy férfi kezéből! Pont te nem érted, aki cukrosbácsikra vadászol?!

Kissy letette a kést.

– Ó, de hülye vagyok.

– Nem szállok vitába az önértékeléseddel – nevetett anya. – Mutasd azt a névjegyet.

Kissy kihalászta a kártyát a zsebéből és odaadta.

– Dr. Saïd Masoudi – olvasta anya. – Arab név.

– Az arcáról meg nem mondtam volna – mondta Kissy. – Sem a beszédéről.

– Nekem ismerős valahonnan a neve – töprengett anya a névjegyet forgatva. – De nem tudom, honnan.

– Elmegyünk hozzá?

– Szó sincs róla. Azért hívott meg, mert udvarias volt, és nem azért, mert pont velünk akar ebédelni. Egyébként is te a hétvégeket, ha nem csal az emlékezetem, egértársaiddal szoktad töl-

teni. Á, igen, az egerekről jut eszembe. Kérlek, beszélj valamikor Vanessával. A hálóingem szegélye félig le van tépve.

Kissy értetlenül nézett anyára.

– És gondolod, hogy ő tépte le?

Anya sóhajtott.

– Tényleg megárthatott neked a tavasz, kislányom. Pontosan tudom, hogy ki tépte le, mert csak egyvalaki van, akiről feltételezek ilyesmit. És Vanessa ért vele szót a legjobban.

– Aha – mondta Kissy. – Értem.

Macska nem tagadta, hogy ő tépte le a hálóing szegélyét, de nem is ismerte el. Csak ült bambán, hallgatta Kissy szemrehányó szavait, a hálóingre oda se nézett, csak amikor odatartotta az orra elé. Akkor megszagolta, aztán ásított egyet és elballagott.

– Hát jó – szólt utána Kissy. – Majd Vanessának bevallod. Addig szabadlábon védekezhetsz.

A gép előtt ült és a matekleckéjéhez keresett infókat, amikor megjelent a Százas. Azonnal ráismert a fölényes vigyoráról és a kezében tartott illegális pornóképekről. Ráadásul egy százeuróst viselt a ruhája zsebén, mint valami névtáblát. Az asztal szélén ült és a lábát lóbálta.

– Ideje, hogy ágyba bújj Martinnel, nem gondolod?

– Nem! – csattant föl Kissy. – Majd én eldöntöm, hogy mikor van itt az ideje. Neked pedig börtönben a helyed!

– Ugyan, sose kaptok el. Az IP-címem titkosítása bombabiztos.

Kissy óvatosan a farzsebébe nyúlt. A Százas levette a ruhájáról a bankjegyet, odaadta a pénztárosnak, aki betette a gépbe és odanyújtotta a terminált. A Százas beütötte a PIN-kódját, két eladó pedig odatolt egy ágyat.

– Tessék – mondta a Százas. – Már kezdhetitek is. Hol van Martin?

– Itt van! – kiáltott föl Kissy, és kirántotta Nimbusz–1-esét a zsebéből. A másik kezében már ott volt Martin, egy szempillantás alatt betöltötte és kilőtte. Martin mellberúgta a Százast, aki elterült a földön. Martin fölé hajolt, de közben átváltozott Jean-Pierre-é. Azonnal megbilincselte.

– Minden, amit mond, felhasználható ön ellen – mondta Luigi hangján, aztán bocsánatkérően föltartotta jobb kezét. – Csak még egy kérdés, uram! – mondta furcsán hunyorogva üvegszemével. Összeszedte a képeket és gyűrött ballonkabátja zsebébe gyömöszölte, előzőleg Delete-et nyomva mindegyikre.

A Százas ezt használta ki. Amíg Columbo az OK gombra kattintgatott, ő felült és előhúzott egy billentyűzetet. Pár gombnyomással megváltoztatta az IP-címét, aztán győzedelmes mosollyal fölkelt és kifelé indult.

A szobaajtóban találkozott össze Vanessával. A kislány szigorú arccal állt, szétvetett lábbal, két keze lazán lógott a csípője mellett. Hirtelen mindkét pisztolytáskájából előrántotta Macskát, aki ócica nyelvű csatakiáltást hallatott és ráugrott a Százasra, de a shindynek volt még ideje elkapni Kissyt és maga elé rántani. Kissy érezte, ahogy a borzalmas macskafogak a vállába mélyednek, már az egész fedélzet víz alatt volt, Roy Scheider még egyszer támadott az oxigénpalackkal, de Macska újra belemart Kissy vállába, sőt már kiáltott is.

– Kissy! Kissy! Ébredj már!

Kissy erőlködve Macska felé fordította a fejét. De Vanessa volt ott, az ő vállát markolta és rázta.

– Kedvelem azt a krapekot – dörmögte Vanessa.

– Scheidert? – Kissy visszaigazította a lecsúszni akaró omlettet a kenyerére, és bekapta.

– Aha. Nem volt semmi, ahogy elintézte azt a cápát.

– Az nem Richard Dreyfuss volt?

– Nem. Dreyfusst még előtte megette a cápa.

– Világos. Ez a tojás valami isteni, ilyet még soha nem csináltál.

– Kösz – mondta Vanessa. – Nemrég tanultam.

– Blanche-tól?

A kislány megrázta fejét. – Geneviève nénitől… te nem ismered. Isabelle néni barátnője.

Kissy bólintott, tényleg nem ismeri. Elvette a tányérról a következő szendvicset. Ezen nem volt az omlettből, Vanessa zöldféléket tett rá, finoman megcitromozta és meghintette reszelt sajttal. Míg ő evett, magának is csinált egyet. Kissy lenyű-

gözve figyelte, ahogy jár a keze. Szinte oda se nézett arra, amit csinált.

– Tulajdonképpen miért ráztál föl? Még meg se kérdeztem.

– Nyivákoltál.

– Mit csináltam?…

– Nyivákoltál – felelte Vanessa, és csukott szájjal apró, vékony hangocskákat hallatott. – Mint egy kiskutya, amikor álmában csahol. De az egy ragadozó, annál nem lehet tudni, hogy ő kerget vagy őt kergetik. Te nem vagy ragadozó, így biztos voltam benne, hogy téged kergetnek.

Kissy sóhajtott és megcsóválta a fejét. Kortyolt egyet a narancsléből.

– De hogy pont Macska…

– És ráadásul én uszítottam rád.

– Á, te a Százast akartad elintézni, ő rántott maga elé.

Vanessa letette elé a következő tojásos szendvicset. – Még álmodban is ott vagyok és védelmezlek – mondta mosolyogva. – Te pedig engem.

– ?…

– Én azt álmodtam, hogy befordulok egy utcába, és mindenféle alakok támadnak rám. Kettőt le is terítettem, de a harmadik rám ugrott hátulról és ledöntött a földre. Moccanni se tudtam, egy böhöm állat feküdt a hátamon. De aztán egyszer csak benyúlt egy kéz, kihúzott a kocsi alól, mert akkor már teherautó alatt lapultam, és te voltál az. Továbbmentünk és kiértünk egy virágos rétre. A többiek is ott voltak, sétáltunk, szagolgattuk a virágokat… szóval engem nem akartak széttépni.

Kissy mosolygott és fél kézzel magához ölelte, de csak egy pillanatra, hogy ne akadályozza a szakácskodásban.

– Hiszen te azt álmodtad meg, ami tavaly történt veled, csak rövidített formában.

Vanessa eltűnődött ezen, amíg megcsinálta a következő szendvicset, felvágottal, sajttal és vagy ötféle zöld növénnyel.

– Martinnel nem szoktál mostanában álmodni? Tudod, mire gondolok.

Kissy elmosolyodott.

– Ó, dehogynem. Valamelyik nap az ágyból ugrottunk ki valami shindy miatt, és hát… előtte történt egy és más.

– Védekeztetek? – kérdezte Vanessa olyan komolyan, hogy Kissy biztosan félrenyelt volna, ha nem nyeli le a falatot az előző pillanatban.

– Jaj, ne csináld. Odáig azért nem jutottunk. Szerintem nem is fogunk, amíg igazából meg nem történik a dolog.

– Nialával megtörtént.

– Tessék?

Vanessa komoly arccal bólintott és töltött még a kólából. A narancsleves pohár félig volt.

– Niala tegnapra virradóra odaadta magát Pinek. Álmában, természetesen. Azt mondta, a telefonjaink még kicsik a részletekhez, úgyhogy azokat majd élőszóban.

– Nahát – méltatlankodott Kissy. – És én erről miért nem tudok?

– Mert azóta még nem voltunk kettesben. Azalatt hívott, amíg itt volt a doki.

Kissy kortyolt a teájából. Unta a teát, de parancsba kapta, hogy sok teát igyon, hát itta. Viszont az is igaz, hogy Vanessa olyan teát főz, hogy már holnap nyithatna egy teázót. Ezerszer inkább az ő teája, mint bárki másé. Kivéve nyilván Isabelle nénit, mert ezt tőle tanulta.

Ez volt a nagyszerű ebben a betegségben. Vanessa. Miután apát megápolta, másfél hetet tölthetett velük – ebből egyetlen hétvége jutott Beaulieu-nek és az új családjának –, aztán folytathatta az ápolónősködést ővele. Csodálatosan csinálta. Kissy soha, egyetlenegyszer sem ébredt úgy a két hét alatt, hogy Vanessa ne ült volna ott mellette és ne hozta volna azonnal, amire szüksége van, akármelyik órája volt a napnak. A kezdeti időkben, amikor még magas láza volt, anya és apa felváltva vett ki egy-egy napot, hogy kéznél legyenek, ha valami baj van. Akkoriban gyakran ült anya vagy apa is az ágya szélén, de Vanessa akkor is mindig itt volt a közelben.

Amióta jobban van, anyáék megint rendesen dolgoznak, csak annyi a különbség, hogy mindkettejüknél van egy Jerry-telefon is, amit kizárólag akkor szabad hívni, ha neki rosszabbra fordul az állapota. Azt semmilyen tárgyalás kedvéért nem kapcsolják ki. De nem lesz rá szükség. Már jól van, csak gyenge még, folyton lecsukódik a szeme.

Most már csak Vanessa ugrál körülötte, mint egy kiskutya. Chantal mindennap eljön suli után, segít pár órát, szüneti napokon pedig itt gyűlik össze a csapat, a lányok együtt helyettesítik Vanessát, aki ilyenkor alszik egy nagyot, aztán társadalmi életet él a többiekkel. Egyébként ketten vannak egymásnak, mint öreg grófnő a komornájával.

A doki nem mondta meg, milyen vírust szedett össze. Azt mondta, ne foglalkozzanak vele, a neve lényegtelen, az számít, hogy milyen antibiotikumra rezisztens és milyenre nem. Ezt meghatározta, aztán fölírt egy bogyót, amitől úgy alszik, mint akit fejbevertek, meg egy csomó vitamint. Eleinte még naponta jött, most már ritkábban.

Ő nem vitatkozott Vanessával, hogy miért ápolná, amikor vannak szülei, meg hogy nem tartozik neki semmivel. Mire kiderült, hogy van valami baja, már beszélni se tudott a láztól, és csak ketten voltak itthon, anya és Vanessa. Hogy ők vitatkoztak-e, nem tudja, de nem is valószínű, ilyen betegségnél huszonnégy órás felügyeletre van szükség, anyának munkája is van, minden kéz jól jött.

Így Vanessával töltötte ezeket a napokat. Vanessa ágyba hozta neki a reggelit, meg az ebédet és a vacsorát is persze, de hozta vele a sajátját is, és együtt ettek. Ebédet anya főzött, meg párszor Angélique, Vanessa még nem érezte magát képesnek egy komplett ebédre, meg nem is ért rá a konyhában szöszmötölni. Sőt tegnapelőtt Pi főzött levest, azt mondta, Franciaország a konyhaművészet hazája, egy igazi francia tud főzni, neki is valósággal a vérében van a szakácskodás. Azért kezdett Angélique-től főzni tanulni három héttel ezelőtt, hogy ezt állíthassa.

Míg ő betegeskedett, Angélique rádumálta a szüleit, hogy vegyenek neki egy kocsit. Clément-ék autóba ültek, idejöttek a lányukhoz, beültették a volán mögé: lássuk, mit tudsz. Angélique hazavitte őket Amiens-ba, ahol egy szomszédnak volt eladó kocsija. Elvitték egy próbaútra, a kocsi tíz kilométer után lerohadt. A szomszédnak lila volt a feje, de Angélique ráadásul még barátságosan meg is kérte, hogy vigye haza, mert neki másnap órái vannak, és az ő csotrogánya miatt jött ide. A szomszéd mit tehetett, hazavitte a rendes kocsijával.

Angélique-nek tehát egyelőre csak biciklije van, de azt mondja, ez se rossz, feleannyi kerékre kell ügyelni, és nincs se kuplung, se index.

Nimby összehaverkodott egy PC-bontó tulajával Franconville-ben, időnként bejár hozzá gépeket szétcincálni, nagyon élvezi. És ha talál valamit, akkor jutányos áron az övé, vagyis az alapítványé. Már kicserélt egy-egy alaplapot a Frédi és a Vilma bázison, és hozott egy doboz öt és fél hüvelykes floppylemezt. Ő még nem is látott ilyet, Nimby mondta, hogy akkor voltak használatban, amikor ők születtek, vagy valamivel előbb.

A Százas is feltűnt egyszer, a szolgáltatók a nyomába eredtek, de nem tudták elkapni. Az előző alkalommal, amikor ők Beaulieu-ben voltak, a Free le tudta nyomozni előfizetőinek hatvan százalékát, és azok között nem volt a Százas; most a maradékot is átrostálták, és ott se volt. Úgyhogy azt már biztosra vehették, hogy nem a Free-nél csatlakozik. A Neuf és az Orange más eljárással dolgozott, ők nem tudtak százalékadatokat mondani.

Amikor belépett az aulába, azonnal mellette termett Jennifer és Paulette, egy másodperc múlva Angélique és Isabelle is. Sorban átölelték és gratuláltak neki.

– Végre! – mondták. Angélique-től kapott egy piros virágot is, persze papírból hajtogatva, Angélique folyton ilyeneket csinál.

– Romaaaaaain! – rikkantotta Paulette. – Ide gyertek, megjött Françoise!

Mire elért az osztályukhoz vezető folyosóra, már a fél osztály körülötte tolongott, pedig általában csak az utolsó métereken válnak külön a tömeg többi részétől. Próbálta csillapítani őket, végül is még egy hónapot se hiányzott, és nem agytumora volt, csak egy közönséges vírusfertőzése. De az osztállyal nem lehetett bírni. Amikor az ajtóhoz értek, Martin megállította őt, elvette tőle Angélique papírvirágját, és roppant gonddal a hajába tűzte. Csodálatosan festhet. Bár még mindig jobb, mintha átemelte volna a küszöbön, ahogy Romain csinálta egyszer Jenniferrel.

Nagyjából odáig jutottak, hogy elmondhatta, jól van és köszöni a rengeteg képeslapot, csokit meg mindent, amikor belé-

pett Dubois. Az osztály iszkolt a helyére. Ő nem sietett, valahogy eszébe se jutott, hogy sietnie kellene.

– Jó reggelt – mondta Dubois. – Neked is, Chaton, bár látom, hogy még nem ébredtél föl. Ha volnál szíves igyekezni.

– De, fölébredtem – vetette oda Kissy csak úgy félvállról, miközben elfordult, hogy a helyére menjen.

– Hm! – hallotta a háta mögül. Ismerős hang volt, ha ezt hallották Dubois-tól, akkor minden rosszra el lehetett készülni. De Kissyt ez nem érdekelte.

A hétvégén végre-valahára rendesen edzhetett, Vanessa határozottan állította, hogy hallotta a bokszzsákot kegyelemért könyörögni. Szombat este a D'Aubisson család három nőtagja valami mesebeli vacsorát alkotott, töltött halat ráksalátával, pedig ilyen kajákat általában csak Beaulieu-ben esznek, de most Blanche is el tudott jönni egész hétvégére. Vasárnap délután Martin hosszasan sorolgatta, hogy fogják hívni a gyerekeiket, bolondabbnál bolondabb neveket talált ki, és közben fokozatosan értésére adta, hogy igazából nem a gyerekek érdeklik, hanem a létrehozásukhoz szükséges eljárás. Szerencsére ott volt Niala, aki szétválasztotta őket, és figyelmeztette Martint, hogy otthon a macskákhoz hideg vízzel telt vödröt szokott használni, ha nem bírnak magukkal. Erre ők Martinnel egyszerre néztek apa kedvenc kanapéjára maguk alatt, és egymás félmondatait folytatva képzelték el, ahogy apa birokra kel Nialával a leöntött kanapé miatt, apa vaskos dossziékkal támad, Niala csőre töltött halat vet be, és addig nevettek, amíg már levegőt se kaptak.

Búcsúzkodáskor Kissy kapott egy olyan ölelést Vanessától, hogy könnybe lábadt a szeme, és magában megfogadta, hogy aki erre a kis gyöngyszemre görbén néz, azon ő bemutatja a *Halálos fegyver* sorozat legbrutálisabb jeleneteit. Két perccel később pedig Nimbyvel kapcsolatban fogadta meg ugyanezt, amikor elkapta egy pillantását, amivel Vanessára nézett. Gyönyörű pillantás volt, ha egyszer végre Vanessa szemtől szembe kap egy ilyet, akkor tanúi lehetnek a legromantikusabb jelenetnek Vaucresson történetében.

Legvégül pedig este tizenegykor, amikor apa hazaért, hozott neki egy csodaszép vegyes virágcsokrot, gratulált a felgyógyulásához és azt mondta, anyával nekilátnak a szervezésnek, hogy idén mindhárman együtt nyaralhassanak a kisegerekkel.

Az élet tehát csodaszép. Mit bánja ő, ha egy kis hülye Dubois jelentőségteljes hümmögést hallat?

Dubois hümmögéseit veszedelmes feleltetések szokták követni. De Kissy nem izgatta magát miatta. Ha felelteti, hát felelteti. Ha olyat kérdez, amit nem tud, hát legfeljebb bezúg. És akkor mi van?

Persze hogy feleltette.

– Nos hát, Chaton, volnál kedves kijönni a táblához? Szeretnék hallani valamit a százalékszámításról.

Kissy kisétált a táblához, s közben eszébe jutott az a sátáni vigyor, amit Macska arcán látott a héten, amikor lesből, figyelmeztetés nélkül megtámadta és leterítette apa egyik papucsát. De ő vigyázott, nehogy a vigyor kiüljön az arcára. Csak belül volt.

Megállt a katedra mellett és nagy levegőt vett.

– Kedves tanár úr! Hol volt, hol nem volt, az üveghegyen és az Óperenciás-tengeren innen, egy vállalat bérszámfejtő osztályának számológépében éldegélt a százalékszámítás.

Az osztályból ekkor robbant ki a röhögés. Még Dubois is elmosolyodott, aztán fölemelte a kezét.

– Igen, és nyilván volt neki három fia. Ez itt azonban egy matematikaóra, és nem értettem ennyire nagy általánosságban, hogy „valamit” szeretnék hallani a százalékszámításról.

Kissy csettintett az ujjával.

– Ej, milyen kár, pedig az én változatomat meg is lehetett volna filmesíteni. – Dubois szigorúan nézett az osztályra, de nem sok haszna volt. – Hát lássuk csak, minek örülne vajon a tanár úr. Szereti a csokit?

A tanárt váratlanul érte a kérdés, egy pillanatig csak nézett rá, aztán vörösödni kezdett a feje.

– Chaton!

– De tanár úr, én százalékot akarok számítani, csak tudnom kell hozzá, hogy szereti-e a csokit. Nagyon egyszerű kérdés. Szereti vagy nem szereti?

– És ha szeretem? – kérdezte a tanár vészjóslóan.

Kissy kézbe vette a krétát.

– Nos tehát, míg beteg voltam, rengeteg csokit kaptam, de szerencsére le tudom mozogni. Volt közte egy, ami egy húszba

került. – Fölírta a táblára: 1,20. – De tegyük fel, hogy a tanár úrnak szerencséje van és tíz százalék kedvezménnyel meg tudja venni. Mennyit fizet a csokiért?

Fölírta a szám után, hogy × 10%, és a tanárra sandított, aki már sokkal kevésbé volt vörös.

– Persze tíz százaléknál nem számolgat senki – folytatta Kissy –, ránézésre is tudjuk, hogy egy húsznak a tíz százaléka tizenkét cent, tehát ennyi a kedvezmény. Egy húszból tizenkettő az egy euró és nyolc cent, ennyit fizet a tanár úr.

Közben felírt mindent, aztán húzott egy elválasztóvonalat.

– De mi van, ha a kedvezmény például… mondjon egy számot, tanár úr!

– Tizenhét – mondta Dubois.

– Köszönöm, tehát tizenhét százalék. Most már nem ússzuk meg számolgatás nélkül. Kétféleképpen csinálhatjuk. Megtehetjük, hogy a tizenhét százalékot számítjuk ki, de akkor a kedvezmény összegét kapjuk meg, amit még ki kell vonni az eredeti árból. Vagy kiszámolhatjuk a nyolcvanhárom százalékot, hiszen ha száz százalékból tizenhetet nem kell kifizetni, akkor nyolcvanhármat igen; így egyből a kedvezményes árat kapjuk meg, de nem derül ki, hogy mennyi volt a megtakarítás.

Dubois szigorú arcot vágott, de Kissy látta rajta, hogy nagyon meg van elégedve. Tehát folytatta.

– Maga a százalékszámítás egyszerű dolog. Egy százalék egy századrészt jelent, tehát tizenhét százalék ennek a tizenhétszeresét. Ez még fejben is könnyebb, mint 0,17-dal szorozni. – Letette a krétát és az osztály felé fordult. Szédítő sebességgel hadarta: – Százhúsz cent századrésze egy egész két tized cent. Tizenhétszer egy az tizenhét, tizenhétszer két tized az tizenhét egyötöde, tizenhétben az öt megvan háromszor és marad kettő, kettőbenazötmegvan nullaegésznégyszer, akinemhiszi, számoljonutána! – Lassított. – Tizenhét meg három egész négy az húsz egész négy tized cent, ennyi a kedvezmény. Százhúsz centből húsz egész négy az százból négy tized, vagyis kilencvenkilenc egész hat tized cent, a gyakorlatban nyilván egy kerek euró. De mire ezt végigszámoltuk, a szemközti boltban már húsz százalék a kedvezmény!

Meghajolt, az osztály boldogan hahotázva megtapsolta, és Dubois leplezetlen jóindulattal mosolygott.

Az iskolában könnyebb volt hétfőn és kedden, mint otthon. Nem is gondolta, hogy ennyire hiányozni fog Vanessa.

Apa balesete óta alig váltak el egymástól, az utóbbi két hétben pedig nemigen töltött félóránál hosszabb időt Vanessa nélkül ébren. Valósággal hozzánőtt már, az ápolója volt, a jobb és a bal keze, a barátnője, a kistestvére, minden. Ezen a héten pedig egyáltalán nem fognak találkozni, D'Aubissonék is akarnak belőle valamennyit, és csak hétvégén lehetnek együtt igazán. Szerdán se jöhetnek, sztrájkolnak a repülésirányítók, de Georges nem bánja, egyet is ért a követeléseikkel meg legalább egy kicsit pihen is. Úgyhogy szerdán teniszezni mennek hármasban, Georges ezer éve nem teniszezett, Vanessa meg azt se tudja, mi fán terem.

Vigyázott, hogy megőrizze a pókerarcát és ne vegye észre Nimby reakcióját, amikor megtudta, hogy egy hétig nem látják egymást. Valósággal lekonyult a füle, mint Tomnak vagy Jerrynek, amikor pórul járnak. Martin viszont úgy csinált, mint aki nagyon örül, mondta, hogy minél kevesebben vannak, annál több idejük lesz egymásra. Majd éppen elhiszi neki, hogy örül a D'Aubisson testvérek távollétének, amikor Martin is minden alkalommal a bőréből ugrik ki, mikor látja, hogy az egykori kis árva vadóc milyen gyorsasággal válik ügyes, okos, talpraesett kislánnyá. És Nialát is nagyon szereti, Kissy akár féltékeny is lehetne, ha nem tudná, hogy Martin fülig bele van esve, és a többi egérlányban csak a barátot látja.

Jövő héten Vanessa megint tovább marad, kedden jön Nialával és csak vasárnap megy haza, hogy csütörtök-pénteken segíthessen a házszentelőt előkészíteni. Anyával megígértették, hogy ő már nem betegszik meg, tehát mindenképpen meglesz a parti.

Ahogy a vonat beért Vaucressonba, az jutott eszébe: ha a Google nemcsak térképet csinálna, hanem élőben figyelné a világot, akkor a vonatot most látni lehetne a neten. De amint ő leszáll, eltűnne az utcákon, hiszen az embereket nem lehet kivenni. Pedig milyen jól jönne a bűnüldözésben.

Leszállt és átment a téren. A túloldalon, valamivel a kereszteződés előtt ismerős arcot pillantott meg. Az ügyvéd, Masoudi

doktor. Jó névmemóriája volt, meg egy ilyen ritka nevet nem is felejt el az ember. Kicsit zavarban volt, ahogy közeledtek egymáshoz, az ügyvéd bizonyára megkérdezi, miért nem jöttek el ebédre.

Az ügyvéd azonban nem ismerte föl.

Furcsa volt a viselkedése. Csak állt, nézte a közeledő Kissyt olyan arccal, mint aki nem is látja, és alighanem a mögötte álló pasast hallgatta. A pasas egészen közel állt mögötte, és valamit mondott, mert mozgott a szája. Kissynek furcsán ismerős volt, pedig még csak egyszer találkozott az ügyvéddel, és akkor semmilyen pasas nem volt vele. Mégis mintha már látta volna őket…

Úgy elmerült a töprengésben, hogy köszönni is elfelejtett, két méterrel túlment már rajtuk, amikor rájött. Félig megfordult, hogy visszamenjen, s akkor döbbent rá, mi volt neki ismerős.

Nem a szereplők. A szitu! Valaki áll, mint egy bálvány, és közvetlenül, szorosan mögötte egy másik, aki beszél. Hogyne látta volna ezt a helyzetet, százezer akciófilmben látta már. A fiatal pasas fegyvert nyom az ügyvéd hátába!

Kissy csak utólag állapította meg elégedetten, mennyire vérévé vált már a Jerry. Másvalaki elszaladt volna és hívja a rendőrséget, vagy nem is hívja, csak elszalad. Neki eszébe se jutott egyik sem.

Belépett egy kapualjba és letette a táskáját. Aztán kisandított. Azok ketten még ugyanúgy álltak, a hapsi szövegelt. Jól teszi, hosszú ideig most beszélhet utoljára szabadlábon.

Lássuk csak. A bal keze a teste mellett lóg, tehát a jobban van a fegyver. Lehet pisztoly is, de ilyen közelről a késsel is lehet nagyon gyorsan szúrni, tehát a jobb karját kell megbénítani.

Kissy kilépett a kapualjból.

A környéken mindenki megállt útjában, amikor az ordítás megreszkettette az ablakokat. A hang irányában egy fiatalembert pillantottak meg, aki egy idősebb férfi előtt fetrengett a járdán és üvöltött.

Kissy elszánt arccal állt ott, újratöltött Nimbuszát a mukira irányítva, de belül igencsak föl volt zaklatva.

Még soha nem lőttek emberre, sem ő, sem a többiek. A kísérletek valamennyire megmutatták a Nimbuszok erejét, de hogy emberre milyen hatással van, nem lehetett tudni. Vízzel töltött

műanyag palackokat ötven méterről is ki tudtak vele lyukasztani, ez pedig csak három méter volt, és jól ki is húzta a gumit. Hát ilyen hatással van az emberre.

A másik dolog, ami fölzaklatta, a fegyver volt, ami azonnal előkerült, amint a pasi elvágódott. Egy valódi pisztoly. Kissy milliónyi pisztolyt látott már a tévében, sose gondolta volna, hogy egy igazitól így megijed. De nem mutatta. Ő a Jerry Alapítvány kisegere, és nem fél semmitől.

Az ügyvéd tért magához elsőként. Lehajolt a fegyverért, de csak a cső legvégét fogta meg, máshol hozzá sem ért. Nagyon okos.

– Mit ordít? – szólalt meg Masoudi doktor kicsit rekedten, de a hangja nem remegett. – Az előbb nagyobb legény volt! – Közelebb lépett és a lábával megfordította a pasast. Csurom vér volt az inge háta. Kissy kezdte úgy érezni, hogy talán nem kellett volna annyira kihúzni a gumit.

Az ügyvéd megkerülte a támadót és odajött hozzá.

– Ezzel lőtte lapockán? – nézett a csúzlira.

– Ezzel – engedte Kissy vissza a gumit. – Lehet, hogy túl erőset kapott.

– Sose sajnálja ezt az alakot. Ismerem. Majd felhív és elmondom, kicsoda, de most menjen!

– Hová? – nézett föl rá csodálkozva.

– Jobb, ha nem keveredik bele. Majd azt mondom a rendőrségnek, hogy egy erre járó gyerek lőtte meg, a nevét nem tudom, nyomozzák ki, ha tudják.

Kissy elmosolyodott. Hát hiszen belekeveredett ő már egy csomó ügybe. Sheila sokért nem adná, ha bosszút állhatna rajta. De hirtelen eszébe jutott *Az ügyfél,* amiben egy gyerek csak beszáll egy ügyvéd kocsijába, és onnantól a maffia vadászik rá.

Bólintott az ügyvédnek, fölkapta a táskáját és elpárolgott.

A Százas következő látogatása akkor történt, amikor a Jerry hiányos csapata a vacsoraasztalnál ült Franconville-ben. Nemcsak a D’Aubisson lányokat kellett nélkülözniük, hanem Pit is, akinek egész nap egyetemi ügyeket kellett intéznie, estére meg már nem jött ki hozzájuk.

Amikor a riasztás befutott, ők megnézték a telefonokat, aztán ettek tovább. Semmi értelme nem lett volna belépni és a nyo-

mába eredni, ezt már korábban megbeszélték. A Százas ellen egyetlen eszköznek van értelme, a szolgáltatók nyomozóprogramjának. Illetve most megtudták, hogy van még egy eszköz, de az sem az övék. Félóra múlva telefonált a guru.

– Kitaláltam valamit – újságolta. – Amikor a Cirrus riasztott, a gyereket kidobtam a szerverről, ahogy szoktam – de most beléptem helyette én. A Százas észre se vette a cserét. „Jól” elcseverésztünk.

– Ez jó – örült Nimby. – Eredmény?

– Öt percig volt online a riasztás után. Őszintén remélem, hogy most végre elkapják, mert nem nagyon hiszem, hogy ennél hosszabb időre bent lehet tartani.

– Pedig muszáj – mondta Chantal. – Rengeteg az előfizető.

– Igen, de ez csak a Free-nél volt fontos. A Neuf és az Orange algoritmusánál nagyjából mindegy, hogy tízmillió vagy ötvenmillió között kell megtalálni.

Chantal hirtelen fölkapta a fejét.

– Várj csak!…

– No mi az?

Chantal gondolkodott egy kicsit.

– Jacques, figyelj ide… én nem sokat értek a számítástechnikához, lehet, hogy hülyeséget mondok, de hadd mondjam el.

– Persze, mondd csak. Egyébként te melyik vagy?

– Jaj, bocs. Chantal vagyok. Velem még nem nagyon beszéltél.

– Jobb későn, mint soha. Szia, Chantal, szóval mit találtál ki?

Kissy meglepve hallotta, hogy barátnőjének számítástechnikai ötlete van, ez tényleg nem az ő asztala. Annál klasszabb lenne, ha mégis valami használhatót gondolna ki.

– Oké – kezdte. – Tehát nagyjából mindegy, hogy hány millió között kell keresni, ugyanannyi időbe telik. És ha csak pár tízezer lenne?

– Hát… számottevően gyorsabb lenne.

– Remek. Akkor így kell csinálni. Fel kell osztani a területet.

– Hogyan?

Chantal jó negyedóráig magyarázott, mire Jacques teljes mélységében megértette az ötletet. Még aznap éjjel írt belőle egy ajánlást, amit rögtön elküldött a két szolgáltató illetékes szoftvereseinek. Reggel, amikor kézbe vették, már ott volt

Jean-Pierre levele is, amiben arra kéri őket, hogy a nyomozás érdekében a lehető leggyorsabban valósítsák meg az ötletet.

Az ötlet a Vaillant–Messier-fa, röviden *VM-fa* nevet kapta. Alapvetően Chantal munkája volt, de Jacques rengeteg ügyes apróságot tett hozzá.

Amikor befut a riasztás, mindkét cégnél egy-egy gép kapja meg, ami azután kapacitásának jókora részét arra fordítja, hogy figyeli az online levő felhasználók hatalmas tömegét, melyiknél jön vissza a Százasnak kiküldött jelzőcsomag. Ha nem lenne sok millió felhasználó, sokkal könnyebb lenne. Tehát föl kell osztani a felhasználókat. A Százast kereső programot sok-sok szerverre föl kell tenni, és a szolgáltató IP-címtartományát megfelelően föl kell osztani közöttük, hogy mindegyiknek csak egy-egy területet kelljen vizsgálnia.

A Jerry-hálózat gépeinek nagyon kevés dolguk van, és semmi sincs közte, ami jelentőségében a Százashoz mérhető. Amikor meglátják a Százast, a négy Jerry-bázis mindegyike riaszt egy-egy garnitúra szervert mindkét szolgáltatónál. Ezek továbbadják a riasztást azoknak a belső szervereknek, amiket a Jerry kívülről nem tud elérni. Így a lehető legrövidebb időn belül szétküldték a jelet, és minden címtartomány felelős gépe hozzáláthat a vadászathoz.

Az Orange-nak két napra, a Neufnek másfélre volt szüksége a hálózat kialakításához, ekkor küldték meg a terjedelmes listát a riasztandó szerverekről. Jean-Pierre ötven darabot kapott, mert a Flipper csak „albérlő” egy nagyon elfoglalt rendőrségi szerveren; a maradék háromszázat Nimby elosztotta Frédi, Béni és Vilma között.

Pénteken megtartották az első próbát. Jean-Pierre bement egy találomra kiválasztott netcaféba valahol a belvárosban, és megkérte a tulajt, hogy egy gépen oldja föl neki azt a rengeteg korlátozást, amit az ilyen helyeken alkalmaznak. Rendőrigazolvánnyal a kezében könnyen meg tudta győzni. Akkor csinált magának egy titkos IP-címet, aztán belépett a Kölyökklubba, és Jerry nicknek privát üzenetben elküldte a 100-as számot.

A napló szerint a Cumulus tizenhárom óra negyven perc húsz másodperckor látta meg a jelszót. A szolgáltatók naplója szerint huszonkét másodperckor futott be az első riasztás a Béni szervertől az Orange nizzai szerverére, és negyvenötkor az

utolsó, Vilmától Rouenba, szintén az Orange-hoz. Vagyis a Jerry gépei huszonhárom másodperc alatt végeztek a feladatukkal.

A Neuf ötvenhétkor, az Orange negyvenegy perc nyolc másodperckor izzította be a riadólánc utolsó szerverét. Vagyis mindössze negyvenhat másodperc alatt egész Franciaországban folyt a kutatás. Az igaz, hogy csak az európai részén, a tengerentúli területeken egyelőre nem keresték a Százast. Akkor már valószínűbb, hogy Európa egy másik országában van.

A jóval kisebb munkával csakugyan hamar végeztek a szerverek: a leggyorsabbak húsz másodperc alatt visszaadták a nullát, ami azt jelentette, hogy összes kliensüket megnézték és tisztának találták. A leglassúbbaknak egy perc is kellett, de ez még mindig jó időnek számított, hiszen két percig nem nehéz online tartani a Százast. A próba szempontjából ezért az utolsó szerver visszatérési ideje, negyvenegy perc ötven másodperc volt a fontos, nem pedig az, hogy Jean-Pierre-t már negyvenegy háromkor lefülelték.

A második próbát este fél nyolckor tartották, csúcsterhelés mellett. A jelet most egyszerűen Nimby adta meg a saját gépéről. Eredmény: az utolsó szerver három perc és tíz másodperc alatt végzett.

Másnap, szombaton Maszat felhívta Skype-on a Jerryt, és bejelentette:

– Írtam egy elizát.

A kisegerek egymásra néztek. Kissy arra gondolt, hogy Maszat végeredményben eddig se volt teljesen normális. De szerencsére nem szólt semmit, mert a következő pillanatban Nimbynek fölcsillant a szeme.

– Elizát a Százas ellen?

Maszat bólintott. – Naná. Csoffadt, az igaz, de pöpecül a fószerre van kihegyezve. Vesszek meg, ha nincs legalább öt perc, míg rávakul a tutkóra. Főleg hogy fakezű.

Kissyt ezúttal cserbenhagyta a korábbiakban kialakult maszati nyelvtudása. De kivételesen Nimby se értett mindent.

– Hogyhogy fakezű?

– Öreg, a csóka kölykökkel vartyol a csatin. A kölykök nem gépelnek úgy, mint a veszett fene, logice az eliza se teheti. Két

tapi között egytizedtől fél másodperc random szünet, fószer addig látja, hogy a gyerek tájpingol és szépen várakozik. Értem?

Föl is installálták az elizát, ehhez külön érintkezésbe léptek Jacques-kal is. Míg a két guru dolgozott, Nimby elmagyarázta nekik, mi az az eliza. Több mint negyven éve írták az elsőt, és azóta rengeteg született. Általában pszichiátert utánoznak, kérdezgetik a felhasználót, és a válaszaikat használják föl a következő kérdéshez. Ha az ember tudja, hogy egy elizával beszél, akkor pillanatok alatt értelmetlenségbe kergetheti, erre Nimby rögtön talált példát a Wikipédiában. Egy képernyőfotót mutattak, angolul volt, de könnyű volt lefordítani:

– Én vagyok a pszichoterapeuta. Kérlek, mondd el a problémáidat.

– Borzasztóan fáj a fejem.

– Talán orvosdoktorhoz kellene fordulnod, én pszichiáter vagyok.

– Oké, ezt fogom tenni.

– Fel tudod ezt dolgozni?

– Miről beszélsz? Nem, nem tudom feldolgozni. Viszlát.

– Miért mondod ezt?

– Mert csak képtelenségeket beszélsz!

– Miért hiszed azt, hogy csak képtelenségeket beszélek?

– Mert nincs semmi értelme.

– Esetleg vannak terveid, hogy mitévő légy ezzel.

És ez így folyhatott a végtelenségig; de aki nem tudja, hogy egy elizával beszél, az jó néhány üzenetváltásig tévedésben maradhat. S ha ráadásul még lassan is ír a program, ahogy Maszat mondta, akkor elégnek kell lennie az időnek.

Ez az eliza persze kimondottan a Százashoz készült. Akkor kell elindulnia, amikor megjön a riasztás: ahogy Jean-Pierre csinálta, az igazi gyereket kidobják a képből, és az eliza lép a helyére, teljesen automatikusan. Az eliza már tudni fogja, hogy a Százas küldött-e képeket vagy még nem; ha már igen, akkor arról fog vele beszélni, hogy nem tudja megnyitni, nem jelennek meg, ilyesmik. És húzza az időt.

Minden együtt volt hát – ebből a kitűnő, testre szabott csapdából nem menekülhetett.

Kissy soha nem bocsátotta meg a Százasnak, hogy éppen most, amikor ezt a nagyszerű hálózatot kiépítették, a Jerry, a

klub, a rendőrség, a szolgáltatók, de még Maszat is rengeteget dolgozott azon, hogy a csapda tökéletes legyen – éppen most döntött úgy, hogy nem jön a Kölyökklubba soha többé.

Mint oly sok minden, az is némi vitát kavart, hogy a kisegerek milyen minőségben szerepeljenek a házszentelőn. Niala egyik skype-os beszélgetésükön magától értetődő dologként jegyezte meg, hogy ők fognak segíteni; csakhogy ezt anya is hallotta, aki nyomban elkérte a mikrofont és közölte Nialával, hogy szó se lehet róla. A lánya barátai csak vendégként lehetnek jelen, nem személyzetként. Majd fölvesznek két pincért, bőven elég lesz.

Niala persze nem hagyta magát, rámutatott családjának vendéglátós tapasztalataira, megemlítette, hogy a hétvégén egy turistacsoport rendezvényt tartott a panzióban, és Vanessa tervezte meg a tálalást és a dekorációt. A fizikai megvalósításra persze fölvettek három embert, de az észbeli részét ő csinálta egyedül. Mario csak akkor nézte meg, amikor már kész volt, de addigra már úgyse számított, nem lett volna idő másikat csinálni, ha nem jó. De jó volt.

A vita többször újrakezdődött, váltott szereplőkkel. Az egerek közül Vanessa és Angélique is érvelt, az ellenzéket pedig apa is képviselte.

Végül köztes megállapodás született. Az előkészítést anyáék szívesen rájuk bízták, nekik úgyis rengeteg dolguk van, de a partin már csak vendégként lehetnek jelen. Anya ki is nyilatkoztatta:

– A partin egyetlen konyhában vagy vendégek körül sürgölődő egeret sem akarok látni. Aki nem fogad szót, odaadom Macskának!

Niala rögtön kijelentette, hogy mukkanás nélkül engedelmeskedik, mert nagyon meg lett félemlítve. Retteg Macska fogaitól, amik még a főtt tésztát is átharapják. Helyes, mondta anya, örül, hogy egerek veszik körül és nem például tigrisek. Azokra nehezebb lenne hatni.

Szerdán tehát edzés előtt bevásárolni mentek, aztán verekedtek egy kicsit. Morzézni már csak ritkán szoktak, olyan gyakorlatuk volt benne, hogy nem szorult frissítésre. Csütörtökön és pénteken pedig, míg ő iskolában volt, Vanessa szendvicseket és

hidegtálakat gyártott. Meleg étel nem is lesz, ez nem vacsora, hanem svédasztalos parti. Ami csak frissen jó, azt szombat délután csinálták meg, aztán ünnepi díszt öltöttek és várták a vendégeket.

Apa cége régóta kapcsolatban állt egy étteremmel, amely háznál is vállalt pincérszolgálatot, ők küldtek egy fiút és egy lányt, akik jóval a parti előtt ott voltak, megismerkedtek a ház beosztásával és a készletek hollétével, egyenruhát öltöttek és már sürögtek, amikor megjöttek az első vendégek: anya legközelebbi munkatársai, Jean és Claire. Aztán sorban befutottak mind. Vagyis biztos nem mind, egy ilyen partira ritkán jönnek el a meghívottak mind egy szálig, de akiket Kissy ismert és számon tartott, azok ott voltak. Ali és Bertrand is, Blanchard úr két embere, akik segítettek a költözésben.

De jöttek olyanok is, akikre sose gondolt volna. Már javában tartott a parti, amikor a nappali közepén fölfedezett egy ismerős fejet. Egy pillanatig meglepve állt, aztán odaóvakodott.

– Ügyvéd úr?…

Masoudi doktor lenézett.

– Nocsak, maga az? Nem gondoltam, hogy itt futunk össze. A műszaki bolt miatt még tartozom magának egy ebéddel, ne feledje. A másik dolog miatt… amiatt sokkal többel tartozom.

– De hát hogy kerül maga ide?

Az idős úr homlokráncolva nézett rá.

– Furcsa kérdés. Szabályos meghívással. Maga talán nem? Csak úgy erre járt ebben a gyönyörű ruhában és beugrott?

Kissy elpirult a dicsérettől, aztán megrázta a fejét.

– Nem. Engem ide nem hívott meg senki.

Masoudi doktornak magasra emelkedett a szemöldöke.

– Tehát maga Chaton úr lánya? De hát ez nagyszerű!

Kissy pislogott.

– Honnan ismeri apát?

A konyhán át kisétáltak a kertbe. Sok vendég volt itt is, de a fák között szinte maguk lehettek.

– Én gazdasági ügyekkel foglalkozom – mondta az ügyvéd. – Az édesapja cége régi ügyfelem, nagyon sok szerződéskötésüknél, peres ügyüknél működtem közre. Sokszor tárgyaltam az édesapjával is… legalább öt éve ismerem.

– Akkor ezért volt a neve ismerős anyának – állapította meg Kissy.

– Minden bizonnyal. Ennyi idő alatt hallhatta már, és elég jellegzetes név. Az ősszel tisztelt édesapja egy tárgyalásunk alkalmával futólag megjegyezte, hogy családjával költöznek. Megkérdeztem, hol laktak és hová költöznek, és meglepetéssel értesültem, hogy Vaucressonba, ahol magam is élek. Tájékoztattam erről; ő persze ugyanúgy nem tudta, hogy én hol lakom. Kiderült, hogy szomszédok leszünk.

Kissy meglepve pislogott. Már ismerte a szomszédokat, ha találkoztak, üdvözölték egymást, váltottak néhány szót. Meg is hívták őket, az egyiket mintha látta is volna az imént.

– Hol lakik ön?

– Ott – mutatott a férfi a kert vége felé. – A Suger utcában, pontosan a maguk kertjét lezáró fal túlsó oldalán.

Kissynek leesett az álla.

– Meg is állapodtunk, hogy meglátogatjuk majd egymást, de azóta erre nem került sor. Elfoglalt emberek vagyunk. Meghívást azonban kaptam édesapjától, úgy is, mint régi ügyfelemtől és úgy is, mint szomszédomtól. De az élet újabb meglepetést tartogatott. Titokzatos megmentőm, aki kétszer is segített rajtam, nem más, mint monsieur Chaton leánya.

Kissy nevetett. – Semmiség. De azt ígérte, elmondja, ki volt a pisztolyos alak.

– Ó, igen. Szegény fejét kirúgták a munkahelyéről. Minden sajnálatomat bírja, de tény, hogy ő volt a hibás. Beperelte a munkaadót, akinek én voltam az ügyvédje. Vesztett. Nem látta be, hogy mindenről ő tehet, megfenyegetett, de hát az ilyesmi nem szokott komoly lenni. Most se volt az igazán, csak szövegelt mindenfélét a hátamba nyomott fegyverrel, de hogy végül is mit akart elérni, az nem derült ki – hála a maga közbelépésének. De erős bennem a vélekedés, hogy maga végeredményben az életemet mentette meg.

– Ugyan, ügyvéd úr. Más is megtette volna.

– Talán igen. De maga tette meg, én pedig a lekötelezettje vagyok.

– De hát hogyhogy nem meséltél erről semmit?

– Véletlenül, anya. Akkor nem találkoztunk, aztán folyton volt valami. A parti, a Százas… elfelejtettem.

Anya megcsóválta fejét és eltette az elmosott macskatányért.

– Hát nem vagy mindennapi szerzet, kislányom. Hátba csúzlizol egy fegyveres ámokfutót, aztán egyszerűen megfeledkezel róla. Az egereidnek elmondtad?

– Nekik igen. Bocs.

Kissy körbepillantott a konyhában, van-e még valami elrendezni való, de nem volt. A pincérek mindent rendbe tettek Vanessa irányításával. Nekik csak annyi dolguk volt, hogy megetették Macskát, aki a vendégek távozásakor bejelentette, hogy borzasztóan éhes. Be is falt egy jókora adag macskakaját, ivott rá egy hatalmas korsó – körülbelül két deci – tejet, aztán kigömbölyödött hassal bemászott a kosarába és elaludt.

A következő hetekre Kissy sose tudott részletesen visszaemlékezni. Csöndesek, eseménytelenek voltak. Shindyjük nem akadt; a Százas is felszívódott. Martinnel megvoltak remekül, a szokásos nehézséggel: mindketten ugyanazt akarták, csak Martin minél hamarabb, ő meg csak majd egyszer. De Martin csodálatos volt, nem sürgette, nem türelmetlenkedett, és nem is keresett más lányt. Angélique már nem keresett eladó kocsit, Blanchard úr közölte, hogy bízza rá, ő elintézi. Chantal rövid együtt járás után szakított Paullal – nem illettek össze, Pault nem érdekelte a Jerry, őt meg a motorozás. Nimby egy hétvégén kiment Piékkel Angélique szüleihez és beüzemelte a Jerry-hálózat következő szerverét; természetesen Clémentine lett a neve, hiszen ez beleillett a rajzfilmes névsorba, Foxi Maxi szokta dúdolni ezt a countrynótát. Clémentine egy öreg Pentium volt, egy félreeső kamrácskában kapott helyet, és úgy volt megcsinálva, hogy áramkimaradás után magától elinduljon és működjön. Kipróbálták, monsieur Clément kihúzta a szünetmentesből, visszadugta, és Clémentine három percen belül bejelentkezett a hálózatra.

A házszentelő után, mikor lefekvéshez készülődtek, apa tekintete megpihent Vanessán, és megkérdezte, hogy ha ez a kislány az idő egyharmadát vagy talán a felét is itt tölti, akkor miért alszik egy matracon Kissynél. Erre senki nem tudott mást felelni, mint „csak”, ezért másnaptól saját szobája lett náluk.

Kissy kérdezte meg, melyiket szeretné, és előre tudta, mi lesz a válasz.

– A kert felőlit – mondta a kislány, és ragyogott a szeme. – Persze az utca felől is vannak fák, de…

Ettől kezdve az emeleti belső hálószoba Vanessa szobája volt. Onnan sokkal több fát láthatott és sokkal közelebbről, mint bármelyik másik szobából. Persze Beaulieu-vel ez sem versenyezhetett, ők mindössze huszonnégy fát mondhatnak magukénak, ott meg a villa telkén van kilenc, a panzióén húsz, és ott a rengeteg egymásba nyíló kert, amikbe Vanessának szabad bejárása van. Anélkül hogy kilépne az utcára, kétszázharmincnyolc fát látogathat meg. Megszámolta.

De azért ebben a szobában is jól érezte magát. Kissy kinyomtatott egy-egy portrét Blanche-ról, Georges-ról, Nialáról, Isabelle néniről, Marióról, Jeanne-ról és Luigiről, és körberakta a falakon. Vanessa nem szólt semmit, de amikor a csapat két hét múlva Beaulieu-ben járt, az ottani szobájában Kissy a saját arcát meg apáét és anyáét találta a falon. Válaszul kinyomtatta az összes kisegeret és kirakta őket a vaucressoni szobában – valamiképpen úgy esett, hogy az ággyal szembe pont Nimby került. Természetesen legközelebb már Beaulieu-ben is teljes portrétár díszítette a szobát; itt Nimby nem volt szemben az ággyal, mert azon a falon polcok voltak. Az ágy fölött kapott helyet.

Kissynek minden erejére szüksége volt, hogy ki ne üljön az arcára a gondolat: ezek ketten még nemhogy egy ujjal, de egy pillantással se nyúltak egymáshoz, de Vanessa máris Nimby alatt fekszik…

– És ha átvérzik? – kérdezte Martin.

– Jó kérdés – bólintott Pamacs. – Ha átvérzik, és még mindig nincsenek itt a mentők vagy nem tudjuk orvoshoz vinni, akkor újabb kötést rakunk rá. Nyomókötést lebontani soha nem szabad, mert azalatt újabb vérveszteség léphet föl. Jó kötést csináltál, Kissy, egyáltalán nem vérzik már.

– Fáj – panaszolta Nimby.

– Persze hogy fáj – értett egyet Pamacs. – Súlyosan megsérült a karod, a megrongálódott képletek fájnak. Most már, hogy a vérzést elállítottuk, a fájdalommal is foglalkozhatunk. Mindjárt kapsz gyógyszert.

Nimby felfortyant.
– Majd inkább te kapsz egy ortofaciális rúgást, Pamacs! Szabadíts ki, lefonnyad a karom!
Az orvos nevetett és két vágással leszedte a nyomókötést.
– Ilyet soha ne csináljatok éles helyzetben. Ha egyszer rajta van és használ, örüljetek neki, és eszetekbe ne jusson megnézni, hogy a kötés alatt vérzik-e még. Biztos, hogy vérzik, és lehet, hogy másodszorra nem sikerül bekötözni. Azt hiszem, ma már mindenki kötözött, ideje továbblépnünk. Mai anyagnak az áramütést szántam.
Az egerek biggyesztették a szájukat.
– Verekedés közben nemigen fordul elő ilyesmi – mondta Chantal.
– Kivéve, ha nekirúgod a shindyt egy szigeteletlen vezetéknek – felelte Nimby.
– Akkor örülök, hogy ott van és nem bolygatom – vágta rá Chantal.
– Csendet kérek – emelte föl a kezét Pamacs. – Úgy emlékszem, megegyeztünk, hogy még a legaljasabb gonosztevőnek is jár az elsősegély. Azonkívül pedig vagy elsősegélyt tanultok, vagy semmit. Fél anyagot nincs értelme. Tehát lesztek szívesek rám figyelni?
Az egerek odaadóan figyeltek.
– Köszönöm. Az áramütésnek két fajtája van, de mi csak az egyikkel foglalkozunk: a háztartási váltóárammal.
– Mi a másik? – kérdezte Vanessa.
Pamacs a mennyezetre mutatott.
– A villámcsapás és a magas feszültségű távvezeték. Ezek olyan súlyos sérüléssel járnak, hogy ha egyáltalán lehet még segíteni, akkor is csak jól felszerelt, magasan képzett szakembereknek van esélyük rá. Tehát a háztartási váltóáram…
– Konnektorba nem nyúlok! – rémült meg Nimby. A csapat jót nevetett.
Az elsősegélynyújtó tanfolyam többük ötlete volt. Shrek adta az első lökést, amikor az eliza kapcsán beszélgettek, továbbfejlesztési lehetőségeket tervezgettek; Nimbynek volt egy olyan gondolata, hogy jó lenne csinálni egy általános elizát, ami bármilyen shindyvel el tud beszélgetni, nemcsak a Százassal, és átveheti a gyerek helyét, megkímélve azt a sokktól. Akkor em-

lítette Shrek valami félmondattal, hogy Maszat bátyja orvos, elsősegélynyújtó tanfolyamokat tart. Akkor ez nem érdekelt senkit, csak jó félórával később, amikor Chantal orrbavágást ígért Nimbynek – már megint az ágyába akart mászni –, akkor mondta Martin, hogy megkérdezi Maszat bátyját, hogy kell elsősegélyezni az orrbavágást, aztán ütheti nyugodtan. Nimby tiltakozott, neki ez a módszer egyáltalán nem tetszik, és inkább lemond arról, hogy bebújjon Chantal ágyába – jó lesz kettejüknek az övében is. Chantal csak fölkelt nagy komótosan, olyan mozdulatokkal, mint Bud Spencer, és Nimbyt nézve kitartóan azt javasolta Martinnek, érdeklődjön Maszat bátyjánál a behódoltatás gyógykezeléséről is. Vanessa figyelmeztette, hogy az orvosin nem tanítják a Jerry-szaknyelvet, Niala pedig azt javasolta Chantalnak, oldja meg a Nimbyvel való problémáját úgy, mint Alexék az anyakocáét. Hogy oldották meg, kérdezte Nimby. Elég fűszeresen, felelte Niala, de nagyon jó kolbász lett, és a sonka is kimondottan jól sikerült. Erre Martin elvigyorodott és megkérdezte, vajon ezek után Maszat bátyja tudott volna-e elsősegélyt adni a kocának?

Aztán megint nem esett szó a dologról vagy egy órán át, csak amikor Angélique a verekedés végeztével leroskadt az edzőterem falainál sorba állított pamlagokra és azt nyögte, most aztán jól jönne Maszat bátyja az elsősegéllyel. S ekkor, mintha karmester vezényelte volna őket, mindenkinek egyszerre jutott eszébe: nekik tulajdonképpen nagyon jól jönne egy elsősegélynyújtó tanfolyam.

Megszervezték, egy órába sem telt. Maszat bátyja, Pamacs szívesen elvállalta őket, méghozzá nem is drágán, mert a számlát az alapítvány nevére állíthatta ki, így a pénz egy részét adójóváírássá változtathatta.

Nimby rögtön az elején terveket kezdett szövögetni a tananyag egyik részét illetően. Feltétlenül meg akarja tanulni nagyon alaposan, hogy ha szükség lenne rá, megmenthesse Chantalt. Esetleg Nialát.

A két lány összenézett.

– Ha arról van szó, amire gondolok… – kezdte Chantal, és a derekára csúszott a keze, ahol kis tokban hordta Nimbusz–1-esét.

Nimby követte a mozdulatot, és nagyot nyelt.

– Persze – mondta sietve. – Persze hogy arról, amire gondolsz. A bokaficam helyes rögzítése, hát persze!

– Mindjárt gondoltam – mondta Chantal nyomatékkal, amiből érteni lehetett: „szerencséd”. A fegyver a tokban maradt, és Nimby föllélegzett.

Tíz perc sem telt bele, és újra rákezdte, de csak azután, hogy Chantal kiment zuhanyozni.

– Alaposan el kell sajátítanunk a tananyagot, mert életet menthet. Ha például Chantal nem tudna úszni, most szörnyű veszedelemben forogna.

A zuhany alatt, akarta kérdezni Kissy, de aztán nem tette, és a többiek sem.

– Vagy akár Kissy – folytatta a fiú. – Folyton járunk Beaulieu-be, bármikor beleeshet abba a hatalmas nagy vízbe, és akkor mi lesz? Valakinek ki kell mentenie, de az nem elég, szükség lehet mesterséges lélegeztetésre is. Muszáj alaposan kitanulnunk.

Akkor kerestek Nialával egy nyugalmas zugot, ahol végre kinevethették magukat. Nimby, aki minden lányt szíves örömest újraélesztene, az egy szem Vanessa kivételével. Őérte nem aggódik. Niala már Tomhoz és Jerryhez imádkozott, történjen végre valami, amitől kibukik Nimbyből, hogy őt voltaképpen kizárólag Vanessa miatt érdekli a szájból szájba lélegeztetés!

Kissy elgondolkodva ült a Vilma kettes előtt, de nem a képernyőt nézte. Már mindent kiolvasott, amit tudni lehet a Százasról: a gyerekekkel folytatott beszélgetéseket, a Cumulus értékeléseit, a három netszolgáltató jelentéseit, a gyermekvédelmis százados feljegyzését a küldött képekről – mindent. Érezte, hogy hiába teszi, mert a Százas nem fog visszatérni. Május ötödike volt, két hete színét se látták. A Százas nem hülye. Beteges, perverz állat, de nem hülye. Akármennyi energiát fektetett abba, hogy utolérhetetlen legyen, nem fog a végtelenségig viszszajárni, amikor ennyire képtelen elérni a célját. A gyerekek nagyon hamar eltűnnek a netről, amikor beszélni kezd velük – még ha nem is fog gyanút, hogy a rendőrség keze lehet a dologban, akkor is elunja a dolgot és máshol keres sikerélményt. Kissy csak remélte, hogy ez nem az lesz, hogy megtámad valami IRL gyereket.

Megfordult a székével és a trófeagyűjteményre nézett. Ott lenne a Százas helye, azon a papírlapon, a többi shindy neve alatt. A hátbalőtt pasast nem írták föl, az nem ér, hiába volt nagyon veszélyes. Masoudi doktor szerint, de apa szerint is, az ilyenek kerülnek be az esti híradókba. Van egy ember, akit a balsorsáért hibáztat, azt lelövi, aztán bekattan és válogatás nélkül lődözi az embereket, míg végül végez magával, Kissy pedig megnézi a híradót és azt mondja: ezzel kellett volna kezdeni. Vagy éppen fordítva, lepuffant egy csomó vétlen embert, hogy eljusson ahhoz, akit meg akar ölni, azt is lelövi és akkor végez magával. Most az első eset lett volna, az ügyvéd nyitja meg a sort, ha ő rögvest az elején hátba nem csúzlizza a fickót.

De hát ez más szakterület, a trófeák közé ugyanúgy nem kerülhet föl, mint az idősebb Joachim. A Százasnak kellene ott lennie. Nickkel, valódi névvel, az elkövetett rémtettekkel, az elfogás dátumával és az ítélettel. Még Cindy is szebben van dokumentálva, pedig nem tudják a valódi nevét és nincs ítélet se, de ott van a dátum, amikor elriasztották a klub látogatásától.

Fölnézett a Jerry-tablóra. Az persze hiánytalan, és gyönyörű. Vanessa és Nimby három napig dolgozott rajta. Hatalmas kartonlap aranyozott kerettel, közepén a kisegerek arcképei ábécérendben, mellettük elég hely, hogy később újak is fölkerülhessenek; lejjebb Ange néni mint kuratóriumi elnök, alatta a többi alapítványtevő – még Elke is –, legalul pedig a jelszó. Sophie Marceau tizennégy évesen, vidám mosollyal *A házibuli* egyik képkockájáról. A legtetején pedig az alapítvány neve aranybetűkkel, a kerek fülű O betűk helyén egy-egy vigyori Jerry-portréval.

Az jutott eszébe most, ahogy a tablót nézegette, hogy föl kellene tenni alkalmi és rendszeres segítőiket is, esetleg egy másik tablóra, *partnereink* vagy hasonló címmel. Jean-Pierre-t, Jacques-ot, Luigit és Alaint a propagandafilmért, a két chatklub meg a három netszolgáltató logóját…

Nagyszerű apparátust hoztak létre. Töméntelen shindyt fognak még, ebben Kissy biztos volt. Csak ezt az egyet nem tudják elkapni sehogy se. Ő pedig a Százast akarta. A Százas kikészített bundájára akart lépni reggel, amikor fölkel az ágyából.

A kikészített bundát persze Nimby találta ki. Többen próbálták ellene vetni, hogy a shindy nem medve, és a Százasnak ta-

lán nincs is bundája, de a kifejezés megmaradt, és csakhamar mindenki úgy gondolta, hogy akár az ágya előtt, akár a falon szívesen látná.

Később, amikor a bundát leterítették a Frédi bázis nagytermében – dicsőségük emlékéül Niala szőnyegre másoltatott egy százeuróst –, Kissy arra gondolt, milyen sokszor sietett segítségükre a vakvéletlen. A csapat egymásra találását, Mohi Vanessává alakulását s még sok mindent köszönhetnek a puszta szerencsének – hát ilyen volt a cergyi látogatás is. Mert megeshetett volna, hogy apának egy másik napon van ott dolga, vagy hogy neki éppen halaszthatatlan elintéznivalói vannak Frédinél és ott marad. Soha nem derült volna ki, milyen lehetőséget szalasztanak el.

Szerda délután volt, hat óra körül, amikor apa hívta: úton van Cergybe, meg kell néznie egy beruházást, és ha van kedvük, vele tarthatnak – tíz perc múlva ér Franconville-be, fölveheti, és aztán ő viszi őket haza.

Ők akkor már szedelőzködtek. Piék el is mentek, mostanában kevés idejük volt a Jerryre, gőzerővel tanultak. Niala is indulni készült. Vanessa ezen a héten vele van, majd vasárnap megy haza. Úgyhogy már nem csináltak semmi különöset, eszerint válaszolt apának: szívesen elkísérik.

Apa nem jött be a mellékutcákra, ők mentek ki elé a Flunch étteremhez. Sietniük kellett, apa így is előbb ért oda, de nem volt sürgős, azt beszélte meg az ottaniakkal, hogy hét előtt érkezik. Háromnegyed előtt álltak be a parkolóba.

A beruházás valami gyártelep volt, mindenfelé kisebb-nagyobb munkagépek rohangásztak, de arra a részre nekik nem volt szabad belépni. Apának az irodaépületben volt megbeszélnivalója. Tíz perc, legfeljebb tizenöt, aztán mehetnek. Ők addig az irodaépület teraszán sétáltak, nézték a mindenfelé szaladgáló embereket és gépeket.

Sietős ez az átépítés, mindennap este kilencig dolgoznak. Kissy elnézte a lenti nyüzsit, s arra gondolt… de a következő pillanatban mindenestül ki is röppent a fejéből, hogy mire gondolt.

– Aztán igyekezz vele, mert én a héten már nem jövök!… Jó. Csak ne feledd, hogy Brutus is bűbájos mosollyal nézte Caesart, zsebében a bicskájával.

Kissy megdermedt. Áthajolt a korláton, a lentieket figyelte, aztán megpördült és Vanessa nevét kiáltotta. A kislány odaszaladt; Kissy csak két szót mondott neki, és rohantak le a lépcsőn.

Az építkezés egész vezérkara szívinfarktust kaphatott, amikor kivágódott az ajtó és berobbant Kissy. De nem törődött velük.

– Apa! – toppant elé. – Itt van a Százas!

– Mi?… kislá…

– Erre most nem érünk rá – akasztotta meg a szavait. – Vanessa most hívja Jean-Pierre-t. Szükség lesz egy csomó adatra az itt dolgozókról. Hol vannak a nyilvántartások?!

Apa nem jutott szóhoz. Az igazgató igen. Legalábbis Kissy gyanította, hogy az élemedett pasas a tekintélyes megjelenésével és a lila nyakával az igazgató lehet.

– Ki innen! – dörögte.

Kissy odalépett hozzá és az orra elé dugta az igazolványát, pontosan úgy ütve föl a két lapot, ahogy annak idején Nimby mutatta.

– Françoise Chaton vagyok a Jerry Alapítványtól. Egy veszedelmes bűnözőt üldözünk. – Eltette az igazolványt és sarkon fordult, nem hagyva időt az igazgatónak, hogy reagáljon. – Az imént hallottam telefonálni – lépett vissza apához. – Meg kell találnunk!

Némi kavarodás támadt. Nagyon gyors mondatfoszlányok követték egymást, egy se volt befejezve. Az igazgató és apa kezdte.

– Semmi keresnivalója…

– Hallgasson ide…

– Nekünk nincs időnk…

– Hónapok óta üldözik…

– Ez nem játszótér…

– Három szolgáltató…

Itt az igazgató kifulladt. Egy másik, fiatalabb vette át a stafétabotot.

– Chaton úr, mondja, hogy gondolja…
– Meghallgatna végre?…
– A gyerekek játékai igazán nem…
– Monsieur Guyon, ez nem…
– Csend legyen! – harsant föl hirtelen Jean-Pierre hangja olyan erővel, hogy nem a felszólítás hatására hallgattak el, hanem ijedtükben. – Itt a rendőrség beszél – bömbölte a teljes hangerőre állított telefon Vanessa kezében, aki lassan besétált, magasra tartva a készüléket. – Most mindenki rám fog figyelni. Rendben?!

– Rendőrök fognak érkezni perceken belül – harsogta a telefon. – Habozás nélkül letartóztatnak bárkit, aki akadályozza a munkánkat. A hangzavar is akadályoz, ezért mostantól csak az beszél, akit én kérdezek. Kérem a készülékhez a legmagasabb beosztásút a jelenlevők közül.
Az igazgató összeharapta az ajkát, odalépett Vanessához és a telefonért nyúlt. A kislány megrázta a fejét.
– Beszéljen csak – mondta.
– Itt vagyok – fújt az igazgató. – A nevem Oscar Laforet, és a beruházási osztály vezetője vagyok. Ott ki beszél?
– Jean-Pierre Leblanc rendőr hadnagy az informatikai ügyosztálytól. Jó napot. Úton vagyok magukhoz, hamarosan megérkezem, de már előbb ott lesznek a helyiek. Hálás lennék, ha valaki odakalauzolná őket, ahol maguk most vannak.
Az egyik pasas előlépett. – Én… lemegyek eléjük, Oscar.
– Köszönöm – felelte egyszerre Jean-Pierre és Laforet. – Most pedig – folytatta a hadnagy – beszélnem kell Chaton kisasszonnyal, négyszemközt.
Kissy csak belül vigyorgott, amint átvette a telefont és besétált egy belső irodába, aminek az ajtaját valaki becsukta mögötte.
– Magunk vagyunk, Jean-Pierre – mondta.
– Oké. Akkor most tudni szeretném, mi történt. Vanessának fogalma se volt, miért fújunk riadót, annyit mondott, hogy te tudod az okát, ő nem, de én azonnal mozgósítsak mindent. Tehát?
Kissy most már kívül is vigyorgott, de csak a másik fejével, ami épp jókor került elő, így volt mivel vigyorognia. A beszélő

feje komoly maradt. A másik feje közben elismerően meg is csóválta magát, amiért Vanessa az ő egyetlen szavára megfújja a csatakürtöket, bár fogalma sincsen semmiről. Neki még le se esett, hogy itt a rendőrségre lesz szükség, amikor a hadnagy már feléjük robogott.

– Röviden: hallottam a Százast beszélni. Telefonálni. Azt mondta: „Csak ne feledd, hogy Brutus is bűbájos mosollyal nézte Caesart, zsebében a bicskájával."

– Ez a szöveg ismerős – mondta Jean-Pierre.

– Persze. Benne van a Százas legelső rögzített beszélgetésében.

– De ugye – a rendőr hangjában érződött az aggodalom – nem erre alapozod, hogy őt hallottad?

– Dehogynem. Ez bőven elég.

– Jézusom…

– Várj, tábornokom! Gondold végig. Ez egy nagyon eredeti, különleges duma. Biztos, hogy ő találta ki. Olvasd újra a logot, látni fogod, hogy ott, abban a szituban pattant ki a fejéből. Érezni lehet. Ha azóta el is mondta egy-két embernek, azok nemigen terjesztik, mert nem olyan, mint egy vicc vagy akár egy tagline, amit terjeszteni szoktak. Ez helyzetérzékeny köpés, ezt csak a szerzője használja.

– Adja az ég, hogy igazad legyen…

– Igazam van. Biztos lehetsz benne. Az első shindymet is egy ilyen benyögéssel azonosítottam.

Amikor kilépett az irodából, a helyi rendőrök már ott voltak. Ketten, két civil ruhás.

– Ő az – mutatott rá Vanessa.

– Szervusz – lépett közelebb az egyik, idősebb, köpcös. – Tatreaux törzsőrmester a cergyi kapitányságról. Ő Chirac őrmester – mutatott a fiatalabbra.

– Chaton a Jerry Alapítványtól – rázott kezet Kissy mindkettővel.

– Mi történt tulajdonképpen? – kérdezte Tatreaux.

– Hónapok óta üldözünk egy pedofil bűnözőt. A bűnlajstroma most nem érdekes. Az a lényeg, hogy itt van az építkezésen.

– A személyleírása?

– Sose láttuk.

– Hát akkor mit tudunk róla? – vonta föl a szemöldökét Tatreaux.

– Én hallottam a hangját.

– Mikor?

– Úgy tíz perce.

– Telefonon?

– Nem. A teraszról néztem le, odalent ment el és telefonon beszélt valakivel. Őbelőle nem láttam semmit.

– És biztos, hogy ő volt?

– Biztos, de ez most ráér. Leblanc hadnagy hitt nekem, ennyi elég?

– Hát jó. Az öltözéke?

– Sárga kezeslábas, amilyet itt mindenki hord, és sárga műanyagsisak.

– Hányan hordanak itt ilyet, uram? – nézett Tatreaux Laforetra.

– Úgy kétszázan lehetnek, akik most itt vannak – felelte az osztályvezető fancsali képpel.

– Szükségünk lesz a névsorukra – mondta Chirac. – Név, lakcím, születési év… a korát nem tudtad megállapitani? – nézett Kissyre.

– Fiatal – élénkült meg ő. – Húsz és harminc között.

– Akkor egyelőre ezekre koncentrálunk – mondta Chirac. – Kitől kapom meg a listát? – nézett körül.

– A személyzetis már nincs bent – mondta Laforet –, de hozzáférünk a számítógépéhez. Jöjjön velem.

Chiracék elmentek.

– Fölismernéd a hangot? – kérdezte Tatreaux.

– Igen – mondta Kissy. – Feltétlenül.

A fiatalember bambán nézett a papírlapra.
– Olvassa már – morogta Tatreaux.
– „A milady vad tekintettel meredt rá. »Utolsó gazember – sziszegte –, megtudtad a titkomat, ezért meghalsz!« D’Artagnan alig tudott…”

Kissy a srác háta mögött megcsóválta a fejét.

– Jó, elég, köszönjük – mondta Jean-Pierre. – A következőt kérem!

– Nem felelek meg? – kérdezte a fiú, visszaadva a papírlapot.

– Sajnálom, nem ilyen típust keresünk. Viszlát!

És jött a következő.

Kissy sose tudta meg, föltették-e magukban a kérdést, vajon miért jöttek éppen ide és éppen most a filmesek, hogy szinkronhangot találjanak egy fiatal színésznek, aki a forgatás közepén elvesztette a hangját. Szerencsére senki nem kérdezte meg, ki a színész és *hogyan* vesztette el a hangját, neki fogalma se volt, mit felelhettek volna. Jean-Pierre később azt mondta, ő felkészült rá, a saját nevét mondta volna, és azt, hogy baleset érte a forgatáson. Akkor ilyen apróságokkal nem foglalkoztak, éppen elég kínlódás volt kitalálni a fedősztorit, kihirdetni a szereplőválogatást és megszervezni mindent. Egy üres raktárhelyiséget kaptak, ott gyűltek össze, Jean-Pierre volt a rendező, a cergyi rendőrök meg a kisegerek filmesek lettek, gyerekszínészek, akik együtt dolgoznak a fiatal színésszel, számít a véleményük. Ezt viszont meg is kellett mondaniuk az egyiknek, mert rákérdezett.

– Nem ismer meg? – kérdezte Niala egy világsztár mosolyával. – Sandrine Bourridon vagyok, nem látta a filmjeimet?

Kissy magában vigyorogva visszagondolt az igazi Sandrine Bourridonra, akinek valamelyik hétvégén ő adta vissza a csörgőjét, mert kiesett a babakocsiból.

A cégtől egy Édouard nevű fiatalember volt jelen, ő tartotta a kapcsolatot a művezetőkkel, akiknek a szitkozódása időnként kihallatszott az adó-vevőből. Őket persze nem avatták be, ők is a filmes sztorit kapták.

Apa gépelt le villámgyorsan egy regényrészletet, nem is hasonlít az eredetire, de Dumas szelleme bizonyára megbocsátja. Amikor végre összeállt minden, akkor toppant be Niala és

Nimby. Együtt jöttek, Niala elbeszélgette az időt madame Blanchard-ral, így ott volt még, amikor Nimby megkapta a drótot Vanessától. A többieket is hívta, de azok tényleg messze jártak már.

Este kilencig dolgoznak, este kilencig dolgoznak, ez kattogott folyton Kissy fülében. Fél nyolc volt már, mire nekiláttak a válogatásnak, és ha kilencig nem találják meg, nemigen lehet itt tartani az embereket. Száznegyvenen vannak a huszonéves korcsoportban. Másfél óra alatt jó, ha ötvenet-hatvanat át tudnak rostálni.

Nyolc óra ötvennégy perc volt.

– Neve? – kérdezte Édouard.

– Joseph Lucas.

Mindenki látta, ahogy a pasas háta mögött Kissy fölkapja a fejét.

– Olvassa fel, legyen szíves – nyomta a kezébe Jean-Pierre a már erősen megviselt szöveget.

– Kérem. „A milady vad tekintettel meredt rá. »Utolsó gazember – sziszegte –, megtudtad a titkomat, ezért meghalsz!« D'Artagnan alig tudott kitérni a tőr elől, megpróbált bűbájos mosollyal nézni a miladyre, mialatt a zsebében keresgélte a bicskáját. »Te áruló Brutus!«, kiabálta a milady. »Csak ne feledd Aramist«…" Mondják, mi ez a marhaság?

– Nem tetszik? – állt föl Kissy. Lucas megfordult és ránézett. Ő odasétált és átnyújtott egy másik papírlapot. – Akkor olvasd inkább ezt.

A Százas kinyomtatott beszélgetése volt az egyik gyerekkel. Az arc, amivel a férfi a papírra meredt, mindenki számára világos helyzetet teremtett.

Jean-Pierre elindult feléjük.

– Leblanc hadnagy vagyok a rendőrségtől. Letartóztatom.

A kisegerek diadalmasan nézték, ahogy a Százas kezén kattan a bilincs.

– Igazán lehetett volna nála egy túlélőkés vagy vadásztőr – mondta Vanessa már az autóban, és sóhajtott.

– Miért? – kérdezte apa.

– Egy ugrással elérhette volna Kissyt – csillant föl a kislány szeme –, maga elé ránthatta volna és a torkához nyomhatta volna a kést.
– Jézusom – mondta apa.
– Hát igen – bólintott Kissy álmodozva –, élmény lett volna a lába közé vágni a könyökömet, ugyanabban a pillanatban, amikor a mellébe csapódik három nimbuszlövedék.
– Úgy esett volna össze, mint kártyavár a majomketrecben – nevetett Niala. – És zuhantában alighanem beveri az egyik veséjét Kissy cipőjébe.
– Én szemüveges vagyok – mondta Nimby. – Igazán nem róható fel bűnömül, ha odaszaladtomban véletlenül rálépek a kezére. Aztán véletlenül a másikra is.
– Persze hogy nem – mondta Vanessa. – Abban a tolongásban még az is megeshet, hogy hiába látok én kitűnően, valaki meglök és kirúgom a helyéről a pasas orrát.
– Kibírhatatlanok vagytok! – tört ki apa, s a kocsi nevetéssel telve érkezett meg Franconville-be.
Mielőtt kiszállt, Nimby átnyúlt Vanessa fölött és megsimogatta Kissy mindkét fülét. Már mozgott a kocsi, amikor ő még mindig csak nézett megrökönyödve.
– Hát ezt miért csinálta?…
– Miért – kacagott Vanessa –, hát nem a füleddel fogtad el a Százast?

Május hetedikén, több mint negyedéves nyomozás után a Jerry Alapítvány elfogta a Százast. Másnap a lapoknak tele kellett volna lenniük a hírrel – de nem voltak. Rövid cikkekben beszámoltak róla, hogy a cergyi rendőrség letartóztatott egy huszonhat éves építőmunkást, akit internetes gyermekmolesztálással és tiltott pornográf felvételek birtoklásával vádolnak. A sajtó csak Tatreaux-ék felettesét, Duval kapitányt nevezte nevén, aki ott se volt.
De az újságolvasók ezt nem tudták. Ahogy azt sem, hogy Duval kapitány csütörtökön jutalomra javasolta két emberét, szombat délelőtt pedig mindhárman ott ültek Jean-Pierre főnökének párizsi irodájában. Jean-Pierre is ott volt. Ott volt Jacques Messier, ott volt Ange néni mint kuratóriumi elnök, ott volt a Jerry teljes csapata, és ott volt a Százas. Niala tett le egy

zöld bankjegyet az asztalra, mondván, hogy a főszereplőnek illik legalább jelképesen ott lennie, de utána visszakéri. Erre persze Duvalnak és a házigazda Beauregard kapitánynak el kellett magyarázni, hogyan kapta fedőnevét a Százas.

Ange néni nagyon örült, amikor megtudta, mi mindent találtak a Százas lakásán a házkutatáskor. Nem aludt volna nyugodtan a gyerekek miatt, ha ők is ott vannak a cikkekben. A Százas törheti majd a fejét – rengeteg szabadideje lesz –, hogy kik voltak azok a gyerekek a raktárban. Már az első kihallgatáson is megkérdezte Duvaltól, de az kihasználta, hogy nem volt ott, hát csak visszakérdezett: miféle gyerekek? De ugyanezt fogja hallani mindenkitől. A tárgyaláson a kisegerek nem lesznek jelen, a Százas ellen az informatikai ügyosztály gyűjtött bizonyítékokat, a Kölyökklub segített, és kész.

Beauregard mindazonáltal roppant elégedett volt a Jerryvel. Nélkülük semmire se jutottak volna, mondta. Szeretné prolongálni az együttműködésüket. Pontosan még nem tudja, hogyan, ez a felettesein is múlik, ezért a közeljövőben megszervezne egy találkozót a Jerry és egy vagy több magas rangú rendőrtiszt között, de még nem tudja, hogy kik lesznek azok.

A Jerry is elégedett volt a rendőrséggel. Ezt a szóvivőjük mondta.

– Sokat segített, hogy Jean-Pierre azonnal vette a lapot és rájuk dörgött a telefonban. Enélkül perceken belül kidobtak volna minket.

– Utána eléggé fájlalták volna az orrocskájukat – jegyezte meg Vanessa.

– Ez igaz. Nagyon jó, hogy a rendőrség teljes mellszélességgel kiállt mellettünk és úgy ugráltatták az ottaniakat, mint egy igazi nyomozásnál.

– Mert igazi nyomozás volt – mondta Duval határozottan. – Nem kellett ehhez csoda. A rendőrség mindig is a civilek segítségével dolgozott. Nélkülük alig boldogulnánk.

Hétfőn este Kissy SMS-t kapott. *Martine pozitív. Minden OK. Niala.* Elvigyorodott és kitörölte. Niala két hete szervezte ezt a találkozót – most hát végre sikerült, Martine igent mondott. De nem szólt róla senkinek.

Ahogy arról sem, hol járt, amikor az SMS-t kapta. A Luxembourg-palota közelében, egy kis étteremben volt találkozója Takada-szenszejjel. Sült csirkét ettek rizzsel és tojásrántottával, ez hasonlított egy japán ételre, és a végén a szenszej nem engedte őt fizetni. Kissy elfogadta, elvégre a szenszej is teljesítette az ő kívánságát.

Hazafelé a metrón kapta az SMS-t. Mosolygott: lám csak, mindkettőjüknek ugyanakkor sikerült megvalósítani a tervüket.

Vanessa ezen a héten is náluk volt, ezért otthon azt mondta, hazafelé jövet összefutott madame Dimitrivel, anya régi barátnőjével és a két iskoláskorú fiával. Elbeszélgették az időt, be is ültek egy étterembe, ezért jött ilyen későn.

Nagyszerű dolog, ha az embernek ilyen szülei vannak. Apa is, anya is ott volt, amikor ezt elmondta, és egyikük se szólt semmit. Csak amikor Vanessa fürödni ment, akkor kérdezték meg, hogy mire akarta őket figyelmeztetni madame Dimitrivel, aki átváltozott anya barátnőjévé, holott egy régebbi főnöke volt és nem kedvelték egymást, meg a két fiával, akik vadonatújonnan jöhettek létre csoda folytán, hisz madame Dimitri most hatvanéves és gyermektelen.

Akkor elmondta nekik a lényeget. De csak Takada-szenszejt. Martine még előttük is titok.

Pénteken a csapat gépre ült és Nizzába repült, majd kivételesen taxikkal hajtott Beaulieu-be, mert Mathieu bácsi mikrobusza szervizben volt. Georges már többször mondta, hogy ha ilyen gyakran járnak náluk, akkor venni fog egy saját mikrobuszt. Most is elmondta, megtoldva azzal, hogy a jövő héten lesz ideje utánanézni.

Anyáék hosszan búcsúzkodtak Vanessától, aki a következő hetet otthon tölti, még szerdán se fognak találkozni, mert ők mindketten üzleti úton lesznek, egy hétig nem látják egymást. Kapott egy csomó jókívánságot és puszit, az ajándékot majd Kissy adja oda vasárnap.

Szombat reggel bevonatoztak a villefranche-i halpiacra. Az egész csapat elkísérte Pit, látni akarták, ahogy megveszi első komoly kajájának hozzávalóit. Pi nagy gonddal tanulmányozta az árusok kínálatát, meghallgatta a tanácsokat, mint például hogy az öreg Jeantól ne vegyen, mert tíz éve egyszer romlott

halat adott. Ez a tanács az öreg Jean füle hallatára hangzott el, aki majdnem fölrobbant tőle, és fennhangon kezdte szidalmazni Nialát, mondván, hogy az nem ő volt, hanem a semmirekellő bátyja, és vele is csak egyszer fordult elő. Kissy percekig bámult, amíg rájött, hogy ezek játszanak. Niala később elmondta, hogy Jeannak sose volt bátyja, s ezt a játékot eredetileg Isabelle néni kezdte vele. A murénát végül tőle vették.

De voltak tényleg hasznos tanácsok is, amiket csak olyantól lehet kapni, aki tenger mellett nőtt fel. Kissy szerette a halat és pontosan tudta, mire kell figyelni, amikor megveszi – de ennek a tudásának itt semmi hasznát nem vette. Nem lehetett elolvasni a szavatossági időt a dobozon, és nem lehetett kiszámolni, hogy akkorra várhatóan elfogy-e. Nem lehetett ellenőrizni, hogy a mirelit csomagolás sértetlen-e, és nincs-e túlfagyasztva. Itt nem volt szavatossági idő, sőt nem volt doboz se. Itt csak halak voltak, meg másféle tengeri élőlények, többféle, mint amennyit Kissy meg tudott nevezni. Számolgatni kezdte, hányfélét ismer föl közülük, de lassan nőttek a számok: a legtöbb nem is emlékeztetett a dobozok szép színes képeire. Azok többnyire már feldolgozott halakat mutattak.

Niala nevetett a problémáján és azt mondta, ők is gyakran esznek készételt, mert a panzió többek között attól olcsó, hogy a konyháján nem használnak drága élelmiszereket, otthon meg többnyire nincs idő főzőcskézni. De azért a friss halnak nincs párja, ő mindig is jobban szerette. Szegény mongolok.

Ezt Niala csak úgy odavetette a mondat végére, és ment langusztát nézni. Kissy fél percig töprengett, hogy miféle mongolok, mire rájött, hogy Mongólia nagyon távol fekszik mindenféle tengertől, ott aligha esznek ilyesmit.

Logikus volt a gondolat, hogy amikor Pi először főz közönség előtt, ráadásul ünnepi alkalommal – közös megegyezéssel úgy döntöttek, hogy Vanessa születésnapja két napig tart –, akkor egy igazi délfrancia ételt készítsen. A *bouillabaisse* szülővárosa Marseille, ami nincs messze Toulontól, Pi szülővárosától – de persze itt keleten is jól ismerik, Provence minden részén elterjedt. Eredetileg a neve is provanszálul van, *bolhabaissa,* de ugyanazt jelenti, amit franciául: forralni-hűteni, mert először nagyon föl kell hevíteni, aztán egyenként, alacsonyabb hőmérsékleten tenni bele a hozzávalókat.

A főzés igazi látványosság volt, de meg is érdemelték az után a látványosság után, amit ők nyújtottak a vonaton a rengeteg hűtőtáskával. Pi harci díszt öltött, szakácssapkát és kötényt, de itt ez nem a szakácskodó férfiak szokásos hűhója volt, hanem előírás, a panzió konyháján Isabelle néni is beöltözik. Sőt semmilyen élelemhez nem nyúl puszta kézzel.

Kissy magában hálát adott a nyílt neveltetéséért, hogy a szülei már kicsi korában ahhoz szoktatták: bármilyen csúf alapanyagból készülhet finom kaja. A skorpióhal és a szerzeteshal például hihetetlenül ronda volt. Kissy örült, hogy már nem élnek, mert feltehetően a modoruk se lenne szebb. A szerzeteshal valószínűleg ocsmányságokat mondana a nagy fekete szájával, a skorpióhal pedig…

– Bocsánat – motyogta, és félreállt az ajtóból. Luigi csak némi kenyérért jött, nyilván a vendégeknek. Kissy elnézte, ahogy kiveszi a zárt tartóból, tányérra rakja, a tányért tálcára teszi, az egészet letakarja tiszta ruhával, és elsiet. Tökéletes kiszolgálás. Luigi is az első perctől kezdve Mohi tanítója volt, akárcsak D'Aubissonék vagy Isabelle néni, anélkül hogy tudtak volna róla. Mohi már a neuillyi lakásban is úgy terített, mint egy étteremben – azóta, Vanessaként pedig csak fejlődött. Egy sajtos szendvicset is úgy készít el, úgy díszít és úgy tálal föl, mintha delikát különlegesség volna, és… jé, tényleg. Luigi és Vanessa pontosan ugyanolyan automatikus mozdulatokkal csinálja, nemtörődöm természetességgel. Mint amikor valaki belép egy félhomályos szobába és gondolkodás nélkül felkattintja a villanyt.

Azért Pi mégiscsak úgy főzött, mint egy férfi. Látványosan. Körberakta magát a fűszerekkel és zöldségekkel: fokhagyma, édeskömény, sáfrány, cayenne-i bors, póréhagyma, zeller, burgonya, miegyéb, és úgy játszott rajtuk, mint valami zongorán. Mindent maga csinált, mondván, hogy a jó szakácsnak nem rangján aluli a krumplipucolás; egészen addig, amíg Niala tudtára nem adta, mikor fognak enni, ha csak két kéz dolgozik. Akkor elfogadta a segítséget.

A halleves remekül sikerült – mindenki dicsérte. Pi úgy méretezte, hogy bőven elég legyen, és ez be is jött: rengeteget ettek, és így is maradt a panzió vendégeinek. Kissynek főleg a languszta ízlett, Pi igazán ügyesen választott, és gondosan fű-

szerezett, igazi művészi érzékkel. Egyhangúlag úgy döntöttek, hogy ha pszichológusnak nem válik be, szakácsnak bármikor elmehet.

Vasárnap, gondolta Kissy, amikor kibújt az ágyból és kipillantott a panzió kertjébe. Május tizennyolcadika. Hét óra van, kilencre minden a feje tetején fog állni. Alighanem ma is szaladgál majd annyit, mint más vasárnapokon, pedig ma nincs edzés.

Vanessával a fürdőszobában találkozott. Felköszöntötte és azt kívánta neki, teljesüljön minden kívánsága.

– Már teljesült – felelte a kislány komolyan.

Bár teljesült volna, gondolta Kissy, a Nimbyről szóló kívánságaidat még meg se fogalmaztad. De hangosan nem mondta ki. Rámosolygott.

– Hét hónappal ezelőtt?

Vanessa csillogó szemekkel bólintott.

– Hét hónappal és hat nappal ezelőtt. Voltaképpen az is születésnapom.

– Hát tarts ezentúl kettőt.

A kislány elgondolkodott, aztán megint bólintott és azt mondta, jó.

Aztán jöttek sorban a többiek puszikkal és jókívánságokkal, Niala, Chantal, Martin, Nimby, persze ez utóbbiak már nem a fürdőszobában. Kissy nagyon figyelt, amikor Vanessa átvette Nimbytől a puszikat, és meg volt elégedve azzal, amit látott. Nimby nem ölelte át Vanessát, csak könnyed mozdulattal, alig érintve átkarolta, és mindkét oldalról arcon csókolta. Mintha hirtelen kinyitottak volna egy tetőablakot, hogy szabadon beáradjon a délfrancia májusi napfény – ez jutott Kissy eszébe, amikor látta a ragyogást Vanessa arcán. Maga is meglepődött rajta. Niala, amikor pár perccel később elmondta neki, azt mondta, sose tudta, hogy költő.

– Nem is vagyok – mosolygott a kert felé, ahol a többiek eltűntek. – Csak annyira csodálatosak…

Kilenc órakor Niala elrendelte a másodfokú születésnapi készültséget. Erről Vanessának is szabad, sőt muszáj volt tudnia, mert ez egy különleges rendszabályt jelentett. Senki nem léphet a panzió konyhájába, mert ott készülnek a születésnapi megle-

petések, és nem szabad, hogy Vanessa leolvassa a menüt az arcukról vagy megszimatolja a ruhájukról. Vanessa kételkedett benne, hogy ő ilyesmire képes, de a szabály maradt. Megkérdezték, mikor volt az első fok, amire csodálkozó arcot kaptak, s azt a választ, hogy tegnap egész nap.

Fél tizenegyig társasjátékoztak a kertben, Vanessa persze véletlenül mindig Nimby mellett ült. Tíz harminckor csipogott a telefon, és Niala kihirdette a harmadfokú születésnapi készültséget. Mindenki öltse fel ünnepi díszét, mert tizenegykor kezdődik a fogadás.

Vanessa a saját szobájában öltözött, Niala utasítására, mondván, hogy szörnyű nagy titkokat akarnak megbeszélni. A kislány nevetett és ment, alighanem azt gyanítva, hogy ez csak átverés, semmilyen titkok nincsenek.

Voltak.

– Törpilla jelentett – újságolta Niala, amikor bementek a szobájába. – Flintstone-ék és Pebblesék az M szektorban.

– Hófehérke? – kérdezte Chantal.

– Velük van, természetesen. A sógun és az Eiffel-torony az imént érkezett. Arsène Lupin gondoskodik a kényelmükről.

– Ki az az Arsène Lupin? – kérdezte Chantal, aki a konspiráció egy részéről lemaradt, mert azt ketten beszélték meg.

Niala elmutogatta neki morzéval, hogy Françoise Laval.

– Ja igen, és Mozart az utolsó pillanatban elhozta… – Niala megakadt és elnevette magát. – Hát igen, neki nem adtunk fedőnevet, nem gondoltuk, hogy itt lesz. De Tititità örülni fog neki.

– És mi van… Martine-nal? – kérdezte Kissy, de még a fedőnevet is csak suttogva mondta ki.

– Az ki? – kérdezte Chantal.

– Cousteau már beszélt vele. A kék zónán át közelít. Plutó kutya fogja kalauzolni.

– Pontosan érkezik? – kérdezte Kissy. – Nem lenne jó, ha csak állnánk ott megfürödve.

– Légy nyugodt. Már az első megbeszélésen megállapodtunk az időzítésben. Tudja, hogy őhozzá igazítottuk az egészet.

– De hát kiről beszéltek? – tört ki Chantal.

Ránéztek, aztán egymásra, és elnevették magukat.

– Azt még neked se mondjuk meg!

Tíz óra ötvenkor az egércsapat kivonult a D'Aubisson-villából és átsétált a panzió ebédlőjébe, ahol már együtt volt a vendégsereg. Vanessa kívánsága egy igazi nagy, családi ebéd volt, az egész rokonsággal, vagyis hát aki közülük elérhető. De aligha sejtette, hogy csak elvétve lesz, aki nem tud eljönni. Ott volt az összes nagynéni, nagybácsi, sógor, másod- és harmadunokatestvér… vagy legalábbis Kissynek úgy tűnt. Érkezésükkor, őket magukat nem számítva, huszonheten voltak jelen, és Kissynek nem jutott eszébe senki, akinek ott lett volna a helye és nem volt ott. A jelenlevők feléről fogalma se volt, hogy milyen rokona lett Vanessának, s jó néhányan akadtak, akiket még soha nem is látott.

Niala egyenesen egy idős párhoz ment, átölelte és megpuszilta őket. Mintha Georges ült volna ott hatvanévesen. Akkor ők a nagyszülők valahonnan messziről, találta ki Kissy, akiket ő még nem is ismer, Vanessa is csak egyszer találkozott velük, novemberben odautaztak bemutatni őt.

A meglepetésvendégek közül senki se volt jelen, az M szektorban, vagyis Marie néni házában voltak. Maga Marie néni itt volt, nehogy Vanessa gyanút fogjon, a vendégekről Françoise Laval gondoskodott. Kissy Marie néniről se nagyon tudta, hogy kije Blanche-nak, csak azt, hogy Vanessa az ő házának viselte gondját fél évig, illetve amennyit itthon töltött belőle; a többi időben valamelyik rokon lány helyettesítette. A néniből Kissy legjobban a fürdőszobáját ismerte.

Elhelyezkedtek a négy asztalsor egyikénél. A fiúkon sötét nadrág, ing, nyakkendő, őrajtuk ruha. Ő egy nagyszerű barackszínű ruhát talált Villefranche-ban, színre olyat, mint a tavalyi, de egész más fazonban. Jól áll neki ez a szín. Ez egész biztos, Martin és Niala is mondta, akik mindketten szakértők a maguk módján.

Niala hirtelen hangosan megszólalt:

– Jönnek!

Rejtély, honnan tudta, amikor mindenki, aki élt és mozgott, vagy itt volt, vagy az M szektorban, vagy Vanessával.

– Honnan tudod? – kérdezte az egyik néni. Vagy unokatestvér, ördög tudja, ki.

Niala mosolygott.

– A két kertben mindenfelé macskák ülnek a fákon, terepszínű öltözékben, kis zászlókkal fölszerelve.

A vendégek nevettek, Kissy pedig azon kapta magát, hogy majdnem elhiszi. Mouchi és a cicái nagyon okosak, Niala pedig mindent elér, amit akar.

Tíz óra ötvenöt. Nialának fölcsipogott a telefonja. Csak rápillantott és kinyomta.

– Megjött Martine – sóhajtott boldogan.

– Jaj de jó – lélegzett föl ő is. Igen, Niala tényleg mindent elér, amit akar.

– Az ki? – kérdezte Nimby.

– Majd megtudod!

Aztán nyílt az ajtó, s belépett az ünnepelt a szüleivel.

Blanche-nak gyengéden meg kellett tolnia, mert csak állt ott, nézte a tiszteletére összegyűlt vendégsereget, akik tapsoltak és éljeneztek. Valahogy bebotorkált középre, s csak állt könnyes szemmel, nézte az arcokat és ragyogott.

Kissy nem tudta levenni róla a szemét, de nem baj, Niala előrelátóan helyezte el a kamerákat, majd megnézik Nimby reakcióját később. Érdemes lesz. Vanessa gyönyörű volt az almazöld ruhájában, amit eddig csak Blanche és Niala látott rajta. Ez már nem bolti ruha, úgy varrták neki valami isteni zsorzsettből, virágdíszes övvel a saját anyagából. Persze nem is lehet egy lapon említeni az emlékezetes muszlinruhával, de más a cél is, ebben csak gyönyörű akart lenni, abban viszont lélegzetelállító.

S ahogy a helyes kis csatot fölfedezte barátnője hajában, Kissy hirtelen rájött, hogy Vanessának már rég nem az a rövid Mohamed-haja van, amivel megismerte; csak hát állandóan látja, nem tűnt fel neki. Vállig érő, csodaszép aranyszőke haja van.

Georges fölemelte a kezét, hogy csendet kér.

– Az a helyzet – szólalt meg hangosan –, hogy van még két vendégünk.

Azzal kinyílt az ajtó Vanessával szemközt, és belépett anya és apa. A kislány döbbenten nézte pótszüleit, akiktől úgy vált el Vaucressonban alig másfél napja, hogy egy hétig nem találkoznak. Aztán a nyakukba ugrott és összevissza csókolta őket.

– Bocsánat, rosszul számoltam – mondta Georges, amikor apáék elindultak a Kissy mellett fenntartott helyükre. – *Most* van még kettő.

Vanessa könnyes szemmel nevetett és boldogan ölelte át második számú pótszüleit. Ők lesznek az apósod és anyósod, gondolta Kissy, ha el nem szúrjátok, de akkor laposra verlek mindkettőtöket.

– Elnézést – sütötte le Georges a szemét, mint egy lány –, szóval… még van kettő.

Vanessa kacagott, aztán elfehéredve bámult a közeledőkre, s amíg odaértek, villámgyorsan megtörölte a szemét és egészen megváltoztatta a testtartását.

Takada-szenszej és a lánya megállt Vanessával szemben – előírásos távolságra, gyanította Kissy –, s mindhárman meghajoltak. A szenszej azzal a hagyományos japán kőarccal mondott valamit, Kissyhez nem sok jutott el a zajban, a rokonok alighanem találgatták, kik ezek és kik voltak az előzők. De Vanessa válasza tisztán hallatszott, Niala pont akkor emelte föl a kezét, hogy csendet kér.

– Dómo arigato gozaimasita, szenszej-szama – felelte Mohi. Azaz Vanessa. De Kissy egy pillanatra mégis mintha a régi kis Mohit látta volna viszont. Mélyen meghajolt, és csak akkor egyenesedett föl, amikor a két japán is meghajolt és kiegyenesedett.

Aztán besétált Ange néni, kis kosárban hozva Macskát, hogy ők is ketten legyenek. Az állatka rémülten kapkodta a fejét minden irányba, még sose látott ennyi embert egyszerre. Vanessa megcsókolta Ange nénit, aztán kivette Macskát a kosárból és átölelte.

– Hát te is eljöttél, cicus?

Macska nem szólt semmit, csak rendkívül morcosan nézett.

Aztán – Georges ígérete szerint utolsónak – megjött Marcel és Gaëtan. Utóbbi volt az, akire nem számítottak, hát nem volt fedőneve se, de Vanessa csakugyan nagyon örült neki is.

Aztán elfogytak a meglepetésvendégek. Az ajtó most már csukva maradt. De Vanessa nem hitte el ilyen könnyen.

– Ugye – nézett szüleire – nincs több… leülhetek?

Azok nevettek és bólogattak, de állva maradtak a helyükön. Kissy elkapta a mozdulatot, ahogy Niala megnyom egy gombot

a már fél perce előkészítve tartott telefonon, az asztal rejtekében.

Kopogtak, és nyílt az ajtó. Csinos, barna hajú fiatal nő kukucskált be, sötétkék ruhában.

– Jó helyen járok… itt van a parti?

Kissy kíváncsian figyelte Vanessát. Vajon felismeri?…

A teremben vágni lehetett a csendet. Azok ketten álltak egymással szemben és nézték egymást. *Martine* arcán komolykodó „no, tudod-e, ki vagyok?” mosoly. A kis Vanessáén az értetlenséget lassan, fokozatosan váltotta fel a felismerés és a hitetlenség valami keveréke.

– De… én… te… maga… az nem lehet…

Valahonnan előkerült egy csodálatos rózsacsokor, amit Blanche könnyed mozdulattal kisebbik lánya karjára fektetett. Az megnézte, fölkuncogott és átnyújtotta.

– Isten éltesse… boldog születésnapot!

Míg a döbbent vendég átvette a virágot és megölelték egymást, Blanche szólt két szót a hallgatósághoz.

– A hölgy voltaképpen az ünnepelt keresztanyja, bár csak két hete tudja, hogy létezik. Aznap, amikor megszületett, valaki a kórházban keresett egy filmsztárt névadónak, akinek ugyanaznap van a születésnapja. Ő Vanessa Guedj, aki Martine-t alakította *A nagy út* című filmben. A családnevét pedig Richard Bohringer-ről kapta, aki sajnos nem tudott eljönni, de elküldte gratulációját.

A két születésnapos Vanessa helyet foglalt a díszhelyen – és most már igazán kezdődhetett a családi ebéd!

Hát, gondolta Kissy, ez igazán nem volt átlagos születésnap. Átlagos *első* születésnap. Ő a sajátjára nem is emlékszik.

Öt óra volt, a vendégek nagy része már hazament. Vanessa Guedj már az ebédről távozott, hisz neki programja van a saját születésnapja miatt, de úgy tűnt, jól összebarátkoztak. Takadaszenszejnek is hamar mennie kellett. A legtovább a helybeliek némelyike maradt, meg azok, akik majd az egerekkel együtt, a szolgálati járaton utaznak haza. Az útjuk el van intézve.

Kissy az egyik kerti asztalnál ült, néha kortyolt egyet a narancsléből, és szórakozottan vakargatta Macska füle tövét. Sze-

gény akkora rémületbe esett, amikor egy idegen helyen találta magát, hogy még ezt is megengedte. Pedig hát itt született, csak nem emlékszik rá.

Vanessa nem ült le, ide-oda járkált és beszélgetett a vendégekkel; most éppen a nagyszüleivel, azok nem is mennek ma haza, több napra jöttek.

– Azt hiszem, jól sikerült – szólalt meg apa.

Kissy bólintott.

– Szerintem is – mondta anya.

– Úgy ragyog, mint egy ezerwattos villanykörte – állapította meg Martin elégedetten.

Kissy bólintott. Neki az volt az érzése, hogy valami még esedékes ezen a születésnapon. Mintha történt volna valami, amikor a vendégek sorban gratuláltak neki. Nem minden vendégnél, csak az egyiknél. Mintha az a puszi másmilyen lett volna, mint szokott.

Hét órakor már csak azok voltak, akik velük együtt utaznak vagy itt maradnak. Az asztalok is átrendeződtek, a felnőttek két összetolt asztalnál ültek és beszélgettek, a gyerekek meg két másiknál és ők is beszélgettek. A zene még szólt, bár Marcel már ott ült a többiekkel és a süteménnyel foglalkozott – de amíg játszott, diktafon volt csatlakoztatva a szintire és fölvette az egész műsort. Most az játszotta vissza.

Kissy a géppel együtt dúdolta a Popcornt és a táncoló Vanessát nézte. Mindenkivel táncolt, a felnőttekkel is, de egy ideje már csak Nimbyvel. A Popcorn Marcel ötlete volt, igazán illik kisegerekhez a rövid, vékony hangjaival, meg azok is szeretik a pattogatott kukoricát – de az eredetire alighanem csak valódi kisegerek tudnának táncolni, kétlábúaknak túl gyors. Marcel is csak egyszer játszotta le úgy, aztán változtatott, a háttérben maradó lassú szólamra tette a nagyobb hangsúlyt, a gyors pedig mögötte szólt kíséretként. Így igazi lassú szám lett belőle, Martinnel összesimulva táncoltak rá, s Kissy ekkor értette meg, hogy a Popcorn igazából szerelmes dal, mindig is az volt. És ha kisegerekről szól, akkor is szerelmes kisegerekről.

De ők most már nem táncoltak, csak Vanessáék. Sokadszor. Marcelnek rengetegszer meg kellett ismételnie a Popcornt, minden második szám az volt, és a diktafon hűségesen vissza-

játszotta. Ahogy nézte azokat ketten, Kissy eldöntötte, hogy a felvételt elteszik a csapat emlékei közé, ahol a nyaralási fényképek és hasonlók vannak.

Nyolc óra. Nemsokára indulniuk kell, a gép kilenckor fölszáll, de senki sem sietett. Vanessa és Nimby talán ezer éve forog már a Popcorn dallamára, senki se foglalkozik velük – csak Niala meg ő figyeli minden mozdulatukat.

Aztán végre meglátták, ahogy Vanessa kicsit fölemeli a fejét, Nimby is mozdul egyet, és lassan egymásra talál az ajkuk.

Nialával egyszerre sóhajtottak föl.

Akkor hát, gondolta Kissy, ez is megtörtént végre. Rettegett, hogy ez a két mulya nagy boldogságában elmulaszt odafigyelni arra, hogy mitől is olyan boldogok tulajdonképpen; de hát nem mulasztották el. Jó, hogy a gép későn indul, nem kell megmagyarázni senkinek, hogy mindenképpen itt kell maradniuk, még akkor is, ha holnap nem tudnak iskolába menni; maradniuk kell, amíg ezek ketten végre-valahára megcsókolják egymást.

A csók hosszú volt, Vanessáék rég elfelejtették, hogy nincsenek is kettesben, Kissy pedig arra gondolt: ez nemcsak a születésnapi ünnepség betetőzése, ez egy korszak

VÉGE.

Innentől valami egészen új kezdődik.

5.

UBORKASZEZON

Valamikor,
mikor álmaink valóra válnak,
valahogyan
túl tudjuk élni,
mikor karjaidban tartasz,
együtt repülünk,
te meg én
együtt megérintjük az eget…

C, aisz, c, g, disz, g, c, dúdolta Vanessa a lejátszóval együtt. Kissy mosolyogva figyelte.

Nemrég még sejtelme sem volt róla, hogy a Popcornnak enynyiféle feldolgozása létezik. Pedig rengeteg van neki, Nimby az emlékezetes születésnap utáni szombaton elővette a netről összegyűjtött változatokat. Azóta kiválogatták Vanessával a legszebbeket, és mostanában folyton ezek szóltak. Ebben a percben éppen a DJ Bell-féle, aminek szövege is van.

C, aisz, c, g, disz, g, c, dudorászott Vanessa, miközben gépiesen járt a keze. Szünet. C, d, disz, d, disz, c, d, c, d, aisz, c, aisz, c, aisz, c. Nimby utánaolvasott a neten, a dallam lényegi részét Gershon Kingsley harminc másodperc alatt írta. Egy shindy alatt, mondta Martin. Mi az, hogy egy shindy alatt, kérdezték. Harminc másodperc az az időtartam, felelte Martin, ami alatt a nyugodtan álldogáló shindyt a földön nyöszörögve vonagló shindyvé lehet változtatni.

Ezen akkor jót vitatkoztak. Vanessa szerint tíz másodperc is bőven elég, az ember leadja azt a bizonyos négy ütést, mire a shindy összeroskad és fetrengeni kezd. Egy ütésre lehet másfél

másodpercet számítani, akkor hat másodperc a verés, és még van négy másodperce a shindynek, hogy elterüljön. Martin szerint nem mindegy, hogy a shindy a kezelés után vonaglik vagy fetreng, ő vonaglást mondott, Vanessa viszont fetrengést. Akkor persze fölmerült, hogy mi a különbség a kettő között. Mindketten elterültek a földön vagy egy tucatszor, és bemutatták, hogy mi a különbség szerintük, de sehogy nem értettek egyet. Aztán visszatértek a fő kérdésre, hogy mennyi idő kell a shindy leterítéséhez, egy csomószor megverték egymást, és valaki mérte az időt. De vita lett belőle, hogy mi van, ha a shindy védekezik, mi van, ha azok az ütések nem elegendőek, és így tovább.

Végül Angélique oldotta meg a problémájukat. Azt mondta, létre kell hozni egy kutatási osztályt, ahol ilyen kérdéseket tanulmányoznak. Nimby rögtön elkezdte tervezni a shindyketrecek biztonsági rendszerét.

Vanessa a Popcorn utolsó hangjaival egyszerre készült el. Fölkelt és a csaphoz vitte a krumplit, közben intett Macskának, és a héjakra mutatott. De Macska nem vette a lapot, pedig igazán össze tudta volna szedni és kidobni. Kissy nem ért rá, a húst felügyelte a tűzön. Vanessa megmosta a krumplit, visszatért az asztalhoz, rosszallóan megcsóválta a fejét és hozzálátott a daraboláshoz.

– Kicsi még – törte meg a csendet Kissy.

Vanessa a szeme sarkából végigmérte a kis állatot.

– Kicsi – bólintott. – De nem is azt kértem, hogy öljön meg egy sárkányt.

Macska ásított egyet, megmutatva tűhegyes fogait.

– Hát lehet, hogy azt hamarabb vállalta volna, mint a konyhai munkát.

Vanessa megint Macskára sandított, aztán kétkedő arccal elmetszette a következő burgonyát.

Nimby kukucskált be a konyhába.

– Hahó, lányok. Már farkaséhes vagyok, mikor eszünk?

– Hát ha olyan éhes vagy, gyere és segíts – nyelvelt vissza Vanessa. – Ott egy halom zöldség, amit még meg kell tisztítani.

– Jó – felelte Nimby, tett egy lépést az asztal felé, aztán megállt, sarkon fordult és kiment.

Ők csodálkozva összenéztek.

Nimby pár pillanat múlva visszajött Chantallal és Martinnel. Helyet mutatott nekik az asztalnál, és mindhárman nekiláttak a zöldségeknek.

Vanessa elégedetten rámosolygott a krumplira.

Minden megváltozott akkor este, tíz nappal ezelőtt – és mégse változott meg minden. Kissy abban reménykedett, hogy ha megtörik a jég, ha végre ráébrednek az érzéseikre, akkor onnantól egy pár lesznek, mint ők Martinnel vagy Piék. De nem lettek. Vagy legalábbis nem viselkedtek úgy, mint akik egy párnak tekintik magukat. Kissy számtalanszor látott gyengéd összemosolygásokat, s a többiek is beszámoltak ilyenekről. Találkozáskor és búcsúzáskor mindenki láthatott puszit. És Niala kétszer úgy találkozott Vanessával, hogy előzőleg alighanem kettesben lehettek, és húgának igencsak csillogott a szeme.

Ez volt minden. Vanessa nem beszélt se Kissynek, se másnak a dologról, de nem is tett úgy, mintha nem lenne kettejük között semmi.

Kissynek eszébe jutott az az időszak, éppen egy évvel ezelőtt, amikor Mohi állandóan náluk lógott, de senki nem tudott róla semmit. Azt még csak gyanították, hogy kerüli az iskolát – de hát mit tehettek volna ellene –, mert olyan korán érkezett, hogy nem jutott volna ideje suli után utazni. Megvárta, hogy Kissy hazaérjen és akkor jött. De arról sejtelmük se volt, hogyan él, amíg Pi rá nem kérdezett. A világon mindenről lehetett vele beszélgetni, kivéve önmagát.

Vanessa zárkózottsága érdekes ellentétet jelenthetett a D’Aubissonok nyílt őszinteségével, de amikor rákérdezett erre Nialánál, az csak a fejét csóválta. Soha semmi problémát nem okozott, hogy Vanessa nem szeret önmagáról beszélni. Persze mindig akad olyan ember, aki ha gyereket lát, múlhatatlan szükségét érzi megkérdezni: „és mi leszel, ha nagy leszel”, de ezek tőle, Nialától se kapnak mást egy vállrándításnál vagy – ha olyan kedve van – egy hülye válasznál, hogy felnőtt, vagy hogy bukott panamai diktátor, esetleg utcaseprő-helyettes. Sose tűnt neki különösnek, hogy Vanessa ugyanígy reagál, hisz mi mást

is tehetne, tízezer gyerekből egy ha akad, aki ennyi idős korára szilárdan eltökélte, mi akar lenni, és az se tudhatja, sikerülni fog-e.

Amióta megfigyelték, hogy Vanessa és Nimby szerelmesek egymásba, azóta már jobban látszana, hogy Vanessa mennyire zárkózott – ha nem az lenne a helyzet, hogy egy bimbózó szerelemről a főszereplők sose beszélnek, hiszen nincsenek is tudatában, hogy mi folyik.

Csak most, ebben a tíz napban, amikor már ők maguk is világosan tudták, mi történik, s azt is, hogy az egész csapat tudja – csak most lett szembeszökő, hogy Vanessa mennyire hallgat. Meg persze Nimby is.

Kissy csak napokkal a születésnap után, egy Skype-beszélgetésben tudta meg, kinek sikerült rávennie Vanessát, hogy ruhát vegyen. Jeanne volt az. Vagy egy hónappal korábban, amikor Vanessa előállt a családi ebédre vonatkozó kívánságával, Jeanne megkérdezte, hogy mit vesz föl. Amit máskor, felelte Vanessa csodálkozva, hogy ez egyáltalán kérdés. Jeanne a fejét csóválta és azt mondta, egy ilyen szép lányhoz ruha illik, főleg ilyen jeles napon, a családjával töltött első születésnapján. Vanessa nem lett volna önmaga, ha azonnal beleegyezik. De Jeanne másodszor is elmondta, aztán harmadszor… és Vanessa egyszer csak azt mondta: jól van, akkor legyen ruha.

Blanche-sal és Nialával hármasban mentek ruhát venni, de nem találtak semmit, ami igazán tetszett volna. Akkor Blanche bevitte őket Nizzába és végignéztek még két üzletet. Végül megvették az almazöld zsorzsettet, ami nagyon tetszett Vanessának, és megvarrták a ruhát.

– Ha láttad volna, hogy csillogott az arca, amikor először belebújt – mesélte Niala. – Később, kettesben anya azt mondta, akármennyire próbál fiú lenni, kislány ez mégiscsak.

A csapat egyesült ereje hamar legyőzte a zöldségeket, kiterítve feküdt mind, ahogy Nimby mondta. Fölkelt, kiszórta a szemetet – ha már Macska nem csinálta meg –, aztán megkérdezte, mit segítsenek még.

A választ Nialától kapta, aki ebben a pillanatban érkezett meg a bevásárlásból.

– Vedd át a tűzhelyet, hogy Kissy mehessen. A postás vár a kapuban.

Kissy kiment és átvette a postát. Egy kazal apának, egy kazal anyának és egy az alapítványnak.

A levél felolvasásával Chantalt bízták meg. Nimby javasolta, mert neki szépen csengő hangja van, gyönyörűség hallgatni.

Kissy Vanessára sandított. A kislány vidáman mosolyogva ült a helyén, egy cseppet sem zavarta, hogy a fiúja egy másik lánynak udvarol. (A fiúja? Nagy kérdés, hogy az-e már, gondolta Kissy.)

– Ez nagyon hasznos lesz – mondta Chantal, végigfutva a levélen. – Alapítványoknak extra árengedményt adnak. A csoportos kedvezményt is igénybe vehetjük.

– Mihez? – kérdezte a csapat kórusban.

Chantal elnevette magát és az asztalra dobta a levelet.

– Külföldieket tanítanak franciára.

A csapat nevetett.

– Ó, dé jo – mondta Nimby valami képtelen akcentussal –, én mindig vágyni mégtánul fránciá és ném ésni áldozátul gonosz fránciá mácskáknák!

A csapat még jobban nevetett, Vanessa pedig hirtelen fölugrott, a hűtőhöz szaladt, a sajttartóból kivett egy darabka Grand Cru ementálit és odavitte Nimbynek. Az megszimatolta, mint egy kisegér, és Vanessára nézett.

– Cin-cin?

– Biztonságos – felelte Vanessa komolyan.

Nimby bekapta a sajtot, némi rágcsálással megette, aztán rámosolygott Vanessára.

– Cin-cin! – mondta lelkesen.

A csapat még jobban nevetett, azok ketten pedig, az általános vidámságra oda sem figyelve, csak álltak és nézték egymást.

Ezen a szerdai napon is nélkülözték Piéket, mint nemegyszer az utóbbi időben; néhány hétvégét is kihagytak a tanulás miatt. Vanessa ebéd közben azt mondta, ő sose fog egyetemre menni, ha a vizsgaidőszak ennyire meghülyíti az embert. Sőt, egyáltalán nem szándékozik a minimálisnál több időt vesztegetni tanulásra. Élvezni akarja az életet, jókat enni, játszani, elgyönyör-

ködni a fák lombjában és a lábánál fetrengő shindy nyöszörgésében…

Csak idáig mondhatta, mert a csapat felét éppen falattal a szájában találta az utolsó tétel, és félrenyeltek nevettükben. Vanessa olyan ábrándos arccal mondta a shindynyöszörgést, mintha a természet valamelyik csodálatos, a költőktől ezerszer megénekelt szépsége lenne.

Így aztán a felsorolás nem folytatódott, pedig Kissy rettentően szerette volna tudni, hogy a csókolózás benne lett volna-e. Nem valószínű. Odagondolta volna, de csak kimondatlanul.

Ebben a pillanatban megszólalt *A profi* zenéje. A kisegerek megdermedtek, aztán egyszerre kaptak a telefonjuk után.

– Én vagyok ügyeletben – mondta Martin, és benyomta a telefont.

– A Gyermekvilág nyílt csatornáján a 4566-os felhasználó gyanús – morzézta a Cirrus. – Tizenkét éves lány, tizenöt éves lány és negyvenéves férfi is volt már. Most randira hívta a 2281-es felhasználót, kora és neme ismeretlen.

– Kérdezd meg, esett-e szó szexről – javasolta Niala.

Martin bólintott és SMS-írásra kapcsolt.

– UZ UP CX AU DEFF – írta, és elküldte a szervernek.

– Mi se vagyunk egészen normálisak – jegyezte meg Chantal. – Távközléssel érintkezünk a húsz lépésre levő szerverrel.

– Ingyen van – vont vállat Nimby. – És így sokkal coolabb.

Megint csörgött a telefon.

– Igen – morzézta. – A 4566-os felhasználó szexről is beszélt, május 26-án a 4759-essel, akinek neme és kora ismeretlen.

– Mit beszéltek róla? – érdeklődött Nimby.

– CQ AU DEFF UP CX – írta Martin. Amióta az X-kódot kibővítették a C-táblával, vagyis a szervernek szóló utasításokkal és az azokhoz tartozó fontosabb szavakkal, remekül el lehetett társalogni a Cirrusszal. Nemcsak SMS-ben persze. Shrekék pillanatok alatt betették az utasításértelmezőt, amihez Nimby írt egy konvertálási táblázatot, és innentől a gép előtt ülve se kellett a menüket bökdösni. Az ember beírta, hogy CU, aztán egy AU-val bevezetett felhasználói sorszámot, és a Cirrus azonnal közölte a felhasználó összes adatát. CM és egy felhasználói sorszám, és máris megkapták az IP-cím alapján kinyomozott

postai címet. Nagyon gyors, SMS-ben pedig hihetetlenül kényelmes.

Harmadszor is csörgött a Cirrus.

– 4566: Nekem kettő. 4759: Milyen neműek? 4566: Két lány.

Martin fújt egyet és bontotta a vonalat.

– Hülye Cumulus. Ez egy családi account. Ez a papa, máskor meg a két lánya chatelt. Szexről, mi? Beszélhetnél vele, Nimby.

Persze, értette meg Kissy is. *De quel sexe sont ils,* kérdezte a chatpartner, „milyen neműek” – a Cumulus viszont csak a *sex* három betűjét fogta föl, és rögtön gyanakodni kezdett.

– Könnyű azt mondani – felelte Nimby. – Ha túl engedékeny a szűrő, igazi shindységek is átcsúszhatnak rajta. Ha túl szigorú, sok lesz a vakriasztás. Sajnos nincs elég shindynk, akiken tesztelhetnénk. Fogjatok el vagy féltucatot, rakjatok laptopokat a ketreceikbe, akkor majd jobbak lesznek a szűrőink.

Egy csomó őrre lesz szükség, az épület méreteitől függ, hogy mennyire. Kellenek biztonsági berendezések, meg persze a laptopok a ketrecekbe. Úgyhogy nem lesz olcsó mulatság. És kell egy PR-menedzser.

– Az minek? – kérdezték.

– Well – mondta Nimby –, valakinek fogadnia kell a shindyvédő szervezetek küldöttségeit és végigkalauzolni őket az intézeten, hogy lássák, nem kínozzuk a shindyket.

Vanessa fölkapta a fejét és meglepve nézett a fiúra.

– Shindyvédő szervezetek is vannak? – kérdezte Chantal.

– Előbb-utóbb lesznek. Állatvédő szervezetek se voltak mindig. Csak akkor jöttek létre, amikor az emberek fölfedezték, hogy némelyek bántják az állatokat, még meg is ölik őket, aztán megsütik – Nimby nagyot nyelt – olajban, gombával, egy kis petrezselyemmel, hozzá burgonya és…

– Most ebédeltél – szakította félbe Niala nevetve.

Ekkor megszólalt Vanessa:

– De Nimby… miért kellene nekünk bemutatni, hogy nem kínozzuk a shindyket?

– Hogy jó sajtónk legyen – vágta rá Nimby. – Két garnitúra shindyt fogunk tartani. Az egyiket láthatják az újságírók. Azokat nem bántjuk.

Vanessa megkönnyebbülten fölsóhajtott.
– Már majdnem megijedtem.
– Ne aggódj – nyugtatta meg a fiú. – Shindyt verni nagyszerű dolog, egyikünk se mondana le róla.
– Ó, igen – sóhajtott Martin. – Az a finom, omlós shindyorr, amint kilapul az ember ökle alatt…
Kissy együtt nevetett a csapattal. Mintha ugyan Martin valaha is orron ütött volna egy shindyt. Vagy bárkit igaziból.
Ami azt illeti, a csapatból csak Vanessa, azazhogy Mohi vert shindyt eddig, Sheilát. Persze ő is orrba vágta a kamionban. Sylvie-t még Vanessa se üthette meg, csak dobni tudott. Ja, és volt még a verekedés a nagyobbik Joachim fiúval, ott ő csak hárítgatott, aztán Chantal verte puhára. A fiúk eddig még hozzá se nyúltak teremtett lélekhez.
Ezt meg is mondta.
– Hát igen – mondta Nimby –, nincs mindenkinek olyan szerencséje, hogy atomrobbanást előzhessen meg.
– ???…
– Nos – vette föl Nimby a tudományos arckifejezését –, köztudott, hogy ha két test atomjai egyazon időpontban a térnek egyugyanazon pontjában tartózkodnak, akkor fantasztikus erejű atomrobbanás következik be. Ezt nem szeretnénk, ezért az egyik testet arrébb helyezzük a térben, például fizikai behatással. Akár olyan erős fizikai behatással, amitől a test formája is megváltozik.
– És piros folyadék távozik belőle, valamint hanghatás hallható? – csillant föl Vanessa szeme.
– Pontosan!
Kissy imádta ezeket az ebéd utáni lustálkodásokat. A kisegerek összegyűltek a nappaliban, elnyújtóztak a kanapékon és fotelekben, néha ittak egy kortyot az asztalon álló üdítőkből, és beszélgettek. Nagyrészt hülyeségeket.
– Ütünk még orrokat mi is, ne félj – mondta Niala, mikor csitult a vidámság. – Csak meg kell várni, hogy a megfelelő orr pont a mi öklünk előtt legyen, aztán durr bele!
– Tényleg – mondta Chantal –, azt a hátbalőtt pasit nem is számoltad, Kissy.
– Nem is volt shindy – felelte ő.
– Joachim se.

– Ja, tényleg.
– Hát az se lenne rossz – ábrándozott Vanessa megint. – Persze messzebbről, hogy célozni is kelljen, de elég közel ahhoz, hogy lapos legyen a nózija.
– Jézusom – szisszent föl Chantal –, orrba akarod lőni?!
– Szó sincs róla. Azt a harmadik bolygó felszínébe veri bele zuhantában.
– Ezt pont úgy mondtad, mintha Nimby lennél – nevetett rá Niala.
– Tehetséges tanítvány vagyok – vigyorgott Vanessa.
– Tökéletes pár vagytok – mondta Martin.
Kis csend lett.
Martin fölkapta a fejét.
– Úristen… nem létezik, hogy ezt én mondtam…
– Ugyan – nevetett Vanessa. – Nincsen semmi baj.
– Én nem akartam tapinta…
– Maradj már! – torkolta le a kislány, és egyenesen Nimbyre nézett. – Úgy van, ahogy mondod: tökéletes pár vagyunk…

Tá tátáti titi ti tátitá, csipogott föl a telefon. Vanessa csinálta nemrég ezt a csengőhangot midiszerkesztővel, azt morzézza, hogy *email,* de olyan hangon, mint a xilofon. A Cirrus felügyeli az alapítványi postafiókot, és ha a csapat valamelyik tagja ír, esetleg valamelyik partnercég vagy a rendőrség, akkor továbbítja az ügyeletes telefonjára.
Martin fölvette az asztalról a készüléket és rányomott a levélre.
– Nocsak – mondta. – Chantal, olvasd már föl!
– Mert nekem szépen csengő hangom van? – vette át Chantal a telefont.
– Igen, és a délelőtti levélnél nem élvezhettük.
– „Kedves kisegerek! Remélem, nem késtünk el és még nincs betáblázva a nyaratok. A miénk mostanra alakult ki. Sajnos az idén nem tudunk Franciaországba utazni, de Elkével nagyon szeretnénk viszontlátni titeket. Ezért arra gondoltunk, hogy az egész csapatot meghívnánk magunkhoz augusztus első két hetére. A szükséges formaságokat majd elintézzük, a költségekre pedig ne legyen gondotok. Üdvözlettel: Anne Schneider.”
– Nahát – mondta Vanessa.

– Nahát – mondta Nimby is.
– Nahát – bólintott Kissy.

Két nappal később, pénteken bebizonyosodott, hogy Vanessa és Nimby csakugyan tökéletes pár.

Franconville-ben készültek tölteni a hétvégét, s mivel Kissy iskolájában aznap korábban ért véget a tanítás, Vanessával ketten már előbb odamentek. Martinnek családi kötelezettségei voltak, Chantal pedig lelkesen tárgyalt valamit egy sráccal a párhuzamos osztályból. Kissy tudta, hogy Vanessa kint vár a kapu előtt, úgy beszélték meg, hogy ő már haza se megy Vaucressonba, egyenesen Neuillyből indulnak Nimbyékhez. És tudta azt is, hogy Vanessa egyetlen okból vár odakint. Hiába menne most Franconville-be, Nimby még jó ideig nem szabadul a suliból. Úgyhogy Kissy nem várt Chantalra, intett neki és ment.

Vanessa csakugyan odakint várt, de nem az utcán, hanem az udvaron. És láthatóan nem unatkozott.

– Jól jegyezd meg, amit mondtam – hallotta Kissy a szavait közeledtében. – Én a helyedben föl is írnám a szobám falára. No szia.

Ezzel otthagyta a fiút, akihez szavait intézte, és vidám mosollyal csatlakozott Kissyhez, aki homlokráncolva pillantott vissza. Egy nagydarab srác volt, szenvedő arckifejezéssel; az áruházi biztonsági őrnek volt ilyen a képe, emlékezett vissza Kissy. Az a pasas ki is esett a fejéből, amikor két nappal korábban összeszámolta Vanessa áldozatait.

– Bántottad? – kérdezte.

– Ó, csak egy kicsikét – nevetett Vanessa, és vissza se pillantott a nála két fejjel magasabb fickóra. – Rossz, neveletlen fiúcska, ezért egy csöppet megfenyítettem.

Útközben elmesélte. Páciense – nem, nem áldozata, javította ki Kissy szakkifejezését, ő csak segíteni akar, amikor üt – egy másik fiúval együtt egy barna bőrű diákot zaklatott. Talán arab lehetett, vagy indiai, Vanessa nemigen tanulmányozta. Lökdösték, a haját cibálták és röhögtek. Ő csak odament, megveregette a vállukat, s amikor megfordultak, kicsit megütötte őket. Éppen csak hogy. Aztán mondott nekik pár keresetlen szót a rasszizmus ártalmairól, például hogy a faji megkülönböztetés gyomorbántalmakat okoz, mint éppen most.

Kissy nevetett és fél kézzel magához ölelte ezt a kis… minek is nevezze? Kis lovagot, például, de ez hülyén hangzik, Kissy nem emlékezett rá, hogy a lovag szónak lenne nőnemű változata. Lánylovag?

– Á – vont vállat a kislány, mikor elmondta neki, mire gondolt –, nem vagyok én lovag. Beérem a szerény Az Emberiség Megmentője címmel, té-em.

– Mi az, hogy té-em? – törölgette Kissy a szemét.

– *Trade mark,* bejegyzett védjegy.

Vanessa tehát aznapra már kiverekedhette magát – nem rajta múlt, hogy megint ütnie kellett.

Blanchard úr nem sokkal korábban kibérelt egy kis műhelyt Franconville szélén, ott épített át egy csomó teherautót egy cégnek. Kijöttek ide, amíg a csapat többi része befut, körülnézni. Még a vezetőfülkékbe is fölmásztak, Blanchard úr megmondta, hogy csak azokon a kocsikon dolgoznak, amik bent állnak a műhelyben, a kint parkolók majd később jönnek.

Kissy egy ideig elnézte a kutyát. Sose gondolta, hogy ilyesmi teherautóban is van. Talán az előző sofőr itt felejtette, vagy talán baleset érte és nem jött vissza érte? Helyes kis kutya volt, világosbarna, fehér tappancsokkal és sötétbarna fülekkel. Kissy közelebb mászott és leoperálta a tükörről, amin függeszkedett a karikájánál fogva. Majd megkérdezi, megtarthatja-e.

Ahogy zsebre tette, észrevette a banditákat.

Ez a szó jutott eszébe, talán azért, mert itt fönt a teher vezetőfülkéjében olyan magasan érezte magát, mint egy repülőgépen. A vadászpilóták hívják banditának az ellenséges gépeket, úgy mondják, két bandita hat óránál.

Most négy banditát látott tizenegy óránál, úgy ötven méterre. Lakli kamaszok voltak, közelebb a húszhoz, mint a tizenöthöz, és egyáltalán nem bizalomgerjesztőek. Kettőnek tarajos volt a frizurája, egy mostani divat szerint, amire Kissy csak megvetéssel nézett. A másik kettő majdnem kopasz. És mind a négynek fekete bőrszerkója volt. Úgy látszik, ez nem megy ki a divatból, Kissy nemrég látott egy nyolcvanas évekbeli filmet, ott is ilyen cuccokban jártak a vagány pofák.

Persze őtőle járhattak volna akárhogy, ha békén hagyják a társait. A négy bandita azonban éppen ővelük foglalkozott. Va-

nessa és Nimby körül járkáltak körbe-körbe, és bizonyára megjegyzéseket tettek. Közben gúnyosan röhögtek.

Kissy felsóhajtott. Ezek ma este fájó tagjaik borogatásával lesznek elfoglalva, csak mert egy kis szórakozásra támadt kedvük. De négyen vannak és elég nagyok, Vanessának meggyűlhet velük a baja. Nimby meg még sose verekedett igaziból. Jobb lesz, ha segít nekik.

Már indult volna, amikor észrevette, hogy Nimbynek mozog a szája.

Furcsán mozgott, föl-le, mintha rágna valamit. Kissy hirtelen ráébredt, hogy Nimby szájmozgással morzézik. Álltak egymással szemben, ügyet se vetve a négy ürgére, és a szájukat mozgatva megbeszélték a stratégiát.

– …magasra – olvasta le Kissy. – Csak simán gyomorba meg tökön.

Nyilván azt mondta, hogy nem kell magasra támadni, az egyik tarajos elég langaléta volt.

Vanessa bólintott, és alighanem válaszolt is, de az ő arcát Kissy nem láthatta.

Átmászott a másik ülésre, jobb, ha azon az oldalon száll ki. Halkan kinyitotta az ajtót, lábával megkereste a fölhágót és leugrott. Az ugrás nem sikerült tökéletesen, elesett, ezért inkább áthengeredett a fején, hogy tompítsa az ütést. Aztán föltápászkodott és a teher elejéhez ment kukucskálni. Nem szalad oda, már eldöntötte. Ha odamegy, nem ketten lesznek négy ellen, hanem hárman, de ha a verekedés közben jelenik meg váratlanul, hattal is felér majd.

Innen már a felcsattanó röhögést is hallotta, de a szavakat nem értette. Több szó nem is volt. Az egyik kopasz megmarkolta Nimby vállát, aki odanyúlt és lelökte volna, de nem tudta, túl erős volt a szorítás. Ekkor megfogta a kezet, aminek tulajdonosa feljajdult.

Vanessa abban a pillanatban oldalra lendült és gyomron vágta a másik kopaszt, aki hátratántorodott, az első kopasszal egyidőben, akit Nimby hátrarúgva bokán talált, aztán megpördült és tökön rúgott. Kissy még soha nem látta Nimbyt ilyen gyorsan és pontosan támadni, döbbenten nézte, ahogy Nimby tornacipőjének talpa becsapódik a legfájdalmasabb ponton, s a kopasz felhördülve hátratántorodik.

A következő pillanatban Kissy hálát adott a lélekjelenlétéért, amiért előkapta a telefonját és videózni kezdett. Már Nimby támadásáért is kár lett volna, ha nem sikerül megörökíteni, de ami ekkor következett, az igazi kincs lesz az archívumukban. A hosszú tarajos Vanessa felé ütött, de a kislány könnyedén arrébb lépett, fölemelte a kezét, ami telibe találta a fickó állát; aztán olyan hihetetlen gyorsasággal pördült meg, amit Kissy el sem tudott képzelni. Az egyik pillanatban még a tarajos állába ütköző kezet látta, a másik pillanatban pedig már Vanessa lába vágódott a srác hasába. A kettő között teljes fordulat, de követhetetlen sebességgel.

A hosszú úgy repült hátrafelé, mint akit eldobtak. A feje beleütközött az egyik teher motorházába – a kondulásról Kissy megállapította, hogy vagy a motorház, vagy a hosszú feje üres belül –, azzal elterült a kocsi előtt a földön.

Nimby megcsodálta a lány mutatványát, aztán a negyedik fickóhoz fordult. Kissy riadtan látta, hogy Nimbynek hiányzik a szemüvege. A kisebbik tarajosnak azonban esze ágában se volt verekedni, ahogy a két kopasznak se. Hárman háromfelé iszkoltak.

– Állj csak meg, öcsi – mondta Kissy, és kilépett a tarajos elé. Az megtorpant, és rémülten bámult rá. Azaz persze nem őrá, hanem a kibiztosított Nimbusz–1-es feketén ásító csövébe. A Nimbuszoknak nem volt ugyan csöve, de a tarajos arckifejezésén ez nem sokat változtatott.

Kissy mosolygott. – Hát milyen barát az ilyen? Menj vissza és harcolj!

A tarajos bizonytalanul megrázta a fejét és körülnézett.

– Pont te sértetlenül úsznád meg? Ezt igazán nem hagyhatom.

A tarajos megfordult és rohanni kezdett. Kissy elengedte a Nimbusz gumiját és eltette a fegyvert. A tarajos ordítása már csak messziről hallatszott. Pár napig nem lesz kedve leülni, nevetett Kissy, és odaballagott a társaihoz.

Nimby morcosan nézegette a szemüvegét. Akkor eshetett le, amikor megrúgta az emberét. Az egyik szára letört és mindkét lencse meg volt karcolódva.

– Mennyire látsz nélküle? – nézett rá Kissy ijedten.

– Tűrhetően. Pár méterrel távolabb már nem éles a kép, de azért nem tévedek el.

– Van tartalék szemed? – kérdezte Vanessa.

– Persze, otthon van.

A hosszú tarajos prüszkölve tért magához, amikor a képébe csapódott egy vödör víz. A szája vérzett, de még nem vette észre. Rémülten bámulta a fölötte állókat. Az előbb még csak két gyerek volt, most viszont már három, és három overallos férfi, egyik óriásibb, mint a másik. Az egyik lenyúlt és megragadta a tarajos mellén a fekete bőrszerkót. A karja olyan vastag volt, mint a tarajos combja.

– Nem vagy szimpatikus – sziszegte a tarajos arcába, miután fölemelte magához, mint egy pelyhet. – Beszemtelenkedtél a parkolómba és zaklattad az én védtelen kis csemetéimet. Csúnya dolog. Most lecsavarom az orrodat.

Meg is ragadta az orrát, mint aki le akarja szedni, de nem tett benne akkora kárt, amekkorát a tarajos üvöltött.

Nimby közben benyúlt a tarajos farzsebébe és kivette a tárcáját. – Elkérhetem, apa?

– Tessék. – Blanchard úr elengedte a srácot, aki nagyot puffant a földön, és megint beverte a fejét a teherkocsiba.

– Kösz. Szóval némi kár esett a szemüvegemben – mutatta föl Nimby a halott műszert –, úgyhogy kárpótoltam magamat, ha nincs ellene kifogásod. – Fölmutatta a tárcát is, aztán zsebre tette mindkettőt. – Most pedig szeretnék neked elmagyarázni valamit. – Leguggolt a nyöszörgő tarajos elé, és bal kézzel az arcára mutatott. – Légy szíves, üsd meg az arcomat.

A tarajos rámeredt és gondolkodás nélkül odavágott. A keze csak Nimby karját érte, de ezt észre se vette, mert ugyanabban a pillanatban rázuhant egy iszonyatos pofon. Kissy boldogan sóhajtott. Gyönyörű pofon volt, aranyló szikrákkal, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

– Nem tudom, ennyiből érthető-e – mondta Nimby. – Esetleg próbáld újra.

A srác rémülten rázta a fejét.

– Jól van – mosolygott Nimby. – Tehát a tanulság a következő. Ha megpróbálsz hozzányúlni ilyenekhez, mint mi, az fáj. Sose lehet tudni, hogy a fejed fájdul meg tőle – ezzel homlokon ütötte, amitől a feje megint hozzákondult a teherhez – vagy a

gyomrod – és behúzott neki. És azt se feledd – állt föl Nimby nyugodtan –, hogy senkin se látszik, mekkorát üt vagy rúg. Nem volna kedved elhagyni a helyszínt?

Nem kellett kétszer mondani. Támolyogva bár, de elpárolgott a fickó.

Kissy sose kérdezte meg, mivel szórakozott a négy figura, mielőtt szétütöttek közöttük. Az volt az érzése, hogy Vanessáék örülnek neki, hogy nem volt fültanú. Talán valami gyengéd pillanatot vettek észre kettejük között, és ezen kezdtek poénkodni.

Blanchard úr ráparancsolt Victorra, az egyik munkására, hogy vigye haza a gyerekeket, mert nem akar több meglepetést. Vanessa megmagyarázta neki, hogy mindössze egyetlen ember volt a történelemben, aki őrajta megpróbált bosszút állni, és az is nagyon megbánta; de Blanchard úr csak bólintott és azt mondta, nem is akar többet.

– Mi lett azzal az eggyel? – kérdezte Victor, amikor beszálltak a kocsiba.

Vanessa mosolygott.

– Mostanra biztos tud már járni. Lassan másfél éve volt. Néha kártyáztunk a srácokkal a téren, és egy krapek nagyon nyert. Kifigyeltem, hogyan csal és leleplеztem. Akkor csak pár pofon volt, de a krapek berágott és meglesett egyik este. Meg akart verni… de valahogy úgy adódott, hogy kiesett a kocsiútra.

– És elütötték? – vigyorodott el Victor hatalmas szájával.

– El. Méghozzá egy teherautó. A sofőr hívta a mentőket… azok szimatról megmondták, hogy a pofa részeg, úgyhogy engem senki se gondolt másnak, mint arra járó gyereknek, aki ilyen szörnyűséget látott, szegény.

Victor mennydörgő hahotában tört ki, ami majdnem kivitte a kiskocsi tetejét. S már otthon is voltak. Victor nem szállt ki, alighanem örült, hogy egyszer sikerült bepréselnie magát a járműbe.

Kissy nemigen látott még ekkora darab embert. Százkilencvenhét centi magas volt, és a súlya is megvolt hozzá. Volt rajta zsír is bőven, de az izmaira se panaszkodhatott. Kissy még néhány hete a rendes műhelyben látta, hogy fölkap és arrébb tesz egy szerszámokkal teli acélszekrényt, olyan magasat, mint

Nimby. Később odament és kíváncsiságból megpróbálta megmozdítani a szekrényt. Mintha oda lett volna betonozva.

– Hát ti? – nyílt az egyik utcai ablak és Angélique nézett ki rajta. – Már éppen hívni akartunk, hogy merre vagytok.

– Csak tornásztunk egy kicsit – nevetett Vanessa. – De már jövünk is. Szia, Victor, kösz a fuvart!

– Fantasztikusak voltatok – állapította meg Pi, amikor a csapat végignézte Kissy videóját. – Sose gondoltam volna, hogy ilyen gyorsak vagytok.

– Egy kis adrenalin és jó légzéstechnika – mondta Vanessa. – Ti is meg tudjátok csinálni, csak még nem próbáltátok.

A hétvége hátralevő része már eseménytelenül telt. A kisegerek elkezdtek németül tanulni, hogy ne csak a Schneider házaspár társaságában boldoguljanak Németországban, no meg hogy Elkével is szót értsenek. Ezen a hétvégén főleg a netről vadászták össze, amit a német nyelvről meg lehetett tudni; leginkább elemi udvariassági kifejezéseket és a nyaralásnál hasznosítható szavakat. A nyelvtannal nem sokat akartak vacakolni. Mint Nimby kifejtette, a *kérem, pohár* és *víz* szavak egymás után minden nyelvtan nélkül a világ minden nyelvén egy pohár vizet jövedelmeznek, kivéve a sivatagi nyelvjárásokat. Ott is lehetséges, vitatta Chantal, csak a válaszban föl kell ismerni a *várni, megérkezni* és *oázis* szavakat.

– Ó, az ördögbe – mondta Kissy este, amikor ki akart bújni a nadrágjából.

– Mondd inkább: „a shindy vigye el” – tanította Vanessa. – Mi a baj?

– Elfelejtettem a kutyát – vette ki zsebéből a kulcstartót.

– Hát ez?

– A teherautóban találtam. Meg akartam kérdezni, megtarthatom-e.

– Majd megkérdezed – mondta Chantal.

– Meg – bólintott, és az ajtó melletti asztalkára tette a kutyát.

– Mit akarsz vele? – kérdezte Niala.

– Például őrizheti a kulcsaimat. Azért kutya.

– Macska nem fog örülni – mondta Vanessa homlokráncolva, míg belebújt a pizsamájába.

Niala nevetett. – Nem hiszem, hogy baja lenne kulcstartókkal.

– Különben is – mondta Kissy –, Macska egyedül van, mi meg nyolcan egerek. A többség szava dönt. Márpedig a kutyák jóban vannak az egerekkel.

Niala megállt az öltözésben. – Ezt honnan veszed?

– Természetesen a Tom és Jerryből – felelte Kissy magától értetődően.

– Aha – mondta Niala. – Nos, én voltam már szemtanúja egér és kutya találkozásának, és meg kell mondanom, onnantól az egér családja feketében járt. De elismerem, hogy a mi szempontunkból Tom és Jerry hitelesebb forrás.

Reggel Kissy megmutatta a kulcstartót Blanchard úrnak, aki csak rápillantott és annyit mondott, se a régi tulajt nem fogja érdekelni, se az újat, nem is tudnak róla, tartsa csak meg. Kissy tehát rátette a kapu és a ház kulcsát meg a kabalakulcsot; D'Aubissonék mindig tartottak egy kis kulcsot a kulcstartóikon, hogy az vigyázzon az egész kulcstartóra, és ő is eltanulta. Vanessa hozott neki egy régi lakatkulcsot. A kulcstartót Nimby első látásra elnevezte Cöveknek, a nagydarab bulldog után, aki Jerry védelmében a legkülönbözőbb alakúra szokta püfölni Tomot.

– Így lesz célszerű – mondta. – Te duplán Jerry vagy, mert az alapítványt is így hívják meg a fedőneved is ez. Úgyhogy akármilyen Tommal találkozol, csak rá kell uszítanod a kulcstartódat.

Martin emlékeztette, hogy az ő fedőneve Tom, és nem szeretne Kissy kulcstartójával viaskodni ahelyett, hogy.

Csend.

– Ahelyett, hogy?… – kérdezte Jerry gyanakodva.

– Ha elteszed a kulcstartódat, megmondom – nevetett Tom.

Jerry ránézett Cövekre, megcsörgette a kulcsokat, és orrát felhúzva kisétált, pontosan úgy, ahogy Macska szokta. Magában pedig elhatározta, hogy egy bizonyos éjszakán majd kiteszi Cöveket a szobából, nehogy elpüfölje Martint, amiért hozzányúl. Mert akkor ők nem Tom és Jerry lesznek, hanem két szerelmes.

– Hamarosan betöltöd a tizennégyet – mondta Niala.
Kissy szórakozottan bólintott és a lombsátrat nézte a fejük fölött. A teraszon heverésztek, a diófa árnyékában. Vanessa a teraszról szokott átmászni a fára és vissza, de most ott ült mellettük.

Ő is imádta ezt a helyet, nemcsak Vanessa. A D'Aubisson-villa és a panzió körül minden zöld és aranyszínű, de vannak helyek, ahol még zöldebb és aranyszínűbb. Ez a hely is…

– Nem gondolkodtál még a dolgon? Ilyen döntést nem hoz az ember percek alatt.

Kissy ekkor értette meg, miről beszél a barátnője. Elkapta tekintetét a levelekről és ránézett.

– Jaj, ne csináld már – nevetett Niala. – Macska néz folyton ilyen morcosan. Ugye nem azt a hülyeséget akarod mondani, amire gondolok?

Kissy sóhajtott. De igen, pontosan azt a hülyeséget szerette volna mondani, de így inkább nem mondja. Niala úgyis csak azt felelné, hogy Vanessa már éppen elég érett a témához.

Sóhajtott. Aztán harmadszor is.

– Aha – mondta Vanessa. – Mikor?

Kissynek elkerekedtek a szemei, de Niala megrázta a fejét.

– Nem, ezek nem „minél hamarabb" sóhajok voltak, hanem „fogalmam sincs, mit feleljek" sóhajok.

– Vagy úgy – mondta Vanessa komolyan, amire mindhárman elnevették magukat.

– Nem, tényleg nem tudom – csóválta Kissy a fejét. – Martin nagyszerű srác, és bolondulok érte. De ágyba bújni… talán még nem.

Hirtelen eszébe jutott valami.

– Niala… figyelj csak…

– Figyelek.

– Ha nem kellene a törvénytől tartanod… ha Pi nem lenne felnőtt, vagy alacsonyabban lenne a korhatár… akkor mit tennél?

– Most, nem egész tizennégy évesen?

– Igen.

– Ha emlékszel, valamikor azt mondtam, hogy tizenöt-tizenhat éves korom előtt amúgy se akartam volna.

– Igen, emlékszem… de be is tartanád?

Niala határozatlan arccal nézte az egyik faágat.
– Nem tudom. Azt hiszem, igen, de… Nézzétek, én imádom Angélique-et, nagyszerű lány, de ha büntetlenül megtehetném, akkor már lecsaptam volna a srácot a kezéről. Mert őt meg még jobban imádom.
Kis csend ült a teraszon. A diófa egyik ágán megjelent Macska Négy, és komoly, óvatos képpel mászott fölfelé.
– Egyszer majd – szólalt meg Niala vontatottan –, ha még akkor is együtt lesznek, lesz egy kellemetlen beszélgetésem Angélique-kel. Lehet, hogy ez a barátságunkba fog kerülni… az is lehet, hogy itthagy minket, kilép az egerek közül. Mindkettőt nagyon sajnálnám. De nemigen lesz más választásom. Egy év múlva le kell ülnöm vele és megmondanom neki.
Hallgattak. Macska Négy kitartóan mászott fölfelé.
– Meddig akarjátok még ezt csinálni? – kérdezte Vanessa.
– Mit? – hökkentek meg.
– Hogy kínosan ügyeltek rá, nehogy kérdezzetek tőlem valamit.
Kissy és Niala egymásra nézett, és elnevették magukat.
– Igazad van – mondta Niala. – Ami azt illeti, éppen te jártál a fejemben.
– Tudom – bólintott Vanessa. – Másodosztályú gondolatolvasó varázslat.
Niala nevetett. – És mit gondoltam rólad?
Vanessa megrázta a fejét.
– Csak másodosztályú!
Nevettek. Macska Négynek ezalatt lecsúszott a lába az ágról és csüngve maradt ég és föld között. Egy pillanatig rémülten kapaszkodott, aztán odakiáltott nekik:
– Miau!
– És akkor mi van? – kérdezte Vanessa szigorúan. – Én kértem, hogy mássz oda föl? Oldd meg!
Macska Négy némi kalimpálással elérte az ágat és biztonságos helyzetbe tornázta magát.
– Miau – sóhajtotta megkönnyebbülten.
– No látod – mondta Vanessa.
Jót nevettek megint. Igen, gondolta, ha mástól hallja, akkor is tudná, hogy csak Vanessa lehet, aki így beszél a macskákkal. Mintha az alkalmazottai lennének, akiktől nem fogad el pa-

naszt olyasmivel kapcsolatban, amiért nem ő a felelős – ha nem tetszik valami, forduljanak a szakszervezethez vagy mondjanak föl. Talán ez összefügg azzal, hogy Macska szívében egyeduralkodó? Már Pivel sincs annyira jóban, mint kicsi korában, Vanessa viszont még ölbe is veheti. Tőle, Kissytől legfeljebb simogatást fogad el nagy kegyesen, ha éppen úgy tartja kedve. Lehet, hogy többre tartaná, ha úgy beszélne vele, mint a cselédlányával? Már késő változtatni, ha holnap otthon azt mondaná: „nem érdekel a nyávogásod, oldd meg a problémáidat, tőlem egerészést is vállalhatsz bérmunkában”, akkor Macska csak nézne rá nagy szemekkel, sértődötten, aztán magasra tartott farokkal kivonulna.

– Dehogyis – mondta Vanessa, amikor elmesélte nekik az egész gondolatmenetet. – Megmagyarázná, hogy nem teheti, ő a Jerry Alapítvány macskája, nem nyúlhat egerekhez.

– Gondolod?

– Biztos. Okos kislány, csak nem látszik rajta, mert a bájos pofika láttán mindenki azt hiszi, hogy kettőig se tud számolni.

Kissy elnézte egy kicsit Vanessa bájos pofikáját. Milyen sokat változott október óta… akkor egy riadt kis vadóc volt, akinek az a fontos, hogy ne kerüljön senkinek az útjába – most meg, ahogy itt hever a nyugágyon, édes magabiztossággal nézi a világot, és nem fél többé semmitől.

– Még mindig Macskáról beszélsz… vagy inkább saját magadról? – kérdezte végül. – Hiszen te is éppen elég bájos vagy, hogy azt hihessék, nem tudsz semmit.

– Á – legyintett Vanessa –, sehol se vagyok Macskához képest. A kandúrok buknak a selymes fehér bundára és a kecsesen forgatható fülecskékre…

– Hát ha nekem hosszú bajszom lenne – nevetett föl Kissy –, Martin kiszaladna a világból!

Macska Négy megfordult és visszaindult a fa törzséhez.

– Egyébként igazad van – mondta Niala. – Tényleg kínosan ügyelünk rá, nehogy kérdezzünk tőled valamit.

– S miért? – érdeklődött húga.

– Mert gyávák vagyunk. Nem merünk egyenes kérdéseket neked szegezni, nehogy futnunk kelljen az életünkért.

Vanessa mosolyogva megnézte tenyere élét, ezt a veszedelmes fegyvert, aztán váratlanul kirukkolt a válasszal.

– Igazából nincsen semmi különös.

– Mi az, hogy…

– Úgy értem – folytatta Vanessa sietve –, hogy nagyon jól elvagyunk, meg minden… de semmi több. Vagyis hát szoktunk néha… csókolózni…

– Ez nagyszerű – mondta Niala, gyengéden rámosolyogva testvérére. – Nimby remek srác. Régóta reménykedtem benne, hogy egyszer ti ketten…

– Úristen, de hülye vagy! – csattant föl Vanessa olyan hirtelen, hogy mindketten összerezzentek. A kislány felpattant és már lépett is föl a terasz korlátjára. – Ha víziló lennél, érteném, de ti állítólag fára mászásra termett faj vagytok!

Kissyben ekkor tudatosult a fa irányából érkező kétségbeesett nyávogás, de Macska Négyet nem látta sehol. Niala már fölállt, úgy kereste, Kissy követte a példáját, így fedezte föl. Macska Négy egyetlen manccsal csimpaszkodva lógott egy ágon, és segítségért kiabált. Vanessa egy majom ügyességével végigkúszott az ágon, aztán megállt az állatka fölött és lenézett.

Macska Négy fölnézett rá.

– Miau – mondta panaszosan.

– Ilyen hülye macskát még életemben nem láttam – ripakodott rá Vanessa. – Hát még fára mászni se tudsz? – Lenyúlt, fölemelte, magasra tartotta, úgy mosta meg a fejét. – Levetítsem neked a *Cliffhanger*t, hogy végre tanulj valamit? Vagy hozzam el a nagynénédet Vaucressonból? Macskának hívják, és ő is macska, mint te. – Kissy majdnem fölnevetett, mert hát mi más lehetne egy macska nagynénje, mint macska, de egy hangot sem akart elszalasztani a szónoklatból. – De ő büszke a macskaságára és sose rimánkodna segítségért; nem is kell neki, mert ő *tud* fára mászni, és nem fél a magasságtól, mint te, népednek szégyene. Úgyhogy először is kikezelem a tériszonyodat. Emlékszel még, hogyan kell talpra esni, vagy aludtál azon az órán? – Kitartotta az állatkát a négyméteres mélység fölé. – Felkészültél? Rajta!

Míg a cicus előírásosan talpára esett a fűbe és elrohant, Kissy arra gondolt: egy igazi Jerry-cica most kinyitott volna egy ejtőernyőt, méltóságteljesen aláereszkedik, aztán visszamászik a fára és lelöki Vanessát bosszúból.

– Képes voltál ledobni das Katz a fáról? – csodálkozott Martin.
– Natürlich – felelte Vanessa. – Szigorúan kell fogni őket, különben az ember fejére nőnek. Hogy van németül a szigorú?

Nimby előkapta a telefonját, amiben már lapult egy elektronikus szótár.

– Rigorös, majdnem úgy, mint franciául.

– Danke. És a fa?

– Der Baum – kereste ki Nimby.

Vanessa azonnal lefordította Jerry-németre. – Kösz. Szóval das Katzokat rigorös kell fogni, akár das Baumról is ledobom őket, ha ezzel móresre taníthatom. Már ekkora koruktól – mutatott vagy öt centit két keze között – szent meggyőződésük, hogy a világ őértük van, és minket azért teremtett das Gott, hogy őket kiszolgáljuk. Le kell törni a szarvukat.

Egy pillanatra elhallgatott.

– Másrészt viszont nekik is hasznukra válik, ha nem kell a fán kapaszkodva segítségért sivalkodniuk. Én csak tudom. Engem is ledobtak das Baumról, amikor kleine voltam, nem hagyták, hogy csak sivalkodjak.

Kissynek könny szökött a szemébe, amikor látta, hogy Nimby fél karral magához öleli Vanessát, aki a fiú vállára hajtja a fejét.

A kertben ültek, éppen németórához készültek, amikor Vanessa elmondta esetüket Macska Néggyel.

– Mi legyen? – kérdezte Pi, a mai óra anyagára gondolva.

– Die Familie – vágta rá Kissy gondolkodás nélkül, nem is ügyelt rá, hogy semlegesnemben mondja, Jerry-németül. Megszavazták, hogy nem kínlódnak a nemek memorizálásával, mindent semlegesnemben fognak mondani. Nevessenek csak rajtuk a németek, nem baj az.

Ahogy nézte Vanessát és Nimbyt, ahogy mindenki szeme láttára összesimulnak, az jutott eszébe: ők voltaképpen egy család. Mindenkit összeköt a többiekkel valamilyen családi-rokoni szál, még ha nem is hivatalos. Őt Vanessa a nővérének tekinti, annak a nyolc röpke napnak az emlékére, amikor a szülei gyámságot vállaltak fölötte. Niala viszont a törvény előtt is a testvére. Nimby pedig a szerelmese, ahogy Nialának Pi, még ha nem is tud róla. Angélique-et pedig Pihez kapcsolja szerelmi szál. Martint őhozzá. Chantal az egyetlen kakukktojás, de majd

esetleg testvérévé fogadja, és akkor egyetlen családot alkotnak valamennyien. De ez ráér, mert Pi és Angélique még nem tudhat róla.

Így telt az iskolaév legvége és így kezdődött a vakáció. Szinte észrevétlenül ért véget a tanítás, mert az életük csak annyit változott, hogy attól fogva állandóan együtt lehettek. Eleinte Vaucressonban, aztán lementek Beaulieu-be. De ugyanúgy folyt az életük. Verekedtek, gyakorolták a különféle Jerry-technikákat, németül tanultak.

Még Vaucressonban történt, hogy reggeli közben eszükbe jutott az előző nyár, előkerült néhány tavalyi fotó, köztük egy, amin a mikrobusz fölkaptat a saint-jeani hegyoldalon, s volánja mögül Niala ruhája sárgállik.

Niala elgondolkodott, és reggeli után kihívta a csapatot a garázsba. Sem apa, sem anya nem volt otthon, ilyenkor a Citroënt be szokták tenni.

A kulcs benne volt, Pi egyszer letette valahol a házban és félórát keresték, azóta mindig benne hagyja, ha a kapun belül áll itt vagy Nimbyéknél.

Niala beült jobbra, aztán kinyitotta a túlsó ajtót és intett neki.

– Gyere, Kissy, szállj be!

Ő megfogta az ajtót és megállt.

– Mit akarsz?

– Hogy beleülj az autóba. Gyere már!

– Csak nem vezetni akarod tanítani? – kérdezte Angélique.

– De, pontosan azt.

– Miért te… és miért Kissyt?

– Mert nekem jutott eszembe, és mert valakivel el kell kezdeni. A többiekre is sor kerül.

Kissy hátralépett.

– Kezdje Martin!

– Nem jó – jelentette ki Niala –, az elsőnek lánynak kell lennie.

Olyan magától értetődően mondta, hogy senkinek nem jutott eszébe megkérdezni, miért; ellentmondani meg végképp nem.

– Rendben van – sóhajtotta, és beült a kocsiba. Az ajtókat nyitva hagyták. Ahogy Niala bólintására rátette a kezét a kormányra, rögtön kinőtt a második feje. Már rég nem használta.

Most a második fejének le volt hunyva a szeme, és a fehér Citroënt látta maga előtt a konyhabútorba fúródni, alóla kisegerek lábai meredtek elő. Föl se tűnt neki, hogy köztük és a konyha között az éléskamra van.

– Három pedál van a lábadnál – mondta Niala. – Kuplung, fék, gáz. Balra van a kuplung. Tedd rá a lábad és nyomd le.

Rátette, lenyomta. Nem volt könnyű.

– Oké. Elengedheted. Csak hogy érezd a mozgását. Most a féket. Az a középső. Jól van, és most a gázt. Jobboldalt.

Kissy riadtan megrázta mindkét fejét.

– Gyáva egér vagy! – feddte meg Niala. – Gyújtás nélkül nem indul el!

Kissy lenyomta hát a gázpedált is, remélve, hogy ha Niala rosszul tudná, Pi vagy Angélique idejekorán figyelmezteti. De a kocsi meg se moccant.

– Jól van. Most próbáld ki a sebváltót. Ez itt. Most üresben van. Taposs a kuplungra és told balra előre. Ez az egyes. Hátra, kettesbe. Most előre és jobbra, az a hármas. Ne feledd közben a kuplungot.

– Az mire kell? – kérdezte fújtatva. Nem volt könnyű a kuplungot nyomni és közben rángatni a váltót.

– A sebességváltóban különböző méretű fogaskerekekre viszed át a forgást, így változtatod a sebességet. De amikor másik fogaskereket raksz oda, előzőleg szét kell választani a két kereket, különben összezúzod a fogaikat. Álló helyzetben igazából nem kell, de muszáj megszoknod, hogy kuplungolj. Ha sokat váltasz kuplung nélkül, utána kicseréltetheted az egész hóbelevancot.

– Értem – dörmögte Kissy, és betette hátramenetbe is.

– Oké. Tedd vissza üresbe és engedd föl a kuplungot.

Kissy megkönnyebbülten hátradőlt.

– Most pihenhet kicsit a lábad. Itt a bal kezednél van az index – mutatta Niala. – Húzd fölfelé: ez az index jobbra. Most lefelé, ez az index balra. Mikor kell indexelni?

– Hát kanyarodáskor – felelte Kissy.

– Csodákat. Azt nem kell jelezni, hogy kanyarodsz, azt mindenki látja, mert nem vagy átlátszó. Azt kell jelezni, hogy kanyarodni *fogsz.* Mégpedig jó előre, hogy a többieknek legyen

idejük észlelni a jelet és aszerint irányítani a saját járműveiket. Most pedig lássunk egy kis kormánytekergetést.

Kissy szófogadóan tekergetett. Már nem is volt olyan félelmetes az egész.

– Helyes. Végül pedig… váltó üresben, pedálokhoz ne nyúlj… add rá a gyújtást.

Tévedett, mégiscsak félelmetes.

Niala sóhajtott és kivette a kulcsot. A végét az egyik ujjának nyomta és ide-oda forgatta.

– Bent a kormányoszlopban egy palack van. Amikor elfordítod a kulcsot, a vége megdörzsöli a palack oldalát. Ez fölébreszti a palackban lakó apró dzsinneket, és forgatni kezdik a motort. De az autó ettől még nem mozdul, mert üresben van, a motor szabadon forog. Tessék, próbáld ki – nyomta a kezébe a kulcsot.

Kissy mosolyogva átvette, bedugta a zárba és elszántan elfordította volna, de nem mozdult.

– A másik irányba – mondta Niala.

Kissy elfordította a kulcsot. Az autó csendesen duruzsolni kezdett. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha életet lehelt volna bele. Amikor visszafordította a kulcsot, s a kocsi elhallgatott, mintha aludni küldte volna.

– Hát ez volt az első lecke – mondta Niala. – Ismerkedés az autó kezelőszerveivel.

Délelőtt mindannyian átestek ezen az ismerkedésen, ebéd után pedig következhetett az autó elindítása című lecke. Míg Angélique megfordította a kocsit, Kissy megkérdezte, hogy voltaképpen miért kellett az első tanulónak lánynak lennie.

– Hogy bátorságot öntsön a fiúkba – felelte Niala.

A csapat nevetett, csak Martin és Nimby nézett morcosan.

Angélique betolatott a garázsba; innen a kapuig szaladgálhatnak majd.

– Oké – mondta Niala. – Most már te leszel az oktató, Pi.

– Én?! – nézett az meglepve.

– Te. A mozgó autóval már nem lehet viccelni, azt villámgyorsan meg kell állítani. A kezdők még lassan reagálnak. Te magasabb is vagy, erősebb is, könnyebben elkapod a kormányt vagy akár rálépsz a fékre.

A férfi kétkedve nézett rá, de ez Nialát nem zavarta.

– Tudod, hogy én ellenzem ezt az egész vezetési oktatást.

Ez így is volt, a délelőtti részét még nem bánta, de amikor Niala kijelentette, hogy délután elindítják a kocsit, az egyáltalán nem tetszett neki. Persze leszavazták, mint már annyiszor.

– Annál inkább te légy az oktató – vágta rá Niala magától értetődően, és bemászott hátulra. – Én a tanácsadó leszek.

– Jól van hát – mondta Pi megadóan, amikor elfoglalta a helyét Kissy mellett. – Akkor először elméletben. Ráadod a gyújtást… ezt most még ne… lenyomod a kuplungot és berakod egyesbe. Aztán lassan fölengeded a kuplungot és ugyanakkor lassan benyomod a gázt. – Pi a két kezével mutatta, ahogy a két pedál egyszerre mozog ellentétes irányban. – Próbáld meg.

Kissy megpróbálta, és sikerült. Pi már valamivel nyugodtabban folytatta, alighanem tehetségesnek találta és már kevésbé tartott tőle, hogy áttörik a kaput és ledöntik a szemközti házat.

– Párszor próbálgasd. De most már jelezd is, hogy el fogsz indulni, tedd ki az indexet balra, mintha utcán lennénk.

– Mikor?

– Még a legelején, hogy később ne legyen rá gondod. Gyújtás után.

– Gyújtás, index balra, kuplung be, egyesbe, kuplung föl és gáz be – sorolta ő, és közben csinálta is mindet, a gyújtás kivételével.

– Oké – mondta Niala néhány ismétlés után –, akkor lássuk a gyakorlatban. Mit kell még csinálni, mielőtt valóban elindulnánk?

– Becsatolni magunkat és nagy összegű életbiztosítást kötni – vágta rá Kissy.

– Elég lesz, ha becsukjuk az ajtókat – nevetett Pi.

Ezt megtették. Kissy még egyszer végignézett a műszereken. Pedálok, sebváltó, a szélvédő mögött Vanessa, Nimby és Angélique, gyújtáskapcsoló, kormány, index… A tekintete visszavándorolt a szélvédőre.

– És el kell takarítani ezt a töméntelen egeret az útból! – kiabálta ki az ablakon.

Azok nevettek és fedezékbe vonultak.

Kissy Pire nézett, aztán a tükörben Nialára, majd megint Pire.

– Rajta hát – biztatta ez.

Kissy nagy levegőt vett, elfordította a kulcsot, de amint meghallotta a motor berregését, visszafordította. A motor meglepetten elhallgatott.

– Nem jó – rázta meg a fejét Kissy. – Mielőtt megmozdulunk, azt is meg kell tanítanotok, hogyan kell megállítani. A kapuig már nem lesz idő rá.

Pi megvakarta a fejét. Niala ugyanezt tette.

– Igazad van – állapították meg egyszerre.

A következő öt percben a kocsi leállítását gyakorolták. Váltó üresbe – kuplung! –, gáz föl, fék be, aztán gyújtás ki, amikor megállt az autó.

– Akkor lássuk – mondta Kissy elszántan. – Becsatolom magam, ez már megvan. Becsukom az ajtót, ez is megvan. – Fölemelte a hangját. – *Eltakarítom az egereket az útból!* – Nimbyék eszük nélkül iszkoltak. – Helyes. Gyújtás… index… kuplung… egyesbe… kuplung föl és gáz!

A kocsi hirtelen meglódult, de mielőtt ideje lett volna halálra rémülni, ugrott egyet és megállt. Kissy döbbenten nézett a volánra; hogy miért pont arra, nemigen tudta volna megmondani.

– Megfojtottad – szólalt meg Pi. – Túl gyorsan engedted föl a kuplungot. Ne aggódj, velem is megesik. Próbáld újra.

Másodszor is ugyanez történt, de harmadjára a Citroën nekilódult, és a kapu rohanni kezdett feléjük. Kissy rémülten meredt rá, remélve, hogy a becsapódás előtt valaki lefékezi a kaput, aztán rájött, hogy az a valaki csak ő lehet. Ösztönösen fölkapta lábát a gázról és teljes erejéből belelépett a fékbe. A kocsi hatalmasat zökkent és megállt.

– Nem tetted üresbe, de az nem tragédia – hallotta Pi hangját. – Majd legközelebb finomabban fékezel. De miért nem hajtottál ki a garázsból?

Kissy fölemelte a fejét és körülnézett. Első sikeres autóútja nem lehetett hosszabb négy méternél. Éppen félig értek ki a garázsból.

– Milyen érdekes – mondta Vanessa, s egy ügyes nyalintással megakadályozta, hogy a kezére csöppenjen a vanília. Aztán a csokit is megrendszabályozta a másik oldalon. – Annyi bűnözőt láttam már, orrba is vertem néhányat… és még soha nem láttam autótolvajt munka közben.

Az egerek nevettek.
– Hát – mondta Martin –, valahogy majd csak elviseled.
– Már nem kell elviselni tovább – rázta fejét Vanessa.
Csak bambultak rá évtizedeken át, aztán Niala fölfogta.
– Hol van az autótolvaj?!
– Amoda át – intett a kislány a fejével –, Pierre Serrault kocsiját próbálja rövidre zárni.
Niala elnevette magát.
– Pont azt? Szerencsétlen. Mi legyen, megvered?
Vanessa nyalt egyet és megrázta a fejét.
– Én nem érek rá. Te már megetted a fagyidat, verd meg te.
Niala nevetett és összeborzolta húga haját.
– Igazán önzetlen testvér vagy – mondta már indulóban. – Nekem adod az első autótolvajodat…
Következő szavai már a Jerry-telefonból hallatszottak, ami persze föl is vett mindent.
– Nem indul? – állt meg a kocsi mellett. Kissy kicsit nyugtalanul látta, hogy egy nyurga suhanc ül az álomszép, nyitott piros Merciben. Ez tudhat verekedni, és ha odacsap, Nialát csak akkor látják megint, amikor kiengedik a kórházból. – Szívesen segítek, ha akarja.
– Ööö… – a srác csak habogott valamit.
– Ugyan már – nevetett Niala –, az apám autószerelő, mindent tudok a kocsikról. Nyissa föl a motorházat, egy perc alatt megmondom, mi a baj.
A srác tétován kikászálódott a kocsiból, persze az ajtón mászott át, hisz kulcsa nem volt. De nem akarózott a motorház felé indulnia. Nyilván ahhoz is kulcs kell, gondolta Kissy, de az is lehet, hogy fogalma sincs, kell-e hozzá, és nem mer találgatni.
– Ó, nézze csak – kiáltott föl Niala hirtelen, és a visszapillantóra mutatott. A muki követte a tekintetét, s egy szempillantás múlva arccal belevágódott az ajtóba. – Szent ég, rosszul van?! – esett kétségbe Niala, amint a srác ordítva és az orrát fogva tántorgott a kocsi mellett. – Vigyázzon, el ne veszítse az egyensúlyát! – Azzal kirántotta alóla a lábát, amitől a lakli fenékre ült. – Üljön le egy kicsit, pihenjen! – Niala segített kényelmesen nekitámaszkodni a kocsi oldalának, ami épp hogy be nem horpadt, amikor nekidöndült a srác feje. Ezt biztos a múltkori

franconville-i kaland ihlette nála, gondolta Kissy; hiszen elmesélték az egereknek az egészet.

Niala helyet foglalt a muki mellett.

– Amíg pihen, elmondom, mi a kocsi baja, én ugyanis olyan szuperül értek az autókhoz, hogy csukott motorházzal is meg tudom mondani. Motorhiba. Abszolút totális motorhiba, Pierre tréleren vitte be Jean-Marie-hoz, fölboncolták, aztán telefonáltak a cégnek alkatrészért. Az alkatrész késik, a szervizben kellett a hely, kitolták ide a parkolóba. Három napja itt áll. Ha el tudja indítani, nagyon jól jár, Pierre biztos kifizeti azt a pénzt, amit Jean-Marie kapott volna, Jean-Marie pedig alkalmazta volna varázslójának. Én ezt nem tenném a maga helyében.

A srác éppen föl akart kelni, de erre a mondatra megdermedt.

– M-m-mi…

– Tudja, Pierre kicsit rigolyás. Rendes pasi, csak van pár bogara, például szereti ismerni azokat, akik beülnek az autójába. És nekem is vannak fura szokásaim, például szeretem a régi és az új barátaimat összeismertetni. Nem bánja? Most, hogy ilyen jól elbeszélgettünk, arra gondoltam, hogy bemutatnám pár jó barátomnak innen az őrsről. Igazán nem szeretném rabolni az idejét, legfeljebb két év.

Niala udvarias lány volt.

– Csak ön után, uram – mutatta az irányt. – Én idevalósi vagyok, maga pedig nem. Az elsőbbség a vendégé.

Az autótolvaj fájó testrészeit tapogatva feltápászkodott és bizonytalanul tett pár lépést.

– Ne aggódjon – nyugtatta meg Niala. – Jó kondiban vagyok, lépést tudok tartani magával akkor is, ha siet. De ha lemaradnék, az se gond – Niala keze villant egyet, és megjelent benne egy töltött Nimbusz. – Ezzel rá tudok paskolni a vállára, hogy megvárjon. – Hirtelen negyvenöt fokos fordulatot tett, mint egy akcióhős, és elsütötte a fegyvert. A szerviz bejáratánál álló öreg Opel egyik ablaka szilánkokra robbant, a dörrenés felért egy puskalövéssel. A szerviz ajtajában azonnal megjelent egy nagydarab ember, de mielőtt fölfedezte volna a kárt, Vanessa már oda is lépett hozzá.

– Szia, Jean-Marie. Beszélgessünk.

S gyengéden visszatolta a szerelőt a műhelybe.

Az autótolvaj ezalatt Niala világoskék sortját bámulta, aminek zsebében pihent a Nimbusz. A lány vidáman az útra mutatott, bohókás mozdulattal, mintha legalábbis táncba hívná a másikat. A lakli lehorgasztott fejjel megindult. Az egerek kicsit lemaradva követték őket.

Kissynek nagyon tetszett Niala tolvajfogó stílusa. Éppen olyan, mint maga Niala, üde, szellemes és választékos. Már az is, hogy magázza, holott ilyen korú srácokat sose szoktak. A humora pedig szédületes. Az egész lány az. Kissy magában megfogadta, hogy ő is így fog beszélni a következő rossz fiúval, akit elkap. Aztán pedig azt, hogy egy év múlva, ha Niala bevallja érzelmeit Pinek és a srác nem értékeli, hát ő személyesen durrantja le.

Már látták az őrszobát, amikor Vanessa futva utolérte őket.

– Mi lett? – kérdezte Nimby.

– Minden oké – fújt egyet a kislány, azzal már ki is pihente magát –, elmondtam neki, hogy mi történt, és hogy mi fizetjük az ablakot.

– Az ala… – kezdte Angélique, de nem folytatta.

– Fenét. Niala D’Aubisson megengedheti magának, hogy a saját pénzéből lőjön szét egy autóablakot. Jean-Marie majd hozza a számlát, nincs erről mit beszélni.

Azok ketten ekkor léptek be az őrszobára, úgyhogy hegyezni kezdték a fülüket. A Jerry-telefon továbbra is közvetített.

– Szia, Solange – hallatszott Niala hangja. – A kis Manitu bent van?

– Persze – felelte egy női hang elmosódottabban, aztán kérdezett valamit, de azt már nem hallották.

Benyitottak az őrszobára. Portaszerűen elhelyezett íróasztalnál ült egy lány, s a folyosón még látták Nialát bandukolni a tolvaj mögött.

– Sziasztok – mondta a lány.

– Szia, Solange – felelték ők kórusban.

Solange nevetett. – Nicole-lal jöttetek? Ott megy. Mi folyik itt, mondjátok?

Mintegy válaszképpen megszólalt a telefonból Niala hangja:

– Üdv a dolgozó tömegeknek. Bocs, hogy föltartalak, de el kellett kísérnem ezt az urat. Pierre Serrault-t keresi.

Meglepett férfihang: – Itt az őrszobán?!

– Jaj, dehogyis. A kocsijában kereste, de hát Pierre nem volt ott, úgyhogy arra gondolt, a kocsi biztos tudja, hol a gazdája, csak el kell indítani és odaviszi. Szegény feje nem tudhatta, hogy a kocsi három napja betegen fekszik és mit se tud Pierre-ről. Úgyhogy megkönyörültem rajta és idekalauzoltam, egyrészt hogy bemutassam nektek, másrészt mert a hely arra is alkalmas, hogy Pierre-t idekéressük s a kívánt találkozást megejtsük.

A férfihang nevetett, csakúgy, mint Solange meg ők.

– Értem. Nos, esetleg foglaljatok helyet. Üdvözlöm nálunk, fiatalember. Én Lejeune hadnagy vagyok. Kihez van szerencsém?

– Én… én… – dadogta a lakli. Kissynek eszébe jutott, hogy még egyetlen szót se hallott tőle, az is lehet, hogy beszédhibás.

– Igen?

– Én… Santi… Domenico Santi vagyok… én nem értem… miért hoztak ide… én nem csináltam semmit…

– Hozták?! – méltatlankodott Niala. – Mintha bizony megragadtam és idecipeltem volna. Furcsán fogalmaz, Santi úr.

– Kérem… ez a lány… orrba vágott… nekilökött egy autónak…

Éles zaj, Niala alighanem hátralökte a székét és felugrott.

– Santi úr! Ez a legarcátlanabb… én nem is találok szavakat a viselkedésére! Hát tehetek én arról, hogy megszédült és nekiesett az autónak? Én csak segíteni akartam magának, de maga megint megszédült és az autóba ütötte a fejét, így ni!

Éles csattanás, tompa robaj és egy ordítás. Solange elképedve meredt a telefonra. A legközelebbi szobából kidugta a fejét egy rendőr.

– Jó, hogy mindjárt azt nem állítja, hogy így megrúgtam!

Az üvöltés visszhangzott a folyosón. Egyre több rendőr és civil ruhás jelent meg az ajtókban. Solange magyarázni kezdett az egyiknek.

– Felháborító a viselkedése – jelentette ki Niala. – Nem is maradok itt tovább.

– Én se – hallottak egy elfúló nyögést. Aztán a tolvaj kiabálni kezdett. – Nem tarthatnak itt! Nincs ellenem bizonyítékuk! Nem csináltam…

A mondat félbeszakadt, s hirtelen dermesztő csend lett. Másodpercek múlva szólalt meg Niala hangja:

– Maga visszaélt a jóindulatommal és a hadnagy vendégszeretetével. Ha még fél percig csendben lenne, én távoznék, aztán azt csinál, amit akar. Oké?

Csend. Santi alighanem csak bólintással mert válaszolni.

– Úgy hát. Szóval, Philippe, délután otthon vagyunk, ha gondolod, esetleg beugorhatnál. Rég nem dumáltunk. Ja igen, ugye tudod, hogy tavaly óta hobbink a fényképezés? Rengeteg képet csinálunk, szívesen megmutatnánk egypár tucatot mondjuk a maiakból. Persze emailben is elküldjük szívesen. Most viszont mennem kell. Szia, Philippe. A viszontlátásra, Santi úr.

Csend, csak az ajtónyitás hangja. Alighanem egyik hímnemű se tudott megszólalni. A folyosó vége felé meglátták Nialát, amint visszadugja a fejét az ajtón.

– Ja igen. Santi úr, ha van egy kis ideje… azaz mit beszélek, most rengeteg ideje lesz… gondolkodjon el azokon a szavaimon, amiket a magántulajdon tiszteletéről mondottam. Viszlát – az Úr vigyázzon önre, meg a foglárok.

Az ajtó becsukódott, s Niala szép nyugodtan odasétált hozzájuk a rendőrök tekinteteinek kereszttüzében. Megállt Solange íróasztala előtt, végignézett a rendőrökön, aztán a húgára szegezte a tekintetét.

– Tudod, kicsi Vanessa, azért van ennyi bűnözés, mert a rend őrei folyosókon álldogálnak és ingyencirkuszt bámulnak. És nem lehet mit tenni. Ha én most elkiáltom magamat: „rendőrök, mars vissza dolgozni”, akkor se kapom meg a főnökük fizetését, csak a hangszálaimat koptattam. Úgyhogy minek fárasszam magam? A világ züllött marad.

S ezzel indulni akart, egy öregember lemondásával, de egy hang megakasztotta.

– Nicole!

Az egyik ajtóból jött; tulajdonosában Kissy fölismerte Beaulieu rendőrkapitányát.

Niala meg se fordult.

– Mi van, Lucas?

– Mondták már neked, mennyire egészségtelen dolog szemtelenkedni a rendőrökkel?

Niala fölnevetett.

– Persze hogy mondták – felelte, és lassan megfordult. Farkasszemet nézett a férfival. – Emlékszem, Isabelle néni csak a minap mondta: „Vigyázz, kislányom, Lucas-val, veszedelmes ember az. Két perc alatt fölhabzsol egy hatalmas tortát, aztán veled kiabál a vendég.” Hát ezért nem szemtelenkedem én a rendőrökkel…

A rendőrkapitány elvörösödött, amire az egész őrszoba nevetésben tört ki. Niala kétoldalt megcsippentette sortja szélét és kecses pukedlit mutatott be. A rendőrök tapsa mellett léptek ki az utcára.

Lejeune nem jött el délután, de eleget tett a baráti meghívásnak álcázott kívánságnak, hogy otthon hallgassa ki őket: elküldte két rendőrét. Ezúttal nő volt az egyik, de nem Solange, hanem egy Marie Boulet nevű közrendőr. A fényképeket is magukkal vitték, amiket az egerek csináltak a kocsiban ülő Santiról.

Addigra már telefonált Pierre Serrault és megköszönte, ámbár a lopás persze sehogy se sikerült volna, de Niala nélkül a tolvaj szabadon elsétál. Niala azt felelte, igazán szívesen megveri Pierre bármelyik autótolvaját, és meghívta másnap ebédre.

Öt perccel Pierre előtt telefonált Jean-Marie, és kifejezte reményét, hogy a következő csirkefogónál nem a felesége kínai vázáját használják szemléltetőeszköznek. A számla borsosabb lesz a vártnál, mert a nimbuszlövedék az ablakot átütve becsapódott a túloldalon az ajtóba, leszedte a festéket, az egész ajtót újra kell dukkózni. A szilánkok kitakarítása se lesz olcsó. Niala azt mondta, örül, hogy a Laval gyerek jó munkát végzett, és meghívta Jean-Marie-t másnap ebédre.

Félórával korábban ugyanis telefonált a rendőrkapitány, Blanche-sal beszélt, és közölte, hogy Niala súlyosan megsértette őt. Az egész őrszoba előtt említette föl azt a régi esetet a tortával. Ő ezért elégtételt vár. Pisztoly vagy kard, érdeklődött Blanche. Malac, felelte Lucas, Isabelle néni receptje szerint. Meglátom, mit tehetek, mondta Blanche, senki nem röfög az óljainkban. Nem baj, mondta Lucas, küldök én malacot, csak készítsétek el.

Így aztán, amikor háromnegyed órával később megérkezett a két rendőr, már négyen is be voltak szervezve másnap ebédre:

Lucas, Pierre, Jean-Marie és a malac. Ötödiknek meghívták Lejeune hadnagyot.

A malac estefelé érkezett, Anne Perrin hozta kosárban. A városlakó egerek átmentek a panzióba megnézni, akadt köztük, aki még sose látott eleven malacot, de csalódniuk kellett: az állat rég nem élt már, Anne szerint Bourridonék már előző nap levágták. Az egerek így beérték azzal, hogy meghúzták a farkát és sok sikert kívántak neki másnapra.

Kissy Isabelle nénit figyelte, míg ők elvonultak a kisasztal előtt, amin a malac feküdt egy tálcán, sorban meghúzták a farkát és elmondták jókívánságaikat. A néni Anne Perrinnel beszélgetett, amikor ők megérkeztek malacnézőbe. Többször odanézett az egerekre, míg azok farkat huzigáltak.

Kissy úgy látta, Isabelle néni inkább mosolyog az ilyen bolondériáikon, de kétségtelen, hogy nagyon szereti őket. Isabelle néninek Niala volt a kedvenc pótunokája, mert Mathieu bácsiék lent laknak a városban, hetente egyszer-kétszer találkoznak, Niala meg naponta tízszer átlép a panzióba mindenféle apróságok miatt. Niala sose volt magányos, a kiterjedt rokonság legközelebb lakó részében is tucatszám voltak gyerekek, köztük vele egykorú lányok is – de senkivel nem volt azelőtt ilyen barátságban, mint velük, hogy sülve-főve együtt vannak, iskolaidőben Niala hetente kétszer elrepült miattuk Párizsba; és hát ők hozták Vanessát. Niala elmesélte, hogy amikor fölmerült az örökbefogadás gondolata, azonnal megkérdezték Isabelle nénit is. Senki mást, csak őt, mindenki mással a tényt közölték.

– Mohit?! – csapta össze a kezét a néni; a Vanessa név ezen a beszélgetésen el se hangzott. – De hát ez nagyszerű gondolat, kislányom! Az a szegény kis bogár olyan egyedül van a világon, mint az ujjam. S hogy ideillett első perctől miközénk; még provanszálul is úgy csivitel, mint az itteni gyerekek. Mikor hozzátok?!

Ez Niala fordítása, mert a néni a partvidék nyelvén beszélt; ámbár mostanra Kissy is megért mindent, ha beszélni nem is tud tökéletesen.

Isabelle néninek ma már két kedvenc pótunokája van. Hamar megszokta a névváltoztatást – végül is a nickek számára idegen világ, a Vanessa sokkal ismerősebb név –, és éppúgy kényezte-

ti a kislányt, mint a nagyobbikat. Még jobban, hisz gyakran elhangzott, hogy „mikor evett szegény kis árva egy igazi jó…” vagy „vegyétek csak meg neki, legyen szegény kis bogárnak egy rendes…”; csak a mondatok vége változott. Kissy biztos volt benne, hogy Vanessa mindenki mástól visszautasította volna az ilyen szeretetet, őt ne sajnálja senki. Isabelle nénitől elfogadta. A néni ilyen és kész.

Isabelle néni Vanessára sugárzó szeretetéből nekik is jutott, a néni egy percig sem feledkezett meg róla, hogy nélkülük a kislány soha nem került volna el Beaulieu-be. Kissy sose gondolta volna, hogy egy panziótulajdonos szeretetének mennyi gyakorlati haszna van. A néni még a télen kijelentette, hogy a szobák az övéik, nem adja ki őket senki másnak. Ezt azt jelentette, hogy jóval kevesebb holmit kellett hurcolászniuk: bármit otthagyhattak a panzióban, legközelebb is ott találták. A néni főztjét pedig nagyon dicsérték a közönséges szállóvendégek is, akik mit se tudtak róla, hogy a család mennyivel jobbat kap. Nem mintha a néni sajnált volna a vendégektől bármit, de ha nekik is azt főzi, amit a családnak, sokkal többe került volna. A panzió konyhája jó volt, de olcsó.

Ekkor belépett Mario, az egyik szekrényből kivett egy dobozt és távozott, ezzel magára terelve Kissy gondolatait.

Marióval alig volt kapcsolatuk. Napjainak jókora részét az tette ki, hogy a panzió ügyeit intézte, főleg bevásárlásokat és vendégszerzést. A Côte d’Azur dugig van kisebb-nagyobb szálláshelyekkel, amik egymás elől kapkodják el a vendéget, csak az él meg, aki vagy nagyon híres, vagy nagyon ügyes. Mario nagyon ügyes kellett hogy legyen, mert híres nem volt sem ő, sem a Terence Hilton.

Néhányszor azért megesett, hogy Mario is leült egy kicsit, főleg a télen. Ilyenkor tudtak vele beszélgetni, és sok érdekes dolog derült ki.

Mario egy ravasz üzletember, egy öreg halász és egy idegenvezető tulajdonságait egyesítette. Mindent tudott a környék nevezetességeiről, a monacói kaszinótól a legkisebb pizzériáig. Mindent tudott a tengerről is; egy uszonydarabkából megmondta, milyen halhoz tartozik, az hol él, hogyan lehet megfigyelni, halászni, elkészíteni, avagy hol lehet megvenni a parti üzletekben, piacokon. Meg tudott különféle varázsszavakat,

amiket egy-egy vendéglátóhelyen a pincér vagy pultos fülébe kellett súgni, és engedményt kapott az ember. Ezeket nyakra-főre osztogatta a panzió vendégeinek, akik nagyon örültek a megtakarításnak; azt már nem tudták, hogy ezek a partvidék legnagyobb haszonkulccsal menő helyei, ahol az engedmény mellé még százalékot is tudtak adni Mariónak a közvetítésért, és nyereségesek maradtak.

De segített Mario úgy is, hogy nem származott belőle haszna, ha csak az nem, hogy a vendég jól érezte magát és máskor is visszatért vagy barátainak is ajánlotta a panziót. Mario mindig tudta, hány órakor kel a nap, honnan lehet megnézni és mennyi idő alatt lehet odaérni. Tudta, mi a teendő, ha valaki elveszíti az útlevelét vagy a mobilját. Tudta, hogyan lehet a leggyorsabban elintézni a jegyvásárlást, akár repülni kívánt a vendég, akár hajóra ülni, de leginkább vonatra vagy távolsági buszra. Tudta, hogyan lehet abszurd időpontokban bébitápszert vagy szívgyógyszert beszerezni.

A panzió ügyeinek intézése tekintélyes részben a vendégek ügyeinek intézését is jelentette. Az egerek megtudták Mariótól, hogy a Terence Hilton legjobb vendégei között sokan vannak olyanok, akiket a partvidék nagy, előkelő szállodái nem látnak szívesen: a kelet-európaiak, közel-keletiek, észak-afrikaiak, abból is a szegényebb réteg, akik többnyire soha nem jönnek vissza, mert csak életükben egyszer engedhetik meg maguknak, hogy eljöjjenek a Côte d'Azurre. Nem jönnek vissza, de otthon mindenkinek elmesélnek mindent, ami történt velük, s ha barátaik közt bárki akad, aki el tud jönni, az biztosan a panziót választja. Ugyanakkor ezek az emberek kis igényűek, örülnek, hogy eljutottak ide és megfizethető szállást találtak; ezen felül a legkisebb apróságért is hálásak. Mario, akinek feladata érintkezni a vendégekkel, Európa és környékének minden nyelvén beszél valamicskét, s hihetetlen örömet szerez a vendégnek, amikor anyanyelvén köszönti.

Egy ilyen esetnek Kissy is szemtanúja volt, éppen aznap, amikor ideköltöztek. Két középkorú nő jelentkezett be, fekete hajúak, barna bőrűek, Kissy spanyoloknak nézte őket. De Mario egész más nyelven üdvözölte őket, amire a nők nagyot néztek, visszakérdeztek, alighanem valami olyasmit, hogy hát maga beszéli-e a nyelvünket, és váltottak még egypár mondatot,

mire Mario kifogyott a nyelvtudásából és sűrű bocsánatkérések mellett átváltott franciára. Mint kiderült, a nők románok voltak, és csakugyan nagyon meg voltak döbbenve. Az egyik azt mondta, már franciául, hogy náluk a franciát tanítják az iskolában, de hogy itt meg a románt tanítanák, azt sose gondolta. Aztán…

– Kissy, ébredj – mondta mellette egy hang.

Fölkapta a fejét. Chantal állt előtte és kutatóan nézett rá.

– De elábrándoztál! Én Martin helyében gyanakodni kezdenék. Nem akarod elbúcsúztatni a malacot? Már mindenki huzigált neki.

Kissy bólintott, kétszer is, és odalépett az asztalhoz.

– Hát szia, kismalac – nézett le az állatkára. – Remélem, ízleni fogsz, kérlek, igyekezz jól átsülni és beinni a fűszereket meg a töltelék ízét. Isabelle nénitől nem kell félni, nagyszerű szakácsnő, csak ne ellenkezz vele és egykettőre el leszel készítve. És ne feledd a disznók ősi jelszavát: röf!

Ezzel ünnepélyesen meghúzta a malac farkát, hátralépett és fejet hajtott előtte, ahogy a politikusok szokták koszorúzásokon.

Az egereknek nagyon tetszett a beszéd, de még Isabelle néninek és Anne Perrinnek is. A malacot kivéve mindenki megtapsolta.

Martin kijelentette, hogy a malac azért sikerült olyan jól, mert Kissy a lelkére beszélt. A többieknek eszébe se jutott kérni, hogy jól igya be a fűszereket.

Az ebéd is jól sikerült. Pierre megint elmondta, mennyire örül, hogy ők ott voltak; hiszen jöhetett volna a tolvaj akkor is, amikor működőképes a kocsi. Az is lehet, hogy ha rájön, mi a helyzet, akkor elmegy és visszajön pár nap múlva, szervizelés után. Jean-Marie gondolkodóba esett, nem kellene-e őriztetni a parkolót. A két rendőrnek egyszerre jutott eszébe egy kilépett kollégájuk, aki biztonsági céget alapított, megadták a telefonszámát.

És mind a négyen megállapították, hogy a Jerry félelmetes társaság. Valamennyire már tudták mindannyian, Lucas és a hadnagy látta Vanessát verekedni a rendőrökkel, s mind a négyen tudtak a tavalyi kalandjukról.

Lucas egyébként hírt hozott Hendriksenről: szeptemberben végre bíróság elé áll, az ügyészség minden vádat fenntart, ő pedig egyedül Elke elrablását ismeri be. Azt is tagadja, hogy földhöz vágta Vanessát, pedig két kamera is szépen fölvette, hogy mi történt. Georges azt mondta, beszélni fog az ügyészséggel a testi sértés vádjáról, és persze a kártérítési perét is szakavatott ügyvédnek adja.

Martinnek erről eszébe jutott, hogy talán az alapítványnak is jól jönne egy ügyvéd, mert némelyik páciens esetleg bepereli őket. De Niala azt felelte, az alapítványt biztosan nem, hiszen nem is tudnak a létezéséről. Santi is csak őt perelheti, vagyis a szüleit.

Később Nialának eszébe jutott, hogy ugye Jean-Marie fivére itthon van ezekben a hetekben? Igen, felelte a szerelő, miért?

– Szeretném kölcsönkérni a gyárát – felelte Niala.

Ez a közlés mindenkit meglepett. Kissy lelki szemei előtt rögtön fölrémlett egy hatalmas szerelőcsarnok bonyolult ipari robotokkal, a futószalag mellett overallos emberekkel, akik a fehér köpenyben, műanyag sisakban sétálgató kisegerek útmutatása alapján gyártják a… mit is? Hát az biztos, hogy valami rémületes dolgot, aminek láttán a shindyk hanyatt-homlok menekülnek, az is lehet, hogy soha be sem kell vetni, már a híre is elég, hogy valamennyien emigráljanak Ausztráliába…

– Miért, mit akarsz gyártani? – csodálkozott Jean-Marie.

Niala mosolyogva megrázta a fejét.

– Csak a hátsó udvarra van szükségem. Jó nagy, sík terület, és el van zárva a forgalomtól.

Kissy azonnal megértette. Szóval csodafegyver nem lesz, viszont nem jönnek ki a gyakorlatból. Ez jó gondolat Nialától, Vaucressonban az utcájuk végén, az erdőszélen van egy építkezés, előtte jókora üres területtel, ott gyakoroltak pár napig, de a munkások állandóan bámulták őket meg nevettek rajtuk, egészen addig, amíg Vanessa oda nem ment hozzájuk, amikor ebédeltek.

– Nem szeretem, ha nevetnek rajtam – közölte zordonan, minden bevezetés nélkül.

A munkások még jobban nevettek, erre Vanessa kivett egy tízeuróst a tárcájából, leült a padjukra, az asztalra könyökölt,

alkarját föltartva, a bal kezével meg az asztalra vágta a bankjegyet.

A munkások összenéztek. Jó erőben levő fiatalemberek voltak, húszan, a csapat fele afrikai, egyharmada talán arab; Kissynek nem voltak faji előítéletei, de egy évvel ezelőtt a közelükbe se mert volna menni, és most is ügyelt, hogy egyikük se kerülhessen a hátába. Ők nyilván nem féltek saját maguktól, de tudták, hogy veszedelmes kinézetük van, s akkor idejön egy kislány Tom és Jerry képével díszített pólóban…

Végül aztán a Vanessával szemben ülő munkás elhatározta magát. A csapatában a kisebbek közé számított, amúgy középtermetű volt, harmincon túl. Arab lehetett, párnapos szakálla és átizzadt trikója sok fizikai munkáról tanúskodott, attól pedig megerősödik az ember. Csak úgy próbaképpen odanyúlt és két ujjal megnyomta a lány tenyerét. Vanessa nem állt ellen, hagyta.

– Csináld rendesen vagy add föl – mordult a férfira.

Az arab nevetett és megfogta a kezét, letámasztva a saját könyökét is.

– Van valakinek egy tízese? – kérdezte. – Nehogy panaszra legyen oka a kisasszonynak.

Valahonnét odarepült két öteurós, az arab pedig elfordította Vanessa karját, úgy negyvenöt fokig. Ott megállt a mozdulat. Az arab teljes három percig kísérletezett, de csak néhányszor nyert pár fokot, amit a kislány lassan visszavett.

Az asztalnál síri csönd volt. Ők nem biztatták Vanessát, eszükbe se jutott ilyesmi, a munkások meg még nem tértek magukhoz a döbbenettől, hogy a gyerek egyáltalán ellen tud állni.

– Jesszusom – szólalt meg végül valaki.

Kissy látta, hogy az arab nem ad bele mindent, és tudta, hogy Vanessának az első pillanattól kezdve teljes erőből kell harcolnia – de azt is tudta, hogy nagyon jól gazdálkodik az erejével, és nem lehet leolvasni róla, vannak-e még tartalékai. Őt már rég legyőzte volna az arab, nemcsak azért, mert nem olyan erős, hanem mert nem tudta volna eltitkolni, mennyit használt föl az erejéből.

Végül az arab megelégelte a kudarcot és mozgósította minden tartalékát. Vanessa keze elindult lefelé, előbb lassan, aztán túlment az ellenállás határán és nagyot csattant az asztalon. A

kislány majdnem ráesett a padra. De mosolyogva állt föl, odatolta a tízeuróst az arab elé, és kezet nyújtott neki.

– Gratulálok. Erős férfi vagy. Én nem vagyok igazán jó szkanderben – mondta, mialatt az arab gyanakodva kezet fogott vele –, viszont annál jobban tudok verekedni. – Már vészjósló volt a mosolya. – S mint mondtam, nem szeretem, ha nevetnek rajtam.

Visszamentek a kocsihoz és egy kicsit megmozgatták a tagjaikat. A munkások az ebédidő végéig nézték a hihetetlenül gyors ütéseket és rúgásokat, és azontúl messzire elkerülték az egereket.

Vendégeik lenyűgözve hallgatták az elbeszélést.

– Hát nem vagy semmi – állapította meg Jean-Marie. – Kimondottan örülök, hogy most elhagyott az erőd és a gyorsaságod.

Értetlenül néztek rá. Az autószerelő az asztalra mutatott, amin már nem volt a malacból, sütemény, gyümölcs és sajt sorakozott rajta, meg palackok és poharak.

– Tele gyomorral te se…

Vanessának összeszűkült a szeme, amire a szerelő a mondat közepén, nagyon gyorsan témát váltott.

– …szóval nem hiszem, hogy jó ötlet autót vezetnetek.

– Miért ne lenne? – kérdezte Nimby. – Én hatszáznál tartok és nem volt balesetem.

Jean-Marie meghökkent. – Hatszáz kilo… ja, értem, hatszáz méternél, igaz?

Nimby lezseren vállat vont.

– Ez is hatszáz, az is hatszáz.

Nevettek. Kissy közben Jean-Marie-t figyelte, akinek pillantása visszatért Vanessához. Farkasszemet néztek.

„Ha akarom, széttéplek” – mondta a kislány tekintete.

„Tudom – felelte a férfi tekintete. – Édes kis kölyök vagy, egyszer valaki nagyon jól jár veled.”

A gyilkos most Nimby felé fordította a fegyvert. A fiú fedezéket keresett, de a nyílt réten nem volt hova rejtőzni. A fegyver eldördült, s Nimby elterült Chantal mellett.

A gyilkos megcsóválta a fejét és keresztbe tette a lábát.

– Teljesen rossz – jelentette ki. – Egyedül Nialának hittem el valamelyest, a többiek rosszabb színészek, mint… nem is tudom…
– Mint Ruf Hawk – segített Nimby.
– Az ki?
– Harrisonnál van, *A technicolor időgép*ben. A pocsék színész mintapéldánya.
– Hát akkor ő – bólintott Angélique.
Pierre Serrault említette a malacsült fölött, hogy hamarosan forgatnak néhány jelenetet egy akciófilmhez; ő filmes volt, a gyártásnál dolgozott. Azt mondta, kellene pár statiszta, akiket a rossz fiúk lelőnek, gyerekek is, ők sokat sportolnak, biztos öszsze tudnának úgy esni.
Két nappal később kiderült, hogy a forgatás akkor lesz, amikor ők Németországban vannak, de a lövöldözést még párszor megismételték. Martin ötlete volt, hogy kerülhetnek ők még fegyveres konfliktusba is, megeshet, hogy halottnak kell tettetniük magukat, hogy aztán amikor a shindy föléjük hajol, fölugorjanak és egyetlen mozdulattal shindytörmelékké alakítsák.
Senki nem gondolta, hogy ennek lenne gyakorlati haszna, de jól eljátszottak vele, és ez volt a fontos.
Jól eltöltötték az időt a gyárudvaron is. Hatalmas terület volt, jórészt kitaposott fűvel borítva, s csak néha jelent meg rajta egy teherautó, hogy letegyen vagy fölvegyen egy konténert. Őrájuk senki nem is hederített, a gyárkapuban megmutatták az engedélyüket, harmadszorra már csak intett a portás, hogy mehetnek. Két kocsival jártak ki, egy Renault-val és egy Toyotával; Niala kérte őket kölcsön, mondta, hogy kiktől, de Kissynek semmit se mondtak a nevek. A kocsikat egész nyárra kapták, a gazdáik elutaztak, a panzió garázsában áll majd mindkettő, míg ők Németországban lesznek. Georges ígéretéhez híven utánanézett mikrobusznak, de nem jött még össze, gyenge volt a fölhozatal. De nem is bánták, ezeket a kisebb kocsikat könnyen elvezették, a mikrobusszal nehezebb lett volna; jól emlékeztek, milyen nehéz volt Nialának a hegyi utakon azzal a dög nagy kocsival. Ekkoriban megint szervizben volt, bár nem folyamatosan, időnként elkérhették volna, de jól elvoltak így.
Angélique-nek nagyon meggyűlt a baja a Côte d'Azur hullámvasútszerű útjaival, nem volt még elég tapasztalt sofőr,

úgyhogy a legtöbb szakaszon csak negyvennel ment, volt, ahol még kevesebbel, és hatvan fölé soha nem volt hajlandó menni. Többször megesett, hogy a csigalassan haladó autó mellé odalépett egy rendőr, tisztelgett és megkérdezte, szolgálhat-e útbaigazítással. De az is megesett, hogy egy-egy jól öltözött úr ajánlotta föl segítségét a mademoiselle-nek, aztán savanyú képpel nézett utánuk, meghallva a visszautasítást és meglátva a gyerekeket a kocsiban.

Az első alkalommal, amikor elindultak a gyárba – Nizza átellenes szélén volt –, ahogy leértek a hegyről, Niala kitalálta, mit kell tenniük, és rögtön hívta is a másik kocsit. Adó-vevő módba kapcsoltak egy-egy telefont, és a sofőrök közelébe tették őket. Pi félpercnyire haladt Angélique előtt, és mondta, hogy milyen kanyarok, táblák, forgalmi akadályok következnek. A módszer bevált, ettől fogva így közlekedtek.

Minden harmadik-negyedik délelőtt kimentek a gyárba és gyakoroltak. Nem mintha bármilyen praktikus célt szolgált volna a dolog, hiszen amikor majd igaziból vezetni tanulnak, elölről kell kezdeniük az egészet – egyszerűen élvezték, hogy a kezük alatt megy az autó, engedelmeskedik az akaratuknak, azt csinálja, amit kívánnak tőle.

Persze szigorú biztonsági rendszabályok voltak. Egyszerre csak egy kocsi mozoghatott, ha a gyerekek – Nimby egyik nap kitalált szavával a *miniegerek* – egyike vezette. A másik a gyárépület mellett várakozott. A pályán tilos volt mászkálni, az álló kocsitól legfeljebb egy méterre volt szabad eltávolodni. Ha valaki be akart szállni az éppen mozgó kocsiba, akkor rádión odaszólt, a kocsi odajött a közelbe, de csak akkor volt szabad elindulni felé, amikor a vezető leállította a motort és engedélyt adott. Vezetni pedig csak úgy volt szabad, hogy egy *maxiegér,* azaz Pi vagy Angélique ott ült a sofőr mellett, és ha mondott valamit, szót kellett fogadni. Párszor Georges is eljött velük maxiegérnek, egyszer pedig Blanche-nak is sikerült időt szakítania, többször nem, mindig délelőtt dolgozott, a gyárba pedig akkor mehettek.

Aztán végre megjöttek a szüleik. Nem egyszerre, először a Blanchard házaspár, aztán anyáék, majd Rochefort-ék és Vaillant-ék együtt, és senki nem maradhatott pár napnál tovább. Pi apja nem akart jönni, Angélique szülei se ugráltak a dologért.

Ange néni csak tizenkilencedikén érkezett, ő volt a születésnapi meglepetés. Kétszeresen is: amiért eljött, és mert kiderült, hogy velük utazik Németországba. Az egerek eltátották a szájukat, amikor megmutatta nekik Schneiderék meghívását. Ami azt illeti, nemcsak miattuk megy, barátai élnek Észak-Németországban, akiket meg kíván látogatni.

Az egerek nagyon örültek, de a legjobban Angélique.

– Kicsit tartottam ettől az úttól – vallotta be. – Schneiderék nem lehetnek ott mindenütt, és idegenben mégis más. De Ange nénivel az oldalamon…

– Lehetséges lenne – kérdezte Niala –, hogy valami olyasmi jár a fejedben, ami összefügg a tagság életkorával, és vízszintesen tíz betű, az eleje „felel”, a vége pedig „ség”?

– Igen – nevetett a másik –, és a hiányzó betűket a keresztező sorok nélkül is megmondom neked.

Niala megcsóválta a fejét.

– Felejtsd el. Értünk nem kell, nem lehet és nem is érdemes felelősséget vállalni. Ha Vanessa betör egy autóablakot, kifizeti a saját pénzéből. Ha leesik a fáról, senkit nem fog érdekelni, hogy ki vigyázott vagy nem vigyázott rá, mert úgysincs földi hatalom, ami megakadályozhatná abban, hogy fölmásszon.

– De van – mondta Nimby, aki valamivel odébb éppen leült Vanessa mellé. – Ha így csinálok.

Azzal átkarolta a kislány derekát. Kissy lenyűgözve nézte, ahogy Vanessa ráhajtja fejét a fiú vállára és lehunyja a szemét. Ilyen nyíltan nagyon ritkán mutatták ki az érzéseiket.

Egy egész percig csend volt, mindenki a szerelmesekben gyönyörködött. Aztán Vanessa nagyon halkan megszólalt, anélkül hogy megmozdult vagy a szemét kinyitotta volna.

– Bámuljatok csak, ingyen van.

Erre mindenkinek hirtelen máshol támadt néznivalója.

– Szóval – folytatta Niala –, nem vagyunk már kiskölykök. Elvégre tizenöt éves leszek.

– Háromszázhatvanöt nap múlva – bólintott Pi.

– Ugyan, dehogy – nézett a lány az órára. – Este hét van, már csak háromszázhatvannégy nap és tizenkét óra.

Reggel nyolckor, amikor átadták virágaikat, Niala elmondta nekik, hogy késtek egy órát, ő már megszületett. Reggel hétkor, kérdezték az egerek; úgy bizony, felelte Blanche, fél éjszaka nem hagyta őt aludni. Kissy rögtön megmondta, hogy ő bizony hagyta a sajátját, este tízkor született. Chantal délután kettőkor, de a lista nem folytatódott, mert Niala észrevette Vanessa arcán az igyekezetet, hogy el ne szomorodjon, és átölelte.

– Csacsikám – mondta szeretettel –, hiszen mindannyian tudjuk, hogy te mikor születtél.

A kislány értetlenül nézett rá.

– Tizenhat óra huszonegy perckor.

Beletelt egypár pillanatba, míg Vanessa megértette; akkor elmosolyodott, egészen fölragyogott az arca. Kissy mélyet sóhajtott. A D’Aubisson család négy tagján kívül egyedül ő volt ott abban a megrázó és gyönyörűséges pillanatban, amikor Vanessa megszületett, s mindig szeretett visszagondolni rá. Megesett, hogy egy-egy fárasztó iskolai nap végén visszagondolt arra az októberi délutánra, és máris felvidult kicsit. Nemcsak a tűzijáték emléke hatott rá így, de ez volt a kedvence.

Másnap, vasárnap tartották a szülinapi ünnepséget. Niala figyelmeztette Vanessát, hogy idén nem kell muszlinruha, semmi felhajtás nem kell, elég egypár puszi. Azonnal kapott egyet balról és egyet jobbról, nevetett és ment volna a dolgára, de akkor Nimby megkérdezte, hogy ő se vegyen-e szmokingot, elég-e egypár puszi tőle is. Hát jó, felelte Niala, és odatartotta az arcát. Aztán jött oda őhozzá is, Kissy mit tehetett, hagyta magát megpuszilni, Nimby pedig lelkendezve szaladt Chantalhoz is, hogy felhajtás helyett megpuszilja, körbekergette a nappaliban, mert Chantal megmakacsolta magát, neki most nincsen születésnapja, Nimby meg azt felelte, hogy Nialának és Kissynek se ma van, csak ma tartják, amire Chantal azt felelte, ő nem ma tartja, és ha hagyja magát csókolgatni, akkor Nimby mindennap születésnapot fog ünnepelni. Az egerek óriásiakat nevettek, Nimby pedig megállt, azt mondta, remek ötlet, és ment felköszönteni Nialát. Kissy gyorsan átment a panzióba az újabb pusziáradat elől.

Félóra múlva Blanche mindenkit összetrombitált a villa nappalijába. A szoba egyik végét kiürítették, és mindenki arra for-

dulva ült a padlón, a felnőttek székeken. Ott volt Ange néni, a szüleik, ott volt Isabelle néni is. Kissy gyorsan helyet foglalt, gyanítva, hogy hiába kérdezne bármit. Ez lehetett a jel, mert föltárult a dolgozószoba ajtaja, és beszaladt két egér.

Teljesen egérszerűek voltak. Az egyiken fehér póló és fehér nadrág, a másikon rövid fehér ruhácska. Fehér zokni, fehér cipő, a fejükön pedig kis fehér sapka, rajta kerek, fehér egérfülekkel. Az arcukon nem változtattak semmit. Kissy sose látott még ilyen kedves egereket.

Az egerek kiperdültek a közönség elé, és megszólaltak. A csapatnak leesett az álla. Nem a saját hangjukon beszéltek.

– A mezei… – kezdte Vanessa.

– …a házi… – folytatta Nimby.

– …és a laboratóriumi…

– …egerek…

– …köszöntik…

– …a Jerry…

– …Alapítvány…

– …egereit!

Fantasztikus volt. Kissy még soha nem hallott ilyen hangot, nem is tudta, mihez hasonlítsa. Egész vékony volt mindkettejük hangja, mint valami kicsi állatkáké egy rajzfilmből. És kétségkívül a szájukból jött. A csapat eltátotta a száját és hahotázott.

Aztán valahonnan megszólalt a zene, és a két egér táncra perdült. A Popcorn dallamára, akárcsak az előző születésnapon, de most a gyors szólamra. Villámgyorsasággal. Nem ölelték át egymást, hanem kézen fogva táncoltak, valami akrobatikus rockra emlékeztető dolgot, fantasztikus ügyesen.

A közönség csak ámult.

Mikor a szám véget ért, az egérpár megint kilépett középre.

– Éljenek… – kezdte Vanessa ugyanazon a cincogó hangon.

– …az egerek… – folytatta Nimby.

– …és a shindyk…

– …*reszkessenek!* – fejezték be kórusban, azzal Nimby fél térdre ereszkedett, Vanessa ráült a térdére, és föltartott kézzel fogadták a tapsot.

Kissy szívből éljenzett a többiekkel.

Elsőként Ange néni jutott szóhoz, amikor csitult a zsivaj.

– De hát hogyan csináltátok?

– Sokat gyakoroltunk – nevetett Vanessa. Még mindig ugyanazon a cincogó hangon.

Chantal és Niala közelebb óvakodott, szemügyre vették, hol van elrejtve a hangtorzító szerkezet.

– Hogy csinálod ezt a hangot? – kérdezte Niala.

– Miért, mi van a hangjával? – cincogta Nimby. A közönség dőlt a nevetéstől.

Valahonnét előbukkant egy piros lufi. Blanche tartotta Niala elé.

– Tessék. Oldozd ki a száját és szívj egyet belőle.

– Minek?

– Csak csináld!

Niala kioldotta a lufit, és nagyot lélegzett a kiáramló levegőből.

– Jó, megcsináltam, és most…

A mondat félbemaradt. Niala döbbenten hallotta, hogy ő is cincog.

Nimby ezen a cincogó hangon tartott kiselőadást nekik a hélium hangszálakra gyakorolt hatásáról. A lelkükre kötötte, hogy csakis lufiból szívjanak, sose a lufitöltő palackjából, mert a túlnyomás alatt belélegzett hélium agyembóliát okoz. Ellenállhatatlanul mulatságos volt a tudományos szavakat ilyen kisegérhangon hallgatni.

Niala is, ő is ragaszkodott hozzá, hogy hagyják magukon az egérjelmezt, végül is nem annyira jelmezszerű, csak egy fura sapka, meg hogy minden fehér rajtuk. Farkuk se volt, akadályozta volna őket a táncban. És különben is, mondta Niala, kétméteres répával a fejünkön is sétálhatnánk – ez itt a Côte d'Azur.

Vanessa persze átlátott rajtuk, mint mindig. Nem mondta, de látszott rajta, pontosan tudja, hogy nem Nimby jelmezviselete a fontos, hanem az övé, és az se lenne az, ha nadrág volna rajta. De hát, gondolta Kissy, csak ő maga tehet a dologról. Ha több mint egy év alatt nem ez lenne a harmadik alkalom, hogy ruhában látják, nem menne csodaszámba.

Gyalog ballagtak le a hegyről, most nem Nizzába mentek, csak ide a La Réserve-be; ez is különleges hely, érdemes volt

kipróbálni. Az egerek még nem ismerték, csak Niala, meg Vanessa is járt itt párszor, de a főztjükből még nem evett.

A nagyobb társaságra való tekintettel most nem volt egységes menü, mindenki maga rendelt. Kissy rögtön lecsapott a rókagombára, a Plumail-vacsora óta nem ehetett belőle, pedig tervezte, hogy megtanulja, de hát még nem jött össze.

Az étterem után kimentek a partra, kicsit nézni a tengert. A szülők egy része este hazautazik, aztán már nem is találkoznak egy hónapig.

Kissy elnézte a hullámokat, s arra gondolt: hát igen, így tökéletes az élet. Itt van mellette mindenki, akit szeret – Macska kivételével, ő otthon maradt, madame Faubourg naponta megeteti; de ugyan minek hiányozna, amikor egész nap csak morcol –, a nap szépen süt, a tengernek tengerillata van, remek kaját ettek… mi kell még a boldogsághoz?

Rögtön meg is felelt magának. Egyetlen dolog hiányzik a tökéletes boldogsághoz, de abban most egy ideig nem lehet része. Pedig olyan finom dolog, amikor fölnéz az emberre a véres orrú, könyörgő tekintetű shindy.

– Boldog születésnapot – mondta Niala.

Kissy sóhajtott. Ez nem felköszöntés volt, azok már reggel megvoltak. Most pedig esteledett már.

– Kösz.

– Boldog születésnapot – mondta Vanessa.

– Kösz – felelte savanyúan.

– Boldog születésnapot – ismételték azok ketten egyszerre.

– Hagyjátok már abba!

– Szóval? – kérdezte Vanessa.

Kissy megint sóhajtott. A korláthoz lépett és rátámaszkodott az ágra, ami benyúlt a teraszra.

Odalent Blanche éppen kilépett az ajtón és a panzió felé indult, Mouchi társaságában, aki pár lépés után elszakadt tőle, az egyik fa tövében lelapult és mozdulatlanul figyelni kezdett valamit, amit Kissy nem láthatott. Talán egér, néha akad, de ritkán, Isabelle néni makulátlan panziójának még a közelébe se jöhet rágcsáló; csak ők nyolcan kaptak fölmentést. Patkány ősidők óta nincs. A kertben sok a levelibéka, de azok Mouchit

nem érdeklik, legfeljebb a kölyköket, amíg meg nem nyalnak egyet. A sündisznó se a szívük csücske.

Jó lenne igazi egérként élni. Nem itt, a panzió túl veszélyes, inkább fönt a nagy hegytetőkön, az erdőben, ahol nincsenek macskák. Egy kis meleg lyukban élni egy fa tövében, magvakat meg gyümölcsöket enni, éjszakánként hatalmas sajtokról álmodni… és nem hozni döntéseket.

Persze elmondta a lányoknak is. Vanessának tetszett az ötlet, főleg ha biztos, hogy nincsenek macskák az erdőben. Niala is mosolygott, de azt mondta:

– Sajnos nincs mit tenni, csak alapítványi tagságunk szempontjából lettünk egerek. A döntéseket bizony meg kell hozni.

Martin nem várta úgy ezt a napot, mint ő, mert nem tud róla, hogy Kissy ma döntést fog hozni… legalábbis döntést hozott róla, hogy döntést fog hozni. Martin nem fogja körömrágva várni, hogy ő mit dönt. Ez jó. Ha tudna róla, hogy ma van a Döntés Napja, már reggeltől izgulna, no meg drukkolna, hogy az a döntés szülessen, amit ő szeretne… és nem kérdés, hogy az mi. De mivel nem tud róla, estig lehetett halogatni… azazhogy…

Kissy hirtelen rálelt a megoldásra. Ha estig lehetett halogatni, akkor várhat az a döntés még egy kicsit. Amíg tanácsot kér olyantól, akinek már van némi tapasztalata.

Két vizuális kapcsolat tíz óránál, egy tizenkét óránál és egy két óránál, összegezte Kissy, és nagyon figyelt. A Gamma és Delta kapcsolatok lassan haladnak zéró-nyolc-zéró irányban, Alfa és Béta nem végez helyváltoztatást. Már negyedórája figyelte az Alfa objektumot, de nem sikerült megközelítési manővert végeznie. Most a Bétával folytat akusztikus információcserét.

Hoppá! A Béta objektum semlegesítődött, *remote connection* jelzést kapott.

– D'Aubisson, tessék – mondta. – Szia, Michelle, mondjad!

Elnézést kérőn Alfára nézett és tett egy lépést zéró-kilenc-zéró irányba, távolodva tőle. Kissy habozás nélkül elvégezte a megközelítési manővert és karon fogta Alfát.

– Gyere csak…

Bementek a dolgozószobába. Kissy egy pillanatig várt, időbe telt, hogy összeszedje a gondolatait. Az Alfa objektum félreérthetett valamit, mert aggodalmasan kérdezte:

– Te jó ég, mi történt?

– Nos… izé…

– Úgy nézel rám, mint aki azt hiszi, hogy elárultam a titkainkat a shindyknek.

Kissy elnevette magát. – Vagy a macskáknak!

Ez jó volt, ettől kicsit megnyugodott.

– Nem, nem erről van szó. Segítségre van szükségem.

– Gyere, üljünk le – mondta Angélique, és helyet mutatott neki maga mellett a pamlagon. – Halljuk.

– Szóval… én elhatároztam, hogy a tizennegyedik születésnapomon eldöntök valamit.

– És?

– És még mindig tart a születésnapom – mosolyodott el Kissy.

Angélique egy pillanatig várt, aztán megkérdezte:

– Mit akartál eldönteni?

Kissy habozott. Hirtelen kinőtt a második feje, aminek ezúttal csukva volt a szeme, és Nialát látta maga előtt, amint habozás nélkül megmond bárkinek bármit. Aztán Vanessát, amint kinyitja a kezét, és a kiscica alázuhan, egy pillanatra még lentről is látta, ahogy a valóságban nem, a macsek a farkával kormányzott és szélbe fordította a füleit.

Az első feje fölnézett Angélique-re és kirukkolt vele.

– Hogy mikor legyünk egymáséi Martinnel.

Angélique-nek egy picit nyitva maradt a szája. Aztán azt mondta: – Ó.

Kissy bólintott.

Csend volt egy pillanatig, aztán Angélique megkérdezte:

– Tulajdonképpen… hol tartotok most?

Kissy pislogott.

– Hogy érted azt, hogy hol tartunk?

– Hát… én csak azt tudom, amit látok. Csókolózni néha látlak benneteket, de… ágyban voltatok már?

Kissy meghökkent.

– De hát éppen azt mondom, hogy most kellene eldöntenem, mikor…

Angélique várt egy kicsit a mondat végére, aztán, hogy az nem jött, befejezte ő.

– Hogy mikor add oda magadat Martinnek. De én azt kérdeztem, hogy *ágyban* voltatok-e már.

Kissy második feje most jött rá hirtelen, hogy barátnője idegen nyelven beszél.

Angélique elmagyarázta neki, hogy az ágyban többféle dolgot is lehet csinálni, nemcsak *azt* az egy bizonyosat. Halványan rémlett neki, hogy Niala említést tett ilyesmiről, valamelyik esti skype-os beszélgetésükön, de nem mentek bele részletekbe, aztán kiesett a fejéből az egész. Niala se hozta szóba, alighanem azt hitte, hogy ezt Kissy is rég tudja.

Hát nem tudta. Ahogy hallgatta Angélique-et hamar tűzpirossá váló fülekkel, belátta, hogy ő még kislány. Gyerek. Az ilyen dolgokat biztosan minden felnőtt tudja, s amikor megkérdezte, a válasz az volt, igen, mindegyik, kivéve talán a katolikus papokat. Azoknak hivatalból nem szabad tudni.

Kissy sose gondolkodott azon, hogy a fiúk hogyan juthatnak el a testi gyönyörhöz, mármint azon az egy módon kívül, amit ismert és amiről már tegnap döntést akart hozni. Azt tudta, hogy egy lánynak nem okvetlenül kell hozzá fiú is, éspedig nem Nialától – önállóan fedezte föl még jóval kisebb korában. Most, hogy megtudta, magától értetődőnek tűnt, hogy a fiúkról se feledkezett meg az evolúció, de negyedórával ezelőttig eszébe se jutott föltenni magának a kérdést. Most a kérdéssel együtt megkapta a választ is, és hozzá újabb kérdést újabb válasszal: nem, egy fiú és egy lány nemcsak egyféle dolgot csinálhat egymással, és ha egyszer vízszintes helyzetbe kerülnek valahol, az nem azt jelenti, hogy vagy védekeznek, vagy hamarosan hárman lesznek. Mert egy csomó mindenfélét lehet csinálni, amik nem járnak a teherbe esés veszélyével, ugyanakkor – Angélique szerint – nagyon kellemesek és vétek lenne kihagyni őket.

Egyik nap hallották, hogy egy vendég dicséri Isabelle néni spenótját, s akkor Niala azt mondta, őt a spenót a legkevésbé sem vonzza, de aki evett belőle, annak elhiszi, hogy jó. Kissy most ezt a gondolatmenetet próbálta követni. Amit Angélique elmondott, annak egy része inkább taszítóan hangzott, de Kissy arra gondolt: ha Angélique, aki már kipróbálta ezeket, azt mondja, hogy kellemesek, akkor biztos úgy is van. Ettől még

nem muszáj mindet ki is próbálni; Niala se kóstolta meg a spenótot.

Ekkor már fölengedett kissé, és vissza is kérdezett, elmagyaráztatott bizonyos részleteket. Többször is rákérdezett, biztosan úgy van-e, ahogy értette, nem mintha kételkedett volna lassan sötétrózsaszínűre fakuló füleiben, csak nehéz volt felfogni. Ő mindig egyféleképpen képzelte el, úgy, ahogy akkor voltak, amikor csókolózás közben elkapta őket a szenvedély: ő hanyatt, Martin pedig fölötte. Most viszont végtelen lehetőségek tárultak elé, amiknek egy része taszította ugyan, más része viszont kimondottan ingerelte.

Az eredeti dilemmája könnyen megoldódott: nem, szó se lehet arról, hogy a kapcsolatukat a legkomolyabb szintig elmélyítsék, amíg ki nem próbálták ezeket az egyéb dolgokat is, hisz némelyiket mintha kimondottan a hozzá hasonlóan tapasztalatlan, gyáva fiatal lányok kedvéért találták volna ki. Csakhogy lett helyette új dilemma, nem is egy. Az, hogy ezeket a dolgokat mikor kezdjék; hogy mit tegyen, ha Martin azokat is szeretné, amik neki nem tetszenek; és hogy miképpen fogja megoldani azt az alapfeltételt, ami mindegyikhez kell. Mert a széles repertoárban semmi, egyáltalán semmi nem akadt, amit felöltözve lehetett volna csinálni. Ha pedig arra gondol, hogy meglátják egymást ruha nélkül, akkor pipacspirosra gyullad mind a négy füle.

Délután elkapta Nialát, kicipelte az utcára, ahol nem jártak egerek, és még ott is körülnézett.

– Hallgatlak, Ricardo – mondta Niala.

– Mi az, hogy…

– Álnév, a konspiráció kedvéért – mondta Niala rettenetes komolyan. – Ha ismerős jön erre, nem figyel ránk, mert két olasz turista vagyunk.

Kissy rögtön látta, milyen tökéletes álcázást választott a barátnője. Csak apró részletkérdéseket hagyott nyitva, például hogy miből látszik, hogy ők álcázva vannak, de ezek ráérnek.

Lesétáltak a hegyről, s közben Kissy elmondta Giuseppének, amit Sergiótól megtudott. Giuseppe csillogó szemekkel, de részvétteli arccal hallgatta.

– Szegénykém – mondta végül. – Sose gondoltam, hogy te ezekről nem tudsz semmit. Különben rég elmondtam volna.

– És *te* honnan tudod mindezt?

Kissy pontosan tudta, hogy Nialát még egyetlen fiú se láthatta meztelenül, csókolózni is jobban szeretett a kertben vagy a teraszon, mint a szobájában, ahol a fiú nagyobb erejével esetleg fölébe kerekedhet. Ma, a Jerry-kiképzés birtokában persze ez már nem probléma, de Niala egy éve nem csókolózott senkivel, túlságosan szerelmes volt Pibe.

– Csacsikám, a könyvespolcon ott vannak a szexológiai tankönyvek, már tízéves koromra valamennyit kiolvastam. Anyáék soha nem féltettek semmilyen tudástól, a kérdéseimre is mindig válaszoltak. Az egyetlen, amit kértek, az volt, hogy anya fogászati könyveit tőlük kérjem el, mert a legfelső polcon tartotta, és nem akarták, hogy fölmásszak.

Kissy elgondolkodott ezeken az óriási különbségeken. Az ő szülei kétségbe is esnének, ha ilyen könyveket olvasna, de nem kell tisztes távolságot tartania a polcoktól, mert ilyen könyvük nincsen otthon. Ki fogja olvasni D'Aubissonék teljes készletét.

Erről eszébe jutott valami.

– Szerinted Vanessa olvasta már azokat a könyveket?

Niala lebiggyesztett szájjal gondolkodott egy pillanatig.

– Nem hiszem. Ritkán látni könyvet a kezében. Jó ötlet amúgy, szólni fogok neki róluk.

Kissy bólintott. Niala fürkészőn nézett rá. Kérdezni akart valamit, de megállította őket egy férfi. Olaszul beszélt, Kissy elég sokat megértett belőle; egy pizzériát keresett. Niala pergő nyelvvel igazította útba, Kissy a bonyolult magyarázatból fölfogta, hogy a turista nem általában egy pizzériát keres – egymás hegyén-hátán sorakoztak –, hanem egy bizonyos pizzériát. De az útbaigazítást már nem tudta követni, túl gyors volt és túl keveset értett. Végül egy grazie-pregóval elköszöntek, Niala gondolkodás nélkül Kissyhez fordult és beszélt tovább ugyanúgy.

– Nem lehetne franciául? – kérte Kissy.

Niala lestoppolt, meghökkent és átváltott franciára.

– Bocs, nem vettem észre. Szóval azt mondtam, hogy tökéletes az álcánk, ez a hapsi is olaszoknak nézett minket.

Kissy együtt nevetett vele, és nem mondta, hogy az olaszok máskor is anyanyelvükön szólítják meg őket, ahogy más helybelieket is, hiszen szinte mindenki tud olaszul. Ezt Niala is ugyanolyan jól tudta.

– Szóval mit fogsz csinálni?

Kissy lehajtotta fejét és gondolkodott.

– Nem tudom – mondta végül.

– De tudom – mondta negyedórával később. Közben továbbsétáltak, benéztek egy-két üzletbe, vettek pár holmit. Már hazafelé tartottak, amikor összeakadtak Anne Perrinnel. Váltottak pár szót, s Anne megkérdezte:

– Nicole, nem tudod, Blanche dolgozik még a jövő héten?

Ekkor mondta Kissy: „De tudom”, csendesen, csak úgy magának. Niala nem vett róla tudomást, válaszolt a kérdésre, nem, anyja a jövő héten már nem dolgozik, elsején elutaznak Georges szüleihez. Csak később, amikor elbúcsúztak, nézett rá és húzta föl kérdőn a szemöldökét.

– Hogy döntöttél?

Kissy bólintott. A másik feje is. Már jó ideje vitáztak egymással, és mostanra jutottak végre egyezségre.

Volt egy csomó napirendi pont. A legfontosabb az MML. Mindkét feje egyetértett abban, hogy az ellenszenves műveleteket nem szabad engedélyezni, de a maradékot tekintve két pártra oszlottak. Az egyik feje határozottan kirekesztett a Megengedhető Műveletek Listájából egy nem ellenszenveset, olyat, ami határozottan vonzó volt, csak el tudott képzelni romantikusabbat is annál, hogy első szerelmes éjszakájuk betetőzéséül esemény utáni tablettáért rohangáljanak. A másik feje viszont úgy érvelt, hogy ha elkapja őket a szenvedély, akkor nem biztos, hogy megálljt tudnak parancsolni maguknak, tehát célszerűbb, ha már vacsorára megeszi azt a tablettát. Ha viszont így tesz, ugyan mi akadálya lenne, hogy…

Itt azonban Kissy erkölcsös feje kijelentette, hogy erről szó se lehet, éspedig egyáltalán nem azért, mert a tabletta nem életbiztosítás. Ez márpedig még nem időszerű és kész!

De a züllött feje csak nevetett. Talán bizony azért szeretett bele Martinbe, mert időszerű volt? Ugyan. A szerelem nem számításra épül, nem alkalmazkodik előre kijelölt szabályok-

hoz, csak megy a maga feje – vagy fejei – után, és mindig mindent azonnal akar.

A lista végül úgy állt össze, ahogy az erkölcsös feje akarta. Kissy megkötötte magát: márpedig a határt nem lépik át.

A napirenden az is szerepelt – muszáj volt neki –, hogy mi történik, ha minden elhatározás csődöt mond, és reggel arra ébred, hogy mégiscsak átlépték a határt. Az erkölcsös feje csak annyit tudott mondani, hogy akkor már nincs mit tenni, a züllött viszont vigyorgott és azt mondta: legfeljebb a többiek nélkülük reggeliznek. Esetleg nélkülük is ebédelnek!

Kissy tehát bólintott, és azt mondta:

– Kipróbáljuk.

Nialának fölcsillant a szeme.

– Mikor?

– Éjszaka!

– Ma éjszaka?

– Hát… azt még nem tudom.

Niala elnevette magát.

– Nagyon határozott vagy. Végül is van valami, amit már egyértelműen eldöntöttél?

Kissy bólintott.

– Van. Ki fogjuk próbálni… amint megtudtam, hogy Martin mit tud.

Niala nem kérdezte, hogy miről.

– Oké. Hazamegyünk, megkérdezed, és már csak az estét kell megvárni.

– Eszeden vagy?! Hogy kérdezhetném én ezt meg Martintől?!

Niala megállt és csípőre tette a kezét.

– Te nem vagy magadnál. Csinálni hajlandó lennél, de beszélni róla nem?

Kissy zavartan megvonta a vállát.

– Hát… ez is más, meg az is más.

Niala sóhajtott.

– Akkor mi lesz?

– Fogalmam sincs.

Hát persze hogy Niala oldotta meg a problémát. Minden problémájukat a D’Aubisson nővérek szokták megoldani – a kisebbik azokat, amikhez verekedni kell, a nagyobbik az összes többit.

Niala kijelentette, hogy ha Kissy, aki végeredményben ágyba akar bújni vele, nem vállalja, hogy beszéljen Martinnel, hát ő igazán nem vállalkozik rá. Egyetlen sráccal se tárgyalna szívesen ilyen dolgokról, azazhogy egy van éppen, de majd csak egy év múlva. Chantal se vállalta, és Vanessa is elzárkózott. Úgyhogy megkezdődött a Láncreakció hadművelet. Niala dolgozta ki. Kissy beszélt Angélique-kel, Angélique beszélt Pivel és Pi beszélt Martinnel. Az eredményt Pi elmondta Angélique-nek, Angélique pedig Kissynek.

Az derült ki, hogy Martin legalább annyira tájékozott, mint Kissy lett most, Angélique magyarázata után.

– Akkor hogyan tovább? – kérdezte Chantal.

– Akkor hogyan tovább? – kérdezte Niala is.

Kissy Vanessára meredt, aki alighanem ugyanezt akarta kérdezni, de gyorsan lenyelte.

– Hát jó… beszélek vele.

Martint a panzióban találta meg; Nimbyvel a hátsó ajtóban álltak és aggodalmasan néztek kifelé, mint akik az esőt kémlelik.

– Hát ti? – lépett oda.

Martin kézen fogta és behúzta a házba. – Jobb, ha vigyázol. Láttunk egy furcsa madarat.

– Mifélét?

– Hasonlított egy egerészölyvre.

Kissy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Aztán újra kinyitotta mégis.

– Szamarak vagytok. A kertben hemzsegnek a macskák, azoktól nem féltek?

– Tudod – mondta Nimby –, azok a mi macskáink.

– Világos – nevetett Kissy. – Mondd, Nimby, megtennéd, hogy valami ölyvmentes útvonalon…

– Elpárolgok? – fejezte be a fiú a mondatot. – Persze.

Azzal kilépett a kertbe, és nyugodt léptekkel a villa felé vette az irányt, föl se nézve az égre. Kissy elismerően bólintott. Bátor egér.

Aztán egymásra néztek.

– Szóval – kezdte Kissy – beszéltél Pivel.

Martin bólintott. – Számtalanszor, amióta ismerjük egymást. Márminthogy – folytatta nagyon gyorsan, látva Kissy szeme villanását –, most egy órája is beszéltem vele.
– Miről? – kérdezte Kissy halkan.
– Nagyon érdekes dolgokról.
– Konkré…
– Konkrétan szívesen megmutatom. Gyere.
Azzal karon fogta Kissyt, aki nevetett és nem ment.
– Nem megyek, de ezek szerint érted, miről beszélek.
– Én értem, de ha nem jössz…
– De, jövök… csak nem most. Éjszaka… ha te is akarod.

Később már sosem tudott tisztán visszaemlékezni július utolsó hetére. A nappalok jórészt ásítozással teltek, s többször megesett, hogy délig aludtak, aztán délután is ledőltek pár órára. Később rájöttek, hogy éjszaka kellett volna aludniuk és nappal csinálni azt, amit éjjel csináltak – ha alvás közben senki nem zavarta őket, aközben se zavarta volna. De így alakult ki, s nekik kisebb gondjuk is nagyobb volt, mint az alvásrendjüket visszaállítani. Végül aztán indulás előtti éjjel aludtak egy nagyot, és egész kipihenten indultak.
Nagyon könnyű volt Martinnel megbeszélni, hogy mi az, amire vállalkozik és mi az, amire nem. Sokkal könnyebb volt, mint gondolta. Martin azonnal értett mindent, és megnyugtatta, hogy minden rendben lesz. Ráfért, mert azért egy kicsit be volt gyulladva. De hamar elmúltak a félelmei. Valamivel azután, hogy először átölelték egymást ruha nélkül a két összetolt ágyon.
Soha nem lépték át a határokat, amiket az első megbeszélésen Kissy megszabott. Ha Martin vissza akart volna élni a helyzettel, nem lett volna nehéz dolga, őneki még arra se lett volna ereje, hogy nemet mondjon. De Martinnek ilyesmi eszébe se jutott. S nagy könnyebbség volt, hogy nem kell aggódniuk. Persze bármikor szólhattak volna Nialának, vagy akár egyenesen Blanche-nak, aki szerzett volna tablettát vagy bármit, ami ifjabb Martin Rochefort ellen kell. (Ifjabb Kissy Chaton ellen, vitatta Kissy.) De így nem kellett ilyesmi.
Azon kívül, ami éjszakánként történt, egy csomó újdonságot kellett megszoknia. Például reggelenként felöltözni. Kicsi kora

óta minden reggel felöltözött, volt hát benne gyakorlata, de még sose csinálta úgy, hogy egy fiú nézte közben. Vagyis hogy egymást nézték közben, mert hát ő se csukta be a szemét. Izgalmas dolog volt.

Első nap Niala kihívta a teraszra és apróra beszámoltatta, mit csináltak, hogy csinálták, milyen volt. De ott volt Chantal és Vanessa is, Kissy pedig tiltakozott, *ehhez* azért talán Vanessa mégiscsak túl kicsi. Niala leszamarazta, Vanessa évek óta közeli kapcsolatban áll felnőtt pasik szóban forgó testtájaival. Ő maga nem, vitatta Kissy, csak a cipőtalpa.

De aztán persze beadta a derekát és elmondott mindent részletesen. A lányoknak nagyon csillogott a szemük, Vanessának is, Chantal pedig sóhajtott és sokadszor is elmondta, muszáj lesz növeszteni magának egy ilyen srácot.

Niala is sóhajtott és azt mondta, jó lenne már egy évvel öregebbnek lenni.

A kieli repülőtér ismeretlen dzsungelében eltévedt egércsapat rossz kapun át lép ki az utcára és nem találkozik Schneiderékkel. Buszra szállnak és kiutaznak hozzájuk, de a nyelvi nehézségek miatt rossz helyen lyukadnak ki. Egy barátságos német fölajánlja segítségét, de kiderül róla, hogy shindy, sajnos csak akkor, amikor bezárja őket egy pincébe. Szerencsére a pincében egerek is élnek, akik részint nemzeti szolidaritásból, részint tizenhat kiló sajt ígéretére kapcsolatba lépnek a kieli rendőrség pincéjében élő egerekkel…

Ilyen történeteket költöttek a repülőgépen, főleg Nimby és Vanessa vezetésével, akik külön élvezték a mese képtelenségeit. Ha marslakókat vagy antigravitációs járműveket írtak volna bele, az se lett volna nagyobb lehetetlenség, mint az a feltételezés, hogy *őket* be lehet zárni holmi pincébe.

A tizenhat kiló sajt egy amerikai filmből, a *Kutyák és macskák*ból származott, amit egyik este nézett meg a csapat, nem kis kárörömmel. Jó volt látni, hogy a macskák pórul járnak, hizlalta kisegér önérzetüket. Ebben a filmben ígér alkut a főgonosz macska az egereknek, nekik adva Ausztráliát és ráadásul tizenhat kiló sajtot. A film után a csapat megbeszélte, hogy ha a macskák megszerzik a világuralmat, az nekik nem lett volna jó; a tizenhat kiló sajton sok millió egér osztozott volna, a panzió

hűtőjében pedig mindig van ennyi – Ausztráliával meg mit tudtak volna kezdeni? Ők francia egerek, nem valók a sivatagba, ráadásul az ausztrál őslakos egerek két méter magasak, és a farkukra támaszkodva akkorákat rúgnak, mint húsz Vanessa. Megállapodtak, hogy alkalomadtán elmennek egy állatkertbe és megnézik a kétméteres egereket, addig viszont kikeresték Tom és Jerry terjedelmes életművéből azt a részt, ahol Jerryt meglátogatja egy kenguru, aki pont olyan, mint Jerry, csak sokkal nagyobb, és a frászt hozza Tomra. Később, útközben még jó pár filmet megnéztek, és megállapították, hogy jól választottak maguknak névadót, Jerry éppolyan életveszélyes, mint ők, Tom minden alkalommal a rövidebbet húzza.

A notebookot közvetlenül indulás előtt vették Nizzában, az alapítványi kasszából. Már régóta szó volt róla, hogy kellene egy nagy teljesítményű hordozható gép. Ez pontosan megfelelt a céljaiknak, rádión át szerverként szolgálhatott a telefonjaikhoz, gyors vezeték nélküli neten át tarthatta a kapcsolatot a Jerryvel, szép volt a képe és kicsi volt. Ráadásul nem is drága.

Hordtáskát is vettek hozzá, de hamar eldöntötték, hogy nem abban fogják tartani. A repülőtér előtt álltak, a csomagjaikat leltározták, amikor egy motoros lefékezett a járdánál, alig tíz méterre tőlük kikapta egy pasas kezéből a notebook hordtáskáját, és már indult is.

A motor felbőgése elnyomta az áldozat felháborodott kiáltását, de nem tette észrevétlenné, ami történt. Ők is látták, más járókelők is, és legfőképpen két rendőr, akik rohantak a kocsijukhoz. Aztán irányt váltottak, mert a tolvaj egyszer csak felbukott a motorral, óriásit bukfencezett az aszfalton és kis híján egy szembejövő Porsche alá került, ami áttért az ő oldalára, hogy kikerülje az úton átszánkázó motort. Aztán lefékezett és két ember ugrott ki belőle, a tolvajhoz futottak segíteni.

– Szent ég! – kiáltott föl Ange néni. – Ekkorát esni éppen a rendőrök előtt…

– Az hagyján – mondta Blanche epésen. – Rablásból élni veszélyes. De itt tömegszerencsétlenség is lehetett volna!

– Szerencsére nem lett – csillapította férje, és fölemelte hangját. – Biztosan egy felverődő kavics lyukasztotta ki a kerekét vagy ütötte meg valahol.

A tekintete közben Vanessát kereste, aki igyekezett felszívódni az egerek sűrűjében.

Félórával később, amikor a szolgálati járat befutott, már senki nem vesztegette az időt felverődő kavicsokra.

– Te is vigyázz magadra, kicsim – guggolt le Blanche Vanessához úgy, mint egy kisgyerekhez, miután Nialának már szavát vette, hogy vigyáz magára. – Fogadj szót a nővérednek és Piéknek, meg persze Ange néninek.

– Ennyi mindenkinek? – nevetett a kislány. – Ange néninek miért?

– Mert ő a kuratóriumi elnök.

Vanessa kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Hát igen, ilyen tekintéllyel nem lehet vitatkozni.

– Ne verj meg németeket, amíg esély van rá, hogy a probléma tolmáccsal is megoldható – intette Blanche –, és ne lövöldözz mozgó járművekre.

Vanessa bűntudatosan lehajtotta fejét, de anyja átölelte.

– Én tudom, hogy jó kislány leszel – mondta –, ezért nem is intelek azzal, hogy odaadlak a német macskáknak.

Vanessából kipukkant a nevetés.

– Adj csak oda nekik, ha akarsz, másnap könyörögni fognak, hogy vegyél vissza.

Ez valószínű volt, s a gépen, ahogy a notebookon nézték Tom és Jerry egyik DVD-jét, Kissy már biztosan tudta, hogy Vanessa olyan zsákmány, akiben semmiféle macska nem lelné örömét – de shindy sem. Mert amit Jerry tud, azt ő is tudja. És nemcsak Vanessa tudja, hanem ők mindannyian.

Nem tévedtek el a kieli reptéren. Nem is lett volna idejük rá. Amint kiléptek a beszállófolyosóról, Elke a nyakukba borult, sorra ölelte őket, és megállás nélkül csacsogott.

– Sziasztok, sziasztok! Végre itt vagytok! Jól utaztatok? Megvertetek valakit?…

Az egerek bambán álltak, átvették és viszonozták a rengeteg puszit, de a szöveggel nem tudtak mit kezdeni. Niala tért elsőnek magához. Mikor Elke éppen az ő nyakába ugrott, elkapta, kicsit eltartotta magától és jól megnézte.

– Hát te megtanultál franciául?

– Hát meg! – vigyorgott Elke. – Ez nektek meglepetés. Louise kisasszony rengeteget dolgozt velem. Csak azért, hogy veletek csevi… csive…

Gondterhelten elhallgatott.

– Cseverészni – segítette ki Vanessa.

– Ez az! Kösz! Cseverészni tudjak. Gyertek, ott várnak anyu-ék.

A Schneider házaspár kicsit távolabb várta meg, hogy kislányuk kiörömködje magát. Nem voltak egyedül: bemutatták két fiukat, a huszonkét éves Alexandert és a tizenkilenc éves Heinrichet, valamint egy nagybajuszú, őszes férfit, Schultze urat, aki rögtön gondjaiba vette a csomagokat.

Kissy titokban alaposan megnézte a fiúkat. Egyáltalán nem voltak olyanok, mint a filmekben a németek, magasak, szőkék és kék szeműek. Persze mitől is lennének szőkék, a szüleik se azok, Schneider úr barna, idén már láthatóan őszülni kezd, Schneider asszony pedig vörösesbarna hajú. Még Elkének van köztük a legvilágosabb haja, kicsit szőkésbarnába hajlik. A fiúk is barnák. A legidősebb nem jött el, ő már nem él a szüleivel, messze is lakik, Berlinben praktizál, sebészorvos.

– Karácsonykor megférjesedik és én jövőre nagybácsi leszek, klassz, mi? – kérdezte Elke már a kocsiban.

– Nagynéni – nevettek az egerek.

– Na hiszen, ti beszéltek? Emlékszem az első találkozásunkat, ahogy Kissy beszélt németül. Nektek szabad volt mindenből fiút csinálni, csak nekem nem?!

Erre nemigen volt mit felelni. Az egerek egyszerűsített németóráikra gondoltak és inkább a mellettük elsuhanó utcákat nézték.

A kocsinál meglepetés érte őket. Egy fehér Ford minibusz volt, éppen őrájuk szabott kapacitással: a kilenc francia és az öt német tizennégyet tett ki, és a kocsiban tizennégy hely volt. Öt német, mert Alexander nem tartott velük, neki vissza kellett mennie dolgozni. Grafikus egy könyvkiadóban.

De a meglepetés csak útközben jött.

– Mi a véleményük a kocsiról? – kérdezte Schneider úr, amikor Schultze úr fölhajtott a sztrádára.

Az egerek bólogattak, a vállukat vonogatták – mi lehet a véleményük a kocsiról? Kereke van, gurul, nem kell nekik ennél több.

– Csak azért kérdezem – folytatta házigazdájuk –, mert az alapítványnak szánom, amikor hazautaznak.

Csend. Az egerek egymásra néztek, aztán a padlóra, majd Schneider úrra, aki mosolygott.

– Tudják, mostanában elég jól megy az üzlet. De a magasabb bevétel több adót is jelent, én meg akkor már inkább maguknak adom, nem a kormánynak. Némi átcsoportosításokkal megoldottuk, hogy ez az autó mint adomány lejöjjön az adóalapból, innentől már egyszerű. Schultze úr már készül a párizsi útra, jól mondom?

– Dehogy, Schneider úr – mondta a sofőr elég rossz francia kiejtéssel. – Csak ezer kilométer… nem kell arra készülni.

– Ez igaz. Schultze úr korábban kamiont vezetett minálunk, neki ez nem távolság. Á, nézzék csak, helyi nevezetességeinkhez értünk!

Az autópálya hídra szaladt föl, ami széles folyót ívelt át.

– Ez a Prinz-Heinrich-Brücke, vagyis Heinrich herceg híd – magyarázta Heinrich apja tolmácsolásában. – Már iskolába jártam, amikor még mindig azt hittem, hogy apa összeköttetései révén rólam neveztette el.

A társaság jót nevetett.

– És Alexanderről mi van elnevezve? – kérdezte Ange néni.

– Ein gross Platz in Berlin – mondta Nimby, mielőtt bárki szólhatott volna.

– Aha – derült Schneider úr –, ein großer Platz, Alexanderplatz. De azt bizony nem tudom, hogy Gerdről mi van elnevezve.

– Gerd Müller – vágta rá Schultze úr, amin mindenki jót nevetett, azok is, akik csak magyarázat után tudták meg, hogy az egy világhírű focista volt a hetvenes években.

– A másik nevezetesség – folytatta Schneider úr – a víz volt, amin a híd átvezet. Kieli-csatornának hívják, és Kielt az Elbával, vagyis az Északi-tengert a Keletivel köti össze, száz kilométer hosszan. Nagyon forgalmas, minden évben sok ezer hajó halad végig rajta. Gyorsabb és biztonságosabb, mint megkerülni Dániát. Keresel valamit, Vanessa?

– Hegyeket – dörmögte a kislány, kutatóan figyelve a távolba.

– Hát sajnos hegyekkel nem szolgálhatunk – sóhajtott Schneider úr. – Ez a vidék olyan lapos, mint egy asztal. Viszont van egy fjordunk, ha érdekel.

– Fjord, hegyek nélkül?

– Igen, a Kieli-fjord, a város ennek a partján épült. Azt hiszem, ez Európa legdélibb fjordja.

Nagy fjord volt, Henri egyik nap lemérte nekik a Google-ban: a fjord kapujától, a bülki világítótoronytól a Hörnig tizenhét kilométer légvonalban. És sehol egyetlen hegy. Nimby elmondta nekik, hogy keletkeztek a fjordok, a jégkorszak idején a jég megtöltötte a völgyeket, aztán beszakította a völgyet a tengertől elválasztó földsávot – hát ezt itt aligha tudta megcsinálni.

Vanessának mégse volt oka panaszra, mert a hegyeknél sokkal jobban szerette a fákat, azokból pedig volt bőven. Schneiderék egy Kronshagen nevű helyen laktak, Kiel nyugati szélén. A kocsi kiszaladt velük a városból, s egyre vidékiesebb házak között futott, aztán már jórészt rétek és erdősávok váltakoztak, míg végül lekanyarodtak egy mellékútra és befordultak egy ház elé, ami hirtelen bukkant ki egy erdős folt mögül.

Hát itt nem lesz kérdés, hogy hol férnek el, gondolta Kissy, ahogy végignézett a házon. Óriási volt, kastélynak is beillett volna. Földszint és emelet, mindkettőn vagy húsz ablak, és arrébb még melléképületek. Utóbbiakból később többet is találtak a ház mögött.

Az első öt percben megismerkedtek mindenkivel, aki fontos volt a Schneider-háznál; a ház előtt gyűltek össze az ő fogadásukra. A legkönnyebben Louise kisasszonnyal, Elke nevelőnőjével értettek szót, aki egy éve volt mellette, azóta, amióta hazatértek a veszedelmes nyaralásból és Elke kijelentette, hogy meg akar tanulni franciául. A kisasszony huszonöt éves volt, és ki sem mozdult Franciaországból, amíg ki nem közvetítették Schneiderékhez. A nevében az *e*-t nem volt szabad kiejteni. Ezt Elke mondta, s az egerek nem értették, úgyhogy megmagyarázta.

– A kisasszony francia, ezért *e* nélkül kell mondani. Ha német volna, kellene kimondani az *e*-t is, Fräulein Louis-e. Ez a

különbözőség. Én német vagyok, Elk-e, de ha lennék francia, akkor csak *Elk*.

Az egerek vigyorogtak és nem szóltak semmit.

Aztán ott volt Ilse és Grete, a két szobalány, Frau Schultze, a szakácsnő – a sofőr felesége –, valamint Wolf, Rolf és Pygi, a biztonsági személyzet. Egyikük se tudott franciául, de a három nővel nem lehet gond, amikor ennyi tolmácsjelölt akad, a biztonságiakhoz pedig akármilyen nyelven lehetett szólni, ugyanúgy reagáltak. Vigyorogtak és csóválták a farkukat. Wolf és Rolf testvérek voltak, két jól fejlett rottweiler, Pygi pedig német juhász. Az egerek némelyike – Angélique, Chantal… és hát Kissy is – tartózkodóan nézett rájuk, de a D'Aubisson lányok azonnal úgy mentek oda, mint akik nem is tudják elképzelni, hogy egy kutya veszélyes lehet. Letérdeltek eléjük, körbeszaglásztatták magukat, és a következő pillanatban már egymás nyakába borultak a három hatalmas ragadozóval. Ez Kissyt meglehetősen zavarta, mert tudta, hogy két percen belül követnie kell a példájukat. Onnan, ahol állt, tisztelettudó távolságból, jól látta Pygi barátságos mosolyát, és azt is, hogy mekkora fogai vannak. Két falásra megeszi a patkányt, tippelte meg Kissy, egy egér tehát a fél fogára sem elegendő.

Két dologban tévedett. Nem kellett két percen belül összebarátkoznia a testőrökkel, mert a lányok után Pi és Ange néni ment oda, aztán Nimby és Martin. Jó ideig eltartott, míg kiörömködték magukat – a három kutya mindenkit úgy fogadott, mintha régi bajtársak lennének, akik minimálisan együtt fociztak a bajnokságban, együtt harcoltak Vietnamban, mindkét világháborúban, Napóleon seregében és persze együtt is vikingeskedtek a sarkvidéki szigeteken. Vanessa és Niala ebben tökéletes partner volt, világosan érzékelni lehetett, mennyire örülnek, hogy annyi év után viszontlátják a három kutyát, akikkel amúgy mindennap együtt voltak az elmúlt években. A többiek egyszerűen csak örültek a találkozásnak, részükről a szerencse.

Aztán, jó pár perc múlva, őrá is sor került. Niala egy pillantással fölmérte a helyzetet, mint mindig, és csak őt hívta, egyedül.

– Gyere, Kissy. Már ebédeltek, és nagyon barátságosak.

Kissy tehát ment. Azonnal megjelent a feje fölött egy repülő csészealj, s az űrlények miniatürizáló sugarat bocsátottak rá. Mire odaért Pygihez, úgy két centi magas lehetett. De a kutyát ez nem zavarta. Barátságosan megszaglászta a kezét, meg is nyalta, átvett egypár simogatást és nyakveregetést, s ezzel a barátság megköttetett. A testvérekkel hasonlóképpen. Rolfot nem zavarta, hogy Kissy csak öt centi magas, és Wolfot sem, hogy csak tíz. Amikor mindhárom kutyával megismerkedett, az űrlények tovaröppentek, s ő visszanőhetett a rendes méretére.

Míg megmosta a kezét a ház előtti terecskén álló medencében, azon tűnődött, ugyan mi volt olyan riasztó ebben a három szőrös jószágban. Persze hogy nagyok a fogaik, öröklődik a családban. És különben is, a kutya az egér legjobb barátja, Tom és Jerry-filmek serege bizonyítja.

A másik dolog, amiben tévedett: Pygi nem ette meg a patkányt, se két, se több falásra. Ez pár nappal később derült ki, amikor elkapott egyet az istállóban, alig egy méterre Kissytől. Elég nagy, ronda képű bestia volt, Kissy örült, hogy nem rokonok. Pygi fölkapta, kettőt rázott rajta, aztán céltudatosan kisietett az ajtón. A patkány már élettelenül lógott a szájában.

– Viszi a lóház mögöttbe – magyarázta Elke. – Arra vannak tanítva, hogy a Rattékat oda kell vinni, Herr Schultze utána beledobja szemétre. Hogy mondják franciául?

– Patkánynak.

– Nem azt. A szemetet, ami gazdaságban születik. Megölöd a disznót és nem eszel meg minden részét, levágsz növényeket, ilyesmik.

– Veszélyes hulladék?

– Lehet.

Schneiderék persze nem tartottak disznót. A kutyákon kívül csak a lovak képviselték az állatvilágot. Amikor Kissy először meglátta őket, rögtön tudta, hogy ezekre ők márpedig föl fognak ülni.

Németországi napjaik csendesen teltek, nagyjából hasonlóan a beaulieu-iekhez, csak itt nem volt tengerpart és hegymászás. Azaz tengerpart persze volt, de itt északon azért másmilyen. A kieli kikötő egyébként se strandolásra volt kitalálva, a hajók birodalma volt. Amikor először mentek be a városba, hogy meg-

nézzék a kikötőt, Kissynek eszébe jutott Elke egyik mondata, még otthon, mármint Beaulieu-ben, még Brigitte fordította: „Azt mondja, ő a tengernél lakik, ahol sokkal nagyobb hajók járnak, úgyhogy neki ne magyarázzon a tengerről.” Jaj, dehogy, ezt még az utcán mondta Alainnek, akkor az elzásziak tolmácsoltak.

Hát tényleg nagyobbak a hajók. Az utasszállítók némelyike is óriási, de azok persze a Côte d’Azurön járva se kisebbek – a teherhajók pedig még hatalmasabbak. Körbeautózták a nagy öblöt, amiből egy csomó kisebb nyílt, egészen szögletesek, és némelyikben éppen rakodtak is.

– No, hadd halljam, mi a baj? – kérdezte Schneider úr a kikötőben, elkapva egy arckifejezést Vanessán, amit Kissy nem látott, másfelé nézett.

– Semmi… – vont vállat a kislány, aztán mégis folytatta. – Csak ez az egész… annyira mesterséges…

Niala rosszallóan elhúzta a száját, de Schneider úr bólintott.

– Az. Itt a fjord belsejében egy talpalatnyi érintetlen tengerpart sincsen. De tudod, én úgy vagyok vele, hogy Kiel csak egy pont a térképen. Valahol ki kell kötni ennek a rengeteg hajónak, és vannak azért természetes állapotban megmaradt vidékek Németországban, elég sokfelé.

Vanessa ettől kicsit földerült.

Megnézték a csatornát is, először fentről, a Heinrichről elnevezett hídról, de akkor a fiút már Henrinak szólították.

– Figyeljétek magatokat ide – mondta első este Elke tolmácsolásán keresztül, amikor már a negyedik vagy ötödik egér küzdött meg a nevével –, hogy mondják a nevemet franciául?

Az egerek nem tudták beazonosítani, Louise kisasszony mondta meg.

– Akkor mondjatok Henrit. Ti se mind használjátok saját neveteket, én is meg fogom érteni.

Aztán megnézték hajóról is. Vendéglátóik kibéreltek egy kis jachtot, kapitánnyal együtt, mert a csatornában csak szakértő tudott navigálni. Egyik reggel elindultak, s késő délutánra végighaladtak a csatornán. Kellemes út volt. A táj lassan vonult kétoldalt hátrafelé, rendszertelen időközökben szembejött egy-egy irdatlan hajó, a parton autók szaladgáltak, máshol gépek

dolgoztak a földeken. Ők pedig a fedélzeten heverésztek, hűtött italokat ittak, és élvezték a semmittevést.

Meg azt is, amint Nimby megjegyezte, hogy itt nincsen se shindy, se macska.

Megnézték Brunsbüttelt a vízről, az Elbát – folyó létére hatalmas volt –, aztán kiszaladtak a tengerre és onnan is megszemlélték a partokat. Schultze úr Brunsbüttelben várta őket a mikrobusszal, búcsút vettek a kapitánytól és hazarobogtak.

Három tengert is láttak pár napon belül, gondolta Kissy már útközben. Vanessa elégedett lehetne, már megfigyelte rajta, hogy rajong a tengerért – de valószínűbb, hogy az Északi- és a Keleti-tenger neki csak egy-egy víz, sőt mondjuk Mentonnál már a Földközi se több. Csakis Beaulieu-nél, vagy talán Nizzától Èze-ig létezik Vanessa számára tenger, és a hegyek meg a fák is csak ott hegyek meg fák. Bár a fákat mindennél jobban szereti, lehet, hogy azoknál nem baj, ha máshol vannak, csak legyenek.

Másnap megerősítést nyert ez az érzése, amikor kisétált a ház melletti erdősáv felé, és egyszer csak zenét hallott. A Popcorn szólt valahonnan, úgyhogy rögtön Vanessát vagy Nimbyt kezdte keresni, de leginkább mind a kettőt. Egy percbe is beletelt, mire fölfedezte őket, mert *lent* keresgélt, pedig *fönt* voltak, egy nagy fán ültek összesimulva. Vanessa Nimby mellére hajtotta a fejét, s valahonnét, alighanem a zsebükből szólt a dal.

Kissy megfordult és visszalopakodott a házhoz, reménykedve, hogy amíg biztos távolba ér, addig nem jön arra egerészölyv. Az életét nem féltette, egy pillanat alatt lepuffantja, de a csatazaj fölriasztaná azt a kettőt a fán.

Hamar eltelt a két hét. Gyorsan és eseménytelenül; az egerek ízléséhez mérten túlságosan is eseménytelenül, de Schneider úr – azazhogy Johann, mert időközben összetegeződtek – azt mondta, ne legyenek telhetetlenek, máskor folyamatosan zuhognak rájuk az események, egyáltalán nem árt ez a kis uborkaszezon, ami alatt fel tudnak töltődni.

Összecsapásuk csak egy volt, de igazából csak nézők lehettek benne. Kronshagen központjában sétáltak, velük volt Louise kisasszony és Pygi is, amikor szembejött egy fiatalember. Ba-

rátságtalanul nézett Louise kisasszonyra és magyarázni kezdett neki valamit.

– Azt mondja, nem működ jól a gép, amit apától megvett – fordította Elke. – Kisasszony mondja, hívja telefonra, neki semmi köze hozzá. Karl mondja, beszélt már a céggel sokszor, de elkergetőzik, és…

Itt a fordítás félbemaradt, mert a fiatalember Elkéhez fordult, és rövid szóváltásba keveredtek. Két mondat után Karl egyet lépett a kislány felé, és fölemelte a hangját.

– *Harrrrr!*

A közbeszólást mindenki világosan értette, pedig egy harmadik nyelven hangzott el. Pygi szilárdan megvetette a lábát közvetlenül Elke mellett, és egészen fölgyűrődött az orra, ahogy megmutatta ragyogó tépőfogait.

– Sie fressen dich an – mondta Elke mosolyogva, természetes hangon, mint aki azt jelenti be, hogy este lemegy a nap. Az egerek is sejtették a jelentését: „Megesz téged.”

Pygi előrelépett és azt mondta:

– Most azonnal hordd el innen az irhád, különben a véreddel mosom föl az utcát. És ne merj még egyszer a gazdáim közelébe jönni. MOZGÁS!

Ez a tömör kutyanyelven csak egy hosszan elnyújtott morgás és egy bömbölő „vau!” volt, de németek és franciák ugyanúgy fordították le magukban. Elke rögtön meg is dicsérte Pygit, összevissza simogatta, a mellét és nyakát veregette, mintha legalábbis az életét mentette volna meg. A kislánynál ülve nem sokkal alacsonyabb kutya boldogan fogadta a dicséretet, és elégedetten nézett a sietve távolodó ellenség után, egyúttal ellenőrizve, hogy nem próbál-e visszatérni.

Hát igen, gondolta Kissy. Egy kutya egyetlen vakkantással elriaszt egy efféle mukit. Nekik meg kellett volna verniük, mert csak akkor tudja meg, hogy velük nem szabad kikezdeni. Pygin azonnal látja mindenki, egy vadidegen is, mert mindenki tudja, hogy egy ekkora kutyának egy fegyvertelen ember nem ellenség. Nekik egereknek se, de rajtuk ez nem látszik és róluk nem tudják. Ezért kell annyit verekedniük.

Pygi, Rolf és Wolf egyébként a kisujját se mozdította Elke védelmében, amikor a ház mögötti gyepen tanítgatták verekedni, és jó pár tucatszor meg is ütötték. A három kutya ott ugrált

körülöttük, labdáztak az éppen nem harcoló egerekkel, rohantak egy-egy eldobott bot után, és föl se tűnt nekik, hogy imádott gazdijukat éppen verik. Kissy gyanította, hogy a kutyák csak kinevetnék, ha értenének emberül, és elmagyarázhatná nekik, amit gondol. Fölvilágosítanák, hogy egy kutya sokkal jobban ismeri egy ember szándékait, mint egy másik ember, és világosan látja rajta, hogy nem akar valóságosan ütni. Kissy sejtette, hogy ha a kutyák is járnának moziba, egyetlen akciófilm se számíthatna bevételre tőlük, mert pontosan látnák, hogy a végsőkig menő élet-halál harc csak pontosan megkoreografált színészi játék, és amikor Steven Seagal végre kitöri a főgonosz nyakát, azt azzal a tudattal teszi, hogy utána együtt söröznek majd a filmgyár büféjében. Senki nem lehet olyan jó színész, hogy egy kutyát átejtsen. Ami nagy szerencse, mert ha akár csak egyikük bedől és hozzálát megvédeni Elkét, akkor nekik befellegzett, kutyakaja lesz belőlük, nyers egércomb rottweiler módra.

Egyébként Johann még aznap este íratott Karlnak egy levelet, közölve, hogy a cége minden kötelezettségének eleget tett vele szemben, ha ez sem elég, perelje be, viszont ha még egyszer a családja bármelyik tagjához, a vendégeihez, az alkalmazottaihoz vagy akár a kerítésén ülő verébhez agresszívan közeledik, akkor ő fogja beperelni, de úgy, hogy megnézheti magát. Mindezt telefonon mondta el a titkárának, aki fontos ember volt a cégnél, de Kissyék sose találkoztak vele – nem szokott idejönni, főleg ilyenkor nem, amikor a főnöke szabadságon van.

Karl jól vette az akadályt. Másnap jött egy bocsánatkérő levél. Azt írta, elragadtatta magát, nagyon sajnálja, és természetesen ezentúl csak a céggel fog tárgyalni, hivatalos úton. A levél Elkének volt címezve és őt szólította meg, kérve, hogy mondja el mindezt az apjának.

– Persze – vigyorgott Vanessa. – Mert tudja, hogy máskor is fogtok még találkozni az utcán, és ha te ellenséges hullámokat sugárzol felé, akkor Pygi a bőrével együtt szedi le a nadrágját.

– De a fiúk is – tette hozzá Chantal. – Pygi azóta elmondott nekik mindent, még személyleírást is adott a fickóról.

Ez valószínűen hangzott. Kissy arra gondolt, ha Pygi ott lett volna tavaly Beaulieu-ben, Sylvie az életben be nem ülteti Elkét a kocsijába. Eszébe se jutott volna megpróbálkozni vele, de ha mégis, Pygi ízekre tépi, anélkül hogy különösebben megerőltetné magát.

De hát Pygi nem volt ott, itthon volt tavaly nyáron. A fiúk is, de ők akkor még kicsik voltak, pár hetesek, és kizárólag a kaja meg az alvás érdekelte őket. Egyébként ugyanonnan kapták a nevüket, ahonnan Pygi, Konrad Lorenz egyik könyvéből.

– Osztrák tudós volt – világosította föl Nimby az egereket, akiknek bizonytalanság ült az arcán. – Nobel-díjat kapott a kutyák származásának felkutatásáért, aztán egy tanítványa kimutatta, hogy tévedett. Lorenz azt mondta, jé, tényleg tévedtem.

– És visszaadta a Nobel-díjat? – kérdezte Niala.

– Nobel-díjat nem adunk vissza – felelte Nimby olyan hangon, mint akit már többször felszólítottak, hogy adja vissza a Nobel-díját.

– Igen – mosolygott Johann –, én is ismerem ezt a legendát. Csak hát Lorenz nem a kutyák származásáért kapta a Nobel-díjat, hanem viselkedéstudományi kutatásaiért. A kutya származásában tényleg tévedett, de nem volt miért visszaadnia a Nobel-díjat.

Persze hogy fölültek a lovakra. Elkének saját lova volt, rendes nagy ló, nem póni, Stellának hívták és sötétbarna volt. És voltak még ketten, Linda és Sonja.

– Volt lóbácsi is – mesélte Elke –, de már megpusztult régen, én nem is visszaemlékszem rá.

– Csődör – mosolygott Pi.

– Micsináltál? – nézett rá Elke riadtan.

– Semmit. Így hívják a fiú lovakat franciául.

Mint kiderült, az egerek közül csak ketten ültek eddig lovon, Niala és Kissy, de gyakorlott lovasnak csak Niala számított. Kissy egy kezén meg tudta számolni, hányszor ült lóháton, Niala viszont régebben gyakori vendég volt egy villefranche-i lovardában, amit az egyik rokona vezetett – aztán a kedvenc lova kiöregedett, eladták, Niala azóta nemigen lovagolt. De most úgy ugrott föl Lindára a szükséges ismerkedés után, mint aki mindennap ezt csinálja.

Ange néni korára való tekintettel fölmentést kapott, de a többiek mind kipróbálták. Ezúttal Chantal volt a legügyesebb, már a második nap úgy ülte meg a lovat, mint Kissy.

– Ügyes lós vagy – dicsérte meg Elke. – Kissy is. De Niala mintha nőtte volna magát bele az ülőbe.

– Nyereg – tanította Martin.

Többször is lovagoltak – illetve lóztak, ahogy Elke mondta – a két hét alatt. De morzéztak is, Elkével gyakorolták a Jerry-morzét, és sütöttek kukoricát nyárson, tábortűz mellett. Nagyon finom volt.

És csináltak más dolgokat is, de azokat nem csapatosan. Amikor beköltöztek, Martin fölvetette, hogy nekik igazából egyetlen szoba is elég volna, és egy pillanatra, ami azt illeti, Kissyben is fölmerült a gondolat, hogy miért ne. Beaulieu-ben az utolsó napokban igazán csak egy szobát használtak, bár nem mindig ugyanazt. De úgy érezte, hogy ezt inkább nem mondja el Schneideréknek. Valószínűleg nem örülnének neki, már csak Elke miatt sem. Jobb az úgy, hogy hivatalosan külön szobában alszanak… aztán úgyse ellenőrzi őket senki. Úgyhogy nem kértek közös szobát.

Később rájött, hogy lesz a két hétben egy időszak, amikor nem szeretne Martin mellett aludni. Majd egyszer, ha már egészen egymáséi lesznek, akkor már biztos nem zavarja, de most még nem.

Azért elég piros volt a füle, amikor egyik nap megmondta Martinnek, hogy aznap nem alhatnak együtt, és a következő pár nap sem. És eléggé tartott tőle, hogy Martin meg fogja kérdezni, miért nem. Meg is kérdezte. Kissynek még pirosabb lett a füle, mind a négy, mert közben előkerült valahonnan a második feje, aki csak ennyit mondott:

– Most még nem szeretném. Később már nem fog zavarni, de… akkor is lesz néhány nap minden hónapban, amikor csak alszunk.

Martin azt mondta, érti, és kis tűnődés után hozzátette:

– Ha én lennék Nimby, most biztosan azt mondanám, semmi gond, elalszom én Chantal mellett is.

Kissy elnevette magát, ahogy megjelent előtte Chantal képe, amikor Nimbynek ezt a szövegét hallgatja.

– Persze. Emlékszel, mennyire fontos volt neki megmenteni Chantal életét, az enyémet, Nialáét, mindegy, csak lány legyen és ne Vanessa?
– A szájból szájba lélegeztetés?
– Hát az is ilyen volt. Vanessa mellett soha nem akart aludni, de énmellém is bemászott volna, Niala mellé is… és hogy lekonyult a füle, amikor Pamacstól megtudta, hogy szájba nem is lélegeztetnek, csak orrba…
– De Vanessa miért maradt ki mindig?
– Hát mert már akkor is szerelmes volt bele – felelte Kissy.
Martin elgondolkodva bólintott.
– Van ízlése. Vanessa nagyszerű lány. Mi mind jól választottunk itt a csapatban. Csak Chantalnak meg Nialának kellene valaki.
Kissy nem javította ki, hogy Chantalnak meg Angélique-nek, mert Niala holtbiztos megszerzi Pit. Ráér megtudni.

Angélique-nek támadt az az ötlete, hogy tulajdonképpen miért repüljenek ők haza, aztán Schultze úr vigye el a mikrobuszt, utána meg repüljön vissza. Minek ennyit röpködni, amikor a csapatból három embernek van jogosítványa, szárnya meg senkinek?
A miniegereknek tetszett az ötlet, de Niala azt mondta, csak a sofőrjelöltek véleménye számít, aki nem vezet, az persze hogy könnyedén végigüli. Pi azt mondta, részéről rendben van. Ange néni húzta a száját, nem nagyon szeretett ismeretlen útvonalon vezetni, de azt mondta, ha akarják, vállalja. Végül abban maradtak, hogy ő lesz a tartalék, ha a másik kettő kifárad, ő veszi át.
Schneiderék összeszedtek egy csomó szíjat és kötözőanyagot, ezekkel rögzítve föltornyozták a poggyászt a jobb oldali három meg a leghátsó dupla ülésen. Maradt három dupla ülés a miniknek és elöl három a maxiknak. A tolóajtónál még letettek egy jókora hűtőládát enni-innivalóval megrakva; eddig Schneideréknél szolgált, de nekik adták. Anne azt mondta, egyszerűbb egy másikat venni, mint bajlódni a visszajuttatásával, és különben is, ennél sokkal többel tartoznak ők a csapatnak.
A láda eléggé útban volt, de Nimby azt mondta, később esetleg kivehetik a C3-as ülést és a helyére kerülhet. Pi azt felelte,

nem lehet, a kábel onnan nem ér el a szivargyújtóig, meg bele is botlanának, amire Nimby csak a fejét csóválta és azt mondta, összesen egyvalaki van, akiről nem feltételezi, hogy meg tud hosszabbítani egy kábelt. Pi két háromszögletű fület mutatott a feje fölött, amire Nimby bólintott. Ekkor azonban Chantal kijelentette, hogy ő a maga részéről egyáltalán nem ért a forrasztáshoz. Nimby csodálkozva ránézett.

– Ki beszélt itt… ó, már értem. Te még a régi technikát ismered, amikor forrasztással hosszabbították a kábeleket?

– Miért, most hogy csinálják?

– Várj, megtanítalak. – Nimby előkerített egy vezetéket. – Tessék egy kábeldarab, amit forrasztás nélkül meghosszabbítunk. Így fogd meg, a két végénél.

Chantal átvette, megfogta. Eléggé gyanakvó kifejezés ült az arcán.

– Jól van, csak vigyázz, hogy semmibe ne akadjon bele – igazította meg Nimby egy helyen. – Jól nézd meg mindkét végét. Oké, most ereszd el. – A kábel a földre hullott. – És máris indulhatsz a műszaki boltba.

Chantal a kábelre nézett, aztán Nimbyre, aki gyorsan menekülőre fogta. Chantal végigkergette a fél udvaron, aztán legyintett és visszaballagott.

Tíz másodperc múlva előkerült Nimby, és ugyanonnan folytatta.

– A kábelt elég könnyen elrejtjük a padló vagy a mennyezeti kárpit alá. Az ülésrögzítőkhöz pedig a ládát is lehet rögzíteni. Vagy akár a ketrechez.

– Mihez? – kapták föl a fejüket.

– Ja igen. Azt gondoltam, hogy a D3-as ülést is ki lehetne venni, és rakni a helyére egy shindyketrecet. Előfordulhat, hogy egy shindyt úgy ejtünk el, hogy nincs mód rendőrkézre adni.

– Persze – mondta Vanessa –, ha netán az Antarktisz kellős közepén akadnánk össze vele.

– Hát a közepén pont nem gond – vigyorgott rá Nimby –, mert ott van az Amundsen–Scott bázis, azon rendőr is akad.

Vanessa visszavigyorgott rá, s egy pillanat múlva Kissy már érezte, hogy zsugorodik. Ez nem zavarta a rakodásban, hiszen az autó, a csomagok, az egész udvar és minden rajta levő

együtt zsugorodott vele, csak azok ketten maradtak ugyanakkorák, mint voltak. Kissy elnézte őket, ahogy belevesznek egymás tekintetébe, és sóhajtott. Ha soha egyetlen shindyt se kaptak volna el, akkor se lett volna hiába a sok szervezkedésük. Ez hozta össze ezt a két nagyszerű kölyköt. A gyerekeik a Jerry és az Alapítvány neveket kaphatják majd.

– Fülükig vannak belezúgva – susogta egy hang a bal könyökénél.

– Igen – felelte Kissy halkan.

– Tik is vagytok belezúgva fülükötökig – folytatta Elke. Ő ránézett, a kislány pedig cinkosan kacsintott. – Én tudom ám, hogy alusztátok magatokat egy szobában éjszaka – közölte bizalmasan. – De nem szóljam ám senkinek!

– Biztos? – mosolygott Kissy.

– Persze, szamár. Mindenki tudta rögtön, csak azt hiszik, én nem tudom.

Az ülések számozása is Nimby találmánya volt. A sofőrülés volt az A1-es, innen jobbra nőttek a számok, hátrafelé pedig a betűk, egészen E3-ig. Az A sorban a kettes-hármas, a többiben az egyes-kettes volt dupla ülés. B3-as ülés nem volt, annak a helyén volt a tolóajtó előtti kis tér, és most a hűtőláda.

Nimbynek az tetszett nagyon, hogy az utastér minden pontjára el lehet jutni kiszállás nélkül.

– Ez nagyon fontos a mi szakmánkban – jelentette ki olyan arccal, mint egy öreg szakember, aki világéletében shindyvadászattal kereste kenyerét. – Üldözés közben nem lehet kiszállni, hogy átülhess máshová.

– És miért kellene átülni? – érdeklődött Johann.

– Például mert a célpont balról van, viszont a csapat mesterlövésze a jobb oldali fegyvereknél ül. Ajánlott irodalom: *Csillagok háborúja, Memphis Belle.*

Schneiderék már régóta tudták, hogy ők jól ismernek ilyen régi filmeket, hát nem lepődtek meg. Johann is csak annyit mondott, hogy így már teljesen világos.

Azért Kissynek az is megfordult a fejében – de nem mondta ki, túlságosan fantasztikusnak érezte a gondolatot –, hogy az átjárható belső tér azért is jó, mert könnyen átadhatnak egymásnak dolgokat vagy leülhetnek valakivel beszélgetni, anél-

kül hogy ajtót kellene nyitni, amitől bejön a kinti forró levegő. Vagy épp télen a hideg.

– Az jó dolog, mesterlövészet ültetni shindy autója felől – nevetett Elke. – Vanessa tudja széjjelnimbuszolni kerekegumiakat. Shindy áshatja gödröt magának, mellé kövöt, belefeküd, virággal a kezében.

Az egerek nevettek. Igen, Tom csinált így egyszer, amikor azt hitte, hogy Cövek pillanatokon belül ott lesz, hogy megruházza. Erről Kissynek rögtön eszébe jutott az ő Cövekje, a kis kulcstartós kutya. Otthon van, madame Faubourg-nál, azzal jár be megetetni Macskát. Jó, hogy nem hozta el a kulcsait, nem kellett aggódni, hogy éjszaka rátámad Martinre az ő védelmében. A kutyák is félreértenek néha dolgokat, és Martin csak egy apró, védtelen kisegér.

Elkének részletes információi voltak Vanessa célzótudományáról, mert lövészetet is tartottak, négyszer is ebben a két hétben, nem szabad kijönni a gyakorlatból. Vanessa átlaga már huszonnyolc milliméter, száz lövésből. Nimby köztük a leggyengébb lövő, de az övé is csak száztíz. Vanessa azt mondta, ha egy embert a törzse közepén céloz meg, akkor akár mellé is lőhet ennyit, úgy is elfekteti. De végtagra célozni Nimbynek nem szabad.

Persze Elke is kipróbálta, és hamar elérte a százhetvenes átlagot. Vanessa azt mondta, ha sokat gyakorol, remek céllövő válhat belőle.

– Jó – mondta Elke –, majd külditek a rajzot és Schultze úr építi nekem Nimbuszot. Sokat gyakorolom magamat, aztán jövőre én lövöm le a Vanessára megtámadó shindyt.

– Hülyeség – mondta Nimby. – Hagyunk itt neked egyet.

– Shindyt?

– Nem! Egy Nimbuszt. Otthon van még bőven.

De csak most, csomagoláskor kapta meg. Rövid tanácskozás után Vanessa húzta elő az oldalfegyverét. Neki van rá szüksége a legkevésbé, hisz puszta kézzel is könnyűszerrel megvédi magát.

– Tessék, kisöreg – nyújtotta át. A csövénél fogva kellett volna, de hát csövük nincsen a Nimbuszoknak. – Vigyázz rá, és a körülötted levőkre. Sose feledd, hogy mi mindig csak céltáblá-

ra lövünk vele. És ha bajba kerülsz, akkor se ezt használd, hanem az igazi fegyveredet.

– Az mi az? – nézett föl Elke a Nimbusz csodálatából.

Vanessa összehúzott szemmel nézett rá, aztán kicsit fölhúzta az orrát, kimutatta a fogait és morogni kezdett.

Elke megcsodálta, és vigyorogva bólogatott.

– Értem. Igazad van. A srácok szétszedik akárkit, aki csúnyán nézdegél. De lőni azért meggyakoroljam, ugye? És verekszeni is meg a morzét?

– Feltétlenül – mondta Vanessa szeretettel. – Most már tiszteletbeli kisegér vagy.

A Google útvonalkeresője szerint Kronshagenből Vaucressonba kereken ezer kilométer. Az első szakaszt Pi vezeti, neki nagyobb a rutinja, mint Angélique-nek, és könnyebben alkalmazkodik, mint Ange néni, jobb lesz, ha ő tapasztalja ki a kocsi rigolyáit. Az útvonalért viszont végig Nimby felelős, úgyhogy kigyűjtött a netről minden tudnivalót, rátette a notebookra is meg a telefonjára is, de a legfontosabb adatokat ki is nyomtatta.

Schultze úr csak közvetlenül indulás előtt vitte ki a hűtőládát, amibe Ilse és Grete az éléskamra hűvösében rakodott bele. A csapat ezalatt búcsúzkodott.

– Ne búsulj – vigasztalta Angélique Elkét, aki eléggé le volt konyulva –, találkozunk mi még sokszor.

– Persze – felelte a kislány –, csak mikor…

Tőle búcsúztak el utoljára. A személyzettel elég volt egy-egy kézfogás és *auf Wiedersehen,* a kutyákkal egy-egy ölelés, a házaspártól és a két fiútól pedig együtt köszöntek el, Louise kisasszony tolmácsolt, de nem is beszéltek sokat. Elkével többet, ő mindegyiküknek egyenként a nyakába borult.

Aztán beszálltak, becsukták az ajtókat, elhelyezkedtek, és Pi elfordította a kulcsot. Reggel kilenc óra volt.

Elhaladtak az istálló – Elke franciaságával a lóház – előtt, búcsúpillantást vetve rá, aztán megkerülték a lakóházat. Maguktól a lovaktól már előző este búcsút vettek. Pygi, Rolf, Wolf és Elke díszkíséretet adott a birtok kapujáig, ahol még kikiabáltak pár szót az ablakon. Elke egészen addig integetett, amíg még látta a kocsit. A kutyák nem integettek, de azért ők úgy tekintették.

Először bementek Kielbe, vagyis csak a körgyűrűig, onnan fordultak rá a 215-ös autópályára. Ha minden jól megy, Hamburgig meg sem állnak.

Minden jól ment, egy óra alatt megtették a száz kilométert. Pi nem akarta jobban meghajtani a kocsit, amíg össze nem szoknak.

Hamburgban Nimby jelezte, hol lehet még utoljára lehajtani a sztrádáról, mielőtt bebújik a föld alá. Pi kivitte őket a csomóponton át, aztán keresett egy helyet, ahol kiszálltak és megmozgatták a tagjaikat.

Nimby gondoskodott róla, hogy útközben is tudjanak beszélgetni. Négy mobilt kapcsolt adó-vevőre, mind a négy üléssorban volt egy. Ha lemerülnek, ott a többi, és volt egy csomó tartalék akkuja. Jól jött, mert a robogó autóban azért elég nagy volt a zaj, az előttük vagy mögöttük ülővel még csak-csak értették egymást, de több soron át már semmiképpen. Nimby azt mondta, mobilokat csak most használnak, később már lesz az autónak saját kommunikációs rendszere. Elvégre mikrofont is, hangszórót is, drótot is árulnak a szaküzletben.

Pár perc után megint beszálltak – most Angélique vette át. Pi helyet cserélt vele, egyébként mindenki maradt a helyén: az A3-ason Ange néni, a B sorban Chantal és Niala, a C-ben Vanessa és Nimby, a D-ben ők Martinnel.

Angélique visszakanyarodott a sztrádára, aztán be az alagútba. Sokáig voltak odalent, Nimby azt mondta, fél Hamburg alatt átmennek, s csak a folyó egyik szigetén jönnek föl ismét. Az Elbát már ismerősként üdvözölték a hajókirándulásról: az út jó darabig a part közelében futott, aztán átmentek egy hídon; Nimby megmondta, hogy balról a Rugenberger Hafen van, jobbról meg a Waltershofer Hafen. A Hafen persze kikötő, és csakugyan azok voltak, ugyanolyanok, mint a Kieli-fjord meg Brunsbüttel, óriási hajókkal, darukkal, szorgos munkával mindenütt.

Kissy egy csöppet sem bánta, hogy hamarosan nem látja már ezeket a kikötőket. Kétségkívül nagyon fontosak, ő maga is bizonyára rengeteg árut megevett meg használ abból, ami ezeken a hajókon utazik, de ha nem muszáj, akkor ő nem jönne ide. Túl zajosak, koszosak, gépiesek.

Aztán autópálya-csomópont, utána erdősáv, ami mögött néha vasúti kocsikat láttak, de csak Nimby légifotójából tudták meg, hogy egy hatalmas pályaudvar van ott.

Átvágtak egy erdős dombvidéken, aztán végeláthatatlan síkság következett, apró városkákkal, falvakkal, körülöttük mindenfelé szántóföldekkel. Itt már szívesebben nézelődött. Ez a vidék sokkal tetszetősebb volt, mint Kiel vagy Hamburg, itt akár el is tudna lenni hosszabban.

Brémába persze nem mentek be, a sztráda messze a városon kívül vitt. Nem is a város felé tértek le, hanem az ellenkező irányba, jobbra, itt hamarosan valami ipartelepekhez értek. Befordultak egy mellékutcába és megálltak. Negyed tizenkettő volt.

Mindenekelőtt megszavazták, hogy Angélique nagyon jól vezet, semmivel se rosszabbul, mint bármelyik régi pilóta.

Ange néni magától ajánlotta föl, hogy vezet a következő szakaszon. Azt mondta, végül is a sztrádán igazán nem sokat számít, hogy ismeri-e a vidéket.

Háromnegyed egy előtt pár perccel elérték az osnabrücki leágazást, egy Wallenhorst nevű városkánál. Itt a néni lehajtott jobbra, és pillanatokon belül letette őket egy étterem előtt.

Rendelni bonyolultabb volt, mint eljutni idáig. A pincérnő semmilyen nyelven nem értett a sajátján kívül, az étlap is csak németül volt meg, munkába vették a két hétig szinte nem is használt szótárprogramot. De amikor kijött az ebédjük, megállapították, hogy a szakács teljesen egy nyelvet beszél a műszereivel, mert az ételben minden a helyén volt.

Ebéd után sétáltak egyet a városban, hogy lemozogják a kalóriákat. Kettőkor Pi lenyomta a pedálokat és visszavitte őket a sztrádára. Most dupla szakaszt vállalt, hogy hamarabb túljussanak a Ruhr-vidéken. Meg is nyomta a gázt, még nem volt fél négy, amikor megálltak Köln egyik külvárosában, miután elrobogtak Münster, Dortmund, Wuppertal mellett.

Elég meleg volt odakinn, az emberek a homlokukat törölgették, úgyhogy nem nyitottak ajtót; egész idő alatt ment a légkondi, amit Schultze úr külön a kedvükért kitisztíttatott, nagyon kellemes idő volt a kocsiban. Pi tehát kimászott hátra, Angélique átült a helyére, Pi pedig bekecmergett az ülésére.

Ange néni a mutatvány láttán meg is jegyezte, hogy ő a maga részéről erre nem vállalkozik.

Most Angélique is hosszabb szakaszt csinált, ő vitte át őket Belgiumba, és csak Daussoulx-nál, Namur mellett állt meg negyed hatkor. Azt mondta, még vígan elvezetne a maradék úton, de miért fossza meg Ange nénit a szórakozástól. A néni nevetett, lemászott, a túloldalon fölmászott, s már indultak is tovább.

Így Ange néninek jutott a dicsőség, hogy hazai földre vigye őket. Ennek örömére elénekelték a himnuszt – nem a nemzetit, hanem a Tom és Jerry főcímzenéjét, de legalább olyan ünnepélyesen.

Fél nyolc előtt megálltak Roye-ban, hogy Pi visszavegye a kormányt.

– Utolsó váltás – jelentette be. – Most már csak otthon állunk meg, ha semmi nem jön közbe. Kilenc körül, ahogy terveztük.

– Nem igazság – mondta Angélique. – Neked eggyel több szakasz jut.

– Visszafelé bepótolhatod – vigasztalta Pi.

Angélique rémülten nézett rá.

– Micsoda, te visszafelé is akarsz jönni?!

Az egerek nevettek, s a mikrobusz nekivágott az útnak.

Százhúsz kilométerrel később, amikor beértek az ismerős házak közé, Kissy arra gondolt: hát eddig tartott a németországi nyaralás. Még van két hetük Vaucressonban, aztán kezdődik az iskola. Talán ősszel már shindyt is fognak megint, talán most már az uborkaszezonnak is

VÉGE.

Odafészkelte magát Martin mellére, és eljövendő shindyverésekre gondolt.

6.

AZ EGÉRTANONC

C, aisz, c, g, disz, g, c. C, aisz, c, g, disz, g, c. C, d, disz, d, disz, c, d, c, d, aisz, c, aisz, c, aisz, c.

Kissy mosolyogva hallgatta a kertből beszűrődő zenét. Kronshagenben – tudtával – csak egyszer másztak fára, itthon viszont ha egy percig nem látja őket, már rögtön a fákat kezdi nézni, és fülel, hogy melyikről szól a Popcorn. Kisandított az ablakon. Vanessáék a kedvenc fájukon ültek összebújva, innen nem lehetett látni, csókolóznak-e. Persze nem sokat számít, ha most éppen nem, hát tették két perccel ezelőtt vagy öt perc múlva. Sóhajtott.

– Látod, Macska – mondta az ablak előtt fölmeredő fülecskéknek –, ők boldogok. Mi meg itt ülünk, mint két vénlány. Te még nem találtál magadnak macskasrácot, engem Martin elhagyott…

– Méghozzá milyen régen! – szólalt meg a háta mögött egy hang, amitől Kissy villámsebesen megpördült és kibiztosította mindkét kezét.

– Szent merevlemez – sóhajtott föl, és leengedte a kezét. – A frászt hozod az emberre!

– Így jár, aki a rossz irányba nézdegél – mondta Martin, és letette a csomagot. – A kapu felé kellett volna figyelned, nem közeledik-e macska.

– Minek, ha már itt van egy bent?!

Mindketten Macskára néztek, aki bambán nézett vissza rájuk, aztán leugrott a polcról és kisétált a kertbe.

– Hol voltál ilyen sokáig? – kérdezte Kissy már a csók után.

– A fahéj kifogyott, máshova kellett mennem érte. Hogy haladsz?
– Nemsokára ehetünk.
– Remek. A többiek?
– Egy most ment ki – Kissy barátságtalan képet vágott, ezzel utánozva Macskát –, kettő zenét hallgat a fán, a többieket nem tudom.
Martin elgondolkodva nézett rá, amitől Kissynek cseppfolyósodni kezdett a gerince.
– Van egy ötletem.
– Sejtem, hogy az mi lehet – nevetett Kissy, de közben érezte, hogy már a lábai is gyengülnek –, de az életünkbe kerülne.
– Van egy maffiavezér, aki szemet vetett rád?…
– Nem. Csak leégne az egész ház, a hálószobával és velünk együtt.
– Ó, a szerelem heve…
– Nem! Az ebéd heve! Ha itt hagyjuk a tűzhelyet őrizetlenül…
Martin aggodalmasan pillantott a tűzhely felé.
– Odaveszne?
– Totálisan.
Martin olyan gyorsan engedte el Kissyt, mintha égetne.
– Az más. Beláthatod, hogy az ennivalót nem kockáztathatjuk.
Kissy felháborodottan csípőre tette a kezét, bár eléggé nehezére esett.
– Pasik! Csak a hasatokra tudtok gondolni! A szerelem csak…
De nem tudta folytatni, kitört belőle a nevetés. Martin együtt nevetett vele, aztán megcsókolták egymást és együtt vették ismét gondjaikba az ebédet.

Új időbeosztást vezettek be ezekre a napokra. Délelőtt mindenki azt csinált, amit akart, csak ebédnél gyűltek össze, utána pedig együtt ültek le egy félórára beszélgetni. Aztán verekedtek, morzéztak, autót vezettek, mikor mit.
Nimby csak a délelőttök egy részét töltötte Vanessával összebújva. A többi részében a mikrobuszt babusgatta – igaz, azt is kettesben csinálták, és ha Kissy éppen olyan helyen járt, ahon-

nan belátott az ablakokon, tíz esetből kilencszer azt látta, hogy egymással foglalkoznak, nem a kocsival.

Kissynek sokszor eszébe jutott, hogy Vanessa valamikor azt mondta, aki udvarolni próbál neki, annak kiüti a fejét a két füle közül. Vagy ezt talán még Mohi mondta? Mindegy. Hát azóta sokat változott a véleménye, legalábbis Nimbyt illetően. Nimby aligha tehetne bármit, amiért Vanessa kiütné a fejét a két füle közül. Kissy gyanította, hogy Nimby még semmivel nem próbálkozott a csókolózáson túl, de sejtette, hogy ha megteszi, kétféle választ kaphat, igent vagy nemet, de szelíden, verekedés nélkül. Biztosat nem tudhatott, hogy történt-e már ilyesmi, mert Vanessa megőrizte Mohi zárkózottságát, és ilyen dolgokról még Nialával sem beszélt.

Délelőtt általában hiányos volt a társaság. Mindenkinek jutottak családi elintéznivalók, Piéknek egyetemi előkészületek is – és egyvalaki folyton távol volt. Két nappal azután, hogy hazajöttek Németországból, madame Faubourg benézett megkérdezni, hogy telt a vakációjuk, és vele volt a fia is. Lucnek hívták, jóképű volt, és Kissy majdnem megpörkölődött attól az áramütéstől, ami Chantalon átment, amikor először meglátta. Ő tehetett róla, túl közel állt. Még szerencse, hogy gumitalpú cipőt hord.

Chantal olyan gyorsan jött össze Luckel, ahogyan a hasba rúgott shindy zuhan el. A hasonlat Nimbytől származott, és nagyon találó volt. Chantal és Luc első találkozása azzal végződött, hogy visszajöttek a kertből – hogy mikor kerültek oda, nem tudni –, és épp csak hogy nem puszival búcsúztak el.

Kissy és Vanessa drukkolt, hogy Lucben Chantal megtalálja az igazit, de Niala szkeptikus volt. Ő nem nézett ki eleget a srácból, de Chantal ezt nem tudhatta meg, Niala nem akarta, hogy azért ne sikerüljön, mert ő vészmadárkodik.

Kissy megkóstolta a levest és helyeslően bólintott. Minden tökéletesen megfelelő, az alkotóelemek aránya és állaga optimális, az íz- és illatmolekulák eloszlása tökéletes, a nátrium-klorid koncentrációja kicsit alacsonyabb a kívánatosnál, hogy utólag még ki-ki korrigálhassa a sótartóból.

Nimby valahogy így mondaná, abszolúte tudományosan, ha itt lenne, és észrevenne mást is Vanessán kívül. De hát meg le-

het érteni. Ez az utolsó délelőttjük így együtt, a lányok ebéd után indulnak, aztán pedig hosszú ideig nem találkoznak. Nehéz lett a szíve, ha erre gondolt. Mert ő se fog hamarabb találkozni velük. Vanessa úgy hozzánőtt év eleje óta, mint egy kistestvér, lépni se tudott úgy a házban, hogy elébe ne kerültek volna ezek ketten, Vanessa és Macska. De Macskától egész életében nem remélhet annyi szeretetet, mint Vanessától egy átlagos héten, pedig ő is legalább olyan zárkózott, mint Macska, nem szereti kimutatni az érzelmeit.

Megint kipillantott a fára. Azok ketten ugyanúgy ültek, talán a zene is szólt, ezt nem hallotta, az ablak csukva volt és idebent duruzsolt a fövő étel meg a páraelszívó. Martin éppen visszajött a kamrából és követte a tekintetét.

– Tudod, mi az érdekes? – kérdezte. – Hogy éppen itt üldögélnek, ahol mindenki látja őket. Pedig Vanessának saját szobája van az emeleten.

– Hát persze – sóhajtotta Kissy. – Mert ez a kedvenc fájuk. És akármennyire kellemes hely az a szoba, mégse fa.

Martin bekukucskált a sütőbe.

– Szereti a fákat – bólintott, mintha olyasvalakiről lenne szó, akit odabent látott.

– Bolondul a fákért – mondta Kissy. – Talán az okozta, hogy beleszeretett Beaulieu-be, mert a villa és a panzió körül rengeteg fa áll. De valószínűbb, hogy veleszületett tulajdonság. Talán erdész lesz belőle.

– Inkább vesz magának egy saját erdőt – tűnődött Martin.

– Igen, az is lehet. Nimby pedig Vanessáért bolondul. Őt nem különösebben érdeklik a fák, ő a számítógépeket szereti, de Vanessa kedvéért lelkesen fölmászik. Még szerencse, hogy most zúgott bele, nem egy évvel ezelőtt.

– Miért? – kérdezte Martin, odanyújtva a késtartót.

Kissy kiválasztott egy kést és szeletelni kezdte a sajtot.

– Mert az akkori kondijával nem lett volna könnyű fára másznia. Nem emlékszel, milyen pufók volt, amikor megismerkedtünk?

Martin összehúzott szemöldökkel gondolkodott. Még a sajtot is elfelejtette megdézsmálni, pedig azt ritkán mulasztotta el, amióta egereknek nevezték magukat.

– Jé… tényleg, rémlik valami. De nagyon nehéz visszaemlékezni. Mintha egész másmilyen lett volna.

– Másmilyen volt – bólintott Kissy, és letakarta a sajttálat. – Olyan volt, amilyennek az életmódja alapján lennie kellett: kövérkés, mert rendszertelenül táplálkozott és keveset mozgott. Naphosszat a gép előtt ült. Eleinte ő volt a legügyetlenebb az óráinkon, meg Angélique, ők sose kaptak letolást Vanes… Mohitól, mindig csak biztatta őket, hogy önbizalmat öntsön beléjük. Ma pedig te és Pi nem is emlékeztek rá, hogy milyen volt.

– Miért, Pi mit mondott?

Kissy megrázta a fejét.

– Semmit, de a fiúk azok, akik nem veszik észre az ilyesmit. Még a lányokon csak-csak, de a másik fiún végképp nem. Emlékszel az egértáncra a hidrogénes lufival? Egy éve még nem tudta volna megcsinálni, mert nem volt olyan kondiban. A franconville-i verekedést se. Hogy csak egyet említsek, akkora pofont adott a mukinak, hogy a város másik végén a biciklisták megvizsgálták a kerekeiket. Mert egy gramm fölösleges háj sincsen rajta, csupa izom az egész egér. Ha kell, kettőnket egyszerre fölkap és kiment a macska szájából.

Martin vigyorgott.

– Én is fölkaplak kettőtöket.

– Aha, csak ő két évvel kisebb, és te sose voltál kis pufók netgüzü, ő meg igen.

– Világos. És csak Vanessának tulajdonítod a változást?

– Igen – mármint a felkészülési programnak, nem a szerelemnek. Egyébként ő is rengeteget fejlődött.

– Miben?

– Fizikailag erősebb lett, hiszen többet és jobbat eszik, alkalmi verekedések helyett rendszeresen sportol. Ha most verne meg valakit úgy, mint Sheilát annak idején, az orvosok puzzlebajnokokat hívnának, hogy segítsenek összerakni.

Nevettek.

– De még többet változott lelkileg – folytatta Kissy. – Egy nagyhangú vagány volt, mert csak így tudta leplezni, hogy belül egy riadt kiskölyök. Ma pedig egy magabiztos kis ember, aki már nagyon örül annak, hogy lány. Tavaly még igyekezett minél fiúsabb lenni, később már nem bánta, hogy lánynak szü-

letett, most meg már örül neki. Ha fiú lenne, nem szerettek volna egymásba Nimbyvel.

– Kakukk – szólt közbe a telefonja. A kakukkosóra hangját persze Nimby szerezte be. A jelzésnek ezúttal konyhai jelentősége volt.

Kissy kikapcsolta a sütőt és kinyitotta az ajtaját. A konyha megtelt sütiillattal.

– A mindenit! – mondta Martin. – Ha Nialának csak két ilyen receptje van, pocakot növesztek.

– Van neki száz is, pocakot viszont nem növeszthetsz – nevetett Kissy. – Akadályozna a mozgásban.

Martinnek fölcsillant a szeme, és Kissyre nézett.

– Pocakosan nagyon nehéz hasba rúgni a shindyket – jelentette ki ő könyörtelenül. – Miért, te mire gondoltál?

Martin sóhajtott és tovább nézte Kissyt, aki úgy érezte, legszívesebben a karjaiba vetné magát, most azonnal.

– Annak is eljön az ideje – mondta. – Különben egy szavad nem lehet, három lánynak kerestünk másik hálószobát azért, hogy te… meg egy kulcstartónak. Viszont légy szíves, ha le akarsz zuhanyozni, most tedd meg, mert én akarok ebéd előtt, és szeretném, ha őriznéd addig a kaját.

– Oké – mondta a fiú. – Megyek. Egyébként mindháromnak lett volna helye Nimby mellett.

Kissy nevetett és megrázta a fejét.

– Dehogyis. Nimby sose hív lányokat az ágyába. Mindig azt ajánlja föl, hogy ő mászik be a lányok ágyába. Mindenkiébe, kivéve Vanessát.

Martin pár perc múlva visszajött, furcsa kifejezéssel az arcán.

– No, mi történt? – nézett rá Kissy csodálkozva.

– Ööö…

– Igen?

– Foglalt… a fürdőszoba.

Kissy majdnem megkérdezte, ki van benne, de hirtelen rájött, hogy mindenkiről tudja vagy sejti, hol van éppen, kivéve Macskát, aki utálja a vizet, és még valakit. Nialát.

– És mit csinál?

– A haját szárítja – felelte Martin olyan hangon, amiből világos volt, hogy nem ez a fontos.

– És mi van rajta? – kérdezte Kissy, előre sejtve a választ.

Jól sejtette. A válasz egy fejcsóválás volt. A kéjenc disznó persze alaposan meggyőződött róla, mielőtt visszacsukta az ajtót!

– Látta, hogy benyitottál?

Martin bólintott.

– És mit szólt hozzá?

Martin megint megcsóválta a fejét. Kissy legszívesebben belökte volna a sütőbe. Világos, hogy nem sietett becsukni az ajtót, és Niala egy cseppet sem zavartatta magát.

Igyekezett úrrá lenni az indulatain. Senkinek nem használ, ha palacsintasütővel esik Martinnek, bármekkora kedve is lenne hozzá. Először is megint elküldte zuhanyozni, mert lassan ebédidő, és így tud egy kicsit gondolkodni.

De nem ment vele sokra. Csak kavarogtak a gondolatai összevissza, amikor pár perc múlva belépett Niala, és rendet tett közöttük.

– Hogy te mekkora szamár vagy – mondta, még mielőtt ő egyetlen hangot kiejtett volna a száján. – Hát mi a baj voltaképpen?

Kissy hápogott valamit.

– Hülyeség – felelte Niala. – Rossz fürdőszobába nyitott be, van ilyen. Nem sietett becsukni az ajtót, hát nem sietett. Van esztétikai érzéke.

– De te…

– Mit kellett volna tennem? Kezdjek talán sikítozni? Ugyan már, hülyeség. Ha véletlenül megsértik az intim szférádat, az csak akkor baj, ha hagyod, hogy azzá tegyék. Nyugodtan szárítottam tovább a hajamat. Te is ezt tennéd, ha Pi vagy Nimby véletlenül rád nyitna.

Kissy megrázta a fejét.

– Dehogynem, hacsak nem vagy tényleg szamár. Sőt: ha te nyitnál rá valamelyikükre, te se rohannál becsukni azt az ajtót. Ahogy én se, ha én nyitnék rá Martinre vagy Nimbyre – Pi persze más kategória.

Kissy hallgatott. Érezte, hogy van valami abban, amit a barátnője mond, de nehezére esett elfogadni.

Niala átölelte a vállát.

– Ha attól rettegsz, hogy Martin most énutánam kezd el sóvárogni, akkor kár a fáradságért. Egymilliószor szemet vethetett volna rám, ha akart volna. Nem ezen múlik. Most pedig menj zuhanyozni, én elintézem a kaja dolgát.
– Mondd csak – kérdezte Kissy az ajtó felé indulva –, *menynyire* nem sietett becsukni azt az ajtót?
Niala elnevette magát.
– Nem viszek stopperórát a fürdőszobába. De az biztos, hogy ha idekint nem lenne hőség, megfáztam volna. Ja igen, keresd meg, hogy melyik fürdőszobába ment, és menj utána.
Kissy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.
– És nem kell sietnetek – kacsintott rá Niala.

Vanessáék csak az utolsó pillanatban kerültek elő, eléggé lekonyulva. Még az ünnepi ebéd se villanyozta fel őket.
Niala végigpillantott rajtuk, és beszélni kezdett.
– Úgy egyetek, hogy mindennek jusson hely, és el is készüljünk időben. A vonat nem vár meg. Ja, és még be is kell csomagolnunk. Persze nem kell sok holmi erre a pár napra, de az is idő. Kissyvel majd körül akarok nézni egypár szekrényben, keresek valamit, az se két perc. No, igyekezzetek!
Kissy csak nézett a többiekre, érti-e valaki, amit ez a lány beszél. Hiszen már előző este becsomagoltak. Szemlátomást nem értette senki. Nialának nagyon csillogott a szeme, és csak Vanessát nézte kitartóan.
– Kell meleg ruha is, mert most már bármikor hűvösödni kezdhet az idő. Majd Kissytől kölcsönkérjük valamelyik pulóverét, az úgyis uniszex, de ha nem, kit érdekel, senki nem fogja egy rózsaszín pulcsi miatt csúfolni, ha meg mégis, puhára verjük. Más fontos szerintem…
– Te… miről… beszélsz? – préselte ki Vanessa a szavakat. Már neki is kezdett csillogni a szeme.
– Hogyhogy miről? Ismered te az atlanti szeleket? Hülyeség, honnan ismernéd, egyszer töltöttél ott két órát. Ha megindulnak az ősz eleji szelek, kelleni fog a pulcsi. De kabátot nem cipelünk, ha nagyon rossz lesz az idő, majd a szobában csókolóztok.
Vanessa fölpattant és Niala nyakába ugrott. Egy pillanat múlva ott volt Nimby is, aki lelkes csókot cuppantott Niala arcára,

aztán megcsókolta Vanessát is, Nialát, Vanessát, Nialát, Vanessát, Vanessát, Vanessát…

– De hiszen ott nincs hely – tért magához a kislány hirtelen.

– Ezt ki mondta?! – nézett rá a nővére vádlóan.

– Hát Blanche…

– Blanche! – csattant föl Niala, mintha egy közismert hazudósról lett volna szó. – Blanche-nak fogalma se volt róla, hogy ez nektek milyen fontos. Ha méltóztattatok volna szólni neki, nem ezt mondta volna. Persze hely tényleg nincs, de ezért keresünk majd Kissyvel hálózsákot. Elalszol a padlón pár napig, nem? – pillantott Nimbyre, aki bólintott, de erre Niala oda se figyelt. – Persze hogy elalszol, ez nem is kérdés. Mi lesz már, sosem eszünk? Nektek, lusta egérnépség, fogalmatok sincs, mennyit melóztunk ezen az ebéden! Aki hagyja kihűlni, egyheti sajtmegvonással büntetem!

Kissy ekkor gondolt először arra, hogy Niala tündér. Varázshatalma van. Búskomor, lekonyult kisegereket boldog, föllelkesült egérkékké tud változtatni, akik vidáman kanalazzák a levest és lopva egymásra pillantgatnak. Niala hagyta, hogy meghitt búcsút vegyenek egymástól, már tegnap se csináltak jóformán semmi mást, aztán egyszer csak bejelentette… de milyen finoman adagolva… Hát persze hogy elalszik a padlón is, hiszen… Kissy visszaemlékezett a leírásokra, amiket kapott. A nagyszülők szobáján kívül még egy kicsi szoba van, ott alszanak most Blanche-ék, és a lányoknak jut a nappali. Máshol nincs hely. Vagyis Nimby egy szobában alhat Vanessával. Az igaz, hogy ott lesz Niala is, de hát úgyse csináltak volna semmi *olyasmit.*

– Hülyeség – mondta Niala ebben a pillanatban, mintha valakinek válaszolna, de mindenki látta, hogy a többiek gondolataira válaszol, amiket persze most is ismer. – Eddig se azért aludtak külön a fiúk és a lányok, mert egy szál hajgumiban tesszük, hanem mert ez az illendőség. Hát most majd kicsit felfüggesztjük az illendőséget. Nimby!

– Parancs! – kapta magát a fiú ültében vigyázzba.

Niala mosolygott. – Hányszor láttál engem eddig hálóingben?

Nimby fölemelte bal kezét, hogy számoljon az ujjain, de megállt. – Az is számít, amikor pizsamában láttalak?

– Igen.

– Kilencezer-nyolcszázhuszonnégyszer – felelte Nimby, csak egy pillantást vetve az ujjaira, mintha azokról ezt le tudta volna olvasni.

– És én téged?

– Nyolcezer-hétszázkilencvenháromszor! De hálóingben egyszer se.

Az egerek nevettek.

– No, hát akkor most is ki fogjuk bírni – mondta Niala. – Beszéltem, uff.

Niala másodszor is megnézte az óráját, s ezzel egyidejűleg cselekvésre szánta el magát. Fölkapta a telefont és benyomta a hármast.

– Én – mondta bele. – Hol vagytok?

– Bocs, most nem tudok beszélni – jött Pi hangja. – Később visszahívlak, ciao!

Az egerek egymásra néztek. Ez nem vallott Pire. És *ciao?!* Soha nem köszönnek így. Niala szemügyre vette a telefont.

– Nem tette le – mondta halkan, és kihangosította. Mindenféle zörejeket hallottak, elmosódott beszéd, járművek zaja. Aztán Pi egyszer csak lassan, de jól kivehetően kopogni kezdett a telefonon, alighanem a körmével.

Belénk jöttek CDG RBD. Senki nem sérült meg. Másik kocsi volt hibás. Rendőrök faggatnak, nem szabad telefonálni. Oldjátok meg utat. SMS-t írhattok.

Aztán letette.

Az egerek egymásra néztek.

– Mit mondott, hol mentek beléjük? – kérdezte Niala kis csend után.

– CDG RBD – nézett Nimby egy darab sütire, amibe villaheggyel belekarcolta a morzebetűket.

– Charles de Gaulle – mondta Martin.

– És rue Berteaux-Dumas – tette hozzá Chantal. – Ismerem azt a sarkot.

– No jó – mondta Niala kis habozás után. – Őrajtuk most úgyse segíthetünk. Induljunk, itt kell fölszállnunk a vonatra, hosszabb lesz az út.

– Várjatok – mondta Kissy. – Kihozom a biciklit, az azért valamit segít.

A bicikli kint állt, a garázs falának támasztva, Martin használta a bevásárlásnál. A garázs mellett állt az alapítvány mikrobusza. Az egerek ránéztek és sóhajtottak.

– Végül is tudunk vezetni – mondta Nimby.

– Igen – felelte Niala rosszkedvűen, és Martin segítségével a csomagtartóra emelte a legnagyobb hátizsákot. – Tudunk.

– Az állomás csak ötszáz méter – folytatta Nimby.

Niala oda se figyelve megindult a biciklivel, amin Chantal és Martin tartotta a zsákot. Kissy és Vanessa hozta a másikat, Nimby pedig a hátára csatolta a harmadikat és jött utánuk.

– Tudjátok mit? – állt meg Niala a kapu előtt. – Rakjátok a másikat az ülésre.

– És ha nem bírja a súlyt? – kérdezte Chantal.

– Akkor Kissy kap tőlem egy másik bringát, rakjátok már föl!

Kissyék látták, hogy Nialával most nem lehet vitatkozni. Gyorsan földobták a zsákot, s a menet megindult. A bicikli jól bírta.

A sarkon, amikor befordultak, Niala fújt egyet, és odaintette magához Nimbyt.

– Igen, én is tudom, hogy tudunk vezetni. És biztos lehetsz benne, hogy ha ezen múlna, hogy kórházba kerülsz-e idejében, akkor már százzal robognánk valahol, és nem érdekelne, hogy hány rendőr vágtat a nyomunkban. De azért nem kockáztatok, hogy le ne késsük a vonatot. Akkor inkább utazom holnap.

– Nincs is rendőr a környéken – suttogta Nimby.

– Hülye – mondta Niala szeretettel. – Kit érdekel a rendőr? Az életünk az, amit nem kockáztatok.

Éppen bent állt a vonat, amikor kiértek az állomásra. Némi bajlódás következett a hátizsákokkal, nem volt könnyű olyan magasra emelni őket, de ahogy kísérletezni kezdtek az elsővel, a csomag önálló életre kelt és megindult fölfelé. Persze, Nimby zsebantigravitátort rakott bele, gondolta Kissy, aztán fölfedezett egy férfit a kocsi mellett. Szakállas fiatalember volt, egykettőre föladogatta a csomagokat, aztán föllépett a kocsiba és eltűnt.

– Jó utat – mondták a lenti egerek.

– Kösz – mondták a fönti egerek.
A vonat indulni készült. Nialáék átvonultak egy ablakhoz.
– Pinek szólok, hogy kiértünk – mondta Niala –, az átszállást meg megoldjuk. És kiderítem, mi van velük. Ti meg legyetek jó kisegerek.
– Ti is, ti is! – kiabálták Kissyék, s a vonat ezzel útnak indult. Integettek utána, amíg csak látták az ablakban a kezeket.
– Maradtunk hárman – mondta Chantal, s tolni kezdte a biciklit.
– Azért Piék biztos befutnak – lépkedett mellette Kissy.
– Addig meg majd összebújunk, hogy ne féljünk – mondta Martin. – Milyen jó, hogy széles az ágy.
– Kissy – kérte Chantal –, megfognád a bringát, amíg laposra verem?
Igen, a széles ágy határozottan kényelmes volt, egyedül is meg kettesben is. No meg csapatostul, mert az azért mostanában is előfordult, hogy a csapat vagy valamekkora hányada reggel Kissy szobájában gyűlt össze, leültek az ágyra és ott beszélgettek.
Persze még anyának is el kellett mondani, hogy semmi *olyanról* nincsen szó, egyelőre, de hát mindenképpen kell nekik egy széles ágy, akkorra, amikor majd szó lesz *olyanról* is. Anya arcán ellenkezés látszott, de ő kijelentette, hogy egyszer fel fog nőni, semmilyen kicsinyítő eljárás nem használ, és szeretik egymást, előbb-utóbb az ágy lesz a vége.
Anya vele tartott a bútoráruházba, meg Niala is, aki mindenhez értett és nagyon hasznos tanácsokat adott, aztán egy váratlan fordulattal, amikor már kiválasztották az ágyat, lealkudott tíz százalékot. Bocs, mondta, de így szokta meg a nizzai piacon.
Aztán úgy alakult, hogy először Beaulieu-ben töltötték együtt az éjszakákat, utána Kronshagenben, és csak harmadikként próbálták ki együtt az új ágyat. De nagyon jól érezték magukat benne.
Chantal persze nem verte meg Martint, nehéz is lett volna. Minimum Steven Seagal kellene hozzá. Ehelyett szépen hazatolták a biciklit és beszéltek Angélique-kel. Akkor hívta őket, amikor befordultak az utcájukba.
– Bocs, de eddig tartott. Nialáék?

– Már a vonaton ülnek, minden rendben – mondta Chantal. – Mi a helyzet?
– A Charles de Gaulle-on jöttünk kifelé, amikor belénk jött egy teherautós pofa a mellékutcából. Elég csúnyán meggyűrte a kocsi orrát, még az a szerencse, hogy mindketten lassan haladtunk. Azzal védekezett, hogy nem fogott a fék, úgyhogy nem is volt hajlandó továbbmenni, de a rendőrök se engedték volna. Majd szakértővel megvizsgáltatják a féket, de ez már nem a mi dolgunk. Ma már nem lesz kocsink, felmérik a károkat, aztán, gondolom, kivisszük Blanchard úrhoz, biztosan elvállalja.
– Kérdezni se kell – mondta Martin.
– Úgyhogy ma Pinél alszunk. Szegény feje folyton azon aggódott, hogy jutnak el a lányok a vonathoz.
– Természetesen az itteni vonattal – mondta Kissy. – Odáig levittük biciklin, nem tört le a kezünk tőle. Vitték Nimbyt is.
– Bretagne-ba?!
– Oda. Látnod kellett volna szegény kisegereket, hogy odavoltak. Úgyhogy Niala kijelentette, hogy viszik őt is. Zsebre tették és vitték.
– Milyen igaza van – mondta Angélique. – Csak nem ugrik székre D'Aubisson nagymama, ha meglátja.
– Két egér unokája van – felelte Chantal.

A vakáció utolsó napjait jórészt hármasban töltötték. Napközben Chantal szinte állandóan Luckel volt, így ketten maradtak egymásnak. Kissy kicsit restelkedve bevallotta magának, hogy bármennyire szereti a többieket, egyáltalán nem bánja, hogy pár napig nem cincognak körülöttük.
Éjszaka Chantal Vanessa szobájában aludt, mint mindig azóta, hogy hazajöttek, csak most nem osztozott a szobán a D'Aubisson lányokkal. Egyedül maradt az emeleten, ahol eddig öten aludtak. De a földszinten nem csökkent a létszám, Nimby elment ugyan, de jött helyette valaki.

– Kissy, telefon! – kiabálta a telefon Niala hangján, egy órával azután, hogy a hang tulajdonosa vonatra szállt. – Kissy, telefon!

Kronshagenben csinálták egyik este ezeket a csengőhangokat. Mindenki bemondta a többiek nevét: *Niala, telefon! – Nimby, telefon!* és így tovább, s azok a hang tulajdonosának számához rendelték a hangfelvételt. Ebből rögtön lehetett tudni, hogy ki a hívó és ki a hívott, s ha többen voltak együtt, csak annak kellett elővennie a készülékét, akit kerestek.

Kissy lenyomta a gombot.

– Mondjad!

– Megnéztétek ti azt a pasit, aki föladta a hátizsákjainkat a vonatra?

– Nem…

– Mi se. Sőt ő se nézett meg minket. Csak később ismertük meg egymást. Ő volt Vanessa szkanderpartnere.

– Az arab az építkezésen?

– Ő. Jól elbeszélgettünk, de nem ezért hívlak. Van egy barátja, aki kapott valamit, ami neki nem kell, de nektek igen. Kizárt, hogy tévednék. Ha mégis, akkor pár napig nálad lesz, aztán ideadod és hazavisszük mi. Oké?

– Oké, de mi az?

– Föl fogod ismerni a rendeltetését. Akkor megmondom neki, hogy szólhat a barátjának, vigye el hozzátok. Szia!

Niala letette. Kissy fejvakarva nézte a telefont, aztán belátta, hogy az nem fog neki többet mondani. Ő is csak annyit tud, amennyit Niala telefonja közölt vele.

Már vacsoráztak – ötösben, anyáék is hazaértek és Chantal is elszakadt Luctől –, amikor csengettek. Kissy kiment az előszobába és a monitorra nézett. Szakállas férfi állt a lámpafényben, valami csomaggal a lába mellett. Motorral érkezett, az ott állt az úttesten.

– Kit keres? – szólt a mikrofonba.

– Én – barát – Ibrahim – jött a válasz pocsék franciasággal. – Ibrahim – nekem – telefon – elhozni.

Kissy gondolkodott egy pillanatot. Nialában megbízhat. Ha Nialát becsapták, neki akkor sincs félnivalója, egy szál pasassal akkor is elbánik, ha… mindegy. Kiment, kinyitotta a kaput, de nem lépett ki.

Az arab vigyorgott.

– Jó – este – neked. Ezt – én – hozta.

S odatolta elébe a csomagot, ami egy fonott kosárnak bizonyult, kendővel letakarva.

– Jó estét. Ez micsoda?

– Én nem – tudja – mondani. Kevés francia. Enyém – lakás – nem enyém – lakás. Nem lehet.

Kissy tudta, hogy a csomag érintésre robban, a tartalma egyébként is mérgező és feketeöves karatés. Nem nyúlt hozzá. Ráér. Előbb legyenek úrrá a kommunikációs nehézségeken.

– Do you speak English? – kérdezte.

Mintha villanyt kapcsoltak volna föl az arab arcán.

– Yes! I do! Much better than French.

– Hála az égnek – sóhajtott Kissy, és angolul folytatta: – Miért hozza ezt…

A vége a torkán akadt, mert a csomagra tévedt a tekintete, és a kendő jól láthatóan mozgott. Kígyók?!

– Az albérletembe nem vihetem – mondta az arab, közben letérdelve és bontogatni kezdve egy lekötött sarkot. – Egy jó barátomtól kaptam, ő se tarthatta meg…

Talán beszélt tovább is, de Kissy már nem hallotta. A kendő fölhajlott, és egy fej bújt ki a kosárból. Egy szempár kapcsolódott Kissy tekintetébe, aki majdnem fölsikoltott ijedtében.

Lány volt, három hónapos, és fajtatiszta, törzskönyvezett. Megkaptak mindent, törzskönyvet, oltási bizonyítványt, de Kissy csak letette az előszobában, nem azzal volt elfoglalva. Az arab – a nevét is elfelejtette megkérdezni – azt mondta, indulás előtt nem merte megetetni, nehogy rosszul legyen a rázkódástól. Reggel evett utoljára. Kissy tehát rögtön a konyhába vitte, a többiek is velük tartottak; le se vették a szemüket Suzyről, aki úgy szimatolt körbe-körbe, mintha a ház teljes légterét be akarta volna szippantani, és közben megállás nélkül járt a farka.

Anya segített vacsorának valót keresni, ámbár ő se nagyon tudta, mit eszik egy ekkora kiskutya. Végül is föláldoztak egy darab disznóhúst, amit Suzy rajongva üdvözölt már akkor, amikor a hűtőből kivették, de várnia kellett, hogy fölmelegítsék. Anya úgy gondolta, egy kutya ne legyen válogatós, és amikor a húst kivették és letették a padlóra, Suzy azonnal igazat adott neki. Egyet szimatolt a húson, aztán hozzálátott. Hamar végzett vele, aztán leült és fölnézett rájuk.

– Több nincs?
Suzy berni pásztorkutya volt, hosszú szőrű. A háta fekete, a hasa fehér, az orra körül és a két szeme között is fehér. A lábai barnák voltak, akárcsak a szája mellett és két kis folt a szeme fölött. Apa ismerte ezt a fajtát, azt mondta, hogy a barna részek aranyszínűek lesznek, mire felnő. Egyszóval mutatós kiskutya volt, csak Kissy hamarjában nemigen tudta, mihez kezdjen vele.
Akárcsak Macska. Amikor bementek a konyhába megvacsoráztatni Suzyt, ő kint volt a kertben, esti sétán, felderítésen vagy vadászaton, ki tudja, min. Pár perccel később lépett be a macskaajtón, és meglepve bámult a semmiből ott termett élőlényre.
– Gyere, Macska – hívta Chantal. – Ő Suzy. Kutya. Most érkezett. Suzy, ő Macska. Macska. Mármint az első a neve, a másik a rendszertani… mindegy, ne törődj vele. Szaglásszátok meg egymást.
A két háziállat némi távolságtartással, meglehetős bizalmatlanul megszaglászta egymást. Suzy billegetett ugyan a farkával, de elég bátortalanul. Macska nem viszonozta. Jelentőségteljes állásba igazította füleit – sajnos a fültartás jelentését egyedül ő értette –, aztán előkelő léptekkel odasétált, ahol enni szokott.
– Hozom – mondta Kissy, és föltálalta Macska vacsoráját. Suzyben azonnal föltámadt az érdeklődés, odasietett volna, de Martin megállította.
– Jobb, ha nem nyúlsz a kajájához. Kár lenne elrontani a barátságot. Te is kapsz egy kicsit, jó?
Kissy neki is adott belőle, s a kiskutyának szemlátomást ízlett, mert egykettőre eltüntette, és kért még. De nem kapott.
– Mára legyen elég ennyi – intette Kissy. – Tudni kell a mértéket.
Apa már ekkor, az első estén megjósolta, hogy Suzy soha nem fogja tudni a mértéket, ha ennivalóról van szó.

A Nialával másnap folytatott beszélgetése olyan volt, mintha a Tom és Jerry forgatókönyvírói tárgyaltak volna: kizárólag kutyákról, macskákról és egerekről szólt.
– Rendes kiskutya – mondta Kissy. – Szobatiszta, és kifér a macskaajtón, úgyhogy csak etetni kell, amúgy éppen olyan ön-

álló, mint Macska. Már mindent végigszimatolt az alagsortól a padlásig, és mindenkit farkcsóválással üdvözöl. Macskát is, de ő mostanra eldöntötte, hogy nem ereszkedik le hozzá, elvégre ő a ház úrnője.

– Egy macskától igazán nem várhatsz mást – felelte Niala. – Fennhéjázó népség.

Amikor az egerekről beszéltek, Niala szinte meghatódott.

– Annyira drágák – mesélte. – Nimby közvetlenül az ágyunk mellett ágyazott meg, és bizalmasan megkért, hogy én aludjak belül, nehogy éjszaka véletlenül az *én* takaróm alá nyúljon vagy engem kezdjen simogatni. De amikor Vanessa kijött a fürdőszobából, már az ajtónyitásra hátat fordított, és úgy maradt, amíg engedélyt nem kapott, hogy visszaforduljon. Meg amikor én jöttem ki, akkor is. Csak a szája jár, dehogyis nyúlkált ő Vanessa takarója alá.

– Szerintem ha te aludtál volna kívül, a te takaród alá már benyúlkált volna – jegyezte meg ő.

– Lehet. De valószínűbb, hogy nem. Csak Vanessa érdekli. Fél éjszaka susmorogtak és fogták egymás kezét. Most aztán ásítoznak.

– És te?

– Én az igazak álmát aludtam, természetesen.

– Akkor honnan tudod, hogy meddig susmorogtak? – nevetett Kissy.

– A kishúgomtól. Megmondta kerek perec. Azt mondta, amikor már aludni akartak, Nimby rájött, hogy még sose adtak egymásnak jóéjtpuszit, úgyhogy nekiálltak bepótolni. Eltartott egy darabig.

Kissy sóhajtott, és Martinre nézett, aki mosolyogva nézett vissza rá.

– Úgyhogy nálunk dúl a kisegér-romantika – összegezte Niala. – De hát nagyiék is ott voltak, amikor először összegabalyodtak, nem kell titkolni semmit. De most már megyek, mert rengeteg pakolnivaló van még.

A nagyszülők házát az ő németországi nyaralásuk alatt akarták kifesteni, de kicsit elhúzódott a dolog, ezért mehettek a lányok csak pár nap elteltével. Niala később elmondta, hogy bretagne-i napjaik reggeltől délutánig rendcsinálással teltek, csak

akkor mentek ki egy kicsit a tengerhez vagy be a faluba, de ez egy pillanatig sem zavarta őket.

– Kicsit emlékeztetett egy másik rakodásra – mondta egy szeptemberi hétvégén, amikor a csapat összegyűlt Kissyék nappalijában. – Amikor Mohi holmiját válogattuk Franconville-ben. Akkor is minden idegszálával koncentrált valakire: rám. Én voltam a messzi, elérhetetlen család és otthon. Most pedig Nimbyre.

Vanessa mosolygott, megölelte nővérét, aztán visszatért a kedveséhez.

A szünidő utolsó napjai kettőzött sebességgel pörögtek. Piék már csak egyszer tudtak kijönni, mielőtt a miniegereknek megkezdődött az iskola. A Citroën akkor már Blanchard úrnál volt, ők csak képeket láttak róla. A teherautó igencsak megnyomorította az elejét jobbról, a lámpa is összetört, a sárhányó, a motorháztető összevissza görbülve. Bent a motorházban is volt annyi sérülés, hogy ne lehessen elindulni vele, először a rendőrök vették vontatókötélre, aztán Blanchard úr a rendőrségi telepről Franconville-ig. És persze egy centet se fogadott el, azt mondta, majd a biztosító fizet. Pi figyelmeztette, hogy az a költségek töredéke lesz csupán, amire Blanchard úr vállat vont és azt mondta, a többire se legyen gondja.

Pedig hát ez nem az alapítvány kocsija, sőt nem is Pié. Ez Marcel kocsija. Igaz, ő az utóbbi időben kevesebbet ül a saját kocsijában, mint az egerek, de akkor is az övé, nem Pié.

Utolsó este szenzációs hírrel jelentkeztek Nialáék: shindyt fogtak! Egymásnak adogatták az elbeszélés fonalát. Piék is hallották, ők persze Courbevoie-ban voltak ezalatt.

D’Aubissonék egy barátjukkal beszélgettek, és szóba került az alapítvány, a gyerekek harca. A barát egy kicsit gondolkodott, aztán azt mondta, van valaki, aki egy ideje már gyanús neki. Az egyik szomszéd faluban működő baptista lelkipásztor. Ő is tagja volt a gyülekezetnek, de valahogy mindig olyan érzése volt, mintha a lelkész furcsán nézegetné a fiatal fiúkat.

– Ó, de jó, hogy magatokkal hoztatok – mondta Nimby.

Gyorsan kidolgoztak egy haditervet, és egy óra múlva D’Aubissonék barátja bekopogott a lelkészlakba, hogy bemutassa

barátainak fiát, Pierre-t, aki érdeklődik a hit iránt, és szívesen beszélgetne vele.

A lelkésznek felesége volt, fia és két lánya, de előrelátóan a kora délutáni órákat választották, amikor ezek nincsenek otthon, a lelkész viszont egy teológiai munkán dolgozik, tehát nem megy el hazulról.

Barátságosan fogadta az ifjú Pierre-t, és jó háromnegyed órát elbeszélgetett vele, persze kettesben, a gyülekezeti tag elfoglaltságára hivatkozva távozott. Nimby szépen felelgetett a lelkésznek, nemegyszer föltett neki olyan kérdéseket, amikre nem volt könnyű válaszolni – nem volt nehéz ilyen kérdéseket találnia, hiszen világéletében hitetlen volt –, és közben félig-meddig már feladta a reményt, hogy ő itt ma shindyt foghat. Vagy tévedés az egész, vagy az első találkozáskor nem mer próbálkozni a pasas. Második alkalom viszont már nem fog összejönni.

Nimby végül kikéredzkedett a fürdőszobába. Pár percig várt, rányit-e a pofa, de nem jött, úgyhogy lehúzta a vécét, kinyitotta a csapot, elzárta és kilépett.

Azonnal ott volt a pasas, átölelte, fogdosni próbálta, Nimby a rengeteg testgyakorlásnak tulajdonította, hogy sikerült kicsúsznia anélkül, hogy megüsse. Bár az is segíthetett, hogy ő alacsony volt, a pofa meg magas, testes, de nem erős, inkább puhány alkat. Megkérdezte, mit akar tőle. A lelkész megmondta. Nimby elképzelte, ahogy az ügyész meghallgatja a felvételt és ugrál boldogságában, aztán azt mondta, hát jó, ha ezt akarja, akkor vetkőzzön. A pasas boldogan hozzálátott, aztán amikor már csak az alsója volt rajta, Nimby szétlőtte a szobában álló hatalmas, gyönyörű akváriumot.

A lelkész jobban ordított, mintha őt magát lőtte volna hasba. A tartály oldala kettétört, a víz kizúdult és elöntött mindent, halastul-növényestül. Nimby nem hagyott időt gondolkodni, belelőtt a pasas mögött álló vázába, aztán kitörte az összes ablakot, a számítógép monitorját, még egy vázát, megint még egyet, és közben figyelmeztette a lelkészt, hogy ha már semmi törékeny nem marad a szobában, akkor ő következik. Sorban leszedte a könyvespolc tetejét díszítő üvegeket, és közben azon meditált, milyen jól lő, háromból kettő talál, a gyakorlatokon nem megy ilyen jól. A falon családi képek voltak, azokat nem vette külön,

hanem a többi között, úgy mellékesen durrantott bele hol egyikbe, hol másikba. Hálás célpontok voltak, valósággal záporozott belőlük az üveg. A zsebe tömve volt apró kaviccsal, de azért a földről is fölvett egy-egy lövedéket, újrahasznosította őket.

A lelkész akkor kapott egyet a kezébe, amikor a nadrágja után nyúlt, Nimby nem akarta, hogy felöltözzön. Ettől kezdve még jobban ordított, a keze erősen vérzett is. Persze a lába is, ahogy belelépett a szilánkokba, meg itt-ott el is találták az üvegcserepek. Nimbyre nemigen jutott belőlük, elhajolt az útjukból.

Egyetlen tárgy maradt épen a pusztításban, az íróasztalon álló gyönyörű teáskészlet. Kis kancsó, csészék, tányérkák. Nimby látta, hogy ez nagyon kedves a pofának. Amikor már fogytán voltak a célpontok, az ablak felé mutatott, és megcélozta a lelkészt. Nem mondta meg, melyik részén, de az egerek sejtették. Aztán, ahogy az nem mozdult, porrá lőtte az utolsó célpontot, egy értékesnek tűnő cseréptálat a falon. Megint a lelkészre célzott, aki most már hanyatt-homlok igyekezett az ablak felé, Nimby pedig legyilkolta a teáskészletet. Egyetlen csésze maradt meg belőle, azt magához vette, mielőtt elhagyta a szobát. Az ajtón át, aminek a pasast egész idő alatt nem engedte a közelébe. De előtte csinált egy sorozat fotót a romhalmazról, még videóval is körülnézett. Ráért, tudta, hogy a D’Aubisson nővérek gondjaikba veszik a lelkészt.

Amikor a pasas kiugrott az ablakon, talán úgy érezte, hogy megszabadult, de pillanatokon belül ott termett két lány, akik nyilván halálra rémültek az alsónadrágos, vér csíkozta férfi látványától, mert sikítozni kezdtek, aztán viszont mindketten adtak neki egy-egy akkora pofont, hogy szikrát hányt a szeme, és végigkergették a falu főutcáján. Az egész falu kitódult az utcára. Valaki megpróbálta megvédeni, de Vanessa a falu közepén, teljes hangerővel lejátszotta a hangfelvétel legterhelőbb részét.

Akkor megszólalt egy gyerekhang: – Nekem is ezt mondta –, és majdhogynem nekik kellett megvédeniük a lelkészt a feldühödött emberektől. De szerencsére előkerült egy rendőr, aki egy pillanat alatt intézkedett, egyik kezével bilincset kattintott a pasasra, a másikkal kört rajzolt a levegőbe, mutatván, hogy mindenki táguljon onnét, és már vitte is.

Az elbeszélést elképedt csend követte. Kissy pontosan tudta, mennyire szeret Vanessa és Nimby képzelegni, történeteket költeni, de még sosem fordult elő, hogy be akarták volna csapni őket. Minden szót elhitt nekik. De akkor is… egy ekkora balhé…

Másnap a D'Aubisson család hazatért Bretagne-ból. A két szolgálati járat között volt egy órájuk – ahhoz nem elég, hogy kimenjenek Vaucressonba, de ahhoz igen, hogy a reptéren találkozzanak. A csapatot Pi vitte ki a mikrobusszal, Georges pedig elintézte, hogy egy személyzeti társalgóban várhassák meg őket.

A gép már leszálláshoz készülődött, amikor megérkeztek, úgyhogy csak két gyors szimatolókörre jutott idő – mármint Suzynek –, és már be is robogott Vanessa, hogy az ő karjaiba vesse magát. Kissy meghatottan szorította magához. Most már nem sokat ölelgetheti ezt a kis bogarat. Kezdődik az iskola, vége Vanessa kihagyott évének, innen nyolcszáz kilométerre fog suliba járni – amikor pedig találkoznak, akkor más fogja ölelgetni.

Jött már ő is, lelkes vigyorral a képén, átölelte és körbepuszilta Kissyt, aztán jött egy-egy puszival Georges és Blanche, és végül, több puszival, Niala. Legvégül pedig Nimby, még lelkesebb vigyorral, még több puszival, mint egy perccel korábban, és alighanem többször is körbejárta volna a lányokat, ha nem ez az utolsó óra, amit együtt tölthet Vanessával. Így viszont leültek egymás mellé, és egy óra hosszat így is szándékoztak maradni.

Niala hozott egy helyi lapot, ami rövid cikkben tudósított a gyermekmolesztáló lelkipásztor leleplezéséről, elmondta, hogy a lelkészt a feldühödött szülők és gyerekek végigkergették a falun, aztán valaki betört a dolgozószobájába és szétverte a berendezést. Az egerek jót nevettek, ismerték már ezeket a félreinformáló újsághíreket. Nimby megígérte, hogy szétküldi a képeket, amint hazaér. Sok van, mert amíg ők beszélgettek, Vanessa kint ült egy fán, és az ablakon át fotózott, aztán a faluban is készült egy csomó, amikor letartóztatták a pasast.

A lelkész még aznap fölkerült a trófeák tablójára. S a főhadiszállás egy üres falfelületén Kissy elhelyezett még egy lapot,

Nimby arcképével és egy felirattal: A HÓNAP EGERE 2008. AUGUSZTUS. Megszavazták, hogy ezentúl lesz egy ilyen cím, amit csak hőstettekkel lehet kiérdemelni. A teáscsészét pedig Nimby otthon kitette a polcra, és este megbeszélték, hogy gyűjteményt alapítanak a hadizsákmányokból. Ha alkalom adódik rá, elvesznek a shindyktől valami apró tárgyat, amit egy virtuális polcon helyeznek el. Azért virtuális, mert nem lesznek egy helyen, mindegyik annál az egérnél lesz, aki megszerezte.

Aztán egyszer, amikor megírják a shindyk elleni sok évtizedes küzdelmük történetét, lefényképezik ezeket a tárgyakat és bemutatják: íme, ennyi shindy volt, akiket elkaptunk és elvettünk tőlük valamit. S még hány volt, akinél nem volt semmi – és pláne mennyi, aki nem került a kezünkre.

Senki sem integetett a gép után. Amikor a D'Aubisson család eltűnt a folyosón, ők megfordultak és kiballagtak az épületből.

– Ne törjetek le – vigasztalta őket Angélique –, hisz együtt leszünk megint nemsokára.

Az egerek bólintottak, automatikusan, meggyőződés nélkül. Igen, gondolta Kissy, együtt leszünk, de csak egy-egy hétvégén meg szerdán, aztán a rövidebb szünetekben. Az igazi mégiscsak a nyári szünet. Amikor heteken át mást se lát, de nem is akar látni, mint egereket, napsütést, fákat, egereket, egereket, egereket…

Hihetetlenül távol volt már az az idő, amikor még egyedül ült a gép előtt, chatelt a többiekkel, és tippelgetett, hogy melyikük milyen lehet. Már alig jut eszébe, hogy Vanessát valaha Mohinak hívták, Martint meg Süninek, és a Nimby is csak rövidítés a Nimbostratusból.

Míg a Périphérique-en haladtak, hirtelen eszébe jutott egy mondás. Martin mondta valamikor régen, hogy az osztálytársai nem tudják róla, hogy ő planktont eszik vagy gazellát. Hát most már van két osztálytársa, akik pontosan tudják, meg az egész csapat persze. Már egy évvel ezelőtt is, amikor még csak a szünidő egy részét töltötték együtt, ősszel, az első találkozásukkor Mohi automatikusan elővette a curryport, a chilit, a szinte csak Martin kedvéért tartott indiai fűszereket. És Martin is, amikor húspogácsát csinál, mindig tesz bele szerecsendiót, mert Niala úgy szereti, és a többiek is megkedvelték. Valame-

lyik héten pedig ő maga vett le automatikusan a bevásárlóközpont polcáról egy flakon after shave-et, mert amikor odaért, eszébe jutott a mozdulat, amivel Pi kidobja az üres flakont.

Mindent tudnak egymásról. Valósággal összenőttek, mintha egy nagy család lennének mindannyian. Persze ezen a családon belül is vannak szorosabb kötelékek, három szerelmespár, két nővér; s változik is néha a kapcsolat jellege, mint Martin és őközötte ezen a nyáron. De egy dolog nem változik: hogy egy csapatot alkotnak.

Nehéz lesz nélkülük.

De amikor belépett az osztályba, már nem nyomasztotta az elválás az egerektől, és nem azért, mert kettő közülük ott volt vele. Az iskola éppen olyan otthonos volt, mint Nimbyék kertje vagy a kedvenc pizzériája Beaulieu-ben. Ismerős volt a gyerekek zsivaja is, csak akkor lepődött meg, amikor a zsivaj először elhalkult, aztán zúgó tapsorkánnak adta át a helyét. Azazhogy akkor döbbent meg igazán, amikor fölfedezte, hogy mindenki őt nézi, neki tapsol. Meg a másik két egérnek.

A hangzavarból kiharsogott egy hang. Romainé.

– Tizenvalahányadik Benedek bocsánatot kért a pedofil papok áldozataitól – kiáltotta. – De egy papot se kergetett ki meztelenül az utcára. Ez jár az ilyeneknek!

A taps fölerősödött.

– Hé – lepődött meg Chantal –, honnan tudjátok?!

Valaki fölmutatott egy már erősen megviselt újságot. Ugyanazt, amit Nialáék hoztak Bretagne-ból. Kissy értetlenül bámulta. Hogy került ez hozzájuk, és honnan tudják, hogy ők vannak az ügy mögött?!

– …voltunk azok – emelkedett ki a hangzavarból Martin hangja. – Halljátok? Nem mi voltunk!

– Persze hogy nem – nevetett valaki, és kilépett a tömegből. Jennifer. – A közelben se voltatok. Se te, se a két társad. De milyen érdekes – Jennifer fölemelte a kezét, amitől alábbhagyott a ricsaj –, a pap mögött két szőke lány szaladt. Úgy hasonlítottak, mint két tojás. És az egyik pont úgy nézett ki, mint Françoise pöttöm barátnője, aki júniusban az udvaron – Jennifer az osztályhoz fordult és tanáros hangon kérdezte: – miért nem verte hülyére a Daniel testvéreket?!

– Mert már azelőtt is hülyék voltak! – ordította az osztály boldogan.

Kissy hosszú másodpercekig bámult értetlenül, amíg rájött, hogy egyetlen magyarázat lehetséges. Jennifer ott volt. Mert az újság nem közölt semmiféle fényképet. De mire bármit kérdezhetett volna, egy hang szólalt meg az ajtóból.

– Úgy látom, ennek az osztálynak még nem ért véget a szünet. Én is megtudhatom, minek örültök ennyire?

Dubois. Hát persze. A többiek elindultak a helyükre, de Kissy úgy döntött, ott marad középen. Inkább érezte, mint tudta, hogy két egértársa ott áll mögötte.

– Magának is jó reggelt, tanár úr – felelte. – Annak örülnek ennyire, hogy a barátaink Bretagne-ban elkaptak egy pedofil papot.

Romain odanyújtotta az újságot Dubois-nak, aki átfutotta a rövidke tudósítást, és morcosan visszaadta a gyűrött hírlapot.

– Néha nem tudom eldönteni, van-e még értelme tanítani benneteket. Tizennégy évesek vagytok, és még nem hallottatok a rendőrségről?! Kikergetni az utcára meztelenül… önbíráskodás! És ti még büszkék vagytok rá?!

– Igen, tanár úr – felelte Chantal higgadtan, vagy legalábbis higgadtnak tűnő hangon. – Büszkék vagyunk rá. És tudja, miért? Mert megvédtük magunkat és megvédtük a többi gyereket. A felnőttek dolga lenne, hogy megvédjenek minket. Nekünk, gyerekeknek azt se lenne szabad tudnunk, hogy ilyen emberek léteznek. – Már ott állt a tanár előtt, közvetlen közelből nézett föl rá. – De maguk, felnőttek nem védenek meg tőlük. A rendőrség, a bíróság felnőttekből áll, és nem elég, amit tesznek. Hát akkor jövünk mi. Gyerekek. Földerítjük az ilyen alakokat és elvesszük a kedvüket attól, hogy még egyszer gyerekekhez nyúljanak. Mert az lehet, hogy lecsukják őket, de egyszer kiszabadulnak. Majd ha maguk, felnőttek jobban végzik a dolgukat, a mi alapítványunkra se lesz szükség.

– Hm – mondta Dubois. – Alapítványotok is van?

– Van, tanár úr – felelte Martin. – Azzal foglalkozik, hogy az ilyen alakokat fölkutassa és hűvösre tegye.

– És hányat tettetek hűvösre?

Kissy gyorsan átszámolta. Sheila, Sylvie, Charlotte és most a lelkész. Cindy nem került hűvösre…

– Négyet – felelte. – Plusz egy autótolvajt.

Az osztály már a tavalyi anyagot ismételte, amikor Kissynek eszébe jutott, hogy a tolltartójában ki kell cserélni a papírszalagot. Még a tavasszal csinált egy papírcsíkot, amire rányomtatta anya és apa, az egércsapat és Macska fényképét; könyvjelzőnek szánta, de aztán a tolltartójában kötött ki. Mostanra elrongyolódott, de újat is kell tervezni, hogy Suzy is ráférjen. Suzyről meg az jutott eszébe, milyen jellemző, hogy a reptéren azonnal a nyakába borult minden D'Aubissonnak és Nimbynek is, pedig akkor látta őket életében először. Tipikus kutyaviselkedés, imád mindenkit. Ahogy az is tipikus, hogy Macska viszont csak önmagát imádja, nála az lenne a különös, ha szeretetrohamokban törne ki.

Niala persze nem vitte el Suzyt, ahogy ígérte, ha nem kell nekik. Persze hogy kellett. Már mindenkivel megtalálta a közös hangot. Apa reggelenként „jó reggelt, kiskutyá"-val köszönti, és néha megdögönyözi a hasát. Anya rendszeresen megsimogatja, beszélget vele, gyakran megkérdezi, nem fáradt-e még el a farka, nem kell ám állandóan csóválni. De Suzy azért csak csóválja.

A D'Aubisson lányokkal is jól ellesz. Pygiék is jól elvoltak velük. Niala közelében mindig élt kutya, most is vagy egy tucat akad a Beaulieu-ben élő rokonságban, meg hát a panziónak is van egy házőrző kutyája. Vanessa meg még Mohi korában barátkozott össze velük, sokfelé akadt belőlük, és jó társaság voltak.

Kissy hirtelen összeráncolta a szemöldökét. Mit mondott Jennifer az imént? Két szőke lány, akik úgy hasonlítottak, mint két tojás?

Szünetben megkérdezte tőle.

– De, azt mondtam – felelte Jennifer. – Testvérek, nem?

Kissy nem felelt. Ilyenkor mindig eszébe jutott a tűzijáték. Élete legszebb napja. Jövő hónapban ünneplik az évfordulóját.

– De – mondta lassan. – Testvérek.

– Nem voltam egészen biztos benne, hogy a ti barátaitok – folytatta Jennifer. – De volt az a történet a pofáról, akit rács

mögé juttattatok, és túl sok volt az egyezés. Meg a hangját is meghallottam, mármint a kisebbiknek, és ráismertem. Ezt hallottam az udvaron.

– Hogy kerültél te oda? – érdeklődött Kissy.

Jennifer mosolygott. Milyen irigy is volt erre a mosolyra valamikor, földtani korszakokkal ezelőtt…

– Véletlenül. Tudod, mi minden évben más országba megyünk, lakókocsival. Folyton vándorolunk. Egy héttel korábban még Picardiában voltunk.

Kissy csodálkozva hallgatta. Elképesztő, mi mindent nem tud az osztálytársairól.

Jenniferről az egész osztály, sőt az egész iskola tudta, honnan származik. Egy amerikai diplomata sofőrje és egy német diáklány ismerkedett össze húsz éve Párizsban. Összeházasodtak, hazamentek New Yorkba, aztán hazamentek Münchenbe, végül hazajöttek Párizsba. De azóta is gyakran visszatérnek mindkettejük szülővárosába, úgyhogy Jennifer a Central Parkban és a Hofgartenben ugyanúgy kiismeri magát, mint a Bois-ban. Zavarba jön, ha megkérdezik, melyik az anyanyelve. A neve angol: Jennifer G. H. Ford, de a teljes neve már kétnyelvű: Jennifer Grete Hofsteiner Ford. Néha mondogatta már, hogy francia nevet is föl kellene venni melléjük.

Ez volt az, amit mindenki tudott Jenniferről. Meg hogy hosszú barna haja van, isteni alakja, és veszélyes a fiúkra. Ebből következően a lányokra is. Kissy egy időben kimondottan utálta, amiért a fél osztály a lába előtt hever, mármint a fiúk fele, és senki nem jut már az *ő* lába elé. Aztán összejöttek Martinnel, és az egésznek nem volt többé jelentősége. Martin azóta úgy beszél a többi lánnyal, mintha fiúk volnának, nem próbálkozik náluk semmivel, nem érezteti velük, hogy tetszenek neki vagy nem tetszenek – s ebből mindenkinek világos, hogy ő Kissyhez tartozik és kész.

Mindez egy-két pillanat alatt futott végig a fejében, ahogy Jennifer kimondta Picardiát. Igen, azt tudják, honnan származik, de semmi mást. Ezt a lakókocsidolgot se.

A rövid beszélgetésnek akkor nem lett folytatása, Kissyhez odajött Chantal, mert nem értette a fizikát, Jennifert meg Jérôme vonta félre. De a következő szünetben Jennifer elkapta őt a folyosón.

– Ide figyelj, beszélnem kell veled.

Kicsit félrevonultak a rohangálók útjából. – Szeretnék tanácsot kérni.

Kissy csodálkozva fölhúzta a szemöldökét.

– Nemrég költözött a házunkba egy öreg szivar. Egész nap a kapuban lebzsel, a férfiakkal beszélget, engem meg szekíroz. – Jennifer körülpillantott és lehalkította a hangját. – Fogdos.

– Hol? – Kissy hirtelenjében csak ennyit tudott kérdezni.

– Hát a kapuban!

– Jaj, nem úgy értem. Melyik részedet?

Jennifer a fenekére mutatott.

Kissy bólintott. – Nagyon egyszerű. Még nem vagy tizenöt éves. Ha följelented, nem zaklatásért csukják le, hanem kiskorú zaklatásáért, sokkal többet kap.

Jennifer megrázta a fejét.

– Nem akarom, hogy az apám megtudja. Az lenne az első dolga, hogy agyonveri a pasast, aztán őt csukják le.

– Akkor verd meg te. Neked nincs rá rizikód.

– Hogy verhetnék meg egy felnőtt férfit?!

Jenniferék a rue de Longchamps sarkán laktak, egy nagy bérházban, olyasfélében, mint Kissyék, amíg Neuillyben éltek. Kissy befordult a Longchamps-ra, az épület sarka mögé húzódva várt. Jennifer csak két perccel később jött, ahogy megbeszélték. Amint eltűnt a sarkon, Kissy számolni kezdte a másodperceket. Húsznál elindult.

Minden úgy ment, mintha óraműre járnának. Pontosan a kapu előtt találkozott szembe Chantallal és Martinnel, ugyanabban a pillanatban, amikor a kapuban monsieur Roger megfogta Jennifer fenekét. Egy másodperccel később egy ellenállhatatlan erő megragadta hátulról, megpördítette, és egy iszonyú rúgást kapott a hasába. A falnak vágódott és tompa nyögéssel a földre ült.

– Akkor hát beszélgessünk, Roger úr! – szólalt meg fölötte Kissy.

Roger úr erőlködve fölnézett. Alighanem csak négy elmosódott alakot látott.

– Szeretnénk fölhívni a figyelmét bizonyos veszélyekre – kezdte Chantal. – Bizonyára mindig körülnéz, ha lelép a járdá-

ról, de azt talán nem tudja, hogy fiatal lányokat zaklatni milyen fájdalmas lehet. Nos, *ilyen* fájdalmas – ezzel Chantal pofon ütötte Roger urat. Kissy mosolygott. Ezt a pofont látta Franconville-ben is, amikor Nimby tenyeréből szállt a tarajos képére. Ugyanazt a tanárt dicséri mind a kettő.

– Szeretnénk megóvni az ilyen veszélyektől – vette át a szót. – Ezért azt javasoljuk, hogy mostantól óvakodjék a kapuban sétálgatni. Rendszeresen ellenőrizni fogjuk majd, és ha nem fogadja meg a tanácsunkat, akkor visszajövünk és hozunk még ilyeneket önnek.

Ezzel Kissy is pofon vágta. Tökéletesen sikerült, pontosan a tananyag szerint, úgy, hogy neki ne fájduljon meg a keze tőle, de a páciensnek apró Kissyk körözzenek a feje körül.

A kora délutáni forgalomban három elégedett kisegér baktatott a rue de Bois de Boulogne felé.

– Szerintem vége az uborkaszezonnak – mondta Kissy.

– Szerintem is – nevetett Martin.

– Azért el ne kiabáljátok – csóválta a fejét Chantal. – Megeshet, hogy megint hetekre shindy nélkül maradunk. Azonfelül, ha szigorúan vesszük, ezek nem is shindyk voltak, hiszen a netnek a közelében se jártak.

Martin vállat vont. – Az a lényeg, hogy kivonjuk őket a forgalomból. A lelkész a fogdában nem nyúlkálhat, Roger-nak meg elég volt egy kis elrettentés. Net nélkül is megszabadítottuk a világot két shai huludtól.

– Micsodától?! – kérdezte a két lány egyszerre.

– Shai hulud. Egy állat a *Dűné*ben. Egy gigantikus, elég ruszya kukac.

Kissy később sokszor gondolt arra, hogy ez a személyleírás hogy ráillik Roger-ra – Martin maga se tudta, mennyire. Csak egy héttel később derült ki, amikor Jennifer megállította őket a kapuban.

– Beszélnem kell veletek – mondta. – Keressünk valahol egy nyugodt helyet.

– Mindjárt becsengetnek – mondta Martin.

– Nem érdekel – felelte Jennifer, és kiválasztott egy ajtót, de zárva volt. A következő is.

– Hagyd, a szertárakat úgyse találod nyitva – mondta Chantal. – Gyere.

Chantal nyomában átvágtak a földszinti főfolyosón és beléptek arra a folyosószakaszra, ahol a tanárok szoktak elindulni a tanáriból. Itt már nem járt senki, az órák most kezdődnek.

– Szóval? Az az érzésem, hogy megint Roger-ról lesz szó. Mit művelt?

Jennifer csak egy pillanatig habozott, aztán kibökte.

– Feljelentett minket testi sértésért.

Kissy második feje csodálkozva nézte az elsőt, aki nyugodtan hallgatta Jennifert, még bólintott is egyszer. Semmi logika nem volt a dologban. Az lett volna ésszerű, ha a legrövidebb irányt követve keresztülmegy az épület falain, nyílegyenesen elszáguld Jenniferék házához és belepasszírozza Roger-t a talajba. De nem tette. Szépen végighallgatta Jennifer elbeszélését.

Amikor előző nap hazaért az iskolából, a postaládában egy levél volt a rendőrségtől, az apjának címezve. Fölbontotta. Pénteken délelőtt tízkor várják a kapitányságon vallomástétel végett, mert Roger úr feljelentést tett, amiért a lánya és annak ismeretlen barátai megverték őt. Jennifer megpróbálta elérni három alapítványbeli osztálytársát, de nem tudta, hol laknak, a telefonkönyvben egyikük szüleit se találta, kénytelen volt mostanáig várni.

– Elmondtad a szüleidnek? – kérdezte Martin.

– Még nem. Előbb veletek akartam beszélni.

– Jól tetted. Hallgass ide. Holnap szerda, összegyűlünk mindannyian, és kitalálunk valamit.

– Hát ezt tanultátok?

A három egér bűntudatosan lehajtotta fejét. Vanessa úgy állt a nappali közepén, csípőre tett kézzel, mint az utolsó ítélet számonkérő angyala. Nem, gondolta Kissy mély sóhajjal, nem ezt tanulták.

– Annyiszor megbeszéltük, hogy mindent rögzíteni kell – folytatta az angyal. – Még Hendriksenről is vannak videóink, pedig ott rohanni kellett. Az osztálytársatok bejelent egy taperolós fazont, erre ti odarohantok és megveritek. Legalább azt megnéztétek előtte, hogy *tényleg* taperolta?

Ők bólintottak. Azt meg, hála az égnek. Legalább az az egy nem fog kiderülni, hogy Jennifert elragadta a képzelete és árnyékra vetődtek.

– Sose fogjuk tudni bebizonyítani – mondta Angélique sóhajtva.

– De – felelte Niala. – Ha megint megteszi, és *akkor* fölveszszük.

– Egyhamar nem fogja megismételni – mondta Pi. – Ahogy ismerlek benneteket, akkorát kapott, hogy jó időre elmegy a kedve.

– Nem olyan biztos az – tűnődött el Niala. – Szerintem…

Elhallgatott. Néhány másodpercig csend volt a nappaliban, csak Suzy farka dobolt a fotel lábán.

– Beszélni kellene ezzel a Jenniferrel – szólalt meg Niala hirtelen. – Ide tudjátok hívni?

– Most?

– Holnap reggel. Alakítsuk ki a stratégiát, aztán lássunk hozzá a végrehajtáshoz, mert csak ez az egy szünnapunk van péntekig.

Szerdán fél tízkor Jennifer belépett a nappaliba, körülnézett és elismerően megcsóválta a fejét. Kissy összeismertette Angélique-kel, Pivel, Nimbyvel, a D'Aubisson lányokkal és anyával, aki aznap délelőtt otthon volt. Macskával csak később találkozott, a kis állat „visszavonult külső termeibe", ahogy Vanessa mondta – kint bóklászott a kertben. Suzyt nem kellett bemutatni Jennifernek, bemutatkozott ő maga; valahányszor megszólalt a kapucsengő, a kiskutya ért oda elsőnek, bárhol volt is éppen. Épp csak a kaput nem nyitotta ki, hanem izgatottan várta, hogy valaki beengedje a jövevényt, aki természetesen kizárólag azért jön, hogy ő megszagolhassa.

Jennifer tehát összeismerkedett mindenkivel, aztán elmondott mindent Roger-ról. Niala egymaga többet kérdezett, mint a többiek együttvéve. Épp csak fantomképet nem csináltatott, de amúgy mindent tudni akart. Mikor költözött oda Roger, mit csinál, miről szokott beszélgetni a férfiakkal, mikor van kint a kapuban, ül, áll vagy mozog, hogyan fogja meg Jennifer fenekét. Ezt meg kellett mutatni, Jennifernek Niala fenekét kellett megfognia éppen úgy. Pontosan vissza kellett emlékeznie, hogy mikor szokott fogdosni, minden találkozáskor-e vagy

csak bizonyos esetekben, függ-e napszaktól, attól, hogy Jennifer kifelé megy-e vagy befelé, attól, hogy nadrág van-e rajta vagy ruha. Le kellett írnia a kapu környékét kívül és belül, minden tereptárggyal, a ház udvarát, Roger és a saját lakásuk elhelyezkedését. Niala tudni akarta, lakik-e más gyerek a házban, fiú vagy lány, milyen korú, azt fogdossa-e, melyik lakásban lakik, milyen viszonyban van Jenniferrel. Milyen emberek Jennifer szülei, a másik lány szülei, a többi szomszéd. Kikérdezte a kapuval szemközti épületről, mi van ott, be lehet-e jutni, el lehet-e rejtőzni. Vagy egy órát faggatta Jennifert, aztán azt mondta:

– Oké, akkor halljuk, van-e valakinek épkézláb javaslata, mert ha nincs, akkor az enyémet fogjuk használni.

Mindenki lázasan gondolkodni kezdett, de Niala egy fejcsóválással leállította őket.

– Nem, arra nincs idő, hogy most álljatok neki az agyatokat csavarni. Még meg is kell valósítani, és csak ez az egy napunk van. Szóval senki? Akkor… de jó, hogy itthon van…

A mondat vége már csak a levegőben úszott utána, ahogy átrohant anyáék hálószobájába, ami napközben, ha itthon volt valamelyikük, dolgozószobaként is szolgált. Anya most ott ült a laptop előtt.

– Gyere be – felelt a kopogásra. Niala belépett. Az utánasomfordáló Kissy megállt az ajtóban.

– Bocs, hogy zavarlak, Marie néni – állt meg mellette Niala. – Szükségem van a segítségedre.

– Mondd csak bátran.

– Kölcsön kellene. Pontosabban az, hogy légy a bankautomatám. Akár ebben a percben átutaltatom hazulról, csak idő, míg megkapod.

Anya csak mosolygott.

– Persze, semmi gond. Mennyire van szükséged?

– Mondjuk tízezerre – felelte Niala.

Nimbyék még nem készültek el, de így is látszott, hogy a mikrobusz jócskán át lesz alakítva. Az E3-as ülést kivették, a helyére került Schneiderék hűtőládája, amihez egyelőre a mennyezeten vitték el a kábelt, néhány helyen megerősítve ragasztószalaggal. Ugyanígy jött a beépített kommunikációs rendszer

vezetéke, minden üléssornál egy mikrofonnal, egy kis hangszóróval és egy kapcsolóval a mikrofon elnémítására. A hátsó dupla ülés előtti területet feltöltötték egy kis faácsolattal, aminek oldalt ajtaja volt, egyelőre zár nélkül; később kulcsra lehet zárni, és itt lakik majd a Jerry notebookja, a mozgó szerver. A szekrényke tetejére kárpitozást ígértek, így kis fekhely jön létre, ha valaki rosszul érezné magát vagy elálmosodna. És egy csomó minden van a tervekben, állította Nimby és Vanessa, aminek egyelőre nyomát sem látják itt az autóban.

Elhitték nekik. Nimby már célzott rá, hogy valamikor, alighanem az őszi szünetben, elkérné a kocsit pár napra, mert a tervezett átalakítások egy részéhez mégiscsak szerviz kell. Blanchard úr most teljesen be van táblázva, a Citroën is már soron kívül került hozzá, úgyhogy egy ideig még nem nyúl a mikrobuszhoz, de tud a dologról és pillanatok alatt meg fog csinálni mindent.

Kissy mégsem a kocsin gondolkodott, amíg lementek az állomásra, aztán hazavitték anyát és elindultak Neuilly felé. Anya fenntartás nélkül megbízik valamennyiükben, de ő, Kissy a maga részéről úgy érzi, hogy egyedül Niala engedheti meg magának, hogy egyetlen szó magyarázat nélkül elkérjen tőle tízezer eurót, s amikor anya kiveszi az állomás automatájából és odaadja neki, akkor annyit feleljen, hogy kösz. És ezt szemlátomást nemcsak ők ketten érzik tökéletesen rendjénvalónak, hanem a többiek is, őt magát, Kissyt is beleértve. S érezte, hogy ha apa itthon lenne, ő se látna benne semmi különöset. Ugyanakkor nem biztos, hogy *ő* kérhetne tőlük tízezer eurót minden magyarázat nélkül. Nem, ez ki van zárva. Pedig a saját szülei.

Mi lehet Niala titka? Ahogy kimondta magában a kérdést, máris érezte, hogy hibás, mert éppen hogy titka nincsen neki, minden a fényes napvilágnál zajlik, bárki láthatja. Niala egyszerűen és nyíltan olyasvalaki, akire szó nélkül rá lehet bízni egy köteg bankjegyet. De valamennyien azok. Mindegyikük meg tudná őrizni. Sőt, ami azt illeti, mindegyiküknek olyan a családi háttere, hogy ha elveszne a pénz, a szüleik kifizetnék helyettük, mert mindegyik család megengedheti magának ezt a veszteséget, és mindenkinek a szülei úgy gondolnák, hogy a gyerekük becsülete többet ér. Mégis Niala az egyetlen, aki így odamehetett anyához, abban a biztos tudatban, hogy meg fogja

kapni a pénzt. És alighanem, gondolta Kissy, amikor már valahol Suresnes-nél jártak, alighanem Niala az egyetlen, akitől még mindig nem kérdezik meg ők sem, hogy mire kell. Mindenki másnak rég meg kellett volna mondania.

A mikrobusz elhaladt Jenniferék háza előtt, aztán befordult a sarkon és beállt egy kisteherautó mögé.

– Oké – fordult meg Pi. – Hogyan tovább?

– Megvesszük a pasast – felelte Niala.

Csodálkozó tekintetek. Pi összeráncolta a homlokát. – Biztos, hogy ez jó ötlet?

– Semmi nem biztos, de ti se tudtatok jobbat. No, lássunk munkához.

Roger most is kint volt a kapuban, egy öreg, rozzant széken ült és újságot olvasott. Csak akkor nézett föl, amikor Niala megállt előtte. Kissy jól látta, ahogy megnézi a lányt, éppen csak nem csettint a nyelvével. Disznó. Kéne, mi?

A távcső Boulanger-éktől származott, a padláson találták, akárcsak az íjakat és a biliárdasztalt, ami leköltözött az utcai szobába, amikor az emeleti belső szobát Vanessának adták. Kissy nekitámasztotta az objektívet az ablaknak, ő pedig az ülés és a hűtőláda között térdelt. Így kintről alig látszott, főleg nem olyan messziről. Ellenőrizték.

A kocsit betöltötte Niala hangja.

– Jó napot, Roger úr. Beszélnem kell magával.

– Ismerlek én téged? – A pasas most már alaposabban megnézte a lányt.

– Nem, de a nevemet már biztosan hallotta.

Az egerek csodálkozva hallgatták.

– No mi a neved?

– Líra Frank Euró D’Ollár.

Az egerek a szájukra szorították a kezüket, hogy ne nevessenek. Ez a szöveg sehogy sem illett ahhoz a komor hanghoz, amin Niala beszélt.

Az öreg vigyorgott. – Igazán szép név. Bár lenne belőled minél több a tárcámban!

– Most beletehet a tárcájába, ha akar.

– Úgy? No hogyan?

– Ugye tudja, mi lesz az eredménye annak a feljelentésnek?

Roger gyanakodva nézett rá. – Te is itt voltál, amikor…

– Nem mindegy? Kérdeztem valamit.

– Megvertetek egy beteg öregembert!

– Ha nem válaszol a kérdésemre, elmegyek és lapos marad a tárcája. Amúgy maga tényleg beteg, csak másképpen. Tehát? Tudja, mi lesz abból a feljelentésből?

– Nyomozni fognak, és te meg a kis barátaid a bíróságon fogtok kikötni.

– Úgy van. Mégpedig a fiatalkorúak bíróságán, ahol legroszszabb esetben két hónapot kapunk, azt is felfüggesztve. Viszont *magának* is ott kell majd lennie, és végig kell hallgatnia, ahogy mi elmondjuk, hogyan tapogatott és fogdosott minket. Többünket is. Bizonyíték nem lesz, úgyhogy alighanem megússza vádemelés nélkül, de az lesz a rosszabb. Ott lesznek a szüleink is. Úgy tudom, hogy Ford úr, a szomszédja igen indulatos ember. Sőt a másik házbeli kislány apja is az, ráadásul hentes. Én a maga helyében egy ilyen tárgyalás után örülnék, ha sikerül eljutnom a reptérre és szerezni egy jegyet Alaszkába. Még nem fejeztem be – emelte föl az ujját, mert Roger közbe akart szólni. – Ha pedig azt hiszi, hogy kártérítést fog kapni, rosszul hiszi. Ahhoz kell egy külön polgári per. Az apám ügyvéd, tudom, mit beszélek. Ő fog minket képviselni, és biztosíthatom, hogy évekig el tudja húzni, aztán esetleg megdobják magát néhány százassal. Nos, emlékszik még a nevemre?

Roger bólintott.

– Helyes. Az ajánlatom nagyon egyszerű. Magát egy kicsikét megrugdostuk és fölpofoztuk. Rosszul tettük, és készek vagyunk magát kártalanítani némi pénzzel. Így magának már nem áll érdekében pereskedni. Minden világos?

Roger bólintott. – Aha. De nem kellene ezt a felnőttekkel megbeszélni?

– Nem – felelte Niala, meg se mozdítva a fejét. – A szüleink nem tudhatnak semmiről. Ha maga elmondja nekik, hogy megvertük, akkor mi is elmondjuk, hogy miért. Még az újságokba is bekerülhet mint a neuillyi rém. De sokat beszélünk. Ha pénzt akar, akkor levelet kell írnia a rendőrségre, hogy visszavonja a feljelentést. Adok gondolkodási időt.

Egy másodpercig, kettőig csend volt.

– Tehát hogy döntött?

– Mennyit kapok, ha…
– Mennyit akar?
– Ötezret – rukkolt ki vele a pasas.
– Ne nevettesse ki magát! Miért nem mindjárt egymilliót?!
– Háromezret – mondta Roger.
– Rendben – bólintott Niala. – Kap kétezret. Most háromnegyed tizenkettő, adok negyedórát, hogy megírja a levelet. Ha tizenkét óra után egy másodperccel nincs a kezemben, elmegyek, aztán pereskedjen, ahogy akar. Ne feledje a megcímzett, fölbélyegzett borítékot. De ne ragassza le, el akarom olvasni. Azt hiszem, mindent megbeszéltünk.
Ezzel Niala kisétált az utcára, az öreg pedig föltápászkodott.
– Bejöhetsz és megnézheted, ahogy megírom.
Niala megvetően végigmérte.
– Ne is álmodjon róla, Roger úr!

Míg Roger-t várta, Niala nem ment oda a kocsihoz, nehogy ott legyen, amikor az visszaér és fölhívja a figyelmet a kocsijukra. Kényelmesen nekidőlt a kapu előtti lámpaoszlopnak és várakozott.
A férfi tíz perc alatt visszaért. Felmutatott egy borítékot, de nem adta oda.
– Hol a pénz?
Niala szó nélkül elővette a tárcáját, és bizonyára kivette a pénzt, de ez felőlük nem látszott.
– Most pedig hadd lássam a levelet.
Roger odaadta, Niala átfutotta, a pasas felé nyújtotta a pénzt, s amikor az kivette a kezéből, szó nélkül megfordult és otthagyta. Roger csodálkozva nézett utána.
Niala csak egy perc múlva szólalt meg.
– Jön utánam?
– Nem, visszament a házba – felelte Vanessa.
– Akkor a sarkon befordulok és fölvesztek.
Két perccel később helyet foglalt a C3-ason, Pi pedig továbbhajtott a Szajna felé.
– Jól van, a levelet postára adjuk, de előbb be akarom szkennelni – mondta Niala. – Csakhogy egyikteknek sincsen szkennere. Pi, el tudnánk menni Ange nénihez?

Nem sokkal múlt negyed egy, amikor beléptek a könyvtárba. Kissy körülnézett és fölsóhajtott.
– Hát te? – fordult Martinhez hirtelen. A fiú meglepődött, aztán elmosolyodott.
– Hát te?… te vagy Kissy?
Ő bólintott.
– Én vagyok Süni! – felelte Martin pont ugyanazon a hangon, mint közel másfél évvel ezelőtt, Kissy pedig a nyakába ugrott. Ugyanúgy, mint akkor. Csak akkor nem csókolták meg egymást.
Hát ő is emlékszik. Pedig mennyi minden történt velük azóta.
Ahogy elengedték egymást, Martin válla fölött meglátta Nimbyéket. Őket nézték, aztán Nimby Vanessára vigyorgott.
– Nahát! Te lány vagy!
Mohamed visszavigyorgott rá.
– Kösz az infót.
Ők se csókolták meg egymást annak idején. Csak most.
– Szóval ez az a hely – nézett körül Niala.
– Itt gyűlt össze először a Jerry csapata – magyarázta Jennifernek Chantal. – Angélique meg én csak később jöttünk, és Niala nem volt itt, de a többiek itt találkoztak egymással először, kivéve Pit.
– Nahát, ez nem lehet igaz – szólalt meg a hátuk mögött Ange néni. – Éppen ma gondoltam rátok, és itt vagytok. Mi újság?
A Jerry csapata igencsak szűken volt a kis irodában, de ez nem zavart senkit. Kissy lelkesen nézett körül. Semmi nem változott másfél év alatt. Az életükben minden, itt semmi. Legfeljebb a zsúfoltság nőtt, annak idején se volt sok hely, most pedig néggyel többen vannak, és Ange néni sincs egyedül, itt a kolléganője. Igaz, ő kiment, amíg beszélgetnek.
Ange néninek persze mindent elmondtak a Roger-ügyről, ezt már csak mint elnöknek is tudnia kell. Nem szólt semmit hármuk elhamarkodott akciójához, csak megcsóválta a fejét, Kissy mégis úgy érezte magát, mint akit megszidtak. Suzy volt így, amikor megrágott egy papucsot pár napja, apa fölemelte a grabancánál fogva és megrázta; azt mondta, a kutyaanyák így büntetik a kölyköket, ezt minden kiskutya súlyos büntetésnek veszi. Így is volt, Suzy lehajtott fejjel ült és láthatóan mélyen ma-

gába szállt. Meglepően sokáig volt búskomor az eset után, senki nem mérte, de közel öt perc lehetett, Suzy léptékével nagyon hosszú időtartam.

Ő is úgy érezte magát, mintha fölemelték és megrázták volna. Pedig hát ő nem kutya. Viszont fogalma se volt róla, hogy az egéranyák hogyan büntetik a kölykeiket. A sajtadagjukat biztos nem vonják meg, helytelen volna, növésben levő kisegereknek sokat kell enniük.

Hirtelen elfogta a vágyódás egy darab sajt után.

Niala lemásolta a levelet. A néni nem helytelenítette az ügy megoldására alkalmazott módszert, azt mondta, valamit csakugyan ki kellett találni – ha ez beválik, hát jó. Ő nem papol Nialának jó erkölcsről.

– Szóval mégsem ért egyet velem? – kérdezte Niala.

– Nézd, az világos, hogy csak időt akarsz nyerni. Csak hát ez akkor is korrupció. Megvesztegetted azt az embert, megvásároltad a véleményét. De én ezeket nem mondom hangosan, csak úgy magamban gondolom. Mert tudom, mit mondana rá Vanessa.

– Akkor jó – mosolygott a nevezett.

– Én nem tudom, mit mondana – szólalt meg Jennifer.

– Azt mondanám, hogy mi kicsik vagyunk.

– És?…

– Nézd – vette elő Vanessa azt a hanghordozását, amit a Jerry-kiképzés óráin is használt. – Egy felnőtt mindig erősebb, szélesebbek a lehetőségei, még a sarki rendőrt is hamarabb meggyőzi, hogy mi rossz gyerekek vagyunk. Ha a felnőtt beül egy kocsiba, te nem tudod követni, mert se kocsid, se jogsid. Úgyhogy amire képesek vagyunk, azt maximálisan ki kell használni. Nem számoltam, hányszor hazudott Niala ennek az alaknak, csak a legfontosabbra hívom föl a figyelmedet: nem igaz, hogy kártérítést csak polgári perrel kaphat, én is kaptam Sheila miatt, pedig nem volt per. De ha nem tudja, magára vessen. Maga kereste magának a bajt, mi viszont nem szándékosan születtünk olyannak, hogy vonzódjanak hozzánk ezek a disznó alakok.

A kiselőadás már az étteremben folytatódott. Nem volt értelme hazamenni ebédelni, senki nem főzött, és éhesek voltak már, úgyhogy inkább beültek a Lilybe.

– Soha nem szabad megfeledkezni róla – mondta Vanessa, miután leadták a rendelést –, hogy nem lehet tudni, mi lakozik egy idegen emberben. Vedd például az amstetteni rémet. A boltban barátságos embernek ismerték, közben meg a lányát és a lányától született gyerekeket a pincében tartotta fogva. Vagy vedd Natascha Kampusch esetét. A pasi ugyanúgy eljárt dolgozni, mint akárki más, valami telefoncégnél dolgozott. És egy elrabolt kislányt rejtegetett a pincéjében, hát istenem, mindenkinek megvan a hobbija. – Vanessa olyan morcosan nézett a sótartóra, mintha az lenne a felelős mindenért. – És ezek a gyerekek még aránylag szerencsések is voltak, mert megmenekültek. Ha egy ilyen alak hatalmába kerülsz, nem tudhatod, mi lesz a vége és mikor… és mi történik addig. – Komolyan nézett Jennifer szemébe. – Úgyhogy minden eszköz megengedett velük szemben. Ők sem ismernek kíméletet – hát mi sem ismerhetünk kíméletet.

Kis csend lett az asztalnál. Kissy arra gondolt, hogy ezt Vanessa a lehető legkomolyabban mondja. Ő aztán mindenképpen. Ha máshogyan nem tud megszabadulni vagy megszabadítani akármelyiküket, Vanessa talán meg is ölné a shindyt.

Azazhogy – tűnődött aztán tovább, amíg fölszeletelte a rántott sajtot és hozzálátott – valószínű, hogy ha nincs más kiút, bármelyikük megölné a shindyt. Ő is. Mert ha muszáj, akkor muszáj. De ő rettegve gondol arra, hogy ez esetleg egyszer bekövetkezhet, és ha csakugyan meg kellene tennie, hát nem tudja, hogyan élné túl. De Vanessát úgy képzeli el, hogy megvető tekintettel áll a shindy véres teteme fölött, aztán belefúj a Nimbusz csövébe, és azt mondja: „Add át üdvözletemet Belzebubnak.”

Elmosolyodott a gondolatra, lelki szemeivel már úgy látta Vanessát, hogy bőrnadrág van rajta és sombrero, s miután tokjába süllyesztette a Nimbuszt, biciklire pattan és ellovagol a napégette sivatagban, szájharmonika és hegedűk hangja mellett. Morricone, természetesen, senki más.

Babot kellett volna rendelnie, az illik ehhez a vadnyugati hangulatához, de amikor rendelt, még nem volt ez a hangulata. Viszont a sült krumpli rizzsel kimondottan jó. A sajt is. Nem is baj, hogy nem rendelt húst.

Niala fölemelte karját és csettintett két ujjával.

– Tessék – lépett oda a pincérlány.

– A saláta kevés lesz – mutatott Niala Ange néni tányérjára, aztán Chantaléra és végül a sajátjára. Ők hárman ugyanolyan salátát ettek.

– Máris hozok még.

Niala megcsóválta a fejét.

– Mario már kioktatta volna ezt a lányt, ha nálunk dolgozna.

– Miért? – kérdezte a néni.

– Most éppen azért, mert nem ismételte el a rendelést, „három paradicsomsaláta lyoni módra”. Ha a vendég nem mondja meg egyértelműen, hogy mit rendel, akkor meg kell mondani helyette, hogy alkalma legyen szólni, ha félreértették. Mi az, hogy „hozok még?” Ilyen mennyiség nem létezik. Persze ha nálunk dolgozna, nem kellene kioktatni, Mario már a felvételkor letesztelte volna.

Az egerek mosolyogtak.

– El is felejtettem: hogy van a lába? – kérdezte Ange néni.

– A *lába?* – ütődött meg Niala.

– Mielőtt eljöttünk tőletek, előző este fájlalta.

– Ó, Mariónak sosincsen tartósan baja. Ha fájt a lába, akkor lehet, hogy éppen elkísért pár vendéget Genfbe és vissza, gyalog. Acélból van.

– Kiről beszéltek? – érdeklődött Jennifer. A pincérlány közben letett eléjük három salátát.

– Marióról, a nagyapámról. Igazából nem a nagyapám, de nem számít.

– És miben vannak a vendégek?

– Van egy kis panziónk.

– Gyönyörű panziójuk van – tette hozzá Ange néni.

– Majd jövőre tessék megnézni – mondta Vanessa. – Nemsokára kezdődik a felújítás.

Az egerek meghökkenve néztek a D’Aubisson lányokra.

– Ezt nem mondtátok!

– Csak tegnap szólt Isabelle néni. Már a nyáron is fontolgatták, de eddig nem határozták el magukat.

– Akkor – nyelte le Kissy a falatot – addig nem is mehetünk?

Vanessa és Niala pontosan ugyanazzal a szemrehányó arccal nézett rá. Elképesztőek. Blanche szokott ennyire egyformán re-

agálni a lányával, de hát Vanessának mégsincsenek vele közös génjei.

– Ugye nem hiszed – kérdezte Vanessa –, hogy nem tudunk elhelyezni titeket könnyedén? A panzió a felújítás alatt is üzemel, de ha éppen a ti szobáitoknál tartunk, van hely a villában, Marie néninél, Jacquot bácsinál, Fontaine-éknél, Bourridonéknál, Gensacéknál, akárhol! Beaulieu abból él, hogy vendégeket fogad, *mindenhol* van szoba!

Kissy rámosolygott. Vajon meg fogja szokni valaha, hogy Vanessa úgy ontja magából a beaulieu-i adatokat, mintha ő lenne a város krónikása? Nem is, mintha ő lenne Beaulieu. És hogy még véletlenül se hagyja el a száját olyan névsor, amiben nincsenek ismeretlen nevek. Bourridonékról például legalább százszor hallott, de fogalma sincs, kik azok. Persze ettől még akár találkozhatott is velük.

– Beaulieu, Villefranche mellett? – kérdezte Jennifer.

Niala bólintott.

– Jártam már ott.

– Sokszor?

– Csak egyszer. Vannak rokonaim Saint-Jeanban.

Kissy döbbenten nézett rá.

– Már hogy lenne ott rokonod? Neked minden rokonod német vagy amerikai, nem?

– De, egy amerikai rokonom él ott a feleségével. De alig ismerem.

– Mivel foglalkozik? – kérdezte Vanessa. Olyan könnyedén, nemtörődöm hangon szólt, hogy Kissy odakapta a fejét. Vanessát hihetetlenül izgathatta a válasz. Görcsösen szorította a villáját.

– Orvos. Miért?

Hát persze, értette meg a következő pillanatban. Hiszen Vanessa tudja, hány amerikai él Saint-Jeanban. Nem lehetnek sokan, és valamennyit személyesen ismeri.

– *Neked Bill Lester rokonod?!*

Hogy ezt hányan kérdezték egyszerre, nem lehetett tudni. A fél csapat. És mindenki döbbenten nézett Jenniferre, aki csak bólintani tudott, és máris megszólalt Angélique:

– De hiszen akkor ti is rokonok vagytok!

Döbbent csend. Hát persze, ébredt föl Kissy hirtelen. Hiszen a doki felesége rokona Blanche-nak! Hogy milyen, arra már nem tudott visszaemlékezni. Túl bonyolult.

– Apám húgának – mondta Jennifer – a férje Bill testvére, Timothy.

– Ez észvesztő – mondta Niala. – Nekem meg Bill felesége a nagynéném. Pontosabban egyáltalán nem vagyunk vérrokonok, de nem számít.

– Hát most melyik a kettő közül? – meredt rá Jennifer.

Niala nevetett.

– Bill feleségének van egy féltestvére, aki anyának is a féltestvére, de ők amúgy nem rokonok. De gyerekkorukban se tulajdonítottak neki jelentőséget, úgyhogy most se érdekel senkit a dolog.

– Akkor ti most milyen rokonságban álltok? – nevetett Angélique.

Nimby szólalt meg drámai hangon:

– Semmilyenben, és ezért meglakolsz!

Ange néninek el kellett magyarázni, hogy ez az *Űrgolyhók*ból van, de együtt nevetett velük.

A délután nagy részét Martinnél töltötték. Nem volt értelme visszamenni Vaucressonba. A kocsit bevitték az udvari parkolóba, ők pedig letelepedtek Rochefort-ék nappalijában.

Szépen laknak, állapította meg Kissy. A lakás beosztása hasonlított az ő neuillyi lakásukéhoz, a falak tele képekkel, mindenhol könyvek és apró dísztárgyak. A nappaliban kényelmes ülőgarnitúra, házimozi, beszélgetősarok.

Martin két percen belül előteremtett egy tál sajtot, meg némi gyümölcsöt és aprósüteményt. Az egerek megköszönték és rágcsálni kezdtek.

– Autó – mondta Nimby. Mindenki körülnézett, hogy hol az autó és mi van vele. – Apának biztos van egy kocsija, amit pár napra nélkülözni tud. Leparkoljuk a kapuval szemben és onnan figyelünk.

– Hogy lesz nekünk arra időnk? – kérdezte Angélique.

– Sehogy, ezért kérünk meg egy ráérős webkamerát, hogy ő figyeljen.

– És ha feltörik a kocsit? – tört ketté Vanessa egy dióbelet.

– Akkor szomorkodunk – vont vállat Nimby. – De miért törnék föl?
– Ez akkor se jó – szólalt meg Chantal. – A kritikus pillanatban éppen elmegy a kamera előtt a villamos.
– Nem is jár villamos az utcában – döbbent meg Jennifer.
– És ha pont akkor arra téved egy?!
Az egerek nevettek.
– A ház felőli oldalon kell letenni – mondta Nimby. – Akkor akár repülőgép-anyahajó is jöhet.
– Akkor se jó – mondta Niala. – Nem rakhatunk le egy komplett gépet egy utcán parkoló autóban. Amúgy se bírná sokáig tápellátással. És járókelők is eltakarhatják a kaput. Ez nem jó.
– Jennifer, az ablakotokból nem lehet a kapura látni? – kérdezte Martin.
– Nem, azok az udvarra néznek.
– Akkor a kapuboltban kellene valahol fölszerelni.
– Ugyan hova? A falak simák, mint az üveg. De ha lenne is valami mélyedés, Roger állandóan ott van, előbb-utóbb kiszúrná. Fölszerelni se lenne könnyű, csak bevásárolni jár.
Kis csend lett. Az egerek eddegéltek és törték a fejüket.
– Csalétek – mondta Vanessa pár perc után. – Egy kislány, akinek feneke van.
– Szerintem mindegyiknek van – nevetett Pi.
– Ez jó hír. Akkor az egyikünk odamegy, a fenekével együtt, Roger megfogja, és lefilmezzük.
– De honnan? – kérdezte Jennifer. – Ha van valaki a közelben, akkor nem fogdos.
Vanessa dühösen nézett egy sajtos rudacskára, aztán belátta, hogy az nem tud neki segíteni, és megette.
– Valamit pedig ki kell találnunk – mondta Niala. – Mindenki gondolkozzon!
Kis csend után szólalt meg Jennifer.
– Kérdezhetek valamit?
– Persze – felelték többen is.
– Tulajdonképpen ki köztetek a vezető?
Az egerek összenéztek. Jó fél percig mindenki csak nézett mindenkire. Végül Niala megvonta a vállát.
– Sose gondoltuk, hogy vezetőre is szükségünk lenne. Az alapítványnak van kuratóriuma, az elnökét most már te is ismered,

Ange néni, akivel ebédeltünk. Minket hivatalosan ügyvezető bizottságnak hívnak, de nincs vezetőnk. Sose volt rá szükség.
– És a kuratórium?
– A szüleinkből választottunk néhányat.
– Pontosabban – tette hozzá Chantal – ők választottak maguk közül. Hivatalosan csak nagykorúak lehettek az alapítványtevők, tehát ők választották meg a kuratóriumot is.
– Hűha – kapta föl a fejét Vanessa. – Idén még nem volt kuratóriumi ülés!
– Tényleg nem – bólintott nővére. – Majd szólunk nekik, hogy tartsák meg.
– Évente kettőt kell tartani.
– Nem csak egyet?
– Nem – mondta Vanessa magabiztosan. – Az alapszabályban évente két ülés van.
Kissy elmosolyodott. Vanessa ilyen jellegű állításait mindig habozás nélkül el lehet fogadni, ami érdekli, azt úgy megjegyzi, mintha számítógépet hordana a fejében. De érdekes, hogy az alapszabályt megjegyezte, az ilyen jogi dolgok nemigen foglalkoztatják.
Aztán az jutott eszébe, hogy Mohi öntudatlanul is olyasformán tekinthette a készülő alapítványt, mint annak biztosítékát, hogy továbbra is együtt maradnak. Akkor pedig ugyanúgy megjegyzett mindent az alapítvánnyal kapcsolatban, mint Beaulieu-ről.
Eszébe jutott a tavaly szeptember. Mohi folyton náluk volt, és állandóan csinált valamit, hasznossá tette magát. Kissynek akkoriban – ma már tisztábban látja – egyszerre kétféle érzése volt: hogy Mohi a házimunkával fizetni szeretne azért, hogy ott lehet, nélkülözhetetlenné akarja tenni magát, hogy minél többet lehessen náluk – és hogy ez automatikus nála, egyszerűen gondolkodás nélkül elvégzi a házimunkát.
Már régóta nem kell megszolgálnia semmit, Vanessa mégis ugyanúgy elvégez minden feladatot. Amikor a nyáron Vaucressonban volt a csapat, általában ő takarította a fürdőszobák egy részét, a konyhát, mikor mit. Beaulieu-ben nem szokott takarítani, mert Isabelle néninek alapelve volt, hogy a kétkezi munka a személyzet dolga, elég jól megfizeti őket. A villát is ők ta-

karították. De ami maradt, azt Vanessa otthon is automatikusan csinálta.

Hirtelen az jutott eszébe, hogy Vanessából nagyszerű feleség lesz. Már most is remekül főz, Isabelle nénitől rengeteget tanult. Legutóbb például halat sütöttek valami sajátos provence-i módra, nem mesélte el részletesen, majd egyszer csinál nekik. Mire férjhez megy, tökéletes háziasszony lesz belőle. Ugyanakkor szellemileg is jó társ lesz, hiszen a világon minden érdekli – ha még rendesen tanulna is, igazi művelt nő lehetne belőle. Persze a férjét aligha fogja zavarni, ha összekeveri Agamemnónt Lear királlyal, sokkal fontosabb, hogy remekül elboldogul a számítógéppel.

Mert Nimby lesz a férje. Ez holtbiztos. A saját Nimbuszukkal lövi le mindkettőt, ha valaha szakítanak.

Ezt a délutánt ugyanúgy töltötték, ahogy eredetileg tették volna, csak máshol. Fölösleges lett volna visszafurikázni Vaucressonba. Viszont öt óra körül Pi mégiscsak szóba hozta.

– Figyeljetek csak – mondta –, előbb-utóbb sajnos el kell indulnunk. Még ki kell vinnem Kissyt, és tanulni is kellene valamikor.

Martin Pire nézett, aztán Kissyre.

– Várjatok csak. Eszembe jutott valami.

Kissy azonnal tudta, mi jutott ennek a kéjenc disznónak az eszébe. Onnan tudta, hogy már neki is eszébe jutott.

– Szó se lehet róla – jelentette ki, de riadtan vette észre, hogy a második feje beszél, amelyikről a többiek nem tudnak. Az első, amelyik nekik is látható, hallgatott.

– Ha nem viszed ki Kissyt, akkor tovább maradhattok.

– És az autó hogy kerül haza?

– Sehogy, itt marad. Az udvarunkon még soha nem törtek fel kocsit.

– És Kissy vonatozzon este? – kérdezte Jennifer, a kis naiv. Már ő se Françoise-t mond.

– Hát persze – mondta Niala, elrejtve mosolyát. – Miért, mi se teszünk mást, aztán még repülünk hazáig.

– Repültök?

– Holnap iskola. És a reptérről is haza kell még érni, Nizzában újra vonatra ülünk. Otthon meg még gyalog föl a hegyre. Nincs abban semmi különös.

– Magasan laktok?

– Nem, egyáltalán nem. Alig magasabban, mint Kissyék, csak meredekebben emelkedik. Két hegyi zsákutca között.

Vanessa sóhajtott. Kissy látta rajta, hogy megjelent előtte Beaulieu. Alig huszonnégy órája jött el onnan, és máris visszavágyik.

– És rengeteg fa van – mondta, hogy örömet szerezzen a kislánynak. Sikerült, rögtön felragyogott az arca.

Egy órával később a D’Aubisson lányok elindultak. A magukkal hozott holmi persze Kissyéknél marad, de csak pár ruhadarab, semmi nélkülözhetetlen.

Vanessa búcsúzáskor megint úgy ölelte át Kissyt, mintha ezer évre válnának el egymástól. Drága kis bogár. A legtöbb társának egy család se jut, ő meg hármat is kapott, de mindegyiknek úgy örül külön-külön, mintha a másik kettő nem létezne.

A lányok útnak indultak; Niala az ajtóból még visszajött és odaadta Kissynek a maradék nyolcezer eurót.

– Mondd meg Marie néninek, hogy amikor kéri, megkapja, de ha addig nélkülözi, akkor visszaszerezzük Roger-tól.

– Megkapja? – kérdezte Martin. – Te akarod kifizetni helyettünk?

– Nem helyettetek – rázta fejét Niala. – Ezt a pénzt a Jerry költötte el, és a Jerry mindig jótáll a Jerry tartozásáért. Te nem így gondolod?

Válaszra nem is várva búcsút intett és becsukta az ajtót.

A társaság maradéka csendben volt egy percig. Igen, gondolta Kissy, és alighanem a többiek is, a csapatnak nincs vezetője, de néha valaki úgy határoz meg egy alapelvet, mint egy vezér. Most éppen Niala.

– Érdekes – törte meg a hallgatást Jennifer. – Mikor jönnek legközelebb?

– Hétvégén – mondta Pi. – Péntek délután összegyűlünk megint.

– Én is erre tippeltem. Csak mert Vanessa úgy búcsúzott Kissytől, mintha… nem is tudom, mennyi időre szólna, Niala meg nem.

Pi mosolygott.

– Ez csak egy ideje van így, valamikor a nyáron kezdődött. Azt hiszem, mostanra lett elég kiegyensúlyozott ahhoz, hogy szabadon kimutassa az érzelmeit. Ez nem kis részben Nimbynek köszönhető.

Nimby büszkén mosolygott.

– Milyen érzelmeit? – kérdezte Jennifer.

– Kissynek nagy szerepe volt Vanessa életének megváltozásában – mondta Chantal. – Sokat köszönhet neki.

– Miért, hogy változott meg az élete?

Az egerek ekkor döbbentek rá, hogy Jennifer nem tud semmit az ő életük legfontosabb eseményéről.

Egy órába is beletelt, míg elmeséltek mindent. Mohamedet, akiről mindenki azt hitte, hogy fiú. Az első találkozást, amikor kiderült, hogy – nem az. A zárkózott kislányt, akiről nem tudtak semmit egészen addig, amíg Pi a nyaralás miatt le nem ült vele beszélgetni.

– Azt hiszem, azzal nem sértem meg a titoktartást – mondta Pi –, ha elmondom, hogy én kérdeztem rá a nevelőszülőkre. Megkérdeztem, hogy két szülője van-e. Nemet intett. Egy? Arra is. Akkor három lehetőség volt, az árvaház, a nevelőszülők vagy egy másmilyen rokon, testvér, nagyszülő, akárki. Sorra kérdeztem, és a nevelőszülőknél bólintott.

Sok mindent nem mondtak el Jennifernek. Hiszen a csapatból se tudta mindenki. Például azt a riadt kislányt a konyhában, amikor visszatért a süteményekkel. Meg a nyaralás előtti bevásárlás néhány részletét. A biztonsági őr megverését persze igen, az érdekes sztori. De azt nem, hogy Mohi mint egy kiskutya szaladgált a drága áruházakban, mindent megnézett és mindenre kíváncsi volt, ő pedig azon szomorkodott, hogy szegényke sose jut el ilyen helyekre megint, amíg föl nem nő és keresete nem lesz.

Erről persze rögtön eszébe jutott, hogy mennyire másképpen alakult minden. Vanessa ma nyugodtan besétálhat olyan áruházakba, ahova ők annak idején egyáltalán nem mentek, mert nem luxusholmikat akartak. Azóta párszor már megtette, nem egyedül persze, a családjával. A télen Mariót is elkísérte egy bevásárló körútra, és Nialával hárman elköltöttek egy vagyont

anélkül, hogy egy centet is a kezükbe vettek vagy egy gramm árut hazavittek volna: csak szerződéseket kötöttek, szállítás rendszeres időközökben, fizetés havonta vagy szállításkor. Vanessa gazdag gyerek lett, amit soha nem gondolt volna – és ez a legkevésbé sem érdekli. Boldog, amiért családja és otthona van, az anyagi jólétet pedig olyan természetesnek veszi, mintha beleszületett volna.

Elmesélték Jennifernek a tavalyi sorsdöntő nyaralást. Mohi végzetszerű találkozását az álomszép kisvárossal, D'Aubissonék romantikus lakhelyével, a villával és a panzióval, amik ma együtt alkotják Vanessa tökéletes otthonát, egyik se lenne teljes a másik nélkül. Kissy mondta el, hogyan figyelte meg apránként, hogy Mohi szivacs módjára issza magába a Beaulieu-vel kapcsolatos adatokat, de mindvégig nem jött rá, milyen szerelemre lobbant azonnal, az első pillanatban, ahogy meglátta a várost, s ez csak fokozódott, amikor megérkeztek a villába. Éppen ő szeretett bele a helybe, akinek esélye sem volt, hogy Niala meghívása nélkül még egyszer eljusson oda.

Kissynek mesélés közben az jutott eszébe, hogy Nimbynek egyszer oda kell majd költöznie Beaulieu-be. Mert ha együtt akarnak élni, azt csak ott lehet, Vanessa bármikor szívesen elutazik bárhová, de csak rövid időre. Ha valaha is úgy tanul majd, hogy egyetemre mehessen, azt csakis Nizzában, Párizsról szó sem lehet. Hiába repülhet ingyen, nem lesz neki elég, hogy csak hétvégeken legyen otthon.

A mese közepén eszükbe jutott, hogy illusztrálni is tudják. Mindenki tartott fényképeket a telefonjában. Így Jennifer láthatott valamit Beaulieu-ből, megnézhette Blanche-ékat, és legfőképpen Mohit a muszlinruhában. Érdekes módon erről mindenkinek volt kép a telefonjában. Georges-ról külön senkinek, csak családi fotók, a szülők a két lánnyal és Marioékkal vagy nélkülük; egyéni portré alighanem csak a lányainál akadt volna.

De a muszlinruhás kis Mohi mindenkinek benne volt a telefonjában. Valamikor, hónapokkal ezelőtt, a Jerry-hálózat privát részén megjelent a muszlinruhás videófelvétel képkockákra bontott változata. Hogy ki szedte szét és töltötte föl, nem lehetett tudni. Senki nem szólt semmit, csak letöltötték és eltették. Mint most kiderült, a telefonjaikra is jutott belőle.

Aztán jött a Sylvie-ügy, Mohi sérülése, az egyhetes betegeskedés. A hazatérés, a szomorú kisegér – bár akkor még nem voltak egerek –, aki az otthonát hagyta ott akkor, alig valamicske halvány reménnyel, hogy talán néha viszontláthatja.

A következő heteket átugrották, Kissy csak magában emlékezett Mohi forró ragaszkodására. Millet támadásával folytatták, Mohi elmenekítésével, a ház kipakolásával. Az ideiglenes gyámság, amikor úgy élt velük, mint egy befogadott kóbor kutya, és senki nem tudott semmit a jövőjéről, se Kissyék, se ő maga.

S végül az a csodálatos október tizenkettedike, a tűzijáték napja, Mohi hazatérése és átalakulása Vanessává.

Jennifer megkönnyezte a történetet. Azt mondta, hogy ilyen szépet még romantikus regényekben sem olvasott.

– Nem mondhatnám, hogy tetszik az ötlet, Françoise.

– Nem engeded meg?

Apa hallgatott egy pillanatig.

– Ezt nem mondom. Nem szólok bele. Ha ez lenne az első eset, talán megtenném, de azt már bebizonyítottátok, hogy óvatosak vagytok. De számolnod kell olyan következményekkel, amikkel a nyáron nem kellett. Hogy mész reggel iskolába?

– Azért aludni is akarunk – lehelte Kissy a telefonba.

– Megnyugtat – mondta apa epésen. – De gondolom, minden iskolai holmid otthon maradt.

– Hát…

– Nos, kivételesen szerencséd van. Fél kilenckor van egy megbeszélésem Neuillyben. Ha negyed kilenckor ott állsz az iskola előtt és átveszed a táskádat, akkor hozzájuthatsz. De várni vagy pláne bevinni nincs időm. Persze ezt is csak akkor, ha megmondod, hol van most a táska.

– A szobámban, az ágy mellett. Jó, apa, ott leszek.

– Rendben. Ez egyszeri megbeszélés lesz, ne számíts hasonló alkalmakra. Viszont anyáddal még beszélned kell. Én nem vállalom.

– Nem is kell. Én beszélek vele. És… apa?

– Tessék.

– Köszönöm, hogy nem tiltottad meg.

Kis csend megint.

– Tudod, úgy vagyok vele, hogy ha most nem tanulsz meg felelős döntéseket hozni, öt év múlva már késő. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát, apa.

Kissy letette a telefont és sóhajtott. Az egerek csendesen ültek és nézték őt. Már eggyel kevesebben, Nimby nemrég elindult haza. Előtte eljátszotta a szokásos műsorát: kezet fogott Martinnel és Pivel, váltott egy puszit Angélique-kel, aztán kitárt karokkal rohant Chantalhoz, jól megölelgette, és folytatta Kissyvel. Jennifer se maradhatott ki, kicsit meghökkenve fogadta a fiú érzelmességét, aztán még meghökkentebben azt, hogy Nimby váratlanul elengedte, az ajtóból visszaintett a társaságnak, és elszáguldott.

– Ez valami jerrys üdvözlés? – kérdezte Jennifer megilletődve.

– Aha – mondta Chantal dühösen –, ha Nimbyről és a lányokról van szó, egerek vagy nem egerek, mindegy. Csak lányok legyenek és szorongathassa őket. Mindaddig, amíg egy nap meg nem elégeljük Vanessával és egérburgert nem csinálunk belőle!

Jót nevettek az egérburgeren, és pontosan tudták, hogy Chantal egy ujjal se bántaná Nimbyt, történjék bármi.

Jennifer törte meg a csendet.

– Jó fej apád van.

Kissy mosolygott és hívta anyát is.

Anya sem örült az ötletnek, őt még külön meg kellett nyugtatni, hogy most se fog történni semmi, ami a nyáron nem történt.

Jennifer komoly arccal kortyolgatta a narancslevét, és nem szólt semmit a beszélgetés után. Kissy sejtette, hogy lenne kérdeznivalója, de ekkora társaságban nem áll elő vele.

Aztán már nem történt semmi különös. Piék elmentek metróval, Chantal pedig hazakísérte Jennifert, jobb a békesség. Ami azt illeti, békességből bőven jutott nekik: Roger nem volt már a kapuban, és egy vacak zsebtolvajjal sem akadtak össze.

Apa pontosan negyed kilenckor állt meg az iskola előtt. Kissy kivette a táskát az ülésről.

– Kösz, apa.

– Szívesen. Délután hazajössz?

– Hát persze. Ne aggódj. Még jó ideig nem szándékozom rendszeresen együtt aludni Martinnel… legfeljebb nyaranta, amikor úgyis együtt vagyunk.

Apa elmosolyodott, azzal a jellegzetes, halvány mosolyával.

– Jól van. Egyébként valakinek majd magyarázatot kell adnod. Egész este keresett.

Kissy lelkesen csillogó szemekkel nézett apára, és beleszimatolt a levegőbe. Apa nevetett, bólogatott, aztán fölemelte a kezét és rálépett a gázra. A kocsi elhúzott.

Hát igen, gondolta Kissy az osztálya felé igyekezve; vécére kéredzkedett ki földrajzóráról, hogy átvegye a táskát. Suzy kétségkívül kicsi még, és sok változáson ment át, mielőtt révbe ért náluk. Nehezen viseli, ha eltűnik valaki a számára legfontosabbak közül. De nem volt alkalom szólni neki. Ha Suzy föl tudná venni a telefont, akkor persze hazaszólt volna és elmagyarázza, de mire anyáék hazaértek, ők már ágyban voltak Martinnel.

Majd megszokja. A Jerry kutyájának stramm gyereknek kell lennie. Suzynek még sejtelme sincs, mi mindent tartogat az élet gazdáival. Lehet, hogy egy év múlva már ejtőernyővel fogják ledobni valami shindyfészek fölött.

Ahogy hazaindultak suli után, mindhármuk telefonja egyszerre jelzett. Hálózati üzenet volt, Nimby küldte, morzéban. *Megoldva! Szombaton elkapjuk! IY.*

Kissy másodpercekig bámulta a Nimbyt jelentő . -- jeleket, de be kellett látnia, hogy ez az egyetlen, amit ért a dologból.

– Nimby borzasztóan okos – mondta Chantal. – Ennyi idő neki bőven elég, hogy kitalálja, hova lehet elrejteni azt a kamerát.

De mint kiderült, ezúttal nem ő jött rá a megoldásra. A legváratlanabb helyről érkezett: az anyjától. Madame Blanchard vacsoránál megkérdezte, min töpreng annyira a fia, ő pedig elmondta. Ma pedig tanítás közben kapott egy SMS-t a megoldással. A tökéletes, bombabiztos megoldással.

Kissynek elég volt egyszer meghallgatnia, és rögtön látta, hogy ez a trükk verhetetlen, Roger jobban teszi, ha a hátralevő alig két napban összecsomagolja a bőröndjét és siet a börtönbe, amíg el nem fogynak a tengerre néző cellák. Ezt meg is mondta. Nimby megköszönte és továbbította madame Blanchard-

nak, aki örült a dicséretnek és azt mondta, egyszer neki is lehet jó ötlete.

Az előkészítés alig húsz percig tartott. Tíz perc volt, amíg Pi pénteken beugrott egy áruházba, tíz pedig a tesztelésre kellett. Aztán Angélique és a fiúk besétáltak az udvarra, pár perc időkülönbséggel, hogy ne látsszon, hogy összetartoznak. Nekik nem kellett tartani Roger-tól, csak Angélique volt lány, de Pivel volt, és talán már túl nagy is a pasas ízléséhez.

Ők öten a kocsiban voltak, a keresztutcában. Niala megvárta a többiek jelzését, csak aztán látott munkához. Gondosan és aprólékosan dolgozott, akárcsak a konyhában, amikor apróra vág valamit. Kissy tartotta a lámpát.

– Kész – mondta Niala. Kissy lekattintotta a lámpát. Egy pillanatig szemlélték a művet, aztán megint megszólalt Niala. – Oké. Mézescsupor kész!

– Vettem – hallatszott a telefonból Angélique hangja. – Cápa a célkeresztben.

Ezt Nimbytől tudta, aki a cipőjével babrált az udvarnak azon a részén, ahonnan oda lehetett látni a kapuba, és Martin kézjelére fölegyenesedett és elindult, ezzel jelezve, hogy Roger a helyén van.

Chantal fölrántotta a tolóajtót.

– Mézescsupor startol – szólt Niala ugyanabban a pillanatban, amikor Vanessa kiugrott a kocsiból és sietős léptekkel megindult a ház felé.

Niala, Jennifer és Kissy követte, csak a kapu előtt álltak meg. Mindhármuk telefonján ment a videó. Vanessa közvetlenül a kapu előtt lelassított, és ráérősen besétált. Addigra utolérte őket Chantal is, akinek az volt a dolga, hogy bezárja a kocsit. Az utcai osztagban ő volt az üres kéz, nála nem volt semmi, hogy verekedhessen, ha kell. Az udvariaknál Pi. Meg persze Mézescsupornak is üres volt a keze.

Kissy számlálta a másodperceket, onnantól, hogy Mézescsupor belépett a kapun.

Öt. Most kell elmennie Roger mellett, még valószínűleg csak megnézi. Csinos szőke kislány, a feszes nadrág jól kirajzolja formás fenekét. Niala egyik osztálytársának kinőtt nadrágja, azt mondta, megtarthatják. Aligha lehet már használni ezek után.

Tíz másodperc. Vanessa a lakók névsorát böngészi, megnézi az óráját, ráér. Roger-nak már meg kellett volna szólítania, nem természetes, hogy még csak nem is köszön neki. Alighanem a nyálát csorgatja a disznó és elfelejt köszönni.

Tizenkét másodpercnél velőtrázó sikoly a kapualjból, aztán csattanás. Kissyt rugóként lökték a lábai, s egy pillanat múlva ott állt egy méterre Roger-tól. A shindy a falnak dőlve állt, a képére szorított kézzel, előtte Vanessa, még mindig sikoltozva.

– Mi történt, kicsikém? – lépett oda Angélique.

– Megtámadott – hüppögte Vanessa. – A lábam közé nyúlt!

Angélique védelmezőn átölelte.

Később, amikor megnézték azt a felvételt is, amit Jennifer készített egy Jerry-telefonnal az utcáról, megállapították, hogy ha előre gyakorolják, talán akkor se sikerült volna tökéletesebben. Roger a falnál, kővé dermedve. Előtte a síró áldozat és az őt vigasztaló fiatal nő. Jobbjukon két lány, Kissy és Niala, vádlón a tettes felé tartott telefonnal, mögöttük Chantal fenyegető testtartásban. A másik oldalon Nimby és Martin ugyanolyan vádlón a pasasra emelt telefonnal, és a sor végén közeledett Pi, roppant határozott arckifejezéssel.

– Mi folyik itt? – kérdezte szigorú hangon. – Miért zokog ez a kislány?

– Ez az alak zaklatta – felelte Nimby.

– A lába közé nyúlt – pontosította Niala.

– Igaz ez?! – lépett közelebb Pi fenyegetően.

Végre Roger is meg tudott szólalni.

– Én… én nem… nem értem…

– Mit nem ért? – kérdezte Pi. – Zaklatta vagy sem?!

– Nem! A gyerek hisztériás rohamot kapott! – Végre elvette a kezét az arcáról; igencsak vörös volt. – Pofon vágott, aztán sikoltozni kezdett!

– Ok nélkül? – Pi kétkedően megcsóválta a fejét. – Ezt senki se hiszi el magának.

– Így volt! Sajnos nem tudom bebizonyítani…

– Nem is kell – szólalt meg Niala. – Az ártatlanságot nem kell bebizonyítani, csak a bűnösséget. Megismer, Roger úr?

Roger ekkor nézte meg őt figyelmesebben. Arcán a félelem rettegésbe ment át.

– Nem!

– Dehogynem, látom a képén. Most jött rá, hogy csapdába esett. Emlékszik a nevemre? Líra Frank Euró D'Ollár vagyok. Szerdán kétezer eurót kapott tőlem.

– Nem igaz…

– Ne fárassza magát. Videóra vettük, és megvan a rendőrségre írt levele is.

Roger valahogy összeszedte magát.

– Talán azt is videóra vettétek, hogy én ezt a kislányt…

– Nem volt rá szükség – felelte Mézescsupor.

Roger-nak összekoccant a foga, ahogy a lassan közelítő Vanessa szemébe nézett. Kissy oldalazni kezdett, hogy szemből vehesse. A kislány két égszínkék szeme jéghideg ragadozópillantással fúrta keresztül a shindy arcát. Semmilyen nyoma nem volt, hogy sírt volna – mint ahogy nem is sírt.

Később, amikor az összes felvételt látta már, Kissy még jobban érezte, mint az események sodrában a helyszínen, mennyire természetellenes ez a helyzet. Egy felnőtt férfi nem retteghet ennyire egy kölyöklánytól. De talán ha valaki sokáig shindyskedik, előbb-utóbb eluralkodhat rajta a félelem, hogy az egyik gyerek lesz a veszte. Bármennyire biztos lehetett – ha ugyan az volt – Roger abban, hogy se az utca, se az udvar felől nem filmezhették le, Vanessa tekintetében olyan fenyegetést látott, ami romba döntötte maradék önbizalmát.

– Vesztettél, Roger – mondta Vanessa csendesen. – Vesztettél. Sok éven át megúsztad, de most besétáltál egy egyszerű csapdába. Most viszlek a rendőrségre.

Már egészen közel állt a férfihoz. Kissy mintegy lassított felvételen látta, ahogy annak megindul a tenyere a kislány arca felé. Vanessának bőven jutott ideje a ragadozópillantást kiegészíteni egy baljós vigyorral, csak aztán állította meg a pasas kezét, egy centire az arcától.

– Ezt nem lett volna szabad – mondta. Aztán megvillant a keze, és a kapualjon végigvisszhangzott a csattanás.

A pillanat hamarosan bekerült a Jerry legemlékezetesebb fényképeinek gyűjteményébe. Azt jól tudták, milyen sokat tanultak a kiképzésen, de ezen a pofonon látszott igazán, hogy mennyit fejlődött ezalatt mesterük. Gyönyörű pofon volt. Gyors, mint a villám és olyan erős, akár a lórúgás.

Roger még szédelgett, amikor Vanessa hátranyúlt, Kissy pedig a kezébe tette a lámpát.

– Miért világít a kezed? – kérdezte Vanessa nyersen.

Roger csak bámult a kezére. A mutató- és hüvelykujja világított a legélénkebben, de a többi része is. A kamerák tekintetének kereszttüzében Vanessa többször megjáratta a fényt a kéz minden részén.

– Akkor ezt megbeszéltük – kapcsolta le a lámpát. – Hol tartod a pénzedet?

Csend, Roger a kezét bámulta.

Vanessa karon fogta és megindult vele az udvar felé.

– Először szépen visszaadod a kétezer eurót. Beláthatod, hogy nem illet meg. Csak aztán megyünk a rendőrségre.

Az őrszoba nem volt messze, gyalog mentek. Roger hagyta magát odaterelni. Csak akkor élénkült meg, amikor a folyosón egy őrmester aziránt érdeklődött, mit óhajtanak.

– Kérem, engem… idehoztak, ez a csapat gyerek… idecipelt, pedig…

– Á, Roger úr, csak most ismerem meg – mondta az őrmester, és kezet nyújtott. – Rég nem láttam. Mi ez a história?

– Kiskorú elleni szexuális zaklatás – felelte Chantal, aki legközelebb állt hozzá.

– Mi, hogy Roger úr? – A köpcös őrmester nagyot nézett. – Ugyan már. Menjetek szépen haza, és játsszatok valami mást.

Kissy csendesen fortyogni kezdett. Ekkor azonban előlépett Pi.

– Jó napot. Beszélni óhajtok a fölöttesével.

– Maga ki?…

– Pierre Jourdain vagyok a Jerry Alapítványtól. Ők a munkatársaim. Magát hogy hívják?

– Bergeron őrmester vagyok. Figyeljen ide, itt valami tévedés lesz. Ez az öregúr a légynek sem árt. Ezer éve ismerem.

– Helyes, akkor a parancsnoka is nyilván azt fogja mondani, hogy az ártatlanság vizsgálatának legkorszerűbb módja: a gyanúsítottat bemutatják Bergeron őrmesternek. Akkor egy perc alatt végzünk: bekopogunk hozzá, elmondja és már itt sem vagyunk.

Bergeron dühösen végignézett a társaságon.

– Hadd halljam a történetüket.
– Ahogy óhajtja. Ez az egyén hosszabb ideje zaklatta ezt a kislányt, akivel egy házban lakik – mutatott Pi Jenniferre. – A kapuban szokott őgyelegni, és ha a gyerek arra jár, hátulról a lába közé nyúl. Elmondta nekünk, mi pedig csapdát állítottunk neki.
– Mit mondott, mik maguk?
– A Jerry Alapítvány. – Pi átnyújtotta az igazolványát. – Gyerekmolesztálók elfogására szakosodtunk.
Az őrmester nem felelt, a beállott csendben tisztán hallatszott Roger káromkodása.
– Hogy beszélsz?! – csattant föl Niala, és szájon vágta. – Itt gyerekek vannak… hé!
Bergeron meglepő fürgeséggel kapta el a lány karját, és egy pillanat alatt megbilincselte. Nagyon gyorsan csinálta, de csak azért sikerülhetett, mert Niala nem védekezett. Egy rendőrt megütni… Kissy nem tudta, mi jár ezért, de nem is akarta megtudni. Vanessának nem voltak ilyen aggályai. Pi, Angélique és Martin együtt is alig tudta lefogni. Az üvöltése visszhangzott a folyosón, és sokkal csúnyábban káromkodott, mint az imént a shindy.
Bergeron belökte Nialát egy szobába, és rázárta az ajtót. – Majd visszajövök, ha lehiggadtál – mondta még neki. A kulcsot zsebre tette és megfordult. – Te pedig…
– Eresszetek már el! – förmedt Vanessa az egerekre, akik szót fogadtak, ő pedig megiramodott, és egy pillanat alatt eltűnt a folyosón.
A ricsaj senkinek nem tűnt föl. Hozzá lehettek szokva.
– Úgy látom, a helyzet világos – mondta Bergeron. Kicsit fújtatott. Egy rendes verekedésben semeddig se tartana ki. – Jöjjenek az irodámba. És nem szeretnék még egyszer erőszakot alkalmazni.
Egyetlen szót se szólhattak az ügyről, amíg mindannyiuk adatait föl nem vette. Csak Roger maradt ki. A két felnőttel kezdte, aztán Martin, Jennifer és Chantal következett. Idáig jutott, amikor nyílt az ajtó és belépett Vanessa. Bergeron odapillantott.
– Á, jó, hogy jössz. Látom, csak ordítani tudsz, kopogni nem. Gyere csak, téged is bezárlak a barátnőd mellé.

Ezzel fölállt, de a mozdulat vége sokkal gyorsabb volt, mint az eleje, és váratlanul vigyázzállásban fejeződött be.
– Nem szoktam kopogni, jól tudja – lépett be egy ősz bajuszú tiszt. – Ezek szerint igaz a hír, hogy bezárt egy gyereket valami irodába.
– Igen, uram, igaz! – felelte Bergeron peckesen, de sértetten. – A lány a folyosón felpofozta ezt az idős urat – biccentett Roger felé. – Ez a másik is minősíthetetlenül viselkedett, aki önt informálta, de elfutott.
A tiszt követte a tekintetét. Vanessa az ajtó mellett állt, a rendőrökre vigyorgott és nem szólt semmit.
– Bergeron – mondta a tiszt már liluló arccal –, engem nem ez a gyerek tájékoztatott. Most látom először. Lemire ezredes hívott föl telefonon, a gyereket az ő kis Nicole-jának nevezte, és azonnali magyarázatot követelt. Megmondaná, ki az, akit maga bezárt abba az irodába?!
Bergeron teljes öt másodpercig csak bámult a tisztre, és egy szót se tudott kinyögni.
– Válaszoljon!
– Én… nem tudom…
– Amíg maguk szenvednek – lépett oda Vanessa –, megkaphatnám a kulcsokat? A bilincsekét is, ha kérhetem.
– Teremtőm – zihálta a tiszt –, meg is bilincselte?
Bergeron előkotorta a kulcsokat. Vanessa átvette, és már ott sem volt. Fél perc múlva ketten tértek vissza. A tisztnek ez arra volt elég, hogy valamelyest lehiggadjon.
– Állítólag érdeklődtek utánam – nézett körül Niala.
– Önt hívják Nicole-nak, kisasszony? – érdeklődött a tiszt.
– Engem – nyújtott kezet Niala.
– Poitou felügyelő – parolázott a tiszt; láthatóan egy vezetéknévre is várt, de a lány nem vette a lapot. – Még nem tudom, mi történt itt, de…
Niala fölemelte a kezét.
– Egy pillanat. Mit szólna, ha először is megnyugtatnánk a derék öreg Lemire ezredest?
Poitou bólintott és a telefonhoz lépett. Valami központot tárcsázott, ahonnan egy másik központot kapcsoltak. Aztán egy férfihang:
– Lemire!

– Poitou felügyelő, Neuilly-sur…

– Ott van a lány? Adja át neki – szakította félbe az ezredes.

Niala fölvette a telefont és kinyomta a kihangosítót.

– Szia, Raymond bácsi, én vagyok!

A választ nem lehetett hallani.

– Á, zűrös história. Neuilly remek város, de a rendőrök… ne haragudj, hogy ilyet mondok, de tisztára mint Louis de Funès csendőrei. Ez a Bergeron egy kicsit még hasonlít is Jacques Villeret-re… ő tudott ilyen hülyén nézni, csak őt jobban lehetett szeretni. Sajnos meghalt fiatalon, az alkohol miatt. Lehet, hogy ez a Bergeron is iszik, tiszta lila a képe.

Hallatszott, hogy az ezredes jót nevet, aztán hosszabban beszél. Niala közben kényelmesen helyet foglalt Bergeron íróasztalán. Később a lábát is föltette. Időnként hümmögött, egy igent vagy perszét felelt, és nem foglalkozott a körülötte levőkkel.

Az egerek belül hahotáztak, de kívül komoly arccal figyeltek. Roger aggodalmasan. A két rendőr pedig hol paradicsomvörös volt, hol halványsárga. Mindkettő összerezzent, amikor Niala váratlanul elnevette magát.

– Drága vagy, Raymond bácsi. De ennyivel nem úszod meg, Isabelle néni behajtja rajtad… No, hát éppen azért. Te mentetted ki az ő szeme fényét If várából, most az a legkevesebb, hogy malacot süt neked. – Hosszabb csend. – Ezt neki magyarázd. Tudod, hogy milyen… Aha! Jó, jó ötlet. Rendben, máris. Szia!

Niala hirtelen visszakapcsolta a kihangosítót, és máris megszólalt az ezredes hangja:

– Felügyelő, ott van?

Poitou azonnal az asztalnál termett.

– Jelentkezem!

– Jó. Szóval szeretnék holnapra egy részletes jelentést arról, hogy Nicole mit akart önöknél, aztán mi történt, miért és hogyan. Lesz olyan szíves?

– Parancsára! – harsogta Poitou.

– Örültem – mondta Lemire, és letette.

Poitou személyesen hallgatta ki őket, de Bergeronnak is jelen kellett lennie. Törleszt neki, gondolta Kissy. Miatta került ebbe a helyzetbe, hát most fizet érte.

Niala néhány rövid mondatban összefoglalta az alapítvány munkáját, és hogy éppen egy gyermekmolesztálót hoztak be, amikor a rendőrség váratlanul a jogvédőket kezdte letartóztatni. Poitou dühösen meredt Bergeronra, aki megint elvörösödött és felállt.

– Azt hiszem, bocsánatkéréssel tartozom – mondta. – Sajnálom, kisasszony.

Niala kezet nyújtott neki.

– Felejtsük el!

Amikor Roger tettére került a sor, a pasas mindent letagadott.

– Akkor magyarázza meg ezt – vette elő a lámpát Vanessa, s a shindy keze megint kékesen ragyogott fel.

– Ez mi? – kérdezte a felügyelő.

– UV-zseblámpa. A kezén pedig ultraibolya festék van.

– És honnan származik?

Vanessa kikapcsolta a lámpát, kipenderült az iroda közepére, és a Nimby telefonjából felhangzó Popcorn hangjaira táncolni kezdett. A rendőrök és Roger megbűvölve nézték. Vanessa lassan kigombolta a nadrágját.

Alighanem az egyetlen sztriptíz a világtörténelemben, gondolta Kissy, aminél csak a nadrág kerül le, és az alatt is van egy másik. Vanessa remek időzítéssel éppen a szám végére szabadult meg a nadrágjától, és az utolsó hanggal egyidőben az asztalra dobta.

Niala szépen kiterítette, és a két lába közé világított az UV-lámpával. Ahol a két szár találkozik, ragyogó folt szikrázott.

– Ez nagyon érdekes – mondta Poitou. – Volna szíves magyarázatot adni, monsieur Roger?

Ez már igazi rendőrstílus volt.

– Nem tudom… valahol hozzáérhettem…

– Valahol?! Ezt a nadrágot én festettem be ezzel a festékkel – Niala letette a flakont az asztalra. – Egy perccel azelőtt, hogy Vanessa pofon vágta magát. Videóra vettük. Idenyújtaná a kezét, őrmester úr? – Rávilágított Bergeron kezére, aki megbűvölve nézte ujjain a fénylő foltokat. – Ön kezet fogott Roger úrral, amikor megjöttünk, és festékes lett a keze; de mint látja, sokkal kevésbé. Gyorsan szárad. Az én kezemen pedig – világított rá – alig van festék. Mert én csak az imént fogtam kezet önnel.

Súlyos csend lett az irodában.

– Várjuk a magyarázatot, uram – szólalt meg Poitou. – Hol, mikor és hogyan került az ön kezére ultraibolya festék, ha nem erről a nadrágról?

Roger hallgatott.

– Bocsánat – szólalt meg Nimby. – Az ultraibolya festékek összetétele se egyforma.

– Helyes – bólintott Poitou. – Őrmester, szóljon át a laborba!

A Bois de Boulogne fái érdeklődve szemlélték a köztük sétálgató elégedett kisegereket. Az egyikük szinte kommunikált a fákkal, ahogy Kissy megfigyelte. E. T. lehetett ilyen, hogy beszélgetett a fákkal. Mindig szerette E. T.-t, de Vanessa helyesebb.

A többiek nem kommunikáltak a fákkal. Csak nézték őket és vigyorogtak.

– Szóval így vadásztok ti – állapította meg Jennifer.

– Így – mondta Nimby –, avagy ilyenformán. Mikor hogy. Igazából a neten található shindykre kellene vadásznunk, de ha azokból nem akad, akkor megfogjuk az offline példányokat. Vagy akár az autótolvajt – nézett Nialára.

– És most mi következik?

– Felejthetetlen napok a fogdában – nevetett Vanessa. – Ingyenes vendéglátás, kellemes hálótársak, szabadidős tevékenységek: ügyvédi konzultáció, vádirat tanulmányozása!

– Túl régóta foglalkozol idegenforgalommal – állapította meg Pi rosszallást mímelve.

A fák levelei beleremegtek az egércsapat nevetésébe.

Tíz perccel később már sokkal csendesebbek voltak. Tölcsérrel a kézben nem lehet zajongani. Letelepedtek egy kis tisztás néhány padjára és a fagyinak szentelték figyelmüket.

– Most az következik – szólalt meg Nimby, miután eltüntette a fagyiját, elsőként –, hogy Roger védekezik, ha tud, az ügyészség pedig támad. Aki ügyesebben képviseli az álláspontját, akkor Roger-t lecsukják.

Jennifer döbbenten meredt Nimbyre, majdnem le is csöppentette magát.

– Hé, várjunk csak! Hogy van ez?!

– Ne törődj vele – legyintett Kissy. – Nimby nem szokta magát zavartatni ilyen apróságoktól.

Jennifer gyorsan lenyalta a másik oldalt is. – Értem. A mondat két fele nem mindig egyeztetés.

– Ez az! – rikkantotta Nimby, és csókot nyomott Vanessa képére. – Majd kapunk mindenféle értesítéseket, meg esetleg még szükség lesz vallomáskiegészítésekre, de innentől már minden simán megy.

Nem Nimby hibája volt, hogy tévedett.

Aznap este éppen vacsoránál ültek, amikor apa hazaért. Ő is leült és körülnézett az asztalon.

– Csinálni kell valamit ezzel a mikrobusszal – mondta, elismerő arckifejezéssel tanulmányozva egy Vanessa-féle szendvicset.

– Némi átalakításokat tervezünk rajta – felelte Nimby –, valószínűleg már a jövő héten elvisszük.

– Ez rendben van, viszont garázsra van szüksége. Hol akarjátok tartani voltaképpen?

– Hát… elsősorban itt – mondta Kissy. – Ez az alapítvány székhelye.

Apa eltüntette a szendvicset. – Ez nagyon jó. Mi van benne?

Vanessa letette a kést és tanácstalan arckifejezéssel nézett a tányérjára.

– Mi baj? – kérdezte anya.

Kissy elmosolyodott. – Nem szereti kiadni a receptjeit, viszont nem tud tőled megtagadni semmit.

Apa kicsit zavartan nyúlt a következő szendvics után. – Nem kell elmondanod, és… párszor már megbeszéltük, hogy nem tartozol nekem semmivel.

Vanessa olyan képet vágott, amilyet Suzy szokott, amikor elhangzanak a rettegett „nincs több” szavak.

– Szardíniás sajtkrém. Reszelt sajtot, vajat, szardíniát, apróra vágott hagymát és egy kis mustárt keverek össze, sóval, borssal és egy kis citromlével ízesítem. A keverési arányon múlik az íze, de azt nem tudom elmondani, csak érzem, hogy miből mennyi kell. Meg persze nem mindegy, hogy milyen sajtot és milyen halat használok. És kérlek, Jean-Jacques bácsi, bízd rám, hogy eldöntsem, kinek vagyok az adósa és mivel. A re-

ceptet akkor is elmondtam volna, ha nem te kérdezed, ez nem függ össze a tartozásommal.

Apa hallgatott egy pillanatig, elgondolkodva forgatva kezében egy másik szendvicset.

– Ugye hallottál már olyanról, hogy valakinek elengedték az adósságát? – kérdezte aztán.

Vanessa bólintott.

– Ha pénzt adtál volna, akkor mondhatnád is, hogy nem kéred vissza, és ezzel el lenne intézve. De én sokkal többet kaptam. Az állásodat kockáztattad értem, és ezzel együtt például ezt a házat is.

– Én, az állásomat? – lepődött meg apa.

– Amikor visszajöttél a reptérről – szólt közbe Kissy.

– Ja… – apa megcsóválta a fejét. – Régen volt. Már nem is emlékszem, mit lódítottam akkor a cégnek.

– Hogy én beteg vagyok – szólalt meg anya.

– Igen, csakugyan. Ma már nem hiszem, hogy szükség volt rá. Úgyse rúgtak volna ki. De…

Nem folytatta. Csend ült az asztalokra, természetellenes csend olyan helyiségben, ahol tíz ember eszik éppen. A kislány és a férfi szótlanul nézte egymást. Aztán Vanessa lassan, egész kicsit megcsóválta a fejét.

Kissy úgy érezte, mintha víz alá nyomnák. Normális ez?! Persze hogy hálás azért a nyolc napért, de egy életen át?!…

– Hát persze – mondta Niala másnap délelőtt, amikor kint sétáltak a kertben. – Vanessa tizenegy évig utcagyerek volt, vagy majdnem az. Hihetetlenül makacs. Ha valamit elhatároz, azt mindenképpen végigviszi. Amikor a szüleid elvállalták, a legszebb dolgot tették vele, amit el tudott képzelni… mert azt persze elképzelni se tudta, ami egy héttel később történt. Persze hogy úgy érezte, hálával tartozik. De a csökönyössége miatt ez az állapot véglegessé vált. Annál is inkább, mert meg is tudja ideologizálni. A szüleid nélkül csak kóborolt volna, hisz bármelyikünknél megtalálják. Talán el is veszti velünk a kapcsolatot, és elkallódik… – Niala megborzongott. – El se lehet képzelni, mi történhetett volna. Csoda, hogy hálás érte? És akkora nagy dolog, hogy ez a hála élete végéig el fogja kísérni? Bármi lehet belőle ezután – és bármi lesz belőle, ahhoz a szüleid adták az első segítséget.

– Akkor mit érez a *ti* szüleitek iránt? És teirántad? – dőlt neki Kissy egy fának.

Niala is nekidőlt mellette. – Nehéz rá szavakat találni. Valami olyan szeretetet érzek benne, amire eddig csak kutyákat tartottam képesnek. Biztos, hogy az életét adná bármelyikünkért. Ha holnap gyógyíthatatlan betegségbe esnék, tudom, hogy zokszó nélkül ápolna nyolcvan évig. De nem áll ilyesmi szándékomban – inkább végignézem, mit ér el az életben.

Este, a vacsoraasztal mellett nem esett több szó Vanessa tartozásáról. Apa hümmögött, láthatóan nem nagyon tudva mit kezdeni azzal, amit ő is nagyon jól megértett a kurta fejrázásból, és visszaterelte a szót a mikrobuszra.

– Hát ha itt akarjátok tartani, akkor szeretném, ha garázsban lenne. Mármint állandóan. Nem örülnék, ha a kerekek letaposnák a füvet, és az se lenne jó, ha baja esne a kocsinak.

– Baja?… – nézett föl Nimby, aki éppen tojásos szendvicset evett.

– Baja – bólintott apa. – Jégeső is van a világon. Egyáltalán van most biztosítás ezen a kocsin?

– Valószínűleg van – vakarta a fejét Pi. – Ha jól emlékszem, a Schneider-cég október vagy november végéig kifizette. De lehet, hogy csak szeptember végéig.

– Nos, erősen kérdéses, hogy az a biztosítás itt érvényes-e. De önrészt se szándékozom fizetni – csóválta meg a fejét apa, és töltött magának a narancsléből. – Elsősorban viszont azért akarom garázsba tenni, mert egy kocsinak ott a helye.

– Ki akarod bővíteni a garázst? – kérdezte Kissy.

– Nem. Az megbontaná az épület harmóniáját, árnyékot vetne a konyhára, semmiképp se lenne jó. Egy külön garázsra gondoltam a kerítés mellett.

Az új garázst már másnap megnézhették, reggeli után. Egyik oldalon a telek téglafala határolta, ehhez illesztett Nimby három téglafalat és egy kis tetőt.

– Jó – mondta apa –, csak a tető egyik feléről a szomszédba folyik az esővíz.

Nimby kattintott néhányat, és a tető féloldalassá változott, csak befelé lejtett már.

– Ablak is kell rá – mondta anya, Nimby pedig vágott egy ablakot.

– Nem kell ilyen nagy – mondta Niala. – Télen megfagysz odabent.

– Ki lehetne vinni egy hősugárzót – mondta Vanessa, miközben Nimby lekicsinyítette az ablakot. – Ha valami munka van a kocsin, csak bekapcsoljuk és meleg van.

– Persze, csak a kocsi leárnyékolja a meleget – felelte apa. – Ha az orrához teszed, a hátuljánál ugyanúgy csak nagykabátban dolgozhatsz.

Vanessa fölnézett, mintha ott lennének a garázsban, nem pedig Kissy szobájában.

– Akkor tegyük a tető alá, jó magasra. Ott a meleg szétterül és egyenletesen aláereszkedik az egész garázsban.

– Nem rossz – nevetett apa –, csak annyi szól ellene, hogy a meleg levegő fölfelé száll.

Vanessa döbbent képet vágott, mintha eddig nem tudta volna, aztán csípőre tette a kezét.

– És nem lehetne megoldani, hogy lefelé szálljon?

Apa megsimogatta a fejét, egészen úgy, mintha a saját gyereke volna.

– Hát oldd meg. Akkor nemcsak meleg garázsunk lesz, hanem Nobel-díjad is.

Vanessa nem szólt semmit, csak nézett apára melegen csillogó szemmel. Aligha a Nobel-díj ígéretének örül ennyire, gondolta Kissy, inkább a simogatásnak. Olyan, mint egy kiskutya. Hűséges, minden simogatásért hálás, de ha felbosszantják, harap.

Délután valamennyien beültek a mikrobuszba és kimentek az építkezésre: apáék még nem látták őket vezetni, és kíváncsiak voltak a tudományukra. Ez úgy adódott, hogy lemérték a mikrobuszt a garázs számára, és Martin fölfedezte, hogy egyesben van a váltója. Betette üresbe, és ezt meg is mondta.

– Miért? – kérdezte apa.

– Azt tanultuk, hogy az álló kocsit üresbe kell tenni, nehogy indításkor elnézzük.

– Igen? Hol tanultátok?

– A házi tanfolyamunkon.

Apa meglepve nézett, úgyhogy elmondtak mindent apróra. Hogy itthon is gyakoroltak meg Nizzában is, egy gyárudvaron,

és már egész jól megy. Apa is, anya is látni akarta, így fogták magukat és kimentek egy építkezésre. Suzy is menni akart, hát elvitték őt is. Vanessa Macskát is hívta, de neki esze ágában se volt félbehagyni fontos teendőit. Éppen a hátát mosta.

Kissy tette az első kört, elvégre az ő szülei vannak itt. Apáék helyet foglaltak elöl és figyeltek.

– Tehát becsukom az ajtót – kezdte Kissy – és becsatolom magam. Nagy összegű életbiztosítást kötök. Eltakarítom az egereket az útból.

– Miért vannak útban? – nézett apa a belső tükörbe. Az egerek szépen becsatolva üldögéltek hátul.

– Most nincsenek, de amikor indítani tanultunk, akkor a kocsi előtt zsinatoltak. Tehát a váltó üresben. Ráadom a gyújtást és kiteszem az indexet balra. Kuplung be, váltó egyesbe… aztán kuplung föl és gáz be.

A mikrobusz lassan megindult a sima aszfalton. Most a Périphérique építkezéséhez jöttek ki, itt óriási területek voltak leaszfaltozva, ahol csak nagy ritkán haladt el valaki. Most éppen egy teherautó közeledett. Kissy már messziről figyelte. A teher kitette az indexet balra, és befordult jóval őelőttük. Nem fognak találkozni. Kissy kanyarodni kezdett, igyekezett minél szebb ívben csinálni.

– Nem rossz – mondta apa. – Hányszor vezettél már?

– Ó, sokszor – felelte. – Már túl vagyok az öt kilométeren.

Félóra múlva Vanessa mondta a sofőrök checklistjét: – Becsukom az ajtót, becsatolom magam, nagy összegű életbiztosítást kötök, eltakarítom az egereket az útból. Váltó üresben, gyújtás, index balra, kuplung be, váltó egyesbe, jé, ott van Ibrahim, kuplung föl és gáz be…

A kocsi méltóságteljes tempóban elindult, Niala pedig fölpattant az E2-es ülésről és előrejött.

– Ibrahim?! Hol van?

– Ott – mutatta húga az építkezés felé haladó kis csoportot.

– Adj egy kis gázt, érjük utol őket.

– Jó.

A kocsi meglódult, apa pedig megkérdezte, ki az az Ibrahim.

– Építőmunkás. Vanessa egyszer szkanderezett vele, aztán együtt utaztunk a vonaton, az akkori beszélgetésünknek köszönhetjük Suzyt. Beszélni kellene vele, ha utolérjük.

– Én mindent megteszek, de nem merek száguldozni – mondta Vanessa.

– Be fognak menni a kapun, mire odaérünk – állapította meg anya. – Miért akartál beszélni vele?

– Ő pillanatok alatt fölhúzza nektek azt a garázst – felelte Niala.

– Várj csak – mondta apa. – Ahhoz még tervrajz is kell, építési engedély, anyag. Neki meg van munkája.

– Éppen ezért akarok beszélni vele – bólintott Niala. – Mire te mindezeket megszerzed, ő esetleg szabaddá tudja tenni magát.

De nem tudott beszélni vele. Mire a kocsi elért a kerítésig, a munkások már eltűntek odabent, a sorompó pedig zárva volt. Nimby fölajánlotta, hogy japán turista lesz, aki nem érti a tiltó feliratot és csak úgy besétál, de apa azt mondta, túl sok munkagép dübörög odabent. Chantalnak eszébe jutott, hogy üzenetet is hagyhatnának, itt kint fölírják az aszfaltra, hogy Ibrahim, hívd föl ezt és ezt a számot, de Angélique rámutatott, hogy az építkezés tele van arab munkásokkal, biztos, hogy tucatjával vannak köztük Ibrahimok.

Így aztán a mikrobusz megfordult és anya vezetésével hazaballagott.

Délután telefonált Ali, hogy jönnek a kocsiért. Hamarosan ott is voltak egy Volvóval, amit Bertrand továbbvitt a tulajhoz, Ali pedig átvette a Fordot.

– Fogalmam sincs, mikor kapjátok vissza – biztatta őket. – Most épp lett lyukas időnk, két ügyfél lemondta, egy kocsi meg jóval hamarabb elkészült a tervezettnél. De Nimby rengeteg változtatást akar, és az átíratást is megcsináljuk, úgyhogy hetekbe telhet.

– Nem baj – mondta Pi. – Nem rohanunk sehova.

– Nekem viszont ideje indulnom – nézett Ali az órájára. – Bertrand hamar leadja a kocsit. Fölkapom és megyünk. Viszlát, sziasztok. Szia, kiskutya…

A mikrobusz kigördült a kapun és „szaporán szedve kerekeit elsietett”, ahogy Nimby megállapította. Érdekes, hogy már Ali is Nimbynek hívja.

– Azért valamit mondhatnál azokról a változtatásokról – mondta Angélique.

– Hát… – húzta a szót Nimby – végül is… miért ne?

Az egerek feszülten figyeltek.

– Francia rendszáma lesz.

Az egerek sóhajtottak.

Aznap már nem mentek sehova. Levonultak az edzőterembe és jót verekedtek. Mostanában kicsit elhanyagolták az edzést, hiszen úgyis tudnak már mindent, az állatkertben a tigrismamák velük ijesztgetik a rossz gyerekeket – legalábbis Nimby szerint –; de Vanessa kijelentette, hogy nem szabad kijönniük a gyakorlatból és főleg nem a kondícióból, hogy aztán ne csak a shindykkel kelljen harcolniuk, hanem a macskák is az ő kövér combjaikat bámulják. Erre mindenki Macskára nézett, aki édesdeden aludt a 2006-os közgazdasági évkönyv és az Üzleti menedzsment között, és senkinek a combjai nem érdekelték.

Macska mostanában szívesen időzött magaslati helyeken, mint most is a könyvespolc negyedik polcán, közvetlenül a többemeletnyi mélység szélén. Ezt alighanem azért tette, mert odalent bárhol, bármikor fölbukkanhatott az a szőrös rémség, aki beleszuszogott az ő kényes füleibe, és többször megpróbálta képen nyalni őt, ami ellen ő a leghatározottabban tiltakozott. De hiába szedte össze minden macskai méltóságát és mondta el ezt az alacsony származású, neveletlen kölyköt mindennek, semmi nem segített. Suzy csak vigyorgott, a farkát csóválta és elrohant valami új játékot keresni, amikor ő a mondat közepén tartott.

Végül meghátrált. Az lett volna az egyedül helyes, macskához méltó elintézési mód, ha úgy megneveli a kölyköt, hogy udvariasan kitérjen az útjából, ne zavarja az elmélyült meditációban, és főleg ne az evésben. De mivel ez nem ment, inkább fölmászott a polcokra, szekrénytetőkre, s ki tudja, még hová.

Mindezt Vanessa fejtette ki részletesen, aztán elvonultak Nimbyvel búcsúzkodni. Szegények, gondolta Kissy, most megint nem látják egymást időtlen időkig. Szerdán D’Aubissonéknak családi programjuk van, aznap ugyanis Piék se tudnak

egérkedni, ezért ők is akkorra szerveztek. Csak pénteken találkozhatnak megint. Nimby se jön szerdán, a mikrobuszon dolgozik majd. Chantal is elígérkezett a szüleinek. Nem Lucnek – már nem is hallani róla, úgy látszik, rövidke kapcsolat volt.

Nimby búcsúzáskor kétfelől arcon csókolta, és olyan elragadtatással nézte, mintha ő faragta volna ki ementáli sajtból.

– Te vagy a kedvenc egerem – jelentette ki.

– K… kösz – nyögte ki Kissy, nem tudva mire vélni ezt a nagy szeretetet.

Nimby még egyszer megcsókolta mindkét oldalon, és továbbment.

Két perc múlva odajött Niala.

– Hát szia – ölelte meg –, pénteken jövünk. Ja, nem tudod, mi ütött Nimbybe? Úgy nézett rám, mint a milói Vénuszra, és azt mondta, én vagyok a kedvenc egere.

– De, sejtem – sziszegte Kissy dühösen.

Csend volt a nappaliban. Sehol semmi mozgás. Kissy még egyszer körülnézett. Semmi. Hol lehet Martin? Már percekkel ezelőtt kijött a sajtért.

Kissy elszánta magát és kirohant. Átvágott a lyuk és a fotel közti nyílt sávon, átszaladt a fotel alatt, aztán egyenesen a konyhaajtóhoz. Az ajtó mellett a falhoz lapult és óvatosan belesett.

Ott volt. Hatalmas, rémületes kék hát, kék fej, két nagy, háromszögletű füllel. A hűtőszekrény előtt állt és valamit kotorászott a tetején. Hol lehet Martin? Hol?!

Beszaladt az egyik szék alá, onnan a másik alá, és megint kikukucskált. Végre meglátta Martint. A hűtőszekrény fölötti polcon volt, a mustáros flakon mögé bújva, és vadul harcolt. Valahányszor Tom megpróbált benyúlni, rácsapott az ujjára.

Kissy döntésre jutott. Odaszaladt Tom mögé, két kézzel fölemelte az óriási farkat, kitátotta száját és beleharapott.

Tom rettenetes üvöltéssel ugrott a mennyezetig, vakolatdarabok hullottak rájuk, ahogy Martin előugrott a mustárosüveg mögül és kötélen leereszkedett.

– Futás!

Mire Tom leesett, már a nappaliban rohantak.

– És a sajt? – kérdezte Kissy, amikor beértek a dívány alá. A távolban látszott a lyuk és fölötte a tábla: HOME SWEET HOME.

– Nem jutottam be a hűtőszekrénybe – fújt Martin. – Majdnem elkapott.

Kissynek elszorult a szíve, ahogy a lyukban hagyott éhes egérkékre gondolt. Vanessa még olyan kicsi…

Odakint ekkor dübörgött el Tom, aztán megállt közvetlenül a dívány előtt.

– Hol vagytok?!

Martin az ujjával morzézni kezdett Kissy feje búbján, a két füle között.

– Köztünk és a lyuk között van – dobolta –, így haza se jutunk.

Kissy visszamorzézott.

– Akkor előveszem a flakont.

– Nálad van? – morzézta Martin.

Kissy bólintott és elővette az ultraibolya festéket. Ha ez se válik be, végük. Martin átvette a flakont és lopakodni kezdett Tom felé. Kissy távolabb óvakodott. Ha Martin beveti a festéket, ő visszaindul a konyhába sajtért.

Már majdnem kiért a dívány alól, amikor valami nagy, szögletes tárgyhoz ért. Sajtillat csapta meg az orrát, s a következő pillanatban jókora sajtdarabot pillantott meg a tetején. Gondolkodás nélkül fölmászott és megragadta. Ez az egész családnak elég lesz…

Hirtelen rettenetes ütést érzett a hátán, és felsikoltott.

– Kissy! Kissy, ébredj! Nincs semmi baj…

Pislogott és körülnézett. Az ágyában feküdt hason, és egy kéz volt a hátán. Martiné. Kissy megkönnyebbülten odabújt hozzá.

– De jó, hogy itt vagy…

– Kiabáltál álmodban – ölelte át a fiú. – Mit álmodtál?

Kissy gondolkodott. Mit is?… Aztán eszébe jutott minden.

– Azt hiszem, ott vesztem az egérfogóban.

Martin végighallgatta az álmot, és közösen megállapították: örök rejtély marad, hogyan segíthetett az ultraibolya festék Tom ellen.

– Hogy tudsz ennyi hülyeséget összeálmodni?

– Fogalmam sincs – sóhajtotta Kissy. – Jó, hogy fölébresztettél. Ha téged elkap Tom, a kicsik éhen vesznek a lyukban.

Martin válasz helyett megcsókolta.

– Inkább arról álmodj, amit este csináltunk meg amit most fogunk.

– Most?! Bolond vagy, iskolába kell… viszed onnan a kezed!

Martin egyáltalán nem vitte onnan a kezét, sőt.

– Még csak hat óra van…

Amikor reggel kikecmergett a konyhába és megetette Macskát, már semmi se volt az álom hatásából. Persze így, hogy *lefelé* nézhet rá, igazán nem olyan ijesztő. Ráadásul ott volt apa és anya, és legfőképpen ott volt Suzy, aki egyelőre még nem akkora, hogy Macska féljen tőle, viszont halálra idegesíti. Soha, még véletlenül sem hajlandó a kiskutya felé nézni, amíg eszik, föl sem emeli a fejét a tányérból. Ha Macska bármit forralna Martin vagy őellene, elég, ha Suzy odasétál és rögtön letesz a szándékáról.

Anya alaposan megnézte mindkettőjüket, ahogy előjöttek, de nem szólt semmi különöset. Egy perc múlva belépett apa és ő is alaposan megnézte mindkettőjüket. De ő se szólt semmi különöset.

Kissy a kezében tartott zsömlére nézett. A zsömle visszabámult rá, de az se szólt semmit.

Kissy lecsapta a zsömlét és kifakadt:

– Megmondanátok, hogy mi bajotok van?!

Apa összevonta a szemöldökét.

– Bajunk? Szóltunk mi egy szót is?

– Nem, hát éppen ez az! Csak néztek. Nééééztek! Érzem keresztülfúródni magamon a röntgensugarakat. Mi rosszat tettünk? Együtt töltöttük az éjszakát, mint már jó néhányszor. Mégis mi baj van?

Anya és apa egymásra nézett. Anya vágott egy fintort; apa megvonta a vállát.

– Nos – mondta apa –, igazad van, tényleg eléggé *nééééztünk.* De tudod, nekünk te nemrég még kiskölyök voltál. Nehéz megszokni ezeket a változásokat.

Kissy sóhajtva kézbe vette az ártatlanul bántalmazott zsömlét, és kettévágta.

Változások… Az ő élete csupa változás, amióta összeakadt Sheilával. A csapat, az alapítvány, a felkészülési program, a verekedés, a költözés, Beaulieu, Franconville, Vanessa új élete, Macska, Suzy, az autóvezetés, és mindennek tetejébe a szerelem… Semmi nem olyan, mint másfél évvel ezelőtt. Még a suli se, hiába jár ugyanabba az osztályba. Másfél éve még unalmasan csordogált az élete, iskola, net, mozi Chantallal, álmodozás Martinről… Ma ebből csak a suli van meg, Martinről nem kell álmodoznia, és moziba egyáltalán nem járnak. Sokkal érdekesebb, amikor az egész csapat leül és együtt megnéznek egy filmet. Net? Persze, ma is szokott netezni, de valaha a csevegésért járt a netre, ma meg a Kölyökklub eszébe se jut, hacsak nincs valami tennivaló a Cirrusszal, shindyriasztás, ilyesmi.

– Meddig akarsz itt állni? – szólalt meg egy hang. Apáé. Riadtan kapta föl a fejét és nézett körül. Martin már útra készen, apa megitta a kávéját, ő meg itt áll két fél zsömlével…

Lenézett. A zsömle takarosan össze volt illesztve, kikandikált közüle a felvágott és az uborka. Úgy látszik, míg ő töprengett, a keze önállóan dolgozott… vagy talán a másik feje irányította. Klassz. Gyorsan hozzálátott a másik zsömléhez.

– Az élet tele van változásokkal – felelte. – Meg kell szokni őket. Látjátok, Roger pár napja még otthon aludt a puha ágyikójában, most meg rács van az ablakán.

Villámgyorsan becsomagolta a kaját, és fölkapott egy croissant-t.

– Tempora mutantur, et mus mutamus in illis, ahogy a rómaiak mondták. Változnak az idők, és velük változunk mi egerek is. Cin-cin, sziasztok!

Aztán sokáig nem történt semmi rendkívüli. Órák hosszat. Jennifer már a kapuban várta őket, elmesélte, hogy mindent elmondott a szüleinek. Az apja kis híján fölrobbant, azt mondta, jól tették, hogy nem szóltak, mert puhára verte volna a pasast. Jennifer megkérdezte, elmondhatja-e az osztálynak is, mert ezt nem beszélték meg. Inkább ne, felelte Kissy. Berzenkedett a gondolattól, hogy ünnepeljék és gratuláljanak neki. Inkább ne tudjanak semmiről. Végül is mi történt? Egy szemétládával kevesebb mászkál szabadon, ugyan nagy eredmény, van belőlük éppen elég így is.

Rendkívüli dolog akkor történt, amikor hazaértek. Ketten, Chantal nem jött velük. A postaláda szokás szerint tömve volt; Kissy többedszer is elhatározta, szól apának, hogy nagyobb láda kellene, ezek a vaskos iratkötegek alig férnek. Most viszont kimondta hangosan is.

– Szólni kell apának, hogy nagyobb postaláda kell. Juttasd majd eszembe, hogy beszéljek vele.

– Minek? – kérdezte Martin. – Nincs postaláda-növesztő hatalma. Csinálunk nagyobb ládát és fölszereljük.

– Miből? – kérdezte Kissy a postát szortírozva, de a választ már nem hallotta, mert megakadt a szeme egy levélen. Az alapítványnak címezték, expressz, feladó a neuillyi kapitányság. – Nézd csak!

Föltépték. Poitou felügyelő írta, kérte, hogy Roger ügyében sürgősen hívják föl. Semmi több.

Összenéztek.

Martin elővette a telefonját és beütötte a számot, egyúttal a hangrögzítőt is bekapcsolva. Női hang jelentkezett, Martin kérte a felügyelőt.

– Ki keresi?

– Jerry Alapítvány.

– Egy kis türelmet.

Beletelt pár percbe, hogy előkerüljön a felügyelő.

– Poitou.

– Martin Rochefort, Jerry Alapítvány.

– Á, maguk azok. Jó napot. Hát történt egy és más. Az emberünk nem adja föl. Kérelmet adott be, hogy szabadlábon védekezhessen. Még nem tudom a tárgyalás időpontját, de jó lenne, ha ott lenne valaki maguktól.

– Jó. Írjon, ha megtudja az időpontot.

– Nem fogok én ráérni irkálni, uram, a tárgyalás holnap lesz. Csak az órát nem tudom. Adják le az irodán a telefonszámukat és valaki odaszól. Más. Van egy ügyvédje, aki nem ismer hétvégét. Tegnap felszólított, hogy adjam ki a maguk adatait, mert megsértették az ügyfele jogait, és be akarja perelni magukat.

– És?

– Nem adtam ki, de kénytelen leszek.

Kissy közelebb húzódott a telefonhoz.

– Jó napot, felügyelő úr, itt Françoise Chaton. Erre semmi szükség.
– Jó napot, mire?
– Hogy kiadja az adatokat, meg hogy az ügyvéd egyáltalán kérje. Hivatalosan bejegyzett alapítvány vagyunk, csak bemegy a megfelelő hivatalba és megmondanak mindent.
– Vagy úgy. Alighanem, kisasszony. Jó, megvárjuk, hogy az ügyvéd úr is rájöjjön erre. Nos, ennyi mostanra.
– De… voltaképpen miért akar az ügyvéd perelni? – kérdezte Martin.
– Hogy miért? Mert ez a dolga. Piszok egy alak. Gondolom, testi sértés lesz benne, emberi méltóság és szabad mozgás. A szokásos duma. Mondja, maguk ketten megütötték?
– Meg…
– Látja, ez hiba volt. A gyerekeknek kellett volna, azok még nem büntethetők. Persze a szüleiktől követelhet kártérítést, de úgyse ítélik meg. Bocsánat, mennem kell. Visszhall!
Kattant a telefon, aztán csak búgás.
– Ez azt hitte – mondta Martin kis csend után –, hogy én vagyok Pi, te meg Angélique.
– De hisz bemutatkoztunk…
– No és, gondolod, hogy péntektől mostanáig megjegyezte mindannyiunk nevét?

Aznap már csak telekommunikáltak. Martin fölhívta a neuillyi kapitányságot és adott három mobilszámot, Piét, Angélique-ét és a sajátját, aztán a Cirrus segítségével szétküldött a csapatnak egy értesítést arról, amit Poitou mondott.
Közben Kissy fölhívta anyát és elmondta Poitou híreit, meg persze a sürgős postát, ahogy szokta. Anya csak annyit felelt, hogy szerinte nem kell aggódni, majd beszélnek ügyvéddel. Aztán apával is beszélt, neki is volt sürgős postája, de Poitouról nem szólhatott, apa értekezleten volt.
Ahogy letették, csörgött Pi.
– Megpróbálok elmenni arra a tárgyalásra – mondta –, de legrosszabb esetben szabadlábra helyezik. Beszéljetek Jenniferrel, az apjával menjenek el, ők hatni tudnak majd a bíróra. A feljelentés érdekes dolog… Jobb is lenne talán, ha kiengednék, bent túl sok a ráérő ideje. Jó. Ha feljelent, hát feljelent. Majd besze-

lek apámmal, de amíg nincs papír a kezünkben, addig nem érdemes.

Egy óra múlva jött a telefon a rendőrségről: holnap tizenegy órakor a neuillyi bíróságon. Megírták Pinek, aki visszaírt, hogy megkapta. Aztán újra fölhívták Jennifert, akivel korábban már beszéltek, hogy ő is tudja az időpontot. Az apja estig dolgozik, de beszélni fog vele.

Beaulieu-ből csak egy SMS jött, hogy most nem érnek rá, de hamarosan otthon lesznek. Nimby és Chantal viszont majdnem egyszerre lépett be a Jerry csevegőfelületére, amit Nimby alakított ki apránként, még a nyáron. Nimby és Vanessa. Mert nemcsak Nimby mászik fára, Vanessa is beleássa magát a számítástechnikába. A felületen van írásos és webkamerás-mikrofonos kapcsolat, és be lehet állítani, hogy melyik gépekkel beszéljen éppen az ember. Titkosítás nincs, de Nimby azt mondta, nem is kell, bőven elég, hogy nincsen domainnevük, vagyis kintről képtelenség megtalálni őket, és csak a regisztrált gépekről lehet belépni. Az otthoniakról, a Jerry-telefonokról és a notebookról.

A felület külalakját Vanessa tervezte. A webkamerák képei kis ablakokban jelennek meg, négy a képernyő jobb oldalán, öt pedig felül. A maradék hely a szöveges rész, ez fekete, világoszöld betűkkel, mert a fehér háttér nagyon elhomályosítaná a kamerák képeit. A kép- és hangminőség fantasztikusan jó, mert közvetlen kapcsolatban vannak, nincs közéjük iktatva egy halom szerver.

Vanessa csak hat óra után telefonált, aztán belépett a csevegőbe is.

– Sziasztok. Bocs, hogy előbb nem jöhettem, de gyilkosság történt.

– Szent merevlemez, kit öltek meg?!

– Giselle-nek hívták, ti nem ismertétek. Én se, ami azt illeti. Amikor először láttam, már nem élt, sőt ki volt belezve.

– Életében mi volt? – nevetett Kissy.

– Nem hiszem, hogy lett volna foglalkozása.

– De rendszertanilag?

Vanessa hirtelen kinyúlt oldalra és a kamera elé tartott egy apró tárgyat. A Niala asztalán álló kis műanyag perselymalac

volt. Számíthatott erre a kérdésre, hiszen a saját szobájában volt, a malackát tehát előre odavitte.
– Szegény malac – mondta Chantal, de Vanessa a fejét rázta.
– Szegény Disznó néni. Számos gyermeke, sőt unokája siratja. Röf.
– Röf – bólintott Martin. – Hol lakott a megboldogult?
– Villefranche-ban, Delacroix-éknál, hátsó udvar, Disznó lak egy. Delacroix-ékat ti is ismeritek, vagyis majdnem. Alain Laurent felesége unokatestvére Delacroix úrnak.
Kissy igyekezett nem vigyorogni. Majdnem ismerik őket… Alaint, a rendőrt persze hogy ismerik, ő játszotta a rendőrt az alapítvány propagandafilmjében. De a feleségét, ráadásul annak az unokatestvérét?! Ez csak Vanessának ismeretség, aki az első találkozás előtt is már egész biztosan kötetnyi dolgot tudott róluk.

Pitől egy SMS jött valamivel tizenkét óra előtt. *R szabadon, fellebbezés nincs.* Kissy morcosan nézte a telefont, de belátta, hogy az nem tehet róla.
Jennifer kémiaóra előtt elpályázott, hogy ott legyen a tárgyaláson. Csak angolóra előtt ért vissza, fél egy után, s nyomban az egereket kereste.
– Teljes vereség – közölte. – Nem szabad elhagynia Neuilly városát és ha bármiért letartóztatják, ugrik a szabadláb. Egyébként azt csinál, amit akar. A bírót csak az érdekelte, hogy a törvény mit mond. Teljesen fölösleges volt odamennünk.
Az egerek csak a vállukat tudták vonogatni.
– Ne búsuljatok – mondta Niala, amikor fölhívták. – Nekünk teljesen mindegy, hogy szabadon van-e vagy sem. Úgyse mer visszatelepedni a kapuba.
Niala tévedett. Az egerek hazakísérték Jennifert, hogy megnézzék a kapualjat. Ott ült Roger, újságot olvasott és csak akkor nézett föl, amikor megálltak előtte. Összerezzent.
– Nem szólhattok semmit – mondta, és becsukta az újságot. – Jogom van szabadlábon védekezni, és jogom van itt ülni is.
– Joga van – lépett közelebb Chantal, amitől Roger hátrahőkölt, pedig még vagy egy méterre volt tőle. – De nem szeretnénk megint konfrontálódni magával. Gondolom, maga se velünk.

– Egy ujjal se nyúlhattok hozzám! – kiabált a férfi. Fél, gondolta Kissy. Jól teszi.

– Miért nyúlnánk magához? – kérdezte Chantal gyengéden, és lépett egyet előre. – Hisz maga a légynek sem ártott, nem igaz? Semmi okunk rá, hogy bántsuk magát, ugye?

Kis szünet, a pasas nem tudta, mit feleljen, kérdés-e ez egyáltalán.

– Akkor nem is fogjuk bántani – jelentette ki Chantal határozottan. – Ezt sose feledje. Amíg jól viselkedik, nem kell tőlünk félnie. Ha megszegi a megállapodásunkat, előtte szerezzen be nagyobb tétel kötszert és fájdalomcsillapítót. Viszlát.

És besétáltak a házba.

A tornacipős láb a shindy testébe csapódott, de az még annyi fáradságot se vett, hogy elhúzódjon. A rúgás erőtlen volt és rosszul célzott.

– Ez még nem jó – mondta Kissy. – Szépen fordulsz, de nem adsz bele erőt és nem célzol. Ezzel csak fölhergeled a shindyt – idézte Vanessa mondását. Azaz még Mohiét. – Amikor kirúgsz, add bele az erődet is.

– Már benne van – panaszolta Jennifer lihegve. – Nincs több.

– Dehogy nincs. Mi is ekkorákat rúgtunk eleinte, Nimby még kisebbeket, mert fiatalabb. Ma pedig olyat rúg, hogy a shindy körberepüli a háztömböt.

Azért Jennifer egész jól haladt az első héten, pedig csak esténként gyakorolhatott, meg szerdán és hétvégén, akkor sem egész nap. Tom egyelőre nem akarta, hogy Jennifer náluk aludjon, reggel kivitte, este hazavitte. Egy hét alatt Jennifer megtanult csípőfordítással rúgni, ütni, ütést hárítani, csak még az erő és a pontosság hiányzott.

Tom már akkor, azon a hétfő délutánon belátta a hibáját, amikor Roger szabadlábra helyezése után összeültek és megbeszélték, mit tehetnek. Tom tudott verekedni, a munkájához hozzátartozott, hogy meg tudja védeni magát, de sose gondolta, hogy ezt Jennifernek is meg kellene tanulnia.

– Mindig úgy gondoltam – mondta –, hogy a nőket a férfiaknak kell megvédeniük. Ma is így gondolom… csak hát nem lehetek mindig ott, és tény, hogy egy nőre több veszély leselkedik. Hát akkor tanulja meg megvédeni magát.

Emlékezetes délután volt. Kissyt egyfolytában a szédülés kerülgette, zúgott a feje, és úgy érezte, mintha a szoba tele lenne különböző csatornákra állított tévékészülékekkel. Fordéknak az volt a szokásuk, hogy mindent megbeszéltek egymással, mindenről elmondták egymásnak a véleményüket, ami azt okozta, hogy szinte állandóan beszéltek, ha halkan is. Tom angolul, Inge németül, Jennifer pedig más-más nyelven aszerint, hogy kihez beszélt. Nekik persze ez automatikus volt, Tom mondott valamit angolul, Inge gondolkodás nélkül válaszolt neki németül, Tom pedig ugyanúgy gondolkodás nélkül folytatta angolul.

Amikor összekerültek, csak angolul beszélhettek. Tom egy szót se tudott németül, franciául is csak annyit, amennyi ráragadt az itt töltött néhány hónap alatt. Inge viszont még az iskolában megtanult angolul, jobban beszélte, mint a franciát. Egészen addig angolul beszéltek, amíg Andreas meg nem született. Inge persze az anyanyelvén beszélt vele, Tom is a sajátján, de Inge volt vele többet, tehát a gyerek inkább németül kezdett beszélni. Akkor Tom is nekilátott rendesen megtanulni németül. Mire Jennifer megszületett, már ilyenek voltak, otthon két nyelvet használtak, hazulról kilépve egy harmadikat. Persze állandóan keverték őket, folyton előfordult, hogy egy kifejezés másik nyelven jutott eszükbe, és az is megesett, hogy ez átkapcsolta az agyukat a másik nyelvre, és azon beszéltek, amíg valamitől vissza nem kapcsoltak. Ez Ingénél volt a leggyakoribb és Jennifernél a legritkább.

Nem volt szabad madame-ozni és monsieur-zni őket. Bemutatkozáskor is csak a becenevüket mondták, még azt se, hogy Thomas és Ingeborg. Ez az amerikai tempóból jöhet, gondolta Kissy, mert megfigyelte, hogy Tom többnyire csak Jennyt vagy Jent mond, Inge inkább Jennifert. Nekik Inge rögtön mondta, hogy tegezzék, Tom pedig azt, hogy szólítsák Tomnak; persze, mert a németben ugyanúgy megvan a tegezés-magázás, mint a franciában, az angolban viszont csak Istennel tegeződnek, vele is csak ősrégi bibliai szövegekben.

Tom egyetlen okból nem rohant le és verte laposra Roger-t. Nem lenne, aki megvédje a családját és keressen rájuk, amíg ő börtönben ül. Persze Inge is keres, sőt Andreas is vállal nyári munkát, de ők komolyan megéreznék, ha egy kereset kiesne. Nem mondták, de Kissy felmérte. A lakás kicsi volt, épp hogy

elég négy embernek; egy nem túl nagy szoba és két kisebb, egy apró fürdőszoba és egy valamivel nagyobb konyha. A bútorzat is inkább olcsó áru volt, egy részét Tom csinálta, szeret barkácsolni.

Érdekes, gondolta Kissy, hogy Jennifer külsején, iskolai holmiján soha nem látszott, hogy az apja taxisofőr, az anyja meg szakácsnő, és minden centet meg kell fogniuk. Jennifer ugyanúgy öltözött, mint a többiek, nem ritkán drágább holmikat is láttak rajta. Fordéknak alighanem fontos, hogy a lányuk ne érezze kevesebbnek magát.

Jennifer sose sportolt rendszeresen, de rendszertelenül mindig. Általában futott és úszni járt, ezek hasznos dolgok, nemcsak az erőnlét szempontjából, hanem az alakját is formálják. Biciklizni persze mindig biciklizik, iskolába is azzal jár, az egész suli ismeri Jennifer ötsebességes amerikai biciklijét, aminek a vázába bele van gravírozva, hogy Jennifer Ford. Hát most majd sportolhat rendszeresen, a Jerry-kiképzés nem tűr lazsálást. Ezt Vanessa kerek perec megmondta, amikor fölhívták onnan Fordéktól és kitették az asztal közepére.

– Annak semmi értelme, hogy megtanuljon néhány ütést meg rúgást – jelentette ki. – Ha egyszer csakugyan meg kell védenie magát, a pofa nem fogja nézni, hogy ő milyen ütéseket ismer, és udvariasan odatartani az orrát. *Mindent* tudni kell, a szimpla orrbavágástól a tíz éven túl gyógyulókig.

– Nem túlzás ez egy kicsit? – kérdezte Inge.

– Nem – jelentette ki Vanessa. – A világ azért terített asztal az összes erőszakos szemétládának, mert az emberek nem tudják megvédeni magukat. A múlt héten megvertek Nizzában egy turistát; én sajnos nem voltam ott, a rendőrök mesélték. Két srác volt, éppen ütötték, amikor a rendőrök beavatkoztak. Az egyik túl nagyot kapott a fejére és mentőt kellett hívni hozzá, de öt járókelő tanúsította, hogy a rendőr nem tehetett róla, a verekedés hevében nem lehet minden ütést kiszámítani. Amikor elmesélték nekem, megkérdeztem tőlük, tudják-e, mi ebből a tanulság. Nem tudták, illetve szerintük az volt a tanulság, hogy a törvényt megsérteni veszélyes dolog. Ami teljesen igaz, csak most mellékes. A tanulság az, hogy senki nem tudja megvédeni magát. A turista nem volt képes egyedül elbánni két fegyvertelen tizenévessel. A két srác nem volt képes elbánni két rendőr-

rel, akik csak gumibotot használhatnak és nem szabad túl nagyot ütniük. De ami a legrosszabb: ott volt legalább öt járókelő, felnőtt emberek, akik nem mertek megfékezni két kis hülyét, ha nem jönnek a rendőrök, bármit megtehettek volna. Hát én meg tudtam volna fékezni őket, és a társaim közül is bármelyik. Mi nem várunk rendőrökre. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy várjunk rájuk, míg esetleg túl későn érkeznek.

Itt Kissy fölállt és kiment a fürdőszobába, amíg Vanessa elmondja a folytatást. Semmi kedve nem volt még egyszer hallani Julie Lejeune és Mélissa Russo borzalmas történetét, éppen elég volt a neten kiolvasni a Dutroux-ügyről fellelhető irodalmat és beszélni a dologról. Vanessa mindig jól titkolta az érzéseit, de Kissy nagyon jól ismerte és tudta, mi játszódik le benne. Dutroux áldozatainak szenvedéseit, Natascha Kampusch kálváriáját és az amstetteni rém gyerekeinek húszéves fogságát gondolatban egyetlen szóba sűrítette: *pince.* Egy elrejtett pince, ahová valaki bezárja az embert, aztán azt csinál vele, amit akar, talán évtizedeken át. S még ennél is van rosszabb. Kissy gondolni se szeretett arra, mit élhetett át a két belga kislány, amikor kínzójuk egyszer csak eltűnt, s ők étlen-szomjan ott maradtak bezárva. Ebben nem hasonlítottak egymásra Vanessával, aki ezekkel a történetekkel is csak tovább hergelte magát a shindyk ellen.

Fordék nem szorultak különösebb felvilágosításra a shindyktől elképzelhető rémtetteket illetően. Ők is olvastak újságot. A net volt az, amiről nem sokat tudtak. Egyáltalán nem volt számítógépük, se otthon, se a munkahelyükön. Tomnak nem is volt munkahelye, illetve a kocsija volt az. Az étteremben, ahol Inge dolgozott, volt egy számítógép a könyvelés számára, de neki nem volt vele dolga, és aligha volt a netre kötve. Azért neteztek valamennyit ők is, általában Inge, néha Tom bement egy netcaféba és írt mindkettőjük szüleinek, havonta kétszer. Valamelyik online levelezőrendszer használatát tehát ismerték, volt ott fiókjuk – ez volt minden.

A három egér vagy egy órát töltött azzal, hogy elmagyarázza a Kölyökklub és a hozzá hasonló helyek működését, s legfőképpen a veszélyeit. A névtelenség, magyarázta Martin, kétélű fegyver. Védi azt, aki rosszaságot akar elkövetni, de védi azt is,

aki ártatlanul besétál oda. S mégiscsak az utóbbiak vannak többen.

A beszélgetés, aminek jókora mennyiségű sütemény és gyümölcs látta kárát, azzal a megállapodással végződött, hogy az egerek megtanítják Jennifert, hogyan védheti meg magát.

Még aznap este meglett a gyakorlóshindyje. Tom egy barátjától kérte kölcsön. Öreg bokszzsák volt, de jól használható, még így rögzítetlenül is. Nem volt hol fölakasztani, Jennifer szobája túl kicsi volt. Az ágya mellé fektette, és amikor gyakorolt, fölrakta az ágyra. Rögtön jól el is páholta.

Jennifer könnyen beilleszkedett az egércsapatba. Megtanulta, hova üljön a konyhai kisasztaloknál és mikor, melyik gépen akarjon netezni. Megtanulta a *sajt* szót kellő áhítattal ejteni és szakszerűen dögönyözni Suzy hasát. Egyszóval mindent megtanult, amit kell annak, aki sokat tartózkodik a vaucressoni házban.

Az, hogy ennél többet is tudhatna, szeptember utolsó szombatján merült föl. Jennifer és Vanessa lent volt a tornateremben, ami valaha könyvtárként szolgált. Vanessa éppen azt az ütést magyarázta tanítványának, amit a shindy hátára lehet mérni, ha valamiért az a hozzáférhető. Kissy a lépcső alján megállt és nézte őket. Martin volt a shindy, egy felfordított fiókon állt, hogy olyan magas legyen, mint egy felnőtt. Ekkor megszólalt Nimby a gépteremből:

– Ej, hol az egerem?

– Itt vagyok! – rikkantotta Vanessa gondolkodás nélkül, és szaladt a kedveséhez. Az egerek dőltek a nevetéstől. Persze hogy a számítógépegér kellett Nimbynek, csak valamivel belökte a monitor mögé. De a csókot a másik egere kapta, aki visszaadta, de aztán megrázta a fejét. – Most nem érek rád, tanítanom kell a másik ege…

Elharapta a szót és hátranézett, ki a tornateremben kuncogó Jenniferre. Jól megnézte, mintha akkor látná először.

– Hm. Voltaképpen miért nem csináltunk belőled még mindig egeret?

A lány visszanézett rá és tanácstalanul megvonta a vállát.

A csapattagok összegyűltek a főhadiszálláson. Vanessa kérésére Piék is lejöttek, egyébként ugyanis az egész hétvégét a ga-

rázs fölötti szobában szándékozták tölteni, rengeteg tanulnivalójukkal. Csak azért jöttek ki Vaucressonba, mert Niala meggyőzte őket, hogy így kényelmesebb lesz, ők úgyis főznek, Piéknek ezáltal az ujjukat se kell mozdítaniuk és lesz kaja. Úgyhogy csak a könyveket rakták be a kocsiba és jöttek – ruhafélét, fogkefét eddig is tartottak Kissyéknél.

De most lejöttek mégis, mert Vanessa azzal szaladt föl, hogy nagyon fontos megbeszélnivalójuk van.

– Térjünk egyből a tárgyra – mondta. – Az imént föltettem egy kérdést. Miért nem csináltunk Jenniferből még mindig egeret?

Kis csend támadt, a csapattagok a kérdés tárgyát szemlélték. Alighanem mindenki megvizsgálta, hogy nőtt-e valamit a füle, s megpróbált visszaemlékezni, mekkora vonzódást mutat a sajt iránt és fél-e Macskától.

Ami ez utóbbi kérdést illeti, Jennifer a leghatározottabban nem félt Macskától. Jó néhányszor megpróbált barátkozni vele, de mindig sértődött visszautasítást kapott. Macska láthatóan egyszer s mindenkorra eldöntötte, hogy Vanessán kívül senkit sem fogad kegyeibe. De úgy tűnt, a kislányban is megrendült a bizalma, amióta azt kellett tapasztalnia, hogy kedvence bensőséges kapcsolatokat ápol éppen azzal a két lénnyel, akiket ő a legkevésbé szenvedhetett: Suzyvel, akiben Macska némi kezdeti bizonytalanság után fölismerte az ősi ellenséget – egyoldalúan, mert a kutyakölyök változatlanul rajongott érte –, és Nimbyvel, akinek Macska soha nem fogja elfelejteni azt az inzultust, ami kiscica korában érte.

De bármilyen volt is Macska viszonya Vanessával, azt az egyet szemlátomást eltökélte, hogy máshoz semmiképp sem ereszkedik le. Így Jennifer is hiába próbálta megsimogatni.

Minderről most nem esett szó, a társaság nem akarta sokáig föltartani a két egyetemistát, csak Kissynek suhant át gyorsan az agyán.

– Nem tudom – mondta Pi. – Biztos mert nem jutott eszünkbe. Miért, te szeretnél egér lenni, Jennifer?

– Hát… – a kérdezett megilletődve nézett rájuk –, az mivel jár?

– El kell sajátítanod a teljes Jerry-kiképzést – mondta Nimby. – A verekedés csak egy része. Kapsz Jerry-telefont és oldalfegyvert. Nimbusz–1-es sorozatú, hidrokarbon-polimer alapú…

– Drága Nimby, szűnj meg – kérte Angélique. – Éppen elég nekem az a vastag kémiakönyv odafönn.

– Egy pillanat – mondta Martin. – Nem szeretnék ünneprontó lenni, de ki dönt arról, hogy fölvehetünk-e valakit?

Mindenki csak a vállát vonogatta. Kissy végül elővette az alapszabályt. Nem sokat kellett lapozgatnia benne, jól ismerte a szerkezetét.

– Az ügyvezető bizottság személyi kérdéseiről saját hatáskörében dönt. Ennyi.

– Vagyis mi döntjük el – állapította meg Niala. – Rajtad a sor, Jennifer.

– Hát… én… nagyon szeretnék… – kezdte az habozva – de… szóval…

– Ki vele – biztatta Vanessa.

– Mondd bátran – mondta Pi.

– …van valami tagdíj?…

Az egerek összenéztek.

– Nincsen – mondta Niala. – Alapítvány vagyunk, nem sportegyesület. Az alapítvány adományokból él, amit bárki adhat, akár tag, akár nem. Tehát a válaszod igen. Javaslatom: szavazzunk Jennifer felvételéről, a szokásos módon, azaz holnap. Nyílt szavazással. Ha mindenki egyetért, akkor ti mehettek is vissza tanulni.

Az este ugyanúgy indult, mint bármelyik másik üzleti vacsora. Egy holding elnöke szervezte, amivel apa cége hosszú távú szerződést készült kötni. Az elnök Saint-Cyrben lakott egy hatalmas villában, apa csak annyit tudott róla, hogy valamivel kisebb, mint a szomszéd ház. Ez a szomszéd ház persze túlzás volt, Versailles kertjei jó pár utcával távolabb értek véget. De a megkívánt öltözet felért azzal, amit amott kértek volna.

Régebben általában fehéret vagy halványrózsaszínt vett föl az ilyen vacsorákhoz, most viszont valami felnőttesebbet szeretett volna. Tanácsadóinak megoszlott a véleményük.

– Világoskék – javasolta anya.

– Zöld – mondta Vanessa, aki nagyon megjegyezte a születésnapját.
– Őszibarack – mondta Angélique –, a tavalyi barackszínű ruhád is nagyon jól állt.
– A szabás a lényeg – jelentette ki Niala. – Akármilyen színű lehet, ha a szabás kölykössé teszi.
– De túl felnőttesnek se szabad lennie – jegyezte meg Chantal. – Akkor olyan benyomást kelt, hogy idősebbnek akarsz látszani a korodnál, vagyis még kis buta vagy.
Végül Niala találta meg az igazit. Egyenesen átment Monacóba, végigjárta a legjobb szalonokat, és meg sem állt, amíg a tökéleteset meg nem találta. Csinált róla egy tucat fotót, elküldte őket, aztán megbeszélték. Másnap csöngetett a futárcég embere, apa pedig átutalt egy iszonyatos összeget Monacóba.
De a ruha csakugyan gyönyörű volt. Valamilyen leírhatatlan árnyalat a világoskék és a középlila között, aszerint, hogy éppen hogyan esett rá a fény. Bonyolult minta volt benne a saját anyagából. Selyem, természetesen. Háromnegyedes hosszúságú, félúton a kislányos bő szoknya és a felnőttes szűkebb között. A szükséges kiegészítőkkel, mindennel. Kissy azonnal beleszeretett.
Amikor átvette, a csapat fele online volt: a D'Aubisson lányok, Nimby és Martin. Niala nagyon elégedett volt, azt mondta, hasznos kis ország. Mármint Monaco, persze. Nimby megkérdezte, hogy milyen színű a ruha, mert a webkamerán azért mégse tökéletesek a színek, és amikor Kissy nem tudta megmondani, azt mondta:
– Ha rákattintasz a pipetta ikonra, aztán a ruhára, akkor megkapod az RGB és HSL összetevőket.
Kissy igazán szívesen megtette volna, de semmilyen ikon nem lebegett a szobájában, amire rákattinthatott volna, ezért inkább azt mondta, hogy fölpróbálja.
– Jó – mondta Martin. – Ki se kell menned, hisz nem vagyunk ott. Nimbyvel majd kikapcsoljuk addig a kameránkat, jó?
A mai világban nélkülözhetetlen a számítástechnika a lányoknak, állapította meg Kissy, miközben kikapcsolta a *saját* kameráját és vetkőzni kezdett. Egy butuska lány szó nélkül hagyta volna, hogy azok kapcsolják ki az övéket, mert azt hiszi, ha ő

nem lát, akkor őt se látják – és csak annyit ért volna el, hogy nem látja a kidülledő szemeket.

Nem mintha Martin előtt lenne még titka. Most nem is vesz le mindent, és Martin akkor is nézheti, amikor igen. De most nincsenek kettesben, és itt van Nimby is. Nimby ne nézegesse őt. Nézegesse Vanessát.

A ruha úgy simult rá, mint… nem is talált rá szavakat hirtelenjében.

– Mintha rám öntötték volna – mondta, és bekapcsolta a kamerát.

– Klassz – mondta Nimby. – Jól simul az alakodra?

– Tökéletesen.

– Macskának is ilyen van – jelentette ki Nimby váratlanul.

Kissy megdermedt egy pillanatra. Macskának? Macska monacói szalonokból öltözik? Aztán megértette, hogy ez a ruha simulására vonatkozott. Igen, Macska ruhája is tökéletesen testhezálló, sportos életmódra van tervezve. Fehér macskaprém kezeslábas, füles kapucnival és külön farkincavédővel, varrás nélkül.

Hirtelen megjelent a lelki szemei előtt egy macskadivatlap, tele szebbnél szebb cicabundákkal. Alighanem túl sok sajtot eszik, azért foglalkoztatják ennyire a macskák.

Közben fölvette a cipőt is, aztán elrendezte az övet, a vállakat és az ujjakat. A haja persze még nincs kész, de az most nem érdekes.

– Vau – mondta Vanessa.

– Remekül áll – mondta Niala.

– Egérvadító – jelentette ki Martin.

– Cin-cin – értett egyet Nimby.

A vacsora előtt még elmentek fodrászhoz, anyának is rendbe kellett hozatnia a haját. Kissy a sajátját feltűzette és beletette azt a gyémántos csatot, amit még a nagyanyjától kapott. A nyakában apró szemű gyöngysor volt, kezében a ruhához való táska – csak egyvalami hiányzott, Nimby szerint.

– Hiányolom az övedbe tűzött fegyvert.

Kissy nevetett.

– Vacsorázni megyek, nem harcolni. Szépen ki lennék dekorálva egy csúzlival az oldalamon.

– Igen, ez gond – ismerte el Nimby lehajtva fejét. – Kapcsolatba kell lépnünk neves tervezőkkel, hogy alkalmi Nimbusz modellekkel láthassuk el egereinket. El kell tudnunk vegyülni bármilyen társaságban.

Kissy még jobban nevetett és az órára nézett.

– Nos, én ma este fegyvertelenül vegyülök. Ha mégis macska jönne…

– Vagy egerészölyv – szúrta közbe Nimby.

– …vagy egerészölyv, igen, akkor fölhívlak téged. Te pedig ott teremsz és megmentesz, jó?

Nimby fölragyogott.

– És aztán te a karjaimba omlasz?

– Szó sincs róla. Martin karjaiba omlok, neked pedig azt mondom, hogy kösz. Ha omlásra vágysz, Vanessát mentsd. Jó legyél. Szia!

Azzal kikapcsolta a kamerát és a mikrofont.

– Te is légy jó – felelte a hangszóró, mielőtt azt is kikapcsolta volna.

Tényleg szép nagy ház volt, de Kissy nem nagyon nézegette. Beálltak a parkolóba és egyenesen bementek. La Fontaine úr, a házigazda a hallban fogadta a vendégeket a feleségével. Apa bemutatta őket, váltottak pár udvarias szót és besétáltak.

Igazán szépen laktak. Mindenhol antik bútorok, a falakon márkás festmények, a padlón süppedős szőnyeg. Kissy magában hálát adott, amiért neki nem kell múzeumban élnie. Apa és anya szereti a szép holmikat, és igazán úgy rendezkedtek be Neuillyben is, Vaucressonban is, hogy a vendégek érezzék: jól menő üzletembereknél járnak – de az első számú szempont mégiscsak az volt, hogy ők maguk otthonosan érezzék magukat.

De nem érdekes. La Fontaine-ék éljenek, ahogy akarnak, őt egyetlen dolog érdekelte. Rókagomba!

Pontosan ugyanaz volt a tányérján, mint Plumailnél. Fényezett galamb fügével, rókagombával. Az íze is ugyanolyan volt. Lassan megevett egy rókagombát, és ösztönösen balra akart fordulni, hogy elmagyarázza Mohinak, miből van a díszítés. Mert a balzsamecet is ott volt a tányéron.

Nem értette, miért szökik könny a szemébe. Mohi, azazhogy Vanessa ma akkor eszik rókagombát vagy homársalátát, amikor akar, szól a szüleinek, hogy szeretne elmenni Plumailhez vagy bárhova, és elmennek. Ma este ugyan pizzát eszik, de azért, mert azt akart enni, és ingyen kapja. Giovanni tartozik nekik némi pénzzel, és természetben törleszti. Nem sokáig esznek ingyen pizzát, mert Giovanni még szezonon kívül is elég drága, de azért egy darabig eltart. Ha a nyáron már meglett volna Giovanni tartozása, a csapat pár nap alatt leette volna, de így tovább futja.

Lopva megtörölte a szemét. A rókagomba nagyszerűen sikerült. Pont úgy, mint Plumailnél. Semmi értelme elérzékenyülni. Pusztán annyi történt, hogy La Fontaine-ék fölvették az ételsorba az *haute cuisine*-nek egyik olyan darabját, ami az ő vacsorájukon is szerepelt. És kitűnő a séfjük.

A muszlinruha most Vanessa szekrényében lóg, jutott eszébe minden átmenet nélkül. És Niala egyik nap azt mondta, szerinte jövőre már rá lehet venni, hogy igazi lány módjára öltözzön a nyáron. Kétrészes fürdőruha… ruha vagy blúz és szoknya köznapi alkalmakkor is… Nimbynek a nyála csoroghat majd utána. Bár Vanessa nem hagyja csorogni, már többször is beleült Nimby ölébe, és úgy bújt hozzá, hogy Macskát a gutaütés kerülgethette.

A vendégek vacsora után kis csoportokra oszlottak, úgy beszélgettek. Lehettek vagy ötvenen. A házigazdáék ide-oda sétáltak közöttük, mindenkivel váltottak néhány szót.

– Á, Chaton kisasszony – jött oda La Fontaine úr, mialatt apa a holding egy másik vezetőjével beszélgetett. – Nem ízlett a rókagomba?

Kissy döbbenten meredt rá. Ez az ember mostanáig értelmesnek és józannak tűnt. Hogy neki a rókagomba?…

– Csak mert olyan fájdalmas képet vágott, míg ette.

Kissy elmosolyodott.

– Isteni volt. Imádom a rókagombát. Csak… emlékeket idézett föl.

– Értem. Kellemetlen találkozása volt rókagombákkal. Tudja…

– Jaj, nem! – nevetett ő. – Nagyon kellemes találkozás volt. Életem legszebb vacsorája.

– Ó – mondta La Fontaine úr, és csodálkozva nézett rá. Nagyjából egyidős lehetett apával, de egészen ezüst volt már a haja, némi pocakot eresztett, és olyan kockafeje volt, mint egy amerikai politikusnak.

Kissy érezte, hogy elpirul.

– Nem tudom, mire gondol, uram, de bármire gondoljon, rosszul teszi. Annak a vacsorának jelentős szerepe volt abban, hogy egy árva kislány szerető családra talált.

– S kije magának ez a kislány? – érdeklődött La Fontaine úr.

– Barátom és harcostársam – vágta rá Kissy gondolkodás nélkül.

La Fontaine úr nevetett. – Ez valami szólásmondás?

– Nem, tényleg barátok vagyunk és együtt harcolunk.

– Valamely politikai mozgalomban?

– Szó sincs róla. A neten kószáló pedofil bűnözők ellen.

La Fontaine úr olyan hirtelen komorult el, hogy Kissy megriadt. Mi rosszat mondott?

A házigazda mindmostanáig állt, hisz csak egy pillanatra akart beszélgetésbe elegyedni vele; most azonban odahúzott egy széket és figyelmesen nézett rá.

– Lenne szíves ezt részletezni?

Kissy akadozva kezdett bele. Elmondta, hogy egy pasas lánynak adva ki magát odacsalta a Bois-ba, rá akart ugrani, aztán este odamentek hozzá és…

– De hogy tudták meg, hol lakik? – szakította félbe La Fontaine úr.

– Semmiség, uram. A neten mindenkinek van egy IP-címnek nevezett azonosítója, aminek segítségével…

A házigazda olyan szúrós szemekkel nézett rá, hogy Kissy ösztönös késztetést érzett, hogy behúzza nagy kerek füleit és kis farkincáját. Ha a pasas egeret eszik…

– Mindenkinek?

– P-persze…

– És ebből mit lehet megtudni?

– Hogy hol van a számítógép, amit használ.

La Fontaine úr csak egy pillanatig gondolkodott.

– Szeretném megkérni, hogy tartson velem a dolgozószobámba – mondta. – Az édesapja… – Körülnézett. – Úgy látszik, arrébb sétált, de mindjárt megkeressük.

A férfi föltápászkodott, de fölkelt Kissy is.

– Apa is kell?

– Nos, mivel arra kérem, hogy jöjjön velem a dolgozószobámba, nyilván.

Kissy elmosolyodott. A pasas magas volt, úgy tornyosult fölé, mint egy óriás. Legalább százhúsz kilót nyomott. Ha csak ráteszi a kezét, egérkrémmé változtathatja őt, viszont soha nem lesz képes rátenni a kezét. Mire megmozdulna, már csak egy jól öltözött törmelékkupac a padlón.

– Eszemben sincs félni magától, La Fontaine úr – felelte magabiztosan. – Mehetünk.

A dolgozószoba éppoly pazarul volt berendezve, mint a ház többi része. Mindenütt mahagóni bútorok, vaskos lexikonok a polcokon, perzsaszőnyeg.

La Fontaine úr az íróasztalhoz ment és bekapcsolta a számítógépet. Aztán komoly arccal Kissyhez fordult.

– Van egy lányom – mondta. – Most nincs itthon, a barátainál van. Egy ideje elektronikus leveleket kap… ööö… zaklató tartalmúakat. Mit gondol, ki lehet deríteni, hogy kitől?

– Valószínűleg – mondta Kissy. – Hacsak nem netcaféból írogat az emberünk, vagy ha nem titkosítja az IP-címét. Hány éves a lánya, uram?

– Tizenegy. Amikor az első ilyen elektronikus levelet megmutatta, saját kezemhez vontam az elektronikus levelezését: először minden küldeményt megvizsgálok, csak aztán adom át neki. Eddig összesen hat érkezett.

Kissy odalépett a géphez, és szemügyre vette a leveleket. Külön voltak téve és pirossal megjelölve. Mindegyiknek ugyanaz volt a tárgya: *Kedves Yvette!*

– A lányát Yvette-nek hívják?

– Igen.

Kissy a táskájába nyúlt, s oda se nézve kapcsolta ki a mobilon a billentyűzárat és nyomta be a kettest meg a kihangosítót. Közben a másik kezével átpörgette a leveleket, egyiket a másik

után, olyan sebességgel, hogy épp csak futólag tudott ezt-azt elolvasni.

– Egerészölyv? – szólalt meg a telefon.

– A házibulit Sophie Marceau rendezte – mondta Kissy fülig érő vigyorral. Milyen régen nem mondta ki és nem is hallotta senkitől a jelszót! – Nimby, mailspammer shindynk van!

– Vau – jött az elragadtatott válasz. – Ki az áldozat?

– A házigazdánk tizenegy éves lánya. A pofa személyesen ismeri – állt meg hirtelen egy szövegrésznél. – Tudja, hogy fekete haja van. Mert az van neki, ugye, uram?

– Igen – vörösödött el La Fontaine, ahogy beleolvasott a malacságokba. – Tudja, én nem olvastam ezeket… nem volt gyomrom hozzá.

– Megértem, de az ellenséget ismerni kell. Nimby, mondhatom az IP-ket?

– Persze. Melyik domainről ír?

– Hotmailes. Hat levelünk van.

– A legfrissebb mikor jött?

– Két napja.

Kissy bediktálta az IP-címet, de alig mondta ki az utolsó számot, Nimby úgy kezdte csóválni a fejét, hogy a hangján is hallatszott.

– Ez az Orange postaszervere, ami kikézbesítette. Keresd meg a legrégebbit, ahonnan elindult.

Kissy végigböngészte a levél útvonalát, és megtalálta a legutolsó IP-címet a legrégebbi dátummal.

– Oké, ezt letrace-elem – mondta Nimby. – Addig nézd meg, hogy a többit is ugyanez a cím küldte-e.

– Mind ugyanonnan jött – mondta Kissy fél perc múlva. – Megvan a hely?

– Éppenséggel meg, de két puszinál olcsóbban hogy adhatnám?

Kissy dühösen nézett a telefonra, aztán vad vigyor jelent meg az arcán.

– Rendben – mondta. – La Fontaine úrnak kell a cím, tőle kérd a puszijaidat.

Csend a vonalban.

– Matt egy lépésben – ismerte be Nimby. – A cím Guyancourt, rue Louis Pasteur 13.

– Hogyan?! – hördült fel a házigazda.
Nimby megismételte.
La Fontaine úr elnézést motyogva félretolta Kissyt és pár kattintással elővarázsolt egy címjegyzéket. Hamar megtalálta benne a címet, pontosan azt, amit Nimby mondott.
– Hubert Delacroix – mondta Kissy hangosan. – Elnökhelyettes, Delacroix és Társa.
– Odaküldjem a rendőrséget? – kérdezte Nimby.
– Nem szükséges! – fújtatott La Fontaine úr, és hosszú lépteivel elhagyta a szobát. Kissy fölkapta a táskáját és utánarohant. Jó, hogy nem hord magas sarkú cipőt.

La Fontaine úr végigszáguldott a vendégek között, egy-két embertől kérdezett is valamit. Nyilván azt, hogy nem látták-e Delacroix-t.
– Úgy látszik, az emberünk is itt van – emelte föl Kissy a telefont.
– Ó, a fenébe – mondta Nimby. – Megint neked jut az élvezet.
– Még nem találtuk meg a pasast – figyelmeztette Kissy. – Azazhogy alighanem már megvan.
La Fontaine úr egy jól öltözött, huszonéves fiatalemberrel érkezett karonfogva.
– De, roppantul sürgős, kedves Delacroix úr, feltétlenül meg kell beszélnünk. Erre parancsoljon.
A dolgozószoba ajtajában találkoztak össze Kissyvel.
– Á, igen – mondta La Fontaine. – Ismerjék meg egymást. Az úr Hubert Delacroix, elnökhelyettes a családi cégüknél…
Kissy közbevágott.
– Sheila de la Roger vagyok – és széles mozdulattal kezet nyújtott –, a Montgolfier és Eiffel Bank elnökének lánya. – Megrázta a shindy kezét, úgy, hogy majdnem kilöttyent a másik kezében tartott koktélja. Közben figyelmeztetően a házigazdára nézett, aki zavartan elhallgatott, s csak egy karmozdulattal jelezte, hogy menjenek be.
– Van egy javaslatom – mondta Kissy, amint La Fontaine becsukta az ajtót. – Delacroix úr, lenne szíves kényelembe helyezni magát az íróasztal mögött? Azonnal meg fogja érteni, hogy miért.

A shindy furcsálkodó képpel az asztalhoz sétált, megkerülte és helyet foglalt a vagyont érő fotelban.

– Kérem, ahogy óhajtják, ha ezzel örömet szerezhe…

A mondat vége elhalt a semmiben. Delacroix döbbenten meredt a képernyőre. Kissy kezében már videóra állítva figyelt a Jerry-telefon.

– Akkor beszélgessünk, Delacroix úr! – dörrent La Fontaine hangja, mint az ágyúlövés. – Beszélgessünk!

Megkerülte az asztalt és rávetette magát a shindyre, aki az utolsó pillanatban orrba vágta. La Fontaine hátratántorodott és nagyokat nyögött.

– Majd beszélgetünk máskor – mondta Delacroix, s miközben fölkelt, a koktélospoharat az asztal széléhez csapta. Csak a hosszú talp maradt a kezében, a végén tűéles pengévé változva. – Nekem most el kell mennem. Oké? Szépen kisétálok, beülök az autómba és elmegyek.

Kissy nem nagyon figyelt a szavaira. A kezét nézte megbabonázva. Delacroix úgy forgott, hogy mindkettejüket egyszerre lássa, és fenyegetően tartotta kezében az életveszélyes fegyvert. Kissy keze ösztönösen megindult a csípője felé, de ott nem volt semmi. Még egy Nimbusza se volt. Ezzel a fegyverrel pedig puszta kézzel nem szállhat szembe.

Hirtelen megszólalt a kezében a telefon.

– Alpha Charlie Uniform Foxtrot Oscar Tango.

Kissy döbbenten állt, még nem fogta föl a szavak jelentését. Delacroix is megtorpant, nem számított rá, hogy valaki telefonból fog beszélni, és az érthetetlen szöveg mögött alighanem csapdát szimatolt.

AC UF OT, AC UF OT, ismételte Kissy magában, aztán hirtelen a helyére kattant minden. Arc – dobni – telefon!

Villámgyorsan megpördült, teljes fordulatot tett, és az így nyert lendülethez minden erejét hozzáadva Delacroix képébe vágta a telefont. A shindy ordítását még a ház túlsó végében is hallhatták. Az ajtónak tántorodott és az arcát fogta. Kissy lábbal félresöpörte a padlóra hullott üvegdarabot, aztán megint megpördült és rúgott. Ezúttal nem ordítást kapott a telitalálatért, hanem csendet. A shindy elhallgatott, és éppen abban a pillanatban zuhant a padlóra, amikor föltépték az ajtót.

Delacroix úr valamiért egy percig sem vette föl a „maguk bántották az én ártatlan kisunokámat” hozzáállást. Alighanem lehetett már egy s más a pofa rovásán. Megnézte az emaileket és meghallgatta Kissyt és Nimbyt, akik kijelentették, hogy a Jerry Alapítvány teljes felelősséggel állítja: a zaklató leveleket az általuk kiderített lakáscímről küldték. Ezalatt a shindy ájultan feküdt a padlón. A vendégek a kezdeti sikongatás és riadozás után magukra hagyták őket, csak apa és anya maradt, meg persze madame La Fontaine.

– Mi az a Jerry Alapítvány? – kérdezte Delacroix úr. Kistermetű, idős úriember volt, roppant tekintélyes és halk szavú. Kínálás nélkül helyet foglalt, és a többiek is követték példáját.

Kissy átadta az igazolványát és elmondta, mivel foglalkoznak.

– Én kértem fel a kisasszonyt, hogy segítsen megtalálni a levelek feladóját – mondta La Fontaine. – Azt hiszem, az ilyesmiért börtön jár.

– Feltéve, hogy a sértett feljelentést tesz – mondta Delacroix úr, és nagyon komolyan nézett üzletfelére.

– Igen – mondta La Fontaine úr. – Feltéve.

Néhány másodpercig farkasszemet néztek, aztán Delacroix fölállt. La Fontaine szintén, és apa is követte példájukat. A hölgyek ülve maradtak.

Delacroix elővett egy névjegyet és átadta apának.

– Chaton úr, örülök, hogy megismertem önt és kedves családját. Legyen szíves megküldetni alapítványuk számlaszámát. Asszonyom?… kisasszony?…

Kissy kábán kezet adott neki, és már kint is voltak az ajtón. Ahogy kisétáltak a házból, szinte föl se tűnt neki, hogy már csak a pincéreket látja, vendég egy sincs.

– Mi… mi történt tulajdonképpen? – kérdezte, amikor kiléptek a parkolóba. Kisegérlelke háborogva tiltakozott a kétségtelen tény ellen: ott hagyták a shindyt anélkül, hogy értesítették volna a rendőrséget.

Apa csak a kocsiban válaszolt, mialatt kigördültek a parkolóból.

– *Gentlemen’s agreement.* La Fontaine úr el fog tekinteni a feljelentéstől, sokkal több pénzért, mint amit egy polgári perben kaphatna. A shindyd meg majd megkapja a magáét a nagy-

apjától. És az alapítvány is adományt kap… ami egyúttal a hallgatásunk megvásárlása is.

– A Jerry mindig bizalmasan kezelte az ügyeket – mondta Kissy morcosan.

– Annál inkább elfogadhatjátok. Egyébként is úgy gondolom, hogy adósaink, többek között a tönkretett vacsoráért is.

– Igen – mondta Kissy sóhajtva, és még egyszer megnézte a telefonját. Így, elő- és hátlap nélkül úgy festett, mint egy mirelit csirke. Majd rátesz egyet a tartalék telefonokról, aztán később vesz új burkolatot. A frizurája is szétesett, és apa meg anya lecsúszott egy csomó értékes megbeszélésről.

– Viszont a rókagomba isteni volt – állapította meg.

A következő napokban számtalanszor meg kellett állapítania, hogy ez volt eddigi legsikeresebb shindyvadászata. Az, hogy az egerek kirobbanó örömmel fogadják, már előre nyilvánvaló volt, s valóban, mire hazaért, az egész csapatot ott találta a képernyők előtt, még Ange nénit és Jennifert is fölhívták és becsatlakoztatták hangban. El kellett mesélnie mindent részletesen, különösen azt, amikor *orrba telefonálta* a shindyt. Az új szakkifejezés Vanessa alkotása volt, és lehetőséget adott Jennifernek, hogy ő is hozzájáruljon a Jerry tökéletesítéséhez.

Az egértanonc – Nimby nevezte el így – megkapta a Jerrymorze és az X-kód táblázatát, és éjjel-nappal tanulta, akárcsak ők annak idején. Most előállt egy gondolattal.

– Szerintem a különféle ütések és rúgások is kaphatnának saját kódot. Akkor egy kóddal meg lehetne mondani, mit tegyen a másik vagy mit teszünk mi.

Jennifer már össze is szedett néhány kódot, amiket a P betűhöz sorolt be, mert ez három vonásból áll, és a kétjegyű betűk meg a három pont, a C már foglalt. Az egerek szokás szerint másnap szavaztak róluk, és elfogadták valamennyit. PD, Papa Delta lett az orrba telefonálás kódja; persze nemcsak telefont jelent, hanem bármilyen jól dobható, kemény tárgyat. A D betűt Delacroix tiszteletére választották.

De nemcsak az egereknek tetszett az eset. Apa másnap elküldte Delacroix úrnak a számlaszámot, amit alighanem La Fontaine úr is elkért tőle, mert két nappal később tízezer eurót küldött a Jerrynek. De már a verekedés utáni napon, vasárnap

délután futár érkezett a vaucressoni főhadiszállásra, s egy csokor fehér rózsát hozott Chaton kisasszonynak címezve. A kártyán ez állt: „Köszönetem és nagyrabecsülésem jeléül – Jean-Marie La Fontaine.”

S magától értetődően ő lett a hónap egere.

Október első hetében rendszeresen jelzett a Cirrus, amely az alapítvány bankszámlájáról érkező SMS-eket is fogadta és a hálózaton belül ingyen küldte szét. Láthatóan La Fontaine is, Delacroix is osztogatta a számlaszámot, mert az adományozók között apa mindkettő üzletfeleit fölfedezte. Tizenöt adomány érkezett, száztól ötszáz euróig, összesen négyezer-hatszáz.

Delacroix úr hálájának jele csütörtökön érkezett meg. Kissy nem hitt a szemének, úgyhogy megkérte Ange nénit, hívja föl a bankot. Meg is tette – a pénz ott volt a számlán.

Százezer euró.

Kissy még egyszer végignézett az arzenálon. Minden készen állt. Külön, zárt rekeszekbe tettek mindent, típus szerint, bár nem választották külön a botanikumokat és a zoologikumokat, ahogy Nimby javasolta: a paradicsom melletti rekeszben volt a tojás, a következő rekeszben az uborka. Mindent gondosan fölszeleteltek, amit kellett, meghámoztak; előkészítették a szükséges mennyiségű kést és egyéb szerszámot is. Ha az ember kicsit messzebbről nézte, úgy festett az egész, mint valami hangszer, aminek a rekeszek a billentyűi – különösen mert tudta, hogy Vanessa úgy tud rajta játszani, mint egy hangszeren, igazi művész módjára, csak az ujjai alól nem dallamok hömpölyögnek elő, hanem szendvicsek.

A Vaillant házaspár természetesen nem segíthetett a szendvicsorgona összeállításában, hiába jöttek órákkal a többiek előtt, Chantallal együtt – ahogy Blanche sem, aki előző este érkezett a lányaival. A vendégeknek szigorúan tilos volt dolgozni. Vaillant-ék ezért beállították a kocsijukat az utcai falhoz, a kaputól távolabbi sarokba, aztán Blanche társaságában szép ráérősen körbesétáltak a házban és a kertben. Útikalauzuk időnként cserélődött, hogy meg ne unják, és hogy minden egér kivehesse részét az előkészületekből.

Utánuk Ange néni következett, aki taxival jött. Ő nem sétált, azt mondta, hozott magával némi papírmunkát a könyvtárból,

éppen belefér az idejébe, mire mindenki befut. Félórával később egy kapunyitással érkezett monsieur Rochefort és a Blanchard házaspár; így már három kocsi állt az utcai falnál, a negyedik, Piék Citroënje a másiknál.

Blanchard úr rögtön mentegetőzni kezdett, amiért a Ford még nincs kész, és alig figyelt Jennifer válaszára: „dehogyisnem vagyok kész”, a tekintete ugyanis ekkor megakadt Vanessán, aki éppen lágy futamokat adott elő pástétomokra és sajtokra. Már eddig is lejátszott néhány etűdöt, de most, hogy mindenki együtt volt, hozzákezdett magához a szimfóniához.

– Azok mire valók? – tudakolta Blanchard úr, roppant érdeklődéssel szemlélve a már megtelt tálcát.

Vanessa odapillantott.

– Nagyon hasznos dolgok, Yves bácsi. Ha beteszel egyet a szádba és rágó mozdulatokat végzel, nagyszerű élményben lesz részed.

Blanchard úr fölkapott egyet és kipróbálta.

– Ez tényleg jó!

A nappaliban gyűltek össze, itt toltak össze négy asztalt. Húszan voltak: nyolc egér, egy egértanonc, nyolc szülő és Ange néni – valamint Suzy és Macska, akik megfigyelőkként voltak jelen, bár Suzy leginkább a tányérok megfigyelésével foglalkozott, Macska pedig fölmászott a könyvespolcra és a Larousse-enciklopédia első és harmadik kötete között kényelmesen összegömbölyödött. A második kötetet valaki levitte a gépterembe, és még nem hozta vissza.

Ülőhely mindenesetre csak tizennyolc kellett. Az egész házból összegyűjtötték a székeket.

– Akkor hát kezdjünk hozzá – javasolta apa. – Madame Beaumont?

– Igen – bólintott Ange néni. – A kuratóriumi ülést megnyitom. Lássuk a napirendet. Az ügyvezető bizottság tájékoztat minket, hogy felvették soraikba Jennifer Fordot, jelenleg tanulói minőségben, itt ül ni.

Jennifer fölemelkedett és meghajolt. Szórványos taps.

– Angol? – kérdezte monsieur Vaillant.

– Amerikai–német – felelte Chantal. – Rengetegszer meséltem róla, csak nem figyeltél.

– Hát az lehet – mondta apja bizonytalanul.

– Második pont – folytatta Ange néni. – A nemrég érkezett adományok. Az alapítvány készpénzvagyona pillanatnyilag… közel százharmincezer euró.

– Szent ég! – hökkent meg Blanchard úr. – Az megvan vagy nyolcszáz… nem is, nyolcszázötvenezer frank!

Kissy mosolygott. Halványan még emlékezett a frankra, de se a bankjegyek, se az érmék képét nemigen tudta felidézni. Hétéves volt, amikor bevezették az eurót, neki akkoriban még ritkán járt pénz a kezében. De persze Blanchard úr évtizedeken át azzal fizetett.

– A gyerekek – folytatta Ange néni –, akarom mondani, az ügyvezető bizottság tagjai összeállítottak egy listát azokról a dolgokról, amikre az alapítványnak költenie kellene. Te jössz, Nimby.

– Azzal kezdem – mondta a fiú –, hogy a kapott pénznek csak töredékét szeretnénk felhasználni. A legfontosabb: rendes gépek. A jelenlegi szervereink épp hogy szét nem esnek. Úgy gondoltuk, hogy bázisonként egy modern gépet vennénk, ez elég a Cumulus–Cirrus biztonságos működtetéséhez. A jelenlegi gépparkot nagy részben megtartanánk. Néhány dolgot célszerű lesz kicserélni, de akad közte, amit el lehet adni, ha nem is sokért. A következő hetekben megtervezem, hogy mi hova kerüljön, és apránként megcsinálom.

– Eszerint gyakran látlak majd nálunk – mondta Blanche, amitől Vanessa fölragyogott.

– Sajnos nem olyan gyakran, mint szeretném. Azt hiszem, elég lesz két vagy három hétvégét ott töltenem.

– És Amiens-ban? – kérdezte Angélique.

Nimby megcsóválta a fejét.

– Clémentine megfelel az elvárásoknak, nem kell hozzányúlni.

– Én nem értek hozzá – szólalt meg monsieur Vaillant –, de az új szerverekhez nem kell a programokat is újra megvenni?

Nimby még jobban csóválta a fejét.

– Az egész hálózaton nincsen egy fia program se, amit pénzért vettünk volna. Én nem szeretek szoftverre költeni. Mindent ingyenes programok csinálnak.

– Ó!

– Egyébként ha fizetős programok lennének, akkor a válasz az lenne, hogy de igen, ha az új gépeket a régiek mellé állítjuk be, nem pedig valamelyikük helyett, de azt is csak akkor, ha darabonként vesszük a licencet. Mert ha például húszdarabos licencet veszünk, akkor ugye még bőven tart belőle. A költségen kívül a rengeteg adminisztráció is oka, hogy ingyenes programokkal raktam meg a gépeinket. Nem lenne türelmem nyilvántartani, hogy miből hány licencünk van és hányat használunk.

– Értem – mondta Vaillant úr.

– A következő dolog az, hogy szeretnék egy kicsit bűvészkedni. Néhány fölösleges cucc kikerül a gépeinkből. Ezek mellé vennék egyet s mást, és összeraknék belőlük egy középkategóriás gépet, amiből alapítanék egy új terminált.

– Egy micsodát? – kérdezték többen is.

– Terminált. Olyan gépet, ami része a Jerry-hálózatnak, de nem lát el szerverfeladatokat, mert nincs állandóan bekapcsolva. Ez nem lesz drága. És szeretném az alapítvány költségén a netet is belevezettetni.

– Miért, hova akarod tenni? – kérdezte Ange néni.

– Jenniferhez – felelte Nimby.

Meghökkent csend ült rájuk. Kissy teljesen le volt sújtva, amiért nem neki jutott eszébe. Ez a hónap ötlete.

– Jennifernek nincsen számítógépe – törte meg Niala a csendet. – Senkinek sincsen a családjában. Következésképpen nem tud velünk kapcsolatot tartani. Persze ott vannak a telefonok, de azok nem mindenhatók. Éles helyzetben, amikor gyorsan kell cselekedni, jobb a rendes gép. Azonfelül…

Húgára nézett, aki visszanézett rá. A csend szinte már tapintható lett. Mindenki a két lányt nézte, akik teljesen elmerültek egymás tekintetében. Vajon másnak is van olyan érzése – töprengett Kissy –, hogy ezek ketten telepatikus kapcsolatban állnak egymással?

– Holnap lesz az évfordulónk – szólalt meg Vanessa anélkül, hogy a szemét megmozdította volna. – Holnap lesz egy éve, hogy megszülettem és Vanessa lettem. Mindezt az indította el, hogy egy alapítványtól kaptam egy számítógépet.

A kuratórium vita nélkül elfogadta Nimby összes javaslatát. Kissy alig figyelt rájuk. Vanessát nézte, aki már megszakította nővérével a szemkontaktust, de úgy ült mellette, lehunyt szemmel, mint aki éppen jeleket vesz valamilyen antennával. A másik oldalán Blanche ült, vele szemben Nimby, Nimby mellett Kissy. Minden tervezés nélkül úgy ültek le, hogy Vanessa közvetlen közelében volt az a négy ember, aki a jelenlevők között a legfontosabb neki.

Holnap, gondolta Kissy. Blanche elsősorban ezért jött Vaucressonba erre a hétvégére, a gyűlés másodlagos volt. Holnap jön Georges is, és itt ünneplik meg az évfordulót.

Ekkor mocorgást pillantott meg a magasban. A Larousse-enciklopédia második kötete felült, ásított egyet és megvakarta a füle tövét. Aztán könnyedén leugrott a több emeletnyi mélységbe, puhán talpra esett és besétált az asztal alá, Vanessa és Niala között. Vanessa lenyúlt, anélkül hogy lenézett volna, fölkapta és az ölébe ültette.

Kissy csak nézte, ahogy a kis puha szőrgombóc elhelyezkedik Vanessa ölében, és arra gondolt: öt. Odajött az ötödik is azok közül, akik itt a legjobban szeretik Vanessát.

Csak később jött rá, hogy Jennifer reakciójára egyáltalán nem is figyelt. Ezen a hétvégén Vanessa a főszereplő. Jennifer alighanem meg volt hatódva, hisz miért ne lett volna, amikor barátai és harcostársai egyszer csak számítógépet akarnak tenni a szobájába – voltaképpen megajándékozzák eggyel.

– Még tiltakozni is megpróbált – felelte Niala, amikor estefelé megkérdezte. – De neked hol járt az eszed?

Vaillant-éknak és Ange néninek korán el kellett menni; nem sokkal később Rochefort úr is elköszönt. A Blanchard házaspár nyolc óra felé kezdte nézegetni az óráját.

– Szó se lehet róla – jelentette ki anya, mintha bármi is elhangzott volna előzőleg. – Itt maradtok éjszakára, Julie. Képtelenség, hogy most hazamenjetek, reggel pedig visszagyertek.

Azok ketten egymásra néztek.

– Mármint miért jönnénk vissza?

– Mert holnap lesz Vanessa első évfordulója, és itt a helyetek.

– Ugyan miért… – kezdte Blanchard úr, de ekkor megakadt a tekintete a kislány arcán. – Ó, a miatt a régi dolog miatt? Ugyan már. Nincs semmi jelentősége.

Vanessa rendkívül morcosan nézett rá.

– De van, Yves bácsi.

Kissy nem mert volna megesküdni, hogy Blanchard úrnak, vagy akár a feleségének van érzéke az olyan dolgokhoz, amik Vanessa lelkivilágát mozgatják. De ekkor szerencsére csengettek, és félbeszakadt a beszélgetés.

– Csengetnek – mondta anya teljesen fölöslegesen. – Vanessa, megtennéd, hogy kinézel a monitoron?

– Én? – nézett az csodálkozva. Nem volt logikus éppen őt kérni, aki a konyha felől ült az asztalnál, mert a délután folyamán sokszor fölugrott és előadott valami finomat a hangszerén.

– Igen, te. Légy szíves.

Anya hangja olyan volt, mint máskor, amikor kért valamelyiküktől valamit; nem a hang okozta, hogy Vanessa gyanút fogott. Az arcáról sem olvashatott le semmit; anya üzletasszony, megszokta, hogy pókerarcot öltsön. A szituáció volt az oka, hogy a kislány arcán hirtelen kigyulladt valami fény, de mellette ott volt a hitetlenkedés is. Fölpattant, s ahelyett, hogy megkerülte volna az asztalt, bebújt alá, Martin és Kissy között kibújt, és már szaladt is. Egy pillanat múlva meghallották boldog sikkantását.

– Georges!

A társaságon végighullámzott valami elégedett öröm. Kissy hirtelen hátratolta a székét. Pár lépéssel Blanchard úrnál termett, és odahajolt hozzá.

– Beszélnem kell magával.

– Most?

Kissy bólintott, és elindult az utcai szoba felé, vissza sem nézve. Csak akkor fordult meg, amikor Blanchard úr is belépett a szobába. A férfi becsukta az ajtót, ő pedig felkattintotta a kis állólámpát a sarokban. Odalépett az autószerelőhöz és fölnézett rá.

– Maguk sokkal fontosabbak neki, mint gondolja. Azért is, amit az imént régi dolognak nevezett. De Vanessának nem az számít, hogy mikor történt, hanem hogy mi történt.

– De… – kezdte a másik, de Kissy fölemelte a kezét.

– Hallgasson végig. Ő nem olyan, mint maga vagy én. Mi hálásak vagyunk azért, ha valaki jót tesz nekünk, megköszönjük, aztán továbblépünk. Vanessa nem. Ha valaki jót tesz vele… vagy akár csak hajlandónak mutatkozik, hogy jót tegyen vele, azt ő egy életre megjegyzi. Legalábbis annak idején, Mohi korában így volt. Mert akkoriban mindenki csak bántotta.

A férfi lehajtott fejjel hallgatta. Most megszólalt:

– Értem én, amit mondasz, de hát… kérdem én, olyan nagy dolog ez?

– Igen – felelte Kissy nagyon komolyan. – Óriási dolog. Abban a helyzetben senki más nem segíthetett rajta, mint egy házaspár, akik hajlandóak bizonytalan időre befogadni egy alig vagy egyáltalán nem ismert kis vadócot, aki felelősséget, munkát, költségeket jelent… ő pontosan tudja, mekkora esélyei voltak. És akkor egyszer csak *két* házaspár vállalta. Persze hogy a szívébe zárta mindkettőt.

Blanchard úr lassan bólogatott.

– Apa is megpróbálta már feloldozni a kötelesség alól, amit magára vállalt. Nem sikerült, soha nem is fog sikerülni. Vanessa úgy tekinti, hogy adósa a szüleimnek, és ha alkalom nyílik rá, újra és újra vissza fogja fizetni, egész életében. Magukkal is ugyanezt fogja tenni, csak másképpen, és valószínűleg csak addig, amíg föl nem nő.

– Miért csak addig? – kérdezte a másik meglepve.

Kissy sóhajtott.

– Mi itt mind elnézzük őket, hogy milyen édesek együtt, milyen szép gyerekszerelem. És közben elfelejtjük, hogy Vanessa látott és tapasztalt már annyit, hogy ha nem is felnőttnek, de nagy kamasznak számítható. S ami még fontosabb: hogy soha nem szegi meg adott szavát. Nem hiszem, hogy bármilyen kimondott ígéretet tett már Nimbynek, de lélekben elkötelezte magát… ami egyébként minden adott szónál többet számít. Ő már egyszer s mindenkorra Nimbyhez tartozik. Jobb, ha hozzászokik, Blanchard úr, hogy ott kint a jövendőbeli menye éppen a fia jövendőbeli apósát üdvözli.

A férfi kényszeredetten nevetett.

– Nem túlzás ez?

– Micsoda?

– Még tizenhárom évesek sincsenek. Annyi minden történhet még, mire felnőnek.

– Már felnőttünk – mondta Kissy komoly arccal. – Csak a törvény még nem enged házasságot kötni… nem is tudom, mennyi a korhatár. Persze nem csak ezen múlik, de… bármelyik percben rájöhetnek ők is, hogy a választásuk végleges és visszavonhatatlan.

Blanchard úr megdöbbent.

– Hát nem tudják?!

– Honnan tudnák? Az ember a saját szívébe lát bele a legkevésbé. Csak mi tudjuk… a szülei, Niala, én, meg most már maga is.

Blanchard úr nagyot sóhajtott.

– Tudod… – kezdte, aztán elhallgatott.

– Mondja csak…

– Tudod… én nagyon megszerettem ezt a kislányt. Őszintén mondom, szívesen elvállaltam volna arra az időre, egy évvel ezelőtt. Meg persze ma is ugyanúgy elvállalnám. De egy dolog az és egészen más dolog, amiről te beszélsz. Nem vagyok biztos benne…

– Tökéletes pár lesznek – szakította félbe Kissy.

– Honnét veszed?

– Onnét, hogy már most is tökéletes pár.

– Ej – Blanchard úr bosszús mozdulatot tett. – Egy házassághoz több is kell. Most még könnyen lehetnek tökéletesek, de az együttélés egészen más.

– Ne kívánjon túl sokat. Most abban tökéletesek, amiben lehet. A többit majd megtanulják. Nem lehet két ember között összhang az ágyban, amikor még nem is látták egymást ruha nélkül. Mi Martinnel nyáron kezdtük tanulni, és egyszer majd bizonyára meglesz az összhang is.

– Hm – mondta Blanchard úr. – Nem kezditek egy kicsit korán?

– Nem – mondta Kissy határozottan. – De ideje visszamennünk. Akkor számíthatok magára?

– Hogyan?… – Blanchard úr fölkapta a fejét. – Mármint hogy nem próbálom lebeszélni róla, hogy fontosak vagyunk Julievel? Persze, eszemben sincs.

– És abban is, hogy nem próbál beavatkozni kettejük kapcsolatába.

Az autószerelő borzadva nézett rá.

– No nem. Isten őrizz. Elég arra az esetre gondolnom a négy suhanccal, és elmegy a kedvem tőle, hogy feldühítsem őket.

Nevettek. Aztán Kissy a kilincs felé nyúlt, de a férfi megérintette a vállát.

– Igazán szólíthatnál te is Yves bácsinak, mint a tiszteletbeli kishúgod.

Kissy mosolygott.

– Köszönöm. Akkor – szervusz, Yves bácsi.

Georges már hetekkel ezelőtt elcserélte ezt a járatot egy társával. Szólt is róla a családjának. Hogy pont Vanessának elfelejtett szólni? Igazán sajnálja, azt hitte, tud róla.

Vanessa nevetett és azt mondta, összeesküvők.

Georges felszólította, hogy reggelre találja ki, hova szeretne menni, mit szeretne csinálni a másnapi ünnepen. Vanessa csak pár pillanatig gondolkodott és azt mondta, már most is tudja. Két kezét térdmagasságban eltartotta egymástól, aztán emelni kezdte őket, s közben közelíteni. Mire a nyakához ért, összeérintette őket, s együtt emelte még tovább a feje fölé, amilyen magasra csak tudta.

Georges azt mondta, teljesen világos, viszont neki még el kell intéznie egy-két telefont. S ezzel elvonult.

Addig ők elrendezték a vendégsereget. Ezen az éjszakán megint fiúk–lányok összeállításban lesznek, Kissy szobájában öten. Blanche-ék mentek az emeletre, Vanessa szobájába, Yves bácsiék pedig a fiúkéba, Kissyékkel szemközt. Piék maradtak a régi szobájukban. Nimbynek és Martinnek választást kínáltak a lenti háló és az utcai szoba között. Az utcait választották.

A matracokat egyenként akarták lehozni az emeletről, de Yves bácsi megcsóválta a fejét és egymásra rakta mindhármat. Megemelte az egyik végét, Pi a másikat, és lesétáltak.

– Igazából még lehetne rajta egy – mondta az autószerelő, mikor leértek a lépcsőn.

– Legközelebbre szerzek – ígérte Kissy –, de most csak ennyi kell.

A matracok elhelyezésében Nimby segített, neki nagy tapasztalata van olyan logikai játékokban, ahol dolgokat ide-oda kell rakosgatni. Végül is a fotelt átvitték a másik szobába, így jutott hely mindegyik matracnak.

– Ó, így már tökéletes – állapította meg Nimby. – Eddig nem mertem fölajánlani, nehogy zsúfoltság legyen, de így már szívesen jövök én is. Itt bőven van hely – mutatta a fürdőszoba felőli dupla matracot –, remekül elférek Chantal és Jennifer között. Hé! – kiáltotta, amikor megragadták. – Valaki kell, aki megvéd titeket az egerészölyvek…

Az ajtó becsukódott, Chantal pedig megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Remek egér – mondta –, de az idegeimre tud menni.

– Szerinted mi lenne – kérdezte Jennifer –, ha egyszer valamelyikünk azt felelné, jól van, gyere ide mellém?

Chantal elgondolkodott.

– Jönne.

– És?…

– Azzal tölthetnél félórát, hogy kituszkold az ágyadból – mondta Niala –, és arra hivatkozna, hogy hiszen te hívtad. Hosszú birkózás lenne belőle.

Kissy fölsóhajtott.

– Annak is eljön az ideje – nevetett Niala –, de te, gondolom, nem Nimbyvel akarnál birkózni. De osszuk el a helyeket.

Beszéd közben mindenki Vanessát figyelte a szeme sarkából, de a kislány nyugodtan ült az ágy szélén, félig háttal nekik, és a tévéműsort olvasta.

– Sorsoljunk – javasolta Chantal.

– Jó – mondta Kissy, és elővett egy csomag kártyát. Kikeresett öt lapot ásztól ötösig, és keverni kezdte.

– Akkor az ágy az egyes-kettes – mutatta Niala –, ez a matrac a hármas, az pedig a négyes és az ötös. Vanessa, te húzz először.

Kissy átnyújtotta a kártyákat az odaforduló kislánynak, aki a kettest húzta. Chantal a négyest, Jennifer az ötöst, Niala pedig a hármast. Így Kissynek jutott az ágy másik fele.

Chantal Jenniferre nézett, aki visszanézett rá, aztán mindketten a matracokra. Hát igen. Pont úgy lesznek, ahogy Nimby mutatta.

Chantal morcosan fújt egyet, és megkérdezte, hogy legyen a fürdőszobával.

– Számozás szerint – javasolta Jennifer. – Kettőnél többnek nem sok értelme van egyszerre, úgyhogy én esetleg lemegyek az alagsorba. Az ottanit senki nem használja.

– De, a fiúk – mondta Niala. – Ha nem tűnt föl, az utcai szobához nem tartozik fürdőszoba, de valahova ők is mennek. Ez persze csak információ, tőlem mehetsz nyugodtan…

Jennifer rémülten tiltakozott, ők pedig nevettek. Vanessa kitárta a fürdőszobaajtót, és udvarias meghajlással kínálta fel az elsőbbséget. Kissy gyorsan meghajolt és ő is befelé mutatott, de Vanessa megrázta a fejét. Kissy újra meghajolt, mint egy udvaronc, amire Vanessa kőmerev arccal meghajolt japán módra, és alighanem még folytatták volna, ha Niala be nem tuszkolja őket egy „lökött egerek" megjegyzéssel.

Vanessa kilépett a zuhanyfülkéből, törölközőt tekert a hajára és szárítkozni kezdett. Kissy kiöblítette a fogmosó poharat és hozzálátott a vetkőzéshez. Közben elnézte a kislányt, aki elgondolkodó arccal törölközött. Kissynek eszébe jutott az Yves bácsival folytatott beszélgetése.

– Kérdezhetek valamit? – szólalt meg.

– Persze – pillantott rá Vanessa.

– Nimby… látott már téged így?

Vanessa kezében egy pillanatra megállt a Tom és Jerry képével díszített frottír. De csak egy pillanatra.

– Úgy érted, meztelenül?

– Úgy.

– Nem – felelte Vanessa határozottan. – És nem is fog.

Kissy értetlenül nézett rá.

– Hogy érted ezt?

Vanessa egy másodpercre mintha zavarba jött volna.

– Nem szeretek fiúk előtt így mutatkozni. – Kis csend. – Nem is igen fordult elő. Néha beszemtelenkedtek hozzánk… Milletéknél is, meg néha az előző helyemen is. Próbálkoztak a disznók.

– És Nimby?

– Nimby? – nézett rá Vanessa csodálkozva. – Nimby nem próbálkozott semmivel. Nem láttad rajta? Az összes foga megvan.

Kissy nevetett.

– Azt értem, de mi az, hogy „nem is fog”?

– Nimby rendes srác, nem próbálkozik ilyesmikkel.

– És egy év múlva? Vagy kettő?

– Gondolod, hogy akkor már fog?

– Hát remélem – vágta rá Kissy.

Vanessa megcsóválta a fejét.

– Kár lenne. Mármint a fogaiért.

Kissy szólni se tudott, csak a fejét vakarta. Aztán bement zuhanyozni, hogy a többiek is jöhessenek. Mire kijött, Vanessa éppen fogmosáshoz készülődött, de különös átváltozáson ment át. Kissy odalépett hozzá és alaposan megnézte.

Niala nevetett.

– Klassz, mi? Vanessa előbb lett kész, hát kijött, én meg beugrottam helyette. Előbb végzünk. No, mi a baj?

Kissy megcsóválta a fejét, ami kisebb záport okozott, úgyhogy gyorsan törölközőbe csavarta a haját. Aztán elmondott mindent Nialának.

– Igen, nekem is mondott hasonlókat. Gyerek még, nincs jelentősége.

– Éppen ma este mondtam Yves bácsinak, hogy Vanessa már nagykamasznak számít, ha nem is felnőttnek.

Elmondta, miről beszéltek félrevonulva. Niala végighallgatta és bólogatott.

– Ez mind rendben van. Csak nagyon szégyenlős, és azt hiszi, hogy ez mindig így lesz. A szex meg még nem érdekli. – Kis szünetet tartott. – Nem, ez nem igaz. Érdekli, de csak elméletben. Amikor a Martinnel töltött éjszakákról beszélsz, azt kíváncsian hallgatja, de meg se fordul a fejében, hogy ő is csinálhatna ilyesmiket, akár évek múlva. Legalábbis… legalábbis amennyire én bele tudok látni. Mert mondani persze nem mond semmit.

Kissy sokszor gondolt arra, hogy a csapat fogaskerekei között Niala az olaj. Kezdettől fogva ő simította el köztük a nézeteltéréseket, ő igazította el dolgaikat a felnőttekkel is. S most Jenni-

fer is azért lehet itt, mert Niala rábeszélte Fordékat, hogy engedjék el éjszakára is. Elvégre Beaulieu-ben is lesznek még sokszor, s onnan igazán nem repülhet haza esténként. Niala nélkül nem biztos, hogy Jennifer most itt ülhetne az ágy sarkán a mikiegeres pizsamájában és komoly arccal azt kérdezhetné:

– Kissy, hallgass ide… ezt már régóta meg akarom kérdezni tőled. Nem baj, hogy itt vagyok? Úgy értem, a csapatban… márminthogy Martin miatt.

Kissy pislogott, először nem értette. De mire felfogta, addigra Vanessa is, és rögtön megkérdezte:

– Ti együtt jártatok?

Jennifer bólintott.

– Igen, jó pár hétig.

– Mikor?

– Hát… elég régen.

– Ágyba is bújtatok?

– Elment az eszed?! – csattant föl Jennifer. – Apa széttépett volna mindkettőnket!

– Akkor – állapította meg Vanessa tárgyilagosan – Kissynek nemigen van oka féltékenykedni.

Kissy mosolygott. – Szerintem sincs, de kösz, egyedül is el tudom dönteni. Martin Chantallal is majdnem járt. Éppen kerülgette, amikor kiderült, hogy én vagyok Kissy, és eltereltem a figyelmét.

– Éppen készült orbitális pályára állni körülötte – segített Vanessa.

– Igen, kösz. Nialát meg nyár végén hosszasan csodálta, amikor véletlenül rányitott a fürdőszobában.

– Á, alig egy perc lehetett – sóhajtott Niala szomorúan. Nevettek. Mind, Kissy is. Rég megnyugodott e miatt a dolog miatt.

– Engem is nagyon megnézett – mondta Vanessa.

– Mikor? – kérdezték mindannyian.

– Tavaly, amikor először kimentünk a strandra.

Niala nevetett.

– Akkor mind nagyon megnéztünk. Gyakorlatilag először láttunk úgy öltözve, mint egy lány.

Volt rengeteg virág és rengeteg puszi. A legtöbb Nimbytől eredt, és nem mindet kapta az ünnepelt. Az összes lánynak jutott belőle, de Kissy megfigyelte, hogy Nimby puszijainak kétharmadát ő kapja.

– Biztos, hogy Nimby is egér? – jött oda Jennifer Kissyhez egyszer, az arcát törölgetve.

– Mi más lenne? – nevetett.

– Kutya! Odarohan hozzád, a nyakadba borul, összenyal, aztán elrohan, és két perc múlva jön megint, olyan boldogan, mintha ezer éve nem látott volna.

Kissynek el kellett ismernie, hogy a hasonlat elgondolkodtató. Elvégre volt köztük valaki, aki minden kétséget kizáróan kutya volt, és pontosan ugyanígy viselkedett. Egyetlen fontos különbséggel: ő nem korlátozta rajongását a tizenéves nőneműekre. Ezt érdemes kipróbálni, gondolta Kissy, és súgott valamit Martinnek, aki bólintott, és fél perc múlva, amikor Nimby éppen arra rohant, kilépett elé és ölelésre tárta karjait. Nimby lassítás nélkül, a Jerry-kiképzésen csiszolt reflexekkel kikerülte és két lépéssel odébb mint becsapódó meteor vágódott Vanessának, aki boldogan fogadta.

Ez nagy különbség volt. Ők négyen erélyesen tiltakoztak Nimby kirobbanó szeretete ellen, de mindig vigyáztak, hogy a fiú útjába essenek, és valahányszor továbbrohant, titokban mindig attól féltek, hogy mire legközelebb sorra kerülnek, már megnyugszik. Vanessa nem tiltakozott, ő éppoly lelkesen fogadta Nimby csókjait, ahogyan a fiú adta őket. És volt még egy különbség. Velük ritkán fordult elő, hogy a szájukra kaptak puszit, s akkor is csak azért, mert mindketten egyszerre mozdították a fejüket, s a máshova szánt puszi az ajkukra érkezett meg. Ritkán történt ilyen, köszönhetően Nimby villámgyors reflexeinek, és akkor se csinált ügyet belőle senki.

Vanessa egyenesen a szájára célzott puszikat is kapott. Rengeteget. Ezen az ünnepi reggelen különösen sokat. De Kissy azt gyanította, hogy az elsőnek örült a legjobban.

Arra ébredt, hogy megmozdul az ágy. Kinyitotta a szemét, és meglátta Nimbyt, ahogy az alvó Vanessa fölé hajol. Később visszagondolva nyilvánvaló volt, hogy még csak a szeme volt ébren. Ha a tudata is fölébredt volna már, akkor felkiált, talán közéjük is veti magát, hogy testével védelmezze bajtársát. Ál-

mából ébresztve Vanessa életveszélyes, előbb darabokra tépi, s csak aztán nézi meg, hogy kit.

Nem tépte darabokra. Ahogy Nimby megcsókolta, megmozdult, magához ölelte és visszacsókolta. Kissynek lecsukódott a szeme.

Amikor megint kinyitotta, már éberebb volt. Nem tudta, mennyi idő telhetett el. Valamiért az volt az érzése, hogy sok, de mégse lehetett, mert azok ketten még mindig ugyanott feküdtek és csókolóztak. Arra a mocorgásra ébredhetett, ahogy Nimby fölegyenesedik, eközben rátámaszkodva az ágyra.

Vanessa nyújtózott egyet és felült. Nimby lehajolt hozzá, és sokáig úgy maradtak. Kissy kezdte sejteni, hogy alhatott ő még jócskán, mialatt a két egér ott csókolózott mellette.

– Megyek zuhanyozni – mondta végül Vanessa, olyan halkan, hogy Kissy csak azért hallotta, mert ősidők óta létkérdés volt a családjában, hogy idejében meghallják a macska puha lépteit.

– Jó – súgta vissza Nimby –, jövök, segítek.

Olyan természetesen mondta, mintha Vanessa reggelit készíteni indult volna. Kissynek eszébe jutott a fürdőszobai beszélgetésük. Szegény fiú. Jó barát volt. Kár érte, ilyen fiatalon…

De Vanessa csak fölkuncogott és félretolta, ahogy felállt.

– Szó sincs róla. Te kint maradsz.

S ezzel besétált a fürdőszobába. Nimby Kissyre nézett, aki továbbra is ugyanúgy feküdt, s észrevette, hogy nyitva van a szeme. Rávigyorgott. Kissy visszavigyorgott rá.

Nimby bebújt az ágyba Vanessa helyére – tehette, hisz még pizsamában volt –, közelebb csúszott Kissyhez és komoly arccal odasúgta neki:

– Cin-cin.

Kissy bólintott. Maga se mondhatta volna bölcsebben.

– Cin-cin – felelte.

– Még mindenki alszik – mondta Nimby lehelethalkan. – Kivéve Suzyt és Macskát. Egyikük farkcsóválását küldi, a másik csak morcosan nézett rám.

Kissy nem kérdezte, melyik melyik.

– Hogy aludtál? – kérdezte Nimby, de ekkor egy kéz nehezedett a vállára. Megfordult; Kissy is fölnézett.

Niala szánakozó mosollyal pillantott Nimbyre, és gyengéden simogatni kezdte.

– Ó, szegénykém. Hát annyira hiányzott Nimby, hogy átváltoztál?…

A következő percekben a párnába fúrták az arcukat mindhárman, nehogy fölébresszék a másik kettőt. Niala olyan átéléssel sajnálta szegény kislányt…

Így kezdődött Vanessa napja: Nimby ébresztő csókjával. Aztán jött a rengeteg virág és puszi. Utána pedig a hangszeréhez állhatott és jó félórán át játszhatott szebbnél szebb szendvicseket, a legkülönbözőbb szólamokra, a paradicsomtól a szardellapasztáig, amíg mindenki megkapta a reggelijét. Boldogabb talán csak akkor lehetett volna, ha közben egy fa tetején ülhet.

Kissyt lenyűgözte az a könnyedség, amivel Vanessa dobálózott az élelmiszerekkel, akárcsak egy zsonglőr a golyókkal. Nem az volt az elbűvölő, hogy tíz másodperc alatt meghámozott egy kemény tojást anélkül, hogy egy darabkát is kitört volna a fehérjéből. Ezt Kissy is meg tudta csinálni. A gyorsaság csak annyiból volt lényeges, hogy emiatt nem maradhatott idő gondolkodni. Vanessa mégis gondolkodott. Fölkapott egy szelet kenyeret, rátett mindenfélét, és már rakta is a tálcára, pillanatok alatt; azzal már kapta is a következő szeletet, esetleg fél zsömlét, és legyártotta a következő szendvicset. Nem volt ideje gondolkodni rajta, hogy milyen legyen a szendvics, de kétségkívül mégis megtette. S még díszíteni is jutott ideje.

Kissy először egy fél zsömlét evett azzal a szardíniás sajtkrémmel megkenve, amit már ismert. Volt rajta két szelet paradicsom és két szelet tojás, csinosan elrendezve, s a közepén egy petrezselyemlevél. A második szendvicse még ennél is egyszerűbb volt. Vanessa bedobott egy kenyeret a pirítóba, amikor kész lett, azonnal tányérra dobta, végigöntötte valami mártással, ami olvasztott vajat, citromlét és fűszereket tartalmazott, s ott állt készenlétben a főzőlapon; aztán meghintette a kenyeret reszelt sajttal, és kész is volt.

Vanessa előtt nagy jövő áll a vendéglátóiparban, gondolta Kissy, míg a pirítóst ette; isteni illata volt, és az íze még jobb. Amikor megismerte, csak a legelemibb dolgokra vállalkozott a konyhában. Nem egészen másfél éve. Náluk kezdett tanulgatni, de a képességei csak jóval később kezdtek kibontakozni, ami-

kor Isabelle néni maga mellé vette a konyhába. Még a nyáron történt, hogy Kissy is segített ott egyszer, s akkor mondta a néni, hogy a jó szakácsnő nem attól jó, hogy sok receptet ismer, hanem hogy tudja, mit mivel kombináljon és mi lesz az eredmény. Fantázia kell, mondta Kissy. Ez az, fantázia, mondta a néni. A Terence Hilton olcsó panzió, tehát keveset költhet a konyhára is. Abból a kevésből viszont rengetegfélét lehet csinálni, ha az ember gondolkodik és kísérletezik. Kissy például kevéssel azelőtt egy ötvenért vett egy tucat tojást a hipermarketben, akciósan. A néni bólintott és közölte, hogy egy ötvenből, ha csak a nyersanyagárat számítja, ki tud hozni egy reggelit úgy, hogy a vendég el van ragadtatva, és nem sokallja érte a tíz eurót a számláján. Az is igaz persze, hogy Mario nagy ívben elkerül minden hipermarketet, a panzió csak szerződött szállítóktól vásárol, olyan árakon, amik még Párizsban se számítanának magasnak, hát még a partvidéken. Mario még így is hatalmas összegeket költ arra, hogy…

Hirtelen bökést érzett az oldalában és fölriadt. – Mi történt?!

– Üdv közöttünk – vigyorgott rá Martin. – Vanessa harmadszor kérdezi, hogy ennél-e még.

Kissy rémülten nézett a tányérjára. A tányér üres tekintettel bámult vissza rá.

– Hol van a…

– A gasztrointesztinális rendszeredben – vigyorgott Nimby. – Szépen elábrándoztál, s közben jó étvággyal befalatoztad.

Kissy nevetett. – Egészségemre. Nem, Vanessa, köszönöm, teljesen jóllaktam.

Kilenc óra tájban Georges javasolta, hogy kezdjenek készülődni, mert beviszi őket a városba. Mivel, kérdezte Niala, jogosan, hiszen aligha fértek volna bele bármelyik kocsiba. Az ő két autójuk, Blanchard-éké és a Citroën együtt elég lett volna, de Georges aligha vezethet egyszerre négy kocsit. De ez nem izgatta; vállat vont és azt mondta, vonattal, busszal, felőle akár hajóval is. Úgy öltözzenek, hogy sétát tervez, és jobb helyre is mennek.

Míg bementek a szobájába, Kissy arra gondolt, hogy hajóval igazán remek lenne Párizsba menni, csak kicsit soká tart, amíg

tízezer ásóval fölszerelt rabszolga idetereli a Szajnát. Ezt meg is mondta.

– Apa mindenre képes, ha örömet akar szerezni nekünk – felelte Niala. – Nem értem, miért tartod lassúnak a módszert. Az ásás sebessége a dobolás sebességétől függ.

Kissy fülelt, de nem dobolt senki.

– A római gályákon a dobos, a *hortator* volt a sebességváltó – folytatta Niala, kicsomagolva egy kék ruhát a táskájából. – Ha gyorsan dobolt, a hajó gyorsan ment; ha lassan, lassan. Ilyen egyszerű.

Ezzel kibújt a ruhájából.

– S milyen eljárással oldották meg az erőátvitelt? – érdeklődött Chantal.

– Korbácsmechanikával – nevetett Niala.

Nyílt az ajtó és belépett Vanessa, akinek persze az emeleten volt a holmija, de még nem öltözött át.

– Hé, óvatosan nyitogass – lesett ki Chantal, aki szintén csak bugyiban volt. – A fiúk hol vannak?

Vanessa rávigyorgott. – Nocsak. Ebben az öltözékben a fiúkat akarod látni? Szívesen idehívom őket, de…

– Nem! – prüszkölt Chantal. – Épp hogy nem akarom őket látni. – S hozzálátott fölvenni a másik nadrágját, de egy pillanat múlva ő is megdermedt, mint mindenki.

Vanessa kibontotta a magával hozott fehér valamit, s az egy ruhának bizonyult. Az ágyra fektette, s vetkőzni kezdett, nekik háttal.

Kissy odalépett az ágyhoz. Egyszerű szabású, kis fehér ruhácska volt, nem túl hosszú szoknyarésszel, kerek kivágással. Minden dísz nélkül. De ruha volt.

Nialára pillantott, aki ott állt mellette és csillogó szemmel nézte a kishúgát. Vanessa hátranézett rájuk, egy pillanatra összeakadt a tekintete Nialáéval, elvigyorodott és az ablakra nézett.

– Alig van rajtunk valami – mondta. – Igazán leselkedhetne valamelyik szomszéd. Távcsőre kötött videókamerával.

– Attól tartok, hogy nem teszik – simogatta meg Kissy a fejét. – Tudom, hogy egy kis verekedés tenné tökéletessé a napodat, de félek, hogy a szomszédaink tisztességes emberek.

Vanessa szemrehányóan nézett rá és rosszallóan megcsóválta a fejét Kissy tenyere alatt. Kissy mosolygott és arra gondolt, hogy ha ezen múlna ennek a kis bogárnak az öröme, ő kiköltözne egy tengeri kikötőbe, hogy kedvére kiverekedhesse magát.

Ezek után már Chantal se jött nadrágban. Jenniferrel kaptak egy-egy ruhát Kissy készleteiből. Vanessa a sajátjához elővarázsolt egy piros övet és egy fehér hajszalagot.

Mindenki el volt bűvölve. Vanessa a ruhájáért külön kapott egy-egy puszit a szüleitől és egyet, bár egészen másfélét, Nimbytől. Aztán kisétáltak a kertbe és kinyitották a kaput.

Ott állt a busz. Az Air France rendes városi busza, hatalmas fehér testén a cég logójával, nyitott ajtókkal, az orránál a sofőrrel, aki jöttükre levette a sapkáját és meghajolt. Az egerek és a szülők csak néztek.

– Akkor hát szálljunk be – javasolta Georges, a miniegerek pedig megrohamozták a buszt. A két maxiegér és a szülők valamivel lassabban követték őket.

Vincent, a sofőr kihajtott a sztrádára, és egykettőre Saint-Cloud-ban voltak. Átmentek a hídon, át Boulogne-Billancourton, s megint ki a partra. A torony valami gyönyörű volt, ahogy az őszi napsütésben közeledtek hozzá. Aztán a Iéna hídnál Vincent befordult balra, s a torony távolodni kezdett.

– De hát hová megyünk? – csúszott ki Vanessa száján, hiszen ő tegnap a tornyot rajzolta a levegőbe.

– Ide – felelte Georges. – Az Eiffel-torony nem akármi, azt ki kell élvezni, és előbb a környékét megnézni. Vagy láttad már közelről a Chaillot-palotát?

– Nem.

– Itt az ideje. De úgy gondoltam, hogy nem megyünk be. Arra külön rámenne egy nap. Mostanra elég lesz ez a kis csodavilág.

Vincent közben szép lassan végighajtott a téren, ahol most is sokan heverésztek a fűben, a szökőkutak mellett, bár nem anynyian, mint nyaranta. Kissy eltűnődött, mi lehet itt télen. Nem emlékezett rá, hogy valaha járt volna télen a Chaillot-palotánál.

– És ki volt az a Chaillot? – kérdezte Vanessa, miután Georges elmesélte a palota történetét. A Chaillot fiatal épület.

Napóleon kastélyt akart építeni ide, de nem volt rá ideje. Aztán lett egy rövid életű Trocadéro-palota, s csak a második világháború után építették föl ezt a félkör alakú műremeket.

– Nem tudom – ismerte be Georges. – Talán az építész. De én nem vagyok idevalósi, nem tudhatok mindent.

Ekkor már a Szabadság és emberi jogok sétányán ballagtak, vagyis a félkör alakú palota két fele között. Vincent a Trocadéro túlsó szélén tette le őket; megkerülték a teret, aztán továbbmentek a Szajna felé. Állandóan kattogtak a fényképezőgépek és a mobilok, fotózták a palotát, a teret, a tornyot, egymást, a sétálókat, mindent. S eközben áttekintették, hogy van-e közülük, aki idevalósi.

Nem volt. A négy osztálytárs Neuillyben nevelkedett, Blanche és Niala Beaulieu-ben, Georges Bretagne-ban, Pi Toulonban, Angélique Amiens-ban. Yves bácsi – ezt most tudták meg – Créteilben született, de a környék több városában élt, akárcsak a felesége, aki eredetileg Argenteuilbe való. Amikor Nimby született, Párizsban, a Marais negyedben laktak, de csak pár évig, úgyhogy Nimby már csak franconville-inek érzi magát. Apa a tizedik kerületben született, anya pedig a nyolcadikban – így ők négyen mondhatták magukat fővárosinak Vanessával együtt, akinek irataiban D'Aubissonék találták meg a Laënnec kórház nevét; rue de Sèvres, aránylag nincs is messze.

Az iratoknak ezt a részét az örökbefogadási eljárásnál szerezték meg, pár héttel az után, aminek ma ünneplik az évfordulóját. Kis híján egy éve tehát. Kissy eltűnődött: vajon nem merült föl az az ötlet, hogy meg kellene keresni a kórházat és kifaggatni a nyilvántartásukat? Talán még Vanessa anyját is meg lehetne találni. De ahogy továbbmentek, le a palota előtti térre, úgy érezte, tudja a választ. Vanessának esze ágában sincs megkeresni a vér szerinti rokonait. Neki már D'Aubissonék a családja, akiket imád, és imádja az otthonát is. Ezzel semmiféle vérségi kapcsolat nem ér föl, és nyilván nem lenne jó ötlet az anyját vagy az apját fölbátorítani, hogy magának követelje.

A szökőkutak mellett sokan heverésztek plédeken, könyvbe temetkezve; egyetemisták, akik itt találtak alkalmas helyet a tanulásra. Igen, azzal sem ér föl semmiféle vérségi kapcsolat, hogy Pi és Angélique mára félretette a rengeteg tanulnivalóját, pusztán azért, hogy Vanessa öröme teljes legyen. Ami azt illeti,

nekik miniegereknek is egyre több a tanulnivalójuk, egyre gyakoribb, hogy valamelyikük hétvégére is hoz magával könyvet és belebújik egy-egy félórára. Ma ők se teszik, mert a kislánynak ünnepnapja…

Hirtelen észrevett egy tárgyat, ami a levegőben közeledett feléjük borzasztó sebességgel. Csak annyi ideje volt, hogy megállapítsa, nem lehet egerészölyv, és a tárgy már landolt is a hirtelen fölugró Martin kezében. Focilabda, azonosította be Kissy. Ez biztos nem eszik egeret.

– Rúgd vissza! – kérte egy srác a medence túloldaláról. Martin meg is tette volna, de Vanessa elkérte tőle, földhöz csapta, nézte, ahogy felpattan, aztán megismételte.

Harmadszor is földhöz vágta a labdát, aztán hirtelen megpördült, és szabályos harci rúgással átröpítette a labdát a világ legszebb tere fölött. A Chaillot-palota csak bámult, akárcsak az egerek és szüleik. Tökéletes rúgás volt, tanítani kellene. Pontosan a közepén találta el a labdát, a cipőtalp elülső részével, így oda irányíthatta, ahová akarta.

A csapat egy roppantul elégedett Vanessával ment tovább. Ha shindy nincs, testmozgásnak ez is megteszi, főleg mert mindenki gratulált neki, még a labda tulajdonosa is, ahelyett hogy útnak indult volna valahová a messzeségbe, fölkutatni a labdáját. Odakiáltott:

– Úgy rúgsz, mint a veszedelem. Hol tanultad?

Vanessa mosolygott és nem mondta meg.

– Mavasi geri – mondta Nimby kicsit később, amikor elérték a rózsaszínű díszburkolat végét.

– Tessék? – kérdezte apja.

– Mavasi geri. Így hívják a karatéban ezt a mi kedvenc rúgásunkat. A tékvandóban pedig dolljó csaginak.

– És miért ez a kedvencetek?

– Mert kicsik vagyunk – felelte Nimby. – Ezzel a rúgással nagy erőt lehet kifejteni, és magasra is lehet rúgni. Mindkettő fontos, ha az ellenfél magasabb és erősebb nálunk.

Kissy megfigyelte a meleg pillantást, amit Vanessa küldött tanítványának.

Ahogy fölsétáltak a hídra, a torony, ami addig csak magas volt, elkezdett iszonyúan magas lenni. Már nem is a torony volt magas, már a négy láb önmagában is.

– Fantasztikus – suttogta Vanessa, ahogy közeledtek.

– Még nem láttad ilyen közelről? – kérdezte anya. A kislány megcsóválta a fejét, s közben a szédítő magasságban levő csúcsot bámulta.

Georges liftes jegyet vett mindannyiuknak, miután tisztázták, hogy senki nem akar lent maradni és mindenkinek van elég bátorsága fölmenni.

Azzal kezdték, hogy végigjárták a tornyot. Vanessa volt az egyetlen, aki először járt itt, de Nimby és Niala is csak halvány emlékeket őrzött róla, kicsi korukban hozták fel őket valamikor. Egy jó órát sétáltak az első emeleten, mindent megnéztek odabent, közben kimentek az erkélyekre és kigyönyörködték magukat a városban is. Aztán folytatták a másodikon, és végül fölmentek a harmadikra.

Kissy még soha nem járt a harmadikon. Az elsőn sokszor, a másodikon is jó néhányszor, utoljára alig pár héttel Sheila támadása előtt volt ott egy üzleti vacsorán. De a harmadikon még soha.

Úgy érezte magát, mint egy madár. Nem is csak a szédületes magasság miatt, hanem mert drótketrecbe zárták. Végül is érthető, ebben a magasságban már nagyon kell vigyázni. A harmadik emelet háromszáztíz méter magasan van a föld fölött. Az egészet rács borítja, azon át lehet kilátni. De még innen is tizennégy méter a torony legcsúcsa, a tévéantenna hegye. Fölfelé nem lehetett látni, a szerkezet takarta.

Rengeteg képet csináltak a városról, bár igazából innen se látszott belőle több, mint az elsőről, a távolabbi részek elmerültek a homályban. Azért fényképezték, mert az ember nem mindennap csinálhat képeket az Eiffel-torony legfelső emeletéről. Ezért egymásról még több képet csináltak.

S persze meglátogatták Eiffel mérnököt is. Mindmáig itt van az irodája, háromszáztíz méter magasan a város fölött, s a berendezése nem változott semmit a tizenkilencedik század óta. Épp csak elhelyezték benne Gustave Eiffel és barátja, Thomas Alva Edison viaszmását. Úgy ülnek itt, mint egy űrhajóban, gondolta Kissy. Háromszáztíz méterrel a város fölött.

Kissynek egész idő alatt volt egy olyan gyanúja, hogy itt fognak ebédelni. Már megfigyelte, hogy D'Aubissonék szeretnek különleges dolgokat enni – ha nem egy *haute cuisine* étteremben, akkor kis házacskáknál fönt a hegyen, ahol inkább provanszálul beszélnek, mint franciául, és titokzatos receptek alapján állítanak elő nagyon finom dolgokat. Ő még nem járt velük ilyen helyen, de Vanessa már igen, és szépeket mesélt.

Így aztán egy cseppet sem lepődött meg, amikor Georges egy kis figyelmet kért a társaságtól, és meghívott mindenkit a Jules Verne-be. Támadt egy gondolata: ha már úgyis itt vannak, legjobb lesz ott enni.

– Képtelenség – mondta Yves bácsi. – Foglalás nélkül még két embernek se jut hely, hát még ennyinek.

– No igen – mondta Georges –, csak nekem ez a gondolatom még tegnap este támadt, és rögtön foglaltam is.

Kétségtelen, gondolta Kissy, míg besétáltak az étterembe, hogy minden hely közül a Plumail a legemlékezetesebb, azonnal a muszlinruha jut róla eszébe, meg Mohi reménykedő tekintete, hogy egyszer még talán visszajöhet oda. De ami a konyhát illeti, a Jules Verne is kitűnő. Legutóbb, másfél évvel ezelőtt marinált keszeget evett. Most is kérni fog, ha van.

Volt. Ugyanaz a fogás, francia kaviárral, mimózakörettel és citrommal. Kissy azonnal kiszúrta az étlapon. Lehet, hogy hivatalból a sajtért rajong, de a kedvenc halételeit akkor is mindenhol azonnal beazonosítja.

– Ez nagyon drága hely – jegyezte meg madame Blanchard, végigpillantva a társaságon. A Trocadéro-teremben foglaltak helyet, lent, a százhuszonöt méteres mélységben a Chaillot-palotát látták.

– Nem baj – mondta Georges. – Természetesen mindenki a mi vendégünk. Nem mindennap egyéves a lányunk, az ilyesmit meg kell ünnepelni.

Vanessa vidáman lóbálta a lábát, és éppen úgy csillogott a szeme, mint azon a felvételen a muszlinruhában. S nagyon megcsodálta a vajat, ami az Eiffel-torony lábát formázta, és az étterem emblémája domborodott a tetején. Hát igen, itt van stílus.

Kissy képtelen volt ellenállni a St. Pierre-nek. Nem bánta, hogy az előétel is hal volt, utána is azt kért. Cukkinivel és pad-

lizsánnal nem volt olyan szenzációs, mint a Plumail-féle kagylóleves, de határozottan jó volt.

– Nocsak, Chatonék – szólalt meg a feje fölött egy ismerős hang. – Jó napot.

– Nocsak, La Fontaine úr – mondta apa ugyanazzal a hangsúllyal. – Jó napot.

A nagydarab férfi nevetett. – Bocsánat – szólt valahova hátra –, két perc és jövök. Köszönöm… Jó, hogy látom magukat – fordult vissza. – Bocsánatot kérek – pillantott a társaság többi részére. – Üzleti ügyben is szeretnék beszélni magával, Chaton úr, de most csak annyit: megtudtam, mi lett az ifjú Delacroix-val.

Kissy rámosolygott a halra. Pontosan tudta, mi. Az öreg Delacroix feddő szózatot intézett hozzá, aztán két gorilla kicipelte hátra, ott végeztek vele, és elásták a Delacroix-palota kertjében, a zenélő szökőkút tövébe. A kisebbik szökőkúthoz, mert a nagyobbiknál a droglabor bejárata van.

– Némi kórházi kezelésre szorult – folytatta La Fontaine –, Chaton kisasszony ugyanis úgy dob telefonnal, mint… mint…

– Mint Vanessa D’Aubisson – segítette ki Vanessa D’Aubisson.

– Köszönöm, tehát… mint *ki?*

– La Fontaine úr – szólalt meg Kissy –, emlékszik, amikor a rókagombákról beszélgettünk?

– Hogyne.

– Akkor mondtam, hogy a rókagomba egy vacsorára emlékeztet, ami által egy kislány családra talált. Hát ő az a kislány: Vanessa D’Aubisson. Alapítványunk kigondolója.

La Fontaine úr nagy tisztelettel bólintott.

– Mellette pedig – folytatta Kissy –, Antoine Blanchard ül, aki utánanyomozott az IP-címnek és kiderítette Delacroix személyazonosságát. S a többiek is mind az alapítványhoz tartoznak.

La Fontaine úr csodálkozva fölhúzta a szemöldökét. Georges közbeszólt.

– Ugyanis ma egy éve, hogy magunkhoz vettük Vanessát. Ezt ünnepeljük. De természetesen nem az önök adományaiból.

– Meg se fordult a fejemben ilyen gondolat – felelte La Fontaine. – Nos, ha már így együtt vannak, még jobb, hogy hírek-

kel szolgálhatok. Tehát néhány napot kórházban töltött… elvesztette egypár fogát, és… hogy is mondjam…

– Nem érdekli többé a női nem? – ragyogott föl Chantal arcán pontosan az a kifejezés, ami Jerryén, amikor kitátja a száját és iszonyút harap Tom farkába.

– Ennyire nem súlyos – kuncogott La Fontaine –, de hoszszabb ideig nem tud gondolni rájuk. Amikor kijött a kórházból, az öreg Delacroix egyenesen a reptérre vitette és fölrakatta egy gépre Ausztráliába. Csak egy cédulát küldött neki, hogy az öszszes bizonyítékot letétbe helyezte, és nehogy valaha még hírt adjon magáról. Mindig is kemény ember volt az öreg. További szép napot.

Kis csend ereszkedett a társaságra, mikor La Fontaine elment.

– Egyszer úgyis meghal az öreg – mondta Yves bácsi.

– Biztos lehetsz benne, hogy gondolt rá – felelte apa. – Semmi nem változik, csak másvalaki kezében lesznek a bizonyítékok. Az se számít, hogy elévül a dolog. Hisz most se került bíróságra. Françoise, ugye disznó tartalmúakat írt?

Kissy elvigyorodott. Látta magát La Fontaine úr gépe előtt, amint belenéz a levelekbe, szakértő tekintettel, mint a Jerry Alapítvány Helyszíni Különítményének Tapasztalt Kisegere, és bólintott.

– Nagyon disznóakat.

– Hát ez az. Ha ez napvilágot lát, a pasas eláshatja magát. Teremtett lélek nem áll vele szóba.

Georges is ugyanazt a levest ette, mint Kissy, húslevest párolt fejes salátával, fehérrépával és Albuféra mártással, s megállapította, hogy Féraud igazán jól komponál. Pascal Féraud a Jules Verne séfje volt, akiről Georges elmondta, hogy már az Élysée-palotában is dolgozott.

– Hogy van neked ennyi időd? – kérdezte Yves bácsi. Már mindenki összetegeződött a felnőttek közül. Legfőbb ideje volt, gondolta Kissy, Georges-nak és Yves bácsinak egyszer közös unokáik lesznek.

– Mennyi időm? – kérdezte Georges.

– Hogy eligazodsz az *haute cuisine*-ben, ismered a séfeket, még az élettörténetüket is tudod.

– Ez igazán egyszerű. A mi munkánk sok várakozással jár. A gépet minden út előtt ellenőrizni kell, de ami ebből a pilótákra hárul, az sokkal kevesebb ideig tart, mint a ki- és berakodás, az utasok mozgása. Így jut időm olvasni. Több társasági magazint járatok. Aztán Beaulieu-ben előbb-utóbb mindenki megfordul, ha nem ott, akkor Saint-Jeanban. Akivel nem találkozom én, azzal találkozik Blanche, Nicole, most már Vanessa is, vagy ha ők nem, akkor valamelyik rokon vagy ismerős. Aztán mennek az infók tovább. Én kicsipegetem belőlük, ami fontos, és felhasználom a munkámban. Az úgynevezett első osztályú utasok nagyra értékelik, ha a kapitány egy-két szóval értésükre adja, hogy tudja, mi újság körülöttük. Növeli fontosságérzetüket. Én többnyire a párizs–nizzai járaton vagyok, ott nagyon sok akad belőlük.

Kissy hirtelen elkapott egy arckifejezést Yves bácsi arcán, és az volt az érzése, tudja, mit jelent. Végül is ő „csak" egy kisvárosi autószerelő, aki jól keres ugyan, de nem forog ilyen körökben, és itt az asztalnál is csak úgy boldogul, hogy utánozza a többieket. Aztán elkapta Niala szemvillanását, amivel figyelmeztette apját. Igen, Niala is látta azt az arcot.

Georges zavartalanul beszélt tovább, mint aki semmilyen jelzést nem kapott, eddig is így akart beszélni.

– Azt hiszem, minden helynek megvannak a maga jó és rossz tulajdonságai. Nálunk a partvidéken csodaszép a táj és egész évben jó az idő – cserében viszont el kell viselnünk a rengeteg idegent, s meg kell mondjam, inkább száz angol focidrukker, mint egy jólnevelt híresség, aki teljesen el van telve magával, és azt hiszi, mindenki csak azért létezik, hogy őt csodálja. Mert azért ilyen is akad.

Mire a sajttálhoz értek – négyféle érett francia sajtot tartalmazott, és persze az egerek látogatásától függetlenül az étlap részét képezte –, Yves bácsi láthatóan megnyugodott, már nem érezte annyira kisebbrendűnek magát.

A sajttál nagy sikert aratott, még a Tom és Jerry főcímét is elénekelték a tiszteletére – de az ebéd fénypontja a desszert volt: a toronycsavar. Nimby részletesen ismertette a technológiát, amivel a csavarokat kitermelik a toronyból, kémiai eljárással csokivá alakítják és mogyorófagyival tálalják.

– S mi tartja össze akkor a tornyot? – érdeklődött Jennifer.

– Olcsóbb édességek – felelte Nimby –, Mars szelet, Milka csoki, ilyesmik. Mindent fölhasználnak, az M&M’s cukorka kivételével. Azt nagy tételben exportálják ET bolygójára.

Minden tökéletesen sikerült, gondolta Kissy Vanessát figyelve, aki megállt egy pillanatra két fiatalember fölött, akik föl se néztek a kártyacsatájukból. Még az idő is kellemes. Talán valameddig még kitart az indián nyár, talán nem – mindenesetre ezen az ünnepnapon még kitartott. Itt volt mindenki, aki Vanessának fontos, kivéve a beaulieu-ieket, de este még Isabelle néniék is föl fogják köszönteni. Ő még nem tudja, de Niala megsúgta. És láthatta belülről az Eiffel-tornyot. Követte Vanessa tekintetét, aki éppen visszapillantott a toronyra, sokadszor, hiszen távolodóban is érdemes megnézni. Szép emlékei lesznek erről a napról. Megérdemli, hogy végre szert tehessen egypár szép emlékre is.

Végigsétáltak a Mars-mezőn, nézelődtek, beszélgettek. A katonaiskola előtt megint fényképezkedtek egy sort, most csoportképeket is csináltak, olyanokat is, amiken mindenki rajta van; ezeket Vincent fotózta, aki időközben átjött ide a busszal és már útra készen várta őket. Aztán hosszasan búcsúzkodtak, főleg mert Nimbynek és Vanessának időre volt szüksége, hogy még hosszabban búcsúzkodjanak. A D’Aubisson család nem megy már ki Vincent-nal és a többiekkel Vaucressonba, elmúlt három óra és ötkor indul a gépük. Így még jut idő az otthoni ünneplésre.

– Isten veled – borult hirtelen a nyakába Nimby, és összevisszacsókolta.

– Hülye – tolta el Kissy nagy nehezen –, ne tőlem búcsúzkodj, én jövök veled. Őt ölelgesd.

A fiú a mondott irányba nézett és rohant Vanessához. Kissy sóhajtott. Reménytelen eset. A következő pillanatban azonban előkerült Martin, és pontosan ugyanúgy borult a nyakába. Őt már nem tolta el.

– Három hét?! – Apa morcosan pillantott a naptárra. – De Chami úr, az már átnyúlik novemberre!

– Így van – felelte Ibrahim –, de sajnos akkor sem tudunk mit tenni. Az alapozásnak, a betonozásnak, a falnak három-három

napot állni kell, az összesen máris kilenc nap. Nyáron beérném két nappal, de most már nehezebben szárad az anyag.

– Hát jó – mondta apa. – Elfogadom az ön szaktudását. Nagyobb kérdés, hogy mikor tudnak hozzákezdeni, s persze hogy vannak-e elegen.

– Most könnyen tudok hozni akárhány embert, az építkezéseinken alig halad a munka. Ha bejön az igazán hideg idő, le is állunk teljesen, csak persze akkor az emberek hazamennek. Nos, ha úgy gondolja, összeszedem néhány barátomat és holnap reggel már jöhetünk is.

Kissy áldotta a szerencséjét, amiért hazafelé jövet meglátta Ibrahimot az utcán és rögtön hazacipelte. Apa másnap már indult volna vállalkozót keresni: előző nap megjöttek a papírok, minden készen állt, nem akarta halogatni.

Másnap reggel hétkor tehát betrappolt egy kis földmunkagép, hogy kiássa az alapot. Egy afrikai fiatalember vezette, aki a hajnali félhomályban megszemlélte Ibrahim jelöléseit, bólintott, és gépével beleharapott a földbe.

– Helyes – mondta Nimby –, a gép már reggelizik. Rajtunk a sor.

Kissy később sokszor gondolta, milyen jó, hogy éppen szerdán kezdték a munkát. Így itt volt Niala is, aki valahonnan mindig előkerült, ha valakinek a kezében egy pillanatra lelassult a lapát, és az illető rögtön kettőzött sebességre kapcsolt. Ezzel az egész munka alaphangját megadta, és az emberek gyorsabban dolgoztak a többi napon is.

Hárman lapátoltak délután, hogy a gép által kivájt gödröt formára alakítsák. Találtak hat pénzérmét még a frank idejéből, és egy formátlan fémdarabot, ami Nimby hasztalanul próbált bármilyen gépalkatrésszel azonosítani.

– Kár, hogy kiástátok – mondta. – Ha a földben marad, akkor a kőzetek természetes körforgásának részévé válik. Valószínűleg lesüllyed a kéreg mélyebb rétegeibe, ahol a nyomás alatt felbomlik és vegyületeket alkot más anyagokkal. Mire megint napvilágot lát, volt-nincs. Így meg szemét lesz belőle.

– Add ide – mondta Saïd, aki kiásta –, visszatemetem. Mennyi időbe telik, amit mondtál?

– Nem tudom pontosan, néhány százmillió év lehet.

– Alig több, mint amennyi idő alatt kiássátok – harsant föl mögöttük Niala vészjósló hangja –, ha folyton leálltok trécselni! Nimby, értesítelek, hogy pár százmillió éven belül az a vasdarab akkor is megsemmisül, ha a szelektív hulladékgyűjtőbe teszed, ugyanis beolvasztják. Még ebben az évmillióban. Kérlek, menj föl az emeletre, Vanessának szüksége van a segítségedre.

A szónoklat vége Saïdot buzgó lapátolás közben találta, Nimby pedig a végszó hallatán rohant a ház felé.

Kissy mindezt az emeletről, Vanessa szobájából látta, éppen ott takarítottak ketten; a szoba ablakából pont látszott a gödör hátsó vége.

– Mihez van nekem szükségem Nimby segítségére? – szólalt meg mellette Vanessa.

Kissy elgondolkodott.

– Át tudod ölelni magadat egyedül?

– Nemigen… – felelte a kislány, s egy pillanat múlva a belépő fiú nyakába ugrott.

Ezen a napon nem volt gond, tele volt a ház egerekkel – csak a két maxi hiányzott, egyetemi teendők miatt –, de a három hét nagy részében anyának vagy apának itthon kellett maradnia a munkások miatt. Csütörtökön elkészítették az öntőformát az alap számára, pénteken pedig kiöntötték egy nagy betonkeverő kocsiból. Aztán hagytak három napot, hogy megkössön a beton; ebben megint volt egy Jerry-hétvége is, amikor felváltva locsolták a betont. Hétfőn anya maradt otthon és csinálta.

Kedden jöttek a munkások és kiszedték a formát – amiről Kissy megtudta, hogy zsalunak hívják –, erre is rákment egy egész napjuk. Szerdán pedig jöttek padlót betonozni.

Alig voltak egerek ezen a szerdai napon. A két maxit lefoglalta az egyetem. A D'Aubisson lányok nem tudtak jönni, kimaradt a szolgálati járat. Maradt hát Chantal, a két fiú és Jennifer, aki bejelentette, hogy már álmából riadva is morzézik, bármikor le tud vizsgázni belőle. Hétvégére megígérték neki.

Jennifer és Nimby együtt távozott, Tom taxiján. Hazavitték Nimbyt és átvették a számítógépet, amit összerakott Jennifernek. Este telefonált is, hogy üzembe helyezték és remekül működik. Pénteken kimentek a szolgáltató emberei és bekötötték a

netet is. Jennifer rögtön belépett a Jerry-hálózatra és kipróbált mindent.

Három napig megint kötött a beton, szombaton tehát munkásoktól háborítatlanul vizsgáztathatták le Jennifert, aki úgy kopogott velük az asztalon, mint egy távírász. Mindent értett azonnal, mindent gondolkodás nélkül le tudott kopogni és írni is, kapásból tudta az X-kódot. Vanessa jutalmul készített neki egy sajtos szendvicset.

Másnap jött három ember, köztük Ibrahim, akit nem láttak azóta, hogy megállapodtak, és nekiláttak a falazásnak. Jókora téglablokkokból épült a garázs, de ők csak fölkapták, a helyükre tették őket, és már nyúltak is a következőért. Kissy elismeréssel gondolt Vanessára, aki egy ideig állta Ibrahim karjának erejét.

Ibrahim kacsintással üdvözölte a kislányt, és azt mondta neki, hogy ma nem szkandereznek, szüksége van az erejére. Vanessa nevetett és azt mondta, nem vette észre, hogy az összecsapásuk különösebben kifárasztotta volna Ibrahimot; nem azt a technikát használta. Miért, kérdezte Abdullah, hogy lehet másképp szkanderezni? Vanessa csak tovább nevetett és azt mondta, nem erre gondolt, de most nem mutatja meg, hogy mire, mert akkor Abdullah nem fog tudni dolgozni.

Ezt Abdullah meglehetős fejcsóválással fogadta, de nem szólt semmit. Kétszer akkora volt, mint Ibrahim, két ujjal szétmorzsolhatta volna bármelyiküket.

De ők tudták, hogy pont fordítva állnak az erőviszonyok.

Nimby ebédszünetben közölte Ibrahimmal, hogy jó lesz igyekezni, mert pár nap múlva itt a kocsi, ami a garázsba való. Ibrahim széttárta a karját és azt mondta, nem rajta múlik, a falnak is majd száradni kell. Aztán mentek ebédelni. Az étkezésüket a vállalatuk fizette, s ez olyan napokon is járt nekik, amikor nem dolgoztak – nem a cég jóindulatából, hanem mert mind messze laktak innen, csak így vállalhatták a munkát. Ibrahim például Marokkóban élt, Casablancában, de Nimby nagy meglepetésére még nem látta a filmet. Nem is hallott róla.

A megjegyzés nyomán mindenfelől kíváncsi egerek bukkantak föl, akik körülvették Nimbyt és a pontos dátumot tudakolták. Mikor, mikor?

Nimby nem tudott még biztosat mondani, csak annyit, hogy esély van a jövő hétvégére. De legfeljebb hetvenöt százalék.

Lassan telt az idő odáig. Hétfőn befejezték a falazást. Kedden és szerdán két ács dolgozott a tetőszerkezet elemein, persze lent a földön, hiszen még száradt a habarcs, egy munkás pedig kikövezte a garázshoz vezető utat. Apa rácsos díszkövet vett, amin rések voltak és köztük kinőhetett a fű. Csütörtökön megcsinálták a födémet, az ácsok is elkészültek a lenti munkával. S pénteken nekiláttak a tetőszerkezet fölhúzásának. Egész hétvégén csinálni fogják.

A munkások már hazamentek, amikor az egerek megérkeztek. Először Piék, akik ezúttal Neuillyn át jöttek és hozták magukkal Jennifert meg Chantalt. Martint nem kellett, ő már az iskolából Vaucressonba jött haza Kissyvel. Aztán a D'Aubisson lányok és Nimby, együtt, mert összetalálkoztak a vonaton. Nimbyt mindenki nagyon megnézte, a táskáját tanulmányozták, Chantal a zsebeit próbálta kikutatni, amire a fiú megadta magát.

– Jó, jó – emelte föl a kezét –, bevallom, hogy nem hoztam el a mikrobuszt. Van még egy kis teendő, amit apa megpróbál holnap vagy holnapután elvégezni, de aztán már tényleg hozza. Megígérte.

És másnap délben tényleg elhozta.

Ahogy a mikrobusz begördült a kapun és megállt a saját útján, a saját garázsa előtt, nem látszott rajta semmi különös. Ugyanolyan volt, mint korábban, kivéve a rendszámát, az csakugyan francia volt már, ahogy Nimby megígérte.

Terített asztal vagyunk az egerészölyveknek, futott át Kissy agyán a gondolat, ahogy elözönlötték az udvart; de inkább csak megszokásból, nem is jutott eszébe, hogy fölnézzen az égre. Sejtette már, hogy Vaucressonban nem is él egerészölyv, különben már biztos fölfedezte volna őket.

– Hát itt vagyok – nyitotta az ajtót Yves bácsi, és kikászálódott az ülésről. – Mielőtt elfelejtem, az iratok a kesztyűtartóban vannak, régiek is, újak is. A biztosítási papírokat Julie és madame Beaumont írta alá, de fizetni már nektek kell, egyelőre számlát küldettünk erre a címre, aztán majd elrendezitek. No, gyertek.

A csapat megkerülte a kocsit, Yves bácsi pedig a tolóajtó kilincsére mutatott. Ott volt az első változás: egy négyszögletes rés a kilincs alatt. Nimby megnyomta, a lemez egy darabkája félresiklott, s mögüle apró billentyűzet tűnt elő.

– Arra gondoltunk – kezdte Nimby –, hogy a kocsinak csak két kulcsa van, mi meg sokan vagyunk. Ezzel bármelyikünk be tud jönni, ha valamire szüksége van. Össze van kapcsolva a központi zárral: ha azt lezárják, ez is bezár. De ha beütitek a születésnapomat: 6130, akkor kinyitja a tolóajtót, de az első ajtók akkor is zárva maradnak.

Ezzel beütötte a számot és kinyitotta az ajtót.

Nyomban meglátták a következő változást: a B üléspárt valami hatalmas tömeg foglalta el, amiről csak egy-két pillanatnyi tanulmányozás után derült ki, hogy egy felfordított ülés. Azaz kettő. És a C-n is volt egy.

– Három ülést kivettünk, de azért elhoztuk azokat is – mondta Nimby, miközben apja föllépett a kocsiba és bontogatni kezdte a szíjakat. – Így is tizenegy ülésünk marad, mi meg csak kilencen vagyunk, bőven van hely.

Yves bácsi egyenként kiadogatta az üléseket Pinek, aki letette őket az ösvényre. Aztán Yves bácsi kiszállt, ők pedig beözönlöttek a kocsiba.

A három jobb oldali ülés helyét egy hosszú fémláda foglalta el. A hátsó faltól majdnem a tolóajtóig ért, közte és az ülések között éppen el lehetett menni, és valamivel magasabb volt, mint az ülések ülőrésze. Az oldalán fölfedeztek még egy számzárat, amin Nimby benyomkodta a 6518-as számot. Vanessa születésnapja, állapította meg Kissy magában. A láda teteje feltárult, s az egerek belekukucskáltak.

Kissy titokban egy megkötözött shindyben reménykedett, de amit látott, sokkal hasznosabb volt. A láda üres volt, és rekeszekre osztották. Nimby kiemelte az egyik lapot két rekesz közül, és megmutatta a láda falain tízcentinként elhelyezett síneket, amikbe a lapokat be lehetett csúsztatni. Egy köteg lap feküdt még a láda fenekén.

– Ebben elfér minden – magyarázta –, a shindyfogó felszerelésünktől a kirándulásra való tartalék ruháig. Úgy méreteztük, hogy a hűtőláda is beleférjen.

A láda tetején belülről szegecsek voltak, egyenletes távolságban egymástól. Nimby elmondta, hogy ezek között szíjakat vagy zsinórokat lehet kifeszíteni, amikre holmikat lehet akasztani. A láda elejében, a külső falon pedig volt egy elektromos csatlakozó, rendes hálózati, a kocsi akkumulátorára kötve. A vezeték a padló alatt ment.

Konnektor kívül is volt, amit a láda felnyitása nélkül lehetett használni; a mobiltöltőknek nagyon jól fog jönni. A hátsó üléspár mögötti kis rakodótér fölött helyezték el. Ide ugyanis kis szekrényt építettek, négy fiókkal, amiket csak félig lehetett kihúzni a láda miatt, de fölfelé is kiemelhetők voltak, egyenként.

Az egerek teljesen el voltak bűvölve. De még ennél is jobban tetszett nekik a hangrendszer. Ígéretéhez híven Nimby megcsinálta, hogy mindenki mindenkit hallhasson menet közben, még akkor is, amikor százzal robog a kocsi és elég hangos. Az üléstámlákba mikrofon és hangszóró volt építve, egészen kicsi, de jól hallható. Üléspáronként hármat helyeztek el, a két szélén és középen. Mindegyiknek külön gombja volt, ami a mikrofont és a hangszórót együtt kapcsolta. A kábeleket itt is teljesen elrejtették.

Volt még egy kapcsoló, az ülések hátában: a mennyezeti világítás számára. Négy energiatakarékos izzót építettek be, elég jó fényt adtak. A sofőr feje fölött pedig volt egy főkapcsoló, amivel az egész kocsiban be tudott sötétíteni, ha ezt kívánták a látási viszonyok.

Más is volt a mennyezeten. Az egész hátsó részen körbefutott egy vékony fémrúd, egy centivel a mennyezet alatt; csak a sarkokon tartották. Ugyanilyen rúd keresztezte a kocsit az A és a C üléssor mögött.

– Attól óvakodtunk, hogy függönyt is tegyünk rá – mondta Nimby. – Mi pasik vagyunk. De a rudak megvannak, és ki lehet rekeszteni a külvilágot, továbbá két fülkére lehet osztani a hátsó részt.

– De a fülkék így egyforma nagyok lesznek – mondta Jennifer.

– Persze.

– De hát hat lány van és csak három fiú!

– Ez mindegy. Az a lényeg, hogy ha valaki öltözködni akar, akkor hátul el lehet zárni két sort. Nagyon praktikus, ha bevetés

közben derül ki, hogy valakinek álruhát kell öltenie. Pi, kinyitnád a kesztyűtartót?

Pi, aki a jobb ajtónál állt, kinyitotta a kesztyűtartót és egy dobozt talált benne a kocsi papírjain.

– GPS – mondta Nimby fölöslegesen, hiszen a dobozon ez világosan látszott. – Nem autóba való, hanem a notebookhoz. A notebookot amúgy is a kocsiba vettük. Ez adja majd ki a jelet a telefonjainkra, amik innentől a notebookon át neteznek és átveszik a GPS-infót is. Csak szoftver kérdése, hogy bármelyik telefon ugyanazt tudja, mint az autós GPS-ek. Az egyik a szélvédő mögött lakik majd; csináltunk hozzá tartót, benne van a dobozban.

Korábban azt tervezték, mesélte később, hogy fekvőhelyet is csinálnak: a hátsó ülést akarták átalakítani. De sehogyan se lehetett megoldani, hogy egy miniegér kényelmesen elférjen ott, ráadásul a hátsó ajtó használatát is akadályozta volna. Végül úgy döntöttek, hogy inkább majd gumimatracokat tartanak az autóban. A láda tetején ki lehet egyet teríteni, meg akkor van fekvőhelyük odakint, a szabadban is.

Az egerek sokáig tanulmányozták az átalakított mikrobuszt, és mindenki egyetértett abban, hogy az ötletek zseniálisak. De nekik is voltak gondolataik. Martin azt mondta, célszerű lenne a notebook, a telefonok, a plusz világítás és egyéb dolgok számára egy pótakkut beépíteni, mert ha a kocsié lemerül, nem tudnak elindulni. Chantal javasolta, hogy készítsenek listát azokról a dolgokról, amiknek hasznát vehetik a kocsiban. Jennifer kijelentette, hogy minden kocsi kétszer akkora lesz, ha rátesznek egy vonóhorgot. Pi úgy látta, érdemes lenne tetőcsomagtartót venni. Kissy ehhez hozzátette, hogy vannak autók, amiknek létra vezet a tetejére – a tetőcsomagtartónak így lenne értelme igazán. Este pedig apa megkérdezte, hogy nem lehetne-e az ósdi riasztót valami korszerű biztonságtechnikával helyettesíteni. Ettől Angélique-et szállta meg az ihlet, aki azt mondta, Nimbyék biztosan össze tudnák kötni a notebookot a motorral oly módon, hogy a gép telefonon riasszon, ha illetéktelenek elindítják a kocsit, és telefonos parancsra leállhatna a motor. Ilyen módszerek már vannak, és számítógép van bennük – hát ők már tartanak egy számítógépet a kocsiban, azt nem kellene újra megvenni.

Hétfőn és kedden a munkások befejezték a garázst. Szigetelték, fölrakták a tetőcserepeket, betették az ablakokat és az ajtót, s az utolsó páros, Ibrahim és egy dél-amerikai fiú kitakarította a környéket maguk után. A mikrobuszból kiszerelt üléseket a falba épített létrán fölvitték a kicsiny padlásra, és úgy rendezték el, mint egy ülőgarnitúrát. Aztán Ibrahim kitolatott az utcára, megfordult, betolatott a garázsba, s ünnepélyesen becsukták az ajtót. Kezet ráztak vele meg Martinnel, megsimogatták Suzy fejét, s már ott se voltak. Az anyagi meg törvényes formaságokat majd apa elintézi a cégükkel emailben meg faxon.

Ez is megvan, gondolta Kissy, míg bementek a házba. A garázs kész, a kocsit hamarosan berendezik minden szükségessel, és bármikor házhoz tudnak majd menni shindyt elhárítani, mint a szellemirtók. Most egy darabig ugyan csak félgőzzel tudnak berendezkedni a kocsiban. A következő két hétvégén Nimby a Béni bázis teljes hardver- és szoftverfelújítását végzi, tehát aki tud, Beaulieu-be megy vele. A maxiegerek nem vállalják, ki se látszanak a könyveik mögül. Jennifer szülei még haboznak, idegenkednek a dologtól, no meg a repülőjegy árától. Chantal hétfőn, fizikaóra alatt összejött Andréval, lehet, hogy nemigen lehet majd elszakítani tőle. Martinnel már megbeszélték, hogy ők mennek, ki fogják bírni, Beaulieu többet is megér.

A nappaliban Martin átölelte és súgott valamit a fülébe. Kissy elgondolkodott. Persze este hétkor ez nem egészen időszerű, de hát kettesben vannak a házban, nem számítva a két háziállatot. Anyáék még jó ideig nem érnek haza. Úgyhogy bólintott és követte a fiút a hálószoba felé.

Jó, hogy elmentek a munkások és nem is jönnek vissza többé. Jól elvoltak velük, de jobb, hogy az építkezésnek

VÉGE.

Átölelték egymást az ágy előtt, s ahogy összeért az ajkuk, megszólalt az övükön a shindyriasztás.

7.

A VÍZTORONY

Benny: egyszer próbáltam járni egy lánnyal kettővel fölöttem, de elhajtott

Teophil: az nem jó, kisebbet kell választani. a nagyobb lányok szemében te túl kicsi vagy még. én tizenhárom éves koromban a szomszéd tízévessel jártam

Benny: :)

Teophil: jó bőr volt, csak kicsit nehéz volt lefektetni, de megérte

A Vilma HQ vezérlőterme megtelt sürgölődő, feszült egerekkel. Négyen voltak: kettő a gépek előtt ült, kettő a billentyűzetek mellett loholt az egérpadon.

– Svájci az ipse – mondta Kissy –, de szerintem átver. Davosban milyen nyelven beszélnek?

– Németül – vetette oda Martin, aki közben a szerverekkel vívott csatát. – Azt hiszem.

Kissy beütötte a CZ parancsot és újra tárcsázta Jean-Pierre-t, de még mindig foglalt volt. Kinyomta és hívta a Gyermekvilágot. Nem vették föl. Odapillantott Martin monitorjára, s látta, hogy nincs változás. Nem jut be. Hívta Jean-Pierre-t, ötödször. Foglalt.

– Ilyen nincs – tört ki dühösen. – A világ legkorszerűbb shindyelhárító rendszerét építettük ki, és nem mű…

Nimby hangja szakította félbe.

– Kissy, telefon! Kissy, tele…

– Itt vagyok! – csapott a gombra.

– Mi a helyzet? – jött a fiú hangja némi utcazaj közül.

– Nimby, semmi nem működik! A Gyermekvilág szervere nem enged be, és senki nem veszi föl a telefont!
– Van egy másik loginjuk. Írjátok át az URL-ben a script nevét altloginra. Alpha Lima Tango.
– Átírtam, de így se jó – felelte Martin.
– Mi az üzenet?
– Hibás felhasználónév vagy jelszó.
– Ez baj. Csak a cég tud segíteni, hívjátok a hadnagyot, hogy dörögjön rájuk. A shindy milyen?
– Szexre tanít egy fiút – mondta Kissy.
– Már kép is jön – szólt közbe Martin.
– Mi is megkapjuk? – kérdezte Kissy, de addigra már meg is jött a kép. – Pornó – mondta Kissy a telefonba –, de ez legális. Senki nem gyerek rajta.
– Mit csinálnak? – érdeklődött Nimby, de Kissy nem volt hajlandó meghallani. Fölkapta Martin telefonját és hívta Jean-Pierre-t.
A rendőr végre fölvette. Kissy pár gyors mondatban összefoglalta a helyzetet.
– Ja, lefuttattam a keresést – nézett vissza a saját monitorjára, ahol a CZ parancs eredményablaka látszott. – Megvan a valódi pozíciója. La Défense, place de la Coupole és avenue de la Division Leclerc sarok.
– Az az Areva-torony – mondta Jean-Pierre. – Nekem most máshol van dolgom, de szólok valakinek. Nem is. Átküldök egy számot, hívjátok föl, segíteni fog. Szia!
Letette. Fél perc múlva jött egy szám SMS-ben, amire Kissy habozás nélkül rányomott.
– Tessék – felelte egy férfihang azonnal.
– Jó napot. Françoise Chaton vagyok a Jerry Alapítványtól. Leblanc hadnagytól kaptam ezt a számot.
– Mit mondott, hogy hívnak engem?
– Csak annyit írt, hogy… Microbitumen – olvasta Kissy.
– Helyes, hallgatom.
Hideg, szenvtelen hang volt. Kissy röviden összefoglalta, mi történik. A shindy ekkor már vagy féltucat pornóképet küldött a gyereknek. Mint képek teljesen jogszerűek voltak, csak…
– Hol lehet belépni a szerverre? – kérdezte a férfi.
Kissy bediktálta az URL-t.

– Azonosító, jelszó?
Kissy kénytelen-kelletlen azokat is megmondta. Lehet, hogy ezért majd kap a fejére, de nem volt más választása.
– Várjon.
Fél perc néma csend, csak a billentyűzet kattogása.
– A kliens IP-címe?
Kissy azt is bediktálta.
Teljes két perc telt el, mire Microbitumen megint megszólalt, alig néhány pillanattal azután, hogy Martin észlelte Teophil kilépését a chatről.
– A kliens offline ment. Diktálok egy címet.
Bemondott egy IP-címet egy portszámmal, amit Martin beírt a böngészőbe, és lejött egy jókora zip.
– Ezt tudtam szerezni – mondta Microbitumen. – Visszhall!
És letette.
Kissy és Martin egymásra nézett.
– Ki volt ez… vagy mi volt ez?! – kérdezte Kissy.
– Fogalmam sincs – vont vállat Martin.
– Én tudom – vigyorgott Nimby a másik telefonban. – Egy hacker!

– Nem volt jobb ötletem – mondta Jean-Pierre néhány órával később, mikor végre előkerült. – Ez a pasas nagyon ügyes, ha be lehet törni az ügyfeletekhez, akkor ő meg tudja csinálni. Találtatok valami használhatót?
Egyelőre nem lehetett tudni, hogy találtak-e. A tízmegás zipben mindenféle összevissza dolgok voltak Teophil gépéről, a netről letöltött anyagok – Microbitumen alighanem a böngészőjébe tudott betörni. A Gyermekvilág oldalain kívül csak hírlapok voltak, moziműsor, ilyesmik. Nimby kereste az eseménynaplót is, amit a böngésző vezet a meglátogatott oldalakról, de az nem volt meg. A sütik se, amit nagyon sajnált, mert ha a pasas bárhol a weben regisztrált, akkor a sütikből beazonosítható lett volna.
Egyetlen dolog volt csupán, ami gondolkodóba ejtette őket. Egy kép, amiről nem lehetett tudni, honnan származik. Úgy tűnt, nem áll kapcsolatban semmivel a többi letöltés közül.
Egy kislány volt rajta, tíz év körüli. Meztelenül állt egy fehér fal előtt, egyenesen a kamerába nézett, és nem volt semmi kü-

lönös az arcán, amiből az látszana, hogy kényszerítették vagy megalázták volna. Nyugodt, közömbös arckifejezés. Vöröses haja vizesen tapadt, a szeme zöld volt, a bőre világos. Az állán apró anyajegy. Combközépig látszott a képen.

– Furcsa – mondta Vanessa, amikor átküldték nekik a fotót. Úgy döntöttek, hogy ez nem törvényellenes, hiszen a kép nem pornográf, még ha egy meztelen gyereket ábrázol is. Különben is nekik az ilyesmi munkaeszköz. Egyelőre, jobbat nem tehetvén, a küldött képeket is megtartották, a két utolsót is, amik már kimondottan törvényellenesek voltak. Gyerekpornó. Kissynek viszketni kezdett az ujja a Nimbusz gumiján, ha csak rágondolt.

– Mi benne a furcsa? – kérdezte Chantal.

– Nem tudom.

Ezt tehát megbeszélték: a kép furcsa és kész. A zipet Jean-Pierre odaadta a szakértőknek, hogy szedjenek ki belőle minden használható információt. De persze a Jerry is megindította a maga nyomozását.

Másnap csak virtuálisan gyűlhettek össze a csevegőfelületen, de azért összegyűltek. Most is csak a minik.

– Már tudom, mi a furcsa a képen – vigyorgott Vanessa a kisablakban. – Nézzétek meg a száját!

Megnézték. Ugyanolyan szája volt, mint mindenki másnak.

– Mi van a száján? – kérdezte Chantal, aki szintén nem jött ki Vaucressonba, otthon maradt.

– Nem, nem – csóválta a fejét Vanessa. – Mi *nincs* a száján? Mit szoktunk csinálni, amikor fényképeznek minket?

– Mosolygunk – vágta rá Jennifer, és egyszerre világos lett minden. A kislány a képen nem mosolyog.

Kissynek az volt az első gondolata, hogy ő se mosolyogna, ha valami perverz disznó meztelenül fotózná, de mire kimondta volna, rájött, hogy ez szamárság. Akkor mosoly helyett egészen más kifejezés lenne az arcán. De ennek a gyereknek olyan sincs. Tökéletes közönnyel néz a kamerába.

– Oké – mondta Niala. – Dolgozzunk módszeresen. Szedjük listába a kérdéseinket.

A lista pillanatok alatt elkészült, Nimby alig győzte írni, pedig neki szaladt az ujja leggyorsabban a billentyűzeten.

1. Vajon Cynthia csinálta a képet, vagy mástól kapta?
2. Ha ő csinálta, mikor és hol?
3. Ki Fiona?
4. Hogyan lehet kideríteni, ki csinálta a képet?
5. Hogyan lehet megtalálni Fionát?

Jennifer persze nem értette, minek a shindyt elnevezni Cynthiának, amikor már van nickje, a Teophil. Megmagyarázták neki, hogy egyrészt hagyománytiszteletből, a shindyk általában S-sel vagy C-vel kezdődő női nevet kapnak – csak ekkor tűnt föl nekik, hogy Roger-nak elfelejtettek adni –, másrészt pedig praktikus okból, a fedőnevek arra valók, hogy bárhol beszélhessenek a shindyről, ne kelljen attól tartani, hogy arra jár és fölfigyel a nickjére.

A képen levő kislánynak Nimby adott nevet, a vörös hajával, ragyogó zöld szemével és világos bőrével emlékeztetett Fiona hercegnőre, még mielőtt Shrek megcsókolta volna. Kelta típus, mondta Nimby, rengeteg van belőle. Akkor egy életen át nyomozhatunk, mondta Jennifer, Amerika, Anglia, Ausztrália egyaránt szóba jöhet. Vagy éppen a szomszéd ház, mondta Nimby, itt is megvan a kelta örökség, Asterix is kelta volt, nem francia.

Nimby persze átnézte a fotó EXIF címkéjét, amibe a fényképezőgépek mindenféle adatokat írnak, de nem lett okosabb semmivel. A képet október hetedikén, pár perccel éjfél előtt csinálták, helyesebben ez a dátum állt a címkén. Ettől még a gépet bármikor elsüthették, akár évekkel ezelőtt is.

A hétvégén hárman repültek Beaulieu-be, Chantalt és Jennifert a család, a két maxit az egyetem tartotta vissza. A szombat jó részét Nialával töltötték; Vanessa és Nimby jelen volt ugyan, de általában csak két farkinca látszott belőlük, a többi bent volt a szerverekben. Néha kidobáltak egy-egy áramkört, csavart, egyéb cafatot. De estére a Béni bázis két gyenge gépe két nagyobb teljesítményű és egy gyengébb géppé változott. Akkor átvitték őket a melléképület padlására, csatlakoztatták, és aznap már nem foglalkoztak velük.

Beaulieu novemberben is gyönyörű, állapította meg Kissy, akárcsak tavaly. Persze egyelőre otthon is jó volt az idő, de hamarosan itt a tél. A partvidéken most is ragyogott a nap, és a tenger nem változott semmit a nyár legforróbb napjai óta. De

most nem mentek le a partra. Délután kicsit elnyúltak a teraszon, élvezték a jó meleget, a macskamentes biztonságot. Persze fürdőruhában. Jerry is barna, és jól áll neki.

Azok ketten odabent maradtak, nagy egyetértésben belezték a gépeket, és időnként csókolóztak. Niala becslése szerint az idő ötven százalékában.

– Csodálom Blanche-t a türelméért – mondta Martin. – A nagynéném úgy retteg minden fiútól, hogy három percnél tovább még nem lehettem kettesben az unokahúgommal.

– Nem is tudtam, hogy van unokahúgod – mondta Niala.

– Van, csak Nantes-ban élnek, ritkán találkozunk. Idén még nem is láttam.

Niala benézett a szobába; Kissy követte a tekintetét. Vanessáék feje nem látszott, a fotel takarta, de semmi nem változott az elmúlt pár percben. A széttépett számítógépek között feküdtek összesimulva, és csókolóztak.

– Anya nem szívbajos – mondta Niala. – Én is feküdtem már ott, legfeljebb a szétmarcangolt hardverek hiányoztak. A ház más részein is csókolóztam már, jó néhány fiúval. Mármint nem egyszerre. Anya egyszer azt mondta, ettől még nem esett teherbe senki. Vanessa se fog.

– És ha…

Kissy csak ennyit mondott, nem folytatta. Hülyeség. Nimby nem nyúlhat Vanessához. Egyetlen ruhadarabot tudna elmozdítani körülbelül húsz százalékban, és hívhatnák a mentőket.

– Persze – válaszolt Niala, holott ő ki se mondta a kérdést. – Majd igen. De nincs abban semmi rossz.

– Ezt megmondhatnád Kissynek is – vigyorodott el Martin.

– Miért, ez itt szerinted ki, George Bush? – bökött Niala Kissyre.

– Nem, sokkal intelligensebbnek látszik. Viszont…

– Ne aggódj – szakította félbe Niala. – Ez rátok is vonatkozik. De az időzítés nagyon fontos dolog, és az a lányokon múlik, nem a fiúkon. Ha Vanessa úgy érzi, hogy eljött az ideje, *akkor* nem lesz benne semmi rossz.

Martin sóhajtott. Ettől Kissy is. Hát igen, a fiúknak se lehet könnyű. Ők csak annyit értenek az egészből, hogy várni kell, várni, várni.

A nyári döntés óta valamilyen szinten állandóan foglalkoztatta a kérdés. Hiszen együtt töltöttek már negyvenhét éjszakát. Bármelyiken eltörölhetett volna minden határt. Egy szót se kellett volna szólnia, Martin szavak nélkül is értette volna.

Megint bepillantott a szobába. Odabent változott a kép, az egyik számítógépházból meredt ki négy nagy, kerek fül. Igen, nekik még könnyű. Beérik annyival, hogy reggeltől estig csókolózzanak.

De egy vagy két év múlva?…

Jean-Pierre hétfőn este jelentkezett. A szakértői vizsgálat nem tudott többet megállapítani, mint hogy a pasas milyen böngészőt használ, és készítettek egy listát azokról az időpontokról, amikor letöltött valamit, tehát a gépe előtt ült. Ezekkel fölszerelkezve elment az irodaházba tudakozódni. Megtudta, hány cég bérel irodát és hány gépet használnak, mikor van munkaidő és mi a helyzet az IP-címekkel. Az eredmény nem volt valami szívderítő. A letöltések időpontjában mindenütt dolgoztak, és senki nem tudja, hogyan voltak leosztva az IP-címek kedden este. Azt se tudják, hogy öt perccel azelőtt hogy voltak leosztva.

Az egerek éppen a csevegőn voltak, amikor a hadnagy telefonált; Kissy engedélyt kért és kapott tőle, hogy kitegye a hangját a felületre.

– Fionának is utána kellene nézni – mondta Vanessa.

– Kinek?

– A kislánynak a fotón.

– Az reménytelen, semmi támpontunk nincsen. Ti adtatok nevet neki?

– Igen. Van valami, ami furcsa nekem azon a fotón.

– Nem kellene nézegetnetek.

– Miért nem? Nekem is olyan van, ha nem tudnád.

– Elhiszem, de azt a kislányt akarata ellenére fotózták le, és ez visszaélés azzal, hogy…

Vanessa felrobbant.

– Idióta! – dörrent a rendőrre. – Az a gyerek talán valahol bezárva sínylődik, borzalmas dolgokat művelnek vele, és te ezzel rágod a fülemet?! Mit érdekli őt, hányan látják azt a fotót, ha ettől esély támad rá, hogy kiszabadul!

Kis csend a telefonban, hümmögés.

– Nos hát – mondta végül Jean-Pierre –, végeredményben igazad van. Nem zárhatjuk ki ezt az eshetőséget. Ahogy persze azt sem, hogy a fotó mondjuk tíz éve készült.

– Volt már tíz évvel ezelőtt digitális fényképezőgép?

– Miért – szólt közbe Nimby –, egy hagyományos fényképet nem lehet beszkennelni?

– Ja, de…

– Szóval – kérdezte a rendőr – mi az, ami furcsa neked a képen?

– Nemigen tudnám megmondani. Az az érzésem, hogy többet tudnánk, ha rájönnénk, milyen körülmények között készült.

Azzal búcsúztak el a hadnagytól, hogy mindenki túráztatni fogja az agyát, és várják, hogy újra jelentkezzen a hapsi.

A következő hétvégén Nimby nem repülhetett, de Vanessáék sem: a szolgálati járat is elmaradt. Georges egy telefonbeszélgetésben elmondta a véleményét a sztrájkról.

– Tudjátok, én alapjában véve nem értek egyet azzal, hogy valaki rákényszerítse az akaratát másvalakire. A sztrájk is ilyen dolog. De az is ilyen, hogy föl akarják emelni a nyugdíjkorhatárt. Ez rossz ötlet. Hatvan év körül az embernek már lassulnak a reflexei, esetleg a tudása is cserben hagyja. Arról nem is beszélve, hogyan tanul meg ilyen idős ember egy új repülőgépet, hisz mire egy gép kikerül a gyárból, már el is avult. Azt is mondhatnám, hogy engem az egész vita nem érint, mert én egy perccel se repülök tovább, mint ameddig biztosnak érzem a kezemet és a fejemet. Ha nem mehetek nyugdíjba, akkor kilépek és csinálok valami mást. De amíg pilóta vagyok, addig választanom kell, hogy kivel értek egyet, és én a többi pilótával tartok. Tehát sztrájkolok, bármennyire elveim ellen való.

Az egerek elfogadták ezt a véleményt, csak azt viselték nehezen, hogy így nem találkozhatnak. Kissyt kimondottan zavarta, hogy Vanessa már két hete nem szaladgál körülötte. Igaz, Suzy szaladgált három helyett is, de Kissy mégiscsak úgy érezte teljesnek a világot, hogy a kislány ott cincog valahol a közelben.

Jean-Pierre kérésére Microbitumen írt egy programot, ami be tud törni egy gépre és elhelyezni rajta egy speciális sütit. Letesztelték, aztán Microbitumen megváltoztatta a sütit generáló

algoritmust. A programot weben át lehetett meghívni, a célgép IP-jének megadásával. A Cirrust kiokították, hogy ha felismeri Cynthiát, hívja meg a programot a riasztással egyidejűleg. A rendőrségnek már csak annyi dolga lesz, hogy végignézi az irodaház gépeit, melyiken van ott a süti.

Tökéletes, automata shindycsapda. Akkor is működik, ha se a Jerry, se Microbitumen nem nyúl a gépekhez. Cynthiának újra kell regisztrálnia a Gyermekvilágon, kitörölni minden nyomot a gépéből és teljesen megváltoztatni a magatartását, ha ki akarja kerülni. Minden más esetben a Cumulus felismeri, és már csattan is a csapda.

De Cynthia nem jelentkezett.

A Gyermekvilág igen, ámbár nem siették el a dolgot. Egy rövidke levél közölte, hogy a hibát kijavították. Bocsánatot nem kértek.

Kedden se repültek az egerek, ámbár aznap véget ért a pilótasztrájk – a nyugdíjkorhatárt bizony fölemelték –, de mivel nem lehetett biztosat tudni, nem úgy szerveztek. Így megint a felületen ünnepelték Mickey Mouse nyolcvanadik születésnapját. Az ünnepelt is jelen volt, számtalan kép formájában, amiket Nimby gyűjtött össze és nyújtott át a társaságnak. Ezzel avatták föl a csevegőfelület továbbfejlesztett változatát. A képek egyszer csak elkezdtek megjelenni a képernyőjükön, nekik nem kellett tenni hozzá semmit. A sarokban fölfedeztek egy kis Miki egérikont, amire rá lehetett kattintani, és megjelent egy kis képkereső. Az ember kiválasztott bármilyen képet a gépéről vagy a netről, letette a felületre, és újabb kattintással megjelent a többiek képernyőjén is. Ha megint rákattintottak, eltűnt, de azért a gép elmentette, méghozzá naponként és óránként szétválogatva, mert ezt az alkotók komoly célokra is szánták. A felületen folytatott beszélgetések írásos részét már eddig is rögzítették; most már a videós részét is, óránkénti bontásban. Ehhez teszi hozzá a program a képeket, komplett információkkal, hogy ki és mikor tette a képernyőre és meddig volt ott. Utólag minden visszajátszható.

Nagyon tetszett mindenkinek, s rögtön ontani kezdték a javaslatokat. Hogy lehessen a képeket ide-oda mozgatni, kicsinyíteni és nagyítani is, mert megeshet, hogy takarnak valami

fontosat. Az alkotók azt mondták, hogy már szerepel a terveikben. Hogy legyen egy külön képtár a legfontosabb képeknek, ne kelljen keresgélni őket. Ezt Nimby azon nyomban, pár perc alatt megcsinálta. Beletette Île-de-France metróhálózatának térképét és Franciaország időjárási térképét, ami persze változik, mindig újat tölt le a gép. Ezt a kettőt gyakran használják. Vanessa pedig nyitott benne egy Cynthia nevű dossziét és beletette Fiona fényképét. Kell a nyomozáshoz, mondta.

Ők ketten csinálták az egészet. Vanessa már nemcsak adta az ötleteket és tesztelte a programot, de a forráskódba is belenyúlkált. Közel sem értett még mindent, de végül is elég logikus az egész, mondta.

Pi javasolta, hogy legyen benne *whiteboard* is. Ó, hogy ez nekik nem jutott eszükbe, mondta Nimby, ő szemlátomást értette ezt a szót. Aztán Pi elmagyarázta nekik is, elterjedt szolgáltatás az ilyen programokban, fehér táblát jelent, amire mindenki tud rajzolni. De náluk az egész képernyő lesz a tábla, mondta Nimby rögtön, mindenhova rajzolhatnak majd.

A következő napokban minden ötletet megvalósított. Csinált egy dobozt is, amibe bele lehetett dobálni képeket, így nem voltak útban, de a dobozban kéznél voltak. De már nemcsak képek lehettek, hanem bármi, a szöveges dokumentumtól a Youtube-videóig. Később csinált egy címkerendszert, mindenki saját címkéket rakhatott mindenre. Ez nagyon hasznos volt, hiszen ami egyiküknek tetszett, az a másiknak nem annyira, a harmadik meg esetleg még nem is látta.

Nimby eddig is gyakran hozott nekik mindenfélét a netről, akadt közte morcos képű kiscicától hangversenyfelvételig mindenféle. Mostantól ezeket a dobozba tette, ahol szét lehetett válogatni dátum szerint, típus szerint, a tulajdonos neve szerint, a saját címkék vagy éppen a többiek címkéi szerint, bárhogyan.

Tényleg megcsinálta a rajzolást is, bár némi időbe telt, csak hétvégén lett kész. A sarokban levő egérke – most már Jerry, nem Mickey, őt jobban szerették – kis menüt adott kattintásra, ahol be lehetett kapcsolni a rajzeszközöket, aztán akár az egész képernyőt telefirkálni színpompás értelmetlenségekkel. Rajzoltak bajuszt a videón levő arcukra, pálcikaemberkéket, kis tájképeket. Aztán Niala egyik nap húzott két függőleges vonalat, keresztben két vízszinteset, és beszélgetés közben kitöltötték a rá-

csot karikákkal és X-ekkel. Erre Nimby fogta magát és csinált egy új gombot a rajzeszközökhöz, amitől négyzetrács jelent meg a képen, akkora, amekkorát kértek, és játszhattak rajta amőbát. Később már nemcsak azt, Nimby kis figuraképeket szerzett be, amiket tologatni lehetett, és tudtak dámázni vagy akár sakkozni is. Hamarosan már reversizni is, hiszen ők Vanessával ősidők óta azt játszanak, már több száz partin túl vannak, ezért Nimby a korongok forgatását is megcsinálta.

Persze így kicsit zsúfolt lett volna a képernyő, hisz ha ketten játszanak, azzal a fele-negyede már megtelik, ezért Nimby megoldotta, hogy több képernyőnyi legyen a játszóterük, csak lapozni kellett és volt üres hely.

De komolyabb célokra is használták. Mindig is szoktak segíteni egymásnak a tanulásban, a legtöbbet Vanessának, de mindenki rászorult néha. A felület régebbi változatát is használták ilyesmire, de az újjal még könnyebb volt, hisz rajzolni is tudtak már. Nimby rengeteg segédanyagot tudott beszerezni a netről, amiket így pillanatok alatt átadhatott nekik.

A Jerry tagjai tehát vidám klubéletet éltek novemberben. Mindenki örült neki, bár hiányzott nekik a testmozgás – az a fajta testmozgás, amikor az erőteljes kar- és lábmozdulatok az ellenfél testének csapódva érnek véget. Minden hétköznap azt remélték, hogy Cynthia végre belép a chatre, és a rendőrség végigtúrhatja az irodaház összes gépét. De nem lépett be. Kissy sokszor gondolt a Százas aljasságára, hogy pont akkor hagyta abba a chatelést, amikor megcsinálták a tökéletesen rá szabott csapdát. Ha Cynthia is ugyanezt teszi, soha nem bocsátja meg neki.

November utolsó péntekjén végre megint összegyűlhettek Vaucressonban. Teljes létszámban együtt voltak, amire egéremlékezet óta nem volt példa. Kissy úgy érezte, mintha a felfordult világ most billent volna helyre. Egymillió éve is lehet már annak, hogy délutánonként egyedül volt otthon és nem talált benne semmi különöset; rég nem érte már be Suzy és Macska társaságával. Ráadásul anya korán hazaért, és apa is nemsokára itthon lesz. Vanessa, a drága kis bogár úgy ugrott a nyakába, mint aki ezer éve nélkülözte őt; ő kapta az első öle-

lést, Nimbyt legutoljára hagyta – de aztán egész este nemigen távolodtak el egymástól két centinél messzebb.

Apa negyedórával az utolsóként érkező D'Aubisson lányok után jött meg, és nagyon különös volt az arca. Egyenesen a nappaliba sietett hozzájuk, még a kabátját sem vette le. Odalépett Nialához és a vállára tette a kezét.

– Hallgattam a rádiót…

– Jézusmária, teljesen elfelejtettem! – szakította félbe Niala. – Igen, tudunk róla, ne aggódj, Jean-Jacques bácsi. – Hozzájuk fordult. – Ma lezuhant egy háromszáznyolcvanas.

Kissy majdnem fölsikoltott. Angélique azt mondta a feje fölött, úristen.

– Nyugi! Apa jól van. Mire az ilyesmi eljut a sajtóba, apa rég tud róla és szól nekünk. Így tesz, amióta repül. A mai gép Air New Zealand volt. Annyit tudunk, hogy a tengerbe zuhant, de utasok nem voltak, próbarepülés volt. Még keresik őket.

A hétvégén jókat verekedtek. Szükségük volt már egy rendes edzésre, de az csak ellenféllel volt az igazi. Ha mindenki otthon volt, akkor csak a D'Aubisson lányoknak volt kivel gyakorolniuk; ez meg is látszott Niala szépen javuló teljesítményén.

Vasárnap este hatkor az egerek a szokásos búcsúzkodás vége felé tartottak. Nimby és Vanessa még egyszer megállt egymással szemközt az előszobában, nézték egymást és nem szóltak semmit. Kissy elnézte őket, inkább csak a szeme sarkából, nehogy észrevegyék. Vanessa gyönyörű volt a héten kapott fehér pulcsijában. Már semmi nem volt meg Mohi ruhái közül, mindent elajándékoztak, de ki is nőtte őket. Ami nem volt ruhaféle, az nagyrészt a panzió padlásán kötött ki ládákba csomagolva, alig valamit tartott magánál.

Mindez pár pillanat alatt cikázott át Kissy agyán. Chantal a cipőfűzőjével bajlódott mellette, de nem jól látott a félhomályban, ezért villanyt gyújtott. Az előszobát elöntötte a mennyezeti lámpa éles, fehér fénye.

Két másodpercig senki nem szólt semmit. Kissy később úgy gondolt erre a két másodpercre, mint a második ilyen hosszúságú időtartamra, ami megváltoztatta a történelmet. Az első az volt, amikor Newton szeme előtt leesett az a bizonyos alma.

Ez a két másodperc egy furcsa hanggal ért véget, ami egyszerre volt horkantás, sikkantás és vakkantás. Aztán Vanessa

mindenkit félrelöködve beszáguldott a nappaliba, s egy pillanat alatt eltűnt.

Az egerek döbbenten néztek egymásra egy pillanatig, aztán utánaeredtek. A gépteremben találták meg, az egyik monitor előtt, amin Fiona arca volt, s Vanessa éppen ránagyított. Mire a többiek is megérkeztek, már csak a jobb szeme látszott. Aztán annak is kiment a képből a széle, s az egész monitort a kislány jobb szembogara töltötte ki.

Az egerek döbbenten álltak.

– Nem is zöld a szeme – suttogta Angélique.

Nem, Fionának szürke szeme volt. A zöld színt a benne visszatükröződő tárgytól kapta.

– Mi a fene ez? – nézte Pi.

– Egy öltözőszekrény – felelte Niala. – A kép egy öltözőben készült.

– Iskola – gondolkodott Angélique.

– Dehogyis. Hiszen vizes a haja! Ez egy uszoda.

– De ott úszósapkát használnak…

– Ugyan, az mindig ereszt – vágott közbe Vanessa türelmetlenül, és lélegzetvételnyi szünet nélkül folytatta. – Hát még mindig nem látjátok?!

– Mit, mit?! – kérdezték az egerek.

– Fionát akarata ellenére fotózták le, de nem kényszerítették. *Egyáltalán nem tudott róla, hogy fényképezik!* Nézzétek a kamerát!

Az egerek nézték. Nézték volna, de nem látták.

– Ugye?! – csattant föl Vanessa diadalmasan. – Ha mi nem látjuk, ő se látta. Amikor fölgyulladt a villany, én Vanessákat láttam Nimby szemében. Vakító fehér pulcsis Vanessákat, pont ilyeneket, ni! – s a mellére ütött. Az egerek nevettek. A tükörképei persze hogy pont olyanok, mint ő maga. – A saját kamerám én vagyok, tehát magamat látom tükröződni. Itt – bökött a monitorra – csak egy szekrény van. Tehát a szekrény volt a kamera. *A szekrényben volt a kamera!*

A Cynthiológiai Konferencia másnap este ült össze a Jerry-felületen. Fizikailag mindenki a saját otthonában volt, kivéve Martint, aki Kissynél, és Angélique-et meg Jean-Pierre-t, akik Pinél voltak. A hadnagy másképp nem tudott volna csatlakozni

hozzájuk, hiszen nem volt Jerry-képes számítógépe, Nimby pedig nem szándékozott a hadnagy otthoni vagy pláne az irodai gépének belépési engedélyt adni.

Az összejövetel Vanessa bevezetőjével kezdődött. Ez még nem volt hosszú.

– Felfedeztem, hogy Fiona szemében egy öltözőszekrény képe tükröződik. Mivel a haja is vizes, ez kétségkívül egy uszoda öltözője. Nimby csinált olyan képet, amin a két szemben tükröződő kép egyesítve látszik, és kicsit elhomályosította a szemeket. Ezt látjátok most. A feladatunk tehát most az, hogy megtaláljuk ezt az öltözőszekrényt.

A képről nem derült ki sokkal több részlet, mint Nimby munkája előtt. A szám kicsit jobban látszott a szekrényen. Kétjegyű, az első jegy egyes vagy hetes, a második pedig hatos, nyolcas vagy kilences. Esetleg hármas. És volt egy kopott folt a számtól jobbra és lefelé. Jellegzetes alakú folt, kicsit macskafejre emlékeztetett, de a két füle majdnem átellenben volt egymással.

– De hol, Vanessa? – kérdezte a rendőr.

– Nem tudom. Ha tudnám, akkor már meg lenne találva.

– Ez logikus. De a kép a világ bármely pontján készülhetett, akár évekkel ezelőtt. Nem kutathatjuk át a világ összes uszodáját.

– Nem is kell. Csak La Défense-ban kell keresni, illetve az irodaháztól számított bizonyos távolságon belül.

– Hogyhogy? Mit tudsz, amit még nem mondtál el?

Vanessa megrázta a fejét.

– Semmit. Csak egy logikus feltevésből indulok ki. Abból, hogy Cynthia reggel, munka előtt elrejtett egy videókamerát az öltözőszekrényben, és munka után érte ment. Akkor pedig…

– No, várj csak – állította meg Jean-Pierre. – Mire alapozod ezt a feltevést?

– Lássuk csak – mondta a kislány. – Azt mondtad, hogy a Fionát ábrázoló fotóval eddig még nem találkoztatok a piacon, igaz?

– Igen, átnézettem a nyilvántartást, és nem szerepel.

– Mégse vontál le olyan következtetést, hogy eszerint a fotó nemrég készülhetett.

– Persze hogy nem. Egy-egy fogásnál olyan régi képeket is találunk, hogy meg se próbálkozunk a szereplőik beazonosításával. Hova akarsz kilyukadni?

– Van egy tippem – felelte Vanessa –, hogy honnan kerülhetett a kép a kezünkbe. A böngésző mindent eltesz, amit megnéznek vele. Cynthia nem sokkal korábban rányomott a képre a böngijében, ami bekerült a cache-be – de amúgy a kép rajta volt a gépén. Ezért nem találtunk semmilyen kapcsolatot a többi letöltéssel. Mert nem is töltötte le; ő maga fotózta.

Jean-Pierre megvonta a vállát.

– Persze, ez elképzelhető. De miből gondolod, hogy mostanában?

– Abból, hogy csak ez az egy jött. Gondolkodjunk csak. A szekrénybe rejtett kamera nem tudja magától, mikor exponáljon. Egyet lehet tenni: állandóan exponálni vele. Tehát igazából videófelvétel készült, aminek egy kivágott kockáját szereztük meg. A leskelődő kivágta a számára értékes kockákat, a többbit pedig eldobta. Ha valaki más lett volna az, vagy ha Cynthia már régebben is foglalkozott volna ilyesmivel, akkor felszaporodtak volna a képek. De csak egy volt.

A rendőr csak a fejét csóválta.

– Ne haragudj, Vanessa, de ez az egész a levegőben lóg. Seregnyi egyéb magyarázat is lehetséges.

– Mondj egyet.

– Kérlek. A felvétel a világ túlsó végén készült évtizedekkel ezelőtt, és hatalmas gyűjtemény van belőlük, de mi nem tudunk róla, mert a készítőjük nem publikálta őket. Viszont a ti Cynthiátok ismeretségben van vele, megnézte a gyűjteményét, és ezt az egyet elkérte, mert ez tetszett neki a legjobban. Ez is van olyan jó, mint a te történeted.

Vanessának fölcsillant a szeme.

– Oké, és ha a tiedből indulunk ki, akkor mi a teendő?

– Mi lenne? Semmi. Nincs kiindulópontunk.

– No látod! – csapott le a kislány. – Ha az enyémből indulunk ki, akkor már mehetünk is az uszodába.

De nem tudta meggyőzni. Se ő, se a csapat, mert a sokáig csak kettejük között folyó vitában végül ők is szót kértek. Mindenki Vanessa pártját fogta, de a hadnagynak ez kevés volt. Azt mondta, ilyen bizonytalan feltevésre alapozva nem vonhat

el embereket a hasznos munkától. Igazán sajnálja, de akkor se tudná az ötletet egykönnyen elfogadtatni a fölötteseivel, ha ő maga hinne benne.

Ha őszinte akart lenni, Kissynek el kellett ismernie, hogy ő is nehezen hisz Vanessa történetében, és amennyire igen, azt jórészt magára Vanessára alapozza.

Persze, lehetséges, hogy csakugyan Cynthia csinálta a képet. De nem biztos. Az is lehetséges, hogy egy uszodában, a munkahelye közelében. De ez se biztos. Akár a szabadsága alatt is készülhetett, ezer kilométerre innét. Vagy a korábbi munkahelye közelében. Lehet, hogy még csak egy hete költözött a környékre, amikor elkapták.

A hadnagy jelenlétében nem adott hangot ezeknek a kétségeinek, csak amikor már magukban voltak. Vanessa azt mondta, ő is tudja, hogy az elmélete nem áll szilárd alapokon, de nem tud jobbat.

Aztán ott volt a következő kérdés, amit Jean-Pierre is föltett. Ha meg is találnák az uszodát, mire mennek vele? Gondolja, hogy Cynthia mindmáig visszajár leselkedni?

Vanessa természetesen pontosan ezt gondolta, és ki is mondta.

Kissy egy teljes napig vívódott, hogy mit tegyen. Mert nem elég hinni Vanessa igazában: ha hisz neki, akkor neki kell állni a kutatásnak.

Végül döntött. Igazából akkor, amikor másnap kilépett az iskola kapuján.

Martin vele volt, a másik két lány nem, ilyenkor nem szoktak együtt jönni. Holnap megint egértelen szerda lesz. Kissy ezúttal nem a buszhoz indult, hanem kilépett a járdaszélre és föltartotta a karját. Pár pillanat múlva melléje kanyarodott egy taxi.

– Gyere, ugorj be – mondta Martinnek. – Jó napot. A boulevard d'Inkermannra legyen szíves.

– Érdekes gondolat – mondta Martin, ő pedig bólintott. Többet nem is beszéltek az úton. A sofőr kivitte őket a Szajna-partra, ott kerülte meg Neuillyt. Kissy nemigen figyelte a környéket, úgy ismerte, mint a tenyerét. Azon törte a fejét, véghez lehet-e vinni, amit kigondolt. Arra is csak fél füllel figyelt, ami-

kor a sofőr megkérdezte a végcélt, s Martin felelt neki, Pauline Borghése-sarok.

Tíz percig se tartott az út. Martin átadott három kéteuróst, átvette a visszajárót és a számlát, és fölébresztette őt.

– Én is bemenjek veled?

– Mi?… ki?… hogy?…

Martin türelmesen megkérdezte:

– Úszni is akarsz, vagy csak megnézed az öltözőt? Mert akkor én nem megyek be veled, fölösleges lenne fizetni.

– Persze – tért vissza most már a földre –, nem, az csak pénzkidobás lenne. Körülnézek és jövök.

Úgy is volt. Körülnézett és jött. A fénykép nem itt készült: a neuillyi fürdőközpont öltözője egyáltalán nem hasonlított Fiona uszodájára.

– Van egy ötletem – mondta, amikor hazaindultak. – Megkeressük az uszodát.

– Szóval hiszel Vanessa elméletében?

Kissy megrázta a fejét, és rámosolygott egy apró kiskutyára, akit egy szembejövő gyerek hozott a karjában.

– Nem, nem az elméletben. Én Vanessában hiszek. Eszembe jutott a Százas-ügy. Meghallottam a pasas hangját, és odavakkantottam két szót, hogy hívja Jean-Pierre-t. Azonnal fölhívta, csatába szólította az egész rendőrséget, és ráuszította azokra a hapsikra az irodában. Miközben még fogalma se volt, hogy én mit hallottam és mennyire vagyok biztos a dolgomban. Ő sem abban bízott, hogy jól hallottam, amit hallottam, hanem *bennem,* érted?

Martin bólintott és azt mondta, ő is bízik Vanessában.

Kissy elmondta az ötletét. Martin az ötletben se bízott jobban, mint az elméletben, de Kissyben igenis bízott.

Az osztály szokott zsivaja szokatlan zsivajjá változott, amikor az első óra után a négy egér kisétált a katedrához. Dubois még bent volt, kérdőn nézett rájuk, de ők megcsóválták a fejüket és a hátuk mögé, az osztályra mutattak. Tökéletesen egyforma mozdulattal, mintha megbeszélték volna – minthogy csakugyan megbeszélték.

– Úgy – mondta Dubois, a papírjait rendezgetve. – Velük van beszélnivalótok. Én nem hallhatom?

– Dehogynem – felelték. Azzal sarkon fordultak, és Kissy belekezdett.

– Srácok… szükségünk van a segítségetekre.

A zsivaj felerősödött, és sűrűn kihallatszott belőle a „halljuk” szó. Kissy fölemelte a hangját.

– A Jerry Alapítványnak szüksége van a segítségetekre!

Az osztály tomboló ricsajban tört ki. Kissy mosolyogva nézte őket vagy fél percig, aztán fölemelte a kezét. A zajt mintha elvágták volna.

– Oké – mondta, azon igyekezve, hogy komoly legyen. – Tehát egy szekrényt keresünk. Egy öltözőszekrényt, egy uszoda női öltözőjében. Így sajnos a fiúk most nem tudnak segíteni.

– Miért ne tudnánk? – szólalt meg egy mély hang hátulról, torzítva, de mindenki tudta, hogy Romain az. – Mi is bemegyünk szívesen.

Natalie hozzávágott egy radírt, és kitört a balhé, de Jennifer elkurjantotta magát, és lecsillapodtak. Dubois csak figyelt, nem avatkozott bele.

– Szeretném, ha egy kicsit rám figyelnétek – mondta Kissy. – Ígérem, hogy utána mi is segítünk forgatni Romaint a nyárson – az osztály boldogan vigyorgott a kárvallottra –, de előbb ezt beszéljük meg. – Martin föltartotta a telefonját a képpel. – Itt látjátok az öltözőszekrényt. A következő szünetben bemegyünk a titkárságra és csináltatunk annyi nyomtatott példányt, amennyi csak kell. Úgy gondoljuk, hogy La Défense-ban vagy a környékén van az uszoda. Hogy a környék meddig terjed, nem tudjuk. Egy helyet kizárhatunk, a fürdőközpontot az Inkermannon, mert ott jártam. A szekrényt a számáról valamennyire be lehet azonosítani, bár sajnos nem jól olvasható, és van rajta egy jellegzetes alakú kopás. Aki rátalál a szekrényre – itt fölvitte a hangsúlyt és jelentőségteljesen elhallgatott. Az osztály csillogó szemmel figyelt, lélegzet-visszafojtva, ő pedig befejezte: – Akkor mi nagyon örülni fogunk!

Amikor az egerek eldöntötték, hogy segítséget kérnek az osztálytól, legjobb esetben is egy-két vállalkozóra számítottak. Mivel csak a lányok alkalmasak, s közülük három Jerry-tag, nyolc jelölt maradt. Ez nem sok, ezért tovább akartak menni a többi osztályba toborozni, de ezt levették a vállukról. Méghoz-

zá a fiúk, akik Desanges órája alatt körbelevelezték a dolgot, és megállapodtak, hogy ők beszélnek a többi osztállyal.

Kissy a következő szünetben bement Morgómedvéhez engedélyt kérni a fénykép sokszorosítására. Persze el kellett mondania, miről van szó. Neki elmondott mindent – az osztálynak nem, minden faggatásra csak azt felelték mind a négyen, hogy egy bűnügyben nyomoznak és a nyomozás érdekében nem mondhatnak semmit. De hát Morgómedve alapítványtevő is, neki szabad volt tudnia. Azt mondta, reméli, hogy sikerrel járnak.

Így vette kezdetét a Lockerbie-hadművelet. Hogy a név kinek jutott eszébe, azt nem lehetett tudni, az ismeretlen névadó elmerült a tömegben. Neki jutott eszébe, hogy az öltözőszekrény angolul *locker,* s így kezdődik a húsz éve történt légikatasztrófa helyszínének neve is. Kissynek nem nagyon tetszett a névadás, D'Aubissonék miatt, akik az átlagosnál érzékenyebbek a légikatasztrófákra, de az kétségtelen, hogy illeszkedik abba a törekvésükbe, hogy ne lehessen tudni, mi mit jelent. Ezt a kifejezést is nyugodtan használhatják akár a shindy orra előtt is. Azazhogy a *shindame* előtt, hiszen mint rá kellett döbbenniük, Cynthia kétségkívül nő – másként aligha jutott volna be a női öltözőbe –, s ekkor Jennifer megalkotta a szó nőnemű változatát.

A hadművelet koordinálását Charles és Maurice vállalta magára. Csináltak egy honlapot egy ingyenes tárhelyen, ami a már ellenőrzött uszodák listáját tartalmazta; aki átvizsgált egy fürdőt, az nekik telefonált, és föltették a listára. Semmilyen egyéb adat nem volt rajta, se magyarázat, hogy mire való. És ha megtalálják a szekrényt, akkor az egészet letörlik.

A logikus persze az lett volna, hogy La Défense-ban kezdik, aztán sorban jön Nanterre, Courbevoie, Puteaux és a többi szomszéd város, majd egyre táguló körökben haladnak. De ami logikus volt a nyomozás szempontjából, az nem volt célszerű az önkénteseknek, akik hamarosan már a legkülönbözőbb helyeken lakó emberek közül kerültek ki. Aki körül tudott nézni egy adott környéken, az megtette, még akkor is, ha az például a tizedik kerület volt, ahova Cynthia aligha furikázott el munkába menet vagy az ebédszünetben. Persze éppenséggel a szabad-

napján is videózgathatott, ezért semmilyen helyet nem zártak ki teljesen.

Soha senki nem számolta össze, hány önkéntes segített a Jerrynek a nyomozásban. Az osztálybeli fiúk a szünetekben beszéltek más osztályokkal. Azok tagjai megint más osztályokkal, más iskolába járó barátaikkal, alighanem akadtak, akik a szüleikkel is. Talán a neten is szervezkedtek. Kissy első nap átadott néhány digitális példányt a fényképből, aztán már nem kellett, egymás között másolták.

És mindenki csak ennyit tudott: egy pedofil után nyomoznak. Ez nyilvánvaló volt az alapítvány miatt. Ennél többet nem mondtak senkinek.

Volt néhány óra, alig pár nappal a Lockerbie-hadművelet megkezdése után, amikor azt remélhették, hogy enélkül is célhoz érnek. Kissy legnagyobb örömére Cynthia nem követte el azt az aljasságot, hogy nem jön többé a Gyermekvilágra. Eljött. Csak az időpontot választotta meg szerencsétlenül. Nyolcadikán délelőtt fél tizenegykor, az iskolaidő kellős közepén. Mercier vulkáni kőzeteket mutatott nekik, és arra készült, hogy elmondja, hogyan működnek a tűzhányók, amikor harangzúgás fojtotta bele a szót. Egyszerre három irányból jött, az egymás mellett ülő Kissy és Chantal padjából, Martintól és Jennifertől.

Az egerek egy tizedmásodpercre megdermedtek, aztán egyszerre csaptak le az övükön pihenő Jerry-telefonra. Két másodperc alatt elnémították a hangot, s azonnal beléptek a szerverre, de már az ebédlőben, ott ültek le. Hogy oda hogyan és főleg mikor kerültek, Kissy képtelen lett volna megmondani, ámbár az ebédlő két folyosónyi távolságra volt az osztályuktól. Valószínűleg a hipertéren át.

Felosztották a munkát: Martin és Chantal belépett a szerverre, Kissy hívta a hadnagyot, Jennifer pedig készenlétben tartotta a telefonját, hogy elérjék őket.

Jean-Pierre foglalt volt, valószínűleg már intézkedik. Addig hívta Nimbyt, de ő is foglalt volt. Nyilván belépett a Jerryre, de innen a mobilokról túl bonyolult egymással kommunikálni és a Gyermekvilágot is figyelni egyszerre.

Jennifernek megcsörrent a telefonja: a Cirrus volt, átirányított hívással.

– Leblanc – mondta a telefon.
– Ford – vágta rá Jennifer. – Mit tudsz?
– Innen semmit, ahol most vagyok. Mit láttok a szerveren?
– Cynthia egy kislánnyal beszélget – mondta Martin, akinek Jennifer odatartotta a telefont. – Az azonosítás pozitív, kétségkívül ő az, de…
– De?
– De ez egy férfi.
– Biztos?
– Totálisan. Már megmondta a lánynak, mit szeretne vele csinálni, és teljesen egyetértek vele, én is szívesen…
Jennifer mérgesen elrántotta előle a telefont.
– Cynthia nem lehet férfi! – mordult bele.
– Dehogynem – felelte a hadnagy.
– De hát nem érted, hogy a női öltözőbe…
– Én értek mindent. Vanessa egy nagyon aranyos kislány, de ezúttal melléfogott. Azt a képet nem az ügyfelünk csinálta. De elég a szövegből, mi legyen, kilőjük a rakétákat?
– Várj még – kérte Martin. – Az ügyésznek is kell muníció.
Kissy elkérte a hadnagyot.
– Jean-Pierre, figyelj, mi is szeretnénk ott lenni!
Egy pillanat csend a vonalban.
– Nem túl jó ötlet, Kissy. Ugye Kissy vagy?
– Igen, én. Miért nem?
– Egyrészt iskola van, másrészt az izolálás miatt.
– Hé, zsarukám! – csattant föl Jennifer igazi amerikai stílusban. – Ez a Jerry bulija! Ezt a vadat mi sebeztük meg, te csak becserkészed, világos?!
– Erről vitatkozhatnánk, de nem alkalmas az idő. Jó, legyen. Megoldom. Addig ne érjetek a helyszínre és főleg ne próbáljatok meg bemenni, amíg meg nem mondom, hogy milyen jelszóval juthattok át. Egy parancsot teljesítő rendőrrel nem érdemes vitatkozni. Mi legyen, indulhat a tűzijáték?
– Igen – felelte Martin, aki mostanáig Cynthia beszélgetését olvasta. – A válasz pozitív!
Soha nem kapták el azt az aljas, ártékony férget, aki háromnegyed tizenegykor fölhívta a rendőrséget és bejelentette, hogy bombát helyezett el az Areva-toronyban. Nem is nyomoztak utána. Az egerek sejtették, hogy a hadnagy – vagy inkább a fe-

lettesei – valamilyen magas rangú rendőrtiszt, talán minisztériumi tisztviselő jóváhagyását szerezték meg az akcióhoz, másképp nem is lehetett volna. Persze nem most, már akkor, amikor Microbitumen elkészítette a csapdaprogramot.

Amikor a torony portáján – vagy ki tudja, melyik részén – egy alkalmazott elsápadva hallgatta a rendőrség értesítését a bombariadóról, a négy egér a toronytól pár száz méterre volt egy élelmiszerüzletben. Chantalnak jutott eszébe, hogy az akció egész nap eltarthat, és a toronyból nem lehet csak úgy kiszaladgálni a rendőrkordonon át. Jennifer azt mondta, a rendőrség nem hagyja éhen veszni az embereit, de a mondat végére már rájött, hogy ők nem azok. Hivatalosan semmiképpen. Úgyhogy egy reklámszatyrot megrakodtak mindenfélével, amit ott helyben el lehet fogyasztani, főleg péksüteménnyel és csokival, mert az hűtés nélkül is jól bírja, egy másikba pedig palackokat tettek, meg egy köteg eldobható poharat.

Tíz perc alatt ott voltak taxival. A Charles de Gaulle-on álltak egy percig, éppen ott, ahonnan láthatták azt a padot, amin Kissy először találkozott Pivel, valamikor a dinoszauruszok idejében; most megmutatta nekik. Aztán kerestek egy üzletet, feltankoltak, s mire kijöttek, már minden tele volt rendőrökkel és tévésekkel.

Útközben érte őket Vanessa és Nimby hívása, majdnem egyszerre; velük csak virágnyelven beszélhettek a sofőr miatt. Nimby is ellógott az iskolából, mint ők, egy szót se szólva senkinek. Piék viszont szabályszerűen kimentették magukat az egyetemen, halaszthatatlan családi ügy miatt. De még egyikük sem ért oda.

Jennifer Vanessáék, no meg az utókor kedvéért videózni kezdett, élvezte, hogy annyit filmez, amennyit akar, hiszen nem a telefon szűkös memóriája tárolja, hanem a Jerry szerverei. Chantal fotózott, néha Kissy és Martin is. A toronyból már terelték az embereket kifelé, a La Coupole tér egyszerre megtelt öltönyös urakkal és kosztümös hölgyekkel, akik tanácstalanul tébláboltak egy ideig, aztán a legtöbben elindultak valamerre. Kissy vigyorogva figyelt egy szőke szépséget, aki szemlátomást fázott rövid szoknyájában, és sietve a Total-torony felé vette útját. Hát igen, ők egérlányok mindhárman az időjárásnak megfelelően voltak öltözve, farmernadrág, blúz és kiskabát. Kit

érdekel a szépség, ha közben tüdőgyulladást kapunk, szokta mondani anya, aki nagy hidegek idején a legelőkelőbb helyeken tartott összejövetelekre is képes volt vastag kabátban, több réteg ruhát viselve megérkezni. Blanche a másik, aki nagyon ügyel ebből a szempontból az öltözékére, de neki kell is, a meleg délvidéken nevelkedett, könnyen megfázhat, ha…

– Ott van Jean-Pierre – szólalt meg Chantal hirtelen, amire Kissy fölriadt. Csakugyan ott volt, néhány civil és kétszer anynyi egyenruhás társaságában, és mindenki mindenkivel beszélt. Kissy oda akart menni, de megállították.

– Hagyjátok őket – mondta Jennifer telefonja Niala hangján. – Nem tudni, ki mibe van beavatva az ott levők közül, és a közönség figyelmét se hívjátok föl magatokra.

Martin már ki is választotta a számot a névjegyzékből, de még várt, mert a hadnagynak éppen telefon volt a fülén. Aztán bólintott és letette, Martin pedig benyomta a gombot.

– Leblanc.

– Jerry. Tőled kétszáz méterre vagyunk, tíz óránál.

– Jó, maradjatok ott, majd kiszólok értetek.

– Vettük.

Jean-Pierre letette, és a csoport el is indult a torony felé. Az egerek kényelmesen elhelyezkedtek egy padon és nézték a felfordulást.

Nimby és a két maxi szinte egyszerre futott be, és alig jutott idejük kiüríteni egy kólásüveget, jött a hívás is.

– Itt Leblanc. Gyertek a keleti bejárathoz. Az őrségnek mondjátok a következőt: „Athos, Porthos és Aramis keresi D’Artagnan urat.” De minél kisebb feltűnéssel, az ég szerelmére!

– Értettük!

A hét elszánt egér átvágott a téren és odasétált a kordonhoz. Marcona rendőrök mindenütt. A bejáratot lehetetlenség volt megközelíteni, hacsak nem teherautóval a tömeg közé rontva.

– Csak egy menjen – tanácsolta Vanessa. – Mondja meg a jelszót, aztán a rendőrök majd behoznak mindenkit.

Kissy tehát odasétált a legközelebbi rendőrhöz, aki csípőre tett kézzel figyelte a tömeget, aztán őrá nézett, fölemelte a kezét és mutatta, hogy táguljon onnét.

– Athos, Porthos és Aramis keresi D’Artagnan urat – cincogta Kissy.

– Miii?!… – nézett a rendőr vasvillaszemekkel.
– Athos…
– Értettem elsőre is – mondta a rendőr. – Hányan vagytok?
– Heten.
A rendőr intett egy társának, hogy álljon a helyére, aztán átsétált a kordonon, nyomában Kissyvel és az övéivel. Egykettőre valami előcsarnokfélében találták magukat, ami tele volt rendőrökkel. Kalauzuk eltűnt egy pillanat alatt, alighanem kiment megint. A zűrzavarban egyelőre képtelenek voltak tájékozódni.
– Kiürítjük az épületet, legyenek szívesek távozni – toppant eléjük egy rendőr.
– Leblanc hadnagy segítői vagyunk – lépett elő Pi, de a rendőr csak a fejét rázta és beszélt tovább. Egy pillanat múlva megjelent előtte egy mobiltelefon, ami Chantal karjában folytatódott.
– Itt Leblanc, hall engem?
– Igen, uram…
– Engedje hozzám a kisdedeket.
A rendőr becsukta a száját, kinyitotta és megint becsukta. Mire szólt volna, Angélique megelőzte.
– Legyen szíves a hadnagy úrhoz kísérni bennünket, nem ismerjük itt a járást.
– Már elnézést – kérdezte a rendőr –, de kicsodák maguk?
– Sajnálom – felelte Pi –, erre nem válaszolhatunk. Hajtsa végre a parancsot, legyen szíves.
– Aligha tehetek mást – dünnyögte a rendőr, és utat vágott nekik a tömegben egy ajtó felé, amiről rövid folyosó nyílt, rajta néhány ajtóval. A rendőr benyitott. – Leblanc hadnagy segítői – jelentette be.
– Köszönöm – hallatszott a válasz. – Jöjjenek be, maga leléphet. És felejtse el, hogy látta őket.

A kis irodában egy asztal volt, rajta rengeteg tervrajzzal, néhány szék a falakhoz félretolva, és hat férfi. Öt civil, egy egyenruhás.
– Hogy állnak? – kérdezte egyikük éppen egy mobiltelefontól.
– Jelentem, tíz percen belül befejezzük a kiürítést.

– Köszönöm. Jó, ezzel nagyjából megvagyunk – intett az asztal felé –, addig szeretnék megismerkedni ezzel a társasággal.

A beszélő egy köpcös, kicsit kockafejű ember volt szürke zakóban.

– Szóval maguknak köszönhetjük ezt a ramazurit? Hát jó. Én Artois főfelügyelő vagyok. Azt most ne játsszuk el, hogy mindenki mindenkinek bemutatkozik, tehát mindenki mondja el egyszer hangosan a nevét.

Ezt meg is tették, s az egerek megjegyezték a vezérkar többi tagjának nevét. Az egyenruhás Thomas őrnagy volt, a másik három Darcy, Hervé és Frankeur, mindhárman számítástechnikusok. Az egerek is csak vezetékneveket mondtak.

– Később még csatlakozik hozzánk Briand százados, a tűzszerészek parancsnoka – mondta Artois. – Ők is be vannak avatva; minden kézre szükségünk lesz. Eddig már átnéztük az épület térképeit és fölosztottuk a területet. A tűzszerészekkel együtt harmincöt emberre számíthatunk. De akkor most már héttel több. Negyvennégy emelet, és rengeteg számítógép van benne, elhihetik. Az evakuált emberek laptopjai is itt maradtak, azokra is figyelni kell. A tesztelési eljárást ismerik? Nem, jó, a hadnagy majd megmutatja… Elnézést…

Megcsörrent a telefonja, fölvette és arrébb sétált vele.

– Gyertek – hívta őket Jean-Pierre egy notebookhoz, ami az asztal sarkán állt bekapcsolva, és fölmutatott egy pendrive-ot. – Nagyon egyszerű az egész. A pendrive-okon automatikusan indul a spéci tesztprogram. – Bedugta a gépbe, amire a képernyő hirtelen elzöldült, egyetlen mélyzöld felület lett az egész. Jean-Pierre kihúzta a pendrive-ot, és visszatért a rendes kép. – Ha zöld, akkor a gép tiszta. A piros pedig a megjelölt gép. – Rákattintott egy ikonra, és megjelent egy felirat: MEGJELÖLVE. Megint bedugta a pendrive-ot, és a képernyő elvörösödött. – Ennyi az egész. Két baj van: hogy töméntelen gépet kell átvizsgálnunk, és hogy némelyik esetleg nem indítja el a programot, vagy az nem áll le szabályszerűen, ilyenkor intézkedni kell. Az embereink nem értenek a számítógépekhez, örülnünk kell, hogy egyáltalán kaptunk embereket; ezért van itt a három szakember, hogy segítsenek nekik. Tulajdonképpen jó, hogy itt vagytok, ti is tudtok nekik segíteni.

Pár perccel később jelentették, hogy a kiürítés befejeződött, az összes bejáratot lezárták. Artois bemondta a rádiójába, hogy az első emeleti aulában gyűljenek össze eligazításra.

Az egerek itt találkoztak a tűzszerészekkel, akik az aulából nyíló egyik helyiségben tették le bombakereső és -hatástalanító felszerelésüket, amit a megtévesztés miatt magukkal kellett hozniuk. Jean-Pierre pedig megtartotta az eligazítást. Az aula egyik oldalát sötétkék egyenruhatömeg töltötte ki, s velük szemben csoportosult a vezérkar az egerekkel.

– Nos, emberek – kezdte. – Vannak köztünk, akik nem értesültek róla, tehát elmondom: nem bombát keresünk, a riadó csak ürügy volt, hogy zavartalanul kutathassunk. Egy számítógépet keresünk, ami szemmel nem látható módon van megjelölve. A feladat a következő. Végigjárjuk az épületet, és minden számítógépet megvizsgálunk. Mindegyiken lesz egy kis téglalap alakú csatlakozó. – Darcy magasra tartott egy hatalmas papírlapot, amin egy USB-csatlakozó kinagyított képe látszott. – Mindenki kap egy ilyet – mutatta föl Jean-Pierre a pendriveját. – Ez beleillik a csatlakozóba. Csak egyféleképpen, ha nem sikerül bedugni, fordítsák meg. Amikor bedugják, a képernyő színt vált. – Megmutatta a pirosat is, a zöldet is, megmondta, melyik mit jelent. – Ha a színt megnézték és zöld, kihúzzák és ellenőrzik, hogy visszatért-e a rendes kép. Ha nem találják a csatlakozót, rádión segítséget kérnek. Ha nem jelenik meg vagy nem tűnik el a szín, segítséget kérnek. Ha kikapcsolt számítógépre akadnak, és tudják, hogyan kell bekapcsolni, akkor is segítséget kérnek, mert egy számítógépet nem szabad egyszerűen a főkapcsoló megnyomásával kikapcsolni. Akkor a következő bekapcsolásnál a gép olyan műveleteket végez, amiről a gazdája látja, hogy valaki a távollétében bekapcsolta a gépét. Ez kellemetlen kérdéseket eredményezne. Akinek segítségre van szüksége, közli a helyzetét, és odamegy valamelyik szakértőnk. A hölgy, ez a négy úr és a gyerekek értenek a számítógépekhez. Utolsó pont: mindenki kap egy emeletet, hozzá térképet, jelöljék be, hogy hol jártak. Ennyi, van kérdés?

Többen föltartották a kezüket, a hadnagy egyenként mutatott rájuk.

– Mi a teendő, ha megtaláljuk a piros gépet? – kérdezte az első.

– Ott marad és közli a helyzetét. Egy szakértő odamegy, ellenőrzi, hogy nem téves riasztás-e; amíg ez tart, addig mindenki folytatja a munkáját. Ha tényleg megtalálta, akkor kap száz euró jutalmat. Maga?

– Én tudom, hogy kell kikapcsolni egy számítógépet – mondta a második.

– Akkor csak csinálja bátran. Maga?

– Én is ugyanezt akartam – mondta a harmadik.

– Jó, akkor még valaki? Tessék.

– Uram – kérdezte a negyedik –, mit keresünk voltaképpen?

A hadnagy a főfelügyelőre nézett, aki bólintott és lépett egyet előre.

– Amikor azt a gépet ezek a gyerekek megjelölték – kezdte emelt hangon –, a gazdája éppen egy gyereket zaklatott interneten keresztül, és ez már nem az első volt. Gyerekpornót is küldött neki, tehát birtokol. A technika csak azt tette lehetővé, hogy az épületet lokalizáljuk, de a gépet már így kell megkeresnünk.

Aztán kiosztották a pendrive-okat és a tervrajzokat. Jean-Pierre minden negyedik szintre egy szakértőt osztott be, aki az alatta levő három emeleten segít a többieknek.

Jean-Pierre-nek mindenre van gondja, gondolta Kissy, amikor beszállt a liftbe Frankeurrel, Chantallal és Briand századossal meg egy csomó rendőrrel és tűzszerésszel. A lifteket is úgy indította, hogy minden harmadik emelet gazdája utazzon együtt, így gyorsabban célba érnek. Ő kapta a tizenkettedik emeletet, Chantal a huszonnegyediket, Frankeur a harminchatodikat.

Soha nem fogja elfelejteni ezt a három órát a hatalmas fekete toronyházban. Sorra járta az irodákat és tárgyalókat, mindent végignézett számítógépek után, aztán benyomta a pendrive-ját, megnézte a zöld színt, kihúzta és ment tovább, áthúzva a térképen azokat a helyiségeket, amiket átkutatott. Időnként kapott egy hívást, ilyenkor megjelölte a térképen a helyiséget, a következő megvizsgálandó gép elé pedig letette jelzésnek a kólásüvegét, és indult a lifthez. Eleinte kikapcsolt gépek miatt hívták, ezeket bekapcsolta, ellenőrizte, aztán megmutatta a rendőrnek, hogyan kell szabályosan kikapcsolni a gépet. A legtöbb-

ször azért keresték, mert nem jelent meg szín, a pendrive automatikus indítása ki volt kapcsolva. Ilyenkor kézzel kellett elindítani a programot. Igyekezett erre is megtanítani a rendőröket, beíratta velük a parancsot kézzel, ez biztosabb volt, mint elindíttatni az Explorert, abban keresgélni, aztán még nyitva felejtik a végén. Néhány gép egyáltalán nem látta a pendrive-ot, sőt különös módon olyan is akadt, aminek nem volt USB-csatlakozója – ezeket feltüntették a tervrajzon és továbbmentek. A negyedik óra ezekkel a gépekkel ment el, amikor már minden más gépet megvizsgáltak és nem került elő a piros. Lefényképezték a képernyőt, hogy mindent ugyanúgy tudjanak visszaállítani, és nekiláttak megkeresni a sütit kézzel. Néha nem volt könnyű, elemi dolgok máshol voltak a gépeken, s ez sok időt elvett.

Délután negyed ötkor a csapat megint összegyűlt az aulában. Fáradtak és rosszkedvűek voltak. Az egerek üdvözölték órák óta nem látott társaikat és kibontottak két csomag aprósüteményt. Chantal és Angélique körbejárt velük.

– Akkor most mi legyen? – kérdezte Darcy.

– Nem tudom – mondta Thomas őrnagy. – Ha minden gépet megnézték és egyiken se volt rajta…

Jean-Pierre a tervrajzokat nézte. Az egész épület be volt jelölve.

– Ugye az nem lehet – nézett az emberekre –, hogy valaki a dolog könnyebbik végét fogta meg és nem nyúlt minden géphez?

Az emberek a fejüket rázták. Egy tűzszerész előlépett és azt mondta:

– Hadnagy úr, ha azt nem számítom, hogy nekem is van gyerekem, mert nincs mindegyikünknek, akkor se mondanék le száz euróról. Az azért pénz. De az nem lehet, hogy valahol vannak gépek, amik elkerülték a figyelmünket?

– De lehet – mondta az őrnagy. – Minden lehet. Mi lenne, ha mindenki újra bejárná a területét?

– Egy pillanat – szólalt meg Nimby. – Egy notebookot egy fiókban is el lehet rejteni. Bele kellene nézni a fiókokba is.

– Az egy évszázad – jajdult föl Artois. – És a nagy részük úgyis zárva lesz.

– Van más választásunk? – nézett rá Thomas.

– Nincs – sóhajtott a főfelügyelő. – Jól van, járják végig újra, és nézzék meg a fiókokat. De ne mozdítsanak el semmit. És igyekezzenek!

Öt óra után kezdtek visszaszállingózni a rendőrök. Kissy szélvészként rohant végig a tizenkettediken, ő háromnegyed óra alatt végzett. Több száz fiókot húzott ki és szekrényajtót tépett föl, de legalább ötször annyi zárva volt. Egyetlen notebookot talált az egész emeleten, de az is zöld volt.

Még nem ért vissza mindenki, amikor Artois már döntött.

– Mindenki térjen vissza az aulába – hirdette ki rádión. – Levonulunk a helyszínről és feloldjuk a zárlatot.

Aztán odajött a hét csüggedt egérhez meg a kettőhöz a telefonban.

– Nem szeretek veszíteni – közölte velük –, de nem tehetek mást. Egy ekkora felhőkarcolót nem lehet akármeddig lezárni. Most maguk jönnek. Ha meg tudták jelölni azt a gépet a távolból, akkor beazonosítani is képesek. Találják meg a módját. Gondolkozzanak!

Vanessa szokásos villámgyors mozdulataival díszítette föl a tálakat. A burgonya mellé petrezselyemlevelet rakott, a hal mellé citromkarikát, de úgy, hogy akármelyik étteremben megállnák a helyüket. Pedig csak sült krumpli és sült hal majonézzel meg salátával.

– Állati – bámult Maszat a tányérjára. – És ez a falatka kiscsaj kódolta az egészet?

– Vigyázz – szűrte a foga között Shrek –, a gyerek úgy verekszik, mint az öreg isten.

Maszat vállat vont és a szájába tömött egy kiló krumplit egy nagy szelet hallal.

– Baró – mondta, amikor lenyelte az egészet. – Essetek még sokszor ilyen bajba.

Az egerek nevettek és ők is hozzáláttak.

Rég nem voltak ilyen sokan a konyhában. A csapat teljes létszámban itt töltötte a szerdát, bár Piék csak délelőtt értek ide, de itt voltak. Anyának fontos tárgyalása lett volna, de a partnere lemondta, így itthon maradt. Csak apa hiányzott, viszont itt volt a két szoftverguru, akiket a hétfői kudarc után azért hívtak

meg, hogy erősítsék a soraikat. Muszáj volt kitalálni valamit, hogy kiköszörüljék a csorbát.

– Oké – mondta Shrek hihetetlen mennyiségű sült krumpli után, már lent a gépteremben, ahol előrelátóan nagy készlet süteményt, sajtot, gyümölcsöt és üdítőitalt helyeztek el. – Oké, szóval tekintsük át a szitut – ezzel eltüntetett egy sajtos süteményt. – Egymillió gép van abban a World Trade Centerben, és az egyiken ott figyel a sütitek, de hiába néztétek végig, nem volt meg. A zsernyákok szerint – újabb sütemény – senki nem vitt ki notit, tenyérgépen pedig nem fut a script, jól értem? – Bólogattak. – És a fej lecsekkolta, hogy a gép be is szopta a sütit, nem csak kidobta?

– Pöpecül – felelte Nimby.

Maszat elnyelt egy fél narancsot.

– Szóval a gép tutkesz ott hasít a toronyban?

– Nem éppen – mondta Nimby, amikor Kissy még csak a szótárazásnál tartott. – Hétfő óta százszor elvihették.

– Ja. És IP-címek kilőve, mi?

– Senki nem jegyzi, hogy mikor hova osztják le őket. Sőt mondok rosszabbat. A routereikhez se lehet hozzáférni.

– Me’?

– Artois megtiltotta, hogy bármi olyat csináljunk, amitől a toronybeliek közül bárki gyanút foghat. Beleértve a gizdát is.

A guruk hümmögtek.

– Na várjunk csak – mondta Shrek. – Ez a főzsaru azért kérdés. Mert csinálni állati sok mindent lehet. Mondjuk fölnyomom a cég szerverét. Csak ha utána behúznak engemet, akkor én azért egy kicsit morcos leszek. Nekem kisshrekjeim vannak odahaza.

Az egerek vigyorogtak.

– Egyeztetni kell velük – mondta Nimby.

– Jó, akkor a másik – ragadott föl Shrek egy darab sajtot. – Ki fog csengetni? Mert ez azért vastag buli, és a ti alapítványotok, már bocsesz…

– Ne aggódj – mondta Vanessa.

A két férfi a kislányra meredt, aki a szőnyegen ült Nimby és Niala között, és nem nézett föl rájuk. Elmélyülten babrálta Macska fülecskéit.

Kis csend, aztán a guruk egymásra néztek.

– Baró – mondta Maszat. – Úgy főz, mint a jó nagyikám, és pénze is van. Ráérsz holnap? Elveszlek feleségül.

Vanessa mosolygott és a fejét csóválta, föl se pillantva a fehér szőrméről.

– Nem menne a dolog – mondta Shrek. – Pont azért, mert ilyen a főztje. Egykettőre kiennéd a vagyonából.

– Hülye vagy? – nézett rá Maszat. – A pénzéből nyitnánk egy éttermet, amit menő hellyé tehet a tudományával, és dőlne a lé.

Vanessa fölnézett, egyenesen Maszat szemébe.

– Idáig rendben van, de mi szükség ehhez *rád?*

A gurunak elakadt a szava. Gondterhelten vakarászni kezdte az orrát, és aggodalmasan pislogott a rezzenéstelenül rámeredő jégkék szemekbe. Aztán majdnem a bőréből ugrott ki ijedtében, mert Shrek barátságosan rávert a hátára.

– Hagyd abba az udvarlást, öreg, mert nem élünk meg. Itt agymunkára van szükség.

– És azt honnan vegyem – csuklott Maszat méltatlankodva –, ha rám hozod a szívinfarktust?!

– Bocs, öreg – sajnálta Shrek őszintén –, nem akartam. Évek óta nyomulunk együtt, de sose gondoltam, hogy van szíved. Szóval induljunk ki abból, hogy ott figyel a gépen a süti…

Shrekék fölfaltak egy tonna süteményt és gyümölcsöt, rengeteg sajtot, és hatalmas mennyiségű üres palackot termeltek. Persze az egerek is pusztítottak jócskán. Anya kora délután észrevétlenül elszaladt bevásárolni, hogy ki ne fogyjanak.

Az ötletek kitalálása és a program megírása sokkal könnyebb volt, mint a tesztelés. Először létrehoztak egy szimulált toronyházat a másik három Jerry-bázis gépeiből, aztán az igazival kezdtek kísérletezni. Egyszerűen betörtek az Areva-torony gépeibe, és mindenféle dolgokat műveltek velük. Maszaték ott helyben írtak egy programot, ami folyamatosan figyeli a torony hálózatát, és monitorozza, hogy milyen gépeket kapcsolnak be az ottaniak. A program minden ottani gépen elhelyez egy számot, amit ID-nek hívtak, és minden gépen más lesz. Ellenőrzi a gépen levő sütiket, és ha megtalálja Microbitumen jelzését, a „piros sütit", akkor felírja, hogy annak a gépnek mi az ID-je. Naplózza, hogy az egyes gépek mikor léptek be a hálózatra és mikor léptek ki onnan. Sőt azt is, hogy a piros sütis gép milyen

webcímekre küld ki kéréseket és milyen emaileket vált. Ez már súlyos kémkedés, de bíztak benne, hogy a rendőrség jóváhagyja.

Többféleképpen is remélhették, hogy mindez Cynthia fizikai azonosításához vezet majd. Ha szerencséjük van, a levélforgalomból megtudják az emailcímét. Ha nem, mert arról a gépről esetleg nem vált leveleket, akkor a böngészési szokásait tanulmányozhatják, például hogy milyen online klubok tagja és milyen azonosítókkal. A program ugyanis letölti ugyanazokat a weboldalakat, amiket Cynthia, és ha azokon ott áll, hogy „üdvözöljük, kedves Cynthia", akkor abból már ki lehet indulni, esetleg felszólítani az üzemeltetőket, hogy adják ki a felhasználó adatait.

Ha pedig ez sem vezet nyomra, akkor ott vannak a belépési időpontok, amiket össze lehet hasonlítani az ott dolgozók munkarendjével. Legvégső esetben valamilyen ürüggyel ki lehet uríttetni az épület egyes részeit, amikor Cynthia online van, és figyelni, hogy kilép-e.

A program a Nakatomi nevet kapta, kézenfekvő okokból. Hiszen arra szánják, hogy besétáljon egy felhőkarcolóba, és az ott levő gyanútlan emberekkel mindenféle csúnya dolgot műveljen. Niala azért megjegyezte, reméli, hogy Cynthiának nincs kéznél egy Bruce Willis programja.

Kissy olvasta el az emailt, mialatt a többiek a programon dolgoztak. Mosolygott és félretette; csak a guruk távozása után mutatta meg a csapatnak. Ők is jót derültek rajta.

Kedves Eggerek,

utolsónak Pilanatban derülte ki micsinálunk Szilveszterrkor Zürichbele megyünk magunkat Apu Anyu kérdezi mi a Terwetek chátha jönétek Tik isch Zürichbele mijen Ötlet csókoll Elke tiszteletbeli

– Sokkal szebben beszél, mint ahogy ír – állapította meg Nimby.

– Szerintem írni nemigen tanult franciául – mondta Pi. – Kinek írna? Velünk is mindig videótelefonál.

Az ötlet egyelőre csak a fontolóra vételig juthatott el. Az előző szilveszteren a csapat külön-külön ünnepelt, mindenki a családjával, illetve Pi és Angélique együtt. Egy közös szilveszter már önmagában is olyasmi, amihez nagyszámú szülői beleegyezés kell – hát még idegen helyen, ráadásul külföldön.

Vanessa azt mondta, szerinte a szüleik szívesen eljönnek velük – ő szemlátomást elképzelni se tudta, hogy távol legyen tőlük az ünnepen. Niala bólintott, persze hogy szívesen, Blanche kedveli Zürichet, többször járt ott konferenciákon, Georges pedig mindenhol jól érzi magát, ha vele van a családja.

Martin biztos volt benne, hogy a szülei elengedik, az egerekkel bárhová. Ugyanígy nyilatkozott Nimby is, aki szilveszterkor éppenséggel otthon szokott lenni, de nyaranta már a Jerry előtti korokban is elutazott, általában a testvéreivel.

Chantal a fejét vakarta és azt mondta, a szülei őt is bárhová elengedik az egerekkel, de nem szilveszterkor és nem külföldre. A kettőből egy még csak-csak, de nem mindkettő egyszerre. Hosszas munka lesz megpuhítani őket.

Kissy egyszerűbb helyzetben volt, mint a többiek, hiszen az egyik szülője ott volt kéznél, meg se kellett kérdezni, mert hallotta, amikor Chantal a szép csengő hangján felolvasta a levelet. Anya kicsit gondolkodott és azt mondta, megkérdezi apát, nincs-e kedve újévkor svájci sajtot eszegető egérkéket nézni. A svájci sajt kifejezetten föllelkesítette őket, főleg Nimbyt és Vanessát, akik rögtön elhatározták, hogy addigra mindent elolvasnak a svájci sajtokról, és Zürichben megkóstolják valamennyit.

Csak egy ült ott köztük szótlanul, s a többiek is elcsendesedtek, amikor észrevették.

– Mennyi esély van? – kérdezte Niala halkan.
Jennifer megcsóválta a fejét.
– Reménytelen. Még ha el is engednének, ami kizárt, akkor is… ez rengeteg pénzbe kerül.
Niala bólintott. Hát igen, gondolta Kissy, ami nekik komoly kiadás, az D'Aubissonéknak nem nagy ügy, Fordéknak viszont megfizethetetlen.
– Értem – mondta Niala. – Nos, erről majd még beszélünk. Nimby, jó lenne, ha elkezdenél rohangászni és a lányokat ölelgetni, mert hamarosan indulnunk kell. Jennifer, hívnál nekünk taxit?
Jennifer kicsit meglepve bólintott és elővette a telefonját. – Melyik cégtől?
Niala megütközve nézett rá.
– Ha engem otthon megállít egy turista azzal, hogy nem tudok-e egy panziót, akkor szerinted hova küldöm? Talán Jean Cartier-hez?
Jennifer pislogott.
– Apát hívjam? De hát…
– Mi az, hogy de hát? Nekünk taxi kell, ő pedig taxis, hol itt a difi?
– Te beszélni akarsz vele Zürichről – jelentette ki Jennifer.
– Persze.
– Szerintem… jobb lenne, ha előbb én beszélnék vele.
Niala megrázta a fejét.
– Nem, nem lenne jobb. Te az ő kis házi egere vagy, aki sok mindent kért már, és ő mint jó apa mindig eldöntötte, hogy megkapja vagy sem. Én más vagyok, én nem akartam pici koromban levenni a szemüvegét, én…
– Nincs is szemüvege – dünnyögte Jennifer, de Niala nem foglalkozott vele.
– …én egy idegen vagyok, akire illik odafigyelni. És én nem kérni fogok, hanem javasolni.
Jennifer megint megcsóválta a fejét.
– Nem ismered. Megesz téged.
Niala fölnevetett.
– Azt elhiszem, hogy megpróbálja. Kezdettől fogva feni ránk a fogát, egy szem Tom a kilenc Jerry között, de nincs esélye… Nimby! Hol van már ez az egér a csókokkal?!

A nevezett a nappali túlsó sarkában ült egy fotelban, ahogy az elmúlt negyedórában folyamatosan, és jórészt csókolózott. Persze nem egyedül. Most fölnézett és nemet intett.

– Majd jövök. Új technikát találtam ki; előbb ezzel bújok össze – bökött a vigyorgó Vanessára –, aztán mindenki kap sorban tíz percet. Így kevesebbet kell szaladgálni és elmélyültebben csókolászhatom Chantalt.

Chantal fölkapta a fejét és kisebbfajta atomrobbanáson esett át.

– Tudod, kit akarj te elmélyülten csókolászni, mi?!…

Másnap Kissy először is fogadta néhány Lockerbie-önkéntes lelkes szavait, az egyik közölte, hogy a hétvégén Saint-Denisben lesz és okvetlenül megnézi az uszodákat is – aztán összefutott egy igencsak megrökönyödött Jenniferrel.

– Apa reggel közölte, hogy mehetek Zürichbe. – Olyan arccal mondta, mintha arról számolt volna be, hogy Tom a kezén jár.

– Ez nagyszerű – felelte Kissy. – Már látom az egereket, amint elözönlik Svájcot.

– De hát hogy lehet ez?!

Kissy vigyorgott.

– Ezt hívják a fizikában D’Aubisson-hatásnak. Ha némi időt együtt töltesz eggyel, bármire rá tud beszélni. A szükséges időtartam a jelenlevő D’Aubissonok számával négyzetesen csökken. Biztos lehetsz benne, hogy Niala egymagában is rádumálta volna, hát még Vanessával együtt.

Pedig éppen fordítva történt a dolog: Vanessa volt az, aki a végső lökést megadta. Niala kiselőadást tartott arról, hogy semmiféle veszélyforrást nem engednek a közelükbe férkőzni, nem mennek korcsolyázni a tó jege alá, nem vesznek részt a bikafuttatáson – már ha kivételesen Zürichben tartanák Pamplona helyett, és pont szilveszterkor –, kétszer is körülnéznek, mielőtt lelépnek a száguldó járművek elé, és egyáltalán mindennel vigyázni fognak. Tom jókat mosolygott a poénokon, de láthatóan nem állt szándékában beleegyezni. Végül Niala fölszólította, hogy indokolja meg. Tom kis hallgatás után azt mondta, hogy ha nincs pénze Zürichbe küldeni a lányát szilveszterre, akkor ez nem a rábeszélésen múlik. Tőlük pedig nem fogadhatja el.

Akkor szólalt meg Vanessa.

– Ide hallgass, yankee boy – mondta. – Én tudom, hogy Amerikában egy önérzetes pasi nem fogadhat el ilyesmit másoktól.
– Szerintem itt is így vannak vele – szúrta közbe Tom.
– Úgy érted, itt Franciaországban? Igen, szerintem is ez a helyzet. De most nem Amerikában vagyunk és nem is Franciaországban – jelentette ki Vanessa megfellebbezhetetlenül. – És nálunk Kisegérföldön egészen más a szokás. Ezt a szokást Kissy alakította ki másfél évvel ezelőtt a neuillyi konyhájukban. Mert Nialáék meghívtak Beaulieu-be, de nekem nem volt egy vasam se. Én se akartam menni, ha nem tudok a saját pénzemből. Erre Kissy azt mondta: „Hallgass ide, Mohamed. Tudod, hogy nekem Niala a legjobb barátnőm, és aki őt bántja, annak velem gyűlik meg a baja. Már mindent eltervezett, nem dönthetjük össze az álmait. Úgyhogy el kell jönnöd és jól érezned magad. Ami kell hozzá, azt majd megvesszük. Nem érdekes, hogy kinek a pénzéből. Most nem a pénz számít, hanem az, hogy sikerüljön a nyaralás. Világos?”
Kissy meghatottan hallgatta az elbeszélést. Niala mesélte el, hogy mi történt, de az idézetet Vanessa adta elő. Kissynek az volt az érzése, hogy szóról szóra, hangsúlyról hangsúlyra hallja vissza másfél évvel korábbi szavait. Nem gondolta, hogy a kislány ennyire pontosan megjegyezte őket – hiszen amikor elhangzottak, még nem sejthette, hogy a sorsa fordul meg rajtuk.

Kissy gondterhelten tanulmányozta át a könyvet még egyszer, nagyon gyorsan, mielőtt becsöngetnek. A kémia nem volt az erőssége, és a redoxireakciókat nem volt alkalom megbeszélni a többiekkel – elsősorban Angélique-kel, aki már régen eloszlatta azt a hiedelmüket, hogy a csillagászok azt tanulják, hogy melyik csillag hol van és hogy hívják. Fizikát és kémiát tanulnak rengeteget. Úgyhogy Angélique ezekből tudott segíteni nekik, ahogy például Niala történelemből és földrajzból, ő meg matekból. De erre most nem jutott idő, Angélique lendületesen tanul, Nimby már megjósolta, hogy a záróvizsgára ő építi majd a legszebb csillagot.
– Hahó! – mondta a könyvlapról a redoxireakció. Kissy viszszahahózott, végül is mi sem természetesebb, mint hogy ezek beszélnek is, aztán fölkapta a fejét. Egy lány állt előtte, valamivel idősebb nála, nem ismerte.

– Te vagy Françoise az alapítványtól?

Kissy bólintott.

– Ezt kerestétek?

S elébe tartott egy mobiltelefont, rajta egy képpel. Az Öltözőszekrény!

A lány lapozott, s újabb képek jelentek meg, különböző szögekből. Kétségtelenül az volt az. Ott volt a jellegzetes kopott folt, és más részletek is látszottak, ezt nem lehetett az ő képükből előállítani.

Kissy rávigyorgott a telefon körül röpködő apró angyalkákra, akik meglengették nagy, kerek füleiket és haraptak egyet a sajtjukból. A következő tizedmásodpercben pedig már a folyosó túlsó végén volt, mert arra látta Chantalt. Elébe tartotta a telefonját, rajta a képekkel.

– Nahát… cin-cin! – mondta a társa. – Honnan szerezted?

– Egy Anne Perrier nevű lány találta. Az uszodánk Auteuilben van, alig pár kilométerre innen.

A haditanács iskola után gyűlt össze, telefonon, Kissyék nem akartak addig hazaindulni, amíg meg nem beszélték a többiekkel, hogy odamenjenek-e az uszodába. Piék most is hiányoztak, helyettük viszont ott volt Blanche, aki az utcán találkozott hazainduló lányaival és kíváncsi volt a fejleményekre. Ő adott ötletet, hogy mit tegyenek; Kissynek el kellett ismernie, hogy neki nem jutott eszébe.

A négy egér tehát egy turbános indiai vezette taxival áthajtott a Bois-n, el a tó és a lóversenypálya mellett, s már ott is voltak. Kissy magában hálát adott, amiért nem például krokodil lett belőlük. Nagy pelyhekben hullott a hó, még a magukfajta szőrös állatkáknak is elkelt a télikabát.

Chantal megvette a jegyeket, és besétáltak. Az öltözőbe csak hárman mehettek be, de Martinnek nem kellett sokáig várakoznia. A tizennyolcas szekrény pontosan megfelelt a fényképnek.

Kissy elővette a fényképezőgépét, Chantal és Jennifer pedig megállt kétoldalt és kitárt karral távol tartották a vendégeket, amíg fotózott. Vakuval persze, ami döbbent hangokat váltott ki a nőkből – gyereket nem láttak az öltözőben –, és azt okozta, hogy mikor kifelé indultak, egy fehér köpenyes nővel találkoztak.

– Mi történik itt?… ki hozott be fényképezőgépet?

– Mi – lépett oda Chantal, és gyakorlott mozdulattal fölmutatta az igazolványát. – Chantal Vaillant vagyok a Jerry Alapítványtól. Merre találjuk a biztonsági főnököt?

A nő egy egész másodpercre elnémult, aztán csípőre tette a kezét.

– Hát ide figyeljetek…

Chantal legyintett és kimasíroztak. Négyen mentek vissza a recepcióhoz, ahol a változatosság kedvéért Martin mutatta föl az igazolványát. A recepciós nem kérdezett és nem ellenkezett, szó nélkül bólintott és telefonált. Érdekes, gondolta Kissy, hogy ugyanannál a cégnél mennyire másképpen vannak idomítva. Az öltözőbeli nő ekkor érte utol őket és bele akart kezdeni valami lamentálásba, de a recepciós intett, hogy bízza rá. A nő visszavonult.

A biztonsági főnökhöz egy bajuszos fiatalember kísérte el őket. A főnök is fiatal volt, apró szakállat viselt, kék inget és nyakkendőt. Érdeklődéssel tanulmányozta az asztalára tett igazolványokat.

– Még sose hallottam Jerry Alapítványról.

– Igyekszünk távol maradni a reflektorfénytől, Vineuil úr – közölte Chantal. – Ámbár most éppen némi vakuvillogást csináltunk a női öltözőben.

– Mi a csudának?

– Ezt a szekrényt fotóztuk – mutatta föl Kissy a fényképezőgépet.

Vineuil megnézte és kérdőn felhúzta a szemöldökét.

– Dokumentálni akartuk, hogy csakugyan az önök uszodájában található ez az öltözőszekrény – szólalt meg Martin, és átadta a Fiona szeméről készült nagyítást papíron. A főnök széthajtogatta és megnézte.

– És ez miért fontos?

– Mert ebből az öltözőszekrényből készítették ezt a fotót – mutatta föl Jennifer a telefonját, rajta Fiona képével.

Vineuil roppant izgalomba jött. Pár pillanatig idegesen dobolt ujjával az asztalon, aztán fölpattant és nagy léptekkel róni kezdte a szobát.

– Ez biztos? – kérdezte.

– Teljesen – felelte Martin. – A szekrényen látható kopás egyértelmű azonosítójel.

– De a fotón a szekrény nem is látszik…
– De – mosolygott Chantal, és fölvette az asztalra dobott papírt. – Ez a kép a kislány szemében látható tükörkép nagyítása.
Vagy fél percig csend volt, amíg vizuálisan is demonstrálták, amit állítanak.
– S most mi a teendőm? – kérdezte végül Vineuil.
– Együttműködni az elkövető kézre kerítésében – vágta rá Martin. – Egyelőre velünk, később a rendőrséggel is.
– A… – Vineuil a fotó felé intett – a gyermek családja mit szándékozik tenni?
Kissy magában hálát adott Blanche-nak, aki ezt előre látta.
– Sajnálom, de nem hatalmaztak fel minket, hogy ezt közöljük – felelte. Tökéletesen igazat mondott, állapította meg magában elégedetten. Tényleg nem hatalmazták fel őket Fiona szülei, akiket nem ismernek.
– Világos – mondta Vineuil borúsan. – Azt hiszem, beszélnem kell erről az ügyről a főnökeimmel. Esetleg megállapodhatunk egy időpontban?…
– Természetesen – mondta Chantal. – De szeretnénk ennek az ügynek a végére mielőbb pontot tenni, a közelgő ünnepek miatt is… mit szól tehát a holnap délutánhoz?
– Délelőtthöz – vágta rá Vineuil.
– Sajnos mi akkor iskolában leszünk – felelte Martin.
A biztonsági főnöknek mosoly suhant át az arcán, de csak egy pillanatra.
– Nos, én igazából úgy gondoltam, hogy az alapítvány *felnőtt* képviselői jönnének. Mert ugye vannak azok is?…
– Persze hogy vannak – mondta Chantal. – De az ő nevükben nem tudunk most megállapodni. Azért jöttünk mi, mert mi értünk rá.
– Világos – mondta Vineuil. – Majd egyeztetünk. Még egy kérdés… az alapítványotok látja el a gyermek szüleinek képviseletét?
Egy egérként rázták meg a fejüket.
– Ilyesmivel mi nem foglalkozunk – mondta Jennifer.
– A mi dolgunk a nyomozás – tette hozzá Martin.
Kissy még ütött egyet a vason, ahogy Blanche tanácsolta.
– A szülők majd maguk döntik el, milyen lépéseket tesznek. Nekünk erre csak korlátozottan van ráhatásunk.

Ezt igazán szépen mondta. És most se hazudott. Nem mondta, hogy *van* ráhatásuk. Azt mondta, *korlátozottan.* És ez igaz is. Jelen pillanatban pontosan lehet tudni, mennyire korlátozottan. Nullára!

Piék csak a fejüket vakarták a telefonban, képtelenségnek tűnt, hogy másnap elszabaduljon egyikük. De este, amikor vacsoránál Kissy elmesélte, mi történt, apa azt mondta, van egy üres órája délelőtt. Ő nem képviselheti az alapítványt?

Az alapszabály nem adott egyértelmű választ, ezért apa felhívta egy jogász barátját. Az a vállát vonogatta. Kissyék se képviselhetik az alapítványt, mondta, mégse kifogásolta senki, amikor megtették.

Kissy részletes instrukciókat adott, apa pedig azt mondta, engedélyt kér a beszélgetés rögzítésére, mondván, hogy be kell számolnia az alapítványának, de jelentést írni nem lesz ideje. Így is tett, és este hozta a hangfelvételt.

Madame Chambord, az uszoda igazgatója: Mindenekelőtt, monsieur Chaton, megkérdezhetem, milyen tisztséget tölt be ön az alapítványnál?

Jerry Alapítvány: Az alapítványtevők egyike vagyok, asszonyom.

Ch: Fel tud mutatni valamilyen megbízólevelet?

J: Nem, nem éreztem szükségét, hogy ilyet kérjek. Természetesen megértem, ha úgy érzi, hogy enélkül nem tárgyalhatunk. Csakhogy…

Ch: Igen?

J: Gyorsan átgondoltam, mikor tudnék legközelebb eljönni. Attól tartok, az idén már nem sikerülne. Önöknek pedig ennél sokkal sürgősebb a dolog.

Ch: Nekünk?…

J: Hogyne, madame Chambord. Nagyszámú önkéntes dolgozott azon, hogy megtalálja önöket. Ezek nem tagjai az alapítványnak, így hallgatásra sem kötelezhetők. Őszintén szólva meglep, hogy befelé jövet nem kellett riporterek gyűrűjén átvágnom magam.

Apa itt megállította a lejátszást és elmondta, hogy a megjegyzés talált, az uszodaiak zavart pillantásokat váltottak. Nem is az igazgatónő folytatta.

Madame Pirelli, jogtanácsos: Uram, mi nem vállalhatunk felelősséget minden vendégünk cselekedeteiért.

J: Madame, ha a marketingmenedzser ülne itt az ön helyén, akkor nem kellene elmondanom, hogy az embereket a jogi felelősség egyáltalán nem érdekli. Ha arról értesülnek a híradásokból, hogy önöknél kukkoló fotózza a kislányokat, akkor nem fognak idejönni. Amit pedig most elmondott, az, ne haragudjon, nem ide tartozik. Ha a lefényképezett kislány szülei beperelik magukat, lesz alkalma elmondani a bíróság előtt. De a Jerry Alapítványt nem ez érdekli.

Ch: Hanem mi érdekli, Chaton úr?

J: El akarjuk kapni a tettest. Ez önöknek is érdeke, hiszen így már, stílusosan fogalmazva, ő viszi el a balhét.

P: Meg kell mondanom, Chaton úr, hogy mi semmilyen körülmények között sem fogjuk, ahogy mondta, elvinni a balhét. A közönségnek be kell látnia, hogy nincsenek eszközeink az ilyen visszaélések ellen.

J: Bizonyára be fogja látni, madame Pirelli, de ha a cég az ön álláspontját teszi magáévá, akkor készüljön fel rá, hogy sok munkája lesz. Lehet, hogy több, mint az úszómesternek.

Vineuil, biztonsági főnök: Elnézést, hogy közbeszólok, de madame Pirelli talán nincsen egészen tudatában, hol tart napjainkban az úgynevezett fogyasztói öntudat. Ha egyszer kiderül, hogy mi történt nálunk, huszonnégy óra sem kell, hogy elterjedjen a hír az interneten. Még a honlapokat is meg tudom nevezni, hogy hol fognak eszmecseréket folytatni rólunk.

P: Honnan tudja, hogy hol?

V: Onnan, hogy amikor véget ér a munkaidőm, akkor én is fogyasztó vagyok, aki nem szeretné, hogy becsapják. Amikor pedig tart a munkaidőm, akkor szeretek értesülni mindenről, ami az üzembiztonságunkat érintheti, akár közvetve is. Mindkettő azt okozza, hogy megkerestem az ilyen fórumokat, és évek óta olvasójuk, hozzászólójuk vagyok.

Ch: Mit tanácsol tehát?

V: Azt, hogy vegyük komolyan a fenyegetést. Mert ez fenyegetés, hölgyeim. Ha elterjed a hír, komolyan visszaeshet a for-

galmunk, sőt különféle eljárásokat is indíthatnak ellenünk. Márpedig Chaton úr semmit sem tud tenni a hírverés megakadályozására – s az az érzésem, hogy nem is akar.

J: Jól látja, Vineuil úr. Eszemben sincs. Azt is megmondom nyíltan: ha önök nem lépnek és a hír nem terjed el idejében, akkor elterjesztem én magam.

P: Akkor hitelrontási pert indítanánk maga…

V: Amit aztán elvesztenénk, madame Pirelli, de ha nem, az se sokat segítene. Sajnálom, madame Chambord, de Pirelli asszony jogászi látásmódja komoly veszteséget okozhat nekünk. Persze ez nem az én bajom lenne, amíg megkapom a fizetésemet…

Ch: Egy pillanatra kérem! Már kialakítottam az álláspontomat. Segíteni fogunk az alapítványnak, már ha képesek vagyunk rá. Mert nekem egyelőre elképzelésem sincs, mit tehetnénk.

J: Nekünk van. Meg kell keresni a kamerát. Nem tudjuk, hogy mikor hozzák be megint, melyik szekrénybe teszik és mennyi időre – semmit sem tudunk. Tehát rendszeresen át kell vizsgálni valamennyi szekrényt. Mindennap, lehetőleg többször is.

Ch: Ez nagyon nagy munka, Chaton úr.

J: Így van, asszonyom. De nekem sajnos most már mennem kell. Megbíztak, hogy hagyjam itt az alapítvány telefonszámát. A továbbiakat már velük tudják megbeszélni.

Kissy jól ismerte ezt a tárgyalási módszert. Egy kicsit félvállról veszi az egészet, úgy tesz, mintha a dolog nem lenne annyira fontos neki, mint amilyen valójában. Ezzel teret hagy magának az előrenyomulásra. Most nem volt rá szükség, de máskor apa már eredményesen használta.

A hangfelvételt a minik együtt hallgatták meg, hiszen kedd este volt, másnap az utolsó szerda karácsony előtt. A maxik is megígérték, hogy reggel kijönnek.

Kissynek később is emlékezetes maradt ez az este és a következő nap. Nimby ekkor tárta eléjük azt a roppant érdekes matematikai elméletet, ami azóta motoszkált a fejében, amikor Vanessa fölfedezte Fiona szemében a tükröződést. Így adta elő:

– Vegyünk két egyént, akik egymással szemben ülnek, jó megvilágításban, nyitott szemmel. Jelöljük őket V-vel és N-nel. Most mindketten a saját tükörképüket látják a másik mindkét szemében. Jelöljük V tükörképeit VB-vel és VJ-vel, a bal és jobb szemnek megfelelően. De ha V látja VB-t és VJ-t, akkor azok szemét is látja, ámbár kétségkívül nagyon pici szemük van, de van. Erős nagyításban megfigyelhető, hogy mi tükröződik bennük. Mivel V szemében N tükörképe, NB és NJ látható, V tükörképeinek szemében is láthatónak kell lenniük. VBB és VBJ, valamint VJB és VJJ tehát N-et ábrázolja. De N szemében ott tükröződik V képe, tehát további nagyítással megfigyelhető VBBB, VBBJ, VBJB, VBJJ, VJBB, VJBJ, VJJB és VJJJ, amik mind V-t ábrázolják. – Mindezt egy grafikonnal is illusztrálta a monitoron, fa módjára szerteágazó vonalak rengetegével. – A folyamatnak soha nincs vége, csak a nagyítás mértékét kell növelni, és végtelen számú tükörképet láthatunk. Ezt a jelenséget Blanchard-fának neveztem el, a nagyszerű matematikusról, aki fölfedezte. A tükröződés jelenségét leszámítva hasonlít például a Sierpinski-háromszögre. – Megnyomott egy gombot, s a képernyőn megjelent egy nagy háromszög. – A Sierpinski-háromszög definíciója a következő. Rajzolj egyenlő oldalú háromszöget, aztán kösd össze az oldalak felezőpontjait. Így négy háromszöget kapsz: középen egy üreset és a sarkokban három Sierpinski-háromszöget. Vagyis a definíció saját magát is tartalmazza, így a végtelenségig rajzolhatjuk az egyre kisebb és kisebb háromszögeket.

Míg mindezt elmondta, a gép fáradhatatlanul rajzolta a háromszög belsejében az egyre kisebb másolatokat. Igazán érdekes minta alakult ki.

Nimby meghajolt, s az egerek tapsoltak.

– Azért – szólalt meg Pi a felületen – a te Blanchard-fád nemcsak a tükröződésben különbözik a háromszögtől.

– Hát miben?

– Ha a háromszögre ránagyítasz, újabb és újabb háromszögeket látsz, igaz?

– Persze.

– De ha ránagyítasz V egyik szemére, akkor nem újabb és újabb V-ket meg N-eket fogsz ám látni. Csak egy óriási nagyítólencsét.

Az egerek nevettek, Nimby pedig azt mondta, hogy ezt kísérletileg is ellenőriznie kell, úgyhogy most megy és belenéz V szemébe. Meg is tette, de csak rövid időre – aztán már behunyt szemmel csókolóztak.

Kissy sokszor gondolt már arra, hogy vajon mivel foglalkoznak majd felnőtt korukban. Nimby volt az egyetlen, akiről biztosat vélt tudni: számítástechnikus lesz, talán programozó. De most elbizonytalanodott. Nimby annyi mindennel foglalkozott, annyi minden érdekelte. Például a matematika, olyan kifejezésekkel dobálózott, mint integrál meg mátrix, amikről Kissy legfeljebb sejtette, hogy mit jelentenek, vagy még azt se. Ő egyszerűen csak jó fejszámoló volt. Vagy a csillagászat. Nimby tudta, hogy működik a Nap, hogyan alakult ki, mi volt az ősrobbanás meg egy csomó ilyesmit. Érdekes, hogy Angélique-kel nem tudott ilyesmikről beszélni, hamar kiderült, hogy amit a lány tanul, az Nimbynek sok-sok emelettel van a tudása fölött. Évekig kellene tanulnia, hogy csak egy oldalt is megértsen Angélique könyveiből, de ilyen szinten Nimbyt már nem érdekli a csillagászat. Jól eligazodik a csillagtérképen és tudja jelenségek magyarázatát – neki ez elég.

Kissy pár perccel a többiek előtt tudta meg, hogy Jennifer milyen jól rajzol. Mert mögötte ült a díványon és figyelte, ahogy lerajzolta Nimbyt mint tudós professzort, amint a Blanchard-fáról mesél nekik. Lám, Jenniferről is kiderült, hogy ért valamihez az iskolai anyagon meg az egértudományokon kívül. A rajz nagy sikert aratott, Nimby le is fotózta, de igazából be kellene szkennelni; Niala majd megcsinálja.

Nialának viszont rengeteg tudományát ismeri, mégse tudja megtippelni, milyen pályára megy. Az biztos, hogy felsőfokú végzettséget fog szerezni, van hozzá esze is, pénze is. Ez a kettő Vanessának is megvan, csak kérdés, hogy kitartása lesz-e hozzá. Mindketten nagyon sokat tudnak a vendéglátásról, az idegenforgalomról, a konyhaművészetről, de kizárt dolog, hogy erre a pályára menjenek. Kissy legalábbis nem tudta elképzelni. Azt lehet tudni, mi lesz, ha Isabelle néniék visszavonulnak, mert ez már el van döntve: egy ügyvivő fogja vezetni a panziót, akit a tulajdonosok fizetnek és utasítanak. Blanche azt mondta, sok minden változhat a panzióban, de két dolog nem: a mérete és a vendégköre. Egy ki tudja, mekkora szállodát nem tűrne

meg az otthonától pár méterre, pöffeszkedő milliárdosokat még kevésbé. Már tart a felújítás, a festők minden szobát hősugárzóval járnak végig, hogy rendesen kiszáradjanak a fogcsikorgató hidegben. Niala így nevezte a plusz öt fokot. Drága mulatság, de sokkal kevesebbe kerül, mint nyáron csinálni és elveszteni többheti bevételt.

Martinnek valamelyik nap eszébe jutott, hogy nyáron, ha nagy a forgalom, vissza lehetne adni egypár szobát. Nialáék visszamehetnének a villába, közülük pedig néhányan összeköltözhetnének. Például Chantal Jenniferrel. Kissy le merte fogadni, hogy Martin nem Nimbyvel akar összeköltözni, és igaza lett. Persze végül is logikus. Ő se a lányokkal akar, csakis Martinnel – legalábbis a hónap nagy részében. S ki tudja, talán jövő nyárra Nimby már Vanessa mellett alszik. Megpróbálta elképzelni, de mindig az jött ki, hogy a párnán a kislány szőke feje, és a lábánál összegömbölyödve a fiú. Így nem az igazi.

Néhányszor megpróbálta találgatni, mikor fognak ezek ketten *úgy* összebújni. Egyrészt ugye két évvel kisebbek náluk, viszont ezen a téren sokkal éretlenebbnek tűnnek, így lehet az a két év több is. Ugyanakkor ott van a D'Aubisson család nyílt és toleráns légköre, azonfelül Vanessának több az élettapasztalata, mint sok tizenhét évesnek. Egyúttal nagyon zárkózott és nem tudja elképzelni, hogy levetkőzzön egy fiú előtt. Az ő felfogásában a szex három részből áll: szex, verés, letartóztatás.

Mindent egybevetve lehetetlenség volt megmondani, mikor kerülnek ezek ágyba: fél vagy öt év múlva. De alighanem az utóbbihoz közelebb.

Jennifer volt a találkozó nagy meglepetése. Nimby kicsit karikatúraszerű, de nagyon kedves ábrázolása után lerajzolta Angélique-et mint csillagászt, csúcsos varázslósüvegben, kezében a Szaturnusszal, aztán pedig Vanessát. Ő két helyes kis egérfület kapott a feje búbjára, az arca viszont olyan megejtően szépre sikerült, hogy mindenki csodálta.

– Régóta rajzolsz? – kérdezte Pi.

– Kicsi korom óta. Versenyt is nyertem vele.

Ó, hát persze, jutott Kissy eszébe, hiszen az osztály hetekig büszkélkedett vele. De évekkel ezelőtt volt, ő már nem emlékezett rá.

Az uszoda némi vívódás után belement a dologba, a Jerry nagy örömére anélkül, hogy a rendőrséggel konzultálni akartak volna. Így nem tudták meg, hogy Jean-Pierre nem hisz az uszodai kutatás esélyeiben – márpedig ha ő nem hisz, akkor a rendőrség sem. Pi ment el hozzájuk megbeszélni a részleteket. Vállalták, hogy naponta kétszer végignézik a női öltöző szekrényeit és bevilágítanak a szellőzőnyíláson. Ha csillogást látnak, telefonálnak. A szekrényt nem nyitják ki, ellenkezik a szabályzatukkal, és jobb, ha Cynthia maga nyitja ki és veszi ki a kameráját. Ha szerencséjük van, le tudják videózni közben.

De már nem számítottak rá, hogy az idén elkapják. A munkahelyén talán már most is szabadságon van, mindenesetre az Areva-toronyban azóta se kapcsolták be a piros gépet, bár a megfigyelés több mint egy hete tartott. Artois nem zavartatta magát attól, hogy ez kémkedés, csak annyit mondott, hogy ezt várta tőlük, és már vitte is a programot. Az egerek sose tudták meg, hol helyezték el a toronyban, már ott levő gépre tették vagy bevittek-e egyet, az ottani tesztelést is a rendőrség szakemberei végezték el. A Jerry még értesítést se kap, ha találnak valamit.

Uri, Schwyz és Unterwalden, gondolta Kissy, ahogy odalent vonultak a hófödte hegyláncok egymás után. Mindig ez a három név jutott eszébe Svájcról. Uri, Schwyz és Unterwalden, a három őskanton, amik nyolcszáz éve megkötötték az Örök Szövetséget.

Vajon mi lehetett a titkuk? A középkori, feudális Európa kellős közepén, ráadásul éppen a millió darabkára szabdalt német birodalomban három terület arra szövetkezik, hogy mindörökké együtt maradnak, és *tényleg* együtt maradnak minden vihar közepette. Niala karácsony után elmesélte nekik Svájc történelmét, de Kissy amúgy is ismerte már nagy vonalakban. Nyolcszáz éve együtt vannak és mindenki mást csak udvarias távolságtartással kezelnek. Eredetileg németek csinálták az országot, de a franciák, olaszok és rétorománok ugyanolyan természetes részét képezik, és soha nem vesznek össze. Franciaország is soknyelvű, soknemzetiségű ország, és ők állandóan veszekednek. A svájciak miért nem?

Egyik nap a gyújtogatókról beszéltek, akik autókat borítanak lángba. Ez némi nézeteltérést okozott Vanessa és Nimby között, de szerencsére nem áthidalhatatlant. Az autószerelő fiának persze a szíve vérzett a kocsikért, az egykori utcagyerek viszont az afrikaiak és a többi kisebbség pártjára állt, akiknek nem sok lehetőségük van tiltakozni, hát megragadják azt, amit tudnak: a követ meg a benzines palackot.

Végül Niala és Pi békítette össze őket. Kijelentették, hogy a tiltakozóknak igazuk van abban, ami bántja őket, Franciaország ugyanúgy nem mentes a rasszizmusból fakadó problémáktól, mint más országok, de nincs igazuk abban, ahogyan tiltakoznak. Az ilyesmi csak újabb ellentéteket szül. Akinek egy vadidegen afrikai felgyújtja a kocsiját, az alighanem igencsak megharagszik az afrikaiakra, és máris eggyel több a rasszista. Mire jó ez?

Kissynek nagyon tetszett, hogy a két kisegér úgy veszett ösz-sze a kocsigyújtogatókon, hogy közben Vanessa végig Nimby ölében ült és időnként adtak egymásnak egy-egy puszit. Nem hagyták, hogy éket verjen közéjük a dolog.

Megint lepillantott a hegyekre. Igen, ők is olyanok, mint a svájciak, tűzön-vízen át kitartanak egymás mellett. Uri, Schwyz és Unterwalden, Aargau, Zürich, Vaud és Valais meg a többiek – Vanessa, Nimby és Niala, Kissy, Martin, Pi és Angélique meg a többiek.

És a svájciak is nagy fontosságot tulajdonítanak a sajtnak!

Elke nem sokat vacakolt, anyának, apának, Yves bácsinak és Julie néninek ugyanúgy a nyakába ugrott, mint a többieknek, akiket már ismert. Jennifert legalább Skype-on látta már, beszélgettek is, de a szülők közül csak Blanche-ékkal találkozott.

– Gyertek – ragadta meg Chantal kezét, és már vinni akarta –, megmutatom Zürichot. Én már tövestül vagyok svájci, ősrégen jöttük magunkat ide.

– Mikor? – nevetett Vanessa.

– Tegnap estekor. És már ettem svájci sajtot. Nagyobb a füleimek?

Mindenki jól megnézte Elke füleit, és biztosították, hogy gyönyörű szép nagyok.

– Tiednek is – viszonozta Elke, amit alighanem többes számban kellett érteni. – De nem veszélyik, hoztam gumifegyver svájci macskák ellen. Cynthiát megfogtátok?

Az egerek mély sóhajjal legyintettek. Nem, Cynthia se a toronyban, se az uszodában nem adott hírt magáról. Jean-Pierre-től kicsikartak egy ígéretet, hogy azonnal telefonál, ha a kémprogram leleplezi a pasast – vagy a nőt, ez még mindig vita tárgya –, és ők is ott lehetnek, már ha idejében odaérnek persze. Remélhetőleg nem szilveszterkor jut eszébe gyerekeket csábítani a neten vagy fotózni az uszodában.

Karácsony úgy telt, mint máskor. Mindenki a családjával volt, sőt ezúttal Angélique is hazament a szüleihez, Pi pedig az apjához. Kissy már tudta, hogy az elmúlt két karácsonyt együtt töltötték, és elgondolkodott, hogy ez mit jelenthet. Niala egyszer-kétszer már észlelni vélt olyan jeleket, amik arra utaltak, hogy már nem szerelemből vannak együtt, csak azért, mert a megfeszített tanulás mellett nem jönne jól egy szakítás – de azt is mondta, hogy ebben az egy dologban nem bízik az ítélőképességében, nem mer hinni annak, amit látni vél. Túlságosan szép lenne, hogy Piék már a születésnapja előtt szakítsanak.

Kissy mindenesetre nyitva tartotta a szemét és a fülét. Ez amúgy is fontos a macskák miatt.

Nyitva volt a szeme azalatt is, amíg a reptérről behajtottak Zürichbe egy bérelt buszon, de sok látnivaló nem volt, itt is csakolyan autópályán mentek, mint bárhol máshol. Elke elolvasgatta a helységneveket, Kloten, Optikon, Oberhusen, Schwamendingen, Oerlikon, Unterstrass, és jókat vigyorgott rajtuk, miközben szakadatlanul csivitelt Jennifernek. Később Jennifer mondta, hogy Elkének nagyon tetszenek az itteni nevek, németül vannak és mégis olyan furcsák.

A szálloda megosztotta az egereket, bár ez csak fokozatosan derült ki, nem mindenki nyilvánított rögtön véleményt. Vanessának és Nimbynek tetszett, Kissynek és Nialának nem. Martin és Pi úgy érezte, helyenként csakugyan túl modern, viszont egészében véve kellemes. Jennifer és Chantal éppen fordítva, úgy találta, hogy helyenként kellemes, de egészében véve túl modern. Angélique pedig azt mondta, hogy kevesebb design és több otthonosság javítana rajta.

A szülők közül csak Julie néninek tetszett igazán, Georgesnak és Yves bácsinak egyáltalán nem, a többiek elfogadhatónak találták. A szállodát természetesen Schneiderék választották, éspedig nagyon egyszerű szempont alapján: a Widder volt Zürich legdrágább szállodája. Jennifer azt mondta, meg se meri otthon mondani, hogy hatszáz frankba kerül egy szoba, a szülei egy hétig csuklanának. Négyszáz euró!

A csillogó-villogó, csupa üveg és fém előcsarnokon csak átsétáltak, bejelentkezni egyáltalán nem kellett, már el volt intézve. A szobáik nem voltak egymás közelében, az épület legkülönbözőbb részeiben helyezték el őket, de Nimby kijelentette, hogy csak egy darab sajtot kell a szobákban hagyni, és bármilyen bonyolult labirintusban odatalálnak. Ami szentigaz. De mondott Nimby mást is.

– Nagyon egyszerű. Két szoba kell, az egyikbe mennek a fiúk, a másikba a lányok meg én.

Kissy összenézett Chantallal, aki dühös képet vágott és éppen készült visszavágni, de Elke megelőzte:

– Akarod velem aludni magadat?

Nimbynek elakadt a szava. Ő persze tökéletesen megfeledkezett arról, hogy eggyel több lány van.

– Á – legyintett Elke egy pillanat csend után –, hiábele reménykeded. Én nem aludom veled magamat. Klassz egér vagysz, de nem. Kösz.

Vanessa rávigyorgott.

– Egészen biztos?

– Egészen – nevetett a kislány. – Aludja csak ő teveled. Nekem más fiú tetszje.

Gyorsan eltelt a négy zürichi nap – azaz csak három, hiszen harmincadikán déltájban érkeztek és másodikán déltájban indultak haza. Sokat sétáltak Zürich dimbes-dombos, hangulatos utcáin, a Limmat partján, a tó mellett; benéztek üzletekbe és ittott vettek egypár emléktárgyat; néha beültek valahová és haraptak valamit.

Szilveszter délelőttjén még hógolyóztak is. Azzal kezdődött, hogy Nimby átnyújtott Angélique-nek egy apró hóembert. Talán tíz centi magas lehetett, és nem volt se répaorra, se szeme, de hóember volt.

– Hát ez mi?
– Csillagászati tárgyú ajándék: egy fehér törpe.
Angélique percekig fuldoklott a nevetéstől, elképzelte, amint gőgös képpel elmondja az évfolyamtársainak, hogy neki saját fehér törpéje van, és mutat róla fényképet is.
– Nekem is van csillagászati tárgyú ajándékom – szólalt meg Vanessa pár méterrel távolabbról. – Meteorbecsapódás!
És már repült is egy hógolyó, súrolva Nimby fülét és vállon találva Angélique-et, aki gondolkodás nélkül Vanessához vágta a fehér törpét. A következő félórában „ballisztikai tanulmányokat végeztek”, mint Nimby mondta, persze a Jerry-képzésen csiszolt célzótudományukkal, ami alaposan meglepte azt a néhány helybeli gyereket, akik csatlakoztak hozzájuk.
Este aztán a szálló egyik termében elfoglaltak egy csomó asztalt, ettek-ittak, táncoltak és a többi vendéggel együtt számoltak vissza éjfélkor.

Három óra elmúlt, amikor a fáradt egerek hazatértek szobáikba, amiket még az óévben hagytak el. Kissy kibújt a ruhájából – egyszerű, de nagyon elegáns fehér ruha volt –, Chantalra pillantott, aztán Vanessára, de Vanessa nem volt ott, ahol gondolta. Kissy a másik irányba nézett, de ott csak Nialát és Jennifert látta, akik ugyanebben a pillanatban vették észre.
– Hol van Vanessa?…
Niala résnyire kinyitotta az ajtót, kinézett, aztán becsukta az ajtót.
– A folyosón nincs.
Jennifer az asztalra rakott telefonokra nézett, de Niala megcsóválta a fejét.
– Nem, hagyd őket. Újév van. Ráérnek.
Ezzel le is feküdtek. Kissy perceken belül már aludt, de valamikor hajnalban fölébredt és megnézte Vanessa ágyát a félhomályban. Üres volt.

Tíz órára járt, amikor kimásztak az ágyból és valami ruhát kaptak magukra, hogy Vanessa keresésére induljanak, mert a kislány még mindig nem volt meg. A folyosón találkoztak Annéval, aki döbbenten hallgatta őket.
– Szent isten, ha valami baja esett…

– Hogy eshetett volna baja?! – fortyant föl Chantal, aki álmos és éhes volt, ezért ingerlékeny egy kicsit. – Valamerre elsétáltak egy kis romantikára.

– Tak?…

– Nyilván Nimbyvel van – mondta Kissy, de Anne nem válaszolhatott, mert feltűnt mellette Niala.

– Úgy is van. Megtaláltam őket.

Nem messze tőlük volt egy üres szoba, Nialának az jutott eszébe elsőként – és ott is voltak. Édesdeden aludtak az ágyon, átölelve egymást, takaró nélkül – teljesen felöltözve, csak a cipőjüket dobták le. Kissy mosolyogva szemlélte a két alvó kisegeret, aztán gondosan betakargatták őket.

Már jó ideje nem esett, de a fák alatt hó takart mindent, s az ágakon is akadt a szélvédett részeken.

Kissy elgondolkodva ült az ablakban és nézte a fákat meg a hóembert a nagy fenyő alatt; nem sok látszott már belőlük a sötétben. Ez rendes, igazi hóember volt, répaorral, kavicsszemekkel, fazékkalappal és seprűvel. A csapat nem kevés munkával építette, még Suzy is segített, legalábbis ott rohangált körülöttük és igyekezett mindenben részt venni. Most Kissy tenyere alatt feküdt és mélyen aludt. Fönt a polcon Macska ült és éppen úgy nézett ki az ablakon, mint Kissy. De ő alighanem még sokkal jobban utálja a kinti világot, Kissy már megfigyelte, hogy fázékony, ilyen időben csak a legszükségesebb teendői miatt megy ki. Suzy nem, ő vígan hempereg a hóban, rohangászik mindenfelé, de ha úgy tartja kedve, akkor a havon vagy a fagyos földön is leül vagy elhever, és föl se tűnik neki, hogy az hideg. Jó a szigetelése. Macskának is vastag bundája van, elvileg nem lenne szabad fáznia. Valószínűleg inkább csak kényeskedik.

Suzy hirtelen fölpattant és egy szempillantás alatt elvágtázott. Akkor megjött Martin, családi programjuk volt, de megbeszélték, hogy kijön éjszakára. Míg ő belép a kapun és bezárja maga után, azalatt Suzy kirohan a konyhába, kibújik a kisajtón, megkerüli a házat és már körbe is rajongja. Aztán együtt jönnek be.

Suzy boldog faroklengetéssel rohant be az előszobából, elhíresztelt mindent, amit megtudott a Martinről vett szagmintából,

aztán visszarohant. Kissy arra gondolt, vajon ismeri-e Suzy azt a fogalmat, hogy elfáradni.

– Cin-cin – lépett be Martin, télszagot hozva magával. – Borzasztó, ami kint van. Hát te mit ülsz itt a sötétben?

– Gondolkodtam – felelte Kissy.

– No min?

– Megtaláltam Fionát.

Ezen a napon Kissy egyedül indult haza, mindhárom egértársának más dolga akadt. Már készült hazafelé venni az irányt, de gondolt egyet és inkább kiment Auteuilbe.

Az uszodában bement az öltözőbe és ráérősen vetkőzni kezdett, közben figyelve a nőket maga körül. Aztán átsétált az öltöző másik részére, ott is járhat Cynthia, és nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy nem vetkőzik le egészen és nem megy úszni.

Több kört csinált, egy jó órát eltöltött az öltözőben, és elhatározta, hogy beszél Vineuiljel az ellenőrzésről, mert senkit nem látott végignézni a szekrényeket – jó lenne, ha komolyabban vennék a dolgot. Aztán egyszer csak megdöbbent. Fél percig úgy meredt az egyik padra, ahogy Macska szokott a madarakra néha.

Azonnal fölismerte Fionát. Látta már elégszer. Vörös haj, szürke szem, vékony alkat, az állán apró anyajegy.

Csak két pillanatig gondolkodott, aztán odalépett a kislány mellett álló nőhöz, aki szemlátomást az anyja volt. Akkor érkezhettek, még teljesen föl voltak öltözve.

– Jó napot, asszonyom. Feltétlenül beszélnem kell önnel.

– Velem? – nézett rá a nő csodálkozva. Nagyon hasonlított a lányára, vagyis hát a lánya őrá. – Ugyan miről?

– Kijönne velem egy percre? Feltétlenül mutatnom kell önnek valamit.

A nő vállat vont. – Jó, ha nem tart soká. Kicsim, mindjárt jövök, addig vetkőzz le.

Az előcsarnokban Kissy körülnézett, aztán szó nélkül benyitott egy ajtón, ahol a felirat szerint tilos volt belépni. A nő döbbent arccal követte. Kis szolgálati folyosóra jutottak. Kissy becsukta az ajtót.

– Itt magunkban lehetünk egy percre – mondta, elővéve a telefonját. – Arra kérem, őrizze meg a nyugalmát és gondolkozzék, mielőtt bármit cselekszik. Jó?

– Egy szót sem értek az egészből…

– Nem csodálom – mondta Kissy, gyors mozdulatokkal nyomkodva a telefont. – Itt is van. Felismeri ezt az arcot?

A nő csak egy pillantást vetett a képernyőre.

– Lefényképezted a lányomat? De hát…

– Nem én fényképeztem le – rázta meg a fejét Kissy. – Ez a kép csak egy kivágott részlete… ennek a képnek – mutatta fel megint a telefont.

– Hogy kerül hozzád a lányom meztelen fotója?!…

Kissy gyakorlott mozdulattal előkapta és fölcsapta az igazolványát.

– Nagyon jó kérdés, asszonyom. Én Françoise Chaton vagyok a Jerry Alapítványtól. Ezt a fényképet egy pedofil bűnöző számítógépén találtuk. Azt már tudjuk, hol készítették és hogyan, de azt még nem, hogy mikor, miért és főleg hogy ki.

A nő csak nézett rá döbbenten, Kissy tehát folytatta.

– A fotót ennek az uszodának az öltözőjében csinálták. Az egyik szekrényben volt elrejtve egy videókamera, ami feltehetően órák hosszat leskelődött a szellőzőnyíláson. Hogy mit vett föl *még,* azt nem tudjuk. Csak ezt az egy kockát találtuk.

– Maguk mit keresnek itt? – szólalt meg egy hang. Az egyik úszómester volt, legalábbis Kissy annak gyanította. Hiszen ő még egy centiméter vizet se látott ebben az uszodában. – Ez a hely csak a személyzetnek van fenntartva…

– Jerry Alapítvány – dugta az orra alá az igazolványát. – Hagyjon minket magunkra!

A pasas megszeppenve hátrahőkölt és távozott. Kissy elvigyorodott, de csak a második, nem látható fejével. Egy kellően hivatalos külsejű igazolvány és határozott fellépés, és máris meghunyászkodnak az emberek. Talán csak percek múlva fog gyanút, de lehet, hogy akkor sem.

– Ki látta még… ezt a képet? – kérdezte a nő.

– Csak mi az alapítványnál, néhány rendőrtiszt és az uszoda vezetői. De nekik nincs róla másolatuk, csak így megmutattuk nekik.

– Meg aki készítette – mondta a nő.

– Persze, az is. Illetve szerintünk legalább ketten vannak. A számítógép tulajdonosa férfi, az öltözőbe viszont csak nő juthatott be.
– És a férfi… nem vallott be semmit?
– Előbb el kell fogni. Csak azt tudjuk, hol dolgozik, de sok ezren dolgoznak ott, és nem tudjuk, hogy ő melyik.
– És most mesélj el mindent részletesen – kérte Sylvaine negyedórával később, amikor leültek Bonneau-nál. Madeleine-t nem zavarta, hogy elmaradt az úszás, választott magának sütit és vidáman hozzálátott.
Kissy tehát elmesélt mindent részletesen. Hogyan figyel az alapítvány gyerekeknek szóló chatoldalakat és hogy akadtak össze az egyiken Cynthiával, akinek a gépén rábukkantak Madeleine fényképére. Elmondta, hogy ők Fionának nevezték a vörös hajáról és zöld szeméről, és hogy egyszer csak kiderült, nem is zöld a szeme, hanem egy öltözőszekrény tükröződik benne. Elmesélte a keresést, hogy az iskolájuk és más iskolák rengeteg gyereke vadászott a szekrényre, anélkül hogy tudták volna, mire kell – ők még Fiona arcát se látták, csak a tükörképet a szemében. Madeleine-nek nagyon tetszett a kép, azt mondta, sose gondolta, hogy ilyen sok látszik a szemében.
Sylvaine-t jobban fölzaklatta a történet, mint a lányát, ami érthető, a tízéves Madeleine még úgy fogja föl, ha meglesték, hát meglesték, ronda dolog, nem több. Anyjának már több volt a tapasztalata.
– Azt megtudtam – mesélte Kissy Martinnek –, hogy a fotó egy hétfő délután készült, mert ők olyankor járnak úszni, és alighanem szeptemberben, Madeleine hajának hosszúsága alapján.
– Madeleine – ízlelgette Martin a nevet. – Ennyit a szép elméletről, hogy kelta típus és az egész angolszász világot bejárhatnánk érte. Erre itt laknak Auteuilben.
– Hozzá kellene szoknunk, hogy Vanessának mindig igaza van – bólintott Kissy. – Azaz leginkább Jean-Pierre-nek kellene hozzászoknia.
– Megállapodtatok valamiben?
– Csak annyiban, hogy kapcsolatban maradunk és egyelőre senki se szól az uszodaiaknak.
– És a hadnagynak?

– Neki se. Neki végképp nem. Ő az egész uszodai vonalat mellékvágánynak minősítette – mondta Kissy határozottan –, hát akkor viselje a következményeit. Mi kapjuk el a nőt.

Az utolsó lövés Nathalie torkába fúródott. Nimby elkönyvelte a találatot, ők pedig megnézték a grafikont.

– Szépen fejlődsz – állapította meg Vanessa, aki persze mindent látott a felületen. – Hamarosan úgy lősz, mint a többiek.

„A többiek” közé persze nem számította saját magát, hiszen ő mesterlövész volt, sokkal nagyobb távolságról is kilőtte Nathalie szemét vagy a fogát. Jennifer fogakat is rajzolt neki, és több különböző céltáblát a törzsére.

Chantal fölvette a mágnesbotot és hozzálátott a lövedékek begyűjtéséhez; meglátni könnyű volt őket a szőnyegre terített ócska lepedőn, s a botra erősített erős mágnessel pillanatok alatt besöpörte őket. Amióta Nimby beszerezte ezt a nagy tömeg csapágygolyót, csak ezekkel gyakoroltak, egy lavórban tartották őket a lőtér hátsó részén. Chantal műanyag tányérba szedte őket, aztán visszaöntötte a lavórba.

Nathalie egy ócska szőnyeg volt a padlásról, valaha fehér lehetett, mostanra sárgás-szürkés volt a színe. Jennifer rajzolta föl rá az alakot, és ő is adott nevet neki. A szőnyegről és a kertet borító hóról eszébe jutott Gilbert Bécaud, az a két sor, hogy „a Vörös tér fehér volt, a hó szőnyeget alkotott”, s a Nathalie dallamát fütyörészve festette meg a figurát.

A téli lőteret az alagsor legtávolabbi részében, az egykori műhelyben rendezték be. Annak idején szerverteremnek szánták, de a szerverek változatlanul a gépteremben voltak, a műhelyben csak néhány régi bútor volt. A hátsó fal előtt függesztették föl Nathalie-t, csak a felső szélénél fogva, mert akkor a becsapódások hatására kileng egy kicsit és nem lyukad ki. Alatta leterítettek egy másik rossz szőnyeget, hogy a lepotyogó lövedékek ne guruljanak messzire, s arra lepedőt, hogy jól látsszanak. A lőtér fontos kelléke volt egy kampó a folyosó kanyarulatában a mennyezetbe verve – ki tudja, régen milyen célt szolgálhatott –, amire egy piros rongyot akasztottak, amikor gyakorlat folyt a lőtéren, minden arra járót figyelmeztetve. Aki pedig négykézláb jött arra és nem érdekelték a jelképek, annak a műhely csukott ajtaja állta útját.

– Remekül lősz – dicsérte Nimby Jennifert. – Majd ha találkozunk, megkapod a jutalomcsókokat.

Jennifer a notebookra sandított.

– Igen, amint mondtad, remekül lövök. Hát úgy vigyázz.

Nimby helyén hirtelen megjelent Jerry, amint lesunyt fülekkel, kétségbeesetten reszketve lapul. Jennifer nevetett, és nem törődött Vanessa fenyegetően föltartott mutatóujjával.

– Hahó, egerek – lépett be Martin, az egyetlen fiú a háznál, aki éppen konyhai ügyeletet vállalt. – Kész a vacsi, hol tartotok?

– Már lelőttünk mindenkit – mondta Chantal. – Összeszedem a töltényeket és ehetünk.

– Helyes.

– Jennifer ma remekelt – újságolta a notebook. – Martin, megcsókolnád helyettem is?

– Persze, boldogan…

– Ne merészeld! – sikkantotta Jennifer, és fedezéket keresett a fotel mögött. – Te meg ne hergeld ezt az egeret, mert kiveszem az aksidat!

Ez volt az első eset, hogy Chantal és Jennifer Vaucressonban aludt úgy, hogy másnap iskola volt. Véletlenül alakult így, de senkit nem zavart, még Fordék se aggodalmaskodtak. Elvégre együtt mennek be reggel, négyen végképp nincs mitől vagy kitől félniük.

Este Jennifer lerajzolta Macskát. A szokott pózában feküdt és roppant morcosan nézett. A feje fölött felhő volt, mint a képregényeken, benne két fél zsömlével, amik közül Jennifer kandikált ki, riadtan lesunyva kis egérfüleit. Imádnivaló volt.

– Rajzolnod kellene – mondta Niala, amikor megmutatták neki a képet, csak úgy kamerán át, de azért megcsodálhatta.

– Hisz most rajzoltam – csodálkozott Jennifer.

– Nem úgy értem. Általában. Sokat kellene rajzolnod és minél többfélét. Ha valakinek tehetsége van, fejlessze. Holnap például Vanessa tehetségét fogjuk fejleszteni.

– Nocsak – néztek rá kérdően.

– Zöldségleves – felelte Vanessa nővére helyett. – Isabelle néninek van egy nagyon jó receptje.

– Jennifer tehetsége nagyon klassz dolog – mondta Nimby. – De Vanessáé… – boldogan csemcsegett és a hasát simogatta.

S rögtön a hét végén kiderült, hogy Vanessának egyáltalán nem csak a zöldségekhez van tehetsége.

Szombat reggel az egerek beültek a mikrobuszba és befurikáztak a Pigalle-ra. Marcel és néhány társa estére fellépést vállalt egy étteremben, de az utolsó pillanatban kiderült, hogy nincsenek emberek a kétkezi munkára. Őket kérte meg, hogy segítsenek; persze a benzinjüket kifizeti, de többet nem tud adni. Megköszönték, de a benzin árát majd levonják abból, hogy mindmáig az ő kocsiját használják. Marcel el volt ragadtatva.

A kétkezi munka azt jelentette, hogy a különteremben el kellett rendezni az asztalokat, helyükre tenni a hangszereket, mikrofonok, erősítők, hangfalak és rengeteg kábel között rendet teremteni, méghozzá úgy, hogy ez működjön is. Marcel és a társa, a gitáros André a kapcsolásokat intézte, szakértő segítségként Nimbyt vették maguk mellé, és kaptak négy segédegeret a kábelek tekergetésére: Kissyt, Jennifert, Chantalt és Martint. A többiek az asztalokat és székeket mozgatták; s Vanessát mint legkisebbet bízták meg annak a jegyzéknek a kezelésével, amin az szerepelt, hogy hányan ülnek majd egy asztalnál és ki menynyire fontos. Középen kap helyet az ifjú pár külön asztalnál, mellettük az örömszülők és egy-egy testvér, s fontossági sorrendben egyre távolabb. Mivelhogy esküvői ebéd lesz, kétszáz vendég, nagy lakoma, élő zene.

A csapat most se vallott szégyent, minden úgy ment, mintha ezer éve ilyesmit csinálnának. Vanessa és Niala, a két régi vendéglátós pillanatok alatt csinált egy vázlatot az asztalok elhelyezéséről, figyelembe véve a szükséges távolságokat és a terem formáját, aztán csak végre kellett hajtani. Ekkor viszont kiderült, hogy az asztalok nehezebbek, mint gondolták, úgyhogy a két zenész félretette a csatlakozókat és ment asztalt hordani.

– Ez elromlott – szólalt meg egy hang Kissy háta mögött. Megfordult; Vanessa állt a szintetizátor előtt, óvatosan nyomogatta a billentyűket, és közben olyan arcot vágott, mint Suzy, amikor először látott havat. Kissy mindkettejüket szerette volna megsimogatni – azazhogy Suzynél ezt meg is tette, Vanessának viszont inkább elmagyarázta, hogy a szinti tápja még valame-

lyik dobozban hever. Inkább sejtette, mint tudta, hogy a szintinek is *tápja* van, ahogy Nimby hívja a hálózati kábeleket és trafókat.

– Értem – mondta Vanessa, és ment intézkedni.

Félórával később, amikor az utolsó székek is a helyükre kerültek, a zenészek már a hangosításnál tartottak. Közben befutott a zenekar két másik tagja, Yvette és Étienne a dobkészlettel, amit az utolsó pillanatban kértek kölcsön.

– Ez jó – mondta Étienne valami szörnyűséges zörejre, ami előtört a hangszórókból. – Csak féloldalas. – Megint rávert a dobokra, és bólintott. – És be is van rekedve.

André lerohant hátra és állítgatott valamit egy ismeretlen rendeltetésű dobozon, amibe korábban Kissy dugta bele a csatlakozókat, bár fogalma se volt róla, hogy mit csinál.

– Ez itt alma – mondta. – Gyerekek, mi van itt?! Kinek adtátok oda már megint?!

Kissy hirtelen észrevett egy elosztót valamivel távolabb, aminek a kapcsolója le volt kattintva, és mindegyik konnektorjában volt egy dugó. Óvatosan, mintha macska elől bújna, oldalazni kezdett felé.

– Holtan fekszik? – pillantott Nimby a dobozra csak messziről. – Nagy ügy, addig még tízszer megjavítjuk. Vagy énekelhettek della bella.

– *Mi?!* – a négy zenész egyszerre kapta oda a fejét.

– Nem így mondják, amikor hangszeres kíséret nélkül…

– A cappella az, te – legyintett André, és megint a doboz fölé hajolt.

– Úgy is lehet mondani – bólintott Nimby, és odasétált a készülékhez. Egy pillanatra összeakadt a tekintete Kissyével.

– Oké, hát lássuk. – Szakértő képet vágott és végigtapogatta a dobozt. – Aha, látom már. Ennek a keverőpultnak bizony amaranthus retroflexusa van.

– Mi a nyavalyája?! – tört ki André.

– Cssst! Nyugalomra van szüksége. Nyugalomra és szeretetre – emelte föl Nimby az ujját figyelmeztetően. – Simogasd meg.

André valahol félúton lehetett a hahota és az idegroham között, és nem tudni, mit válaszolt volna, ha meg nem szólal Marcel, aki nagyon jól látta, mire készül Kissy a társa háta mögött.

– Nyugi, öreg! Tedd, amit a srác mond. Ért a gépekhez, nekem elhiheted.

André egyikükről a másikukra nézett, és végül fogcsikorgatva megsimogatta a pultot. Kissy megvárta, amíg a tenyere végighalad rajta, s akkor a cipője orrával lenyomta az elosztó kapcsolóját. André döbbenten elkapta a tenyerét, ahogy kigyulladt néhány LED, s a hangszórókból hallható búgás megváltozott.

– Mi az isten…

– Ez az, látod – szónokolt Nimby. – A gazda szeretete keltette életre, ez az, amitől minden gép…

De a gitáros már nem figyelt rá, szemével követte a vezetéket, és észrevette Kissyt, ahogy távolabb iszkol az elosztótól.

– Hülyék! Azt hiszitek, van erre időnk?!…

– Csigavér – intette Marcel megint. – Máskor először majd megnézed, hogy be van-e dugva. És most keverj föl, mert még mindig féloldalas az egész.

– Persze hogy az, itt minden el van állítva – dohogott André, de már szelídebben. – Várj egy percet.

Kissy közben megkerülte a színpadot és megállt Vanessánál, aki érdeklődve figyelte Marcel ujjait, amint csak úgy, a maga szórakozására lepötyögtet egy dallamot. Ismerős volt, valami menüett, Bach, ha nem téved. Aztán mindenfélét kapcsolgatott.

– Játssz megint – kérte André, Marcel pedig újra lejátszotta. Most szebben szólt.

Étienne és Yvette közben valami papírokat tanulmányozott, alighanem a műsort. Yvette most Marcelre nézett.

– Figyelj csak, ha ennyi hangszeres szám van, akkor én minek vagyok itt?

A zenekar vezetője széttárta a karját. – Bocs, de azt játszunk, amit rendelnek. – Közben automatikusan lejátszotta a menüettet harmadszor is, mert André megint kérte. – Szolgáltatóipar, tudod.

– Hallgass ide – mondta Yvette, és a zsebéből egy összehajtott papírköteget vett ki. – Nézd meg ezeket.

Marcel kilépett a szinti mögül és belenézett a papírokba. Pár másodperc múlva megszólalt a gitáros, aki persze nem nézett föl a pultról.

– Most lesz jó, játszd újra, Sam!

Nem mondta hangosan, Étienne is zörgött a dobokkal, Marcel tehát nem hallotta. Kissy már szólni akart neki, amikor mintegy lassított felvételben meglátta, hogy Vanessa odalép a szintihez, ráteszi jobb kezét, és *lejátssza* a Bach-menüettet, alig akadozva, épp csak kicsit monoton tempóban, egy ujjal pötyögtetve. Kissy csak nézte döbbenten. Ha nem ott áll közvetlenül mellette, el se hitte volna.

A zenészek semmit se vettek észre, nekik természetes volt, hogy állandóan valami dallam szól. Még Marcelnek se tűnt föl, hogy ő nem játszik és mégis zenél a szinti. Mind a négyen elmerültek a munkájukban.

Az egerek, akiknek már nem volt dolguk, annál nagyobb elképedéssel indultak Vanessa felé, aki nem nézett fel a billentyűzetről, csak nyomogatta a dallamot. Kissynek fogalma se volt róla, hibázott-e. Nem tudott igazán a zenére figyelni, túlságosan föl volt dúlva.

Mindent tudott Vanessáról. Tudta, hány receptet és hány japán szót ismer, mikor és kinek ütötte ki először a fogát, mit álmodott éjszaka és kitől tanult gombot varrni. Pontosan tudta, milyen jegyeket kap az iskolában és miért. És most egyszerre, másfél év után kiderül, hogy tud zongorázni?! Miért titkolta mostanáig?

Vanessa csak nézte a köré sereglő egereket, és nem értette, hogy mit nem értenek. Ő csak lejátszotta a dallamot, hiszen Marcel háromszor is megmutatta, hogy kell. Annyira egyszerű volt!

A zenészek összenéztek, aztán Marcel a szintihez lépett és lejátszott egy másik darabot, később megkérdezték a címét, Bach Musette-je volt. Vanessa szépen utánajátszott két vagy három sort, aztán megállt.

– Elfelejtettem, hogy van tovább.

Marcel mosolygott és megmutatta. Vanessa elkezdte játszani, de egy ponton kisiklott, minden átmenet nélkül átkapcsolt a Popcornra. Az első szakaszt elrontotta, de folytatta, és a második már jobb volt. A gyors szólamot játszotta, kicsit lassan és ritmustalanul, de felismerhetően.

Kissy nem értett semmit. A Popcornt igazán nem mutatta neki senki.

– Érdekes – mondta Marcel, mikor a kislány befejezte. – Játszottál már hangszeren?
– Nem én. Eddig hozzá se nyúltam ilyesmihez.
– Hadd próbáljak ki valamit. Csukd be a szemed.
Vanessa behunyta a szemét, Marcel pedig leütött egy hangot.
– Oké, ez mi volt?
Vanessa kinyitotta a szemét és habozás nélkül leütötte ugyanazt a hangot.
– Ügyes. A nevét is tudod?
Vanessa döbbenten nézett föl a férfira.
– Miért, nevük is van?…
Aznap már nem kísérleteztek tovább, a zenészeknek készülniük kellett, az étterembeliek is hozzáláttak megteríteni az asztalokat. Az egerek jó játékot kívántak és elköszöntek, de Pi az ajtóból még visszament a bátyjához. Kissy csak azt látta, hogy Marcel élénken bólogat.

– Egy kicsit megállunk Courbevoie-ban – mondta Pi, amikor elindította a mikrobuszt. – Kölcsönkértem Marcel régi szintijét. Egyszerűbb darab, de kísérletezni megteszi.
– Nahát – mondta Vanessa meghatottan –, nekem?
– Hát nem is Suzynek!
Pi úgy képzelte, hogy fölugrik a szintiért és mennek, de a miniegerek közül még senki se látta, hol él Pi és félig-meddig Angélique is. Úgyhogy mind felözönlöttek a lakásba.
Kicsi volt, de nekik elegendő; egy kis nappali, egy kis hálószoba Piéknek, s egy még kisebb Marcelnek, akinek szintén volt barátnője, de nem hozta ide, a lánynál jobban elfértek. Már tervezte, hogy odaköltözik, de még nem volt ideje elcuccolni.
A lakás legszembetűnőbb jellegzetessége a rengeteg papír volt. Kis kötegek mindenfelé, a nappali díványán, az egy szem fotelban, az asztalon, sőt az asztal alatt is, s persze könyvek is hasonlóképpen. Látszott, hogy három egyetemista él itt; Kissy megfigyelt szociológiai, atomfizikai és zenei témájúakat is.
– Itt is van – mondta Pi, előhalászva egy dobozt a szekrényből. – De nem fog ártani, ha kipróbáljuk.
A kis szinti remekül szólt, Vanessa lejátszotta rajta a menüett elejét.
– Jól van. Most már lesz min gyakorolnod.

Vanessa csak nézte a hangszert ragyogó szemekkel, szólni nem tudott. Pi egyszer csak odanyúlt és megsimogatta. Vanessa fölnézett rá boldogan és azt mondta:

– Köszönöm.

– Szívesen. Mehetünk?… azaz várj csak. Van itt még valami, már ha megtalálom.

Böngészni kezdte a könyvespolcot, és csakhamar levett egy kötetet.

– Ez jól fog jönni – adta át. – Marcelnek ilyenek úgyse kellenek már.

Vanessa megfogta és kinyitotta a könyvet, s csak nézte bambán, mint aki idegen írást lát. Hiszen az is volt.

– Persze, még nem tudsz kottát olvasni – állapította meg Pi. – Ne aggódj, ezt is meg lehet tanulni. Azt még nem tudom ugyan, hogy ki tanít meg rá, de…

– Én – lépett oda Niala. – Én tudok kottát olvasni. De te hogyhogy nem, egy zenész mellett?

– Csillagot építeni se tudok – vigyorgott Pi Angélique-re, aki csak legyintett és nem mondta, hogy a csillagászok olyat nem csinálnak.

Hamar kiderült, hogy Vanessa nagyon élvezi a zenélést. Fönt a szobájában helyezték el a szintit, ott napközben nem zavar senkit, kedvére kísérletezhet. Nimby többnyire vele volt, de mindenki benézett hozzá időnként.

Hétfőtől már otthon is volt hangszere. Mikor hazamentek, elmeséltek mindent a szüleiknek, s mire másnap hazaértek az iskolából, Vanessát egy szintetizátor várta a szobájában. Ez is kölcsönzött példány volt, Blanche-ék addig nem akartak sajátot venni, amíg nem tudják, hogy milyen lenne jó neki.

Niala tehát időnként leült a húgával kottát tanulni. Vanessa gyorsan haladt, ami tanárából nem váltott ki osztatlan lelkesedést.

– Ha az iskolai anyagot fele ekkora lelkesedéssel tanulnád, máris jobbak lennének a jegyeid.

– Így meg a hangjegyeim jobbak – nyelvelt Vanessa. – Mit csináljak, ha egyszer ez érdekel, a kémia meg nem?

– Hát érdeklődj a kémia iránt is – felelte Angélique, hiszen ez a szóváltás is a felületen, a többiek jelenlétében folyt le.

– De ha egyszer a kémia nem érdekel – mondta Vanessa morcosan. – Van egy piros löttyöm, beleöntök egy kék löttyöt, és kapok egy zöld löttyöt. Nagy dolog. Vagy a másik változat, hogy összeöntök két löttyöt, és az újjáépítés után emléktáblát kapok az épület falán. Unalmas.

Az egerek nevettek, de Angélique azt mondta, a kémia is tud izgalmas lenni, keríteni fog valami jó könyvet róla.

Kissy sok mindent meg tudott bocsátani egy shindynek, csak azt nem, ha iskolaidőben riasztja. Márpedig Cynthia ezt tette. Csütörtök volt, fényes délelőtt, amikor minden gyerek iskolában van. Ugyan mi ütött Cynthiába, hogy pont ilyenkor kapcsolja be azt a bizonyos gépet? Kivel akar beszélgetni?

A Cirrus riasztása tizenegy óra kilenc perckor jött, SMS-ben, és a csapat ekkor még nem tett semmit. Minden attól függ, hogy az Areva-toronyban elhelyezett kémprogram lecsap-e a pasasra. Azazhogy a nőre. Mert az öltözőbe csak nő juthatott be. Az egerek szilárdan kitartottak emellett.

Egy hosszú negyedórába telt, hogy ez kiderüljön. Kissyéknél éppen történelem volt, de csak fél füllel tudott odafigyelni. Minden idegszálával azt a pillanatot várta, amikor megszólal a telefon és ő rohanhat a toronyba. Remélhetőleg jó magasan dolgozik a spiné. Mert hogy kihajítja az ablakon, az biztos!

Végre kicsengettek. Desanges elbocsátotta népét, ígérve nekik valamit a következő órára. Kissy fütyült rá, hogy mit. Shindyvérre szomjazott.

A négy egér szótlanul állt a folyosón, várva, mikor szólal meg a telefon. Beaulieu-ben és Franconville-ben most ugyanígy várnak a társaik, s alighanem a két maxi is, ha nem kellett kikapcsolniuk a telefont.

Csigalassan múlt az idő, ugyanakkor – csodálatos – vészesen közeledett a szünet vége. Szünet alatt simábban ki lehet lógni, mint…

Végre! Jennifernek megcsörrent a telefonja. A Cirrus segítségével átirányított hívásoknak most a Macskákból az *Éjfél* volt a csengőhangja, éppen Cynthia miatt. Mert a Cirruson átirányítva várták azt a hívást, ami ennek a macskának a sötét éjszakát fogja jelenteni. Vagyis ezt a hívást. Mert a hadnagyé volt a szám.

– Ford – kapta föl Jennifer.

– Leblanc – felelte a rendőr. – Hát úgy néz ki, most meglesz az ügyfeletek.
– A toronyban van?
– Reméljük. Most indulok oda.
– Jövünk mi is! – vágta rá Jennifer, és futásnak eredtek a folyosón.

Martin fogott egy taxit, s addig Chantal kiküldte az értesítést a csapatnak Sophie Marceau aláírással. Nimby rögtön visszaírt, hogy ő is jön. A D'Aubisson lányok üzenetei pillanatokkal később jöttek meg, videót kértek mindenről. A maxik nem jelentkeztek, akkor ki vannak kapcsolva. Kár, erről is lemaradnak szegények.
Most nem vártak odakint, a fagyos szélben eszükbe se jutott ilyet tenni. Bementek melegedni az aulába. Alig pár perccel előzték meg Jean-Pierre-t, aki a telefonját nyomogatva érkezett.
– Hát itt vagytok – nézett végig rajtuk. – Megint megléptetek a suliból, mi?
Az egerek bólintottak. Nem volt mit tagadni. Még egy rendőrnek is nyilvánvaló, hogy ha itt vannak, akkor nem lehetnek egyúttal amott is.
– No mindegy. Megyek, megkeresem az emberünket. – Jean-Pierre fölemelte a kezét. – Tudom, hogy velem akartok jönni, de én még holnap is szeretnék rendőr maradni, tehát szögezzünk le egy-két dolgot. *Én* megyek oda és *én* beszélek a pasassal, aki egyébként se bűnöző, csak potenciális gyanúsított. Majd ha úgy látom jónak, akkor gyanúsítottat csinálok belőle – addig nem. Ti nem lehettek jelen, de ott lehettek a közelben. Mondjuk hallótávolságon belül. Beleszólni nem szabad, kérdezni nem szabad, semmit nem szabad. A rendőrség így működik és kész. Minden világos?
– Csak kíváncsiságból – pillantott rá Jennifer –: mit csinálnál, ha nem lenne világos?
A hadnagy fölemelte a telefonját.
– Hívnék egy osztag rendőrt, hogy rakjanak titeket kocsiba és vigyenek vissza az iskolába, őrizet alatt. Meg kell értened valamit, Jennifer. Vannak szabályok, amiknek engedelmeskednünk kell, akár tetszik, akár nem. Pontosan azért vagyunk itt, mert az

emberünk megsértette ezeket a szabályokat. Szóval megállapodtunk?

– Persze – mondta Jennifer. – Ezek szerint férfi?

– Igen.

Az egerek összenéztek.

– Valami gond van? – kérdezte Jean-Pierre.

– Semmi – felelték kórusban.

Éppen kiléptek a liftből a huszonharmadikon, amikor Nimby rácsörgött Martinre: itt van a toronyban, hol vannak? Megkérték a hadnagyot, várjon még két percet, s így már hatan sétáltak végig a folyosókon.

Jean-Pierre bekopogott egy ajtón.

– Jó napot – mondta. – Alais urat keresem.

– Pillanatnyilag nincs itt – felelte egy férfi. – Esetleg segíthetek?

– Nem, köszönöm, magánügyben keresem. Az épületben van?

– Igen, csak pár percre szaladt ki.

– Köszönöm.

– Kérem.

Jean-Pierre becsukta az ajtót, és vártak.

– Titkára van? – kérdezte Nimby.

– Nem, többen vannak egy irodában – mondta a rendőr.

Vártak.

– Végül is mi történt? – kérdezte Kissy halkan. – Mivel bukott le?

– A programotok beszerzett egy csomó infót. A lementett honlapok vezettek nyomra. Beregisztrált pár helyre a saját nevével, és az rajta van az oldalakon. Várjatok, jön valaki.

A shindy közeledett a folyosón. Kissy biztosra vette, hogy ő az. Alacsony, kopaszodó ember volt, zakóban. Jóképű volt, az ember nem gondolta volna róla, hogy shindy. Tehát az!

Jean-Pierre megvárta, hogy a pasas megálljon az iroda ajtaja előtt.

– Elnézést – lépett oda. – Ön Alais úr?

– Igen, én vagyok…

– Jó napot. Jean-Pierre Leblanc vagyok. Beszélhetnék önnel?

– Természetesen – nyitotta az ajtót a shindy. – Parancsoljon!
– Jobb szeretném, ha valahol máshol beszélgetnénk.
– Semmi akadálya. Kérem, kövessen.
Kis konferenciateremhez vezette a hadnagyot; az egerek pár lépésről követték őket. A shindy egy-két furcsálkodó pillantást vetett rájuk, de ők csak ballagtak fapofával.
A két férfi leült bent; az egerek megálltak az ajtóban.
– Értem – mondta a shindy, amikor Jean-Pierre megmutatta az igazolványát. – Tehát nem üzleti ügyben jött.
– Nem, nem üzleti ügyben jöttem. Szeretnék föltenni önnek néhány kérdést.
– Hogyne, csak tessék.
– Járt ön az interneten egy bizonyos Rose Horgászüzletben?
– Többször vásároltam ott.
– És az eBayen?
– Ott is… de mi a baj ezzel?
– Kis türelmet. Hány számítógépet használ ön ebben az épületben?
– Hát… ezt nehéz lenne megmondani. Ahogy éppen szükség van rá, hol itt ülök le, hol ott…
– Van olyan számítógépe, ami nincs kint egy asztalon?
– Van egy laptopom, ha erre gondol.
– Hol tartja?
– Egy fiókban.
– Bezárva?
– Persze. De nem értem…
Jean-Pierre fölemelte a kezét.
– Még egy kis türelmet. Ismeri ezt?
Egy fényképet dobott az asztalra.
– Nem – nézte a shindy. – Nem ismerem.
– Biztos benne?
– Teljesen. Nézze, nekem nincsen gyerekem. A munkám révén sincs dolgom velük. A szomszédaimnak sincsen gyerekük. Annyit találkozom gyerekekkel, hogy elmennek mellettem az utcán.
– Értem – felelte a hadnagy. – A laptopjához csak maga fér hozzá?
– Igen.
– Láthatnám?

– Hát… – a shindy megvonta a vállát. – Miért ne?
A rendőr fölkelt és eltette a képet. – Akkor menjünk.
Az egerek félrehúzódva kiengedték a shindyt, aki csodálkozva nézett végig rajtuk és az irodája felé indult. Jean-Pierre a folyosóra lépve súgott valamit Martinnek, aki a legközelebb volt hozzá, aztán a shindy után eredt.
– Azt mondta, őszintének tűnik – adta tovább a fiú.
– Ez baj – mondta Kissy.

Az irodában egy másik pasas is volt, akit Jean-Pierre udvariasan megkért, hogy hagyja magukra őket. A pasas kiment, az egerek pedig besétáltak.
– Tessék – mondta a shindy, kihúzva egy fiókot. Kivette a laptopot és az asztalra tette.
– Mikor használta utoljára?
– Hétfőn. Néha hazaviszek rajta némi munkát, aztán amikor bejövök, átmásolom a nagy gépre. A hétvégén is ezt tettem.
– Tehát ma még nem volt bekapcsolva?
– Nem.
– Ön hol volt tizenegy óra körül?
– Én?… egy ügyféllel tárgyaltam a cégvezetőnk irodájában. Amikor véget ért a tárgyalás, akkor jöttem vissza és találkoztam önnel. – Idegesen felnevetett. – Most alibit kell igazolnom? Ott volt a cégvezetőnk, még ketten a cégtől, meg az ügyféltől is hárman.
– Világos – mondta Jean-Pierre, s elgondolkodva szemlélte a notebookot. – Ha szükséges, megkérdezzük őket, de addig is… megengedi? – intett a gép felé.
– Parancsoljon.
Jean-Pierre csak a körmét illesztette a gép fedele alá, úgy nyitotta ki. A szokásos Windows-kép fogadta. Kissy elmosolyodott. Amióta létrejött a Jerry-hálózat, nekik minden gépükön Linux futott, egy különleges változat, amit Nimby állított össze magának még a Jerry előtti időkben. Nemrég említette, hogy ideje lesz felújítani, hamarosan hozzákezd. De azért Kissy emlékezett még a Windowsra.
A hadnagy elővett egy pendrive-ot és bedugta az USB-be. A képernyő egyetlen lángvörös felületté változott. Nagyon piros volt. Tűzpiros. A kiömlő shindyvér vöröse. A pokol lángjainak

RGB(255, 0, 0) vöröse, amik byte-onként égetik meg a shindyt!

– Hát megvagy, kisöreg – dünnyögte a hadnagy a notebooknak. – Alais úr, lenne szíves kihúzni a pendrive-ot és eltenni? Majd később visszaadja, de most szeretném, ha senki sem állíthatná, hogy a pendrive-on volt bármi abból, amit a gépen találunk.

A shindy hüledezve vállat vont, és elzárta a pendrive-ot a notebook fiókjába. – Rendben van?

– Köszönöm. És most keresgéljünk egy kicsit. – Jean-Pierre elvett az asztalról egy golyóstollat, kikapcsolta és ütögetni kezdte vele a billentyűket.

– Elnézést… miért nem kézzel csinálja?

– Hogy el ne maszatoljam az ujjlenyomatokat, Alais úr. Ha azok nem az önéi, akkor ez elsősorban az ön érdeke.

– Értem – mondta a shindy. – Azaz nem értek semmit, de nem vitatkozom.

– Itt is van – mondta Jean-Pierre néhány pillanat múlva. Jennifer, aki kezdettől fogva videózott, megmutatta Fiona képét a notebookon. – A szakértői vizsgálat ki fogja mutatni, hogy ez volt az a számítógép, amellyel több ízben szexuálisan zaklattak gyerekeket az interneten és tiltott pornográf képeket is terjesztettek. A notebookot lefoglalom a vizsgálat céljára. Hallgatom, Alais úr.

A shindy értetlenül pislogott a fotóra, a rendőrre, az egerekre. Végül kitört:

– De hát én ilyet nem tettem!

– Az imént azt mondta, hogy a géphez csak maga fér hozzá. Így volt?

– Így… de hát…

Alais tehetetlenül széttárta a karját.

– Lehet másnak is kulcsa a fiókhoz?

– Elvileg nem.

– És gyakorlatilag?

– Hát… nézze… a kulcsot nem őrzöm széfben. Nem olyan értékes ez a laptop, meg ha már lopni akar valaki, akad itt elég érték… szóval éppenséggel lemásolhatta valaki.

– Ki tudta, hogy ez a gép itt van a fiókban?

– Mindenki – vont vállat Alais. – Ügyfelek szeme láttára is kivettem a fiókból nemegyszer.
– Ki lophatta el a kulcsot, hogy lemásolja?
– Nem tudom… leginkább a közvetlen munkatársaim valamelyike.
– Körülbelül hány ember?
– Öt-hat… talán tíz is… nem tudom!
Alais leroskadt egy székre. Patakokban folyt róla a víz.
Jean-Pierre gondolkodott egy pillanatig.
– Hány emberrel osztja meg ezt az irodát, Alais úr?
– Eggyel… a kollégámmal, akit kiküldött…
– Ő hol volt az iménti tárgyalás idején?
– Itt… vagyis hát honnan tudjam? Velünk nem volt.
– Hogy hívják?
– Michaud-nak.
Jean-Pierre bólintott. – Rendben, akkor kipróbálunk valamit. Szeretném, ha megnyugodna és rendbe hozná a külsejét. Be akarom hívni Michaud urat, de nem akarom, hogy ebben az állapotban lássa önt.
Alais megtörölte az arcát, megfésülte ritkuló haját és bólintott.
– Én rendben vagyok. De kérdezhetek most már valamit?
– Igen, de nem biztos, hogy válaszolok – felelte a hadnagy.
– Kik ezek a gyerekek?
– Látja, ez olyan kérdés, amire nem válaszolhatok. Ők se mondhatják meg magának. Akkor megkeresem a kollégáját.
Jean-Pierre kilépett a folyosóra és körülnézett. Visszafordult.
– Ne nyúljanak a notebookhoz és ne hagyják el a szobát.
Azzal becsukta az ajtót.

A kis irodában csend volt abban a több mint három percben, amíg a hadnagy visszaért. A férfi, akit Kissy már nem érzett shindynek, csak ült, nézte őket és nem szólt semmit. Ők se szóltak semmit.
Martin az ajtóval szemközti falnál állt, a falnak támaszkodva. Kissy az ajtótól balra levő falnak támaszkodott, Chantal a jobbra levőnek. Jennifer a leghátsó sarokból videózott. Nimby pedig az ajtó mellett ácsorgott. Kissynek át is villant az agyán,

hogy ugyan miért nem ülnek le, amikor több szék is van a szobában.

Az ajtó feltárult.

– Bízom benne, Michaud úr, hogy az ön segítségével megoldjuk a problémát – lépett be Jean-Pierre, nyomában a másik férfival. A shindyvel, döbbent rá Kissy. *Ez* a shindy!

Valamivel magasabb volt Alais-nél, szintén jóképű, de nem kopaszodott. Farmernadrág és pulóver volt rajta, akárcsak a rendőrön.

– Tehát azt kérdezte, mi a probléma – mondta Jean-Pierre, gyors pillantással ellenőrizve, hogy a notebook háttal van nekik. – Nos, vetne egy pillantást erre a gépre? Érdekelne, hogy lát-e a képernyőn valami ismerőset.

Michaud fürge léptekkel megkerülte az íróasztalt és a képernyőre nézett. Kissy meg mert volna esküdni rá, hogy rándult egyet az arca.

– Ezen egy fotó van – mondta. – Mi a gond vele?

– Ismeri?

– Nem, nem ismerem. De miért akarja tudni?

Jean-Pierre felmutatta az igazolványát. – Leblanc hadnagy vagyok. Szeretném megkérni, hogy segítsen nekem. Ez Alais úr notebookja. Ön használta már ezt a gépet?

– Nem, soha. Megvan a sajátom.

– Tud valakiről Alais úron kívül, aki használta?

– Nem, de… – Michaud vállat vont – attól még bárki megtehette.

– Nyilván. Hol volt ön tizenegy és negyed tizenkettő között?

Michaud hátralépett.

– Ez kihallgatás, hadnagy úr? Figyelmeztetem, hogy tisztában vagyok a jogaimmal.

– Nem, uram, ez nem kihallgatás. De ha nem válaszol a kérdésemre, könnyen azzá válhat. Tehát hol volt?

– A mosdóban – felelte Michaud. – Azt hiszem, éppen oda tartottam, amikor az órám jelezte a tizenegy órát. Kimentem a mosdóba, aztán visszajöttem. Talán tíz percig lehettem ott.

– Találkozott valakivel?

– Fogalmam sincs. Folyton elmennek mások az ember mellett, akikről tudomást se vesz.

– Értem. Nos, mivel önnek így nincsen alibije, szeretném, ha bejönne velem a rendőrségre, hogy levegyük az ujjlenyomatait.
– De hát miért?!
– Mert akkor egyértelmű lesz, hogy ezen a gépen rajta vannak-e az ujjlenyomatai vagy sem.
Michaud egyre idegesebb lett. Megint lépett egyet hátra.
– Nézze, azt nem mondtam, hogy soha nem értem hozzá. Előfordulhatott, hogy mondjuk arrébb tettem az asztalon.
– Helyes, éppen ezért nem a külsejéről veszünk mintát, hanem a billentyűkről és a touchpad környékéről. Rendben, Michaud úr?
– De hát mivel vádol?
– Lássuk csak – mondta Jean-Pierre. – Megrontás, kiskorú szexuális zaklatása, tiltott pornográf felvételek birtoklása és terjesztése. Mi a véleménye?
Michaud már remegett az idegességtől. – A véleményem?! – csattant föl. Kissy látta, hogy benyúl a hátsó zsebébe, és ösztönösen előkapta Nimbuszát. – A véleményem?! – Michaud előrántott egy jókora kést és kipattintotta a pengéjét. – Ez a véleményem, ha tudni akarod, zsarukám! – ordította.
– Tegye azt le – mondta Jean-Pierre hűvösen. – Le van tartóztatva. Dobja el a kést és forduljon a fal felé!
Már minden egérnek fegyver volt a kezében, de Niala felkiáltott: – Ne lőjetek, eltalálhatjátok egymást! Már megy az erősítés!
Négy egér és a rendőr állta körül Michaud-t, kartávolságnál valamivel messzebb. Jennifer távolabbról videózott.
– Dobd el a kést, Michaud – mondta Nimby, és neki is megvillant a kezében egy penge. – Többen vagyunk és gyorsabbak. Csak kilyukasztatnád a bőrödet.
Kissy szembefordult a shindyvel, így Martin mellett állt. Chantal két lépéssel hátrébb célzott rá.
– Így – mondta Martin. – Így nem találhatjuk el egymást, csak téged. Acélgolyó van bennük, ilyen közelről akkorát sebez, mint egy ágyú. És három van belőlük, meg a barátom kése. Mi legyen, Michaud?
Két másodperc néma csend, mindenki állt, kezében fegyverrel.
– Azt kérdeztem, mi legyen! – csattant föl Martin.

Michaud lassan leengedte a kezét. A kés a padlóra hullott.

– Forduljon meg és mindkét kezét tegye a feje fölé – vezényelt a hadnagy. – Gyerünk, mozogjon!

Jean-Pierre maga vitte vissza az egereket Neuillybe. Nimbyt is; őt utána kiviszi Franconville-be. Michaud-t beültették egy rendőrkocsiba, a notebookról pedig még a helyszínen ujjlenyomatot vesznek, aztán viszik szakértőhöz. Alais-től a hadnagy hivatalosan bocsánatot kért a gyanúsításért. Az azt felelte, semmi baj, jó, hogy ilyen gyorsan tisztázódott minden, viszont a gépét minél előbb szeretné visszakapni.

– Köszönettel tartozom – mondta Jean-Pierre, amikor beszálltak a kocsiba. Savanyú volt az arca. – Azt hiszem, meggyűlt volna a bajom a pasassal, ha nem vagytok ott.

– Nincs neked fegyvered? – kérdezte Nimby, aki elöl ült.

– De van. A kapitányságon a fegyverszekrényben.

– Klassz hely – mondta Chantal epésen.

Csend lett. Kissy arra gondolt, vajon Michaud leszúrta volna-e a hadnagyot, ha ők nincsenek ott. Valószínűleg igen; teljesen pánikba volt esve. Az ilyenekből lesznek az ámokfutók. Alighanem Alais-t is megöli, aztán rohanni kezd.

– Szóval mégiscsak hasznosak vagyunk a háznál – szögezte le Nimby, amikor átértek a hídon. – Mi lenne, ha ki is aknáznál minket?

– Ezt hogy érted?

– Az uszodában nő járt. Michaud viszont kétséget kizáróan egy hapsi. Akkor tehát ketten vannak. *Keresd a nőt!*

Jean-Pierre nevetett és lekanyarodott a de Gaulle-ról.

– Erről már sokat beszéltünk. Képtelenség ilyen alapon nyomozni.

Kissy elérkezettnek látta az időt, hogy megszólaljon.

– És ha én beszéltem vele?

– A nővel?! – Jean-Pierre alighanem most felugrott volna, ha nem autót vezet éppen.

– Nem. A kislánnyal a fényképen. Abban az uszodában, amelyikben a kép készült.

Kis csend volt, amíg a kocsi befordult a sarkon. Jenniferék háza előtt bútorszállító kocsi állt, két ember éppen egy szekrényt emelt rá.

– Ugye csak ugratsz? – kérdezte a rendőr.

– Eszemben sincs. Mit gondolsz, mi mit csináltunk, amíg ti ültetek és vártatok, hogy Michaud bekapcsolja azt a gépet? Nyomoztunk, tábornokom! És egy csomó mindent megtudtunk. Próbáltuk elmondani neked, de mindent leszereltél azzal, hogy nincs értelme, nincs értelme. Hát igenis van!

Jean-Pierre beállt az iskola elé és kiszállt a kocsiból.

– Gyertek, igyekezzünk.

Az egerek kisorjáztak és a rendőr mellett átvágtak az udvaron.

– Jól van – mondta közben a férfi –, beszélek Artois-val. Ő a nyomozás vezetője, neki kell eldöntenie, hogy milyen irányokban indulunk el. De ha Michaud énekelni kezd, akkor úgyis meglesz a nő is. Azt hiszem, a titkárságra kell mennünk.

Belépett, nyomában az egerekkel.

– Jó napot – mutatta föl az igazolványát, amit madame Danielis meglepve szemlélt. – Leblanc hadnagy vagyok. Igazolni szeretném ezeknek a gyerekeknek a hiányzását.

– A hiányzását? – szökött magasba az iskolatitkárnő szemöldöke. – De hisz bejöttek, kettővel is beszéltem közülük – bökött Martin és Jennifer felé.

– Igen – mondta Martin –, de másfél órája megléptünk.

– Úgy? – kérdezte jelentőségteljesen madame Danielis. – Szépen vagyunk! Honnan hozta vissza őket, biztos úr?

– Hadnagy – mondta Jean-Pierre. – A kérdésére nem válaszolhatok, a gyerekek viszont csak dicséretet érdemelnek. Értékes segítséget nyújtottak a nyomozó hatóságnak. Úgyhogy szeretném, ha most írna egy igazolást, amit aláírhatok, aztán nekem mennem kell.

Madame Danielis úgy eltátotta a száját, hogy Kissynek kedve lett volna odanyúlni és becsukni neki. Nehogy kiessen rajta szegény.

Az egerek vegyes érzelmekkel ballagtak az osztályuk felé. Nagyszerű dolog, hogy elkapták a shindyt, viszont Jean-Pierre még mindig nem hisz nekik. És nem volt verekedés. Pedig Kissy már kinézett magának egy csomó remek célpontot Michaud felszínén.

– Szerintem Artois nem fog rohanni, hogy beszéljen velünk – mondta ki Martin, amit Kissy is gondolt. – És lehet, hogy nem is lesz rá szüksége. Két rendőr kimegy a pasi lakására, begyűjtik a nőt és kész.

– A pasinak nincs felesége – mondta Jennifer.

– Ezt honnan veszed? – kérdezte Chantal.

– A kislányokhoz vonzódik, nem? Sőt valószínűleg a kisfiúkhoz is. Akkor miért lenne?

Chantal megcsóválta a fejét.

– Több sajtot kellene enned, jó vitamindús fajtákat. Sylvienek menyasszonya volt Dániában… mármint még mindig ott van, csak már aligha a menyasszonya. A lelkésznek felesége és gyerekei voltak. Ez kapásból két páciensünk, akinek a felnőtt nők is bejönnek.

– Világos – mondta Jennifer. – Akkor tényleg lehet, hogy ott találják a nőt a lakásán. De ha mégse, akkor van még egy kis időnk, hogy mi találjuk meg.

– És ha addig se megy az uszodába? – kérdezte Kissy.

– Megpróbálhatunk más adatok alapján nyomozni.

– Például?

– Például hogy kiket hívott föl telefonon.

Kissy meg akarta kérdezni, hogy azt honnan tudják meg, de Jennifer hirtelen kipenderült a néptelen folyosó közepére és föltartotta mindkét kezét, megmutatta, hogy nincs bennük semmi, mint egy bűvész. Aztán különféle varázsmozdulatokat tett, és hirtelen előhúzott a farzsebéből egy telefont.

Az egerek döbbenten néztek rá. Ezt a telefont még soha nem látták. Egészen kicsi, összecsukható telefon volt. Jennifer kinyitotta és eléjük tartotta.

– Íme!

– Mi… Michaud telefonja?

– Honnan van ez?

– Hogy került ez hozzád?

– Hát az úgy volt – kezdte Jennifer mesélősen –, hogy az én ükanyám nagyanyja egy Dorothy nevű lány volt, aki elég színtelen körülmények között nevelkedett Kansasben. – Igazi amerikai kiejtéssel mondta a neveket. – Egyszer tett egy kirándulást és új barátokra tett szert. Az egyik bádogból volt. És kilenc hónap múlva megszületett az ükanyám anyja, aki félig bádogból

volt. Az ükanyám már csak negyedrészben volt bádog, és így tovább. Én már csak hatvannegyed részben vagyok bádogból, de még így is – széttárta a kezét – mit csináljak… vonzom a fémtárgyakat…

– Hülye!!!

Kissy képes lett volna elfenekelni. Ellopja a pasas telefonját, aztán mesedélutánt tart nekik az iskola folyosóján.

Chantal tajtékzott. – Az embernek megáll az esze! Képes voltál lopni egy bűncselekmény helyszínén?

– Szó sincs róla – szegte föl a fejét Jennifer. – Egyszerűen fölvettem az asztalról és eltettem. Michaud is láthatta volna, ha odanéz.

– A fal felé kellett fordulnia!

– Az ő baja. Amúgy Alais látta, hogy elvettem.

– Alais – legyintett Martin. – Ő valami rendőrpótlékoknak hitt minket.

– Az meg az ő baja. Jean-Pierre képes lett volna ott hagyni a telefont, de én elhoztam. Majd odaadom neki, de előbb kikeressük belőle a nőt.

Iskola után egyenesen Jenniferhez mentek – ő lakott a legközelebb. A bútorszállítók már elmentek. Az egerek föltrappoltak a lakásba és letelepedtek a nappaliban. Senki nem volt otthon, Inge és Tom dolgozott ilyenkor, Andreas meg messzebb járt iskolába.

Közben fölhívták a többieket is. Ezúttal már Angélique is elérhető volt; szomorúan hallgatta a híreket.

– Kár, hogy nem lehettem ott.

Vanessa és Nimby lelkesen fogadta a hírt, hogy Jennifer elemelte Michaud mobilját; Niala és Angélique már kevésbé rajongott a dologért. De abban egyetértett mindenki, hogy ha már így esett, akkor a telefont ki kell faggatni, mégpedig hamar, mert ha lemerül, nem tudják újra bekapcsolni PIN-kód nélkül.

A telefont letették az asztalra és fölé tették a webkamerát, hogy mindent lásson. Aztán végignyomogattak mindent. A fényképekkel kezdték, nem sok volt, közömbös tartalmúak, a shindy munkájával függhettek össze. Videó nem is volt a telefonon. Aztán jött a terjedelmes telefonkönyv, egymást váltva

felolvastak minden tételt, Nimby pedig leírta. Aztán az SMS-ek következtek, majd a híváslista, a notesz és a naptár.

Az SMS-eknél gondolkodóba estek. Rengeteg volt belőlük, a többség szemlátomást munkaügyi és családi. Volt felesége vagy barátnője, az SMS-ek szerint mindenképpen: egy Dora nevű nővel váltott sok üzenetet arról, hogy melyikük mikor ér haza, apró bevásárlásokról, ilyesmikről. És voltak jókívánságok, kapottak és küldöttek, karácsony, újév, mindenféle miatt. Ezek szokványos dolgok. De akadtak, amik csak egy számot tartalmaztak. Semmi mást. A másodiknál kezdtek gondolkodni, de Niala azt mondta, először nézzék végig az adatokat, aztán értékeljenek. Morcosan mondta, Nialának kimondottan ízlése ellen volt, hogy így kotorásszanak egy idegen ember magánéletében, még ha az egy gonosztevő is. Kissyre is átragadt ez az érzés, ő is inkább kényszernek érezte, de csinálta, amikor őrá került a sor.

Amikor az egész telefont átkutatták, Angélique megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Végre. Nagyon utálatos dolog volt.

Vanessa felfortyant.

– Gondolod, hogy nekünk nem? Az a dolgunk, hogy elkapjuk ezeket az embereket. Sajnálom, ha rossz hírt kell mondanom, de egy nyomozás körülményei nincsenek tekintettel a nyomozók erkölcsi aggályaira.

– Jól van, ne edd meg – csitította nővére. – Valójában mind egyformán látjuk a dolgot, csak vannak apró különbségek a látásmódban. Mi úgy érezzük, hogy a disznóság akkor is disznóság, ha azért követjük el, hogy nagyobb disznóságokat előzzünk meg.

– Hát én meg nem – vágta rá Vanessa –, és mondhatom, kitűnően érzem magamat. Megspórolok egy csomó aggodalmaskodást. Well, ladies and gentlemen, akkor most már gondolkodjunk, jó?

Hát gondolkodtak. A számos SMS-ek voltak egyedül gyanúsak. Nimby csinált egy listát, hogy milyen számot küldött Michaud és mikor. A címzettet nem kellett a listára írnia, mert mindig ugyanaz volt, AnnemaRie, így írva, nagy R-rel, vezetéknév nélkül.

Feltűnő volt, hogy soha nem jött válasz, AnnemaRie egyetlen SMS-t sem küldött, vagy azokat Michaud kitörölte. A számos üzenetek mindig délután egy és fél kettő között íródtak. Öt volt belőlük.

12 – augusztus 8-án.

15 – szeptember 12-én.

12 – október 9-én.

27 – október 23-án.

16 – november 13-án.

– Érdekes – jegyezte meg Vanessa –, a szám mindig hárommal vagy néggyel több, mint amilyen napon küldte az üzenetet.

– Aha – vigyorgott Nimby –, jó megfigyelés. Ha találkozunk, ezért külön kapsz egy puszit.

Vanessa lelkesen bólogatott.

Chantal a telefonjáért nyúlt és megnyomta a naptárprogramot.

– Nicsak, mindegyik pénteken íródott.

– Remek – derült Nimby –, ez is jó megfigyelés. Ezért majd te kapsz puszit.

– Oda is doblak Macskának!

Nimby arcán üdvözült boldogság jelent meg.

– Lám, milyen jó egér vagy. Súlyt helyezel arra, hogy a csapat házi macskája rendesen táplálkozzék. Ezért öt puszit is megérdemelsz.

Chantal sóhajtva legyintett. Kissy egyetértett vele, Nimby tényleg reménytelen eset.

– Szóval – terelte vissza Niala a figyelmüket – mindegyik üzenet pénteki napon kelt és a nap számánál hárommal vagy néggyel nagyobb számot tartalmaz. Föltehetjük, hogy a következő hétfőre vagy keddre utal?

– Hát persze! – vakkantotta Nimby lelkesen. – Ez nagyon jó, te is kapsz érte puszit!

– Szerintem – mondta Martin, amikor a nevetés elült –, akármilyen következtetés hangzik el, annak Nimby örülni fog, hogy puszikat osztogathasson.

– Ez gyenge következtetés – legyintett Nimby –, nem kapsz érte puszit.

Az egerek percekig a hasukat fogták. Hát persze hogy nem kap, de ha ugyanezt egy lány mondta volna…

– Idáig oké – terelte vissza a szót most Angélique –, de mi van azokkal a napokkal? Miért küldte el Michaud a dátumokat, és miért ilyen módon?

– Hát ha tényleg ez a nő *az* a nő – mondta Jennifer –, akkor ez lehet a fényképezés napja.

– Várjatok egy kicsit – kapta föl Kissy a telefonját. A névjegyzékhez lapozott. – Mi a dátum, tizenötödike?… kösz… meg is van. Sylvaine? Üdvözlöm. Françoise Chaton a Jerry Alapítványtól. Csak egy gyors kérdés. Meg tudja mondani, hogy szeptemberben melyik hétfőn készülhetett az a fénykép? Elmondom, mi esett hétfőre: elseje, nyolcadika, tizenötödike, huszonkettedike és huszonkilencedike.

– Várj csak – kérte Sylvaine –, hadd gondolkozzam. Elsején és nyolcadikán nem voltunk uszodában. Tizenötödike… az lehetett. De a másik kettő is. Mindhárom napon ott voltunk.

– Délelőtt vagy délután?

– Délelőtt. Csak az idén kezdtünk délután járni, úgy változott a munkám.

– Értem. Köszönöm, Sylvaine.

– Szívesen. Segít ez valamit?

– Talán. Hamarosan jelentkezem, viszontlátásra.

Letette és az egerekre nézett.

– Tehát ami Fionát illeti, vagyis Madeleine-t, lehetett tizenötödike is.

– Muti csak azt a listát – kérte Martin. – Hol az uszoda telefonszáma?

Vineuil kicsit meglepődött a kérdéstől, hogy öt bizonyos napon, hónapokkal ezelőtt volt-e sok gyerek az uszodában, és először fogalma se volt, hogyan szerezhetné meg a választ. De egy óra múlva jelentkezett: igen, azokon a napokon iskolai csoportokat fogadtak. De nemcsak azokon persze.

– Véletlenül nem tudja – kérdezte Niala –, hogy ezeken a napokon ugyanabból az iskolából jött-e csoport?

– De tudom. Ugyanabból.

– Ebből az iskolából más napokon is jött csoport?

Vineuil utánanézett. Igen, egyszer, decemberben. Meg augusztus előtt is sokszor.

– És melyik az az iskola?

Vineuil megmondta. Auteuilben volt, nem messze tőlük.

– Világos – mondta Pi, aki időközben már hazaért és mindenről tájékozódott. – Az augusztus előtti üzenetek már nincsenek meg, decemberben pedig közbejött valami és nem írt vagy kitörölte. Ha a következtetésetek helytálló, akkor abban az iskolában van valami hírforrása.

Most ő telefonált, de az iskolában már nem vették föl. Csak annyit kellett volna mondania, hogy madame Michaud-t kéri, és megtudta volna, van-e ott olyan. De akkor majd hívja holnap; ha pont ő veszi föl, akkor elkezd beszélni az eladó házról vagy teherautóról, aztán meg lesz lepve, hogy rossz helyen jár, és elnézést kér.

De ezt se kellett. Kilenc után telefonált a hadnagy, hogy elmondja, kimentek a pasas lakására és lefoglalták a számítógépét meg minden gyanúsat, így meg tudták kérdezni, van-e felesége Michaud-nak. Csak barátnője volt. Megkérdezték, mivel foglalkozik.

– Titkárnő egy iskolában – felelte a hadnagy –, miért?

Kissy persze ezen az estén se ment haza, késő volt már utazgatni. Anya nem örült, de jobbnak látta, ha most már ott marad éjszakára, nem mászkál ilyenkor az utcán.

– De meg tudom védeni magamat – mondta Kissy, hogy félreértés ne legyen.

– Tudom – felelte anya. – Éppen ezért. Semmi kedvem kártérítést fizetni zokogó özvegyeknek.

Másnap péntek volt, január tizenhatodika. Negyed kettőkor ezért az egerek elküldték AnnemaRie-nak a tizenkilences számot. De előtte még érdekes hírekre tettek szert. Amikor reggel bekapcsolták a telefonjaikat, Niala üzenete fogadta őket: egy amerikai Airbus kényszerleszállást hajtott végre a Hudson folyó vizén, és senki nem sérült meg. Georges megállás nélkül erről beszél.

– Emlékeztek a bútorszállító kocsira a házunk előtt? – újságolta Jennifer, amikor beértek a suliba. – Képzeljétek: Roger elköltözött!

– Nahát – mondta Chantal.

– Amióta szabadlábon van, alig jött ki a lakásából. Most meg fogja magát és odébb áll.

– Ne aggódj – vigasztalta Martin –, lesz még alkalmad orrba verni. A bíróságon úgyis találkoztok, és ha rövid büntetést kap, akkor nemsokára kidíszítheted kék foltokkal.

– Az a baj – töprengett Niala –, hogy nem tudjuk, mikor viszi el a kamerát. Mert akkor kellene megfogni, nem akkor, amikor hozza.

– Valószínűleg munka után megy érte – mondta Pi. – Csak hát nem tudjuk, meddig dolgozik.

Vanessa hirtelen letette a kanalat és fölkapta a fejét.

– Jaj, dehogynem. Hiszen tudjuk a telefonszámát! Nimby!

– Parancs! – ugrott föl kedvese.

Vanessa rávigyorgott. – Légy szíves, nézd meg a telefonkönyvben.

Nimby szaladt a webes telefonkönyvhöz. Benne volt. Annemarie Grevin, a Montparnasse-negyedben lakik.

– Jól van – mondta Vanessa. – Akkor oda kell menni és nyomozni.

– Mikor? – kérdezte anya, és fordított egyet a húson.

– Ebéd előtt semmiképp – szimatolt Nimby.

– Persze hogy nem – értett egyet Niala. – Délután majd odamegyünk.

– És mit csinálunk? – kérdezte Jennifer.

– Majd kitaláljuk – felelte Vanessa. – Egyelőre ezt a mártást szeretném tető alá hozni, aztán még saláta is kell.

Anya nevetett.

– Látod, ezt sose gondoltam volna.

– Mit?

– Hogy ilyen házias leszel. Amikor megismertelek, egészen más voltál.

Vanessa bólintott.

– Akkor még mezei egér voltam. De mostanra házi egér vagyok.

– Ezt szépen mondtad – felelte anya, és letette a villát, ami nekiütődött egy pohárnak.

– Cisz – vágta rá Vanessa habozás nélkül.

Anya ránézett, aztán a villára. Fölvette és megkondított vele egy edényt.

– Ef – vigyorgott rá Vanessa.

– Állandóan ezt csinálja, amióta megtanítottam neki a hangok neveit – felelte Niala. – Amint hall egy hangot, rámondja a nevét. Ezért tanulja olyan könnyen a zenét. Abszolút hallása van.
– De hisz csak egy hete kezdtél tanulni.
– Már egy egész hete – javította ki a kislány. – Tudok kottát olvasni is, csak még sok mindent nem értek belőle.
– Azokat nem is fogja, amíg én tanítom – tette hozzá Niala. – Az én tudományom idáig tartott.
– De így is értem a lényeget – folytatta Vanessa, és dalolni kezdett. – Dégéáhácédé gégé, écédééfiszgé gégé, cédécéhááhá céháágé fisz, géáhágé háá.
– Hogy tudod ezt megjegyezni? – nézett rá Martin elképedve.
Vanessa szemrehányóan nézett rá.
– Miért, te nem emlékszel dallamokra?
– Dehogynem, csak a szöveg…
– Ej, figyelj. Ez – és kiénekelt egy hangot – egy c. Nem énekelheted d-nek, ha egyszer c.
– Aha – mosolygott Martin –, *neked.* Nekem csak egy hang.
Vanessa vigyorgott és megkóstolta a mártást. Bólintott. – Ez az, most már jó lesz.

Ebéd közben megvitatták a Grevin utáni nyomozást. Különleges ebéd volt, Kissy nem is emlékezett hasonlóra a nyári szüneten kívüli időből: az összes egérrel, valamint anyával és apával együtt ehetett. Apa félórával ebéd előtt ért haza, így volt idő mindenbe beavatni. Az ő ötlete volt az, amit végül elfogadtak. Anya, Kissy nagy meglepetésére, könnyen belement a dologba. Azt mondta, szívesen kipróbálja a munkájuk titkosügynöki részét. De a Jackie Chan-részét nem vállalja.
Délután tehát a mikrobusz megállt a rue de Cotentin egyik bérháza előtt, fél saroknyira attól, ahol Grevin lakott. Anya itt szállt ki, s határozott léptekkel tartott célja felé. A kapu előtt elment egy fiú mellett, aki egy lámpaoszlopnak támaszkodva elmélyülten olvasott valamit egy telefonon. Nem néztek egymásra, pedig egy asztalnál ebédeltek. Anya belépett a kapun és lehívta a liftet. Közömbösen nézett a liftajtó mellett ácsorgó szőke kislányra, aki éppolyan közömbösen nézett vissza rá, pedig vele is egy asztalnál ebédelt. Anya kinyitotta a liftet és udvaria-

san előretessékelte a kislányt, aki megrázta a fejét és nem ment. Anya belépett a liftbe és jót vigyorgott fölfelé menet.

Az egerek és apa a kocsiban meg az épületben élénk figyelemmel hallgatták, amint anya becsönget, aztán kisvártatva kinyitják.

– Tessék.

– Jó napot. Madame Clairvaux vagyok az Air France-tól. Annemarie Grevint keresem.

– Én vagyok.

Mély alt volt, nem fiatal, ötven is lehetett már. Anya később azt mondta, körülbelül annyinak nézte.

– Üdvözlöm, asszonyom. Örömmel tájékoztatom, hogy ön nyerteseink között van.

Csend, aztán: – Mi?!

– Ön nyert tőlünk egy repülőjegyet. Gratulálok.

– Repülőjegyet? Hová?!

– Ahová kívánja. A világ bármely tájára. Oda-vissza, természetesen.

Megint csend. Anya azt mondta, Grevin olyan bambán nézett, ahogy ő soha nem fog, tekintve, hogy antialkoholista. Grevin is valami hasonló lehet, csak az *anti* hiányzik az elejéről.

– Aha – mondta végül. – Klassz. És most mit kell csinálnom?

– Csupán annyit, hogy válaszol néhány gyors kérdésre. Aztán egy-két hét múlva postán megkapja a jegyeket.

– Klassz – mondta megint Grevin.

– Akkor kezdhetjük? Először is az utazási szokásai. Gyakran utazik?

– Nem.

– Ült már repülőgépen?

– Ööö… egyszer.

– Mivel szeret jobban utazni, vonaton, hajón vagy repülőgépen?

– Hát… nem tudom. Mindegy.

– Mi a foglalkozása?

– Takarítok.

– Hol dolgozik?

– A Le Templier-ban.

– Családja van?

– Van egy férjem.

– Köszönöm, ezzel meg is volnánk – mondta anya. – Akkor még egyszer gratulálok, és hamarosan küldjük a jegyet. Viszontlátásra.
– Viszlát…

– A kérdések felét kihagytad – fogadta Kissy anyát, amikor beszállt a kocsiba.
– Elég volt így is. Nem válaszolt volna annyi kérdésre. Amit tudni akartunk, megtudtuk. Hogyan tovább?
– Esetleg vegyétek föl az egereiteket – jött egy hang a telefonból, Vanessáé.
– Nem erre gondoltam…
A sarkon túl megálltak és fölvették Nimbyt, aztán Vanessát is. Angélique indított, s elindultak a boulevard Pasteurön.
– Oda kell mennünk – mondta Niala.
– Nem lenne jó ajtóstul rontani a házba – mondta Pi. – Nem kérdezhetünk rá nyíltan, hogy mikor dolgozik a nő, mert viszszajuthat hozzá.
– Bízd csak rám – felelte Niala.
Szépen megkerülték a tömböt és visszajöttek, de most is távolabb álltak meg. Niala és Vanessa kiszállt és elindult az épület felé. Még jól látták őket, amikor Niala szövegelni kezdett. Lendületes mesélésbe fogott, élénken gesztikulálva, valami történetet mondott el Cinziékről. Kissynek fogalma se volt, kik azok, egyáltalán léteznek-e. A történetből édeskeveset értett, mert Nialának hihetetlen sebességgel pergett a nyelve, és olaszul beszélt. Vanessa nevetett és válaszolt neki valamit, szintén olaszul, aztán beléptek az étterembe.
– Che cosa tu voglia di mangiare? – ez volt az első mondat, amit Kissy megértett, vagy legalábbis úgy tűnt neki, hogy érti. „Mit eszel?”
– …salsicce e senape… – hallott Vanessa válaszából egy töredéket, ahogy elhúzták a székeket és leültek. Miért akar Vanessa kolbászt enni mustárral, két órával ebéd után?
– Prego – kurjantotta Niala. Kissy remekül szórakozott.
– Mit hozhatok? – kérdezte egy női hang.
– Ennénk meg forró kutyát – mondta Niala valami döbbenetes akcentussal. – Hogy mondják… senape come si chiama in francese?

– Mustár – felelte Vanessa.
– Bene, grazie, szóval mustárval és kenyérrel meg kóla, è possibile?
– Persze, máris hozom.
Niala megköszönte és követhetetlen sebességgel szövegelt tovább. Pár perc múlva megjött a kajájuk. Niala evés közben is beszélt szakadatlanul, aztán egyszer csak az egész mikrobusz fölrezzent egy éles csattanásra, csörömpölésre és sikításra.
Niala kétségbeesetten kért bocsánatot, olaszul, tört franciasággal, provanszálul, még némi angolt is vitt bele, nagyon sajnálta, igazán. Aztán:
– De adjad ide nekem csinálni, én tettem törve, enyém munka is. Prego! Kérek!
– Nem, az nem úgy megy – felelte a pincérnő. – A vendég nem takarít. Én takarítok. Nem tehetsz róla, baleset volt.
– Sì, è un balesetto terribile, nagyon sajnálok… de nem nincsen neked takarító benne ristorantéban?
– Csak reggel van, ilyenkor már nincs.
– Értek. Legközelebb jövök mangiare finom salsicce és töröm delli tányéri reggel, bene?
– Bene – nevetett a pincérnő –, csak gyere nyugodtan. De a tányért sajnos ki kell fizetni.
– Naturalmente! Hány órakorig jövjek törömni delli tányéri?

Hát ilyen is csak Nialának juthat eszébe, gondolta Kissy, amikor a csapat a lány vállát veregetve hazaindult. Képes megvenni két virslit mustárral és kólával csak azért, hogy alkalmat adjon takarításra. Képes olasznak kiadni magát csak azért, hogy szenvedélyesen gesztikulálhasson és egy hirtelen mozdulattal lelökhesse a tányérját, amiért aztán ugyancsak fizethet. Kissy biztosan tudta, hogy Niala az egyetlen közülük, aki ezt megcsinálhatta. Nemcsak azért, mert csak ő tud olaszul. Kissy azt is biztosan tudta, hogy ha ő tudna olaszul és megcsinálta volna pontosan ugyanezt, kitört volna a botrány. De Nialának egyszerűen van valami személyes varázsa, amivel meg tudja szelídíteni az embereket.
Szóval tízig van takarítónő. Ha egy iskolai csoport uszodába megy, azok javában úszkálnak, amikor Grevin legkorábban odamehet a kameráért. Mindenképpen nyitáskor kell beraknia a

szekrénybe, másképp semmi értelme – de addig ott kell hagynia, amíg a gyerekek úsznak. Ha valamirevaló felvételeket akar, akkor a kamerának ott kell lennie akkor is, amikor levetkőznek és akkor is, amikor felöltöznek. Grevin tehát nem fog a munkából egyenesen a kameráért menni.

Ami nagy baj. Mert azt jelenti, hogy bármikor mehet érte, akkortól kezdve, hogy a csoport elmegy, egészen zárásig. Vagyis lehet, hogy fél napig lesben kell állni.

Kissy mérgesen tette le a poharat: lecsöppentette magát kólával. Letörölte, de folt maradt a helyén, úgyhogy elment másik blúzért. Ahogy benyitott a szobájába, megállt.

Két egér csókolózott odabent. Az ágy és a kisszekrény között álltak összesimulva, és felőlük akár egy macska is jöhetett volna. Kissy lábujjhegyen a ruhásszekrényhez óvakodott, szerzett magának egy blúzt és nesztelenül kiosont. De közben észrevett valamit, ami arra késztette, hogy haladéktalanul megkeresse Nialát. A nappaliban volt, Angélique-kel és anyával beszélgetett. Kissy elhívta az utcai szobába.

– Mondd csak – kérdezte, miközben kibújt a blúzából –, hol szokott lenni Nimby keze, amikor csókolóznak?

Barátnője meglepve nézett rá.

– Miért, *most* hol van?

Kissy a saját fenekére tette a kezét kétoldalt. Niala megkönnyebbülten elmosolyodott.

– A frászt hozod az emberre. Már azt hittem, hogy benyúlt Vanessa nadrágjába vagy ilyesmi.

– Miért, mit tennél, ha azt csinálta volna?

– Ugyanazt, amit most teszek. Semmit.

– Akkor meg nem mindegy?

Nevettek.

– Azért nem egészen – mondta Niala. – A fenekét megfogni biztosan hagyja, de ha a nadrágjába akarna nyúlni… nos, nekem jó páran megpróbálkoztak ilyesmivel, csókolózás közben meg anélkül is. Ennek mindig szájonvágás lett a vége. Az utolsó akkorát kapott, hogy kiesett két foga, pedig két évvel nagyobb volt nálam.

– De hisz te csak Vanessától tanultál meg nagyot ütni.

– Az igaz. De azt a srácot nem én vertem meg, hanem apa. Méghozzá alaposan.

Kissy nevetett és belebújt a másik blúzba. Niala sóhajtott.

– De elhatároztam, hogy a következő, akivel csókolózni fogok, már szabadon nyúlkálhat.

– Bárhova? – kérdezte Kissy meglepve.

– Bárhova. És ha valami ruhadarab az útjában lenne, csak vegye le nyugodtan.

– Hm. Azt hiszem, sejtem, kivel akarsz legközelebb csókolózni.

Vanessa és Nimby csak egy órával később került elő; Kissy úgy számolta, legalább másfél órát töltöttek kettesben, ha nem kettőt. Ha nem lenne Niala, ő már megőrült volna az idegességtől, hisz Vanessa egészen olyan, mintha a kishúga lenne. De Niala sztoikus nyugalommal nézi őket, és egyáltalán nem aggódik amiatt, hogy mit csinálnak.

– Hülyeség – mondta rengetegszer. – Egyszer úgyis megtörténik, és úgyis Nimbyvel, senki mással. Ha túljutnak rajta, el fogja mondani, én pedig gratulálni fogok és megkérdezem, milyen volt. Ahogy titeket is, meg én is elmesélem majd. Nem az az érdekes, hány éves az ember, ha biológiailag elég érett már, és kölcsönösen szeretik egymást.

– Mit csináltál volna – kérdezte egyik nap Jennifer –, ha nem lenne törvényi korhatár, és Pi is szabad lett volna?

– A megismerkedésünk után hozzáláttam volna, hogy elcsavarjam a fejét – felelte Niala habozás nélkül. – Azt hiszem, egy héten belül fülig belém szeretett volna. Akkor aztán…

Jennifer nagyot nézett.

– De hát még tizenhárom se voltál.

– Az volt a kiindulás, hogy nincsen korhatár, igaz? Akkor mire vártunk volna?

Igen, Niala így fogja föl. És Kissyt rendszeresen kifaggatja a Martinnel töltött éjszakákról a többiek jelenlétében – elsősorban Vanessa jelenlétében. A kislányt kezdettől fogva érdekelte a dolog, ő meg szívesen mesél róla. De újabban kérdez is, már nem olyan szégyenlős, mint korábban. Nimby hatása lehet. Legutóbb azt kérdezte, nem nehéz-e féken tartani a fiút, hogy ne akarjon többet, mint amit most lehet. Igazából nem is kell

féken tartani, ő maga tartja magát a megállapodáshoz és nem próbálkozik.

– És ha egyszer igen? – kérdezte Vanessa.

– Akkor… nem tudom. Nem nagyon tudom elképzelni, hogy verekedjünk az ágyban.

– Szerintem engedni fogsz neki – mondta Niala. – Mégpedig boldogan.

Kissy elismerte, hogy ez bizony lehetséges.

Mindez pár pillanat alatt futott végig az agyán, ahogy meglátta a két csillogó szemű kisegeret, amint bejönnek a nappaliba. Másfél-két óra édes kettesben, gondolta. Nem lehet okuk panaszra.

Nimby Martinnel kezdett beszélgetni, Vanessa pedig kiballagott a konyhába. Kissy utánament, és ittak egy-egy pohár narancslét.

– Valakinek nagyon csillog a szeme – mondta Kissy.

Vanessa komoly arccal bólintott.

– Szerelmes.

– Látod, és hogy fogadkoztál, hogy ha valaki udvarolni próbál neked, annak kiütöd a fejét a két füle közül.

– De nem Nimbynek!

Kissy nevetett. – Igen? Emlékszel, amikor először próbálkozott? Majdnem széttépted.

Vanessa döbbenten nézett rá.

– Amikor fölfedezte, hogy a pénztárcádat a sortodhoz erősítetted. Javasolta, hogy Pi rántsa meg a zsinórt, és ha leszakítja rólad, kapsz tőle egy másikat. Mit gondolsz, ha fiú lettél volna, akkor is le akarja tépni rólad a sortot?

Vanessa meghökkenve nézte Suzyt, aki a konyha túlsó sarkában szimatolt.

– Nekem ez eszembe se jutott…

– Hát pedig így történt.

A kislány fölkapta a fejét.

– Gondolod, hogy már akkor tetszettem neki?

– Hát – mondta Kissy lassan – nem lehetetlen…

Nem akarta azt mondani, hogy szerinte Nimby akkoriban minden lánnyal ugyanígy viselkedett volna. Akkoriban?! Most is!

De Vanessa úgy kiolvasta a fejéből, mintha LCD-kijelzőt hordana a homlokán.

– Ugyan már, az nem érdekes. Persze hogy tetszenek neki más lányok is. Te is egy csinos lány vagy, Niala is… ettől én még tudom, hogy engem szeret.

Borzasztó, gondolta Kissy. Eddig csak Niala olvasott benne, most már a kicsi is kezdi? Ha kiderül, hogy Nimby orvul installált egy nyilvános szervert az ő gondolatai közé…

Nathalie a szívéhez kapott és elterült a telitalálattól, aznap már sokadszor.

– Megnyugtat, hogy nem jöttem ki a gyakorlatból – mondta Angélique a grafikonra pillantva. – Egy csillagásznak fontos a verekedés és a céllövés.

– Nem tudtam, hogy máris harcban állunk idegen bolygóról jött betolakodókkal – lepődött meg Martin.

– Azokkal nem is. De éjszakai megfigyelésre késő este indul az ember, amikor azért nem a legjobb a közbiztonság.

– Azt hittem – szólalt meg Nimby –, a csillagászok ma már nappal nézik a csillagokat.

Jennifer csodálkozva nézett a fiúra.

– Már hogy néznék nappal, ha egyszer nem látszanak?

– Nos – felelte ez –, az a helyzet, hogy *látszanak.* Ugyanis van egy ravasz eljárás, amivel láthatóvá tehetők. Az éjszaka beérkező fényt rávetítik egy speciális anyaggal bevont lemezre, amit különböző vegyszerekkel kezelnek, és a fény maradandó lenyomatot hagy rajta. – Nimby hirtelen felragyogott. – Egy ilyen képet egész könnyen át lehet vinni a másik szobába anélkül, hogy lepotyognának róla a csillagok! Gondoltad volna?

Jennifer sóhajtott, aztán elővette Nimbuszát és hasbalőtte Nathalie-t. Nimby a szőnyegre, majd a fegyverre pislogott, és hangosan nyelt egyet.

– Szóval csak azt akartam mondani, hogy a rádiócsillagászatot nappal is lehet csinálni…

Azért hasznos munkát is végeztek a lőgyakorlat és a verekedés mellett. Kidolgozták a módszert Grevin megfigyelésére.

Az uszodában fognak lesben állni, nem a nő házánál, mert megeshet, hogy akár hajnalok hajnalán már elmegy hazulról.

Anya és Angélique nyitásra az uszodánál lesz, bemegy és az előcsarnokban őgyeleg. Ha feltűnik Grevin, anya azonosítja, és ha lehet, le is fényképezik. Megtudják, hogy melyik szekrényt vette ki, és értesítik a többieket.

Angélique-nek órái lesznek, ezért őt anya beviszi az egyetemre, amint meggyőződtek róla, hogy Grevin bement dolgozni. Anyának viszont tízkor tárgyalása van, ezért mire a nő végez a munkahelyén, ott lesz a négy osztálytárs egér, akik taxival fognak közlekedni, minthogy más megoldás nincs. Mindenhová követik. Ha bemegy az uszodába, a három lány követi az öltözőbe, Martin pedig fellármázza Vineuilt. Az öltözőben akarták elkapni. A szekrény előtt, a kezében a kamerával. Kissy a maga részéről őszintén remélte, hogy azért mégiscsak megfordul egy-két gyerek az uszodában, ha iskolai csoport nem is. Esetleg valami kisebb, aki még nem jár iskolába. Mert az is remek, ha Grevin videóra vesz egypár meztelen nőt, de ha ráadásul kislányokat is, az maga a megtestesült gyönyörűség lenne. Igazi egérálom.

Martin egyetértett vele, de mintha neki mások lettek volna a szempontjai.

– A kamerát természetesen el kell venni tőle – jelentette ki –, nehogy megsemmisítse a felvételeket.

Kissy álmosan bólintott.

– És mielőtt átadjuk a rendőrségnek, csinálni kell róluk egy másolatot az alapítvány számára. Kell a szakmai kutatásunkhoz.

Kissy automatikusan bólintott megint, aztán fölnézett. – Miért, milyen kutatnivaló van azon, hogy vetkőznek?

Martin széttárta a kezét. – Részletesen át kell tanulmányoznunk mindent, ami a pácienseinkkel kapcsolatos. Ha a házkutatásnál előkerül a többi kocka Madeleine-ről, ami…

– Disznó – háborodott föl Kissy, és majdnem ellökte a fiút, de szerencsére idejében rájött, hogy akkor annak a keze is elmozdulna az ő combjáról. Ezt pedig semmiképp nem akarta. – Nincs azokon a képeken semmi tanulmányozni való, csak az ilyen kéjenc alakoknak, mint te.

– Pontosan úgy gondoltam, hogy én vállalnám a tanulmányozást.

– Madeleine pedig gyerek még – folytatta Kissy dühösen, de figyelmének nagy részét az kötötte le, amit a fiú csinált.

– Hát aztán, mi is azok vagyunk.

– Amit most művelünk… az nem éppen gyereknek való – suttogta Kissy.

Martin csak jó félórával később válaszolt, amikor megint magukra húzták a takarót.

– Korán érő gyerekek vagyunk.

Kissy bólintott és odafészkelte magát Martinhez.

– Eszembe se jutott olyasmi – mondta Martin roppant őszintén –, hogy a felvételeken látható hölgyeket tanulmányozzam.

– Á, kicsit se – dünnyögte Kissy bágyadtan.

– Persze most, hogy mondod, nem rossz ötlet. Madeleine például alig pár évvel fiatalabb nálam, és igazán vonzó kislány. Összeismertethetnél vele…

Kissy dühösen ellökte magától a fiút, aki egy pillanat alatt két vállra fektette.

– Hülye – mondta Kissy a második csók után. – Hányszor akarsz még rászedni ezzel a trükkel? Így egy percet se fogunk aludni egész éjszaka.

– Miért, eredetileg azt akartál?

Nem, gondolta Kissy jóval később, amikor megint elnyúltak egymás mellett. Tulajdonképpen egyáltalán nem akart aludni ma éjszaka. Még tizenegy sincs, és még csak négyszer lett Martiné. Magában így nevezte, mert hát valahogy nevezni kellett, ámbár *úgy igazából* még nem volt az övé, és jó ideig nem is lesz még. Talán a születésnapja után már igen. Egyelőre Martin legcsodálatosabb tulajdonságai között tartja számon, hogy a legforróbb pillanatokban is megőrzi az önkontrollját, és meg sem próbálja túllépni a határt. Sikerülne neki. Ezt Kissy eddig még soha nem mondta ki, csak most, ezen az éjszakán. Martin azt mondta, ezt mindig is tudta. Kissy már az első együtt töltött éjszakájukon úgy elvesztette a fejét – mind a kettőt, gondolta Kissy –, hogy kizárólag rajta, Martinen múlt, hogy mi történik és mi nem történik. Azóta is szinte mindig, legfeljebb akkor nem, ha túl álmosak és megállnak a csókolózásnál.

– De ha ezt így elmondtad – tette hozzá a fiú –, elmondhatnál még valamit. Eldöntöttél már valamiféle időpontot?

Kissy megcsóválta a fejét.

– Nem igazán. A születésnapomon akartam dönteni, mármint tavaly. De akkor kiderült, hogy a dolog nem olyan egyszerű, ahogy gondoltam… én semmit se tudtam azokról a dolgokról, amiket most is csinálunk, meg a többiről, amiket nem csinálunk. Amíg nem próbáltuk ki ezeket…

– De most már kipróbáltuk – mondta Martin.

Ki, bólintott Kissy. Alaposan. Rögtön az első éjszakákon úgy, hogy aztán egész nap aludtak.

– Most azt fontolgatom, hogy a következő születésnapomon döntöm el.

– Szerintem van célszerűbb időpont is.

– No mi?

– Az én születésnapom.

Kissy elnevette magát.

– Gondolhattam volna. Mert márciusban születtél, mi? És ha augusztusban születtél volna?

– Akkor Nimby születésnapját javasoltam volna.

– Mi köze ehhez… – Kissy nem fejezte be a mondatot. Meg kell végre szoknia a gondolatot, hogy a fiúja egy disznó. Nimby születésnapja lesz a leghamarabb!

– Disznó – mondta kis szünet után.

– Én egérnek hittem magamat – felelte Martin. – De tudod mit, akkor igyekszem rászolgálni a disznó névre.

És hozzá is látott.

– Jézusom – mondta Jennifer, végignézve Kissyn, aki hármat ásított az alatt az idő alatt, amíg a konyhaajtótól eljutott az asztalig. – Úgy nézel ki, mint akit kicentrifugáztak. Aludtál egyáltalán valamit?

– Néha részletekben – Kissy hatalmasat ásított – egy kicsit.

– Mit műveltetek?!

– Majd ha tizennyolc éves leszel, elmondom. – Kissy megint ásított, és célkeresztbe fogott egy nagy pohár kólát az asztalon.

– Jézusmária – szólalt meg Chantal a háta mögött. – Csak nem…

Kissy nem figyelt. Belevetette magát a pohárba és néhány karcsapással átúszta. Kicsit lubickolt a közepén, aztán ahogy elfogyott alóla az ital, kisétált a szárazra és letette a poharat.

– Ez az. Jó hideg volt. Mit kérdeztél?

– Azt, hogy ugye az éjszaka nem…

– De kíváncsi valaki – szólalt meg egy hang Chantal háta mögött, és Martin odalépett a barátnőjéhez. – Mindent tudni szeretnél, igaz? Rendben van. Ma este kilenckor találkozunk a lenti hálószobában. Percnyi pontossággal rekonstruáljuk a Kissyvel töltött mai éjszakámat. Én saját magamat alakítom majd, te pedig Kissyt. De ő is ott lesz és segít visszaemlékezni.

– Súlyos felelőtlenség, hogy nem tartunk itt baseballütőt – sziszegte Chantal pipacspirosan. – Ha még megpróbálsz össze is nyalni, agyoncsaplak. Vanessa olyan kedves kislány, miért nem belőle van kettő?!

Nevettek, de Chantal idegesen meredt Martinre, aki kitartóan nézte őt, mosolygott és most közelebb is lépett.

– Mit akarsz?…

– Gyönyörű – mondta a fiú –, pontosan ilyenre vágytam. – Azzal kinyúlt Chantal felé, de mielőtt az eldönthette volna, hogy üssön, meneküljön vagy sikítson, Martin keze elhaladt a füle mellett, és elvett egy szendvicset az asztalról. – Paradicsomszósz is van rajta, óriási!

Chantal dühösen fújt egyet, de nem tudott elfojtani egy mosolyt. Azért még a vonaton is dohogott.

– Borzasztó, hogy ti valamiféle zsákmányállatoknak tekintetek minket – mondta Martinnak. – Az idén már legalább hatszor néztek rám úgy az utcán, mint aki le akar vetkőztetni.

– Nocsak, nem is mondtad, hogy verekedtél.

– Nem verekedtem. Továbbmentem. Nem követtek és nem próbálkoztak semmivel, úgyhogy nem volt verekedés.

– Kár – felelte a fiú meggyőződéssel. – Így kijössz a gyakorlatból. Esetleg fölbérelhetünk pár vagány srácot, mit szólsz hozzá?

– Grevin – szűrte a foga között Chantal.

– Parancsolsz, kérlek?

– Grevin. Majd megverem Grevint és megint edzésben leszek.

Mintegy végszóra megcsendült Kissy telefonja. Anya számához a Crockett-dalt állította be a Miami Vice-ból.

– Egerek – kapta föl.

– Cin-cin – nevetett anya. – Minden a terv szerint megy. Grevin elment az uszodába, lefényképeztük. Követtük a munkahelyére, aztán Angélique-et bevittem a kémcsöveihez.

– Csillagaihoz – jegyezte meg Jennifer.

– Kémiaórája lesz – közölte anya. – Mindjárt küldöm a fotókat. Mondiot-val még nem tudtam beszélni, de próbálkozom. Sziasztok!

Grevinnek lenyalt fekete haja volt, kicsit vöröses képe és krumpliorra. Nem volt egy intellektuális jelenség. A palackok miatt, mondta Kissy, azoknak köszönheti a megjelenését. Angélique nem volt szívbajos, lefotózta az öltözőben is, még az is látszott, ahogy beteszi a táskát a szekrénybe. Azt nem lehetett látni, hogy a táskából kikandikál-e egy kamera, de úgyis tettenérik, amikor kiveszi. A szekrény száma nem látszott, csak a szomszéd szekrényé: huszonkilenc. Akkor ez nyilván a harmincas. Pont a sor végén. Ezért tudott Angélique ennyit fotózni, megállt két sorral távolabb és a sor végén kikukucskálva kattogtatott.

Fél tízkor, franciaóra után a négy egér kivágtatott az iskolából és leintett egy taxit.

– Cotentin–André Gide sarok – vágódott be Martin a sofőr mellé.

– De sebesen – tette hozzá Chantal hátulról.

– Hé, várjunk csak – mondta a sofőr. – Nem kellene nektek most iskolában lennetek?

– Nem! – dörrentek rá mind a négyen egyszerre. – Indítson!

– Odaszólok a hadnagynak – szólalt meg egy hang Chantal tenyerében. – Őrizetbe vetetem a hapsit, mert akadályozza a rendőrség munkáját.

– Sokkal jobb lesz – mondta Martin –, ha…

De közben már nyomkodta is a telefont.

– Mondiot – mondta az apró készülék mély hangon.

– Martin Rochefort. Igazgató úr, már a taxiban ülünk, de a sofőr akadékoskodik…

– Add át neki.

– Hallja magát.

– Jó. Mondiot vagyok, iskolaigazgató. Ezt a négy gyereket fontos közérdekből elengedtem. Lesz szíves elfuvarozni őket?

A sofőr meglepve igent rebegett és indított.
– De most aztán húzzon bele – nézett az órájára Jennifer. – Harmincnégy! Tízre ott kell lennünk a Le Templar előtt!
– Le Templier – felelte a sofőr.
– Tőlem hívhatják George Washingtonnak is, csak legyünk ott!
– Ott leszünk – ígérte a sofőr, mialatt a kocsi átvágott az esőben vigasztalan képet nyújtó Bois de Boulogne-on. – Mi az a fontos közérdek?
– Akarja tudni? – kérdezte Martin.
– Persze!
– Hát nem fogja.

A Dauphine-kapunál kanyarodtak a Périphérique-re, aztán bebújtak a föld alá és vissza, La Muette-kapu, de mire magában beazonosította, már a Passy-kapunál jártak. S tovább, alagútba be, felszínre ki. Át a Szajna fölött, az ablaktörlő egyhangú tiktakolása mellett, ami egyfolytában emlékeztette őket a hideg esőre. Szegényke, gondolta egyszer Kissy, ahogy a távolban magasodó Eiffel-toronyra nézett. Százhúsz éve áll kint esőben, hóban, tűző napsütésben. Nem lehet könnyű neki.
Aztán az jutott eszébe, hogy a torony úgy áll ott, mint valami tengely, ami körül forognak a dolgok. Például most ők. Jókora félkört tesznek meg a Périphérique-en, a középpontban a toronnyal; mekkorát is? Ha jól emlékszik a térképre, a Dauphine-kapu éppen a Mars-mező meghosszabbításában van; igen, így kell lennie, mert előtte a Maillot-kapu van, azt meg nagyon jól ismeri neuillyi lakos korából. Az a Charles de Gaulle, vagyis a Champs-Élysées folytatása. Vagyis valahol tíz óránál hajtottak az óraszámlapra, és valahol délen fognak bemenni a városba. Mire idáig jutott a gondolatmenetben, meg is tették, a sofőr kisorolt a Vanves-kapuhoz. Kissy kíváncsian elővette a telefonjában tárolt térképet, nem ismerte elég jól a városnak ezt a részét.
Tehát öt óránál, állapította meg. Tíz óránál indultak és most öt óránál járnak. Öt órát utaztak vissza az időben! Grevin még nem lesz bent a munkahelyén, talán még el se indult hazulról.

Amikor az időtaxi megállt az étteremnél, Kissy elégedetlenül állapította meg, hogy a nap állása, a forgalom, minden inkább délelőtti, mint hajnali. És az étterem kétségkívül nyitva volt.

Úgy döntöttek, hogy Martin megy be egyedül, így kevésbé feltűnő, és Grevin minél kevesebb egérarcot lásson, főleg a lányok közül, akik majd ott lesznek az öltözőben is. Martin megfigyeli, hogy Grevin odabent van, aztán ők továbbvitetik magukat valahová, ahol fedél alatt várhatják ki a tíz órát.

De nem így lett. Martin két percen belül visszajött, feltépte a kocsiajtót és beugrott.

– Auteuilbe, de gyorsan! A pincérnő éppen takarít, Grevin ma korábban elment – ezt már nekik mondta. – Siessen, uram!

– Nyugalom – felelte a sofőr. – A kocsin sajnos nincs magassági kormány. Meg kell várnunk, hogy az előttünk állók elinduljanak.

– Csigavér – mondta Chantal, bár ő is majd felrobbant a türelmetlenségtől. – Kizárt, hogy egyből odamenjen. Hisz amíg a csoport úszkál… – Aztán önmagának is ellentmondva előkapta a telefonját és nyomkodott rajta párat. – Chantal Vaillant a Jerrytől. Úton vagyunk magukhoz, de elakadtunk. Utána tudna nézni, hogy a harmincas szám mióta van kiadva? Igen, benne van. Ha azóta vissza nem ment érte… Jó.

Kinyomta a telefont és Kissyre nézett. – Utánanéz a kulcsnak. Mit csináljunk?

– Ha Grevin már ott járt, akkor mi semmit – mondta Martin. – Akkor már csak Jean-Pierre tud lépni.

Kissy elhúzta a száját.

– Szeretném, ha mi kapnánk el.

– Mindannyian ezt szeretnénk – felelte a fiú. – De a fő az, hogy meglegyen.

Végre kiértek a Vanves-kapuhoz, a sofőr visszafordult a Bois felé. Kissy látta a tükörben, hogy töpreng, próbálja kitalálni, mi folyhat itt, de nem izgatta magát ezen.

Vineuil nem jelentkezett, amíg úton voltak, alighanem komplikált dolog kideríteni, mi a helyzet a kulccsal. Az egerek gyorsan felosztották a teendőket. Martin kifizeti a taxit, addig a lányok bemennek a szolgálati bejáraton. Jennifer egyenesen az öltözőbe megy és utánanéz a szekrénynek, Chantal az előcsarnokban őrködik, Kissy pedig az öltöző ajtajánál.

Könnyű dolga volt vele. Az öltöző ajtajára nagyszerű rálátás nyílt, még egy miniatürizált Grevin se surranhatott be észrevétlen.

– Jerry a helyén – suttogta az adó-vevőre kapcsolt telefonba.

– Tintin a helyén – jött Chantal válasza.

– Törpilla hívja Jerryt – szólalt meg Jennifer hangja. Kissy elvigyorodott. Jennifernek eddig a pillanatig nem volt fedőneve, de nagyon jót talált magának.

– Jerry Törpillának, vétel!

– Mackó pozitív. Ismétlem, mackó pozitív. Célobjektum világosan észlelhető. Optikai rögzítést végzek. Vétel.

No igen, gondolta Kissy. Amerikai lány, a génjeiben hordozza ezt a szöveget. Mi is a címe annak a filmnek, amiben egy repülőgép-anyahajó visszakerül Pearl Harbor idejébe? Ott beszélnek folyton így.

– Tom hívja Jerryt – szólalt meg Martin. – Vercingetorixnál vagyok, vétel!

– Jerry Tomnak, vettem.

– Törpilla Jerrynek, optikai rögzítés kész. Visszavonulok megfigyelési pozícióba.

Ja igen, *Végső visszaszámlálás*.

– Tom Jerrynek, Vercingetorix még nem tudta kideríteni, mi a helyzet a kulccsal.

– Nem baj, Tom – felelte Kissy –, tudjuk, hogy a célobjektum a helyén van. Törpilla le is fényk… optikailag rögzítette. A Vercingetorix név honnan lett?

– Kezdőbetű alapján, Jerry.

Azonnal megszólalt Jennifer:

– Akkor a célszemély fedőneve Garfield!

Így telt el egy óra. Az egerek vártak és beszélgettek. Tintin néhányszor mintha Garfieldet látta volna bejönni, de mindannyiszor kiderült, hogy tévedett. Tom később eljött Vercingetorix irodájából, mert annak tárgyalása volt, inkább saját őrhelyet foglalt el az előcsarnokban.

Tizenegy óra kilenc perckor Törpilla éppen viccet mesélt, amikor Tintin félbeszakította:

– A házibulit Sophie Marceau rendezte! Mindenki készültségbe, Garfield a bejáratnál! Ez nem gyakorlat… akarom mon-

dani, nem tévedés. Fölismerem az arcát. A nyomában jövök majd.

– Törpilla, fedezékbe! – mondta Jerry. – Ne légy a célobjektum közelében!

– Vettem, Jerry!

– Szólok Vercingetorixnak – mondta Tom.

Fél perccel később Jerry is meglátta Garfieldet. Fekete kabát volt rajta, és pontosan úgy festett, mint Angélique fotóin. Azaz Maci Laci fotóin. Jerry behúzódott egy oszlop mögé és elmélyülten tanulmányozott valamit, ami nem létezett. Nagy, kerek füleit már korábban elrejtette, és vigyázott, hogy ne lássanak nála sajtot, amivel elárulná magát. Ez könnyű volt, mert nem volt nála egy gramm se.

Garfield elcsörtetett mellette és bement az öltözőbe.

– Garfield a páncélteremben! – sziszegte Jerry a rádióba, és a célszemély nyomában érkező Tintinnel együtt surrantak utána.

Garfield egyenesen a mackóhoz ment. A zsebébe nyúlt a kulcsért, de nem találta, akkor a másik zsebében kezdett kotorászni. A három egér ezalatt figyelőállást vett föl és feltűnés nélkül videózott.

Jerry elégedetten állapította meg, hogy több gyerek is van az öltözőben. Egy nő éppen Garfield mögött haladt el egy ötévesforma kislányt vezetve; a gyerek meztelen volt, de csak Jerry és Tintin felvételén lesz rajta, Garfield eltakarta őket a saját kamerája elől. Nem baj, több kiskorú is van itt, akik esetleg elmehettek a szekrény előtt. Persze arról szó se lehet, hogy az alapítvány másolatot csináljon róla kutatási célokra. Elképzelni is nehéz olyan disznó egeret, mint Tom. Csak ne nézegesse az itteni lányokat. Őt nézegesse, Jerryt.

Volt ideje mindezt végiggondolni, amíg Garfield csigalassúsággal előszedte a kulcsot és kinyitotta a mackót. Aztán kiemelte a táskát.

– Állj! – csattant föl egy hang a háta mögött. – Annemarie Grevin, ne mozduljon!

Jennifer közelebb ment hozzá, hogy a kamera mindent lásson. Az ő oldalukról Chantal indult meg egy kamerával, Kissy pedig a blúza kivágásába csíptette a sajátját, hogy mindkét keze

szabad legyen. Nimbuszt itt veszélyes lenne használni, Grevin mögött pár méterre nők vannak.

A shindy döbbenten állt, kezében a táskával, aztán lassan Jennifer felé fordult. Shindy? – gondolta Kissy. *Shindesse.* Nőnemben.

– Tegye le a táskát – vezényelte Jennifer. – Szép lassan tegye a padlóra. Gyerünk, mozgás!

Grevin egy pillanatig tétován állt, aztán megszólalt:

– Mit akarsz tőlem?

Remegett a hangja, nagyon be lehetett gazolva. Igaz is, Jennifer *shindame*-nak mondta a nőnemű shindyt, az is jó.

– Ki akarom cakkozni a füledet – közölte Jennifer most már tegezve. – Anyukád tudja, hogy kislányokra leselkedsz az öltözőben?

Grevin a dühtől remegve Jennifer felé lódította a táskát, de a lány könnyedén kitért az útjából. A háta beleütközött egy öltözködő nőbe, amitől elvesztette az egyensúlyát és ösztönösen meg is fordult. Kissy megindult feléjük, de mire odaért, Grevin nekilökte Jennifert a szekrényeknek, a torkát szorongatta és szitokáradatot zúdított rá. Kissy elkapta a kabátját és rántott rajta egyet, de a nő föl se vette. Chantal hátba rúgta, amitől Grevin egy pillanatra nekiesett Jennifernek, aztán viszont még jobban szorította a nyakát.

– Tűnjetek el innen, vagy megölöm! – rikácsolta.

Kissy előrántotta fegyverét és tüzelt, de az acélgolyó csak lehullott a vastag télikabátról. Chantalé is.

– Engedd el vagy fejbelőlek! – üvöltött rá Chantal.

Jennifer közben egyfolytában próbálkozott kiszabadulni, de hasztalanul. Már csak azon erőlködött, hogy lefejtse a nő ujjait a nyakáról.

Egyszer csak valami erő félrelökte őket, és ott termett Vineuil, aki megragadta Grevin kabátját hátul a nyakánál, és valósággal leszakította Jenniferről. Grevin további sorsa Kissyt egyelőre nem érdekelte. Chantallal a társukhoz ugrottak és elkapták, mielőtt összeesik.

Jennifer nem esett össze. Kiköhögte magát, és intett, hogy már jól van. Csak ezután nézték meg, hogy mi van Grevinnel. A nő a szemközti szekrénysornak préselve állt, Vineuil még mindig ugyanúgy fogta. Mellettük ott volt Martin, aki éppen

azzal foglalkozott, hogy hátul összekötözze Grevin kezét valami madzaggal.

– Jól vagy? – kérdezte Vineuil Jennifertől, aki köhögött és bólintott. – Akkor gyerünk innét kifelé!

Vineuil átvonszolta Grevint az előcsarnokon, kétoldalt az árgus szemekkel figyelő egerekkel. Chantal hozta a táskát. Martin kicsit még támogatta Jennifert, aki nem beszélt, csak a szemével intett köszönömöt. Az előcsarnok közepén nagy meglepetésükre szembejött velük Nimby.

– Hát te? – nézett rá Kissy.

– Jöttem. Hogy vagy?

Jennifer csak bólintott, hogy jól.

Az irodában Vineuil lezuttyantotta a foglyot egy fotelba, aztán bezárta az ajtót és eltette a kulcsot.

– Nehogy kísérletezni kezdjen. Tessék, ülj le és idd ezt meg.

Jennifer biccentéssel megköszönte a pohár vizet és kortyolgatni kezdte. A többi négy egér megállt Grevin előtt, aki gyűlölködő tekintettel nézett rájuk.

Nimby közelebb lépett és lekevert Grevinnek egy pofont. Egy igazi Vanessa-féle, szikrázó pofont, aminek hangját kétszer visszadobták az iroda falai, de addigra már Chantal is leadta a sajátját, amitől megbillent a fotel. Kissy késedelem nélkül odalépett és ütött. Úgy érezte, rég nem ütött ilyen szépen és pontosan, Grevin feje kétszer megfordult a nyaka körül. Egy pillanattal később Martin is rátette a saját pofonját, ami nagyobbat szólt, mint a másik három, és az egész szobában szétrepültek a szikrái.

Vineuil megkövülten állt Jennifer mellett. Talán beavatkozott volna, de nem volt rá érkezése, a négy csattanás pillanatonként követte egymást. Grevin zúgó fejjel, bambán ült.

– Muszáj volt ezt? – kérdezte Vineuil kis csend után.

– Persze – felelte Nimby. – Ezt mindenképpen. Viszont például ezt – azzal bokán rúgta Grevint, aki felordított – egyáltalán nem volt muszáj. Ez már fakultatív.

– Szia – mondta Kissy a telefonba, ami nem volt kihangosítva. – Ide tudnál jönni Auteuilbe? A tóparti uszodába.

– Kizárt dolog – felelte Jean-Pierre –, rengeteg munkám van.

– Hát éppen ezért.
– Miért, mi van?
– Újdonság… – felelte Kissy titokzatosan.
– Furcsán beszélsz… van valaki a közelben?
– Ahogy mondod.
– Veszélyben vagytok?
– Egyáltalán nem.
– Egyedül menjek?
– Ne, ne.
– Csak nem pedofilt fogtatok megint?
– Dehogynem – felelte Kissy méltatlankodva. Mintha ugyan szokásuk lenne mindenféle apróság miatt odaráncigálni a hadnagyot.
– Világos. Negyedóra múlva ott vagyok néhány emberrel.
– Oké, szia!

A negyedóra alatt megnézték a kamera tartalmát a saját képernyőjén. Meztelen nők, felnőttek és gyerekek. Kissy úgy érezte, csak egy kiadós sajtos szendvics hiányzik a boldogságához. Vineuil nagyon dühös volt, s közölte Grevinnel, hogy részükről kártérítési perre számíthat. A nő sértődött hallgatásba burkolózott.
Az egerek kameráin világosan látszott minden fontos: ahogy kiveszi a táskát, ahogy rátámad Jenniferre és ahogy fojtogatja. Vineuil azt mondta, ez gyilkossági kísérlet, ő tanúskodni fog.
Aztán kopogtak az ajtón. Vineuil már korábban leszólt a recepcióra, hogy ha rendőrök jönnek, kísérjék őket az irodájához.
A szoba egyszerre megtelt rendőrökkel. A vezetőjük már ismerősként üdvözölte Kissyéket.
– Artois főfelügyelő – lépett Vineuilhöz.
– Vineuil, biztonsági főnök – nyújtott kezet a házigazda, aztán a hadnagynak is. – Ez pedig madame Annemarie Grevin.
– Jó napot, asszonyom – állt meg Artois a fotelbe süppedt alak fölött. – Rosszkedvűnek látszik.
Grevin nem felelt.
– Maga is rosszkedvű lenne a helyében – mondta Jennifer. – Már tudja, hogy nem ér haza ebédre… úgy tíz éven belül.
– Tíz év? – Artois nagyot nézett. – Hát mit tetszettünk elkövetni?

Kissy majdnem elnevette magát. Pont úgy kérdezte, mint egy jóságos öreg doktor bácsi: „Hát mi a panaszunk?”

– Kamerával leselkedett a női öltözőben – mondta Martin. – Ő csinálta azt a képet is, amiről sokat beszéltünk Jean-Pierre-rel.

A hadnagy fölkapta a fejét.

– Melyiket?

Megmutatták neki telefonon.

– Ó, szóval kislányokat fotózunk? – érdeklődött Artois atyai jóindulattal. – Igen illetlen dolog.

– Más is van – mondta Vineuil. – Amikor a gyerekek megállították, fojtogatni kezdte ezt a lányt. Ha nem állítom le, nem tudom, mi történt volna.

– Minden videón van – szúrta közbe Nimby.

– Én pedig tanúskodni fogok – tette hozzá Vineuil.

Artois morcosan nézett Grevinre.

– Ez csúnya dolog volt, asszonyom. Nos, nekem mennem kell, de még találkozunk. Önnel, asszonyom, többet is, mint szeretné. Viszontlátásra.

Artois távozott, s a hadnagy kiadta az utasítást két rendőrnek, hogy bilincseljék meg az őrizetest. A rendőrök bogozgatni kezdték a köteléket a csuklóján.

– Még meg sem köszöntem – lépett oda Jennifer Vineuilhöz.

– Ugyan, fölösleges. Jó, hogy mobilon láttuk, mi történik és idejében érkezhettem.

– Akkor is köszönöm.

Jennifer Grevinre nézett, akit közben megbilincseltek és egy rendőr fogta a könyökét.

– Jean-Pierre, mondhatnék még neki valamit?

A hadnagy bólintott, Jennifer pedig odalépett a nőhöz, aki utálkozva nézett rá. Pár pillanatig nézték egymást, aztán Jennifer megpördült és rúgott. Az orrába. Grevin átrepült a helyiségen és az ajtó mellett a falnak vágódott, aztán egy rendőr karjába zuhant.

Nagy csend lett. Kissy csak bámult, milyen ügyesen rúg az újonc egerük, de sejtette, hogy Vineuilt és a rendőröket nem ez foglalkoztatja.

Az a rendőr törte meg a csendet, aki a rúgás előtt a nő könyökét fogta.

– Az én hibám, hadnagy úr. A gyanúsított nincs jó állapotban, ha jobban vigyázok rá, nem esett volna neki az asztal szélének.

Jean-Pierre bólintott, közben egyre Jennifert nézve szúrós szemekkel.

– Egyetértek. A megfenyítését későbbre halasztom. Most leléphetnek. A gyanúsítottat azonnal vigyék orvoshoz.

– Értettem.

A rendőrök elmentek, vitték a véres képű Grevint is. Kissy le merte fogadni, hogy Jennifer betörte az orrát, és talán egypár fogától is megszabadította. Úgy kell az ilyennek!

A hadnagy becsukta az ajtót.

– Talán jobb, ha Vineuil úr jelenlétében beszéljük ezt meg. Rövid leszek. Ha ilyeneket csináltok, nem sokáig fog tartani az együttműködésünk.

Az egerek döbbenten néztek a hadnagyra. Ugyan mi baja, gondolta Kissy, a rúgás gyönyörű volt, senki meg nem mondta volna róla, hogy Jennifer még kezdő.

– Milyen együttműködésünk? – lépett középre Nimby. – Nekem nem tűnt föl, hogy miközöttünk együttműködés lenne. Az egész víztoronyügyet mi oldottuk meg, te csak a végén jöttél a bilinccsel.

– Víztorony?…

– Aha! A víztorony egy magas épület, amiben víz van. Itt a víz – Nimby a háta mögé bökött, nyilván a medencékre utalva –, ahol meg a pasit elkaptuk, az volt a torony. Szóval semmilyen együttműködést nem lehetett észlelni. Te sose hitted el, hogy ez a nő létezik. Pénteken azt ígérted, hogy beszélsz Artois-val a nőről. Gyanítom, hogy nem beszéltél. Milyen együttműködést akarsz felbontani?

A rendőr néhány pillanatig csak hápogott. Ekkor Chantal szólalt meg.

– Neked, Jean-Pierre Leblanc, ebben az ügyben egyetlen teendőd van és lehet. Szépen megköszönni, hogy leszállítottuk neked az ügyet meg a két csirkefogót is. Michaud-t a mi szoftverünk buktatta le, Grevint szalaggal átkötve kaptad. És ha Jennifer orrba rúgta, akkor mi van? Nem hal bele. De Grevin igenis meg akarta őt ölni. Én ott voltam, tíz centire tőlük, láttam, ahogy fojtogatja. Téged nem láttalak ott, pedig úgy tudtam, hogy te vagy a jó rendőr bácsi, aki megvédi a gyerekeket.

Chantal elhallgatott, Kissy pedig lélegzetnyi szünetet se hagyva folytatta.
– Azt már láttuk, hogyan ügyelsz a gyanúsítottak jogaira. És mi van a védtelen gyerekek és szülők jogaival? Elsősorban azokat kellene védelmezned, nem? Tessék, szakítsd meg az együttműködést. De bizonyítékunk csak nekünk van Grevin ellen. Szakítsd meg az együttműködést, és még ma szabadlábra kell helyezned Grevint, mert nincs bizonyítékod. Artois nagyon meg fogja köszönni neked. Grevin esetleg még be is perel jogtalan letartóztatásért, sőt rendőri brutalitásért is, mert arra sincs bizonyítékod, hogy Jennifer rúgta képen.
– Azonfelül – folytatta Martin – nekünk van tanúnk is. Vagy nem tudom, hogy a kislány, akit levideózott, az micsoda. Tanúsíthatja, hogy sose állt modellt meztelenül. Vagy bármit. De te nem tudod, hogy hívják és hol találod, mert nem voltál hajlandó elhinni, hogy itt él a közelben és meg lehet keresni.
Csend megint. A hadnagy fújt egyet.
– Nos, ha mindenki… illetve te még nem szóltál – nézett Jenniferre.
– Én már megmondtam a magamét Grevinnek.
– Úgy. Szóval ha mindenki elmondta rólam a véleményét, akkor én csak annyit fűznék hozzá, hogy természetesen tökéletesen igazatok van, ostoba voltam meg minden. Csak egyetlen apróságot szeretnék hozzátenni: azt, hogy ez senkit nem jogosít föl, hogy orrba rúgja a gyanúsítottat. Most pedig, ha mindent megbeszéltünk, nekem rohannom kell vissza. Sajnos ezúttal azt se tudom vállalni, hogy elviszlek titeket, mert az ellenkező irányba kell mennem. A bizonyítékokért még ma jelentkezünk, ha nem én, akkor egy kollégám. A vallomásokat is rögzítjük. És ha megint elkaptok valakit, természetesen szóljatok. Csak félholtra ne verjétek. Vineuil úr, örülök, hogy megismertem. Viszontlátásra, sziasztok.

A rendőr távozása megint csendet hagyott a kis irodában.
– Menjünk – nézett Chantal az órájára –, Vineuil úrnak sok dolga van, és nekünk is jó lenne egyszer még visszaérni.
– Eléggé kihoztátok a sodrából – szólalt meg Vineuil, nem is figyelve a lány szavaira.

Az egerek bólintottak. Igen, kihozták, ez van, majd megnyugszik.

– Én is rossz néven veszem az értelmetlen erőszakot – folytatta a biztonsági főnök. – Bár persze megértem az indulataitokat.

– Valóban, Vineuil úr? – kérdezte Chantal epésen. – Szerintem legfeljebb sejti. Közöttünk vannak, akiket már megpróbáltak leteperni olyan alakok, amilyennek ez a féreg kémkedett.

– Nekem is van egy kislányom – felelte Vineuil. – Még nincs egyéves. Én se szeretnék neki olyan világot, amiben nem mehet ki nyugodtan az utcára. Csak erre nem az a megoldás, hogy orrba rúgunk valakit.

Kissy fölnevetett.

– Van nekünk egy amolyan házi ideológusunk, aki tudna most válaszolni magának. Alighanem valami olyasmit, hogy Grevin is kiszabadul egyszer, és nem mindegy, hogy lesz-e még kedve szemétkedni gyerekekkel.

– Nos, én csak azt tudnám felelni neki – mondta Vineuil hímnemű névmással –, hogy a törvény az önbíráskodást is bünteti.

– Hölgy az illető – mondta Kissy. – És erre válaszul közölné önnel, hogy ő élete első tizenkét évében nem ért rá azt mérlegelni, hogy mit mond a törvény az önbíráskodásról. Vagy ütött, vagy őt ütötték, nem volt több választása.

Aztán jórészt egyszerre történt mindenféle. Taxit akartak hívni, hogy visszamenjenek az iskolába, de abban a pillanatban telefonált Artois valamelyik embere, mert a főfelügyelő még ma tanúvallomást szeretne tőlük mindkét ügyben. Michaud és Grevin egyelőre két ügynek számít. Még ma, azaz haladéktalanul. A Cirrus Jenniferhez továbbította a hívást, s ezalatt Vineuil megrendelte a taxit. Kikísérte őket a kijáratig, de az előcsarnok közepén megszólalt a mobilja. Artois embere volt, aki tőle is azonnal vallomást akart. Úgyhogy Jennifer fölhívta Tomot, aki a közelben járt, s egyszerre futott be a másik taxival. A másik taxi az volt, amivel jöttek. A sofőr ismerősként üdvözölte őket, de meglepve nézte a szaporulatot, és csodálkozva figyelte, ahogy Jennifer odalép a kollégájához és az átöleli.

– Hát ez kid neked, Tom?

– Nem ismered meg Jennifert?

Útközben Tom elmondta, hogy a kolléga, aki most Kissyt, Chantalt és Martint vitte, régi barátja, és Jenniferrel is találkozott már egy párszor. Utoljára alig két-három éve. Úgyhogy egy ilyen régi barátnak – Jean volt a neve – elmesélték, hogy miért jöttek ide és mi történt. Csak nagyon röviden, mert percek alatt ott voltak a rendőrségen.

Itt mindenekelőtt elkalauzolták őket egy kis szobába, ahol egy hajszolt ügyintéző patáliát csapott, amiért odaküldenek neki féltucat gyereket szülői kíséret nélkül. Az egerek unottan közölték, hogy nem tartanak igényt szülői kíséretre, viszont vallomást tenni *most* óhajtanak, ha már iskolaidőben iderángatták őket. Az ügyintéző – civil ruhás pasas volt – gyorsan szétszórta őket különböző helyiségekbe, ők pedig elmondtak mindent a két ügyről. Eltartott egy darabig. Mire végre kikerültek az épületből, már nem volt értelme visszamenni az iskolába, úgyhogy fogtak egy taxit és elmentek Fordékhoz. Vineuil nem volt velük, az ő vallomása rövidebb volt, már rég visszament a munkahelyére.

– Huh – mondta Chantal, amikor beléptek a meleg lakásba és kibújt a kabátjából. – Huh!

Kissy teljesen egyetértett vele. Egyfolytában esett az eső, méghozzá elég hideg fajta, és a szél is jócskán fújt. Tényleg huh, nem is kicsit.

Most se volt otthon senki, mint ebben a napszakban általában. Közel fél év alatt az egerek csak kétszer találkoztak Andreasszal, akkor is csak futólag, arra volt jó, hogy fölismerjék, ha találkoznak az utcán. Ingét is elég rég nem látták. Jennifer kiszaladt a konyhába, Kissy egy pillanat múlva már csak egy szekrényből kikandikáló farkincát látott belőle.

– Fölmelegítselek? – kérdezte Nimby Chantalt barátságosan.

A lány csak rápillantott.

– Ne bosszants, egérke. Épp elég dühítő napom volt.

– Ugyan már – felelte Jennifer, egy tálca aprósüteménnyel beszaladva. – Te nem tehettél róla.

Azzal kisietett megint.

– Dehogynem. Ott álltunk melletted, és nem tudtuk leszedni rólad azt az állatot. Nimby, új fegyvereket kell csinálnod, amik átvisznek egy vastag bőrkabátot.

– Lábon kellett volna rúgni.
– Szerintem föl se veszi.
– De ha hátulról térdhajlaton rúgod, biztosan elveszti az egyensúlyát és elengedi az egeret. Képzelj el két erős rúgást mindkét térdhajlatába egyszerre. Biztos lejjebb jött volna egy kicsit…
Chantal ettől csak még rosszkedvűbb lett. Kissy se örült neki. Ez tényleg működhetett volna, de nekik eszükbe se jutott kipróbálni.
A rosszkedvüket Jennifer söpörte el, megállva egy tányérral az asztalnál.
– Most mit lógatjátok az orrotokat? Nem lett semmi bajom. Elkaptuk a shindyt. Fölszámoltuk az első bűnszövetkezetünket. Engem egy kicsit megszorongatott, no és, nagy dolog. Egyetek sajtot. Mindig is tudtuk, hogy van ebben a munkában rizikó is. Vanessa sokkal rosszabbul járt, és ma ő a legboldogabb egér, akit ismerek.
Nimby fölragyogott. – Úgy látod?
– Úgy, úgy, nagy fülű Casanova. Ha az a lány belép valahova, le lehet oltani a villanyt, úgy ragyog.

Vanessa és Niala az események egy részének szemtanúja volt, de Vanessa pont a lényegről maradt le. Míg az egerek a shindyre vártak, neki lemerült a telefonja. Mindketten az iskolában voltak, de Niala osztálya most egy másik szárnyban tartózkodott, és a húga nem találta meg. Másik telefonon se érte volna el, bárkitől kér kölcsön egyet, mert a közvetlen szám foglaltat jelzett volna, a Cirrus központi száma meg úgyse enged idegen telefont fölcsatlakozni. Vanessa nem is próbálkozott. Amikor rájött, hogy nem találja meg Nialát, kisebb gombafelhővé változott, aztán visszament az övéihez fizikaórára.
Mire mindkét beaulieu-i egérlány meglett, az északiak már hazafelé készülődtek Jennifertől. Nimby rajongó pillantásokat vetett Vanessára, és kijelentette, hogy mesterséges lélegeztetésre van szükség.
– Á – mondta a kislány –, föl kell tenni tölteni. Csak nem értem, hogy merülhetett le ilyen hamar.
– A mesterséges lélegeztetést neked szántam – felelte Nimby.
Vanessa mosolygott.

– Holnap este jövök és lélegeztethetsz, jó? Addig gyakorolj Chantalon.

Chantalt ez váratlanul érte, éppen az egyik cipőjébe készült belebújni, és majdnem felborult.

– Már te is kezded?!

Nimby sugárzó arccal közelíteni kezdett hozzá, Chantal pedig kétségbeesetten keresgélt valamit, amivel kupán vághatja.

– Hozzám ne nyúlj! Valaki hozzon már egy egérfogót!

Egyszer csak két erős kar ölelte körül.

– Majd én megvédelek – mondta Martin olyan kedvesen, amitől Chantal borzadva takarta el az arcát.

– Úristen! Hát mind egyforma? Eressz el, mert megmondalak Macskának!

Már hazafelé tartottak, amikor Kissy rájött, mi motoszkált a fejében egész nap.

– Szóval azért értetek oda idejében, mert láttatok mindent – mondta, amikor leszálltak a vonatról.

– Persze – felelte Martin.

– A mi kameráinkon át.

– Úgy van.

– Mondtam már, hogy disznó vagy?!

Martin nevetett. – Rémlik valami. De ha én nem vagyok disznó, akkor most egy súlyos sérült feküdne kórházban.

– Mindenhogyan kiszabadítottuk volna.

– Tudom, azért mondom. Grevin lett volna a súlyos sérült. Chantal azt mondta, fejbelövi, ha nem engedi el Jennifert.

– Biztos vagyok benne, hogy meg is tette volna.

– Nagyon helyesen. – Martin könnyedén átugrott egy tócsát. – Ezt érdemli az ilyen alak.

– Ne tereld el a figyelmet a leskelődésedről.

Martin bólintott. – Jó. Figyeljünk a leskelődésre. Hazamegyünk és megint egy jót leskelődök, oké?

Kissy felsóhajtott. Reménytelen eset. Martin intenzív érdeklődést tanúsít a lányok teste iránt, főleg ha azt minél kevesebb ruha takarja. Viszont kétségkívül a javára szól, hogy elsősorban az ő teste érdekli. Amikor a nyáron meglátta Nialát meztelenül, biztos, hogy legalább fél méterre kidüllesztette a szemeit és apróra memorizált minden részletet. És ha Chantalt vagy Jenni-

fert láthatná, akkor is így tenne. De beéri azzal, hogy nézi őket. Az tény, hogy szoknyapecér fiúja van, viszont miután apróra végigbámult minden végigbámulható lányt, őhozzá tér vissza. Vele csókolózik és vele bújik össze. Lehetne rosszabb is.

Aztán az jutott eszébe, hogy Martin nem guvasztja a szemét *minden* lányra. Persze a kicsikre se, de a korukbeliek között is van egy kivétel. Vanessa. Ő csak egérpajtás, harcostárs, kistestvér, minden a világon, de nem zsákmányállat, ahogy Chantal nevezi a lányokat a fiúk szemszögéből. Ha őrá vagy Angélique-re nyitna rá a fürdőszobában, nagyon ráérősen csukná be az ajtót. Ha Vanessára, akkor azt mondaná, bocs, és becsukná. Kissy ezt világosan érezte.

Talán azért, mert Vanessa még annyira nem nőies? Majdnem teljesen lapos, épp csak némi jelzés van rajta, hogy azért egyszer lesznek mellei is. A csípője nem sokkal gömbölyűbb, mint Nimbyé.

De nem ettől van a dolog. Kissy ezt is érezte. Vanessa *más.* Ahogy Niala abban más, hogy ő kérhet minden magyarázat nélkül tízezer eurót bármelyikük szüleitől – Vanessa ebben más. Ő nem lány Martinnek, hanem kistestvér, játszópajtás.

Ami persze nem jelenti azt, hogy ez így marad akkor is, ha majd Vanessa is formás nagylány lesz.

Jean-Pierre csak szerdán került elő, amikor a csapat teljes létszámban együtt volt; Piék csak délután tudtak kijönni, de ott voltak. Angélique, Vanessa és Niala éppen kivonult a konyhába vacsorát készíteni, amikor Nimby telefonja a hadnagyot jelezte.

– Hát megvannak a vallomások – mondta. – Most már a részleteket is tudjuk. Michaud felfogadta a nőt, hogy helyezzen el kamerát az uszodában és szállítson filmeket. Alkalmanként egy ötvenest fizetett neki. A kamera bolti dobozát, jótállási papírjait, mindent megtaláltunk a pasas lakásán. Michaud a barátnőjétől szerezte az értesüléseit, aki titkárnő egy iskolában, és megvan az a szokása, hogy folyvást locsog. Mindent elmond, ami az iskolában történik, úgyhogy értesítettem az igazgatóját és páros lábbal rúgta ki. Michaud a szövegből kicsippentette, hogy mikor mennek úszni a gyerekek, és akkor üzent Grevinnek. Hát ennyi a történet.

– Sylvaine-nel beszéltél? – kérdezte Kissy.

– Csak telefonon, vallomást még nem tett. Jó, hogy mondod, el kell majd indítani a kártérítési ügyeket, Jenniferét is meg az övéket is. Valaki majd jelentkezik náluk levélben. Apropó Jennifer, Grevin ügyvédje már elkezdett szívózni a testi sértésen, lehet, hogy per lesz belőle. Számítsatok rá. Hát ennyi. Sziasztok!

Jennifer nem lett nagyon boldog a hírtől.

– A szüleim meg fognak enni.

– Inge nem – vágta rá Nimby. – Tom meg fogja próbálni, de mindenhogyan ezt tenné, és úgyse kap el. Láttad a filmet, egy egérrel se bír el, nemhogy kilenccel.

Jennifer válasz helyett fölnézett a mennyezetre, megcsóválta a fejét és sóhajtott. Niala már megnyugtatóbbat tudott neki mondani.

– Legrosszabb esetben kártérítést fizetünk. Bőven telik rá a Delacroix-ügy adományaiból.

– De nem ti rúgtátok orrba, hanem én.

– Mi rúgtuk orrba – jelentette ki Niala olyan határozottan, hogy Kissy lelki szemei előtt rögtön megjelent a kép, amint előbb Niala, aztán Vanessa rúgja orrba Grevint. – A Jerry mindig jótáll a Jerryért. Különben is, te ott se voltál.

– *Én* nem voltam ott? – nézett Jennifer elképedve Nialára, aki beszéd közben szakszerű mozdulatokkal darabolta a húst.

– Te hát. Ugyan miért rúgna orrba egy takarítónőt Jennifer Grete Hofsteiner Ford iskolás lány? Ezt csakis a Jerry Alapítvány kisegere, a gyerekek védelmezője tehette.

– Vagy úgy. És Grevin akkor kit ragadott torkon? – kérdezte Jennifer, alighanem arra gondolva, hogy a korábbi kártérítéseket azok kapták, akiket bántottak a shindyk.

– Jennifer Grete Hofsteiner Fordot – vágta rá Niala. – Amikor minket bántanak, magánemberek vagyunk. Amikor mi bántunk, a Jerry tagjai vagyunk. Ez így működik.

Shrek és Maszat fülig vigyor volt, amikor elmesélték nekik, hogy a programjuk megfogta a shindyt, aki lakat alatt van a bűntársával együtt. Azt mondták, csak szóljanak bármikor, ha segítség kell, ilyen célra kimondottan szeretnek szoftvert fejleszteni.

Tom már nem volt ilyen boldog, Grevin orra miatt. Amikor megtudták, hogy a nőnek tényleg betört az orra és kiesett egy foga, Tom azt mondta, egyrészt örül, amiért nem kell féltenie a lányát rosszakaratú emberektől, másrészt viszont nem szeretné javítóintézetben látni őt. Az egerek kijelentették, hogy nem fogja, az alapítvány mindent magára vállal, és ügyvéddel is konzultálnak.

Ez Pi feladata volt, hisz az ő apja az ügyvéd. De Jourdain doktor csütörtökön elérhetetlen volt, csak a titkárnőjével tudott beszélni, aki azt mondta, váratlan komplikációk akadtak. Ez úgy hangzott, mintha Pi apja műtőasztal mellett dolgozott volna, de igazából azt jelentette, hogy az ellenfél olyan érveket vagy bizonyítékokat talált, amikre az ő oldaluk nem volt felkészülve. Ilyenkor Jourdain doktor beásta magát az ügy irataiba és a jogi könyvtárba asszisztenseivel együtt, és addig kutattak, amíg össze nem szedtek minden használhatót. Ilyenkor csak az üggyel kapcsolatban volt szabad zavarni.

Este hatkor, miután Pi jelentette, hogy apja még mindig dolgozik, Kissy elővette a telefonkönyvet. A neteset persze. Kikereste a számot és egy gombnyomással felhívta.

– Tessék.

Megismerte a hangot.

– Jó estét, doktor úr. Françoise Chaton vagyok. Zavarhatom?

– Ó! Jó estét, Chaton kisasszony. Sosem zavar! Mit tehetek önért?

– Jogi tanácsra lenne szükségem.

– A legnagyobb örömmel!

Masoudi doktor háza még inkább a fák közé rejtőzött, mint az övék: a kaputól a házig vezető ösvény is fák tövében haladt. Vanessa imádná, gondolta Kissy. Beaulieu-ben az egyik kedvenc helye az egyik rokon néni hátsó kertje, ahol valóságos dzsungelen át lehet megközelíteni egy hatalmas tölgyet, aminek a tetejéről egészen Nizzáig ellátni.

Az ügyvéd a ház bejáratánál várta; magából az épületből nem sokat lehetett látni az esti homályban.

– Jöjjön csak, jöjjön. Nem fagyott meg? Mi éppen teáztunk, nem fog ártani.

Kissy megköszönte és kihámozódott ruháiból.

– Csak így egyedül? Azt gondoltam, aki elhozta, bejön magával.

Kissy a lábára mutatott.

– Itt vannak mind a ketten.

– Gyalog jött? Sötét van már, meg hideg is.

Kissy mosolygott. – Jól felöltöztem. Orra se bukok, az utca világos…

Nem folytatta, csak apró grimasszal jelezte, hogy félnie aztán igazán nincs kitől. Az ügyvéd mosolygott és beljebb invitálta.

A nappali olyanformán nézett ki, ahogy egy jól menő ügyvéd nappalijától várható. Hatalmas könyvespolcok vaskos kötetekkel, láthatóan több nyelven. Sok könyvön fedezett föl arab írást. Többhelyütt szobrocskák, festmények. Középen kényelmes ülőgarnitúra; itt foglaltak helyet. Egy másik ajtón ekkor belépett egy asszony, jókora tálcával.

– Jó estét – ugrott föl Kissy.

– Jó estét. Maradjon csak, kedves. Bizonyára jól fog esni egy csésze tea meg némi sütemény.

Az ügyvéd bemutatta Kissyt mint életmentőjét a hátbalőtt pasas esetében, ő pedig madame Masoudi kérésére megmutatta a Nimbuszt, amivel a lövést leadta. Egy acélgolyót is mutatott, már egy ideje nem hordtak maguknál kavicsot.

Aztán az ügyvéd felesége magukra hagyta őket, Kissy pedig belekortyolt a teába és elmesélte a Grevin-ügy problémás részét. Aztán az ügy többi részét is, mert az ügyvéd hallatlan érdeklődést tanúsított. Észre se vette, hogy már egy órája beszél.

– Önök csodálatra méltóak – jelentette ki végül a doktor. – Rendkívül esztelenek, de csodálatra méltóak is. Azazhogy aki csodálatra méltó akar lenni, az nem nélkülözhet bizonyos esztelenséget.

– Miért mondja ezt, ügyvéd úr?

– Hogy esztelenek? Mert veszélyes bűnözőkkel szállnak szembe úgy, hogy csak csúzlival vannak fölfegyverezve.

– Ügyvéd úr tapasztalhatta, hogy ezek mennyire veszélyes csúzlik – mosolygott Kissy.

– Hogyne, ha az ellenfélnek nincs jobb fegyvere vagy ha meglepetésszerűen támadnak. S amiért csodálatra méltóak, az ugyanez: hogy szembe mernek szállni ezekkel a bűnözőkkel.

Sokáig maradt, jó két óra hosszat. Kellemesen elbeszélgettek, s az ügyvéd megígérte, hogy utánanéz a dolognak. Ő maga nem tudott válaszolni, hiszen a gazdasági ügyek szakembere volt, de sok barátja van, akik ilyesmikhez értenek.

Kissy elgondolkodva ballagott haza az utcalámpák fényében. Masoudi doktor javaslatán töprengett, hogy talán nem ártana az alapítványnak egy saját ügyvéd. Eszébe jutott Vanessa dühös kifakadása, amikor apa kifejezte rosszallását Grevin orrba rúgása miatt.

– Még hogy muszáj volt-e, Jean-Jacques bácsi?! De mennyire hogy muszáj volt! Minden megvert shindyvel letörlesztünk egy kicsit. És mondhatom, még nagyon keveset törlesztettünk. Ha az összes eddigi shindynket agyonvertük volna, akkor se fizettünk volna meg Dutroux vagy Fritzl áldozataiért. És hol van még a többi sok ezer gyerek?!

Hát, gondolta Kissy, ha Vanessa így látja, akkor igencsak szükségük lesz egy állandó ügyvédre. Ő pedig nem fogja Vanessát leállítani. Addig biztos nem, amíg harcképtelenné nem teszi a shindyt; azután pedig magától is le fog állni. Úgyhogy beszél az egerekkel, és Masoudi doktor segítségével kerítenek egy ügyvédet.

Kinyitotta a kaput és bement a házba, oldalán a lelkesen ugráló Suzyvel. Mindenesetre, gondolta, a víztoronyügynek mindenképpen

VÉGE.

– Jöhet a következő – dörmögte, és játékosan belebokszolt apa kabátjába.

8.

NEMEZIS

C, aisz, c, g, disz, g, c. C, aisz, c, g, disz, g, c. C, d, disz, d, disz, c, d, c, d, aisz, c, aisz, c, aisz, c…

Kissy önkéntelenül dúdolta a dallamot a szintivel együtt, de ez csöppet sem zavarta az olvasásban. Voltaképpen mindent értett már, csak nem állt össze egységes egésszé. De tudta, mi a teendője: Nimby megmondta, hogy ilyenkor kísérletezni kell. Tehát kísérletezni kezdett. A tömb kétdimenziós, tehát két egymásba ágyazott ciklussal kell feldolgozni. A külső ciklust meg is írta, csak a belsővel volt gondja. Nem akart működni. Egy darabig bajlódott vele, aztán segítséget kért Nimbytől, hangtalanul, hogy ne zavarja Vanessa játékát. Igazán szépen játszott. Már a ritmust is tudja, kétségtelenül veleszületett érzéke van hozzá. Persze az is sokat számít, hogy ezt a dallamot többet hallgatta május óta, mint minden mást együttvéve.

– Így nem lesz jó – írta Nimby. – A tömbelemek ugyancsak tömbök, tehát azokon is úgy kell végigmenni. Használj *foreach*et ehhez is.

– Vagy úgy – dörmögte Kissy, és átírta. Most már lefutott a program, és az eredmény hasonlított ahhoz, amit kapni szeretett volna. A formátum kialakításával folytatta. Vanessa közben áttért a Für Elisére, ez egyelőre gyengébben ment, Kissy csöppet halkabbra is vette ezt a csatornát, de épp csak egy kissé. Szerette hallgatni a kislány játékát, még ha tapasztalatlan is. Bánta is ő, mennyit üt mellé a barátnője, az a fontos, hogy zenél. Csodálatos dolog. Ha nem mennek el segíteni abba az étterembe, ki tudja, mikor derült volna ki, hogy ösztönösen ért a zenéhez, nagyszerű ritmusérzéke van, remek zenei memóriája, no meg

abszolút hallása. Villámgyorsan megtanult kottát olvasni, és már minden kottát kiolvasott Marcel gyűjteményéből, vissza is adta Pinek, a digitalizált változattal együtt. Nimby szerzett kottaszerkesztő programot, amiben ugyanúgy meg lehetett írni egy zeneművet, mint szövegszerkesztőben a levelet, és a gép lejátszotta. Kissy sose hallott ilyenekről, és el volt bűvölve – de még jobban akkor, amikor Nimby bedugta a szintit a számítógépbe, és a szinti billentyűzetén leütött hangok megjelentek a kottán. Vanessa ezzel másolta le Marcel kottáit. Aztán persze Nimby fölvette a szintit a Jerry-felületre mint külön felhasználót, „akinek” a többiek ugyanúgy állíthatták a hangerejét, mint az igaziaknak.

Kissy remekül érezte magát a felületen. Nimby száz oldalra osztotta a virtuális játszóteret. A nullás volt az összes többi tartalomjegyzéke, ahol mindegyiket bélyegkép ábrázolta, amit a program bekeretezett aszerint, hogy mikor volt rajta változás. Ha fekete volt, vagyis nem volt keret, akkor nem változott azóta, hogy utoljára látták. Ha változtattak egy oldalon és nem nézték meg, akkor élénkpiros keretet kapott, ami lassan sötétedett nyolc óra hosszat, s akkor átváltott zöldre. Így maradt huszonnégy óráig, akkor kékre váltott, végül egy hét elteltével barnára, és úgy maradt. Persze mindenkinek külön aszerint, hogy *ő* mennyi ideje nem látta azt az oldalt.

Kissy a huszonötödik oldalon programozgatott. Az első kilenc oldalt a kötetlen csevegésnek tartották fönn, a következő tízet a játékra. Húsztól negyvenkilencig minden oldalon szövegszerkesztő volt, amiben mindenki egyidejűleg dolgozhatott és mindenki ugyanazt látta. A többi oldalt egyelőre nem használták, a nulláson is csak egy gomb megnyomására jelentek meg.

Kissy megszemlélte művét és hátradőlt. A program lefutott és a kívánt alakban listázta ki az adatbázist. Nimby majd leteszteli és berakja a Cirrus függvénykönyvtárába. Kissy rákattintott a sarokban töprengő Jerry-fejecskére, amitől az egérfigura elvigyorodott és megjelent a menü. Rákattintott a borítékra, aztán Nimby arcképére. Ez zseniális dolog volt az új üzenetküldő szolgáltatásukban: cím helyett mindenkit a fényképe azonosít. Nimby képernyőjén azonnal megjelenik egy kis boríték Kissy apró fényképével, s ha rákattint, az kinyílik egy üres oldalon a

szerkesztőben. Belejavíthat, lefuttathatja a PHP-vel, és feltöltheti a Cirrus könyvtárába is. Vagy bedobhatja az elintéznivalók fiókjába, ha most nem ér rá.

Kissy megnyomta a menü oldalválasztó gombját és a huszadik oldalra lépett. Chantal szemlátomást elmélyülten dolgozott. Kissy pár pillanatig figyelte, ahogy a szavak gyors egymásutánban megjelennek a képernyőn, aztán rákattintott a kis Kissy-fejre a könyvjelzők között. Chantal sokat haladt azóta, hogy ő nem járt itt, a szövegszerkesztő négy oldallal ugrott vissza. Éppen hozzálátott az olvasáshoz, amikor kopogtak. A hangszóróból jött, ami közben Martin és Nimby számítástechnikai tárgyú beszélgetését közvetítette, a szintiből jövő zenével aláfestve – Vanessa most a Musette-et gyakorolta. S a sarokban Jerry hirtelen előkapott egy táblát, rajta egy arcképpel. Kissy elmosolyodott és rákattintott. A felület rögtön nyitott nekik egy üres oldalt, a hatost. Most csak a kettejük webkamerájának képe volt rajta.

– Szia, kicsi!

– Szia! – vigyorgott a másik. – Régen nem láttalak.

– Tegnap óta.

– Tegnap óta az régen óta. Sok idő az. Apa mondta, hogy a gyerekek gyorsabban élik magukat, ezért nekünk egy nap sok idő, a felnőtteknek meg sokabb *nem.*

– Kevesebb.

– Az. Mi volt iskolában?

Kissy nevetett. – Ezt én szoktam kérdezni tőled.

– Hát most én szoktamom. Nálunk semmi történik. Unalmas. Helga und Ilse meghívott sütiboltba, de az is már utána volt.

– Szóval… még mindig beteg – bólintott Kissy.

– Aha. Beteg. Egész osztályban egyetlen fiú beteg, és az Georg. Hát nem tragődia?

Csengettek. Ezúttal nem a hangszóróból.

– Várj egy kicsit, jött valaki.

– Jó, várjok egy kicsit – felelte Elke. – Addig bedörömbölöm ajtót Vanessának.

Kissy kiszólt a kaputelefonon és beengedte a postást. Átvette a leveleket, szokás szerint reménykedve kissé, hogy hátha valamelyik az alapítványé, a segítségüket kérik egy veszedelmes gonosztevő elfogásához – de a Jerry ma se kapott semmit. Nem

jött egy se azok közül, amiket egyik nap felsoroltak, amikor érdekes, izgalmas leveleket képzeltek el: nem jött levél a svájci követségről, hogy berni pásztorok keresik idegenbe szakadt rokonukat, Suzyt; nem jött éles hangú jegyzék a Verebek Világszövetségétől, hogy követelje Macska kiadatását; és nem küldött termékkatalógust egyetlen sajtgyár sem. Csupa munkával kapcsolatos levél, hat anyának, három apának. Kissy mindkettejüket felhívta és elmondott mindent, amit el kellett mondania. Közben a képernyőn látta, hogy Elke és Vanessa javában beszélget. Mire visszaült, már Chantal képe is megjelent.

Így sokkal kellemesebben teltek az ilyen délutánok és esték, amikor egyedül volt vagy legfeljebb egy-két egér volt mellette. Ma már se Kissy, se a többiek nem érték volna be a Kölyökklub ósdi szolgáltatásaival. A Jerry-felület milliószor többet tudott – igaz, hogy csak az ő kicsiny társaságuk számára.

Nimby mostanában folyamatosan fejlesztgette, bővítgette a felületet. Vanessa sokat segített neki, s egy ideje Kissy és Martin is. Martin vállalta a netes búvárkodást: ha fölmerült egy probléma, aminek Nimby nem tudta kapásból a megoldását, akkor Martin hozzálátott keresgélni, írt-e már valaki hasonló programot. Néha segítséget is kért a programozói fórumokon.

Kissy vállalta bővítések megírását a Cirrus függvénykönyvtára számára; ezekkel az adatokat más-más módokon lehetett kilistázni, különféle statisztikákat lehetett gyártani, így részletesebb képet kaphattak a Cumulus adatairól. Mostanra óriásira növekedett az adatbázis, bár a felhasználók számának növekedése lassult; volt idő, amikor naponta több száz új felhasználót regisztráltak, ma már csak pár tucatot. Nimby először azzal magyarázta a dolgot, hogy aki nem váltogatja az identitását, az már mind benne van az adatbázisban, de hamarosan kiderült, hogy tévedett. A Kölyökklub és a Gyermekvilág azért kapott kevesebb új felhasználót, mert új szolgáltatók jelentek meg a piacon. Az elsőt Nimby fedezte föl teljesen véletlenül, aztán keresgélni kezdett és talált még kettőt. Gyereksarok, Interchat, Srácok. Így hívták őket. Negyedikként pedig ott volt az IRC, az ősrégi, nem webes chatrendszer, amire Shrek hívta föl a figyelmüket. Ő valamikor sokat használta, aztán már nem volt ideje rá, de attól még az IRC létezik, és gyerekek is akadnak rajta.

A három webes szolgáltatót egyelőre megfigyeltették a Cumulusszal felhasználói üzemmódban, az IRC-re viszont vállalkozót kellett keresni. Ott is vannak botprogramok, de egészen más nyelven írják őket, a környezet is egész más. Maszat megígérte, hogy keres valakit, aki elvállalja a bot megírását. Meg persze kell majd egy illesztőprogram, hogy az IRC-ről gyűjtött adatok eljussanak a Cumulus webes felületére, meg egy csomó segédprogram, sok minden.

Tele voltak hát munkával, s egyáltalán nem bánták, hogy egyelőre nincsen több shindy a láthatáron. Kissy a maga részéről nagyon megértette Macskát, amiért csak akkor megy ki a házból, ha nagyon muszáj. Ő se szívesen dugta ki az orrát. Hol fogcsikorgató hideg volt, hol meg szakadt a hó. A kerti hóemberük már teljesen eltűnt a hó alatt, de ez persze nem gond, egy hóembert az ilyesmi nem zavar. Egy egeret annál inkább; amikor Jennifer egy hóeséses napon boltba indult, Nimby javasolta, hogy legyenek állandó telefonkapcsolatban.

– Ha megszakad a kapcsolat – magyarázta lelkesen –, akkor rögtön tudom, hogy betemetett a hó. Nyomban a nyakamba akasztom a kis vöröskeresztes hordócskámat és utánad rohanok. Kiáslak, aztán rád fekszem és életre nyalogatlak.

Jennifer egy árva hangot sem felelt. De aznap délután lerajzolta Nimbyt mint hős bernáthegyit, egérfülekkel.

Kissy néha elgondolkodott, vajon él-e még egy fiú a világon, akinek megengednék mindazt, amit Nimbynek megengednek. Aligha. Ez a „rád fekszem és életre nyalogatlak” sokkal pimaszabb volt, mint amikor Jérôme felajánlotta Jennifernek, hogy elkíséri a mosdóba, és mégis ez utóbbi volt az, akiről Jennifer igazi amerikai tempóban, de francia nyíltsággal úgy szedte le a keresztvizet, hogy a fiú egy hétig nagy ívben elkerülte. Mindannyian tartják magukat az íratlan szabályhoz: ha nem akarod, hogy a fiúk elszemtelenedjenek, ne engedj meg nekik soha semmit – kivéve persze a saját fiúdat –, és minden próbálkozást keményen torolj meg. Ez a szabály annyira természetes, hogy Kissy sose gondolt rá, hogy létezik, mégis betartotta. De náluk négyüknél mégis van egy különleges eset: Nimbyre ez a szabály nem vonatkozik. Csak négyüknél, mert Angélique-et nem akarja csókolgatni, Vanessára pedig nagyon vigyáz, nehogy

olyat tegyen, amivel zavarba hozza. Pedig tudja, hogy a kislány sose bántaná, nem maga miatt vigyáz.

Kissy elnézte a két kisegeret a monitoron; éppen Chantal beszélgetett Elkével, s ezalatt Vanessa gyengéd pillantásokat váltott Nimbyvel. Ha most együtt lennének, már félrevonultak volna csókolózni. Igen, Nimbynek Vanessa sose volt zsákmányállat, mert ahogy kifejlődött benne ez a lelkes érdeklődés a lányok iránt, rögtön beleszeretett legkisebb társába. Csak ők négyen célpontok, és mind a négyen, minden egyes alkalommal kifejezik rosszallásukat, de soha nem tesznek semmit. Kissynek mindennap hiányzott Vanessa közelsége, ahogy a nyakába ugrik, ahogy tesz-vesz a ház körül vagy Macska füleit birizgálja – de be kellett vallania, hogy az is hiányzik neki, ha Nimby hosszabb ideig nem jön és nem borul a nyakába, mint Rómeó Júliának. Mindössze két hímnemű él a földön, akinek megengedi, hogy csókolgassák. Az egyikbe szerelmes, a másik Nimby. És Niala is csak kettőnek engedi meg, csak sajnos akibe ő szerelmes, az egyelőre nem csókolgathatja. Chantal és Jennifer is csak kettőnek engedi meg, Nimbynek és az éppen aktuális fiújuknak. Jennifernek egy ideje nincsen, Chantal nemrég összejött egy Pierre nevű sráccal a másik osztályból. Nem tudni, mi lesz a dologból, de Chantal azóta is ugyanúgy fogadja Nimby rajongását. Szikrázik a szeme és látszik, hogy legszívesebben ízekre tépné a kissrácot, de a világ minden kincséért se tolná el magától. Ahogy egyikük sem, még ha néha szorosabb is kicsit az ölelés vagy véletlenül a szájukon köt ki a puszi.

Kissy elnevette magát a monitort nézve; eszébe jutott a pár nappal korábbi eset, amikor szenvedélyesen csókolózott Nimbyvel. Legalábbis a fiú azóta váltig ezt állítja. Grevinről és Michaud-ról beszélgettek, és Kissynek hirtelen eszébe jutott, milyen érdekes lenne, ha a börtönben összeakadnának egypár kemény maffiózóval, akik tele vannak tetkóval és egy köteg dohányért hidegre tesznek bárkit, de amikor megtudják, mit csinált ez a kettő, akkor eszükbe jut az ő ártatlan kislányuk és kishúguk, aki szintén jár uszodába, és roppantul zabosak lesznek. Érzékletesen adhatta elő, mert Martin, aki akkor mellette ült, adott neki egy puszit. Erre megszólalt Nimby:

– Adj neki egyet az én nevemben is.

Martin szót fogadott, de ebből a pusziból csók lett, nem is akármilyen, percekig tartott és Kissy már kezdte érezni, hogy túl vastagon öltözött, le kellene venni egypár fölösleges ruhadarabot, esetleg a hajában a gumi maradhat. De azért valahogy mégis vége lett, Nimby pedig ünnepelni kezdett, hogy végre csókolózhatott Kissyvel, kár, hogy nem tudja, milyen volt.

– Te? – bámult Kissy a monitorra. – Velem?

– Én! Martin az én nevemben adta. Mondd, Martin, jólesett nekem?

Kissy széke nagy zajjal hanyatt esett, ahogy fölpattant és a kamerához ugrott.

– Nimby! Te… te… – Hirtelen cserben hagyta a szókincse. – Egyszer elkaplak egy ilyenért és darabokra téplek, megértetted?!

De nem használt semmi. Nimby meghunyászkodva visszavonult, aztán öt perc múlva már tervezgetni kezdte, hogy csókolózik legközelebb Kissyvel. És mindenki úgy reagált, ahogy soha senki nem tenné, ha Nimby nem Nimby lenne. Martin nevetett. Ő maga dühöngött, de ott maradt a többiekkel és nem lépett ki a felületről, még magánbeszélgetésbe se vonult senkivel, hogy megszabaduljon Nimbytől. Akinek pedig a legtöbb oka lett volna haragudni, sőt akár szakíthatott is volna, amiért a fiúja más lány után liheg, az csak mosolygott és gyengéden azt mondta:

– Szegénykém. Végre megcsókoltad, és pont most nem lehettél ott. Tudod mit? Egyik nap kerítünk egy lányt, akit úgy csókolhatsz meg, hogy nagyon is tudni fogod, milyen. Jó?

Nimby elgondolkodott.

– De nekem csak a nagy, kerek fülű lányok tetszenek.

– Ennek is olyan lesz – ígérte Vanessa határozottan.

Pár nap múlva, amikor megint együtt voltak, Kissy megkérdezte Vanessát, hogy beváltotta-e az ígéretét a csókról. A kislány bólintott. A konyhában voltak, vacsorát készültek csinálni, de Kissy érezte, hogy Vanessa lelke nincsen ott.

– És tudja már, hogy milyen? – mosolygott rá.

A kislány megint bólintott.

– De azért – tette hozzá – vacsora után még egyszer elmagyarázom neki.

Alaposan elmagyarázta, mert amikor a lányok késő este lefekvéshez készülődtek, ott találták őket az ágyban, olyanformán, mint Zürichben, csak most ébren voltak és csókolóztak. Niala másnap azt mondta, legszívesebben nesztelenül kiosont volna és alszik a lenti hálószobában, de hát hármuknak nem volt ott hely, úgyhogy kénytelen volt fölrebbenteni őket. Nimby persze azt mondta, tőle jöhetnek nyugodtan, elférnek, de Niala csendesen csak annyit felelt, hogy jobb, ha Vanessa hazakíséri őt. Ez meg is történt, olyannyira, hogy reggelig nem látták őket.

Jennifer éjszaka többször is fölébredt és látta, hogy Vanessa hiányzik; egyik alkalommal fölébresztette Nialát, aki csak anynyit mondott, hogy hagyja békén a hülyeségeivel. Kissy persze az egészről nem tudott semmit, hiszen ő Martinnel a földszinten aludt, azazhogy nem egész éjjel aludt.

Reggel aztán, ahogy elnézte a két kicsit, amint tökéletes nyugalommal fölbaktatnak a lépcsőn és jó reggelt kívánnak, aztán elindulnak hátrafelé és bemennek két külön fürdőszobába, alig öt perccel azután, hogy Jennifer elmondta, mennyire aggódik, és Angélique is rábólintott – szóval reggel Kissy arra gondolt, hogy ha a fiúk csak fele annyira lennének türelmesek, sokkal könnyebb lenne a lányok élete. Nagy összegben mert volna fogadni, hogy nem történt köztük semmi, ami addig nem. Később Niala meg is kérdezte a húgát és el is mondta, mi volt a válasz. Vanessa csak ránézett és rosszallóan megcsóválta a fejét.

A két kisegér szerelme volt az, ami Chantalt megihlette. Amikor rájött, hogy ő voltaképpen író akar lenni, először szerelmes regényt akart. Martin mondta, hogy bővíteni kellene a tárgyat, aztán mindenki jött ötletekkel, és fokozatosan kialakult a történet váza. Egy fiatal pár volt benne, François és Françoise – a neveket persze *A házibuli*ból vette –, akik az első ötletben még nagyjából egyidősek voltak velük, de mire elkezdte az írást, már öregedtek pár évet, és nyitottak egy magánnyomozó-irodát. Mindenféle ügyekkel foglalkoztak, amik a legkülönfélébb kalandokba sodorják őket, és Chantal szándékai szerint szokatlan módon fognak végződni. Az első megbízójuk egy férj, aki válik a feleségétől, és megfigyelteti, hogy bizonyítéka legyen a házasságtörésre. Az FF-iroda meg is szerzi a bizonyítékot, de

nemcsak arra, hogy a nő csalja a férjét: arra is, hogy a férj is csalja a feleségét. Aztán egy hirtelen csavarral kibékítik őket, és elmarad a válóper.

Kissynek nagyon tetszett a könyv. Chantal telerakta érdekes figurákkal, akik némelyike az egerek vonásait viselte. Leginkább Jacques, a nyomozóiroda minden lében kanál alkalmazottja, aki mindig kitalált valamit, a kisujjában volt minden modern csúcstechnika, és mindenre tudott valami nevettetőt mondani. Mintha Chantal fülön fogta volna Nimbyt és betette volna a könyvbe.

A magas, nagydarab férfi nyugodt tekintettel nézett le Vanessára. Nem félt.

– Hát jó – mondta Vanessa. – Ha olyan nagy legény vagy, akkor állj ki velem. Mivel te sokkal nagyobb vagy, úgy tisztességes, hogy az én szabályaim szerint harcoljunk. Rendben?

– Persze – nevetett a másik.

– Oké. A szabály nagyon egyszerű. Tisztességes, lovagias küzdelem. Felváltva ütünk egyet. Aki talpon marad, az nyert. És hogy ki kezdi, azt kisorsoljuk kő-papír-ollóval. Ez is rendben?

– Rendben.

– Jó, akkor készüljünk föl. Niala, te számolj háromig, és háromra mutatunk. Mehet.

A küzdőfelek lazán előrenyújtották jobbjukat, hogy majd követ, papírt vagy ollót mutassanak.

– Egy – mondta Niala. – Kettő…

Ebben a pillanatban Vanessa föllendítette a karját és állon vágta a férfit, majd követhetetlen gyorsasággal tenyéréllel a mellére csapott, az ütés lendületét felhasználva megpördült és iszonyú erővel hasba rúgta, úgy, hogy az hátratántorodott. A következő rúgás a lába közé csapódott, aztán a kislány odalépett hozzá és az arca elé tartotta a kezét.

– Most már a földön fetrengsz – közölte vele. – Mindkét kezed a reprodukciós berendezéseden van, tehát ha akarom, kilapíthatom az orrodat, eltávolíthatom a fogaidat, szemeidet vagy füleidet. Akár féltucatnyit is rúghatok az ábrázatodba anélkül, hogy védekezhetnél. Vagy persze gégén is rúghatlak, ami halálos. Matt.

– Én is azt hiszem – mondta a férfi, olyan bizalmatlanul méregetve az orra előtt levő kezet, hogy Kissy elnevette magát. Ugyan mi baja van vele, Vanessának mindig szép keze volt, de amióta rendesen ápolja, azóta olyan a keze, mint egy lányé. Persze körömlakkot nem használ, igaz, ők se, egyedül Angélique néha.

– Helyes – mondta Vanessa, és segített levenni a vastag, bőrborítású szivacsot. – Így legalább biztosan tudom, hogy legközelebb én kapom a legszebb hússzeletet.

Stéphane Bourridon nevetett és a páncélra tette a védősisakot. – Eddig se lehetett okod panaszra. Hanem ezt a számolást magyarázd meg.

– Egyszerű – felelte Vanessa, és átvette Nialától a poharát. – Kösz. Amíg Niala számolt, te arra számítottál, hogy kő-papírollót kell mutatnod, és én is azt mutatok. Amíg Niala számol, nem történhet semmi, tehát nem kell résen lenned. Ezért kellett a számolás.

Kiitta a narancslevet.

– De hát mi ebben a tisztességes, lovagias küzdelem? Hiszen csaltál!

Vanessa nagy szemet meresztett rá. Éppen szemben állt a kamerával, jól látszott a férfi tekintetébe fúródó jéghideg pillantása.

– Ki beszélt neked tisztességes küzdelemről?

– Hát te.

Vanessa lassan megcsóválta fejét.

– Hazudtam. Ahogy te is hazudtál, hiszen kettőnk között nem létezhet tisztességes küzdelem. Te négyszer annyit nyomsz, mint én. Ha megütsz, én összeesem. Ha én megütlek a harci tudományom nélkül, te föl se veszed. És ne feledd, hogy te egy pedofil gyilkos vagy, akinek én nem engedhetem meg, hogy legyőzzön, mert onnantól vége mindennek. Nekem minden fegyverre szükségem van ellened – a csalásra és hazugságra is.

Közben helyet foglaltak a nappaliban. Niala arrébb tette a kamerákat, hogy lássák őket.

– Értem – mondta a hentesmester, belenézve a hidegkék szemek borzongató csillogásába. Kissy jól ismerte ezeket a jéghideg pillantású szemeket. – Most már kimondottan vigyázni fogok, hogy mindig gyönyörű szeletet kapj.

Nevettek.

A kis bemutatónak az volt az előzménye, hogy Vanessa rablót fogott. Marchand úr boltjába ment be egy fiatalember a szemébe húzott sapkában, magasra gyűrt kabátgallérral, és egy jókora kést mutogatva a kasszára bökött. Marchand úrnak – akiről Kissynek fogalma se volt, ki lehet és melyik bolt az övé – nem jutott ideje eldönteni, mit tegyen, mert a fiatalember egyszer csak elvágódott a padlón. Ő ugyanis kívülről ellenőrizte, hogy nincs bent vevő – csak nem vette észre a polcok között nézelődő Vanessát.

Stéphane akkor lépett be, amikor a kislány szenvtelen hangon utasításokat osztogatott a rablónak. Hogy hova üljön, hogyan tartsa a kezét, vegye le a sapkáját, nyissa szét a kabátját. Nyomatékul pedig a kezében ott volt a Nimbusz.

– Fölajánlottam, hogy erőfitogtatásként szétlövök egy konzervet, persze az ő költségére, de nem kért belőle – mesélte Vanessa, aki egy doboz bonbont kapott a mentőakcióért, még azt se akarta elfogadni.

Stéphane ott maradt, amíg az őrszobáról kijött két ember, váltottak néhány szót a tulajdonossal, a kislánnyal meg ővele, mindhármukat ismerősként üdvözölve, aztán a félresikerült rablót beültették a kocsijukba és elhajtottak. A hentes hazáig beszélgetett Vanessával, aztán ez a bemutató lett belőle. A Párizs környéki egerek webkamerán át láthatták.

– Ha valaki kicsi és gyenge – folytatta Vanessa –, akkor csak alattomos, tisztességtelen eszközökkel harcolhat. De nemcsak akkor. Te például nagy vagy és erős, de ez egyúttal a gyengeséged is. Mert te az erőddel és a testsúlyoddal fogsz harcolni, és erre számít az ellenfél. Még ha nincs is harci gyakorlata, sejti, hogy megpróbálod majd lehengerelni, és ösztönösen kitalálja, hogy mit tegyen. Ha sokkal kisebb nálad, akkor sokkal gyorsabb is, és akkor könnyen legyőzhet. Egy dolgot tehetsz: csalsz.

– Hát – mondta a hentes – ezt megjegyzem. Még szerencse, hogy általában disznókkal és marhákkal akadok össze, amik nagyobbak nálam. No meg már föl vannak darabolva.

Ilyesmikkel töltötték január végét és februárt. A nagy havazások alatt nemigen volt kedvük mászkálni, hát inkább a klub-

életnek szentelték magukat, és jól elszórakoztak együtt anélkül, hogy találkoztak volna. Nimby többnyire ki se mozdult Franconville-ből, csak azokon a hétvégeken, amikor kedvese is repülőre ült. Chantal és Jennifer se mindig kísérte haza Kissyt, de amikor igen, akkor már ott is aludtak. Martin persze legtöbbször vele tartott. De februárban mégse a beaulieu-i és franconville-i egerek hiányoztak Kissynek igazán, hanem a két maxi, akiket általában csak két-három naponként láthatott a felületen, sőt olyan is volt, hogy egy teljes hétig kimaradtak – személyesen pedig alig találkoztak. De a minik megfogadták, hogy türelmesek lesznek. Amíg tart az egyetem, muszáj minden energiájukat a tanulásba ölniük.

Aztán február utolsó előtti napján, pénteken végre megint mehettek Beaulieu-be. Kissy már az iskolában tűkön ült. Aznap nem mentek haza suli után, csak hazakísérték Jennifert, akinél letették az iskolai holmit és fölkapták a Beaulieu-be való hátizsákokat. Azokat már apránként odaszállították az elmúlt napokon.

Andreas, aki kivételesen otthon volt, az ajtónak dőlve állt és vigyorogva nézett végig rajtuk.

– Egérkék hátizsákkal – mondta. – Megnéztétek, hogy nincs bennük macska?

– Nincs – felelte Kissy, nagybetűvel értve a szót. – Otthon bosszankodik Suzy miatt.

– De más macska?

– Más macska se. Ha meg mégis, az az ő baja. Meg tudjuk védeni magunkat.

– No jó – mondta Andreas, azzal megfordult és eltűnt.

Jennifer egy pillanatig csodálkozva nézett utána, aztán megigazította a zsákja szíjait. A következő pillanatban a bátyja megint megjelent az ajtóban, a kezében jókora szatyorral.

– Tessék – lépett Kissyhez. – Elemózsia, anya küldi.

– Ó – mondták az egerek. Jennifer belekukucskált a szatyorba és meghökkenten emelt ki egy nagy csomag sajtos falatkát. Ez nem vallott Ingére.

– Ja, az tőlem van – mondta Andreas. – Hogy el ne tévedjetek a labirintusban.

Az egerek nevettek, és a csomag többi részét már a gépen nézték át. Házi sütemény volt, háromféle, Inge maga csinálta. Útközben jócskán pusztítottak belőle.

A négy osztálytárs csak a reptéren találkozott a két maxival és az egyedül érkező Nimbyvel, aki mindenekelőtt a lányok nyakába borult, s csak aztán bújt bele Inge csomagjába, hogy csak egy farkinca látszott belőle. Kissy sokkal nagyobb örömmel vette át Nimby csókjait, mint bármikor. Mert végre jön a tavasz, végre együtt lehetnek megint, végre a helyére kerül a világ.

De igazán csak a nizzai reptéren állt helyre a világ, ahol a nyakukba ugrott az utolsó két kisegér, és Kissy végre az arcán érezhette Vanessa szöszke fürtjeit. Ez az, gondolta. Most már csakugyan itt a tavasz.

Tényleg itt a tavasz, állapította meg másnap délelőtt, ahogy leballagtak a tengerpartra. Az idő is kellemes volt, tizennégy fok, bár igencsak felhős volt az ég, de annyi baj legyen. Ahogy végigsétáltak a város utcáin, Kissy nem is elsősorban az időjárásból vette észre, hogy itt a tavasz. Előtte két egér ment, akik fogták egymás kezét. Nem lehetett kétséges, hogy miért, mert egy harmadik meg az ő kezét fogta. És párszor szembejöttek más kézfogósok, nem egerek ugyan, de kétségkívül ugyanazért. Az igazi, virágillatú tavasz is itt lesz hamarosan, de addig is mindenki szerelmes.

Amikor másnap sétáltak le a partra, valamicskét mintha visszavonulót fújt volna az a tavasz. Már kora hajnaltól szemerkélt az eső, tíz-tizenegy fokot mutatott a hőmérő. De Mario azt mondta, hajnalban langyosabb volt egy kicsit, és egyébként ez a normális az évnek ebben a szakában. Bár tavaly sokkal melegebb volt március elsején.

Mario az év összes napjáról tudta az átlagos és a rekordhőmérsékleteket Beaulieu környékén. Szüksége volt rá, mert a turisták gyakran megdöbbentek, ha nem volt ragyogóan kék az ég és nem sütött vakítóan a nap. Ilyenkor Mario némi információval szolgált a vidék időjárásáról, aztán többnyire elmagyarázta, hogy ahol a kedves vendég által kívánt időjárás uralkodik, az Hawaii. Ilyen körülményeket ő nem tud nyújtani, de nagyon szívesen mondja, hogy *aloha.*

Senkit nem zavart a szemerkélő eső, egy kis csoportot kivéve, aminek tagjait Kissy itt-ott megfigyelte: mind ugyanúgy húzódott be valami fedél alá, s mind ugyanazzal a morcos arccal bámult ki a szemerkélő esőbe, úgy lelapítva háromszögletű füleit, mintha legalábbis az Amazonas áradata hömpölyögne odakint. Ő jót vigyorgott rajtuk. Valószínűleg közeli rokonságban állnak Macskával, hiszen itt született, itt van mindenkije, nem csoda, hogy hasonlít rájuk. Ugyanilyen morcosan néz ő is, amikor esik. Kissy nem bánta. Jobb szerette, ha fölényben érezheti magát a macskanépséggel szemben.

Később, amikor már tudta, mi történt ezen a hétvégén, kicsit csodálkozott magán, hogy miért nem vett észre semmit. De hát nem olyan különös. Benne nincs meg az a tehetség, hogy olvasson az apró jelekből mások arcán, ez Nialában van meg, és valamennyire Vanessában is. Őbenne nincsen.

De ezen a hétvégén Niala se vett észre semmit. Amikor már tudták, hogy lett volna mit észrevenni, Niala elmondta, hogy nem tűnt föl neki a dolog. Később pedig, amikor talán már gyanakodni kezdett volna, megkapta a teljes magyarázatot.

Amikor hazautaztak, minden ment tovább a régiben. Esténként összegyűltek a felületen, amikor lehetett, személyesen is. Martin szinte állandóan nála volt, bár akadt pár eset, amikor ő töltötte ott az éjszakát. Egyszer egy egész szerdai napot is, mert Nialáék nem tudtak jönni, Nimby pedig meglátogatta a testvéreit – akiket ők még mindig nem ismertek –, a maradék négy egérnek meg bőven elég volt a hely Martinnél is. Így kedden suli után odament, és csak csütörtök délután tért haza.

A két maxi szerdánként egyáltalán nem tudott jönni ekkoriban, és a hétvégek is bizonytalanok voltak – az első kettő például nem jött össze. A felületre se jöttek, mert olyankor a másnapi órákra készültek. Teljes két hét telt el a beaulieu-i hétvége óta, amikor a minik fölfedezték, hogy egyáltalán nem is látták Piéket azóta, hogy elsején este elváltak egymástól a reptéren. A kertben jöttek rá; kint üldögéltek, bár hűvösek voltak még a délutánok, de Vanessa kijelentette, hogy képtelennek érzi magát szobában fára mászni, és mindenki igazat adott neki. Mindazonáltal Vanessa mégis a fa tövében ült velük együtt.

– Azt hiszem, indulnunk kell – nézett az órájára Niala.
Vanessa sóhajtott, és szorosabban bújt Nimbyhez. A fiú odahajolt és megcsókolta, talán ezredszer ezen a délutánon.
– Azt hiszem, Piék már nem jönnek – állapította meg Jennifer.
Niala szomorúan bólintott.
– Múlt hétvégén se jöttek – mondta Chantal.
– És már mióta nem voltak a felületen se – tette hozzá Martin.
– Te jó ég, nagyon régóta – kapta föl a fejét Niala. – Várjatok csak… se ezen a héten, se a múlt héten nem jöttek.
Ekkor mindenki egyszerre döbbent rá, hogy ezek szerint pontosan két hete színüket se látták a maxiknak. Vanessa, aki éppen fölmerült a csókolózásból, hangosan is kimondta.
– Nem kellene most már fölhívni őket? – kérdezte Kissy.
– Hát… – Niala gondolkodott egy pillanatig, aztán kivette Vanessa zsebéből a telefonját; a sajátját letette bent a házban. Nyomkodott rajta egy kicsit, aztán meglepve nézett a készülék gazdájára. – Hé, ez lemerült.
– Aha – bólintott a kislány –, gyakran megteszi.
– Miért nem szóltál? – kérdezte Nimby. – Adtunk volna új aksit.
– Sose jutott eszembe.
– Hozok egyet, jó?
– Szó se lehet róla – felelte Vanessa, és magához húzta a fiú fejét.
Ők innentől nem voltak jelen, amíg Jennifer fölhívta Angélique-et, aki ki volt kapcsolva, aztán Pit is, aki kinyomta. Egyikben se volt semmi rendkívüli. Angélique mindig kikapcsolja a telefonját, ha rádiócsillagászati műszerek közelében van, s ez a hét bármely napján megeshet. Megesik az is, hogy kinyomják egymást, ha rosszkor jön a hívás, aztán visszahívják a másikat.
Így az egerek szépen összeszedelőzködtek, aztán elbúcsúztak és hazamentek. Kissy odaadta a telefonja aksiját Vanessának, a többi itt van a páncélban, majd ha apa vagy anya hazaér, kivesznek neki egyet.
Búcsúzáskor Nimby hálás köszönetet rebegett.
– Ugyan miért?

– Mert gondosan megetetted Macskát, mielőtt jöttünk. Szívmelengető gondoskodás.
– Nem tesz semmit. Bár meglep, hogy ennyire szíveden viseled a sorsát.
Nimby azt a választ adta, amire számított.
– Nem az övét. A sajátomat meg a kisegeremét – húzta oda fél kézzel Vanessát. – Nem lettünk volna nyugodtak, ha a cica nincs jóllakva.
Kissy komoly arccal biztosította, hogy mindig ügyel a biztonságukra.

Két órával később jött válasz Pitől, Jennifer már otthon olvasta el, nekik másnap szólt róla. *Bocs, egész nap tanultam, holtfáradt vagyok, remélem, nincs semmi sürgős.* Szegény feje, gondolta Kissy, borzasztó, amit az egyetemen követelnek. Ennyi vesződség és persze költség után az a legkevesebb, hogy Piből országos, ha nem éppen világhírű gyermekpszichológus lesz, a következő évtizedek ronggyá olvasandó szakkönyveinek szerzője, professzor doktor Pi, az elsők egyike, akit bárki megkérdez, ha hibásan működő gyermeklelket talál.
És persze az is a legkevesebb, hogy Angélique is hírneves csillagász lesz, aki beírja nevét a tudománytörténetbe, komoly rejtélyeket old meg, például a… a… Kissynek nem jutott eszébe egyetlen csillagászati rejtély sem. De a lényeg, hogy Angélique megoldja őket. És ha megjön az üzenet a Vegáról, aztán megépítik a hatalmas gépet, amin Angélique egy pillanat alatt esik keresztül, hát ők egerek fönntartás nélkül elhiszik majd neki, hogy megjárta a Galaxis távoli tájait. Mert a világmindenséget igenis vétek lenne ilyen kevés emberre elpazarolni.
Kissyt mostanában már nemcsak a két maxi hiánya zavarta. Két hónapja lesz már, hogy véget ért legutóbbi nyomozásuk, s azóta alig élhettek a küldetésüknek. A három új chatszolgáltatót persze megkeresték. A Gyereksarok emailben válaszolt, részleteket akartak tudni, amire ők megírtak mindent, amit tudni kellett a munkájukról. Alighanem alaposan átolvasták, mert csak egy hét múlva jött válasz: szívesen működnek együtt velük, mondják, mi kell a szoftver installálásához. A Gyereksaroknál úgy helyezték üzembe a Cumulust, hogy soha nem be-

széltek senkivel a cégtől, még az ottaniak nevét se tudják, mert mindig csak annyit írtak alá, hogy Gyereksarok.

Az Interchat az első megkeresésre nem válaszolt, a másodikra annyi jött, hogy ebben az ügyben csak az ügyvezető igazgató dönthet, de ő most szabadságon van – majd jelentkeznek. A Srácoktól egyáltalán nem jött válasz. És Maszat se szólt, hogy talált-e vállalkozót a botírásra vagy sem.

Mindenesetre most már három szolgáltatónál vadászhatták a shindyket, de nem akadt újabb páciensük. Kissy úgy érezte magát, mint egy szenvedélyes gyűjtő, aki olyasmit gyűjt, amire csak nagyon ritkán lehet ráakadni. Ezt megmondta a többieknek is, amire Nimby bólintott és azt mondta, olvasott egy emberről, akinek az volt a célja, hogy összegyűjtsön egy csomag kártyát, de úgy, hogy minden lapot az utcán talál meg. Volt úgy, hogy évekig hiába bámulta az aszfaltot, egyet sem talált. És végül mi lett, kérdezte Kissy. Sikerült neki, felelte Nimby, a káró kettes volt az utolsó lap, amit meg kellett találnia, és már öreg volt, de megtalálta.

Hát azért ilyen hobbit nem akar magának, döntötte el az elbeszélés hallatán. A shindyk mégis jobbak. Lehet, hogy egyszer-egyszer sokáig kell várni a következőre, de azzal legalább egymagában is lehet játszani, nem kell hozzá a többi shindy, mint a kártyalapoknál.

Az esti híradóból értesültek róla. Senki nem volt boldog tőle, de Vanessa valósággal felrobbant. Dühösen járkált fel s alá, aztán átment Niala szobájába és ott folytatta. Közben fortyogott.

– Tizenöt év?! Tizenöt év?! Van két felnőtt gyereke, akik ennél hosszabb ideig nem látták a napvilágot.

– És még van képük életfogytiglannak nevezni – morgott Martin.

– Ez az – bólintott Vanessa. – Hét gyerek plusz az anyjuk meg a nagymama az kilenc. Tönkretette kilenc ember életét, az hány év is egy életért?!

– Egy egész hat tized – felelte Kissy –, vagyis húsz hónap.

Vanessa vadul horkantott és belebokszolt a levegőbe. Niala sóhajtott, megcsóválta a fejét és fölkelt a gép elől.

– Gyere, verekedjünk.

Vanessa csípőre tette a kezét.

– Csak nem képzeled, hogy téged verlek meg azért, mert Fritzl ennyivel megúszta?!

– Persze hogy nem. Legfeljebb *megpróbálod.*

Vanessa elnevette magát.

– Nézzenek oda. Tudod, mi történik azzal, aki túlságosan elbízza magát?

– Semmi, amíg a húgával verekszik és nem idegen macskákkal.

Vanessa harci pózba állt.

– No gyere, egérke. Csinálunk egy Niala alakú lyukat a padlón, jó?

– Jó – felelte Niala, és támadott. Vanessa könnyedén ellépett az útjából, így Niala a bal vállának vágódott és átfordult mellette. Ez az a rész, amikor Vanessa hátracsavarja Niala mindkét karját és megadásra kényszeríti. Ehelyett hirtelen mindketten eltűntek a kamera elől. Puffanás, dübörgés, aztán vihogás két szólamban. Mielőtt bárki bármit kérdezhetett volna, Niala megjelent a gép előtt és kikapcsolta a kamerát.

– Hé! – jajdult föl Nimby. – Mit művelsz?

– Csigavér – jött a válasz már csak hanggal. – Várjatok.

Csend. Néha valami kuncogás. Aztán Niala megjelent a másik képen, Vanessa szobájában, de csak a kép szélén. Hallatszott, ahogy kihúz egy fiókot, aztán visszatolja. Elment. Kisvártatva pedig bekapcsolta a kameráját és mosolyogva nézett rájuk.

– Hol van? – kérdezte Nimby egy meglopott egértulajdonos hangján.

– Itt vagyok – felelte Vanessa, de csak utána lépett vissza a kamera elé. Vigyorgott, és másik póló volt rajta.

– Mi történt? – kérdezték a többiek.

Vanessa sóhajtott. – Kirántotta a lábamat, és mindketten a földre kerültünk.

– Észleltük – felelte Jennifer. – És?

– És a pólóm fönnakadt az ágy lábán…

Az egerek boldogan hahotáztak.

Vanessa most már lehiggadva ballagott vissza a saját gépéhez, és aznap már nem beszéltek az amstetteni rém ítéletéről.

A pólóügyről is csak később, miután elbúcsúztak a többiektől és lefekvéshez készülődtek. Kissy már levetkőzött, Martin éppen az ingét vetette le, megakadt a szeme Kissyn és elnevette magát. Meglepve nézett rá, ez nem volt Martinnek szokásos reakciója az ő teste láttán, aztán megértette, mit nevet.

– Hisz ekkorka még – mutatott Martin két ujja között legfeljebb két centit, egérben is csecsemőméret. – Mellei sincsenek. Ugyan mire szemérmeskedik?

– Kislány ez mégiscsak – idézte Kissy Blanche régi mondását. Aztán összehúzta a szemöldökét. – De számon tartod a melleit!

Martin rávigyorgott. – Féltékeny vagy, mi?

Ezzel odabújt mellé és átölelte, lehetetlenné téve, hogy válaszoljon. Kissy nem is akart. Egészen más érdekelte.

Csak később folytatták a beszélgetést, amikor Martin magukra húzta a takarót, ő pedig melléje simult és boldogan sóhajtott.

– Szegény Nimby – mondta a fiú. – Egyszer szakad le Vanessáról a ruha, és ő pont nincsen ott.

Kissy kuncogott.

– Persze egyszer biztos leveszi majd az összeset, amikor Nimby is ott lesz – folytatta Martin tűnődve –, csak akkor meg én nem leszek ott…

Kissy még jobban kuncogott. Mintha ugyan Martin komolyan kíváncsi lenne Vanessára, mintha csakugyan a lányt látná benne. Ugyan már. Neki is kistesó.

Niala jó munkát kívánt a mosogatógépnek, azzal átvonultak a nappaliba a csapathoz. Suzy velük tartott, még egyszer ellenőrizve, hogy a konyhában biztosan nem marad-e senki. Ha bárki volt ott, akkor Suzy jobb szeretett a közelben lenni – hátha az illető valami ennivalóval foglalkozik majd, és abból lehet kérni egy kis kóstolót. Esetleg *több* kis kóstolót. De mivel most senki nem maradt a konyhában, Suzy inkább velük tartott a nappaliba.

A többiek már ebéd utáni pihenőjüket tartották. Vanessa összebújt Nimbyvel, Jennifer rajzolgatott, Chantal a notebookon írt. Martin azt a logikai játékot tanulmányozta, amit Nimby szerzett. Rubik-kockának hívták, az oldalai háromszor három kis kockából álltak, amik más-más színűek voltak, és az egé-

szet összevissza lehetett forgatni. Az volt a feladat, hogy minden oldalt tegyenek teljesen egyszínűvé, és Nimby azt állította, hogy ez lehetséges, bár azt ő se tudja, hogy kell csinálni. A neten vannak leírások, vetett rájuk egy pillantást, de nem próbálta követni őket. Ebéd előtt mindenki kísérletezett a kockákkal – Nimby ötöt talált az üzletben, hát elhozta mindet –, és egybehangzóan megállapították, hogy a dolog bonyolult.

Niala helyet foglalt a húga mellett és rámosolygott.

– Egyre ügyesebb vagy.

Vanessa Nimbyre sandított. – Egyre ügyesebben bújok az egeremhez?

– A húsra gondoltam. Isabelle néni meg lesz elégedve a tudásoddal. De ez a recept szerintem nem tőle van.

– Nem hát – felelte a kislány büszkén. – Mindenkitől tanulok. Ez éppenséggel Arnaud receptje.

Kissy bólintott, ezt már megszokta. Megint egy név, amit életében nem hallott.

– Nocsak, mikor sütöttél te húst Arnaud-val?

– Effektíve soha. Szóbelileg viszont igen, egyébként te is ott voltál, amikor elmondta. Kissyvel beszélgettél, nyilván azért nem figyeltél oda.

Kissy összeráncolta a homlokát. – Akkor én is találkoztam azzal az Arnaud-val?

– Persze, még azt is tudom, hol. A Les Mevettes bejáratában akadtunk össze. Arnaud szerelőruhában volt és megkérdezte, akarom-e, hogy megfogja az orromat az olajos kezével.

Kissy hirtelen világosan emlékezett mindenre. A legutóbbi beaulieu-i látogatásukon volt, három hete. Egy vidám fiatalemberrel találkoztak az utcán, mintha még rémlene is, hogy Niala vagy Vanessa Arnaud-nak szólította. Az orrmegfogásra tisztán emlékszik. Vanessa megköszönte, mintha valami finomsággal kínálták volna, és azt mondta, Isabelle néninek úgyis kell egy ilyesféle hapsi a húspogácsába. Ő, mármint Vanessa, rögtön meg is fogja és viszi. Arnaud a kocsija motorházában turkált éppen, de erre letette a szerszámot és lesújtóan nézett Vanessára, kifejezve a véleményét a húspogácsáról. Társalgásuk innentől gasztronómiai síkra terelődött, arra már nem figyelt annyira, tényleg beszélgettek valamiről Nialával.

Vanessa még mindig olyan, mint a szivacs, állapította meg. Az egész világ tankönyv neki. Ezt ki is mondta.
– Hát még ha *a tankönyv* is tankönyv lenne – sóhajtott Niala. – De nem, nem kezdem újra.
– Azt jól teszed – felelte a kislány. – Ezt a sült malacrészletet sokkal jobban tudom hasznosítani, mint a kalcium-hidroxidot.
– Azért annak is veheted némi hasznát – jegyezte meg Martin, föl se nézve a kockáról. – Gondolom, a panzió felújításakor is használtatok.
– Kalcium-hidroxidot?
– Igen, az ugyanis a mész.
Vanessa tűnődve lebiggyesztette a száját. – Mindegy, úgyse volt még tananyag, csak mondtam valamit. Képtelen vagyok megjegyezni ezeket, hogy kalcium-hidroxid meg hidrogén-klorid.
– Azért van némi különbség – jegyezte meg Martin. – Bár tény, hogy az oltatlan mész elég veszélyes, de a hidrogén-klorid veszélyesebb. Az ugyanis a sósav.
– No tessék – húzta el a száját Vanessa. – Találomra mondtam két anyagot, és mindkettő robban.
– Nem robban – nevetett Martin. – Mar, mint a veszedelem. A sósavnak én a közelébe se mennék, gyilkolni tud anélkül, hogy hozzányúlnál.
– Miért, lőni tud? – Vanessának harciasan fölcsillant a szeme.
– Nem. Párolog. A párája a sósavgőz, és ha belélegzed, kimarja a tüdődet. Az eredmény halálos végű tüdőgyulladás.
Vanessa Nialára nézett, aki bólintott. Kissy is, bár fogalma se volt, hogy mindez igaz-e.
– Tessék – mondta Vanessa. – És nekem ezekkel kellene madame Leroy szerint kísérleteznem. A malacot választom. Meg a csirkét meg a paradicsommártást.
– Meg a sajtot – jegyezte meg Nimby.
– Meg persze a sajtot is – vágta rá Vanessa.
Kissy rájuk mosolygott.
– Azért nehezen tudlak szakácsnőnek elképzelni.
– Nem is leszek az. Csak akkor főzök, ha kedvem van hozzá. Más is csinál így, például Alex, Martin Duchamp vagy éppen Arnaud. Arnaud csendestárs egy étteremben, de ott sose főz,

csak otthon, a maga kedvtelésére. Jut eszembe, említette, hogy az étteremben, ahol csendestárs, oreganót is tesznek bele.
– Hol van ez a Les Mevettes? – kérdezte Nimby. – Én igyekszem számon tartani minden helyet, ahol enni lehet, de…
– Csak vigyázz, mert aztán lemozogtatom veled, amit fölszedsz – vigyorgott Vanessa, Kissybe pedig hirtelen belehasított a gondolat, hogy ez úgy hangzott, mintha Vanessa nem verekedésre és futásra gondolt volna, hanem *egészen másféle* testmozgásra. Rejtély, miért, mert ha van köztük valaki, akinek biztosan nem fordul meg a fejében ilyen gondolat, az Vanessa. – Mindazonáltal a Les Mevettes nem étterem. Azt a kis benyílót hívják így, Serge-ék és Marie-ék mellett.
– S azok kik?
– Mindegy. Szóval a Maiffret utcán van egy kis L alakú beugró, tulajdonképpen egy parkoló, ami benyúlik a Vignal utca sarkán álló nagy ház mögé. Azt hívják Les Mevettes-nek. Chantalék oda járnak csókolózni. Mármint nem te – tette hozzá, amikor barátnője döbbenten fölkapta a fejét. – Chantal D’Alembert. Egyébként Philippe-pel szokott csókolózni, aki az apja lehetne, de sajnos Chantal már nagykorú, úgyhogy ebből nem lesz shindyvadászat.
– Philippe legfeljebb tizenöt évvel idősebb Chantalnál – mondta Niala, aki persze mindkét szereplőt ismerte.
– Igen, én is azt mondtam, hogy az apja lehetne. De hát őnáluk nem a korkülönbség a probléma.
Kissy rögtön sejteni kezdte, hogy a pasi nős.
– Miért, a krapek nős? – kérdezte Nimby.
– Főállásban Henriette férje. Chantal a kiegészítés. De azt is tudom, hogy Henriette kinek bújik az ágyába, úgyhogy ha csődbe megy a panzió, kitűnően megélek zsarolásból.
A kirobbanó nevetésben csak Vanessa és Nimby nem osztozott; ők fölhasználták az időt egy kis csókolózásra.

– Érdekes – mondta Chantal kisvártatva.
– No mi? – kérdezte Niala.
– Gondoltam, megnézem ezt a benyílót a térképen…
– És nincs rajta?
– Nem tudom, de… a térkép tele van fényképezőgépekkel.

– Hát tele éppen nincsen – mondta Vanessa. – Akad egy pár, de aránylag nem sok, ahhoz képest, hogy mennyi mindent lehetne fotózni. – A hangjából Beaulieu rendíthetetlen csodálata csendült ki. – Már gondoltam rá…

– Jaj, maradj már – intette le Chantal. – A Panoramio-képek már rég nem fényképezőgéppel jelennek meg. Ez az utcanézet.

Néhány pillanat múlva hét szempár figyelte a Google Earth Beaulieu-t ábrázoló légifotóját. Tényleg tele volt narancssárga fényképezőgépekkel. A Google végigfotózta Beaulieu utcáit!

Azonnal megkeresték a D'Aubisson-villát, aztán a panziót is. Megvolt mindkettő. A villából persze nem sok látszott a kőfal miatt, de a panzió egész frontja látható volt, kitűnően el lehetett olvasni a Terence Hilton cégtábláját, még a téglákat is meg tudták számolni a falban.

– Ez óriási – mondta Vanessa és Niala kórusban. – Meddig van meg?

Chantal kicsinyíteni kezdett, aztán elindult kelet felé.

– Úgy látom, Cap d'Ailnél ér véget.

– Nahát, és Monaco már pont lemaradt? – csóválta a fejét Niala. – És a másik irányban?

Chantal visszafordult nyugatnak.

– Várjatok csak – mondta Nimby. – Vedd elő a Mapset, az kékkel festi be az ilyen utcákat. Jobban látszik.

Fél perc sem telt bele, s egy hatalmas kék folt terpeszkedett előttük. A másik vége messze túl volt Nizzán, Antibes-on, mindenen, aminek Kissy számára ismerős volt a neve.

– Az egész Côte d'Azur itt van – ujjongott Vanessa.

– Hát nem éppen az egész – karolta át a vállát Niala –, de az igazán fontos része tényleg itt van.

Chantal tovább kicsinyített, s kiderült, hogy Franciaország térképe tele van ilyen kék foltokkal. Azonnal ránagyítottak Vaucressonra. Az is benne volt Île-de-France hatalmas kék foltjában. Lelkesen megszemlélték a házukat, aztán Chantal villámgyors mozdulatokkal elvitte a kamerát Franconville-be, és megnézték Nimbyék házát is. Neuillyt már korábban is látták lefényképezve, oda nem mentek el.

Megállapították, hogy fantasztikus, és visszatértek a helyükre. Elsőként Vanessáék, akik megint belemerültek a csókolózásba.

– Elképesztő, hogy mennyit tudtok csókolózni – mondta Kissy már este, a fürdőszobában.
Vanessa mosolygott.
– Szeretem.
– Igen, ezt észrevettük. De egész nap csókolózni…
– Mi legjobb esetben is csak hetente három nap csinálhatjuk. Ti mindennap… éjszaka meg még egyéb dolgokat is.
Kissy nevetett és belebújt a pizsamájába. Ezt viseli, amíg idefönt van a lányokkal. Majd leveszi, amikor lemegy Martinhez a földszintre.
– Ti is csinálhatnátok azokat az egyéb dolgokat. Senki se tiltja meg.
– De. Én.
Vanessa nyomatékul bólintott és szintén öltözni kezdett. Kissy elnézte, ahogy felöltözik, s arra gondolt, Nimby mit adna ezért a látványért. Vanessa még így, kislányos alkattal is gyönyörű. Egy-két év és lélegzetelállító lesz. A fiúk a küszöböt fogják rágni.
Ezt ki is mondta.
– Tőlem rághatják – vont vállat a kislány. – De a kiharapott részeket vissza kell tenni a helyükre. És nekem úgyse kell más fiú.
– Csak Nimby – mondta Kissy.
– Csak Nimby – bólintott Vanessa.
– De ő sem azokra az egyéb dolgokra.
Vanessa egy pillanatig eltűnődve tanulmányozta a polcon fekvő szappant. A szappan mozdulatlanul feküdt és semmivel se volt érdekesebb, mint bármikor.
– Nem – mondta végül Vanessa. – Azokra a dolgokra ő sem.

Ezek után Kissy másnap meglepve hallotta, hogy Vanessa és Nimby megint együtt töltötte az éjszakát; ezúttal az utcai hálószobában az emeleten, hisz Piék nem voltak ott. Apa kávézás közben hallotta, és csodálkozva nézett a kislányra, aki nagy átéléssel komponált egy paradicsomos szendvicset.
– Meg vagyok döbbenve. Nem korai ez még?
Vanessa kezében megállt a kés. Fölpillantott apára, azzal a dermesztő tekintetével, amitől Kissynek hirtelen az antarktiszi

tenger jutott eszébe. Nagyon hideg és nagyon kék. A konyhán sarkvidéki fuvallat söpört végig.

– Micsoda?

Apa kibillent a lelki egyensúlyából.

– Én… úgy értem… voltaképpen mi történt köztetek?

„Semmi közöd hozzá, Jean-Jacques bácsi”, várta Kissy a logikus választ. Vanessa zárkózott, mint egy karthauzi szerzetes. Ha Niala egyszer végre ágyba bújik egy fiúval – aki természetesen Pi lesz –, akár blogot is képes lesz írni róla, fényképekkel. De Vanessa pontosan az ellentéte.

– Jót aludtunk és egy kicsit csókolóztunk – felelte Vanessa, és nyugodt mozdulattal kettészelte a paradicsomot. – Erre voltál kíváncsi?

Apa letette a csészét és odalépett a kislányhoz.

– Ne haragudj. Természetesen semmi közöm hozzá. Csak néha… túl komolyan veszem ezt a tiszteletbeli apaságot.

De Vanessa alig figyelt a szavaira, mert apa beszéd közben a fejére tette a kezét, s ebbe tetőtől talpig beleremegett, még a szemét is lehunyta. Kissynek könny szökött a szemébe. Másfél éve százfelől sugárzik rá a szeretet, de a szegény kis bogár még mindig a bőréből bújik ki egy simogatástól…

A maxik nem jelentkeztek ezen a hétvégén és a következő héten sem. Csütörtökön Niala se volt a felületen, Vanessa azt mondta, hosszú telefonbeszélgetést folytat. De utána se jött. Húga látta, amint kimegy a házból, és amíg ők a felületen voltak, nem is jött vissza.

Kissy nem tudta mire vélni a dolgot. Ha valaki beteg lenne vagy meghalt volna a távolabb élő rokonságból, akkor Niala bemegy Vanessához és elmondja. Ha az állását vesztette el valaki, azt is. Ugyan kivel beszélhetett és miről? Még azt se lehetett eldönteni, jó hírt kapott-e vagy rosszat. Jó hírnél bemegy és elújságolja… és rossznál is.

Nem kellett sokáig töprengenie. Másnap este a hét miniegér ismét összegyűlt Vaucressonban. Kissy egy szórakozott, elgondolkodó Nialától vette át a puszit, s ahogy bementek a nappaliba az elmaradhatatlan Suzy kíséretében, Niala lehuppant a dívány sarkára és azt mondta:

– Üljetek le. Beszélnem kell veletek.

Egy pillanat múlva mindenki ült és őt nézte, még Suzy is. Niala nem vesztegette a szót.

– Tegnap fölhívott Angélique.

Az egerek meglepődtek. Kissy bárkire inkább gondolt, mint egy maxira.

– Azért nem látjuk őket hetek óta, mert nem akarnak együtt idejönni, külön-külön meg furcsa volna. Úgy tervezték, hogy a szünetre majd hazamennek, ő Amiens-ba, Pi Toulonba… aztán szünet után eljönnek és elmondják nekünk, hogy szakítottak.

Döbbent csend ült rájuk. Kissy úgy érezte, a nappali körbefordul és ő elveszíti az egyensúlyát. De Niala csak pár másodpercig tartott szünetet.

– Azt mondta, igazából már régen kihűlt a kapcsolatuk. Egyikük se talált mást, nem is keresett… egyszerűen csak elvesztette a dolog a tartalmát. Amikor nálunk voltatok hó elején, akkor szakítottak végleg; Angélique azt mondta, előbb kellett volna, de nagyon lekötötte őket a tanulás, nem jött volna jól az érzelmi megrázkódtatás. Így se jött jókor, persze, az ilyesmi sose jön jókor… szóval megállapodtak, hogy barátok maradnak, de kell egy kis idő, hogy túljussanak a dolgon. Utána eljönnek és elmondják nekünk is. Amikor megteszik, legyetek szívesek nagyon megdöbbenni.

Kis csend megint.

– Azért mondom el, mert nem tudnék még hetekig vagy hónapokig úgy tenni, mintha nem tudnék semmiről – folytatta Niala. – Tavalyelőtt ősszel is teljesen kibillentem az egyensúlyomból Mohi miatt… most sincs másképpen. Hát tudjatok róla, de őelőttük ne. Világos?

Bólogattak. Aztán Nimby megszólalt.

– De ha csak később akarják megmondani, akkor Angélique miért szólt neked… és miért éppen neked?

Niala ránézett, és nyugodtan, csöndesen annyit mondott:

– Mert tudja, hogy szerelmes vagyok Pibe.

Nagy-nagy csend lett. Kissy riadtan nézett a fiúkra, akiknek elkerekedett a szemük.

– Mióta? – kérdezte Martin egypár évszázaddal később.

– Amióta láttam a fényképét, amin ráírta a karjára, hogy Nimbostratus. Meg meghallottam a hangját… azonnal beleszerettem.

– És nekünk miért nem szóltatok? – kérdezte Nimby, felmérve, hogy csak ők ketten nem tudtak róla.

Niala halványan elmosolyodott. – Nem kell mindent az orrotokra kötni.

– És Angélique… honnan tudja? – kérdezte Jennifer.

– Leolvasta rólam – felelte Niala magától értetődően. Igen, gondolta Kissy, a fiúknak az ilyesmi nem megy, de egy nő persze olvas az apró jelekből, arckifejezésekből, hangsúlyokból. Ennek Niala a nagymestere, de ilyen jelentőségű dolgot, mint a szerelem, ő, Kissy is leolvasott volna róla, ha el nem mondja magától. A fiúk persze még ezt se.

Vanessa szólalt meg kis szünet után.

– És… miért szólt neked?

– Mert segíteni akar. – Niala nagy levegőt vett. – Azt mondta, hogy amióta rájött, azóta gondolkodik, hogy milyen párja lennék Pinek. Régóta érzi, hogy ez nem lesz köztük tartós, de nem is úgy vágtak neki, hogy életre szóló kapcsolatot akarnak. Szeret mind a kettőnket, és azt akarja, hogy boldogok legyünk. Szerinte összeillenénk, csak a korkülönbségből lehetnek problémák.

Megint nagy csend ült rájuk. Chantal hirtelen megtörölte a szemét. Angélique, a drága, igazi Jerry-egérhez illő hősiességről tett tanúbizonyságot. Alig hogy szakított a fiúval, akivel évekig járt, máris azon munkálkodik, hogyan segíthetne neki megtalálni a boldogságot valaki mással. Kissy úgy érezte, jobban szereti Angélique-et, mint valaha. Ő is megtörölte a szemét.

Hirtelen megszólalt Nimby.

– Apropó korkülönbség. Két óvodás beszélget. Hány éves a barátnőd? Hét, de a teste akár egy ötévesé.

Az egerekből kirobbant a nevetés. Kissy hálásan nézett Nimbyre, amiért feloldotta a feszültséget és megakadályozta, hogy túlságosan elérzékenyüljenek. Mert most nem Angélique nemeslelkűségén kell meditálni, hanem továbblépni.

Mindjárt itt az április. Niala a születésnapján Pi karjaiba akar omolni. Valamit ki kell találni, hogy azok a karok addigra ölelésre táruljanak.

Az osztály néma csendben ült és nézte a három komoly férfiarcot. Reggel még semmi gyanúsat nem tapasztaltak. Igen, hárman is hiányoztak ma, de hát az ilyesmi előfordul. Most hirtelen megtudták, hogy a háromból csak kettő hiányzik normális okokból.

– Gyerekek – kezdte az idegen. Civil ruhában volt, de rendőrfelügyelőként mutatkozott be. – Szeretném, ha segítenétek nekünk. Mindent tudnunk kell az osztálytársatokról, Angélique Lafont-ról.

E szavaknál fölmutatta Angélique fényképét. Az osztály bambán nézte. Ugyan minek nekik fénykép Angélique-ről, akit naponta látnak?

– Angélique-et tegnap reggel óta nem látták – emelte föl a hangját a felügyelő. – E pillanatban nem tudjuk, hogy elszökött-e hazulról, és ha igen, miért… vagy pedig valami egyéb történt vele.

Kissy elnézte a többieket, akiket mintha jeges vízzel öntöttek volna le. Isabelle falfehéren nézte a fényképet és remegett a keze. Szegény. Alighanem elképzelt néhány dolgot abból a *valami egyéb*ből.

Most előlépett az igazgató és beszélni kezdett, de Kissy nem nagyon figyelt rá. Angélique szülei jártak a fejében. Párszor találkozott velük futólag, néhány mondatot váltottak, ennyi. Azt tudta, hogy az apja ügyvéd, az anyja nem dolgozik, a négy gyereket neveli. Angélique a legidősebb. Vallásos emberek, a vaskalapos fajtából, elég nehéz lehet kijönni velük. De hát ez Angélique-nek nyilván könnyebb, hiszen ő is vallásos, olyannak nevelték, mint ők maguk. Azazhogy annyira persze neki se könnyű, máskülönben most itt ülne a helyén, ők pedig nem Morgómedve szavait hallgatnák az osztálytársi összefogásról.

De Mondiot közben már be is fejezte. Dubois mondott egy mondatot, hogy csak bátran, nyilván hogy ő is mondjon valamit, aztán csend ereszkedett rájuk. Az osztály még nem tudott magához térni a meglepetéstől. Angélique? Éppen ő szökik el hazulról? Vagy ha valami szörnyűség történt…

Kissy a fejeket nézte, egyiket a másik után, és – most először, amióta ismeri őket – úgy érezte, pontosan tudja, mi jár a fejükben. Mi történhetett? Elszökött? De miért? Vagy elrabolták? Talán… meggyilkolták? Az borzalmas lenne. Vagy váltságdíjat

követelnének? A szüleinek van éppen pénzük, de hát nem milliomosok, van az osztályban egy-két gazdagabb gyerek, mint Angélique.

Három fej volt csupán, amikben egészen másféle gondolatokat látott. Három egértársának feje. Ők ugyanarra gondoltak, amire ő maga.

Hogy el ne árulják valamiképpen: ők nagyon is jól tudják, hol van Angélique Lafont.

Az osztály őszintén elmondott mindent a nyomozónak. Hogy hova szeret járni Angélique és kikkel, másképpen: kivel. Ez nagyon érdekelte a rendőrt, sokat kérdezett erről, és sorban jelentkeztek a fiúk, akikkel járt – öten is, köztük Martin, aki három hétig járt vele valamikor ősrégen –; elmondták, hogy Angélique-kel soha semmi komoly dolog nem volt, szó se lehetett róla, a puszinál többet nem engedett meg. A lányok beszámoltak mindenről, amit tudtak Angélique titkairól; ezt úgy tették, hogy egyenként kimentek a nyomozóval az üres folyosóra és ott beszéltek, négyszemközt. Chantal és Jennifer is. Kissy, akárcsak Isabelle, azt mondta, nem jut eszébe semmi, amire a felügyelő azt felelte, nem baj, úgyis megkapják a telefonszámát. Mielőtt elment, ott is hagyott féltucat névjegyet. Martin vette el az egyiket – szükségük lehet még rá.

Az alapítvány is szóba került, Romain említette, hogy négy társuknak van egy alapítványa, ami pedofil bűnözők után nyomoz, amire Chantal kijelentette, hogy a Jerry nem folytat nyomozást Angélique-kel kapcsolatban senki után, sőt ez idő szerint egyáltalán nem nyomoznak semmilyen ügyben. Közben egyenesen a felügyelő szemébe nézett, olyan nyugalommal, ami nem eshetett nehezére, ha egyszer végeredményben csak az igazat mondta.

Az osztály rosszkedvűen üldögélt, amíg Dubois és Morgómedve váltott pár szót a rendőrrel búcsúzóul. Az egerek is rosszkedvűen üldögéltek. Az osztály azért volt rosszkedvű, mert aggódtak a barátjuk miatt, aki talán most bezárva retteg valahol – az egerek pedig azért, mert tudták az igazságot, és nem volt szabad szólniuk.

Amikor suli után hazaindultak, már valamivel jobb volt a kedvük. Végül is ha a szülők a rendőrséghez fordultak, akkor

alighanem igencsak aggódnak már. Ha pedig aggódnak, akkor talán ideje már, hogy Angélique előkerüljön. Ezért menet közben Jennifer írt egy SMS-t morzekódban, és elküldte a Tatuinra. Leia hercegnő csak negyedóra múlva válaszolt, amikor már Jenniferéknél voltak. Persze, hiszen le kell fordítania az üzenetet Angélique-nek, aki nem ismeri a Jerry-morzét, aztán ő eldönti, hogy mit válaszoljanak…

Az üzenet rövid volt. „Még puhuljanak egy napig. Leia.”

Az egerek morcosan néztek az asztalon fekvő telefonra. Aztán Martin fölvette és írni kezdett. „Mi lenne, ha kiderítenénk, mennyire aggódnak? Csubakka.”

Pillanatokon belül megjött a válasz. „Hogyan? Leia.”

– Beszélni kellene velük – vélte Chantal, Martin pedig leírta, Luke aláírással.

„Lehetetlen. Gyanút fognának. Leia.”

Kissy elkérte a telefont. „Dehogyis”, írta sebesen a morzejeleket. „Egyikünk odamegy és kifejezi együttérzését, sápítozik egy sort, hogy hát mi történhetett, és figyel. Han.”

Percekig vártak, mire megszólalt a csipogás.

„Az Erő legyen veletek. De ha elszúrjátok, azt fogjuk kívánni, hogy inkább Darth Vader kapott volna el bennünket. A regényíró egér menjen, neki remek pókerarca van. Leia.”

Chantal szó nélkül indult Lafont-ékhoz, Kissy pedig arra gondolt, milyen érdekes is ez: közöttük nincsen semmiféle főnök vagy vezéregér, de mégis sokszor úgy tűnik, mintha Niala valamiféle parancsnok lenne. Tegnap is, amikor megtudták, mi történt. Angélique Chantalnak telefonált, aki persze Vaucressonban volt a többi minivel. Angélique csak annyit mondott, hogy feltétlenül beszélnie kell velük, most azonnal. Így hát megmondták neki a címet és vártak.

Tizenegy után ért oda. A szeme vörös volt, az arca riadt. Suzy kirobbanó szeretete volt az egyetlen, ami egy percre el tudta terelni a figyelmét, csak addig, amíg megismerkedtek és a kiskutya körülrajongta. Aztán bekísérték a nappaliba és helyet foglaltak. Angélique azonnal a zsebében kezdett kotorászni, amire Vanessa elővarázsolt egy csomag papírzsebkendőt és odanyújtotta neki. A kis szállodás, gondolta Kissy mosolyogva. Találd ki, mi a vendég kívánsága és teljesítsd is azonnal.

– Nem merek hazamenni – szipogta Angélique; ezek voltak az első érthető szavai, amióta megérkezett. – Faggatóznának… nem tudnék úgy tenni, mintha… amikor…

– Akkor először is szedd össze magad – szólalt meg Niala, s ezzel át is vette az irányítást. – És lássuk, hogy mit tudunk. Csináltál tesztet?

Kissy csak nézett értetlenül a barátnőjére, hogy az miről beszél. De Angélique se vágott értelmesebb képet. Niala odaült mellé és mint aki egy ötéves kisgyerekhez beszél, azt mondta:

– Nem mindegy, hogy csak rémüldözöl vagy biztosan tudod, hogy baj van. Gondolom, észleltél egypár tünetet.

– Tünetet?…

– Émelygés, rosszullét – sorolta Niala, Angélique pedig gépiesen bólogatni kezdett –, esetleg érzékeny lettél szagokra, és persze kiderült, hogy semmi hasznát nem veszed a naptáradnak? – Angélique csak bólogatott, Kissy pedig hirtelen rájött, hogy Niala miről beszél. Olyan érzés volt, mintha gyanútlanul kinyitott volna egy doboz sajtot, és abból hirtelen egy vérszomjas macska ugrott volna elő, de sehol semmi búvóhely vagy menekülési útvonal. – Jól van, akkor ezt tisztáztuk – folytatta Niala –, akkor tehát még egyszer: csináltál tesztet?

– Miféle…

Niala furcsálkodva nézett rá.

– Nem tudod, mi az a terhességi teszt?

Angélique nagy szemeket meresztett és megcsóválta a fejét.

Hát igen, gondolta Kissy, amilyen nevelést kap szegény, csoda lenne, ha ilyen dolgokról hallott volna.

Niala Vanessára nézett, aki bólintott és fölállt. Nimby keze eddig a derekán volt, most elvette onnan.

– Kétfélét hozzatok – mondta Niala –, két teszt mindig biztosabb, mint egy.

– Cin-cin – felelte Vanessa, és a két kisegér már ott se volt. Kissy egy pillanatra ösztönös késztetést érzett, hogy megállítsa őket. Két kiskölyök, akik szemlátomást fülig szerelmesek egymásba, és terhességi tesztet vesznek – ebből baj lehet. Ha valaki megpróbálja kicikizni őket, még vér is folyhat. Aztán rájött, hogy Vanessa ilyenkor nem üt és nem is lő. Szamárság ettől tartani. Csak ránéz a gúnyolódóra azokkal a jéghidegkék szemeivel, és annak rögtön valahol másutt lesz dolga. És Nimby

se forrófejű, meg férfiassági túltengésben se szenved, nem hiszi, hogy minden problémát neki kellene megoldania.

A La Folie utcai gyógyszertár biciklivel pár perc, de negyedórába is beletelt, amíg megjöttek három hosszúkás dobozzal, akkorák voltak, mint a fogkrémes tubusok dobozai. Senki se próbált szórakozni velük. Az eladónő nem feltételezte, hogy a teszt Vanessának kell, egyáltalán nem foglalkozott vele, hogy kinek. A használatukról csak pár szót szólt, hiszen úgyis oda van írva, de az egerek alaposan kifaggatták a tesztek megbízhatóságáról. Végül kiválasztották a három legmegbízhatóbbat és elhozták őket. Angélique a pénztárcája után kapkodott, de Niala leintette. Kissynek fogalma se volt, mibe kerül egy ilyen teszt, még nem is látott ilyet soha közelről, de tudta, hogy Vanessa régóta nem jön el úgy hazulról, hogy ne lenne nála pénz bőven, és Nialánál is van. Blanche-nak az az elve, hogy ha csak egyetlenegyszer van hirtelen szükség pénzre, akkor már megéri maguknál tartani.

Míg ők odavoltak, Niala föltett pár kérdést a fiúról – főleg az érdekelte, hogy nem volt-e erőszak. Szerencsére nem, Angélique azt mondta, ő is akarta, bár nem szerelmes bele, csak hát…

Itt vége volt, a „csak hát” után nem folytatódott, és Niala sem erőltette. Kissy nem nagyon értette a dolgot, de nem szólt semmit. Ő képtelen lenne a közelébe engedni egy olyan fiút, akibe nem szerelmes. *Úgy* még Martint sem, egyelőre, pedig szereti Martint és egészen biztos, hogy egyszer az övé lesz. Talán a születésnapja után, de lehet, hogy azután is még várni fognak.

De hát mindenki másmilyen. Angélique egy osztályba jár vele, és egészen másképpen látja a dolgot, ő képes volt szerelem nélkül ágyba bújni egy fiúval. Persze még Jennifer és Chantal is különbözik őtőle, pedig nemcsak osztálytársak, hanem egértársak is, és ők képtelenek tartósan kikötni egy fiú mellett. Bár ez inkább a fiúk hibája.

Angélique nem mondta meg, hogy ki az a fiú, és Niala ezt sem erőltette. Amikor az egerek meghozták a teszteket, csak annyit kérdezett, hogy akar-e valakit maga mellé a fürdőszobába. Chantalt kérte meg, inkább csak lelki támasznak, azt mondta.

Sokáig voltak bent, és a végén Chantal egyedül jött ki. Megállt a folyosó kezdeténél és a vállával nekidőlt a falnak. Az egerek sóhajtottak.

– Mit csinál? – kérdezte Niala.

– Sír. És azt motyogja, hogy az apja agyon fogja verni.

Niala töprengve nézett maga elé néhány pillanatig, aztán fölpillantott.

– Kérdezd meg, bemehetek-e hozzá.

Chantal megfordult, de ekkor föltűnt mellette Angélique vörös arca. Niala odasietett hozzá, karon fogta és leültette.

– Ide figyelj – fogta meg mindkét vállát. – A sírás most nem segít. Ki kell találnunk valamit, de sürgősen.

Jobbat nem tudtak kitalálni. Képtelenségnek tűnt, hogy Angélique egyszerűen hazaállítson azzal a hírrel, hogy terhes. Határozottan állította, hogy a szülei már azért is leharapnák a fejét, hogy lefeküdt valakivel. Ha ráadásul még terhes is…

Egyetlen dolgot lehetett tenni, tehát azt tették. Hogy nem rendes dolog? Ezzel nem tudtak foglalkozni, ezt Angélique-nek magának kell elrendeznie a saját lelkiismeretével. Persze az se valami rendes dolog, hogy szülők ilyen félelemben tartsák a gyereküket. Kissynek ebben a saját szülei, és még inkább a D’Aubisson szülők voltak a mérce. Ha ő egy nap közölné anyáékkal, hogy terhes, biztos nem örülnének, de tudomásul vennék. Kapna egy csomó szemrehányást, amiért elmulasztott rendesen védekezni, de ezzel napirendre térnének a dolog fölött. Niala vagy Vanessa még ezeket a szemrehányásokat se kapná meg, mert Blanche-éknak az az elvük, hogy az ember meggondolatlan cselekedetei magukban hordják büntetésüket. Angélique éppen eléggé megbűnhődött a meggondolatlanságáért máris. Mi értelme még bántani?

– Szia, én vagyok – mondta Niala. – Figyelj csak, ki kellene menni valakinek a vonathoz. Nem, majd megmondom, melyikhez, még nem tudom. Küldök valakit, el kellene szállásolni pár napra. Hadd lám csak. Farmernadrág lesz rajta, sötétpiros póló, és az én régi sapkám, a sárga. Ja igen, nőnemű, és akkora, mint jómagam. Ugyan, hagyj már az ilyen kérdésekkel! Csodákat. A könyveléssel csak akkor nem fog egyezni, ha beírod. De minek

írnád be? No, majd megmondom, melyik vonat, legyetek ott, szia!

Kinyomta a telefont és megpörgette az ujja hegyén.

– Rendben van. Eltölthetsz pár napot a világ legszebb helyén. – Kissy fülelt, hallja-e Vanessa sóhajtását. Hallotta. – Ha a szüleid kellőképpen megpuhultak, akkor beszélünk velük. Ha az elveszésed és megkerülésed se tudja feledtetni, hogy van egy-két apró változás, akkor igazán nem tudom, mit tehetnénk még.

Angélique az esti vonattal megérkezett Beaulieu-be és elfoglalta az egereknek fenntartott egyik szobát. Jeanne, akit Niala felhívott, külön megkereste Isabelle nénit, Mariót és Blanche-t is, hogy mitévő legyen, de mindhármuktól ugyanazt a választ kapta: Nicole tudja, mit csinál. Úgyhogy kiment a vonathoz.

Chantal jó darabig odavolt Lafont-éknál, az egerek addig beszélgettek. Kissy nemigen vett részt benne, leginkább gondolkodott.

A tegnapi gyógyszertári bevásárlás jutott eszébe, és jó néhány film, amikből egészen másféléknek ismerte meg a pasikat. Általában mereven elzárkóztak mindentől, amitől – úgy látszik – Nimby nem zárkózik el. Egy átlagos pasi a nőre bízza a teszt megvételét, és ha esetleg neki kell odavinnie, mert a nő nem tud vezetni, akkor az átlagos pasi kint marad a kocsiban, és egyetlen kérdést sem tesz föl azon kívül, hogy kapott-e. Nimby bement Vanessával és ő is föltett kérdéseket az eladónak. Vajon az ő srácaik miért nem átlagosak? Mert azt biztosan tudta, hogy Martin ugyanezt tette volna, ha ő van ott és nem Nimby, akármelyik lánnyal megy, akár Vanessával, Nialával, bármelyikükkel. Ismerte annyira Martint, hogy tudja, ő is bement volna és nem fintorítja el az orrát, mondván, „női dolog”, mint a pasik a filmekben. Ugyan miért?

No persze kíváncsiak, ez nyilvánvaló. Egy fiúnak sosincsen dolga terhességi teszttel, addig legalábbis, amíg ki nem találják a fiúknak való terhességi tesztet. Monsieur Rochefort hazaviszi, rendeltetésszerűen használja és megtudja, hogy madame Rochefort áldott állapotban van-e. Esetleg azt is, hogy kitől…

Igen, kíváncsiak, hiszen sose láttak ilyet és nem is igen fognak. De más pasi se, ahogy más női segédeszközökkel sincsen dolguk, tehát lehetnének kíváncsiak, de elsősorban inkább el-

utasítóak. Női dolog, mondják, s föltartott orral eltrappolnak sörözni és kocsikról beszélgetni.

Az övéik miért nem?

Hirtelen eszébe jutott egy eset, amikor Pi intézte a bevásárlást, és vett egy csomag tampont Angélique-nek. Kissy hallotta, amint a lány kérte, és Pi nem kérdezte meg, hogy milyet. Tudta magától. Ahogy ő, Kissy is vett Pinek nemegyszer borotválkozószereket meg hajmosót, náluk egyedül Pi használt olyan sampont, mert az illata huszonéves pasiknak való volt, és ő a környéken az egyetlen huszonéves pasi. De abban senki nem lát semmi különöset, ha egy nő borotválkozószereket vesz egy férfinak, akkor se, ha nem járnak együtt. Az viszont rendkívüli, ha egy pasi intim betétet vesz egy nőnek. Neki se járna most mindez a fejében, ha Nimby gyógyszertári útja rá nem ébreszti, hogy a három fiúegér mennyire más, mint azok a krapekok, akik a filmekben vannak.

Az egérség különleges hatással lehet a srácokra. Nimby jó párszor megfogta már a munka végét a konyhában, porszívózni pedig hetente szokott, és nem kell unszolni egyikre se. Martin időnként bonyolultabb munkákat is végez a tűzhely mellett, nemcsak hámoz és tisztít, mint Nimby. Egyik se csak a lábát lógatja. Kocsikról alig beszélnek. Fociról se. Közülük csak Mohit érdekelte a foci, még mielőtt csapat lett belőlük, de azóta, főleg Vanessává változása óta annyi minden köti le a figyelmét, hogy a foci teljesen hidegen hagyja.

Egyvalami van, amit nem tud az egérfiúkról, pedig fontos lenne, hogy kiderüljön, van-e bennük valami macsó vonás. De egyelőre nem lehet utánajárni, mert otthon Vaucressonban külön fürdőszoba van a fiúknak és külön nekik lányoknak, a panzióban szintén, a többi helyen – Nimbynél, Martinnél, itt Jennifernél vagy éppen Chantalnál – pedig nincsenek elég sokat ahhoz, hogy megtudhassa, vajon az ő srácaik is fölhajtva hagyják-e a vécéülőkét.

– Hát mit mondjak – kezdte Chantal –, nem ülnek ugyan zokogva az asztal körül, de eléggé meg vannak ijedve. Ott van a nagymamád is, aki folyton imádkozik és sóhajtozik. De ő se sír.

– Nem is szokott – mondta Angélique. – Erős asszony.

– Én is sápítoztam egy sort, ahogy kértétek, mi történhetett, ilyenek. Anyád attól tart, hogy elraboltak, apád szerint viszont csavarogsz. Ő inkább dühös.
– Akkor még nem mehetek haza – sóhajtott Angélique. – Ha megtudja, miért jöttem el, még sokkal dühösebb lesz.
– Itt a kutya rád nem talál – közölte Niala. – Még ha végigrazziázzák utánad az országot, akkor se. Csak mi tudjuk a titkot, de mi ugye esküt tettünk a Nagy Ementáli Sajtra.
Kissy fölkapta a fejét.
– Nem is tettünk semmiféle esküt.
– De jól hangzik!
Angélique velük nevetett. Ők hárman most Vanessa szobájában ültek két kamera előtt. A többiek Jennifer ágyán ültek két sorban, hogy beférjenek a kamera látószögébe.
– Már akartam kérdezni… – ráncolta a homlokát Angélique –, mi ez az egérdolog nálatok?
– Egyszerű – felelte Vanessa, és levett a polcról egy plüssegeret. – Mi kicsik vagyunk, az ellenségeink viszont nagyok. És a tét szó szerint az életünk. Sok gyerek belehalt már ezeknek az állatoknak a kéjelgésébe. Úgy harcolunk ellenük, mint kisegerek a macskák ellen.
– Akkor miért kockáztattok?
– Nem kockáztatunk. Pont hogy csökkentjük a kockázatot. Egyrészt azzal, hogy igyekszünk minél sokoldalúbban felkészülni a támadásokra, másrészt azzal, hogy aki megtámad valakit, azt rács mögé küldjük – onnan már nem tud ártani…
– Értem. Bernard-nak szerencséje, hogy én is akartam, másként belőle is egykettőre… macskát csinálnátok.
A fiút Vanessa nevezte el Bernard-nak. Angélique nem volt hajlandó megmondani a nevét, ezért kapott egy fedőnevet. Vanessa aznap látott egy bernáthegyi kutyát, arról adott nevet neki.
– Igen, szerencséje – Niala kutató tekintettel nézett a lány arcába. – Mert, ugye, te is akartad?
– Ezt már kérdezted.
– Aggkori szenilitásban szenvedek – jelentette ki Niala olyan hangon, mint egy rendőr, amikor azt mondja: „Akkor most mesélje el százegyedszer is!”

– No várj csak. Tudjátok mit? Elmondok mindent, jó? Már régóta járunk együtt… vagyis hát ez nem igazi együtt járás, mert sose megyünk együtt sehová. Csak találkozni szoktunk, beszélgetünk, csókolózunk… ennyi. Neki van más lány is az életében.

– Hogyhogy más lány is? – döbbent meg Vanessa, mintha nem az ő fiújának lett volna szokása az összes egérlányt végigcsókolgatni.

– Azt mondta, szívesen van velem, de neki azért már több kell, én meg ahhoz még kicsi vagyok.

– Aztán lefektetett, mi? – Jennifernek szikrázott a szeme.

– Nem, csak egy évvel később.

Kis csend lett. Akkor tényleg *régóta* járnak együtt, gondolta Kissy. Angélique még nincs tizenöt éves, tehát még nem volt tizennégy, amikor már csókolózott Bernard-ral, akiről mindmáig nem tudják, hány éves voltaképpen. Hirtelen olyan izgalmat érzett, mintha egy tapogatózó macskabajuszt látott volna meg a lyuk bejáratánál. Azt tudják, hogy Angélique mikor esett teherbe, de azt nem, hogy mikor feküdt le a fiúval először. És ha jóval régebben? Mondjuk tizenkét évesen? Angélique nem szereti Bernard-t, nem fog neki hiányozni, ha hosszabb ideig nem látja. Évekig… Persze már így is megvan az alap a vádemeléshez, hiszen a beleegyezési korhatár tizenöt év, és azt Angélique mindmáig nem töltötte be. De mégis szebb lenne, ha kiderülne, hogy már jóval kisebb korában… az csinos éveket jelenthet…

– …de semmi más nem történt, igazán – riadt föl hirtelen Angélique szavaira. Te jó ég, megint elbambult, most nem tudja, mi történt. – Akkor már úgy éreztem, hogy nekem ő igazából ezért kell. Nem voltam szerelmes, csak ez kellett.

– De te akkoriban Romainnel jártál – jegyezte meg Chantal.

– Hát… igen. Tudjátok, mindenki azt mondja, hogy egy korombeli lánynak járni kell valakivel. Még a szüleim is azt mondják, hogy egy ekkora lányt már kísérgessen egy fiú, úgy természetes. Persze ők csakis puszit tudnak elképzelni, semmi többet nem fogadnak el. Hát mindig volt egy ilyen fiúm, hogy senki ne gyanakodjon másra.

– Ha ilyen puszis lovagra van szükséged – szólalt meg Nimby –, bármikor szívesen beugrom kisegíteni.

Az egerek gurultak a nevetéstől. Nimby és az ő puszijai. Kissy pontosan tudta, hogy ez a nemes szívű, önzetlen egér bárkit bármikor összevissza puszil kizárólag segítőkészségből – ha az illető csinos tizenéves lány.

Angélique megköszönte az ajánlatot.

– Közben persze egyre többet mondogatta, hogy ez neki már nem elég, és azt mondta, szerinte nem rendes dolog, hogy velem ezeket csinálja, aztán elmegy a másik barátnőjéhez. Akkor már elég komolyan csináltuk.

– Mit? – csúszott ki Kissy száján.

– Hát ezeket a fogdosásokat.

– Mennyire komolyan? – kérdezte Vanessa. Ez kimondottan nem az Angélique-eset részletes tanulmányozásához szükséges kérdés volt: a kíváncsi kislány kérdése volt, aki mindent tudni akar a szexről, nyilván hogy legyen mit visszautasítania.

– Hát… – kezdte Angélique.

– Kimenjünk? – kérdezte Martin. – Majd utána elmesélik a lányok… akarom mondani, ez bizonyára nem tartozik ránk.

Angélique nevetett. – Hülye… nem, ne menjetek ki. Szóval a lehető legkomolyabb tapizások, amiket csak csinálni lehet.

Kissy bólintott, azokat jól ismerte tavaly nyár óta.

– De várj csak – mondta Vanessa –, ti ott nem vetkőzhettetek le!

– Persze hogy nem, de ruhán keresztül… meg ruha alatt… azért egy ilyen hátsó udvar elég nyugis hely. Aztán úgy éreztem, itt az ideje, és fölmentem hozzá. Teljesen szabad akaratomból, mielőtt megkérdezitek. Még a ruháimat is én magam vettem le.

Kissy úgy döntött, nem kérdezi meg, milyen volt. Illetlenség lenne.

– Milyen volt? – kérdezte abban a pillanatban.

– Hát – mondta Angélique szinte zavar nélkül –, annyira nem szenzációs, amire számítottam, de azért nem volt rossz.

– Többször is fölmentél? – kérdezte Niala.

– Kétszer. Aztán rájöttem, hogy mi lesz, ha… ha az lesz, ami lett.

– És mi van most Bernard-ral?

– Most elutazott. Gyakran elmegy pár hétre, de nemsokára hazatér.
– Szóval ő még nem tudja, igaz?

A hét hátralevő része rendőrök és hírek nélkül telt el. Az egerek a hétvégére megint összegyűltek Vaucressonban; Angélique ezzel egértársaság nélkül maradt, de a Jerry-felületen eléri őket, és Beaulieu-ben úgyse lehet unatkozni. Chantal szombat délután vonatra ült és hazament, vagyis Lafont-ékhoz, hogy megtudja, van-e valami hír a lányukról.
– Még nem kerültél elő – újságolta, amikor eljött tőlük. – Teljesen kétségbe vannak esve. Négy nap, apád folyton ezt hangoztatja, még sose fordult elő, hogy négy napig nem látott. Megkérdeztem, mi van, ha csak elkövettél valamit és nem mersz hazajönni. Rám nézett, mint egy ütődöttre, aztán legyintett és azt motyogta, hogy olyat nem lehet elkövetni, amitől valaki négy napig nem mer hazajönni.
– Vajon arra is gondolt, ami történt, mikor ezt mondta? – meditált Angélique.
– Nagy kisfiú már, gondolnia kellett – jelentette ki Niala. – Holnap jöhet a Rejtélyes Idegen Hadművelet.
És jött. Kissy már nem tudott visszaemlékezni, mikor állapította meg először, hogy Niala tündér, de ettől a naptól úgy érezte: valójában professzor a Tündérképzőben.

Csengetés, kis szünet, nyíló ajtó hangja. Aztán férfihang: – Tessék.
– Jó napot. Angélique küldött. Bejöhetek?
Kis csend. Aztán gyanakvóan:
– A lányom? Mit tudsz róla?
– Ezt odabent mondanám el, hatszemközt.
Női hang messzebbről: – Jött valaki?… Szia, ha Angélique-et keresed…
– Nem, ő küldött.
– Angé… – Izgatottan: – Hol van?! Mi van vele?! Mit tudsz róla?! Charles, engedd már be!
Zörejek, lépések. Hat pár egérfül és két pár rendes fül figyelt minden neszre.

– Itt jó is lesz – érkezett Niala hangja. – Üljünk le. Ön is, uram.

– Jó nekem állva is. Mi van a lányommal?

– De nekem nem jó. Semmi kedvem fölbámészkodni önre. Inkább megvárnám, amíg…

A vége elveszett egy szék elhúzásának zörejében, Lafont úr nyilván leült.

– Akkor először is hogy mi van a lányukkal – kezdte Niala könnyed társalgási modorban –: ez idő szerint, ha minden igaz, diótortát eszik. Ebédnél nagyon dicsérte. Eddig majdnem minden ízlett neki, de a diótorta viszi a pálmát.

– Tehát nálatok van? – kérdezte Lafont úr. – Erről jut eszembe, még a nevedet se tudom.

– Tényleg nem tudja, uram, és igen, nálunk van. Amikor a barátaihoz menekült, azt láttam legjobbnak, ha…

– Menekült? – szakította félbe madame Lafont. – Mi elől menekült?

– Az elől a türelmetlenség elől, amivel most a szavamba vágott, asszonyom. Megkérem önöket, hogy ez ne forduljon többet elő. Angélique azért küldött engem, mert őt nem hallgatták volna végig. Engem kénytelenek lesznek. Ha nem, akkor elmegyek, és ülhetnek itthon a lányuk nélkül. Meg kell mondanom, hogy Angélique olyan helyen van, ahol a rendőrség nem találja meg egyhamar, még ha kisétál az utcára, akkor sem.

Kissy imádta Niala szemérmetlen blöffjeit. Dehogynem. Ha kisétál az utcára, elég találkoznia egy rendőrrel, aki kapott a fényképéből.

– Úgy látom, megértettek. Akkor hát térjünk a tárgyra. Angélique azért menekült el itthonról, mert olyan gondja van, amit önökkel nem lehet megbeszélni. Önök a hitük előírásait követik, de ez neki most nem segít, ellenkezőleg.

– A… a hit mindig segít – suttogta madame Lafont.

– Bár úgy volna, asszonyom. Azazhogy: igen, a hit tényleg segítene, de a hívek sokszor félelmetesebbek, mint a hit nélküli világ. Angélique most ilyen helyzetben van.

– De hát miért?

– Mert terhes.

Csend. Elhangzott hát a szó, gondolta Kissy. A szó, ami megváltoztatta Lafont-ék életét, világképét, mindent. „Terhes.”

– Megértem a döbbenetüket – mondta Niala együttérzően. – De szülőnek lenni többek között azt is jelenti, hogy kalandokba keveredik az ember; olyanokba, amiket nem keresett magának. Bizonyára volt már részük néhányban. Ez egy újabb.
– Azt is tudod, kitől? – szólalt meg Lafont úr tompán, ügyet sem vetve Niala duruzsolására.
– Nem, uram, azt nem tudom. De azt tudom, hogy ő is akarta. Nem volt semmiféle erőszak vagy kényszer. Ezt elég világosan kifejtette. Nos, Angélique-nek jelenleg égető szüksége van valamire, amit csak önöktől kaphat meg. Szülői szeretetre és támogatásra. A magam részéről hihetetlenül rossz néven venném, ha nem kapná meg. Mi a véleményük?
Lafont úr hangja most ércesebb volt, mint az előbb.
– Nem tudom, mit tartasz felőlünk, de nekem a gyerekeim a gyerekeim, akármit követnek is el. Ezt Angélique-nek is tudnia kell, bármit mesélt is rólunk.
– Ami azt illeti, eléggé tart attól, hogy ennél a dolognál nem számíthat a támogatásukra. De akkor megmondhatom neki, hogy nyugodt lehet, ugye?
– Természetesen.
– Amit Isten keze ránk mért, elfogadjuk – tette hozzá az asszony.
– Ennek nagyon örülök – felelte Niala. – Ugyanis Angélique nagyon szeretné, ha ön kísérné el a terhességmegszakításra, madame.

Az Úr villámai, az angyalok haragvó kórusa, Szent Péter mennydörgése elmaradt ugyan, de ez legfeljebb hangerő tekintetében volt nyereség. Lafont úr – mint Niala később elmondta – csak megcsóválta nagy fejét és elutasító mozdulatot tett.
– Nem, kisasszony. Erről szó sem lehet. Ha így esett, akkor így esett. Nem öljük meg az unokánkat. Fölneveljük becsülettel.
– Félek, uram, hogy olyan vitába kíván belekezdeni, amit nem nyerhet meg. Angélique nem akarja megszülni ezt a gyereket. Így döntött. Kénytelen lesz tiszteletben tartani a döntését. Ne feledje, hogy Isten is ezt parancsolja.
– Isten? – A hang hitetlenkedő volt, az volt benne: „Ugyan mit tudsz te Istenről?”

– Történetesen engem is megkereszteltek, katolikus templomban, annak rendje és módja szerint. Nem vagyok hívő, de olvastam a Bibliát. Önre is ráférne, uram, ne haragudjon. Isten szabad akaratot adott Angélique-nek. Ki ön, hogy ezzel vitába száll?

– Igen, ilyen vitákat már folytattam – sóhajtott Lafont úr. – Ne haragudj, de nem fogjuk ezt a kérdést elvont metafizikai síkon megvitatni. Én…

– Akkor megvitatjuk földrajzi síkon – vágott a szavába Niala.

– Milyen?…

– Földrajzi! Önök nem tudják, hol van Angélique, és garantálom, hogy nem is fogják megtudni, amíg túl nem esik az abortuszon. No meg jogi síkon. Ön ügyvéd, monsieur, azazhogy doktor Lafont. Tudja, hogy mi jár kényszerítésért ilyen dolgokban. Van öt év szabadideje? Nem gond, majd csinálnak magának. Sajnálom, de az abortusz tényébe nincs beleszólásuk. Engem az érdekel, hogy mi lesz azután. Lássuk csak. Angélique hazajön, túlesve mindenen, és az életük visszatér a rendes kerékvágásba. Nem túl vonzó perspektíva.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy Angélique a világ túlsó végére is képes elmenekülni ez elől a rendes kerékvágás elől! – csattant föl Niala. – Szabályok és előírások! A bősz atya haragvó szigora, ha valami nem stimmel! Van fényképezőgépük? Csináljanak sok képet a gyerekeikről, mert ha nem változtatnak ezen, faképnél hagyja önöket valamennyi. Angélique két év múlva nagykorú. Ugyanazt fogja csinálni, amit az ilyen bősz atyák gyerekei szoktak. Összepakol és megy, amerre lát. Az utcának nevelték?!

Lafont úr hangján hallatszott, hogy még épp csak fékezi magát.

– Nézd, te természetesen vendég vagy a lakásomban. Ennek ellenére nem tűröm, hogy beleszólj, hogyan nevelem a gyerekeimet. A…

– Süket duma, uram – közölte Niala hűvösen. – Én csak a tévémeteorológus vagyok, aki megmondja, mire számíthat. Viharra, egyre többre. A jövője két évre előre tele lesz felhőkkel, aztán jön egy villámcsapás, amikor elveszíti a lányát. Utána csend egy ideig, aztán jön a következő gyerek. Felőlem kiabálhat, hogy nem tűri.

A házaspár hallgatott.

– Lehet, hogy most örülnének egy kis gondolkodási időnek. Én most elmegyek, önök pedig alaposan átgondolhatnak mindent. – Hallották, hogy Niala fölkel. – A kisebbik lányuknak van egy macija, Paulette. Nagyon szereti. Ha úgy döntenek, hogy teljes mellszélességgel, szívvel-lélekkel támogatják a lányukat mindenben, akkor ültessék ki Paulette-et a nappali ablakába. Az üvegen belül, a függönyön kívül. Lentről jól látszik. Valaki látni fogja. Nem én leszek az. Engem elnyel a föld, ahogy innen kilépek. Ugye megértik?

Nialát valóban elnyelte a föld, ahogy kilépett az utcára. Nem szállt be a mikrobuszba, hanem leintett egy taxit.

– A Mars-mezőhöz legyen szíves.

Egy szót se szólt, amíg a sofőr ki nem tette valahol.

– Kösz, viszlát! Akkor most eltüntetjük Nialát a színről. Később közlöm, hol találkozunk. Cin-cin, adás vége!

És kikapcsolt. Az egerek, akik alig pár sarokra voltak a toronytól, csodálkozva néztek össze. Anya befordult egy mellékutcába és megállt.

– Hát ez meg mit jelentsen?

– Alighanem attól tart, hogy követik – mondta Nimby. – Ha beszáll a kocsiba és leolvassák a rendszámot, vége a dalnak. Nem tudjuk megvédeni Angélique-et.

– És most mit csinálunk?

– Várunk.

– Jobb lenne mozogva várni – jegyezte meg Vanessa.

Így hát elindultak az orruk után. A rakparton a Musée d’Orsay-ig, át a Szajnán, el a Louvre előtt, át a rue de Rivolira. Anya éppen a boulevard de Sébastopolra fordult rá, amikor a Cirrustól megjött az üzenet. Persze Jerry-morzéban. *Egy ifjú gascogne-i készül összemérni kardját őfelsége testőreivel.* Enynyi volt. Egy betűvel se több, még aláírás sem.

– De hol?! – vakkantotta Vanessa, amikor Chantal fölolvasta az üzenetet.

Anya közben már megkezdte az átsorolást, hogy befordulhasson a sarkon és visszatérhessen a túlpartra.

– A Luxembourg-palota kertjében – felelte, és keményen öszszeszorította a száját. – Megsétáltat minket ez a ti egeretek. Te

meg jobban tennéd, ha többet olvasnál, mert neked így lehetetlen találkát adni Párizsban.

Este az egerek repülőre ültek, s ahogy Nimby mondta, elmenekültek a mindent elborító csokinyuszi-invázió elől. Persze hasztalanul, hiszen Beaulieu-ben is volt belőlük bőven, főleg a panzióban, ahol Isabelle néni mindig súlyt helyezett az ünnepekhez illő díszítésre. Karácsonykor a legkevésbé, hiszen olyankor alig van vendég, de a húsvét már igazi turistaszezon. Nem is a nyuszik voltak a lényeg, hanem a szünet.

Nem voltak maradéktalanul boldogok. Persze jó dolog Beaulieu-be menni, hogyne lenne jó dolog, de hát – ők kilencen vannak. Hét kisegér, két nagy. Az egerek pontos száma négyzetgyök nyolcvanegy, ahogy Nimby szokta mondani. Nimby bonyolult tudományos számológépet tartott a telefonjában, többfélét is, és az ilyesmit kapásból ki tudta számolni. Bár amikor ezt Martin megjegyezte, akkor Nimby cincogni kezdett vele, hogy egy egyjegyű szám négyzetre emeléséhez semmilyen számológépre nincsen szüksége. Erre Martin azt mondta, ő tud olyan egyjegyű számot, amit Nimby nem tud fejben négyzetre emelni, és fölmutatta a telefonján Pi fényképét. Nimby vigyorgott, azt mondta, ez tényleg egyjegyű, csak nem számjegyben, hanem görög betűben, mindazonáltal kilenc egész nyolc, hat, kilenc, hat, nulla, négy, négy, nulla, egy, nulla, nyolc, kilenc… Nimby csak sorolta a számjegyeket, Martinnek meg leesett az álla, nem gondolta volna, hogy Nimby fejből tudja π négyzetét. Később Nimby megmagyarázta, hogy ha az ember gyakran találkozik dolgokkal, előbb-utóbb jobbnak látja megjegyezni őket, és van néhány szám, amikkel programozás közben gyakran összefut. Az *e*-t is tudja, a természetes logaritmus alapszámát. El is sorolt egypár számjegyet, Kissy pedig megint megállapította, hogy Nimby félelmetesen okos. Ő jól számol, de ez minden – a természetes logaritmus alapszámát nem tudja, és ha tudná is, akkor se venné hasznát, mert fogalma sincs róla, mi az ördög az a természetes logaritmus. Ami azt illeti, a természetellenes logaritmusról sincsen fogalma.

De most a matematikának olyan ágára volt szükség, amit ő is jól tudott. Kilenc egér van, és itt vannak heten – tehát kettő hiányzik. Magasabb matematika nélkül is kijön, hogy Pi és An-

gélique továbbra sincs velük. S ezért nem lehet igazi a szünetük, főleg Nialáé, aki tűkön ül, hogy végre betöltse már a tizenötöt, és addig sikerüljön elcsavarnia Pi fejét.

Angélique nem jött ki eléjük a buszhoz. Leginkább csak a szobájában vagy a panzió kertjében ült és olvasott, Niala még érkezése után átvitte magához és leszedtek a polcról egy halom könyvet. Nialának mindenféle könyve volt, E. T. kalandjaitól francia és olasz klasszikusokig. Nála több és többféle könyve csak Nimbynek volt, aki olaszul nem olvasott, de angolul igen, és csak a telefonjában több száz könyvet tartott, akadt olyan is, amit két nyelven, például Shakespeare szonettjeit.

Kissynek éppen a szonettek jártak az eszében, amikor elnézte a két kisegeret, amint fölfelé kaptattak az utcákon. Vanessa kétségkívül az Nimbynek, mint testnek a kenyér, mint tavaszi zápor fűszere a földnek, mint… nem emlékezett tovább a szonettre. Csak a vége jutott eszébe: koldusszegény királyi gazdagon, részeg vagyok és mindig szomjazom. Vajon ettől lehet? Öt perce figyelt, és mindig azt látta, hogy Nimby kicsit lemarad Vanessa mögött. Aminek persze van logikus magyarázata, Nimby hátizsákot cipel, Vanessa viszont nem, hiszen ő hazafelé tart. Csak ettől még tehetne két lépést hátrafelé, hogy egymás mellett menjenek. Vajon Vanessa *azért* megy egy kicsit Nimby előtt, mert rájött, hogy rajta nincs hátizsák, tehát nem takarja el a fenekét? Fehér sort van rajta, olyan feszes, hogy minden domborulatát kirajzolja. Vanessának szép, formás feneke van, még mindig elég kislányos, de Nimbynek ez nem lehet probléma, ha egyszer Vanessába szerelmes. És lehet, hogy nem bámulja egyfolytában, de az elmúlt percekben nem fordult elő, hogy láthatóan másfelé nézett volna.

Ahogy idáig ért a gondolataiban, felháborító dolog történt. Az egerek lassítottak, hogy elengedjenek egy biciklist, az élen haladó Vanessa jobban lassított, és innentől fél lépéssel Nimby mögött ment.

Sokkal jobb volt az előző változat, gondolta Kissy morcosan. Vanessa egészen a panzióig Nimby előtt mehetett volna, és amikor megérkeznek, Nimby megkérdezi, nem láthatná-e azt a feneket most már ruha nélkül is. Dehogynem, feleli Vanessa magától értetődően, levesz magáról mindent, és együtt töltenek

egy szenvedélyes éjszakát. Vagy kettőt. Esetleg hazautazásig nem is látják őket.

Hogy lehet egy ilyen lehetőséget elpuskázni?!

Azért hét egér is elég volt, hogy vidám cincogással töltsék meg a panziót. Besereglettek a szobáikba, lerakodták a csomagokat, és egyfolytában lelkendeztek, amiért végre itt lehetnek. Isabelle néni a folyosón állt és mosolyogva figyelte őket; Angélique ott állt mellette és ő is mosolyogva figyelte őket.

Kissy villámgyorsan csomagolt ki. Éhes is volt már, meg szeretett volna még lemenni a tengerhez. Nem úszni, ahhoz késő volt már, csak érezni, hogy ott van, beszívni az illatát, és oda-vissza még egyszer végigmenni Beaulieu utcáin. Ő nem érez olyan olthatatlan szerelmet a város iránt, mint Vanessa, aki valósággal világítani kezdett, amikor leszálltak a buszról és végre hazai levegőt szívhatott. Ő nem kezd világítani, de tagadhatatlan, hogy nagyon szeret itt lenni. Több oka is van ennek, a napsütés, a tenger, a hegyek, az ismerős arcok és helyek, de legalább ennyit számít, hogy láthatja Vanessa arcán a boldog ragyogást.

Befejezte a rakodást és kiszaladt a folyosóra Isabelle nénihez, Angélique-hez és a D'Aubisson lányokhoz, valamint Martinhez, aki már elkészült.

– Én kész vagyok… és éhes is.

– Én is – toppant mellé Chantal. – És én is éhes vagyok.

– Én is – érkezett Jennifer.

– Én is! – rikkantotta Nimby, és mint a szélvész robogott ki a szobájából. – Eszünk valamit?

Ahogy lelkesen nézegetett körbe-körbe, tökéletesen olyan volt, mint Suzy, amikor rádöbben, hogy a jelenlevő kétlábúak mindegyike egy-egy Mikulás, ennivalóval megrakott zsákokkal. Túlnyomórészt húsfélével persze, de nem volt olyan ehető dolog, amit Suzy visszautasított volna – egyetlen kivétellel. A narancsot utálta, a feléje nyújtott gerezdet messziről megszagolta és undorral az arcán elballagott.

– No, akkor gyertek – nevetett rájuk Vanessa, fölnézve Isabelle nénire. Összevillant a tekintetük. Kissy látta, ahogy a kislány engedélyt kér valamire, nyilván hogy a saját elképzelése szerint készíthessen az egereknek valamit, a néni pedig megen-

gedi – egyetlen szemvillanással. Nagyon összetanultak már, gondolta Kissy elégedetten. Mintha sose létezett volna az a kis Mohi, aki úgy sétált be ide, mint aki attól fél, hogy hirtelen fölébred és sivár szobácskájában találja magát.

Az egerek és Angélique is követték a konyhába Vanessát, aki mindenekelőtt kötényt kötött és kesztyűt húzott, olyan természetes mozdulatokkal, mint aki ezt rendszeresen csinálja – mint ahogy csakugyan így is volt. Aztán telerakta a tojásfőzőt és bekapcsolta. Szokott villámgyors mozdulataival előszedett egy csomó alkotóelemet; még kaviár is volt közte. Szeletelőgéppel kettévágott egy sereg zsömlét, megvajazta őket, egy részükre paradicsomot szeletelt, aztán kivette és meghámozta a tojásokat. Sorban berakta őket a tojásszeletelőbe, és a karikákkal csinosan megrakta a zsömlék másik felét. A tojásosakra fél kanál piros kaviárt rakott, aztán az összeset meghintette valami zöld fűszerrel.

– Tessék az előétel – tette le a tálcát a konyhaasztalra, az egerek pedig lelkes falatozásba kezdtek.

– Ez jó – mondta Angélique.

– Tudom – vigyorgott Vanessa –, azért csináltam.

Ezzel a tűzhelyhez lépett. Hagymákat tisztított és darabolt apróra, aztán megpárolta üvegesre. Feltört egy csomó tojást, ásványvizet öntött bele, fűszereket, még metélőhagymát is, aztán vékony csíkokra szelt zöldpaprikát és kis kockákra vágott sajtot. S már sütötte is, serpenyőben, jól megkeverve sokszor. Ahogy kész lett a hatalmas adag, kitette négy tányérra, az asztalra tette és már gyártotta is a második csoportnak.

Kissy lenyűgözve figyelte. Vanessa minden mozdulatán látszott, hogy pontosan tudja, mik lesznek a következő mozdulatai, hogy mihez hova kell nyúlnia, mivel mit kell csinálnia. Szerszámok és élelmiszerek mukkanás nélkül engedelmeskedtek neki. Kissynek eszébe jutott az a régen látott jelenet, amikor egy poharat egérré kellett változtatni, de Harry Potter – vagy valamelyik osztálytársa, már nem emlékezett – elhibázott valamit, és egy szőrös poharat kapott, farkincával. Hát Vanessával ilyesmi nem fordulhat elő, nála minden pontosan úgy történik, ahogy eltervezte.

Azalatt is ezen morfondírozott, amíg lesétáltak a partra. Vanessa nyugodt magabiztosságán, ami egyformán megfigyelhető a konyhában, az edzőteremben, a szinti mellett és a számítógép előtt, no meg mindenféle ügyintézés közben is. Mindig, mindenben pontosan tudja, mit csinál.

Igazi nyári este volt máris, éppoly balzsamos volt a levegő, mint két évvel ezelőtt, amikor először sétáltak le a beaulieu-i tengerpartra. Persze mindenhol hemzsegtek a turisták, de az egerek keresztülnéztek rajtuk, még azon a köpcös szemüvegesen is, aki olaszul kérdezett valamit, amire Niala mutatott neki valamilyen irányt, mondott pár szót hozzá, grazie, prego. Nem számított többet, mint egy-egy elhúzó bogár.

Itthon voltak.

Ez a szünet persze nem lehetett zavartalan, nem is számítottak rá, hogy az lesz. Ebben a zónában még tartott az iskola, reggel ezért általában elkísérték Nialáékat, aztán sétáltak a városban, a parton, néha beültek valahová egy falatra. Már mindenhol ismerték őket, néha az is megesett, hogy engedményt kaptak. Aztán megint elballagtak az iskolához, és kettővel többen sétáltak tovább.

Angélique hétfőn velük tartott, kedden nem akart. Reggel a kertben találtak rá, a hátsó tölgyfa tövében ült és nagyon szótlan volt. Jennifer megmagyarázta neki, hogy ilyen korán még nem jöhet hír Paulette-ről, de Angélique-nek nem az aznap reggel volt a bánata, hanem az előző délután. Azt remélte, hogy hétfőn a maci kint fog ülni az ablakban, s miután ez nem következett be, kezdett letörni. Niala, Vanessa és Kissy percekig győzködte, hogy tartson velük, hiába; aztán Vanessa a fejéhez kapott és elrohant Blanche-ért, aki szapora léptekkel jött és nem vesztegette a szót.

– Nekem öt perc múlva indulnom kell, nem érek rá magyarázni neked. Kapd magad és menj a többiekkel. Ez orvosi utasítás.

Sarkon fordult, s már néhány lépéssel távolabb érte utol Angélique hangja:

– De hát te fogorvos vagy!

Blanche vissza se nézett.

– No és? Orvos vagyok, a többi részletkérdés. Egyébként ha már a városban jársz, gyere be, megnézem a fogaidat.

Angélique tehát velük ment kedden is, de a fogait nem mutatta meg Blanche-nak. Inkább fölmentek a hegyre, végignézni a partvidéken. Angélique el volt bűvölve. Egész Beaulieu ott terült el a lábuk előtt, errébb Saint-Jean, amarra Villefranche.

– Csodaszép – mondta. – Ha meggondolom, hogy talán sose jutok el ide, ha nem esem teherbe… Ez a legszebb hely a világon.

– Szegény Vanessa, pont most nincs itt – dünnyögte Chantal.

– Úgyis tudja – nyugtatta meg Kissy. – Ő tudja a legjobban.

Bourridonék teraszán ültek, onnan figyelték a mélyben elterülő három várost. Beaulieu-nek van egy fogyatékossága a turisták számára: szépségének jókora része láthatatlan. Az utcákon sétálva alig látszik valami, mindent takarnak az épületek. Itt fent, a VII. Édouard bulvárról csak néhány helyen látszik a tenger és a város. Az igazi kilátás a teraszokról és ablakokról nyílik, ahova turistának nincs bejárása. Csak ők, akik nem helybeliek ugyan, de turistának se számítanak, kapnak többhelyütt bebocsáttatást.

Kissy később sokszor visszagondolt erre a békés félórára Bourridonék teraszán, szédítő magasságban a város fölött. Mert a félóra azzal végződött, hogy megszólalt a Cirrus.

– User ID Echo-Foxtrot-Foxtrot-India – jelentette Nimby. – Trace-elem.

– User ID Echo-Golf-Bravo-Delta – mondta Chantal. – Trace-elem.

– Én figyelem a csatit – mondta Martin.

– Én a privátot – tette hozzá Jennifer.

Kissy nem szólt semmit, csak újra próbálkozott. Már harmadszor. Megint foglalt volt. Negyedszer is tárcsázott. Végre kicsöng!

– Szia, mondd!

– Szia, Kissy vagyok. Figyelj, dupla fogásunk van!

– Nocsak, két muki? Legalább egy-két foguk megvan még?

– A neten vannak. Gyerekpornót cserélnek és… várj csak… igen, arról beszélnek, hogy kell rávenni gyerekeket a pornózásra.

– Nagyszerű. Mentsetek le mindent és kérem az anyagot. De ha lehet, ne rohanjatok oda megverni őket.
– Aligha sikerülne – hajolt oda Nimby. – Az én ügyfelem Reimsben van.
– Az enyém meg Soissons-ban – mondta Chantal.
– Egyik sincs messze – vélte a telefon.
– De Jean-Pierre – szólt Kissy –, mi most a Côte d'Azurön vagyunk, borzasztó messze onnan!
– Vagy úgy. Hát igen, aki teheti… mi szegény zsaruk csak gürcölünk a füstös városban. Jó, küldjetek el mindent emailben, aztán meglátogatjuk őket. Most mennem kell, sziasztok!
– Ez volt a rendőrség? – érdeklődött Angélique.
– Ez – bólintott Kissy. – Nagyon elfoglalt pasi.
– De elkapja őket – tette hozzá Martin.
– Még mindig beszélnek – mondta Jennifer. – Szerintem várjuk ki, amíg befejezik, és a teljes logot küldjük el.
– Szerintem is – felelte Martin –, de tartsuk rajtuk a szemünket, nehogy kikezdjenek valami gyerekkel is.
– Ha megteszik, mi csak rögzíteni tudjuk – mondta Nimby. – A Gyereksarokban nincs befolyásunk az eseményekre.
– Akkor rögzítsük – vont vállat Chantal. – Effiék meg majd magyarázkodhatnak a rendőrségen.
– Effi? – ízlelgette Nimby. – Nem rossz. Mi a másik azonosítója?
– 5724, Echo-Golf-Bravo-Delta.
– Akkor… Ego Brad.
Effi és Ego Brad nem próbált gyerekkel is beszélgetni. Jól elcsevegtek a gyerekekről, mint akiknek valami egészen normális hobbijuk van, aztán elbúcsúztak és kiléptek. Nimby utasította a Cirrust, hogy a két felhasználó adatait küldje el Jean-Pierre-nek, aztán ők is bontották a netkapcsolatot.
Pár perc múlva megint jelzett a telefon, ezúttal Jenniferé, de nem a Cirrus volt. SMS. Mosolyogva olvasta.
– Mézet eszik, ablakban ül, négy betű.
– Maci! – harsogták kórusban az egerek, Jennifer pedig tárcsázott és kihangosította. Közben Angélique felragyogó arcát nézte.
– Szia!

– Szia – felelte Andreas. – A medve ott ül az ablakban. Erre voltatok kíváncsiak?
– Aha! Le tudod fotózni?
– Hát megpróbálhatom a gépet a távcső mögé tenni, de fogalmam sincs, mi lesz.
Öt perc múlva használható fotó érkezett tőle, Angélique fölismerte rajta Paulette-et.
– Végre – sóhajtott. – El se merem hinni, hogy a szüleim beadták a derekukat.
– Nem nagyon volt más választásuk – vélte Chantal.
– Hát nem. És most?
Eközben már lefelé tartottak a hegyről. Kissy ismerős alakot pillantott meg velük szemben a távolban: bicikli, fekete sapka. Ez Parmentier úr, D'Aubissonék régi ismerőse. Talán rokona is, Kissy nem tudta biztosan.
– Niala majd megmondja, mit tegyünk. Remekül tud konspirálni.
– Hazamész? – kérdezte Nimby.
– Dehogy megy haza – mondta Martin. – Majd utána… ha megvolt a beavatkozás.
Parmentier úr közben gyorsan növekedett. Pedig szép lassan ballagtak, és az öregúr se sietett, de itt a hegyen nagyon kis távolságokon már sokat zsugorodik minden. Egy perc múlva meg is állt mellettük és üdvözölték egymást.
Kissynek sose volt könnyű megérteni az öreg beszédét, bár fokozatosan javult a helyzet. Valahányszor provanszálul kellett társalognia, újra meg újra megcsodálta Mohi nyelvtehetségét, aki napok alatt megtanulta, pusztán azért, mert rajongott a helyért és itt így beszélnek. Ma meg már olaszul is felelget a turistáknak. Az angol tudása is tűrhető, bár nem ér fel Nimbyével. Kicsi egérke még, de lassan négy nyelven beszél.

Igenis létezik valamiféle felsőbb hatalom, gondolta Kissy egy órával később, amikor hazaindultak a hegyre. Valamilyen gondviselő, egy nagyhatalmú lény, aki a felhőkön üldögél, sajtot eszik és vidáman lengeti nagy, kerek füleit. Ő gondoskodik róla, hogy sose unatkozzanak, mindig el legyenek látva a szükséges mennyiségű testmozgással, és mindig megússzák sértet-

lenül. Persze egyszer hibázott, amikor Mohi megsérült – de hát akkor ők még nem is voltak egerek.

Amikor az iskolához értek, a D'Aubisson lányok már az utcán voltak, de nem egyedül. Kissyék meggyorsították a lépteiket. Négy srác volt ott, jóval nagyobbak náluk, Nialáék körül sündörögtek és a fülükbe duruzsoltak valamit. Mindketten nyugodt léptekkel haladtak, azzal a testtartással, amit a felkészülés során mind alaposan elsajátítottak: lazán, lezseren, de hiánytalan összpontosítással. Mindig tudni kell, hol van a többi ellenfél és a többi társad. Mindig készen kell állni a támadás kivédésére, de arra is, hogy támadjon az ember. Egyszóval mindkét D'Aubisson lány időzített bombaként ballagott, de a fiúk ezt nem tudták. Nyilván nem helybeliek, gondolta Kissy, azoknak nem jutna ilyen őrültség az eszébe.

Nem voltak helybeliek. Ahogy közelebb értek, már hallatszott, hogy angolul beszélnek. Jennifer ismerte föl elsőként a nyelvet, meggyorsította lépteit és pár méter távolságból angol szóáradatot zúdított rájuk. Azok rábámultak, aztán röhögésben törtek ki.

Valaki meghúzogatta Kissy ruhaujját. Odapillantott.

– Túl sokan vagyunk – dörmögte Nimby. – Majdnem kétszeres túlerőben. Így nem élvezetes.

– Most nem tudok a kedvedért több huligánt beszerezni – sajnálkozott Kissy.

– Viszont jóval nagyobbak – mondta Chantal –, és elég sportos fazonok. Hátha nem esnek egyből össze.

Angélique csak a fejét kapkodta.

– Nem szabad őket a nemegér közelébe engedni – jegyezte meg Martin.

– Az én vagyok? – kérdezte Angélique.

– Persze hogy te. Nem tudod megvédeni magad. Ketten vigyázzunk rá, jó, Jerry?

– Jó, Tom – felelte Kissy. – A fedőneve legyen Kanga.

Kanga döbbenten nézett rá.

– Miért…

– Mert egy Zsebibaba van az erszényedben – nevetett Kissy.

– De… minek nekem fedőnév?

Kissy nem magyarázhatta el, hogy az ellenség előtt nem használnak valódi neveket, mert a Jennifer és a fiúk közötti

szóváltás hangosabbra fordult, már veszekedésnek számított. Nimby közbe akart lépni, hogy lecsitítsa őket, de az egyik srác elébe tartotta a karját, elutasító mozdulattal. A szöveget Kissy nem értette, túl gyorsan beszélt, de valami olyasmi lehetett, hogy ne avatkozzon bele. Nimby nem zavartatta magát, megint nekiindult. A srác tenyérrel meglökte a vállát, azzal a szokásos huzakodó mozdulattal, amire ugyanilyen mozdulat a válasz, aztán egymásnak ugranak. Nimby azonban nem a várt módon reagált. Sarkon fordult és visszaindult a többiekhez. A srác, akit Kissy közben magában Szőkének nevezett el, döbbenten nézett utána.

Nimby megállt Kanga mellett, és nyugodt mozdulattal levette a szemüvegét.

– Vigyáznál rá?

– Persze…

– Kösz.

Nimby visszasétált a vigyorgó Szőkéhez.

– Tolmácsolnál? – nézett Jenniferre, aki bólintott. A másik három külföldi srác a D'Aubisson lányok mellett állva figyelte az eseményeket.

– Ugye külföldi vagy? – kérdezte Nimby Szőkétől.

– You're from abroad, are you? – fordította Jennifer.

– Yea – bólintott Szőke. – I'm American.

– Van itt érvényes betegbiztosításod vagy pénzed a kórházra?

Jennifer vigyorogva tolmácsolt. Szőke felröhögött.

– Kis hülye – fordította Jennifer. – Azt hiszed, megijedek tőled?

– Ismered a francia pofonpárbajt? – kérdezte Nimby válasz helyett.

– Nem, de a neve tetszik – röhögött Szőke.

– Nagyon egyszerű. Felváltva adunk egymásnak egy pofont. Aki tovább bírja, az nyert.

– Oké, tökmag, akár kezdhetjük is!

– Jó. Sorsoljuk ki, hogy ki üt először. A kő-papír-olló jó lesz?

– Nagyon jó – vigyorgott Szőke, és feltartotta a kezét. – One… two…

Ebben a pillanatban Nimby előrelépett és lekevert neki egy iszonyatos erejű Jerry-pofont. Szőke hátratántorodott, Nimby pedig utánament és megint adott neki egy pofont. A harmadik

pofon már nem ért célba, Szőke fölemelt karjába ütközött, de Nimby válaszul a másik kezével gyomorszájon vágta, aztán feldöntötte az előregörnyedő srácot és szó nélkül figyelte, ahogy elterül az aszfalton.

A másik három kicsit lassan reagált, de indultak volna segíteni a barátjuknak. Az egyiket Niala hátulról megragadta a pólójánál és visszarántotta, aztán ahogy az megfordult, állon vágta, tenyéréllel mellbe ütötte és kirántotta alóla a lábát, mindezt két másodperc alatt. A másik szembetalálta magát Chantallal, aki bokszolóállásba helyezkedett és föl-le kezdett ugrálni, aztán amikor a srác követni akarta a példáját, akkor kapott egy rettenetes rúgást a gyomrába, amit csak félig tudott hárítani a könyökével. Míg a hasát fogva nyögött, hátulról valósággal rázuhant a negyedik, aki szintén csak egyetlen rúgást kapott Vanessától, de mintha lórúgás lett volna.

Másodpercek alatt mind a négy a földön feküdt. Vanessa ekkor kényelmesen helyet foglalt a páciense hátán, és szózatot intézett hozzájuk.

– Azt hiszem, gyermekeim, további demonstrációra nincs szükség. A tanulság, ha belefér csökött agyatokba, a következő: a lányokkal kikezdeni rossz ötlet. Lehet, hogy ti humorosnak találtátok, de most már talán értitek, hogy mi nem. Van valakinek kérdése?

Az egerek nem jártak győzelmi táncot a Popcorn hangjaira. Túl könnyű győzelem volt. Amint Vanessa megállapította, egyszerűen túl gyorsak ahhoz, hogy bárki szembeszállhasson velük, ha a meglepetés erejével támadnak.

– És most mi lesz – kérdezte Kanga, azaz most már megint Angélique –, lelassítotok?

– Miért lassítanánk? – nézett rá Vanessa.

– Hogy ne legyen olyan könnyű győzni.

Vanessa furcsálkodva megcsóválta a fejét.

– Te nem értesz semmit. Ez nem valamiféle sport, ahol egyenlő esélyek kellenek, különben nem izgalmas. Az életünket mentjük.

– Ezektől? – pillantott vissza Angélique a négy fiúra, akik egymást támogatva lassan eltűntek a távolban.

– Talán ezektől éppen nem. De szerinted mi történt volna, ha nem tudjuk magunkat megvédeni, és nem jön erre senki, aki közbelép?

Angélique tanácstalanul lebiggyesztette a száját.

– Hát… talán semmi…

– Jól mondod. *Talán.*

Közben Jennifer elmondta Nialának, hogy Andreas látta Paulette-et az ablakban.

– Legfőbb ideje volt – mondta Niala. – Telefonáljunk.

– A Maci-vonalon megjelenő felfutó él triggerelte a Niala IC-t – magyarázta Nimby Kissynek, aki mostanáig mindent értett, csak a magyarázattól kezdtek neki homályosak lenni a dolgok.

Niala közben már telefonált is, de nem Angélique szüleinek.

– Szia, Nicole vagyok. Mondd, elkérhetném a telefonodat pár percre?… Csak úgy. Még mindig le van rajta tiltva a számkijelzés, ugye?… Persze hogy nem akarom. Tudod, elraboltam valakit, és a váltságdíj miatt… Oké, akkor máris ott vagyok.

Átvágtak két utcán, s Vanessa benyitott egy kertkapun. Bajuszos fiatalember dolgozgatott a kertben, Kissy nem emlékezett, hogy valaha látta volna, de Vanessáék ismerősként üdvözölték.

Niala minden kérdezősködés nélkül megkapta a telefont. A srác a kapájára támaszkodva hallgatta a beszélgetést. Niala beütötte a számot Jennifer telefonja alapján, és csak azután hangosította ki, hogy az ügyvéd fölvette és alighanem bemondta a nevét.

– Mennyi idő alatt érnek Nizzába? – kérdezte köszönés helyett.

– Nizzába?… Te vagy az?

– Én. Tehát mikor?

– Mit keresnénk mi ott?

– Mindig ilyen sok értelmetlen kérdést tesz föl?

Csend. Kissy úgy érezte, illetlenség lenne most vigyorogni szegény pasas kiszolgáltatott helyzetén. Elvigyorodott.

– Gondolom, van valami esti gép, amit elérhetünk.

– Helyes. Nizzában majd megkeresem.

Niala szó nélkül bontotta a vonalat.

– Van valami gondod? – érdeklődött Niala, amikor visszaadta a mobilt, aminek tulajdonosa tanácstalan arcot vágott.

– Nem tudom. Fura volt ez a beszélgetés, de hát csináltál te fura dolgokat máskor is.

– No látod. Kösz a telefont. Marcel bácsi hogy van?

– Jobban, hála az égnek. Nemsokára talán hazaengedik.

– Remek. Okvetlenül meglátogatom, mondd meg neki.

– Meglátogatjuk – cincogta közbe Vanessa.

– Megmondom neki – mondta a bajuszos fiatalember –, de azért mégis… Nicole, mi volt ez a telefon?

Niala rávigyorgott.

– Szimpla ügy. Ez a pasas most eljön Nizzába, ott lekapcsoljuk és bezárjuk Dubonnet bácsi borospincéjébe. Szerinted egymillió elég lesz váltságdíjnak?

A srác vigyorgott.

– Mivel foglalkozik a pasi?

– Ügyvéd.

– Hülye vagy, Nicole, egy hét múlva te fogsz fizetni, csak szabadítsanak meg tőle!

Az egerek boldogan hahotáztak, a legjobban Angélique.

Ahogy kiléptek a kertkapun, Niala már tárcsázott is a rendes telefonján.

– Szia, Nicole vagyok. Marie, figyelj, kérnék tőletek egy szívességet. Jön az esti párizsi járattal egy házaspár. A nevük Lafont, Lima Alpha Fox Oscar November Tango. Igen. Doktor és madame Lafont. Légy szíves, csippentsétek ki őket és adjatok át nekik egy üzenetet. Csak annyit mondjatok, hogy üljenek vonatra és jöjjenek Beaulieu-be. De ne mondjátok meg, kitől jött az üzenet. Igen. Jó kérdés, természetesen idecsalogatjuk őket, aztán eladjuk monacói emberkereskedőknek. Nem, de jól hangzik! Jó, köszi. Ja, és ideszólnátok, hogy fent voltak-e a gépen és megkapták-e az üzenetet? Mille grazie. Jövök neked eggyel, Marie.

Letette és elégedetten nézett Angélique-re.

– Eddig megvagyunk. Sajnos másik panzióba nem küldhetem őket, úgyhogy kénytelen leszel álnevet viselni. Mondjuk Giovanni jó lesz?

– És akkor nem ismernek föl? – kérdezte Angélique komolyan.

– Ha Giovanninak hívnak, semmi esetre. Kissyvel már kipróbáltuk a módszert és átvertünk egy olasz turistát. – Kissy megpróbálta megállni nevetés nélkül, de nem sok sikerrel. – Majd bemutatlak a szüleidnek olaszul, és ha ügyes vagy, nem ismernek föl.

– Beszéljek olaszul?

– Vagy legalább vágj minél olaszabb képet.

De mire a házaspár megérkezett, már szó se volt álcázásról. Vanessa biciklire ült és lement a vonathoz, visszafelé meg Lafont úr tolta a biciklit, csomagtartóján egy bőrönddel. Angélique a panzió halljában várta őket; az egerek a közelben elszórva figyeltek. Mindenképpen el kellett dönteni a fogadást. Kissy, Chantal és Jennifer arra tippelt, hogy lesz pofon – Niala és a fiúk arra, hogy nem. Vanessa nem szavazott, már útnak indult, amikor szóba került a dolog. Angélique sem szavazott, ő a hallban izgult, míg az egerek valamivel távolabb eszmét cseréltek.

A pofon persze csak kísérlet lehetett volna, hiszen ott voltak mindannyian, megakadályozták volna. De érdekes kérdés volt, hogy az elveiben sértett atyának elindul-e a keze.

Nem indult el; Kissy egy csöppet se bánta, hogy meg kell hívnia három egértársát egy-egy fagyira. A találkozás azzal kezdődött, hogy madame Lafont a karjaiba zárta lányát, az apa pedig egy pillanatig morcosan téblábolt mellettük, aztán a recepció felé indult.

– Hagyja csak, uram – szólalt meg Niala. – Ráér később elintézni. A szobájuk készen áll.

Az ügyvéd egy pillanatig farkasszemet nézett a lánnyal, aki nyugodtan állta a tekintetét. Ez főleg Vanessa hatása, gondolta Kissy, ő az, akit soha nem lehet kihozni a sodrából.

– Szóval te is itt vagy. Sejtettem.

– Itt, uram.

– Ki vagy te tulajdonképpen?

– A nevem Nicole D’Aubisson. Majd részletesebben is összeismerkedünk. Most inkább üdvözölje a lányát.

Angélique éppen kibontakozott anyja karjaiból és félénken apjára nézett. Lafont tépelődött néhány pillanatig, aztán odament hozzá és átölelte. Kissy pontosan tudta, hogy nem Niala felszólítása késztette rá. Ez nem olyan ember, akire csak úgy rá lehet parancsolni.

– Elmondanék egypár tudnivalót – mondta Niala, s a gondos szállodás mozdulatával megigazította a virágvázát a hall sarkában álló asztalkán. – Angélique szobája ezen a szárnyon van – mutatta –, az önöké pedig amazon. Ez azért van, mert így volt hely. Önök a rendes árat fizetik, de Angélique továbbra is ingyen lakik a panzióban.

– Hogyhogy ingyen? – hökkent meg Lafont úr. – Szó sincs róla. Nem szorulunk rá senki segítségére, ki fogjuk fizetni a szobáját az egész időre, amit itt töltött.

Vanessa megállt előtte és fölnézett rá. Kissy gyorsan került egyet, hogy láthassa azokat a jéghideg szemeket, amint keresztülfúrják az ügyvédet. Ha Vanessa egyszer orvosnak menne, jutott eszébe hirtelen, sose lenne szüksége szikére. A pillantásával fölmetszi a beteg hasát.

– Nem szeretem – közölte a kislány kimérten –, ha beleszólnak abba, ahogyan a panziómat vezetem. Ha úgy tartja kedvem, hogy valakit vendégül lássak, akkor azt fogom tenni, és nem tűröm, hogy megakadályozzanak benne. Világos?

Az ügyvéd nem ijedt meg Vanessa tekintetétől; mintha inkább halványan elmosolyodott volna. A felesége viszont megkérdezte:

– Ez a *te* panziód?

Vanessa megajándékozta egy ragyogó mosollyal.

– Nem, de jól hangzik!

Az egerek nevettek, Niala pedig odalépett a húgához és a vállára tette a kezét.

– Egészen addig maradniuk kell, amíg le nem zajlik a beavatkozás és az orvos mindent teljesen rendben nem talál. Nem fogjuk figyelni önöket, de biztosíthatom, hogy ha megpróbálják bármire kényszeríteni a lányukat, arról tudomást szerzünk és azonnal magukra szabadítjuk a rendőrséget. Ha kell, a sajtót is. Amíg jól viselkednek, maximális diszkréciónkat bírják. Megállapodtunk, asszonyom, uram?

Az ügyvéd hangján érződött, hogy visszafogja az indulatait.
– Nem szorulunk fegyelmezésre, D'Aubisson kisasszony. Ha nehezen is, de elfogadtuk a lányunk döntését, és amikor jelet adtunk azzal a játékmackóval, egyúttal a szavunkat adtuk, hogy ahhoz fogjuk tartani magunkat. A lányom ismeri a feleségemet és engem, és tudja, hogy adott szavunkat nem másítjuk meg.
Angélique bólintását mindenki látta.
– Megnyugtatott, uram – felelte Niala egészen más hangon. – Ha óhajtják, megmutatjuk a szobájukat.

Az ügyvédet meglepte Isabelle néni kérdése, amikor visszatért a recepcióhoz; a nénivel itt találkozott először. Kissy éppen a hallban elhelyezett lapokat nézte át; nem volt akkora készlet, mint egy nagy szállodában, de meg lehetett belőlük tudni, hogy mi történik a világban, és az egyik angol nyelvű volt. Általában esténként szokott beléjük pillantani, ilyenkor a vendégek már nem tartottak igényt rájuk.
– Óhajtanak esetleg álnéven bejelentkezni, ügyvéd úr? – kérdezte a néni.
– Már miért akarnánk, asszonyom?
– Az ügy természete miatt. A gyerekek megkértek, hogy ezt kérdezzem meg.
– Úgy? Jó, hogy említi őket. Az egyik kislány úgy beszélt a helyről, mintha az övé volna.
– Résztulajdona van benne. De a véleményét nem ezért hallgatom meg és veszem figyelembe.
Az ügyvéd hümmögött és nem kérdezte meg, hogy akkor miért.
– S mondja, a lányom milyen néven van bejelentkezve?
– Semmilyen néven, uram. Egyáltalán nem írtuk be a könyvbe.
Az ügyvéd megint hümmögött és kitöltötte az űrlapot. Kissy később megkérdezte; a rendes nevüket írta be.

Másnap reggel látta viszont az ügyvédet, kint a kertben. Kissy Chantallal volt, a villába tartottak reggelizni; az ügyvéd egyedül. Összehúzott szemmel nézte a két lányt, akik magabiztos léptekkel haladtak útjukon – ez hazai pálya volt, itt nem kellett tartaniuk semmitől. Ismerik a környéken az összes egérlyukat.

– Én ismerlek benneteket – jelentette ki, amikor Kissyék pár lépésre értek tőle. – Te Chantal vagy a lányom osztályából. Várjunk csak… nem Vaugirard. Vincent?

– Vaillant – mosolygott Chantal.

Lafont bólintott.

– Úgy. És téged is láttalak már vele, de a nevedet nem tudom.

– Kissy – felelte Kissy automatikusan. – Mármint… amúgy Françoise, de itt csak Kissynek ismernek.

– Értem. S hogy kerültök ti ide?

– Hosszú sora van annak, monsieur Lafont. Esetleg egyszer leülünk és elmeséljük.

Míg Vanessa, Niala és Martin előkészítette a reggelit, Nimby fölhívta a hadnagyot, aki meglepő dolgot mondott. Effit és Ego Bradet lenyomozták és megállapították a kilétüket, de nem bántották őket, azoknak fogalmuk sincs, hogy a nyomukban vannak. Figyelik őket, és várják, hogy elvezessék őket más pedofilokhoz.

– Marhaság, tábornokom – közölte Nimby. – Ezek az emberkék nem ismernek hasonszőrűeket, magányos farkasok.

– Szerencsére nem te vezeted ezt a nyomozást – felelte Jean-Pierre. – A felettesem nem így döntött. És ne szólíts tábornoknak.

A Lafont házaspárt is meghívták reggelire. Ebből következett a beszélgetés témája. De az egereket nem zavarta.

– Úgy tudom, szükség van egy orvosi konzultációra – mondta az ügyvéd, figyelmének java részét az előtte fekvő Vanessa-szendvicsköltemény tanulmányozására fordítva.

– Háromra – felelte Blanche. – Egy már megvolt, a másodikat ma tartjuk. Az elsőre én kísértem el.

– A másodikra… mehetnék én? – kérdezte madame Lafont.

– Majd ő eldönti – mondta Niala. – És persze csak ha nem próbál befolyást gyakorolni rá.

Az ügyvéd fölemelte kezét, jelezve, hogy szólni kíván, de előbb jólnevelten lenyelte a falatot.

– Szeretném, ha tisztáznánk ezt a kérdést, mert nem szeretnék a következő napokban valamiféle büntetőtáborban élni a kezed alatt. – Milyen különös, gondolta Kissy: az ügyvéd kisasszonyozza Nialát, viszont tegezi. – Nekünk mint keresztényeknek

valóban az az elvünk, hogy a terhességmegszakítás bűn. Csakhogy az is elvünk, hogy nem foghatjuk egy életen át a gyerekeink kezét. Meg kell hozniuk a saját döntéseiket, el kell követniük a saját hibáikat.

– Tévednék – érdeklődött Vanessa –, ha úgy látnám, hogy ez utóbbi elv az abortusszal kapcsolatban nem érvényesülne, ha a nővérem nem látogatja meg magukat olyan misztikus körülmények között?

Az ügyvéd a kislányra meredt, aki egy ártatlan kisegér arckifejezésével nézett vissza rá.

– Szóval ő a nővéred? Sejtettem. Nagyon hasonlítotok.

Kissy az általános vidámság közepette is megállapította, hogy az ügyvéd megkerülte a kérdést.

– Valami mulatságosat mondtam?

– Nem is sejti, hogy mennyire – felelte Blanche.

Kissyt teljesen meglepte a hír, hogy létezik gyógyszeres megoldás is. Persze tény, hogy sose tanulmányozta kimerítően ezt a kérdéskört. Angélique se, de mire az egerek megérkeztek Beaulieu-be, ő már szakértő volt: Blanche rögtön adott neki egy brosúrát a terhességmegszakításról, a minisztérium adta ki és minden benne volt, amit tudni kellett. Azt mondta, ezt a brosúrát igazából minden lányos szülőnek el kellene olvasnia; ő is csak azért nem tart belőle példányt otthon, mert tudja, mi van benne, a lányai pedig mindenképpen őhozzá fognak fordulni, ha egyszer ilyen helyzetbe kerülnének. Nem fognak, gondolta Kissy. Mindkettő fülig szerelmes egy fiúba, ha egyszer teherbe esnek, az csakis attól a fiútól lehet, és csak akkor, amikor már eldöntötték, hogy jöhet a gyerek.

Erről pedig rögtön eszébe jutott, hogy ennek az egész gyerekdolognak két oldala van. Megszakítani a létrejött terhességet – és megakadályozni, hogy egyáltalán létrejöjjön. Angélique, szegény, már csak az első módszert választhatja, pedig a második egyértelműen jobb. Ő, Kissy, csakis azt szeretné alkalmazni… csak ehhez, úgy látszik, hiányzik belőle a kurázsi.

Nem is azzal van a baj, hogy el kell menni orvoshoz és föl kell íratni tablettát. El mer menni orvoshoz, már volt nála többször is. Tablettát is mer kérni. Kizárt dolog, hogy a doktornő szemtelenkedni próbálna vele, hogy nem kezdi-e túl korán

vagy ilyesmi. Elvált, egyedül neveli a fiát, szegény gyerek ott maradna árván a világban. Amióta kisegér lett, Kissy nemigen tudott elképzelni bármit, amitől félne. Kivéve természetesen az egerészölyveket.

Csak…

– Cin-cin – szólalt meg egy hang. Kissy fölpillantott. Nimby haladt át a villa kertjén a panzió felé. Visszacincogott neki, és ismét a gondolataiba merült.

Csak ez az egész… túlságosan hasonlít egy döntéshez. Amíg nem megy orvoshoz és nem írat fel tablettát, addig világos a helyzet: nem történhet semmi Martin és őközötte, ami eddig nem történt. Mert ő nem akarja, a fiú pedig szót fogad. De ha felíratja a tablettát…

Ha felíratja a tablettát, az olyan, mintha eldöntötte volna, hogy az övé lesz. A gyógyszerek évekig elállnak, de egyszer azoknak is lejár a szavatossága. Ha csak, mondjuk, tizennyolc évesen akarná odaadni magát Martinnek, semmi értelme nem lenne *most* megvenni az első doboz tablettát.

Amíg viszont nem kezdi szedni a tablettát, semmiképp se történhet meg a dolog. És amikor elkezdi szedni, még azután se, egy jó darabig. Idő kell, amíg a védettség kialakul. Ezt a döntést tehát jó előre meg kell hozni.

Csak az meg nem megy. Már látja világosan. Még messze van a születésnapja, amikor majd felül akarja vizsgálni a tavalyi döntését, de kétségen felül áll, hogy akkor majd ugyanúgy nem fog tudni dönteni.

Az a baj, hogy senki sincs, aki hasonló cipőben járna. Jennifernek és Chantalnak nincs állandó fiúja, csak úgy járnak hol ezzel, hol azzal. Chantal időnként fülig szerelmes, két hét múlva meg már nem az. Jennifer még szerelmes se szokott lenni. Niala és Vanessa annál inkább szerelmes – de Niala számára világos, hogy amint lehet, odaadja magát Pinek, éppen tegnap is említette. Pi egy felnőtt férfi, neki természetes, hogy ha van egy kapcsolata, azzal ágyba is bújik. Vanessáék viszont még nagyon is gyerekek, őnáluk még egyáltalán nem esik szó szexről.

A csapatban csak a két Angélique és Blanche volt már férfival… azazhogy Angélique Lafont nem tagja a csapatnak, de ez most mindegy. De ő nem adhat tanácsot, éppen ő az, aki ta-

nácsra szorult volna, de nem kapta meg. Ha megkapta volna, talán nem fekszik le felelőtlenül egy sráccal, akibe nem is szerelmes, vagy legalább védekeznek. Angélique Clément viszont már felnőtt nő, Blanche pedig még inkább, ők régesrég túl vannak ezen a problémán. Már nem is emlékeznek rá, hogy ez milyen nagy gond, mennyi fejtöréssel jár.

Halk zajt hallott a háta mögül, megfordult. Macska Öt éppen a karmait élesítette az egyik fa törzsén. De lehet, hogy Hét volt, Kissy nem tudta biztosan.

Nos, ami azt illeti, lehet, hogy a macskanemzetségben akad olyan fiatal lány, aki hozzá hasonló helyzetben van. Elég sokan vannak, nem tudni, hogy hányan, mert Blanche-ék minden nemzedéknél elölről kezdik a számozást, pontosabban a nemzedék sorszáma után jön a nemzedéken belüli sorszám, aztán csak ez utóbbit használják. De ezekkel a lányokkal se tudja megbeszélni a problémáját. Nem értik egymás nyelvét, és különben se kockáztathatja meg, hogy felhívja magára a figyelmüket. Mégiscsak macskák.

Szóval létezik gyógyszeres mód is, ezt eddig nem is sejtette. Angélique világosította föl, ő pedig Blanche brosúrájából tudja; de azóta mindegyikük elolvasta. Az orvos szerint Angélique-nél semmi akadálya a gyógyszeres megszakításnak, föltéve persze, hogy nem futnak ki az időből. Ez a hét az utolsó, jövő héttől már nem lehetne gyógyszerrel csinálni. Ha Paulette nem jelent volna meg idejében az ablakban, akkor a beavatkozás alatt Blanche lett volna mellette, így beszélték meg. De így az anyja lesz. Azért mégiscsak így jobb. Ő el se tudná képzelni, hogy ne anya vagy apa legyen vele, ha orvosi kezelésre van szüksége.

Erről persze rögtön eszébe jutott Mohi agyrázkódása. Szegénykének akkor nem jutott anyai vagy apai gondoskodás, legalábbis azok nem voltak mellette, akiket szüleiként számon tartott, de kétségkívül egy csöppet se szeretett. Azóta se tart kapcsolatot velük. Millet felépült a sérüléseiből és bíróság elé állt, de egyedül volt a teremben, Vanessa, Kissy, Pi és Marcel írásban tett vallomást. A vád szerint a gondjaira bízott és neki kiszolgáltatott gyermeket zaklatta, ami sokkal súlyosabb dolog, mint például Hendriksen bűne Elke ellen. A fél életét börtön-

ben kellene töltenie – de nem tölti. Bizonyíték hiányában fölmentették. Vanessa csak vállat vont, amikor megjött a papír, őt nem érdekelte, hogy mi van Millet-vel. Nemrég beszélt telefonon Takada-szenszej lányával, ő mondta, hogy a pasas eladta a házat és elköltözött a környékről. Vanessa csak annyit felelt, jó, és más közös ismerősökről kérdezősködött.

És mégis… Mohinak nem jutott semmi szülői gondoskodás, amikor olyan nagy szüksége lett volna rá, de Blanche-ék úgy gondoskodtak róla, mintha a saját gyerekük lett volna. Pedig csak két hete ismerték, és nem is sejtették, hogy három hónap múlva mint a gyereküket viszik ismét haza.

Eszébe jutott az egyik este, amikor Mohi betegágya mellett ült és Blanche behozta a vacsorát. Mohi csillogó szemekkel nézte a tálcát, ő pedig mosolygott és a hülye bamba fejével azt hitte, hogy Mohinak a sok-sok finomság tetszik, amit gondosan összeválogattak neki. Persze tetszett neki a kaja is, nem véletlenül lett belőle ilyen tehetséges szakácsnő. De azok a csillogó szemek, ma már világosan látja, a D'Aubisson család gondoskodó szeretetének szóltak, amivel így elhalmozzák őt, a sehonnai kis árvát.

Macska Öt vagy Hét befejezte az élesítést és elballagott; talán azért, hogy kipróbálja valakin a frissen élezett karmokat. Kissy elgondolkodva tanulmányozott egy apró zöld békát, aki a bokor tövében ült egy levélen és fölvigyorgott rá. Legalábbis Kissynek úgy tűnt, hogy a béka vigyorog. Visszavigyorgott rá.

Amíg Mohi élettörténetén mereng, átgondolja a terhességmegszakítás módozatait és a kert állatvilágát tanulmányozza, addig se kell azzal foglalkoznia, ami miatt voltaképpen leült itt a kerti asztalnál. Orvos, tabletta, szex. Az egész dolog egyetlen egyszavas kérdésbe sűríthető: *mikor?*

Szeretik egymást, ez vitán felül áll. Tizenöt évesen talán már elég érettek is rá. Talán nem. Tizennégy évesen még nem érezte elég érettnek magát, tizenöt évesen talán… de egyelőre fogalma sincs. Egyelőre csak annyit sejt, hogy célszerű lesz a születésnapjáig hátralevő hónapokban sokat gondolkodni azon, hogy elég érett-e már hozzá. Hátha akkor rájön. És minél hamarabb rájön, annál hamarabb kezdhet azon töprengeni, hogy vajon Martin elég érett-e már hozzá.

Megint lenézett a bokor alá.
– Brekeke – mondta a béka.
Kissy helyeslően bólintott.
– Cin-cin – felelte.

– Hívok taxit – mondta Jeanne, de az ügyvéd megrázta a fejét.
– Köszönöm, nem szükséges. Már béreltem kocsit.
– Bocsánat, uram, nem tudtam. Ritkán járok a garázsban.
– Nem is áll még ott. Telefonon rendeltem, majd hazajövet állok be vele. Indulhatunk?… Te meg ne nézz így rám, jó?
Kissy pillantása követte az ügyvéd tekintetét és megállapodott Vanessa arcán. A kislány megint azokkal a jégkék szemekkel nézte a férfit.
– Egyikünk szívesen elkíséri magukat – szólalt meg Niala, aki akkor lépett ki a recepció pultja mögül. Még a hangsúly is ugyanazt az udvarias ajánlatot hordozta, amit a szavak, de az ügyvéd pontosan érezte rejtett értelmüket.
– Csak nem gondolod, hogy…
– Nem gondolok semmit – felelte Niala szárazon. – Azt mondtam, egyikünk szívesen elkíséri magukat.
– Nos, ez nagyon kedves tőled, de nem szükséges. Egyedül is odatalálunk.
Vanessa megfordult és a nővérére nézett, aki visszapillantott rá. Kissynek már sokadszor támadt olyan érzése, mintha ezek ketten egymás gondolataiban olvasnának. Tíz másodperc néma csend, aztán Vanessa bólintott – de hogy mire? – és visszafordult az ügyvédhez.
– Mehetünk.
Lafont úr csak a fejét csóválta, nem is bosszankodott. Inkább úgy hajolt le Vanessához, mint egy kisgyerekhez.
– Csak mi megyünk. A feleségem, a lányom meg én. Érted? No szia.
A család útnak indult. Vanessa ellenőrizte, hogy a telefonja rendesen föl van töltve, beszaladt a konyhába egy kis üveg narancsléért, s utánuk eredt.
Kissy jobbnak látta, ha követi őket. Ha az ügyvéd ellenkezni próbál, Vanessának kellhet valaki, aki megfogja a narancslevet, amíg megveri a pasast.

De nem verte meg. Éppen kiléptek a kapun, s az ügyvéd azt mondta:

– Nyugodtan elkísérhetsz minket a kocsiig.

– Köszönöm – felelte Vanessa –, én a mi garázsunkig fogom kísérni önöket.

– Oda miért mennénk? – kérdezte madame Lafont.

– Amikor hazajönnek, beállnak a kocsival, nem?

Az ügyvéd megfordult, hogy a kislányra nézzen, és észrevette Kissyt a kapuban.

– A barátnőd mindig ilyen makacs?

Kissy bólintott.

– Még ennél is makacsabb. Nem is értem, miért ellenkezik vele, monsieur Lafont.

– Mert egyedül szeretnénk menni, ő pedig ránk akarja erőltetni magát.

– Tévedés – állt meg Chantal Kissy mellett. – *Maga* szeretne egyedül menni. Angélique egy szót se szólt Vanessa jövetele ellen. Talán többet számítana, hogy ő mit akar, nem?

– És még többet számít – tette hozzá Vanessa –, hogy mit mond a józan ész. Mivel szolgáltak maguk rá a bizalmunkra?

Az ügyvéd megcsóválta a fejét, aztán a lányára nézett. Angélique tanácstalanul lebiggyesztette ajkát.

– Nem hiszem, apa, hogy értelme lenne ellenkezni velük.

Az ügyvéd sóhajtott, aztán elindult az utcán. Felesége és lánya követte, Vanessa pedig nyugodt léptekkel melléjük szegődött. Lafont lepillantott rá.

– Szóval a lányomnak testőrre van szüksége. Hát, reméljük, nem kerülsz annál nagyobb bajba, mint amekkora testőr jutott neked.

– Jézusom, apa! – csattant föl Angélique. – Eszedbe ne jusson a méretén viccelődni! Láttam őket verekedni. Vanessa életveszélyes.

A választ már nem hallották, mert éppen kilépett a kapun egy négytagú bolgár turistacsoport, s vidám csevegésük elnyomta a távolodók beszélgetését.

– Kérem – fordult egyikük Nialához –, te megmondja néninek, húsmalac volt rettenetes finom?

– Természetesen, Sztojanov úr – felelte Niala. – Örülök, hogy ízlett. Érezzék jól magukat a parton.

– Köszönje. Este jönnünk haza.

– Viszontlátásra, Sztojanov úr – asszonyom, uraim.

– Nem fárasztó? – kérdezte Jennifer, amikor visszaindultak a házba. – Örökké bájologni kell a vendégekkel.

– Nem, nem fárasztó – felelte Niala –, de ha nem akarom, nem kell tennem. Ha csak a villában lennék, vagy a vendégek elől elzárt részen, nem találkoznék velük. De nekem jólesik segíteni nekik, udvariaskodni velük. Ezt csinálom, amióta az eszemet tudom.

Igen, gondolta Kissy, Niala beleszületett ebbe, de érdekes, hogy Vanessát sem zavarja. Nemegyszer hozott már repetát valamelyik vendégnek, felvilágosítással szolgál, segít telefonálni, ilyesmiket. Amikor nem itt lakik a panzióban ővelük, akkor azért megesik néha, hogy nem lép be a vendégek területére. A villába vezető kertkapu a kert privát részén van, amit kerítés és sövény választ el a tulajdonképpeni panziókerttől. Innen el lehet jutni a személyzeti helyiségekbe és Isabelle néniék emeleti lakásába. Megesik Vanessával is, a család többi tagjával is, hogy csak itt fordul meg és nem találkozik a vendégekkel. Kissynek nagyon tetszett, hogy a család teljesen külön van választva a panzió vendégeitől. A kertnek azt a részét, ahol a vendégek járnak, magas sövény választja el a D’Aubisson-villa és a két szomszéd villa kertjétől, a vendégek nem láthatnak be hozzájuk. Legfeljebb ha fölmásznak egy fára; de arra az esetre meg ott van a villa hátsó udvara, amit maga a villa takar a panzió felől, meg a melléképület, de az meg úgyis csak a személyzeti részről érhető el. Egyszerű és praktikus. A D’Aubisson család teljesen összenőve él a panzióval – de nem a vendégeivel. Azokat kirekesztik az életükből, Blanche hónapszámra nem is látja őket, Georges még ritkábban, ő alig jár a panzió nyilvános részén. A vendégek pedig nem is sejtik, hogy a panziójukból közvetlen átjárás nyílik egy csodaszép villába, ahonnan még a tengert is látni, igaz, csak az emeletről. A panzióban sehol sincs olyan hely, ahonnan látni lehetne, ez bele van írva a szobákban elhelyezett kis tájékoztató füzetbe. Ha a tengert is látni lehetne, drágábbak lennének a szobák.

Sose fogja elfelejteni Mohi arcát, amikor az agyrázkódás után pár nappal a szobája ablakánál ült és a városban meg a tenger-

ben gyönyörködött. Azóta Vanessát is láthatta ugyanott ülni, ugyanazzal az elragadtatott arccal.

Vanessa alighanem sose fogja megbocsátani az ügyvédnek, ahogy a kórházba menet viselkedett. Kissy sejtette, hogy a kislány arra számít, egyszer csak kivágódik a kocsi ajtaja, őt kilökik rajta, aztán az autó visító gumikkal elszáguld egy ismeretlen rejtekhelyre, ahol Angélique-et fogva tartják a gyerek megszületéséig.

De nem ez történt; az ügyvéd példátlan gaztettet eszelt ki. Elvitte őket a kórházba, megvette a parkolójegyet, bement velük, elkísérte őket a vizsgálószobáig, aztán helyet foglalt a folyosón és elővette az újságját. A nők pedig besétáltak az orvossal, aki persze meg akarta állítani Vanessát.

– Hagyja csak – nevetett Angélique kényszeredetten –, ő a testőröm, mindenhová velem kell jönnie.

A történet itt kettéágazott. Vanessa szerint az orvos – férfi volt, negyvenes, kopaszodó – úgy nézett rá, mintha a hallottak ellenére meg akarná tiltani, hogy bemenjen, de akkor ő, Vanessa megsemmisítő pillantást vetett rá, amitől a doki rémülten meghunyászkodott. Angélique elbeszélésében csupán annyi történt, hogy a doki vállat vont és beengedte. Kissynek eszébe jutottak Nimby színes előadásai, és megállapította, hogy Vanessa stílust is tanul a kedvesétől, nemcsak lexikális dolgokat.

Odabent nem sok minden történt. Angélique-et leültették a vizsgálóasztalra és kapott egy pohár vizet meg egy tablettát. Közben a doki még egyszer elmondta, hogy ez a mifepriszton, ami leállítja a terhesség fenntartásához szükséges hormon termelését, s egyúttal a kilökődést elősegítő görcsöket okoz. De – a doki ezt is elmondta még egyszer – önmagában nem elég a terhesség megszakításához.

A doki figyelmeztette Angélique-et, hogy neki látnia kell, amint beveszi a tablettát; nem mintha ez újdonság lett volna, elhangzott már, de a brosúrába is bele van írva. Az egerek megegyeztek abban, hogy a dolognak nem sok értelme van. Aki nem akar gyereket, az örül, hogy végre megkapja a gyógyszert – aki meg akar, az eleve oda se megy. Mindenesetre a doki figyelte, ahogy beveszi. Anyja mellette ült és átkarolta a vál-

lát, Vanessa pedig a falnak támaszkodott és ő is figyelte a gyógyszerbevételt. Más látnivaló nem volt a szobában.

Aztán hazajöttek, előre megmondták, hogy nem kell ott megvárni, amíg hat a szer. Még nem is hatott.

Mindezt Angélique a villában mesélte el, Niala szobájában; átmenetileg itt helyezték el, mert itt külön fürdőszoba van, a panzióban meg idegenekkel osztozik a helyiségen. A D'Aubisson házaspár egy ideig a földszinti fürdőszobát fogja használni.

Idáig hát megvagyunk, gondolta Kissy. Angélique dolga sínen van. Most már csak egy vágya van: szeretné egy kicsit megmozgatni a tagjait.

Nem gondolta volna, hogy ez a vágya már másnap teljesülni fog.

Másnap szombat volt. Georges, akinek szabadnapja volt, elkísérte az egerek beszerző különítményét, hogy hazaszállítsanak néhány pizzát – a csapat olthatatlan vágyat érzett, hogy pizzát egyen ebédre, de a panzió étlapján ez nem szerepelt. Kissy, Chantal, Martin és Georges tehát elindult Frankeurék pizzériájába.

Kissynek összefutott a nyál a szájában, amikor beléptek az udvarba. Föltartotta apró, gombszerű orrocskáját és lelkesen szimatolt.

– Pizza – szólalt meg mellette Martin áhítatosan. Kissy egyetértett. Ezt a szót csak így szabad kimondani.

Aztán meghallotta a hangokat. Arrébb, a kerthelyiség egyik asztalától jöttek. Az egyik lányhang volt, éles, tiltakozó, és franciául beszélt; a másik fiúé, halkabb, duruzsoló, és angol szavakat lehetett fölismerni benne.

Kissy a hang irányába nézett, és egy fiút látott kedélyesen rátámaszkodni egy asztalra és az asztalnál ülő lány fölé hajolni. A lányt ismerte, Jeanne unokahúga volt, Niala osztálytársa. A fiút is ismerte. A négy amerikai egyike volt, az, akit Nimby vert meg olyan látványosan.

A lány föl akart állni, de a fiú visszanyomta a székre. Kissy megnyalta a szája szélét és elindult.

A fiú csak nyomta a szöveget a lánynak, de egyszer csak valaki megveregette a vállát. Hátranézett, s abban a pillanatban kapott egy iszonyú pofont.

– I don't like your way of girling – közölte vele Kissy. – Fogalma se volt róla, hogy mondják angolul: „csajozás”, de nem baj, ha a srác érti, érti, ha nem, az se baj. – Do you remember us?

Igen, a fiú emlékezett rájuk. Rémülten bámult Kissyre, majd a többiekre.

– Unom a képedet – lépett oda Martin. – I've bored… bored…

Ekkor megszólalt Georges.

– He says he got bored with your face. What's the matter? Miről van szó, gyerekek?

Ó, hát persze. Georges pilóta, tud angolul!

Chantal elmesélte neki, mi történt pár napja. Azt meg, hogy a srác ráerőltette a társaságát a lányra, maga is látta.

– Nem hiszem, hogy a verekedés lenne a megoldás – mondta Georges. – Egyszerűen ki lehet tiltatni őket a városból. Hívom a rendőrséget, azok elintézik. – Elmondta ugyanezt angolul is, és nyúlt a telefonjáért.

– Just a moment – kérte Kissy. – Gaston, légy szíves, fordítsd le, hogy a kitiltás szerintem is jó ötlet, de szeretnék biztos lenni benne, hogy más városokban nem zaklatja a lányokat. – Megvárta, amíg a hirtelen Gastonná változtatott férfi lefordítja a szavait, aztán folytatta. – El akarom venni tőle a kedvét.

A fordítás után kis csend támadt.

– Hey, lány – mondta a fiú rosszul ejtett francia szóval –, what do you want…

– Ezt – felelte Kissy, azzal villámgyorsan előrelendült és gyomron vágta. A fiú összegörnyedt, Kissy pedig feldöntötte. – És most figyelj rám – állt meg fölötte. – Utálom a hozzád hasonló beképzelt hólyagokat, akik azt hiszik, hogy minden lánynak el kell ájulni a gyönyörűségtől, ha kegyeskedtek szóba állni velük. Örülök, ha kitiltanak titeket a városból, és figyelmeztetlek, hogy más városokban is élnek gyerekek, akik akkorákat ütnek, mint mi. Úgyhogy jó lesz, ha meghúzzátok magatokat.

Georges még beszélt, amikor a fiú kinyúlt és elkapta Kissy bal bokáját. Ő nem csinált semmit. A srác szerette volna kirántani a lábát, de sehogy se sikerült neki. Rossz irányba próbálkozott.

– Légy óvatos – tanácsolta, amikor a pilóta befejezte a fordítást. – Ha elmozdítod a lábamat, rettenetesen meg fog fájdulni az orrod.

Georges nevetve tolmácsolt, s a kéz hirtelen elengedte Kissy bokáját. Nagyon gyorsan.

Aztán már ott is voltak a rendőrök.

A tárgyalás alapos volt, de rövid. A rendőrfőnök végighallgatta, mi történt; az egerek két találkozását az amerikai srácokkal, két helybeli lány és egy harmadik bátyjának vallomását – enynyien gyűltek össze azalatt, amíg elmentek a fiú barátaiért, aztán onnan a rendőrségre. Meghallgatta a srácok mentegetőzését, hogy ők igazán semmi rosszat nem akartak, csak fölcsípni egypár csinos francia kiscsajt. Aztán választást kínált nekik. Rendőrségi fogda, vádemelés és bírósági tárgyalás, vagy pedig most azonnal kifizetik a szállodájukat és távoznak Beaulieuből. Ha bárhol másutt letartóztatják őket, arról ő, a rendőrfőnök tudomást szerez és közli az ottaniakkal az itteni eseteket. Akkor pedig jó eséllyel börtönbe kerülnek.

A srácok vita nélkül elfogadták az alkut. Még meg is köszönték. Két rendőr elkísérte őket a szállodába, a főnök pedig elbeszélgetett Georges-zsal. Az egerek nem várták meg őket, elbúcsúztak és szaladtak a pizzájukért.

– Ügyesek voltatok – dicsérte meg őket Vanessa, amikor elmesélték a történetet. – Gyorsan és nagyot ütni, fölényes hangon beszélni és jó pizzát hozni: ez az egérség titka.

– Nem érdekel a hisztid – jelentette ki Kissy szigorúan. – Föl kell porszívózni! Csupa por már minden.

Macska azonban már eltűnt a kert irányában. Rettegett a porszívótól, és azt se bánta, hogy Suzy kineveti, csak menekülhessen. Suzy ugyanis sokkal bátrabb volt: ő nem a kertbe menekült ki, csak a szomszéd szobába, onnan figyelte aggodalmasan a harsogó rémséget.

Kissy mindenesetre fölporszívózta a nappalit, akármit szóljanak a háziállatok. Illetve csak a felét, mert közben bejött Suzy.

– Vau – kiabálta, tisztes távolságot tartva a porszívótól. – Vau-vau!

– Mi van, kiskutya? Nem kell neked itt lenni, amíg ezt csinálom.

– Vau-vau!

Kissy látta, hogy Suzy ragaszkodik az álláspontjához, így kikapcsolta a porszívót és odalépett hozzá, de abban a pillanatban meghallotta a kapucsengőt.

– Ó, hát ezért szóltál? Nagyon okos kutya vagy. Gyere, nézzük meg, ki az.

Suzy bezsebelte a dicséretet, megszaglászta a porszívót – így, kikapcsolva már nem félt tőle –, aztán Kissy után eredt és messze megelőzve őt, vidáman üdvözölte a jövevényt. Ő biztosan már a csukott kapun keresztül is tudta, ki az. Kissy csak akkor, amikor odaért és kaput nyitott.

– Ó, bocsánat, madame Faubourg. Nem hallottam a csengőt a porszívótól.

– Semmi baj. – Madame Faubourg besétált, biciklit tolva maga mellett. – Csak éppen erre jártam, hát benéztem.

Madame Faubourg a szomszédban lakó öreg orvos bejárónője volt, s már régóta járt hozzájuk segíteni. Ő etette Macskát, később már Suzyt is, amikor a Chaton család nem volt otthon. Ezzel Suzy feltétlen szeretetét vívta ki. Macska csak nagy kegyesen megengedte neki, hogy megetesse. Nimby egyik nap találóan fejtette ki, mi a különbség a kutyák és a macskák gondolkodása között. A kutya így gondolkodik: „Itt ez az ember. Ha éhes vagyok, ennem ad. Ha beteg vagyok, orvoshoz visz. Biztosan ő az isten." A macska meg így: „Itt ez az ember. Ha éhes vagyok, ennem ad. Ha beteg vagyok, orvoshoz visz. Biztosan én vagyok az isten."

Madame Faubourg sose jött üres kézzel, ha nem dolgozni jött. Most is csomag volt a bicikli kosarában.

– Hoztam egy kis süteményt. A főorvos úr mégse veszi ki jövő héten a szabadságát, úgyhogy megyek nagytakarítást csinálni nála. Ha gondoljátok, nálatok a következő hé…

Hangos kiáltás fojtotta torkára a szót.

– Itt a Cirrus!

Vanessa hangja volt és Kissy derekáról jött. Utána pedig lendületes csipogás hallatszott.

Madame Faubourg ijedten bámult Kissyre, aki hirtelen elsápadt, sarkon fordult és futásnak eredt a garázs felé. Fölrántotta

a gyalogos kisajtót, átszáguldott a garázson és kettesével vette a fokokat az alagsorba. A Cirrus még javában mondta a magáét, amikor ő már a gép előtt ült, el is némította a telefont.

Effi volt az megint, minapi ügyfelük – Kissy meglepve ismerte föl. Rendben van, hogy Jean-Pierre-ék nem bántották őket, de elemi dolog lenne IP-címet és felhasználónevet cserélni, nem? Effi nem tette. Egy másik felhasználóval csevegett, akinek nem volt korábbi adata a Cirruson, új regisztráció volt. 6061-es, Fox November Fox Alpha. Effi az Albert, Fonfa pedig a Robocop nicket használta.

Kissy villámgyors mozdulatokkal munkához látott. Különösebben nem lepte meg, hogy az új felhasználó kanadai IP-címről érkezett; minden épeszű shindy titkosítja a címét. A meglepő az, hogy se Effi, se Ego Brad nem tette.

Nagy szerencséjére Nimby éppen akkor csörgött rá, amikor a titkosítás visszakövetése másodszor is kudarcot vallott, és Kissy már kezdett megijedni, hogy valamit rosszul csinál.

– Mindig ugyanoda lyukadok ki. Akárhogy követem, Saskatchewan állam jön ki a végén.

– Tartomány – felelte Nimby nyugodtan. – Kanadában tartományok vannak, nem államok.

Kissy úgy érezte magát, mint egy egér formájú dinamitrúd.

– Nem mindegy ez most?! Azt mondd meg, mit csináljak, hogy le tudjam követni!

– Semmit. Lehet, hogy már rég lekövetted.

– De Kanada jön ki!

– És? Talán Kanadában nem élnek shindyk?

Kissy döbbenten meredt a monitorra. De. Dehogynem. Nyilván ott is élnek. Ez neki eszébe se jutott.

– Persze lehet, hogy olyan agyafúrt titkosítást használ, mint a Százas, de akkor a mi eszközeinkkel úgyse éred utol. Egyelőre vedd úgy, hogy Kanadában ül, és mondd, hogy mit csinál.

– A kalandjairól mesél, hogy miket művelt gyerekekkel. Most éppen egy hatéves kislánynál tart.

– Szűzanyám!

Ez nem Nimby volt; a hang az ajtóban szólalt meg. Kissy magában vállat vont, mi sem természetesebb, mint hogy a shindyszagot megérezve tökéletesen megfeledkezett madame Faubourg-ról.

– Ez madame Faubourg – konferálta a telefonba. – Éppen itt van. Nicsak, képet küld neki.

– Le tudod tölteni?

– Nem, a Gyermekvilág nem ad linket a Cirrusnak. De van hozzá kommentár, a hatéves kislányt ábrázolja. Effinek nagyon tetszik… egész biztos meztelen a gyerek a képen.

– Jézusom!

– Megjöttem – szólalt meg Jennifer hangja, s ugyanakkor az arca is megjelent a monitoron. Kicsit fújtatott. – Jaj, nagyon rohantam. Mi a helyzet? Jó napot, madame Faubourg. Csak ketten vagyunk?

– Nimby itt van telefonon. Effi egy másik shindyvel cseveg, Fox November Fox Alphával.

– Mindjárt nézem. Valami öröm a szívnek?

– De mennyire. Beszámoló hőstettekről, illusztrálva. A képet nem láttuk, de Effinek nagyon tetszett, úgyhogy meztelen a gyerek.

– Ebből hogyan tudod, hogy meztelen? – kérdezte Nimby.

– Véleményt mondott az egyik testrészéről.

– Melyikről?

Kissy elengedte füle mellett a kérdést.

– Részleteket is mond, hogy miket művelt vele. Szent merevlemez, ha sikerül beazonosítani a gyereket, Fonfának már vallomást se kell tennie. Minden itt van leírva.

– Teremtőm… – hallotta a háta mögül. Ő nem foglalkozott vele, de Jennifer fölpillantott.

– Valami baj van, madame Faubourg?

Az egerek nagy része online volt már, mire sikerült madame Faubourg-ral megértetni, hogy ez őnekik természetes. Az a dolguk, hogy ezeket az alakokat összefogdossák. A hölgy ezt persze már rég tudta, hiszen hallott az alapítványról, mint mindenki, aki közelebbi ismeretségben állt az egerekkel, de eddig valahogy másképpen képzelte. Nem is álmodott arról, hogy ezek az „ártatlan gyerekek” – ahogy ő mondta – elolvassák azokat a disznóságokat, amiket amazok írogatnak, sőt néha még az *olyan* képeket is látják, amiket küldözgetnek egymásnak.

Az egerek ugyancsak meglepődtek a dolgon. Régesrég hozzáedződtek a gyerekekről szóló történetekhez, a gyerekeknek

írt malacságokhoz, sőt a pornóképekhez is. Egyszerű munkaeszközök voltak. Nimby írt egy programot az illegális pornóképek kezelésére: a program elküldte a képeket a rendőrségnek, aztán titkosítva tárolta a Jerry-hálózat egyik zugában, amíg meg nem jött a visszaigazolás, hogy átvették és biztonságba helyezték; akkor megsemmisítette őket valami olyan eljárással, ami lehetetlenné tette, hogy valaha helyreállítsák őket. Így a Jerryt nem érhette vád, hogy illegális képeket birtokol.

Madame Faubourg nemigen nyugodott meg. Azt mondta, ezt a rendőrségnek kellene csinálnia.

Igen, gondolta Kissy este, zuhanyozás közben. A shindyket a rendőrségnek kellene megfognia, és némelyiket csakugyan meg is fogja, de sokat elszalaszt. Ezért kell a Jerry. Ők olyan módszereket használhatnak, amiket a rendőrség nem vehet igénybe, például igazi gyereket kínálhatnak csalétkül, mint a bretagne-i lelkésznek Nimbyt meg Roger-nak Vanessa fenekét. Ha a rendőrségnek szabad lenne gyerekcsalikat bevetni, ők is jobban boldogulnának. Persze olyan gyerekeket, mint ők, akikben a shindyk nem tudnak kárt tenni.

Éppen itt tartott a gondolataiban, amikor kilépett a zuhany alól, megcsúszott és alaposan beverte a könyökét a kád szélébe. A fenébe, gondolta sziszegve, miért nincs itt egy shindy kád helyett?!

Még akkor is morcos volt, amikor bemászott az ágyba. Az ágy ugyanis üres volt, Martin ezen az éjszakán otthon aludt. Ez így egyáltalán nem jó, gondolta Kissy sóhajtva. Martinnek csak akkor lenne szabad otthon aludnia, ha ő is vele van. Alapjában véve nekik semmi keresnivalójuk két külön ágyban.

Sóhajtott. Vannak lányok, akik akkor se kényszerülnek egyedül aludni, ha nincs ott a kedvesük: az ágy végébe odagömbölyödik a cica. De hát neki nincsen cicája – csak Vanessának van, de az ő ágya végébe se gömbölyödik. Vanessa ágya végében előbb lehet megtalálni Nimbyt, mint Macskát, pedig Nimbynek nem az ágy végében lenne a helye, hanem Vanessa mellett.

A szünet alatt legalább féltucatszor kapta rajta őket, hogy nem csókolóznak. Éppen nem történt semmi különös, nem kellett megverni senkit, nem kellett Angélique-et kísérgetni vagy lelki vigaszban részesíteni, semmit a világon nem kellett csi-

nálni, és azok ketten mégse csókolóztak. Jó lesz figyelni rájuk, mielőtt el találnak hidegülni egymástól vagy valami hasonló.

Igaz viszont, hogy voltak délutánok, amikor egyáltalán a színüket se látták, bebújtak egy szobába és órák hosszat elő se kerültek. És két éjszakát is együtt töltöttek. Szóval nem lehet olyan rossz a helyzet.

Egy nappal később, amikor kilépett a zuhany alól, már tudta, hogy nem fogja beütni a könyökét, ha meg is csúszik: ott volt Martin, elkapta volna. És nem hiányolta az ágya végéből a cicát. Ha ott lett volna, csak zavarta volna őket.

Így azért sokkal jobb. Ha Martinnel tölti az éjszakát, minden tökéletes. Majdnem. Mert még mindig ott van a kényszer, hogy előbb-utóbb el kell döntenie azt az időpontot.

– Szerintem minden megvan – mondta Jennifer, utoljára pillantva végig a listán.

– Akkor gyerünk – mondta Martin, és megtaszította a kocsit. – Otthon már minden tele lehet egérrel.

– Ne olyan hangosan – figyelmeztette Chantal. – Bármikor erre járhat egy rágcsálóirtó.

Kissy az órájára nézett, sokadszor. Nem, Vaucressonban ez idő szerint még egyetlen egér se lehet. Még bőven hazaérnek.

De azért siettek; szemkápráztató gyorsasággal haladtak át a pénztáron. Chantal és Jennifer a kocsi előtt ment, Martin és az apja mögötte. A lányok villámgyorsan a szalagra rakodtak mindent, aztán előkapták a szatyrokat, és nyomban rakták beléjük, amit a pénztáros kitolt a pult végén. Ha egy szatyor megtelt, betették a kocsiba és vették a következőt.

– Mintha három kezük lenne fejenként – állapította meg Rochefort úr elismerően.

– A Jerry-kiképzés – mondta Jennifer már később, amikor kifelé indultak a hipermarketből. – Megtanítja az embert a nagyon gyors, mégis jól koordinált mozdulatokra.

A csomagokat azért már Rochefort úr emelte be a csomagtartóba, a maga hagyományos sebességű mozdulataival. Így is egykettőre kiürült a bevásárlókocsi. Martin megpördítette és elindult vele, de két lépés után megállt és ellódította. Kissy egy hajléktalant vett észre, aki ügyesen elkapta a kocsit és nagy tisztelettel megköszönte.

Pár perc múlva már a hídon voltak. Kissy most se mulasztotta el megnézni azt a padot, amin valaha, ősidőkkel ezelőtt először találkozott Pivel. Akkor ért véget régi, unalmas élete, s akkor kezdődött ez a nagyszerű mostani. Cin-cin.

Vaucressonba érve rögtön fölfedezték az ötödik egeret a főtér sarkán, éppen az Aubriet utcán baktatott feléjük. Megálltak, bepréselték maguk mellé, s mentek tovább.

– Én vagyok az első? – kérdezte Nimby.

– Remélem – mondta Kissy. – Nem örülnék, ha négy éhes egér ülne a kapuban.

Egy sem ült ott. Elbúcsúztak Rochefort úrtól, kirakodták a holmit, s még eltelt tíz perc, mire a taxi megállt a ház előtt és Vanessa Kissy nyakába ugorhatott. Ő volt az első, Nimby pedig az utolsó, de onnantól alig mozdultak egymás mellől. Kissy boldogan figyelte őket.

Újabb negyedóra múlva pedig begördült a kapun a fehér Citroën. Végre, annyi sok idő után, ismét együtt voltak mind a kilencen.

A miniknek sikerült a kellő mértékű megdöbbenést tanúsítani, amikor Piék bejelentették a szakításukat. Niala nem nézett föl, szórakozottan babrálta az egyik Rubik-kockát, és a legkevésbé se nézett Pire. Ő közölte a hírt; egyáltalán nem cifrázta.

– Valamit szeretnénk elmondani nektek. Rövid leszek. Angélique-kel már jó ideje nem úgy működött a kapcsolatunk, ahogy kellene, ezért nemrég úgy döntöttünk, hogy szakítunk. Azért nem jöttünk hosszabb ideig, mert szükségünk volt némi távollétre egymástól. De mostanra túljutottunk rajta, és ezentúl megint egerek lehetünk.

A minik szórványosan kifejezték együttérzésüket, a két maxi pedig biztosította őket, hogy minden rendben, ez így volt jó, és barátokként váltak el egymástól. Aztán lementek az alagsorba edzeni; a maxik alig gyakoroltak az utóbbi hónapokban. De Vanessa nem korholta őket a lassúságukért.

Angélique később segített a vacsorakészítésben, és megállapította, amit később, az asztalnál Pi is: hogy Vanessa rengeteget fejlődött, már kész szakácsnő. Pedig most is csak szendvicseket alkotott. Bonyolultabb ételt másnap ebédre csinált, hatalmas tömeg számára. Apa és anya is otthon volt, ami nem

volt gyakori szombaton, még vasárnap se. Tizenegykor pedig befutott Angélique Lafont a szüleivel, hogy köszönetet mondjon. A D'Aubisson lányoknak már megköszönhette, amikor véget ért a kaland, de a többiek akkor már hazatértek Île-de-France-ba.

Még Beaulieu-ben voltak, amikor Angélique megkapta a második gyógyszert, két nappal később. Nehéz két nap állt mögötte, leginkább csak feküdt, olvasott vagy tévét nézett és nyögött. De a fájdalomcsillapítók azért segítettek. A második kórházi látogatásnál Niala is elkísérte a családot és Vanessát – most órákig lesznek bent, ne kelljen Vanessának egyedül üldögélnie, amíg a szülők a lányukkal foglalkoznak.

Minden rendben ment; Vanessa reményei ezúttal se váltak valóra, a szülők nem próbáltak ismeretlen helyre száguldani, testőri képességeire egyáltalán nem volt szükség. Angélique megkapta a prosztaglandint, amit már nem szájon át kellett bevenni, és kapott egy ágyat, ahol hat órát feküdt és nyögött. Valamennyit aludt is. Időnként megmérték a hőmérsékletét meg a vérnyomását, talán más dolgokat is, a D'Aubisson lányok a vizsgálatok alatt kint ültek a folyosón.

Angélique még egy hétig lakott Niala szobájában, amíg elmúltak a fájdalmai. Tíz nappal a prosztaglandin után pedig visszamentek a kórházba az utolsó vizsgálatra. Vanessa egyedül kísérte el őket. A vizsgálat azt mutatta, hogy Angélique már nem terhes.

A szülők aránylag türelmesen viselték ezt a két hetet. Az első gyógyszer után ugyan volt egy vitájuk: az ügyvéd haza akarta vinni a lányát, azt mondta, a kocka most már el van vetve, a megindult folyamatot úgyse tudják leállítani, és otthon is van kórház meg orvos. Niala csendesen közölte vele, hogy a kezelést itt fogják végigcsinálni, ha dolga van otthon, felőle hazamehet, de csak ha Angélique is beleegyezik. Madame Lafont viszont semmiképp se mehet, Angélique-nek az volt a kívánsága, hogy ő legyen mellette, tehát mellette is lesz, ha a hegyek belesétálnak a tengerbe, akkor is.

Az ügyvéd végül nem ment haza, csak reggelenként egy csomót telefonált. Niala szikrányit sem aggódott az ártatlanokért és védtelenekért, akiknek nélkülözniük kell az ügyvédjüket, de úgy tűnt, Lafont sem teszi. Szó nélkül végigülte Beaulieu-ben a

két hetet, a kórházi látogatásokat leszámítva ki se mozdult a városból.

Az utolsó vizsgálat után a család visszament a panzióba összecsomagolni és elbúcsúzni, s hazautaztak. Angélique csütörtökön már volt iskolában, és igazolást is vitt a kihagyott időről: a nizzai kórházban állította ki Blanche egyik orvos barátja, aki a belgyógyászaton dolgozott. A beteg a tavaszi szünet alatt emésztési problémákra panaszkodott, ezért ott kezelték, eddig tartott, pecsét, aláírás.

Az osztály persze nem felejtette el, hogy a szünet előtt rendőrök jártak náluk Angélique-et keresve. Meg is kapták a magyarázatot.

– Kicsit összevesztünk a szüleimmel, és elmentem egy barátnőmhöz. Ennyi az egész. Aztán kibékültünk és elutaztunk Chantalék barátaihoz a tengerpartra. Ha nem betegszem meg, igazán jól éreztük volna magunkat.

A családon és az egereken kívül senki nem tudta meg, mi történt. Angélique köszönő szavai részben ennek is szóltak, de elsősorban annak, hogy a szüleit megbékítették a történtekkel.

– Mielőtt elfelejtem, Martin, ugye te jó vagy kémiából? Nem nagyon értem a dolgot, valamikor elmagyaráznád, amit kihagytam?

Az egerek nem mutatták, mekkora kő esett le a szívükről. Ez jelszó volt, és valójában azt jelentette, hogy a szülei továbbra is toleránsan viselkednek, nem bántják a történtek miatt. Ha Kissytől kért volna segítséget a matekhoz, az azt jelentette volna, hogy a D’Aubisson lányok ellenőrzése alól kikerülve a Lafont házaspár visszavedlett vakbuzgó katolikussá, akik bűnösnek tekintik őt és vezekeltetik – vagy éppen megverik. De nem. Martin megígérte Angélique-nek, hogy segít a kémiában, ő pedig ezt felelte:

– Kösz. A könyvből is biztos megérteném, de jobb, ha van kitől kérdezni.

Ha ezt nem tette volna hozzá, az azt jelenti, hogy aggódik a szülei miatt a későbbiekben. De akkor nem aggódik.

– Természetesen itt maradtok ebédre – jelentette ki Vanessa.

Madame Lafont a fejét rázta, az ügyvéd pedig szóban is tiltakozott. – Nem, dehogy, csak beugrottunk és máris megyünk.

Niala fejcsóválva nézett rá.

– Az elmúlt hetekben azt tapasztalta, hogy ellenkezhet a húgommal?
– Nem, nem azt – nevetett Lafont –, de egy ebéd dolgában…
– Nagyobb tisztelettel beszéljen ilyen dolgokról – intette Vanessa. – Az ősi mezeiegér-kultúrában az ebéd szertartás volt, ünnepélyes keretek között vágtak le minden szelet sajtot.
Pontosan úgy mondta, mintha ő lenne Nimby.
– Csakugyan?… – hökkent meg az ügyvéd.
– Nem – nevetett a kislány –, de jól hangzik!

Az ebédet már délelőtt elkészítették, Vanessa egész kis hadsereget mozgósított, hogy segítsenek. A padláson tartották, gondosan becsomagolva, a Boulanger-ék által hátrahagyott konyhaeszközöket; a két legnagyobb fazék már nemegyszer kapott munkát az egérhad ellátásában. Vanessa most fejenként három nagy burgonyát főzött meg, azaz negyvenkét darabot, mert Lafont úr éppen akkor jelentette be érkezésüket, amikor főzéshez készülődtek. Míg a krumpli főtt – héjában –, Vanessa kettévágott egy kilós sajtot, az egyik felét átnyújtotta Martinnek és a sajtdarálóra mutatott. A fiú szalutált, sarkon fordult és a készülékhez masírozott a sajttal.
Az összes egér ott volt a konyhában, a maxik is, sőt anya is bekukucskált időnként. Vanessa nem mondta meg, mit készítenek, csak annyit, hogy Isabelle néni sok évvel ezelőtt egy külföldi vendég hölgytől hallotta a receptet; már nem emlékszik, honnan jött, mikor jött, csak a tőle tanult receptekre.
A fazék méretei miatt Vanessa hússütő csipesszel emelgette ki a legfelső krumplikat, aztán amikor valamit csökkent a súly, Pi kiöntötte a vizet és kiborította a krumplit.
– Most megalakítjuk a hámozóbrigádot – jelentette be Vanessa. – Óvatosan hámozzátok, el ne törjön. Ha kész, hosszában vágjátok ketté és fektessétek ide a tálcára, vágott lappal fölfelé.
Az egerek buzgó hámozásba kezdtek. Mindenkinek öt krumpli jutott, Angélique és Niala eggyel többet csinált.
Vanessa nem hámozott. Kanalat ragadott és üreget vájt a fél krumplikba; később, mikor elkészültek a hámozással, ők is ezt csinálták. Vanessa ekkor abba is hagyta a vájkálást és kevergetni kezdett. Kissynek folyamatosan járt a keze, de nagyon figyelt.

A kislány tejfölt öntött egy jókora edénybe, és hozzátette az üregekből kitermelt burgonyát meg a reszelt sajtot, apránként egyre többet, ahogy kis edénykékben érkezett a krumplianyag. Összekeverte, aztán fűszereket kevert bele: petrezselyemzöldet, sót, borsot. Végül nagy merőkanállal áttette a felét egy másik edénybe, a két edényt odanyújtotta Pinek és Nimbynek, akik a legközelebb álltak hozzá, ő pedig fölkapott egy tojástartót. Sorban ütötte föl a tojásokat, amiket a fiúk belekevertek a masszába. Amikor összeállt, kivett belőle egy kanállal, és gondosan beletöltötte az egyik fél burgonya üregébe.

– Így csináljátok. Jól töltsétek meg mindegyiket. Szépen meg lehet púpozni, de jusson mindegyikbe.

Hamar kialakult a munka menete. Az edényekhez csak két-két egér fért oda, így az asztal egyik felén Nimby és Niala, a másikon Pi és Jennifer töltögetett. A csapat másik fele hordta nekik a krumplis tálcákat. Vanessa ezalatt megint kikevert valamit: tejfölt, tojást és reszelt sajtot, kicsit megsózta, aztán vékonyan bezsírozta a nagyobbik sütőlapot, és telerakta a töltött krumplikkal. Amikor megvolt, az új masszával megkente a tetejüket, és megszemlélte művét.

Kissy imádta ezt a nézést. Nem volt gyakori, a közönséges szendvicsek nem kaptak belőle, csak ha valami bonyolultabb ételt alkotott: sütés előtt vagy után seregszemlét tartott védencei fölött, olyasféle arccal, mint amikor egy anya megszemléli iskolába induló csemetéit. „Szépen vagytok öltözve? Senki nem kócos? Tiszta a körmötök? Nem maszatos az arcotok? Minden holmi nálatok van? Akkor puszi, és mehettek, de nézzetek körül, mielőtt leléptek a járdáról!”

Vanessa gyermekei persze nem kaptak puszit. Betolta a sütőlapot, és főszakácsi pillantással nézett végig kuktáin, akik még töltögették a többit.

– Addig sütjük, amíg szép piros nem lesz a tetejük – hirdette ki. – Ez úgy félóra. Úgy nézem, három sütet lesz… éppen elkészül, mire Angélique-ék befutnak. A neve sajtos töltött burgonya.

El is készült, s míg sült, Vanessa salátát is csinált mellé. Ez külön tányéron készült mindenkinek, hogy szét ne essen a kompozíció, ezért mindenki maga elé vett két-három egyforma

tányért, és vezényszóra dolgozott. Chantal, Pi és Kissy nem kapott tányért, ők készítették elő a nyersanyagokat.

– Chantal, te vágod a paradicsomot – utasította főnökük. – Vékony karikákra. Ha kész, a többiek a nagy karikákat elhelyezik a tányér egyik felén, egy tányéron egy fél paradicsomot. A végéről a kis karikákat nem használjuk föl. Pi, te készítsd elő a rákot. Gyönyörű szép legyen. Kissy, tied a gomba meg a tojásguillotine. Egerek, a rákot és a gombát a tányér másik felére halmozzátok, egymás mellé, de szép legyen!

Ezzel szokott gyors mozdulataival hozzálátott narancsot hámozni. Kissy fölvette az első fej csiperkét, beletette a tojásszeletelőbe, és egy csapással végzett vele. Tárgyalás nélkül, gondolta, a gombának segítségért könyörögni se volt ideje.

Ő készült el a leggyorsabban, Pi néhány pillanattal utána tette az asztalra a tányért a megmosott, lecsöpögtetett garnélával. Vanessa csak rájuk nézett, aztán a narancsokra. Kissy sóhajtott, tiszta kést vett elő és vetkőztetni kezdte az egyiket. Sok munka volt velük, a belső héjukat is le kellett szedni, kimagozni. Az egerek a paradicsom mellé tették a gerezdeket. Még egy csokor vízitormalevél került a tányérokra, aztán jöhetett a mártás, amit Vanessa egyetlen edényben készített, így kézről kézre adva szedtek belőle. Joghurtot kevert össze egy kis száraz sherryvel, cayenne-i borsot, sót és egy kis cukrot tett bele.

Végül kritikusan megvizsgálta az összes tányért, nincs-e valamiből túl sok vagy kevés. Fedőt tettek rájuk és az asztalon hagyták őket.

Sokkal könnyebb volt így dolgozni, normális magasságú konyhaasztalnál, mint azon az égbe meredő pulton, amibe előbb-utóbb liftet kellett volna szereltetni. A pult egyelőre a garázs egyik sarkában várta, hogy mi lesz a sorsa; elég jó állapotban volt, nem akarták kidobni, de lépcsőn cipelészni se, amíg nem tudják, hogy végül hova kerül. A garázsba tudták a legkönnyebben elvinni.

Kissy rámosolygott a sherrys üvegre. Ezt a D'Aubisson lányok hazulról hozták és holnap haza is viszik; még jócskán van az üvegben. Vanessa előzőleg kifaggatta apáékat, szabad-e olyan salátát csinálnia, amibe szeszes italt is előír a recept. Az engedélyt megkapta, de figyelmeztették, hogy a háznál egy cseppet sem talál, és őnekik fogalmuk sincsen, hogy kapható-e

a környéken az, ami neki kell. Szerencsére Isabelle néninek volt egy épp hogy megkezdett üveggel, ezt elhozni gazdaságosabb volt, mint újat venni.

Ezen a kuktálkodással töltött délelőttön Kissy új oldaláról ismerte meg egértársa szakácsnői képességeit. Most nem járt úgy a keze, nem zongorázott a különféle hozzávalókon – most őket ugráltatta, vezényszavak röpködtek a levegőben, ide-oda suhanó egerek töltötték meg a konyhát. Tökéletes csapatmunka, élén a csapat legkisebbjével, akinek mukkanás nélkül engedelmeskedik mindenki.

Érdemes volt, gondolta később, amikor megkóstolta a sajtos töltött burgonyát, amit Vanessa és Jennifer tálalás előtt a sütőben gyorsan előmelegített. Remek kaja volt, bár az ő ízlésüknek kicsit szokatlan. Jól illett hozzá a sokszínű ráksaláta – Vanessa így nevezte – a maga változatos, könnyed ízeivel.

Alkalomadtán, gondolta Kissy, bekapva egy gombaszeletet, csakugyan utánanéz annak a vajban sült rókagombának. De lehet, hogy mostanra már Vanessa az a szaktekintély, akit meg kell kérdeznie.

Régóta nem volt ilyen kellemes hétvégéjük. Beaulieu-ben persze csodálatos, de ott már hosszú ideje nélkülözniük kellett a maxikat. Most végre együtt lehettek velük. Piék ugyanolyanok voltak, mint régen, csak persze nem aludtak egy szobában. Angélique átköltözött Vanessa szobájába Jenniferhez, Chantalhoz és Nialához. Elvileg Vanessához is, de a kislány mindkét éjszakát a földszinti hálószobában töltötte, a fiúk szobájában, ahol persze kettesben voltak, hisz Martin Kissyvel aludt.

Péntek este, amikor Vanessa jó éjszakát kívánt és lebaktatott a lépcsőn, Pi megkérdezte:

– Gyakran alszanak együtt mostanában?

– Jó párszor – felelte Niala.

– És… semmi olyasmi…

– Á – legyintett Niala. – Még mindig nagyon kiskölykök. Beszélgetnek és csókolóznak.

– Érdekes. Szerintem Nimby szemszögéből Vanessa állati szexi.

Chantal fölkuncogott.

– A mi szemszögünkből pedig Nimby egy eszméletlenül vonzó pasi, lenne csak pár évvel öregebb. De aki ezt visszamondja neki, azt fölaprítva vetem oda Macskának.

– Ezért hagyjátok mindig, hogy összecsókoljon benneteket?

– Hát… ezért is. Meg mert összeköt minket a… nem is tudom, mi.

– Az egérségi kötelék – segített Martin.

– Nocsak – nevetett Pi. – Akkor akár én is megpróbálhatnálak végigcsókolni titeket?

Kissynek elakadt a lélegzete. Nialával összevillant a tekintetük. Ha Pi ilyet tenne, amit persze nem fog, akkor Niala is sorra kerülne, és akkor…

Már rég nem azok az idők vannak, amikor Niala paradicsompiros lett Pi születésnapi puszijától, és Blanche-nak kellett elterelnie róla a figyelmet. Mostani beaulieu-i estéik egyikén Niala megállapította, hogy a születésnapjáig nagyon kell vigyáznia Pi közelségével. Érzi, hogy elég egy ölelés és egy-két puszi, és kirobban belőle a szenvedély. Vanessa meg is kérdezte:

– Ezek szerint én nem szeretem Nimbyt? Belőlem semmilyen szenvedély nem robban ki, még ha szájon csókolom, akkor se. Már kipróbáltam.

Niala nevetett.

– Mert te egy kis egérkölyök vagy még.

De Niala nem kölyök, gondolta most Kissy, ahogy egymásra néztek a barátnőjével. Megőrül ezért a pasiért, akinek igazából vigyáznia kellene, nehogy véletlenül megpuszilja, mert lehet, hogy az ágyban kötnek ki már ennyitől is. De ebből Pi persze nem sejt semmit.

Pi teljesen lekötötte Niala figyelmét ezen a hétvégén. Következésképpen az összes lány figyelmét, már ami megmaradt a saját kedvesüknek szentelt idő mellett. Az összes lány Angélique-et is magában foglalta, aki már péntek este talált alkalmat, hogy félrevonja Nialát Kissy szobájában. Négyen voltak, Kissy és Vanessa is ott volt.

– Sokat gondolkodtam a telefonbeszélgetésünkön – telepedett Angélique a fotelba. – Előtte azon, hogy felhívjalak-e és mit mondjak… azóta pedig azon, hogy mit tegyünk. Tudod… tudjátok, én szeretem Pit. Már jó ideje nem szerelemmel, de szere-

tem. És téged is szeretlek. Nekem ti olyanok vagytok, mint egy második család… illetve veletek többet vagyok, mint az igazival. Régóta gondolkodom azon, hogy milyen pár lennétek ti ketten.

– És? – kérdezte Niala.

– Szerintem remek pár, ha mindkét oldalról megvan az érzelem. Csak hát Pit rá kellene ébreszteni az értékeidre.

– Hogyan? – szólalt meg Vanessa. – Reklámfilmet aligha forgathatunk.

– Nem is kell – sóhajtotta Niala. – Ugyanis Pi tökéletesen tisztában van az értékeimmel. Két éve sülve-főve együtt vagyunk, ugyan mi van, amit nem tudunk egymásról?

– Már volt mumpszod – szólalt meg Vanessa hirtelen. – Ezt Pi nem tudja rólad.

– És te honnan tudod? Alig emlékszem rá, kicsi voltam.

– Blanche kérdezte valamikor régen, hogy tudom-e, milyen betegségeken estem át, és akkor említette.

– Értem – mosolygott Niala. – Angélique, neked volt mumpszod?

– Volt – felelte a kérdezett.

– Akkor ez kilőve. Tudom, hogy te szívesen vállaltad volna, hogy a fülébe súgod: „én tudom ám, hogy te olyan lányt keresel, akinek volt mumpsza – hát a nővéremnek volt”, de látod, csak annyit felelne rá, hogy az előző barátnőjének is.

Nevettek.

– No és aztán – mondta Angélique. – Rengeteg hasonlóság van köztünk, a mumpszon kívül is. És ne feledd, hogy mi sokáig nagyon jól megvoltunk. Veszekedés nélkül mentünk szét és barátok maradtunk. Szóval egyáltalán nem baj, hogy sok a közös vonásunk.

Niala bólintott.

– Ha csinálnánk rólam reklámfilmet, bele lehetne tenni, hogy számos tulajdonságban hasonlítok rád. Én is okos vagyok, ügyes, társ jóban-rosszban, házias vagyok, melegszívű és jó az alakom. De a legbüszkébb a szerénységemre vagyok.

Imádnivaló volt, ahogy előadta ezt a szöveget. Voltaképpen *tényleg* szerényen beszélt, hiszen egy csomó előnyét kihagyta. Nemcsak az alakja jó, Niala igazi szépség, derékig érő arany haja van, ragyogó kék szeme, ha ő fiú lenne, a nyála csorogna

utána. Nem is csupán okos, hanem művelt is, olvasta az összes klasszikusokat és moderneket, járatos a zenében és más művészetekben, s persze az *haute cuisine*-ben is, amiről olyan szép emlékeket őriz a csapat. Száz évvel ezelőtt azt mondták volna rá, hogy jó családból való úrilány, és csinos hozománya lett volna; ma ehelyett az van, hogy Niala felnőtt korában is mindig számíthat majd a szüleire, ahogy az is magától értetődő lesz, hogy Pinek mint Niala férjének is minden segítséget meg fognak adni. Persze neki nemigen lesz szüksége anyagi segítségre, Jourdainék is jómódú család, de ez most mindegy.

Nimbynek nagyobb szüksége lehet majd a segítségükre. Blanchard úr ugyan jól keres, de mégsem annyira fényesen… de még inkább azért, mert ők nem ismernek olyan befolyásos embereket, mint D'Aubissonék.

– Kissy!

Hirtelen fölkapta a fejét, olyan gyorsan, hogy a légellenállástól egy pillanatra a homlokára hajlott a füle.

– Tessék!…

– Ha esetleg visszatérsz közénk – mosolygott rá Vanessa barátságosan –, arról beszélgetünk, hogy mit tegyünk Pi meghódítása érdekében.

Kissy egy pillanatig bambán nézte Macskát az asztalon. Itt egészen picike volt még, de máris úgy nézett a kamerába, mint egy igazi, felnőtt macska.

– Hát… szerintem nem sokat tehetünk – kezdte. – Mit mondhatnánk neki, amit nem tud rólad régesrég?

Niala megcsóválta a fejét.

– Semmit, de már megbeszéltük, hogy nem dicsérni kell engem.

– Meg lehetne szervezni – gondolkodott Kissy –, hogy véletlenül rád nyisson a fürdőszobában.

– És az mire lenne jó?

– Hát… hátha történne valami.

Niala sóhajtott. – Ezt nem gondoltad át. Ugyanaz történne, ami Martinnel. Jól megnézne, aztán becsukná az ajtót. Legalábbis reménykedem benne. Valószínűleg nem nézne olyan sokáig, mint Martin, ő azért már több meztelen lányt látott. De ha meg is kíván, akkor mi van? Nem vágyat akarok benne ébreszteni, hanem szerelmet.

Kissy lassan bólintott. Ezt tényleg nem gondolta át. Niala válla mellett az asztalról Macska fényképe szemrehányóan nézett rá.

– Ha lenne valami közös érdeklődési területetek – tűnődött tovább –, az összehozhatna titeket. De olyan, ami csak a ti kettőtöké, más egér nem osztozik benne.

Niala tanácstalanul nézett maga elé.

– Nemigen hiszem, hogy lenne ilyen. Mostanra már kiderült volna.

– Akkor csak annyit tehetünk – jelentette ki Vanessa –, hogy szépen mosolyogsz. Esetleg én is szépen mosolygok, és ha visszamosolyog, akkor felvilágosítom, hogy te még szebben tudsz mosolyogni.

Kissy hirtelen egyszerre döbbent rá két nagyon fontos dologra. Az egyik, hogy Macska ezen a fényképen azért hasonlít annyira felnőttkori önmagára, mert itt se mosolyog. Macska *soha* nem mosolyog. Egyszer meg kellene csiklandozni.

De ezt most nem mondta ki. A másikat mondta ki, a Nagy Ötletet, ami megoldja Niala problémáját.

– Sajtolízis – mondta Nimby. – Elektrokémiai eljárás. Két drótot szúrunk a sajtba, áramot eresztünk bele, az pedig felbontja alkotóelemeire: sajtra és lyukakra.

Az egerek cincogtak.

– Dobósajt – mondta Angélique. – Kocka alakú sajtdarab, oldalain különböző számú lyukkal.

– Cin-cin – csatlakozott Kissy a vidám kórushoz, de máris ő következett. – Sajtfehérke. Kisegér mesehősnő, aki végül diadalmaskodik a gonosz Macskoha fölött.

Megcincogták.

– Optikai egér – mondta Martin. – Fénytani laboratóriumban dolgozik, feladata sajtminták azonosítása fénytörésük alapján.

Kissy nevetve cincogott és bekapott egy falat almát. Közben persze gondolkodott a következő szón is.

Az Egérlexikon Jennifer találmánya volt, aznap reggel gondolta ki, s ebéd után meg is valósították. Ez a legjobb alkalom az ilyesmire, amikor tele hassal ülnek a nappaliban és szuszognak. Nimby kijelentette, hogy az ötleteket muszáj megőrizni az utókornak, ezért fölvesznek mindent, ő vállalta, hogy később

leírja és ábécébe teszi, minden szócikknél a szerző nevével. Jennifer első szava, amivel a találmányt bemutatta nekik, maga az *egér* volt. „Kistermetű, kerek fülű rágcsáló, az evolúció csúcsa. Réten, kamrában és rajzfilmen egyaránt honos. Hihetetlen ereje van: megtermett szakácsnőket egy pillantással az asztal tetejére tud ugrasztani. Két kedvenc étele van: a sajt és még több sajt. A macskától fél, de mindig legyőzi. Félelmetes harcos, még csúzli nélkül is.”

Vidám tavaszi vasárnap volt. A csapat kényelmesen elhelyezkedett az asztal körül, néha bekaptak egy falat gyümölcsöt vagy édességet, esetleg leöblítették egy korttyal, és beszélgettek. No meg némelyiküknek csók is jutott alkalmanként. És persze bőven volt sajt is az asztalon: Kissynek már vérévé vált, hogy mindig többfélét vegyen, időnként variálva a fajtákat.

– Így szép az élet – sóhajtotta, kicsit fészkelődve Martin karjában. – Végre együtt mindannyian.

Őszintén mondta. Tényleg nagyszerű volt. Őszinteségén mit sem csorbított, hogy ezt beszélték meg a lányokkal a fonal elindítására.

Angélique rögtön föl is vette a fonalat.

– Igen. Csakugyan hiányoztatok már. Év eleje óta alig voltunk együtt… most meg persze jön majd a vizsgaidőszak… – Legyintett. – Megint alig látok majd egeret.

– Itt is tanulhattok – mondta Vanessa; elvégre neki itt volt egy szobája, tehát mint a háziak egyike osztogathatott meghívásokat. Meg hát őközöttük ez amúgy se számított. – Én majd két fejezet között bekukkantok, meglengetem a füleimet és cincogok egyet, a kezemben egy darab sajttal.

Édes kicsi Vanessa. Ez az egeresdi nem volt a megbeszélt szövegben, ő költötte hozzá.

– És a sajttal mi lesz? – tudakolta Angélique.

– Hát… a sajt jót tesz a gondolkodásnak. Nektek adom.

– Rendben, megállapodtunk – vágta rá Angélique.

Nevettek. Aztán Kissy vette föl megint a fonalat.

– Csakhogy…

– No mi az? – kérdezte Angélique pontosan ugyanúgy, ahogy elpróbálták.

– Ti még mindig együtt fogtok tanulni?

Angélique egy pillanatig meglepve nézett Kissyre, aztán Pire. Nagyon jól csinálta.

– Hát…

– Végül is nincs abban semmi – „segített” Niala.

Angélique lehajtott fejjel gondolkodott egy percig. Már készült megszólalni, amikor Pi megelőzte.

– Megértelek, ha nem akarod. Én se tartom a legjobb ötletnek. Majd külön tanulunk.

Kissynek nagy kő esett le a szívéről. Csodálatos, hogy a fiú kimondta Angélique helyett. Ez valamit enyhíthet a rossz érzésükön, amiért alakoskodnak a barátjuk előtt. Még ha jó cél érdekében is.

– Miért – kérdezte Vanessa, a kis tudatlan –, együtt jobb?

– Igen – felelte Angélique gyorsan, nehogy Pi megelőzze. – Hatékonyabb. Ha van, aki kikérdezzen meg akivel átbeszélheted, jobban fog a fejed. Egyszer kipróbálhatnád Nimbyvel vagy Nialával. Jótékony hatással lenne a jegyeidre.

Vanessa olyan pillantást vetett rá, mintha a sajtját akarta volna elrabolni. Ez a szöveg megint nem volt benne a forgatókönyvben. De úgy tűnt, Angélique nem ebben a percben találta ki, hogy egy kicsit emlékezteti a kislányt a tanulásra.

Most jött Niala nagy mondata. Kissy drukkolt neki, hogy ne remegjen a hangja, ne felejtse el a szöveget, ne hibázzon szikrányit sem, mert ezen a mondaton áll vagy bukik a boldogsága.

Nem hibázta el.

– Én szívesen tanulok együtt bármelyikőtökkel.

– Egy börtönben ülő apa mindig problémaforrás egy kamaszgyerek számára. Főleg ha még kicsi volt, amikor lecsukták az apját… mikor is volt?

– Ötéves korában – felelte Niala.

– Vagyis tíz éve – mondta Pi. – Tehát alig emlékszik az apjára, csak azt tudja, hogy lecsukták a disznóságaiért. Valószínűleg tart tőle, hogy örökölte az apja bűnöző hajlamait. Egyfolytában azt hallgatja, hogy a mostohaapja milyen jó ember, és ezt azzal is kidomborítják, hogy a vér szerinti milyen rossz. Elég idős ahhoz, hogy megkülönböztesse az igazat a hamistól, és a mostohaapja *tényleg* rendes ember. Ha a sok dicséret hazug lenne, hihetné, hogy az igazi apja se olyan rossz, amilyennek

feltüntetik. Ezért fél attól, hogy őrajta is kitör a „bűnöző vér”, és végső soron ezért kísérelt meg öngyilkosságot.

– Helyes – felelte Niala. – Beszéljünk a terápiáról.

A folytatást Kissy nem hallotta, azok ketten továbbsétáltak a kertben. Niala ötlete volt, hogy kint tanuljanak a szabadban, mint az ógörögök, akik ugyanígy tettek, és az erre használt helyet gümnasziónnak hívták. Ebből lett a világ minden táján használatos gimnázium szó.

Szerda volt, az első egérnap azóta, hogy tanulótársakat találtak a maxiknak. Angélique-et Jennifer vállalta, nemcsak színleg, hogy Pit megtévesszék, tényleg együtt tanultak. Ők az emeleten voltak, illetve ebben a percben éppen szünetet tartottak és lejöttek.

Csengettek. Kissy kibaktatott a kapuhoz és üdvözölte a postást, persze csak másodikként, hiszen először Suzy rajongta körül. De a leveleket Kissy kapta. Rögtön hívta is anyát és beszámolt neki; aztán apát hívta, aki fölbontatott vele egy levelet. Elmondta, mi áll benne; mire a levél végére ért, az elejére már nem is emlékezett. Tömény üzleti szöveg. Bement a házba és a leveleket elhelyezte az előszobai postaszekrényben. Aztán belépett a nappaliba és megtorpant.

Az egerek nagyon furcsán viselkedtek. Egyszerre mind megindultak felé, csak Niala és Pi hiányzott. Elragadtatott kifejezés volt az arcukon.

Nimby ért oda elsőnek, feléje nyújtotta a kezét és barátságosan parolázott vele.

– Isten hozott! – zengte. – Már régen szerettünk volna találkozni egyikőtökkel.

Kissy pislogott. Kikkel? Miért? Ez a fiú nemrég még normális volt… már amennyire persze.

– Kerülj beljebb – invitálta Vanessa szívélyesen. – Bármikor kimehetünk az úszómedencéhez, ha ott jobb.

Kissy nyögni próbált valamit, de máris ott volt Martin.

– Addig is pár percenként lelocsolunk majd, nehogy kiszáradj.

– Kellemes utad volt? – termett ott Jennifer. – Nem volt gond a cápákkal?

– A cá… – kezdte Kissy elképedve, aztán becsukta a száját.

– Szeretnénk – lépett oda Chantal –, ha tartanál egy előadást az ultrahangos tájékozódásról.

Hirtelen összeállt a kép, de megvárta, míg Angélique megköszöni, hogy annyi embert kimentettek a vízből. Aztán komoly arccal végignézett a csapaton és így szólt:

– Nagyon örülök, hogy szárazföldi rokonaim között lehetek. Ha lehet, ennék egy kis halat, aztán kifényesíteném a palackorromat.

Megtapsolták.

Később is játszottak kitalálóst, de nem ilyet. Ebéd előtt Nimby behozott három papírdobozt és letette őket az asztalra. Mindegyiken felirat volt. Az egyiken ALMÁK, a másikon NARANCSOK, a harmadikon ALMÁK ÉS NARANCSOK.

– Hoztam egy kis gyümölcsöt – jelentette be. – Csak közben történt egy kis adminisztrációs hiba. A dobozokban tényleg az van, ami rájuk van írva, csak mindegyiken hibás a felirat. Kijavítanátok? Én szívesen segítek: csak válasszatok ki egy dobozt, máris kiveszek belőle egyet és fölmutatom.

Kis csend lett. Az egerek nem nagyon tudták mire vélni a dolgot. Aztán Kissy hirtelen rájött. Ez egy logikai rejtvény.

– Nyisd ki az almás-narancsosat – mondta.

Nimby kinyitotta a dobozt, belenyúlt és fölmutatott egy szép narancsot. Vissza se tette, odaadta Vanessának, aki megköszönte és kisbicskával hámozni kezdte.

– Akkor abban csak narancs van – mondta Kissy. – Alma nem lehet benne, mert akkor jó lenne a felirat. Akkor a NARANCSOK feliratú dobozban vagy almák vannak, vagy vegyesen.

– Nem lehetnek vegyesen – mondta Chantal. – Akkor az almás doboz már csak a harmadik lehetne, de akkor azon lenne jó a felirat. Tehát a narancsos dobozban vannak az almák, az almásban pedig vegyesen.

Nimby közben már ki is nyitogatta a dobozokat, és szétosztotta a gyümölcsöt. Úgy volt, ahogy kikövetkeztették. De a gyümölcsöket félretették ebéd utánra.

Közben már a sütőben volt az ebéd, bordaszelet provence-i módra, természetesen Vanessa műve, és Isabelle néni tanította. Amióta a kislány ilyen lelkesen tanulja a szakácsművészetet,

egyre jobbakat esznek. Előző este, vacsoránál Nimby föl is vetette, hogy többet kellene edzeniük, mert rengeteget esznek. Egy kisportolt shindy könnyen elbánik néhány nagy, kövér patkánnyal.

Vanessa ezen nagyon elcsodálkozott, ő nem is tudta, hogy a patkányok egerekből keletkeznek elhízás által. Hát nem is, nevetett Angélique, és megjegyezte, hogy Vanessának jobban el kellene mélyednie a biológiában. Kissy akkor sóhajtott és arra gondolt, hogy ennek bizony legfőbb ideje lenne, de nem a rágcsálók rendszertanát kellene tanulmányoznia. Egyáltalán nem. Nimbyvel kellene korrepetálniuk egymást biológiából, éjszakánként, az ágyban. Vanessa maholnap nagy kisegér lesz, és még mindig nem jutottak túl a csókolózáson. Amikor ő annyi idős volt, mint most Vanessa, akkor ő meg Martin már… hol is tartottak?…

Hát igen. Ugyanitt. Ő a tizennegyedik születésnapja után engedte Martint először az ágyába, Vanessa pedig még a tizenharmadiknál se tart. De akkor is, gondolta morcosan. Nimby valószínűleg elég érett már a dologhoz, az pedig, hogy Vanessa az, vitán felül áll. Lelkileg, gondolkodásában Vanessa nagylány már. Egyéb tekintetben még egyáltalán nem. De mi köze ennek ahhoz, amit ők csinálnak Martinnel? Vanessáék is nyugodtan csinálhatnák, és nekik a hónap egyetlen éjszakáját se kellene kihagyniuk. De ezzel a kiskölyökkel egyszerűen lehetetlen értelmesen beszélni. Úgy viselkedik, mint Suzy, amikor oltani vitték. Az állatorvos ajtajában megvetette a kis lábait, valósággal belenőtt a padlóba, úgy kellett bevonszolni. Vanessa is ilyen ellenállást fejt ki még a puszta gondolat ellen is, hogy levehetné a ruháját Nimby előtt. Kijelenti, hogy szó se lehet róla, és ezzel le is zárta a témát.

Értené, ha lenne valami a testén, amit szégyellni lehet. De Vanessa gyönyörű kislány. Az persze lehetne szégyellnivaló, hogy kislány, alig van valami melle, a csípője is alig szélesedik. Niala sokkal formásabb volt az ő korában. De Vanessa nem szégyelli a kislányosságát. Egyszer, már nem is emlékszik, mikor, egy beaulieu-i üzletben Chantal mutatott neki egy melltartót, kis töméssel. Vanessa csak nézett rá, hisz tudja, hogy nem hord melltartót. De ebben nagyobbnak látszik az ember melle, magyarázta Chantal. Vanessa könnyedén nekitá-

maszkodott a polcnak és csak nézett a barátnőjére azzal az elképesztő nyugalmával. Ugyan minek akarná ő nagyobbnak mutatni a mellét, kérdezte csendesen. Azt nem is említi, hogy mindenki tudni fogja, hogy nem nőhetett meg egyik percről a másikra – de mi értelme lenne mást mutatni, mint ami van? Nincs neki semmi baja a mellével. Kicsi, hát kicsi. Jó az úgy, ahogy van. Ha nagy lenne, az is jó lenne úgy, ahogy van.

Nem, Vanessa nem szégyelli a kölykös alakját. Nem szégyell semmit, és nem hiszi, hogy csúnya lenne. Pontosan tudja, hogy szép. Azt is tudja, hogy Nimby bolondul érte. Egyszerűen csak nemet mond mindenre, amihez le kellene vetkőznie a fiú előtt.

Erről eszébe jutott valami, és este úgy intézte, hogy egyszerre legyenek a fürdőszobában. Akkor megkérdezte, hogy ha nem hajlandó levetkőzni Nimby előtt, voltaképpen mennyi ruhát akar mindenképpen viselni, ha a fiú is ott van?

Látta Vanessán, hogy nehezet kérdezett. Nimby látta már őt fürdőruhában, hálóingben és pizsamában, de például csupasz felsőtesttel még soha, két évvel ezelőtt sem, amikor még teljesen lapos volt és akár a Champs-Élysées közepén is sétálgathatott volna félmeztelenül. Annál azért már mégiscsak érzékelhetőbb a melle. Viszont mivel melltartót tényleg nem hord, ez eléggé behatárolja a lehetőségeket. Egyetlen szót sem szólt, csak miután befejezte a törölközést, belebújt a bugyijába és a hálóingébe.

– Ennyit – mondta, s azzal a polchoz lépett a hajkeféjéért.

Kissy sóhajtott. A hálóing gyerekhálóing volt, nem volt benne semmi szexi.

– Ebben a hálóingben – jegyezte meg – az egész éjszakát végigcsókolózhatod, és nem történik semmi más.

– Remélem is. Ugyanis pont arra készülök, hogy végigcsókolózzam az éjszakát. A felét legalábbis. Holnap báránybordát akarok csinálni, és ahhoz észnél kell lenni.

Az utolsó mondatot Kissy elengedte a füle mellett. Vanessa egy sajtos szendvicshez is úgy áll hozzá, mint egy műalkotáshoz, és olyan összpontosítással keni a vajas kenyeret, mintha atomerőművet építene.

– Kéne egy olló – mondta.

Vanessa rápillantott. – Ott van a fiókban.

– Á – sóhajtott Kissy –, úgyse hagynád, hogy megrövidítsem a hálóingedet.

Vanessa lenézett magára, mintha nem látta volna már százszor a hálóinget. Lábszárközépig ért. Dekoltázs helyett pedig nyakkivágása volt, az is nyilván csak azért, mert az ember feje kisebb lyukon nem fér keresztül.

– Minek?

– Tudod te, milyen klassz dolog, amikor a fiú keze besiklik a hálóing alá és elindul fölfelé a combodon?

– Hogyne tudnám – vigyorgott Vanessa.

Kissy dühösen összegyűrte a törölközőt.

– Persze, az én elbeszélésemből, mi?! Soha nem gondoltál rá, hogy ki is kellene próbálni?

– De – felelte a kislány tömören.

Kissy egy pillanatra lehiggadt, aztán megint elfutotta a méreg. Pontosan látta a kék szemekben a folytatást. Igen, gondolt rá, minden elképzelhetőre gondolt, ami fiú és lány között az ágyban történhetik, és mindenről el is döntötte, hogy nem, nem és nem. Végighallgatja az ő történeteit a Martinnel töltött éjszakákról, akárcsak a többiek, de Niala közben Pire gondol, Chantal és Jennifer azon kesereg, hogy nincs egy fiú, akit annyira szeretnének, hogy ezeket csinálhassák velük, ez a csökönyös kis szamár pedig magában gondosan listába szedi, mi minden van, amit *nem* fog csinálni Nimbyvel.

Vanessa csakugyan végigcsókolózta a fél éjszakát – reggel rákérdezett, s a kislány azt felelte, három körül aludtak végül el. Tizenegykor mentek be a szobájukba és nyolc óra után bújtak elő.

– Szóval négy órát csókolóztatok? – kérdezte, vigyázva, hogy ne mutassa ki az elégedettségét.

– Igen… tudod, akkorra már nagyon álmosak voltunk, nem ment tovább. Majdnem elaludtam Nimby alatt.

Igen, ez Vanessa. Mentegetőzik, amiért mindössze négyórányi csókolózásra voltak képesek az éjjel, tudja ő, hogy igazi sportembereknek ötven-hatvan óra is összejön egy átlagos éjszakán, tizenegytől reggel nyolcig – ugyanakkor viszont teljesen rendjénvalónak érzi, hogy Nimby őrajta fekszik, és mégse történik semmi más.

Be kellene szerezni valami késleltetett hatású textiloldószert. Este bekenni vele ennek a két kölyöknek a hálóruháját, hogy aztán amíg csókolóznak, lassan leolvadjon róluk.

Ezeket szerette a legjobban, ezeket a szerda, szombat és vasárnap délutánokat, amikor kedvükre lustálkodnak a nappaliban és jókat beszélgetnek. Ő és Martin az egyik pamlagon ült, mellettük Nialával. Arrébb, a fotelban Angélique, most nem volt még annyi tanulnivalója, ráért maradni. A szemközti pamlagon Vanessa és Nimby, egészen összebújva, mellettük Jennifer. Az ablak alatti díványon pedig Pi és Chantal, a lábuknál összegömbölyödve Suzy, aki csendesen reménykedett, hogy az asztal anyaga egyszer csak szétfoszlik, és a rajta levő jó falatok a karjaiba hullanak. Macska nem volt látható, alighanem a kertben kóborolt vagy a ház valamelyik eldugott zugában édesdeden aludt.

– Ide süssetek – szólalt meg Jennifer. – A szüleim kérdést szegeztek nekem, hogy mi legyen a nyáron.

– S mit feleltél? – kérdezte Chantal.

– Hogy szeretnék veletek lenni, de velük is.

– Logikus – bólintott Niala.

– Apa azt mondta, ő szívesen tölti a nyarat Nizza környékén, de csak a mobile home-ban.

Nimby fölkapta a fejét. – Mi történt?

– Te foglalkozz a csókolózással – utasította rendre Niala. – Amúgy azt mondta, hogy mobile home.

– Oh – mondta Nimby angolosan. – I see.

– A panzióban rengeteg hely van – mondta Niala. – De megértem, ha ragaszkodtok a saját ágyatokhoz.

– És lejönnétek a kocsival? – kérdezte Chantal.

– Ezen töprengünk. Persze az is kérdés, hogy hol találunk helyet neki Beaulieu-ben, minél közelebb hozzátok.

– Akár a villa udvarán, akár a panzióban – felelte Niala. – Mindkettő ingyen van.

– Hát… aligha férne el ott.

– Nagy kocsi?

– Elég nagy.

– Nem gond, megoldjuk.
– Legfeljebb – merült föl Nimby újra – kibérelünk egy utasszálító óceánjárót, lehorgonyozzuk a strand előtt, ráemeljük a kocsit és hidat verünk onnan a hegyre.
– Klassz – nevetett Jennifer. – A tengerről közvetlenül a hegyre?
– Miért ne? Dubaiban olyan felhőkarcolót építenek, aminek minden emelete külön forog. Ez se bonyolultabb.
– És mondd, drága Nimby – érdeklődött Angélique –, *menynyiért* építik azt a felhőkarcolót?
– Nimby nem tart előadást, Nimby csókolózik – mondta Niala szigorúan, Nimby pedig visszahajolt Vanessához, de ez utóbbi cincogni kezdett.
– A villa előtt elég sok hely van. Ha beállsz egészen a garázsig… sőt az orrát be is lehet vinni a garázsba, legfeljebb addig nyitva hagyjuk és kihozzuk onnan a kocsikat. Akármilyen hosszú kocsi elfér ott.
– Igen, de nem tudsz befordulni vele – magyarázta Niala. – Ha Marie néni háza nem lenne ott, akkor tényleg nem lenne gond, abból az irányból behajtasz és beviszed a garázsig. Az se lenne baj, ha a vége belóg a kapu elé, legfeljebb addig máshol járunk ki. De csak a kapun át lehet behajtani, és odabent már nincs hely elfordítani a kocsit.
– Cin-cin – felelte húga.
– De mondom, megoldjuk. Pár háznyi körzeten belül több hely is akadhat, ahol elfér. Majd megmondod a méreteket és tárgyalok a rokonokkal.
– És hol van most a kocsi? – kérdezte Chantal.
– Otthon – felelte Jennifer. – A szomszéd háznak van egy elég nagy garázsa, és apa fizet a használatáért. A méreteket amúgy most is tudom. Két és fél méter széles és tíz egész négy tized méter hosszú.
Nagy csend támadt. Az egerek próbálták elképzelni. Nem nagyon ment.
– Ennyi lehet a konyha túlsó falától eddig a falig – biccentett Pi a Kissy háta mögötti fal felé.
Nimby hátrakukucskált a konyha irányába.
– Nagy kocsi – dörmögte.

– Persze – nevetett Jennifer. – Egy négyszemélyes lakás van benne.

– Milyen típus? – kérdezte Martin.

– Furcsa kérdés… mi lenne? Ford, mint mi.

Egy jó órával később, már lent az alagsorban, Kissynek jutott eszébe a nagy ötlet. Egyik pillanatról a másikra. Gondolkodás nélkül ki is mondta.

– És ha mi is mennénk velük?

– Kikkel, hova? – pillantott rá Martin. Éppen mindketten pihenőt tartottak, Angélique vívott párharcot Pivel, Niala pedig Chantallal.

– Jenniferékkel. Beaulieu-be.

– Én kezdettől azt hittem, hogy mi is megyünk.

Kissy energikusan megcsóválta a fejét.

– Nem érted, amit mondok, egérke. Az jutott eszembe, hogy mi is mehetnénk *kocsival.* Velük együtt.

– A mikrobusszal Beaulieu-ig? – pillantott rájuk Vanessa. – Nem rossz ötlet.

Amikor Piék leálltak, elmondták nekik is.

– Részemről nincs akadálya – mondta Pi. – Fél nap alatt megtesszük.

– De mi nem – szólt közbe Jennifer. – Mi nem így utazunk. Sokszor megállunk, letáborozunk, megalszunk valahol. Napokig fog tartani, hogy odaérjünk. Bocs, de apa nem hajlandó órákon át nyomni a pedált, ha szabadságon van.

– Hát – mondta Vanessa – ezt éppen mi is megtehetjük. Mi se rohanunk. Nimby, nem öltöznél be? Még ma szeretnélek elpüfölni.

Nimby átvette Angélique-től a szivacsokat és hozzálátott.

– És hol alszol? – kérdezte Pi.

– Egérlyukban! – vágta rá a kislány.

A férfi nevetett. – Abba én aligha férnék bele.

– Mire vágsz föl, te se vagy kenguru – mondta Nimby. – Az egeremnek igaza van. Viszünk magunkkal hordozható egérlyukakat, esténként fölállítjuk őket, bebújunk, kibújunk, lebontjuk, mehetünk tovább.

– Kell rájuk *Home Sweet Home* tábla is – mondta Kissy, aki mostanra betéve tudta Tom és Jerry egész életművét.

A nyaralás messze volt még, de az egerek már elkezdték összeállítani a szükséges holmik listáját. Sátrak, azazhogy egérlyukak, hálózsákok, ruhaneműk. Ez utóbbi személyenként lebontva több oldalnyit kitett a Jerry-felület szövegszerkesztőjében. Konyhai felszerelés nem nagyon kell, mert minden van a lakókocsiban, csak tányérból és evőeszközből nincs elég, azt vinni kell. Térkép, útikönyv. Zseblámpák. Mindennap eszükbe jutott egy csomó dolog, s hamarosan hozzá is láttak a beszerzésekhez.

Kissy a maga részéről már másnap utánanézett a neten az egérlyukaknak. Rögtön talált egypár hatalmas csodát, verandával és fürdőszobával, amiből megállapította, hogy a legfontosabb szempont a felállítás időigénye lesz. Nem tölthetik ezzel az egész estéiket.

Ki is nézett kettőt, egy négyszemélyest és egy hatszemélyest. Meg is mutatta őket az esti online találkozójukon.

– De ez csak kettő – mondta Martin, aki mellette ült. – A mienk hol van?

– Disznó – sóhajtotta Kissy. Még csak nyolc óra volt, még jó időbe beletelik, hogy Martin igazán disznó lehessen. Már alig várta. – Útközben nem alszunk együtt. Majd fönt bepótoljuk.

– Hol fönt?

– Hát Beaulieu-ben.

– Azt hittem, Beaulieu *lent* van. Hiszen délen van.

– De hegyen!

Martinnek el kellett ismernie, hogy erre a szempontra nem gondolt.

Az egérlyukakat hamarosan megvették, és a hétvégén föl is állították őket a kertben. Be kellett gyakorolni. A fiúkéban kétoldalt két-két, a lányokéban három-három hely volt, felnőttekre méretezve, így remekül el fognak férni. Az alagsori hálószoba szekrényében volt egy csomó vastag pokróc, amiket Boulanger-ék hagytak örökül. Egyet felhoztak, leterítették az egérlyukban és rátettek egy hálózsákot. Vanessa belebújt, behúzta a cipzárat, megigazította a kispárnát és már horkolt is. Színpadiasan. Kissy nevetett és kibújt a napvilágra.

Persze nem volt elég hálózsákjuk, de azokat nem vesznek, D’Aubissonéknak jó néhány van, apránként elhozzák őket. Nimby hoz kettőt, Pinek van sajátja, jutni fog mindenkinek.

Azaz egyvalaki hálózsák nélkül alszik. Martinnek jutott eszébe, hogy magukkal vihetnék. Éjjel őrizhetné a tábort, fölriaszthatná őket a hold megugatásával, és egyáltalán, nagyon hasznos volna.

– Meg kell kötni éjszakára – mondta apa. – Fiatal még, könynyen elcsatangol.

– Én is fiatal vagyok – nevetett Kissy. – Engem is meg kell kötni éjszakára?

Apa legyintett.

– Ugyan. Elég, ha figyelmeztetlek, hogy egérfogókat raktam ki.

Apa nagyon aranyos volt, amikor egérfogóról meg sajtról beszélt neki. Egyik este például négyesben ettek, mert Martin persze náluk volt, és anya tálalt. Bolognai spagettit ettek, és apa figyelmeztette anyát, hogy a gyerekeknek sok sajtot adjon, hadd legyen jó nagy a fülük.

Korábban apának nemigen járt rá a szája az egeresdire, de egy ideje már megesik. Nimbyt, Pit és Nialát kezdettől a nickjükön szólítja, hiszen így ismerte meg őket – Mohit is azon szólította, amíg át nem alakult Vanessává –, de újabban gyakran előfordul, hogy Kissyt mond Françoise helyett.

Igen, apa is elfogadta, hogy neki két családja van, az egyik apa és anya, a másik az egerek. Azaz hát ez se pontos, mert Vanessa tiszteletbeli szüleinek tekinti őket, az a bizonyos adósság is változatlanul fennáll. Apa szóba is hozta egyik este. A konyhában futottak össze, anya és Martin a ház más részein, a többiek már útnak indultak hazafelé.

– Elgondolkodtam ezen a gyereken – kezdte apa, nekitámaszkodva az ajtófélfának.

Kissy bólintott. Azonnal tudta, hogy kit jelent a gyerek, bár rajta kívül csak Martin képviselte generációjukat a házban. Vanessa volt az egyetlen, akit apa az „ez a gyerek” kitétellel illethetett. Igaz, volt még két gyerek a konyhában; mindketten a szokott helyükön, egészen belemerülve az evésbe, tüntetőleg háttal egymásnak.

– Ugyanazt látom rajta – folytatta apa. – Még a tányért is úgy teszi elém, mint akinek éppen megmentettem az életét. Nem lehetne csinálni valamit?

– Ugyan mit csinálhatnál? – Kissy helyet foglalt az asztalnál. – Hiszen *tényleg* megmentetted az életét. Ő így érzi.

– De hát már másfél éve!

– Tíz év múlva is így fogja érezni. Hogy is írta Saint-Exupéry: egyszer s mindenkorra magadhoz kötötted, amikor megszelídítetted.

– Nem így írta. „Egyszer s mindenkorra felelős lettél értem, amikor megszelídítettél.” De Vanessát egyáltalán nem én szelídítettem meg.

Kissy egyetértően csóválta a fejét.

– Nem, persze hogy nem. Egyikünk se csinálta konkrétan, egyedül. De mindenkinek volt benne szerepe, és mindannyiunknak hálás egy csomó mindenért.

Apa sóhajtott.

– Néha szinte örülnék, ha átlagos gyerek lenne, akivel az ember jót tesz, az megköszöni, aztán megy tovább. De azért… – apa elhallgatott egy pillanatra. – Azért többnyire inkább annak örülök, hogy különleges.

Kissy elmosolyodott. – Különleges?

– Az. Egyikőtök se hétköznapi, bár én keveset találkozom az egereiddel, nehezen tudom megítélni. De Vanessa egészen különleges ember. Néha úgy érzem, ő az egyetlen felnőtt a háznál, én is csak gyerek vagyok mellette. Máskor ő a leggyerekebb köztetek. S ami az érdekes: a kettőt fél perc szokta elválasztani egymástól.

– Rapszodikus.

– Igen, nagyon rapszodikus. Azonfelül nagyon furcsán bánik az eszével. Egyszer szívesen megnézném vele egy intelligenciatesztet. Gyanítom, hogy az egekben van az IQ-ja. Úgy tanul, hogy szinte oda se figyel, például zongorázni meg főzni. De az iskolában persze csak bukdácsol.

– „Persze?”

– Persze. Az ennyire okos gyerekeknek többnyire nehéz rászorítani magukat, hogy olyasmit tanuljanak, ami nem érdekli őket. Ebben ő se különleges, legfeljebb abban, hogy ami érdekli, azt pillanatok alatt megtanulja, egyáltalán nem kerül erőfeszítésébe. Meg abban is, hogy az bármi lehet. Napok alatt megtanult provanszálul. Erre azt mondanánk, hogy nyelvtehetség. De zongorázni is, ami már egészen másféle dolog. A főzés me-

gint másmilyen. Tudsz arról valamit, hogy annak idején ő milyen gyorsan tanult meg verekedni?

Kissy megcsóválta a fejét.

– Semmit.

– Nem lepne meg, ha az is villámgyorsan ment volna.

– Beaulieu-t is azonnal megtanulta – emlékezett vissza Kissy. – Akkor tűnt föl, hogy mennyi esze van.

– Látod. De nem az esze miatt különleges, az csak egy apróság. Tartása van. Egy komoly egyéniség.

Kissy bólintott.

– Talán Takada-szenszej hatása, a japán… – kezdte, de egy felharsanó hang félbeszakította. Ijedtében a nyelvébe harapott.

– Itt a Cirrus! – ordította a telefon. A rikoltást morzejelek zápora követte.

A később elvégzett vizsgálat magyarázattal szolgált a történtekre. Kissy valamikor hangosabbra állította a csengetési hangerőt, amitől az „itt a Cirrus” csengőhang úgy szólt, mint a mennydörgés. Először is visszaállította a hangerőt, és elhatározta, hogy keres valami szelídebbet.

A riasztás utáni percekben ez persze eszébe se jutott. Egy pillanat alatt keresztülment a padlón és a falakon, lehuppant a gép elé és a shindy felől tudakozódott. Különösebben már meg se lepte, amikor kiderült, hogy két shindy beszélget egymással. Este tíz órakor nem sok értelme lenne gyerekekre vadászni.

Az se lepte meg különösebben, hogy Effi az egyikük. A pasinak kiterjedt ismeretségi köre van. Most a 7695-ös felhasználóval beszélgetett. Golf, Foxtrot, India, Echo. *Goffie.*

Mire Martin előkerült – a zuhany alatt volt, csak apától értesült a riasztásról –, a két shindy tízperces beszélgetése már véget ért. Martin egy gondolataiba merült Kissyre lelt a gép előtt.

– Hahó… mi lett a shindykkel?

– Már elmentek – riadt föl Kissy. – De nagyon érdekeseket mondtak.

A csapat másnap iskola után gyűlt össze a felületen. Már mindenki olvasta Effi és Goffie beszélgetését, benne az érdekes részletekkel. Effi több gyerekpornót szeretett volna, Goffie pe-

dig adott neki egy címet. Hétfőtől péntekig bármikor lehet menni, a pasasnál hegyekben állnak a kazetták, CD-k, DVD-k, megkéri az árát, de nagyon ütős az áru. Ezt mondta Goffie.

Effi Reimsben volt, Goffie Nancyban. A kazettaárus pedig egy Houilles nevű városkában, nem messze tőlük. Nimby utánanézett, Kissyéktől háromnegyed óra alatt oda lehet érni.

– És oda akarsz menni? – kérdezte Angélique.

– Valahogy nem vagyok elragadtatva attól, ahogy a rendőrség dolgozik – felelte Nimby. – Effi már rég nem mászkálhatna szabadon.

– És mit kellene tennünk szerinted? – kérdezte Pi.

– A dimenziócsökkentéses eljárásra gondoltam – vette elő Nimby a tudományos modorát. – Jelenleg van egy háromdimenziós pasasunk, de elég könnyen kétdimenzióssá alakíthatjuk. Ez hasznos, mert például be lehet kereteztetni és kitenni a falra.

– Azt mondja, verjük laposra – fordította Vanessa, mintha maguktól nem tudnák.

– Egyetértek – mondta Pi. – Feltéve, hogy megtámad valakit. Ha nem, akkor jobb szeretném bilincsben látni.

– Én is gondoltam bilincsre – élénkült meg Nimby. – Vannak kétdimenziós bilincsek is.

Nevettek. Kissy a maga részéről teljesen egyetértett Nimbyvel. A pasi úgy árulja a gyerekpornót, mint a cukorkát. El kellene venni a kedvét. Laposra verni, aztán börtönbe vele!

Ezt ki is mondta.

– Nekem is tetszik az ötlet – támogatta Martin.

– Mit szólnátok egy gyors szavazáshoz? – kérdezte Jennifer.

– Oké – mondta Nimby. – Aki shindyt akar verni, rajzoljon zöld kört a feje köré. Aki nem, az pirosat.

Kissy rákattintott Jerry arcképére, kiválasztotta a rajzeszközöket, s az őt mutató webkamerát bekarikázta zölddel. A többiek is ezt tették: Nimby, Vanessa, Martin és Chantal is verekedni akart, Niala, Angélique, Pi és Jennifer volt az ellenzék.

– Öt-négyre nyertünk – állapította meg Nimby elégedetten. – Mikor indulunk?

Pi rosszallóan megcsóválta a fejét.

– Nagyon vérszomjas lettél. Szerintem gondolkozzunk egy kicsit. Mit tudunk erről a pasiról?

– A nevét és a címét – pillantott a másik monitorjára Nimby –, azt, hogy mikor, mit és mennyiért lehet venni tőle… ilyesmiket.

– Nem egészen – szólalt meg Niala. – Azt tudjuk, hogy Goffie ezt mondta. De mióta tekintesz szavahihetőnek egy vadidegent, aki ráadásul még shindy is?

– Ez az – bólintott Pi. – Niala jól látja. – A lány megajándékozta egy ragyogó mosollyal. – Semmit sem tudunk. És ha Goffie csak szövegelt?

– Vagy mi van, ha beugratás? – kérdezte Angélique. – Ha például Goffie rendőr, és így akarja tőrbe csalni Effit? Mi meg odasétálunk és megverünk egy rendőrt.

– Én már vertem rendőrt – cincogott közbe Vanessa. – Nagyon finom dolog, még meg is tapsoltak érte.

– Hát én biztosítalak róla, hogy ha Goffie esetleg rendőr, akkor sok mindenre számíthatsz, ha megvered, de tapsra aligha.

Végül tehát nem mentek Houilles-ba shindyt verni; inkább értesítették Jean-Pierre-t és elküldték neki a beszélgetést. A hadnagy megköszönte, de nem fűzött hozzá semmilyen megjegyzést. Újabban ez volt a szokása, aminek az egerek nem örültek, de nem volt mit tenni.

Hétvégén megint összegyűltek Vaucressonban. Vanessa szép dallamokat játszott nekik, olyanokat, amiket eddig még nem. Az egyiket a szintin, ez Vladimir Cosma filmzenéje volt, a *Magas szőke férfi felemás cipőben.* A másikat a konyhában, pirítóst kent meg vajjal kevert szardellapasztával, arra hirtelen kisütött hátszínszeletet rakott, szardellafilét, olajbogyót. Alex Bourridon receptje, most próbálta ki először.

Már megvolt az idei születésnapi kívánsága. Hétfőre esik, tehát egy nappal korábban tartják, a villa kertjében, de csak a család lesz jelen. Mármint mindkettő, hiszen Vanessának is két családja van. Neki a régebbi család az egerek, az újabbat pedig a szülein és a nővérén kívül Isabelle néni és Mario fogja képviselni.

Apa péntek este szomorúan közölte Vanessával, hogy tizenhetedikén sajnos képtelen lesz őt felköszönteni. Üzleti vacsorára hivatalos, méghozzá ahhoz a Delacroix úrhoz, akinek unokáját Kissy szeptemberben orrba telefonálta. Pontosabban az

egyik üzlettársához. Apa cége természetesen ugyanúgy tartja a kapcsolatot Delacroix-ékkal, és apa is találkozott azóta az öregúrral. Az akkor történtekről nem beszéltek és nem is fognak. Magától értetődik, hogy a vacsorára anyát is elvárják, de Kissy távolléte nem fog feltűnni senkinek.

Vanessa végighallgatta és megnyugtatta, hogy nem fog kétségbe esni. Neki bőven elég, ha előtte vagy utána, amikor itt van, megvakargatják a füle tövét és mondanak valamit.

Kissy hátat fordított nekik, ahogy hallgatta. Félt, hogy Vanessa leolvas valamit az arcáról. Apáék szobájában már ott volt Vanessa ajándéka, anyával ketten választották, ő viszi majd magával Beaulieu-be és adja át mindhármuk nevében. Sokat gondolkodtak rajta, még Blanche-sal is konzultáltak. Szívesen vettek volna neki valami konyhai eszközt, hiszen ez a hobbija, de hát mindhárom helyen, ahol főzni szokott, megvan minden elképzelhető. Kissyék és Blanche-ék konyhája is jól fel van szerelve, a panzió pedig még annál is jobban.

De mostanában nemegyszer úszott már otthon a medencében, párszor itt is. Van fürdőruhája, ők vették neki két éve, az akkoriakból még kettő használható. Sajnos túl rugalmas az anyaguk. Kissy titokban reménykedett, hogy az egyik nem bírja tovább, és egyszer csak végighasad, de úgy, hogy leesik Vanessáról, méghozzá akkor, amikor Nimby is ott van. De hát nem lehet megbízni ezekben.

Mindenesetre tőlük fürdőruhát kap. Nem ilyen egyrészes kölyköset, hanem nagylánynak való, rendes fürdőruhát, fehéret, kétrészeset. Persze arra vigyáztak, hogy ne legyen túlságosan nagylányos, mert ha alig takar valamit, akkor lehetetlen lesz rávenni, hogy fölvegye. Így se lesz könnyű, de Nialával és a lányokkal együtt majd csak megoldják valahogy.

Ámbár éppen ezen a hétvégén tűnt úgy, hogy inkább télikabátot kellett volna venni.

Szombat este volt. Vanessáék fél tizenegykor elköszöntek és bementek a szobájukba. Negyed tizenkettőkor a szemközti szobában még három egér volt: Kissy és Martin, akik majd itt alszanak, valamint Niala, aki az emeleten. Piről beszéltek, az együtt tanulásról, és hogy Niala nagyon reménykedik a sikerben.

– Még hetvenkét nap – sóhajtotta. – Iszonyú sok, ha arra gondolok, hogy addig ki kell bírnom… de vajon elég arra, hogy belém szeressen?

Martin tanácstalanul széttárta a karját.

– Hátha egyszer csak berepül az ablakon Ámor, és lenyilazza – remélte Kissy.

– Akkor még nehezebb lesz – legyintett Niala. – Mert ha ráadásul még szeret is, akkor végképp nem tudom, hogy bírom ki.

– Sehogy – felelte Martin. – Akkor már nem kell kibírni semmit.

– Nem érted? A tizenötödik születésnapom előtt nem nyúlhat hozzám, mert lecsukják.

– Dátumozott videót akartok készíteni? Mert én elfogadok dátum nélkülit is.

Disznó, állapította meg Kissy felháborodottan.

– Semmilyet se kapsz – közölte Niala megfellebbezhetetlenül. – Tudod, én nem azt akarom, hogy titokban maradjon, hogy Pi megsértette a törvényt. Azt akarom, hogy ne sértse meg a törvényt…

Ebben a pillanatban hallható robajjal kivágódott a szemközti hálószoba ajtaja, és valaki dörömbölni kezdett az övéken. Niala megpördült és feltépte az ajtót, s egy feldúlt Vanessa rontott be közéjük.

Kissyben meghűlt a vér. Ki merte bántani?…

A kislány tekintete egy-két pillanatig cikázott ide-oda, aztán megállapodott Martinen, aki nem szólt semmit, csak két gyors lépéssel elhagyta a szobát. Mielőtt becsukta az ajtót, még hallatszott, ahogy odakint Nimby Vanessa nevét mondja. Martin válaszolt neki valamit, de azt már nem értették.

Niala odalépett a húgához, talán át akarta ölelni, de a kislány szemlátomást nem tartott igényt rá. Lezökkent az ágy végére és dühösen meredt az ajtóra.

– Széttépem – vakkantotta.

Niala leült mellé, nem túl közel, de mégis a lehető legközelebb. Kissy is odaült a másik oldalon.

– Mi történt? – kérdezte Niala csendesen.

Kis időbe telt, hogy Vanessa megtalálja a szavakat.

– Megfogta…

– Mit?
– Megfogta… a mellemet.
Niala pislogott.
– Tessék?
Vanessa dühös horkantást hallatott.
– Megfogta! Ez a pimasz disznó megfogta a mellemet, és még meg is simogatta! Megyek és fölképelem.
Vanessa villámgyors mozdulattal talpra szökkent és az ajtó felé indult. Mindketten utánaugrottak, de csak fél másodperc késéssel, nem érték el. Vanessa az ajtóhoz lépett és fölrántotta, de Niala ekkor már utolérte és belökte az ajtót.
– Normális vagy?!
Húga elképedve nézett rá.
– Azt hittem, valami égbekiáltó szörnyűség történt, s erre kiderül, hogy csak megsimogatta a melledet? Szent merevlemez! Az a fiú szeret téged, te féleszű! Régesrég megsimogathatta volna, ha nem csinálsz mindenből ekkora ügyet. Azonnal tessék lehiggadni!
Ha a következő másodperceket elbeszélésben hallja, Kissy nem hitte volna el. Vanessa dühtől kivörösödött arccal meredt a nővérére, Kissy már készült kettejük közé vetni magát, hogy testével védelmezze Nialát – amikor a kislány arca hirtelen kisimult, s apránként visszatért a rendes színe.
– Az én mellem – mondta morcosan. – Én mondom meg, hogy mikor nyúlhat hozzá.
– Te hát, meg a józan ész. Fülig egymásba vagytok zúgva. Nimby a csillagokat is lehozná neked az égről, te meg rémüldözöl attól, hogy hozzád ér. Nekem eszembe se jutott volna azt gondolni, hogy még soha nem ért a melledhez. Mit akarsz? Egész életedben *csak* csókolózni?
Vanessa nem felelt, de olyan arcot vágott, amiről sejthető volt, hogy igen.
– Azt mondod, ne képeljem föl?
– Azt. Sőt azt is mondom, hogy ezentúl engedd meg neki, hogy a melledhez nyúljon. Legalább ennyit.
Vanessa néhány pillanatig tűnődve tanulmányozta a kilincset, aztán határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót. Követték a folyosóra, ahol éppen Martin magyarázott valamit Nimbynek, de most elhallgatott. Mindketten úgy nézték Vanessát, mintha

macska volna. Végül is, gondolta Kissy, legalább annyira veszélyes.

A kislány odasimult Nimbyhez, aki óvatosan átölelte. Egy kis ideig így maradtak, aztán bementek a szobájukba. A hátramaradt három egér majdnem egy ütemre csóválta a fejét.

Elképesztő, gondolta Kissy. Pillanatok alatt felrobban, aztán ugyanolyan gyorsan megnyugszik. Mintha kémiai kísérlet lenne, nem gyerek.

Reggel mindketten olyanok voltak, mint általában. Vanessa nyugodtan viselkedett, Nimby vidám volt és eleven. Semmi különös nem látszott rajtuk.

Martin este azt tanácsolta Nimbynek, kérjen bocsánatot és ígérje meg, hogy ezentúl vigyázni fog. Reggeli előtt sikerült félrevonnia egy kicsit és megkérdeznie, megtette-e és hogy sikerült. Kissy és Niala pedig elkapta Vanessát a fürdőszobában.

– Úgy látom, életben hagytad – mondta Niala. – Mi történt?

– Csókolóztunk – felelte a kislány tömören.

– Tehát kibékültetek?

Vanessa bólintott. – Bocsánatot kért. Azt mondta, ezentúl jobban fog vigyázni.

– Mire te?

– Én is bocsánatot kértem az indulataimért.

– S aztán?

– Mondtam: csókolóztunk.

– Hozzányúlt megint a melledhez?

– Dehogyis. Nimby rendes egér, nem tesz semmi rosszat.

Niala összenézett Kissyvel. Egymásra mosolyogtak. Kissy pontosan tudta, hogy ugyanarra gondolnak. Nimbynek nem szabad sokáig ilyen rendes egérnek maradnia, el kell kezdenie komolyabban nyúlkálni, és nemcsak Vanessa melléhez. Sőt elsősorban nem a melléhez, hiszen gyakorlatilag nincs is melle. De nem sürgős, azazhogy nem olyan nagyon sürgős. Most fontosabb, hogy kibékültek. Aztán valószínűleg jobb lesz, ha Vanessa kezdi. Vagy azzal, hogy kibújik a ruhájából, vagy azzal, hogy ő kezd el nyúlkálni. Ezt Niala mondta már délelőtt, amikor kimentek kicsit a kertbe.

– Oda is húzhatja Nimby kezét – mondta Kissy. – Ruhán át is nagyon jókat lehet simogatni.

– Nehogy megpróbáld részletezni – intette Niala –, mert berohanok és ledöntöm a maxiegeret.
– Szegénykém. Akkor nem mesélem el az éjszakánkat se.
– Ne is. Különben is sejtem, mi volt.
Kissy elégedetten bólintott.
– Hát nem sokat aludtunk, az biztos.
Ez nem volt egészen igaz. Alig aludtak valamit. Már rájöttek, hogy a tanítási napok előtt jobb többet aludni, és inkább szünnapok előtt csinálni más dolgokat. Hát most alaposan csinálták a más dolgokat, de minek hergelje szegényt a részletekkel?
– Nem kellene lassan gondoskodnod a tablettáról? – kérdezte Niala.
Ő már néhány hete szedte. Nagyon reménykedett benne, hogy mire betölti a korhatárt, Pi beleszeret, és fel akart készülni az első éjszakájukra, bármikor legyen is.
Kissy megcsóválta a fejét. Ő nem akart felkészülni az első éjszakájukra, mármint amikor minden megtörténik majd. Ha felíratná a tablettát, az olyan lenne, mintha beleegyezne a dologba. Még nem.
– Jó – mondta Niala –, csak akkor jobb lenne venni egy zongorát.
– Mi a csudának?
Niala nevetett.
– Ha lesz egy tucat kisegeretek, zongorában fogtok lakni. Egércsaládok ott szoktak.
Nimby is ugyanazt mondta Martinnek, amit Vanessa nekik. Azt mondta, vigyázni fog, nehogy megint fölzaklassa. Neki az a dolga, hogy vigyázzon Vanessára.
A születésnapig már nem aludtak együtt, de a vasárnap egy részét csókolózással töltötték, és nem volt semmi baj.
Szerdán D’Aubissonék Bretagne-ba repültek, hogy a nagyszülők felköszönthessék az ünnepeltet – később nem lehet, pénteken a nagypapa kórházba vonul körülbelül egy hétre, nincsen semmi komoly, de már nem halasztható. A maxik se jöhettek, most már kezdődik az az időszak, amikor csak hétvégén fognak ráérni. Így a D’Aubisson lányok szerelmi élete egy hétig szünetelt.
Nem úgy Chantalé, aki bejelentette, hogy összejött egy fiúval, de nem mondja meg, hogy ki az. Azt mondta, az eddigie-

ket mind tudták, és nem tartottak soká – hátha a titkolózás beválik. Nem erőltették, majd elmondja.

A születésnap úgy indult, ahogy egy D'Aubisson lány születésnapjától elvárható. Reggel egy halom virág fogadta az ünnepeltet, aki ezúttal másodmagával lépett ki a szobájából. Aztán ünnepi reggeli, amit nem ő csinált, ezen a napon nem engedték a konyhába. A villa nappalijában ettek, jelen volt az összes egér, a szülők és Luigi, aki a felszolgálást végezte. Amikor elkészültek, leszedte az asztalt, Vanessa pedig egy órát töltött puszik és ajándékok átvételével és kicsomagolásával.

Kissy legalább annyira megdöbbent és meghatódott a szülők ajándékától, mint maga Vanessa, aki még a száját is nyitva felejtette, úgy bámulta meg a hatalmas dobozt. A Yamaha Tyros összerakás után úgy nézett ki, mint egy űrhajó vezérlőpultja, legalább annyi gomb is volt rajta, és persze vadonatúj volt. Amikor Vanessa rátette a kezét és lejátszotta az első dallamot – a Popcorn lassú szólamát, amit másfél nap híján egy esztendeje fedeztek föl maguknak Nimbyvel –, Kissy önkéntelenül fölpillantott a magasba, hogy lássa, a karzat is elcsendesedett-e már, a közönség osztatlan figyelemmel követi-e a színpadot. De persze karzat nem volt, csak a mennyezetet látta.

Vanessa mindenkitől kapott valamit, Isabelle néniék kivételével, akik majd csak az ebédnél lesznek jelen – és Nimby kivételével. Nimby lelkesen gratulált neki, magához ölelte és forrón megcsókolta, aztán átengedte Angélique-nek, a következő gratulálónak – ő pedig hirtelen fölfedezte Nialát, odarohant hozzá és boldogan gratulált neki, féltucat puszi kíséretében. Vanessa nem szólt semmit az elmaradt ajándékhoz. Tudta előre, hogy nem fog kapni semmit, ezt Kissy világosan megállapította. Vagy megbeszélték, hogy Nimby ajándékát később kapja meg, vagy már meg is kapta. Négyszemközt akarja odaadni… de az is lehet, hogy időponthoz van kötve.

Ez hamar kiderült. A szinti volt az utolsó ajándék, s utána egy kis figyelmet kért az ünnepelt.

– Észrevettétek, hogy Nimbytől nem kaptam semmit. – Nem kérdezte, állította. – Ő már az este ideadta az ajándékát… azt mondta, nem kell megmutatnom senkinek, ha nem akarom, és

tarthatom dobozban is. Valószínűleg tényleg dobozban marad, de titokban nem tartom. Tessék.

Az asztalra tett egy hosszúkás dobozkát, s a csapat egy egérként hajolt fölé. Ezüst, állapította meg Kissy szakértő szeme. A láncocska igazán csinos fazonú volt, de a medál valóságos remekmű. Két összeölelkező figura, egy fiú meg egy lány, nagy kerek fülekkel és helyes farkincával.

Nimby tapsot és vállveregetéseket kapott érte, de elhárította a dicsőséget. Ő csak kitalálta a dolgot, és ismer valakit, aki ismer valakit, aki ismer egy ügyes ötvöst.

Egy óra múlva megérkezett a nagy meglepetés. Igazán az volt, nem tudott róla egyetlen egér sem, a család egyetlen tagja sem, senki, akit ismertek. A társaság a villa kertjében üldögélt kis asztaloknál, beszélgettek és Vanessa játékát hallgatták a Tyroson. De azért hallották a csengetést, és Blanche kiment kaput nyitni. Többen jöttek, messziről is mintha ismerősek lettek volna, s egy pillanat múlva egy apró fehér alak száguldott végig a sétányon.

– Szia! – toppant Vanessa elé, aki felugrott és átölelte. Villámgyorsan játszódott le minden, Kissynek alig volt ideje felismerni Elkét. A kislány fehér ruhában volt, fehér sapkában, rajta egérfülekkel. Hátrébb már közeledtek a szülők és Louise kisasszony is.

– Nahát, Johann… Anne… – Vanessa boldogan pillantott föl Elke válla fölött. – Hogy kerültetek ide?

– Mi vagyunk a meglepetés – felelte Johann Schneider, és lehajolt, hogy megcsókolja az ünnepeltet. – Isten éltessen.

Vanessa teljesen el volt bűvölve az ajándéktól, meg attól, hogy Kielből idáig könnyedén el tudták hozni. Az online beszélgetésekből Elke kihámozta, hogy Vanessának nincs biciklije, a városban többnyire gyalog jár, vagy egy-egy rokon, ismerős járművére ugrik föl. Hát most már lesz neki, egy pehelykönnyű kis japán csoda, fehér vázzal, hozzá könnyű sisak. Blanche mindig inti, hogy nagyon vigyázzon a fejére, nem szabad kockáztatnia. És nem is kockáztat, akármilyen szeleburdi, mindig odafigyel az esetleges veszélyekre. Ezt Kissy már régóta megfigyelte. Külön felszólítás nélkül is hordani fogja a sisakot, ez egész biztos.

Elke rengeteget nőtt, amióta nem látták; ezt a kamera nem mutatja. Neki a válláig ér, pedig ő is nőtt valamennyit. Mindannyian nőttek, mármint a minik, ezt Anne állapította meg.

– És úgy lövöm, mint Wilhelm Tell – jelentette ki Elke. – Megmutassalak? Megmutatlak. Hol van a Ziel-tábla?

A tábla a hátsó udvarban volt, a kőfalra erősítve, a vaucressoni pontos mása, amin a kislány bemutatta, hogy lövésztudománya bizony felér a csapattagokéval. Már egy ideje nem centiben mérték a találatokat, hanem pontban, amibe belekalkulálták a céltáblától mért távolságot is; Kissyéknél is, itt is tízméterenként egy-egy földbe szúrt ágacska segített benne. A céltáblán centiben mért találatot elosztották a lövés távolságával, amit tízméternyi pontossággal határoztak meg, aztán a számot megszorozták százzal. Ez idő szerint a csapat átlagos lövészei tizenkét-tizenöt pontnál jártak. A gyengébbek, Nimby és Angélique megközelítették a harminc pontot. Vanessa alig két és fél pontot lőtt, és föltett szándéka volt, hogy egy nap eléri a zérót, a tiszta telitalálatot. Kezdettől fogva voltak nulla pontos lövései, de az egész lőgyakorlatok átlagát számolták, ami száz-kétszáz lövést is jelenthetett. Ennyiből nem volt könnyű.

Elke húsz lövéssel tizenöt pontos átlagot ért el, a legjobb lövése tizenegy pontos volt. Szép eredmény volt, különösen mert neki nem volt tanára, aki beállítja a testtartását, megmutatja a helyes légzést, a hibás lövés után a korrigálás módját.

– Sokat gyakoroltam. Csináltunk Ziel-táblát Louise kisasszonnyal és felakasztottuk fára. Iskola utánkor megyek és agyonlövöldözöm. Elöszörkor mindig melléagyonlövöldöztem, a Ziel meg csak röhögte magát rólam, Fräulein Schneider biztonságos ellenség, nem kell flüchten… hogy mondjákjam flüchten?

– Menekülni – felelte Jennifer mosolyogva.

– Kösz, menekülni nem kell, Elke úgysenem eltalálja minket, hahaha. Akkor mondtam neki, majd meglátjuk. Az neveti magát, aki utolsókor neveti. Én nevettem utolsókor, Zielet kinyuffantam, kettőtörte magát olyan sok lövéssel. Herr Schultze csinálta másikat, vastag fa, jobban bíri. Muszáj, mert mindennap kapja rengeteg lövéseket.

– És mi lett a régivel? – vigyorgott Vanessa.

– Kidobtuk szemétnek. Tudom, kellett volna kitölteni és felrakni fejét falra, de nálunk nincsen állat feje se, erdőmalac vagy hegyes fejű ló.

Az egerek fölkapták a fejüket.

– Ja, szarvas?

– Ha így mondjad a Hirschet, akkor az. Szóval táblát is csak kidobtuk. Jövőre fogom tökéletesen lőni magamat, eljövök és együtt legyőzzük összes francia macskákat, jó?

Nagyszerű volt újra látni Elkét, még ha csak fél napra is. Együtt szálltak föl a nizzai vonatra, aztán a reptéren búcsúztak el, a németországi gép előbb indult. És jó volt látni azt is, hogy nem hagyott rajta nyomot a két év előtti incidens. Anne valamikor tavaly elmondta, hogy beszéltek erről, Elkének tavalyelőtt csak homályos fogalmai voltak arról, hogy Hendriksen mit is akarhatott tőle, de egy év múlva már az egész történetet összerakta. Régóta tudja, mitől menekült meg az egerek jóvoltából, és mindannyiuknak hálás, de leginkább Vanessához ragaszkodik, aki az életét kockáztatta érte. Persze tulajdonképpen nem őérte, hanem Sylvie kézre kerítéséért, de ennek már nincs jelentősége.

Ilyesmik jártak Kissy fejében másnap este, amikor a visszahívást várták. A hadnagy először kinyomta őket, és az volt a szokása, hogy ilyenkor tíz percen belül ő jelentkezik; ha nem jelentkezik, akkor vagy még mindig el van foglalva, vagy már elfelejtette – mindkettő elő szokott fordulni –, és újra kell próbálkozni.

Ezúttal jelentkezett.

– Sziasztok, mondjátok!

– Szia, itt Martin. Jean-Pierre, mondd csak, mi lett azzal a mukival, akit legutóbb küldtünk?

– Az houilles-i pasas? Mi a kérdés?

– Lefüleltétek?

– Tudod, hogy ilyen kérdésekre nem válaszolhatok.

– Dehogynem – felelte Martin. – Mi nem kívülállók vagyunk. Mi kaptuk el nektek a pasast, és kell a munkánkhoz, hogy tudjuk, mi a helyzet. A korábbi páciensekről nem is beszélve.

Kis csend a vonalban. Aztán:

– Nézd, ez itt a rendőrség, nálunk felettesek és parancsok vannak. Annyit tehetek, hogy engedélyt kérek a tájékoztatásotokra. Ha nem kapom meg, nincs mit tenni.
– Világos. Mikor kérsz engedélyt?
– Holnap délelőtt, ha tudok beszélni a főnökömmel.

Az egerek sejtették, hogy vagy Jean-Pierre nem fog ráérni, vagy a főnöke, azonfelül el is felejti megkérdezni és nem is kapja meg az engedélyt. Ehhez képest igazi meglepetés volt, hogy öt órakor felhívta az alapítványt és elmondta, mi történt.
– Őrizetbe vettük az houilles-i pasast, és házkutatást is tartottunk nála. Az egész házat átvizsgáltuk a pincétől a padlásig, de semmi terhelő nem került elő. Vannak videókazettái meg DVD-i, amiket lefoglaltunk vizsgálatra, de nincs rajtuk semmi tiltott. Úgyhogy kiengedtük, mindent visszaadtunk neki, és bocsánatot kértünk.
– És ezzel megúszta? – kérdezte Chantal, aki már Vaucressonban volt, hiszen kedd volt, hamarosan megint összegyűlik a csapat.
– Most igen. Nem tehettünk mást. De megfigyelés alatt tartjuk. Elutazott a tengerhez, egy kis napsütéssel gyógyítja a lelkét.
– Melyik tengerhez? – kérdezte Kissy.
– Deauville-ba, miért?
– Csak kíváncsi voltam, mi a menő hely gyerekpornósoknál.
Jean-Pierre nevetett.
– Egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy az ürge tényleg pornót árul. Ha igen, akkor nem otthon tartja. Tény, hogy van egypár gyanús ismerőse, de ez kevés.
– Szerintem pedig sáros a pofa – jelentette ki Chantal. – Fogadunk egy fagyiba, tábornokom?
– Ne szólíts tábornoknak. Egyébként semmi akadálya, szeretem a fagyit.
– Tudod mit? – szólalt meg Martin. – Fogadást ajánlok az egész alapítvány nevében. Ha a muki pornót árul, mindenki kap tőled egy fagyit. Kilencen vagyunk, jól vigyázz. De ha nem kerül kézre… mondjuk három hónapig, akkor teleeheted magad fagyival.

Ha Jean-Pierre csak sejtette volna, mit fognak ők tenni másnap, biztosan nem megy bele a dologba. De hát akkor még ők maguk sem sejtették. Csak vacsora előtt született meg a nagy ötlet. Akkor már együtt voltak mind, mármint a minik; a maxik csak hétvégére jöhetnek majd.

– A pofa gyerekpornót árul – jelentette ki Vanessa. – Goffie már vásárolt tőle, és Goffie nem rendőr. A pofa igenis pornóárus, ez olyan biztos, mint ementáliban a lyuk.

Az egerek komoly arccal ültek. Ez súlyos érv volt. Mindannyian tudták, hogy az ementáliban mindig, minden körülmények között van lyuk, nem is kevés. Közeli érintkezésben álltak ementálikkal.

– De ha nem otthon tartja, akkor hol? – tette föl a kérdést Martin.

– Álnéven bérel egy helyiséget – mondta Jennifer.

– Á, az túl kockázatos – mondta Vanessa. – Ez az ürge profi, nem követne el ilyen hibát.

– Honnan tudod, hogy profi? – kérdezte Jennifer.

Niala válaszolt a testvére helyett.

– Onnan, hogy a házkutatás nem talált semmit. Ügyesen elrejtette a holmit. Mert igenis otthon tartja. Sehol máshol nem érezhetné biztonságban.

– És a rendőrök vakok? – kérdezte Kissy.

– Nem, nem hiszem – felelte Vanessa. – A pasinak van valami jó rejtekhelye.

– Akkor menjünk oda és keressük meg – mondta Nimby.

Erre nagy csend lett. Az egerek meglepve néztek egymásra.

Délelőtt tízkor két taxi állt meg a ház előtt. Az egerek kisorjáztak a kapun, beugráltak a kocsikba és útnak indultak észak felé.

A gondolat, hogy törjenek be Joseph Lamargot, a pornóárus házába és kutassák föl a bizonyítékokat, annyira abszurd őrültség volt, hogy egész este nem tudtak szabadulni tőle. Ilyet nem lehet csinálni, hajtogatták mindannyian, még maga Nimby is, akinek az eszébe jutott, de képtelenek voltak elhessegetni a gondolatot. Végül aztán Niala kijelentette, hogy ha Lamargot tisztának bizonyul és beperelі őket, az alapítványnak van elég pénze kártérítésre, de ő, Niala, meg fogja téríteni a Jerrynek a pénz egyhetedét, ha majd keresni kezd; persze kamatostul. Va-

nessa pedig a másik hetedét, tette hozzá a húga nevében. Erre Nimby és Martin egyszerre bólintottak, hogy ők is vállalják a rájuk jutó részt. Csak Jennifer arca bizonytalanodott el, de mielőtt egy hangot mondott volna, Niala hozzátette, hogy ha bárkinek hetük közül nem lenne majd elég a jövedelme, a tartozás rá eső részét felosztják a többi hat között, vagy ha ez többekkel is megesne, akkor a maradék között. Akkor is, jelentette ki Niala, ha a végén mi ketten kártalanítjuk az alapítványt. A mi ketten már megint Vanessát jelentette, aki nemigen törődött a pénzügyekkel, és közömbös arccal vette tudomásul, hogy Niala szerint ő mindenképpen jól fog keresni.

Később úgy döntöttek, hogy a Jerryt az erkölcsi felelősségtől is meg kell óvni. Hét tizenéves betör valahová, semmi több. A tagsági igazolványaikat se viszik magukkal.

A taxik egy utcával odébb tették le őket, gyalog mentek a célig. Lamargot kertjét fémrácsos, nem túl magas kerítés védte. Bent fák, bokrok, semmi különös. A ház a telek hátsó részén volt. Chantal elsétált a kapuhoz és becsöngetett. Bébiszitternek jött volna Robert-ékhez, ha valaki kijön. Nem itt laknak? Akkor rosszul adták meg a címet.

Öt perccel később két egér jelent meg a kapuban: Martin és Nimby. A kapu mellett néztek ki egy pontot, ahol a kerítés kissé megdőlt. Martin fölmászott rá, s a mögötte jövő Nimby vállára támaszkodva átlépett a kerítésen. Megállt belül a fémet tartó betontalapzaton, a cipője összeért Nimbyével, aki kívülről állt a betonon. S már jött is Vanessa. Föllépett a betonra, onnan Nimby vastag kesztyűjébe – konyhai edényfogó kesztyű volt, majd jól kimossák –, aztán a kerítés fölött Martin kesztyűjébe, és már ugrott is. A füvön áthengeredett a fején, fölpattant és kibiztosított fegyverrel a kezében szaladt a ház felé.

Kissy mindezt az utca túloldaláról, egy házzal arrébbról figyelte, és remélte, hogy ő is meg tudja csinálni. Egyelőre Chantal kelt át a kerítésen, utána pedig Niala. Mikor ő föllépett a betonra, Kissy gyorsan körülnézett és átszaladt az úttesten. Niala után tizenöt másodperccel lépett a betonra, Nimby kesztyűjébe, Martinébe, aztán ugrott. Rokfor, jutott eszébe az utolsó pillanatban. Az amerikai katonák Geronimót kiáltanak, amikor ugranak. Az valami indián törzsfőnök volt. Hát nekik meg a sajtok királyát kellene használniuk csatakiáltásul.

Mire ez átcikázott az agyán, már lent volt a fűben. Áthengeredett a fején és fölugrott. Futásnak eredt a ház felé, útközben rántva elő Nimbuszát. Jennifer már jött is a nyomában, Martinnel együtt. Nimby nem ugrott át a kerítésen: ő az őrszem, aki az utca túloldaláról figyel majd.

Elöl megszólalt egy hang.

– Minden tiszta, macskamentes övezet. – Vanessa volt.

– Macskamentes – felelte rá ő is.

– Macskamentes övezet – jött Chantal hangja telefonon a ház másik oldaláról.

Hoztak némi szerszámot, de nem volt rá szükség, hátul találtak egy félig nyitott ablakot. Összegyűltek, Martin bakot tartott Vanessának, aki először bekukucskált, aztán bemászott. Egy pillanatig csak egy farkincát láttak belőle, aztán az eltűnt és a feje jelent meg helyette.

– Cin-cin – suttogta. – Egy jöjjön be.

Kissy föllépett Martin két összefogott markába, s bemászott az ablakon. Hálószoba volt, ahova kerültek. Vanessa már az ajtónál volt, csőre töltött fegyverrel.

– Lassan nyomd le a kilincset – súgta –, aztán hirtelen rántsd föl az ajtót.

Kissy szót fogadott, Vanessa pedig kipördült az ajtón. Pont mint egy apró kommandós, nagy kerek fülekkel. De a gondolattal egyidőben már ki is ugrott az ajtón, előreszegezve a Nimbuszt.

A kis folyosón nem volt senki. Kissy elindult, gyors hátrapillantással meggyőződve róla, hogy Vanessa is megindul a másik irányban. A folyosó a konyhába vezetett, ahonnan a hátsó ajtó nyílt. Kissy ellenőrizte, hogy a konyha macskamentes, és gumikesztyűs kezével kinyitotta az ajtót. Belülről volt bezárva, a zárban a kulcs.

– Hátsó ajtó nyitva – mondta halkan a telefonba. – Cin-cin – tette hozzá a megállapodás szerint, mert ez jelezte, hogy nem került az ellenség kezére, a saját akaratából beszél.

– Cin-cin, vettük – jött Jennifer hangja, s egy pillanat múlva meg is jelentek a többiek. Az ajtót bezárták maguk mögött, aztán szerterajzottak a házban. Pont úgy, mint amikor az egerek elárasztanak egy házat, csak ők nem rágcsáltak meg semmit.

Percek alatt kiderült, hogy a földszint macskamentes. A pince és a padlás is annak bizonyult.

– Hála az égnek – sóhajtotta Niala. – Nimby, nálunk minden rendben, cin-cin. Az övezet macskamentes.

– Cin-cin, vettem – jött a fiú hangja. – Idekint is minden tiszta. Sok sikert, és ne hagyjatok fognyomokat a sajtokon.

Kissy vigyorgott. Megjegyezték a Columbónak azt a részét, amiben a gyilkos azon bukott le, hogy beleharapott egy darab sajtba a tetthelyen, s a maradékon otthagyta a foga nyomát. Ilyet ő sose tenne. A sajtból mindig akkora darabot vág le, amekkorát éppen megeszik. De amikor betörni jár, még azt se.

Nem kerestek dupla fenekű szekrényt vagy rejtett fiókot. A pasinak rengeteg kazettája van, ezt Goffie világosan megmondta. A kazetták terjedelmesek, és a pasi nyilván csak másolatokkal kereskedik. A másoláshoz videó is kell meg tévé. A DVD-k másolásához is kell masina. Mindez annyi helyet foglal, hogy lehetetlenség valami titkos zugban elrejteni. Mivel melléképület nincs, csak egy helyen lehet a holmi: a pincében. Pontosabban a pince titkos részében, amit a rendőrök nem találtak meg.

A pincelejáró az előszoba sarkából nyílt. Lementek, őrt nem állítottak, mert Nimby úgyis őrködik. Az elsőként leereszkedő Martin ellenőrizte, hogy odalent is van térerő.

Maga a szó, hogy *pince,* már előző este is felidézett kellemetlen emlékeket, hát még most, amikor megindultak lefelé az öreg kőlépcsőn. Pedig hát butaság. Ebben a pincében semmilyen gyerekek nem sínylődhetnek, hisz alig pár napja jártak itt a rendőrök.

Nem volt lent semmi különös. Egy nagyobbacska szoba volt az egész, némi összedobált bútorral meg más limlommal. Apróra végignézték a falakat és a padlót, de se oldalirányban, se lefelé nem találtak rejtekajtót. Akkor nekiláttak elmozdítani a bútorokat. Öt gumikesztyű szakadt ki az emelgetésben, de százas csomagot vettek reggel, és az egészet magukkal hozták szétosztva. Azonnal újat húztak, a régit gondosan eltették és letörölték a megérintett felületet.

Rejtekajtó a bútorok alatt sem volt.

– Oké – mondta Niala. – Akkor második pincét kell keresnünk. Először is határoljuk be, hogy ez meddig tart.

Kissy, Jennifer és Vanessa fölment mérőszalaggal, a többiek lent maradtak egy másikkal. Csakhamar kiderült, hogy a pince az előszoba, a nappali és a hálószoba alatti részen van. Csak egy hálószoba volt a házban. Maradt a konyha, a kamra és a fürdőszoba.

Hat szempár mustrálta gyanakodva a kamra padlóját. Ez tűnt a legígéretesebbnek. Kicsi és zsúfolt, akármit el lehet rejteni benne. Akármit, csak nem egy rejtekajtót. A polcok között alig volt valami hely, azon is két sörösrekesz állt egymásra téve.

A csapat fele átment a konyhába, a másik fele a fürdőszobát nézte át. Egyszerű fürdőszoba volt. Az egyik falnál öregecske, csempeborítású kád, a sarokban modern zuhanyfülke, alighanem újabb szerzemény. A másik sarokban a vécé. Mosdó, törülközőtartó – ennyi. Nem volt sok néznivaló. Az egerek megrugdosták a padlócsempéket, nem mozdul-e meg valamelyik. A csempék szilárdan álltak.

– Márpedig csak itt lehet – dörmögte Vanessa inkább csak úgy magának.

– A konyhát most nézik át – felelte Chantal.

– A konyhában nem lehet – pillantott föl a kislány. – Ott jöttünk be, láttam a bútorokat. Ósdi gáztűzhely, ósdi mosogató, konyhaszekrény, hűtő. Semmi több. Ha ebből bármi csak arra való… ó, hát persze!

– Mi az? – kérdezte Kissy nyugtalanul.

– Figyeljetek. Ha a tűzhely vagy a hűtő csak arra van, hogy eltakarja a csapóajtót, akkor nem használható rendeltetésszerűen, vagyis a pofának nincs tűzhelye vagy hűtője. Mi az, amiből viszont kettő van és ugyanarra valók? A kád és a zuhanyozó! A kettő közül az egyik is elég, tehát a másik lehet álca. Nézzétek meg a kádat, én meg a zuhanyozót.

Megnézték. Nem láttak rajta semmi különöset. Csakolyan kád volt, mint akármelyik másik. Körülbelül húsz másodpercig.

A huszonegyedik másodpercben ért Kissy tekintete oda, ahol a kád és a padló találkozik. A kád oldalát fehér csempék borították. A padlót szürke kőlapok. A kettő találkozásánál egy-két milliméter vékony fekete vonal. Kissy pillantása követte a fekete vonalat a kád mentén, aztán a sarkon befordult és követte tovább. Fölnézett, s összeakadt a tekintete Chantaléval. Látszott rajta, hogy ő is fölfedezte a vonalat.

A vékony fekete vonal mindhárom oldalon követte a kád és a padló találkozását. A negyedik oldalon a vonal fölmászott a falra, és most a kád és a fal találkozását követte.

És a sarkoktól eltekintve mindenhol nyílegyenes volt.

– Hát ez igazán szép – állapította meg Niala. – Ugyan miféle kontár csinálta ezt? Hiszen így a kicsapódó víz befolyik a kád alá.

Jennifer a mosdóhoz lépett, vizet engedett a pofa fogmosó poharába, és ráöntötte a kád lefolyójára.

A víz nem folyt le.

– Visszavonom – nevetett Niala. – A kicsapódó víz mennyisége jelentéktelen, mert fürdés után várni kell pár évet, amíg elpárolog a víz.

– Szellemes ötlet – mondta Vanessa komoran. – A rendőrök bejöttek, körülnéztek és kimentek. Kazettákat nem láttak, tehát a hely tiszta.

– Óriási – jött Nimby hangja a telefonból. – Mindig tudtam, hogy zsenik vagyunk.

– Szerintem csak erre lehet húzni – mutatott Martin a káddal szemközti fal felé. – Erre útban van a mosdó, arra meg a szoba sarka. Vajon csak ragadjuk meg és húzzuk?

– Egy picit finoman – mondta Niala. – Csak hogy lássuk, mozdul-e.

Martin, Chantal és Vanessa megragadta a kád peremét. Óvatosan meghúzták, és a kád elmozdult.

– Szent merevlemez – suttogta Kissy. Ugyanebben a pillanatban Vanessa is kifejezésre juttatta indulatait, de egész más szavakkal. Még soha nem hallották így káromkodni.

– Mire vártok?! – förmedt rájuk. – Húzzuk! Ez már *olyan* pince, és lehet, hogy odalent…

Nem folytatta. Dühödten nekiveselkedett, s a többiek segítettek. Már öten rángatták a nehéz kádat. Jennifer videózott. Ahogy a kád elmozdult a faltól, mögüle ásító üreg tűnt elő. Kissy azonnal előkapta fegyverét, Niala pedig elővette az egyik zseblámpát. Egy pillanat múlva három fénysugár kutatta az üreg mélyét. Falépcső vezetett le, a tövében asztalt láttak, rajta tévével. Arrébb polc, a tartalma innen nem látszott.

Annak nem volt jele, hogy gyerek lenne bezárva ebbe a vaksötét üregbe, pedig a torkukban ugrált a szívük.

– Megvan – suttogta Jennifer. – A hadnagy kiadhatja a letartóztatási parancsot.

– Még ne – mondta Vanessa és Martin egyszerre. A fiú folytatta: – Meg kell tudnunk, hogy tényleg illegális cucc van odalent. Egy titkos odú még nem bűn. Lemegyek.

Kezében a feszített gumijú Nimbusszal belépett a kád mögé és lelépett az első lépcsőfokra. Vanessa odaállt mögé és a karja alatt levilágított.

– Itt nincs senki – állapította meg Martin. Lelépett a következő fokra. Deszka reccsent, s a fiú egy kiáltással és óriási robajjal eltűnt a szemük elől.

Kissy utólag képtelen lett volna megmondani, hogy került le az üregbe. Alighanem Vanessa se. Mindenesetre a Martin zuhanását követő tizedmásodpercben már ott térdelt mellette, szólongatta, s azt kutatta, hol sérült meg.

– A lábam – nyögte. – Fáj a lábam…

Hirtelen fénybe borult minden; Kissy fölpillantott. Vanessa megtalálta a villanykapcsolót, s most ő is leguggolt Martinhez.

– Fel tudsz ülni?

– Igen, azt hiszem.

Segítettek neki felülni, közben találtak egy zúzódást a tarkóján. Aztán megállapodtak, hogy a cipőjét mindenképpen le kell venni, mielőtt beledagad a lába.

– Csak bicskánk van, az nem jó. – Vanessa fölnézett a három riadt lányra. – Keressetek egy ollót, de vigyázzatok az ujjnyomokra!

– Nálam van – mondta Chantal, és óvatosan lelépdelt a rozzant lépcsőn. Apró manikűrkészletet vett elő, s átadta belőle a körömollót.

– Remek – mondta Vanessa. Gondosan elvagdosta a cipőfűzőt, aztán Martinnel ketten meglazították a cipőt. Végtelenül óvatos mozdulatokkal húzták le. Martin alig sziszegett. A bal lába ugyanúgy nézett ki, mint bármikor, nem látszott rajta semmi különös.

– Mozgasd a lábujjaidat – szólt le Niala. Martin szót fogadott.

– Mozognak – mondták hárman egyszerre.

– Akkor nem tört el. Hívom a mentőket… csak nem tudom, hogy jutnak át a kerítésen.

– Feltörjük a kapuzárat – szólalt meg Nimby aggodalmas hangja a telefonból. – Most már úgyis mindegy. De a pasi se reklamálhat a betörésért, lebukott.

Vanessa fölkapta a fejét. – Mi?! Dehogy bukott le! Fogalmunk sincs, mit rejteget itt. Várjatok egy percet…

A polchoz lépett és végignézett rajta. Videókazetták és lemezek, tokban, gyári dobozban, mindenfélében. A kazettákon filmcímek helyett betűk és számok. Vanessa fölkapott egy kazettát, belökte a videóba és bekapcsolta a tévét.

– Vau – mondta Martin, aki ültében odalátott. A képernyőn két meztelen lány lejtett csábtáncot, egyértelműen kiskorúak. – Ez klassz, hagyd még!

Vanessa dühösen kikapcsolta.

– Nekem is meséljétek el – kérte Nimby, aki Jennifer kameráján át látta ugyan, mi történik, de a képernyőt nem láthatta.

– Majd este otthon megnézzük – vigyorgott Martin Vanessára, aki jéghideg pillantással meredt rá. – Ne nézz így rám, egérke, így is fázom ezen a hideg betonon.

Vanessa abban a pillanatban elfeledkezett a kazettáról.

– Legjobb lesz, ha felviszünk innen.

– Nem – mondta Niala. – Amíg orvos nem látta, ne mozgassuk. Chantal, keress valami takarót, ültessétek arra. Hívom a mentőket, aztán kerítünk szerszámot a zárhoz.

– Hívd előbb a hadnagyot – szólt föl Martin. – Nekik semmiség.

Jean-Pierre kivételesen azonnal fölvette.

– Szia. Gyertek azonnal Houilles-ba, Lamargot-hoz. Megtaláltuk a titkos pincét a gyerekpornóval, de Martinnek megsérült a lába. Mentőt kell hívnunk, de a kaput még föl kell törnünk, befelé átmásztunk a kerítésen. Igyekezzetek!

Pár pillanatig hallgatta a hadnagyot.

– Rendben. Szia!

Letette és pont úgy vigyorgott, ahogy Vanessa szokott.

– Azt mondta, a letolást majd a dicséret mellé megkapjuk.

Martint ráültették egy takaróra, Niala pedig hívta a mentőket. Ahogy letette, Nimby szólalt meg, a sok telefonból egyszerre érkező hang betöltötte az üreget:

– Hazajött a pasi! Hallotok engem?! Hazajött!

Az üregben Kissy dermedten nézett össze Chantallal. Vanessa volt az, aki elsőként reagált. Villámgyorsan megindult fölfelé.

– Nimby, te ne nyúlj hozzá, egyedül vagy. Közvetítsd, hol van. Chantal, te gyere föl, Kissy, te maradj Martinnel. Én elbújok a padlásfeljáróban és hátba támadom. Számítsatok rá, hogy ide vezet az első útja.

Mire végigmondta, el is tűnt a szemük elől.

– Benyitott a kapun – mondta Nimby. – Bemenjek?

– Ne! – jött Vanessa hangja. – Mások is jöhetnek, és tudnunk kell róla. Ez a pasi se Lamargot. Őt követik, a hadnagy a telefonunk után feltétlenül szólt az embereinek, hogy ne engedjék hazajönni.

– A házhoz ért – jelentette Nimby.

– Akkor maradjunk csendben!

Kissy magában elképzelte a pasi útját a fürdőszobáig, lépésről lépésre. Kibiztosította fegyverét és följebb jött a lépcsőn, hogy ő is támadhasson, ha kell. Martin is készenlétbe helyezte a sajátját.

Vanessa behajtotta az ajtót, amikor kiment, hogy a pasi ne lássa meg őket már kintről. Az ajtó egyszer csak feltárult, s megjelent egy alak.

Zakó, borosta, döbbent arckifejezés. Az ember nem mindennap talál egeret a fürdőszobájában, és főleg nem olyat, aki fegyvert szegez rá. Niala, Chantal és Jennifer a helyiség végében volt, gondosan kerülve egymás lővonalát. A pasas első pillantása nekik szólt, a második az üregnek, ahonnan újabb Nimbusz irányult rá. Az elboruló tekintet pedig kétségkívül azért volt, mert a titok nem titok többé.

– Mi az isten… mit kerestek ti itt?

– Tegye föl a kezét és álljon a falhoz – felelte Niala.

– Dehogy állok! És tegyétek le azokat a játékszereket. Csúzlim nekem is van, de ha előveszem…

Ezzel a pasi a zakója alá nyúlt, és láthatóvá tett egy pisztolyt.

– Ne nyúljon hozzá! – csattantak föl az egerek, de a pasi kirántotta az övébe tűzött pisztolyt, s ezzel a rövid párbeszéd véget is ért. Kissy elsütötte a Nimbuszt, s villámgyorsasággal újratöltötte, de a pasas akkor már ordítva zuhant ki a folyosóra. Niala és Chantal utánaindult, s Kissy egy pillanat múlva meghallotta Vanessa hangját.

– Úgy látom, nem kellett hátba támadnom. A puskát elkérhetem? Kösz…

A mentők egy perc múlva ott voltak, de beteg helyett Nimby tudósítását kapták a benti helyzetről. Már két sérült van, az új páciens *remélhetőleg* súlyosabb, de nem tudnak bemenni, amíg… Itt a mentőknek szóló elbeszélés váratlan rikoltással félbeszakadt.

– Hülyék! A hapsi mivel jött át a kapun?!

Az egerek összenéztek, aztán Vanessa megcsóválta a fejét.

– Tényleg.

Odalépett a folyosón fetrengő áldozathoz, és megkereste a zsebében a kapukulcsot.

A mentők rögtön ott voltak. Míg az orvos a fenti sérültet vizsgálta, egy ápoló lejött az üregbe.

– A második fokra nehogy rálépjen – intette Kissy.

– Mi az ördög ez? – nézett körül a pasas.

– Aminek látszik – felelte Kissy. – Bűnbarlang. Odakint pedig a tulajdonos… vagy a haverja.

Az ápoló közben lekecmergett és megszemlélte Martin bokáját.

– Ez ficam lesz – mondta rövid vizsgálat után. – Küldetünk érted egy másik kocsit, mert nekünk a fenti fickót kell vinnünk. Ki lőtte így szét a karját?

– Mi – sóhajtotta Kissy. – Pisztolyt rántott… négy golyót kapott.

Akkorra már tisztázták, hogy mind a négyen tüzeltek, amikor a pasi a fegyverért nyúlt, és persze mind a négy lövés a karját találta. Könnyű célpont volt, ők pedig Vanessa tanítványai.

– Mi az isten… – mondta az ápoló csaknem ugyanúgy, mint pár perccel korábban a shindy. – Ti is fegyverrel mászkáltok?

Kissy megmutatta neki a Nimbuszát.

– Ilyenekkel. A Jerry Alapítványtól jöttünk, hogy felkutassuk az idelent rejtegetett gyerekpornót.

Az ápolónak talán még akkor is tátva volt a szája, amikor munka után hazament.

Egy pillanat múlva mindent elleptek a rendőrök. Jean-Pierre nem volt köztük, ezek a helyi erők lehettek, de egyetlen kérdést se tettek föl arról, hogy az egerek milyen módon és főleg jogon kerültek ide. Egy nagydarab rendőr fölkapta Martint, mintha kis fehér egér lenne, és fölvitte a nappaliba, ahol leültette a díványra. A mentőorvos nem jött oda, Durocq karjáért harcolt. A shindy nem volt kihallgatható állapotban, a nevét az igazolványából tudták meg.

Az egerek némi lelkifurdalással nézték a hatalmas vértócsát. De hát mit tehettek volna, gondolta Kissy. Önvédelem volt.

– Igen, alezredes úr – hallotta a háta mögött. – Ezzel teljes a kép. Lamargot központi szerepet vitt a terjesztésben, és Durocq volt az egyik futár. Lamargot-t is lekapcsoljuk, és…

A hang elhalkult, a beszélő eltávolodott. Idősebb tiszt volt, telefonba beszélt. Egy perc múlva visszatért és intézkedni kezdett.

– Hublau, maga az őrizetessel megy a kórházba és kihallgatja, amint lehet. Breillard, hívja föl Oscart és vetesse őrizetbe Lamargot-t. A gyerekek vallomását később rögzítjük. Hogy jöttetek ide? – állt meg Jennifer előtt.

– Taxival.

– Breillard, vigye őket haza, amint a sérült fiút elszállították. Louin, maga vezesse le a helyszínelést és szállíttassa el a bizonyítékokat. A házat pecsételtesse le. Végeztem. – Megint Jenniferre nézett. – Megnézhetném azokat a csúzlikat?

Jennifer mosolygott és odanyújtotta neki a Nimbuszát. A tiszt megszemlélte, kicsit meghúzogatta a gumiját és fejcsóválva adta vissza.

– Hány ilyennel lőttetek rá?

– Néggyel – hajtotta le a fejét Jennifer. – Pedig egy is harcképtelenné tette volna, csak nem volt időnk egyeztetni, hogy ki lőjön.

– Megértem. Vigasztaljon, hogy az emberünk igazi nehézfiú. Már ült megrontásért és más dolgokért is.

– Százados úr! – jött egy hang a bejárat felől.

– Mennem kell. Szervusztok. Viszontlátásra, uraim.

A tiszt elment, az egerek pedig Breillard-ral megvárták a mentőket. Perceken belül ott voltak. A mentőorvos is ficamnak látta, sínbe tette, és az ápolók a karjukra ültetve kivitték Martint. Az egerek utána.

Martin még onnan, Lamargot házából fölhívta a szüleit, akik bementek a kórházba és hazavitték. Hamar hazamehetett, megröntgenezték, ellátták a lábát. Egy darabig nem szabad ráállnia, de kapott mankót, azzal közlekedhet. A nap hátralevő részét velük töltötte a hálózaton.

Az egereket Breillard fölrakatta egy rendőrségi csapatszállítóra, és meghagyta a sofőrnek, hogy a házuk kapujában tegye le őket. Egyedül utaztak, csak a sofőr volt még a kocsiban.

Alig értek haza és néztek utána az ebédnek, jelentkezett Jean-Pierre és kérte, hogy legyenek otthon öt óra körül, beszélni akar velük. Persze hogy otthon lesznek, felelték.

A hadnagy már fél ötkor ott volt.

– Némi tűnődés után arra jutottunk – kezdte –, hogy mégse rögzítjük a vallomásotokat. Fogalmatok sincs, milyen veszélyes alaknak lőttétek szét a karját. Persze most hosszú időre bevarrjuk, de akkor is jobb, ha nem marad nyoma, hogy ott voltatok. A beosztott rendőrök nem tudják, kik vagytok és mi volt a szerepetek, különben is eltűnnek a sokaságban, nem lesz kit kifaggatniuk. – Kiknek, akarta kérdezni Kissy, de érezte, hogy nem lenne kedvére a válasz. – Úgyhogy nincs jutalom, semmi nincs. Nem hagyhattok nyomot magatok után.

– Eddig se a jutalomért csináltuk – felelte Vanessa közönyösen. – De ha nincs jutalom, nincsen letolás sem.

– De, az van – mondta a hadnagy fáradtan. – Arra már nem is szólok semmit, hogy betörtetek Lamargot-hoz, bár elmondhatnám éppen, hogy a törvényt nem lehet úgy megvédeni, hogy mi magunk is megszegjük. De ez falra hányt borsó lenne, nincs kedvem hozzá. Csak azért tollak le titeket, mert ostobán összeakaszkodtatok egy bűnszövetkezettel. Tudom, hogy könnyedén elbántok egy magányos perverzzel, láttam az ügyfeleitek orvosi látleleteit, és gyanítom, hogy az idő múltával csak veszélyesebbek lettetek. De itt nem azoktól kell félni, akik ott vannak a

tetthelyen és szemlátomást gazemberek, hanem olyanoktól, akik hétköznapi képpel szembejönnek az utcán. Jó darabig töprengtünk a vezérkarral, hogy mihez kezdjünk veletek, és arra jutottunk, hogy az elhallgatás az egyetlen megoldás. Durocq még nem tért magához az altatásból, Lamargot nem tudja, hogy mi történt a házában, most még veszélytelenül idejöhettem. Most hosszabb ideig szüneteltetünk minden kapcsolatot. Én nem kereslek titeket, ti se hívjatok. És állítsátok le a programot.

Az egerek döbbenten néztek rá. A hadnagy előrehajolva ült a fotelban, két térde között összekulcsolt kézzel, és nagyon komoly volt az arca.

– Jól hallottátok. Álljatok le a vadászattal, mondjuk fél évre. Ha két hét múlva megint megfogtok egy pedofilt, a maffia gyanút fog, hogy ti állhattatok Lamargot-ék lebukása mögött. Így is van kockázat az eddig jegyzőkönyvbe került dolgaitok miatt, de pár ember el fogja tüntetni ezeket a nyilvántartásokból. Számítógépes hiba.

Elmosolyodott, most először, amióta megjött.

– Persze nem azt akarom mondani, hogy mostantól rettegésben kell élnetek. Úgy tűnik, sikerül most egy teljes hálózatot felszámolni. Nem mi csináltuk, a csendőrségnél fut az ügy már évek óta, de néhány ponton mi is közreműködtünk. Lamargot kulcsfigura volt a pornóterjesztésben, de nem tudtuk rábizonyítani, amíg a rendőrség véletlenül rá nem bukkant a fürdőszoba alatti rejtekhelyre. Rendőrök – emelte föl az ujját –, nem egerek! Durocq ellen is most emelhetünk vádat, hogy a rejtekhely mellett sikerült elfogni. S az ő lebukásukkal az egész dominólánc felborul. Azt hiszem, a csendőrség néhány napon belül bejelenti a dolgot. Ha azt olvassátok a lapokban, hogy lezárult a Nemezis akció, akkor tudjatok róla, hogy komoly szerepetek volt benne – de erről nem tudhat senki. Szeretném, ha a barátaitoknak se beszélnétek róla. Az ördög nem alszik.

Búcsúzáskor még hozzátett valamit.

– Valószínű, hogy utoljára láttok rendőrként. Komolyan szeretném, ha néhány hónapig nem hallatnátok magatokról a rendőrségen, én pedig már nem sokáig leszek rendőr. Szép volt, jó volt, de elég volt. Azért bízom benne, hogy még összefutunk.

Az egerek hallgatagon ültek a nappaliban. Bűnszövetkezet, gondolta Kissy. Egy egész csoport, akik mostanáig abból éltek, hogy gyerekekről készült pornófilmeket árultak – nyilván készítettek is. Bizonyára nagyon jól éltek belőle. S most jött a csendőrség meg a rendőrség, és beleköpött a levesükbe. Aligha köszönik meg nekik. Ahogy annak a kis csapatnak sem, akik föltárták a csinos kis kincstárukat, kórházba és rendőrkézre juttatták egy emberüket, és ennek nyomán a vád tömérdek munícióhoz jut majd. Súlyos évek múlnak majd ezen, amikor nem lesz jó élet, nem lesz hancúrozás gyerekekkel, csak szürke falak és rácsos ablakok.

Persze hogy haragszanak. Persze hogy legszívesebben a nyakát is kitekernék mindenkinek, aki hozzájárult balvégzetükhöz – hiszen az ilyenek sose a bűnt látják a lebukás okának.

De azért, ha jól meggondolja, ő, Kissy Jerry-egérke Chaton, az alapítvány tagja nem érzi úgy, hogy most rettenetesen meg lenne rémülve. Hagyni hagytak ugyan nyomot maguk után, például a mentőápolónak ő maga nevezte nevén az alapítványt, de annyi baj legyen. A maffiának sose fog eszébe jutni, hogy pont az ápoló tudhat valamit. Durocq emlékezhet az arcukra, de azzal nem megy semmire. Még félrevezető is lehet, környékbeli gyerekekre tippelhetnek egy alapítvány helyett.

Ekkor megszólalt Vanessa.

– Hát én a magam részéről nem rohanok sajtlyukba bújni rémületemben. Úgyse találnak ránk. De ha mégis, állok elébe.

Nimby elvigyorodott és megsimogatta kedvese haját.

– Egyetértek. Engem se rémisztett meg a hadnagy. Kikapcsolhatjuk a programot, miért is ne, de nem azért, mert félünk. Azért, mert óvatosak vagyunk, és nem huzigáljuk fölöslegesen a cica bajszát.

Kissy lepillantott a fotel mellett heverésző Suzyre, aki cica nem volt ugyan, de a jelenlevők közül egyedül neki volt bajsza. Mint az utóbbi időben általában, Macska most se volt jelen, valahol a kertben barangolt, vagy aludt egy faágon, esetleg polcon.

Fölhívták a maxikat, akik mindketten otthon voltak már, persze más-más helyen. Elmondták nekik, hogy mi a helyzet, az egész houilles-i történetet. Mindketten megállapították, hogy a minik nem normálisak, de egyik se tudott egyértelmű igennel

felelni arra a kérdésre, hogy lebeszélték volna-e őket, ha tudnak a tervükről.

Végül megállapodtak, hogy a Jerry a szokásos módon szavaz a program leállításáról: holnap. De előbb értesítik a kuratóriumot.

A kuratórium sajátosan reagált. Mindenki őrültségnek tartotta, hogy kikezdtek a maffiával – mintha bizony előre tudták volna, hogy ez lesz –, de senki se követelte reszketve, hogy oszlassák föl az alapítványt és valamennyien meneküljenek Kanadába, plasztikai műtét, hamis papírok, álöltözet. Egyetértettek a hadnaggyal, célszerű lesz egy időre beszüntetni a munkájukat.

Az ügyvezető bizottság azért megtartotta szavazását, s az eredmény egyhangú volt. Május huszonegyedikén, csütörtökön Nimby leállási parancsot küldött a Cumulus valamennyi példányának, amik a Jerry-hálózat öt bázisán futottak. A Flipper bázist ezzel sajnos elveszítették, a rendőrségi szerveren nincs jogosultságuk a program újraindítására – de majd megkérik a rendőröket, hogy indítsák el megint, s ha nem teszik, az se baj. Elég a négy saját bázis. Angélique elmondott mindent a szüleinek és megkérte őket, húzzák ki Clémentine-t a konnektorból, ne növelje fölöslegesen a villanyszámlát.

A három megmaradt bázison most már csak a Cirrus és a Jerry-felület futott, egy-egy gépen. A többi gépet készenlétbe állították, megfelelő parancsra bármikor fölébrednek.

A Jerry Alapítvány megkezdte féléves álmát.

A6, A7, A8. A Google Maps ezt az útvonalat ajánlja. Az A6-oson Lyonig, onnan az A7-esen Aix-en-Provence előttig, s onnan az A8-ason. De Tom megmondta, hogy kizárólag alsóbbrendű utakon akar menni, ahol láthatja a tájat és akkor áll meg, amikor kedve tartja. Nem bánja, hogy Orléans-on, Bourges-on és Clermont-Ferrand-on keresztül elérni Lyont kilométerben is több, mint a sztrádán a teljes út Beaulieu-ig.

– Nem kényszerítek senkire semmit – jelentette ki. – Ti úgy mentek, ahogy jólesik. Ha Jennifernek ahhoz van kedve, mehet veletek is; a célnál úgyis találkozunk. De amíg én vezetem a kocsimat, addig alsóbbrendű utakon fog menni.

– Én se akarok sztrádán menni – mondta Pi. – Az autópálya arra való, hogy gyorsan odaérjünk, de akkor már mehetünk akár repülővel is. Teljesen egyetértek veled, Tom. És például szívesen megnézném a Saint-Étienne-katedrálist.
– Az hol van? – kérdezte Vanessa.
– Bourges-ban. Szép gótikus katedrális, a repülő támpillérei-ről ismert.
A kislány értetlenül nézett rá.
– Micsodáiról?
– Ha ott leszünk, meglátod – nevetett Pi.
– Én szívesen megnézném a Bastille-t – mondta Inge.
– Azt lerombolták – felelte Nimby olyan képpel, mintha ő csinálta volna.
– De Grenoble-ban is van egy, és az megmaradt – mosolygott az asszony.
– Hol van Grenoble? – kérdezte Vanessa.
– Lyontól száz kilométerre – felelte Tom. – Lyon után ez a netes útvonal délnek fordul és megkerüli a hegyeket. Szerintem mi vágjunk át rajtuk. Akkor megnézhetjük Grenoble-t is meg a Serre-Ponçon-tavat is. Nagyon szép víztároló a hegyek között.
– Magas hegyek? – csillant föl a kislány szeme.
– Nem annyira – nevetett Tom –, de ez nem fog látszani raj-tuk.
Kissy elrejtette mosolyát, ahogy Vanessát figyelte. A kislány szemlátomást rajongott a hegyekért, és ő pontosan tudta, hogy miért. Vanessa Párizs utcáinak rengetegében cseperedett, ahol nem voltak hegyek és ő soha nem volt boldog. Kissyék neuillyi lakásában jól érezte magát, de az igazi boldogságot Beaulieu-ben találta meg. Hegyek és fák között, a tenger partján. Vanes-sának a hegyek, a fák és a tenger mindig Beaulieu-t fogják je-lenteni, ha Norvégiába vetődik, akkor is.
Érdekes, hogy Beaulieu-t ugyanazzal a forró szerelemmel szerette, mint a kezdet kezdetén, közel két évvel ezelőtt. A kü-lönbség csak annyi, hogy már nem csinált titkot belőle. Hiszen oda tartozott.
A kis megbeszélésen kialakítottak egy hozzávetőleges útvo-nalat: Orléans, Bourges, Clermont-Ferrand, Lyon, Grenoble, Gap. Összeírtak néhány helyet, amiket érdemes megnézni. Rengeteg holmival bővítették a beszerzési listát.

Inge, Tom és Andreas megtekintette az egérlyukakat, amik mostanáig a mikrobusz garázsában pihentek, de most Pi és Nimby fölállította őket. Martin persze nem segíthetett, neki Kissy kivitt egy széket a kertbe, azon ült, amíg kint voltak.

– Jó egérlyukak – nevetett Andreas az elnevezésen. – Arra nem gondoltatok, hogy kölcsönözzetek egy lakókocsit?

Az egerek egymásra néztek. Kissy nyolc meglepett arcot számolt össze; a sajátja volt a kilencedik.

– Nem – mondta Chantal. – Erre nem gondoltunk. De nem is hiszem, hogy értelme lenne. Akkor is nyolcan vagyunk, ha Jennifer veletek alszik. Abból is három fiú. Milyen kocsiban férnénk el?

– Bármilyenben – vágta rá Nimby habozás nélkül. – Csak jól össze kell bújni, rögtön megmutatom, hogyan.

És elindult Chantal felé, akinek arcizma sem rezdült, csak az övébe tűzött Nimbuszra csúsztatta a kezét, amire Nimby hirtelen elkanyarodott és inkább Vanessával mutatta meg a szoros összebújást.

Mintha ugyan Chantal egy ujjal is hozzáért volna a fegyveréhez előző este, amikor Nimby a nyakába borult és összecsókolta. Egyikük se tiltakozik a mindig megismétlődő pusziáradat ellen. Persze ha Nimby szájon akarná csókolni valamelyiküket, egyikük se hagyná, darált egeret csinálnának belőle, de Nimbynek eszébe se jut ilyesmi.

Nem, inkább nem kölcsönöznek lakókocsit. Túl bonyolult lenne olyat találni, amiben elférnek. Ami azt illeti, ő például nagyon szeret Martinnel aludni, és szívesen alszik a lányokkal is, de vagy ez, vagy az, a kettő egyszerre nem megy. Nemcsak azért, mert a lányok nem akarnak Martinnel egy szobában aludni, hanem mert ha ők együtt alszanak, akkor nem akarják, hogy más is jelen legyen. Nem illene az éjszakai terveikbe.

Márpedig olyan lakókocsi aligha akad, amit pont úgy osztottak kétfelé, hogy az egyik részen három hely legyen, a másikon hat. Fölösleges bajlódás lenne. Remekül ellesznek az egérlyukakban. A felállításuk csak pár perc, a lebontásuk se több.

A Fordékkal töltött időt leszámítva Pi egész hétvégén tanult. Nialával kettesben.

– Hát mit mondjak – tűnődött a lány vasárnap este, amikor indulás előtt sikerült egy kicsit félrehúzódniuk –, azt kapásból

meg tudom már mondani neked, hogy kell családterápiát foly-tatni tizenévesek drogproblémáiról, de hogy a kapcsolatunk fej-lődött-e valamit… – Széttárta a karját. – Tudod, az a baj, hogy annyira jól ismerjük egymást. Mármint ez nagyon jó dolog, csak most nem vonhatok le következtetést abból, hogy remekül megértjük egymást tanulás közben, mert máskor is remekül megértjük egymást.

– Nem néz rád másképpen?

– Nem, nem hiszem. De mit számít ez? Angélique-re se né-zett másképpen, amíg együtt voltak, mint most.

– De már jó ideje nem volt bele szerelmes.

– Igaz. Akkor se hiszem, hogy a nézésében lesz valami fur-csa, ha egyszer megtörik a jég. Inkább arra számítok, hogy át-ölel.

– És meg is csókol? – mosolygott Kissy.

– Valószínűleg.

– Mire te?

– Visszacsókolom, és lehet, hogy már közben gombolkozni kezdek. De lehet, hogy ő kezd vetkőztetni.

Niala sóhajtott.

Kissy is sóhajtott vele, és arra gondolt, milyen igazságtalan az élet. Ő ma éjszaka is együtt lesz Martinnel, és csak két dolog akadályozza őket: a fiú sínbe tett lába és Kissy kívánsága, hogy még nem történhet meg minden. Nialáékat egyik sem akadá-lyozná, szabadjára engedhetnék elemi ösztöneiket, mint Mi-chael Douglas és Sharon Stone, és akkor egy nevetséges, jelen-téktelen mellékkörülmény áll az útjukba: hogy Pinek még nem jutott eszébe beleszeretni Nialába.

Hétfőn este a felületen Angélique lemondta a következő hétvé-gét. Nagyon sajnálta, de nem jöhet, másik albérletet kell keres-nie. A házinénijének hazaköltözik a lánya Kanadából, egy hetet kapott, hogy másik helyet találjon, de hétköznap egyfolytában órái lesznek.

– Harmincmilliárd csillag van a Galaxisban – emlékeztette Nimby. – Senki se veszi észre, ha kihagysz egypárat.

– Sajnos ezen a héten pont a fontosakat tanuljuk.

– Csacsiság – mondta Niala. – Elmondod, milyen albérlet kell, és mi átnézzük a hirdetéseket. Párat fel is hívhatunk, ki-

szűrhetjük, amit ki lehet, és neked már csak a maradékot kell megnézni.

Kissy bólogatott. Persze, ez jó ötlet. Elvégre nagy egerek már, bonyolultabb ügyeket is elintéztek ennél.

Ezt ki is mondta.

– Hát jó, nagy egerek – felelte Angélique. – Csak az a baj, hogy nekem gyakorlatilag bármi megfelel. Egy szoba egy ágygyal, hozzáférés fürdőszobához, az első vagy a második díjzónában.

– Azok meddig vannak? – kérdezte Niala, aki nem nagyon ismerte a párizsi közlekedést.

– A második zónában van például a Gentilly meg az Ivry állomás – felelte Vanessa, aki valaha az Orly felől járt be Párizsba.

– A Maillot-kapu meg az egyesben – tette hozzá Kissy, aki valaha ott szállt föl-le. – Vaucresson már a négyes.

– Jó, azért ne mondjátok föl az egészet. Nagyok a díjkülönbségek?

– Nem annyira. Ha az albérleti díjból bejön a különbözet, akkor nem vészes.

– Oké, illetve cin-cin – mondta Niala. – Akkor ti nézzétek meg a hirdetéseket, én pedig mozgósítom a kapcsolati tőkémet.

– Ismersz házinéniket Párizsban? – csodálkozott Angélique.

Niala szemrehányó arccal nézett a kamerába, amiért ilyet kérdeznek tőle.

– Tudod, hogy ismerek rendőrezredest is, pedig abból sokkal kevesebb van, mint házinéniből.

Másnap a lapok világgá röpítették a hírt: lecsapott a Nemezis. A lapok elmesélték, hogy a nyomozó hatóság még 2005-ben indult egy diáktól, akit netes pornóterjesztésen értek. A munka gyümölcse ma ért be, amikor háromszáz csendőr bevetésével tartóztatták le a pornóhálózat tagjait az ország minden részén, még Réunion szigetén is – összesen kilencvenegy embert, tizennyolctól hatvanévesig. James Juan beauvais-i ügyész szigorú arccal nyilatkozott az esti híradókban. Robert Bouche alezredes további akciókat ígért.

A nyomozáshoz a neten tevékenykedő emberek is segítséget nyújtottak, a lapok megemlítettek egy Syntax-Error nevű önkéntes csoportot is.

Az egerek mosolyogva nézték a híradót és olvasták a híreket. Nem lesz itt pornómaffia, amitől reszketni kell. Lakat alatt csücsülnek. Őket pedig teljesen kihagyták mindenből. Ha a riporterek szagot fogtak volna, biztos, hogy még Macskától is közölnek idézetet – hát Jean-Pierre-ék gondoskodtak róla, hogy ne fogjanak szagot.

A riport után Vanessa fölkelt, kikapcsolta a tévét és kiment a konyhába.

– Ünnepi vacsora – állt meg az ajtóban. – Egyetlen akcióval egész shindyhadsereget fogtunk. Mert sose felejtettük el, hogy ki rendezte *A házibuli*t.

– Sophie Marceau! – zúgták kórusban az egerek.

Kissy nevetve indult Vanessa után, hogy segítsen neki. Igen, ezeket megfogták, s ezzel az alapítvány tavaszi munkájának

VÉGE.

De unatkozni a féléves pihenő alatt se fognak.

9.

A TÚRA

– Köszönöm, Jean. Igen, a kutatás még mindig folyik, egyelőre eredménytelenül. Továbbra is csak találgatni tudunk, hogy mi történhetett és hol. Azoknak, akik most kapcsolódnak be adásunkba, ismét elmondom, hogy az Air France 447-es járata, amely a brazíliai Rio de Janeiróból a Charles de Gaulle reptérre tartott, párizsi idő szerint hajnali fél háromkor eltűnt a radarokról. Úgy tudjuk, hogy még az óceán fölött repültek. A brazil légierő…

Kissy energikus mozdulattal a távirányítóhoz nyúlt és kikapcsolta a tévét. Semmi újat nem tudtak mondani, a régieket pedig hallotta. Negyedszer néz ma híreket. És rettenetesen haragszik arra az emberre, műszaki hibára, bármire, ami ezt okozta. Georges reggel hétkor fölkelt, hogy dolgozni induljon, bekapcsolta a rádiót a borotválkozáshoz, de hozzá se kezdett, azonnal rohant telefonálni. Rengeteget telefonált, aztán bement dolgozni. Elvitte a párizsi járatot, visszahozta, azután átment a nemzetköziekhez és elvitt egy gépet Londonba egy kollégája helyett, aki nem volt képes felszállni, mert rokona Dubois-éknak, csak ül valahol és várja a híreket. A *hírt.* Hogy életben maradt-e Marc Dubois kapitány vagy sem.

Kissy mindezt Nialáéktól tudta, akik ma telefonálással töltötték az óraközi szüneteket, és mire véget ért a tanítás, már tudtak mindent a 447-es járatról, amit az Air France jelenleg tud. Airbus 330-200-as, a pilótája Marc Dubois kapitány, ötvennyolc éves, Jean-Paul Dubois kapitány fia, aki szintén pilóta volt, tavaly halt meg nyolcvankilenc évesen. Nialáék ismerték,

csak Vanessa nem. A fiával sose találkoztak személyesen. Szerencse, gondolta Kissy. Legalább nem kell meggyászolniuk.

Ő biztos volt benne, hogy a 447-es lezuhant, mégpedig azért, mert Niala is biztos volt benne. Nem mondta, de érződött a hangján. Kétszáztizenhat utas és tizenkét főnyi személyzet. David Robert és Pierre-Cedric Bonin a két másodpilóta, még negyvenévesek sincsenek… vagy voltak. Bonin felesége is a gépen utazott. Senki nem tudja ezeket a dolgokat, az újságírók nem férkőzhetnek az utaslista közelébe, de az Air France-nál tudják, és Niala ismeri a megfelelő embereket. Ha megtalálják a gépet… vagy a maradványait, Niala előbb fogja tudni, mint bármilyen riporter. Hacsak nem a riporter találja meg.

Ennek ellenére Kissy időnként bekapcsolta a tévét is. Ráért. Ő volt egyedül ébren a házban. Martin elaludt a hálószobában, kimerítette a sántikálás, bár már rá tudott állni a lábára, de fárasztó volt használnia. Suzy békésen szuszogott a nappali sarkában. Macska a szekrény tetején aludt, egy régi bőrönd és Kissy kisegérkori alvóbabája társaságában. Ha fölébred, a mancsába fog nyomni egy rongyot, hogy szépen törölgesse le odaföntt a port. Elég nagy cica már, végezhet némi házimunkát.

De a cica végül megúszta a portörölgetést. Csengettek, s amíg Kissy – természetesen messze lemaradva Suzy mögött – kiment kaput nyitni, addig Macska föltápászkodott, leugrott és kiment a kertbe. Vagy ő tudja, hová. Amikor Kissyék visszatértek, Macska nem volt már a nappaliban.

A lányok egyike összegömbölyödött a fotel mellett, a másik pedig fölvette a telefont.

– Szia, apa. Csomagod jött a Primeau cégtől.

– Nagyszerű. Letennéd az asztalomra?

– Persze.

– Kösz. Este korábban várjatok.

– Remek. Szia!

Bement a hálószobába és letette a csomagot apa íróasztalára. Az asztalon talált egy levelet borítékba téve, megcímezve madame Gélis számára. Az volt a szabály a családban, hogy ha valaki talál egy feladatlan levelet, azt nem adja fel az írója helyett, mert hátha már nem aktuális, hátha hozzá kell tenni valamit, hasonlók. Kissy ezért kivitte a levelet a konyhába, zacskó-

ba tette és a hűtőszekrényre mágnesezte. Aztán kiballagott a kertbe.

Mostanában csendesen telnek a délutánjai, iskola után, amikor nem várja az egereket. Martin nem nagyon szaladgálhat, ezért egyelőre csak itt jönnek össze, de már megbeszélték, hogy ha meggyógyul, kimennek párszor Nimbyhez is. Régóta nem voltak ott, Yves bácsiék már meg is kérdezték, hogy miért kerülik a házukat. Pedig nem kerülik, csak úgy jött ki a lépés, hogy ha északon gyűltek össze, akkor Kissyéknél. Tegnap Niala azt üzente Nimby által a szüleinek, hogy amint Martin rendbejön, jönnek Franconville-be és az összes sajtjukat megrágcsálják. De ma már aligha az Niala fő gondja, hogy hova menjen sajtot enni.

Nagyon ideges lett ettől a szerencsétlenségtől. Pedig ez se érinti őket igazán közelről, Georges a belföldieknél van, a nemzetközieket nem ismeri olyan jól. De hát ráadásul Airbus, majdnem ugyanaz a típus, mint amin ő repül, és műszaki hiba okozta a szerencsétlenséget. Niala beszélt valamelyik pilóta barátjukkal, az mondta, hogy érzi a zsigereiben. Nem emberi mulasztás: műszaki hiba.

Nialára részben Georges, részben a többiek idegessége ragadt át. Amikor ilyesmi történik, mindenki jobban félti a többi gépet és hajózószemélyzetet. Főleg akinek van odafönt valakije. Nialának persze határozott meggyőződése, hogy Kissy szüleinek veszélyesebb a munkájuk, mint Georges-é, mert autóval járnak dolgozni. A repülőgép sokkal biztonságosabb. Csak amikor egyet baj ér, akkor ebben nehezebb hinni.

Észrevette Macskát az egyik fa tövében, és gyorsan egy másik fához lapult. Nem, szó sincs róla, hogy *ő* félne Macskától, hiszen ő ad neki enni, és ez az ínyenc haspók nem fogja a vacsoráját kockáztatni egy kis egérpecsenyéért, amit különben is veszedelmes lenne megszerezni. Macska rengetegszer látta őt verekedni. Nem, Kissy azért lapult meg, hogy ne zavarja Macska vadászatát. Szolidaritásból, elvégre mindketten emlősök, a zsákmányállat pedig nem az. Macska verébre vadászott.

Anyáék, madame Faubourg és főleg az egerek sokszor látták már Macskát madárvadászaton, de senkinek nem volt arról tudomása, hogy akár egyet is megfogott volna. Nem láttak se elszórt tollakat, se elégedett macskavigyort. Azt viszont jó pár-

szor megfigyelték, ahogy a célpont felröppen, a cica pedig csalódottan néz utána.

Ez azonban Macskát ugyanúgy nem zavarta, ahogy a megrögzött szerencsejátékos se kedvetlenedik el a kudarcoktól, hanem újra és újra megpróbálja. Hiszen ha csak egyetlenegyszer bejönne a nagy nyeremény – mondja –, akkor visszakapna mindent, amit addig elvesztett, még többet is. Kissy azonban nemigen hitte, hogy egy verébben lehet annyi kalória, hogy egy egyébként jól táplált macska számára ekkora legyen a csábereje. Egyszerűen arról lehet szó, hogy Macska igazi sportcica, aki akkor is megpróbálná megfogni a verebet, ha ehetetlen lenne a húsa, vagy ha törvény lenne rá, hogy el kell engedni.

Mialatt Kissy ezeket végiggondolta, Macska végtelen óvatossággal araszolt előre a fűben. Nem voltak jók az esélyei. Szombaton az egerek lerágcsálták a füvet fűnyíróval, az ő fehér bundája pedig még a magas fűben is olyan volt, mint egy világítótorony. Terepszínűt kellene fölvennie, ha vadászni indul.

Macska hirtelen előrelendült és villámgyorsasággal vágódott a célpontba. Kissy elismeréssel adózott a tehetségének. Tökéletesen kimunkált, fantasztikusan gyors mozdulatok. A verébnek egy ezredmásodperce se maradt, hogy elmeneküljön. De úgy látszik, ez az idő is elég volt neki, mert a vadászat megint azzal végződött, hogy a villámgyors madárgyilkoló gépezet csalódottan bámul a magasba.

– Ez van, cicus – lépett oda hozzá, mint egyik emlős a másikhoz. – Amíg meg nem tanulsz repülni, nincs esélyed. De a levegőben is ők a jobbak. Emlékszel arra a részre, amikor Jerry a galambdúcban bújt el, Tom pedig szárnyakat eszkábált magának?

Macska szó nélkül faképnél hagyta. Hát igen, neki Tom és Jerry nem olyan élmény. Mindig a kisegér nyer benne.

Eszébe jutott, amit Nimby olvasott nemrég a neten. Átdolgoznak régi rajzfilmeket, a Tom és Jerryt is. Kivágják belőlük az olyanokat, amikor a képükbe robban a bomba, ettől fekete lesz az arcuk és eljátsszák a bozótlakó négert. Kissy nem értette, hogy ez miért baj. Rasszista? Persze hogy az, de hát ezek a filmek ötven-hatvan évvel ezelőtt készültek, akkor senki nem látott bennük semmi különöset. A mai gyerekeknek se ebből

alakul ki az afrikaiakról alkotott képük, és nem kellene a szülők helyett Hollywoodnak nevelni a gyereket. Niala azt mondta erre, hogy ha a néző eldönti, hogy mit fogad el és mit nem, az jó ízlés – ha egy cég dönti el helyette, az cenzúra. Barbarizmus. Szerencsére az egerek idejekorán beszerezték az eredeti változatokat.

Kissy leült az egyik fa tövében és a medence felé pillantott. Erről rögtön eszébe jutott a nagy esemény. Vanessa fölvette a kétrészes fürdőruhát, amit a születésnapjára adtak neki. Otthon történt, úszni akart egyet és ezt vette föl. Csak Niala volt otthon, senki más nem látta. Amikor a hétvégén elmesélte, Kissy rögtön megkérdezte a kislányt, hogy elhozta-e a fürdőruhát. Nem, eszébe se jutott. És fölveszi máskor is? Vanessa vállat vont, persze, miért ne? Akkor is, kérdezte Chantal, ha ők is ott lesznek meg a fiúk is?

Vanessa hallgatott. Az ablaknál állt, az ő szobájában voltak fönt az emeleten, a fákat nézte és gondolkodott. Aztán megszólalt, de nem fordult meg, mintha éppen a fáknak beszélt volna. Az ablak nyitva volt, csak a szúnyogháló választotta el tőlük.

– Ti azt hiszitek – kezdte csöndesen –, hogy én valamiféle csodabogár vagyok, aki nem hiszi vagy nem fogadja el, hogy lánynak született és nem fiúnak. Nem tagadom, valaha tényleg voltak ilyen érzéseim. A fiúknak minden egyszerűbb volt. Volt egy társaság a téren, azokkal lógtam, csupa fiú volt meg egy-kettőnek a barátnője. Én voltam az egyetlen, aki nem volt se fiú, se senkinek a barátnője. Mert olyan voltam, mint egy fiú, és ők elfogadtak fiúnak. Fiúnevem is volt… ők nem is tudták az igazi nevemet. Sose kérdezték. Valaki elnevezett Vad Billnek, és úgy hívtak. Hé, Bill… Volt nekem sok nevem, tudjátok. Egyszer jött egy srác, a Hurka valami ismerőse, és kérdezte, hogy hát melyik az a Vad Bill, mert már hallott rólam. Volt hírnevem. Amikor megmutattak neki, röhögött, azt mondta, szórakoznak vele, ez egy kiscsaj. Hamar elvettem a kedvét a röhögéstől, és amíg nagy nehezen talpra kecmergett, közöltem vele, hogy ha még egyszer kiscsajnak nevez, egyetlen fogát se hagyom a szájában. Akkor már hosszabb ideje tanultam a szenszejtől. Azt mondta, az a legjobb harcos, aki harc nélkül tud győzni. Hogyan, kérdeztem. Bárhogyan, felelte. Például úgy,

hogy olyan a hírneve, hogy az ellenfél ki se mer állni. Hát én igyekeztem magamnak ilyen hírnevet szerezni.

Elhallgatott, s tovább nézte odakint a fákat. Ők döbbenten nézték a hátát. Vanessa ritkán tárulkozott így ki, csak nagyon ritkán és nagyon keveset beszélt az előző életéről. Mintha akkor született volna meg Mohiként, amikor velük összeakadt, és amíg Vanessává nem válhatott, addig kényszerűségből elvolt Mohi bőrében, mint a rút kiskacsa. Mintha semmi, egyáltalán semmi nem lett volna az előtt a nap előtt, amikor elkapták Sheilát.

De még nem volt vége; Vanessa hosszabb szünet után folytatta.

– De ez nagyon régen volt. Ma már semmi jelentősége. Amióta köztetek vagyok, nem kell fiúsnak lennem. Ti pont azt szeretnétek, ha lányosabb lennék, de közben elfogadtok olyannak, amilyen vagyok. Úgyhogy lehetek olyan, amilyen lenni szeretek, kicsit fiús, kicsit lányos. Ma már talán kevésbé fiús, mint két éve. A hajamat is hagytam megnőni. Ma már szeretek lány lenni. Ha fiú lennék, nem kellenék Nimbynek, az pedig nagy veszteség lenne. Megőrülök érte. Ti persze azt lesitek lélegzetvisszafojtva, hogy mikor veszem le előtte a ruhámat, de még sokáig nem fogom megtenni.

Megint elhallgatott, ők pedig csakugyan alig mertek levegőt venni. Ez volt az első eset a történelemben, hogy Vanessa nem azt mondta, hogy soha nem vetkőzik le Nimby előtt, hanem elképzelhetőnek tartotta, hogy egyszer megteszi.

És a vallomásnak még mindig nem volt vége. Csak egy újabb hosszú szünet.

– Amikor Nimby megfogta a mellemet, majdnem letéptem a fejét, de nem jól tettem. Véletlen volt. Néha eszembe jut, mit tennék, ha megkérne, hogy vetkőzzek le. Mindig arra jutottam, hogy higgadt maradok és kedvesen mondok nemet. Hiszen nem akar bántani. Szeret… De néha már nem vagyok biztos benne, hogy csakugyan nemet akarok-e mondani. Egyszer kimondottan az járt a fejemben, hogy miért ne láthatna meztelenül, hiszen szeret, és én is szeretem. Kissy mondott valami ilyesmit, attól támadt ilyen gondolatom. De aztán mindig arra lyukadok ki, hogy nem. Kedvesen és kivert fogak nélkül, de nem. Majd talán egyszer. Így se unatkozunk éjszakánként.

Kissy nagyon figyelt, hogy egy szót se szalasszon el. Vanessa mindig csak minimális információt adott Nimbyvel töltött éjszakáiról, ellentétben ővele, aki mindenről beszámolt részletesen, sokszor meg is mutatta, hogy egy-egy mozdulat hogy volt. Igaz, egy ideje nem nagyon mesél, szegény Niala miatt.

– Igazából azért jó együtt aludni, mert kettesben lehetünk – folytatta Vanessa, továbbra is a fákat nézve odakint. – Nem mintha zavarna, hogy máskor ti is ott vagytok, de azért kettesben mégis más.

S ezzel elcsendesedett. A lányok percekig várták a folytatást, de nem jött. Vanessa csak állt az ablakban és a fákat nézte. Végül összenéztek és csendben kiosontak.

Szomorú, hogy éppen egy tömegszerencsétlenség adott alkalmat, hogy az első jelet megfigyeljék. Ha ugyan jel volt. Szerdán összegyűltek, ahogy szoktak, s ugyanúgy töltötték a napot, mint máskor, de Niala többször is megnézte a híreket a neten. A tévében ökumenikus istentiszteletet közvetítettek az áldozatok emlékére. Niala fél percig hallgatta a kommentárt, aztán kikapcsolta a tévét és sóhajtott.

Pi egy lépésre állt tőle. Kissy nézte, ahogy a lány vállára teszi a kezét, és gondolkodott. Vajon előfordult valaha, hogy bármelyiküknek a vállára tette a kezét? Biztosan – de nem sokszor. Mindig kerülte a bizalmas és félreérthető gesztusokat. De most még magához is vonta Nialát, aki egy pillanatra odasimult hozzá. Csak egyetlen pillanatra, aztán az ablakhoz ment és kinézett a kertre, amíg megtörölte a szemét.

Kissy körbepillantott, vajon látta-e más is, és a háta mögött egy csillogó szemű Vanessát fedezett föl. Apró fejmozdulattal Pi felé intett és kérdőn felhúzta a szemöldökét.

Vanessa jelentőségteljesen bólintott.

Kissy a szájához tette a kezét és gondos mozdulattal behúzta rajta a cipzárat.

Vanessa is a szájához nyúlt és lassan, megfontoltan kulcsra zárta.

Ezt tehát megbeszélték.

A dolognak mintha nem lett volna folytatása. Pi és Niala hamarosan kiment a kertbe egy tankönyvvel, sétáltak, s közben

Niala kérdéseket tett föl a tananyagból. Csoportterápia. Kissy néha hallotta a hangjukat, amikor kifülelt a kertbe.

Este, búcsúzásnál semmiféle gyengédséget nem lehetett megfigyelni kettejük között. Ugyanúgy búcsúztak el, mint bármikor máskor. Akkor már hárman is figyelték a semmit, mert Angélique-et mégiscsak beavatták.

Ez félórával az emlékezetes ölelés után volt. Kissy rálelt Vanessára, aki elgondolkodva könyökölt a konyhaablakban. Lopakodni kezdett, hogy befogja a kislány szemét, de ahogy a fejéhez közelítette a kezét, Vanessa hirtelen leguggolt, és Kissy keze a levegőben zárult össze. A kislány vigyorogva egyenesedett föl, és az ablaküvegre mutatott. Hát persze, de jó szeme van, hogy világosban észrevette a tükörképet.

Vanessa elgondolkodva vakarászni kezdte az állát, még a szakállát is megpödörgette, mint Tevje, a tejesember, csak neki tényleg volt szakálla. A hétvégén együtt látták a filmet.

Kissy kérdőn nézett rá.

Vanessa két nagy fület rajzolt magának a levegőbe, aztán két öklét a melle elé tette.

Kissy elgondolkodott. Angélique? Végül is miért ne? Angélique igazán akarja, hogy azok ketten összejöjjenek.

Így aztán megkeresték és elmondták neki, de már nem mutogatva.

Angélique egy kicsit szkeptikus volt. Ilyen helyzetben egy vigasztaló ölelés igazán természetes, és nem kell benne semmi személyes érzelmet keresni. Más lenne persze, ha mondjuk megismétlődne a dolog.

De aznap már nem ismétlődött meg. Pedig ők úgy figyeltek minden jelre, hogy a szokásos óvatosságról is megfeledkeztek. Szerencsére aznap nem járt arra egerészölyv.

Aranyos volt Angélique-ék új szokása. Távozáskor kezet nyújtott főbérlőjének, és úgy mentek el, egy nagy meg egy kicsi, kézenfogva, mint Róbert Gida és Micimackó.

Igen, Niala megmondta, hogy ismer házinéniket Párizsban, és tényleg. Ő csinálja őket. Mivel csak Kissyéknél és Nimbyéknél volt elég hely, egyszerűen föltette a kérdést, hogy melyik család tart igényt a megtiszteltetésre, hogy otthont adhat Angélique-nek. A szülők még haboztak, amikor Nimby közbeavat-

kozott. Azt mondta, Kissy mindennap hazavihet egy-két egeret, meg az iskolában is együtt van velük, de ő tanítási napokon csak a szobájában látja őket a falon. Meg a felületen, mondta Martin, de mindenesetre így Nimbyék lettek az első számú jelöltek.

Yves bácsiék csak félórát töprengtek a dolgon. A ház nagy, az idősebb gyerekek már kirepültek hazulról, és Angélique nem is idegen, akivel esetleg nem jönnek ki jól. Mindkettejükkel megtalálta a közös hangot. Hadd jöjjön, mondták. Az anyagiakban is megegyeztek. Inkább jelképes lesz az összeg, a vízért és villanyért, amit elhasznál, de azt se fogja fedezni teljesen. Ennivalót eddig is vett magának.

Angélique így még a kitűzött határidő előtt összecsomagolta holmiját és búcsút vett házinénijétől. Ettől kezdve Franconville-ből is két egér érkezett a csapat közös programjaira.

Már neve is volt a nagy kirándulásnak. *Inge, Suzy, Andreas, Tom és Jerry.* Ezzel minden résztvevőt felsoroltak. Magától értetődő volt, hogy Tom és Jerrynek egymás után kell állnia, a többieket pedig udvariassági sorrendbe tették, a hölgyeket előre.

A névsor második hölgye egyelőre nem izgatta magát különösebben az út miatt. Vidáman megszaglászta a zászlókat, megbillegette a farkát és nem szólt semmit.

Nimby ötlete volt, hogy zászló is legyen. Elvégre ismeretlen területen haladnak át, ahol macskák is élhetnek.

– Bátorságot önt majd pici szívünkbe, ha saját lobogónk alatt hajózunk – mondta. – Azazhogy autózunk.

A zászlót a csapat közösen tervezte, és Niala készíttette el egy mintanyomóban, ahol pólók nyomásával foglalkoztak. Négyet téglalap alakú textilre nyomatott, két tucatot pedig fehér pólókra, kicsi, közepes és nagy méretben. Így van váltás, és árengedményt kapott. A zászló semmit sem árult el az alapítványról, egyáltalán semmi köze nem volt hozzá: ez az ő magánhasználatú zászlajuk volt. Jerry rajza, amint vigyorogva fölemel egy darab sajtot.

Pi azt mondta, ő nem nagyon tudja, hogyan helyezhetnének el ekkora zászlót az autón úgy, hogy ne zavarja a vezetést; elég nagyok voltak.

– Nem akarom az autón elhelyezni – mondta Vanessa, szokásuk szerint hirtelen főnökké lépve elő. – Jó helyen lesznek azok bent a kocsiban. Semmi szükség rá, hogy hergeljük a macskákat.

Kissy Macskára sandított, aki egy fiókos szekrénykén üldögélt és éppen rálátott az asztalon kiterített Jerry-díszes holmikra. Egyáltalán nem hergelődött. De hát különböző vidékeken különböző macskák élnek, mások a szokásaik és máshol van az ingerküszöbük. Úgyhogy inkább nem szólt semmit – Vanessa különben is látta, hogy Macskára pillant, és kétségkívül kitalálta, mi jár a fejében.

Folyamatosan gyűltek az útra való holmik. A mikrobusz tetőcsomagtartóján három kötegben helyezték el az egérlyukakba való matracokat. Egész sereg apró tárgyat rakodtak be, mint például gyufa, bicska, zsineg, varrókészlet, toalettpapír és hasonlók. Jegyzéket is készítettek róluk, feltüntetve, hogy mi hol van, ne kelljen keresni.

És persze tervezték az útvonalat, de csak nagyjából, mert Tom szeretett az orra után menni. Meglátott valahol egy mellékutat és rákanyarodott, aztán kilyukadt, ahol kilyukadt. Kitelt az idejükből. Idén azért igyekszik majd a nagyjából délkeletre vezető mellékutakat kiválasztani.

Angélique még csak-csak eljött Vaucressonba a hétvégeken; Pi már azoknak is csak egy részét töltötte velük. A szakdolgozatára készült.

– A télen már teljesen bele kell vetnem magam a dologba – mondta egyik este a felületen. – Ősszel még az anyaggyűjtéssel kell foglalkoznom, de már most hozzá kell látnom, mert akikkel beszélni akarok, azok most állnak velem szóba.

Niala a bőréből ugrott ki örömében, amikor megtudta, hogy Pi már a szakdolgozatát tervezi. Hiszen ez remek alkalom, hogy segíthessen neki. Valamicskét segíthetett is, de ez nagyon kevés időbe telt. A témát Pi hamar kiválasztotta, a szakdolgozat anyaga pedig egyelőre csak egy jegyzettömb volt, amiben egyre szaporodtak a gyorsírásos sorok. Egyikük se tudta elolvasni, és nem is volt szabad, mert az interjúalanyok nevét is tartalmazta, hogy később visszatérhessen dolgokra.

Ezzel foglalkozott mostanában: interjúkat készített. Hogy hol, azt nem mondta meg, de valami olyan helyen, ahol pedofilok áldozataival találkozhatott. Nekik tett föl kérdéseket, és alighanem a lelki gyógykezelésükben is részt vett. De az egerek mindezt csak találgathatták, mert semmilyen részletbe nem avatta be őket.

– Majd később – mondta. – Most még túl sok az ismertetőjel, és nekem szigorú titoktartást kellett fogadnom. Majd amikor legépelem a szöveget, akkor kihúzok belőle mindent, ami bizalmas. Akkor már elolvashatjátok.

Nialának igencsak lekonyult a két szép, formás füle, amikor kiderült, hogy a szakdolgozathoz ő még hónapokig nem nyúlhat. Neki nem az ősszel kellene minél több közös elfoglaltság Pivel, hanem most. De hát…

– Nincs mit tenni – mondta egyik este Kissyéknél, a lányok szobájában. – Marad a készülődés az idei vizsgára.

– Az is elég – vigasztalta húga. – Gondold csak el. Pár hét múlva majd fölteszel egy kérdést mondjuk családterápiából, és Pi nem válaszol, csak rád néz. – Vanessa lehuppant az öltözőasztal melletti székre, és olyan arccal meredt az ágyon ülő Nialára, amiben mintha csakugyan lett volna valami Piből. – Csak néz, és te nem tudod mire vélni. Aztán megszólal: „Nahát, Niala… eddig nem is tűnt fel, milyen szépen ejted azt a szót, hogy *pszichoterapeuta!*”

A többiek nevettek. Az idézetnél Vanessa elmélyítette a hangját, és a hanghordozása is emlékeztetett Piére.

– Aztán fölkel és odajön hozzád – folytatta a kislány, és úgy tett, ahogy mondta. – Föléd hajol és azt mondja: „Csókolj meg, szerelmem!”

Ezzel Vanessa hanyatt döntötte Nialát az ágyon, és óriásit cuppanó puszik szenvedélyes zuhatagával árasztotta el. Niala sivalkodott, valahonnan a puszik közül egy elhaló „hagyd abba, egérke” is kihallatszott, aztán Vanessa váratlanul fölegyenesedett és drámai hangon azt mondta:

– „Légy a feleségem”, fogja mondani, és az ujjadra húz egy gyönyörű, szikrázó karika ementálit.

Yves bácsi örömmel üdvözölte házában az egereket. Külön ezért hazaszaladt a műhelyből, amikor megérkeztek. Biztosítot-

ta őket, hogy a hűtőben van elég sajt, a ház és a kert pedig macska- és egérfogómentes. Aztán nevetve megsimogatta Vanessa fejét, és búcsút intve kisétált a kocsijához.

Aranyos. Már ő is részt vesz az egeresdiben, és pont Vanessa fejét simogatja meg. Aligha csak azért, mert ő állt hozzá a legközelebb. Tudja, milyen sokat jelentenek neki, ő meg a felesége. Így is volt, a kislány melegen nézett utána, amíg csak be nem fordult a sarkon.

A házban és körülötte nem változott semmi. Néhány bútor máshová került, a lányok szobájába valaki bekészített egy csokor mezei virágot, és tényleg bőségesen volt sajt a hűtőben. A konyhából érkező Chantal mesélte.

Kissy közben elővette a fürdőruháját és kibújt a blúzából. Az ablakon át már ellenőrizte, hogy a medence föl van töltve, úgyhogy ő most beleveti magát.

A háta mögött kinyílt az ajtó, Chantal pedig méltatlankodva megszólalt:

– Hé! És kopogni ki fog?

– Ugyan már – felelte Martin –, én sokkal kevesebb ruhában is láttam már Kissyt.

Disznó, gondolta Kissy.

– És az nem jutott eszedbe, hogy esetleg *én* is átöltözöm?

– Már hogyne jutott volna eszembe. Hisz te is észrevetted, hogy nem kopogtam.

Disznó, gondolta Kissy másodszor is, nyomatékkal. Chantalra pillantott, aki szemlátomást vívódott, hogy kidobja-e a fiút az ablakon, vagy csak simán lője keresztül.

– Á, fürdőruhát veszel? – örült meg Martin. – Remek ötlet. Segítek belebújni, jó?

– Disznó – mondta ki Kissy most már hangosan is.

– Az – sziszegte Chantal. – Én is itt vagyok, ha nem tűnt volna föl!

– Dehogynem – vigyorgott a fiú. – Remek ötlet!

– Micso… – Chantal elharapta a szót, aztán kórusban förmedtek rá:

– Disznó!

Kissy segített kituszkolni a srácot és rácsukni az ajtót, ámbár egy pillanatra fölmerült benne a gondolat, hogy inkább Chan-

talt kellene. Az leolvashatott valamit az arcáról, mert elmosolyodott.

– Hívjuk vissza és kimenjek én?

– Nem, nem – nevetett Kissy. – Annak is eljön az ideje. Most úszni akarok, és beverni egy-két cápa orrát.

– Én is jövök – felelte Chantal, és kigombolta a nadrágját, de ekkor megint nyílt az ajtó. Egy egérként lendültek abba az irányba, és Vanessa életét csak az mentette meg, hogy idejében fölismerték.

– Azt hittük, Martin – eresztette le a kezét Chantal.

– Nem, Martin ott megy – mondta Vanessa. – Mi van vele?

Elmesélték az iméntieket. Niala és Jennifer közben érkezett.

– Majd segíthet akkor, amikor leveszed a fürdőruhát – mondta Vanessa, és kicipzárazta a sporttáskájukat.

– De nem akkor, ha én is itt vagyok – morogta Chantal.

Vanessa rámosolygott.

– És neked mikor segít majd Bernard?

– Kicsoda?!

– Bernard. Angélique fiúját is így neveztük el. Minden ismeretlen, titokzatos srác lehet Bernard.

– Értem. Nos, Bernard egyelőre semmiben se segíthet, ami az öltözködésemmel kapcsolatos.

– Hanem? – kérdezte Jennifer.

– Beszélgetni szoktunk… meg csókolózni.

– Ennyi? – kérdezte Vanessa.

– Mi az, hogy „ennyi”? – nézett rá Chantal csípőre tett kézzel. – A világ nagyobb hírlapjai naponta találgatják, hogy közted és Nimby között mikor történik már valami, és akkor te kérdezed tőlem, hogy „ennyi”?

Vanessa elgondolkodva turkált a táskában, és kiemelt egy piros fürdőruhát.

– Talált – ismerte el. – De én a fiúkerülő, morcos Vanessa vagyok, nem hétköznapi eset.

– Ez meg micsoda? – meredt Chantal a fürdőruhára.

Vanessa úgy forgatta a kezében, mintha akkor látná először.

– Ez? Amerikai erszényes pitypang. Apróbb dinoszauruszokkal és bibliográfiákkal táplálkozik, újholdkor közepesen mérgező, és már hetven fokon tökéletesen fehérít. Kevésbé tudományosan: ha úgyis tudod, miért kérded?

Chantal nevetett, de igyekezett szigorú képet vágni.
– Azt kérdeztem, te félbemaradt Nimby-epigon, hogy miért ezt a fürdőruhát hoztad?
A kislány gyanakodva pislogott.
– Mi az az epigon?
– Utánzó, követő, aki egy jelentős alkotó munkásságát folytatja.
– Vagy úgy. Nos, azért ezt hoztam, mert kéznél volt.
– Van egy gyönyörű kétrészes fürdőruhád.
– És a gyönyörű egyrészeset fogom fölvenni.
A lányok egymásra néztek. Niala tehetetlenül megvonta a vállát. Jennifer sóhajtott. Kissy megcsóválta a fejét. Chantal végigpillantott hármukon, aztán legyintett.
– Szamarak vagytok – közölte Vanessa olyan szuggesztív erővel, hogy Kissy rögtön érezni kezdte, amint megnyúlnak a fülei. – Tényleg azt hiszitek, hogy egyrészesben nem tetszem Nimbynek? De. Tetszem neki. Úgyhogy én ezt most fölveszem, ti pedig eszegessetek egy kis bogáncsot.

Niala később, már a medence mellett heverészve közölte a hírt. Kissy elégedetten nyúlt el a pokrócon. Cápa nem akadt ugyan a medencében, de jót úszkált benne harc nélkül is, akárcsak a többiek. És Vanessa kétségtelenül nagyon tetszett Nimbynek a régi, egyrészes fürdőruhájában is. Más kérdés, hogy a kétrészesben még jobban tetszhetett volna.
– Ja igen – könyökölt föl mellette Niala. – Apa azt mondja, valószínűleg abbahagyja a repülést.
– Nocsak – lepődtek meg a többiek. – Hogyhogy?
Niala sóhajtott.
– Nagyon fölzaklatta a 447-es járat elvesztése. Azt mondja, túl sok volt mostanában a légikatasztrófa… valahogy megrendült a bizalma. Azt fontolgatja, hogy inkább földi munkát keres.
– Megértem – mondta Kissy.
– És mivel akar foglalkozni? – kérdezte Martin.
– Még nem döntötte el. Talán a számítástechnikához lesz köze, de lehet, hogy a repüléshez.
– És nem is száll fel többé? – pillantott föl Jennifer.

– De, kis géppel igen. Nagyon szeret repülni, de már csak sportból akarja csinálni.

– Nekünk viszont – szólalt meg Martin kis csend után – onnantól nem jut majd hely a szolgálati járatokon.

Niala bólintott.

– Nem, tényleg nem. Illetve a pilóták biztos szívesen fölvennének, de nem illik ilyesmit elfogadni. Sebaj, majd veszünk jegyet.

Kissy egyik nap utánanézett a neten. Nem csoda, hogy Georges ennyire megrendült. Ez volt a történelem huszonegyedik legsúlyosabb légiszerencsétlensége, és messze a legszörnyűbb az Air France történetében. Kétszázhuszonnyolc áldozat!

De akkor is kár, hogy D'Aubisson kapitány visszatér a földre. Olyan jól festett a szárnyacskákkal díszített sötét egyenruhájában.

Mousehenge. Ősi emlékmű Angliában, a kőkori egerek emelték a macskák bosszantására. *Wolfgang Maus Mozart.* Híres zeneszerző kisegér, egyik ismert műve a Figaro cincogása. *Souris.* Egér-Franciaország fővárosa, ahol az Eicin-torony áll…

Kissy vigyorogva olvasta az Egérlexikon legújabb bővítését. A legtöbb címszót már ismerte, ezt az utolsót is. Chantal vette észre, hogy a főváros neve mennyire hasonlít az egeret jelentő francia szóra. De mindig voltak újak. Amikor Nimby leírta a heti termést, többnyire ihletet kapott egy csomó újabbra, meg hát akadtak, amiket akkor találtak ki a többiek, amikor ő épp nem volt jelen. Nem ismerte például a *popcin* szócikket sem. „Pattogatott ementáli, nagyszerűeket lehet rá táncolni és csókolózni." A szerző névjele természetesen II, vagyis Vanessa.

De ezekben a hetekben az Egérlexikon csak harmadik lehetett a két sokkal fontosabb dolog mögött: fel kellett készülni a Tom és Jerry-túrára, és el kellett csábítani Pit. Mármint Nialának, persze. Ő ugyan mindig a fejét rázta ettől a szótól, ő nem elcsábítani akarja. Az annyit jelent, hogy az ágyába viszi a srácot, és jó esetben akár hetekig járnak. Neki ennél több kell. Ő egy életre választott, neki nem szerelmes éjszaka kell. Mármint az is kell, persze, de nem elég.

– Honnan tudod, hogy egy életre választottál? – kérdezte Vanessa, amikor egyik nap bevásárolni indultak hármasban.
– Csacsikám, ezt nem tudni kell, hanem eldönteni.
– Nem értem.
– Figyelj. Nem *fölfedeztem,* hogy Pi nekem egy életre kell, hanem *elhatároztam.* Ezt a srácot márpedig végleg megtartom, cin-cin.
Vanessa tűnődve nézett Kissyre, de persze nem lehetett tudni, mi jár a fejében. Remélhetőleg az, gondolta Kissy, hogy ő is véglegesíthetné Nimbyt.
De amint kiderült, Vanessa még nem a maga személyével foglalkozott.
– És honnan tudod, hogy megérdemli, illetve téged megérdemel?
– Beleszerettem – felelte Niala magától értetődően.
Vanessa határozatlanul bólintott és mormogott valamit.
– Mit dünnyögsz, egérke? – érdeklődött Niala, amire kishúga csak a fejét rázta. Ám Niala nem lett volna Niala, ha nem találja ki a gondolatát. – Á, az nem számít, hogy Angélique is beleszeretett. Ő maga szeretett ki belőle. Én nem fogok kiszeretni Piből, és ezzel elejét veszem, hogy ő kiszeressen belőlem.
Vanessa olyan hirtelen torpant meg, hogy vagy tíz lépéssel elhagyták, mire meg tudtak állni. Visszanéztek; a kislány elképedve állt mögöttük, aztán csípőre tette a kezét és elvigyorodott.
– Át akarsz verni – közölte. – Azzal, hogy te továbbra is szereted az egeredet, még nincs rá garancia, hogy ő is szeret.
Niala nevetett.
– De jól hangzik!
Kissy még a hipermarketben is azon töprengett, miképpen működhet az, hogy valaki eldönti egy kapcsolatról, hogy az egy életre szól. Persze ehhez nyilván mindkettejüknek így kell gondolnia, tehát Niala bármit akar, azt igazából csak akkortól akarhatja komolyan, ha már Pi is szereti őt.
Ez a mamlasz kölyök viszont, pillantott a babkonzerveket tanulmányozó Vanessára, elmulasztotta levonni a következtetést a saját kapcsolatára vonatkozólag. Pedig Nimby…
Hirtelen megakadt. Ugyanezt a következtetést *neki* is le lehetne vonnia. Martint és őt kétségkívül egymásnak teremtették,

de… vajon egy életen át is kitartanának egymás mellett? Mert az azért nem csekélység. Jóban-rosszban, míg a cica el nem választ, akár mondjuk ötven évig? El se tudja képzelni, mennyi az. De persze… az elmúlt két évet úgy töltötték együtt, hogy egyszer se veszekedtek, és mindig kiálltak egymás mellett.

És megosztják egymással a betevő sajtjukat.

A hipermarketben ezúttal különös élményben volt részük. Az egyik biztonsági őrnek megakadt a tekintete Vanessán, amint a kocsijukba tesz egypár doboz tejfölt, és onnantól állandóan őt figyelte. Először még eltűnt a szemük elől, de a hűtőpolc végén újra előkerült. Néhány méterrel odébb sétálgatott és Vanessát figyelte.

Innen már csak a mirelitekhez mentek tovább, berakodtak némi halat, csirkét, miegyebet, és indultak a pénztárhoz. Az őr két méterről követte őket.

Vanessa hátranézett, aztán Nialára pillantott.

– Ugye jól elrejtetted a konyakosüvegeket?

– Persze – felelte nővére halálos komolyan. – A videókamera se látszik ki a narancslé alól. Légy nyugodt.

Kissyben enyhe kétségek ébredtek, nem kellene-e két társának drogtesztet csináltatni. Most azonnal. Ez a két eszement perceken belül börtönbe juttatja őket a hülye szövegével.

– Akkor nem értem, mit néz az őr ennyire – felelte Vanessa. – A gyémántokat nem is innen fújtuk meg.

– Hagyd már abba – förmedt rá Kissy súgva.

– Mi bajod? – bámult rá a kislány nagy, ártatlan kék szemekkel. – Hát loptam én *tőled* valamit?

Kissy sóhajtott. Nem, nem lopott, mint ahogy itt a hipermarketben és máshol se, de ennek az égvilágon semmi jelentősége. Nem lopásért kapnak húsz évet, megközelítőleg öt percen belül. Mostantól számítva egy perc elég, hogy elhangozzék a szörnyű vád, s két perc múlva az épület összes biztonsági őre leméMszárolva hever körülöttük. Akkor kábítólövedéket kapnak az oldalukba, mint Leia hercegnő, és a negyedik percben már a bíróság előtt állnak. Semmi jelentősége nem lesz, hogy loptak-e. Szegény otthon maradt egértársaik nem tudják majd mire vélni távolmaradásukat, amíg rá nem találnak a hírre a lapokban…

– Elnézést, egy pillanatra! – szólalt meg a feje fölött egy férfihang. Kissy ijedten odanézett, s rögtön behúzta farkincáját. A nagydarab őr volt.

Vanessa visszanézett a pénztártól.

– Valami gond van?

– Nem, semmi gond, csak… nem ismersz meg?

Vanessa néhány másodpercig tanulmányozta az őr arcát. Hirtelen összehúzta a szemöldökét.

– Maga… én magát láttam már valahol…

– Hiszen ha csak láttál volna! – nevetett az őr.

Kissy valamelyest megkönnyebbült. Ha az őr nevet, nem lehet olyan nagy baj. Talán tíz évvel megússzák.

Vanessa hirtelen elvigyorodott.

– Aha. Emlékszem már. Hogy van a gyomra?

– Köszönöm, jól. Örülök a viszontlátásnak. De ne tartsuk föl a pénztárat. Segíthetek?

Az őr jókora mancsaival egykettőre kirámolta a kocsijukat, aztán a szalag végén visszapakolta. Niala közben fizetett, aztán összegyűltek a pénztár mögött.

– Két éve maga Párizsban dolgozott egy ruhaüzletben – állapította meg Vanessa. – Hogy kerül most ide?

– Sok helyen dolgoztam én már. Itt se leszek évekig. Most majd különösen iszkolok innen, nehogy megint összeakadjunk – nevetett az őr kedélyesen.

– Tőlem ne tartson – mondta Vanessa fölényes nyugalommal. – Amíg nem próbál kirángatni az üzletből, minek bántanám?

Azzal hirtelen gyomron vágta a férfit, követhetetlen gyorsasággal. Kissy csettintett a nyelvével. Ha nem fékezi le az ütést, az őr úgy omlott volna össze, mint a World Trade Center. Így is belerezdült.

– A mindenit! Sajnos nekünk nem adnak golyóálló mellényt. Pedig ellened csak az segít…

– Főleg ha az orrát is védi – nyelvelt vissza a kislány, és játékosan megfenyegette az öklével.

– Hűha. De most már nem is próbálnálak kidobni. Okom se lenne rá – mérte végig Vanessát. – Most nem néznélek utcagyereknek.

– Hát nem is vagyok már az.

– „Már?”

– Már. Én akkor tényleg utcagyerek voltam, de teljes joggal vágtam magát gyomron. Mi az? – pillantott Nialára, aki a vállára tette a kezét.

Niala a hűtőtáskára mutatott, aztán lihegni kezdett és a homlokát törölgette.

– Szóval ha beszélgetni akartok – tette hozzá –, akkor gyere vissza ebéd után, vagy amikor az úr végez.

– Igazad van – bólintott az őr. – Nos, én négykor végzek. Ha csakugyan van kedved beszélgetni…

– Miért ne?

Kissy mindig tudta, hogy Niala tündér. Most megtanulhatta, hogy Vanessa is. Jól emlékezett arra a két év előtti esetre, amikor egyetlen ütéssel leterítette a nagydarab biztonsági őrt, és ha akkor valaki azt mondja, hogy az őr egyszer barátságosan elbeszélget kínzójával, biztosan mentőt hívott volna az illetőhöz.

Pedig pontosan ez történt. Négy órakor Vanessa visszasétált a hipermarkethez és találkozott az őrrel, aztán együtt hazasétáltak, közben beszélgettek, és Vanessa behívta egy szendvicsre. Az őr nem fogadta el a meghívást, kint beszélgettek még pár percet, aztán kezet ráztak és elbúcsúztak.

Mindezt maga Vanessa mesélte el, és csodálkozva nézett rájuk.

– Mi ebben a különös? Semmi okom haragudni erre az emberre. Hülyeséget csinált, de megbüntettem érte, és ennek már különben is két éve. Ő se haragszik énrám. Hamar kiheverte azt az ütést, amit kapott, és beiratkozott kung fut tanulni. Most ügyesebb, erősebb és leadott pár fölösleges kilót. Minek ellenségeskednénk?

Chantal levonta a következtetést: Vanessa bárkit meg tud szelídíteni, ha elég nagyot üt rá. Ő ott volt az áruházban és emlékezett az őrre. Nem gondolta, hogy az az ember valaha rá tud nézni Vanessára anélkül, hogy lila legyen a feje.

Ezekben a napokban nem ez volt az egyetlen találkozás régi ismerősökkel: másnap iskolából jövet Kissy és Martin összefutott Masoudi doktorral az állomáson.

– Nocsak, Chaton kisasszony – mondta az ügyvéd. – Milyen rég nem láttam. Fiatalember?

– Jó napot, ügyvéd úr – mosolyogtak az egerek. – Utazik?
– Ó, nem, csak egy barátomat kísértem ki. Hogy van az alapítványuk?
– Köszönjük, jól. Pillanatnyilag szünetet tart.
– Akkor bizonyára nem halmozzák el munkával az én barátomat.
Hát nem, gondolta Kissy. Az alapítványnak már a télen meglett a saját ügyvédje, de ők még nem is találkoztak vele soha. Néhány emailt váltottak, azt írta, hogy neki a kuratóriummal kell beszélnie, lehetőleg az elnökkel; így hát összehozták Ange nénivel, akivel tartott egy vagy két megbeszélést, és innentől van ügyvédjük. Hogy mire jó, azt nemigen tudni. Ő, Kissy, még a nevére is csak nehezen emlékszik vissza. Fizetni még nem kellett neki, nem volt olyan ügyük, amiben dolga akadt volna – most egy darabig nem is lesz.
Hazafelé elbeszélgettek Masoudi doktorral, főleg Martin vitte a szót; elmesélte a Nemezis-ügyet, miután az ügyvéd szavát adta, hogy hallgat róla.
– Maguk nem mindennapi fiatalok – mondta az elbeszélés után. – Az én munkám is von maga után némi veszélyt, de nem sokat, minthogy a veszedelmes dolgoktól mindig távol tartottam magam. Néha persze akad egy-egy szegény bolond… erről a kisasszonynak már van tapasztalata. De az, amit maguk vállaltak… csodálom a küldetéstudatukat.
Igen, gondolta Kissy, az van nekik. Mindenkiben kialakul a küldetéstudat, ha néhány órán át hallgatja Vanessa dühös szónoklatait Fritzlről, Natascha Kampuschról meg a Dutroux-ügyről.
Ezt meg is mondta.
– Rendkívüli hölgy lehet. Örömet szereznének, ha tolmácsolnák neki jókívánságaimat.
Ezzel az ügyvéd megemelte kalapját, kissé meghajolt és befordult az utcájába, Kissy és Martin pedig ott maradt egy olyan főnévvel, amit még soha nem jutott eszükbe Vanessára alkalmazni. *Hölgy?* Nos, rendszertanilag kétségkívül az, de egyébként ez lenne az utolsó, amit mondanának rá. Martinnek a tornádó jutott eszébe, Kissynek a dinamit. Ezek a szavak nagyszerűen jellemzik Vanessát, amikor odacsap vagy amikor felhúzza magát például egy shindyről szóló híren. De ha azt hallják,

hogy hölgy, akkor az egerek közül Angélique vagy Niala. Ők tényleg hölgyek. Niala talán még Angélique-nél is hölgyebb, ahogy felszegi a fejét, elmosolyodik és mond valami bölcset. Ezt Martin mondta, Kissy pedig rögtön összehúzta a szemöldökét. De jól megfigyelte! Martin csak nevetett rajta, elvégre nehéz nem megfigyelni valakit, ha hetente két-három napot töltenek együtt két éven át, nem beszélve a nyári szünetekről.

Ez rögtön átterelte a szót a vakációra. Mindjárt vége a sulinak. Már a fülükön is vizsgakérdések jönnek ki, pedig négy fülük van, kettő oldalt, amit mindenki lát, kettő pedig a fejük búbján, de azokat nem mutatják meg akárkinek. A vakáció közelsége, a nagy autós túra ígérete némileg feledtette, hogy ezzel búcsút vesznek az iskolájuktól is, jövőre máshová járnak már mind a négyen – mind máshová. Kissy itt Vaucressonban a Suger-be, éppen Masoudi doktor házával szemközt – amilyen messze volt az iskolája, amióta ideköltöztek, olyan közel lesz most. Martin és Chantal marad Neuillyben, de nem együtt, Jennifer pedig Courbevoie-ba jár majd. Niala is másik iskolába megy, Villefranche-ba fog vonatozni mindennap.

Csak a két kisegér és a két maxi marad ott, ahol eddig volt – nekik, középméretűeknek egészen megváltozik az életük.

Június huszonnyolcadikán este hatkor hét egér utoljára búcsúzott el egymástól ebben a tanévben.

– Már csak három nap, kiskutya – simogatta meg Vanessa Suzyt, akit ebből csak a simogatás érdekelt.

– Már csak két nap, cicus – mondta Kissy másnap este Macskának fáradtan, de reményteljesen.

– Már csak a holnapot kell kibírnotok – vigasztalta apa huszonnégy órával később, amikor a zsömlét próbálta rákenni a vajra, olyan türelmetlen volt.

A szerda iskolai nap volt, teljesen értelmetlenül. Az utolsó vizsga után Kissy már úgy érezte, inkább vállalna tűhegyes macskafogakat a hátába, mint évzáró ünnepséget, ballagást, jó, hogy nem vonulnak végig rendőrmotorosok kíséretében a Champs-Élysées-n. De végigcsinált mindent hősiesen. Abból merített erőt, hogy Nimbynek egyetlen egér sincsen a közelében, mégis kibírja. Vele ott voltak hárman is. Sőt négyen. A telefonjáról aznap egy vigyorgó Jerry-pofika nézett rá.

Aztán valami csoda folytán eljött az utolsó pillanat. Amikor utoljára volt együtt az osztály. Ők négyen nem búcsúztak el egymástól, minek tették volna, a többiekkel viszont váltottak egy-egy sziasztokot, kézfogást vagy puszit. Angélique volt az egyetlen, aki a nyakukba borult, még Martinnek is, és odasúgta, hogy mindent köszön. Pedig már megköszönte régesrég, Beaulieu-ben is, itthon is, és nem örökre válnak el egymástól, találkoznak még, legfeljebb ritkábban. Chantallal éppenséggel egy iskolába kerülnek, talán osztálytársak is maradnak, ami jó dolog, ők ketten mindig jó barátnők voltak.

Senkit nem lepett meg, hogy a vizsgaeredmények szerint nyolc okos, jól felkészült egér hagyta el a tantermeket. Ahogy az se lepett meg senkit, hogy a kilencediknek gyengébbek voltak a jegyei. De arra már senki nem számított, hogy két tárgyból megbukik. Pedig pontosan ez történt.

Vanessa nem is értette a kérdést, amikor pár nappal később megkérdezték tőle, hogy reagáltak a szülei. Hát hogy reagáltak volna? Sose bánd, felelték, és megsimogatták a fejét. Majd leteszed a pótvizsgát. Ez csak annyit jelent, hogy kénytelen leszel esténként tanulni a sátorban.

Chantal azt mondta, ha ő megbukott volna, az apja valószínűleg szívrohamot kap, és egy nappal elhalasztódik az indulásuk, mert egy napig győzködni kell, hogy Chantal nélkül az egész csapat nyaralása el lenne rontva.

D'Aubissonéknak eszébe se jutott szívrohamot kapni vagy megtorpedózni Vanessa nyaralását. Blanche egyenesen azt mondta:

– Természetesen nagyon fontos, hogy idén letedd a pótvizsgát, és majd annak rendje és módja szerint leérettségizz. De azt hiszem, a te igazi iskolád mégis az egereid között van.

Július másodikán kora reggel a D'Aubisson lányok utoljára ültek fel a szolgálati járatra. Mire legközelebb repülnek, Georges már nem áll szerződésben az Air France-szal.

– Egér! – sikkantotta Vanessa boldogan, és két méterről ugrott Kissy nyakába; majdnem feldöntötte. Kissy beszívta a szőke fürtök illatát, és nagyot sóhajtott. Ez már tényleg a vakáció.

– Még egy egér! – rikkantotta Vanessa öt centire az ő fülétől, azzal elengedte – ezzel megint kis híján feldöntötte – és Martin

karjaiba vetette magát. Kissy boldogan sóhajtott. A kislány máskor nem volt ilyen szenvedélyes, de ez most a vakációnak szólt. Egy pillanatig elidőzött a tekintete a ritka látványon, hogy Martin magához öleli Vanessát, aztán észrevett egy közeledő taxit és rájuk szólt.

– Engedjétek el egymást, ott jön Nimby. Még félreérti.

Vanessa valóban elengedte Martint és kiugrott a járdára, hogy megnézze a kocsit.

– Abban a taxiban egy szemüveges nő ül – jelentette ki. – Nem tartalmazhatja Nimbyt.

Ezzel lelkesen ölelgetni kezdte a harmadik egeret – Nialát, akivel mostanáig együtt volt, de hát Nimbynél se szempont az ilyesmi. Kissy pedig értetlenül nézte az apró taxit a messze távolban, lent az avenue de Villepreux mélységeiben. Mindig tudta, hogy Vanessának sasszeme van, de…

Aztán öt perc múlva tényleg megjött Nimby és Angélique taxija, és ők tanúi lehettek a legforróbb ölelésnek, amit el lehet képzelni. Hát igen, ha Nimby ilyet kap, akkor Martint igazán hűvösen, épp csak barátilag ölelte meg. Inkább csak lelkesedésből.

– Eddig megvolnánk – mondta Angélique vidáman. – Indulhatunk?

– Persze – mondta Kissy. – Anyáéktól a nevetekben is elbúcsúztam. Macskára nem érdemes érzelmeket pazarolni.

Vanessa ránézett, aztán eltökélten elindult a ház felé. Kissy mosolyogva nézett utána. No persze, *neki* érdemes. Ő bármikor megsimogathatja Macskát, sőt meg is dögönyözheti, és Macska nem rajzolja tele a karját piros csíkokkal.

Aztán észbe kapott, a kislány után szaladt és a kezébe nyomta a kulcscsomóját, hogy be tudjon jutni kedvencéhez. Egér létére mégse közlekedhet a macskaajtón.

Amíg Macskáék kibúcsúzkodták magukat, Angélique még egyszer ellenőrizte a mikrobuszt, ők pedig a rakománylistát. A kocsit Martin már korábban kihozta a garázsból – ő papírt mutatott, Kissy követ, a fiú hozhatta ki.

Mire végeztek, Vanessa már zárta a házat, aztán a kaput is a kigördülő mikrobusz mögött. Fölrántották a tolóajtót és lelkes cincogással beugráltak. Végre itt a vakáció!

– Rágcsáló Hat hívja Rágcsáló Hármat – szólt Niala titkosügynöki hangon a telefonba. – Vétel.

– Jelentkezem – nevetett Pi.

– Elhagytuk a bázist. Északnak tartunk. Vétel.

– Északnak?!

– Ez hamis irány, az ellenség megtévesztésére – mondta Niala faarccal. – Nyugat helyett mondtam északot.

– Világos. Mi ebben az esetben kelet felé megyünk. Öt perc múlva Vaucressonban leszünk. De ha még jobban meg akarod téveszteni az ellenséget, akkor Orlyban.

– Vettem, egyelőre vége.

Angélique befordult a Fonds Huguenots utcára, ami bevisz a vasútállomáshoz. Pár perc múlva ott voltak. Alig ugráltak ki a kocsiból, már be is gördült melléjük egy végeláthatatlanul hosszú, óriási busz. Az egerek lenyűgözve nézték.

Jennifer már régesrég megmondta a lakókocsi méreteit, tudták, hogy mekkora. De mégse tudták. Egészen más, amikor az ember a saját szemével látja.

Magas volt, mint egy busz, és ugyanúgy függőleges volt az eleje. Aztán csak folytatódott és folytatódott hátrafelé, a végtelenségig. A törzse sárga volt, erről tudták, hogy nem az eredeti színe, Tom újrafestette, amikor megvették.

Szótlanul csodálták, amíg Chantal, Pi és a Ford család kiszállt a másik oldalon és odajött hozzájuk.

– Sziasztok – mondta Tom. – Megnézitek belülről is?

Vanessa és Nimby fölkapta a fejét; éppen halkan tárgyaltak valamit.

– Halasszuk el – javasolta Nimby kedvesének, aki lassan bólintott.

– Halasszuk.

– No mit? – érdeklődött Angélique.

– Azt fontolgattuk, hogy körbejárjuk – felelte Nimby. – Már készültünk elemózsiát elővenni. De ha belülről megnézzük, akkor kívülről nem járhatjuk körbe. Nincs idő mindkettőre ugyanaznap.

Fordék nevettek és elkalauzolták őket a jobb oldalra, ahol két ajtó nyílt. Az első a sofőrülés mellé, mint minden autóban, a másik kicsit hátrébb a guruló lakásba, ami most megtelt kerek fülekkel és hosszú farkincákkal.

Hosszú helyiségbe léptek, ahol minden barna volt, fautánzatú műanyag. A sofőrülés mögött egy ágy, amögött két egymással szembe forduló ülés, köztük asztallal, mindezek fölött szekrények a mennyezet alatt; Jennifer később mondta, hogy ez a slideout, a kitolható rész, és a két ülés meg az asztal este átalakul ággyá. A másik oldalon egy pótülés a rendes ülés mögött, aztán az ajtó, majd egy hosszú szekrénysor. Az eleje volt a konyha, mosogató, tűzhely, fölöttük éppen olyan szekrények, mint bármelyik konyhában. Hátrébb szekrények a padlótól a mennyezetig. A slideout mögött elkeskenyedett a folyosó: a baloldalon nyílt a fürdőszoba, rendes fallal elzárva, ajtóval. Vécé, mosdó, zuhanyfülke. Szemközt még mindig szekrények, tolóajtóval, másmilyet itt kinyitni se lenne hely. A folyosó végén ajtó nyílt a hálószobába. Középen nagy, kétszemélyes ágy, kétoldalt szekrények, hátul nagy ablak. Végig minden ablakon függöny, a vezetőfülkét is le lehetett választani egy nehéz függönnyel. És minden centiméternyi helyet ügyesen kihasználtak, látszott, hogy régóta lakják ezt a kocsit. Első pillantásra meglepő volt, hogy polcot nem láttak sehol – de hát érthető. Ez a ház mozog.

A lakókocsi befordult a boulevard de Jardyra, a mikrobusz pedig hétfős legénységgel követte. Most Vanessa és Nimby utazott a lakókocsiban; majd időnként cserélnek. Kényelmes tempóban is egykettőre megérkeztek Versailles-ba. Egészen távol, az avenue de l’Europe-on parkolták le a kocsikat, élesítették Tom agyafúrt biztonsági berendezését, aztán elsétáltak a palotához.

Érdekes, hogy itt még nem járt egyikük se. Kissy közel két éve lakik a szomszéd városban, járt is Versailles-ban, de a palotát nem látta. Ámbár Delacroix-t orrba telefonálni olyan élmény volt, ami fölért ezzel.

– Hányat nézzünk meg a műkincsekből? – kérdezte Nimby valahol a közepén annak az irdatlan parkolónak, amit place des Armes-nak hívnak, és valaha hintók parkoltak rajta.

– Hány van? – érdeklődött Inge.

– Úgy harmincezer.

– Legfeljebb tizenhétezer-hatszázat – felelte Niala rettenetes komolyan. – Addigra fáradtak és éhesek leszünk. És még to-

vább is akarunk menni. Szerintem töltsünk el egy órát a palotában és egyet a parkban. Ennyiből valamelyest már fogalmat alkothatunk róla.

– Akkor az négy óra – mondta Andreas. – Egy órába beletelik átmenni ezen a téren.

– És a negyedik? – kérdezte Pi.

– Hát visszafelé!

Azért nem tartott olyan soká. Persze a tér után még jött a királyi udvar, aztán a Márvány-udvar, amikor már egészen körülvette őket az U alakú, monumentális épület.

– Le Nôtre nem fukarkodott a téglával – jegyezte meg Martin.

– Le Brun pedig a díszekkel – bólintott Pi.

Csakugyan, jutott Kissy eszébe, így hívták a két mestert. Érdekes, még sose jártak itt, de mindenki tud a palotáról mindent.

Jó néhány termet megnéztek, de a legtovább a Tükörteremben időztek. Kissy itt érezte leginkább az egykori királyok hivalkodó hatalmát. Ez az egyik leghíresebb szoba a világon; és az egyik legpazarabb is. Rengeteg csillár, bronzszobor, képek az ablakmélyedésekben. Elnézte az egyik hatalmas csillárt és arra gondolt: vajon mennyi ideig tartott itt villanyt gyújtani, amikor XIV. Lajos estélyt adott? Hiszen akkor még gyertyával világítottak. Persze lehet, hogy percek alatt megvolt: ahány csillár, annyi szolga mászott létrára és gyújtogatott. Elvégre telt rá, olcsó volt a munkaerő. Akárhányan ingyen is vállalták volna, csak a király közelében lehessenek. Hülye rangkórság.

Aztán kimentek a parkba és bejárták egy részét. Nagy volt, igazán nagy, és nagyon szép is. De Kissynek valahogy az volt az érzése, hogy itt nem élhettek boldog emberek. Biztosan hatalmasnak érezték magukat meg félistennek meg minden, csak *jól* nemigen érezhették magukat. Persze ő nem tud középkori királyok fejével gondolkodni. Ő csak annyit tud, hogy el nem cserélné a szobáját erre a pompás palotára, se az otthonit, se a panzióbelit. De látványnak tényleg nagyon szép.

Aztán visszasétáltak és kiengedték Suzyt a mikrobuszból. Nem fog sűrűn előfordulni, hogy bezárják ide, s most is tettek óvintézkedéseket. Két fa között, árnyékban álltak meg a kocsival, és kétoldalt leengedtek pár centire egy-egy ablakot, hogy járjon

a levegő. Tolvaj úgyse jut be rajtuk, Suzy amilyen fiatal, olyan szenvedélyes házőrző. Azonkívül Jennifer alapítványi mobilját letették az ülések közé, miután fölhívták róla Nialáét. Egyszerű kutyaőrző mikrofon, de tolvaj ellen is jó.

Tolvaj nem jött, Suzy nem számolt be semmi rendkívüli eseményről. Lelkesen szaladt velük egy kis étteremig, ahol helyet foglalt egy kerti asztal alatt és épp csak az étlapot nem kérte. Ők rendeltek neki is.

Ebéd után felkerekedtek megint, most már Tom ment elöl. Elindult az avenue de Paris-n, aztán befordult valahol. Csakhamar erdőszélen találták magukat, aztán áthajtottak egy Buc nevű városkán. Ennek a szélén mentek egy darabig, aztán jött Toussus-le-Noble, ahol Tom egy körforgalomnál otthagyta az utat és rátért egy másikra, ami egykettőre kivitte őket a mezőkre. Egy kis darabig nem láttak házat a közelben, aztán az út visszacsatlakozott egy másik főúthoz. Villiers-le-Bâcle mellett voltak.

– Nem baj az – mondta Tom a telefonban. – Az is szép, ha sok zöldet látunk, meg az is, ha azt látjuk, milyen szépen építkeznek mások.

De ebbe a városba nem mentek be. Tom befordult balra, és elindultak a főúton. Elhaladtak Saclay mellett, aztán megint át a réteken. Palaiseau határában egy kis lakóparknál álltak meg, hogy megmozgassák a tagjaikat.

– Kicsit visszakanyarodtunk Párizs felé – nézte Angélique a térképet.

– Valamelyest – biccentett Tom –, de innen még bármerre fordulhatunk. Ha meg akarjátok nézni azt a katedrálist Bourges-ban, semmi akadálya. Itt vezet az E05-ös út, az visz Orléans-ba.

– De te nem akarsz azon menni – nézett rá Vanessa.

– Nem én. Inkább az N20-ast követném, azt is csak nagyjából.

Ezeket Tom jó két méterrel arrébbról mondta, anélkül hogy a térképre nézett volna. Jól ismerheti az utakat.

Félórát sétáltak a lakóparkkal szemközti erdőcskében, aztán megint útnak indultak. Tom elhagyta a megyei utat, inkább kanyarogni kezdett Palaiseau utcáin, ami hajmeresztő látvány volt, de nagyon ügyesen kézben tartotta a hatalmas kocsit. Egy-

szer áthaladtak egy felüljáró alatt, amiről közölte velük, hogy az az autópálya Orléans felé. Ők ennél közelebb nem is mentek hozzá. Áthaladtak Saulx-les-Chartreux-n, aztán befutottak Longjumeau-ba.

Öt órára járt az idő. Tom kihirdette, hogy itt letáboroznak.

Az N20-as úttól alig pár saroknyira találtak egy kis erdős parkfélét, annak a szélén állították le a kocsikat. Egymás mellé álltak a két autóval, köztük hagyva helyet a sátraknak meg a kis fabódénak, amiben éjszaka az őrszem posztol. Ez utóbbit Nimby ötlötte ki.

– És honnan lesz fabódénk? – érdeklődött Chantal.

– Ugyan – legyintett Nimby. – Egy vérbeli őrszem csak megáll a tábor szélén a szuronyos puskájával, és éppen olyan szakszerűen őrködik, mintha lenne fabódé is.

– És szuronyos puskánk honnan lesz?

– Az lehet, hogy sehonnan – állapította meg Nimby gondterhelten. – Alighanem be kell érnünk a régebbi divattal és lándzsás őrt állítani. Ez az – derült föl. – Mi leszünk a nomád kisegértörzs, a *mus musculus jerrycus,* akiket lándzsás őr silbakol a falu szélén.

– No de lándzsánk sincs – mondta Chantal józanul.

– De bizony van – vigyorgott a fiú. – Suzy negyvenkettőt hord a szájában.

De egyelőre nem volt szükség őrre. A környékbeli macskák, shindyk és egerészölyvek nem számítottak az érkezésükre, és még órákba telhet, hogy elterjedjen a hír. Majd estére kell az őr, Suzy előveheti mind a negyvenkét lándzsáját, bár Kissy nem hitte, hogy akár egyre is szükség lesz közülük.

Úgyhogy a kis park megtelt ide-oda surranó egérkékkel. Kissy, amint Martinnel az oldalán átsétált rajta, innen is, onnan is kerek füleket látott kivillanni a bokrok mögül.

– Képzeld csak el – mondta álmodozva –, lehet, hogy száz éve nem járt egér ebben a parkban.

– Akkor bontották le az utolsó gazdaságokat a környéken – tette hozzá Martin. – Az istállókban, pincékben és kamrákban élő egerek talicskára tették a motyójukat és elindultak, messzebb a várostól.

– És most itt vagyunk mi – folytatta Kissy. – Száz év óta az első egerek itt.

Pár méterrel előttük éppen elhaladt két egér, Niala és Angélique, élénk társalgásba merülve.

– Mintha most érkeztünk volna meg Amerikába – mondta Martin. – Üres pusztaság mindenütt, életnek semmi nyoma, csak mi vagyunk, a *Szent Sajt* utasai.

– Úgy emlékszem, a sajt *queso* spanyolul – szólalt meg a hátuk mögött egy hang. – *San Queso.* Nagyon jó gondolat, bevesszük a lexikonba.

– Hagyd őket békén – szakította félbe egy másik hang. – Kettesben akarnak sétálgatni és egy kicsit csókolózni. Mint mi is. Gyere.

A hangok elhallgattak, ők pedig füleltek, hallanak-e távolodó lépteket. Nem hallottak – a másik kettő nesztelenül távozott, hisz mindig is létszükséglet volt, hogy csendben tudjanak besurranni az éléskamrába.

Két órát sétáltak, nézelődtek a parkban és a környéken, aztán összeseregletttek megint. Idejében hozzá kellett látni a vacsora előkészületeihez, ha enni akartak. A túra tervezésénél nagyban számítottak a lakóautó konyhai felszerelésére, de megállapodtak, hogy Ingének nem lesz feladata, hogy főzzön rájuk. Elvégre neki az a munkája, hogy főz, a szabadsága alatt kerüljön le a válláról ez a teher. Vanessa egypár segéddel megtámogatva remekül elboldogul, főleg ha az egyiket Fordnak hívják, tehát tudja, mi hol van a konyhájukban. És persze nem kilencre fog főzni, hanem tizenkettőre. Suzy már nem olyan kicsi kutya, napi egyszeri étkezés elég neki, meg amúgy is kirimánkodik valamit mindig, amikor ők esznek.

Így aztán Inge a csapat nagyobb részével helyet foglalt a kocsiktól kissé távolabb felállított kempingasztalnál, és velük beszélgetett, amíg Vanessa, Jennifer, Nimby és Niala munkához látott a konyhában. Húst sütöttek burgonyával, hozzá valamiféle bonyolult saláta, utána Inge készítette süti, gyümölcs, sajt. Hűtőládából bőségesen narancslé, kóla, jeges tea. És mindenfelől egérfülek meredeztek a három összetolt kempingasztal körül.

Igen, ez már igazi nyaralás.

Niala osztotta ki a munkát a sátorverő különítménynek, alighanem azért, hogy Pit a fiúk sátrához küldhesse. Kissynek nem csekély fáradságába került fegyelmezni az arcizmait, amikor arra gondolt, hogy Pi segíthetett volna elkészíteni Niala hálószobáját. De ehelyett együtt dolgozhatott Nialával, aki persze saját magát is a fiúsátorhoz tette. A harmadik Chantal volt. A lányok sátrát Kissy, Martin és Angélique állította föl. Már kitapasztalták, hogy legjobb hármasával dolgozni egy sátoron, kettő kétoldalt feszíti a tartóköteleket, egy pedig fölállítja az oszlopokat.

Aztán ünnepélyes keretek között kiakasztották a táblácskákat a sátrak ajtaja fölé: *Home Sweet Home* – s ezzel a sátrak elnyerték egérlyuk rangjukat. A táblákat Vanessa és Nimby készítette, szépen kidíszítve, pontosan olyanra, amilyen Jerry lakása fölött van az egyik filmben. A sátrak előtt felvonták a lobogót és elénekelték hozzá a Tom és Jerry főcímzenéjét.

– Hogy osszuk el a helyeket? – kérdezte Jennifer.

– Vanessának és nekem kell az ajtónál feküdni – mondta Chantal.

– Miért?

– Mert mi vagyunk a legjobb harcosok, és mi védünk meg titeket, ha éjjel megtámadnának.

Vanessa összehúzta a szemöldökét.

– Akkor Suzyt minek hoztuk?

– Természetesen – helyesbített Chantal – mi csak akkor kellünk, ha Suzyt leterítené a túlerő.

– No várjunk csak – mondta Niala. – Hogy is van az, hogy ti vagytok a legjobb harcosok?

– Talán nem?

Niala harci pózba állt, noha tudta, hogy Chantal tényleg jobb nála.

– Mutasd meg, mire vagy olyan nagyra, egérke!

Chantal nevetett és előretartotta a kezét.

– Oké, egerentyű, rángasd csak azt a sajtot, amíg rád nem csapódik a vas. Gyere, üss meg, ha tudsz!

– Nem, nem üt meg – lépett közbe Pi. – Laposra vernéd, pumpát pedig nem hoztunk.

Niala csodálkozva nézett rá.

– Már hogyne hoztunk volna, hiszen…
Pi nevetett és őt utánozva felelte:
– Tudom, de jól hangzik!
Kissy remélte, hogy most máshová fog figyelni és nem veszi észre a lány szerelmes tekintetét. Tényleg máshová figyelt: Chantalra.
– Nagyon fenyegetően tartod a kezedet. Idegen helyen vagyunk, ne feledd. Ha a bennszülöttek figyelnek minket, például távcsővel az ablakaikból, azt hihetik, hogy széthúzás van köztünk és megtámadhatnak. Nagyobb erőkkel pedig nem bírunk el.
Vanessa egy kicsit felrobbant a férfi háta mögött.
– Micsoda?! Hát minek nézed te a Jerry-kiképzést, tortadíszítő szakkörnek? Igenis elbírunk a túlerővel. Be is bizonyítom. Nem Beaulieu-be megyünk, hanem Monacóba. Az ottani franciák még mindig a feudálikusság igájában sínylődnek, és a zászlójuk is csak piros-fehér. Mi elvisszük nekik a szabadságot, az egyenlőséget meg a rokonságot, és fölajánlom egy kék pólómat a zászlóhoz. Vállalom, hogy egymagam leterítem a monacói király száz katonáját. Ki vállal még győzelmeket, francia egerek, hős harcostársaim?
– Én is vállalok százat – felelte Niala, mintha nem is egy idegen hatalom megtámadásáról lenne szó.
– Én Vanessával vállvetek és ketten együtt megölünk ezret is – jelentette ki Chantal.
– Mi is végzünk ezerrel, Kissy meg én – közölte Martin. – Hacsak el nem menekülnek országuk távoli tájaira.
Erre mindenkiből kirobbant a nevetés. Pi is nevetett, de igyekezett szigorúan nézni Vanessára. Közben látszott rajta, hogy a legszívesebben megsimogatná.
– Először is az nem feudálikusság, hanem feudalizmus. Másodszor Monacóban nem az van, hanem monarchia. Harmadszor pedig az nem rokonság, hanem testvériség.
– Az ugyanaz – nyelvelt Vanessa. – A testvér is rokon!
A lakóautó mellől megszólalt Andreas.
– És Monacóban nagyherceg uralkodik, nem király.
– Azt Vanessa is pontosan tudja – nevetett Pi. – Sőt szerintem személyesen ismerik egymást.

Végül csakugyan Chantal és Vanessa kapta az ajtónál levő fekhelyeket; nekik persze sejtelmük se volt róla, hogy ennek jelentősége van, akár támadnak a helybeliek, akár nem. És noha Vanessa *nem* ismerte személyesen a nagyherceget, valahogy sose született határozat arról, hogy mégse támadják meg Monacót. Voltaképpen egész útjukat úgy tették meg, hogy Vanessa hadvezéri felszólításának engedve Monacóba kellett volna érkezniük, hogy hősi harcok után véget vessenek a zsarnokságnak és a felszabadított monacói népnek átadhassák Vanessa kék pólóját.

Az este jelentékeny része telt azzal, hogy megtisztálkodtak. A lakókocsi apró fürdőszobájában még belőlük is csak egy fért el egyszerre, annak ellenére, hogy példaképük szardíniásdobozban alszik. Ezért kisorsolták a sorrendet, a Ford család kivételével, elvégre ez mégiscsak az ő autójuk és fürdőszobájuk, ők menjenek csak elsőként. Jennifer viszont lemondott az elsőbbségről, ő itt egéri minőségében van jelen, elvegyül a tömegben.

Mindenki kapott öt percet; ez elég volt egy gyors mosakodásra és fogmosásra. Levetkőzni már a sátorban is tudnak. Csakhamar kiderült, hogy jobb, ha egyszerre legfeljebb ketten vetkőznek a sátorban, mert máskülönben a légtér megtelik csapkodó karokkal és lábakkal, az ő testfelületük pedig lila foltokkal. Ezt Nimby határozta meg ilyen tudományosan, s egyúttal felajánlotta segítségét is. Állítása szerint neki nagy tehetsége van abban, hogy távol tartsa egymástól a csapkodó karokat és lábakat; ketten értenek ehhez igazán, Steven Seagal meg ő. Ő tehát szívesen elhelyezkedik a sátor közepén, amíg levetkőznek, és segít, hogy ne akadjanak össze.

– És ha beledoblak az Essonne-ba, akkor mi lesz? – tudakolta Niala, aki később, már a sátorban bevallotta Kissynek, mennyire örül, hogy nem Pi találta ki ezt a nemeslelkű segítséget. Aligha lett volna ereje visszautasítani.

– Akkor vizes egér lesz, *mus musculus humidus.* De ez csak elvi lehetőség, mert úgyse tudsz beledobni.

Niala olyan barátságosan mosolygott Nimbyre, hogy Kissynek végigfutott volna a hátán a hideg, ha Macska közelsége nem szoktatta volna hozzá a rémisztő dolgokhoz.

– Hát persze hogy nem, egérke. *Élve* biztosan nem tudlak.

Azzal villámként előrelendült és Nimby orra felé vágott. A tenyere fél centivel a fiú orra hegye előtt zúgott el, de Nimby

meg se moccant, nem próbált védekezni se. Valaha régen Mohi megtanította őket, hogy bízzanak egymásban, persze ne vakon, mert a legpontosabb ütést is el lehet hibázni. Niala nem hibázta el. Egy ilyen ütés akkor is fájdalmas lehet, ha csak súrolja az ember orrát – hát az övé nem súrolta.

– Ne ingerelj, cincogi – mondta Nimby csöndesen –, mert odaballagok Andreashoz.

Niala meglepve nézett a nagyfiúra, aki pár méterrel távolabb üldögélt és remekül szórakozott rajtuk. Nem volt rajta semmi különös.

– És akkor mi lesz?

– Megkérem, hogy tartsa egy kicsit a szemüvegemet.

Nagy csend. Aztán Niala nagyot nyelt, pont úgy, ahogyan Jerry szokott, mikor rábizonyítanak valami csalafintaságot és érzi már a vesztét. Aztán óvatosan tett egy lépést hátra, majd még egyet, és villámsebesen eltűnt az egérlyukban.

Persze még sokáig hallatszott halk cincogás a sátrakban. Sok mindenről beszélgettek, az utazásról, Versailles-ról, még az iskoláról is – de főleg Niala születésnapjáról és ami utána következik. Ha két évet kibírt, ezt a pár hetet már igazán kibírja… csak nagyon lassan telik.

– Neked is ugyanakkor lesz a születésnapod – jegyezte meg. Már csak ők ketten voltak ébren.

– Tudom – dünnyögte Kissy.

– A Döntés Napja idén is.

– Tudom – morogta Kissy.

– Van már valamilyen elképzelésed?

Kissy hallgatott. Tavaly még nagyon egyszerű volt. Egyetlen dologról tudott, azt akarta eldönteni, de kiderült, hogy még sokféle létezik, amiket ki lehet próbálni – azóta némelyiket ki is próbálták, igazán sikeresen. De most már nincs ilyen egérút. Azt az egy dolgot kell eldönteni.

– Szóval nincs – állapította meg Niala.

– De van – mondta Kissy hirtelen.

– Nocsak, mondd!

– Odaadom magam a srácnak.

– Komolyan?! Mikor?

– Hát pontosan… milyen nap van ma?

– Másodika, csütörtök!

– Hát akkor… harmadika péntek, negyedike szombat, ötödike vasárnap… azt hiszem, pár éven belül.

Jót kuncogott barátnője szitkozódásán.

Niala szemléletét az utóbbi időben eléggé befolyásolta, hogy ő maga majd megveszett Piért, és egyre nehezebben látta be, hogy Kissy miért nem ugrik rögtön Martin karjaiba, mármint *úgy.* Ami hagyján, de szerinte Vanessáéknak se kellene várniuk. Kissy teljesen egyetértett vele abban, hogy Vanessa szemérmessége vérlázító és nála csak Macska elviselhetetlenebb, de szerinte éppen elég lett volna, ha odáig jutnak Nimbyvel, ameddig ők. A többi még ráér.

Mindeközben Vanessa édesdeden aludt Niala másik oldalán, és ha álmodott is Nimbyvel, semmiképp sem olyasmiket. Kiskölykök ezek még, gondolta Kissy, egyáltalán nem nekik való a dolog. Ő is vár vele, tehát Martinnek is várnia kell. Niala más. Niala egy felnőtt nő, ha az ember egy kicsit megerőlteti a képzeletét és megfeledkezik a lököttségéről. Ráadásul egy vitán felül felnőtt pasiba szerelmes, és ez talán még érettebbé teszi valamivel. Erre nem volt összehasonlítási alap, mert nem ismert senki mást, aki korukbeli lett volna és felnőtt pasiba szerelmes.

Az éjszaka folyamán semmilyen rendkívüli esemény nem történt – jelentette reggel az őrszem lelkes farkcsóválással. Neki remek helye volt, a póráza elég hosszú volt, hogy bebújhasson a mikrobusz alá is, ha a lakóautó alatt nem lenne kényelmes, vagy a sátrak mellett is lefekhetett. Tom javaslatára a lakókocsi jobb első ajtajának kilincséhez kötötték, az sokkal erősebb, mint egy földbe szúrt pózna lenne, és ha nagyon rángatja, az ajtó kissé zörög és Andreas fölébred rá. De nem rángatta. Szemlátomást nem járt senki a közelben az éjszaka.

Felöltöztek, aztán Nimby és Martin lebontotta az egérlyukakat és visszacsomagolta a mikrobuszba. Megint előkerültek a székek és asztalok, amiket éjszakára persze bezártak a kocsiba. Jó étvággyal megreggeliztek; Vanessa megmutathatta, hogy nomád körülmények között is tud szimfóniákat előadni zsömlékre és paradicsomszeletekre hangszerelve. A friss péksüte-

ményt és tejet Angélique és Inge hozta egy előző nap fölfedezett boltból.

Ráérősen ettek, majdnem tíz volt már, amikor elindultak. Ma Niala és Angélique utazott Fordékkal; szerették volna, ha Pi tart Nialával, de nem lehetett megoldani, túl feltűnő lett volna.

Tom délnek indult a város utcáin, s csakhamar kiértek Longjumeau-ból; a következő város Ballainvilliers volt, amin percek alatt áthajtottak, és hamarosan Villiers-sur-Orge-ba értek. Délkelet felé haladtak át rajta – ezt mindig tudni lehetett, mert Nimbynél persze volt iránytű, és kérésre bármikor megmondta, merre mennek. Tom nemegyszer megkérdezte, nehogy valamiképpen visszakanyarodjanak. Később délnek fordultak, keresztezték az N104-es utat, és kiértek a városból, amiről Tom mondta meg, hogy igazából nem egy város, hanem sok, összenőve, akárcsak Párizs és külvárosai.

Le Plessis-Pâté volt a következő város, ahol Vanessa keresett a neten egy éttermet, és óriási adag sült krumplikat rendeltek.

– Ez az egérség előnye – mondta Angélique Ingének, aki elhűlve nézte, mekkora adagot kért, hozzá sült húst meg salátát is, és azt mondta, hogy a fagylaltot majd később. – Ha az ember egér, rengeteget ehet, mégse hízik.

– Ugyan miért nem? – kérdezte Inge, akin szakácsnő létére nem sok fölösleg volt, de az egerek tudták Jennifertől, hogy elszánt harcot folytat a kalóriákkal.

– Mert rengeteget mozog is. Amíg begyakorolod, hogy lehet egy shindyt hülyére verni, sokkal több kalória lemegy, mint ha az egész utat biciklin tennénk meg. A Jerry-kiképzés a legjobb fogyókúra.

– Én egy pufók kissrác voltam, amikor összekerültünk – mondta Nimby. – És nézzetek meg most. Nincs rajtam súlyfölösleg. A mozgásom villámgyors, az izmom acélos, tekintetem metsző, az eszem lehengerlő, de a legbüszkébb a szerénységemre vagyok!

Nevettek. Az utolsó szavakat kórusban mondta Vanessával és Nialával.

– Akkor neked igazán jót tett a kiképzés – állapította meg Inge, és a pillantása megállt a Nimby mellett ülő szöszke kislányon. A fiúé is.

– Úgy van. Nemcsak önvédelmi bajnok lettem, hanem kaptam egy csodálatos kisegeret is.

Vanessa büszkén fölszegte fejét, aztán Nialára nézett, aki Nimbyvel szemközt ült. A testvérek hosszan nézték egymást szótlanul. Mindenki tudta, mire gondolnak. Vanessa sokkal többet köszönhet a Jerry-kiképzésnek, mint ők mind együttvéve. S bár mostanában ritkábban esik róla szó, ő azért nagyon is számon tartja, mit tettek érte D’Aubissonék és az egerek.

Délután áthaladtak Brétigny-sur-Orge-on és La Norville-on, délnyugat felé. Aztán rákanyarodtak a délnek vezető D449-es útra, és Tom azt mondta, kicsit megnyomhatják a pedált. Átszeltek egy Cheptainville nevű kis falut, áthaladtak Lardy Cochet-n és a vele egybeépült városkákon, s egykettőre befutottak Itteville-be, ahol megálltak egy kis pihenőre.

– Úgy félúton lehetünk Orléans felé – mondta Nimby a telefonját tanulmányozva –, bár nehéz megmondani ekkora léptékben.

– Hát kérj útvonaltervet – javasolta Pi –, Vaucressonból ide meg innen Orléans-ba.

Nimby döbbenten nézett rá.

– Hogy ez nekem nem jutott eszembe…

S máris nyomogatni kezdte a telefont.

Közben sétáltak egy kicsit a közelben, kis utcákon, házakat nézegettek és megmozgatták a tagjaikat.

– Nahát, jókorát tévedtem – szólalt meg Nimby két perc múlva. – Alig hatvan kilométerre vagyunk hazulról, Orléans pedig még kilencven kilométer. Ha két autó hatvan kilométert másfél nap alatt tesz meg, akkor tizenhárom egér és egyéb emlősállat kilencven kilométert hány nap alatt tesz meg?

– Ahány alatt kedve tartja – vágta rá Vanessa.

Itteville határában Tom megint letért a főútról és kiszaladt velük a szántóföldek közé. Sokáig kanyarogtak erdők és rétek között, néhol gyengébb minőségű utakon, míg végül befutottak Montmirault-ba. Nyugatnak fordultak a D191-esen, ami Boissy-le-Cuttéig vitte őket – azaz vitte volna tovább is, de Tom keresett egy mezőt a falu szélén és kigördítette a kocsit. Túl régóta haladtak szüntelen életveszélyben, a csapat ugyanis vicceket mesélt, és hol Tom, hol Pi rángatta ide-oda a kormányt.

Amikor megérkeztek, Martin éppen egy kamionsofőrről mesélt, aki egy út menti étteremben eszik, de betér három motoros vagány. Az egyik elveszi előle a tányért és átviszi a saját asztalukhoz. A kamionos nem szól semmit, fizet és megy.

– Gyáva alak – röhög a motoros –, nem tud verekedni.

– És vezetni se – szólal meg a pincér –, éppen palacsintává lapított három motorbiciklit.

Az egerek nevettek és kisereglettek a mezőre.

Második úti estéjük éppúgy telt, mint az előző, annyi különbséggel, hogy Angélique és Nimby leült Vanessával kémiát tanulni. Az volt a megállapodás, hogy minden második este tanulnak, odafelé kémiát, a hazaúton fizikát.

Nimby rengeteg munkát áldozott arra, hogy kettesben kidolgozzanak valamiféle mnemonikrendszert, ami segít az egerének megjegyezni a képleteket. Először persze meg kellett magyaráznia, mi az ördög az, hogy mnemonikrendszer. A minik életükben nem hallották még ezt a szót.

– Hol volt, hol nem volt – kezdte még egyik franconville-i szerdájukon –, voltak valaha olyan számítógépek, amik kizárólag a számokat értették, betűkről, szavakról fogalmuk se volt.

– Mikor? – kérdezte Chantal.

– A múlt század közepétől kezdve mostanáig.

– Mostanáig? – kérdezte Jennifer. – Hol?

– Például itt – mutatta föl Nimby a telefonját, és egy bűvészmutatványnak beillő mozdulattal elővarázsolt egy tollat is. Azzal mutogatott a telefonon, mintha ők még nem látták volna. – Ez a telefon, nagyfülű hölgyeim és uraim, egy olyan számítógép, ami kizárólag számokat ismer. A világon elterjedt számítógépek nagy többsége ilyen; hogy pontos számot mondjak, száz százaléka. Olyan számítógépet még nem gondolt ki a technika, ami számokon kívül másról is hallott már.

Hirtelen megszólalt a Popcorn Vanessa kezében.

– Hangokat is ismer, hallod?

– Aha – mondta Nimby –, hallom. A telefonod most egy memóriacellákban tárolt számsorozatot átmásol a hangkártya memóriájába, és onnan a hangszóróba menő impulzussorozattá alakul. Még valami kérdés ezzel kapcsolatban?

Vanessa sóhajtott, kikapcsolta a zenét és bekapott egy ementálikockát.

– Tehát mint mondtam… kösz – Nimby átvette a felé nyújtott másik kockát és megette – a számítógépek mindössze számokat ismernek, ezért hívják őket angolul *computer*nek, ami számolót jelent. A francia *ordinateur* is a számok ide-oda rendezgetésére utal. Az embereknek viszont nehezükre esett megjegyezni, hogy melyik szám mit jelent. Például ha a program egy pontján az állt, hogy 115, akkor a processzor egy számot átrakott egyik helyről a másikra. Ha az jött, hogy 216, akkor összeadott két számot. Mert az utasítások is számok voltak, a feldolgozandó adatok is számok voltak, minden szám volt. Eddig világos?

– Mint a nap – felelte Vanessa –, de honnan tudta, hogy melyik szám adat és melyik utasítás?

– Ez nagyon egyszerű. Mondjuk, hogy a 115 után áll még egy szám, az adat, amit máshová kell tenni, a 216 után pedig két szám, amiket össze kell adni. Ezt a szabályt a gép is ismeri meg te is, és tudjátok, hogy a 115 után egy, a 216 után két byte-ot kell adatnak tekinteni, és az azután következő már utasítás. Nos, mivel a végeérhetetlen számsor teljesen összefolyt és olvashatatlan volt, kitalálták a mnemonikokat, amik angol szavak vagy rövidítések voltak. Ha a 115 adatok mozgatását jelentette, akkor azt írták helyette, hogy MOVE, a 216 helyett pedig azt, hogy ADD. Így már olvasható volt a program az ember számára, a gép számára pedig visszafordították számokra. Eddig világos?

Világos volt, csak azt nem lehetett még mindig tudni, hogy mindennek mi köze Vanessa képleteihez. De az egerek tudták, hogy Nimby végeláthatatlan magyarázatainak végén el szokott következni a tanulság is.

– Well, mice, ez tehát egy olyan technika, ami valami nehezen megjegyezhetőt egy könnyebben megjegyezhetővel helyettesít. Lássunk egy másik példát. Ki tudja megmondani, milyen elem áll a periódusos rendszer 44. helyén?

Senki se tudta. Ugyan honnan tudna az ember fejből ilyesmiket?

– Én se tudnám, ha beszélgetés közben ki nem néztem volna – vallotta be Nimby. – Ru, ruténium. Mármost ha nekem valaki megparancsolná, hogy tanuljam meg a periódusos rendszert, *és túlélné,* akkor a következőképpen fognék hozzá. „Negyvennégyben nagy harcok folytak a Ruhr-vidéken.” Ez megad két

elemet, Ru és Rh, csak a vidék nevét kicsit alternatívan kell írni, de az direkt jó, mert amíg kitalálod, foglalkoztatni kell az agyadat, és így biztosabban megjegyzed. Egy másik: „Ozirisz egyiptomi neve Ptau.” Ami biztos nem igaz, de megadja négy elem sorrendjét, Os, Ir, Pt, Au. Ilyen morzsákból raknám össze az egészet, mert csak kis morzsákat lehet könnyen megtanulni. Aztán azokból majd összeáll magától.

Ezt rögtön tapasztalhatták is, mert a terjengős előadás morzsáiból rögtön összeállt, hogy Nimby miről beszél. Vanessa mindazonáltal nem szánta rá magát, hogy megtanulja fejből a periódusos rendszert, és ezt a kémiatanára se várta el tőle. De a képleteket tudnia kellett volna, és Nimbyvel elszántan dolgoztak a képleteket megjegyezhetővé tevő varázsigéken. Kissynek csak egy jutott eszébe, E. MacKettő, a híres skót fizikus, akinek neve leírva $E = mc^2$. De ez a képlet nem szerepelt a tananyagban, így Vanessa nem vette hasznát.

Az volt a megállapodás, hogy azokon az estéken, amikor Vanessa tanul, nem kell, azazhogy nem szabad főznie, mert akkor a vacsorakészítés ürügyén egy percet se tanulna. Boissy-le-Cuttében töltött estéjükön Kissy csinált serpenyős tojást, az nagyon egyszerű kaja. Az ember kivajazott serpenyőben szalonnaszeleteket pirít, aztán mindre rátesz egy sajtszeletet és ráüt egy tojást. Ha félig megsült, meglocsolja tejszínnel, aztán fűszerezi és kész, jobban mondva akkor kiteheti a serpenyőből és sütheti a következő adagot.

Niala közben salátát alkotott valami iszonyú bonyolult recept alapján, amit Isabelle nénitől tanult. Kissy csak néha pillanthatott oda a serpenyője fölött, de Niala elmondott mindent. Kemény tojást meg egy csomó zöldséget vágott karikára, volt aközött paradicsom, zöldpaprika, retek, kígyóuborka. Ezeket beleszórta néhány nagy tálba, amiket előzőleg kibélelt salátalevelekkel. Ecetet és olajat kevert össze, megsózta, megborsozta és rájuk öntötte. Pinek közben föl kellett nyitni egy csomó tonhal- és szardellakonzervet. A halat Niala földarabolva rátette a zöldségre, megszórta olajbogyóval, tárkonnyal, turbolyával meg petrezselyemmel. Ennél komplikáltabb csak az a bouillabaisse volt, amit Pi főzött valamelyik évben Beaulieu-ben, ab-

ban tényleg minden benne volt, ami a Földközi-tengerben lakik és…

Kissy hirtelen elnevette magát.

– No mi az? – néztek rá azok ketten a salátástálak mellől, ahol nagy egyetértésben tevékenykedtek.

– Csak erről a salátáról eszembe jutott az a bouillabaisse, amit valamikor csináltál, Pi, emlékszel?

– Persze.

– Hát abban is rengeteg mindenféle volt, amit csak ki lehetett halászni a tengerből: aminek uszonya, lába, csápja vagy héja van… csak olyasmi nem volt közte, aminek horgonya van.

Nevettek.

– Megettük volna mi azt is, ne félj – mondta Niala derűsen. – Mi nem vagyunk olyan finnyásak, mint Zazie. Emlékeztek? Kagylót eszik, aztán egyszer csak kivesz egy hatalmas, gyönyörű igazgyöngyöt, megnézi és eldobja, mint aki valami oda nem valót talált az ételben. Hát mi megettük volna a gyöngyöt is.

Kissy sose fogja elfelejteni azt a két egész négy tized másodpercet ez után a megjegyzés után. Niala pontosan ekkor elfordult és kevert valamit, Pi pedig nem nézett Kissy felé és nem tudta, hogy figyeli, hát engedte, hogy a gondolatai kiüljenek az arcára. Kissy villámgyorsan odaugrott lelki szemeivel és olvasgatni kezdett.

„Fantasztikus, hogy ez a lány milyen művelt – gondolta Pi –, nekem aligha jutott volna eszembe Zazie és az igazgyöngy, pedig én is láttam a filmet. Vág az esze. Ráadásul még szép is…”

Kissy gondterhelten nézett a serpenyő nyelére, aztán kijelölte az utolsó mondatot a gondolataiban és megnyomta a Delete-et. Nem, ezt Pi nem gondolta. Vagy ha igen, nem volt az arcán. Nem szabad olyasmit kiolvasni, ami nincsen ott, ez csak túlzott reményekhez vezethet.

Kitálalta az adagot és tovább gondolkodott. Mi van, ha Pi *tényleg* ezt gondolta? Ha esetleg tényleg tetszik neki Niala?

Ő még nem nagyon gondolt ebbe bele, de ha Pi viszonozza Niala érzelmeit, akkor egészen megváltozik az életük. Akkor egy pár lesznek, ágyba fognak bújni, és Nialát előbb-utóbb Ni-

ala Jourdainnek, azazhogy Nicole Jourdainnek fogják hívni. És… te jó ég, egy nap kisegereik is lehetnek!…

Megpróbálta elképzelni magát, amint bébiételt melegít, amíg Niala kisegeret pelenkáz, de nem nagyon sikerült. Se a bébiétel, se a pelenkázás.

Kénytelen lesz fejleszteni a képzelőtehetségét.

A harmadik nap reggelén már nem voltak városok, csak néhány kisebb falu akadt az útjukba. Szántóföldek és mezők szegélyezték az utat, itt-ott erdőn haladtak át. Hamarosan elhagyták Île-de-France területét, amit emberemlékezet óta nem tettek lent a földön, és a tábla tiszteletére megint elfújták a Tom és Jerry-dalt.

A Centre régió apró, elszórt falvakkal fogadta őket, amik mellett csak elszáguldottak Tom kényelmes, óránként negyven-ötven kilométeres tempójában. Pithiviers-ben álltak meg először, mert megláttak egy reklámtáblát és széna között érlelt pithiviers-i sajtot akartak venni. Kis korongokban árulták, egyből vettek belőle két tucatot. Azt nem árulták el, hogy tesztelési célra kell, mert Franciaország a sajtok hazája és egy francia egérnek ismerni kell minden francia sajtot; vagy legalább törekedni a megismerésükre. Elvégre az ember idegen helyen nem mutogatja rögtön a füleit.

– Miért nem? – kérdezte Tom, miután kijöttek a boltból és ő megkérdezte, hogy megmondták-e, hogy egereknek lesz.

– Látsz rajtam egérfüleket? – kérdezte Vanessa, amire Tom mosolyogva bólintott, és azt felelte, ő bizony lát.

– Idegenek ne lássák, az a lényeg. Nem tudhatjuk, ki hord macskát a zsebében vagy kinek foglalkozik a sógora… – Vanessa körülnézett és csak suttogva fejezte be: – rágcsálóirtással.

Tom nevetett, Andreas pedig azt kérdezte: – De hát hogyhogy féltek a macskáktól? Hisz Kissynek is van egy odahaza.

Vanessának összeszűkült a szeme.

– Ki mondott olyat, hogy mi félünk a macskáktól? Hadd tépjem szét!

– Nem – szólt közbe Niala csillapítóan –, eszünkben sincs félni tőlük. De nem akarjuk értelmetlenül szórni a pénzt, márpedig néhány macskatulajdonos biztos kártérítést követelne.

Andreas meglepődött, már a nyelve hegyén volt a kérdés, hogy miért, aztán megértette, hogy a leterített kedvencek fejében. Az biztos, gondolta Kissy elégedetten, és arra a jelenetre gondolt, amikor Jerry dobozból készült repülőgépből villanykörtékkel bombázza Tomot. Ez a legszelídebb dolog, amire bármilyen cica számíthat, ha szemet vet rájuk.

Bourgneuf, Ascoux és néhány további falu maradt el a kocsik mögött, aztán egy végeláthatatlan erdőn át vezetett az út. Ez az orléans-i nagy erdő, mondta Tom, ezután már Orléans elővárosai következnek.

Egy keresztező erdei útnál lekanyarodtak és megállították a kocsikat. Még nem volt dél, éhesek még egyáltalán nem voltak, és kedvük támadt sétálni egyet az erdőben. A séta azzal kezdődött, hogy megcsodálták Vanessát, amint kiválaszt egy fát, körbejárja és szakszerűen hozzálát, hogy fölmásszon rá.

– Nocsak – mondta Inge.

– Imád fára mászni – magyarázta Jennifer.

A kislányt követte Nimby is, ők pedig tettek egy rövid sétát a fák között. Aztán még egy rövid sétát, mert amikor visszatértek, azok ketten éppen elmélyülten csókolóztak, ezért inkább megnézték, milyen fák vannak az út másik oldalán. Ugyanolyanok voltak.

De aztán a két egérke is lejött a fáról, ők pedig útnak indultak megint, nyugatnak tartva az erdei úton. Csakhamar tavacska mellett haladtak el. Kissy időnként Vanessáékra pillantott, akik mögötte ültek – Tomékkal ezen a napon Chantal és Pi volt –; a kislány a fiú vállára hajtotta a fejét, és szemlátomást nagyon elégedett volt a világgal. Végre fára mászhatott.

Végeláthatatlan zöld lombrengetegen haladtak át, Kissy nem is gondolta, hogy ennyi fa van a világon, pedig hát ez csak egy kis erdőcske, Brazíliában sokkal nagyobbak vannak. Azokról beszélgettek, meg arról, hogy irtják őket, pedig óriási kincset jelentenek, még akkor is, ha nincs meg bennük a rák ellenszere, mint a *Medicine Man*ben. Kissyt valamelyest megnyugtatta, hogy azért Franciaországban is vannak még szép nagy erdők, és azon kezdett gondolkodni, vajon nem lehetne-e még egy-két fát ültetni otthon. Hátha felnövekednének. Meg fogja kérdezni szakembertől.

Végül kiértek egy országúthoz és hamarosan befutottak La Motte-ba.

Az étterem nem volt se túl nagy, se túl kicsi, barátságos volt és jól főztek. Ezt Vanessa állapította meg abban a pillanatban, ahogy belépett, a csapat egy része még befelé sorjázott az ajtón.

– Honnan veszed? – kérdezte Chantal.

– Ez egyszerű. Nézd ott hátrébb azt az idős párt, milyen békésen esznek. Az előbb a hölgy el is mosolyodott. Tehát ízlik nekik.

– És ha valami másnak örültek?

– Nem lehetetlen. De nézd amott azt a magas úriembert, ő is nyugodtan eszik.

– Az a fiatal pár is amott – szólt közbe Jennifer.

– Igen, de lehet, hogy ők nászutasok, és fogalmuk sincs, mit esznek – jelentette ki Vanessa megfellebbezhetetlenül. – Az idős pár tetszése sokkal megbízhatóbb, ők jobban odafigyelnek az ételre. És a magas úré is, mert sovány.

– No és?

– A soványak kritikusabb természetűek. Amellett egy kövér ember lehet, hogy azért kövér, mert bármit megeszik.

Tom egyre gyanakvóbban nézett, de most már kitört:

– Ugye csak hülyéskedsz?

– Hát persze – nézett rá a kislány nagy ártatlan szemekkel, amire a férfi fújt egyet és legyintett.

– Elképesztő. Olyan komolyan adtad elő ezt a sok sületlenséget…

– Az ellenkezőjét is ugyanilyen komolyan adta volna elő – nyugtatta meg Nimby. – Tőlem tanulta.

– Még hogy én tőled?!

– Csak a sületlenségeket. A fapofát én tanultam tetőled.

Közben azért helyet foglaltak három asztalnál, üdvözölték a pincért és átvettek egy köteg étlapot.

– Turisták? – érdeklődött a pincér.

– Turisták – bólintottak az egerek.

– Orléans-ba tartanak?

– Csak átutazunk rajta.

– Szép nagy kocsik.

– Azok.
– Nos hát, érezzék jól magukat. Visszajövök, ha választottak.
Vissza is jött pár perc múlva, felvette a rendelést, de hosszabb idő múlva hozta ki, mint bárki gondolta volna.
Ahogy a pincér visszaindult a konyha felé, éktelen csörömpölést hallottak az utcáról. Mindenki odakapta a fejét, a pincér is, a vendégek is. Két alak állt odakint, egy parkoló autó mellett, és valamit beledobtak a táskájukba; Kissy háttal ült az ablaknak, mire megfordult, csak ezt a mozdulatot látta, és hogy futásnak erednek. De addigra kivágódott az ajtó, őt pedig talpra lökték a lábai, és mint az őrült száguldott Vanessa után.
Persze kilenc egér ugrott föl és rohant ki. Vagy száz métert vágtattak utánuk, aztán Vanessa megtorpant, fújt egyet és célzott. Kissy éppen mellette állt meg. Hogy a kislány mikor vette elő a fegyverét, nem lehetett tudni. Azt se tudta volna megmondani, hogy ő mikor rántotta ki a sajátját.
A két rabló majdnem egyszerre bukott föl, ahogy a lövedékek lábon találták őket. Az egyik nem esett el azonnal, tántorogni kezdett és jókora puffanással nekiment egy furgonnak, aztán elterült a kövezeten.
Néhány perc múlva kilenc egér és két megtépázott rabló sétált vissza az étteremhez. Kamasz srácok voltak, talán Andreasszal egykorúak; a vállukon nagy táska, abba dobálták a zsákmányt. Pi hozzálátott értesíteni a rendőrséget, ők pedig odakísérték a rablókat a betört ablakú kocsihoz, ami mellett már ott sápítozott a tulajdonosa.
– Szerencsétek, hogy nem a mi kocsink volt – mondta Vanessa útközben. – Már ordítani se lenne erőtök.
Az egyik felelt neki valamit, amire kapott egy borzalmas pofont, s mellé a kioktatást, hogy egyetlen fog se marad a szájában, ha még egyszer ilyen szavakat használ. De aligha hallotta, mert nekitántorodott egy parkoló autónak, Martin rángatta vissza a helyes irányba.
– Meghoztuk, uram – mondta Jennifer.
A tulajdonos szakállas férfi volt, aki felváltva nézegette az autót és a rablókat, és egy cseppet se használt szebb szavakat, mint a rabló, de őt nem ütötték pofon.
Aztán rendőrség, jegyzőkönyv, letartóztatás, a sok unalmas formaság. Szerencsére a két kiérkező járőr sem akart nagy fe-

neket keríteni a dolognak, egykettőre fölírtak mindent és elporzottak a két peches alakkal. A tulajdonos mindenáron valami pénzzel akarta kifejezni háláját – a visszaszerzett táskában voltak az iratai, a pénze, a munkájához szükséges dolgok, mindenféle –, de az egerek csak legyintettek és visszamasíroztak az étterembe.

– Ugyan, nem tesz semmit – mondta Vanessa elégedetten, és kicsit ide-oda lapátolgatta a rizst, hogy jobban hűljön. – Az ember céloz, lő és talál.

– Nem erre gondoltam – csóválta fejét Inge. – Súlyos sérülést is okozhattatok volna annak a két fiúnak.

– Á – legyintett a kislány sajnálkozva –, nem jött össze. Egypár lila folt biztos lesz a lábukon, de komolyabbat nem lehetett. Be kellett érnünk azzal, hogy megállítottuk őket.

Inge sóhajtott. Kissy együttérzőn mosolygott rá. Igen, ő is tudta, hogy Vanessa reménytelen eset. Egy vérszomjas kis ragadozó, aki külön élvezi, ha bánthatja a rossz fiúkat. Viszont kétségtelenül megvan hozzá a filozófiája. Nem kell rossz fiúnak lenni, és máris biztonságban van az ember.

– Én elég csúnyán elintéztem Grevint a télen – törte meg Jennifer a csendet. – Kissy meg hátba durrantott egy pasast, aki fegyvert szegezett egy ismerőse hátának. No meg a legutóbbi ügyfelünk is jócskán kapott. Örülnék, ha egy életre megbénulna a karja, és egy cseppet sem sajnálom, ahogy a másik kettőt sem. Mind a három ölni akart vagy valami hasonlót. Egyáltalán nem mondhatod, hogy kedvtelésből csinálunk munkát a kórházaknak.

– Persze – sóhajtott Inge megint –, csak… az én ízlésemnek akkor is túl… hogy is mondjam… brutális, amit műveltek.

– Sajnálom – mondta Vanessa, hangjában a sajnálat legcsekélyebb jele nélkül. – De nincs más választásunk. A shindyt harcképtelenné kell tenni, különben ő tesz harcképtelenné téged. Amikor ütni lehet, ütni kell, és egyből akkorát, hogy ne üthessen vissza. Mert ha megteszi, akkor lehet, hogy nem ütsz már többet.

Megint csend volt egy percig. Egerek és Fordok ettek és gondolkodtak. Aztán Pi vette föl a beszéd fonalát.

– A mi kis társaságunkból valahogy úgy lett csapat, hogy Mohi megosztotta velünk a nézeteit a rossz emberekről és az önvédelemről. Jól emlékszem Mohira. Alig hasonlított Vanessára.

A nevezett komolyan nézett rá.

– Miért, milyen voltam?

– Milyen?… Hadd gondolkozzam. Valamivel kisebb voltál, és sokkal vadabb. Olyan voltál, mint Macska, senkinek nem engedted meg, hogy megsimogasson. Szerintem a legjobb dolog, amit a csapatunk valaha tett, az, hogy megszelídítettünk téged.

Vanessa csak ült lehajtott fejjel és a tányérját nézte. Nagyon büszke magára, olvasta le róla Kissy, de igyekszik nem mutatni.

– És bölcs voltál. Te voltál a mi kis tanítómesterünk, pedig te voltál köztünk a legkisebb és a legfiatalabb. Azazhogy ez ma is így van: ma is te vagy a legkisebb és te vagy a mesterünk továbbra is.

– Szükségetek is van rá – robbant ki a kislány. – Senki nem érte utol azt a két nyikhajt, pedig igazán nem voltak futóbajnokok. Ha nem utánuk szaladtok, hanem előlük, akkor is ilyen ráérősen csináljátok?!

Dühösen meredt Pire, aki csak nézett rá nagy-nagy szeretettel, de Vanessa keményen fegyelmezte magát és megállta vigyorgás nélkül.

– Te sem érted utol őket – jegyezte meg Chantal.

– Viszont lőttem! Csak mi ketten Kissyvel, miközben kilenc fegyveres ácsorgott mellettünk, akiknek inukba szállt a puskájuk. – A szokatlan szóképtől páran majdnem félrenyeltek. – Mégis mi tartott vissza, hogy elővegyétek?!

– Az, hogy nem akartunk rablópürét csinálni – nevetett Angélique. – Kilenc nimbuszgolyó még egy elefántnak is elég volna. Láttuk, hogy céloztok, és tudtuk, hogy el fogjátok találni őket. Nem őrültünk meg, hogy mi is lőjünk.

Ebéd után a csapat rövid autózással elérte Orléans városát. Meg sem álltak a folyópartig, amit egy kis parkolónál értek el. Itt letették a kocsikat és fölsétáltak egy hídra, ami nem a folyón ve-

zetett át, csak egy kis csatornán vagy öblön, ki tudja, mire szolgálhatott. Rakpartféle sétányra jutottak, innen néztek szét.

A Loire meglepően nézett ki, nem is hasonlított a Szajnára. Velük szemben hosszú sziget volt fákkal, egészen keskenynek tűnt; később, amikor a Google Maps felvételét is megnézték, kiderült, hogy valóban csak pár méter széles, helyenként szét is szakította a víz.

– Ez a szigetcsík biztosan a gát – mondta Nimby, aki persze utánaolvasott az útbaeső városoknak. – Azt olvastam, hogy van itt egy elmerült gát, ami kettőbe vágja a folyót.

– Igen, annak a része – bólintott Tom. – De a szemközti part is az. Az ugyanis egyáltalán nem a part, csak egy másik sziget. Amarra – mutatott jobbra – az a sok homokpad meg szigetke is mind a gátból való. Errefelé csak térképpel lehet csónakázni.

Estig autóztak erre-arra a városban, igyekeztek minél többet látni belőle. Megnézték a katedrálist és megegyeztek, hogy a munkások biztosan nem voltak szédülősek. Ámbár Nimby azt állította, hogy a katedrális alacsonyabb az ő házuknál, mert annak emelete is van, ez pedig földszintes. Az egerek igazat adtak neki. Aztán kiautóztak Olivet-be és egy városszéli erdőcske mellett tábort ütöttek.

Kissy éppen az egérlyuk tartóköteleit húzta feszesre, amikor a háta mögött megszólalt egy hang.

– Jó estét… beszélnek franciául?

– Jó estét – pillantottak oda az egerek, s egy kalapos férfit láttak egy kisfiúval az oldalán.

– Igen – mondta Tom –, beszélünk franciául.

– Mondják csak, van erre engedélyük?

Tom sóhajtott és megcsóválta a fejét. – Nem, uram, nincs engedélyünk. Baj, hogy itt vagyunk?

A férfi nem látszott nagyon határozottnak.

– Nézzék… mi itt nem szeretjük a bajkeverőket. Ez nem kemping, és nem is lesz az. Jobban tennék, ha továbbállnának.

– Nem vagyunk bajkeverők, uram – mondta Tom. – Egyszerű baráti társaság vagyunk, akik átutaznak az országon, és mivel este van, szeretnénk itt sátrat verni. Mondok valamit. Írja föl a rendszámainkat. Ha akarja, az iratainkat is megnézheti. Reggel

továbbállunk, de ha bármi gond van velünk, a rendőrség úgyis megtalál minket. Mit szól hozzá?

Az egereket nem lepte meg különösebben, hogy a kalapos beleegyezett a dologba. Elvégre Fordék évek óta minden nyarukat így töltik, Tom már megtanulta, hogyan szerelje le az ilyen akadékoskodókat. Később elmondta, hogy néha olyanokkal is összeakadnak, akikre semmi se hat – ilyenkor beadják a derekukat és továbbmennek tíz kilométerrel. Remélhetőleg erre az idén nem lesz szükség, vagy csak sátorverés előtt jönnek.

– Figyelj csak – guggolt le Kissy, amikor az ember elment, zsebében a rendszámokat és a felnőttek személyi adatait tartalmazó cédulával. – Lehet, hogy ez az ember jó szándékú, de lehet, hogy nem. Szeretném, ha éjszaka nyitva tartanád a szemed. Ha rosszban sántikál, nyugodtan megharaphatod, de előbb lármázz föl minket. Oké?

Suzy tökéletes egyetértéséről biztosította.

De ezen az éjszakán nem történt semmi rendkívüli, ami összefüggésben lett volna a helybeliekkel. Olyan igen, ami nem volt velük összefüggésben. Kissy valami mocorgásra ébredt az éjszaka, és félálomban megkérdezte: – Kiazmiaz?

– Cssss! – volt a válasz. – Ne üvölts. Én vagyok, Chantal. Csak odakint voltam. Aludj nyugodtan.

Kissy olyan gyorsan visszaaludt, hogy reggel nem is emlékezett az egészre. Niala emlékeztette rá.

– Éjjel akkorát rikkantottál, amikor Chantal bejött a sátorba, hogy azt hittem, az egész tábort fölvered.

– Jé… rémlik valami. Te ébren voltál?

– Félig-meddig. A hálózsákjába gabalyodott bele, azzal ébresztett föl előbb engem, aztán téged.

– Még szerencse, hogy nem mészároltuk le félálomban.

Niala jött rá végül, miért ébresztette fel őket Chantal ezen az éjszakán. Mert elővigyázatlanul kettejük között ágyaztak meg neki. Chantal alighanem Longjumeau-ban és Boissy-le-Cuttében is kiosont az éjszaka, de akkor az ajtónál feküdt – azért volt fontos neki, hogy az ajtónál feküdjön, mert már első éjszaka tudta, hogy ki fog surranni.

De Niala felfedezése csak később született. Ezen a reggelen még mit sem sejtve csomagolta össze a hálózsákokat, mialatt Kissy, ugyancsak gyanútlanul, a reggelikészítésben segített Vanessának.

Reggeli után rögtön indultak. Most Kissy és Martin utazott a lakókocsiban, ami olyasféle élmény volt, mint buszon ülni, legalábbis ami a jármű mozgását illeti. Egy nagy mikrobusz egészen másképpen mozog az ember alatt, mint egy kisautó, egy busz pedig megint másképpen. A lakóautó egy jól megtermett busz volt.

Másrészt viszont a busz sokkal kényelmetlenebb. Ott az ember idegenekkel van együtt, itt jó barátokkal, és olyan, mintha egy szobában ülne, miközben utazik.

Dél felé hagyták el a várost, s egy újabb erdő után keresztezték a bourges-i autópályát, ezért Tom úgy döntött, hogy visszakanyarodik kelet felé. Hamarosan találtak egy utat, ami megint keresztezte a sztrádát és visszament az erdőbe. Jó darabig megint fák között vitt az útjuk. Kissy többször előrement Tom mellé, hogy onnan is megcsodálja a kilátást, és egyik alkalommal a visszapillantó tükörben észrevett egy fejet, ami kikandikált a mikrobusz ablakán. Nagy kerek fülek, vállig érő szőke haj. Persze hogy kikandikál, mert bolondul a fákért.

Érdekes dolog ezekkel a fákkal. Reggel, amikor a csapat egy része a kempingholmit csomagolta el, Vanessa kiballagott a tábor melletti fákhoz és kommunikált velük. Kissy pár méterről figyelte, és szinte hallotta, amint beszélget a fákkal, *glipl dupl zwak-zwak snafn olg mmmnnnniiiiip…* Kissy nemrég olvasta E. T. kalandjait, nem először életében, de először azóta, hogy kinövesztette füleit és olyan barátnőre tett szert, aki éppen úgy kommunikál a fákkal, mint a tízmillió éves botanikus. A filmet többször is látta, már az egerekkel is, és megfigyelte, mennyire rokon lelket lát Vanessa E. T.-ben, már ami a fák iránti rajongást illeti. Az M&M's cukorkát megkóstolta, evett belőle valamennyit, kész, csakolyan édesség, mint akármelyik másik. Ez nem közös vonzódásuk.

Szóval Vanessa reggel éppen úgy kommunikált a fákkal, éppen úgy magába szívta a Föld ősi gyógyító lelkét – többé ne kukucskálj be az ablakokon –, éppen csak a szívfénye nem pa-

rázslott föl. Bár lehet, hogy az is, csak nem látszott, mert háttal állt neki.

Aztán megfordult és visszajött a táborba, Kissy pedig rámosolygott.

– Beszélgettetek?

A kislány fölragyogott, Kissynek pedig kedve lett volna ellenőrizni, nem ég-e mégis valami piros fény a blúza alatt.

– Persze. Imádom a fákat.

– Vanessa telefonál haza?

Egyszerre robbant ki belőlük a nevetés. Hát persze hogy Vanessa azonnal tudta, miről van szó.

– Nem – mondta aztán. – Vanessa hazamegy. Nem kukucskál be többé az ablakokon, és hazamegy az ő Nagy Karácsonyfadíszébe… Beaulieu-be.

Ezzel otthagyta Kissyt és a többiekhez indult. Igen, gondolta Kissy, nem akarta kimutatni, mennyire meghatódott a gondolattól, hogy Beaulieu az ő Nagy Karácsonyfadísze, mert éppen olyan szép és éppen olyan otthonos, mint E. T.-nek az űrhajója.

Megint belenézett a tükörbe. A második kis botanikus, aki csak tizenhárom éves volt és nem tízmillió, továbbra is ott kukucskált ki az ablakon és figyelte a fákat. Hát igen, mert *kifelé* szabad kukucskálni.

Szóval érdekes ezekkel a fákkal, gondolta Kissy, miközben ő is a fákat figyelte, ahogy zöld falat alkotnak az út két oldalán. A fákról, a tengerről, Beaulieu-ről, a szintijátékról és a konyhaművészetről mindent tudnak. A legapróbb gondolatát is megosztja velük. Viszont van két dolog, amiről csak nagyon ritkán ejt el egy-két morzsát, aztán mindig újra begubózik. A szerelem Nimbyvel és a korábbi élete, mielőtt velük találkozott. Ezekről alig tudnak valamit.

Ez különleges perc, hogy így kinéz az ablakon, nyilván csak azért, mert erdőben járnak. Egyébként útközben teljesen összenőnek Nimbyvel, képesek órák hosszat sugdolózni, nézni egymást és persze csókolózni. Ez az, ami látszik. Hogy mit csinálnak, amikor kettesben vannak, az rejtély. Főleg mert az indulás előtti hetekben már egyáltalán nem fordult elő, hogy ugyanabban a házban, de másik szobában aludtak volna. Ha együtt volt a csapat, akkor ők egy szobában, egy ágyban. Reggel pedig

szépen előjöttek és bementek két külön fürdőszobába. Kissynek ez mutatta legjobban, hogy még semmi komoly nem történt. Ők Martinnel már régóta szívesebben járnak közös fürdőszobába, csak a többiek kedvéért nem teszik, amikor ők is ott vannak.

Az este Niala vállat vont, amikor félrevonultak egy kicsit és Kissy elmondta, mennyire kifúrja az oldalát a kíváncsiság.

– Á, ne törődj vele – felelte. – Kiskölykök ezek még. Annál nagyobb kérdés, hogy mi lesz mivelünk.

Mi lenne, akarta mondani Kissy, semmi különös, beszélgetünk egy kicsit és visszamegyünk a többiekhez. De rájött, hogy nem róluk kettejükről van szó.

– Egyik nap – mondta Niala – a kishúgom olyan magától értetődően ült bele Nimby ölébe, hogy muszáj volt elgondolkodnom: vajon én mikor ülhetek az *ő* ölébe. És mindjárt itt a születésnapom.

– Nem szabad… – kezdte Kissy – hogy is mondjam… nem szabad mindent egy lapra föltenned. Ugyanolyan csodálatos lesz, ha egy hónap vagy egy év múlva sikerül.

– Könnyű ezt mondani.

– Persze, ne haragudj. Én tényleg könnyen beszélek, amikor két éve együtt vagyunk.

– Nem haragszom. Csak tűkön ülök. Két hét múlva szabadon szerethetnénk egymást, és még mindig nem tudom, hogy egyáltalán valaha szeretni fog-e.

– Fog – ígérte Kissy. – De még nem teheti. Hiszen… ő is ismeri a törvényt. Tudja, mikor van a születésnapod. Addig nem ad még egy apró jelet se, nehogy elragadjanak benneteket az érzelmek.

Niala úgy nézett rá, ahogy az a király nézhetett Arkhimédészre, amikor az megmondta neki, hogy az ékszerész becsapta, és minden vízbe mártott test a súlyából annyit veszt, heuréka.

– Ezt eddig miért nem mondtad?!

– Csak most jutott eszembe.

Niala egészen megvigasztalódott a reménytől, hogy Pi esetleg csak titkolózik, éppen úgy, ahogy ő maga.

– Hát… ha két hét múlva tényleg az ölében ülhetek…

– Ülhetsz – ígérte Kissy, és nagyon remélte, hogy az őrangyalaik hallják, amit mond. Ha a kis csibészek találtak valahol

egy nagy darab sajtot és most egy felhőn ülve lakmároznak, akkor vége a világnak. – Két hét múlva egymás mellett ülhettek, Nimby ölében Vanessa, Piében meg te.

Niala furcsán mosolygott.

– Te mire gondoltál, amikor azt mondtam, hogy az ölébe ülhetek?

Kissy pislogott, aztán mivel ez nem segített, újra pislogott. De ez se használt.

– Nem értem – ismerte be.

Niala bizalmasan átkarolta a vállát.

– Tudod, egérke, teniszezni csak két lábon szaladgálva lehet, de… vannak dolgok, amiket többféle testhelyzetben is.

Kissy harmadszor is pislogott, és közben megértette.

– Disznó – mondta rosszallóan.

Niala nevetett.

– Kisegér. Látod, most kölcsönösen kikerestük egymást az állathatározóból. Mit gondolsz, mit fogunk mi ketten csinálni, ha majd végre betöltöm azt az átkozott korhatárt és a nagyfülűm belém szeret?

– De… de *azonnal?*

– Miért, mire kellene még várnunk?

Vanessa közben eltűnt az ablakból, talán a többiek mondtak neki valamit. Persze hallgathatná a másik kocsiban folyó beszélgetést, de a telefonját otthagyta Martinnél.

Igen, ez jó kérdés volt, hogy mire kellene még Nialáéknak várniuk, ha majd végre egy párnak számítanak, és elmúlik a születésnap is. Csak hát ők se rohannak Martinnel, pedig rájuk nem vonatkozik a korhatár, mert az csak felnőtt és gyerek kapcsolatát tiltja, és egyikük se felnőtt.

– A ti esetetek más – felelte Niala anélkül, hogy ő egy szót is szólt volna. Már megint olvas a gondolataiban. – Martin egyidős veled. Tudom, hogy igazán érett már, de akkor is tizenöt éves. Pi viszont huszonnégy és fél. Felnőtt férfi. Angélique rá a tanú.

Kissy bólintott. Ez tagadhatatlan.

– Volt vele egypár komoly beszélgetésem. Rögtön az elején figyelmeztetett, hogy az ő korukban egy kapcsolat már nem arról szól, mint a ti koro… hülye vagyok, a mi korunkban, ott en-

nél már sokkal komolyabbak a dolgok. Nekik természetes volt, hogy amikor odáig jutott a kapcsolatuk, akkor lefeküdtek egymással, és nem azt csinálták, amit ti Martinnel, illetve azt is persze. Meg igaziból szeretkeztek. Angélique egyből megmondta, hogy ha én várni akarok, Pi tiszteletben fogja tartani, elvégre nagyon türelmes pasi, de ez neki nem lesz természetes.

Kissy bólintott. Világos. Hirtelen eszébe jutott az első találkozása Pivel, mennyire jóképűnek találta, és… de az eszébe se jutott akkor, hogy egy felnőtt férfi nem éri be azzal, hogy csókolózzanak. Legalábbis úgy emlékszik, hogy ilyesmi nem fordult meg a fejében.

– Azt hiszem – tűnődött el Niala –, amennyire megkönnyítettétek a dolgomat a beszámolókkal, mert tényleg rengeteget tanultam belőlük, annyira meg is nehezítettétek, mert éppen a beszámolók miatt megőrülök a türelmetlenségtől, hogy kipróbálhassak a sráccal mindent, amit meséltetek. Ja igen. Merthogy Angélique is tartott beszámolókat.

Kissynek kinyílt a szája, és úgy maradt.

– Elmondott mindent, amit érdemes tudni. Hogy mit szeret, hogyan szeret… Részletes használati utasítást kaptam a fiúhoz. Ugyanis Angélique nevéhez híven egy angyal, aki szereti Pit is meg engem is, és a csekkhamisítást leszámítva bármit megtenne, hogy mi végre összejöjjünk, illetve miután összejöttünk, együtt is maradjunk. És mivel nekem még nem volt… szóval Pi lesz az első, azt akarta, hogy ne legyenek nehézségeim. A szádat nem csukod be többé?

Kissy becsukta, aztán megint kinyitotta.

– És… részletesen elmondott mindent?

– El. Részben azt, hogy általában a pasik mit szeretnek, részben azt, hogy konkrétan Pi mit. Neki van összehasonlítási alapja, nekem meg nincs, illetve nem lesz.

Kissy úgy határozott, nem kérdezi meg, mit szeret Pi. Illetlenség volna.

– És Pi mit szeret? – kérdezte abban a pillanatban.

Niala nevetett, és nem mondta meg.

Különös, gondolta Kissy, amikor a szöszke fürtök megint ott lobogtak a mikrobusz ablakában. A két testvér egyike tudatosan készül az első, második és az összes többi éjszakájára a

kedvesével, a másik meg konokul visszautasít minden bizalmas közeledést. A nagyobbik magától értetődően szedi már a tablettát, hogy védve legyenek, a kisebbik meg azt se engedi meg a párjának, hogy a nemlétező melleit megfogja. Annyira különbözőek, mintha… azazhogy hát persze nem is vér szerinti testvérek, nem ugyanazokat a géneket örökölték.

Ő pedig a közbeeső fokozat. Ő ágyba bújik a kedvesével, de határozott nemet mond mindarra, amire Niala olyan magától értetődően készül.

Hirtelen eszébe jutott Angélique döbbenetes tette. Tényleg egy angyal. Kizárt dolog, hogy ha ők valaha szakítanának Martinnel, akkor ő az utódjának képes lenne elmagyarázni, hogy Martin mit hogyan szeret. Mármint…

Mármint Nialának, Chantalnak és Jennifernek rengeteg beszámolót tartott, sőt még ennek a kis szégyenlősnek is, miután leszamarazták, mondván, hogy éppen elég érett hozzá. De nem azzal a céllal magyarázott, hogy a lányok bármelyike jól boldoguljon az ágyban *Martinnel.* Azért magyarázott, mert a lányok még senkivel sem jutottak odáig, és borzasztóan kíváncsiak voltak a gyakorlati részére, mert az elméletet persze tudták. Kivéve persze Vanessát, akiről lehetetlen megállapitani, hogy kíváncsi volt-e csakugyan. Néha lelkesen kérdezett, máskor csak ült pókerarccal és nem szólt semmit.

Angélique nem szégyenlős, és nem is vezetik ilyen régimódi akármik, hogy erről nem beszélünk vagy csak általánosságban, vagy bárkivel, de nem a pasink új párjával. Vagy…

Kissy elgondolkodva szemlélte az autórádió állomáskeresőjét.

Vagy lehet, hogy Angélique ugyanúgy látja a szexet, mint az autóvezetést vagy a Jerry-morzét. Egy tevékenység, amit meg kell tanulni, hogy az ember jól tudja csinálni. Van gyakorlat és van elmélet, amiben bárki tud segíteni, akinek van szakirányú ismerete. Neki van, tehát segít.

Így is lehet nézni a dolgot.

Balról már egy ideje eltűnt az erdő, rétek mellett haladtak; most már jobbról se voltak fák. A tükörből eltűnt a két fül és a szőke fej, Vanessa fölkelt a ládáról és visszaült a helyére. Tom lassított, beértek Ardon városkába.

No sebaj, gondolta Kissy, biztosan lesz még erdő az úton. És nem is csalatkozott, mert a kisváros után megint erdőben vezetett az út, jó hosszan, bár balról időnként láttak házakat. Aztán az út egyszer csak belefutott az N20-asba. Ennek Tom nem örült, nem szerette a főutakat, remélte, hogy ki tudnak térni előtte vagy csak keresztezhetik és mehetnek tovább. De nem volt mit tenni. Tom sóhajtott és ráfordult az országútra.

– Nemsokára letérhetünk a D921-esre – érkezett Nimby hangja a szélvédő mögé rakott telefonból –, de az délnyugat–északkeleti irányú.

– Nem baj – mondta Tom. – Az megint erdőben vezet, nem?

– De.

– No látod, legalább Vanessa megint fölmászhat egy fára. Ott majd meg is állunk egy kicsit.

Így is lett; amikor megálltak és kirajzottak a kocsikból, a kislány szépen kiválasztott egy fát és mászni kezdett. Nimby segített neki, aztán követte. Ők pedig sétálni indultak az erdőben.

– Ti sose másztok fára? – kérdezte valamivel távolabb Andreas.

– Nemigen – felelte Martin. – Nekik jóval kisebb testsúlyt kell fölcipelni, mint nekünk. És mi nem vagyunk szerelmesek a fákba, mint a kislány. Jó nekünk a tövükben üldögélni is.

– Míg aztán jól el nem hízunk a nagy üldögélésben – szólalt meg Chantal csípősen –, és ki nem kötünk az első álmatag cirmoscica szendvicsében. Gyerünk a fákra!

Kissy meglepve nézett barátnőjére, és a csapatból többen ugyanezt tették.

– Most mit bámultok? Kondiban kell maradnunk, nem? Shindymartalék akartok lenni?

– Neeem – dünnyögte Jennifer.

– Nahát akkor! Mindenki választ magának egy fát és… nem is, Kissyék nyilván együtt akarnak mászni, akkor mind mászszunk kettesével. Pi, te menj mondjuk Nialával, Jennifer Angélique-kel… – elakadt. – Ej, a csuda vigye el, elfogytatok. A páratlan szám átka. No sebaj, Andreas, jössz velem fára mászni?

A fiú kicsit tamáskodva nézte a legközelebbi fát.

– Hát… jöhetek éppen, csak… én nem is vagyok egér.

– Hát aztán! – csattant föl Kissy ettől a rettenetes lustaságtól. – Neked se fog megártani egy kis testmozgás!

Magában pedig csodálattal adózott Chantal leleményességének. Eleinte nem is sejtette, mit akar tulajdonképpen, mármint azon kívül, hogy fára mászni – érezte, hogy valami ravasz terv lehet a dolog mögött. Hát persze hogy Nialának akart segíteni. Kettesben fára mászni Pivel, ez álmai netovábbja lehet. Segítenek egymásnak, egy-egy nehezebb szakaszon a fiú megemeli a lány fenekét… ennél jobb csak a sziklamászás lehet, mert az tovább tart. Aztán odafönt békésen elüldögélnek édes kettesben.

Sejtelme sem volt róla, hogy Chantal két legyet üt egy csapásra.

Tényleg fölmásztak a fákra, mindenki, csak Inge, Tom és Suzy nem; ők az erdőben sétáltak azalatt. Kissynek és Martinnek igazán könnyen ment a mászás. A fa könnyű volt, vastag ágakkal, göcsörtökkel, amiken jó kapaszkodó esik. Vajon az evolúció gondolt erre a szempontra, amikor kitalálta a fákat?

– Gyakrabban kellene fára másznunk – mondta Martin, amikor helyet foglaltak a lombozatban. – Kicsit kifáradtam.

– Ó, te szegény – csúfolta Kissy. – Szerencsére mostanában kialhatod magad éjszakánként.

– Igen – ismerte el a fiú gondterhelten –, ez bizony baj.

Nevettek.

– Fantasztikus, hogy Chantalnak mennyi esze van. Én nem tudtam volna kitalálni ezt a fára mászást.

– Miért, mi ebben a… – Martin elhallgatott, látszott, hogy ekkor jön rá a titokra. – Jé… Nekem eszembe se jutott, hogy Nialáék miatt csinálta.

– Persze, mert te csak egy férfi vagy, és nem látod át az összefüggéseket.

A fiú szorosabban húzta magához.

– Ezt a férfidolgot megbeszélhetnénk részletesebben is.

– Azt mondtam, *csak* egy férfi vagy. Egyébként igen, de nem fa tetején. Semmi kedvem a cica szájába pottyanni.

– Hátha nincs is cica odalent.

– Az még rosszabb – nevetett Kissy. – A cicát megvertük volna, de így összetörjük magunkat.

Úgy háromnegyed óra múlva a kilenc fáradt egér összegyűlt az autóknál. Vanessa elégedetten hallotta, hogy ők is fölmásztak, és meglepetéssel, hogy Andreast is sikerült fölcsalni. Eddig sose vett részt a testedzéseikben.

– Most se akartam, de hát ha egyszer páratlan számban cincogtok, mit tehettem volna mást?

Ezt tudomásul is vették, és beszálltak a kocsikba. Kissy az ajtóból még kinézett az erdőre.

– Glipl dupl zwak-zwak – dünnyögte.

Ő is megpróbált kommunikálni a fával, amin ültek, sőt Martint is bevonta. Mindketten pontosan emlékeztek a filmre. De a fák talán egy tízmillió éves botanikusra vártak, mert nem válaszoltak. Az ő fájuk is egykedvűen ácsorgott és tartotta őket, és nem szólt semmit. Végül föladták és lemásztak. Ehhez csakugyan kell egy tízmillió éves botanikus – vagy olyasvalaki, aki tud a nyelvükön, aki naponta mászik fára és minden szavukat érti.

Jó ideig erdők, rétek között haladtak, néha másik útra kanyarodtak, míg végül egy délnek haladó úton befutottak Ménestreau-en-Villette-be.

– Huszonhat kilométerre vagyunk Olivet-től – jelentette be Nimby, miután keresett egy éttermet a Google Mapsen.

– Jó sokáig kanyarogtunk – állapította meg Tom. – Így jó országot járni, nem végigrobogva a sztrádákon.

Úgyhogy ebéd után ezt folytatták. Nimby kinézte, hogy ha délnek indulnak, Vouzon felé, végig erdőn át haladhatnak – csak a távolságot felejtette el megnézni, és egykettőre odaértek. Alig pár kilométer volt, de csakugyan erdőn át.

– Van erdő tovább is? – kérdezte Tom, mialatt áthajtottak Vouzonon.

– Van – mondta Nimby kis keresgélés után. – Keletnek menjünk, a D101-esen.

Erdők, rétek és szántóföldek között mehettek Souvigny-en-Sologne-ig. Ott délnek fordultak és újabb erdőn át érték el Chaont.

Igazán sok erdő van errefelé, állapította meg Kissy elégedetten. De Vanessának biztos nem lesz itt saját erdeje, túlságosan

kötődik Beaulieu-höz. Inkább ott vesz majd egyet, fönt a hegyen, esetleg Nizza felé.

Eldugott kis utakon, apró falvakon át érték el Aubigny-sur-Nère-t, ahol megtankolták a kocsikat.

A lakóautó kétszáznyolcvan literes tankja elborzasztó méretűnek tűnt, amikor Tom kimondta a számot, de valójában nem is volt olyan óriási. Menet közben a motor falja az üzemanyagot, hogy az óriási testet megmozgassa, állóhelyzetben pedig a generátor, hogy árammal lássa el a benne levő kis lakást. Két légkondi van benne, egy a vezetőfülkének, egy a nappalinak. Tévé elöl, a vezetőfülke mögött; tévé hátul, a hálószobában. Hűtőszekrény, vízmelegítő, konyhai robot… rengeteg mindenre kell az áram. A tűzhelynek nem, az propángázzal működik. Viszont villanymotor mozgatja a nappali ki-be tolható részét, a slideoutot, villanymotorral megy a vízszivattyú, és hát persze ott a világítás. Egyetlen hagyományos izzó sincs benne, csupa energiatakarékos, de akkor is fogyasztják az áramot, ami itt üzemanyagot jelent.

Egyébként négy tank van benne, ezt mesélte Tom egyik nap. Egy az üzemanyagnak, amit Tom néha, amikor nem figyelt oda, amerikaiul gáznak hívott, pedig hát benzin az. Három pedig a víznek, Tom úgy hívta őket, hogy fehér, szürke és fekete. A fehér a tiszta ivóvíz, ez egy háromszáz literes tartályban van, és a konyhai meg a fürdőszobai csapokból jön ki, aztán a lefolyóból a szürke tartályba kerül, ami kétszázhúsz liter, és vécéöblítésre még mindig jó. Onnan megy a fekete tartályba, ami százhatvan literes, és valami speciális eljárással lehet kiüríteni és tisztítani. Kissy sose gondolta volna, hogy egy lakóautóban ennyi hely kell víztárolásra. Ha hozzávesszük az üzemanyagot, az összesen majdnem ezer liter. Kissy otthoni fürdőkádja háromszáz literes volt, három nem lenne elég ennyi vízhez. De súlyban számolni még jobb: ha mind a négy tartály tele van, az körülbelül egy tonna, egy kisebb kocsi súlya.

Mindezek az adatok csak gyorsan futottak át az agyán, amíg Tom beállt a kúthoz és a kutas elismerő tekintetétől kísérve kinyitotta a tanksapkát. A mikrobusz kint várakozott, a lakóautó az egész helyet elfoglalta. Az egerek közben szétszéledtek a

benzinkúton, benéztek a boltba, meglátogatták a mellékhelyiséget – azzal is kímélik az ominózus tartályokat.

Kissy a bolt ajtajából fordult meg a nagy motorzúgásra. Három motoros vagány érkezett, a szokásos típusból, bőrszerelés, nagy haj és szakáll, napszemüveg, jó nagy motorok. Beálltak a lakóautó mellé és alaposan végigmustrálták.

– Öreg, zárd el a csapot – mondta az egyik, és le is állította a motort –, mire ez benyakalja a nedűt, porzik a tankod.

– Jobb, ha továbbmegyünk, amíg van pia – röhögött a másik –, ez kiissza az egész kutat.

Kissy sóhajtott és a zsebébe nyúlt, hogy ellenőrizze lőszerkészletét. Ezek nem nyugszanak addig, amíg beléjük nem kötnek. Máskor igyekszik kitérni az útjukból, de ez most nem megy. A lakókocsi ide van kötve, a mikrobuszt pedig még meg se tankolták.

– Nektek is jut, ne aggódj – intette a benzinkutas a második motorost.

– És ha aggódom? Állampolgári jogom, hogy aggódjak. Te csak törődj a magad dolgával!

– Ne csináljatok balhét, fiúk.

– Ki csinál itt balhét? Mi csak megnéztük, hogy milyen klassz nagy kocsi.

– Hé, srácok – szólalt meg a harmadik, akinek a leghosszabb szakálla volt, és szögekkel kivert bőrdzsekije –, ebben még hálószoba is van.

– Azt kipróbálnám – vigyorgott az első. – De egyedül nem az igazi. Kár, hogy itt csak méreten aluliak vannak – és végignézett az egérlányokon.

Kissy felmérte a helyzetet. Jennifer, Niala és ő voltak a közelben, meg Tom és a kutas, de ők nem alkalmasak a Jerry-stílusú, összehangolt verekedésre. Egyelőre a lakóautó mellett álltak és figyeltek. Három tagbaszakadt motoros ellen, akik alighanem tudnak verekedni, valahogy szívesebben menne nagyobb erőkkel. Mert az kétségtelen, hogy mire ezek a behemótok megmozdulnak, addigra az egerek tízszer megütik őket, de az is biztos, hogy szemrebbenés nélkül állják az ütéseiket. Ezeket kemény fából faragták, egy-két ütést meg rúgást föl se vesznek.

– Azért ezeket se kell visszadobni, még ha kicsik is – röhögött a harmadik, és elkezdett lekászálódni a motorjáról. Ugyancsak nagyra nőtt. – Nekem ez a kis szőke kimondottan tetszik. Na, kislány, mit szólnál egy kis szórakozáshoz?

– Én benne vagyok – vágta rá Niala –, de ki vigyáz a motorokra, amíg ti kórházban vagytok?

A vagány megtorpant, rémülten a fejéhez kapta mindkét kezét, és óbégatni kezdett.

– Ó, jaj, kegyelem szegény fejemnek! Kíméld meg ifjú életemet, ne bánts!

Aztán mindhárman röhögésben törtek ki, a vagány pedig még egy lépést tett Niala felé, amitől mindhárman előreszegezték a fegyvereiket. A vagány most csakugyan meghökkent, de mielőtt eldönthette volna, mit tegyen, egy hang csattant föl Kissy háta mögött.

– Mit műveltek itt?!

A számonkérés csak a motorosoknak szólhatott, így aztán a három egérlányt meglepte a folytatás.

– Tegyétek el a Nimbuszokat!

Kissy a csapatjátékos beidegződésével egy szempillantás alatt kiürítette a tárat és elrakta a fegyvert, sokkal gyorsabban, mint ahogy elkezdett gondolkodni. Ugyan miért kellett eltenni a fegyvereket?

A hang tulajdonosa besétált a két felet elválasztó ötméteres térségre és megállt a meglepett vagány előtt.

– No, mit bámulsz? – kérdezte tőle. – Mindig bamba voltál, de most nagyon jó formádat hozod.

A másik kettő felröhögött.

– Te, ez ismer téged!

– De mennyire – bólintott Vanessa, és még egyet lépett a fekete bőrdzsekis hústorony felé, aki lepislogott rá termete magasából, és bizonytalanul fölemelte a kezét. Egyelőre nem derült ki, hogy ütni akart, kezet nyújtani vagy a fejét megvakarni, mert a mozdulat félbemaradt, mintha elfelejtette volna, mit is akart a kezével.

– Kussoljatok már – szólt hátra. – Te meg mit akarsz, tökmag?

Vanessa elvigyorodott.

– Hülye vagy, Melák, nem ismersz meg?

Kissynek leesett az álla, és úgy maradt.
– Nem én – hangzott a válasz. – Életemben nem láttalak.
– De a nevedet tudja – vigyorgott az első motoros.
– Szívódj föl, jó? Nagy show kitalálni. Te minek szólítanál, ha most látnál először?
Hát ez igaz, gondolta Kissy.
– És a Bungaló nevét is olyan könnyű kitalálni? – érdeklődött Vanessa.
– Te ismered a Bungalót? – képedt el Melák.
– Ugyanolyan bárgyú vagy, mint régen. Hát hogyne ismerném? Ő hol van?
Melák felvillanyozódott a kérdéstől.
– Aha! Na, tökmag, ide vigyázz. A Bungaló mögöttünk tép az úton, és bármikor itt lehet. És vele van a Keményfejű is! És ő nem bárgyú, őneki hiába hadoválsz, hogy ismered! Ha ő nem ismer téged, akkor csak vetítesz! Ő több iskolát járt, mint én!
– Tudom – felelte Vanessa jéghidegen –, gépészmérnöki diplomája van.
Ettől akkora csend lett, hogy tisztán hallatszott a közeledő motorzúgás.
– Na, tökmag, ezt kikaptad – vihogott a második motoros. – Ha a Keményfejűnek diplomája van, neked adom a…
– Fogd be, te baromarcú – sziszegte Melák. – Tényleg van neki.

A második csoport vagy húsz motorból állt. Némelyiken egy-egy lány is ült a pasija mögött, máshol csak lány ült egyedül. Csak a szakáll hiányában különböztek a férfiaktól. Bőrszerkó, szögek, láncok, marcona külső.
Rögtön kiderült, melyik a Keményfejű. Melák odacaplatott az egyikhez, és a motorzúgást túlkiabálva magyarázni kezdett neki. A Keményfejű egy ideig figyelt is rá, de aztán fölfedezte Vanessát, aki nemtörődöm arccal támaszkodott Melák motorjának és összefonta a karját.
A Keményfejű leszállt a motorról és odament hozzá. Addigra leálltak a motorok, s a hirtelen csendben tisztán hallatszott a hangja:
– Nézd csak, a Rémbigyó! Hogy kerülsz te ide?

Vanessa elvigyorodott a motorosok és a döbbent egerek tekintetének kereszttüzében.

– Semmit se változtál, Keményfejű.

Föltartotta a tenyerét, a motoros pedig belecsapott nagy lapátkezével. Ránézésre a legkevésbé se tűnt diplomás gépészmérnöknek. Legalább akkora szakálla volt, mint Meláknak, ugyanolyan szerelése, épp csak ő nem nagydarab volt, hanem átlagos termetű.

– Hé, ki a franc ez? – tudakolta Melák.

– Hülye vagy, Melák, nem ismered meg a Rémbigyót?

– Nem én, és életemben nem hallottam ezt a nevet.

– Persze hogy nem – vigyorgott Vanessa. – Ti akkor még külön voltatok, és a te brancsodban másképp hívtatok. Erőltesd meg a… no mindegy, hát amid van, és képzeld el, milyen lehettem négy évvel ezelőtt.

Melák csak bámult rá, a felismerés legkisebb jele nélkül. Lassan ingatni kezdte a fejét.

– Sose voltál egy észkombájn – nevetett Vanessa. – Pedig hát te magad neveztél el Mikrosütőnek!

A konvoj lassan kigördült a benzinkút parkolójából és megindult az úton. Elöl húsz-harminc motor, utánuk a lakóautó, az alapítvány mikrobusza, hátul pedig egy kisebb lakókocsi, amit Paco vezetett és benne ült a felesége meg a kis pacója. Mikrosütő-Rémbigyó nagyon megcsodálta a lakókocsit és gratulált Pacónak és Vacaknak a családalapításhoz. Mindkettőjüket jól ismerte, de akkor még ők is mocival jártak.

Most a Keményfejű mögött ült a motoron, éppen úgy, ahogy négy évvel ezelőtt, és vigyorogva hallgatta az egyik motoron levő hangszóróból a Peckinpah-film zenéjét. „Come on and join our convoy, ain’t nothin’ gonna get in our way. We gonna roll this truckin’ convoy cross the USA. Convoy!”

Négy éve is hallgatta már velük, a Keményfejű, Paco, Zsíroskenyér vagy Wolfram mögött ülve a mocin, néha esténként a táborban, Szőröslábú pizzáját eszegetve és roppant büszkén, amiért bevették maguk közé. Majdnem egy egész nyarat töltött két különböző motoros bandával, és egy cseppet sem zavarta, hogy keresi a rendőrség.

Most csak Asnières határáig utazott velük, éppen olyan büszkén, és egy cseppet sem zavarta, hogy nem keresi a rendőrség. Aztán egy körforgalomnál, ahol a D940-es a D151-essel találkozik, a motorok kihúztak egy nagyobb üres térségre. Tom kiállt melléjük, Angélique pedig begördült az oldalához. Paco elhúzott mellettük és kiszállt Vacakkal meg Kispacóval.

Vanessa leugrott a mociról és kezet rázott az összes motorossal. Melák a levegőbe emelte és megveregette a hátát, ő pedig boldogan nevetett. Aztán a konvoj kettévált, s Vanessa a mikrobusz ablakából integetett régi barátainak.

Tom persze a városi utcákon hajtott be Bourges-ba, nem az országúton. Megnézték a katedrálist a repülő támpillérekkel, és megállapították, hogy komoly munka lehetett megírni a statikai számításokat elvégző programot.

– Nem hiszem, hogy programot használtak volna – mosolygott Inge, amitől Nimby összeráncolta a homlokát.

– Jó munkát csak számítógéppel lehet végezni. Ekkora beruházásnál biztos, hogy használtak számítógépet.

– És milyen típust? – érdeklődött Inge.

– Nyilván PVHEF típusút. Ha akarod, egyik nap mutatok egyet.

Ebben meg is egyeztek.

A katedrális belülről is óriási volt. Végignézték a tizenöt hatalmas ablakfestményt, végigsétáltak a roppant csarnokon, és azzal az érzéssel távoztak, hogy ezek a tizenharmadik századiak vagy több emelet magasak voltak, vagy nagyon szerettek állványokon mászkálni.

A Lazenay nevű külváros szélén ütöttek tanyát, s Kissy egy különítménnyel rögtön neki is látott az egérlyukverésnek. A motoroskaland hőse pedig szépen leült tanulni.

Az egereket teljesen elbűvölte a történet. Amikor a benzinkútnál megjelent Melák és két társa, biztosra vették, hogy verekedés lesz. Amikor Vanessa sértegetni kezdte Melákot, már inkább azt gyanították, hogy őket fogják megverni. Erre megjelent a Keményfejű és vele még vagy tízen, akik ismerték Rémbigyót, és ő váratlanul bennfentes lett a motorosok között. Melák beismerte, hogy alig emlékezett arra a Mikrosütő nevű kis-

lányra, aki velük lógott pár hétig, és különben is, az sokkal kisebb volt. Erre pár motoros jóindulatúlag lehülyézte, és megkérdezték, hogy ugyan mire számított: hogy egy kilencéves gyerek még tizenhárom évesen is ugyanakkora marad?

A motorosok között a kislány egyáltalán nem volt Vanessa-szerű, de Mohira sem emlékeztetett. Egészen más volt: egy vagány motoros, bőrcuccban, egypár tetkóval, nagy hajjal és szakállal. Persze ha az ember megdörzsölte a szemét és egy párat pislogott, akkor mégiscsak szőke kislány volt fehér blúzban és rövid farmerban, de aztán megint kezdődött az optikai csalódás. Ez valami olyasmi volt, mint amit a füleik szoktak művelni. Például amikor Beaulieu-ben összefutnak egy-egy jól öltözött úrral, akkor Niala egy társasági hölgy mosolyát ragyogtatja rájuk, és egyáltalán nincsen egérfüle. Fél perccel később viszont, amikor mond valami lököttséget, már megint van neki.

Megdöbbentő volt, ahogy Vanessa beszélt a motorosokkal. Melákot például alaposan lehordta azért az obszcén szórakozásért, amit Nialával művelt, és föltette neki a kérdést: mit gondol, mit érez ettől egy olyan nő, aki egyedül van és nem tudja megvédeni magát? Ha ő, Vanessa még egyszer rajtakapja ilyesmin, Melák mérget vehet rá, hogy lecsukatja, de előbb saját kezűleg töri el valamijét. Elképesztő látvány volt, ahogy a tagbaszakadt pasas behúzza a nyakát és bűntudatosan pislog, pedig akkor még semmit se tudhatott arról, hogy a számonkérő arccal előtte álló kiskölyök tapasztalt harcművész. Az egerek csak ezután tartottak nekik rögtönzött bemutatót, négy éve pedig, amikor Mikrosütő együtt lógott a bandával, még sehol se volt Hana-szan, a szenszej tehetséges tanítványa.

Éppen ők voltak azok, akik erősnek és félelmetesnek látszottak, de elnyerték a bizalmát, mert nem bántották. Valami kamasz brancsnak gyűlt meg vele a baja, és az üldözés azzal ért véget, hogy a kislány menedéket talált a motorosok gyűrűjében. Üldözői jobbnak látták elpárologni. Melák, Vörös Erik és Bungaló vette védelmébe és pártfogásába, s velük kalandozott egy hétig, míg aztán előkerült a Spanyol, aki megkérdezte, hol lakik voltaképpen. Mikrosütő hamarjában csak hazudni tudott: Saint-Denis jutott eszébe, aminek az lett az eredménye, hogy még aznap ott találta magát Saint-Denis-ben, és a motorosok csak azért nem próbálták hazavinni, mert azt mondta, hogy a

szülei agyoncsapnák, ha meglátnák velük. Melákék így búcsút vettek tőle, s azóta nem is látta őket. Most megtudta, hogy a Spanyol meghalt autóbalesetben, Vörös Erik abbahagyta a motorozást, Bungaló pedig kamionsofőr lett, csak időnként motorozik velük.

Akkor, négy éve egy idegen városban kószált pár napig, míg aztán összeakadt egy másik bandával; most már egyenesen kereste őket. Ebben a csapatban volt a Keményfejű, Paco, Zsíroskenyér, Szőröslábú és két lány: Rowena és Vacak, akik úgy gondoskodtak róla, mintha a testvérei volnának. Vacak most húszéves lehetett, akkoriban tehát tizenhat; őt is kerestették a szülei, és őt is hazavitték a rendőrök, amikor végül az egész társaságot lefülelték. Vanessa most megtudta, hogy Pacót Vacak szülei följelentették, de nem lett per, mert Vacak mellette vallott. Azóta együtt vannak, és Kispaco mellé most terveznek Kisvacakot.

A Rémbigyó nevet ő adta saját magának. Nem akart megint Mikrosütő lenni, nem tudhatta, nincs-e valami kapcsolat a két banda között, és ha Pacóék közül valaki a régi nevén említi Melákéknak, akkor rájönnek, hogy nem ment haza. De ők akkoriban nem találkoztak, csak azután kerültek össze, hogy a rendőrök hazavitték Rémbigyót. Nekik megmondta a valódi nevét, muszáj volt, mert inkább a nevelőszüleihez akart visszamenni, nem intézetbe. Sokat persze nem ért vele, másfél év múlva a szülők visszaadták. Hamarosan Millet-ékhez került, ahonnan az egércsapat volt a következő állomás.

Sátorverés közben Kissy elgondolta, mennyi rengeteg neve volt már ennek a gyereknek. Eredetileg Vanessa Bohringer, de ezt nem használta soha, csak hivatalos helyeken – mindenhol máshol becenevei voltak, Mikrosütő, Rémbigyó, Vad Bill, Hana-szan, Mohamed-Mohi, és lehet tudni, hogy volt több is. Aztán végre megkapta az igazi nevét, amit igazán szeret: Vanessa D’Aubisson. Vajon hány évig fogja viselni? Lehet persze, hogy élete végéig kitart mellette, de az is lehet, hogy fölveszi a férje nevét. Vanessa Blanchard. Esetleg Vanessa D’Aubisson Blanchard? Mindkettő remekül hangzik.

A délelőtt folyamán elszórt, apró falvakon haladtak át, szántóföldeket, erdőket és réteket láttak leginkább.

Fél egykor megszavazták, hogy nem várják meg a következő várost, hanem megállnak és a tartalékaikból ebédelnek meg.

Egy kis réten hajtottak le az útról, Nimby helymeghatározása szerint az E ponton.

– Miért, hol volt az A, B, C és D? – kérdezte Andreas.

– Sehol. Az E ebédet jelent – felelte Vanessa, akinek persze egy hullámhosszon működött az agya Nimbyével.

Andreas vigyorgott. Gyakran vigyorgott, és volt valami a vigyorában, ami hasonlított Vanessáéra.

– Akkor az anyahajónak küldendő jelentésbe beleírhatjuk, hogy K perckor kikötöttünk az E ponton?

– Semmiképpen – vágta rá Vanessa. – A K perc csak akkor jön el, amikor elkészül a kaja!

Persze nem csaptak hosszas főzőcskét. Inge, Niala és Angélique megfőzött egy tonna virslit, megsütött egy láda tojást és pirítóst, és kardot ragadva fölszeleteltek minden elképzelhető és el nem képzelhető kelléket. Vanessa pedig játszani kezdett a szendvicses hangszerén, és egykettőre olyan mennyiségű finomságot gyártott, hogy a legközelebbi falu teljes lakosságát meghívhatták volna.

Közben egy másik különítmény – Chantal, Tom és Andreas – felállította a kempingasztalokat, egy harmadik pedig földerítette a környéket. Nem ehetnek nyugodtan, ha attól kell tartani, hogy rajtuk ütnek a macskák. Kissy lelkiismeretesen bejárta a rábízott darabot, ámbár a réten egy kilométernyire is el lehetett látni és egy galambot is észre lehetett venni, nemhogy egy macskát. De bárhol lehet föld alatti macskafészek, rejtett bunker, ahonnan egy óvatlan pillanatban százával masíroznak elő az állig fölfegyverzett, soklábú rémalakok.

Ezt megint Nimby mondta, és Kissynek az volt az érzése, hogy az utazás hónapjai alatt – hiszen csütörtökön indultak, és már vasárnap van – barátja elfelejtette, milyen is voltaképpen egy macska. El kellett volna hozniuk őt is. Mármint Macskát.

De éppen ebéd közben derült ki, hogy nem lett volna célszerű.

A felderítés végeztével az öt egér és az egy kutya – Suzyt ide volt célszerű beosztani – visszatért az asztalokhoz és lelkes szimatolásba fogott.

– A környék macskamentes? – nevetett rájuk Tom.

– Macskamentes – felelte Nimby rettenetes komolyan. – Te vagy az egyetlen, aki némi aggodalomra ad okot.
– Ugyan miért?… ja igen, mert Tom vagyok. Ne aggódj, láttam a filmet, nem fogok hozzátok nyúlni.
– Jobb is – felelte Jennifer elszántan, érzékeltetve, hogy nem adná olcsón a farkincáját.
Aztán leültek enni. Kissy rántottás pirítóssal kezdte, hozzá virslit, paradicsomot, tormát és persze sajtot evett. Két falat között pedig egy ügyes mozdulattal elővarázsolta a telefonját, ami lendületes éneklésbe kezdett. A Szabadság-kórust játszotta a Nabuccóból.
– Szia, anya!
– Szia, kicsim. Hogy vagytok?
– Jól. Éppen ham-ham rendezvényt tartunk.
– Merre jártok?
– Fogalmam sincs. Valahol Bourges után. Mi történt, anya?
Érezte anya hangján, hogy el akar mondani valamit. Most váratlanul vidámság csendült benne.
– Csak arra gondoltam… mondd, hazajössz a nyaralás után?
– Már miért ne mennék haza?
– Lehet, hogy nem éreznéd jól magad itthon… négy-öt macska társaságában…
Kissy értetlenül bámult egy narancslés palackra. Négy-öt macska?…
Chantal kiáltása törte meg a kis csendet.
– *Macska terhes?!*

A hír letaglózott, fejbe kólintott mindenkit. Kissy úgy érezte, mintha valaki benyúlt volna a szájába és kifordította volna, mint egy pulóvert. A vaucressoni ház, a biztonságos, meleg családi fészek hirtelen horrorfilmek színhelyeként jelent meg lelki szemei előtt, ahol bárhová nyit be, éhes macskasereg bámul rá és tűhegyes fogakat villogtatnak felé. Rémes!
Ezt meg is mondta, amikor Inge elővigyázatlanul megkérdezte, mire hát ez a gyászhangulat.
– Nem hiszem, hogy ennyire szörnyű lenne a helyzet – nevetett Tom. – Azok is a ti macskáitok lesznek, meg tudjátok nevelni őket.

– Csak előtte nagy összegű életbiztosítást kell kötnünk – vágta rá Nimby. – Próbáltál te már olyan állatot idomítani, akinek te vagy a kedvenc étele, és csak idő kérdése, hogy ő mikor jön rá erre?

Tom nevetett. Inge is, de a fejét is csóválta hozzá.

– Nagyon beleéltétek magatokat ebbe az egeresdibe.

Niala öntudatosan fölszegte a fejét.

– Mi vagyunk az első egerek a világon, akik nem úgy lettek egerek, hogy a szüleik is azok voltak. Mi önként vállaltuk. Hát kitartunk mellette. Cin-cin. Az egérség a kicsiségünk jelképe, és azé, hogy a shindyk mennyivel nagyobbak nálunk. Márpedig a jelképek csak akkor érnek valamit, ha következetesen alkalmazzák őket. Mi következetesek vagyunk, tehát cin-cin, egyetek még sajtot.

– Eszünk – nyugtatta meg Vanessa. – De már tudom, mit kell tennünk. Mi mindig megvédtük magunkat mindenkitől, ezért is lettünk egy csapat – s Nialára ragyogtatott egy gyönyörű mosolyt, mert rengeteget köszönhetett annak, hogy Nialával egy csapatba került. – Most is megvédjük magunkat. A macskahad hamar meg fogja tanulni, hogy rettenetesek vagyunk és reszketni kell haragunktól. Mármint úgy értem, a macskahad *maradéka.* – S vészjóslóan kivillantotta gyöngyfogait.

– Azért – szólalt meg Niala komoly arccal – arra készüljetek föl, hogy az a macskahad csak jövőre fog fenyegetni.

Az egerek értetlenül néztek rá.

– Macskának még nem voltak gyerekei. A tapasztalatlan macskaanyák kölykei nem szoktak életben maradni. Ne számítsatok rá, hogy ezek ott rohangásznak majd a lábatok körül.

Döbbent csendben ültek néhány pillanatig. Hirtelen eltűntek a tűhegyes fogak meg az éles karmok, és kerek fejű, édes apróságok jelentek meg, akik fölbámulnak az emberre egy kosárkából, és kedvesen azt mondják: miau!

Chantal szólalt meg.

– Majd segítünk neki. Etetjük a kicsiket meg minden.

– Gondoztál te már újszülött kismacskát?

– Még nem.

– Nem is fogsz, hacsak nem leszel macska a következő életedben – akkor viszont kitagadlak. Újszülött kismacskát kizárólag az anyja képes gondozni. Ez van. – Niala vállat vont. – Az

evolúció így rendezte el, és ebbe nekünk nincs beleszólásunk. A macskakölykök életben maradása az anya tapasztalatain áll vagy bukik, kész, passz.

Ebéd után hamarosan átértek Auvergne-be, a harmadik régióba az út során. Ainay-le-Château-ban Tom keletnek vette az irányt, s nemsokára megint falucskák és szántóföldek között jártak.

Les Tardes után rákanyarodtak az erdei utakra, előbb egy szélesebbre, aztán egy keskenyebbre, és egyszer csak megszólalt Tom hangja a rádióból:

– Állj! Taposs a fékre, Pi, hallod?

A mikrobusz éleset fékezett és nagy zökkenéssel megállt a lakóautó mögött, ami ugyanezt tette. Az egerek összenéztek, kicsatolták az öveket, és Martin kinyitotta az ajtót.

– Előremenjünk?

– Nem hoztunk elég biciklit mindannyiunknak – mondta Nimby gondterhelten. – Se három napi élelmet.

Ez így éppenséggel nem volt igaz, a két kocsi rakományából talán egy hétig is elélhetett volna az egérsereg, de jól hangzott. Mindenesetre nekivágtak gyalog. Végigkutyagoltak a lakóautó mellett és kibukkantak az orránál, ahol Tom, Inge, Andreas, Angélique és Suzy nézegette gondterhelten az úton keresztbe dőlt fát. Még jó tíz méterre volt a lakóautótól.

– Hát ennek vége van – állapította meg Vanessa.

– Vége – bólintott Martin. – És teljesen elzárja az utat, fordulhatunk vissza.

Tom elnéző bosszúsággal pillantott rá.

– Hol látsz te itt helyet, ahol ezzel megfordulhatok?

Martin végigpillantott az utat szegélyező fákon és megcsóválta a fejét. Kissy egyetértett vele. Még a mikrobusszal se, nemhogy ezzel a tengeri kígyóval.

– És visszatolatni sincs kedvem – tette hozzá a taxis. – Utálok tolatni ezzel a szörnyeteggel. Azon töröm a fejem, nem tudnánk-e kifordítani az útról a fát.

– Kicsit nehéznek tűnik – jegyezte meg Nimby.

– Azért a kocsikban is van némi erő – pillantott rá Tom.

Alaposan megvizsgálták a kidőlt fát. Az út bal szélén nőtt, s a jobb szélen a koronája összeakadt az ottani fákkal. Ha megtolják vagy meghúzzák, az ágak biztos visszatartják.

– Baltánk van éppen – dünnyögte Tom –, és ha lecsapdosnánk az ágakat, talán el se kellene fordítani, el tudnánk menni mellette. De óriási munka. Marad a tolatás.

– Láncfűrésszel hamar meglenne – mondta Nimby.

– Alighanem. Ha összefutunk a láncfűrészes gyilkossal, okvetlenül elkérjük a munkaeszközét. Ha egy órája jöttünk volna ezen az úton, biztosan nekiállok baltával darabolni. No, gyerünk vissza.

– Várjunk csak – mondta Nimby. – Ha itt elvágjuk – mutatott a vastag ágak szétválására –, akkor ezeket már csak félre kell húzni a törzs mellé.

– Aha, csak több mázsát nyomnak darabonként.

– Mi meg tizenhárman vagyunk – vágta rá Niala. – Kötelünk is van, és nem ijedünk meg a munkától. Hol az a csatabárd?

Vagy negyedórába telt, míg Tom és Pi baltával és fűrésszel átvágta az első vastag ágat; ezalatt két egér kötelet erősített rá, egy kisebb különítmény pedig egy másik baltával lecsapdosta azokat a vékony ágakat, amiken látszott, hogy be fognak akadni. Aztán felsorakoztak a kötél mellett. Vanessa a fánál maradt, ágakat vagdosni.

Elhúzták. Nem volt könnyű, de apránként csak arrébb csúszott. Vanessa időnként dühödten nekiesett egy-egy ágnak, egy idő után már olyanoknak is, amik nem akadtak be sehová, de azzal is csökken a súly. Később Nimby váltotta föl. A hatalmas ág csakhamar az út bal oldalán terpeszkedett.

– Eddig megvagyunk – fújtatott Pi. – Már csak három ilyen van hátra. Nialának volt igaza, megbirkózunk mi ezzel. De az élelmiszerkészleteink megsínylik a dolgot, az biztos.

A második és a harmadik ággal könnyű dolguk volt, a kocsik felé estek, csak rögzítési pontot kellett találni a kötélnek. Átekerték egy fa törzsén, s a lakóautó egykettőre félrehúzta az ágakat. Így már a negyediket is könnyebben meg tudták közelíteni, csak nem volt hova félrehúzni, mert az előző két ág terpeszke-

dett az útban. Angélique végül hátrébb vitte a mikrobuszt, és Tom jó húsz métert vonszolta az ágat.

– Csak hogy végre – fújt nagyot, amikor kiszállt. – Szerencsére van seprűnk is. Ha nincs nálunk ennyi holmi, itt ugyan át nem jutottunk volna.

A rengeteg törmeléket elsöpörni se volt kis munka. Végül aztán Tom beült a volán mögé, és balról Vanessa, jobbról Niala kalauzolásával átaraszolt a maradék roncsok között. Pi követte a mikrobusszal.

– Ügyes srácok vagytok – szólalt meg Tom a telefonban, amikor a fa már eltűnt a hátuk mögött. – Én már feladtam, pedig nem ijedek meg a munkától és nem gyakran fújok visszavonulót. Ti meg kijelentettétek, hogy ez márpedig menni fog, és ment.

– Hát persze – mondta Vanessa magától értetődően. – A nehézségek azért vannak, hogy legyőzzük őket.

– Azt tudod, hogy ez idézet volt? – kérdezte Inge.

– Nem én, kitől?

– Sztálintól, ha nem tévedek.

– Sebaj – vágta rá Vanessa. – Attól még lehet igaz. És különben is, ezt én találtam ki, Sztálin csak tőlem hallotta.

Esteledett már, amikor nagy meglepetésükre elértek egy Villefranche nevű helyre. Ez persze nem a Beaulieu melletti Villefranche volt, hanem a Bourbon-L’Archambault melletti, a rendes úton nyolcvanöt kilométerre Bourges-tól. Egy városszéli erdőcske melletti rétet választottak tanyául. A csapat egy része szorgos egérlyukverésbe kezdett, másik része vacsoragyártásba, egy harmadikat pedig elküldtek bevásárolni. A vacsorához jó lett volna friss tej, kenyér, a konyhába mosogatószer és hasonlók.

– Niala megy és viszi Kissyt is – jelentette ki Niala, és máris ott termett Kissy mellett. – Chantal, te nem jössz, ha már úgysincs dolgod?

– Dehogynem – indult el barátnőjük, de pár lépés után visszanézett. – Andreas!

A fiú egy kempingszéken ült és nézelődött. Most odafordult.

– Úgy látom, neked sincsen semmi dolgod. Nem akarsz mozogni egy kicsit?

– Hát…

Kissy megállapította, hogy ilyen tunya alakot még életében nem látott. Kivéve persze Garfieldot.

– No kapd magad és gyere – mondta Chantal elég nyersen, de Kissyt nem zavarta. Andreas igazán éppen eleget lustálkodhat, minden munkára jut egy seregnyi kisegér.

Niala arcán viszont különös árnyék suhant át, ahogy Chantalra nézett. Aztán elfordult és megindult az úton. Pár lépés után csatlakozott hozzájuk Andreas és a valahonnét a sürgő-forgó egerek közül előkerülő Suzy.

– Így jobb lesz – mondta Chantal helyeslőleg. – A helybeliek látják, hogy van velünk fiú is, kutya is, és nem mernek belénk kötni. Nem tudhatják, hogy pont ők a legkevésbé veszélyesek.

De nem volt szükség se a fiú és a kutya látszattestőrködésére, se a lányok harci tapasztalataira. A helybeliek pillantásra se méltatták az utcáikon átvonuló csapatot, az üzlet pénztárosa is beérte a szokásos udvariasságokkal.

Hamar megjárták az utat. Megvettek mindent, nem is volt drága, s láttak egy kicsit a környékből.

Kissy nem értette, hogy Niala miért morcos.

Niala morcossága másnap is érezhető volt, mialatt a társaság továbbhaladt Auvergne rengeteg szántóföldje és rétje között, először kelet, majd Souvigny után dél felé. De nem mindenkivel volt morcos; Kissy fokozatosan érezni kezdte, hogy Chantallal van valami baja. Egy Meillard nevű falucskában, ahol kiszálltak járni egyet, félre is vonta és megkérdezte tőle.

– Mi bajod van neked Chantallal?

– Chantallal, nekem?

– Ne add az értetlent. Tegnap óta úgy nézel rá, mintha ellopta volna a sajtodat.

Niala elgondolkodott, aztán megjelent az arcán az ismerős, kedves mosoly.

– Igazad van. Majd megbeszélem vele.

Többet nem mondott, egy hangot se lehetett kihúzni belőle.

Ambon után rákanyarodtak a D6-os útra, azon mentek egészen Vichyig, pontosabban Bellerive-sur-Allier-ig, ahol megéljenezték Nimbyt és a Google Mapset, amiért egészen közel találtak éttermet. Éhesek voltak már.

Ebédnél Niala teljesen normálisan viselkedett Chantallal is, de ez nem oszlatta el Kissy gyanúját, hogy forral valamit. Ugyan mi lehet a gondja Chantallal? A világ legártalmatlanabb teremtménye, öreg nénikék persze székre ugrálnak a láttán, de amúgy nem bánt senkit. Nem bántotta Vanessát, nem tett rosszalló megjegyzést a pilótákra vagy a fogorvosokra. Isabelle néni főztjére sem. Nem csábította el se Pit, se Nimbyt. Nem paktált le macskákkal. Mi baja lehet vele Nialának?

Nem mentek át Vichybe, csak az Allier partján néztek körül és szemlélték meg a túlparton az egykori fővárost. Dél felé indultak, áthajtottak néhány kis falun, majd Saint-Yorre-nál átkerültek a túlpartra.

A következő pihenőt Le Mayet-de-Montagne-ban tartották, miután egy jó órát kanyarogtak a dombvidéken.

Kissy továbbra is megfigyelés alatt tartotta Nialát, de most már Chantalt is. Rájött, hogy ő a titok nyitja. Ha Niala morcol Chantalra, akkor annak oka van. Niala soha nem téved. Ha Chantal elkövetett valamit, akkor annak nyoma van a lelkiismeretén. Figyelni kell, hátha elárulja magát.

De nem történt semmi a tízperces pihenő alatt, amiből következtetni lehetett volna a galádságra, amit Chantal véghez vitt.

A D7-es úton mentek La Maison Neuve-ig, s ott nekivágtak a hegyeknek. Kissy legnagyobbrészt megfeledkezett a Chantal–Niala-rejtélyről, és inkább a tájat csodálta. Mindenki ezt tette, de a legboldogabb persze Vanessa volt. Két üléssel Kissy előtt mindig ott lobogtak a szélben a fülecskéi, csodálta az erdőket és a hegyeket – most már főleg a hegyeket. Kissy jól emlékezett, mennyire hiányolta őket, amikor Kielben nyaraltak, és Vaucressont is azért szerette, mert Kissyék utcája valamelyest hasonlított egy hegyoldalra. Lapos legalábbis nem volt.

– Egyszer el kellene menni a Mont Blanc-hoz – ábrándozott Niala, aki persze úgyszintén szerette a hegyeket, világéletében hegylakó volt. – Az az igazi nagy hegy.

– Elmegyünk – cincogta Vanessa. – Valamelyik nyáron elmegyünk és megmásszuk.

Egy kereszteződésnél átértek a Rhône-Alpes régióba, és rögtön megálltak egy hegyi tavacskánál. Nem volt nagy, gyönyörű kék

volt, és egy lélek se volt a közelben. Fürödni persze nem lehetett benne, ahhoz túl hideg volt a vize. Vagy ezer méter magasan lehettek, Nimby szerint.

Ahogy az útról leereszkedtek a tóhoz, Kissy megfigyelte, ahogy Niala a kezét nyújtja Chantalnak, hogy segítsen neki. Akkor se csapsz be, gondolta. Neked valami bajod van Chantallal, azt álcázod ezzel a nagy kedvességgel.

Nem maradtak sokáig, Tom valami falut szeretett volna, ahol éjszakára tábort verhetnek. Hamarosan el is érték Moulin Chérier-t, egy kis hegyi falut, és letáboroztak a szélén.

Amilyen közömbösen fogadták őket a legtöbb helyen, olyan érdeklődést tanúsítottak itt. Nagyjából ötpercenként jött valaki a faluból, aki vérmérséklete szerint csendben tanulmányozta őket vagy kérdéseket is föltett. Kissy egy idő után úgy érezte, mintha fehér köpenyes tudósok hajolnának a ketrece fölé és érdeklődve figyelnék, hogy mivel foglalkozik.

Azért egy idő után csak magukra maradtak, bebújtak az egérlyukakba és már az igazak álmát alhatták volna, ha Niala meg nem szólal:

– Jó megint hegyek között lenni. S még jobb, hogy együtt lehetünk azzal, akit szeretünk.

Vanessa és Kissy gyanútlanul helyeselt.

– Chantal, te nem így gondolod?

Kissy veszélyt szimatolt. Volt valami Niala hangjában, ami a sajtkocka alá rejtett rugóra emlékeztette.

Chantal álmosan dünnyögött valamit válaszul.

– Mindjárt gondoltam – felelte Niala csípősen. Kissy már tudta, hogy most ki fog derülni, mi baja volt hát vele. – És a te Bernard-od hogy van?

Chantal újabb álmos dünnyögéssel felelt.

– Igazán örülök. Akkor hát jó éjszakát. Lányok, igyekezzünk gyorsan elaludni, mert szegényke már majdnem alszik, és még meg kell várnia, hogy mi elaludjunk, csak akkor osonhat ki szegény Bernard-hoz.

Csend. Döbbent arcok a sötétben. Kissy a többiekét nem látta, de az övé döbbent volt. Ezt tudta. Hogy Chantal… *Bernard-hoz?…*

Chantal hirtelen felült.

– Honnan tudsz te erről?!

– Csacsi egérke – korholta Niala. – Hát nem tanultad még meg, hogy én mindig mindent észreveszek? Jól titkolóztatok, meg kell hagyni. Amikor úgy odavágtad neki, hogy mit lustálkodik folyton, szinte még azt is elhittem volna, hogy ki nem állhatod. Kicsit haragudtam is, amiért vaknak nézel, de Kissy helyretett.

– *Andreas?!* – csattant föl Kissy és vele együtt több száz megrökönyödött kisegér.

– Ne ordítsatok, jó?

– Bocsánat…

– De hát mikor jöttél rá? – kérdezte Chantal jóval halkabban.

– Mikor is?… Azt hiszem, tegnapelőtt, a fára mászáskor. Ugye tegnapelőtt rendezted azt az össznépi fára mászást? Milyen ügyesen megoldottad, hogy *vele* kerüljek egy fára, először még el is hittem, hogy a mi kedvünkért csináltad. Csak utána aztán túlságosan csillogott a szemed ahhoz képest, hogy te csak kényszerűségből másztál egy olyan sráccal, akit nem kedvelsz. Azt még ügyesebben csináltad. Tényleg szerencse, hogy páratlan számú egér van, így neked be kellett érned egy muglival, szegénykémnek.

– Egy mivel? – kérdezte Angélique.

– Muglival. Harry Potter-tudományi szakkifejezés, olyasvalakit jelent, aki nem tudja a Jerry-morzét, nem üti agyon Melákot egy mozdulattal, nem rajong a sajtért, szóval ilyen szürke, köznapi alak.

Angélique kuncogott, Niala pedig határozott hangon folytatta.

– Most pedig haladéktalanul elmondsz mindent, részletesen, salátabüntetés terhe alatt.

– Ha nem mondom el, nem kapok salátát?

– Az a kisebbik baj. Belőled lesz a saláta. Tehát?

Chantalnak esze ágában se volt hagyni, hogy Vanessa beletegye a reggeli salátába. Bevallott mindent, őszintén, töredelmesen.

– Már készültünk erre az útra. Egyik délután átvittem pár holmit Jenniferhez, hogy majd együtt vigyük ki Kissyékhez, de csak Andreas volt otthon. Beengedett, elraktam a holmikat és

beszélgettünk. Aztán egyszer csak azt mondta, hogy klassz út lesz, már előre örül, hogy ilyen szép lányokkal utazhat együtt. Én meg cincogtam valamit, hogy igen, akad egypár köztünk, ő meg azt mondta, hogy a legszebb éppen ott van előtte. Akkor egy kicsit elolvadtam, és valahogy a karjaiban kötöttem ki.

– És mi történt ott? – kérdezte Jennifer.

– Hol?

– Hát a karjaiban.

– Egy kicsit csókolóztunk.

– Egy kicsit? – kérdezte Vanessa olyan hangon, amiből világos volt, hogy „egy kicsit" nem érdemes csókolózni. Ő csak tudja, Nimbyvel egy átlagos csókjuk két hét.

– Nem olyan kicsit. Vagy félórát. Aztán beszélgettünk… megint csókolóztunk… aztán hazamentem. Így kezdődött.

– Be se mentél a szobájába? – kérdezte Jennifer kételkedve.

– De, ott csókolóztunk, miért?

– Meglepett volna. Minden lánynak megmutatja a szobáját.

– Én még nem láttam – szúrta közbe Vanessa.

– Nem így értettem, és ne is akard látni. Kicsi vagy még hozzá.

– Miért, mi van ott? – élénkült meg a kislány.

– *Ő* van ott – felelte Jennifer.

– Ha arra célzol, hogy Andreas mással is… – kezdte Chantal, de Jennifer közbevágott.

– Nem, nem erre célzok. Andreas nem híres a mintahűségéről, de nem hazudik. Ha összejön valakivel, azt kerek perec meg fogja neked mondani.

– Jó, mert ő is ezt mondta. Nem ígérte meg, hogy nem kezd más lánnyal, de azt mondta, hogy ha ez előfordul, akkor elmondja, és eldönthetem, mit szólok hozzá. Én pedig közöltem vele, hogy ha én kezdek másik fiúval, én is elmondom neki.

– Azóta tart? – kérdezte Kissy.

– Igen. Főleg suli után találkoztunk, és többnyire feljött hozzám. Olyankor a szüleim még nincsenek otthon.

– És? – kérdezte Niala jelentőségteljesen.

– És így kettesben lehettünk – vágta rá Chantal.

– Tudod, mit kérdeztem!

Chantal nevetett.

– Hát… egy ideje már többet is megengedek neki.

– Mit? – cincogta néhány halk hang, Kissy nem tudta biztosan, a sajátja köztük van-e.
– Szeret a blúzom alá nyúlkálni – bökte ki Chantal.
Kis csend után Vanessa szólalt meg elképedve.
– Megfogta a melledet?
– Hajaj, de mennyire!
– Én ezért megöltem Nimbyt – merengett a kislány.
– Nem ölted meg – mondta Angélique. – A szomszéd sátorban alszik és nagy darab sajtokról álmodik…
– Tudod, hogy értettem.
– …meg rólad.
Vanessa nem válaszolt, csak egy boldog sóhajt hallatott. Alighanem teljesen elbűvölte, hogy Nimby őróla álmodik, még ha sajtokkal vegyesen is.
– És a melleden kívül? – kérdezte Niala.
– Hát… próbálkozik – mosolygott Chantal.
– Ki vele!
– Nézzétek, Andreas már nem kissrác. Megmondta, hogy ha komolyan járunk együtt, akkor nem éri be a csókolózással. De egyelőre semmit nem engedtem levenni. Majd később. Várhat még egy darabig.
– És aztán mit akarsz csinálni? – kérdezte Angélique.
– Elkezdhet levenni dolgokat – nevetett Chantal.
– Hamar el fognak fogyni, meleg van – jegyezte meg Vanessa.
– Annál jobb.
– Szóval le akarsz feküdni vele? – kérdezte Angélique.
– Persze. Azt hiszem, Beaulieu eszményi hely lesz rá. A legromantikusabb hely a világon.
– Szentigaz – mondta Niala komolyan –, de én ezt mégse tartom jó ötletnek.
– Miért nem?
– Mert elhamarkodnád.
– Ki, én? Te már a tablettát is szeded, pedig még meg se csókoltad. Mi ezen már legalább túlvagyunk.
– Csakhogy én szerelmes vagyok bele, és ha ő is belém szeret, akkor egész életünkben együtt leszünk. Ezt te is tudod. Lesz egy csomó kisegerünk, amint elvégeztem az egyetemet. De ti szerelmesek vagytok egymásba?

– Nem, dehogyis. Csak jó együtt, és tart, ameddig tart.

– Akkor miért akarnál ágyba bújni vele? – kérdezte Angélique.

– Mert ez is hozzátartozik.

– Szerintem nem tartozik hozzá.

– De nem érted? Andreas már tizennyolc éves.

– Az egyik szomszédunk otthon Amiens-ban huszonöt volt, amikor egy tizenhat éves lánnyal járt, és képzeld, felfogta, hogy egy tizenhat évestől még nem kaphat meg mindent ugyanúgy, mint egy felnőttől. Képes volt várni egy évig. Te meg még csak tizenöt vagy.

– Tizenkilenc. Az egérévek háromszorosan számítanak.

Nevettek.

– Szerintem hibát követnél el – mondta Niala. – Az elsőt megfontoltan kell kiválasztani.

Chantal sóhajtott.

– Most mondhatnám, hogy te könnyen beszélsz, amikor már két éve kiválasztottad a fiút, de tudom, hogy milyen sok lemondással járt. Én meg még mindig nem találtam meg.

– Én se – jegyezte meg Angélique –, pedig már kétszer azt hittem, és jóval idősebb vagyok nálad.

– És megbántad, hogy nem vártál?

– Hát… nem.

– No látod!

Nem, gondolta Kissy, amint kibámult a hátrafelé bandukoló hegyekre. Nem, ő sose lenne képes ágyba bújni olyan fiúval, akibe nem fülig szerelmes. És ez csak a második legfontosabb szempont. A legfontosabb az, hogy a fiú is fülig szerelmes legyen őbelé. Szörnyű lenne, ha az első fiú, akit kiválaszt, elhagyná, amikor már túl vannak mindenen.

Szegény Chantal pontosan így fog járni, ha nem gondolja meg magát. Elsőként a csapatból, mert Angélique-et nem hagyta el az első fiúja: ő hagyta el a fiút. Elmesélte. Aztán volt még egy, az nem volt komoly, és utána jött Pi. Mármint persze nem számítva a gyerekkori srácokat, akikkel még nem volt olyasmi, olyan több is volt.

És Vanessát meg őt se fogja elhagyni a fiújuk sosem. Martin felől tökéletesen biztos lehet, Nimby felől pedig még bizto-

sabb. Az pedig, hogy Pi valaha az életben képes legyen elhagyni Nialát, teljes lehetetlenség. Nialát nem lehet elhagyni, Niala után legfeljebb sóvárogni lehet. Beaulieu-ben van néhány fiú, akik pontosan ezt teszik, de úgy tudják, hogy Vaucressonban van valakije – ami tulajdonképpen igaz is, amikor Pi éppen ott van.

Egyébként lehet, hogy itt az úton is akad egypár fiú, akik azóta, hogy ők arra jártak, éjszakánként a két kocsi rendszámát suttogják a párnájuknak. Nemegyszer megnézték őket az éttermekben, parkolókban, és ez nem mindig a feltűnő kocsiknak szólt. Az az elismerő *vau* se, ma reggel Moulin Chérier-ben, amikor beszálláshoz készülődtek és két fiú elment Kissy háta mögött. Nem ő tetszett nekik, mert rögtön hátranézett és látta, hogy Nialát bámulják elhaladtukban. De ő is kapott már ilyet, az összes egérlány kapott.

Saint-Polgues-nál értek le a dombvidékre, innentől megint szántóföldek és rétek vették át a hegyek helyét. Nem baj, Tom azt mondta, nemsokára megint jönnek a hegyek. Feurs-nél átmentek a Loire hídján, kerestek egy ebédet és megéttermeltek. Ezt persze Nimby mondta, kivételesen nem előre elhatározva, csak megbotlott a nyelve. Azt mondta:

– Máris keresek egy ebédet… – és nyomogatni kezdte a telefonját. – Akarom mondani… de nem is, jó az úgy. Szóval keresek egy ebédet, ahol megéttermelhetünk.

Miután leadták a rendelést, Chantal megszólalt, Andreasra nézve, alighanem megbeszélték már a dolgot.

– Az a helyzet, hogy Niala rájött és beavatta a lányokat is… én meg nem tagadhattam le… szóval legegyszerűbb, ha elmondom, hogy… hogy hát van valami, már egy ideje, és hát… szóval ez a helyzet.

Csodálatos látvány volt, ahogy ott ült, és egyre pirosabbak lettek a fülei. Érdekes, Kissy úgy tudta, hogy egy Jerry-egér sose jön zavarba. Ő például nem szokott, kivéve amikor… kivéve elég gyakran.

– Azt akarja mondani, hogy ő meg Andreas – segített Vanessa.

A fiúk és a szülők meglepve néztek a pár egyik tagjára, aztán a másikra.

– Nocsak – dörmögte Tom. – Végül is tartani lehetett efféléktől egy ilyen hosszú úton…
– Hát – szólalt meg Andreas – igazából már korábban kezdődött.
– Úgy? – kérdezte Inge. Mintha se ő, se Tom nem lelkesedett volna a dologért. – És mondjátok csak…
– Dehogyis, anya!
Inge megkönnyebbülten bólintott. Ugyan mi kifogása lehet Chantal ellen, gondolta Kissy. Chantal szüleinek sokkal több okuk lenne rögtön az első percben aziránt tudakozódni, hogy lefeküdtek-e.
– Don’t worry, be happy – mondta Niala. – Ez klassz dolog. A fiatok talált egy remek lányt, aki olthatatlan lelkesedést táplál majd bele a sajtfélék iránt. Amik nagyon egészséges ételek.
Tom kicsit savanyúan mosolygott.
– Eddig is szerette a sajtot. Nekem nem is lenne bajom a dologgal, csak jobban örülnék, ha Chantal egy kicsit idősebb lenne.
– Már most is idősebb vagyok, mint mikor elkezdődött a dolog – mondta Chantal őszintén. – Jó pár héttel. És betöltöttem a tizenötöt, úgyhogy Andreas nem fog bíróság elé kerülni gyermekkorú, csakugyan, ezek nagyon szép hegyek voltak, és ez a Fleurs is igazán szép kisváros.
Kissy fölpillantott. Igen, a pincérnő érkezett megrakodva, Chantal ezért váltott témát.
– Tetszik? – kérdezte a nő, amikor letette a tálakat.
– Hogyne. Még sosem jártam itt.
– Érezd jól magad. Egyébként Feurs a neve, nem Fleurs.
– Ó – pillantott föl Chantal meglepve. – Sajtóhibával mondtam?

Ebéd után sétáltak egyet a sajtóhibás városban.
– Persze – tért vissza Tom a félbehagyott tárgyra – azt nem mondom, hogy kimondottan helytelenítem a dolgot, de tény, hogy nem vagyok lelkes. Mindazonáltal Andreas betöltötte a tizennyolcat, úgyhogy nincs jogom beleszólni, nagy örömömre. Fájjon a te szüleid feje.
Chantal elgondolkodva tanulmányozta egy parkoló autó egyik hátsó lámpáját.

– Nem tudom, miért kellene aggódniuk – mondta végül.
– Úgy értem, majd ha tudomást szereznek a dologról.
– Akkor se. Soha nem szorultam gyámolításra, azóta pedig végképp nem, amióta kinövesztettem a füleimet. Andreas nem fog…
– A füleidet?
– Amióta kisegér vagyok.
– Ja, értem.
– Andreas nem fog olyasmit tenni, amit én nem akarok. Hiszen életben akar maradni. Ha pedig én is akarom, akkor csak rajta, és a szüleimnek legfeljebb annyi teendőjük marad, hogy gratuláljanak.
– Azért ez nem ilyen egyszerű – mondta Tom.
– Persze hogy nem. Elvárok tőlük egy darab sajtot is.
Kissy ránevetett a tölcsér maradékára és gyorsan bekapta. Vaníliafagyi volt, igazán jó, bár lehetett volna nagyobb is.
– Hát nem tudom. Én csak annak örülök, hogy nem Jennifer szeretett bele egy felnőtt férfiba.
– Igen, ez tényleg gond – szólalt meg Niala a hátuk mögött. – Neked is kellene találni már valami krapekot.
– Á, nem érdekes – mondta Jennifer. – Nimby bármikor kéznél van… – hirtelen ránézett Vanessa kezére, ami megindult a dereka felé – úgy értem, Nimbynek van egy csomó jóképű osztálytársa, akiknek bemutathat, hát persze! – Vanessa keze lassan visszatért eredeti helyére. – Hűűű… ezt megúsztam.
Nevettek.
– Egyébként – szólalt meg Chantal – én nem vagyok szerelmes Andreasba, csak hogy tudjátok.
– Hanem? – pillantott rá Tom.
– Csak jó vele… jól megvagyunk együtt. Ennyi az egész. Persze lehet ebből még több is, esetleg. Majd kialakul.
A nagy bejelentés nem változtatott meg semmit közvetlenül. Chantal nem ment át a lakóautóba a következő szakaszra, és Andreas se jött át hozzájuk. Nem csókolóztak az utcán. Talán az volt az egyetlen változás, hogy Chantal most már nem tett úgy, mint aki nem szenvedheti a fiút.
Feurs után a D89-esen indultak el keletnek, Tom azt mondta, szívesen sétálna egyet Lyon óvárosában, s ezért nem sajnál egy

kis sietséget. Igazán nem száguldott most se, vagy két órába telt még az út.

Lyon óvárosát Félszigetnek hívták, és tényleg olyan volt. Egy egészen keskeny sáv a Rhône és a Saône összefolyásánál, köztük alig pár háztömb.

Estig sétálgattak a keskeny utcácskákban és a főutakon. Megnézték a hatalmas Bellecour teret és a város fölé magasodó hegyet, amiről Tomék megmondták, hogy Fourvière-nek hívják. Volt rajta egy másolat az Eiffel-toronyról, tévétoronyként üzemel, de nem szabad fölmenni rá. De Tom megígérte, hogy másnap fölmennek a hegyre, van ott éppen elég jó kilátó.

Megcsodálták a városházát, ami egy óriási palota volt egy nagy téren, és úgy döntöttek, lassan ideje indulni a kocsikhoz. Még ki is kell menni a városból, hogy valahol egérlyukképes helyet találjanak. Tom kicsit gondterhelt volt emiatt – ők többször jártak már Lyonban, de nekik persze nem jelentett problémát az éjszakai szállás. Elég volt egy nagyméretű parkolóhely valami nyugis környéken, ott megálltak, bezárták az ajtókat és megvolt az éjjeli táboruk. De sátrat verni egy nagyváros közepén mégse lehet.

– Talán átmegyünk a Fourvière-re még ma – mondta. – Ott könnyebben akadunk valami parkra vagy erdőcskére.

Kissy magában arra gondolt: találni fognak megfelelőt, éspedig percek alatt, mert az őrangyalaik dörzsölt, belevaló srácok.

Öt perc múlva kiderült, hogy még annál is ügyesebbek.

A kocsikat a Bellecour téren hagyták, arrafelé indultak. Közben Nimby rácsatlakozott a Google Mapsre és a feje fölé hajoló Tom irányításával hozzálátott megfelelő helyet keresni.

Egyszer csak megszólalt egy hang valahonnan távolabbról, azt mondta:

– Nicole! Nicole D'Aubisson!

Niala fölkapta a fejét, a hang forrását kereste. Akkor értek a tér szélére, mindenfelől emberek, autók, esti forgalom. Végül az segített megtalálni, hogy közeledett. Fiatal nő volt, farmerban, pólóban. Barna haj, kis táska. És Nialára nézett, aki viszszamosolygott rá.

– Nahát ilyet! Először nem is voltam biztos, hogy te vagy. Hogy kerülsz ide?

– *Yvette?*... Hát ez nem igaz!

Összepuszilkodtak.

– Átutazóban vagyunk – mondta aztán Niala, és körbemutatott a társaságon. – Ő Yvette Laboux, valamikori villefranche-i lakos. Ők pedig barátaim, a Ford család… Inge, Tom, Andreas és Jennifer. Ők pedig Chantal, Martin, Kissy, Nimby – a következőt kihagyta –, Pi és Angélique, ő pedig Suzy. És ez a kicsi itt…

– Vanessa D'Aubisson – cincogta a kicsi.

Yvette meglepve nézett rá.

– A kishúgom – mondta Niala büszkén.

– A kish… De hisz neked nincs is…

– Ej, hát itt áll, nem látod? – nevetett Niala, Vanessa pedig még integetett is, mutatva, hogy ő bizony ott van.

– De – mosolygott Yvette –, látom. De hát honnan…

– Nos hát, Yvette – kezdett bele Niala kedélyesen –, láttad-e már a méhecskéket tavasszal?

– Te! Ne szórakozz velem! Miért mondod, hogy a kishúgod?

– Mert az – felelte Niala komolyan. – Anyáék örökbe fogadták.

– Örökbe?!

Yvette olyan döbbenten nézett, mintha ez lenne az első ilyen eset a történelemben. Vanessa lelkesen vigyorgott rá.

– Ezt muszáj elmesélnetek – mondta Yvette határozottan. – Meddig maradtok?

– Holnap indulnánk tovább.

– Remek. Hol szálltatok meg?

– Sehol. Sátorozunk. Éppen sátorverésre alkalmas helyet kerestünk.

– Gyertek hozzánk – vágta rá Yvette. – Van egy jó nagy udvarunk. Mondanám, hogy elszállásollak benneteket, de a lakás méretei sajnos…

– De van két kocsink is…

– Hát hozzátok azokat is.

– Elég terjedelmesek.

– El fognak férni, hozzátok csak el.

Így aztán Tom és Pi fogott egy taxit és elment a kocsikért, ők pedig kerestek néhány padot és elmesélték Yvette-nek a hosszú történetet a chatről, a shindykről, az alapítványról és az árva kislányról, aki egy nyaraláson találta meg igazi otthonát. Yvette könnyekig meghatódott, és feltétlenül marasztalni akarta őket, legalább néhány napig.

– Ez nemcsak rajtam múlik – mondta Niala. – Tulajdonképpen Tom a főnök az útvonalat illetően. Nekem csak az számít, hogy a születésnapomra szeretnék otthon lenni.

– Nem tizennyolcadikán van a születésnapod, vagy rosszul emlékszem?

– De, akkor.

– De hát az még tíz nap! Rengeteg időtök van.

Niala nevetett.

– Tudod, mióta jövünk Párizs mellől? Egy kerek hete, múlt csütörtökön indultunk.

Éppen ekkor fordult be a mikrobusz a sarkon. Suzy farkcsóválással üdvözölte.

– Hát ez a kisebbik kocsink – mondta Vanessa. – És ott jön a nagyobb. Tényleg elférnek az udvarotokon?

– Ejha – nézett végig Yvette a lakóautó terjedelmén. – Szép nagy kocsi, ekkora még biztos nem parkolt az udvaron. De ne aggódj, még a lakók kocsijai is elférnek mellettük.

Így is volt, tényleg elfértek. Az udvar egy háztömb belseje volt valahol a Rhône túloldalán, a rue de Sèze-en. Téglalap alakú, fákkal és parkolóhelyekkel, amiken négy utca házaihoz tartozó kocsik álltak. Az egerek nyomban kiválasztották a táborhelyet és leparkolták a kocsikat.

Kissy táborverés közben értesült a megdöbbentő tényről, hogy Yvette Laboux, legjobb tudomása szerint, nem rokona Nialának. Amióta kiderült, hogy Jennifer és Niala rokonok a mulatságos beszédű Lester dokin keresztül, természetesnek érezte, hogy a világot Niala rokonai népesítik be.

Yvette nem tartozott közéjük. Az anyja fodrász volt Villefranche-ban, egyike azoknak, akikhez Blanche és Niala rendszeresen járt egy időben. Akkoriban Yvette nemegyszer szórakoztatta a kis Nicole-t, amíg anyja Blanche hajával foglalkozott. Aztán a fodrászüzlet elköltözött Nizzába, gyérebb lett a

kapcsolat. Később Yvette férjhez ment Lyonba, két éve, nagyjából akkor, amikor a csapat hat tagja összeismerkedett a chaten.

Itt volt a férje is, érdeklődve figyelte az egerek nyüzsgését és elbeszélgetett a férfiakkal, de a többiekkel is. Gyári munkás volt, továbbá egy amatőr színjátszó kör tagja, és egy fesztiválra érkezett Nizzába három évvel ezelőtt, ott ismerkedtek meg. Niala annak idején hallott róla, még a fényképét is látta, de most találkoztak először.

– Az élet rejtélyes véletlenek sorozata – mondta a férj, akit Antoine-nak hívtak, pont mint Nimbyt. – Ha nem éhezem meg és nem ugrom el valami kajáért, sose botlunk egymásba. A kisfiunk ennek a véletlennek köszönheti az életét.

– Kislányunk – javította ki Yvette, szemlátomást nem először.

– Ötven-ötven százalék – mondta Vanessa.

– Nem, nem annyi – felelte Nimby. – Lányból valamicskével több születik, ami egyébként remek ötlet.

Vanessa villámló szemekkel nézett rá.

– Szóval én már nem is vagyok elég neked?!

– Ó, dehogynem – Nimby barátságosan hátba veregette kedvesét, mint egy öreg cimborát –, teljesen elegendő vagy, így megtoldva Kissyvel meg Nialával meg…

Ugrott egyet, ahogy Vanessa megpördült, s egykettőre eltűntek a fák mögött. Csakhamar az udvar túloldalán tűnt föl a két kergetőző alak a nagy füleikkel.

Kissy elégedetten nézett utánuk. Ha nem egy idegen háztömb udvarán lennének, és nem ez a két élhetetlen lenne, akkor a hajsza nem azzal érne véget, amivel kétségkívül fog, hogy Nimby hagyja magát utolérni, és csókolóznak. Talán egyszer végre olyan helyen is kergetőznek majd, ahonnan ajtó nyílik egy meghitt, kellemes kis szobába, amiben van egy ágy.

Legyintett. Ez a két mikroegér már a túra előtt is egy ágyban aludt, de olyan ártatlanok, mint Ádám meg Éva, mielőtt összeakadtak a kígyóval. Sőt még ártatlanabbak, mert azok legalább csupaszon jártak. Össze kellene zárni őket egy lakatlan szigeten, amin van egy kék lagúna. A kék amúgy is jól megy Vanessa hajához.

A kergetőzésről valószínűleg azért jutott eszébe a kis szoba az ággyal, mert *neki* lennének vele elképzelései, amikben se Nimby nem szerepelne, se Vanessa. Martin annál inkább. Egy teljes hete nem látták egymást ruha nélkül. Valahogy természetellenesnek tűnik ez az állapot. Kissy elgondolkodott, igaz lehet-e, ami a történelemkönyvekben áll, hogy neki valaha fogalma se volt róla, hogy nézhet ki Martin meztelenül, és reszketett ijedtében, amikor a fiú először látta őt hálóingben, köntös nélkül.

Valami megérintette a vállát, s ő fölkapta a fejét.

– Elaludtál? – kérdezte Chantal.

– Én… mit… nem… ja, nem aludtam el, csak elgondolkoztam. Mi az?

– Tagja vagy a vacsorakészítő brigádnak, jelenésed van a lakóautóban.

Kissy ijedten nézett a lakóautóra, aztán szaladt segíteni a többieknek.

Később, már a sátorban kérdőre vonta Vanessát, csókolóznak-e mostanában eleget. A kislány tűnődve csóválta a fejét.

– Útközben túl sok a látnivaló, a csókolózáshoz pedig teljes figyelem kell. Inkább csak a megállókban.

– Többször megfigyeltem, hogy amikor megállunk, akkor is inkább a tájat csodáljátok.

Vanessa nevetett.

– Úgy beszélsz, mintha a csókolózás valami házifeladat lenne, amit el kell végezni.

Kissy is elnevette magát.

– Igen, lehet. De ez csak azért van, mert aggódom miattatok, nehogy kihűljön a szerelem vagy ilyesmi.

Vanessa nagyon komolyan nézett rá.

– Nem fog. Ne aggódj. Szeretem az egeremet.

– Nyugodtabb lennék, ha nem lennél ilyen Alain.

Vanessa kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– A Niala az Alain fordítottja – magyarázta Kissy. – Niala nem szégyenlős és nem csinál tragédiát abból, hogy mit csinál a fiújával – ha majd lesz fiúja. Te viszont pont az ellenkezője vagy. Egy éve jártok az egereddel, és annyit se engedsz meg neki, hogy benyúljon a ruhád alá.

– Nem is akar.

– Dehogynem akar, minden srác akar. Csak ez a nagyfülű szeret téged, és nem csinál semmit, ami neked nem tetszik. Komolyan azt hiszed, hogy nem szeretné tudni, milyen vagy ruha nélkül?

Vanessa hallgatott. Közben Chantal is megjött a fürdőszobából, s érdeklődéssel hallgatta a beszélgetést.

– Az is jó kérdés – szólalt most meg –, hogy komolyan állítod-e, hogy *te* nem vagy kíváncsi őrá ruha nélkül.

Vanessa határozottan fölszegte a fejét. Mohi volt mindig ilyen makacs, jutott Kissy eszébe.

– Igen, komolyan állítom – jelentette ki.

– No, szép dolog – mondta Chantal. – Csak azért nem verlek meg, amiért most először hazudsz nekem, mert önmagadnak is hazudsz.

– Meg mert úgyse tudnál megverni – vágta rá Vanessa fölényes vigyorral. Ez igaz volt, Chantal már jócskán tudott neki bevinni találatokat, körülbelül ugyanannyit, mint Martin, de megverni még mindig nem tudta.

– Miért kellene téged megverni? – bújt be a cipzáron Angélique.

– Vanessa képes volt hazudni nekem – felelte Chantal. – Azt kérdeztem tőle, komolyan állítja-e, hogy nem kíváncsi az egerére ruha nélkül, és volt képe igent mondani. De azt mondtam, nem verem meg, mert önmagának is hazudik.

– Nem is tudnád megverni – mondta Angélique.

– De jól hangzik!

Nevettek.

– Te láttad már őt meztelenül? – kérdezte Vanessa.

– Én, Andreast? Dehogyis!

– Akkor meg mit cincogsz itt nekem?

– Hát ide figyelj, egérke. Mi csak pár hete jöttünk össze, és nem is vagyunk szerelmesek egymásba. Ti több mint egy éve együtt vagytok és imádjátok egymást. Amellett én alaposan meg fogom nézni a srácot meztelenül… meg ő is engem. Hamarosan.

– Nem olyan jó ötlet – mondta Angélique.

– Nem leszel keresztmama, ne félj. Eleinte valószínűleg mi se csinálunk majd többet, mint Kissyék.

– Aha, csak az előbbi összehasonlítás most is működik, ti még csak pár hete jártok és nem is vagytok szerelmesek egymásba, ők meg igen és csak egy év után jutottak idáig. Ráadásul Andreas már nem tizenöt éves.
– Hát éppen azért.
– Ő nem fogja beérni annyival, mint Martin.
Chantal mosolygott.
– Az sem olyan nagy baj.

Chantallal egyszerűen nem lehetett értelmesen beszélni. A fejébe vette, hogy lefekszik Andreasszal, amikor a fiú akarja. Még szerencse, gondolta Kissy, hogy nem ő maga akarja kezdeményezni – de lehet, hogy előbb-utóbb eljut odáig is.
Mit lehetne tenni? Andreasszal nem lehet beszélni, ezeknek a disznóknak Chantal ínyencfalat. Jobb nem fölhívni rá a figyelmét, hogy ő lehet neki az első. Tomékkal lehetne beszélni, de nincs értelme, ők is pontosan tudják, hogy nem lenne szabad, de nem tudnak hatni a fiukra. Ahogy Chantal szülei se tudnának a lányukra, de nekik meg se szabad orrontani a dolgot, mert egy botrány igazán nem hiányzik se Chantalnak, se Andreasnak.
Egyvalaki van, aki kitalálhat valamit. Niala. Ő ért az emberekhez és hatni is tud rájuk. Most fönt beszélget Yvette-ékkel a lakásban, de holnap szerét fogja ejteni, hogy beszéljen vele. Nem lesz egyszerű, mert először vele is meg kell értetni, hogy amire Chantal készül, az meggondolatlanság. Ő maga pontosan ugyanerre készül Pivel, amint végre sikerül a pasit meghódítania. Annyira ekörül forognak a gondolatai…
Kissy eltűnődött, látott-e valami jelet Pin az utóbbi időben. Nem. Elég határozottan állíthatja, hogy nem. Pi alig beszél Nialával, még ránézni se néz rá gyakrabban, mint mondjuk Martinre, aki igazán nem az esete. Szegény kisegér, hogy várja azt a születésnapot, és alighanem csalódni fog. Pi akkor már törvényesen hozzányúlhatna, csak nem fogja akarni megtenni.

Antoine-nak még nem kezdődött meg a szabadsága, de Yvette már vakációzott, el tudta kísérni őket. Nialával és Vanessával utazott a lakóautóban.

A Fourvière-re kábelvasút is vitt föl, de ők inkább fölmentek kocsival. A bazilikától nem messze parkoltak le.

Yvette, Inge, Tom és Andreas egyszerre magyarázta a látnivalókat a város fölé magasodó bazilika melletti kilátóról.

Szép város, állapította meg Kissy. Persze nem olyan szép, mint Beaulieu, ami nem is városnak készült, hanem ékszerdoboznak. Hangosan nem mondta ki, hogy ne rontsa a többiek örömét, de szeretett volna már ott lenni.

A hegyen ebédeltek egy étteremben, aztán végigmentek a rakparton, ami Saône-partból egyszer csak Rhône-parttá változott. Yvette kalauzolásával fölhajtottak az autópályára, mert az vitt át az utolsó hídon, de le is jöttek róla nyomban. Yvette-et kitették egy buszmegállónál, megvárták a buszt és egy sor puszi meg ölelés után elindultak kifelé a városból.

Megállapodtak, hogy most kicsit fölgyorsítanak, hisz majdnem huszonnégy órát töltöttek Lyonban, nem fog ártani, ha egy cseppet megnyomják a pedált. Egy napig úgy mennek, mint Dorothy: mindig a sárga úton. Mármint olyan utakon, amiket a térkép sárgával jelöl. A D307-esen mentek Vienne-ig, ott rákanyarodtak a D502-esre, a D518-asra, majd a D71-esre. Egy pöttöm falucskában, La Rivalban tartottak pihenőt, és Kissy megfigyelhette, hogy Vanessáék igenis csókolóznak. Persze nem is volt sok látnivaló, amiről lemaradtak volna.

Chantal lépett oda hozzá, míg a két szerelmes kisegeret figyelte.

– Niala megint megrágcsálta a fülemet, hogy ne bújjak ágyba Andreasszal.

– Jól tette.

– Niala roppant bölcs egér, a csapat esze, Columbo és Yoda mester törvénytelen gyereke.

– Úgy van – vigyorgott Kissy.

– Arra gondoltam, mi lenne, ha én meg a csapat Anakin Skywalkere lennék, aki minden józan ész ellenére tökéletes őrültséget művel, és híresebb lesz, mint mesterei közül bármelyik.

Kissy arcáról lehervadt a vigyor. Aztán megszállta az ihlet, és a vigyor ismét megjelent, de most kárörvendő volt.

– Akkor megmutatnám, hogy én is bölcs vagyok, én vagyok a csapat Obi-vanja, és úgy bánnék veled, ahogy ő bánt Anakinnal

a Musztafaron. Készülj föl hosszas tartózkodásra egy szardíniásdobozban, egy olvasófejjel az orrodon.

Ez egyike volt a rengeteg ismeretnek, amiket mindenki óhatatlanul beszerez, ha Nimby társaságában tölti napjait. Amikor megnézték a Csillagok háborúja harmadik részét, persze közösen az egész csapat, Nimby a film után elmondta, hogy amikor Darth Vader arcára teszik a maszkot, egy pillanatra látszik egy hosszúkás, háromszögletű dolog a két szeme között. Nos, az egy aktuátor, a merevlemezek olvasófejének része. Nimby szedett már szét merevlemezt, persze nem azért, hogy megjavítsa, hiszen azokat csak különlegesen pormentesített helyen szabad szétszedni. Tönkrement egy, még valamikor régen, és ő szétszedte. Teteme most Franconville-ben, a vendégszoba vitrinjében díszeleg. Van ott más csecsebecse is, például egy szétszedett ébresztőóra, ami még akár működhetne is, de így sokkal érdekesebb, meg néhány ősrégi elektronikus mütyür, még a hetvenes-nyolcvanas évekből. Valamikor gyűjtötte az ilyesmiket, még mielőtt kinövesztette a füleit.

– Á – nevetett Chantal. – Anakin gyengébb harcos volt, mint Obi-van. De te nem győznél le engem.

Hát ez igaz, gondolta Kissy.

– A fénykardban nincs gyakorlatod – mondta.

– De neked se. Egyébként miért is kellene nekünk összecsapnunk? Tudtommal téged nem érdekel Andreas.

– Nem hát. Engem a te józan eszed érdekel.

– Szerinted van nekem olyanom?

Kissy megakadt. Ha Chantalnak nincsen józan esze, akkor nincs neki és kész. Nem várható el tőle, hogy használja, amije nincsen, márpedig ész nélkül nem tudja felfogni, hogy rossz ötlet lenne lefeküdni a sráccal. Ha viszont van esze, akkor el tudja dönteni, mit akar. Azazhogy…

– Lenne, ha használnád – jelentette ki. – De te azt hiszed, hogy már mekkora nagy felnőtt vagy, te már ágyba bújhatsz egy pasival. Ami…

– Miért, Niala mit hisz?

– …ami éppenséggel igaz is – emelte föl a hangját Kissy. – Ágyba bújhatsz vele, elég nagy vagy hozzá. Csak nem lenne okos dolog, mert nem vagy bele szerelmes. Én se csinálom, pedig én még szeretem is az egeremet.

Chantal morcosan nézett rá. Kissy keményen szembenézett vele. Ő a Jerry Alapítvány kisegere, és nem fél senkitől. Legkevésbé a saját barátnőjétől, akivel éjszakánként együtt lopják a cica hűtőszekrényéből a sajtot.

– Nagyon odavagytok ezzel a szerelemmel – mondta Chantal végül, csendesen. – Hát tehetek én arról, hogy nem zúgtam bele a srácba?

– Nem. De arról már igen, hogy mihez kezdesz ebben a szituban.

Saint-Vérand-ban, egy domboldal tövében táboroztak le éjszakára. Alig öt perc kellett, hogy kiderüljön: rossz helyen vannak. Legalábbis ha még el akarnak menni Grenoble-ba is.

– Túlságosan délre tértünk – mutatta Nimby a térképet. – Innen a főutak csak jócskán északra kanyarodva visznek oda.

Tom pár pillanatig tanulmányozta a térképet, aztán visszaadta a telefont.

– Azt megmondja ez a masina, hogy hány kilométer ide Grenoble?

– A főúton?

– Ott.

– Ötvennégy és fél – vágta rá Nimby, hiszen ő az imént már látta ezt az adatot.

– Az nem olyan sok. Délelőtt odasétálunk, megnézzük a hegyeket. Jó lesz? Nem hiszem, hogy lesz ellenvetés, mert aki nem jön, az megnézheti addig a macskakiállítást.

Kissy elképedten meredt a taxisra. Még hogy macskakiállítás?! Hát azt hiszi, hogy őket meg lehet ijeszteni holmi macskakiállítással?

Nem, felelt magának rögtön, ezt Tom nem hiszi. Szórakozik velük. Tetszik neki a csapat egeresdije, és a maga módján részt vesz benne.

– Feltétlenül – szólalt meg a háta mögött Nimby hangja. – Ha bárhol látsz macskakiállítást, Tom, mindenképpen szólj, hogy menjünk el. Tudod, néhány száz macska nekünk afféle ujjgyakorlat, amire időnként szükségünk van, hogy el ne puhuljanak az izmaink. Mostanában nem edzettünk sokat, kell az a kis testmozgás.

– Ezen ne múljon – mondta Vanessa. – Gyakorolhatunk, amennyit csak akarsz.

– De nem ma este – emelte föl az ujját Angélique. – Neked ma kémiás napod van.

– Ördög vigye, elfelejtettem. Jó, akkor ma redoxireakció, holnap pedig ketten együtt megverjük ezt a pár tucat elpuhult, nyámnyila egeret. Jó?

– Tudod, ki a nyámnyila – szűrte a foga között Chantal.

Vanessa harci pózba vágta magát.

– Ne szövegelj, bizonyíts, egérke! Hadd lássam, meg tudom-e számolni, hányszor ütsz meg öt másodperc alatt!

Chantal szó nélkül odalépett és adott neki egy sorozatot. Persze a kislány minden ütést kivédett, de Chantal most nem is akart bevinni találatot, a gyorsaságát akarta megmutatni.

– Ügyes vagy – dicsérte meg Vanessa. – Tizenhét ütés pár pillanat alatt.

– Húsz.

– Tizenhét!

– Ó, szegénykém – Chantal sajnálkozva megsimogatta barátnője fejét. – Elfelejtettem, hogy csak verekedni tudsz, de hiányoztál, amikor a tizenhétnél nagyobb számokat tanultáááá…

Vanessa egy szempillantás alatt kirántotta alóla a lábát és a hasára térdelt.

– Már megint nem voltál résen! – dörrent rá. – A shindy mostanra vagdalt egeret csinált belőled. Mit akartál mondani a számokról?

– Se… semmit…

– Mindjárt gondoltam.

Leszállt róla és talpra segítette. Chantal megköszönte és megkérte, porolja le hátulról. Vanessa szolgálatkészen hozzálátott. Amikor a derekához ért, Chantal villámként megpördült és földhöz vágta.

– Most meg te nem voltál résen, egérke!

Kissy némileg bizalmatlanul szemlélte a buborékokat. Persze, biztonságos, tudja ő azt. Csak hát mégis több ezer kilométer magasan egy szál dróton lebegni órák hosszat…

– Alig pár száz méter – nyugtatta meg Pi, amikor hangosan is kimondta, amire gondolt. – És nem egy drót, hanem több. És öt perc alatt megteszi az utat.

Kissy nem nyugodott meg. A buborékok már valahol a folyó fölött jártak, talán a túlsó part fölött, innen nézve nehéz volt megmondani. Jean azt mondta, 1976 óta használják ezeket a buborékokat. Vagyis harminchárom éve használódnak.

– A szerkezet kitűnő állapotban van – nyugtatta meg Jean; aligha rendelkezett Niala gondolatolvasói képességével, inkább az ő arca lehetett túlságosan kifejező. – Én a héten már háromszor megtettem az utat oda-vissza.

Aha, gondolta Kissy, csak te kevesebbet kockáztatsz. Jean rengeteg van, Kissy pedig csak egy.

De ezt nem mondta ki.

Amikor a buborékok visszaértek, Kissy azzal az elszánással szállt be, amivel egy shindynek ugrik neki az ember. Harcolni fog mindenáron, amíg csak egy ujját is mozdítani tudja. Lehet, hogy alulmarad, de a shindy drágán fizet az egérburgerért.

Egy perc múlva minden rémületét feledve csodálta a panorámát a lassan emelkedő buborékból.

Grenoble még szebb város volt, mint Lyon, mert mindenfelől hegyek vették körül. Nem is kicsik. Az Isère völgyében tették meg az utat Saint-Vérand-ból idáig; a folyó innenső oldalán kisebb hegyek valamivel távolabb, a túloldalon nagyobbak egészen közel. Vanessát ki se lehetett robbantani az ablakból.

A Dauphinéi-Alpok méltóságteljesen néztek le rájuk a magasból. Amikor Voreppe előtt kanyarodott az út, az ő oldalukon is megjelentek a hegyek. Grenoble-ba már hatalmas hegyek tövében futottak be.

Tom áthaladt egy hídon, innen jobban kitárult a panoráma. Az ódon hangulatú városka mögött hatalmas hegyvonulat emelkedett. Kissy nem is gondolta, hogy nyár közepén még havat fog látni, márpedig ezeket a csúcsokat most is hó koronázta.

Ekkor fedezték föl a buborékokat valahol messze balra. Kissy először azt hitte, valami lámpák függenek a folyó fölötti kábelen, öt lámpa közvetlenül egymás után. Az nem tűnt még föl, hogy ezek a lámpák mozognak, a méretüket pedig nem tudta

megítélni. Különösebben nem is izgatta a dolog, a hegyek sokkal érdekesebbek voltak. Nem is sejtette, hogy egy óra múlva az egyik ilyen lámpában fog ülni.

A Bastille szemközt emelkedett a hegyen. A rakpartról gyönyörűen meg lehetett csodálni, le is fényképezték a város fölé emelkedő erődöt, Kissy külön megörökítette Vanessa ragyogó tekintetét, ahogy a hegyet csodálta. Zöld volt az egész, amit a lombsátorból kikandikáló házak tarkítottak.

– Fölmegyünk? – kérdezte Niala.

– Föl – nézte Tom a hegyet –, csak jó lenne tudni, mennyire meredek. Nem szívesen terhelném túl a motort. Ne haragudjon – lépett oda egy járókelőhöz –, ön idevalósi?

– Az vagyok – felelte a megszólított, kopaszodó, ötvenes férfi. – Jean a nevem. Mit tehetek magukért?

– Tom vagyok. Tudja, átutazóban vagyunk és megnéznénk a Bastille-t, de lakóautóval jöttünk, és az kicsit nehezen mászik föl a meredeken. Hogy juthatnánk föl úgy, hogy…

– Mindenképpen kocsival akarnak menni? – kérdezte Jean.

– Mert mivel lehet még?

– Buborékkal – mutatott a férfi az Isère tükre fölé. – Éppen erre találták ki. Fejenként hat ötven, a gyerekeknek négy euró. Külföldiek?

– Csak mi ketten a feleségemmel, a többiek franciák, de nem erről a vidékről.

– Úgy. Hát menjenek buborékkal. Tizenhét euróért még meg is ebédelhetnek a hegyen, és a viteldíj is benne van.

Az egerek szemükkel követték a folyó fölött átívelő kábeleket, de onnan, ahol álltak, nem látszott, hol érnek véget az innenső oldalon. Fönt a hegyen egy kinyúló, daruszerű szerkezetet láttak. Az öt gömbből álló lánc éppen felfelé tartott, valahol az Isère fölött lehetett. Kissyben ekkor mozdult meg az ellenkezés, hogy ő bizony ebbe bele nem ül. Ő egy nagyon bátor kisegér, de mindennek van határa. Egy szál dróton függeni a mélység fölött, amikor annyi katasztrófafilmben látott már ilyet? Szó se lehet róla.

De nem mondta ki. Aggályainak hangot adott ugyan, de azt elmulasztotta, hogy nyíltan és egyértelműen nemet mondjon. S

mivel nem tette, senkinek eszébe se jutott, hogy ő ettől fél. Mire beszálltak, már neki magának se.

A csapat legkisebbjének reakciója sokat segített. Vanessa már az első pillanatban lelkesen fogadta az ötletet, és szemlátomást meg se fordult a fejében, hogy félhetne valamitől. Kétszáz méter magasan lebegni a város fölött? Az is valami? Ő egy másodpercig sem aggódott, s ez látszott is rajta. Persze aki úgy rajong a hegyekért, mint ő, az nem is félhet a magasságtól. Kissyben fölrémlett a *Cliffhanger* néhány képsora, amikor Stallone függőleges falon kapaszkodik, és még inkább amikor a plüssmaci lezuhan a mélységbe. A maciban önmagát látta, Stallonéban viszont Vanessát, aki magától értetődően sétál föl a függőleges falon, csak a lábát használva, mert az egyik kezével szintetizátorozik, a másikkal szendvicset gyárt.

Pedig Vanessa még soha nem mászott sziklára, tudomása szerint. Másztak ők hegyre Beaulieu-ben, hogyne másztak volna, de rendes úton, még egy botra se volt szükségük. D'Aubissonék szőlőjében még Mohival jártak az első közös nyáron, oda kitaposott, ledöngölt földút vezet, autóval is meg lehet közelíteni. Négykézláb, egy szál karabineren függve mászni eszük ágában se volt. Vanessa mégis úgy jelenik meg lelki szemei előtt, mint akinek ez egy pillanatig sem okoz gondot.

Jean elkísérte őket a buborékok indítóállomásáig, pár perc séta volt; egy folyóparti épületből indultak, ami úgy nézett ki, mint egy hatalmas kalitka. Közben elmesélte, hogy a kötélpálya a harmincas évek óta üzemel, azóta kétszer építették át. Másodjára 1976-ban, akkor lettek ezek a gömbölyű kocsik, amiket a város azonnal elnevezett buboréknak.

A buborékban hat hely volt, ők tehát éppen kettőt töltöttek meg; Suzy az övékben utazott középen, a padlóra fekve. Kissy előrelátóan azt választotta, amelyikben Vanessa helyezkedett el. A kislány rögtön beszálláskor odafordult Pihez:

– Gyere velünk, légy szíves. Nem árt, ha mindkettőben van egy férfi.

Ravasz, ismerte el Kissy, amikor már nem azon töprengett, hogy mi lesz, ha elszakad a drótkötél. Pi tehát velük jött, Nialának pedig természetesen a húga mellett volt a helye. Így ültek

körben, Pi, Niala, Vanessa, Nimby, Martin és Kissy. És senki se félt, még Suzy sem.

Persze nem ettek az erőd falatozójában, bár Jean ajánlotta. Volt ott rendes étterem is, hatalmas, gyönyörű terasszal, ahonnan az egész várost át lehetett látni. Lyonban egy magas torony volt a belváros fő jellegzetessége, itt három, úgy is hívták őket, Három Torony, és előttük egy hosszú S alakú szalagház. Az egerek tehát helyet foglaltak a teraszon és fél szemüket körbe-körbe járatták a panorámán, mialatt a másikkal áttanulmányozták az étlapot.

Addigra már bejárták a fél erődöt. Tele volt múzeumokkal és kiállítótermekkel, egy óriási látványosság volt az egész. A másik felét ebéd utánra halasztották.

Késő délután volt már, mire visszatértek a túlparton hagyott kocsikhoz, amiket egyébként láttak a hegyről, hiszen a folyóparton parkoltak. Kihajtottak a Saint-Martin-d’Hères nevű külvárosba és egy hegyoldali réten tábort ütöttek.

Innen jól meg lehetett figyelni a Bastille-tól jobbra, távolabb magasodó Saint-Eynard-hegyet, ami szinte függőlegesen tornyosult az Isère völgye fölé. Sziklamászók álma lehet, állapították meg az egerek, kézről kézre adva a távcsöveket. Az ezerkétszáz méteres hegy falként magasodott a völgy fölé. Innen nem lehetett kivenni a tetején emelkedő erődöt, ami nem volt akkora látványosság, mint a Bastille, és sokkal nehezebben lehetett megközelíteni.

– Szép lehet onnan a kilátás – dörmögte Tom –, de a lakókocsi oda föl nem mászik, az biztos.

Kissy futó pillantást vetett a motorháztetőre. A lakókocsinak akkora motorja lehetett, mint egy személyautó az elejétől a végéig.

– Azt mondtad, eléggé fölspécizted – kockáztatta meg.

Tom ránézett, aztán megint a Saint-Eynard-ra.

– Hát éppen azért mondom, mert fölspéciztem. Tudom, mire képes és mire nem. Így utólag azt mondom, a Bastille-t megpróbálhattuk volna vele, fentről megnéztem a szerpentint. De *oda* nem mászom föl vele. Azért ne aggódjatok, leszünk mi még éppen elég magasan, mire átkelünk a hegyeken.

– Milyen magasan? – kérdezte egy vékony hang. Hát persze hogy Vanessa.
– Nem tudom – mosolygott a férfi. – Az útvonaltól függ. Szerintem nem lesz panaszra okod, biztos lesz jó pár száz méter.
A kislány lelkesen vigyorgott.

Különös, gondolta Kissy. Nem először látta már azt az arckifejezést, amit most Tomon látott. Látta már Tom arcán és látta másokén: apán, Yves bácsin, némelyik beaulieu-i ismerősön, és főleg anyán. Így tudta volna szavakba önteni: „Aranyos jószág vagy, igazán elfogadnálak.” Vanessának megvan a képessége, hogy megszerettesse magát az emberekkel. Még nincs két éve, hogy révbe ért Beaulieu-ben, s rövidesen meg lehetett figyelni, hogy mindenfelé vannak családok, ahol oda tartozónak tekintik, még Saint-Jeanban is némelyütt. Elképesztő, hogy egy enynyire népszerű emberke tizenegy évig csak hányódott, kallódott a világban, nem kellett senkinek, s inkább az utcán élt alkalmi haverokkal, akiknek csak a gúnynevét tudta. De ez alighanem attól lehet, hogy csak azóta mutatja ezt a szeretnivaló arcát, amióta ővelük összekerült. Mert addig egy olyan életet élt, amit nem ő választott, s ami egyáltalán nem is tetszett neki. D’Aubissonékat és Beaulieu-t az első pillanatban a szívébe zárta, s most már úgy él, ahogy alighanem mindig is szeretett volna. Így már könnyen megszeretteti magát, ahogy most Tomékkal is.

– Már csak egy hét – sóhajtotta Niala, amikor másnap reggel kimásztak az egérlyukból.
– Annyi – dünnyögte Chantal. – Én is figyelem ám azt az egeret.
– És láttál valamit?
– Nem – vallotta be Chantal. – Még mindig nem.
Kissy rosszallóan nézett rá.
– Miért rontod el a kedvét?
– Mert a rossz hír is jobb, mint a bizonytalanság – intette le Niala. – Chantalnak igaza van. Semmi értelme illúziókba ringatnom magam, hogy aztán csalódjak. De egy hét múlva úgyis kiderül minden.
– Hogyan?

– Úgy, hogy odaállok és megmondom neki.
– Egyenest a szemébe?
– Igen.
– Szent merevlemez – mondta Chantal. – Én ilyet sose mernék csinálni.
– Szeretem – jelentette ki Niala, és fölszegte a fejét. – Tiszta vizet akarok önteni a pohárba.

Tom javaslatára Vanessa a lakóautóban tette meg a következő szakaszt, mégpedig leginkább őmellette ülve, ahonnan a legtöbbet láthat a tájból. Jó ötlet volt, Basse-Jarrie-nál egészen szűk völgyön haladtak át, mindkét oldalon száz-kétszáz méteres hegyoldalakkal, Tom becslése szerint. Vizille-nél pedig az út elkezdett fölmászni az emelkedőn, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a völgyre, ami csakhamar már lent volt a mélyben. Aztán a völgyet eltakarta egy hegygerinc és magukra maradtak a hegyekkel meg a fákkal. S nemsokára befutottak Laffrey-be, az azonos nevű tó partján, több mint kilencszáz méter magasan.
Kissy úgy érezte magát a tóparton, mintha a számítógépe előtt ülne. Főleg Nimbytől kapott háttérképeket használt, és volt egy sorozat, ami pont ilyen tájakat ábrázolt. Tópart fölött erdővel borított hegyoldal, a távolban hatalmas, hófödte hegyek. A hasonlóságot fokozta, hogy egér itt is volt, csak nem egy, hanem nyolc, saját magát nem számítva.
Itt a magasban még ilyenkor, július derekán is hűvös volt, talán húsz fok, de ők nem fáztak. Nagyobb hidegeket is elviselnek, jegyezte meg Nimby, amire Inge megkérdezte, hogy mikor. Hát éjszakánként a cica hűtőszekrényében, amikor bemásznak sajtot lopni.
Három tó is akadt az út mellett, és ők mindhármat megnézték. Aztán a hegyek között, nyolc-kilencszáz méteres magasságban utaztak tovább. La Mure után átkeltek egy csodaszép folyóvölgyön, amihez szerpentinen kellett leereszkedni, úgy jutottak el a hídhoz, amiről lenézve házacskákat láttak odalent. Ez a Ponsonnas völgye volt, amit az út egy darabon követett, aztán elváltak tőle egy olyan hajtűkanyarral, amit Tom csak lépésben volt hajlandó bevenni a hatalmas kocsival.
Aztán fölértek egy gerincre. Tom és Pi félreállt a kocsikkal, és mind kirajzottak a tájat csodálni.

Szemközt hatalmas hegy, a tetején erdővel, alatta rétek és megművelt földek, még lejjebb megint erdő, alatta pedig türkizkék színű tó. A hegy mellett városka, mögötte erdő borította hegy, amögött égbe törő, hatalmas csúcsok.

– Óriási – mondta Nimby lenyűgözve. – Ide rakassuk a szobrot.

– Milyen szobrot? – susogta Vanessa áhítatosan, le nem véve szemét a panorámáról.

– A mienket. Azért láttunk Napóleon-szobrokat az úton, mert Napóleon erre járt, amikor visszatért Elbáról arra a száz napra. Ez a szokás ezen a vidéken, az erre járóknak szobrot emelnek. Ráadásul mi tovább maradunk, mint száz nap, nekünk nagyobb szobor jár.

– Majd intézkedem – mondta a kislány komolyan.

A tó – voltaképpen víztároló, fölfedezték a végében a duzzasztógátat – után megint hegyeken-völgyeken haladtak át, szebbnél szebb tájakban gyönyörködhettek. A következő tavat, a lac de Sautet-t Corps-nál érték el, ahol meg is ebédeltek a Poste szálló éttermében. Ideje volt, már kopogott a szemük. A hegyi levegőtől, mondta Tom, amire Nimby meghökkenten mutogatta az óráját. Délután két óra volt, pedig nem voltak messze Grenoble-tól, de a hegyi utakon Tom többnyire csak cammogott. Azt mondta, ha ezeken az utakon meglódul a szörnyeteg, hát ember legyen, aki megfékezi.

Kétezer méteres csúcsokat tanulmányozva ették meg az ebédjüket, és nagyon jól érezték magukat. Kissy teljesen elfeledte, hogy ő igazából minél előbb szeretne otthon lenni Beaulieuben. Ezek a tájak megérték a késedelmet.

Ebéd után sétáltak egyet a városban, muszáj volt mozogniuk egy kicsit. Kissy fölhasználta az alkalmat, hogy felhívja anyát és elmesélje, merre járnak.

– Gyönyörű vidék – mondta anya. – Ugye csináltok fényképeket?

– Rengeteget.

– Én is jártam Grenoble-ban, nem sokkal voltam nagyobb, mint te. De én fölmentem a Saint-Eynard-ra is. Mintha repülőről látnád a várost.

– A Bastille is nagyon szép. Ja igen. És képzeld, egészen bátran bele mertem ülni a buborékba.

– Miért mondod ezt így? Sose féltél a magasságtól.

– Nem hát, amíg meg nem láttam a buborékokat. Abban a pillanatban inkább hajlandó lettem volna ásni egy alagutat a folyó alatt föl a hegyre, mint beleülni. De egy pillanat alatt elmúlt. Vanessának köszönhetem.

– Miért, mit csinált?

– Semmit, éppen ez az. Úgy viselkedett, mint aki világéletében kötélpályákon közlekedett.

– Hiszen pilóta gyereke.

Kissy nevetett. Anya igazán nagyon jól tudja, mióta gyereke Vanessa annak a pilótának.

– És a többiek? – kérdezte anya.

– Mi van velük?

– Ők nem féltek?

Kissy elgondolkodott, aztán beismerte, hogy nem tudja. Amint észrevette, milyen könnyedén fogja föl a dolgot Vanessa, őrá koncentrálta a figyelmét. Lelkileg Vanessába kapaszkodva került föl a hegyre.

Még váltottak néhány szót Macskáról, aki pontosan ugyanolyan maradt, mint volt, a közelgő anyaság nem tette kedvesebbé. Kissy figyelmeztette anyát, hogy azoknak a kiscicáknak apjuk is van, aki bármikor beállíthat egy csokor virággal, vagy ami valószínűbb, egy frissen leterített verébbel. Ő legalábbis remélte, hogy Macska gyermekeinek apja ugyancsak macska – szörnyű lenne, ha kiderülne, hogy rangon alul választott.

– Bízzunk az ízlésében – nevetett anya. – De mit tegyek, ha a lovag nem verebet hoz, hanem… tudod… valami másféle állatot… emlőst…

– Patkányt! – csattant föl Kissy rémülten és felháborodottan. Olyan hangosan, hogy a többiek meg is kérdezték, mi volt a patkánnyal, amikor letették a telefont. Elmesélte.

– Hát igen – pillantott rá Tom mosolyogva, és Kissy érezte, hogy a tekintete megsimogatja a fejét, mint egy kisgyerekét. – Nehéz lehet ilyen apró állatkának lenni.

– Viszont tele van előnyökkel – szólalt meg Nimby. – Rengeteg sajtot ehetünk, és isteni érzés betörni nagy melák shindyk orrát.

– Mintha ez a része nem szerepelt volna, amikor az egerekről tanultunk – jegyezte meg Andreas.

– Mert nem minden egér törheti be. Ez csak Jerry-egerekre vonatkozik. Említették azon az órán bármelyikünk nevét?

– Ne emlegess shindyket – mondta Vanessa rosszkedvűen. – Lassan el is felejtem, milyen érzés villahegyre tűzni őket.

– Aztán fölszeletelni és gondosan megforgatni a mustárban – tette hozzá Chantal ábrándosan.

– Telhetetlenek vagytok – nevetett Andreas. – Mikor fogtátok meg a pedo…

Elhallgatott, mert a húga a Jerry-kiképzés gyorsaságával pördült oda hozzá és befogta a száját.

– Volnál szíves nem kikürtölni ország-világnak? – sziszegte. – A környék tele lehet macskákkal.

Elvette a kezét.

– Bocs – mondta a fiú kicsit zavartan. – Szóval a legutóbbi tudjátok, micsoda mikor volt, két hete vagy három?

– Száz éve – legyintett Vanessa, és dühösen belerúgott egy földön heverő kavicsba. A kődarab nekivágódott egy fának, elpattant róla és belecsapódott egy kirakatba. A sóbálvánnyá vált egerek és Fordok döbbenten bámulták az üvegen szétfutó törésvonalakat. Mindenki azt várta, hogy a tábla millió darabra robbanva összeomlik, de ez elmaradt. Az üveg a helyén maradt.

Kissy együttérző tekintettel nézte, ahogy barátnője felrobban, gombafelhőként szétterül a kisváros fölött, aztán elszántan megindul a kirakat felé.

Pár lépésre volt a bejárattól, amikor kilépett egy vörös képű pasas. Éppen szembetalálkoztak.

– Nem láttad, ki volt? – kérdezte a pasas mérgesen.

– Dehogynem – felelte Vanessa éppoly mérgesen. – Én voltam…

A vörös képű előrelépett és le akart keverni neki egy pofont, amit persze a kislány gondolkodás nélkül elhárított.

– Ide figyeljen…

A boltos megint ütött. Vanessa elkapta a kezét és valósággal gyengéden tartotta. Nem okozott fájdalmat, de a pasi hiába rángatta a kezét, nem tudta kitépni.

– Lesz szíves végre rám… – egy pillanatra megakadt a hangja, mert a pasas most a másik kezével próbálkozott, így hát el-

kapta azt is – figyelni? Minek verekszik? Baleset volt. Belerúgtam egy kőbe, ami gellert kapott egy fán. Elengedhetem a kezét, vagy folytatja még ezt az ostoba hadakozást? Tessék?

A pasas motyogott valamit.

– Lehiggadt végre? Elengedem a kezét, de ha újra megpróbál megütni, akkor visszaütök…

Ekkor még egy pasas jelent meg az üzlet ajtajában, nagyobb az előzőnél. Döbbenten meredt a másik kettőre, és tett egy lépést azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy leválassza társáról a kislányt, de egy ellenállhatatlan erő megpördítette tengelye körül. Nimby volt az, aki úgy forgatta meg a jókora darab embert, mint tangótáncos a partnernőjét.

– Szóljon a kollégájának, hogy higgadjon le – mondta Vanessa jéghidegen. – Semmi kedvem egész nap magukkal verekedni.

Kissy elmosolyodott. Dehogynem. Vanessa boldogan megverekszik bárkivel, bár persze ezek ketten csak egy-két ütést bírnának ki.

– Befejezték, uraim?! – csattant föl a kislány, amikor a két férfi részéről nem volt reakció. Az első végre bólintott.

– Eressz végre el! – morogta.

Vanessa elengedte.

– Akkor hát beszélgessünk – mondta jeges nyugalommal. – Sajnálom a kirakatot, de baleset volt, ha viszont megütöttek volna, akkor rendőrrel vitetem el magukat. A kárt természetesen megtérítem. Van még valami kérdés?

Kissy mindig imádta Vanessa problémakezelési módszereit, de ez minden képzeletét felülmúlta. Két éve még úgy oldott volna meg egy ilyen helyzetet, hogy fölveszi a nyúlcipőt, ma pedig csak odasétál és egy sértett királynő büszkeségével, felülről beszél két idegen férfival, s valósággal a képükbe vágja, hogy telik a zsebpénzéből a kirakatüvegükre.

Persze nem fizette ki az ablakot, az üzletnek volt biztosítása. De otthagyta a telefonszámát arra az esetre, ha a biztosító akadékoskodna, és jellemző, hogy a két tulajdonos ezek után már egy pillanatig sem firtatta, hogy a cédulára lefirkantott mobilszám csakugyan az övé-e, és ha felhívják, nem fog-e letagadni mindent.

Amikor továbbindultak, Kissy odalépett barátnőjéhez.

– Két éve ismerlek, de még mindig el tudsz képeszteni.

– Az húsz év múlva is menni fog – vágta rá a kislány. – Mivel képesztettelek el?

– Ezzel az egésszel… más a helyedben elszaladt volna, te meg odasétálsz, és még le is fogod őket.

– Te is meg tudod csinálni, pontosan ugyanígy.

– Persze… csak lehet, hogy előbb inamba száll a bátorságom.

– Ugyan már. Ezek nem is hasonlítottak egerészölyvekre. És tudod, mi kell ahhoz, hogy ne kelljen félned senkitől.

Kissy válasz helyett hirtelen odavágott a mellette sétáló kislánynak, aki könnyedén hárította az ütést és el akarta kapni Kissy kezét, de ő villámgyorsan továbblendült és hátba ütötte Vanessát, illetve csak a hűlt helyét. A kislány megpördült, és pontosan hasbarúgta volna Kissyt, ha hátra nem lép előle.

– Jézusom – mondta –, hagyjuk abba, most ebédeltünk.

Vanessa nevetett, odaszaladt egy fához, elkapta egy ágát, fölhúzta magát és már készült fölkapaszkodni rá, amikor odalépett Tom és levette, mint egy érett gyümölcsöt.

– Tényleg rosszul leszel, ha sokáig ugrálsz – mondta neki, és letette.

– Ugyan – vigyorgott Vanessa. – Világéletemben így csináltam, evés után rögtön szaladni kellett.

– A cica elől, mi?

A tó fölött haladva lépték át az utolsó régióhatárt: beértek Provence-Alpes-Côte d’Azurbe. S még a délután folyamán megérkeztek Gapba.

Niala és Vanessa ismerősként üdvözölte a kétnyelvű utcatáblákat, és Niala automatikusan provanszálul kérdezte meg egy járókelőtől, hogy merre jutnak a katedrálishoz.

– Niçába valósiak? – kérdezte az.

– Igen.

– Érződik a beszédén. De szépen ejti az òcot. Szóval a katedrálishoz…

Elmagyarázta az útvonalat, ők pedig megköszönték. Fordék a kocsijuk ablakából hallgatták a beszélgetést, Vanessa tolmácsolásában.

– Mire mondta, hogy oké? – kérdezte Inge.

– Nem oké – mosolygott Niala. – Òc. Így mondják az igent a Dél nyelvén. Ez volt a megkülönböztetés, úgy hívták a két nyelvet: langue d'oïl és lenga d'òc.
– Languedoc, olyan van, az egy régi tartomány.
– Az nem Languedoc. *Lengadòc.* – Egészen másképpen ejtette, mint franciául. – A nyelvéről kapta a nevét. Ott is occitánul beszélnek, meg talán katalánul is.
– Én ezeket nem nagyon tudom megkülönböztetni – mondta Inge. – És te ilyen jól megtanultad két év alatt? – nézett Vanessára, aki elvigyorodott. Niala is, és fél karral átölelte húgát.
– Még hogy két év alatt? Egy hét múlva úgy csacsogott provanszálul, mintha világéletében itt élt volna.
Vanessa csak állt és vigyorgott, roppant büszke volt magára.
Lám csak, gondolta Kissy. Még több száz kilométerre lehetnek Beaulieu-től, de Niala már az *itt* szóval utal rá. Hazaérkezett, ez már Occitánia, a provence-i régió, ő itt már otthon van.
Akkor pedig ő is otthon fogja érezni magát, határozta el Kissy.

A katedrális szép volt, de nem olyan monumentális, mint a bourges-i. Amikor ezt megállapították, Ingének eszébe jutott Nimby beváltatlan ígérete.
– Bourges-ban azt ígérted, megmutatod, milyen számítógépet használhattak a katedrális építői. Azóta se tudom, hol lehet látni olyan számítógépet.
Nimby megcsóválta a fejét.
– Itt visszük magunkkal egész idő alatt. De nekem túl sok dolgom volt az útvonallal, teljesen megfeledkeztem róla. Holnapra megszervezem.
Ez elég talányos volt, ugyan mit kell szervezni, ha náluk van a számítógép, de már megszokták, hogy Nimby időnként rébuszokban beszél.

Egy erdősávokkal környezett kis tisztáson ütöttek tanyát az allée Raoul Vanderbecqen, ahol Suzy rögtön lelkes vadászatba kezdett.
– Csak rajta – biztatta Martin –, ne aggódj, nem tudja az otthoni telefonszámotokat.

Ez a zsákmányjelöltre vonatkozott, aki ez idő szerint Suzy feje fölött ült egy fán és dühösen bámult lefelé.

– Sajnálom – nézett föl Martin –, ő nem az én kutyám, nem tudok hatni rá. Mellesleg nem is akarok. Látod, mekkora foga van? Nálad jóval nagyobb cicákat is megevett már.

Suzy ezt egy farkcsóválással toldotta meg, aminek láttán a cirmos sürgősen följebb mászott még egy ággal.

Kissy a lakókocsi ajtajából figyelte őket. Nagyon helyes, hogy Suzy a kedvükért macskamentesíti a környéket, csak ugatni ne kezdjen, mert akkor odacsődülhet a kétlábú szomszédság, akiket már nem lesz olyan könnyű fölkergetni a fára.

Suzy nem kezdett el ugatni. Pár perccel később Kissy és Niala elkezdett tányérokat kihordani az asztalra, aminek láttán sürgősen felhagyott a macskavadászattal és hozzálátott, hogy minden részletet kiderítsen a vacsoráról. A legapróbb információt is be kellett gyűjtenie, úgyhogy a cirmos hamarosan elég bátorságot érzett, hogy leereszkedjen egy alacsonyabb ágra, leugorjon és villámgyorsan eltűnjön a fák között. Kissy figyelte, ahogy olajra lép, és látta, hogy kamasz macska. Most aztán lesz otthon fejmosás, amiért későn megy haza.

Nimby vacsora előtt lendületesen nyomkodni kezdte a telefonját, és abba se hagyta, amíg Vanessa oda nem jött hozzá, hogy vacsorázni hívja. Akkor egy mozdulattal az övtartóba lökte a telefont, s a másik kezével már nyúlt is Vanessáért, hogy magához ölelje és megcsókolja. A kislány visszacsókolta.

Kissy nézte őket és sóhajtott. Igen, Beaulieu otthonos melegsége csak az egyik ok, amiért örülne, ha már vége lenne az útnak. A másik ok az, hogy útközben nem alhat együtt Martinnel. És arról se szabad megfeledkezni, hogy útközben Nimby se alhat együtt Vanessával.

Nézte, ahogy azok ketten magukhoz szorítják a másikat, és gondolatban jól elfenekelte Vanessát, amiért ennyire kölykösen viselkedik a szerelmével. Igazán elkezdhetnék levenni a fölösleges ruhadarabokat, elvégre már tizenhárom évesek, nem kisgyerekek. Ha megérkeznek, beszél vele erről.

De már aznap este beszélt. Nem bírta ki, hogy ne tegye. Vanessa komolyan végighallgatta, aztán azt mondta:

– Én is gondoltam már rá.

– És arra jutottál, hogy szó se lehet róla – bólintott Kissy morcosan, de a kislány megcsóválta a fejét.
– Nem, nem így mondanám. Inkább úgy, hogy egyelőre nincs még itt az ideje.
– Meddig? – kérdezte Niala. A sátorban voltak, egyelőre csak hárman.
– Még egy darabig.
Niala hümmögött.
– Már ez is nagy változás.

Reggeli után Nimby föltartotta a telefonját és megnyomott rajta egy gombot. Fanfárok hangja harsant föl.
– Hölgyeim és uraim, a Jerry csapata bemutatja a PVHEF számítógépet, amelyet minden bizonnyal eleink is használtak a katedrálisok vagy akár Stonehenge építésénél.
A Jerry csapata összenézett. Ők mutatják be?
– Kérek néhány önként jelentkezőt – ugrott föl Nimby, és már húzta is maga után Vanessát és Jennifert. – Chantal, gyere, te is önként jelentkezel. Álljatok ide – sorakoztatta föl őket az asztalok előtt. – Így ni. Kell még néhány. Ti is… te is. Álljatok itt föl ábécérendben. Angélique, te erre a szélére, ti pedig mellé sorban. Ez az, remek.
Kissy végigpillantott magukon. Ő állt Angélique balján, mellette Martin, aztán Niala és Pi. Nimby mint valami rendező sétálgatott előttük. Kicsit odébb állt Vanessa, Chantal és Jennifer. Nimby papírlapokat osztott szét közöttük. Kissy megnézte a magáét és indult volna a lányokhoz, de egy parancsoló hang megállította.
– Hé, te ott, a nagy füleiddel! Hova mész?
– Hát ide van írva, hogy…
– Hát aztán! Nem az a dolgod, hogy végrehajtsd. Állj vissza a sorba és lengesd a füleidet.
Kissy tehát visszament és lengette.
Nimby végignézett alárendeltjein és a Ford családhoz fordult, akik az asztalnál ültek és nem tudták mire vélni az egészet.
– A Programvezérelt Humánerőforrás Számítógép bemutatóját látják, hölgyeim és uraim. Ez az öt pár nagy, kerek fül a programmemória, ez a három farkinca pedig a változók. Én vagyok a processzor. Kezdjük.

Tollat és jegyzettömböt ragadott, odament Angélique-hez és felolvastatta vele a céduláját.

– Nyomtasd ki Jennifer cédulájának tartalmát – mondta Angélique.

Nimby odasétált Jenniferhez.

– Egy – mondta az egérlány.

Nimby odament az asztalhoz és fölmutatott egy ott fekvő papírlapot.

– Egy – mondta hangosan és ráírta a számot. Aztán odament Kissyhez.

– Add oda Chantalnak Vanessa és Jennifer összegét – olvasta Kissy hangosan.

Nimby odakacsázott Vanessához.

– Mennyi?

– Egy – vigyorgott a kislány.

Nimby adott neki egy puszit és továbblépett Jenniferhez. – Mennyi?

– Még mindig egy.

– Egy meg egy az kettő – mondta Nimby, ráírta egy papírlapra és odaadta Chantalnak, akinek eddig nem volt cédulája. Aztán odament Martinhez és kérdőn nézett rá.

– Add oda Vanessának Jennifer számát – olvasta Martin.

Nimby visszabaktatott Jenniferhez, elkérte a számot, leírta egy másik cédulára, odaadta Vanessának, akinek adott egy puszit, a régi céduláját pedig elvette és beledobta a szemétgyűjtő zsákjukba. Aztán odament Nialához.

– Add oda Jennifernek Chantal céduláját – mondta Niala.

Nimby odament Chantalhoz, lemásolta a számát, Jennifer kezébe nyomta és odament Pihez.

– Ha Jennifernél ötszáznál kevesebb van – olvasta a férfi –, akkor menj Angélique-hez. Különben vége.

Nimby elindult Jennifer felé, de az máris mondta, hogy kettő. Nimby jobbraátot csinált és odasétált Angélique-hez, aki megint felolvasta a céduláját. Nimby odabaktatott Jenniferhez, aki szemrehányóan nézett rá.

– Mit akarsz már megint, egérke? Most mondtam, hogy kettő.

Nimby szó nélkül az asztalhoz ment és leírta.

– Kettő!

És ment Kissyhez, aki megint fölolvasta hűségesen, hogy adja Vanessa és Jennifer összegét Chantalnak. Nimby elkérte a számokat: egy és kettő. Chantal kapott egy cédulát egy hármassal, az előző ment a szemétbe. Martin és Niala következett, akik ide-oda adogattatták vele a lányok céduláit, aztán Pi visszaküldte Angélique-hez, aki leíratta vele a hármast is. Kissy összeadatta, Chantal kapott egy ötöst, amit a következő körben Nimby leírt az asztalon. Kissy ekkor kezdte remélni, hogy nem fognak egyesével elszámolni ötszázig, mert akkor ma nem utaznak.

A következő körben Nimby már nyolcat írt a papírra, aztán tizenhármat, huszonegyet, harmincnégyet – itt megállt egy kicsit, lihegett és megtörölte a homlokát, de vitézül folytatta –, ötvenötöt, nyolcvankilencet – ekkor már körönként kétszer állt meg lihegni –, száznegyvennégyet, kétszázharminchármat, majd háromszázhetvenhetet. Az utolsó szám hatszáztíz volt; ezt leírta, aztán lógó nyelvvel továbbvánszorgott a sor előtt, ide-oda adogatta a cédulákat, és utoljára elért Pihez, aki ismét felolvasta a papírját, mintha nem tudnák már mindet kívülről.

– Ha Jennifernél ötszáznál kevesebb van, akkor menj Angélique-hez. Különben vége.

Nimby elcaplatott Jenniferhez, aki szépen megvárta, hogy odaérjen, s csak akkor jelentette be diadalmasan:

– Hatszáztíz!

Nimby holtfáradtan, a jegyzettömbbel legyezve magát elvánszorgott az asztalhoz, lerogyott egy székbe, a hűtőládából kivett egy kólásüveget, töltött egy pohárral, felhajtotta és elgyötört hangon bejelentette:

– A programfutás véget ért.

Aztán teljesen normális, friss hangon folytatta:

– A bemutatónak vége, hölgyeim és uraim. Az asztalon fekvő lapon – fölmutatta – olvasható a Fibonacci-számsor eleje. E számsor arról ismeretes, hogy első két száma egy és kettő, ezután pedig minden szám az előző kettő összege. A Programvezérelt Humánerőforrás Számítógép, amely ezt a számítást elvégezte, hasonló módon képes bármilyen összetett számítássorozat elvégzésére. És egyúttal demonstráltuk azt is… – Szünetet tartott, amíg töltött még egy kis kólát, kiitta és legyezett magán

még egy kicsit. – Azt is, hogy miért kell a számítógépekbe ventillátor!

Elképesztő, állapította meg a memória, amikor a processzor közölte velük, hogy szét vannak szerelve, mehetnek. A nyomtatási utasítás mondta ki először, a ciklusutasítás helyeselt, és mindegyik memóriacím egyetértett velük, még az is, amelyik minden alkalommal kapott a processzortól egy puszit. Igen, Nimby tényleg elképesztő.

Elképesztősége teljes tudatában mondta el, hogy neki egyébként fogalma sincs, hogy kell Fibonacci-számsort készítő programot írni, eddig még nem volt rá szüksége és nem nézett utána, hogy csinálják mások. Az este leült a mobiljával és egy primitív BASIC-értelmező segítségével megírta a programot, aztán reggel kimásolta cédulákra. Lehet, hogy nem trendi az algoritmusa, de működik, és ez a lényeg.

– Hol tanultad te az ilyesmit? – kérdezte Inge.

– Milyesmit?

– Hát hogy a semmiből elővarázsolsz egy programot. Nekem ötletem se lenne, hogyan kezdjek hozzá.

– Pedig egyszerű dolog. Gyerekkorom óta csinálom – mondta Nimby olyan hangon, mintha öreg bácsi lenne. – Az ember egy idő után tudja, merre induljon.

– Akárcsak az én szakmámban – mosolygott Tom. – Én is tudom, merre induljunk a Serre-Ponçon felé. Mármost ha nem kell téged töltőre tenni vagy efféle…

– Processzor vagyok, nem akkumulátor – húzta ki magát Nimby. – Ha van tápfesz, dolgozom, ha nincs, állok. Vagy ülök, az ülésemen a kocsiban.

– Érdekes – mondta Vanessa, amikor a kocsik már néhány perce haladtak Gap utcáin. – Errefelé mintha nem dolgoznának az emberek. Már tegnap is megfigyeltem. Mindenkinek szünideje van?

Kissy kibámult az ablakon. Az emberek tényleg ráérősen mászkáltak, és sokkal többen voltak, mint általában ebben az órában.

– Igen – szólalt meg Chantal a hátuk mögött. – Ez egy érdekes szokásuk az ittenieknek. Vasárnap nem dolgoznak.

Vanessa fölkapta a fejét.
– Vasárnap van?
Nevettek.
– Igen – világosította föl Nimby –, ma vasárnap van. Ez átlagosan hétnaponként be szokott következni. Tegnap pedig valószínűleg azért nem dolgoztak, mert szombat volt. A két dolog összefügg, a szombatot gyakran követi vasárnap.
– Nahát! – Vanessa összecsapta a kezét, mint egy falusi néniké, aki most először lát valami technikai csodát. – Ezt sose hittem volna!
– Ami azt illeti – nevetett Chantal –, én se tudom már egy ideje, hogy milyen nap van. Minden napunk egyforma, utazunk, nézelődünk…
– Ez az igazi – örült Nimby. – Én utáltam számon tartani, hogy mikor van hétfő, mikor kedd, mikor csütörtök vagy péntek.
Aha, vigyorgott Kissy. A szünnapokat nem említette, azokat nem utálta számon tartani…
– Akkor kellett volna élnünk – tette hozzá Nimby –, amikor még nem voltak hétköznapok meg hétvégék. Minden nap egyforma volt.
– Az mikor volt? – kérdezte Vanessa.
– Hat napig tartott. A hetediken az Úr megpihent, megszemlélte művét, és látá, hogy jó. És megszentelé a hetedik napot. És a nyolcadik napon az Úr fölkele és mondá: Murphy, te jössz!
– No jó – szólalt meg a kislány percekkel később, amikor csitult a kocsik mennyezetét emelgető hahota –, de ki szentelte meg a *hatodik* napot?
– Senki – nézett rá Nimby csodálkozva. – A hatodik nap nem szent, közönséges mindennapi nap, nap nap után, tizenkettő egy tucat.
– De az emberek mégse dolgoznak szombaton.
– Mert a kilencedik napon az Úr fölkele és mondá: Adom néktek a víkend adományát, mikoron magatokhoz vehetitek hotdogjaitokat és kecsapjaitokat és kimehettek nyaralóitokba, ahol…
– Ez hol van megírva? – vigyorgott Vanessa.

– Nimbostratus könyvében, első rész, második fejezet. Valamivel azt követően, amikor az Úr megteremti az állatokat, és melléjük teremtett vala salátát, paradicsommártást és burgonyapürét…
– Most reggeliztél – nevetett Kissy, jól tudva, mit jelent, amikor Nimby ennivalókat sorol ilyen átéléssel.
– Egy kis műélvezet sosem árt. Ezért választottam a kisegeremet.
– Miért? – cincogta Vanessa.
Nimby lelkesen szavalni kezdett.
– Mert miként a napsütés a közönséges esőcseppekből szivárványt ragyogtat elő, úgy teremnek körülötted a szebbnél szebb szendvicsek.

Ezen derülve érkeztek meg egy hipermarket elé, ahol Ingének eszébe jutott, hogy egypár dolog kiegészítésre szorul a háztartásukból. Leparkoltak tehát, és Inge beszaladt az üzletbe. Egyedül hamarabb végez. Ők is kiszálltak, a parkolóban por volt ugyan és piszok, de a hegyek felől friss levegőt hozott a szél.
– Egyébként – szólalt meg Nimby, aki szemlátomást abban a hangulatban volt, amikor ömlik belőle a szó és félpercenként másról beszél – ha már kérdezted, hogy az emberek miért nem dolgoznak szombaton, megmondhatom. Mert *az* a hetedik nap, amikor a Biblia szerint pihenni kell.
– Nem a vasárnap?
– Nem. A szombat. Az Ószövetségben a hét többi napjának még neve sincsen, csak számozzák őket.
– És akkor miért nem dolgoznak vasárnap?
– Mert *az* a hetedik nap, amikor a Biblia szerint pihenni kell.
Az egerek sokatmondó pillantásokat váltottak.
– Igaza van – nevetett Tom. – A zsidóknál a szombat a pihenőnap, a keresztényeknél a vasárnap. A mohamedánoknál meg éppenséggel a péntek.
– Így van, de azt is tudod, hogy miért?
– Látod, azt bizony nem.
– Akkor elmondom. Kezdetben vala a szombat mint pihenőnap, az Úr ezt hagyta örökül az Ószövetségben. De mint az Újszövetségből kiderül, az első keresztények zsidók voltak, mint körülöttük mindenki más, és szükségük volt valamilyen meg-

különböztető jelre, hogy látsszon a különbség. Ezért kerestek valamit hittételeikben, ami a többiekétől különbözött, és ez az volt, hogy Jézust pénteken feszítették keresztre, és harmadnap, vagyis vasárnap támadt fel. Ezt a napot kezdték ünnepelni, és feltámadás napjának hívták. Amikor létrejött az iszlám, ők is kerestek valami hasonló megkülönböztetést, és ez az volt, hogy Mohamed pénteken született. 1996. május 18-án – tette hozzá, azzal magához vonta Mohamedet és megcsókolta.

Kissy csodálkozva hallgatta az elbeszélést. Döbbenetes, hogy Nimby mennyi mindenhez ért. Persze rengeteget olvas, ez kétségtelen.

– Hát ezt tényleg nem tudtam – állapította meg Tom.

Alig félóra alatt elérték a Serre-Ponçont, főúton, mert az vezetett arra. Egy lejtőn kezdtek lefelé ereszkedni, amikor megjelent előttük, és egyre nagyobb lett. Hatalmas türkizkék víztükör, a túlparton óriási hegyekkel. Az egyik az egész vidék fölé magasodott. Az a Pic de Morgon, mondta Nimby, aki mostanra már mindent kiderített a tóról és környékéről, amit lehetett.

A tópart fölött vitt az út, nagyszerű kilátást nyújtva. A part rengeteg félszigetből állt, az egyikből kishajókikötő nyúlt a vízbe, de nem olyan nagy és bonyolult, mint Beaulieu-ben, ez csak egyetlen mólóból állt. Egy másik félszigeten kemping volt. Érdekes, hogy ilyen vízi élet lehet itt a hegyek tövében, nyolcszáz méter magasan, gondolta Kissy, szórakozottan szemlélve egy apró szigetecskét, amin ház állt. Kápolna, mondta Nimby pár perccel korábban.

– Vajon milyen itt a víz? – tűnődött mellette Martin, pont ugyanakkor, amikor neki is eszébe jutott ugyanez a kérdés.

– Nagyon hideg nem lehet – mondta Pi –, különben nem sok értelme lenne ide kempinget építeni.

– Nézzük meg, ha akarjátok – mondta Tom a rádióban. – Biztosan lejutunk a partra máshol is, itt nem tudok megfordulni.

Lejutottak: egy perc múlva elérték a következő kempinget. Vagy ugyanannak a folytatását, ezt nem tudták. Tom lassan bekanyarodott a félszigetre és megkereste a legelső helyet, ahol félreállhatott a kocsival.

A víz kellemes volt. Ezt rögtön megtudták a korábban érkezettektől, le se kellett menni odáig. Gyors haditanács után a

csapat nőnemű része bevonult a lakóautóba átöltözni, a hímneműek pedig előszedtek néhány holmit a mikrobuszból.

Ezúttal senki se kifogásolta, hogy Vanessa egyrészes fürdőruhát vesz föl. Idegen helyen vannak, idegen szemek között, jobb lesz neki a megszokott viseletében. Ez a csinos szabású fehér amúgy is nagyon jól áll neki, állapította meg Kissy. Ő pirosat vett, Niala kéket; érdemes lenne sorba állniuk és lefényképezkedniük nemzeti zászlónak. Csak hát rontja a hatást, hogy az ő fürdőruhájuk kétrészes.

A víz tényleg kellemes volt. Vagy két órát töltöttek a parton és a vízben, és föltalálták az egérúszást. Ugyanúgy megy, mint a közönséges mellúszás, mert nem szabad, hogy az ellenség a stílusukról fölismerje őket. Így úsztak mind, kivéve persze Andreast és a szüleit, akik megmaradtak a hagyományos mellnél és más módozatoknál, no meg Suzyt, aki a kutyaúszást kedvelte a legjobban. Mindig figyelték, merről közeledik a vízből alig kilátszó feje, mert nem volt célszerű túl közel engedni. A kutyák szeretnek az ember mögött ballagni, és ezt esetleg a vízben is megteszik. Márpedig ők ugyanabban a testhelyzetben vannak a vízben is, mint a szárazon: lábak lefelé, gerinc vízszintesen – és nem értik, hogy az ember, akit ők függőlegesnek szoktak meg, a vízben vízszintes lesz, ezért aztán közel jönnek és remekül összekarmolják az ember hátát. Ezt Nimby magyarázta el még valamikor régen, amikor Suzyt megtanították úszni.

Kissy kiballagott a szárazra és a leterített pokrócaik felé vette az irányt. Elfáradt már, ideje volt kijönni egy kicsit. Azonkívül ásító űrt érzett a gyomrában. Nimby azt mondaná erre, hogy lecsökkent a vérében az ementáliszint.

A vízre sandított. Mindenfelé egereket látott, és pár pillanat múlva fölfedezte azt a fejecskét is, amelyikre kíváncsi volt. Jó messze bent volt a vízben, egyhamar nem jön ki, úgyhogy Kissy megtörölközött, ezúttal figyelmen kívül hagyva Nimby hasznos tanácsát: „Sose törölközz, míg a kutya a vízben van.”

Helyet foglalt a pokrócon és éppen elnyújtózni készült, hogy a ragyogó napsütéssel barna egérré alakíttassa magát, amikor iszonyatos reccsenést hallott a háta mögül. Megfordult és villámgyorsan oldalra vetette magát, még mielőtt sejtelme lett

volna, hogy mi történik. Följebb a parton, éppen fölötte egy lakókocsinak valami rettenetes erő felszakította az oldalát, s a nyílásból fatörmelékek és tárgyak kezdtek záporozni. Egy se jutott el Kissyig, de ő azért félrehúzódott. Gázpalack? Vagy a benzin?

De a kocsiban az a szörnyűséges erő tovább tombolt. Egyszer csak még nagyobbra szakadt a lyuk a deszkafalon, és egy ordító ember zuhant ki rajta. Néhány métert gurult a parton, aztán elterült Kissy fölött egy méterrel.

Kissy szemügyre vette. Ötvenesforma pasas volt fekete fürdőnadrágban, rengeteg szúrt-hasított sebbel mindenfelé. Az orrán hatalmas ütések nyoma látszott, mintha legalábbis egy elefánttal bokszolt volna. Vanessa!

Kissy gyors léptekkel megindult a parton, de mire fölért a lakókocsiig, barátnője is előkerült. Persze sértetlenül. Elégedetten szemlélte művét, még csettintett is a nyelvével.

– Mi történt? – ért oda Kissy.

– Csodálatos dolog, hogy ilyen fejletlen az alakom. A pasi tíz-tizenegy évesnek nézett. Ha tehetném, sose növeszteném meg a mellemet.

– Szerencsére nem teheted – felelte Kissy, és Nimbyre gondolt. – Mit akart a pasas?

Vanessa meglepve nézett rá.

– Sakkozni. Hogy kérdezhetsz ilyet?!

– Hogy csinálta?

– Kijöttem egy kicsit pihenni, ő meg leült mellém és nyomni kezdte a sódert, hogy mennyire szereti a gyerekeket meg milyen helyes kislány vagyok. Tudni akarta, hány éves vagyok, én meg hagytam, hogy találgasson. Aztán azt is hagytam, hogy becsaljon a kocsijába. Ígért ez fűt-fát, játékot, édességet, de persze semmi sincs a kocsiban, csak a fürdőruhát akarta lehúzni rólam. Látod, milyen jó, hogy egyrészest vettem? Kölykösebb is, meg azt itt kell megfogni a vállánál.

Kissy nevetett és nem kérdezte meg, hogy az miért jó. Pontosan tudta, mi a teendő, ha megfogják az ember ruháját a vállánál. Több változatban is, aszerint, hogy mennyi időre akarja kórházba küldeni a delikvenst.

Vanessa hirtelen otthagyta és szaladni kezdett. Kissy követte. A pasas fölött álltak meg, aki felkönyökölt a fűben és bizonytalanul bámult rájuk.

– Szia – mondta neki Kissy. – Akarsz engem is bevinni a kocsidba? Kilyukasztom a másik oldalát is.

A pasi dühösen meredt rájuk, és elkezdett feltápászkodni.

– Hát ide figyelj – nézett Vanessára, és letörölte a képéről a vért; legalábbis elmaszatolta. – Nem tudom, hogy csináltad, de ezért kitaposom a beledet. Te meg tűnj innen, vagy te is kapsz.

Megindult feléjük.

– Papa Kilo! – csattant fel Vanessa. – Három, kettő, egy, most!

Tökéletes összhangban pördültek meg egyszerre ketten, és ugyanabban a pillanatban találták el a pedofil hasát. Kissy bal oldalon, Vanessa középtájt. A pasas úgy repült el, mint kamion a Twisterben, gondolta Kissy, ahogy gyönyörűséggel figyelte a röppályáját. A homokos partra zuhant és úgy maradt.

– Nocsak, nocsak – állt meg fölötte Nimby, aki pár méterrel távolabb jött ki a vízből. – Alacsonyan szállnak a véres pofájú pasik. Eső lesz?

A pasas nem figyelt a szavaira. Oldalra fordult és köpködni kezdett, alighanem homokot némi vérrel. A foga nem lehetett közte, hacsak Vanessa még a kocsiban ki nem lazította némelyiket. Aztán Nimby felé nyújtotta a karját.

– Segíts…

Nimby szolgálatkészen megfogta a karját és talpra segítette. Aztán tovább húzta, aminek az lett az eredménye, hogy a pasas karja hátracsavarodott, Nimby pedig taszigálni kezdte fölfelé.

– Most fölmegyünk a társaimhoz. Ez egy szabad ország, eldöntheted, hogy akarsz-e jönni. Maradhatunk idelenn és tarthatunk ordítási gyakorlatot.

A pasas megpróbálta kitépni magát, aztán felüvöltött.

– Csak nem akartál kézszorítás nélkül elmenni? – korholta a fiú, amire Kissyék elnevették magukat. – Mi legyen, fölmegyünk a lányokhoz, akiknek az imént a társaságára vágytál, vagy szorítsalak meg máshol is?

Fél perc múlva a pasas ott dülöngélt előttük.

Négy szakadást számoltak meg Vanessa fürdőruháján, de egyiket sem olyan helyen, amitől el akart volna szaladni ától-

tözni. Amíg Nimby fölhozta a parton a pasast, Vanessa beleakasztotta két ujját az egyikbe, a jobb combjánál elszakadt varrásnál, s egy erőteljes mozdulattal fölrántotta. A varrás úgy szakadt szét, mint a papír, a kétcentis sérülés vagy tizenöt centi lett.

– Ejnye – nézte Vanessa. – Kisebbel is beértem volna.

Dehogyis, gondolta Kissy, még mindig nem elég nagy az a szakadás. Nimby egyáltalán nem láthat be rajta. Kedvet érzett, hogy tovább tépjen rajta, mondjuk úgy vállmagasságig. Akkor a ruha két darabra esik szét.

Aztán Nimby egy rúgással földre küldte a pasast, miközben Vanessa a kemping felé fordult, teleszívta a tüdejét és dobhártyaszaggató sikolyban tört ki. Amikor elhallgatott, Nimby odalépett hozzá és súgott neki valamit. Vanessa hirtelen Kissy vállára borult és hangtalanul röhögni kezdett. Kissy gyengéden magához ölelte és megpróbálta leplezni a vigyorát, mert a kempingezők már megindultak feléjük.

Az egész kemping felbolydult, amikor megtalálták a szétvert lakókocsit, a véres képpel tántorgó pedofilt és áldozatát, a bájos szőke kislányt, akinek nem is láthatták az arcát, mert csak kapaszkodott a barátnőjébe és egész testében rázkódott. Két férfi őrizte a bűnöst, amíg az áldozat barátja – talán a testvére –, egy fürdőnadrágos fiú leszaladt a partra és fütyülve, kurjongatva kihívta a partra a hozzátartozóikat. Néhány tizenéves lány gondjaiba vette a síró gyermeket és fölmentek vele a kocsijukhoz.

– Mit mondott neked Nimby? – kérdezte Kissy, amikor elengedte a kislányt.

Vanessa könnyes szemét törölgette, amit mindenki részvéttel figyelt volna, de ide már nem láttak.

– Még egy ilyen hülye egeret… azt mondja nekem: „Vigyázz, hogy hangtalanul nevess. Az állatorvos befejezi az elefánt műtétjét és megkérdezi: Ugye nem hagytunk semmilyen műszert a betegben? – Nem, doktor úr, de hova lett Dupont kisasszony?”

Csak bent az autóban merték kinevetni magukat, aztán szemügyre vették Vanessát. Volt néhány karcolás a lábán és a kar-

ján, meg a fürdőruha némelyik szakadásánál is. Egyébként semmi.

– Te szakítottad ki? – nézett Niala a ruha oldalvarrására.

Vanessa letelepedett az ágyra.

– Valami kiálló dolog megkezdte, én csak folytattam. Fokozta a drámai hatást.

Kissy megfogta a szakadt varrást és megemelte a ruha elejét, ameddig engedett.

– Még szakítani kellett volna rajta, az fokozta volna igazán a hatást. Ezen így alig lehet belátni.

– Még szép.

– Te szamár, ott volt Nimby is!

Vanessa csak rosszallóan nézett rá és megcsóválta a fejét. Aztán kibújt a fürdőruha roncsaiból és öltözni kezdett.

– Én már nem megyek vissza a vízbe. Aljas támadás ért, úgyhogy visszavonulok és a sebeimet nyalogatom. Meg valószínűleg valami jóféle levest, sok zöldséggel, utána sült…

– Jaj, ne is mondd – kapta föl a fejét Kissy –, én is mindjárt éhen halok.

– Én is – mondta Niala. – Ha nem csaptok lármát, csöndben elhozhattuk volna a pasast és szép nyugodtan megehettük volna.

Vanessa fintorgott.

– Megfeküdte volna a gyomromat. Szívesebben ennék valami hegyi kecskét, az biztos akad erre.

– Igen – mondta Chantal –, csak műanyag tányérra kell tenni. A porcelánt összetöri, ahogy rugdalózik.

Vanessa nevetett, belebújt a nadrágjába és a blúzába. Kissynek eszébe jutottak azok az idők, amikor még egy ilyen blúzt se lehetett ráerőszakolni. Halványrózsaszín, a kivágásában apró virággal, a rövid ujjak szélén fodorral. Nagyon csinos. Ehhez képest igazi fejlődés, hogy Nimby jelenlétében elszakítja a fürdőruháját.

Ők csak ekkor kezdtek öltözni. Egy perc múlva kopogtak az ajtón.

– Ki háborgat? – lépett Chantal az ajtóhoz.

– Pi vagyok.

Kissy elkapta Niala tekintetét; barátnője némán dühöngött. Hát persze, mert kénytelenek azt mondani, hogy Pi nem jöhet be, pont most, amikor őrajta nincsen semmi.
– Most nem jöhetsz be – mondta Chantal.
– Nem is akarok. Viszont itt van a rendőrség és beszélni akarnak veletek.
Vanessa keze megállt; éppen a blúzát igazgatta.
– Ó, de hülye vagyok…
És már vette is le.

A kihallgatás gyorsan lezajlott; a rendőrtiszt maga is apa volt, nem akarta még jobban felzaklatni szegény kislányt, aki úgy ült a kemping irodaépületében a rövidnadrágjában és a sajtot evő egérkével díszített, fehér pólójában, mint az ártatlan gyermekség szobra. Egy könnyáztatta zsebkendőt gyűrögetett, amiről a hadnagy sose tudta meg, hogy a lakókocsi fürdőszobájában spriccelte le. De bármilyen zaklatott volt a gyermek, szépen és összefüggően el tudta mondani, mi történt. Amikor a pasas le akarta húzni róla a fürdőruháját, ő ütni és rúgni kezdett; sikoltozni is próbált, de befogta a száját. Nem tudná megmondani, hogy sikerült kiszabadulnia, de nekilökte a pasast a kocsi oldalának, az kiszakadt és a férfi kizuhant. Aztán még visszajött és megint erőszakoskodni akart, de addigra odaért a barátja, aki dzsúdózik, és az fékezte meg.
Kissy is elmondta, hogy teljesen megbénult a rémülettől, és csak arra tudott gondolni, hogy ha ez rájuk veti magát, akkor… Itt el kellett volna sírnia magát, de ez nem sikerült, inkább csak meredt maga elé kétségbeesetten. A hadnagy az egész kihallgatás alatt csendesen és megnyugtatóan beszélt, és soha nem ment hozzájuk két méternél közelebb. Ami kár, mert igazán klassz pasi volt. Két rendőrnő is volt a szobában, meg Inge és Angélique.
Aztán aláírták a vallomásokat és mehettek. A hadnagy megígérte, hogy a pasas nem kerül egyhamar szabadlábra, és a tárgyalásra nem kell majd eljönniük. Kicsit megnyugodva visszasétáltak a kocsijaikhoz, aztán a megtört szívű, halálra rémült kislány föltépte a tolóajtót, beugrott a kocsiba és rávakkantott Pire:

– Hé, nagy egér, csördíts a lovak közé, mert éhen veszek! Ide nekem a megye minden sült krumpliját!

A kocsik az északi parton futottak egy darabig, néhol hídon kelve át egy-egy öböl fölött, aztán ráfordultak a tó közepén átvezető nagy hídra. Egykettőre megérkeztek Savines-le-Lacba, ahol pillanatok alatt fölfedezték a legközelebbi éttermet és úgy özönlötték el, mint a rágcsálók – aminthogy azok is voltak. Kissy a maga részéről farkaséhes rágcsáló volt, és haladéktalanul ki akarta enni az éttermet a sültkrumpli-készletéből.

Vanessa értetlenül nézett Ingére, aki azután tette föl furcsa kérdését, hogy a csapat kötetnyi megrendelést zúdított a pincérnőre, megtoldva egy „de gyorsan ám”-mal Nialától.

– Hogyhogy miért mentem be? Hát mert meg akartam fogni a pasast.

– És ha ő fogott volna meg téged?

– Az lehetetlen.

– Az ő területén voltatok. És ha mondjuk fegyvert rejteget a kocsiban?

– Akkor nemcsak az orrát töröm be, hanem évekre kórházba küldöm. Mellesleg… most, hogy visszagondolok, nem is olyan biztos, hogy betört az orra. Pi, visszaviszel ebéd után? A többiek addig sétálhatnak egyet ezen a parton, csak beszaladok a fogdába, betöröm az orrát és jövök.

Nevettek, de Tom a fejét is csóválta hozzá. Nimby érdeklődéssel tanulmányozta.

– A fejed bidirekcionális parciális rotációt végez a hossztengelye körül – állapította meg. – Mi okozza?

– Az – sóhajtotta Tom –, hogy már látom, hogy ez a kislány reménytelen eset.

Vanessa kivillantotta gyöngyfogait.

– Persze hogy reménytelen eset vagyok: a shindyknek!

– Bízzunk benne – felelte Tom.

– Ezt hogy érted?

– Hallottad már azt a mondást, hogy addig jár a korsó a kútra, míg el nem törik?

– Hallottam. De nem rám vonatkozik, hanem a shindykre. Ez a pasas szerintem már próbálkozott ilyesmivel máskor is. Nagy gyakorlata nem lehet benne, mert akkor ügyesebben nyomta

volna a szöveget, meg ahhoz se nagyon ért, hogy kell megállapítani gyerekek korát. De csinált már hasonlót. Hát most rajtavesztett.

Tom legyintett és megköszönte a tányért, amit a pincérnő letett elé. Az egerek rávetették magukat az előételre.

– Megvan annak a módja – kezdte Vanessa két falat között –, hogyan ismerjük ki az ellenfelet. A viselkedéséből, a mozgásából, mindenféle apró jelből nagyon sokat meg lehet tudni róla. Két dolog fontos elsősorban. Hogy mennyire gyakorlott abban a disznóságban, amit éppen csinál, és hogy mennyire tud verekedni. Ha ezt tudod, mindent tudsz.

– No meg – szólt közbe Chantal – van egy csomó előnyünk. Egy gyerekről senki se feltételezi, hogy avatott harcos, még azt se, hogy szembe mer szállni egy felnőttel. Ebben is Vanessa a legszerencsésebb, mert kicsi. Tőle tartanak a legkevésbé.

A kislány vérszomjasan rávigyorgott a salátástálra. Aztán gyorsan köznapira igazította az arcát, mert megjelent a pincérnő a sült krumplival. Aligha a kedvükért sütötték ilyen sebesen, nyilván folyamatosan készül.

Egy ideig nem hallatszott más, csak az étkezés hangjai. Kissy megmászott egy sültkrumplidombot és körülnézett a tetejéről. Balján ott ült a pulykaszelet, jobbján a saláta, s ők is néztek vele együtt. A táj gyönyörű volt. Újabb krumplidombokat, húsfennsíkokat és salátaerdőket láttak. Kissy tehát hozzálátott elfogyasztani őket.

Pi törte meg a csendet hosszabb idő után.

– Eszembe jutott az első közös esténk Sheilánál. Aznap már túl voltunk jó néhány meglepetésen. A soron következő az volt, hogy Mohi elkapta a kezemet, előbb csak az egyiket, aztán a másikat, mert nem hittem el neki, hogy el tud bánni a pasassal. Emlékszem, mit mondott. „Jól van, nagyokos, akkor most szabadulj ki.” Azt hiszem, ez volt az egyetlen eset, amikor nagyokosnak nevezett. Mintha satuba fogták volna a kezemet. Pedig alig ért a derekamig, és ráadásul lány volt, amint Nimby zseniálisan megállapította.

– Hogyhogy ő állapította meg? – kérdezte Tom. Amíg elmesélték nekik az alapító tagok első találkozását Ange néninél, Kissy elnézte Vanessát, amint eszik. Nyugodtan, magabiztosan ült a helyén, minden mozdulata könnyed és higgadt volt. Ilyen

volt kezdettől fogva, leszámítva egy-két esetet, amikor riadt kislánnyá alakult át – és most mégis egészen más, mint valaha.

Vanessa lenyelte a falatot, fölpillantott, rámosolygott Nimbyre, és meglibbent a haja, amint visszafordult a tányérjához. Igen, ez mind változás. Régen elképzelhetetlen lett volna ez a szerelmes mosoly, és a haja is rövidebb volt annál, semhogy ekkora mozdulattól meglibbenjen. És ahogy a húst vágja, illedelmesen késsel-villával… Régen nem így evett, nem éppen malac módon, de nem tudta, mit hogy kell. Kissy visszaemlékezett valamelyik étkezésükre, alighanem még Neuillyben, amikor Mohi tekintete megpihent az ő evőeszközein, egy ideig figyelte, aztán megpróbálta utánozni. Akkor Niala szépen elkezdett magyarázni, később Kissy folytatta, és szépen, apránként elmondtak mindent a jólnevelt étkezés módjáról. Igen, ez még Neuillyben volt, persze. Hiszen az emlékezetes első nyaraláson Mohi már éppoly illedelmesen evett az asztalnál, mint ők maguk. Másként Blanche-éknak aligha jutott volna eszükbe, hogy Plumailnél vacsoráztassák meg a társaságot, ahol mégiscsak viselkedni kell.

Igen, egészen más, mint valaha. A keménységén és a vadságán kívül semmi se maradt rajta változatlan. Persze az iskolai osztályzatai se sokat változtak. De majd idővel megjavulnak azok is.

– Les Thuiles után elkanyarodhatunk délnek – mondta Nimby.

– Akkor mi az útvonal? – kérdezte Tom, kiemelve egy alkatrészt a motorból és érdeklődéssel tanulmányozva.

– D902 vagy D908. A nyolcas Les Agneliers-n megy át, aztán La Foux d’Allos…

– Aha – szólt közbe Tom –, a kettő között pedig az Allos-hágó, azt hiszem, kétezer-kétszáz méter magasan. Érdekes lenne ezzel a szörnyeteggel. – Kiemelt egy másik alkatrészt. Kissy már percek óta úgy érezte, hogy szájmaszkot és steril kesztyűt kellene viselnie. Remélhetőleg a kocsi még hosszabb ideig nem tér magához.

– A kettes lent megy a völgyben – mondta Nimby. – Uvernet-Fours…

– Az a lent is jóval fölöttünk lehet – jegyezte meg Tom.

– Aztán sokáig nem látok települést. Saint-Laurent… azt mondja, Cayolle-hágó.

– Az vetekszik az Allos-val. Azt is nézd meg, hova lyukadnak ki ezek az útvonalak, aztán menj vissza Les Thuiles-hez.

Tom csavarkulcsot vett elő és valószínűleg hosszanti bemetszést ejtett az autó hasnyálmirigye fölött, a vena cava porlasztóban. Vagy az ördög tudja, hol.

– A kettesen eljuthatunk például a D2202-esen át Saint-Laurent-du-Varba – jelentette Nimby pár perc múlva.

– Az ott van nálunk – mondta Vanessa. – Ott van a repülőtér.

– A nyolcas is ugyanoda torkollik – közölte Nimby.

– Akkor föl kell mérni, melyiken számíthatunk rosszabb szakaszokra – mondta Tom. – Ezzel a szörnyeteggel nem ugrálhatunk.

– Majd megtoljuk – felelte Vanessa.

Tom kibújt a motorháztetőből és lenézett rá. A magasságkülönbség most még nagyobb volt köztük, mert a kislány a járda szélén ült. Tom fölnézett a szörnyeteg magas elejére és megcsóválta a fejét.

– Hát csak told – mondta. – De félek, hogy közben az egekbe szökik a sajtfogyasztásod.

Vanessa vigyorgott, két füle mögé tette az ujját és meglengette őket. Tom visszanevetett rá.

Igen, állapította meg Kissy, Vanessának megint lett egy pótapja. Már meg se lehet őket számolni.

– Van még egy út, a D64-es – mondta Nimby kisvártatva –, ezen is találtam egy hágót. La Bonnette-hágó.

– Azt nem ismerem – mondta Tom. Már bent ültek a lakóautóban, a karbantartás befejeződött.

– De ha a másik kettőt igen – szólalt meg Niala –, akkor azokon átmentetek már, nem?

– De igen, csak nem a szörnyeteggel, hanem biciklivel. A szörnyeteg még nem volt meg.

– Meg ez a két mihaszna se – biccentett Inge Andreas felé.

Nimby megvakarta a fejét.

– Akkor az elég régen volt. Azóta csak meredekebbek lettek az emelkedők.

– Már miért lettek volna? – nézett rá Tom.

– Mert a Föld mérete növekszik, tehát a hegyek is egyre magasabbak.
– Növekszik?!
– Persze. Gondold csak át. Szerte a világon a régészek eltemetve találnak meg régi épületeket, amik valaha rendesen a talajon álltak. Mert időközben a Föld nagyobb lett és elborította őket. Mivel ez mindenhol így van, csak arra gondolhatunk, hogy a Föld minden irányban egyenletesen növekszik.
Tom Ingére nézett, aztán Vanessára, majd a mellette ülő Kissyre. „Nem tehetünk róla – üzente Kissy az arckifejezésével –, aligha gyógyítható."
Tom megköszörülte a torkát.
– Nos hát, én ezt a kis különbséget megkockáztatom, mert még húsz év se telt el azóta. A kérdés az, hogy melyik hágót válasszuk. Sajnos annak idején nem gondoltunk rá, hogy ebből a szempontból is megnézzük az utat.
Nimby rögtön közbecincogott.
– Ha lenne kéznél egy kis modern tajvani zsebidőgépünk…
– De nincs kéznél – mondta Vanessa, könnyed mozdulattal befogva kedvese száját. – Maradj csöndben, Tomnak át kell gondolnia, melyik hágón találunk több hegyi haramiát.
Tom mosolyogva csóválta a fejét.
– Nem hiszem, hogy lennének. Te persze örülnél nekik, mi?
– De mennyire!
Kissyben hirtelen fölébredt a vágy, hogy előreszaladjon az úton egy piros kendővel és egy ósdi muskétával, s egy szikla mögül előugorjon mint vad hegyi haramia, csak hogy a kislánynak meglegyen az öröme. De még föl se bérelhetnek senkit, hogy játsszon haramiát, mert senki se vállalná, hogy megveresse magát.
– No jó – mondta Tom. – Legyen a Cayolle. Úgy emlékszem, nem sok az igazán meredek szakasz, és jó pár falu van az út mentén. Nimby, légy szíves, mérd le a távolságot, tudnunk kell, mekkora út áll előttünk.
– Meddig?
– Nem tudom. Valameddig.
– Well, tábornokom, Les Thuiles-től Enriez-ig nyolcvankét és fél. Onnantól, ha jól látom, már végig völgyben vezet az út.

– Okay – mondta Tom angolul. – Akkor ez egész napos út lesz. Jól föl kell rakodnunk mindenből, mielőtt nekivágunk.
– Helyes – ugrott föl Niala. – Én csatlakozom a leltárazó és beszerző különítményhez. Leltár után mi bevásárolunk, addig két jogsitulajdonos tankolja meg a kocsikat. Gyerünk, emberek, mozgás! Ez nem gyakorlat!

Les Thuiles felé a tópart fölött vezetett az út, jó darabig látták a vizet. Egyre lejjebb süllyedt a tó tükre, Nimby csakhamar jelentette, hogy az ezerméteres magasság környékén járnak. Két perccel később elérték a Jól Fésült Kisasszonyokat és megálltak körülnézni.
– Hát ezek mik? – kérdezte Vanessa.
– Sziklák – felelte Nimby.
Kúpszerű, toronyforma sziklákat láttak jóval az út fölött. Mindegyiknek a tetején volt egy nagy kő, gömbölyű vagy félrecsapott, mint egy micisapka. Mindegyiknek más.
– Azt látom, de…
– Az erózió okozza – magyarázta a fiú. – Ezek mészkőből vannak, amit a víz felold. Valamikor itt egy óriási mészkőtábla lehetett, amit a víz apránként elmosott, de ahol nagy kő volt a táblán, ott az eső nem fért hozzá. A kő alatt megmaradt ilyen toronyformán. Nem is tudtam, hogy Franciaországban is vannak ilyenek. Egy filmet láttam a madagaszkári kőerdőről. Az tényleg olyan, mint egy erdő, de kőből van.
Kissy elkapta Vanessa rajongó pillantását, amivel megdicsérte Nimby tudását.
– Nem lehet belőlük sok – mondta Tom. – Azt hiszem, máshol nincsenek ilyenek az országban.
Le Sauze-du-Lacnál érték el az első szerpentint, ami jó száz méterrel lejjebb vitte őket. Közben volt idejük a tájban gyönyörködni, mert Tom csigalassan ment a hajtűkanyarokban. A második kanyarnál visító gumikkal fékezett mellettük egy piros sportkocsi, mert a lakóautó már az út egész szélességét elfoglalta.
A mikrobusz egyik ablaka kinyílt és kinézett rajta egy szőke lány.
– Beszélnek franciául? – érdeklődött.

– Beszélünk – nézett föl csodálkozva a sportkocsiban ülő fiatal pár nőtagja.
– Ez hegyvidék. Ha ebben a tempóban akarnak menni a szerpentineken, előtte kössenek drága biztosítást. Sokba kerül újraültetni azokat a fákat, amiket felégetnek a roncsból fölcsapó emelet magas lángok.
Az ablak becsukódott, majd pár pillanat múlva megint kinyílt.
– Ja igen. Ha akarják, elteszünk egy cédulát a legközelebbi hozzátartozóik telefonszámával. De én nem telefonálok, majd a rendőrök. No pá.
S az ablak becsukódott megint.

Az út lassan visszaereszkedett a tó szintjére, hamarosan átkeltek egy öböl hídján, majd az elkeskenyedő tó fölött, ami hamarosan az Ubaye völgyévé változott. Nemsokára már egy mély szurdok fölött haladtak. Később ismét eltávolodtak a folyótól és befutottak Le Lauzet-Ubaye-be, ahol gyönyörű tavacska partján lengethették meg füleiket – ahogy Nimby költőien kifejezte.
A völgy hol szélesebb lett, hol keskenyebb, de mindenhol nagyon szép volt. Óriási hegyek emelkedtek mindkét oldalon. Egy szélesebb szakaszon érték el Les Thuiles-t, egy aprócska falut, ahol az út elágazott.
– Azt hiszem, a következő faluban tölthetjük az éjszakát – mondta Tom, míg áthajtottak az utcákon. – Úgy emlékszem, onnantól már igazi hegyi szakasz, jobb, ha annak nappal vágunk neki.
Uvernet-Fours-ban tehát tábort ütöttek.
Az uvernet-iek – vagy fours-iak, Kissy nem tudta biztosan – megnyugtatták őket, hogy az utak remek állapotban vannak, és eddig még mindenki átjutott a hágón, akármilyen járműve volt. A lakóautót igencsak megcsodálták, de biztosak voltak benne, hogy az is bírni fogja az utat. De ha nem, mondta egy öreg uvernet-i vagy fours-i, akkor csak jöjjenek vissza, szívesen látják itt őket hosszabb időre is. Tom csak mosolygott és nem mondta, hogy ha egyszer elindulnak, aligha jöhetnek vissza, mert az úton nincs hely megfordulni.

Reggel nyolckor indultak azzal a gyanúval, hogy dél is lehet, mire Enriez-be érnek, pedig csak hetvenöt kilométer. De Tom ezen a vidéken végképp csak lépésben volt hajlandó menni, és kilátásba helyezte, hogy helyenként tapogatni kell majd az utat. Ezt az egerek nem nagyon értették, de nem vitatkoztak. Kitűnő minőségű országút, az összes szükséges útburkolati jellel, mit kell azon tapogatni?

Az első szakasz mindenesetre sima volt. Az út kicsit kanyargott balra-jobbra, de különben egyenesen követte a folyócskát. A völgy egyre szűkebb lett, a hegyek valósággal föléjük borultak. Kissy a lakóautó jobb oldali ülésén ült és a hegyek csodálása közben időnként rápillantott a Tom mellett lengedező fülecskékre. Vanessa teljesen el volt bűvölve.

Mindenféle hegyi dolog akadt ezen a szakaszon. Hatalmas sziklák közvetlenül az út mellett, apró hidak mély szurdokok fölött, egy szerpentin is. Haramia sajnos nem akadt, de nem tűnt úgy, hogy Vanessa különösebben hiányolná őket.

Saint-Laurent-nál Kissy fölállt, hogy végignézzen a maroknyi házból álló falucskán, és valami furcsát vett észre. Vanessa két kezét a térde fölött tartotta és mozogtak az ujjai. Hol az egyik, hol a másik ujja nyomott meg egy pontot a térdén, aztán megint fölemelkedett.

Szintetizátorozik, állapította meg Kissy minden nehézség nélkül. De hogy mit játszik, azt esélye se volt kitalálni, ő nem értett úgy a zenéhez. Vanessa kétségkívül minden hangot kristálytisztán hall a fejében, és azt is észreveszi, ha melléüt.

Saint-Laurent-nál már nem volt olyan szűk a völgy, Les Longs-nál pedig egészen kiszélesedett. Bayasse után egy darabon jóval eltávolodtak a folyótól, aránylag gyorsan haladhattak, itt nem kanyargott az út.

Egyre magasabban jártak és szinte észrevétlenül érték el a Cayolle-hágót. Amikor feljutottak, Tom félreállt egy kis pihenőbe, s ők elözönlötték a hófoltok tarkította tájat.

Nyár derekához képest elég hideg volt, elkeltek a pulóverek. De a látvány megért mindent. Előttük, a gerincen túl hatalmas hegyek között húzódott a következő völgy. A csúcsok fölött újabb csúcsok emelkedtek, egyre magasabban. Kissynek sejtelme se volt róla, mennyivel magasodnak azok a csúcsok a völgy fölé vagy őföléjük. Valójában nem lehet több pár száz méter-

nél, Nimby megnézte a térképen, errefelé nincsenek nagy magasságkülönbségek, legalábbis az Alpok más részeihez képest. De ezek a kis különbségek is hatalmasnak hatottak. Ezeknek a csúcsoknak a tövében, gondolta Kissy, nem sokat számít, hogy ő ember vagy kisegér.

A pihenő után elindultak lefelé a szerpentinen. Tom már beszálláskor megállapította, hogy itt csakugyan tapogatni kell az utat, úgyhogy Andreas fölvett egy pulóvert, a csuklójára pedig ráakasztott egy mobilt. Amikor a lakóautó elérte az első kanyart, ő kiszállt és megindult a kocsi előtt. Tom nem mehetett többel egy kilométer per óránál, mert Andreasnak alig kellett szaporázni a lépést, ahogy vezényelt neki.

– Fordulj még… három méter, két és fél, két méter, egyötven!

Tom finom fékezésekkel fordította be a roppant tömeget a kanyarban. Andreas úgy sétált előttük, mint kalauzhal a cápa előtt. Kissy úgy érezte, ha kinyújtja a kezét, ráüthet a lökhárítóra.

– Jó lesz, apa! Fordíts rá, egy métered van, így húzd!

Tom úgy tekerte a kormányt, mintha az vinné előre az autót.

– Lassíts jobban, már csak fél méter!

Kissy kipillantott jobbra. Nem, kizárt dolog, hogy még fél méter lenne a kőkorlátig. Nincs az több három centinél, aztán áttörik és zuhannak. Akkor már inkább a tűhegyes macskafogak. Ebben a pillanatban nagyon szeretett volna otthon lenni és lélekszakadva rohanni Macska elől, be a lyukba. Akkor a saját kezében van az élete.

– Állj meg! – csattant Andreas, és a lakóautó nagyot nyögve lefékezett. Aztán Tom, újabb utasításra nem is várva, végtelenül óvatosan megint gázt adott és tovább fordult.

Senki nem figyelte, mennyi időbe telt átmenni ezen a kanyaron. Kissy három-négy napra becsülte. A mikrobusz a pihenő óta előttük haladt, mert ha valami gond van, hátulról nem tudnak segíteni. Azaz dehogy haladt, ott állt lejjebb az úton, mellette az egerek, akik őket figyelték. Szegény drágák, milyen rossz lesz nekik Vanessa és Jennifer nélkül, meg őnélküle, amikor…

– No, egy kanyarral megvagyunk – mondta Tom nagyot fújva, és Kissy döbbenten vette észre, hogy fönt vannak az úton és mennek. Ő már rég ott tartott, hogy a völgy mélyén fekszik egy frissen ütött kráterben, és magasan az égbolton dögevő macskák szárnyalnak.

A következő kanyarig Andreas beállt a mikrobuszba, aztán kiszállt és hátrajött. De vele volt Niala is. Ez a kanyar szemlátomást komiszabb volt, de Kissy tudta, hogy ha Niala vigyáz rájuk, nem lehet komoly baj. Lezuhanni lezuhannak ugyan, de a dögevő macskákat Niala távol tartja.

De most jobbra kanyarodtak, ami azt jelentette, hogy a mélység a belső íven volt, nem a külsőn. Ha kicsúsznak az útról, akkor csak fölszaladnak a hegyoldalon, már amennyire ez lehetséges. Ezért Kissy jóval nyugodtabban ülte végig a hosszadalmas kanyarodási folyamatot.

– Másfél méter, egy méter, fél méter, húzd jobban! Állj meg!

Míg Andreas vezényelt, Niala könnyedén föllépett egy út menti sziklára, onnan nézte a lakóautó mozgását. Kissy csodálta a bátorságát. Ő maga inkább a szikla alá bújt volna, valami kis földbe ásott lyukba.

Niala a szájához emelte a telefont. – Várjatok – szólalt meg a hangja. – Ha most hátraviszed egy kicsit fordulásban, jobb lesz. Hátramegyek és irányítalak.

– Jól van – mondta Tom –, addig is pihenek.

Niala Andreas fölnyújtott kezére támaszkodva leugrott a szikláról és eltűnt a kocsi mellett. Pár pillanat múlva szólalt meg ismét:

– Citromfagyi, itt Egérke, indulhatsz! Gyere hátra két métert és közben fordíts. Lehet az három is.

Tom elindította a kocsit, Niala pedig vezényelt, pontosan úgy, mint Andreas.

– Vigyázz elöl! – harsant a fiú hangja, amikor a kocsi fordulni kezdett. – Két méter… egy ötven!

De a korlát nem közeledett tovább, egyenesben voltak. Tom szép lassan gurulni kezdett előre, és megállt a mikrobusz mögött.

– Kettő – mondta.

Kissy kikukucskált előre.

– Hány lehet még?
– Nem tudom. Nimby biztos meg tudja nézni a térképen. – Tom nagyot nyújtózott, s eközben megakadt a tekintete Kissyn. – Hey, Minnie Mouse, csak nem szédülsz?
– Nem – mondta Kissy olyan határozottan, mintha igaz lenne. Közben megpróbált úgy tenni, mintha nem lenne zöld az arca. Vagy mintha mindig is ilyen lett volna.
– Miért nem ülsz át a mikrobuszba?
– Csak.
– Szamárság! Semmi szükség rá, hogy itt reszkess…
– Hagyd, Tom – cincogta Vanessa. – Bízd csak rám.
Tom a kislányra nézett, aztán vissza Kissyre, majd megint Vanessára, aki nyugodtan ült mellette, és gyönyörködött a tájban.
– Jól van – mondta.

Még három kanyar volt, éppen olyanok, mint az előzőek. Elöl Andreasszal, hátul Nialával a lakóautó szépen átkecmergett rajtuk. A negyedik kanyarnál tartottak, amikor szembejött egy kisteherautó; már messziről látták egymást a szerpentinen. A sofőr megállt a mikrobusz előtt és elbeszélgetett Piékkel, amíg Tomék manővereztek. Ennek nem kellett kiszólni az ablakon, hogy erdőtűz lesz belőle.
Pár percig nyugodtan autózhattak a következő szerpentin előtt; annak három kanyarja volt, de az elsőhöz nem kellett segítség. Átkeltek rajtuk, s a kocsik vidáman szaladtak tovább a Var völgyében.
Kissy volt a legvidámabb, amiért végig kitartott és nem esett pánikba. Persze sokat segített, hogy a legrémisztőbb pillanatokban is ott látta maga előtt Vanessa nyugodt szemlélődését, és hogy nem jött arra egyetlen cica sem.

A következő, hosszú szakasz nyugalmas volt. Nem volt szükség tapogatózásra, akadt ugyan néhány hajtűkanyar, de nem veszélyesek. Viszont a táj annál gyönyörűbb volt.
Egy Guillaumes nevű kisvárosban Tom hirtelen kivágta az indexet és tekerni kezdte a kormányt. Csak aztán szólt a telefonba:
– Pi, meg kell állnunk, gond van!

A lakóautó nagyot szusszanva megállt, Tom pedig dühösen nézett ki az ablakon.

– Inge! A Daluis-torokról megfeledkeztünk!

Inge döbbenten ugrott föl hátul.

– Jézusom!

Hirtelen kivágódott a kocsiajtó Kissy mögött, és Niala ugrott be rajta.

– Mi történt?!

– Megfeledkeztek a… – kezdte Kissy.

– Mi teljesen hülyék vagyunk! – csattant föl Tom. – Teljesen elfelejtettük a Daluis-torkot! Kizárt dolog, hogy átférjen a szörnyeteg! – A folytatást Kissy nem értette, angolul volt, de alighanem cifra lehetett.

– Nyugodj meg – Niala valami effélét válaszolt, ugyancsak angolul, Kissy őt jobban értette. – Mi az, amin nem férünk át?

– A Daluis-torok alagútjain – felelte Inge. – Rengeteg van belőlük, és néhány csak egysávos. Tom, azért nem jutottak eszünkbe, mert biciklivel voltunk.

A férfi dühösen morgott valamit, még mindig angolul, amire az egész Ford család egyszerre kezdett beszélni, három nyelven. Kissy végül úgy döntött, kiszáll, amíg vitatkoznak. Fölkelt, ellépett Niala mellett és megcsúszott a lépcsőn. Zuhanni kezdett, s éppen elsikította volna magát, amikor egy hang…

– Hoppá! – mondta Pi, és elkapta. Két erős karjával talpra állította a járdán. – Jól vagy?

– I-i-igen – pihegte Kissy. – Kösz.

– Szívesen.

Kissy arrébb lépett és dühösen meredt a kocsi oldalára. A nyakát is kitörhette volna. Aztán Martinre nézett, aki döbbent képpel nézett rá, és megint elöntötte a düh. Miért nem Niala esett Pi karjába?! Hol van ez az élhetetlen lány mindig, amikor csinálhatna valami hasznosat?

A Daluis-torok egy félelmetes szakadék, ami persze őket nem zavarja, hiszen nem kell átkelni rajta. Van ugyan rajta egy híd, ami rémületes látvány mindenkinek, akinek tériszonya van, de nekik nem kellene átmenni rajta, és ők különben se félnek. (Amikor Tom ideért a magyarázatban, Kissy világosan látta, hogy őrá pillant. Felháborodottan nézett vissza rá. Még hogy

ő?! Sose volt tériszonya… a grenoble-i buborékokig. Az Eiffel-tornyon is hányszor megfordult és soha nem szédült. Azon a hídon se félne, főleg hogy elkerülik.)

Az út ott se nehezebb, mint bárhol, amennyire Tomék vissza tudtak emlékezni. A gond az alagutakkal volt, amikből volt bőségesen, és némelyik csak egysávos. A nagy kérdés az, hogy a szörnyeteg átfér-e rajtuk. Mert ha nem, akkor tolatva kell viszszajönniük talán több kilométert, ami lehetetlenség azon a kacskaringós úton, fél kerékkel a mélység fölött.

Ahogy Tom kimondta ezt az utolsó félmondatot, Kissy érezte, hogy valaki nagyot nyel bent a torkában. Nem ő volt, neki nincsen tériszonya. Hirtelen arra gondolt, hogy amikor kiesett a kocsiajtón, jó félméteres, ásító űrbe zuhant bele, és megborzongott. Szerencse, hogy legalább tériszonya nincsen. Hogy viselhetik ezt azok, akiknek van?

– Ezzel, uram? – ez volt az első helybeli teljes válasza.

– Úgy beszorulnak, mint dugó a palackba – mondta a második helybeli. – Tudom, mert sokszor járok arra, de hát nem ilyen monstrummal. Nem való ez ide, már ne is haragudjon.

Tom nem kérdezett meg több helybelit. A kocsi oldalának támaszkodott és a fejét vakarta.

– Maguknak Valberg felé kell menni – folytatta a helybeli. – Keresztül a hegyen. Kicsit meredek, de ha átjöttek a Cayolle-on, akkor már tudják, mire számítsanak. Onnan indul az út, la. Látja?

Tom felélénkülve bólintott.

– No, akkor arra menjenek. Hanem csak vigyázva, nagyon vigyázva!

– Nimby! – harsant föl a taxis hangja. A fiú egy pillanat alatt ott termett.

– Parancs, cin-cin!

– Tudnom kell mindent a valberg-i útról. Hol a telefonod?

A folytatást Kissy nem hallotta. Martinnel leültek a mikrobuszban és csókolóztak, amíg a probléma megoldódik.

– Egy kicsit izgultam – ismerte be Kissy egy idő múlva.

– Néha én is – vallotta be a fiú, és folytatták, ahol abbahagyták. Kissy csakhamar fölfedezte, hogy Martin keze végre oda igyekszik, ahol a helye van. Kicsit fészkelődött, hogy segítsen

neki. Ez az, pontosan erre van szüksége, bár jobb lenne vízszintesen, nem itt az autó…

– Hé, mit művelsz?!

– Szerinted?…

– Ne hülyéskedj, fényes nappal van és egy autóban ülünk az utcán. Még az ajtó is nyitva van!

– De nyitva ám – szólalt meg Chantal. – Idekint látni mindent.

Kissy gyorsan ellenőrizte, hogy minden ruhadarabja a helyén van-e. Szerencsére ott még nem tartottak, de pár perc múlva talán…

– Remek ötlet – mondta Martin. – Folytassuk, Chantal meg csinálhat egy remek home videót.

– Disznó! – tört ki Kissy felháborodottan, valamivel hangosabban a kelleténél, mert úgy érezte, ha nem teszi, akkor elcsábul, és fütyülni fog rá, hogy Chantal videózik-e vagy sem.

– Ha én home videót csinálok, azon nem ti lesztek, hanem mi – felelte Chantal. – De neked biztos nem mutatom meg.

Kissy sóhajtott. Tessék, már megint ez a hülyeség, hogy ágyba akar bújni Andreasszal. Egy ideje nem esett szó róla, de nyilván csak mert ők nem hozták szóba. Pedig ágyba bújni ő akar, Kissy, és fog is, amint megérkeznek. Igaz, hogy ő nem akarja azt csinálni, amit Chantal tervez, csak amit eddig is. Meg persze nem Andreasszal.

Ezen tűnődött, amikor Martin kihasználta az alkalmat és megint megcsókolta.

– Hahó, szerelmesek – szólalt meg egy hang, ami magukhoz térítette őket. Kissy ijedten kapta föl a fejét és végignézett magukon, de minden ruhadarabja megvolt. A hang Vanessának bizonyult, aki az ajtóból vigyorgott rájuk. – Indulunk, gyertek!

– Mi az, hogy hahó, szerelmesek? – kérdezte Kissy, kimászva a kocsiból. – Ti mik vagytok? És egyáltalán, miért nem csókolóztok, ahelyett, hogy itt ingerelnétek a macskákat?

– Arra is sor kerül. Gyertek már!

– Hova? Gyalog megyünk?

Vanessa bezárta a mikrobuszt és sóhajtott.

– Bamba egerek, istenem… Az autók nem jönnek be az étterembe. Ők a benzinkúton esznek, de nem most, majd később

hallgatjuk jóízű csemcsegésüket. Egyébként ebbe az étterembe be se férnének.

Guillaumes-tól Valberg-ig tizenhárom egész három tized kilométer. Nimby keserű kacajra fakadt, látva, hogy a Google szerint az út időigénye tizenhárom perc. Ha valaki ezen az úton hatvannal mer menni, annak nemcsak nagyon befolyásos az őrangyala, de a kocsiján is a legújabb tajvani antigravitátorok vannak, jelentette ki.

Kissy elhitte már abból is, hogy fölnézett a hegyre. Úgy tornyosult föléjük, mint egy óriási piramis. És Nimby azt mondta, ez csak az egyik vége, voltaképpen egy egész hegygerincet kell végigjárniuk. Ehhez képest a tizenhárom kilométer nem is sok, bár az jelent valamit, hogy a térkép szerint a két város csak hat kilométerre van egymástól.

A mikrobusz haladt most is elöl. Andreas Pi mellett ült, hogy kiszállhasson a hajtűkanyaroknál, Niala pedig átment a lakóautóba, ő majd hátramegy ilyenkor.

Kissyt Tom félrevonta, amikor kijöttek az étteremből.

– Ülj a másik kocsiba, légy szíves.

– De én…

Tom fölemelte az ujját.

– Tudom. Te bátran szembenézel még a cicával is. De a másik kocsi könnyen veszi a kanyarokat, mi meg negyedórákat szöszmötölünk velük. Ülj át Piékhez. Nem kell bebizonyítanod semmit, amit már be ne bizonyítottál volna.

Kissy rávigyorgott.

– Veled is bátran szembenézek, Tom.

– Tudom, láttam a kettőnkről készült filmeket.

Jerry nevetett és beszállt a mikrobuszba.

A kocsik megindultak a szerpentinen; ez könnyű szerpentin volt, széles kanyarokkal. Kissy Martin mellett ült, a tájat figyelte és egy cseppet se bánta, hogy nem a lakókocsi mélység fölött forgolódó elejében ül. Persze tériszonya nincsen, ő csak amiatt aggódott egy csöppecskét, hogy a kocsik nehogy alázuhanjanak a feneketlen mélységbe, ahol aztán ízzé-porrá zúzódnak. Borzalmas lenne. Akkor már inkább a cica, azt meg lehet verni.

A valberg-i út meglepően könnyű volt. Alig néhány hajtűkanyar, Andreas és Tom azokkal is könnyen megbirkózott, Nialának csak egyszer kellett hátramennie. S már be is futottak a hegytetőn elnyújtózó bájos kisvárosba.

Csak öt percre álltak meg, gyorsan körülnézni és megmozgatni a tagjaikat, aztán indultak is tovább. Senkinek sem akarózott kétezer méteres magasságban sátorozni. Ki tudja, milyen hidegek itt a hajnalok. Innen pedig a Cian-torok vezet le, ahol Nimby gyors helyzetfelmérése szerint nemhogy település nincsen, de sátrat verni sincs hol.

Valberg és hegyi szomszédai után leszerpentineztek a völgybe – nagyon könnyen ment, Tom tökéletesen ura volt a kocsinak. Aztán nekivágtak a Cian-toroknak.

Sajátos hely volt, Kissy el se tudta volna képzelni, hogy ilyen is létezik. Az út hamarosan szűk völgybe futott, jobbról közvetlenül az út mellett magas sziklafal emelkedett, ami aztán végig ott is maradt. Balról korlát szegélyezte az utat, utána pár méterrel mélyebben fekvő kis vízmosás, aztán újabb sziklafal. Olyan volt, mint egy hosszú folyosó.

– Pont olyan – szólalt meg Chantal pár száz méter után –, mint a falakon belüli keskeny átjárók, amikben az Egértanyában közlekedtünk.

Kissy mosolygott és megcsóválta a fejét.

– Nem – jelentette ki. – Egyáltalán nem olyan. Azok koszos, poros, undorító alagutak voltak. Ez viszont gyönyörű.

– Igen – érkezett Vanessa hangja a másik kocsiból. – Ez csakugyan gyönyörű.

Kissy összenézett Martinnel. Nem gyakori, hogy a kislány ezt így kimondja. Többnyire csak a szeme ragyog, meghatottan csodálja a tájat, és nem szól semmit. Valami olyan boldogsággal tudja szemlélni a szép tájakat, mintha neki ajándékozták volna őket.

A torok pedig csakugyan szép volt. A sziklák rengeteg színben játszottak, a piros és a szürke számtalan árnyalatában, és volt rajtuk zöld is bőségesen. A nyers sziklafallal tökéletes harmóniát alkottak a nagy kőfalak, amiket sokhelyütt építettek, beágyazva őket a sziklába. Nyilván kőomlás ellen. Itt veszélyesebb kőomlások lehettek, mint a hegyi utakon, ahol elég dróthálóval rögzíteni a problémás szakaszokat. Persze a szerpenti-

nek oldala is falazva van, de az más, az olyan, mintha építették volna, nem kivájták volna a hegyből. Ezek a sziklafalak viszont függőlegesen tornyosulnak, és ha egyszer megindulnak, akkor itt nincs többé átjárás.

De ilyesmitől egy pillanatig se tartott. Közvetlenül a kocsi jobb oldala mellett suhant hátrafelé az irdatlan magas kőfal, de Kissy egy pillanatig sem érzett olyat, hogy félnie kellene. Csakugyan nincsen tériszonya, állapította meg elégedetten, mert nem fél a magas sziklafaltól. És a vízmosásba is nyugodtan lenézett, ahol háborítatlanul éltek a növények és a hozzájuk tartozó apró állatok. Talán egér is akadt köztük.

Időről időre befutottak egy alagútba, de mindegyik széles volt, kétsávos és elég magas is. Kissynek eszébe jutott az alagút fölötti sok millió tonna föld és szikla, de egy pillanatig se tartott attól, hogy rájuk omolhat. Az alagutak mellett mindig voltak sorompóval lezárt kerülő utak is, nyilván omlásveszély esetére, bár Kissy arra gyanakodott, hogy ahhoz, hogy egy alagút beomoljon, az egész hegynek meg kell indulnia, akkor meg a kerülő út se sokat ér. No meg azok keskenyek is voltak.

Egy alkalommal szerpentinen is leereszkedtek, aztán továbbszaladtak a szűk völgyben. Végül, nem egészen egy órával azután, hogy elindultak a hegyről, elérték a Cian-torok végét. Egy keresztező úton fordultak balra, bonyolult útkereszteződésben, ami olyan volt, mint akármelyik városban. Délután négy óra volt.

– Innen már egyenes az utunk a tengerig – mondta Nimby. – Azazhogy görbe, de egyszerű, csak a folyót kell követni. Touët-sur-Vartól a tengerig csak negyvenöt kilométer.

Azért ezen is volt mit nézni. A Var völgye eleinte szűk volt, csak egy keskeny sáv volt a folyóparttól a sziklákig, de ezen persze többnyire házak álltak. Aztán kiszélesedett a lakható sáv, míg végül már nem látták a sziklafalat, a terjeszkedő város eltakarta. A folyón egy sor zsilipet láttak, Kissy ilyeneket még nem is látott, legalábbis nem emlékezett rá.

Még messze voltak a tengertől, amikor már érezték az illatát. Nem sokkal később Vanessa kijelentette, hogy hallja a tenger zúgását. Ez annyira képtelenség volt, hogy senki se vitatkozott vele. Városi utcákon szaladtak a kocsik, Saint-Laurent-du-Var

forgalmának közepén. Teljes lehetetlenség, hogy ilyen távolságból hallaná. Még a norvég partok dühödten csapkodó tengerét se, nemhogy a Földközi szelíd hullámait. Legfeljebb a szívével.

Aztán kanyar balra, route des Grandes Alpes, route de Grenoble. Kalandos útjuk két emlékezetes része utcanévbe vésve. Aztán Angélique – aki az utolsó szakaszon megint a volánhoz ült, ma először, mert a hegyeket nem merte még vállalni – befordult egy mellékutcába, és ott volt…

A promenade des Anglais.

A kocsik végigszaladtak a nizzai repülőtér mellett, s minden átmenet nélkül előbukkant a tenger. Angélique a legelső alkalmas helyen lehúzódott az útról, s az egerek kisereglettek a kocsiból, ami mellett nagy szusszanással megállt a lakóautó. Tizenhárom kisegér, Ford és pásztorkutya szaladt le a tengerpartra, hogy igazi tengervizet tapintsanak, lefröcsköljék egymást és visongva meneküljenek a szélrózsa minden irányába, amikor pár perc fürdőzés után kisétált a partra Suzy, az egyetlen, aki úszáshoz volt öltözve. Megrázta magát, vízpermettel borítva Saint-Laurent városát, s nagy elégedetten indult vissza a többiekhez.

Innen már bármelyikük behunyt szemmel hazatalált volna. A két kocsi végighaladt a világ legszebb tengerpartján, el Nizza, Mont Boron és Villefranche előtt, s máris rájuk mosolyogtak Beaulieu házai.

Az utazás tizenegyedik napján, délután háromnegyed hatkor a mikrobusz és a lakóautó felhajtott a D’Aubisson-villához vezető hegyi utcába. Kissy boldogan remegő fülecskékkel szemlélte az ismerős házakat. Utazni remek dolog, de megérkezni a legeslegjobb.

Kis híján ezerkétszáz kilométerre nyújtóztatták ki a sztrádán csak kilencszázötven kilométeres utat, s mennyi mindent láttak eközben.

A mikrobusz fölszusszant, mint aki érzi az istállószagot, pedig még sose járt itt. Niala jelzett Tomnak, aki leállította mögöttük a lakóautót, s a Ford család kikászálódott. A lakóautó nem jön tovább, itt lesz a szállása, ne kelljen Tomnak visszato-

latni. Niala pár méterrel a kapu előtt föltépte a tolóajtót és kiugrott a még mozgó kocsiból. A kapuhoz szaladt, beütötte a kódot és intett Angélique-nek, hogy jöjjön be. Aztán az orrára tette az ujját és kétszer megnyomta. Angélique szófogadóan dudált, alighanem fölöslegesen, mert egy pillanat múlva nyílt a ház ajtaja és Blanche lépett ki rajta. Niala a nyakába ugrott. Akkor már Vanessa is kint volt, ő is szaladt az anyjához, aki fölkapta és megforgatta a levegőben. Kissy boldogan sóhajtott. Ezt a látványt még mindig nem tudta meghatottság nélkül szemlélni.

A csapat hozzálátott a talajra kecmergéshez, s közben nem mulasztották el a látványt, amint Georges is kilép a házból, s Vanessa a karjaiba veti magát, mint egy kisgyerek. Niala csak utána jött. Kissy is átvett egy pár puszit Blanche-tól, aztán majdnem feldöntötte egy boldog egér, aki lelkesen üdvözölte a viszontlátás örömére, pedig együtt tették meg az egész utat.

– Nimby, eressz már… – nyögte, bár tulajdonképpen nem bánta a fiú lelkesedését. Suzy is a nyakába borult mindenkinek, még Chantalnak is, akinek a lába mellett ült az utolsó félórában.

Az egerek csodálkozva nézték a villa kertjében létrejött különös képződményt. Kilenc táblácska állt a füvön, egy-egy számmal, mögöttük pedig rengeteg földbe tűzött pálca, amiket derékmagasságban zsinórok kötöttek össze, követhetetlen elrendezésben. A furcsa alkotmányon túl, a kert végében asztal állt, rajta egy… hatalmas… darab sajttal.

Az egerek boldog áhítattal szemlélték a művet, aztán mindenki odalépett egy számozott táblácskához, és Blanche vezénylő cincogására megindultak a zsinórlabirintusban. Pár perc alatt mindenki eljutott az asztalhoz. Az óriási sajt papírból volt, de amikor fölemelték, fedővel letakart tálat találtak alatta. Diadalmenetben vitték be a villa nappalijába, ahol elénekelték a Tom és Jerry főcímzenéjét és fölemelték a fedőt. Remekbe szabott sajttálat zsákmányoltak. Valahonnét előkerült Jeanne is, gyümölcsös- és süteményestálakkal, üdítős palackokkal. Már túl voltak Fordék és a D'Aubisson szülők összeismertetésén, ami hamar ment, hisz sokat hallottak már egymásról.

– Isabelle néni csókjait küldi, de egyelőre nem tudnak átjönni – mondta Jeanne. – Óriási forgalom van a panzióban, minden kézre szükség van.

– Hány szobánk van? – kérdezte rögtön a gyakorlatias Vanessa.

– Még kettő.

– Kiürítünk egypár szobát – jelentette ki Niala. – Elvégre a piacról élünk. Mondd meg a néninek, hogy ha kiünnepeltük magunkat, elintézzük.

Jeanne bólintott, és már ott sem volt.

Jó időbe telt elmesélni, mi minden történt a hosszú, kalandos úton. Blanche-éknak annál kevesebb volt a mondandójuk. Voltaképpen csak egy dolog: Georges-nak támadt egy ötlete, hogy mivel akar foglalkozni. A repülés biztonságával kapcsolatos, később majd elmondja részletesebben.

Aztán Vanessa elment Tomékkal, hogy bevigyék a lakóautót nyári szállására, pár házzal lejjebb az utcán. Összeismertette őket a kocsi vendéglátóival, megmondta, hogy jutnak be az itteni és az ottani kapun, s azzal jöttek vissza, hogy minden rendben, a lakóautó békésen pihen az udvarban. Kissy nem ismerte a helyet, majd megnézi később.

Gyorsan megszervezték a szobákat. Inge, Tom és Andreas marad a lakóautóban, ők ott érzik jól magukat. Niala és Vanessa visszaköltözik a villába, Martin pedig Kissyhez, ezzel három szoba fölszabadul. Ha kell, akkor Chantal, Jennifer és Angélique is össze tud költözni.

Az újdonság az volt, hogy Nimby nem kapott saját szobát. Vanessa kijelentette, hogy elfér mellette. Blanche kicsit meglepve nézett rá, de hát ő is tudta, hogy ezek ketten egyre gyakrabban alszanak együtt, és akkor se történik több, mint fényes nappal a nyílt utcán. A különbség csak annyi, hogy Nimbynek most nem is lesz szobája. Georges megkérdezte, hogy öltözni hogy fognak, lánya pedig vállat vont és azt mondta, öltözködtek ők már egy szobában, az ember hátat fordít és kész. Kissy rögtön elkezdte törni a fejét, hogy lehetne a szobát orvul beborítani tükrökkel.

Végül is, mint Nimby megállapította, a hegyvidék domborzata okozta, hogy Monacóban megmaradt a feudálikusság. Gyakor-

latilag nem volt lehetséges, hogy Beaulieu helyett Monacóba érkezzenek, hacsak az utolsó pillanatban, Saint-Laurent-nál nem térnek kerülő útra. Gap után csak a Serre-Ponçon felé mehettek, a tó után csak valamelyik hágó felé; s bármelyiket választják, az út végül a Var völgyébe vezetett volna. Beaulieu egyszerűen közelebb volt, mint Monaco.

Persze nem lett volna akadálya, hogy miután kicsomagolták a holmijukat és berendezkedtek a szobáikban, átugorjanak Monacóba, gyorsan legyőzzék a király seregét és vacsorára már itthon legyenek. De Niala rájött, hogy Monacóban sok a városias terület, ahol utcáról utcára folyhat a harc, s a védőknek rengeteg búvóhely akad az épületek dzsungelében. Jobb lenne, ha ki lehetne őket csalni az ország sivatagos részére, ahol nagy távolságból is látni, hol az ellenség, de Vanessa szerint ennél sokkal okosabbak. Ami kár, mert Kissy a maga részéről szívesen elfogadott volna egy miniszteri pozíciót a Monacói Köztársaság kormányában.

– Szóval önérdekből harcolnál – állapította meg Pi, Kissy pedig döbbenten nézett rá.

– Hogy én? Hogy gondolod? Csakis azért, hogy kiszabadítsam őket rabságukból.

– De miniszter akarsz lenni.

– Well, nagy egér – mondta Nimby –, elvégre sokat teszünk azért az országért, nemde?

– Aha, tipikus politikusi észjárás. Én sokat tettem az országért, mondja mindegyik, tehát jár nekem egy kormányhivatal vagy más zsíros állás. Pedig aki tényleg az ország javát tartja szem előtt, az nem jutalomnak tartja a pozíciókat, hanem eszköznek arra, hogy javítsanak a nép sorsán, és nem azt akarja, hogy ő tölthesse be, hanem aki rátermett és ért hozzá. Hadd halljam, melyikőtök válik a külügyek szakértőjévé, csak mert legyőzött pár ezer monacói katonát? És ki ért a pénzügyekhez?

Vanessa hanyag testtartásban előredőlt a kanapén és kiemelt egy aprósüteményt.

– Mindannyian külügyi szakértők vagyunk a monacóiakhoz képest – jelentette ki megfellebbezhetetlenül –, mert kívülről érkezünk oda. Ami a pénzügyeket illeti, Monaco nagyon gazdag ország.

Ezzel elhallgatott és megette a sütit.

– És? – firtatta Pi.

– Ej, egerentyű, a gazdagok nem értenek a pénzügyekhez. Sose kellett havi pár euróból megélniük. Mi sokkal többet tudunk a takarékosságról.

– Ha olyan gazdag ország, akkor miért az a jó miniszter, aki ért a takarékossághoz? Nem inkább költeni kellene tudni?

Vanessa elképedve meredt a férfira, aki nevetett és töltött magának egy kis narancslevet.

Kissy imádta az ilyen órákat, amikor csak üldögélnek az asztal körül, rágcsálnak és beszélgetnek. Ma senki nem fog vacsorázni, de annyi baj legyen.

Tom és Inge is velük volt, bár nekik még lesz egy kis dolguk, a lakóautót rácsatlakoztatják a ház vezetékeire. Víz, villany, szennyvíz. Tom persze kijelentette, hogy ezt nem fogadja el ingyen, ha már a helyért nem fizethet, ezekért mindenképpen. Így még mindig sokkal olcsóbb neki, mint ha a generátort kellene járatnia és időnként megtölteni és kiüríteni a tartályokat.

Blanche-ék is ott voltak, és nemcsak Monacóról esett szó, hanem arról is, hogy Georges mit csinál ezentúl. A repülés biztonságával akart foglalkozni. Az volt a véleménye, hogy mindig lehet ezen javítani, és volt egy-két elgondolása, hogy hogyan.

– A repülőgépek nagyon biztonságos járművek – mondta Georges, nem először. – De még mindig nem elég biztonságosak a kockázathoz képest. Egy súlyosabb hiba az egész gépet elpusztíthatja. Azon szeretnék dolgozni, hogy minél kevesebb legyen az ilyen hiba.

– Belépsz a BEA-hoz? – kérdezte Niala.

– Ők foglalkoznak a légikatasztrófák kivizsgálásával – magyarázta Georges a nem szakértőknek. – Nem, nem lépek be, de együtt fogok működni velük. Egyelőre megmaradok magánembernek, később esetleg alapítok egy kis céget. Keresek pár munkatársat, akikkel megvalósítjuk a találmányomat, remélhetőleg találmányainkat. Valószínűleg sokat fogok értekezni a BEA-val, esetleg megvizsgálom szerencsétlenül járt gépek fekete dobozait is. És legfőképpen rengeteget ülök majd a számítógép előtt.

– És repülni nem is fogsz már? – kérdezte Chantal.

– Hivatásszerűen nem. Sportból ezentúl is, persze. Titeket is fölviszlek, ha akarjátok.

Vanessa lelkesen bólogatott. Kissy előtt hirtelen fölrémlettek a Cayolle-hágó félelmetes szakadékai, amik apró mélyedések voltak csupán a repülőgép és a föld közötti távolsághoz képest, és egyáltalán nem volt benne biztos, hogy ő is akarja.

Még az a szerencse, hogy legalább tériszonya nincsen.

Niala hetek, hónapok óta, azazhogy már két éve tartó türelmetlensége kedden vagy szerdán ragadt át Vanessára, csütörtökön Chantalra és Jenniferre és pénteken a fiúkra. Angélique nem türelmetlenkedett, és meg is mondta, hogy miért nem.

– Nézzétek. Kilenc év korkülönbség nem sokat fog számítani, amikor nyugdíjba mentek, de most azt okozza, hogy Pi már évek óta felnőtt, te meg még évekig nem leszel egészen az. Nem szabad siettetni semmit. Nem tudom, hogy vonzódik-e hozzád egy kicsit is, mert ezt még én se tudom leolvasni róla, de ha netán igen, akkor se lepne meg, ha még egy-két évig nem nyilatkozna. Még nagyon fiatalnak számítasz. Ne várd úgy ezt a születésnapot, mintha beígértek volna neked egy romantikus vallomást, mert csalódni fogsz.

Niala elgondolkodva morzsolgatott egy levelet a kezében. A kertben sétáltak négyesben, kedden délután. Vanessa könnyed mozdulattal fölhúzódzkodott egyik kedvenc fájának lehajló, vastag ágára, onnan nézte nővérét.

– De, úgy várom – mondta Niala hosszas csend után. – Nem tehetek mást. Szeretem azt az egeret.

– Most látom csak – dörmögte Kissy –, milyen könnyű dolgom volt nekem annak idején.

– Meddig álmodoztál Martinról? – kérdezte Vanessa.

– Nem is tudom, pár hónapig. Aztán jöttetek ti, a Sheila-ügy, és kiderült, hogy sokkal közelebb állunk egymáshoz, mint gondoltuk. Onnantól már elég könnyen mentek a dolgok.

– Én épp csak hogy észrevettem, hogy beleestem Nimbybe, és máris kiderült, hogy ő is énbelém.

– Hát ez az – mondta Kissy. – Szegény kisegerünk meg már két éve vár és reménykedik.

Niala megvonta a vállát.

– Igazából nem olyan nehéz. Csak arra kell gondolni, hogy milyen jutalom vár a végén, és megéri.

Kissynek összeakadt a tekintete Vanessáéval, és pontosan látta, hogy a kislány is ugyanarra gondol. Megéri? És ha nem kapja meg a végén azt a jutalmat?

De Niala nem azért volt Niala, hogy ne tudja leolvasni az arcukról.

– Szamarak vagytok. Igenis elnyerem a jutalmamat. Lehet, hogy most a születésnapomon még nem, de megkapom. Ezzel a pesszimizmussal jobban tennétek, ha keresnétek egy cicát és besétálnátok a szájába.

– Egy van ott – mondta Angélique, s biccentett a ház sarka felé. Macska Hat üldögélt ott, pár hónapos kis cirmoscica, s elmélyülten mosta az arcát.

– Ennek nem adom meg magam – jelentette ki Vanessa. – Ha pedig hozzátok nyúl, macskamatricát csinálok belőle. Egyébként igazad van. Hinni kell a csodákban. Velem is történt egy.

Kissy gyorsan elkapta a tekintetét Macska Hatról, nehogy elmulassza azt a pillantást, amit a D'Aubisson nővérek kétségkívül váltani fognak a csoda említésére. Nem kellett csalódnia. Niala melegen nézett húgára, aki valósággal világított boldogságában. Lassan két éve, de Vanessa számára még mindig nem hétköznapi, hogy itt élhet, ez az otthona. Neki mindennap ünnep, amikor itthon van. De amikor meg nincs itthon, akkor ővelük van, az meg azért ünnep.

– Helyes – mondta Niala. – Én pont ezt fogom tenni. Várom az én csodámat.

Kissy volt az egyetlen, aki nem kapta el a többieken végigsöprő türelmetlenségi járványt. Csütörtökön Chantal és Jennifer is megkérdezte – csak úgy a semmitől, az egerek istenétől, bárkitől –, hogy hát mikor nyilatkozik ez a pasi végre, mindjárt itt a születésnap. Szerda este Vanessa járt föl-alá a szobájában, mint egy dühös főnök, aki késlekedő alkalmazottjára vár, és amikor Kissy rákérdezett, kifakadt, hogy elege van ebből a bizonytalanságból, és ha Pi nem kéri meg a nővére kezét szombaton, ő nem tudja, mit fog csinálni. Egérpürét biztosan.

Kissy a csapaton végigviharzó nyugtalanság közepette is megőrizte józan higgadtságát. Amikor péntek reggel, még az

ágyban Martin azon kezdett fennhangon töprengeni, hogy vajon Pi mit fog tenni másnap, vajon szerelmet vall-e Nialának, és hogy igazán ideje lenne már, hogy megtegye, akkor Kissy minden Pire vonatkozó türelmetlenség nélkül megjegyezte, hogy Niala igazán megérdemelné már Pit, és a férfi is őt, és lenne egy-két ötlete, hogy mit kellene kipróbálniuk. Mit, kérdezte Martin, ő pedig megmutatta némelyik ötletét. Ettől aztán kicsit később kerültek ki az ágyból.

Egy órával később hallotta, amint Nimby és Vanessa azon tanakodik, mi lesz másnap, és Nimby hangjában is ott volt az a feszült várakozás. Kissy csak mosolygott rajtuk. Csacsiság. Az egész nem több egy szép álomnál, afféle tündérmesénél. Régen fehér lovon érkező királyfi volt, aztán Richard Gere átváltoztatta fehér limuzinná, valamelyik nap pedig Chantal említett egy fehér virágcsokrot, amit Pi féltérden átnyújt Nialának, és a kezéért esdekel. Niala erre azt mondta, hogy őelőtte ne térdeljen a kedvese, se csokorral, se anélkül, neki nem középkori lovag kell, aki ajkán az ő nevével megy a csatába, hanem hús-vér férfi, aki vele van, nem csatázik és nem vacakol hülye hajbókolással. És bánja is ő, kap-e csokrot, őt az érdekli, hogy Pit megkapja-e.

Péntekre az egész csapat vibrált a feszültségtől, amit nem mutathattak ki, ezért mindenki kerülte Pit, hogy le ne olvasson róluk valamit. Már Niala is kerülte, mert annyira izgult, hogy nem tudta elrejteni.

Kissy próbálta vigasztalni, ahogy tudta, de nem nagyon ment, mert ahogy telt az idő, Niala egyre makacsabbul ragaszkodott ahhoz, hogy Pinek igenis nyilatkoznia kell, Kissy viszont lassacskán a meglevő hitét is elveszítette. Kizárt dolog, hogy Pi szerelmes legyen Nialába és képes legyen ilyen hősiesen titkolni. Kerülni éppenséggel könnyű volt, mert pénteken többször is elment hazulról, amiből Niala félóránként más-más következtetést vont le. Kissy semmilyet, legfeljebb azt, hogy mehetnékje van. Nem nagy csoda, az idő szép, a világ legszebb városában vannak, és Pi az egyetlen közülük, akinek nem táncolnak az idegei a másnap miatt. Meg ő, Kissy is persze, de ő nem sétálgathat, neki tartania kell a lelket Nialában.

A vacsoraasztalnál magukban voltak, Pi nem jött haza, csak a Cirruson át üzent, hogy vacsorára ne várják, a városban marad.

Így aztán egész idő alatt róla folyt a szó, épp csak fogadásokat nem kötöttek, alighanem leginkább azért, mert senkinek se lett volna szíve a szerelmesek ellen fogadni. Niala a szülei között ült és nem sokat beszélt, nem is sokat evett. Csak ült magába roskadva és elgondolkodva babrálta a villáját.

Kissy döbbenten fedezte föl valamikor a vacsora folyamán, hogy már a Ford család nem egér tagjain is látszanak a feszültség jelei. Úgy látszik, gondolta, már mindenkire átragad. Mikor lesz már végre holnap este, hogy megtudják, nyilatkozott-e Pi a születésnapon?! Borzalmas lenne, ha ezt a szegény kisegeret cserbenhagyná a szerencse. Még csak háromnegyed kilenc, te jó ég, rengeteget kell még várni holnapig.

Még szerencse, hogy ő könnyen várakozik, mert nem ragadt rá a többiek türelmetlensége.

Türelmetlenül a faliórára nézett, tizenkettedszer az elmúlt öt perc folyamán, és nagyot sóhajtott.

Amikor Niala kilépett a szobájából, mind ott várták virágcsokrokkal, elhalmozták puszikkal és szerencsekívánatokkal, de közben mindenki azt figyelte, hol van már Pi.

Ott volt. A kezében hatalmas fehér virágcsokor, féltérdre ereszkedett Niala előtt és átnyújtotta.

– Szeretlek, Niala királykisasszony!

Niala boldogan átölelte. Megcsókolták egymást, Pi beemelte a hófehér limuzinba, ami fölnyerített és megindult velük. Mindenki rohant az ablakhoz, és még látták, ahogy a boldog pár birokra kel egy hatalmas, vérszomjas cirmoscicával. Vanessa kilépett a teraszon és egy faágon megkapaszkodva lecsusszant középjük, néhány ütéssel ártalmatlanná tette a cicát és indult volna vissza, de a cica felült fektében és Vanessa lába közé nyúlt hátulról. Kissy megragadta és lefújta ultraibolya festékkel, de a cica megragadta őt és húzni kezdte a korlát felé. Kissy elszántan harcolt, de a tűhegyes macskafogak a vállába mélyedtek. A macskával egymásba kapaszkodva lezuhantak a szerpentinről, egyenesen a lakóautó ütötte kráterbe.

– Kiazmiaz? – kapta föl a fejét rémülten. A kráternek nyoma veszett. Az ágyában feküdt és Martin arcát látta. Egy pillanat múlva azt is észlelte, hogy a fiú fogja a vállát, nem a cica.

Vanessa kipihent volt és tökéletesen kiegyensúlyozott, leszámítva persze, hogy tűkön ült Pi miatt. Chantal is. Kissy morcosan nézte őket. Martin már elmondta, hogy egész éjjel egy szál macskával sem akadt össze, és láthatóan a lányok se. Arrébb már közeledett Jennifer, neki se volt karmolásnyom az arcán. Miért pont ő álmodik folyton hülyeségeket?

Este megbeszélték, hogy reggel nem surrannak ki virágot venni. Niala túlságosan föl van zaklatva, lehet, hogy egész éjjel nem hunyja le a szemét, elronthatja a meglepetést. Blanche az utolsó pillanatban megszervezett egy nagy csokrot az egész csapat nevében.

Amikor Vanessa kiosont a villából, Niala még aludt, vagy legalábbis bent volt a szobájában és nem csinált zajt. Ebben Vanessa biztos volt, mert az egyik szép nagy kerek fülét rátapasztotta az ajtóra.

– Én is az egyiket – tette hozzá Nimby, akinek ugyancsak kipihent volt az arca és nem tűnt úgy, mintha viaskodott volna az éjszaka. – Az már két szép nagy kerek fül.

Niala tíz perccel később jött le, ők már mind a villa földszintjén voltak, csak Pi és Mario hiányzott.

– Szóljatok, hogy merre szabad nézni – jött Niala hangja már a lépcsőről.

– Gyere csak nyugodtan – nevetett Blanche –, semmilyen meglepetés nincs még itt.

– De már van – szólalt meg egy hang az ablak alatt. Mario.

Niala megállt a lépcsőn, Mario pedig belépett a hatalmas csokorral. Kissy a farkincája végéig el volt bűvölve. A csokor akkora volt, mint egy strandlabda, és mindenféle virág volt benne. Kissy már tizenötfélét is összeszámolt, mire Niala engedélyt kapott a belépésre, meglátta a csokrot és szemlátomást ő is a farkincája végéig el volt bűvölve.

Niala igazán szép volt ezen a reggelen. Világoskék ruha volt rajta, váll nélküli, lent félhosszú és fodros, nem is drága. De tudta viselni. Niala a legegyszerűbb darabot is úgy tudta viselni, mintha királyi palást lenne.

Rengeteg puszi következett, Kissy előbb kapott Nimbytől, mint az ünnepelttől, átvette és tovább tanulmányozta a csokrot. Csak rózsából legalább hatfélét látott, fehéret, pirosat, sárgát, rózsaszínűt, bíbort, cirmosat…

– Isten éltessen – ölelte át Nialát, mert ő következett. – Sok boldogságot.

A feje gondosan elhelyezte Nialán a felköszöntő puszikat, ahogy kellett, hogy szakszerűen föl legyen köszöntve – de közben egyszer csak előkerült a másik feje, milyen rég nem használta. Azon gondolkodott vele, hogy hol az ördögben lehet ez a pasas, és egyáltalán, hogy tud ilyenkor elkésni?!

Pár perc múlva rájött, hogy Pi nem késett el, csak mesterien időzített. Éppen akkor lépett be, amikor Niala elengedte az utolsó felköszöntőt, Andreast, körülnézett és már ott volt a nyelvén a kérdés, hogy hova lett Pi. Kissy már látni vélte az első betűket a száján.

De akkor nyílt az ajtó és belépett Pi. Kissy érezte, hogy vadul dobogni kezd a szíve. Nagyon nagy csend lett a szobában. Pi úgy nézett ki, mint akit skatulyából húztak ki. Fehér öltöny, fehér nyakkendő, fehér cipő. Az egész pasi fehérben, csak az arca volt kicsit piros, a haja sötét, és a háta mögül egyszer csak elővett egy szál tűzpiros rózsát. Niala kedvenc virágja a gerbera, de ehhez az alkalomhoz a rózsa illik, és ez a példány különösen szép, állapította meg Kissy egyik feje, és a gerberából ez a szín nem is szokott igazán szép lenni, és Pinek pirosat kellett hoznia, hiszen ez a szín illik szerelmi ajándékhoz. Valahol itt tartott ez az elemezgető feje, amikor a másik, ujjongó feje teljesen átvette a hatalmat, és csak lelkendezett, valósággal harsogott, de ebből kívülről semmi se volt hallható, Kissy éppoly csendben állt, mint a többiek, amíg azok ketten, több évszázadon keresztül, csak álltak és nézték egymást. Nem, nem volt szükség szavakra, mind a kettő pontosan tudta, hogy a másik mit érez és mit mondana, ha megszólalna. Pi gyengéden magához ölelte Nialát, Niala szép lassan, otthonosan odasimult Pi karjába, és végre megcsókolták egymást. Hosszú csók volt, éppen olyan, mint amilyeneket Kissy szeretett a filmek végén, de ez megint nem a vége volt egy filmnek, hanem az eleje.

Kissynek ekkor jutott ideje, hogy a többiekre is rápillantson. Mindenki teljesen el volt bűvölve, Chantalnak hangtalanul mozgott az ajka, talán nem is tudott róla, Nimby pedig olyan elégedetten nézte a párt, mintha ő teremtette volna őket. Blanche-nak könny csillogott a szemében, csodálatos élmény lehet, hogy imádott kislánya két év után rátalál a párjára.

Georges-on is ugyanazt a meghatottságot látta. Vanessa még náluk is jobban meg volt hatva, neki meg is kellett törölnie a szemét. Alighanem a Jerryre gondol, arra, hogy a csapatból most már a harmadik szerelmespár kerül ki, ő a családját is nekik köszönheti, és még egypár shindyt is elkaptak.

Kissy visszafordította a tekintetét Piékre. Nézte a szerelmespárt és csöndben gratulált magának. Igen, mindig is érezte ő, hogy ez lesz, hogy Pi igazából fülig szerelmes Nialába, csak erre a születésnapra vár. Tudta ő ezt jól. Egy szempillantás alatt elfelejtette, hogy az utolsó napokban szkeptikus volt, és ez már nem is számított. Niala szereti Pit és Pi is szereti Nialát, a Jerry őrangyalai ma este dupla adag sajtot kapnak!

– Már régóta tudom – mondta Pi, amikor a csapat néhány évezreddel később letelepedett a reggelizőasztalhoz. Mellette ült a legboldogabb és legragyogóbb Niala, akit valaha láttak. – Legalább fél éve biztos vagyok benne. Niala nagyon hősiesen titkolta, de nem elég jól.

– Senkivel nem beszéltél róla – mondta Blanche.

– Nem hát. Nem volt nehéz rájönni, hogy mindenki tud róla… nekem nem volt kivel megosztani a titkomat…

Niala nevetett és megköszönte a szendvicset. Vanessa megint remekelt, épp csak az aláírásával nem látott el minden egyes darabot.

– Én próbáltam olvasni az arcodról – mondta Angélique. – Rengetegszer. De sose sikerült.

– Nem lett volna jó ötlet, ha kimutatom, amíg nincs tizenöt éves – nézett Pi az ünnepeltre, aki boldogan sóhajtott és azt mondta, ideje volt már ennek a születésnapnak.

Kissy elkapta Isabelle néni egy pillantását, ahogy csendesen mosolyog a szendvicse mögött. Igen, a néni is örül pótunokája boldogságának. Persze ha tudná, hogy Niala a lehető leghamarabb ágyba akar bújni Pivel… Aztán összeráncolta a homlokát és számonkérően nézett a kenyerén fekvő tojáskarikára. Biztos, hogy a néni nem tudja? Niala rögtön a kezdet kezdetén mindent elmondott a szüleinek, és a nénivel is mindig teljesen nyíltan beszél. Alighanem a néni is tudja.

Aztán fölemelte a tekintetét, mert Niala sokkal érdekesebb volt, mint a tojáskarika, még ha Vanessa saját kezűleg szelte is

le. Csak ült Pi mellett, evett és ragyogott. Egyáltalán nem úgy ragyogott, mint Vanessa, amikor az egere éppen valami nagyszerűt csinál. Vanessa ragyogásában mindig volt valami kölykös, Niala viszont felnőttesen ragyogott. Persze mindig is ő volt a legfelnőttebb a minik közül, sokszor a két maxinál is felnőttebb.

Nemigen esett szó a reggelinél másról, mint Nialáék terveiről, mert azok is voltak nekik, ámbár csak pár perce lettek egy pár. De külön-külön mindkettő sokat gondolkodott, és mindketten biztosan tudták, hogy tartós, jól működő kapcsolatot akarnak és olyanjuk is lesz.

– Nem világcsoda – mondta Niala. – El kell fogadni egymást és mindenben támogatni. A világ azért van tele tönkrement kapcsolatokkal, mert az emberek megpróbálják egymásra erőltetni az elképzeléseiket. Persze nem mind fut ettől zátonyra, például Angélique-kel se ezért mentek szét, de ez az egyik leggyakoribb ok.

– S miből gondolod – kérdezte Mario kicsit szkeptikusan –, hogy ugyanez nem árthat a tiéteknek?

Niala összehúzott szemöldökkel nézett az öregre.

– Mondd, bácsikám, mikor rontottam én el bármit is?

Hűha, gondolta Kissy. Ha bácsikámnak szólítja, nem Máriónak, akkor még vér is folyhat.

Mario nem vette föl a kesztyűt. Hümmögve gondolkodott, aztán bólintott.

– Sosem. Ez igaz.

A reggeli vége felé tartottak, amikor Kissy elkapott egy gyors, hangtalan megbeszélést Blanche és Niala között. Az anya kérdőn nézett lányára, s egy szemvillanással Pi felé intett. Niala is odavillantotta a tekintetét a férfira, aztán határozottan bólintott. Blanche kérdő arccal megismételte a bólintást, amire kapott egy újabbat válaszul. Blanche némán sóhajtott egyet és bólintott, most beletörődő arccal. Niala elmosolyodott, s anyja kis szünet után viszonozta.

Ezt hát megbeszélték, állapította meg Kissy. Egyedül az időpont nem szerepelt a néhány másodperces kis értekezleten, de azt úgyis tudják. Niala éppen elégszer kijelentette, hogy amint betölti a tizenötöt és az egere beleszeret, az övé akar lenni.

Mindkét kívánalom teljesült, Niala nem vár tovább. Kissynek átvillant az agyán, hogy vajon Pi hajlandó-e ágyba bújni egy tizenöt évessel, de rögtön választ is adott magának. Hát persze. A korhatár mondja meg, hogy ki a gyerek és ki a felnőtt. Niala mától felnőtt, legalábbis ebből a szempontból. Pi pedig szerelmes belé. Nincs már akadály, sem érzelmi, se törvényes.

De arra nem számított, ami következett.

Amikor Chantallal és Ingével leszedték az asztalt, Blanche pár percre elmaradt. Aztán visszajött, leült a helyére és fölemelte az ujját, hogy figyelmet kér. Az asztal körül elhallgatott a sokszólamú cincogás.

– Hát jó – mondta Blanche. – Mi mindig támogattuk Nicole döntéseit, s ez most sincs másképp. Georges-zsal már régebben megállapodtunk, hogy ha ez a mostani helyzet bekövetkezik, akkor kaptok tőlünk egy hetet Monacóban. Az imént el is intéztem a helyfoglalást.

– Hol? – törte meg egy halk cincogás a nagy csöndet. Persze Vanessa. Nialát túlságosan lekötötte az öröm, a többieknek meg úgyse mond semmit a hely neve.

– A Port Palace-ban, természetesen.

– De ott meg fognak süketülni.

Blanche meglepve nézett lányára.

– Már miért süketülnének?

– Mert ott mennek előttük a versenyautók.

– De kicsim – nevetett Blanche –, hát a Forma–1-et régesrég megtartották!

Vanessa valami leírhatatlan arckifejezéssel nézett anyjára. Egyszerre volt benne a döbbenet, amiért most hirtelen megtudta, hogy Monacóban nincs mindennap Forma–1, és a boldog lelkesedés, amiért kicsimnek szólították. Kissy jókedvűen szemlélte, megállapítva, hogy Vanessa tipikus Vanessa megint: természetesen tudja, hol van az a szálloda Monacóban. Alighanem a séfet is személyesen ismeri.

– Jó szálloda? – kérdezte Angélique.

– Hogyne – mondta Blanche. – A séf régi barátunk.

Kissy elképedten nézett a poharára. Hát miért nem lottózik ő?!

– Én nem szólok bele… de meglep a döntésetek.
– Egyszerűbb pedig, mint gondolnád. Ha ágyba akarnak bújni, úgyis megteszik. Nem élünk a középkorban, nem állíthatok mellé testőrt vagy gardedámot, de nem is akarok. Igazán nem lehet egy szavam se. Szegénykém két éve epekedik, de hősiesen betartotta a fogadalmát: a mai nap előtt nem történhet semmi.

Kissy a kertben állt, hátát egy fának vetve, onnan hallgatta az apák beszélgetését.

– Én akkor is korainak érzem – mondta Tom.

– Kicsit én is – felelte Georges. – De mit tehetnék? Mindig önállóságra neveltük, arra, hogy egyedül hozzon döntéseket. Most ezt a döntést hozta, s nekünk az a dolgunk, hogy támogassuk.

– Hát – mondta Tom lassan, és Kissy a szeme sarkából észrevett egy kezet, ami elindult felé –, én, mint mondtam, nem szólok bele, de…

A kéz ekkor elérte és megfogta Kissy jobb fülét.

– Egeret fogtam – nevetett Tom. – Ez itt hallgatózik ám a nagy füleivel, Georges.

– Igen – mondta Kissy vészjóslóan –, az egeret megfogtad. Hadd lám, van-e bátorságod ahhoz is, hogy elereszd.

Tomnak ideje se jutott válaszolni, máris ott volt Chantal. Megszemlélte őket és megkérdezte:

– Bántott téged ez a nagy kék macska?

– Nem is fog – mondta Kissy sötéten.

Tom visszarántotta a kezét.

– Életveszélyesek vagytok!

Kissy egy sértett egérkirálynő büszkeségével mérte végig.

– Nem hallgatóztam, *cicus.* Ha bizalmasan akartok beszélni, menjetek be a házba. Egyébként mi van abban titok, amiről beszéltek? Mindenki tudja, hogy te szigorúbban állsz hozzá az ilyen dolgokhoz, amíg megteheted, Georges pedig a lányaira bízza a dolgot.

– Hogy érted azt, hogy amíg megtehetem?

– Tudod, hallottam esetekről, amikor még nálad is szigorúbb apák egyszer csak arra döbbentek rá, hogy a szigor mit sem ér, és valamihez kezdeni kell az unokával.

Niala gyönyörű volt, mint mindig, de furcsa. Meglepve szemlélték, amikor kilépett a házból.

Most is világoskék ruha volt rajta, hasonló az előzőhöz, kicsit másféle. De kalapot vett hozzá. Kissy még soha nem látta Nialát kalapban, nem is gondolta, hogy van neki. Illett a ruha színéhez, divatos modell is volt, és alighanem vadonatúj. Rejtély, hogy mikor szerezte. A legmeglepőbb azonban az volt, hogy a kalap alatt nem látták a haját hosszan leomlani. Csak nem csinált valami őrültséget vele, rettent meg Kissy, de mielőtt bármit tehetett volna, Nimby ott termett Niala mögött, bekukucskált a kalap alá és megkönnyebbülten föllélegzett.

– Phű. Megvan.

Niala végighaladt az udvaron és megállt Pi előtt, aki mosolyogva lepillantott rá. Niala fölnézett.

– Megfelelek?

– Gyönyörű vagy… de mit csináltál a…

Niala csendet intőn fölemelte az ujját.

– Mindent a maga idejében!

Jó darabig búcsúzkodtak, tovább, mint ameddig egyhetes távollét előtt szokás – de hát ez különleges alkalom. Egy hét múlva egy másmilyen Nialát fognak viszontlátni. Talán. Az is lehet, hogy nem is változik semmit.

Niala utolsóként hosszan ölelgette kishúgát, aztán a szerelmével kiléptek a kapun és beszálltak a már percek óta várakozó taxiba.

Kissy sóhajtva nézett a kocsi után, ami óvatosan hajtott lefelé a kanyargós hegyi utcácskán. Ezzel Niala gyerekkorának

VÉGE.

De még rengeteg nagyszerű dolog vár rá.

10.

VÁLTOZÁSOK

F, a, c, b, g, a, g, a, c, b, g, e. A, c, e, d, b, c, b, c, e, d, b, g...

Kissy mosolyogva hallgatta a teraszról leszűrődő halk hangokat. Vanessa már egy órája odafönt dolgozott, szüksége volt a fák látványára és illatára, a lombsusogásra. A Tyros, ami hangerejével képes lett volna elfújni mindannyiukat, most egészen halkan szólt, alig lehetett hangosabb a falevelek zizegésénél. Igazi művésznek való légkör, pillantott föl Kissy csak fél szemmel a teraszra. Akkor se kell fölkelnie, ha harapna vagy kortyolna valamit, és mellette fekszik a netbook, amin a túrán készült hegyi fényképek vannak. Ha pedig fölpillant, láthatja az utca túloldala fölött a hegyet.

Mert a dal a hegyekről szól. Vanessa akkor kezdte komponálni, amikor átkeltek az Alpokon, bár amint elmondta, az első hangok már a Francia-középhegységben elkezdtek motoszkálni a fejében.

Kissy becsukta a fél szemét és kinyitotta a másikat. Arrébb, az udvar végében Tom éppen lapozott a magazinjában. Azt mondta, kell pár nap, amikor kilustálkodja magát, s ezt az időt, vagy legalábbis egy részét azzal töltötte, hogy kiolvasta azt a rengeteg magazint, ami a D'Aubisson-villa nappalijának sarkában feküdt egy kis polcon. Georges szakmai folyóiratai, női magazinok, társasági lapok, Time, Forbes, még Playboy is. Az is csak egy társasági lap, mondta valamikor Niala. Nem mindet járatják, némelyiket a barátaiktól kapják, valamelyik nap például Kissy látott egy magazint ingatlanhirdetésekkel, csupa szebbnél szebb palota, több millió, sőt több tízmillió dollárért, és mind Amerikában van. Pár hónapot eltöltenek a polcon, a

családtagok és a vendégek néha beléjük lapoznak, aztán különböző rokonokhoz kerülnek, az egyik ezt gyűjti, a másik azt. Csak a repülős folyóiratok nem mennek sehova, azokat Georges bekötteti és a dolgozószoba polcain találnak otthonra. Blanche orvosi folyóiratai a rendelőben vannak, azokat laikusok nemigen akarják nézegetni.

Tom mellett fölemelkedett egy alak, arrébb sétált pár lépéssel és lefeküdt megint. Igen, Suzy is sokat lustálkodik mostanában, ő még magazinokat sem olvas. Még Martin és Nimby kártyacsatái sem érdeklik. Heverészik, nagyokat alszik, néha kíséretül szegődik valamelyikükhöz, aztán megint elterül valahol és alszik. Persze nem csoda, meleg van, ő meg szőrös, mint egy medve.

Medve… Hát ami Michát illeti, nála sokkal szőrösebb, Micha szőre egészen rövid. Most ott ül Vanessa mellett mint igazi hegyvidéki medve és segít az ihletben. Két napja kapta Szergejev úrtól, azt mondta, ez egy igazi orosz medve, Oroszországban rengeteg medve él, magát az országot is úgy becézik, hogy a nagy orosz medve. Az oroszok Michának becézik a medvéket, ami a francia Michelnek felel meg, ezért hívják Vanessáét is így. Viszont Szergejev úrnak az égvilágon semmi köze a medvékhez. Autókat szerel Moszkvában. Évek óta spórolt erre az útra, de mindenképpen látni akarta a Côte d'Azurt, mielőtt nyugdíjba megy. Most úgy negyvenöt lehet, van még ideje.

Micha nagyon illik közéjük, mert az egeret és a medvét oroszul ugyanúgy mondják. *Miska.* Azaz van valami különbség, Szergejev úr mutatta is, hogy micsoda, de Kissy nem tudta utánozni, pedig hallotta, hogy másképpen hangzik. Vanessának persze nem jelentett gondot. Bármit el tudott mondani Szergejev úr után, pontosan ugyanúgy, Szergejev úr teljesen meg volt döbbenve, azt mondta, senki meg nem mondaná Vanessa kiejtéséről, hogy nem született orosz, és okvetlenül tanuljon oroszul. A kislány nevetett és elmesélte neki előző napi kalandját a japán turistákkal.

Lent jártak a tengerparton, az egyik kis étterem előtt, amikor észrevettek három ázsiai turistát, amint lázasan tanulmányoznak egy térképet és vitatkoznak. Japánul, állapította meg Vanessa. Odament, japán módra meghajolt és megkérdezte, segíthet-e valamiben. Japánul. Erre olyan szóáradatot kapott vála-

szul, hogy kénytelen volt széttárni a kezét és megmagyarázni, hogy ő csak néhány mondatot tud japánul. Angolul mindenesetre szót értettek, és az útbaigazítás után az egyik japán megkérdezte, mi hát az a néhány mondat. Vanessa elmondott párat, a japánok pedig összevissza dicsérték a kiejtését és megajándékozták egy japán regénnyel, amiből persze egy szót sem ért, még elolvasni se tudja, de udvarias meghajlással megköszönte. Micha sokkal praktikusabb ajándék, ő franciául ugyanúgy medve, mint oroszul. De nem a japánok ajándéka miatt kapta, mert arról nem beszélt Szergejev úrnak.

Szergejev úr egyébként Marióék marketingmódszerének ékes bizonyítéka. Évekkel ezelőtt itt lakott egy ismerőse, az ajánlotta neki a panziót, és ő ide jött, mert ezt meg tudja fizetni. A kiszolgálástól teljesen el van ragadtatva, tegnap is mondta, hogy ennyi pénzért el se tudott volna képzelni ilyen kényelmet és udvariasságot. Oroszországban biztosan nem kapná meg. Mesélt a régi időkről, amikor bűnnek számított, ha a vevőt rendesen kiszolgálták a pénzéért, és sokan sajnos még nem egészen értik, hogy az a világ már elmúlt. Furcsa ország lehet, gondolta Kissy, és örült, hogy nem ott él. Igaz, azt hallotta, hogy Oroszországban szörnyű méreteket öltött a bűnözés – azért mégiscsak vannak jó vonásai. Esetleg valamikor majd elutaznak Moszkvába és megfognak néhány bűnözőt. Csak az íze kedvéért, ahogy Mario szokta mondani, amikor esténként tölt magának egy pohárkával. Verekedni oroszul is ugyanúgy kell, csak a végén orosz betűkkel kell diadalmasan fölkacagni, hogy a legyőzött is megértse.

Elmosolyodott a gondolatra és hasrafordult, hogy a háta is barnuljon. Egy egeret látott a másik matracon, piros fürdőruhában. Chantal volt, ő krimit olvasott. Ez neki szakirodalom, azt tervezi, hogy folytatja a regényét a nyomozókról, ami Angélique szerint remek ötlet, addig se töri a fejét azon, hogy ágyba bújjon Andreasszal. Chantal erre azt felelte, hogy egyszerre féltucat dolgon is tudja törni a fejét.

Amióta Nialáék elutaztak, ők nem csináltak semmit, csak heverésztek a napon, lejártak a tengerpartra, esténként jó filmeket néztek és hasonlókat. A várost csak Vanessa és Nimby hagyta el, egyik nap elkísérték Georges-ot bevásárolni a vállalkozása

számára. Vagy inkább kutatása, egyelőre még nem lehet biztosan tudni, hogy lesz-e belőle vállalkozás is. Vettek néhány holmit a dolgozószobai számítógéphez, még egy monitort is, Georges-nak mostantól kétmonitoros rendszere lesz. És vettek egy elég komoly netbookot, mert sokat fog utazni, és akkor is szüksége lesz az adataira, de nagyobb notebookot nem tudna hova tenni. Ez fekszik most Vanessa mellett, Georges-nak ma nem kell, Èze-be ment egy barátjához.

Kissy fészkelődött egy kicsit és közben fülelt, hogy észlel-e változást a dallamban. Megint átalakult valahogy, Vanessa valami újjal kísérletezett. Azt még nem lehet tudni, hogy a mű mi lesz, dal vagy szimfónia, mindenesetre a hegyekről fog szólni. Hegyeket és erdőket akar bele, azt mondta. Esetleg hegyi tavakat is. Nimby javasolta a zergéket, amint ugrálnak szikláról sziklára, de Vanessa némi tűnődés után bevallotta, hogy édeskeveset tud a sziklákon ugráló zergékről, ugyanis útközben nem láttak egyet se. Így nem tudja beleírni őket.

– Cin-cin – jött egy hang valahonnét felülről. Kissy oldalt fordította a fejét és fölpislogott. A hang forrása Martinnek bizonyult.

– Jött egy SMS – mondta a fiú, és letelepedett Kissy mellé. – Azt írják, pár nappal később jönnek.

Kissynek elkerekedett a szeme.

– Hogyhogy? Vagy minek? Abban a szállodában minden nap egy vagyon.

– Nem részletezték.

– Blanche tudja?

– Ő kapta az üzenetet. Nem volt különösebben megdöbbenve.

Kissy igen. Mégis mi a csodáért akarnak tovább maradni? Amit ott csinálnak, ahhoz nincs szükség szállodára, elég egy közönséges szoba egy közönséges ággyal. Az itthon is van.

Teljesen elborzasztotta a két szerelmes egér bujasága. Ő sose lenne képes ilyet művelni. Már az egy hét is rengeteg, s még hozzátenni…

Végül is megint elodázta azt a bizonyos döntést. Valahogy ez tűnt a leghelyesebbnek. Esetleg egy év múlva már… de lehet, hogy akkor sem. Bár az is lehet, hogy hamarabb. És különben is, három hónappal előtte el kell kezdeni a tablettaszedést, ő pe-

dig nem kezdte el. Meg se fordult a fejében. Nem. Most még nincs itt az ideje.

Nagyszerű dolog, hogy Martin nem sürgeti. Vagyis persze hogy sürgeti, állandóan, de nem úgy, hogy neki muszáj legyen engednie. Nem állítja ultimátum elé, nem követelőzik, nem kacsingat más lányokra. Még úgy se, mint Nimby.

Az elmúlt napokban többekkel beszélt Niala tettéről és kipuhatolta a véleményüket. Isabelle néninek és Mariónak egybehangzóan az volt a véleménye, ami a szülőké is: igazán nem lett volna olyan sürgős, de ha már így döntött, ők támogatják. Jeanne csak annyit mondott, hogy ha szeretik egymást, miért ne. Luigival nem beszélt, Luigival nem lehetett ilyesmiről beszélni. Egyáltalán beszélgetni se nagyon, Luigi a tettek embere volt, nem a szavaké. Viszont beszélt az öreg Parmentier-vel.

Két nappal az egérpár elutazása után történt, a partra indult a többiek után, ő lemaradt, mert apa fölhívta és elbeszélgettek. Az öreg a sarkon állt és a biciklije kerekét vizsgálgatta, s mire Kissy odaért, hozzá is látott a pumpáláshoz.

– Jó napot, Gérard bácsi!

– Szervusz – pillantott föl az öregúr, és pár nyomás után megtapintotta a kereket. Megfelelőnek találhatta, mert leszerelte a pumpát és visszacsatolta a vázra.

– Hallotta, mi történt? – kérdezte Kissy. – Hogy Nicole elutazott?

Parmentier-nek Nicole-t kellett mondani, hiába, hogy már Isabelle néninek is rájárt a szája a Nialára, annyit hallotta tőlük. De ez is illett hozzá. Kicsit komoly, kicsit kölykös, hol ilyen, hol olyan, mint ő maga.

– Hallottam – biccentett az öreg. – Avval a fiatalemberrel, aki magukkal mászkál. Munaguba, igaz?

Ez egy képtelen szokása volt, hogy egyszer tegezte őket, egyszer magázta. De más öregek is hasonlóképpen tettek, némelyik még Nialával is.

– Igen, vele. Egy hétre mentek.

– Úgy hát. Majd meggyünnek. Nagy jány mán. A kicsi jól van?

Ez persze Vanessára, konkrétan az egészségi állapotára vonatkozott. Parmentier úr rendszeresen érdeklődött iránta, alig-

hanem még a két év előtti agyrázkódás miatt, amit Vanessa már rég el is felejtett.

– Kitűnően, Gérard bácsi. Makkegészséges.

– Hála legyen. Az egészség a legfontosabb. No, de tán mehetnéked is van. Én is tovamék. Aggyisten.

– Viszontlátásra – felelte Kissy, és az elkerekező öreg után nézve megállapította, hogy nem izgatja magát azon, hogy egy tizenöt éves lány szállodába megy egy felnőtt pasival. „Nagy jány mán." Nialának igaza van, ez itt a Côte d'Azur, itt senki nem csodálkozik semmin.

Amikor elmesélte a találkozást a többieknek, Vanessa leszamarazta.

– Szamár. Jean-Marie bácsi tizenöt évvel volt fiatalabb az édesanyjuknál.

– Hát az ki?

– Gérard bácsi bátyja. De amikor Gérard bácsi született, az édesanyjuk még akkor se volt tizennyolc. Nem lát ő Nialában semmi különöset.

Kissy megint fülelni kezdett. A dallam ismét változott valamit, vagy nem is, mintha a ritmuson igazított volna a kisegér maestro.

Valami mászott a lábán. Odanyúlt, lepöckölte, s közben megszemlélt egy további egeret, aki valamivel arrébb édesdeden aludt egy kerti nyugágyban, könnyű takaró alatt. Jennifer. Ő is jókat lustálkodik mostanában. Ami azt illeti, alighanem csak két egér van, aki testgyakorlatokat végez, az a kettő ott Monacóban. Mindenki más csak heverészik. Azazhogy Vanessa és Nimby tegnap is mászott fára, de az is könnyű fa volt, fél perc alatt fönn voltak és két órát üldögéltek a lombok között. Ha nem vigyáznak, olyan kövérek lesznek, hogy a cicák…

De nem jutott a gondolat végére. Elaludt.

Kissy elszántan keverte a masszát. Sejtelme sem volt róla, hogy mi lesz a tésztából, de Isabelle néni és Vanessa egybehangzóan utasította, hogy jól keverje össze, tehát keverte. Isabelle néni ezalatt a tűzhelynél szorgoskodott, Vanessa pedig a konyha másik részén ügyködött valamin.

– Jó illatok jönnek innen – kukkantott be Angélique. – Nem kell több kukta?

– De kell – mondta Vanessa. – Mosakodj be és szeletelj nekem kígyóuborkát vékonyra.

Angélique szófogadóan indult a konyha sarkába, ahol a kötények, sapkák és kesztyűk sorakoztak. Itt a panzió konyhájában szigorúan tilos volt ezek nélkül ételhez nyúlni.

– Jópofa. Mi ez?

– Saláta – felelte Vanessa tömören.

– Mi van benne?

– A szokásos apróságok. Zöld növények, tojás, egypár hupikék törpike, hasonlók. Kész van már az az uborka?

Kissy vigyorgott. Vanessa zsarnok tudott lenni a konyhában. Mukkanás nélkül engedelmeskedni kell neki.

Isabelle néni odajött és bólintott. Kissy elengedte a kanalat és hátralépve figyelte, ahogy a néni másik tálba önti az ő művét és újabb anyagokat ad hozzá. A panzióban mindig készült egy-kétféle sütemény, de nem sok. Olcsó helyen kicsi a választék.

– Mennyi uborkát kérsz? – kérdezte Angélique.

– Mondjuk nyolcat kezdetnek. Kissy, látom, nincsen dolgod, ragadd föl az uborka felét, szeretném a szezon vége előtt föltálalni ezt a salátát.

Kissy lobogó fülekkel rohant a mosdóhoz. Letépte kesztyűit, bedobta a vödörbe, újakat húzott és szaladt a műtőasztalhoz, ahol Angélique lendületesen dolgozott. Fölkapott egy uborkagyalut és munkához látott.

Megszólalt a házitelefon.

– Konyha – nyomta le a gombot Isabelle néni.

– Ott vannak a gyerekek? – érdeklődött Blanche.

– Vanessa, Kissy meg Angélique itt van. – Isabelle néni szemszögéből persze Angélique is amolyan gyerekféle volt.

– Jó. Marcel Pellat bejelentkezett négy órára, azt mondta, velük akar beszélni.

– Nocsak – mondta Vanessa. – Rég nem hallottam róla. Kik azok a velünk?

– Nem tudom. Azt mondta, a gyerekekkel, és hogy jó-e négy órakor. Azt mondtam, jó, mostanában úgysincsenek programjaitok.

– De vannak – morogta Kissy. – Fekszünk a nyugágyakban és finom egérsonkát termelünk a cicának.

Blanche persze ezt is hallotta, a telefon érzékeny volt.

– Ne aggódj, majd leugráljátok.

– Aha, amikor lélekszakadva menekülünk a lyukba – vakkantotta Vanessa.

Nevettek, s Kissy tanúja lehetett egy pótnagymamai fejsimogatásnak, amit az éppen kesztyűtlen Isabelle nénitől kapott a kislány, s az egész konyhát bevilágította, úgy ragyogott.

Marcel Pellat pontosan négykor csengetett be a kertkapun. Addigra Vanessa elmondta, hogy régi ismerősük, egy kis asztalosműhelye van Villefranche-ban, és bár ez meglepően hangzik, nem rokon.

Pellat meglehetősen gondterheltnek látszott, ahogy helyet foglalt a nappaliban, a Niala és Pi kivételével teljes számban összegyűlt egércsapat és Blanche társaságában. Georges nem volt otthon, a találmányával kapcsolatban tárgyalt valakikkel valahol. A Ford család a tengerparton sétált, kivéve Jennifert, aki egéri minőségében jelen volt.

– Az a helyzet – kezdte Pellat kicsit bizonytalanul –, hogy sokáig gondolkoztam, kihez forduljak… a rendőrségnek nem mertem szólni, hátha csak rémeket látok… ügyvédre is gondoltam… aztán inkább megkerestem magukat. Végül is valami hasonlóval foglalkoznak, ha jól hallottam.

Alacsony, kopaszodó emberke volt, olyasféle, mint Danny DeVito. Szürke zakóban volt és viseltes barna cipőben.

– Szóval pedofíliáról van szó? – csillant föl Chantal szeme. Kissy rosszallóan pillantott rá. Nem illik ilyen látványosan örülni.

De úgy tűnt, Pellat nem vette észre.

– Attól félek, igen.

Blanche megrémült.

– Szent ég, csak nem a gyerekeket…

– Hát… de.

– Jézusom.

– Azt még nem tudom, hogy mi történt… voltaképpen. Csak annyit, hogy valami nincs rendben.

A következő percekben a kissé zavart asztalos előadta azok számára, akik nem tudják a részleteket, hogy négy gyereke van, egy nagyfiú és három kislány. És van egy gyerekkori jóbarátja, Edmond Tailland, aki gyakran jár hozzájuk. Szinte minden hétvégén. Számtalanszor hagyták magára a gyerekekkel, eszükbe se jutott, hogy ebből probléma lehet. Volt úgy, hogy egy vagy több gyerekre ő vigyázott az éppen aktuális partnerével – Tailland-nak nincs felesége – vagy egyedül. Nagyszerűen kijön a gyerekekkel, akik imádják. Eszükbe se jutott bármire gyanakodni.

– De aztán… egy héttel ezelőtt furcsa dolog történt. Edmond éppen nálunk volt, egy rajzfilmet néztek a lányaimmal. Én az előszobában megtaláltam a gyerekek fényképezőgépét és be akartam vinni nekik. Ahogy benyitottam a gyerekszobába…

Kissy lelki szemei előtt megelevenedett a jelenet, amint a pasas a három kislánnyal a gyerekszobában hancúrozik, és viszketni kezdett a cipőtalpa.

– Első pillantásra nem is értettem, hogy mi olyan furcsa a látványban – folytatta Pellat, meglehetős csalódást okozva Kissynek. Abban a látványban, amit ő elképzelt, az első ezredmásodpercben is minden érthető volt. – Csak az egyik lányom volt a szobában… és Edmond. Az ágyon feküdtek és nézték a filmet, de… szóval a helyzet… de jobb talán, ha megmutatom. Ugyanis döbbenetemben elkattintottam a gépet.

Benyúlt a belső zsebébe, Kissy pedig elismerően csettintett. Fotódokumentáció a kislány megrontásáról, óriási dolog, a pasast hetente vihetik majd ki a börtönből a fogtechnikusához.

A tárcából előkerülő képet otthon nyomtatták ki közönséges papírra, egy nem túl jó nyomtatóval, de minden látható volt rajta, ami kellett. A pasas az ágyon feküdt, mellette a kislány. A kislány szoknyája föl volt hajtva, és kilátszott a bugyija. Kissy másodikként vette át a képet Chantaltól, alaposan megnézte és továbbadta Martinnek. Hát ezért nem kap annyit, mintha le is húzta volna azt a bugyit. Pellat túl korán lépett be, a kislány szempontjából persze nem, de hát itt szakmai szempontok is vannak. A bűnüldözésnek két fontos szabálya van, állapította meg Kissy, míg a kép körbejárt az összetolt asztalok körül. Első szabály: a bűnözőt akkor kell elkapni, amikor már el is követett valamit, különben nem lehet rábizonyítani és röhögve el-

sétál. Második szabály: minél nagyobb az elkövetett bűn, annál nagyobbat lehet rúgni.

Fölhajtani egy kislány szoknyáját… pitiáner dolog, szögezte le magában. Hendriksen is csinált ilyet, csak az a kislány állt, és ő fölemelte a szoknyáját, úgy kukucskált be alá. Neki nem volt alkalma folytatni a dolgot, ezért rabolta el Elkét. De ez a pasi ott heverészett a kislánnyal édes kettesben, és csak ennyire futotta a bátorságából? Persze majd kifaggatják, hogy mi volt a terve később, és aszerint kapja a rúgásokat.

– Amikor meglátott, zavartan viselkedett – mondta Pellat. – Megigazította Sophie szoknyáját és a rajzfilmről kezdett beszélni.

– Ez elképesztő – mondta Blanche együttérzően. – Szegény kislány.

– Hány éves? – kérdezte Vanessa.

– Hét… múlt hónapban töltötte be.

– Tapasztalt más gyanús dolgot is ezen kívül? – kérdezte Jennifer.

– Nem… semmit. Mondom, addig soha nem gyanakodtunk…

– A feleségének mikor szólt róla?

– Még aznap este. Ő is… teljesen kétségbe van esve. Hogy éppen Edmond…

– Mi történt a fénykép készítése után?

– Hát… azt mondtam, szeretném, ha most elmenne. Nem tiltakozott, elment. Azóta nem találkoztunk.

– Milyen gyakran találkoznak?

– Hétvégenként… szombaton vagy vasárnap, mikor hogy.

– Ma szombat van – mondta Jennifer. – Ha ma nem jött, akkor holnap várható?

– Igen… jaj, nem, nem. Még a múlt héten említette, hogy ezen a hétvégén nem lesz a partvidéken, tárgyalásra utazik.

– Mivel foglalkozik?

– Üzletember… szállodaigazgató.

Jennifer visszakérte a képet és egy ideig szótlanul tanulmányozta.

– Azért jöttem magukhoz, doktornő… vagyis hát a gyerekekhez… hogy tanácsot kérjek. Nem tudom, mit tegyek. Azóta ezen tépelődünk a feleségemmel. Nem tudjuk, mi lenne a jó.

Bepereljük? Ne pereljük? Ha maguk lennének olyan szívesek…

– Szerintem – szólalt meg Jennifer határozottan – magának szakértőre lesz szüksége a tárgyaláson. A Jerry Alapítvány közreműködhet szakértőként. Ismerjük az ehhez hasonló ügyeket. Éppenséggel megoldottunk egyet, ami egészen hasonlított ehhez, csak ott nem barát volt, hanem nagybácsi. Természetesen a közreműködésünk díjmentes.

Kissy végigpillantott egértársain és minden erejét bevetette, hogy ő is ugyanazt a pókerarcot tudja vágni. Mégis miféle nagybácsis ügyről hablatyol Jennifer? Minek nagyképűsködik? A Jerrynek nincs rá szüksége, hogy nemlétező ügyek megoldásával kérkedjen. Igaz, a létező ügyeikről jobb, ha nem beszélnek, főleg a maffiás esetről. De ehelyett újakat kitalálni… Jól meg fogja mosni a lány fejét.

A gyerekek nem voltak otthon, a barátaiknál töltötték a délutánt. Madame Pellat sem volt otthon. Az egerek besétáltak a gyerekszobába és szemügyre vették a helyszínt, bár nem nagyon értették, hogy Jennifer miért kíváncsi rá. Az a kérdés, hogy mi történt, nem az, hogy hol. Kissy egyáltalán nem értette, miért ragaszkodott hozzá Jennifer, hogy most azonnal idejöjjenek.

Amikor megérkeztek, Jennifer végigsétált a házon, nyomában az egerekkel. Aztán beléptek a gyerekszobába. Minden úgy volt, mint a képen. Egy ágy, egyszemélyes, gyerekméretű, de egy nem túl magas felnőtt is elfért rajta. Arrébb egy másik ágy, s a szoba túlsó sarkában a harmadik. A tévé az ágy lába felőli falon. Kissy szomorúan nézte a szobát, ami talán súlyos molesztálások színhelye volt.

– Hány évesek a lányai? – kérdezte Jennifer.

– Sophie hét… Marie kilenc, Viviane pedig tizenkettő.

– Mi volt a rajzfilm, amit néztek?

Pellat értetlenül pislogott.

– Fogalmam sincs. Ez miért fontos?

– Ne feledje, hogy ön a vádló lesz a tárgyaláson, monsieur Pellat. Minden apró részlet fontos. Videóról nézték?

– DVD-ről, azt hiszem. A feleségem gyakran vesz nekik DVD-filmeket. Nagyon szeretik őket.

– Hol volt a két nagyobb lány?

– Mikor?

– Amikor a fénykép készült.

– Ja igen… nem tudom.

– De itthon voltak?

– Hogyne, persze.

– Amikor belépett a szobába, ment a film?

– Bizonyára…

– Arra csak emlékszik, hogy miközben elküldte Tailland-t, túl kellett-e kiabálnia a filmet? Esetleg valamelyikük leállította?

– Hát… úgy emlékszem, ment a film. Igen, zene szólt és valami zörejek… amilyenek az ilyen filmekben lenni szoktak.

Kissynek eszébe jutott az a csodálatos háromdimenziós rajzfilm, alighanem a történelem egyetlen rajzfilmje, ami kizárólag hangokból áll. De nagyon szép lehetett, mert nagyon tetszett az ügyvédnőnek, a csavargónak és Huncutkának.

– Láthatnám a fénykép eredetijét?

– Eredeti… úgy érted, a számítógépen? Hogyne. A műhelyemben van.

Elhagyták a szobát és libasorban lemasíroztak az alagsorba, ahol mindenféle famegmunkáló szerszámmal ellátott kis műhely volt. Középen egy szekrény félkészen, a sarokban egy asztalon pedig elég öregecske számítógép. Pellat bekapcsolta, s csak téblábolt, amíg a gép szép lassan elindult. Aztán kattintgatott egy kicsit és megjelent a kép, most sokkal jobb minőségben.

– Úgy – mondta Jennifer. – A fényképezőgép megvan?

– A fényké… hogyne, persze. A gyerekszobában lesz.

– Menjünk, nézzük meg. Kérem, ne kapcsolja ki a számítógépet.

Visszasétáltak a gyerekszobába, közben Kissy elkapott egy halk összesúgást.

– Uniform Lima Uniform Hotel India Juliet? – kérdezte Angélique Martintől. Érteni, csinálni, Jennifer. Világos. „Te érted, mit művel Jennifer?”

– Negatív – felelte a fiú.

– Uniform Whisky – szólalt meg Vanessa. Várni. Hát kivárják a végét, az biztos. Jennifernek valami célja van ezzel a rengeteg fura kérdéssel.

A fényképezőgép egy fiókból került elő a gyerekszobában. Három megapixeles, elég régi típus, de nem rossz. El lehet fényképezgetni vele. Pellat Jennifer felé nyújtotta, aki megrázta a fejét.

– Szeretném – mondta –, ha magánál tartaná, kimenne vele és bejönne. Tartsa ugyanúgy, mint akkor, és kattintsa el.

Pellat értetlenül nézte a gépet. Ebben a pillanatban Vanessa hirtelen sarkon fordult, háttal a férfinak. Kissy csodálkozva látta a kislány arcán dúló érzelmeket. Hirtelen felismerés és féktelen düh. De mit ismert föl és miért dühös? Mi folyik itt?

– Rögtön megérti, mit szeretnék, Pellat úr – mondta Jennifer mézédes mosollyal. – Lenne olyan szíves?

A társaság másodszor is visszasétált a műhelybe, s Pellat Jennifer kívánságára a számítógépre másolta a képet. Kirakták őket egymás mellé.

– Hallgatom a magyarázatát, monsieur Pellat – mondta Jennifer hidegen.

– Miféle… mire kell magya…

– Netán maga Alice Csodaországból?! – csattant fel Jennifer. – Ha az egy héttel ezelőtti képet maga készítette, akkor egy métert zsugorodott azóta. Azt kértem, hogy tartsa a kamerát ugyanúgy, de *ezt* – Jennifer indulatosan a mostani képre bökött – jóval lejjebbről fotózta. És amíg valami hihető hazugságon töri a fejét, megkérdezem újra, hogy hol volt a másik két lánya. Azt mondta, hogy Tailland mindhármukkal együtt nézte a filmet. Azt megértem, ha egy gyerek kimegy egy izgalmas rajzfilm közepén, de azt már nem, hogy kettő is, amikor a házban csak egy vécé van. Azt viszont végképp nem értem, hogy ha egyszer lemezről ment a film, akkor miért nem állították le, amíg a másik kettő visszajön. Nagyfokú önzés, nem gondolja? Aminthogy az is nagyfokú önzés, hogy Tailland kényelmesen elterpeszkedik az ágyon, mellette még éppen elfér Sophie, de hol tévézett a másik kettő? A földön ülve? Udvariatlan egy vendég. De aligha pedofil. Az eredeti képen a kislány egyáltalán nem fekszik ott mellette, maga másolta rá, Pellat úr! Maga

vagy megharagudott valamiért a barátjára, vagy pénzt akar kipréselni a jól menő szállodásból. Tény, hogy lenne hová tenni. Tehát megvan már a hihető hazugság, hogy miért készült az előző kép egy méterrel magasabbról?!

Kissy úgy érezte magát, mint akit leöntöttek olajjal és beraktak a sütőbe. Hogy lehet, hogy ebből ő semmit se vett észre?

Pellat leroskadt egy székre és holtsápadtan nézett rájuk, aztán a kezébe temette az arcát. Az egerek vészjóslóan álltak körülötte.

Szerencsétlen, ostoba alak, állapította meg Kissy, de ebben a pillanatban megszólalt Vanessa, aki pont az ellenkezőjét állította.

– Magának óriási szerencséje van, Pellat úr. Ha tényleg perre vitte volna a dolgot, akkor az alperes ügyvédje mutatja ki a maga szánalmas kis hamisítását, és olyan kártérítést szakít le magáról, hogy még Sophie unokái is fizetik. Márpedig maga nem akart rosszat a gyerekeinek, ugye, Pellat úr?

Csend. A férfi csak ült magába roskadva, eltakarta az arcát és egész testében remegett.

– Mindjárt gondoltam – mondta Jennifer, és elővette a telefonját. – Akkor már csak egyetlen kérdést szeretnék tisztázni. Maga rámásolta a lánya képét a szoba képére, amiben valaki más lefotózta a barátját… vagy az is lehet, hogy a barátja képét is úgy másolta az üres szoba képére. Mindegy. De miképpen volt lehetséges, hogy elkészítse a lányát ábrázoló képet, amit lemásolt?

Megint nagy csend.

– Talán nem volt érthető a kérdés – szólalt meg Vanessa fagyosan. – Miképpen vette rá a hétéves lányát, hogy felhajtott szoknyával heverészve a maga modelljéül szolgáljon, Pellat úr? És mi *egyébre* vette még rá?

A férfi csak ült és rázkódott a válla.

– Majd elmondja – nyugtázta Jennifer, és tárcsázott.

Blanche döbbenten hallgatta lánya dühös előadását.

– Alighanem tartott tőle a jómadár, hogy a meséje gyenge lábakon áll – vonta le a kislány a következtetést olyan indulatosan, hogy feje körül röpködtek a szőke fürtök. – Mi lettünk volna az

építmény támasza. Ha velünk elhiteti, nekünk mint szakértőknek biztos jobban hisznek.

Vanessa lendületes léptekkel a nappali sarkában álló asztalkához sietett, fölrántotta a kis hűtő ajtaját és kivett egy dobozos kólát. Szakavatott mozdulattal fölnyitotta és leküldött egy nagy kortyot.

– Megvertétek? – kérdezte Blanche.

Kislánya olyan szemrehányóan nézett rá, hogy Kissy majdnem elnevette magát. Mintha ez olyan képtelen feltételezés lett volna.

– Nem vertük meg. Egy ujjal se nyúltunk hozzá. Semmi kedvem kiverni a fogait, hogy aztán naphosszat bámulnod kelljen az ocsmány pofáját. Átadtuk a zsaruknak. Nem voltak túl barátságosak vele. Tudtad, hogy Vincent Dubarrynak megvan a kisfia?

– Nem.

– Az éjjel lett meg. Kiselefánt, majdnem négy kiló. Az apja nevét kapta. Vincent megkérte az őrmesterét, hogy ma hadd maradjon ki ebből az ügyből, mert fél, hogy nem tud uralkodni magán. Vissza is ment az őrsre. Azt hiszem, ha lánya születik, be is húz egyet annak a féregnek.

– Majd fölhívom és gratulálok neki.

– Már gratuláltam a család nevében és adtam neki egy üveg bort.

– Hát azt meg honnan szedted?

Kissy mosolyogva hallgatta a párbeszédet. Amikor a rendőrök elengedték az egereket – ők még maradtak, hazahozták madame Pellat-t a munkahelyéről és együtt is akartak beszélni a házaspárral –, Vanessa megkérte Angélique-et, hogy tegyenek egy kitérőt Mont Boronba. Egy hegyoldali kis házhoz irányította a mikrobuszt, kiugrott a kocsiból, s két perc múlva megjelent egy üveg borral. Angélique elvitte őket az őrszobára is, ahol a kislány átadta a palackot a Pellat miatt magában füstölgő Vincent-nak, azzal az intelemmel, hogy ki ne nyissa, amíg le nem jár a szolgálata. Cserébe kapott egy hatalmas, cuppanós rendőrpuszit.

– Nem értem – nézett rá Blanche csodálkozva. – Hogy vetted rá a vén zsugorit, hogy adjon neked egy üveggel?

A kislány éppoly csodálkozva nézett vissza, szemlátomást nem értve, mit lehet ezen csodálkozni. Kissy remekül szórakozott. Fogalma se volt, hogy a vén zsugori ki lehet.

– Hisz tudod, hogy varázshatalmam van és bárkit megszelídítek.

Válasz helyett anyjától is kapott egy puszit.

Kedden délután ötkor Kissy éppen azon töprengett, kiüljön-e egy kicsit a teraszra vagy inkább… nem jutott eszébe semmi, hogy inkább mit, de nem is számított, mert az ablakból meglátta, hogy nyílik a kertkapu és belép Niala. Kissy érezte, ahogy a szemei kiülnek az orra hegyére. Niala pontosan olyan volt, mint amikor elment, csak másik ruha volt rajta és a szokásos módon hordta a haját. A nyomában jött Pi egy sporttáskával, őrajta se volt semmi különös. Kissy szélsebesen megindult a kapu felé, de megelőzte egy száguldó sárga folt, aki rakétaként süvített Niala karjaiba. Mire Kissy odaért, egyre több és több egér jelent meg, hamarosan ellepték az udvart. Nialáék mindenkivel összeölelkeztek vagy kezet ráztak, szétosztottak pár száz puszit, és valahonnan előkerült egy szál fehér rózsa, amit Blanche kapott Pitől. Kissy sejtette az okát, de csak negyedórával később tudakolhatta meg, amikor fölkísérték Nialát a szobájába, csak ők minilányok, még Angélique se jött föl.

– És most mesélj – követelte Chantal azonnal.

Niala nevetett és leült az ágyra.

– Hát… imádom a pasit.

Végigpillantott a négy szempáron és pont úgy vigyorgott, ahogy Vanessa szokott.

– Tudom ám, mire vagytok kíváncsiak.

– Akkor mondjad – követelte Chantal.

– Az évszázad pasija – jelentette ki Niala.

– Jó, de részletesen? – akarta tudni Jennifer is.

Niala tehát elmondta részletesen. Azzal kezdte, amikor magukra zárták a szobaajtót, ő letette a kalapját és csókolózni kezdtek. Indulás előtt azért csinált egy hirtelen ötlettel kontyot a hajából, első ízben a történelemben, hogy csókolózás közben a fiú kihúzhassa a pálcikát, s elborítsa őket az aranyszínű hajzuhatag. Kissynek ragyogott a szeme. Csodaszép lehetett, és állati romantikus. Istenien mutatna filmen.

A folytatás is szép volt és romantikus, de filmen csak szigorú korhatár mellett vetíthető. Niala egy óra hosszat mesélt és még csak az első délelőttnél tartott, ami délutánba nyúlt, az ebédet teljesen kihagyták. Kissy elnézte Chantal és Jennifer tűzpiros füleit, és tudta, hogy az övé se különb. Niala füle, aminek a szokásos módon csak egy része kandikált ki a hajkoronából, megmaradt rózsaszínűnek. Semmitől se jön zavarba, állapította meg Kissy. Vanessa se, de Niala aztán végképp nem. Egyszer mintha elpirult volna, régesrég, amikor még Mohival beszélgettek Piről, de alighanem optikai csalódás volt.

Mindent elmondott részletesen. Olyan részletesen, hogy Kissy tűnődni kezdett, vajon mikor volt ideje jegyzeteket készíteni. Nem mintha lett volna mivel, mert a keze is szerepelt a történetben.

Az első nap története azzal folytatódott, hogy a szobájukba kérették a vacsorát és jó étvággyal megették. Kellett az energia, állapította meg Kissy kicsit rosszallóan, de aligha híztak. Volt alkalmuk lemozogni!

– És mást nem is csináltatok egész idő alatt? – kérdezte Vanessa.

Niala nevetett.

– Dehogynem. Sétáltunk Monacóban, elmentünk mindenféle helyekre. A kaszinóba nem, mi nem vagyunk a szerencse gyermekei, mint te, de a fél országot bejártuk.

Vanessának ragyogott a szeme, és Kissy lelki szemei előtt is megjelent a muszlinruha.

– Aztán visszamentetek a szállodába és kezdtétek elölről – állapította meg Jennifer.

– Úgy bizony, egérke, de miért nézel rám ilyen szemekkel? Elég nagyok vagyunk már hozzá, négy fal között csináltuk, hol itt a gond? Nem rakunk föl róla videót a netre.

Kissy csuklott egyet.

– Miért, videó is készült?

Niala fölkacagott.

– Hogy készült volna? Nem értünk rá egy kamerával bíbelődni. Operatőrt meg nem vittünk magunkkal.

– Itthon mit fogtok csinálni? – kérdezte Vanessa.

– Ezt hogy érted?

– Pi beköltözik a szobádba?
– Mi az hogy! Csak nem gondolod, hogy külön alszunk?
– Akkor miért maradtatok tíz napig Monacóban? Itthon is ugyanazt csinálhatjátok.
Niala mosolygott.
– De hát mi nem maradtunk tíz napig Monacóban. Egy hét után szépen kijelentkeztünk és elutaztunk.
Az egerek eltátották a szájukat.
– Hová? – kérdezte négytagú kórusuk.
– Toulonba.
Egy pillanatig meglepve néztek, aztán megértették.
– Meglátogattátok Pi apját?
– Meg bizony. A nagyapját is. Mint a kedvesét mutatott be.
– Mit szóltak hozzád?
– Természetesen nagyon tetszettem nekik. Ők is nekem. Majd mutatok fényképeket, azt is sokat csináltunk.
Végignézett az arcokon és megint elnevette magát.
– Ne aggódjatok, előtte kiválogatom.

Igen, állapította meg Kissy, Niala csakugyan sokat változott, és mégis ugyanolyan maradt. Nyíltan beszél arról, amit Pivel művelnek az ágyban, de hát régen se volt másmilyen, akkor se csinált titkot semmiből.
Próbálta keresni a jeleket, amikből kiderül, vajon felnőtt-e Niala attól, hogy a fiúé lett, de nem nagyon tudta eldönteni. Az biztos, hogy külső jelei nincsenek a változásnak, amit jó tudni, mert akkor nyilván őrajta se lesznek, ha majd… szóval nem biztos, hogy a szüleinek egyből az orrára akarja kötni. Kissy még sosem ismert senkit *előtte* is és *utána* is… azazhogy de, Angélique Lafont-t, de őnála úgy szerzett tudomást a változásról, hogy Angélique rémülten beállított hozzájuk, és az azért más. Niala büszkén vállalja a döntését és egy másodpercig se bánja. És persze nincs egy teremtett lélek, aki elől titkolná. Az elmúlt héten Georges a szüleit is fölhívta Bretagne-ban és elmondta nekik.
Kissy egyelőre nem nagyon tudta eldönteni, hogy mitől fél jobban, a dologtól magától vagy attól, hogy mit szólnak hozzá a szülei.
Ezt meg is mondta.

– Szamárság – felelte Vanessa. – Mit szólnának? Talán bizony megbüntetnek? Ugyan már.
– No, nézzenek oda – mondta Chantal csípőre tett kézzel. – A tapasztalt tanácsadó! Halljuk, levettetek-e már legalább egy ruhadarabot éjszaka!
Vanessa lehajtotta és lassan megcsóválta a fejét.
– Mindjárt gondoltam. Meddig szégyenlősködsz még?
Vanessa nem felelt, s Kissy hirtelen gyanút fogott. Talán azért nem válaszol, mert nagyon is lenne mondanivalója?
Niala abban a pillanatban odalépett kishúgához és leguggolt elé.
– No, mondd, hugi. Tudod, hogy nekünk mindent elmondhatsz.
Vanessa elmosolyodott a megszólításra. Aztán a nővére szemébe nézett.
– Hát… az a helyzet, hogy mi… beszélgettünk a dologról.
Kissy érezte, hogy növekedni kezdenek a fülei. Közelebb húzódott a kislányhoz, nehogy egy hangot is elszalasszon. Niala biztatására bele is kezdett.
– Szóval… egyik este az ágyban szóba került.
– Ki hozta szóba? – kérdezte Niala gyengéden.
– Én. Azt mondtam, tudom, hogy egyszer mi is azt fogjuk csinálni, amit most ti.
– Mire ő?
– Azt felelte, hogy ő nem sürget.
– Mire te?
– Azt mondtam, hogy előbb úgyis az következik, amit Kissyék szoktak csinálni.
– Mire ő?
– Átölelt, és egy darabig csókolóztunk.
Niala gondolkodott egy pillanatig.
– Mondd csak, elő szokott fordulni, hogy csókolózás közben erősen szorítjátok egymást?
– Hát persze.
– Éjjel is, amikor vékonyan vagytok öltözve?
Vanessa gyanakodva bólintott.
– Miért?
– Tapasztaltad már, hogy kíván téged?

Kissy azt várta, hogy Vanessa arca lángba borul. Amikor ő tartott itt Martinnel, egy ilyen kérdéstől még a cipőtalpa is elpirult volna.

Vanessa nem pirult el. Kicsit elkerekedett a szeme, és szokásos higgadtságával bólintott.

– Hát persze.

Niala összehúzta a szemöldökét és kinyitotta a száját, de Vanessa megelőzte.

– Ugye nem akarod megkérdezni, hogy megértettem-e a kérdést?

Niala elmosolyodott.

– Oké. És te hogy reagálsz erre?

Vanessa tűnődve lebiggyesztette az ajkát, aztán tanácstalan arcot vágott.

– Nem tudom.

– És *te* is kívánod őt?

A kislány megint bólintott.

– Megőrülök érte.

– Nem, nem ezt kérdeztem. Az egy érzelem. Testileg értettem.

– Testileg is megőrülök érte – felelte Vanessa tárgyilagosan.

Csend volt. A négy lány egy ideig emésztette a választ.

Különös válasz, gondolta Kissy. De nagyon is illik hozzá. Jéghideg nyugalommal beszél a legforróbb érzéseiről is. Ha ő, Kissy, azt mondaná, hogy megőrül Martinért, az azt jelentené, hogy legfeljebb véletlen, ha még van rajtuk valami ruha, és már rég eszüket kellett veszteniük a szenvedélytől. De vajon mit jelenthet Vanessánál, aki e pillanatban nyugodt, szenvtelen arccal néz rájuk?

Kissy jól tudta, hogy ebben a kislányban iszonyatos érzelmek lángolnak. Valószínűleg éppen azért fejlődött ki nála ez a hűvös nyugalom, hogy ellensúlyozza ezeket az érzelmeket. Soha nem engedhette szabadjára őket – ami azt illeti, két évvel ezelőttig nem is volt senki, akire pozitív érzelmeit irányíthatta volna, csak a negatívakat. Azok is vannak bőségesen, Kissy tudta, mennyire gyűlöli a pedofilokat és más ellenségeit. Ha ehhez a gyűlölethez nem társulna fantasztikus önuralom, már rég megölte volna valamelyiket.

A pozitív érzelmei még forróbbak. Az egerek bármelyikéért bemenne egy égő házba vagy háborús pergőtűzbe. Niala egyszer azt mondta, ha kellene, zokszó nélkül ápolná őt vagy a szüleiket egy életen át. S jó páran vannak még azon a listán, akikért bármit megtenne.

Vajon mit jelenthet, ha úgy fogalmaz, hogy testileg is megőrül Nimbyért? Nem azt mondta, hogy kívánja, hanem hogy megőrül érte. Az érzelmei mindig százszor forróbbak, mint amennyit kimond belőlük…

– Nem túlzás ez egy kicsit? – kérdezte most Niala.

Vanessa meglepve nézett rá.

– Ez az önuralom. Ha ennyire vágytok rá, miért nem teszitek meg?

– Mert még nincs itt az ideje – jelentette ki a kislány megfellebbezhetetlenül.

Niala sóhajtott, de ekkor megszólalt Jennifer.

– Hé, egérke. Miért csodálkozol az önuralmán? Te két évig hősiesen rejtegetted az érzéseidet. Ugyanolyanok vagytok. Szerintem világos a dolog. Egy pilótának is higgadtnak kell maradnia és uralkodnia magán meg egy fogorvosnak is. Ugyanazokat a géneket örököltétek.

Ezen muszáj volt nevetni. Vanessa, amint géneket örököl a D’Aubisson szülőktől…

– Többet is beszéltetek róla? – kérdezte Niala.

Vanessa egy pillanatig nem értette a kérdést, aztán bólintott.

– Igen, egyik este írtunk egy listát, hogy ha majd eljön az ideje, milyen testhelyzeteket akarunk kipróbálni…

Niala egy kicsit felrobbant, amit Kissy először nem értett. Ő gondolkodás nélkül elhitte.

– Egérke! Tollas a hátam?!

Húga nevetett.

– Nem, többet nem beszéltünk róla.

– Úgy. És mi van a vetkőzéssel?

– A fürdőszobában átöltözünk, úgy megyünk be. Addig a másik vár.

– Ezt tudom, de nem került szóba, hogy ideje lenne ezen változtatni?

– Nem.

– És nem verbálisan?

Vanessa eltűnődött.
– Nem is tudom. Én biztos, hogy nem adtam jelét ilyen kívánságomnak. Szerintem ő se.
– Én se tenném a helyében – jegyezte meg Chantal. – Még fiatal vagyok, élni akarok.
Nevettek.
De az akkor is csodálatos hír, gondolta Kissy, hogy ez az egérke már arra gondol, hogy egyszer egymáséi lesznek, és ezt meg is mondja az egerének.
– És veled mi a helyzet? – kérdezte Niala váratlanul Chantaltól.
– Hát – mondta a kérdezett – egyelőre nem bújtunk ágyba.
– Látod, pedig útközben folyton mondogattad.
– Azt nem mondtam, hogy mikor. Csak annyit, hogy Beaulieu eszményi hely rá. Még jó darabig itt leszünk.
– És te, egérke?
Kissy zavartan észlelte, hogy Niala tekintete egyenesen őrá szegeződik.
– Hát… nekem döntést kellett hoznom… és végül meghoztam.
– No mit?
– Hogy most még nem.
– Meddig?
– Hat hónap, kilenc hét és negyven nap múlva – vágta rá villámsebesen.
Niala nevetett és barátságosan leszamarazta.

Amikor visszatértek a többiekhez, Blanche azzal a hírrel fogadta őket, hogy madame Pellat jelentkezett be, s bármikor ott lehet. Nialának gyorsan elmesélték a történetet; Pinek már Blanche elmondta.
Madame Pellat előtt öt perccel hazaért Georges, aki mindenekelőtt magához ölelte lányát, aztán azt mondta:
– Úgy hallottam, jól éreztétek magatokat.
– Ugyan kitől? – nevetett Niala.
– Tőletek. Három nappal később jöttetek, ez elég világos.
– Hát ez az. Óriási volt, apa. Én vagyok a legboldogabb egér a világon.

Georges mosolygott, megfogta Niala egyik fülét és kicsit meghúzta, a méretét tanulmányozta.

– Aztán ettetek elég sajtot?

– A világért el nem mulasztottuk volna – felelte Niala szenvedélyesen.

Kissy vigyorogva nézte őket. Georges most kicsit olyan volt, mint Tom, amikor egerezik velük, félig komoly, félig játékos. Egyébként Georges az első pillanattól támogatta egérségüket. Elvégre oroszlánrésze volt az alapítvány létrehozásában.

– Akkor most koccintunk rátok és elmesélitek, hogy éreztétek magatokat… már ami elmesélhető belőle.

– Az a része nem sok – nevetett Niala –, de a koccintással várjunk egy kicsit, mert bármelyik pillanatban itt lehet madame Pellat.

A pilóta elkomorult.

– Minek?

– Nem tudjuk – szólalt meg Blanche. – Kérte, hogy hadd beszélhessen velünk. Nyilván az egereinkkel akar, bár ezt nem mondta.

S ebben a pillanatban csengettek.

– Végszóra – mondta Blanche, és indult kaput nyitni.

Georges morcosan nézett utána.

– Ha azért jött, hogy a férjéért könyörögjön…

– Akkor megverjük – vont vállat Vanessa, aki sárga pólójában és sárga sortjában úgy állt a könyvespolcnak támaszkodva, mint egy figyelmeztető lámpa.

– A férjét se vertük meg – mondta Kissy.

– Utólag bepótoljuk – felelte Niala. – Mindenkit ismerek a rendőrségnél, egyenesen a cellájába engednek be.

Húga rávigyorgott, de nem válaszolhatott, mert belépett Blanche madame Pellat-val. Kis, törékeny asszonyka volt, fekete hajú és szemű, olaszos vonásokkal, sőt olaszos kiejtéssel.

Kicsit félénken köszöntötte őket és kért elnézést a zavarásért. Georges mereven állt, nem tett semmit, hogy az asszony könnyebben érezhesse magát, de az azért belekezdett.

– Úgy gondoltam, legjobb lesz, ha én mondom el a történet végét.

– A végét, madame? – kérdezte a házigazda.

– Igen, uram. A történetnek vége, a férjemet ma kiengedték és nem emelnek vádat. Ugyanis megmutatta az eredeti képeket a lányomról. Illetve a lányaimról. Egy sorozat van belőlük, amin vidáman játszanak a szobájukban. Nem szoktak foglalkozni azzal, hogy áll a ruhájuk játék közben, hiszen gyerekek még. Az egyik ilyen képről vágta ki Marcel Sophie képét. Én nem tudtam róla, nekem is azt mondta, hogy Edmond… – Kis szünetet tartott. – Nagyon megdöbbentem, amikor ezt megtudtam Edmond-ról, de… amikor kiderült, hogy Marcel engem is becsapott, még jobban megdöbbentem.

Egy-két pillanatig csend volt a nappaliban. Az egerek emésztették a hallottakat.

– A rendőrfőnök úr azt mondta, nem történt bűncselekmény. A hamis vád végül is nem hangzott el… egyszóval nem történt semmi, ami rájuk tartozna. Marcel hazajött, és… szóval rettenetesen szégyelli magát. Személyesen akart jönni, megkövetni önöket, de lebeszéltem. Ő most egy kissé… megviselt idegállapotban van.

Georges kihúzta magát, és egészen másképpen nézett madame Pellat-ra, mint amikor belépett.

– Asszonyom, azt mondom, borítsunk fátylat erre a szerencsétlen esetre. Pellat úr nehéz helyzetében kétségbeesett lépésre szánta el magát, ami sokkal rosszabbul is végződhetett volna, de szerencsére nem így alakult. Erről tehát több szó ne essék. Köszönjük, hogy eljött és elmondta nekünk mindezt.

– Ön igen nagylelkű, D’Aubisson úr. Köszönöm, hogy elmondhattam.

Kissy hirtelen észrevett egy villanást Georges szemében, ahogy feleségére nézett. Blanche bólintott.

Madame Pellat udvariasan biccentett a társaságnak, s már kint is volt az ajtón. Blanche követte.

Vanessa az ablakhoz lépett és nézte, ahogy a két nő a kapuhoz megy. Aztán összeráncolta a homlokát. Blanche is kilépett a kapun, s az becsukódott mögötte.

– Vele ment – mondta meglepve.

– Igen – felelte Georges. – Van egy kis megbeszélni valójuk.

– Nagyon kedves voltál vele – nézett rá a kislány helytelenítőleg. – A pasas mégiscsak egy disznó!

– Nem, kislányom, nem disznó. – Georges egy pillanatig elgyönyörködött Vanessa sugárzó tekintetében, amit persze a megszólítás okozott. – Pellat úr súlyos nehézségekkel küzd a gazdasági válság miatt. Kétségbeesésében találta ki, hogy kártérítést követel a barátjától olyasmiért, ami meg se történt. Gyanítom, hogy összevesztek, különben egyszerűen kölcsönt kért volna tőle.

– Lehet, hogy kért, és azon vesztek össze – mondta Pi.

– Igen. Mindenesetre nagyon megbánta. A felesége pedig végképp nem tehet semmiről. Ő sokkal inkább áldozata a férje ostobaságának, mint ti.

Vanessa lassan csóválta a fejét, aztán helyet foglalt apja mellett.

– Én akkor se lettem volna ilyen udvarias.

– Meg kell tanulnod, hogy nagylelkű legyél azokkal, akik megbánják szorult helyzetükben elkövetett tévedéseiket, és bocsánatot kérnek értük.

– Ne ajánljam föl mindjárt, hogy én adok nekik kölcsön?!

A pilóta elmosolyodott. Kissy imádta, amikor mosolyog, anynyira jóképű, hogy… de ekkor hirtelen megértette a mosolyt. Vanessa is, mert döbbenten nézett a kapu felé, aztán visszakapta a fejét.

– Igen – mondta apja nyugodtan. – Édesanyád most pontosan ezt teszi. Mert az a három kislány és a fiú előbb-utóbb nélkülözni fog, és mi tudunk rajtuk segíteni. De tekintheted önvédelemnek is. Ki tudja, legközelebb talán betörésre szánná el magát az a szerencsétlen alak.

Vanessa sóhajtott.

– Ezt még mindig nem tudtam megszokni.

– No mit? – mosolyodott el a pilóta megint, és átkarolta a vállát.

– Hogy „édesanyád” meg „kislányom”. Pedig már sokszor mondtátok, de…

– Hiszen a kislányunk vagy, nem? Van egy nagy és te vagy a kicsi.

– Igen… igen, apa.

Kissy meghatottan nézte, ahogy a kislány odafészkeli magát a férfi vállára. Nem először hallotta, hogy apjának szólítja, ezek a megszólítások minden ceremónia nélkül, apránként kerültek

be a család életébe. Többnyire most is a keresztnevüket használta, de nemegyszer előkerültek ezek a szavak is. De annak Kissy még nem volt tanúja, hogy beszédtéma lettek volna.

Ő nem látta annyira sötéten Pellat-t, mint barátnője, inkább Georges-zsal értett egyet. A pasasnál elszakadt a cérna, van ilyen, és igazán nem bankot rabolt, csak kiagyalt egy ügyetlen misztifikációt. Azt is megbánta. De hát ennek a kiskölyöknek lételeme a shindyvadászat, és nehezen viseli, ha az egyikről kiderül, hogy ártatlan. Ha egy nap föltalálnák a pedofília tökéletes ellenszerét, amit belekevernek a vízvezetékbe és az összes megjavul tőle, a világ szülői mind föllélegezhetnének – csak Vanessa lenne búskomor, mert nem lenne kit félholtra vernie.

Jól meg kellett volna verni Pellat-t. Ő nem szólhatna semmit, maga kereste a bajt, Vanessa lelkinyugalma viszont helyreállna tőle.

Sajnos egyhamar nem várható, hogy szomáli kalózok szállnak partra az öbölben.

Nialáék hazatérése kicsit fölrázta az ellustult társaságot. Tomék ekkorra kipihenték magukat és eljárogattak Nizzába, Monacóba, mindenfelé, várost néztek, süttették magukat a nappal. Néha Jennifer is velük ment, máskor Andreas, s volt úgy, hogy egyik se. De az egércsapat inkább csak heverészett. Vanessa volt a legaktívabb közülük, hol a dalán dolgozott, hol a panzió konyháján szorgoskodott, ahova többnyire egy-két egeret is vitt kuktának. A többiek főleg napoztak a hátsó udvarban, bár már mind csokibarna volt. A déli órákban, amikor túl magas volt a sugárzás, bebújtak panzióbeli szobájukba vagy a villa nappalijába, és mindig valami olyasmit csináltak, amihez nem kellett testmozgás.

Niala hamar észrevette. A társaság a hátsó udvaron volt, amikor este kiment hozzájuk; előtte Pivel és a szüleivel beszélgethetett. Végigpillantott az esti fényben heverészőkön, megfordult és elment. Kissy eltűnődött, vajon hova mehet. Vanessa biztosan tudta volna, de ő a panzióban volt. Talán éppen őérte ment? Az is lehet.

Hamar kiderült. Egy perc múlva Niala ismét megjelent az udvaron, s valamit hozott a kezében. Besétált középre és megszólalt:

– Nézzétek, kit hozok nektek!
Kissy fölpislogott. A Niala kezében levő formátlan tárgyat csak két pislogás után ismerte föl. Egy cica volt, a tavaszi termésből. Niala a nyakbőrénél fogta hátul, ahogy a macskakölyköket kell, s a cica elengedte magát, mint egy rongydarab, csak lógtak a végtagjai. Kölyökreflex.
Niala megvárta, amíg mindenki azonosítja az objektumot.
– Jól megnéztétek? Akkor talpra mindenki, mielőtt szabadon eresztem!
Az egerek nevettek, de kászálódni kezdtek. Csak Nimby nem mozdult.
– Én tudom, hogy nem vagyunk veszélyben. Te fosztottad meg a szabadságától, rád ront majd, nem rám.
– És aztán?! Mit gondolsz, mekkora falat vagyok én egy ekkora macskának?
Niala még föl is emelte a ragadozót, hogy megnézze közelebbről. Kissy vigyorgott. Ennek a cicusnak Niala kisujja kétnapi koszt. De tény, hogy jól hangzik.
Az egerek besétáltak a házba, Niala pedig letette a kölyköt a földre. Az tűnődött egy darabig, aztán elindult az orra után.
– Most pedig irány az edzőterem, amíg elkészül a vacsora. Mindjárt megkeresem a másik kettőt. Látni akarom, ahogy megvéditek magatokat a legszörnyűbb képzeletbeli ellenségekkel szemben.
– Nem volt még részed elég testmozgásban? – kérdezte Nimby.
– Vigyázz a szádra, egérke!

Kissy utólag sokkal jobbnak tartotta Niala ötletét, mint amikor kénytelenségből bevonult a csapattal a melléképületbe és hozzálátott fölcsatolni a szivacsokat. Akkor egy porcikája se kívánta a harcot, de tudta, hogy Vanessa egyenként kerget meg és terít le mindenkit, aki nem küzd teljes erejéből.
De amikor kicsit már verekedett, el kellett ismernie, hogy jó megint mozogni. Martin volt az első társa, aki ugyancsak megdolgoztatta. Néhány sorozat után Kissy időt kért, hogy liheghessen.

– Gyenge a kisegér – hallotta a háta mögött Vanessa hangját, de amikor odanézett, kiderült, hogy Angélique-ről van szó, aki éppúgy lihegett, mint ő. – Voltál te már sokkal ügyesebb is.

– Aha – fújt a lány nagyot –, csak nem olyan ebéd után, mint a mai. Valaki nagyon ért a hússütéshez.

Vanessa nem mutatta büszkeségét, pedig ő volt az.

– És azt hiszed, hogy ez érdekli a shindyt? Már rég ott fekszel a tányérján, és közelít hozzád a mustáros tubus. Harcra föl, egerentyű!

– Ha röhögtetsz, nem fog menni – nevetett Angélique. – Biztos, hogy jól emlékszel rá, *mit* akarnak a shindyk?

Kissy együtt nevetett vele, de ekkor valami fékevesztett erő fölemelte a padlót a szivacsszőnyeggel együtt és az ő képébe csapta, olyan gyorsan, hogy sikkantani se volt ideje. Aztán a hátára fordították és lenyomták a két karját a feje mellé.

– Nem voltál résen, egérke – vigyorgott rá Martin.

Kissy bosszúsan nézett rá.

– Szünetet tartottunk, nem?

– És azt hiszed, ez érdekli a shindyt?

– Jaj, megint a mustár? – nyafogott Kissy, s várta, amíg eljön a megfelelő tizedmásodperc. Az ő lába össze volt zárva, Martin térde kétoldalt az övé mellett, ami megbocsáthatatlan hiba, ilyet fiúnak nem szabad elkövetnie. Persze most speciális, úszónadrág méretű védőeszköz volt rajta, de akkor sem. – Én nem akarok mustárt. Kis paradicsomszószt kérek a hátamra és citromkarikákat.

Martin nevetett, Kissy pedig pontos időzítéssel oldalra rántotta mindkét karját, a fiú rájuk nehezedő kezével együtt. Ugyanebben a pillanatban rúgott egyet a jobb térdével, ami éles helyzetben harcképtelenné tette volna a fiút, most pedig azt okozta, hogy előrebillent és hassal Kissy arcára zuhant. Kissy pördített egyet magukon, s máris ő volt fölül. Egymás szemébe néztek.

– Te sem voltál résen, egérke – mondta csúfondárosan.

– Dehogynem – vigyorgott a fiú, és két lábával átfogta a derekát. – Csak most ahhoz volt hangulatom, hogy te legyél fölül.

Ha rajtuk múlik, biztos nem hagyják egyhamar abba a csókolózást. De az egyik lélegzetvételnél meghallotta, hogy valamelyik legyőzött nagyot nyekken a szivacson, s ez ráébresztette őket, hol is vannak és mivel kellene foglalkozniuk.

– Partnercsere! – hirdette ki Vanessa, amikor nagy nehezen talpra kecmeregtek. – Szétválasztjuk a szerelmespárokat, különben egész más dolgokkal lesztek elfoglalva. Gyere csak, egerentyű – mutatott Martinre. – Engem is földhöz tudsz vágni?

– Persze – vigyorgott rá a fiú nagyképűen, pedig Vanessát még neki is csak nagy ritkán sikerült.

Kissy most Nimbyvel vívott, a szokásos eredménnyel. Legalábbis amióta Nimby ilyen félelmetes harcos lett, azóta ez volt a szokásos. Kissy öt ütést kapott, mire egy találatot sikerült bevinnie, és sokszor nem is értette, honnan kap még egy csapást, amikor a fiú mindhárom kezéről pontosan tudta, hol vannak és merről támadhatnak. De egy negyedik is volt neki, és Kissy sejtette, hogy előkerülhetnek továbbiak is.

– Ügyes voltál – mondta Nimby, amikor Kissy lelkileg már hanyatt feküdt a szőnyegen és várta, hogy villára tűzzék. Testileg még állt. – Strammul állod az ütéseket, és nagyon jókat rúgsz.

– Kösz – fújtatott Kissy, és elballagott a sarokba, az ásványvizes palackok felé. Ott Jenniferrel akadt össze, aki rámosolygott.

– Neked is kilóg a nyelved, mi, egérke?

Kissy bólintott és megtöltötte a K betűs poharat.

– Engem is jól megdolgoztattak. Azt hiszem, nem árt, ha fejlesztjük a kondíciónkat.

– Aha – mondta Kissy.

Már az első kilométer után megbánta ezt az elhamarkodott választ. Ezt meg is mondta, de Niala csak nevetett és rémisztő dolgot mondott.

– Legfeljebb száz métert tettünk meg. Gyenge a kisegér. Ha kicsit fölemellek, még látnád a felüljárót.

Onnan indultak, a Saint-Jean-felüljárótól. Ha tényleg csak száz métert haladtak, az nem sok, de ami még előttük van…

Végigsétáltak a Louise Bordes-on, amit sövény választott el a vasúti sínektől. Az Őrangyal-felüljárónál lementek a partra, s innentől ott haladtak. Fönt az úton nem mehettek, a forgalom miatt.

De innen még szebb is volt. Ez volt a parti út, a promenade des Marinières, amit már csak egy homoksáv és néhány ezer strandoló választott el a tengertől. Aztán a homoksáv elmaradt, s ha átlépnek az alacsony korláton és leereszkednek a köveken, vízbe ért volna a lábuk. Ekkor már az öböl túloldalán emelkedtek Beaulieu és Saint-Jean hegyei. Köztük pedig százszámra az apróbb-nagyobb csónakok a kék vízen.

– Mennyit tettünk meg? – kérdezte Angélique. – Nem vagyok fáradt, csak kíváncsi.

– Egy kilométert – mondta Niala –, vagy talán kettőt. Nagyon messze van még a reptér.

– Nem lenne jobb, ha leintenénk egy rendőrmotorost? – kérdezte Chantal.

– Nem. Őket is figyelik. Gyerünk tovább.

Az egerek nevettek és kutyagoltak.

A túrához külön történet tartozott. Niala reggel kihirdette, hogy Franciaországot megszállták a shindymacskák, a reptéren ütötték föl a főhadiszállásukat. Nizza és környéke már teljesen az uralmuk alá került. A vidék lakói és a turisták rettegnek – bár mint útközben megfigyelték az arcukon, jól titkolják. A kormány tehetetlen. James Bond a fogságukba került. Rambo nem kapott vízumot. A helyzet reménytelen.

Hacsak, tette hozzá Niala, nem akad kilenc hős kisegér, aki elmegy Nizzába és véget vet a rémuralomnak, még mielőtt mindenki szendvicsekbe és salátákba kerül. De az utakat ellenőrzik, a járműveket megállítják és átkutatják, úgyhogy csak gyalog lehet menni.

Az egerek döbbenten néztek egymásra, bár aligha akadt köztük, akit a haza sorsa aggasztott volna. Sokkal inkább Niala pihent agyán töprengtek. Persze ketten főzték ki a dolgot, hiszen ahogy hazatértek, Pi átköltözött Nialához a villába, s a régi szobáját átengedte a vendégeknek. Alighanem a szünetekben ötlötték ki, gondolta Kissy, egy kis kétszemélyes testgyakorlás, egy kis agyalás a másnapi csoportos testgyakorláson, megint egy kis kétszemélyes…

Még most, két év után is lenyűgözőnek találta azt a meghitt viszonyt, amit az itteniek ápolnak a tengerrel. A villefranche-i szakaszon sokhelyütt korlát se volt, az út mellett közvetlenül

volt a rakpart, kikötött hajócskákkal, itt-ott egy-egy mólóval. Az út másik oldalán házak, főleg egymásba érő vendéglátóhelyek, a tetejükben újabb házakkal, amik már egy szinttel följebb épültek a hegyoldalban. És sehol semmi jele annak, hogy a tenger néha haragos is lehet, hogy nem árt óvatosan bánni vele, mert egy tízméteres szökőár az egész partot elsöpörheti a föld színéről.

Egyik délután beszélgettek ilyesmikről az udvaron, napozás közben. Chantal jegyezte meg, hogy Beaulieu a legjobb hely a világon a napozásra, amire Nimby bólintott és azt mondta, még a Maldív-szigeteknél is jobb, mert nem merül el a vízben. Vanessa megkérdezte, hogy azok hol vannak és miért merülnek el a vízben, amire Nimby elmesélte a napfényes korallszigetek szomorú történetét, amik igazi turistaparadicsomnak számítanak, éppolyannak, mint a Côte d'Azur, napfénnyel, tengerparttal és pálmafákkal, de ez a partvidék megmarad, a szigetek pedig talán már ebben a században áldozatául esnek a környezetszennyezésnek. A kislány persze nem értette az összefüggést – Kissy se volt biztos benne, hogy ha hirtelen megszorítják, el tudja mondani –, de Nimby folytatta. A légszennyezés fokozza az üvegházhatást, amitől fölmelegszik a Föld. Ez megolvasztja a sarki jeget, amitől megemelkedik az óceánok vízszintje. Márpedig a Maldív-szigetek talaja alig egy-két méterre domborodik a tengerszint fölé. Ahogy emelkedik a víz, úgy csökken a szigetek területe, míg végül nem marad annyi, amennyin élhetnének.

Este Nimby keresett nekik légifotót is a szigetek fővárosáról. Gyönyörű, virágzó város volt, csak két dologban volt szokatlan. Teljesen lapos volt, a házak némelyike magas ugyan, de dombra vagy hasonlóra semmi sem utalt – és egy talpalatnyi beépítetlen területet se láttak sehol. Nimby azt mondta, rengeteg lakatlan szigetük van, meg olyanok is, ahol egy pici falu van óriási erdővel, de a központi sziget olyan apró, hogy a város az utolsó centiig benőtte.

Két méter? Kissy lepillantott az öböl vizére, amely e pillanatban nem lehetett két méternél mélyebben onnan, ahol ők mentek. Inkább kevesebb volt. Ha az öböl vize két métert emelkedik, ezen a gyönyörű rakparton legfeljebb csónakkal lehet majd közlekedni, s a jobboldalt sorakozó éttermeket elmossák a hul-

lámok. Villefranche városának ez aligha lesz jóvátehetetlen tragédia, de a víz a város belső részére is betör majd, hiszen nem védi mindenütt hegykoszorú.

Az út hamarosan kanyarodott és fölmászott egy magas rakpartra. Átmentek a jobb oldalra, aztán vissza. Hatalmas bástyafal rekesztette el előlük a tengert. A villefranche-i vár. Hát ezen biztos nem mászik át a tenger, akármekkora is az az üvegházhatás.

Az út szerpentinszerűen haladt fölfelé, csakhamar a magasból néztek le a rakpart nyüzsgésére. Aztán kétoldalt közrefogták őket a magas várfalak. Villefranche-on már sokszor átmentek, de fönt a főúton, a várból alig láttak valamit.

– Ez igen – nézegetett föl Nimby. – Gondban lennék, ha a shindymacskák itt rendezkedtek volna be.

– Nem is rossz ötlet – Niala követte a tekintetét. – Itt nem, de valahol beiktatunk majd sziklamászást is.

Kissynek abban a pillanatban kinőtt a második feje, és kórusban jelentették ki, hogy szó se lehet róla.

– Ugyan miért nem? – fordult hátra Niala.

– Még soha senki nem zuhant le lassan, elnyújtott sikoly kíséretében olyan szikláról, amire előzőleg nem mászott föl.

A kőfalak ide-oda dobálták az egerek nevetését.

– Ebben igazad van… de én nem terveztem, hogy lezuhannánk.

– Én se – felelte Kissy határozottan. – Ezt azzal is igyekszem elősegíteni, hogy lent maradok.

Niala rosszallóan sóhajtott és nem szólt semmit. Kissy csendben gratulált magának a megmeneküléséhez. Már csak a shindymacskákkal kell megküzdeniük. De az aligha probléma azok után, ahogy elbántak Monaco lakóival.

Ezt ki is mondta.

– Hogyhogy? – kérdezte Chantal. – Hozzájuk se nyúltunk.

– Mi az, hogy hozzájuk se? – méltatlankodott Kissy. – Emlékeztek, megbeszéltük, hogy fölszabadítjuk őket, és tessék, mostanra egyetlen katonájuk se maradt.

Az egerek elismerték, hogy tényleg nem.

A vár után fölkapaszkodtak a szerpentinen, itt-ott a keresztutcákon rövidítve. Aztán jött a Mont Boron-i főút. Kényelmes tempóban megkerülték a félszigetet, de néhányuknak már kilógott a nyelve, úgyhogy Niala megálljt vezényelt egy kis snackbarnál.

– Itt haraphatunk valamit, aztán megyünk tovább.

– Azt hittem, mennünk kell megmenteni a hazát – jegyezte meg Vanessa.

– De nem fáradtan és éhesen.

Besétáltak és a tengerre néző terasz felé vették az irányt.

– Szia – hallotta Kissy a háta mögül Niala hangját. – André bent van?

– Nahát, Nicole, de rég láttalak – felelte egy női hang. – Bent van, mindjárt szólok neki. Kiültök a teraszra?

– Igen. Nézz majd ki te is, kérdezni akarlak.

A beszélgetőpartner a felszolgálónak bizonyult, egy huszonéves nőnek, aki pár perc múlva követte őket a teraszra. A fél partot belátták innen. Kissy nem is nagyon figyelt Nialáék beszélgetésére, úgyis tudta, hogy nem ismeri a szereplőket. A kilátásban gyönyörködött. Később egyszerre élvezte a panorámát és a sült krumplit. Utóbbinak a közepén tartott, amikor megjelent egy negyvenesforma férfi, alighanem André, aki megpuszilta Nialát, megsimogatta Vanessa fejét, megkérdezte, hogy ízlik, és Niala kérdéseire válaszolva elmondta, hogy Adrienne szerencsére túl van a veszélyen, viszont válnak. Kissy együttérzően biccentett és folytatta az evést meg a gyönyörködést.

Amikor a D'Aubisson lányok befejezték a tájékozódást André és feltehetően mások életéről is, az egerek pedig az ebédet, megint fölkerekedtek és folytatták az utat. Hamarosan beértek Nizzába, megkerülték a kikötőt, aztán a kastélydombot, s végigtekintettek a nyílt partszakaszon, ami enyhe ívben húzódott és tűnt el a távolban.

– Ez már csak öt kilométer – vigasztalta őket Vanessa. – Kétszer ennyit tettünk meg idáig. Erősek és egészségesek vagyunk, még a lyukat is megesszük a sajtból, hajrá!

És mentek. Kissy néha arra gondolt, egérnek lenni jó ugyan, de kutyának se utolsó. Suzy most otthon heverészik a fák alatt, figyeli a macskák jövés-menését és legfeljebb azzal fárasztja

magát, hogy időnként a másik oldalára fordul. Ők meg masíroznak, mert hát ugye a hazának szüksége van rájuk.

Nem siettek, még jó másfél órába telt, míg végigmentek a Promenade-on és elérték a repülőteret. Egy kis szolgálati kapun át léptek be, végigmentek néhány folyosón, aztán Niala kinyitott egy ajtót és ott voltak a shindymacskák.

Kissy pislogott. Tényleg macskák voltak, háromszögletű fülek voltak a sapkájukon. Egy asztal körül ültek négyen és kártyáztak.

– Odassatok, itt vannak – mondta az egyik, egy nyurga fiatalember. Társa, aki háttal ült az ajtónak, megfordult, s Kissy meglepve ismerte föl Mathieu bácsit. Macska lett? Átállt az ellenséghez?

– Miau – mondta a bácsi barátságosan. – Ugye nem gondoljátok komolyan, hogy csak kilencen jöttök? Erősítést kellene szereznetek.

– Nektek kell az erősítés, Macska bácsi – lépett elő Vanessa. – Reggel óta talpalunk, hogy legyőzzünk benneteket. Állj ki velem egy szál kardra vagy amid van!

– Hát kardom, az nincsen – mondta a bácsi. – De kiállok veled. – És föltápászkodott.

Kissy el se tudta képzelni, hogy fognak ezek megvívni egymással. Mathieu bácsi nem verekedhetett iskoláskora óta. És meglehetős túlsúly is volt rajta, nem éppen pocak, de úszóövnek bízvást nevezhető.

A bácsi előrenyújtotta a karját. Vanessa küzdőállásba helyezkedett és ő is kinyújtotta.

– Egy, kettő, három! – vezényelt Niala, s az elképedt egerek szeme láttára a bácsi ökölbe szorította a kezét, Vanessa pedig a lapos tenyerét mutatta.

– Én nyertem – mondta a kislány. – Jöhet a következő.

Míg a legyőzött bácsi visszazökkent a székére és kézbe vette a kártyapaklit, a nyurga fiatalember fölpattant és előrejött.

– Miau – mondta.

– Cin-cin – felelte Vanessa bátran. – Védd magad!

Niala számolt, de Vanessa ezúttal alulmaradt. Ollót mutatott, a fiú pedig követ. Hátrasomfordált és keresztbe font karokkal megállt az ajtóban.

A nyurga megemelte macskafüles sapkáját.

– Jean-François Belgrano, az egerek réme! Ki áll ki velem?

Nimby habozás nélkül előlépett.

– Nimby Blanchard. Bosszút állok az egeremért!

Az első kísérlet nem sikerült, mindketten papírt mutattak. Másodjára legyőzte az egerek rémét egy kővel.

A harmadik macska egy köpcös pasas volt, akinek gyufaszál fityegett a szája sarkában, és csak megbökte a sapkáját üdvözlésül. Ránevetett Nimbyre.

– Eugène Malausséna. Rajta!

Nimby vitézül küzdött, de elesett. Papírt mutatott, a pasas pedig ollót. De máris előlépett a következő egérharcos.

– Martin Rochefort!

De nem járt sikerrel. A pasas kitartott az olló mellett, Martin pedig arra számított, hogy váltani fog, ezért papírt mutatott.

Hát jó, gondolta Kissy, és előlépett.

– Kissy Chaton, a Macskariasztó. Védje magát, ha tudja!

Nyilvánvaló volt, hogy ha a pasas kétszer nyert ollóval, akkor harmadszorra nem azt mutat. Ha követ, akkor papírt kell mutatni. Ha papírt, akkor viszont ollót. De ha úgy dönt, hogy mégis kitart az olló mellett, akkor a papír végzetes, az olló viszont ad még egy esélyt. Kissy tehát ollót mutatott. A pasas pedig papírt, s ezzel kiesett.

Az utolsó macska következett, egy fekete hajú fiatalember, aki csak Giorgióként mutatkozott be. Kissy ollót mutatott. A srác követ.

Kissy hátrasétált a többiekhez, és várta, hogy a negyedik is elvérezzen az egerek sorfalán.

Angélique következett, aki elsőre döntetlent játszott, mindketten papírt mutattak. Aztán ő követ, a fiú pedig megint papírt, s ezzel legyőzte őt is. De Chantallal szemben alulmaradt: ollót mutatott, a lány pedig követ. Kissy elégtétellel állapította meg, hogy legyőzője ugyanúgy ollóval bukott el kő ellen, ahogy őt elveszejtette.

– Győztetek – ismerte el Mathieu bácsi, és abbahagyta a pakli keverését. Kihalászott valamit szerelőruhája mellzsebéből, és átadta Nialának. – Tessék. Talán hazáig még elvánszorog.

A tárgyban Kissy a bácsi rozzant mikrobuszának kulcsát ismerte föl.

– Kösz. Ha útközben kizuhan a motor, ígérem, hogy nem hagyjuk ott.

Az egerek teljesen el voltak bűvölve Niala ötletességétől, és egy hanggal se tiltakoztak, amikor másnap kijelentette, hogy a shindymacskák kéjsóvár pillantásokkal méregették az ő kövér combjaikat, és a polcon mustárosüvegeket is látott, úgyhogy bármikor elkészülhetnek a visszavágásra. Csak a legjobb erőnlét mellett remélhetik, hogy elbánnak velük.

Így hát bevonultak a melléképületbe és jól elpüfölték egymást, abban a biztos tudatban, hogy Niala semmit se beszélt ugyan meg Mathieu bácsival és a kollégáival, de ha ők elhanyagolják a munkát, akkor Niala holtbiztos rájuk uszít valami ellenséget. Niala és Vanessa, hiszen az állandó edzés első számú szószólója a kislány volt, aki gyakran tett lekicsinylő megjegyzéseket az erőnlétükre, azzal a nem titkolt céllal, hogy fölhergelje őket, hogy aztán nekiugorjanak és verekedjenek egy jót.

A gyalogtúra után mindennap edzettek, vagy délelőtt, vagy délután. Egyik nap a Ford család is bejött megnézni őket, és teljesen el voltak képedve attól, amit láttak. Vanessa azt mondta Jennifernek:

– Most megmutathatod, mit tudsz. Vagy azt, hogy milyen nagyot ütsz, vagy azt, hogy milyen gyorsan iszkolsz.

Azzal hozzálátott, hogy földbe döngölje Jennifert, aki vitézül állta a sarat. Kissy elégedetten figyelte őket; most nem kellett attól tartania, hogy valaki földhöz vágja, mert nem volt rajta védőfelszerelés.

– Nyolc pont Vanessának – közölte Chantal az első összecsapás után. – Ne csak védekezz, Jennifer, támadj is! Csak agresszív harcmodorral ölheted meg.

– Már miért ölné meg? – kapta föl a fejét Tom.

– Mert különben a shindy öli meg őt – felelte Chantal. – A megölés egyébként csak rövidítés ahelyett, hogy harcképtelenné tenni és kihívni a rendőrséget. Mármint ha egy egér öl meg egy shindyt. Ha a shindy nyer, akkor lehet, hogy szó szerint kell érteni. Szóval támadj és kend földhöz!

– Mégis mikor, egérke? – érdeklődött Jennifer. – Vanessa több száz megahertzen ketyeg, örülök, ha az ütéseit kivédem.

– Akkor rúgj – mondta Martin.
Jennifer csípőre tette a kezét.
– De okos vagy, egérke. Rúgjak! Mintha az olyan könnyű lenne, amikor az ember egyszerre…
A mondat félbemaradt. Jennifer beszéd közben a szeme sarkából Vanessát figyelte, és amikor a kislány egy pillanatra másfelé nézett, azonnal támadott. Vanessa a földre került, de magával rántotta őt.
– Ügyes – mondta, és könnyedén hanyatt fektette Jennifert. Fölébe telepedett és leszorította a karját. – Csakhogy most a shindy alá kerültél.
– Tévedés – volt a felelet. – Én vagyok a shindy. Salátában végzed, egérke!
Azzal fordított egyet a csípőjén, amitől Vanessa elvesztette az egyensúlyát. Egy pillanat múlva Jennifer volt őrajta.
– Most jön a kedvenc részem – mondta kárörvendve. – Jogod van hallgatni, egérke. Minden, amit mondasz, felhasználható az elkészítésedhez.
Elnevették magukat.
– Jól van – mondta Vanessa. – Nyertél.
Jennifer elengedte és a kezét nyújtó Martin segítségével föltápászkodott. Aztán sikkantott egyet, mert a fiú újra ledöntötte a földre és rátelepedett.
– Nekem meg ez a kedvenc részem. Amikor kiderül, hogy nem bízhatsz senkiben, és akit szövetségesnek hittél, ellened fordulhat.
Jennifer fújt egyet, és megkereste Tomot a tekintetével.
– Apa?
– Tessék.
– Te hagyod, hogy egy fiú rámásszon kedvenc leányodra?
Tom eltűnődött.
– Ha az edzőtermen kívül tenné, elkapnám a torkát. De itt csak figyelek, várom, hogy mászol ki az újabb csávából.
Jennifer sóhajtott.
– Hát jó. Vanessa?
– Itt vagyok – lépett oda a nevezett.
– Ugye a harcban minden tisztességtelen eszköz meg van engedve?

– *Elsősorban* a tisztességtelen eszközök vannak megengedve – felelte mesterük.

– Akkor hát – mondta Jennifer átszellemülten – jöhet a pszichológiai hadviselés. *Lopják a sajtunkat!*

Martin fölpattant és az egerek harsogó nevetésétől kísérve a hűtőszekrényhez rohant.

– És mit csináltál volna – kérdezte Tom, amikor a csapat letelepedett a sarokban berendezett pihenőhelyen –, ha Martin nem indul megvédeni a sajtot?

– Olyan nincs – felelte lánya. – Martin igazi egértárs, remek cimbora, minden lököttségben benne van.

– No de ő most shindyt alakított.

– Egy shindyt nem küldtem volna el a sajtja védelmére, mert eleve földre se tudott volna dönteni. – Jennifer kortyolt egyet a narancsléből. – Vanessa ezt tiltja nekünk a legjobban. Soha nem szabad a shindy alá kerülni.

– És ezt a shindyk is tudják? – ráncolta Andreas a szemöldökét.

– Megtudják, ha eljön az ideje. Egyébként persze megvannak az eszközeink arra az esetre is, ha a shindy alá kerülnénk.

Vanessa kivillantotta gyöngyfogait.

– Egyszer szívesen kipróbálnám őket.

– Nagyon rémesek? – kérdezte Inge.

– Ó, dehogy. Még annál is rémesebbek! A shindy akkor jár jól, ha még lábon állva kettéhasítom, mert ha alá kerülök, akkor őneki sürgős babrálnivalói lesznek a ruhaneműinkkel, és ezalatt… – Vanessa csettintett a nyelvével. – A rendőrök teljesen meg lesznek rendülve, engem vigasztalgatnak majd, és azt mondogatják, hogy szegény kislány erejét megsokszorozta a végső kétségbeesés. Legjobb lenne zárt helyiségben.

A Fordok meglepve néztek rá. Vanessa szelíden elmosolyodott.

– Mindig kíváncsi voltam, vajon ordít-e a shindy akkorát, hogy kitörjenek az ablakok.

Kissy imádta barátnőjének ezeket a tulajdonságait. Egy édes kis ártatlanság és egy vérszomjas ragadozó, egyszerre. Erősen emlékeztetett Macskára, bár óvakodott tőle, hogy ezt meg-

mondja neki, egy Jerry-egér mégse hasonlíthat holmi macskákhoz. De Vanessa természete éppen olyan volt.

Néhány órával az edzőtermi beszélgetés után megint az édes kis ártatlanságot figyelhette meg. A csapat délutáni sziesztáját töltötte a hátsó udvarban, ahonnan Kissy bement pár percre a fürdőszobába. Ahogy kilépett, a két kisegeret vette észre, amint önfeledten csókolóznak a nappali sarkában. Vanessa állt neki háttal, és rajta volt a fehér frottírköpenye. Nimbynek csak a fejét látta.

Kissy elgondolkodva ment vissza az udvarra. Ugyan mi az ördögnek vesz föl valaki fürdőköpenyt csókolózáshoz? Negyedórával korábban Vanessa még az alkalomhoz illően volt öltözve: fürdőruhába. Méghozzá a kétrészes fürdőruhájába.

Aztán megállt Martin fölött és alighanem olyan képet vágott, mintha macskát talált volna a helyén. A disznófülű egere! Ez azért vett föl frottírköpenyt, hogy ne simuljanak fürdőruhában egymáshoz!

Amint alkalma nyílt rá, felelősségre vonta a kislányt, aki nagy kék szemekkel nézett rá és komoly volt az arca, de a hangja olyan, mint aki nevethetnékjét leplezi.

– Nem kell túlzásba vinni a dolgokat. Fürdőruhában csókolózni eléggé…

Egy pillanatra csend lett.

– Azt a szót keresed, hogy izgató? – kérdezte Kissy epésen. – Vagy megpróbálsz megfeledkezni róla, hogy ilyen szavak léteznek?

Vanessa határozatlanul bólintott.

– Igen, ez a jó szó.

– Még szerencse. Legalább ismered ezt a szót. És miért baj, ha valami izgató?

Ahogy kimondta a kérdést, hátat fordított a kislánynak. De hasztalan. Érezte, ahogy a jégkék pillantás belefúródik a hátába és kijön elöl. Megborzongott és figyelte, látszik-e már a lehelete, mert ha igen, akkor a dermesztő sugarak a tüdejét döfték keresztül.

– Még nincs itt az ideje – hallotta Vanessa higgadt hangját.

– Ugyan minek?

– Semminek sincs még itt az ideje.

Kissy bólintott. Mit is várhatott volna? Aztán fölkapta a fejét Vanessa következő mondatára. Jól hallotta?
– Majd talán nemsokára.

A rögtönzött haditanács este ült össze, amikor a főszereplő már aludni tért kedvesével. Martintől és Pitől könnyen megszabadultak, hiszen hivatalosan átöltözni jöttek Niala szobájába.
– „Majd talán nemsokára?” – kérdezte Chantal. – Csakugyan ezt mondta?
– Ezt – felelte Kissy. – És én pont akkor nem láttam az arcát. De komolyan gondolta.
– Vanessa mindig mindent komolyan gondol, a leglököttebb csacsiságokat is – mondta Angélique. – Ha ezt mondta, akkor tényleg fontolgat valamit.
– Őt ismerve – húzta el Jennifer a száját – az a valami esetleg az lesz, hogy hajlandó lesz levenni Nimby előtt a zokniját, azt is fél év múlva.
Az egerek vigyorogtak.
– Ne hidd – intette Niala. – Bármikor képes meglepetést okozni, főleg amikor már azt hiszed, tudod, hogy mit fog tenni.
– Kiszámíthatatlan – bólintott Kissy. – De csak amikor ebben leli örömét.
– Akkor most kiszámítható lesz – örült meg Chantal –, mert most más dolgokban akarja örömét lelni. Tehát megtippelhetjük, hogy mikor és mit.
– Én arra fogadok – mondta Jennifer –, hogy egy hét múlva lekerül róluk a pizsama. De az alsónemű akkor is megmarad.
– Az képtelenség – felelte Angélique. – Mindent le fognak venni. Ha még mindig szemérmeskedik, akkor nem bújhat ágyba Nimbyvel egy szál bugyiban.
– Nincs is melle – mondta Jennifer, ami nem lekicsinylés volt, hanem ténymegállapítás.
– Mindenkinek van melle, még egy csecsemőnek is – közölte Angélique. – Legfeljebb lapos. Vanessáé pedig már határozottan domborodik, csak figyelmesen kell nézni. Nagyon titkolja, úgyhogy azt még csak-csak el tudom képzelni, hogy nappal megmutatja Nimbynek, de azt, hogy egész éjjel fedetlenül hagyja, azt nem. Csak ha mindent levesznek és végre a tettek mezejére lépnek.

Niala megcsóválta a fejét.

– XIII. Lajos nászéjszakáját se várták olyan türelmetlenül, mint mi az övéket.

– Meg a tiéteket, egérke – emlékeztette Kissy. – Nem is oly rég még ekörül forgott minden.

– Igen, de ott komoly tét volt. Hogy kellek-e Pinek vagy sem. Ha igen, onnantól nem volt kérdés. Náluk nincs ilyen kérdés, együvé tartoznak, és nyilvánvalóan egymáséi lesznek, csak az a kérdés, hogy mikor.

Jennifer tűnődve lebiggyesztette az ajkát.

– Szerintem ez őnáluk megszámlálhatatlan apró fokozatban fog lezajlani. Vanessa mindig csak egy kicsivel enged majd többet.

– No, akkor nagynéni leszel, Niala – vidult Chantal. – Hisz most mondtad, hogy meglepetést fog okozni.

– És veled mi a helyzet, egérke? – pillantott rá Niala hirtelen.

Chantal zavarba jött.

– Velem?

– Veled hát. Látsz itt még valakit, akinek ezt a kérdést föltehetném? Nagyon hősködtél, hogy ágyba bújsz a sráccal. Inadba szállt a bátorságod?

Chantal elvörösödött.

– Egy valódi Jerrynek soha nem száll inába a bátorsága. Holnap az edzőteremben felelni fogsz ezekért a szavaidért!

– Eszemben sincs, D’Artagnan. Te felelj az útközben mondott szavaidért.

Chantal felállt és egy-két pillanatig viaskodott magával.

– Hát jó. Szóval… mostanában sokat nyúlkál a ruhám alá.

– Azt már hetekkel ezelőtt is megtette – mondta Niala.

– Akkor még csak a mellemmel – felelte Chantal.

– Vagy úgy. És?

– És tegnap megkérdezte, mikor töltheti nálam az éjszakát.

– Mire te?

– Kértem még pár nap haladékot.

– Mire ő?

– Azt mondta, jól van. – Chantal gondolkodott egy verset. – Azt hiszem, holnap vagy holnapután este.

– Mindent bele – nevetett Niala. – De védekezzetek!

Chantal elpirult. Kissynek sehogy se fért a fejébe, hogy miért pont most.

– Biztosan lesz nála… valami.

Angélique és Niala szemrehányóan nézett Chantalra, pontosan ugyanazzal az arckifejezéssel.

– Ezért a mondatért – jelentette ki Niala – megérdemelnéd, hogy megvonjuk a holnapi sajtadagodat. Tanuld meg, hogy ilyen dolgokban a fiúkra sose szabad számítani. Majd kapsz tőlem egy csomaggal. – Elnevette magát. – Hátha elég lesz.

Kissy később mindig úgy gondolt vissza erre a beaulieu-i augusztusra, mint aminek az ágyak voltak a főszereplői. Niala és Pi magától értetődően töltötte együtt az éjszakákat, mindenki tudta, hogy mivel. Chantal is megtette Andreasszal, és azt mondta, igazán jó volt. Vanessáékat az egész csapat leste, hogy mikor lesz valami változás. Őket nem lesték, és Kissy nem is akart változtatni. Jó volt minden úgy, ahogy volt. Ha az a döntés ki tudott várni két születésnapot, várhat még egy darabig.

Azért persze más dolgok is történtek. Mindennap megtartották az edzéseket, kivéve amikor valami mást iktattak be, például hegymászást.

Egyik nap elmentek Èze-be és megmásztak egy szép nagy hegyet, aminek a tetejéről az egész partvidéket belátták. Velük volt az egész Ford család, a D'Aubisson szülők, és persze Suzy, aki nélkülözhetetlen volt az ilyen vadonban. De sziklamászás nem volt, Niala sem erőltette. Meredek hegyoldalakon kaptattak fölfelé, de rendes úton, nem az erdőn keresztül. Aztán a hegytetőn, kétszázötven méteres magasságban tanyát ütöttek, megették az elemózsiájukat és gyönyörködtek a tájban.

Két nappal később még magasabbra emelkedtek, ugyanarról a reptérről, ahonnan két éve, de nem ugyanazzal a géppel, hiszen többen voltak. Vitték a Ford családot is, akik még soha nem ültek ilyen kicsi gépen, és még kevésbé próbálkoztak repülőgép-vezetéssel. Andreas nem sokat kérette magát, Tom már jóval többet vakarta a fejét, amíg ráállt, Ingét pedig nem is lehetett rávenni. De jól érezték magukat odafenn, és előtte meg utána váltottak pár szót a tulajdonosokkal, akik annak idején először adtak Mohinak alkalmat, hogy bemutassa provanszál nyelvtudását.

Ezen a kiránduláson beszélték meg, hogy mégse tesznek hazafelé olyan többnapos túrát, mint ahogy idejöttek. A túra maga remek dolog, de Beaulieu-től veszi el az időt, márpedig Tomék is imádták a helyet, és úgy döntöttek, inkább a lehető legtovább maradnak és majd inkább azon a módon térnek haza, amit Tom annyira nem szeret: néhány óra alatt végigszáguldva a sztrádán. Beaulieu megéri, mondta Tom.

Amikor nem mentek sehova és nem sütkéreztek az úszómedence körül, néha segítettek a panzióban. Főleg Niala, aki kicsi kora óta megszokta, hogy segít a konyhán vagy ahol kell, és Vanessa, akinek ez még Kissyéknél is természetes volt valaha régen, a kezdet kezdetén, hát még itthon, a saját panziójában. Nemegyszer magukkal vitték a párjaikat vagy más egereket, és így esett, hogy Nimby is megoldhatott egy problémát.

Kissy nem volt jelen az ügynél, csak utólag hallotta, hogy Szergejev úr Marióhoz fordult a gondjával, Mario pedig rutinosan azt felelte, hogy semmi probléma, meg fogják oldani. De hogy hogyan, arról sejtelme se volt, és ezt nyomban el is mondta Isabelle néninek a konyhán. Számítógép természetesen ezerszámra akadt a partvidéken, kicsi, nagy, mindenféle. Olyan is, amit pár euróért bérbe lehetett venni egy időre. Ráadásul helybe se kellett hozni, Szergejev úr és a barátja szívesen elmentek volna bárhová. De honnan tudhatná azt ő, Mario, hogy kinek van a környéken oroszul tudó számítógépe?!

– Nekem – felelte gondolkodás nélkül Nimby, aki ez idő szerint Vanessának segített. – Mit jelent az, hogy tud oroszul?

– Hogyhogy mit jelent? – kérdezte Mario.

– Mit akarnak vele csinálni?

– Sejtelmem sincs.

Nimby tehát fölkereste Szergejev urat és a barátját, és megtudta, hogy néhány emailt szeretnének megírni és elküldeni – de tisztességes orosz nyelven, nem valami francia átiratban.

Nimby átballagott a villába, bement a garázsba és kivette a Jerry-mikrobuszból a notebookot. Átvitte a panzióba, néhányat kattintott rajta, és a gép tudott oroszul.

– Teljesen el voltak bűvölve – mesélte Vanessa büszkén. – Látod, milyen egeret választottam?

Kissy nevetett.

– De hát honnan tud a mi gépünk oroszul?

– Nimby rárakott egy billentyűzetprogramot. Azt mondta, csak le kell tölteni a netről, pillanatok alatt megvan.

– És hogy leveleznek a panzióból? Hiszen ott nincs is net.

– A Jerry gépén van. A hálózatunk vételkörzete elmegy odáig, csak a jelszót kell tudni. A notebookon már be van állítva.

Kissy kíváncsi volt, átment hát a panzióba. A társalgóban találta meg Szergejev urat és a barátját, aki másik panzióban lakott, de már ismerte látásból. A barát ült a notebook előtt és gépelt, nem valami gyorsan. De vakon, hiszen a gombokra a rendes francia betűk voltak írva, de amikor lenyomta őket, egész más dolgok jelentek meg. Kissy érdeklődve szemlélte az első mondat elejét, ahol egy R betű fordítva állt, és eszébe jutott az a régi eset, amikor a Beszélő-betűző képernyőjén olyan betű jelent meg, amilyet még senki se látott a Földön.

– Á, Kissy – mondta Szergejev úr. – Ljátod, brátod milyen nagyszeru dolgot csinálta? Brátom nem kiesik juzletébol, amíg nyaralik. Sose elég hálás lehetunk nyeki.

Kissy udvariasan mosolygott. Már jól értette Szergejev úr franciaságát. Sőt ő is tudott oroszul annyit, hogy jó reggelt.

– Dobroje utro – mondta, ámbár elmúlt tizenkettő. – Szergejev úr…

– Tyessék.

– Miért írják fordítva az R betűt?

Szergejev úr nevetett és megmagyarázta, hogy az nem R betű, hanem A. Kissy nem értette, mert A betű is volt bőven a szövegben, de nem vitatkozott, biztos megvan az értelme. Megköszönte. Szóval A.

– Nem, nem A! – tiltakozott Szergejev úr. – Én mondtam nem A-t! Azt mondtam, A!

Kissy pislogott. Ő másodszor is pontosan ugyanazt hallotta. Barátságos mosollyal megköszönte és visszaballagott a villába.

– Hát nyelvtehetség, az nem vagy – állapította meg Nimby, amikor elmesélte neki. – Hogy lehet a *ja* betűt A-nak hallani?

– Miért, te tudod, mit jelent az R megfordítva?

– Persze hogy tudom. Sőt a többi betűt is ismerem.

– Honnan? – kérdezte Kissy, jogosnak érezve a kérdést, hiszen Nimby nem volt orosz emigránsok gyereke, de még az orosz nagykövet házvezetőnőjéé sem.

– Hogyhogy honnan? Te mire használod a netet?

Kissy eltűnődött a kérdésen. Mire is? Nehéz megmondani. Hetek óta nem ült számítógép elé, de inkább úgy tűnt neki, mintha hónapok lettek volna. Azelőtt pedig leginkább arra használta, hogy a többiekkel tartsa a kapcsolatot. Amikor nem voltak együtt fizikailag, akkor a legremekebb dolog az volt, hogy a Jerry-felületen együtt lehettek mégis, és kis vaucressoni szobája cincogástól volt hangos.

Az sose jutott eszébe, hogy az orosz betűket is meg lehet tanulni rajta, bár ha belegondol, kézenfekvő, hogy van róluk írás a Wikipédián, és pillanatok alatt meg is lehet találni. De neki többet ér egy üdvözlet Szergejev úr tört franciaságával, mint az összes orosz betű. És nagyon örül neki, hogy Szergejev úr barátja, aki alig néhány mondatot ért franciául, rendszeresen jó reggelt vagy estét kíván neki, amikor jön vagy megy és találkoznak.

Ahogy ezt végiggondolta, éppen felbukkant Vanessa, a panzióból jött és megpuszilta kedvesét.

– Kész vagyok. Ma fantasztikus húsgombócot szolgálunk föl.

Kissy mosolygott, és közben megfigyelte, milyen kényelmesen pihen meg Nimby keze Vanessa derekán.

– Mondd csak, egérke, ismered te az orosz betűket?

– Nem én. Miért, nem működik valami Szergejev úréknál?

– Nem, szó sincs ilyesmiről. Csak az egered épp az imént árulta el, hogy ő igen. Te viszont a jövő hétre már perfekt orosz leszel.

Vanessa nevetett.

– Szpasziva. De Mario húsz éve fogad orosz vendégeket, és ő is csak az udvariassági kifejezéseket tudja.

– De nem ő tanult meg egy hét alatt provanszálul. Mit mondtál az imént?

– Hogy köszönöm. Az ilyeneket igazán megtanulhatnád te is. A vendég örül neki, ha a saját nyelvén szólsz hozzá.

Kissy mosolyogva nézte. A kis szállodatulajdonos, aki mindenre odafigyel, amivel örömet szerezhet a vendégeinek. Eszébe jutott, amikor Niala gondosan előkészítette a vendégszobát Mohinak, akit akkor vártak haza a kórházból. Úgy látszik, ez vérévé válik az embernek.

De ő azért mégse tanul meg oroszul.

Úgy látszott, a nyaralás hátralevő része a szerelemről fog szólni, csak némi edzéssel meg napozással fűszerezve. Egyik este mindenki beszámolt az előző éjszakájáról, mármint akinek volt miről, vagyis Niala, Chantal meg ő. Andreas egy hete minden éjszakáját Chantalnál töltötte, és Kissynek úgy tűnt, talán több is lesz ebből, mint egy klassz nyári kaland, mintha nem kizárólag a szexről szólna. Egy ideje napközben is jórészt együtt voltak, legfeljebb az edzésekre váltak külön, mert Andreast nem abból a fából faragták. Niala ajándéka nagyon hamar elfogyott, Chantal lement a városba bevásárolni, amivel gondterhelt ráncokat csalt Kissy homlokára. Eddig is számtalan különféle szempont kergetőzött, amik között csak egy volt, hogy még nem volt meg a születésnapja – a tizennegyedik, a tizenötödik, a harminckettedik. De most újabb került elő: a védekezés. Ők felelős, megfontolt kisegerek, akik nem kezdenek ilyesmibe megfelelő védekezés nélkül. De az ementáli mindenit, ugyan hogy fognak ők védekezni? Neki még a haja is elpirulna, ha gumit kellene kérnie a boltban.

A problémája rögtön megoldódott, mert kimondta. Erre Niala kivett a fiókból egy kis dobozt, átnyújtotta és azt mondta:

– Minden problémádra ilyen hamar találj megoldást. Három darab, még két évig szavatosak. Tessék.

Ezzel persze csak egyetlen problémát oldott meg, és rögtön teremtett helyette másikat. Mert lám, a védekezés gondja máris meg van oldva – de akkor ugyan milyen ürüggyel fogja még tovább halogatni?

De végül úgy alakult, hogy más is volt ebben az augusztusban, nemcsak szerelem. Az ügy egy meglepő fényjelenséggel kezdődött, és azzal végződött, hogy a Jerryt ünnepelték a sikerért, amit ők maguk inkább kudarcnak éreztek. Pedig ők nem tehettek róla.

Egy szombat délelőtt történt, hogy Kissy és Jennifer lement Jacques-hoz, aznap pizzát akartak ebédelni. Jennifer éppen a tenger gyümölcse részleteit beszélte meg Jacques-kal, amikor Kissy észrevette a villanásokat.

A hegyoldalt nézegette éppen, arra gondolt, hogy a napokban esetleg megint fölmennek valamelyik hegyre, amikor feltűnt neki egy villanás a hegyoldalon. Egy fénylő pont hirtelen fel-

villant valahol, nem is foglalkozott volna vele, ha nem ismétlődik meg. De megismétlődött, ütemesen, többször egymás után. Aztán kis szünet. Megint villanások. Érdekes. Mintha valaki morzézni akarna. Megpróbálta kiolvasni, de nem sikerült, nem is azért, mert nem ismerte a nemzetközi morzét, csak a Jerryét, hanem mert nem lehetett pontokra és vonásokra bontani a villanásokat. Többféle hosszúságúak voltak, és nem a morzejelek szabályosságával követték egymást.

Valaki hirtelen oldalba bökte.

– Mi van?! – riadt föl, és ott találta magát a pizzériában, Jennifer mellett.

– Elaludtál? Harmadszor szólítalak.

– Bocs… azt a villogást néztem a hegyen.

Jennifer követte a tekintetét, de éppen ekkor kialudt a fénypont.

– Hol?

– Ott… ott volt. Az a fehér épület, amit félig takarnak a fák.

– Biztos valaki mozgatta az ablakot, és idevetült a fény.

Kissy tétován bólintott. Persze, ettől lehetett. De valami akkor is furcsa.

Nem sokkal később, amikor már a pizzákkal ballagtak hazafelé, visszanézett és megkereste azt a helyet. A fény most se villogott.

Ha aznap nem otthon töltik a napot, talán előbb összeáll a kép. De úgy esett, hogy egész nap nem mentek sehová, nem találkoztak senkivel, csak Isabelle néniékkel, akik még nem tudtak az eseményről, városbeli hírforrásaik egyike se járt arra. Tomék igen, ők aznap Saint-Jeanba kirándultak, és értesültek róla a járókelőktől. De nem jutott eszükbe, hogy szóljanak az egereknek. Este későn értek haza, és nem is néztek már be D'Aubissonékhoz, egyenesen hazamentek a lakókocsiba.

Így csak másnap reggeli után szólalt meg a villa telefonja. Blanche vette föl, nem köszönt, tehát olyasvalaki volt, akivel már beszélt vagy találkozott aznap. Csodálkozva hallgatott és annyit felelt:

– Nahát! Igen. Persze. Igen. Elmondom nekik.

Letette, és Kissyre nézett; több egér nem volt jelen a nappaliban.

– Cin-cin – mondta.

Kissy visszacincogott, biztos, ami biztos.

– Össze tudod trombitálni az egereidet?

Kissy meglepve fölhúzta a szemöldökét, aztán elővette a telefonját.

– Te is meg tudod csinálni, van Jerry-telefonod.

De már írta is az üzenetet. „Mindenki a nappaliba!” Elküldte és számolni kezdett. Mondjuk tíz másodperc, amíg elér a Cirrushoz. Húsz, amíg visszaér az egerekhez. Harminc, amíg előveszik a telefonokat és elolvassák. Aztán kinek-kinek kellhet fél perc vagy egy egész, amíg ideérnek, de esetleg több is.

Három perc alatt mind ott voltak a nappaliban, és kérdőn néztek Blanche-ra, aki végigpillantott az arcokon.

– Szóval Isabelle néni telefonált. Azt mondja, eltűnt egy gyerek a parton.

Niala sóhajtott.

– Szomorú. De mi itt mind megvagyunk.

– Úgy értettem, illetve a néni úgy értette, hogy talán érdekel titeket a dolog.

Niala tűnődve megvonta a vállát.

– Nem hiszem. Aligha shindyügy. A tenger alattomos és könyörtelen.

Niala később sokszor tett magának szemrehányást ezért a három rövid mondatért, amivel két nappal késleltette őket és két nappal meghosszabbította a kisfiú szenvedéseit. Mert fiú volt, nyolcéves, Nantes-ba valósi, és Richard-nak hívták.

Pedig ő volt az, aki megoldotta a rejtélyt, így a kisfiú végül is elsősorban neki köszönhette megmenekülését. Mert kedden, amikor a partra indultak, Kissy megint fölfigyelt arra a villogásra a hegyoldalon, és ezúttal Nialának mutatta meg. Niala csodálkozva nézett a magasba.

– Már korábban is láttam – mondta Kissy –, de nem tudtam mire vélni. Szerinted mitől lehet?

Niala nem felelt. Némán figyelte a villódzást, ahogy a többiek is. Az egész csapat megállt az utcán és a távolba bámult.

Kissy egy bicikli zaját hallotta a közelből, odapillantott, bár nem is lett volna szükség rá. Már fölismerte ezt a biciklit a jellegzetes nyikorgásáról.

– Hát ti? – állt meg mellettük Parmentier úr.

– Nézzen csak föl, Gérard bácsi – mondta Vanessa. – Mit lát a Coligny-házon?

– No, ammegmondom neked, odanéznem se kell. Semmit, ezekkel az öreg szemekkel. No nem mondom, annak idején…

Niala sarkon fordult és egy szavával elvágta a hosszadalmasnak ígérkező visszaemlékezést.

– Gérard bácsi! Ki bérli most a házat?!

– Hát… valami ingatlanügynök vagy mi.

– Családja van?

– Ha van is, ide nem hozta őket magával…

– Egyedül van?! – csattant föl Niala. Az öreg furcsálkodva nézett.

– Személyzete, avvan, ha erre vagy kíváncsi. Constance Mathieu főz rá, meg van valami sofőrje, az vele jött.

Niala előrántotta a telefonját és szélsebesen tárcsázott.

– Szia, Nicole vagyok. Figyelj, van valami híretek az eltűnt gyerekről?… Értem. Akkor hallgass ide. Menjetek ki a Coligny-házba. Mi? Hogyhogy mit? A gyereket keressétek!

Lecsapta a telefont és diadalmasan nézett végig Gérard bácsin és az ámuló egereken.

Az nem volt meglepő, hogy a rendőrség Niala egyetlen szavára odarohant a hegyi házba. Nem kellett ehhez befolyásos személynek lenni, bárkinek elég lett volna egyetlen szava és rohannak bárhová. Aznap este a rendőrfőnök eljött a villába, megtudakolni Nialától, hogy miért riasztotta őket, és elmondta, hogy a világ végéről is előkerítik azt a gyereket. A városháza nagyon föl van dúlva, és ha netán az derülne ki, hogy bűncselekmény történt, hát… arra nem is talál szavakat.

Niala meglehetősen letörten mondta el az elméletét.

– Arra gondoltam, hogy csak egy gyereknek jut eszébe ide-oda mozgatni az ablakot és figyelni a fény játékát. De abban a házban nincsen gyerek. Ha pedig mégis van, akkor hátha nem is játékból csinálja, hanem azért, hogy lent észrevegyék. Segítségre vár vele.

– Hát – mondta a rendőrfőnök, megtámaszkodva az ajtófélfában –, attól tartok, ezúttal elragadott a képzeleted. Azt az ablaktáblát alighanem csak a szél mozgatta.

Niala határozatlan arcot vágott. Aztán azt kérdezte:

– Mondd, Lucas… biztos vagy benne, hogy mindent átnéztetek?
– Biztos.
– Az egy nagy ház, melléképületekkel, pince, padlás…
– Ötven emberrel mentem oda, Nicole. Semmi nem kerülte el a figyelmünket.
– A szekrények? Egy nyolcéves gyerek kis helyen is elfér.
– Még a fiókokat is kihúztuk.
– A háziak nem mászkálhattak, amíg ott voltatok?
Lucas összevonta a szemöldökét.
– Nicole, már meg ne haragudj…
– Jó, ne is folytasd. Figyelj csak… megtennél valamit a kedvemért?
A rendőrfőnök kérdőn nézett a lányra.
– Ne szólj senkinek arról, hogy miért fogtam gyanút. Meg arról se, hogy én voltam.
– Miben reménykedsz?
Niala vállat vont.
– Nos, jó. Nem szólok senkinek. De biztos lehetsz benne, hogy ott nincs a gyerek.
– A krapek hogy fogadott benneteket? – kérdezett közbe Vanessa.
– A szokásos módon. Engedelmesen, de morcosan. Elég sokat fizet azért, hogy itt lakhasson, nem veszi jó néven, hogy háborgassák.
– Megütöd ezért a bokádat?
– Hát nem dicsérnek meg, az biztos. De nem érdekes, csak az bánt, hogy nem találtuk meg a gyereket. No, most már megyek – legyetek jók és tartsátok nyitva a szemeteket.

Másnap reggel Niala szó nélkül kisietett a házból, s mire Vanessa vagy Pi egy szót kérdezett volna, már csukódott is mögötte a kertkapu. A panzióbeli egerek akkor értek a villába, amikor visszajött.
– Hát te? – kérdezte Chantal.
– Lementem megnézni a Coligny-házat.
– És? – kérdezte Vanessa.
Niala bólintott.

Kissy néhány másodpercig figyelhette, amint a két testvér elmerül egymás tekintetében, és már sokadszor támadt olyan érzése, hogy telepatikus kapcsolatban állnak egymással. Mert a következő pillanatban Vanessa harsány hangja töltötte be az udvart:

– Három egér hozzám! Szendvicsek, innivaló! Mozgás, emberek, ez nem gyakorlat!

Kissy lobogó fülekkel rohant Vanessa után a panzió konyhájába. Eszébe se jutott bármit kérdezni. Nem is talált volna olyan kérdést, amire ne tudná a választ. Teljesen nyilvánvaló, hogy az a fény már megint villog, és Nialának szent meggyőződése, hogy az eltűnt gyerek okozza. No meg Vanessának is. Ami őt magát illeti, nemigen gondolkodott el rajta, hogy mit higgyen, de rokfor legyen, ha elhiszi, hogy abban az összevisszza ritmusban mozgathat a szél egy ablakot. Mert két eset lehetséges. Az egyik állásból átfordítja a másik állásba, ekkor egy villanást lát az ember, és kész, legközelebb csak akkor, ha visszafordítja, de ahhoz a széliránynak kell változnia. Vagy pedig elnyomja, ameddig csak a zsanérok engedik, és akkor ide-oda lendülhet, ami sok fölvillanást okoz – csakhogy ehhez meg erős szél kell. Az pedig nem volt még egyszer se, amikor megfigyelték a villogást. És mi okozza, hogy folyton ritmust vált? Egy ide-oda lengedező, kósza fuvallattal ez megeshet, de az meg nem tud elmozdítani egy ablakot.

Míg ezt végiggondolta, szélsebesen járt a keze. Vanessa sajtszeletelésre osztotta be, aztán a felvágottakhoz, végül a szendvicsek összeállításában segített. Míg ők Chantallal befejezték a munkát, Vanessa előkapott a hűtőből négy palackot, narancslét, kólát, ásványvizet és jeges teát, az asztalra állította őket, aztán egy fiókból kivett négy tábla csokit és melléjük dobta. A szendvicsek mellé kerültek egy kis hűtőzacskóba, hozzájuk egy jégakku, egy másik az italok mellé, és máris kifelé száguldottak a két csomaggal. Öt percet se töltöttek a konyhában.

– Akkor miért nem szólsz a rendőrségnek? – kérdezte éppen Georges, amikor megérkeztek a villa udvarára. A mikrobusz ekkor tolatott ki a garázsból.

– Nincs értelme – felelte Niala. – Lucas nem fogja a fejét kockáztatni, és a bíró se ad még egyszer engedélyt a házkuta-

tásra. Csak az időt vesztegetnénk vele. Figyelj csak, apa, légy szíves, menj le Joachim háza elé.

– Nézzem a fénypontodat?

– Igen, és legyen nálad a telefonod.

– Rendben van. De ha lehet…

– Tudom, apa.

Georges nem fejezte be a mondatot. Puszit nyomott lánya homlokára, megfordult, adott egyet a másik lányának is, aztán bement a házba.

– Kaja kész – jelentette Vanessa.

– Szerszámok kész – mondta Nimby.

– Akkor nyomás – vakkantotta Niala. – Pi, miért állítottad le a motort? Gyerünk, emberek, mindenki a fedélzetre!

A mikrobusz súlyos gondolatokkal megrakodva mászott föl a szerpentinen. Kissy arra gondolt, s alighanem a többiek is, hogy a gyerek szombaton tűnt el, és ma szerda van. Ha csakugyan ott raboskodik, akkor öt napja. Ez nem az az eset, mint Elkéé, akit csak egy percre hagytak négy fal között a shindyvel, és máris rájuk törték az ajtót. Bármit akart az az alak, már biztos megtette. Az embernek felfordul a gyomra az ilyenektől. Kissy nem nagyon tudta pontosan, hogy egy pasi mit csinálhat egy fiúval, de úgy érezte, hogy nem is akarja tudni. Az biztos, hogy ha ott van a gyerek, akkor ő nem fog azzal vacakolni, hogy megvédje a pasast Vanessától.

Fölhajtottak a szerpentinen és közeledtek a házhoz. Útközben azért mindenki megevett egy szendvicset, kellhet az erőnlét.

– A következő kanyarban meglátjuk a házat – mondta Niala. – Hajts tovább lassítás nélkül. Ő már régesrég meglátott minket, amikor még lent voltunk. A rendőröket is látta, volt ideje eltüntetni a gyereket. De miránk nem gyanakszik. Továbbmegyünk, föl a hegyre, aztán visszajövünk gyalog.

Pi fölvitte a kocsit a következő kanyarig, aztán félrehúzódott egy benyílóba. Kiszálltak, Pi és Martin fölvette a két nagyobb hátizsákot az italokkal és a szerszámokkal, Nimby a kisebbet az elemózsiával. Niala közben telefonált.

– Csillagász, itt Hegyi Kecske. Észleled a jelenséget?… Értem. Jó, majd még hívlak. Vége. Igen, most is villog. Ugye

minden telefon el van némítva? Ellenőrizzétek, nem szeretném, ha betörés közben sivalkodnának.

– Miért, hát betörünk? – kérdezte Angélique.

– Nem, ha tudsz jobbat.

Ebben maradtak – Angélique se tudott jobbat. Visszabaktattak egy darabon, aztán Niala becsöngetett egy kertkapun, ami a szomszédja lehetett a háznak. Egy jó perc beletelt, amíg megszólalt a kaputelefon.

– Nicole, te vagy az?

Kamera van benne, értette meg Kissy.

– Én vagyok a barátaimmal. Légy szíves, engedj be minket.

– Mi az ördögnek? Nem is vagyok otthon.

– Csak tedd meg, André, jó? Elég a kertbe, a házba nem is kell.

– Eszeden vagy?

Niala dühbe gurult.

– Ide figyelj, André, tettünk már neked egypár komoly szívességet, igaz? Most pedig még nagyobb szívességet teszünk. Mert ha nem engedsz be, akkor máshogyan oldom meg a problémámat, és ha kiderül, hogy igazam volt, akkor sittre vágatlak. Ugye tudod, hogy komolyan beszélek?

Hosszú csend. Aztán:

– Telefonon nem tudom kinyitni a kaput.

– De a riasztót ki tudod kapcsolni, és átmászhatunk a falon. Mozogj már, jó? És ne gyere nekem azzal, hogy pont a következő órára jelentkeztek be a betörők.

Vanessa mászott föl elsőnek, utána a többiek. Pi már jó előre megmondta, nem érzi magát elég ügyesnek, hogy bakot tartson saját magának, ezért Angélique és Martin a falon maradt, és közös erővel fölhúzták Pit. Aztán leugrottak ők is.

– Egy fal megvolna – mondta Vanessa. – De mi lesz a riasztóval?

– Semmi – felelte nővére. – André felől nincs riasztó a kerítésen. De a ház utcai frontjára nem mehetünk, és persze a házba se léphetünk be. Már ha be van kapcsolva. De ha itt van a gyerek, akkor nem lehet minden rendszer bekapcsolva. Itt is vagyunk, ez az a fal. Most én megyek elsőnek, és csak akkor jöj-

jön a következő, ha intek. De csendben. Innentől néma üzemmód!

Kissy elégedetten nézte, ahogy Pivel megcsókolják egymást, mielőtt Niala fölmászik a két telket elválasztó falra. Körülnézett, aztán intett.

Kissy harmadikként, Vanessa után mászott föl a falra. Amit látott, hasonló volt az innenső oldalhoz. Nagy térség pázsittal, itt-ott fák, arrébb egy melléképület sarka, előttük pedig a ház fehér falai.

A kilenc egér szívdobogva osont a ház mögé.

– Azt az ablakot innen nem tudjuk megközelíteni – suttogta Niala. – Az a külső falon van, alatta húszméteres mélység.

Közben el is érték azt a pontot, ahol a ház összeért a telek hátsó falával, nem mehettek tovább.

– Mi a helyzet? – súgta Niala a telefonjának. – Jó, kösz. Igen, bent vagyunk a kertben. Nyugi, majd…

De kár volt ezt mondania. Mert egy pillanat múlva fölharsant egy hang.

– Állj! Kik maguk és mit keresnek itt?!

Elvesztek, gondolta Kissy. Ma este már azért fognak könyörögni, hogy páronként közös cellába kerülhessenek.

A hang tulajdonosa biztonsági őr volt, ez látszott a fellépésén, ha a ruháján nem is. Farmerban és pólóban volt. De pisztolytáska volt az övén, kigombolva, és rajta volt a keze. Jóképű, keménykötésű, harmincas pofa volt.

– Oké – lépett elő Niala. – Senki ne veszítse el a fejét. Maga az őr, igaz?

– Én az vagyok, ti pedig betörtetek ide. Maguk ketten felnőttek, hogy nem jutott eszükbe… – A pasas legyintett. – Á, nem érdekes. Hívom a rendőrséget.

– Csak nyugodtan – mondta Vanessa –, de várna vele egy percet? Nem szeretném, ha úgy adódna, hogy magát csukják le, minket pedig megjutalmaznak a betörésért.

Az őr megcsóválta a fejét, kezében a telefonnal.

– Mi ez a marhaság?

– Arra gyanakszunk, hogy ebben a házban van egy elrabolt nyolcéves gyerek – közölte Pi.

– Elkéstek, öregem. A zsaruk tegnap forgattak fel mindent, és semmiféle gyereket nem találtak. Hogy a fenébe kerülne ide?

– Például egy olyan útvonalon át, amiről maga nem tud – felelte Vanessa. – Magának a ház minden részébe szabad bejárása van?

– Semmi szükségem rá…

– És ugye itt, a ház hátsó részén vannak olyan helyiségek, amikbe nem léphet be? – kérdezte Niala. – Az emeleten biztosan. Alighanem a földszinten is tilos az a rész, nehogy meghalljon valami zajt.

Az őr hallgatott egy verset.

– És ha így van? – kérdezte aztán. – A zsaruk azt a részt is átkutatták.

– Igen, de a gazdája eltüntette a gyereket valahová. Most itthon van?

– Nincs.

– Be kell mennünk oda és megtalálni a gyereket. Mit választ? Segít, és ha tévedtünk, akkor a legrosszabb esetben kirúgják, vagy megkockáztatja, hogy…

A pasas fölemelte a kezét.

– Hagyd ezt a szöveget. Pontosan tudom, mivel mit kockáztatok. De mi van, ha ez az egész duma csak trükk?

Niala gondolkodott egy pillanatig.

– Mondok valamit. Hívja föl a beaulieu-i rendőrséget. Mondja meg a nevét, hogy itt dolgozik és hogy mi is itt vagyunk. Megmondjuk a nevünket, a rendőrségen ismernek minket. Közölje velük, hogy ha félóra múlva nem hívja őket újra, akkor bántottuk magát és robogjanak ide. Így jó lesz?

Az őr fölnevetett. – Jó szöveg. Nem nézel túl sok akciófilmet?

De telefonált.

– Jó napot. Egy tiszttel szeretnék beszélni… nagyszerű. A nevem Giovanni Battista. Biztonsági őr vagyok Dazé úr bérelt villájában, a… igen, akkor tudja. Nos, uram, akadt egy kis problémám. Van itt egy kis társaság, akik azt állítják, hogy az a gyerek mégiscsak itt van, és azt akarják, hogy együtt menjünk be és nézzük meg. Tessék?… – Fölnézett. – Azt kérdezi, nincs-e köztetek Nicole D’Aubisson.

– De, én vagyok az – felelte Niala.

– De igen, uram, az egyiket így hívják. Jó, máris adom. Veled akar beszélni.

Niala átsétált a csapatot Battistától elválasztó senkiföldjén és átvette a telefont.

– Itt vagyok. Szia, Philippe. Nem, nem hiszem. Jóindulatú pasas, csak nem tudja, mihez kezdjen a… Azért nem, Philippe, mert nem jöttetek volna. Másodszor nem kaptok házkutatási parancsot. Hallgass ide. Félóra hosszat ne tudj semmiről. Ülj az irodádban. Ha félóra múlva Battista úr nem hív föl és nem mondja, hogy jól van, akkor mi bántottuk őt és robogjatok ide. Ez kell ahhoz, hogy bízzon bennünk. Ja, persze, világos. De ne aggódj. Jó, szia!

Átnyújtotta a telefont a férfinak.

– Magát kéri.

S visszasétált az egerekhez.

– Philippe azt mondja, tőlünk is hallani akarja, hogy jól vagyunk – közölte velük.

– Értem, uram – mondta közben Battista. – Nézze, én nem tudom, mit higgyek. Ezek átmásztak a falon, mert azt hitték, hogy mégis itt van az a kisgyerek. Nekem rejtély, hogy miből, de maguk se mondták meg tegnap. Hát ma se kérdezem. De annyit mondok… mondja, rögzítik a szavaimat? De, rögzítsék csak! Szóval én annyit mondok, hogy nem tudok semmiről semmit, és ha tényleg itt rejtegetik azt a gyereket… vagy bárkit, akkor maguk előbb érjenek ide, mert ha meglátom a főnökömet, én nem állok jót magamért! – Indulatosan fújt egyet. – Ha meg tévedtek, akkor… remélem, hogy mostantól nyugtunk lesz. Ha Dazé úr perel, az nem az én bajom lesz. Ha kirúg, az igen. De gyerekrablásban nem leszek cinkos. Jó. Köszönöm, uram. Hamarosan jelentkezem.

Letette a telefont, az egerekre nézett, és visszagombolta a pisztolytáskáját.

– Oké. Akkor járjunk utána ennek a dolognak, de gyorsan. És ha nincs odabent senki, akkor mindannyiunknak az lesz a legjobb, ha elpárologtok, mielőtt a főnök megjön.

– Szóval a hátsó rész – mutatta Battista, megállva egy kis szalonban. – Ebben a két szobában még nem jártam. Fölöttük van

az a rész, amit a főnök a magánterületének nevez, és tilos a belépés. Tegnap jártam ott először, a rendőrökkel. Menjünk.

Fölmentek a lépcsőn, és rögtön egy ajtóba ütköztek.

– Hát idáig mehetünk. Persze csak a főnöknek van kulcsa. A szakácsnő is csak beszól a házitelefonon, ha kész az ebéd.

– Most hol van? – kérdezte Angélique.

– Bevásárolni. – Battista beszéd közben a zárat tanulmányozta. – Még jó darabig nem ér haza. Aminek nagyon örülök.

– Constance megbízható – mondta Vanessa –, ha kell, lakatot tesz a szájára.

– Az jó, csak egyelőre sejtelmem sincs, hogy jutunk be ezen az ajtón. Ha felfeszítjük, lőttek az állásomnak.

– Várjunk csak – mondta Nimby. – Hát nem kell nekünk itt bemenni. A hátsó résznek vannak a kertre nyíló ablakai, nem?

Battista ránézett.

– Dehogynem. És egy létra is akad. Gyerünk!

Elindult a garázs felé; Pi követte.

– Rendes fazon – állapította meg Jennifer, mialatt kifelé vették az irányt.

– Az – mondta Angélique. – És bátor. Két rossz közül kellett választania, és a nehezebbiket választotta. Nagyon könnyű lett volna elzavarni minket azzal, hogy nem őrá tartozik, mi van a házban, neki csak őrizni kell. Ha ezt teszi, az életben ki nem derül a gyerekrablás, úgyhogy biztos, hogy nincs benne.

– Várjunk egy percet – mondta Battista, amikor a létrát nekitámasztották a falnak. – Ha nincs odabent senki, akkor kevesebb ember kevesebb nyomot hagy. Ha pedig ott a gyerek, az nem lesz valami szép látvány. Úgyhogy ketten megyünk az úrral, nincs vita. Helyes?

– Jobb lenne egy lány – mondta Vanessa. – Lehet, hogy fél a férfiaktól.

– Az lehet, de a hölgy meg esetleg éntőlem tart.

Angélique nevetett.

– Én ugyan nem. Mehetünk.

Az őr fölmászott a létrán egy szerszámtáskával, és kiválasztott egy csavarhúzót. – Hátha nem veszik észre – dünnyögte, és óvatosan fölfeszítette a zárat, aztán kinyitotta az ablakot és a táskát leadta Pinek. Bemászott és besegítette Angélique-et.

Vanessa az órájára nézett. Folyamatosan nézte, számolta a másodperceket. Kissy éppen követni akarta a példáját, amikor Battista kiordított az ablakon:

– *Itt van a gyerek!*

– Úristen – mondta Chantal.

– Hogy van? – kurjantott föl Vanessa.

– Azt nem tudjuk. Egy zárt ajtó mögött van, mindjárt kifeszítjük. Uram, fölhozná a szerszámokat?

Pi máris ugrott. A létra tetejéről átadta a táskát, aztán bemászott az ablakon és eltűnt.

Niala közben már telefonált.

– Itt van a gyerek, Philippe! Nyomás föl a hegyre! Azt nem tudjuk, még ki kell feszíteni egy ajtót. Gondolom, hallották a hangját. Várj egy kicsit.

Vanessa közben már tárcsázott.

– Pi, mit hallotok?

– Beszél és sír – jött a válasz kihangosítva. – Richard-nak szólítottuk, és válaszolt, hogy ő az. De az ajtón valami trükkös zár van, és jól meg is van vasalva, úgyhogy szóljatok, hogy műszakiakat is hozzanak.

– Hallottad? – húzta vissza Niala odatartott telefonját. – Hozhatjátok azt a férget is a kulccsal.

Míg a rendőrök ideértek, Nimby és Martin bement a házba a saját szerszámaikkal, hogy megpróbálják fölfeszíteni a hátsó rész ajtaját – Battistának már úgysincs főnöke. Közben Niala elintézett egy telefont. Lentről, a városból már hallatszottak a szirénák.

– Szia! Kösz, visszakapcsolhatod a riasztót. Majd megtudod az újságból, szia! Pi – kapta föl Vanessáét –, ki kellene nyitni az utcai kaput. Mindjárt itt lesznek.

– Jövök már – hallatszott az őr hangja az ablakból. – Ahhoz én kellek, mert kódszám is van meg kulcs is.

Gyorsan lemászott a létrán és a kapuhoz sietett. Kissy elkapott egy fojtott káromkodást, ahogy elszáguldott mellette. Ugyancsak ki lehet borulva. Az állásának is lőttek, és tudtán kívül egy gyerek börtönőre volt. Még a rendőröktől is van félnivalója, elhiszik-e, hogy semmiről se tudott?

Neki is ez járhatott a fejében, mert miután sarkig tárta mindkét kapuszárnyat, visszajött hozzájuk és azt mondta:

– Már láttam filmekben a hazugságvizsgálót. Én kérni fogom, hogy ültessenek bele. Nekem semmi közöm ehhez a szemétséghez!

– Nyugi – felelte Vanessa. – Mi is vallomást teszünk, a gyerek is, Constance is… no meg az a díszpéldány is.

– Ne is emlegesd. Még a béremet se fizette ki! – Battista a fejéhez kapott. – Hát most már nem is fogja.

– De ki fogja, mert bevasalja rajta. Sőt kártérítést is követelhet, amiért belekeverte az ügybe.

Nem folytathatták, mert a percek óta hallatszó szirénázás fülsiketítő lett, aztán elhallgatott. Két kocsi gurult be az udvarba, egy rendőrségi és egy mentőautó, s kint még lehettek, mert gyalogos rendőrök özönlötték el a terepet. Battista elébük rohant, de feltartóztatták.

– Hol a parancsnokuk? Beszélnem kell a… százados úr!

Lejeune szállt ki a kocsiból, akinek annak idején Niala átadta az autótolvajt.

– Eresszék el, Colli! Battista úr?

– Én vagyok, uram. Odavezethetem?

– Legyen szíves. Michel, hozzatok mindent, ami van!

Nimby jelent meg a ház ajtajában.

– Már nem kell létrát mászni, jöjjenek!

– Fölfeszítettétek az ajtót? – kérdezte Battista. – Ügyesek vagytok…

Egy tucat rendőrrel eltűnt a házban.

– Hát megint ti – lépett oda egy egyenruhás az egerekhez. Régi barátjuk, Alain Laurent.

– Hát megint mi – bólintott Vanessa. – Ide hallgass, a pasinak van valami rejtekhelye a közelben, ahol tegnap a gyerek volt, míg ti itt kutattatok. Majd keressétek meg.

– Megkeressük. De ti is hallgassatok ide. A százados megkért, hogy valami tapintatos módon távolítsalak el titeket innen. Ha túl vagyunk a ramazurin, a lábatok nyomát fogja csókolgatni, de most…

– Útban vagyunk – mondta Vanessa filozofikus nyugalommal. – Ez a hála. Szerezd vissza azt a négyet, akik bent vannak a bűnbarlangban, és már itt se vagyunk.

Az elemózsiát Vanessa a mentőápoló kezébe nyomta, mondván, hogy van benne csoki is. Remek ötlet, kösz, mondta az, és már vitte is. Az udvaron csökkent a létszám, a mentők és a műszakiak bementek, a maradék szétoszlott, hogy mindent szemügyre vegyenek a birtokon. Aztán a fiúk és a maxik visszatértek, és a csapat kifelé vette az irányt. A kapu előtt valaki Niala nyakába borult.

– Nahát, Nicole! Óriásiak vagytok.

S ment is befelé. Fiatal rendőrnő volt, Kissy emlékezett rá valamelyik kalandjukról, de már nem tudta, melyikről.

Niala csak az utcán szólalt meg.

– Óriásiak? Hát én egyáltalán nem érzem magamat annak. Már vasárnap hallottuk, hogy eltűnt egy gyerek, és Kissy szombaton látta a fényt. Már napok óta szabad lehetne, ha…

Pi fél karral magához vonta.

– Hagyd ezt abba, kicsim. Ha te nem erősködsz, a gyerek soha nem szabadul ki. Ötven rendőr nem találta meg, csak te.

Egy darabig álltak ott összeölelkezve.

– Minden rendben? – kurjantott oda egy rendőr. Intettek, hogy igen.

Aztán visszaballagtak a kocsihoz. Most Angélique ült a volánhoz, alighanem hogy Pi Niala mellett legyen. Nem bíbelődött azzal, hogy megforduljon a kocsival a keskeny hegyi utcán, visszafelé úgyse mehetnek, hemzsegnek a kocsik a helyszínen. Folytatták az utat fölfelé, aztán a túloldalon le, és a hegyet megkerülve tértek haza. Lefelé haladtukban érte el őket a sziréna hangja. Angélique félrehúzódva engedett utat a mentőnek, ami olyan gyorsan ment, ahogy csak lehetett a kanyargós utcán, s pár pillanat múlva már valahonnan a mélyből villogott. Néhány rendőrautó és két civil is követte, az egyikben Niala fölismerte a polgármester kocsiját.

Mire hazaértek, mindenki tudott mindenről. A főutcán megállította őket egy nő, Kissy ismerte látásból.

– Most hallottam – hajolt be az ablakon. – Szörnyű, hogy milyen emberek vannak! Hogy jöttetek rá, hogy hol tartja fogva szerencsétlen kicsikét? Nagyon meg volt ijedve? És…

Niala valahogy lerázta és hazamenekültek, de a következő félórában öt helybeli telefonált, hogy lelkendezzen, szörnyülködjön és kérdezősködjön, ki-ki vérmérséklete szerint. Végül

Georges kikapcsolta a telefont, és a kaput se nyitották ki, pedig sokan becsöngettek.

Délután érkezett két rendőr, őket már beengedték. Laurent és Colli volt, régi ismerőseik az Elke-ügy óta. Helyet foglaltak a nappaliban és elfogadtak egy kis hideg üdítőt.

– Akkor hát kezdjük – mondta Colli. – A százados bocsánatotokért eseng, de már megint nincs elég embere, az egész házban két kolléganő maradt, de egyiket se nélkülözheti. Azt üzeni, választhattok, hogy nekünk tesztek vallomást itthon, vagy bejöttök, és akkor lesz egy rendőrnő is.

– Ismerjük egymást, Albert – mondta Vanessa.

– Én is így gondoltam. És hadd ne játsszuk el azt a játékot, hogy egyenként végigkérdezünk titeket. Fölösleges. Elmesélitek a történetet és kész.

– Azért azt elmondhatnátok, mi van a gyerekkel – szólt közbe Niala.

– Nem sokat tudunk – felelte Laurent. – Ahogy bejutottunk az ajtón, a doki vette gondjaiba, és onnantól az volt a válasza mindenre, hogy majd megkapjuk a jelentését. Mi magunk nem is láttuk a gyereket.

– A pasas megvan?

– Meg, a nizzaiak fülelték le, hamarosan átküldik díszdobozban.

– A biztonsági őr?

– Ő is nálunk van, meg a szakácsnő is.

– Mi a fenének? – kérdezte Niala szemrehányóan.

– Mert vallomást kell tenniük, Nicole. Ha nem tűnt volna föl, itt bűncse…

– De aztán elengeditek őket?

– Gondolom, igen. Majd a nyomozás vezetője eldönti.

– Vádoljátok őket valamivel?

– Honnét tudjam, Nicole? Kérdezd a századost, vagy felőlem a kapitányt is.

– Jó, majd fölhívom. Essünk túl azokon a vallomásokon.

Kissy nem tudott elfojtani egy mosolyt a gyorsan pergő párbeszédet figyelve. Elképesztő volt, ahogy Niala beszél ezekkel a rendőrökkel. Mintha a fölöttesük lenne, vagy mintha az övé

lenne a rendőrség. Persze száz éve ismerik egymást, megengedheti magának. A rendőrfőnökkel is így beszél.

A vallomástétellel egy óra alatt megvoltak. Elmondták a történetet a villogástól a gyerek megtalálásáig, az átmászást a szomszéd André kertjéből, a találkozást Battistával, mindent.

Mikor a két rendőr elment, Niala fölhívta a kapitányságot.

– Szia, Nicole vagyok. Add a kis Manitut, légy szíves. Jó, akkor hagyok neki üzenetet. Adja meg a címünket Battistának, amikor kiengedik. Késő este is jöhet. Mondd, Solange, a gyerekről mit tudsz? Értem. Ha megtudsz valamit, fölhívnál? Már ha nem szolgálati titok. Jó. Kösz, szia!

Letette és feléjük fordult.

– A kórházból egy hang se jött még, de ez a normális. Battistát alighanem el kell szállásolnunk, a házat lepecsételték, oda nem mehet vissza. És szüksége lesz pár holmira, amíg visszakapja a cuccát.

– Majd beszélek Marióval – felelte Blanche.

Kissy a következő napokban megfigyelhette, milyen varázslatos ügyességgel intézkednek D’Aubissonék. Battista hat óra tájban futott be, a panzió címét kapta Lejeune századostól. Azonnal kapott egy szobát, Mariótól egy váltás ruhát kölcsön, és közölték vele, hogy egy hónapig ingyen lakik a Terence Hiltonban – elvégre segített megmenteni egy gyereket. Két nap múlva mehetett vissza a házba a saját holmijáért. Közben kiderült, hogy Párizsban lakik albérletben, és alkalmi munkákból él: biztonsági őr, testőr, sofőrködik is, néha pénzszállítót kísér. De Dazé október végéig lefoglalta az idejét, ő addig fölmondta az albérletét is, mert nem érte meg fönntartani.

– És hol van a holmid? – kérdezte Vanessa.

– Nincsen sok – felelte Vanni, mert akkor már így szólították. – Két barátomnál vannak.

Péntektől volt állása egy villefranche-i szállodában, a biztonságiak csapatában; Georges szerezte neki, akinek ez egyetlen telefonjába került. Csak november végéig, de állás. Október-novemberben pedig igazán nem drága a panzió, a fizetéséből gond nélkül ellakhat ott. Aztán majd meglátja.

A gyerekről csak másnap, csütörtökön jött hír, nem sokkal részletesebb a hivatalosnál, ami megjelent az újságokban. A

shindy perverz vágyainak kiélésére használta, ami testi sérüléseket okozott, de hogy ezek mennyi idő alatt gyógyulnak be, azt az orvosok nem tudták vagy nem akarták megmondani. Lelki sérüléseket is szenvedett persze. Továbbá eléggé kiszáradt, legyengült, egyszóval nem volt jól, de semmi katasztrofális, rendbe fog jönni. Sokat segít, hogy nagyon büszke magára, amiért addig villogtatott az ablakkal, amíg a rendőrök meglátták és odajöttek.

A rendőrök, mert hát ő senkit se látott az egerek közül, csak Angélique, Pi és Vanni hangját hallotta, és azt hitte, hogy rendőrök. Niala akarta így, egyszerűen megkérte Lucas-t, hogy a gyerek és a szülők előtt ne szellőztessék, mit tett a Jerry.

– Pedig hála járna nektek azért, amit tettetek – mondta a rendőrfőnök.

– Ne hálálkodjanak – felelte Niala rosszkedvűen. – Ha én vasárnap nem mondom, hogy…

– Ugyan, hagyd már ezt. Senki nem gondolhatta, hogy azt a villódzást pont a gyerek csinálja. A legtöbben észre se vették, hogy valami villog, és végképp nem találgatták az okát. Mi is tehetnénk magunknak szemrehányást, amiért nem találtuk meg, mikor odaküldtél.

Ekkor már tudták, hogy az erdőben, a háztól nem messze volt egy régi kalyiba, Dazé oda vitte a gyereket, amikor meglátta a közeledő rendőrautókat. Megkötözte, a száját leragasztotta és bezárta. Ehhez pedig létrán kellett levinnie az egyik oldalablakon át, mert az utcára mégse sétálhatott ki vele.

Niala ezért is szemrehányást tett magának. Hiszen tudott ő arról a kalyibáról, s gondolhatta volna, hogy ha a gyerek nincs a házban, akkor máshol rejtette el, és messzire nem volt ideje vinni. De ezt már Vanessa is megsokallta.

– Hagyd már abba, egérke! Én is tudtam arról a kalyibáról, anya is, apa is, Isabelle néni is, Mario is, Luigi is, Jeanne is – sorolta könyörtelenül. – Nyolc ember, és egyikünknek se jutott eszébe, hogy ott lehet. Miért pont neked kellett volna látnoknak lenni? Inkább azon sajnálkoznál, hogy még csak nem is találkoztunk a shindyvel. Elrabolt egy gyereket, mindenfélét művelt vele, és egyetlen pofon nélkül megússza a dolgot. Beszélj Lucas-val, hogy mikor mehetünk be a fogdába, és osszuk föl a testrészeit. Én szeretném, ha Jennifer őt is orrbarúgná, Grevin-

nél nem lehettem jelen, és nagy összegű fogadásokat akarok kötni, hogy hány agyara hullik ki a disznónak…

Itt félbeszakadt a szónoklat. Niala nevetve átölelte húgát, és egy kicsit rendbejött.

Már másnap Vanessát kellett megnyugtatni. Mostanában nemigen néztek tévéhíradót, a neten se olvasták a híreket, s csak némi késéssel értesültek a legújabb pedofilbotrányról. Vanessa teljesen kiakadt, hol Amerikába akart utazni, hol meg az ottani egerekkel akart kapcsolatba lépni, hogy ők verjék péppé azt a vadállatot, aki tizennyolc évig tartott fogva egy lányt egy sátorban, két gyereket csinált neki, és úgy tesz, mintha ez lenne a normális. Martin emlékeztette, hogy Amerikában nem élnek egerek, amire Vanessa kifakadt:

– Egerek mindenütt vannak. Mindenki egér, akit bántottak vagy bánthatnak, aki fél attól, hogy bánthatják, meg aki nem is gondolja. Egerek bolygója vagyunk!

Kissynek tetszett a meghatározás, de tudta, hogy mostantól Jaycee Lee Dugard neve is fölkerül a Vanessa fejében őrzött listára a pedofilok rémtetteiről. Fritzl, Kampusch, Dugard, három lány, akik végeérhetetlenül raboskodtak pusztán azért, mert egy őrült ebben lelte kedvét. Meg persze a két belga kislány és a többiek, akik nevét Vanessa időnként fölidézi, és ebből meríti azt a féktelen dühöt, amivel nekiront a shindyknek.

Nehezen hagyták ott Beaulieu-t. Olyan jól befészkelték már magukat, ahogy Jennifer mondta. Kissy egyetértett vele. Az „Otthon, édes otthon” táblák, amiket a sátrakra csináltak, ott voltak a panzióban, pár naponként másik szobába vitték őket. Most bekerültek a mikrobusz rakományába. A villa kertjében vasárnap ünnepélyes keretek között fölvonták a Jerry-lobogót, majd leeresztették és elcsomagolták. A hosszú úthoz szükséges rengeteg kelléket magukkal vitték, kelleni fognak legközelebb, amikor túrára indulnak. Ezeket persze elő se vették, amikor megérkeztek, azóta is ott voltak a kocsi ládájában – mégis hatalmas csomagokat kellett összerakniuk és a kocsihoz cipelniük, de ez utóbbi feladatot Vanni vállalta magára, azt mondta, szó se lehet arról, hogy ők szállítsák, és így tehermentesíti Lui-

git is, akivel már jól összebarátkozott. Marióval is, a három olasz esténként néha elüldögélt a kertben egy pohár bor mellett.

Tom lecsatlakoztatta a lakóautót a közművekről és fizetett valami jelképes összeget. Aztán kievickélt az utcára és lezárta a kocsit, amíg visszajött búcsúzkodni.

A legtovább persze a két szerelmespár búcsúzkodott, Nialáék is, ámbár reggel Niala elárulta, hogy az éjjel elbúcsúztak. Alaposan, gondolta Kissy. De most mégis végeérhetetlenül csókolóztak és szorongatták egymás kezét, akárcsak Vanessáék. És Kissy a búcsúzás végén megfigyelt egy kedves kézszorítást, amit Vanni kapott Angélique-től. Hm. Csak nem?

Tíz óra volt, amikor a lakókocsi Chantal és Andreas segítségével letolatott az utcán, s lent lassan irányba fordult, percekre föltartva a forgalmat. A mikrobusz ráérősen követte. A D'Aubisson lányok megvárták, hogy a kocsik útnak induljanak, s egészen addig integettek, amíg látták őket.

Kissy sóhajtott. Szép nyaralás volt, bárcsak sokkal hosszabb lett volna. De hazatérni se lesz rossz. Az igazi az lenne, ha egyszerre lakhatna Vaucressonban és Beaulieu-ben, mert mindkét helyen nagyszerűen érzi magát. Ezt ki is mondta.

– Bölcs gondolat – felelte Jennifer, aki velük utazott ezen a szakaszon. – Én is imádom Vaucressont, de Beaulieu valóságos meseország.

– Mert együtt vagyunk – mondta Chantal, aki a lakókocsiban ült Andreas mellett, de persze hallotta őket a telefonon át. – Minden hely sokkal szebb, ha az ember együtt lehet azokkal, akikkel jól érzi magát.

– Még bölcsebb gondolat – mondta Jennifer.

– Sose búsuljatok – szólalt meg Vanessa, aki ez idő tájt fölfelé ballaghatott még az utcájukba. – Egy hét múlva együtt leszünk megint.

Végigbeszélgették a kilencórás utat, amit csak négy rövid pihenővel szakítottak meg. Este hétkor Neuillyben vettek búcsút egymástól, aztán Nimby és Angélique vonatra szállt Franconville felé, Pi pedig hazavitte Kissyt és a kocsit.

Nem lepődött meg azon, hogy Macska nem ölelte át és nem halmozta el forró szeretetének jeleivel. Ez máskor is furcsa lett

volna, most pedig végképp, hiszen Macska figyelmét most a testében növekvő új élet köti le. Amint megpuszilta szüleit és váltott velük néhány mondatot, Kissy fölkereste Macskát, aki még arra se vette a fáradságot, hogy odajöjjön üdvözölni őt.

– Szia, cicus. Hallottam a nagy hírt, gratulálok.

Semmi válasz. Macska unottan bámult maga elé. A konyhaasztal mellett feküdt, és nem csinált semmit. Kissy sóhajtott. Nem valami hiperaktív. Igaz viszont, hogy ő azt még nehezebben viselné, ha Suzy és Macska kergetőzős jeleneteket rendeznének a házban.

Macska hirtelen hegyezni kezdte a fülét, körbeforgatta, aztán az egyiket beállította egy irányba, a másikkal pedig ide-oda pásztázott. Kissy mindig szerette nézni ezeket a trükköket a füleivel. Ő nem tudta utánacsinálni.

– Mit radarozol? – kérdezte halkan, hogy ne zavarja a jelek vételét, de Macska nem figyelt rá. Mégis megjött a válasz, a kutyaajtón betoppant Suzy, aki mostanra alighanem komplett őrjáratot végzett a kertben. Macska idegesen nézte, ahogy a kutya körbeszaglászik a konyhában. Kissy vigyorgott.

– No hiszen. Nekünk se könnyű együtt élni veled, tudva, hogy tűhegyes fogaid vannak. Hát neked meg itt van bosszantásnak Suzy.

A kutya boldog farkcsóválással közeledett Macskához, aki láthatóan túl gyorsnak találta a tempót, mert fölkelt és kifelé indult.

– Mondhattad volna neki, hogy féklapokat húsz fokra – nevetett Kissy.

Anyáék kicsit idegesen fogadták a hírt, hogy Niala másfél hónapig együtt élt Pivel – de mintha még jobban zavarta volna őket, hogy Chantal is lefeküdt Andreasszal. Kissy egy darabig mesélt, mesélt, aztán kerek perec nekik szegezte a kérdést:

– Mi bajotok voltaképpen?

Apa zavartan hümmögött, anya látszólag a körmét tanulmányozta.

– Nos hát – mondta apa végül –, nekünk túl gyors az iram, amivel felnőttök.

– Szerintem ez Chantal szüleinek a problémája, nem a tietek.

Apa elhúzta a száját.

– Ugyan már, apa!
– Mi az, hogy ugyan már? Azt hiszed, együtt alhatnál Martinnel, ha lenne beleszólásunk?
– Azt – nevetett Kissy. – Mert tudjátok, hogy szerelmes kisegereteknek semmi se fontosabb, mint a kedvese. Holnap már itthon lesz megint.
– Hm. „Itthon?”
– Elvégre gyakorlatilag együtt élünk. Igazán értékelhetnéd, hogy mi még mindig nem tartunk ott, ahol ők.
Anya elnevette magát.
– No mi az? – kérdezte apa.
– Csak az jutott eszembe, hogy ez milyen szerencse. Máskülönben elözönlenék a házat a kisegerek…

Utólag Kissy úgy érezte, mintha nem is változott volna semmit az élete azáltal, hogy másik iskolába került. Persze ez azt jelentette, hogy reggel ráért szundítani még egyet, de tényleg csak ezt tehette, mert Martinnek továbbra is hajnalban kellett vonatra szállnia. Kissy most már nagyon ráért elindulni, csak ezt az időt nemigen tudta mivel agyonütni. A Suger csakolyan iskola volt, mint a régi; persze itt nem ismert senkit, de hamar megtanulta a neveket, az övét is megjegyezték, elboldogult. Persze meg kellett tanulnia az itteni szokásokat, az épület beosztását, efféléket, meg hát a tananyag is más volt. De alapjában véve nem változott semmi, mert ami fontos volt, az maradt a régiben. Élete az egerekkel.
Amikor hazatértek a nyaralásból, Martin egy éjszakát otthon töltött, aztán már egyáltalán nem ment haza, csak délutánonként ugrott néha föl egy-egy holmiért, vagy ha a szülei már otthon voltak, amikor véget ért a tanítás, akkor velük is találkozott. De most már a szülei is úgy tekintették, hogy Kissynél lakik, persze nem hivatalosan, de voltaképpen együtt éltek. Érdekes, hogy éppen ők, amikor két pár is volt a csapatban, akik sokkal előrébb tartottak, de nem éltek együtt. Nialát és Pit szétválasztotta, hogy egymástól nyolcszáz kilométerre jártak iskolába. Chantalék pedig…
– Képzeld – mesélte Chantal egyik este –, Andreas megkérdezte, hogy nem lenne-e kedvem ott aludni nála.

– Minek? – kérdezte Kissy teljesen indokoltan. Amióta hazajöttek, Chantal délutánonként fölugrott Andreashoz, és két-három órát ott töltött. Ennek az időnek elégnek kellett lennie mindenre.

– Hogyhogy minek? Hát mert imád és nem tud meglenni nélkülem.

– Értem. És van kedved?

– Van, de lehet, hogy egyelőre mégse. Nem akarom teljesen kiborítani a szüleimet.

Kissy bólintott. Hát igen, éppen eléggé ki lehettek borulva, amikor a nyaralásból hazajövet Chantal közölte velük, hogy együtt járnak Jennifer bátyjával, majd kis hatásszünetet tartott és hozzátette: „De nemcsak járunk, fekszünk is.” Ezt a lefegyverző, nyílt őszinteséget a D’Aubisson lányoktól leste el. Erre ő sose lenne képes.

– Meg is mondtam neki. Szegény fiú eléggé le volt törve. Még csábítani is megpróbált.

– Meg ne mondd, hogy mivel!

– De megmondom. Azzal, hogy reggelenként ott ülhetnék Jennifer mellett az asztalnál és végigrágcsálhatnánk a sajtkészletüket.

– Ez tényleg vonzó ajánlat – nevetett Kissy.

Chantal tehát egyelőre nem aludt Andreasnál, viszont első hétvégi találkozójukra a fiú is eljött Vaucressonba, és másnap reggel nagyon nehezen kecmeregtek föl az alagsori hálószobából. Igaz, Nialáék még náluk is nehezebben, de hát meg lehet érteni, ők hét közben egyáltalán nem találkozhattak. Pi most Nialával aludt ugyanabban az emeleti hálószobában, amiben valaha Angélique-kel, de a maxilány egyáltalán nem zavartatta magát emiatt.

– Hát most már ketten maradtunk – nézett Jenniferre, akivel a Kissyékkel szemközti lányszobában aludtak, ami valaha fiúszoba volt. – Mi a terved, mikor szorulok ki a nappaliba?

– Már miért… – kezdte Jennifer, aztán megrázta a fejét. – Nem, nincsenek ilyen terveim. Egy darabig még biztos nem hozok senkit.

De lehet, hogy egyszer Jennifer szorul ki a nappaliba, gondolta Kissy. Előbb-utóbb Angélique-nek is lesz új pasija. Azazhogy

talán már lehetne is, ha nem jönnek el Beaulieu-ből. Erről meg is kérdezte Niala véleményét, amikor kettesben maradtak egy percre.

– Nemigen tudnám megmondani – felelte barátnője. – Igen, voltak némi apró előjelek, de ezeknek nem mindig van folytatása.

– Nem is lesz, ha nem találkoznak többet – mondta Kissy.

– Hát nem. De Vanni egyelőre állásban van otthon, aztán alighanem visszajön Párizsba. Túl nagy város, itt nemigen fognak véletlenül összefutni.

– Akkor megint haza kell mennünk Beaulieu-be – jelentette ki Kissy.

Niala nevetett.

– Te itt vagy itthon.

– Ott is – mondta Kissy meggyőződéssel.

– Jó. De csak egy-egy hétvégét tudunk megszervezni, az pedig nem sok.

– Két nappal több a semminél. És nekik az is elég lehet. Náluk már gyorsabban megy az ilyesmi.

Niala sóhajtott. – Igen… elképesztően makacs a kisegér. Csodálom Nimby türelmét.

– Nimby egy angyal, nagy kerek fülekkel – közölte Kissy.

Milyen relatív az idő, gondolta Kissy egyik délután, amikor kilépett az iskola kapuján és bevásárolni indult. Augusztus úgy elrepült, mintha megették volna a kisegerek, szeptember pedig ólomlábakon vánszorog. Még mindig csak a közepén tartanak. És hol van még az október, november…

Most a decembert várta. Akkor lehetnek megint hosszabban együtt. Mostanában szerdánként se találkozhatnak, mindenkinek túl sok a tanulnivalója. Maradnak a hétvégék, de olyankor sincsenek mind együtt. Pi mindig eljön, mert csak ilyenkor lehet együtt Nialával, de Angélique múlt héten is hiányzott, és lehet, hogy most se jön. Begubózik kis szobácskájába Nimbyéknél és tanul. Vagy lehet, hogy eljön és náluk gubózik be. Vanessa is jön, mert csak ilyenkor lehet együtt Nimbyvel, de idejük jókora részét azzal töltik, hogy tanulnak. Összebújnak és tanulnak, közben csókolóznak is, de tanulnak. Nekik Martinnel nem kell ennyire szigorúan venni a dolgot, de Vanessa tanárai

nem voltak elégedettek azzal, amennyit nyáron haladt a fizikával és a kémiával. Pedig igazán lelkiismeretesen tanult, a túra alatt minden második este, aztán otthon úgyszintén. Nem hanyagolja el, csak hát több év lemaradását nem lehet egyik pillanatról a másikra bepótolni.

Hirtelen mintha a nevét hallotta volna. Fölkapta a fejét, körbepillantott. A bevásárlóközpont előtt volt, nem messze a bejárattól. Egy nagydarab férfi közeledett hozzá és fölemelt kézzel intett neki.

– Kissy, ugye jól emlékszem?

Bólintott, közben az emlékezetében kutatva. Látta már a pasast, az biztos.

– Én Kissy vagyok, de…

– Ne is folytasd. Gaston Bayle. Itt vagyok biztonsá…

– Jaj, persze! Üdvözlöm!

Kezet nyújtott a férfinak. Kemény kézfogása volt, de Kissynek meg se kottyant. Ennél keményebben is megszorongatják egymást edzés közben.

– Rég nem láttam gyors kezű barátnődet. Gondolom, nyaraltatok.

– Igen, azóta meg ritkán jöhet, az iskola miatt.

– Akkor halasztást szenved az összecsapásunk, azt hiszem.

– Össze akarnak csapni?

– Megbeszéltük, hogy összemérjük az erőinket. Én azóta kung fut tanultam, és hátha már nem bánna el velem olyan könnyen.

– Hm – mondta Kissy. – Mit csinál a hétvégén?

– Hát jó – mondta Vanessa. – Te akartad. Azokkal a kisgyerekekkel lehettél nagy legény, de most reszkess!

– Milyen kisgyerekekkel? – kérdezte Gaston.

– Akiket elraboltál és bántalmaztál – felelte Vanessa. – Te most egy csúf, gonosz shindy vagy, ne feledd.

– Vagy úgy. Értem. Nem kellene vérszomjas képet vágnom?

– Szükségtelen. Majd mindjárt lesz a képeden döbbenet és rémület, de nem játékból, hanem spontán.

A férfi nevetett.

– Jobb, ha tudod: én *tényleg* megtanultam a kung fut.

– Jobb, ha tudod, nagy ember – nyelvelt vissza a kislány –: fekete övvel a derekán is ugyanakkorát puffan az ember a talajon.

Kissy háta mögött Nimby ekkor jelentette be, hogy tíz eurót tesz Vanessára. Kissy megcsóválta a fejét. Aligha tartja bárki a fogadást. Ő biztos nem.

Gaston támadott, Vanessa pedig félreugrott az útjából. A férfi számított rá és követte. A kislány hirtelen megpördült és kaszált a lábával, de nem tudta feldönteni ellenfelét. Gaston elkapta Vanessa derekát és fölborította, de az egér kecsesen bukfencet vetett és talpra szökkent. Néhány ütést váltottak, aztán Gaston megpróbálkozott valami ravasz kungfus fogással, aminek az lett az eredménye, hogy hatalmas puffanással elterült a földön. Meglepve pislogott Vanessára, aki megállt fölötte és összefonta mellén a karját.

– Gaston Vanessa módra, sült krumplival és… – hirtelen fölugrott a levegőbe, mert a férfi megpróbálta elkapni a lábát – ráksalátával. Hiába kapálózol, nincs esélyed.

Pedig mégis volt neki. A következő összecsapásnál Vanessa került a földre, s mielőtt megmozdulhatott volna, a férfi hasrafordította és hátracsavarta mindkét karját.

– Vanessa Gaston módra – nevetett.

Így esett, hogy a verekedést követő lakomán Vanessa azt mondta:

– Hallgass ide, Gaston. Te jó edzőpartner lennél nekünk. Nagy vagy, nehéz és erős, és kitanultál egy harci sportot. Volna kedved hétvégenként Nagy Gonoszt játszani nálunk? Persze illő díjazásért, az alapítvány megfizetné az energiádat.

Gaston meglepve nézett rá.

– Azért erről az alapítványt is meg kell kérdezni, nem? Egyáltalán ki nálatok a vezető?

– Én vagyok a vezető – fortyant föl Vanessa. – Öt perc múlva esetleg Jennifer vagy Kissy. Persze, van egy kuratóriumunk is, de lényegi kérdésekben mi magunk döntünk. Szóval érdekel az ajánlat?

A férfi lassan bólogatott.

– Persze, végül is belefér az időmbe. Mondjuk szombat délutánonként akad két-három órám. Csak nem szeretnélek összetörni benneteket.

– Hát éppen azért kell az edzés. Egyébként ne aggódj. Gumiból vagyunk. Hé, mit csinálsz, egérke? – kapta oda a fejét, mert Nimby kitátott szájjal közeledni kezdett.

– Megnézem, nem vagy-e rágógumiból.

Ekkoriban háromszor is el kellett magyarázni, miért szólítják egymást egérkének. Először még augusztusban Vanninak, aztán Gastonnak az első közös edzésükön. Két nappal később pedig Kissy az iskolából kilépve találkozott Masoudi doktorral, mint majdnem mindennap, amióta idejárt. Az ügyvéd most nem volt egyedül.

– No lám csak – örült meg, fölfedezve Kissyt az utca túloldalán –, ez nagyszerű. Jöjjön csak!

Kissy átszaladt és üdvözölte az ügyvédet és a vele levő másik, tekintélyes külsejű urat.

– Bemutatom Françoise Chaton kisasszonyt, akiről már beszéltem. Ő pedig Jean Gandour, gyerekkori barátom. S ezzel összeismertettem azt a két embert, akik megmentették az életemet.

Kissy ezúttal megvárta, hogy a férfi nyújtson kezet. Ha az ügyvéd először a nőt mutatja be a férfinak, akkor az a férfi magas rangú lehet.

– Ilyenkor mindig elmondom, hogy ez a munkám – fogott kezet az. – Orvos vagyok.

– Hát – mosolygott Kissy –, voltaképpen nekem is az volt a munkám.

– Életet menteni?

– Szembeszállni gazfickókkal. Igaz, hogy nem ilyenekre szakosodtunk a barátaimmal. De ezt sem utasítom vissza.

– Á, maguk a pedofilvadászok – mosolygott az orvos. – Már hallottam hírüket. Kit fogtak legutóbb?

Kissy elmesélte Dazé esetét, amit az orvos egyre jobban ráncolódó homlokkal hallgatott. Aztán mesélt Sylvie-ről meg a víztoronyügyről is. Észre se vette, hogy eltelt az idő, csak Martin hangja ébresztette rá:

– Hahó, egérke! Hát te? Jó napot, ügyvéd úr. Uram?

Kissy bemutatta beszélgetőpartnereinek.

– Martin Rochefort, az egerem… akarom mondani, a barátom. Éppen vadászatainkat mesélem a doktor uraknak.

Gandour nevetve mondta a nevét.

– Az egere?

– Az egere – szegte föl Martin öntudatosan a fejét. – Az alapítványunk neve Jerry, a világ leghíresebb egere után. Mi pedig egereknek valljuk magunkat; igaz, ezt macskák és rágcsálóirtók jelenlétében nem nagyon hangoztatjuk.

– Nocsak, és miért éppen egereknek?

– Mert kicsik vagyunk, és nálunk sokkal erősebb ellenfelekkel harcolunk. És nekünk is az életünk a tét, ha megenni éppen nem is akarnak minket.

Kissy sóhajtott.

– Jó, hogy nincs itt Vanessa. Ilyenkor mindig elkezdi mesélni azokat a pedofil rémtetteket, amik gyerekek életébe kerültek. Már a könyökömön jön ki. Shindykre vadászni érdekes és izgalmas dolog, de a hozzá tartozó ideológia ritka borzalmas.

– Igen – felelte Gandour –, a világ tele van olyan emberekkel, akik mások bántalmazásában lelik örömüket. Én aránylag keveset találkozom ilyen dolgokkal, kardiológus vagyok, de hát azért megesik. – Az órájára pillantott. – Nagyon érdekfeszítő eszmecsere volt. Örülök, hogy megismerhettem magukat, és további jó vadászatot kívánok – ideológia ide vagy oda.

Ahogy hazaértek, már az összes minit a felületen találták. A maxik tanulmányaikba voltak mélyedve.

– Csak rátok vártunk – mondta Nimby. – Az egérkémnek van egy problémája.

– No mi? – kérdezte Martin, megállva a monitorok előtt és Suzy füle tövét vakargatva.

– Kaptam egy levelet – felelte Vanessa. – Lefényképeztük… a dobozban van, olvassátok el.

Összenéztek Martinnel. Ilyesmire még nem volt példa, és a kislány arca is furcsa volt. Martin az egérért nyúlt, mármint amelyik műanyagból volt, és rákattintott a dobozra, aztán a *Vanessa levele* nevű képre.

– De hisz ezt nem is neked írták…

– Apa és anya szerint valójában én vagyok a címzett, és nekem kell eldöntenem, mit válaszoljanak.

Kissy a monitor fölé hajolva olvasta a levelet. A párizsi gyámhatóság írta Georges-nak. Nem volt hosszú. Közölték, hogy jelentkezett egy úriember, aki szeretne kapcsolatba lépni Vanessával és a szüleivel, mert feltehetően ő a kislány vér szerinti apja.

Hát ettől már leültek mindketten a gép elé. Kissy szótlanul olvasta a levelet újra meg újra. Az első gondolata az volt, hogy agyoncsapja azt a disznót, aki el akarja venni Vanessát a szüleitől. De nem mondhatta ki, mert közben megszólalt Niala.

– Utánanéztünk. Lehet ő a vér szerinti apa százszor, az örökbefogadás végleges, neki legfeljebb láthatási jogot ítélhet meg a bíróság. Ha perel egyáltalán, és ha megnyeri. Úgyhogy a történet csak arról szól, hogy akarjon-e érintkezésbe lépni vele.

– Ha a pasas megjelenik a kapuban… – szólalt meg Martin, de Niala lendületesen megcsóválta a fejét; Kissy közben becsukta a levelet és látta.

– Nem jelenik meg. Ennek is utánanéztünk. A gyámhatóság semmilyen információt nem ad ki az engedélyünk nélkül. A pasasnak egyelőre fogalma se lehet, hogy Vanessa hol él és hogy hívják. Ahogy mi se tudjuk, hogy ő kicsoda.

– Ha tehát nemet mondtok – szólt közbe Nimby –, akkor perelni se tud, mert nincs kit.

– Valószínűleg.

– De akkor nem is derül ki semmi – mondta Jennifer.

– Minek kellene kiderülnie? – kérdezte Vanessa. Indulat feszült a hangjában. Jennifer is észrevette, mert szelíden kérdezett vissza:

– Nem szeretnéd tudni, kik a szüleid?

– Blanche Claudel és Georges D’Aubisson – vágta rá a kislány.

– Tudod, hogy értettem.

– Mire megyek vele, ha tudom?! – csattant föl Vanessa most már dühösen. – Magamra hagytak. Tizenhárom évig nem is hallottam róluk, egyedül kellett boldogulnom. És én boldogultam! Lett otthonom, családom. Mit akarnak pont most?

– Nem *akarnak* – szólalt meg Chantal. – A levél csak egy emberről szól, az apádról. Anyáról nincs említés.

– Hát akkor ő!

Kissy legszívesebben odarohant volna, hogy átölelje szegény felzaklatott kislányt. De Beaulieu nyolcszáz kilométer innen, csak valami varázslattal teremhetne ott… akkor viszont alighanem jobb lenne, ha azt a varázslatot Nimby használná föl.

– Sziasztok – szólalt meg ekkor Angélique hangja, s a képe is megjelent. – Nimby szólt, hogy mi történt. Szegénykém… nagyon ki vagy borulva, látom.

Ez hatott. Kissy lenyűgözve figyelte a döbbenetes változást, s magában hálát adott, amiért a Jerry-hálózat ilyen kristálytiszta, nagy felbontású képet ad. Vanessa egy pillanatra még vörösebb lett az indulattól, aztán másodpercek alatt visszafehéredett, s csakhamar szokásos szilárd nyugalmával nézett a kamerába. Kissy ösztönösen összehúzta magát, hogy védekezzen a hideg ellen, s látta a képernyőn, hogy a többiek is ezt teszik. Vanessa tekintetéből jéghideg orkán süvöltött be a vaucressoni, franconville-i, neuillyi és beaulieu-i szobákba. Csak Courbevoie menekült meg, mert Pi nem volt otthon.

– Nem vagyok kiborulva – közölte a kislány tárgyilagosan. Végül is igazat mondott, *most már* nincs kiborulva, gondolta Kissy. – Csak nem tetszik, hogy egyszer csak megjelenik valaki és jogot formál rám. Én nem vagyok senkié, én az enyém vagyok.

– Akkor közöld ezt vele is – felelte Angélique. – Válaszold azt, hogy hajlandó vagy találkozni vele. Nézd meg magadnak, mert jogod van tudni, ki az apád, és tőle megtudod azt is, hogy az anyád kicsoda. De közöld vele, hogy itt csak neked lehetnek jogaid. Nem hiszem, hogy ne tudnád meggyőzni. Sylvie-t is meggyőzted, hogy jobb, ha nem menekül tovább.

Vanessa elvigyorodott, kivillantva gyöngyfogait, Kissynek pedig eszébe jutott az a papír, amit valamikor kaptak Sylvie fejsérüléséről. Az orvos szerint közvetlen közelről csapták fejbe egy kővel, és ha nincs több videófelvételen is megörökítve, hogy a kő métereket repül a levegőben, talán el se hiszik nekik, hogy úgy történt minden, ahogy elmondták. De a rendőrök megtalálták a követ, azonosították rajta Sylvie vérét és Mohi ujjlenyomatát, sőt kockáról kockára végignézték a videókat. A

rendőrségi szakértő kijelentette, hogy még a kő röppályáját is rekonstruálni lehet és leírni egy differenciálegyenlettel, ámbár a kamerák eléggé remegtek. Hendriksen persze perrel fenyegetőzött a fejbedobás miatt, de Georges ügyvédje azonnal beadott egy keresetet Mohi sérülése miatt. Egymilliót követel. Ennek persze a tizedét se fogják megítélni, és Hendriksen úgyse tud fizetni, de a hatáskeltés volt a cél. Ez amúgy is csak aprópénz Schneiderék tízmilliós követeléséhez képest, és közben előkerült az egyik dán kislány, akinek a fotóit megtalálták Sylvie lakásán. Ők még nem határoztak meg kártérítési összeget, de ez biztossá tette, hogy Sylvie legalább tizenöt évet ül. Sajnos az ügy csigalassúsággal halad…

Fölriadt. Ezúttal nem a többieknek kellett ráébresztenie, hogy elábrándozott, magától kapta föl a fejét, s éppen jókor.

– Rendben van – jelentette ki Vanessa. – Találkozom a pasassal. És ha rosszat akar nekem, akkor el fogja átkozni azt a pillanatot, amikor megkereste a gyámhatóságot.

Georges arra kérte őket, írják meg a választ a nevében, majd aláírja; ezekben a hetekben annyi írnivalója volt, hogy örült, ha legalább egy levélnyit megtakaríthatott.

Társakat toborzott maga mellé, pilótákat és repülésműszakiakat, akikkel hosszú megbeszéléseket folytatott, aztán ezek alapján kis tanulmányokat írt. Egyet megmutatott nekik a felületen, de egy szót sem értettek belőle.

Amikor nem ezt csinálta, akkor tárgyalásokat folytatott mindenféle cégekkel, hivatalokkal, intézményekkel. Többször repült Párizsba, egyszer egy egész hétre, és Martinéknél aludt. Martin úgyse használta a szobáját.

Úgyhogy Niala írta meg a levelet. D’Aubisson kapitány hozzájárul, hogy a gyámhatóság kapcsolatot létesítsen családja és Vanessa feltételezett apja között. Feltételezett, így írta. Georges aláírta a levelet, aztán Vanessa kezébe nyomta, hogy adja föl. Ez nem volt szokás a családban, a leveleiket mindig a panzió jóval terjedelmesebb postájához csapták, az is fizette. Vanessa elmesélte, hogy szúrós szemmel nézett apjára – Kissy sejtette, hogy ez alatt azt a bizonyos dermesztő pillantást kell érteni –, aki nevetett és azt mondta, így egészen a postaládáig meggondolhatja magát.

– És mit csináltál? – kérdezte Kissy.

– Átvittem a panzióba és betettem a kimenő posta dobozába.

A kocka tehát el volt vetve. Kissy különösebben nem aggódott az apa miatt, mert Vanessa sem aggódott. Ha nem rendes ember, hamar kiteszik a szűrét. Legfeljebb jól megverik.

Az iskolából hazatérve Kissy kiürítette a postaládát, s befelé menet átválogatta a tartalmát. Az alapítvány már megint nem kapott semmit. Anyának hat küldemény jött, apának öt. Betette az előszobai postagyűjtőkbe, aztán átment a konyhába, oldalán a csapkodó farkú kísérettel.

– Szia, cicus, hogy s mint?

Macska a konyhaajtóban feküdt és szomorúan nézett maga elé.

– Tudom, kiskoma – mondta Kissy vigasztalóan. – De ne emészd magad. Jövőre igazi stramm kissrácaid lesznek.

Macska nem felelt. Kissy úgy döntött, keres neki valami jó falatot, amivel megvigasztalhatja.

Macskának három kiscicája lett, és egyik sem érte meg az egyhetes kort. A pincében, a nagy L alakú szoba sarkában elhelyezett bölcsőt már néhány nap után elbontották és kidobták a szemétbe, Niala tanácsára, mert kórokozókat tartalmazhatott. Martin zacskót húzott a kezére, azzal fogta meg a tenyérben elférő apróságokat, rongyba csavarta őket és eltemette a kert végében.

Az egereket nem viselte meg különösebben a dolog; Niala, a csapat macskaszakértője azt mondta, náluk évente többször is akadnak ilyen sikerületlen kismacskák, tavasszal éppenséggel Mouchi vesztett el kettőt, pedig neki már sokszor voltak gyerekei. A természet valahogy így intézi macskáéknál, több születik, mint amennyit föl tudnak nevelni.

Erről persze Nimbynek rögtön eszébe jutottak különböző élőlények, például a pöfeteggomba, aminek hirtelenjében meg se tudta mondani, hány millió spórája repül szét – ha mindből gomba lenne, ellepnék a világot. De persze nem is lehet szegény pöfetegtől elvárni, hogy annyi rengeteg gyereknek nevet adjon. Erre Chantal nyomban elképzelte, amint a pöfeteget karácsonykor meglátogatják a gyerekei, ő pedig megöleli őket, délelőtt az első hatszázezret, délután a másik hatszázezret…

Macska búskomorsága az étvágyára is kihatott. Kissy eleve kisebb adagot rakott ki neki, amihez immel-ámmal hozzálátott.

– Föl a fejjel, cicus. Egyél, és jövőre együtt focizunk az új cicáiddal. Inkább a labda után rohanjanak, mint énutánam – tette hozzá csak úgy magának, aztán lement a gépterembe.

– Hahó, egérke – üdvözölte Vanessa.

– Sziasztok… illetve szia. Niala?

– Anyával beszélget. Képzeld, elképesztő dolgot műveltek.

Kissy leült a gép elé.

– Nocsak, kit vertek meg?

– Senkit. Ha verekedés lett volna, én is részt kérek belőle. Yvette-et kapták le a tíz körméről.

– Az ki?

– Yvette Médan. Az apjától vetted a gyümölcsöt Villefranche-ban a nyáron. Nagy kalapos, bajuszos pasas.

– Ettől még nem tudom, hogy a lánya kicsoda – szögezte le Kissy szelíden.

– Nem baj, az a lényeg, hogy anyának gyerekkori barátnője. Átjött délután azzal, hogy beszélni akar vele. Elmondta a mondókáját négyszemközt, erre anya behívott minket és közölte, hogy szüksége van a tanácsunkra. Yvette enyhén szólva nem örült. Anya elmesélte, hogy Jean-Michel félrelépett, és Yvette most azon töri a fejét, hogy beadja-e a válókeresetet.

Kissy azon tűnődött, vajon összefügg-e a gyámhatóság levelével, hogy az utóbbi időben egyre-másra azt hallja Vanessától, hogy apa meg anya, nem pedig a nevüket.

– Yvette nyávogott, hogy ő bizalmasan így meg úgy, de Niala szabályosan nekiment. Hogy hogy képzeli, ilyet művelni a gyerekekkel. Erre Yvette megpróbált védekezni, hogy az ő élete, de Niala ráüvöltött. „Nem, nem a te életed! Az övék! Neked csak a férjed, de nekik az apjuk. Milyen jogon akarod tönkretenni a gyerekkorukat?” Yvette csak hápogott, de akkor anya is rákezdte. Hogy a gyerekkor legszebb adománya a biztonságérzet, hogy ott vannak a szüleink, akik vigyáznak ránk. Engem magához ölelt és közölte, hogy ez a szegény kis bogár nagyon megszenvedte, hogy nem voltak szülei, és ha előkerül az anyja, hát lesz hozzá egy-két szava. Aztán azt mondta, hogy amikor összeházasodtak és eldöntötték, hogy gyereket vállalnak, akkor azt is eldöntötték, hogy onnantól nincs visszaút. A gyereket föl

kell nevelni, nem lehet menet közben visszatáncolni, és szétmenni se lehet. Ha ő írná a törvényeket, egyszerűen megtiltaná, hogy a szülők külön költözzenek, amíg a legkisebb gyerek be nem töltötte mondjuk a tizenhat évet. Elvégre nem kötelező gyereket vállalni a fejlett fogamzásgátlás korában, sőt már eleve ágyba bújni se kötelező.

Kissy meghatódott. Eddig nem is gondolt arra, hogy a család, amit Vanessa ajándékba kapott, nemcsak fantasztikusan toleráns, nemcsak figyel a gyerekek érdekeire és jogaira, nemcsak az a sok-sok előnye van, amiről eddig tudott, hanem ráadásul még szilárd is.

– Anya kijelentette, hogy apával már a kezdet kezdetén megbeszélték, hogy ha esetleg nem működne, de már lenne gyerek, akkor onnantól úgy élnének együtt, mint az udvarias szomszédok, és a gyerek nem érzékelhetne semmit. És hozzátette, hogy mostanra már egyértelműen lehet tudni, hogy működik. Aztán Niala fölkapta a fejét és azt mondta: La Baule.

– Mi?

– Én is ezt kérdeztem. Niala megkérdezte, hogy látta-e már a filmet, de Yvette nem értette, hogy milyen filmet. Erre Niala fölszaladt és levitte a lemezt. Azt mondta: „Kötelező olvasmány. Holnap hozd vissza és ki fogom kérdezni.” Yvette azt felelte, se ideje, se kedve filmet nézni, de Niala letorkolta, hogy ha beteg a gyerek, akkor se kérdezi senki, hogy van-e ideje vagy kedve ápolni. Hát most a házassága beteg és ez az ápolás.

– Elképesztőek – mondta Kissy.

– Persze hogy azok. Szokványos családot nem is választottam volna magamnak.

– Egy ideig mi voltunk a családod – mondta Kissy szeretettel.

– Látod, ezért mondtam. Ti se vagytok hétköznapiak. Gondolj például arra, hogy mennyit neveltél a szüleiden, amióta mi együtt vagyunk.

– Neveltem? – pislogott Kissy.

– Neveltél hát. Mit gondolsz, maguktól változtak meg ennyire?

– Megváltoztak?

– Ez valami új szokás nálad, hogy visszakérdezel az állítmányokra?

– Jaj, menj már. Nem értem, mire gondolsz.

– Rossz a memóriád, egérke. Amikor megismerkedtünk, egy csomó mindentől kellett tartanod a szüleiddel kapcsolatban. A Sheila-ügy miatt rengeteget faggatóztak, magad mesélted. Letoltak, amiért beültél Pi kocsijába, pedig alig ismerted. Nem beszélhettél velük a szerelemről, a szexről pláne nem. Ma pedig gyakorlatilag úgy kezelnek, mint egy felnőttet, és egy szavuk sincs az ellen, hogy egy ágyban alszol Martinnel.

Kissy lassan bólogatott. Csakugyan. Tényleg így volt. Hogy is felejthette el?

Kisvártatva előkerült Niala és elmondta, hogy milyen filmmel próbálta megszelídíteni Yvette-et.

– Ismeritek Diane Kurys-t?

Kissy a fejét csóválta.

– Csak Marie-t, Pierre-t meg…

– Nem, nem Curie. K-U-R-Y-S. Filmrendező. *Mentolos ital, A század gyermekei, Maradok...* egyik se? Tudatlan népség. Neki gyerekkorában elváltak a szülei, ami nagyon megrázta, és csinált róla egy filmet. *La Baule-ban történt,* az a címe. Egy tengerparti nyaralásról szól – Niala rávigyorgott Vanessára –, de nem itt, hanem az atlanti parton, La Baule-ban, valahol Pays de la Loire-ban. Két kislány utazik oda, mindenféle kalandot élnek át, de az egészet elrontja, hogy elválnak a szüleik. Nagyon szép film, majd elviszem a hétvégén.

– Ha addig visszakapod.

– Ugyan, Yvette holnap hozza. Teljesen meg lett félemlítve. Két gyereket hagyna árván, ha nem.

Niala kivillantotta rémületes fogait, amik még az ementáli sajtot is elharapják. Kissy nevetett.

– Azért – mondta Vanessa – azt nem gondoltam, hogy védelmedbe veszed a hűtlenséget.

– Mi? Én?!

– Jean-Michel végül is félrekacsingatott.

– No és? Ez Yvette problémája. Meg Pascalé, merthogy ugye Barbara is férjnél van. Engem a gyerekek érdekelnek, a felnőttek oldják meg a problémáikat egyedül. Ha egyik párnak se lennének gyerekei, anya is azt felelte volna, hogy kérdezze meg tőle, kit szeret, és ha Barbarát, akkor váljanak el ők is, amazok is, aztán szabad a vásár. Van ilyen, nem mindenki tart

ki egész életében egy kapcsolatban. De ha gyerek is van, az már egészen más. – Niala elgondolkodott egy pillanatra. – Amikor hétéves voltam, az osztályomban egy lánynak elváltak a szülei. Teljesen össze volt törve.

– Ki volt az? – kérdezte Vanessa.

– Nem ismered, elköltöztek röviddel azután. Akadtak az osztályban, akik megijedtek, hogy ez velük is megtörténhet, de én nem, mert amikor anya meghallotta, mi történt, leült velem és elmondta, hogy ők nagyon szeretik egymást, de ha ez bármikor a jövőben megváltozna, akkor se lehet szó válásról, amíg én föl nem növök. – Megint rávigyorgott Vanessára. – Persze most már két évvel tovább tart.

Nevettek.

Hétvégén Niala csakugyan elhozta a filmet, meg is nézték. Yvette azzal adta vissza, hogy gondolkodni fog. Niala nagyon figyelte az arcát, amikor ezt mondta, és úgy látta, tényleg hatást tett rá a film.

– Óriási mázli – közölte. – Yvette-nek is két kislánya van, és az egyiket Sophie-nak hívják, mint a filmben.

A film Kissynek is tetszett, de talán még jobban az édesbús kis dal a végén. Egy igazi felnőttes sanzon, de teljesen kölykös szövegekkel. Ezentúl néha előfordult, hogy ezt dúdolta.

Ezen a hétvégén először verhettek két biztonsági őrt: Gaston elhozta egy kollégáját, Pierre-t, aki nem volt olyan nagydarab, de kemény, erős fickó. Nagyon hatásosan mutattak együtt, csak egyiknek se volt szakálla és egyik se volt szőke. Már Mohi is Bud Spencernek becézte Gastont, amikor gyomron vágta abban az áruházban, hát most egy Terence Hillt is kapott maga mellé.

Kissynek eszébe jutott Angélique ütései láttán, amikor a létra tövében azt mondta Vanninak, hogy nem tart tőle. Hát az biztos, hogy nem kell. Őket maxikat sokkal jobban leterheli az egyetem, nem tudnak eleget edzeni, de Angélique pontszámai egyre jobbak. A céllövészeten is. Némi kihagyás után megint kezdtek lövészedzéseket tartani, nyílpuskával meg Nimbusszal is. Vanessa már úgy lő, mint Robin Hood. Mindannyian nagyon jól lőnek, csak Nimby gyengébb valamivel, de Vanessa bárhol bármit eltalál.

Gaston is kipróbálta, látta az asztalon a nyílpuskát és megkérdezte, mi az. Hát megmutatták neki. Megállapították, hogy fantasztikus lehetőségek vannak a céllövőtudományában: ha kiállna a fegyverrel a csatatér közepére, mindkét sereg fejvesztve menekülne, mert nem tudni, hogy előre fog lőni vagy hátra. Egyvalaki érezheti magát biztonságban, ha Gaston lő: a céltábla.

Chandeau. Kissy tűnődve ízlelgette a nevet. Chandeau. Végül is nem rossz. Kicsit hasonlít az ő nevére. Meg Chantal keresztnevére is. Vanessa egy pillanatig nem értette, hogy miért fontos, hogy hívják a pasit.

– De szamár vagy, egérke – mondta Jennifer. – Téged is így hívnának, ha a vér szerinti szüleid nevét viselnéd. Az emberek az apjuk nevét kapják.

A kislány bólintott.

– Igaz. Vanessa Chandeau… – most ő ízlelgette a nevet. – Elfogadható. Persze akkor a keresztnevemet is tőlük kapom és más lett volna. Mindenesetre megtartom a D'Aubissont.

– Sose gondoltál rá, hogy a Bohringer-t is viseld? – kérdezte Nimby.

– Mi az ördögnek?

– Miért ne? Jogod van hozzá. Sőt az apád nevéhez is jogod van. Lehetnél Vanessa Bohringer-Chandeau D'Aubisson. Praktikus, mert ábécében vannak, könnyű megjegyezni, és az igazi családneved van leghátul, ahogy kell.

Vanessa rámosolygott Nimbyre, azazhogy a webkamerára.

– Szamár. Szerintem az örökbefogadással elvesztettem a jogomat a Bohringer névre, a Chandeau-ra pedig nem szereztem meg.

Kissy mosolygott. Azt persze nem említi, hogy a Bohringerhez csupa kellemetlen emléke fűződik, a Chandeau-hoz meg semmilyen. Úgyis tudják. Egyébként az egész vita fölösleges, Vanessának pár év múlva a D'Aubisson és a Blanchard között kell majd választania. Bár a legszebb a Vanessa D'Aubisson Blanchard lenne.

Jean-François Chandeau. Rue Descartes harminchét. A Quartier Latin, nem rossz hely, ha Vanessa valaha Párizsban akarna

iskolába járni, lakhatna az apjánál. Csak hát persze nem akar, aligha fog pár hétnél tovább elszakadni Beaulieu-től.

Egyelőre semmi többet nem tudtak, csak a név volt meg a cím. A gyámhatóság kölcsönösen átadta nekik a másik fél adatait, innentől az apa feladata jelentkezni. Chandeau feladata, javította ki Kissy a gondolatot. Vanessa határozottan visszautasítja, hogy azt az idegent az apjának nevezzék. Az ő apja Georges D'Aubisson. Már alig szólítja a szüleit a nevükön. Szinte mindig apát és anyát mond.

A telefonáló roppant udvarias volt. Csak egyetlen percig zavar, nagyon fontos ügyben. Szeretné, ha az úr most rögtön fölhívná az első kerületi kapitányságot és azt mondaná: Simon mondja, hogy százezer euró. Csak ennyit. Lekötelezi. S ezzel letette.

Az úr vállat vont és fölhívta a kapitányságot.

A rendőrkapitány tombolt. Két óra alatt kilenc hívás futott be különböző kerületekből és városokból, egy még Lyonból is. Mindegyik egy angolosan ejtett Simonra hivatkozott és egy-egy apró morzsát közölt. Egy magas rangú köztisztviselőt fog merénylet érni három nap múlva, ha egy svájci bankszámlára nem érkezik százezer euró. A számlaszámot két telefonhívásból kellett összerakni. Svájc egy harmadik hívásból derült ki, az összeg egy negyedikben érkezett. Eleinte még kiküldött egy-egy járőrt a telefonálókhoz, aztán belátta, hogy ennek nincs értelme, semmi közük egymáshoz, alighanem találomra nézte ki őket a telefonkönyvből. S amint rögtön sejtette, valamennyi hívás nyilvános telefonokról jött. Az üzenetközvetítők egy része egy kifogástalan franciaságú, harmincas férfiről számolt be. Egyikük déliesnek találta a kiejtését, egy másik enyhe németes akcentusról számolt be. Ez így nem ér semmit, üvöltötte a kapitány, és kettétörte a pipáját.

De a titokzatos telefonáló mégiscsak elkövetett egy hibát. Az üzenetnek azt a részét, hogy „merénylet lesz”, éppen egy fiatal házaspárra bízta, akik előző nap lezártak egy ügyet, és most minden tudásukkal a telefonáló nyomába eredtek.

Chantal egy pillanatig se tagadta, hogy a történethez részint a Die Hard harmadik része, részint egy Beaulieu-ben olvasott Ed McBain-könyv adta az ihletet. A filmből volt a „Simon mondja”, a regényből pedig a politikust fenyegető merénylet. De az,

hogy a merénylő az üzenetet földarabolva rábízza magánemberekre, s ezzel minden technikai trükk nélkül bemérhetetlenné tegye magát, már Chantal saját ötlete volt. Az egerek lélegzetvisszafojtva várták, hogy találja meg François és Françoise az elvetemült merénylőt. Annál is inkább, mert új szereplőt kapott a regény, Nathalie-t, a belevaló fiatal lányt, aki eredetileg takarítónőként szegődött el a nyomozóirodába, de mindig betoppant valamiért, mindig meghallott valamit, s mindig fűzött hozzá valami kommentárt, de olyat, hogy a Jerry-felület délutánonként hahotától volt hangos.

Szeptember utolsó napjaiban több fontos, apróbb-nagyobb esemény történt szinte egyszerre. A legfontosabb hétfőn. Vanessa este félrehívta őket lányokat a felületen és közölte, hogy a hétvégén nem alszik egy ágyban Nimbyvel.

– Ó – mondták egyszerre.

– Hát igen – felelte a kislány. Azazhogy mostantól nagylány, gondolta Kissy, de őneki valahogy mindig kislány marad. Pedig egyre látványosabban fejlődik, formásodik, és ha nem nézi az ember a kölykös vigyorát, szinte már kész nő. Szegény fiú hogy le lesz törve, imád ágyba bújni az egerével. Hát még ha… Kissynek hirtelen az jutott eszébe, vajon ez a változás hoz-e más változást is. Esetleg Vanessa most már másképpen fogja látni a kapcsolatukat, és pár hét múlva, amikor együtt alszanak, talán történhet valami.

Nem vetette föl a gondolatot. Kíváncsi volt, vajon a kislánynak magától eszébe jut-e. Ellátták tanácsaikkal, bár Blanche-tól és Nialától magától értetődően minden segítséget megkap.

Érzelmileg nem látszott rajta semmi különös, és Kissy sejtette, hogy miért nem. Blanche és Niala idejekorán fölkészítette arra, hogy ez majd bekövetkezik, és amióta családra lelt, olyan szilárd és biztonságos talajon áll az élete, hogy ennél sokkal nagyobb változás se tudná megingatni – például ha egy nap teherbe esne, azt is nyugodtan viselné, mert tudná, hogy a családjára minden körülmények között számíthat. Persze nem fog teherbe esni, csak majd ha tényleg gyereket akarnak Nimbyvel.

Jó dolog, hogy mielőtt ez bekövetkezett, Vanessa megtalálta a családját és volt ideje azzá alakulni, aki lett. El se tudja képzelni, mi történt volna, ha úgy jön el ez a nap, hogy még min-

dig a kis vadóc Mohi, akinek úgy kell a fejébe verni, hogy lány.

Másnap Nimby bejelentette a Jerry-kézjelek ünnepélyes megnyitóját. Ennek semmi értelme se volt, de talán éppen ezért figyelmesen hallgatták.

– Találós kérdés. Melyik egértársunk jut eszetekbe, ha így tartom a kezemet?

S föltartotta két kezét. A jobb mutatóujját fölnyújtotta, a hüvelyket begörbítette. A bal kezén mindkét ujja görbe volt, karikába hajtva. A többi ujja becsukva.

Az egerek bambán néztek. Legalábbis Kissy főleg a saját arcát nagyon bambának találta a képernyőn.

– És ha így? – kérdezte Nimby, azzal behajlította a mutatóujját és kinyújtotta helyette a másikat.

Kis szünet. Senkinek se jutott eszébe semmi értelmes.

– Akkor a harmadik kérdés. Ez melyik egeret jelenti?

Ezzel kinyújtotta mindkét hüvelykujját és begörbítette a mutatót.

Kissy mindháromszor lázasan igyekezett összefüggést találni a kéztartás és bármelyik egér jelleme között, de nem sikerült. Ahogy senki másnak sem.

– Szamár népség – engedte le Nimby a kezét. – Ellustultatok, túl sokat pihentetitek az agyatokat az iskolában. No, én az enyémet arra használtam kémiaórán, hogy kigondoljam, milyen kézjeleket használhatnánk a mi speciális céljainkra, ha mondjuk csendben kell lenni, mert jön a cica. Arra gondoltam, hogy a morzebetűk ugye legfeljebb négy jelből állnak. Lehetne őket az ujjainkon mutatni. Egy kéz négy ujja nem jó, mert nem tudjuk őket egymástól függetlenül mozgatni. De két kézen két-két ujj már jó. Hüvelyk és mutató. De igazából háromféle jelünk van, nemcsak pont és vonás, hanem a jel hiánya is egy jel. A C betűhöz nem elég három pont, azt is jelezni kell, hogy a negyedik helyen nincsen se pont, se vonás. Ezért úgy döntöttem, hogy a kinyújtott ujj lesz a vonás, a félig behajlított a pont, az egészen csukott ujj a hiányzó jel. Aztán már csak egy szabályt kellett meghatározni: mindig a másik felől nézve érvényes, vagyis sorban jobb mutató, jobb hüvelyk, bal hüvelyk, bal mutató. Szóval miket mutatok?

Újra fölmutatta a két kezét, s az egerek kórusban mondták: K, V, J. Kissy, Vanessa, Jennifer.

Pár percig gyakorolgatták az új találmányt és megállapították, hogy nem kevés figyelmet igényel az ujjak beállítgatása, ráadásul fordítva, hogy a szemben álló a helyes képet lássa. Ez inkább egy-két betűs jelzésekre használható, hosszabb szöveghez nem annyira – no persze az X-kód sokat segít. Jobb mutató nyújtva, hüvelyk begörbítve, másik kéz nem látszik: ez az O, táti. S ha fölemeljük mellé a bal kezet, mindkét ujjal begörbítve, az tátititi, K, vagyis oké. Ha az ember az összes ujját egymástól függetlenül tudná hajlítgatni, akkor egyszerre lehetne mutatni a két betűt, és még maradna két ujj tartalékban.

Ahogy gyakoroltak, Kissy egyszer csak föltartotta jobb kezét, félig kinyújtotta a mutatóujját, visszacsukta, megint félig kinyújtotta, visszacsukta.

– A – olvasták az egerek.

Kissy büszkén nézett a kamerába. Végre egyszer ő talált ki egy kommunikációs formát.

Piék monacói és touloni fotóit végül a felületen nézték meg, Niala egyenként vette ki őket a dobozból és mesélt róluk. Csináltak néhány fotót a szállodában, elég sokat Monacóban és egy nagy csomót Toulonban. Mint kiderült, Jourdain úr éppúgy hegyvidéken lakik, mint Niala, csak jóval messzebb a tengertől, egy nagy, régi házban. A nagypapa is ott lakik a fiával, egy külön lakrészben. Bejárónő, szakácsnő, sofőr. És Vanessa jócskán találhatott fákat a kertben, a nővére külön a kedvéért végigfotózta őket.

Készült egy sorozat a nagypapa dolgozószobájában is. Emlékeztetett Rocard-ékéra, akiknél Elkéék laktak Saint-Jeanban, csak itt nyilván orvosi könyvekkel voltak tele a hatalmas polcok. Meg bélyegalbumokkal. Láttak bélyegeket is, a nagypapa több albumot megmutatott és történeteket mesélt róluk. A papa még gyerekkorában kezdte, eleinte francia bélyegekkel, mert azokhoz jutott hozzá. Ma már a világ minden tájáról vannak bélyegei, köztük rengeteg nagyon érdekes. Niala csinált egy sor képet arról a dossziéról, ami a világ legritkább, legkülönlegesebb és legdrágább bélyegeit tartalmazza, másolatban persze, így nem érnek semmit, de lehet róluk mesélni a vendégeknek.

Az egereket teljesen elbűvölte a *fordított Jenny* története. Teljesen szimpla kis bélyeg, egy piros kereten alul-felül felirat, középen kékkel egy régi repülőgép – fejreállítva. Ettől a nyomtatási hibától van, hogy egymillió dollárt megközelítő árakon cserélnek néha gazdát a példányai, pedig a felirat szerint csak huszonnégy centet ér. És van ennél drágább bélyeg is, mert a fordított Jennyből száz van a világon, egy Benjamin Franklint ábrázoló kék bélyegből pedig csak kettő; az egyik múzeumban, a másikért pár éve egy gyűjtő odaadott négy fordított Jennyt, amik egy darabban voltak, szétválasztatlanul, és hihetetlen ritkaságnak számítanak.

Kissy eltűnődött, vajon ezek az emberek normálisak-e, de aztán belátta, hogy végül is ez se nagyobb esztelenség, mint átmászni egy őrzött villa kerítésén egy puszta sejtelemtől vezérelve. Vanni le is lőhette volna őket. Ehelyett éppen a bélyegnézegetés előtt küldte üdvözletét, Vanessa adta át a csapatnak. Kissy figyelte, hogy reagál Angélique, aki akkor éppen velük volt, aztán elvonult tanulni. Semmi különös nem látszott az arcán.

Niala lefotózta a nagypapa íróasztalát is, a papa ott ült mögötte. Nagy mahagóni asztal, vaskos könyvek meg albumok, kis állványos nagyító meg egy notebook, a papa már idős fejjel tanult meg számítógépezni, nem sokat ért hozzá, de ami neki kell, azt megcsinálja. Az asztal kicsit emlékeztette a főhadiszállás gépasztalára, ott is minden együtt van, ami nekik kell, monitorok, egerek, billentyűzetek, Jerry-kódbetűkkel megjelölt poharak, shindológiai szakirodalom, telefonok, Nimbuszok és töltényes dobozok… És náluk is megvan a luxus, csak nem mahagóni képviseli meg bőrkötés, hanem az a rengeteg apró dísztárgy, amikkel valaha Niala kezdte földíszíteni a Vilma és Frédi bázist – hisz a Béninek nincsenek is helyiségei –, aztán Chantal is hozott, ő is, mindenki, néha egyet-egyet még a fiúk is.

Néhány kép készült arról a helyes kis bélyegtartóról, amit ajándékba kaptak a papától. Kissy teljesen meg volt tőle döbbenve. Négy bélyeg volt benne, amerikai bélyegek az 1870-es évekből – kétezer eurót is megérnek darabonként. Egy kiskocsit lehet venni ennek a négy bélyegnek az árából.

Persze ha van valaki a földön, akinek egy bélyeggyűjtő nagypapa az első találkozáskor odaajándékoz négy ilyen drága bélyeget – az Niala. Kissynek eszébe jutott a Roger-eset, amikor anya Niala egy szavára a kezébe nyomott egy vagyont. No jó, kisebb vagyont. De az kölcsön volt, ez meg ajándék, miközben a papa azt se tudhatta, hogy együtt maradnak-e csakugyan. Niala persze nyilván neki is beszélt az elhatározásáról, életre szóló kapcsolat, kisegerek özöne, de egy ilyen nyilatkozatra neki, Kissynek alighanem mindenki csak azt felelné, hogy szép az elhatározás, de nem könnyű betartani. Niala szavát az is készpénznek veszi, aki először látja. Mi lehet a titka?

Elgondolkodva nézte az arcot a háromcentes bélyegen, ami kétezer eurót ért. Valamelyik régi amerikai elnök, nem volt odaírva, hogy melyik. A nagypapa azt mondta, hogy a bélyegek „hozzájárulás majdani közös életükhöz”, de ez csak szóvirág, teljesen nyilvánvaló, hogy nem fogják eladni őket. Csak úgy adta, szeretetből. Pit eddig is szerette, és nyilván Marcel is kap, talán már kapott is bélyegeket, de nagy kérdés, hogy Marcel tud-e olyan lányt hazavinni, akit az öregek így megszeretnek. Hisz Vanessa már foglalt, meg nem is lenne hozzávaló…

Rávigyorgott az elnökre a bélyegen, de az nem vigyorgott vissza. Aztán oldalra pillantott, a monitor mellé, ahol egy kis piramis volt. Átlátszó műanyag, a belsejében egy aranyszínű piramis és szfinx, és ha az ember megrázta, aranyszínű homok kavargott benne lassan, színtelen olajjal volt megtöltve, mint a télapós gömbök. Niala hozta Amerikából, nem mintha nem kaphatna ilyesmit tonnaszám anélkül, hogy kitenné a lábát Beaulieu-ből, de ennek története volt. Azon a bizonyos amerikai nyaraláson, amit egy héttel el kellett halasztani Mohi betegsége miatt, egyik este a Côte d’Azurről meséltek az amerikai rokonoknak, akik között akadt, aki már ott született és sose járt itthon. Georges azt mondta, hogy az aranyszínű homok volt az, ami megfogta, amikor először nyaralt Beaulieu-ben, náluk Bretagne-ban egész másmilyen a homok. Erre elkezdték összehasonlítani, mert az amerikaiak közül néhányan jártak Floridában meg Kaliforniában, láttak mindenféle homokokat, és akkor került elő ez a kis piramis, ott állt a polcon évek óta, nem is emlékeztek már, ki hozta, miért hozta. Forgatták, nézték a homok színét, persze nem igazi homok, valami műanyagpor talán,

mindenesetre a végén odaajándékozták Nialának, aki otthon föltette a polcára, később meg idehozta.

Talán ezért kapta ezeket a bélyegeket. Mert akárcsak a nagypapa, ő is magába issza a történeteket, és mindenféle formában árasztja őket magából. Nemcsak a papa mesélt, Pi is részletesen bemutatta kedvesét és az egereket, az autótolvajos történet nagyon tetszett a papának. Rokon lelket látott Nialában. Nem csoda, Niala mindenkivel megtalálja a közös hangot, akárcsak a kishúga, még ha ő nem is gyűjti a tiszteletbeli szülőket. Épp eléggé hasonlítanak.

S erről eszébe jutott valami, amire még nem is gondolt. Vajon fölfedeznek majd hasonlóságokat Chandeau és Vanessa között?

A következő fontos dolog csütörtökön történt. Chantal félórát késett a felületről, s amikor végre megjelent, lelkesen csillogott a szeme.

– Harcoltam – jelentette be.

Az egerek irigyen sóhajtottak.

– Egy srác leszólított hazafelé jövet. Nyomulni próbált, én meg kilátásba helyeztem, hogy összekeverem a fogait.

– Mire ő? – csillant föl Vanessa szeme.

– Közölte, hogy dzsúdózik és megesz engem reggelire.

– Mire te? – vigyorgott Nimby.

– Kihívtam párbajra. Aki földre kerül, fizet a másiknak egy hamburgert.

– És mi lett? – kérdezte Kissy.

Chantal elnevette magát és fölmutatott egy hamburgert. Az egerek megtapsolták.

– És itt van a srác is – folytatta Chantal, amire Kissy azt várta, hogy előhúz egy fiút a zsebéből, fehér dzsúdóöltözetben, de csak a telefonját mutatta föl. – Mármint a telefonszáma. Megállapodtunk, hogy beajánlom nálatok, és ha elfogadjátok, akkor meghívjuk edzőpartnernek.

Az egerek meglepődtek a fordulaton. Két edzőpartnerünk már van, gondolta Kissy, aztán ki is mondta.

– Csak egy van – felelte Nimby. – Pierre nem tud minden hétvégén jönni.

– Azonfelül Gaston nagyon nagy – mondta Chantal. – Igazán nagyon rendes pofa meg minden, de mire ő megmozdul, én háromszor körbeszaladom és adok neki féltucat pofont. Klassz dolog olyannal verekedni, akinek elég egy ütése, hogy kipréselje belőlem a sajtot, csak hát tudom, hogy sose fog tudni megütni. Az elején még legalább újdonságot jelentett, de most már ismerjük a harcmodorát.

– Akkor ne is jöjjön? – kérdezte Vanessa.

– Azt nem mondtam. Legutóbb is jól eldumáltunk. Csak nem hiszem, hogy ő az ideális edzőpartner.

– Előbb-utóbb mindenkinek a harcmodorát kiismered – vetette ellene Nimby. – Mi is tökéletesen ismerjük egymásét. Ha most itt lennél, adnék neked egy-egy pofont mindkét oldalról, amiket hárítanál ugyan, de közben én kirántanám a bal lábadat a jobb lábammal. Te fél csípőfordulatot tennél balra, a bal karomat lenyomnád, amire én…

– Jó lesz már, ne meséld el végig – nevetett Jennifer.

– Pedig a vége a legjobb, amikor lenyomom az ágyra!

– Mit, ágyra? – Chantal nagyot nézett. – Ágy nincs is az edzőteremben.

– De van mellette egy hálószoba.

– Van neked saját egered, vidd oda azt.

– Mindenkivel kell gyakorolni.

– Akkor vidd Pit! – Chantalból kirobbant a nevetés, s a csapat vele nevetett.

De ebből a beszélgetésből azért megszületett egy döntés: a jövőben igyekeznek minél több edzőpartnert beszervezni egy-egy rövid időszakra, amíg megismerik a harcmodorukat. Aztán már nem veszik hasznukat.

Így hamarosan búcsút vesznek Gastontól, legalábbis edzőpartneri minőségében, mert persze haver is. Chantal hamburgeres fiúja pedig jöhet a hétvégén.

De végül is a fiú nem jöhetett a hétvégén. Péntek reggel érkezett egy levél Chandeau-tól, amelyben azt kérdezi, mikor felelne meg a D’Aubisson családnak, hogy meglátogassa őket. Neki bármelyik hétvége alkalmas, akár a mostani is, de ez esetben telefonértesítést kér.

Vanessa hallani se akart arról, hogy lemondjon az egeres hétvégéjéről, ennél tízszer fontosabb dolgok miatt sem. Ha Chandeau látni kívánja, azt Vaucressonban is megteheti. A soron következő hétvégéket ott töltik, és jöhetnek vér szerinti apák tucatjával, ők a terveiken nem változtatnak.

– Jól van – felelte Georges –, akkor hívjátok oda. Ő is megtakarítja a repülőjegyet. Csak helyénvalóbbnak éreztem volna, ha mi is ott vagyunk, amikor megismerkedtek.

Vanessa méregbe gurult.

– És mégis mi dolguk önöknek itthon pont ezen a hétvégén, D'Aubisson kapitány úr?!

Mindezt Vanessa kora délután mesélte el Kissynek, amikor bejelentette, hogy négyen jönnének, és másnap vagy harmadnap ott fogadnák Chandeau-t. De erre meg már Kissy gurult méregbe.

– Hülye vagy, egérke! Mégis mióta kell nálunk előre bejelentkezni?! Méghozzá pont a szüleidnek, akik egérnek számítanak?!

Világos, felelte Vanessa, jönnek, és letette. Kissy pedig számolni kezdett. Egy hálószoba akkor ugye kell a házaspárnak. Nialát és Pit se választhatja ketté, szegények csak hétvégente láthatják egymást három dimenzióban. Ez akkor az emeleti két hálószoba. Vanessa ezen a hétvégén nem alszik Nimbyvel, tehát ő, Angélique, Chantal és Jennifer kapja a szemközti szobát, és Nimby választhat az alagsor és az utcai szoba közül. Jó, hogy ilyen nagy házat választottak.

Tíz perc telt csak el, és írhatta át a tervet. Beállított Chantal és Jennifer – Andreasszal. Vanessával ellentétben ők úgy gondolták, nem kell előre bejelentkezniük, de ideje lenne már együtt tölteniük egy egész éjszakát, hét közben nem célszerű, mert korán kell kelni.

– Akkor tietek az alagsori szoba – mondta Kissy. – Nimby meg megy az utcaiba. De ha még valaki beesik, az már a nappaliban alszik.

Régóta nem volt ilyen nyüzsi a vaucressoni házban. Tizenegy egér, a D'Aubisson házaspárt is beleszámítva, anya és apa, Andreas, Suzy és Macska, összesen tizenhat fő. Tizenhetedik-

nek várják másnapra Chandeau-t, Georges fölhívta és megadta a címet. Négy órakor érkezik.

Nimbynek eléggé lekonyult a füle, amikor megtudta, hogy nem töltheti kedvesével ezt a két éjszakát. Niala mondta el neki, hogy mi történt, és hogy a lányegereket eleinte zavarja ilyenkor, ha fiú is van mellettük éjjel. De tényleg csak eleinte, hisz jó ideje Kissy is Martinnel maradt egész hónapban. Nialánál persze ez a probléma föl se merült.

Nimby füle nem sokáig maradt lekonyulva, pár perc múlva már Vanessa körül sürgölődött és roppant figyelmesen segédkezett neki, majdhogynem kitúrva Jennifert kuktai tisztéből. Vanessa szendvicshegyeket készített vacsorára, sokfélét, úgyhogy azért maradt munka mindhármuknak. Az asztalokat Niala, Chantal és Kissy terítette meg, anya pedig elégedetten figyelte a szorgoskodásukat és megállapította, hogy sose volt még ilyen kevés dolga a konyhával, mint amikor itt vannak az egerek és főleg Vanessa.

– A konyha roppant fontos hely, Marie néni – közölte a kislány, egy pillanatra megállva egy tálcával. – Suzynek és Macskának is ez a véleménye.

– Mindjárt gondoltam. És az éléskamra?

– Az is. De mi a gabonatárolókat is nagyon szeretjük.

Anya rámosolygott. Kissy imádta ezt az „egy hétig az én lányom voltál” pillantást. Anya az összes egeret szereti, de ilyen pillantásra csak Vanessa tarthat igényt.

– És ők miért nem?

– Ők húsevők – felelte a kislány rosszalló tekintettel, amiből ki lehetett olvasni, hogy nem venné jó néven, ha anya azt firtatná, vajon milyen húst szeret Macska. Anya nevetett, ő is értette a pillantást.

A felnőttek, mármint akik be vannak avatva, aránylag ritkán egereznek így velük. Még leginkább Tom szokott a nyáron, és ő is többnyire Vanessával. Vanessa valahogy kiváltja néha ezt az emberekből.

A kislány elmosolyodott, aztán minden átmenet nélkül fölcsattant, mint egy őrmester.

– Kissy! Sajnálod attól az asztaltól a szendvicset?!

Kissy lobogó fülekkel iszkolt a tálcáért.

Csodálatosképpen mindenki otthon maradt ezen a szombaton, se anyának, se apának nem volt elintéznivalója. Egyedül Macska hiányzott a népes társaságból, amikor fél négy tájban összegyűltek a nappaliban. Igaz, őt nem is hívták, tudták, hogy nem tartja sokra az ilyen összejöveteleket, amiken hemzsegnek az egerek, jobban szeret kint madarászni. Suzyt se hívták, mert ő úgyis jön magától, és ő lesz az első, aki üdvözli a vendéget.

A második apa volt, ő ment nyitni mint házigazda. Elsőként Suzy toppant be, bonyolult rendszerben pörgetve farkát; Kissy remélte, hogy ez Chandeau-nak szól, és azt jelenti, hogy a szagminta alapján rendes ember.

Chandeau középtermetű volt, annál talán kicsit alacsonyabb. Vékony, gyors mozgású. Rövid barna haj, kicsit pisze orr, nagy szemek. Világosszürke öltöny, csíkos nyakkendő. A nappaliba érve megállt, végigpillantott a sokaságon és elmosolyodott.

– Jó napot mindenkinek. Jean-François Chandeau vagyok, Vanessa D'Aubisson apja.

És megindult Vanessa felé. A csapat eddig egyöntetűen őt figyelte, csak a szemük sarkából próbálták nézni Vanessát, aki Niala és Nimby között ült és igyekezett beleolvadni a tömegbe. Kissy biztosra vette, hogy senki nem adott semmiféle jelzést, megállapodtak benne, hogy nem teszik. Találgasson a pasas, hogy melyik Vanessa. De Chandeau nem találgatott. Gyors léptekkel megtette azt a távolságot, ami elválasztotta Vanessától, megállt előtte és leguggolt. Most egy magasságban volt az arcuk.

– Szóval te vagy Vanessa. Szia.

Döbbent csend. Az egész társaság, Suzy kivételével, azt találgatta, miből jöhetett rá. Nem kellett sokáig töprengeniük.

– Nagyon hasonlítasz az édesanyádra.

Vanessa csak ült döbbenten, Nimby és Niala kezét szorongatva, és képtelen volt megszólalni.

A húszévesforma szőke lány magabiztos mosollyal nézett rájuk. Éppolyan magabiztosan, ahogy Vanessa szokott. A vonásai döbbenetesen hasonlítottak. Még a frizurája is. Olyan hosszú volt a haja, mint most a lányáé.

– Csak ezt az egy képet tudtam szerezni – mondta Jean-François. – Az érettségi tablóról van.

Nagyon keveset tudott Giselle Morinről. Akkoriban ismerkedtek meg, amikor a lány leérettségizett. Ő tizenkilenc éves volt, Jean-Fran, mert kérte, hogy így szólítsák, harminckettő. A kapcsolatuk alig egy hétig tartott, amíg Jean-Fran felesége rá nem jött. Giselle ezután nyomtalanul eltűnt.

– Nem nagyon kereshettem, a feleségem rájött volna – mesélte Jean-Fran. – Akkoriban még meg akartam menteni a házasságomat, Véronique pedig megbocsátott, de azzal a feltétellel, hogy minden kapcsolatot megszakítok Giselle-lel. Ha tudtam volna, hogy terhes… de hát nyilván ő maga se tudta még.

Jean-Fran kortyolt egyet a narancslevéből.

– Régesrég elfelejtettem az egészet. A házasságom többé-kevésbé rendbe jött, végre gyerekünk is lett…

Vanessa fölkapta a fejét. A férfi zavartan mosolygott.

– Hát igen… van egy tízéves húgod.

A kislány döbbenten meredt a lábánál ülő Suzy egyik fülére.

– A neve Françoise, énutánam. Ő egyáltalán nem hasonlít rád, inkább az anyjára.

– Sok nőd volt? – érdeklődött Niala nem túl barátságosan.

– No de kérlek… micsoda kérdés ez?

– Célratörő. Vanessának joga van tudni, számíthat-e még néhány testvérkére.

A férfi zavartan köszörülte a torkát.

– Nos… nem voltam hűséges férj. Ezt be kell vallanom. De Giselle volt az egyetlen, akiről azóta se hallottam többé, és a többieknek nem lett gyerekük. Úgyhogy a válaszom nem. Nem számíthat több testvérkére.

– Hogy találtál meg végül? – kérdezte Vanessa. Mint mindig, most is hamar visszanyerte nyugalmát.

– Másfél évvel ezelőtt találkoztam egy régi barátommal, akit nem láttam sok-sok éve. Sok közös ismerősről beszélgettünk, és szóba került Giselle is. A barátom megkérdezte, mi van a gyerekkel. Nem értettem, milyen gyerekkel. Ő valamivel a mi szakításunk után találkozott vele, és Giselle gyereket várt. Én mindig több gyereket szerettem volna, és elbűvölt a gondolat, hogy talán nem csak egy van, hanem kettő. Elkezdtem keresni Giselle-t… azt már tudjátok, hogy nem él, autóbaleset áldozata

lett öt éve. De a gyerekének semmi nyoma nem volt. Nem kevés vesződség árán hozzájutottam olyan adatokhoz, amikből kiderült, hogy soha nem született gyereke… mármint hivatalosan. De hittem a barátom emlékezetében, úgyhogy nekiláttam felkutatni olyan gyerekeket, akik a szóba jöhető időszakban születtek és az anyjuk ismeretlen. Ez még nehezebb volt, de sikerült rátalálnom egy nővérkére a Laënnec kórházban, aki megjegyzett minden elhagyott újszülöttet, és fölismerte Giselle fényképét. Akkor már csak egy bizonyos újszülöttet kellett megtalálnom, csak persze a hatóságok féltékenyen őrzik az adatokat. Hónapokba telt az is, amíg rávettem őket, hogy teremtsék meg a kapcsolatot az örökbefogadó családdal. Hát… így történt.

Vanessa szótlanul ült vagy egy percig, s nem szólalt meg más sem. Aztán a férfira nézett.

– De miért nem tartott meg?

Jean-Fran tanácstalan mozdulatot tett.

– Hát ezt nem nagyon tudhatom. Neki akkoriban semmilyen egzisztenciája nem volt, albérletben lakott, felszolgált valahol… talán úgy érezte, nem tudna eltartani.

– A szülei?

– Róluk nem tudok semmit. De most, hogy téged megtaláltalak, őket is felkutathatjuk.

Vanessa megvonta a vállát. Nemigen van szüksége újabb nagyszülőkre, gondolta Kissy. Blanche szülei nem élnek már ugyan, de ott van Isabelle néni és Mario, akik olyanok, mint az igazi nagyszülők, apai ágon pedig megvannak azok a klasszikus fajta nagyszülők, akiket csak nagyon ritkán lehet meglátogatni, mert messze laknak, de olyankor agyba-főbe dédelgetik a kisunokát.

– Mesélj most már magadról is – kérte Blanche, talán hogy ne akadjon el túlságosan a társalgás.

– Szívesen – felelte Jean-Fran. – Negyvenöt éves vagyok, gimnáziumi tanár. A válásom óta egyedül élek, a lányom az anyjával él, de gyakran találkozunk. Én kémiát és fizikát tanítok… mi a baj? – akadt meg, látva, hogy a kislány hirtelen fölkapja a fejét. – Csak nem? No sebaj. Még javíthatsz.

Vanessa morcos képet vágott.

– A szüleimnek megfelelek így is, pedig megbuktam mind a kettőből.

Jean-Fran nevetett.

– Nekem is megfelelsz.

Ahhoz képest, hogy eleinte bizalmatlanul fogadta a gyámhatósági leveleket, Vanessa jól összebarátkozott az apjával. Valószínűleg azért, gondolta Kissy, mert Jean-Fran nem akart tőle semmit. Esze ágában se volt láthatásért vagy bármiért perelni, és ezt meg is mondta. Neki elég volt annyi, hogy megtalálta a lányát, akiről nem is tudott, ezenfelül csak annyit kért, hogy ha nem esik nehezére, tartsák a kapcsolatot.

A kapcsolattartás úgy kezdődött, hogy Jean-Fran a következő hétvégén is eljött Vaucressonba, az azutánin pedig Beaulieu-be, hiszen akkor ünnepelték Vanessa otthonra találásának második évfordulóját. Az egerek megint elözönlötték a villát és a panziót, és kitűnően érezték magukat.

Jean-Frant a második találkozáskor avatták be, hogy kik ők és mivel foglalkoznak. Érdeklődéssel és sok-sok fejcsóválással hallgatta shindyk és egérkék örök párharcának történetét, és az volt a véleménye, hogy ez rémisztő, és inkább a rendőrségnek kellene ezzel foglalkoznia.

– Nem az a rémisztő, amit mi csinálunk – mondta Vanessa. – A világ a rémisztő, amiben az ilyen alakok szabadon mászkálhatnak. A rendőrség pedig nem lehet ott mindenütt. Kissynek is magának kellett megvédenie magát Sheilától, és Sylvie ellen se értünk rá megvárni, hogy odaérjenek a zsaruk. Dazé esetében pedig Lucas-ék mindent megtettek, ami megtehető volt, de ha annyiban hagyjuk, akkor a gyerek még mindig ott raboskodik.

– Lucas?

– A beaulieu-i rendőrkapitány – felelte Niala. – Odavalósi gyerek.

– Tudod, Jean-Fran – felelte Vanessa, tudomást se véve a gyors kérdés-feleletről –, a harcművészettanárom, Takada-szenszej azt mondja, hogy a harc rossz. Minden harc rossz, de ha megtámadnak, akkor védekeznünk kell. Márpedig mi fokozottan ki vagyunk téve a támadásoknak. A csapat egy része azért, mert lány, és vonzza az ilyen disznókat, más része azért, mert fiú, és úgyszintén vonzza a disznókat. Most nem mesélem

el neked a közismert pedofilok rémtetteit, mert Kissy hideglelést kap tőle, de biztos hallottál róluk…

Kissy fölkapta a fejét.

– Én ilyet sose mondtam! Honnan…

Vanessa gyengéden rámosolygott, olyanformán, ahogy Suzyre szokott.

– Csacsi egérkém. Azt hiszed, nincs mindig ráírva az orrodra, hogy mit gondolsz? Elárulom: rá van írva. Csak nem mindenki tudja elolvasni.

Kissy Nialára kapta a tekintetét, aki mosolyogva biccentett. Hát igen, gondolhatta volna. Niala elől legfeljebb Zorro titkolhatná el az érzéseit.

– Szóval – folytatta Vanessa eltökélten – mi nem kerestük a bajt. A baj talált meg minket. De akkor már visszavágunk! Jennifer úgy került a csapatba, hogy lakott a házukban egy féreg, aki fogdosni próbálta, ő pedig se kitérni nem tudott előle, se a kedvét elvenni az ilyesmitől. Hát jöttünk és elvettük a kedvét mi. Nagy show volt, majd mutatunk felvételeket. S mi lett? Jennifer belépett közénk, elsajátította a Jerry-harcművészetet, és amikor a következő féreg megpróbálta megfojtani, kirúgta az orrát a helyéből. Szerintem a világban az boldogul, aki megvédi magát, és nem hagyja, hogy kihasználják. Aki enged, az alulmarad, és aki alulmarad, annak vége.

Kis csend után Jean-Fran szólalt meg.

– Azt hiszem, szomorú gyerekkorod lehetett.

– Csodálatos gyerekkorom *van* – vágta rá a kislány. – De amíg Nimbyékkel nem találkoztam, tényleg nem volt valami tündérálom. Viszont rengeteget tanultam belőle. Két alapszabály van, ami a világon mindenkire érvényes. Egy: legyél nagyon-nagyon veszélyes. Kettő: látssz még annál is veszélyesebbnek. Akkor békén hagynak.

A születésnap megint rengeteg virággal kezdődött, aztán ünnepi reggelivel, amin részt vett Isabelle néni és Mario is, hisz ilyenkor már kevesebb munkát ad a panzió, valamint féltucat rokon, akik némelyikét Kissy még mindig nem tudta hova tenni, és persze Jean-Fran, aki némi meglepetést okozott a rokonságban. Parmentier úr egyenesen rákérdezett, hogy csak nem azért jött-e, hogy magához vegye.

– Szó sincs róla, uram. Csak meg akarom ismerni őt meg az életét. Ha akar, persze bármikor eljöhet hozzám, de ő ide tartozik.

– Akkor jó – mondta az öreg. – Mert nem adnánk senkinek, ezt jó, ha megjegyzi magának.

Kissy tekintete Vanessára villant, aki lehajtott fejjel nézte a tányérját, és szemlátomást mérhetetlenül boldog volt, amiért a bácsi így megbecsüli.

Már az első hétvégén szó volt róla, hogy akarjanak-e DNS-vizsgálatot, elvégre Jean-Fran apasága csak feltételezés. A férfi tette föl a kérdést, kinyilvánítva, hogy a kislányé a döntési jog. Vanessa idegenkedett a gondolattól, amire Jean-Fran elmondta, hogy megy a dolog: egy steril vattadarabot vesznek a szájukba néhány másodpercre, ennyi az egész. A kislány megrázta a fejét.

– Nem izgat, hogyan csinálják. Az eredmény zavarna.

Nem folytatta, hallgatagon ült a helyén és a szőnyeg mintáit tanulmányozta. Blanche-nak kellett megmagyaráznia helyette, hogy egy dolog feltételezni Jean-Fran apaságát és más dolog biztosan tudni. Ha esetleg negatív, akkor nem változik semmi, eddig se Jean-Fran volt az apja, eztán se ő lesz, de a pozitív eredmény túlságosan végleges. A férfi azt felelte, rendben van, ő ezt soha nem fogja erőltetni, de Vanessa tudjon róla, hogy ha bármikor úgy kívánja, megcsináltatják a tesztet. Rendben, mondta a kislány.

Most, a születésnapi reggelin Mathieu bácsi hozta szóba, hogy csináltattak-e tesztet. Vanessa ránézett és azt mondta, nem.

– És fogtok? – kérdezte Mathieu bácsi.

A kislány nem válaszolt. Visszafordult a szendvicséhez, amit ezúttal Isabelle néni készített, és tűnődő arccal evett tovább. A bácsinak valami elterelte a figyelmét, megfeledkezett a kérdéséről, Kissy pedig belemélyedt a kék szempárba, és már tudta a választ.

Valamikor a nyáron Blanche rendezkedett a villa széfjében, akkor mutatta Kissynek a dossziét. Egy svéd vendég hagyta a panzióban évekkel ezelőtt, mármint üresen, és a svéd nemzeti színeket viselte: világoskék és sárga csíkos volt. Georges egy nap rábukkant valahol és kinevezte Vanessa dossziéjának, a

kék szeme és a szőke haja alapján. Ami azt illeti, ugyanezen az alapon Nialáé vagy Blanche-é is lehetett volna, de éppen akkor Vanessa iratainak kellett egy dosszié, hát az övé lett. Ráírták a nevét és azóta a széfben fekszik. Ebben vannak Vanessa születési okmányai, az örökbefogadási papírok, pár orvosi irat – és a boríték. Johann kétéves borítékja a rég nem is létező *Vanessa Bohringer* névvel. Amikor Kissy látta nyáron, a boríték még mindig leragasztva feküdt a dossziéban, és persze hogy most is ott van. És ott lesz még évekig, évtizedekig. Kissy elgondolta, vajon egyszer, öregkorában Vanessa elővesz-e a borítékot és felnyitja-e, de valószínűbb, hogy akkor sem. Hihetetlenül makacs.

És ebből pontosan lehet tudni, akar-e majd apasági tesztet. Nem. Soha. Ha csináltatna, akkor az eredményt átvenné a postástól egy lezárt borítékban, és a borítékot betenné a széfbe úgy, ahogy megkapta. Soha nem nyitná ki. Azért nem csináltat mégsem, mert Jean-Fran is megkapná az eredményt, és úgy kiderülne mégis, hogy mi lett.

Szereti a rejtélyeket – azonfelül neki a vérrokonság nem jelent semmit. Soha nem volt vérrokona. Talán azért fogadta olyan határozatlanul Jean-Fran jelentkezését, mert nem tudott mihez kezdeni egy apával. Hiányzik a szótárából ez a fogalom, ahogy az anya is. Azt érti és ismeri, hogy egy felnőtt, aki úgy szereti, mintha az ő gyereke volna, ilyen van egy csomó, és ha Jean-Fran akar a következő lenni a sorban, azt biztosan szívesen fogadja. De a DNS-vizsgálat voltaképpen egy olyan kérdést tisztázna, ami Vanessát egyáltalán nem érdekli.

Pi hívta először születésnapnak, és végül is igaza van, hisz két évvel ezelőtt az újszülött Vanessát köszöntötték. A név hamar elterjedt, nyilván mert „az örökbefogadás évfordulója" túlságosan hosszú és hivatalos. Ráadásul Vanessát voltaképpen nem örökbe fogadták, hanem hazavitték, oda, ahova mindig is tartozott. Az örökbefogadás csak ennek adminisztratív megerősítése, és senkinek se jut eszébe azt a napot ünnepelni, amikor az utolsó pecsét is rákerült az utolsó iratra és a kislány elnyerte új családnevét. Ez mellékes. Voltaképpen D'Aubisson volt, annak számított attól a pillanattól fogva, amikor Mathieu bácsi mikrobusza begördült a kertkapun és ő először meglátta a villát.

Reggeli után a rokonok átadták jókívánságaikat és szétszéledtek – az ebédnél is lesznek rokonok, de nem mind ugyanaz, voltak, akik reggelire tudtak jönni és voltak, akik ebédre. Ezen a napon Vanessa választotta meg a programot, és neki az volt a vágya, hogy otthon ülhessen, mindenfelől egérfülek vegyék körül, és az egyikkel folyton csókolózhasson.

Kissy átszaladt a panzióba, melegnek érezte a blúzát, ki akarta cserélni. Ahogy a folyosón haladt, éktelen kiabálás ütötte meg a fülét a hall felől. Sarkon fordult és odarohant.

Mr. Williams volt, az angol vendég, kispénzű öregúr, aki azért jött utószezonban, mert most tudta megfizetni. Az utcai bejáratnál állt és angolul óbégatott. Jeanne éppen akkor jött vissza az utcáról, amikor Kissy belépett.

– Mi történt? – állt meg mellettük.

– Elloptak az úr táskája – mondta Hansen úr, a norvég vendég. – Fiú bejött, look around, vitte. Enyém fiú kergeti, de van neki nagy lauf.

Hát az meg mi lehet, gondolta Kissy. Nem könnyű mesterség megérteni a vendégek mindenféle nyelvvel kevert francia vagy angol beszédét, csodálta, hogy ez Girottiéknak milyen könnyen megy. Jeanne közben telefonált, alighanem a rendőrségre. De nem, a villába, kérte, hogy azonnal küldjék Mariót a hallba. Letette, újra tárcsázott.

– Szia, Jeanne vagyok. Figyelj, Philippe! Lopás történt a panzióban. Öreg barna bőrtáska. Egy fiú, tizenhat év körüli, fehér bőrű, fekete hajú, rövid farmernadrág, kinyúlt kék póló. Nem tudom, talán szandál. Nem láttam. Nem, azt sem. Jó. Rendben. Kösz! – Letette és a károsulthoz fordult. – Nyugodjon meg, uram. A főnök úr rögtön itt lesz.

Williams úr már nem óbégatott. Leroskadt egy fotelba és a fejét csóválta, egészen addig, amíg gyors léptekkel be nem futott Mario, Vanessával az oldalán, és meg nem tudakolták, hogy mi történt. Akkor megint jajgatni kezdett, és Jeanne-nal egyidejűleg magyarázta a lopást.

Mario mindenekelőtt hozzálátott, hogy megnyugtassa az öregurat. Leült mellé és beszélni kezdett hozzá, francia szavak nélkül, tiszta angolul, de Kissy tökéletesen értette, sokkal jobban, mint Williams urat.

– Kérem, uram, mindenekelőtt nyugodjon meg. Csak árt magának, ha felzaklatja magát. Gondolom, értékes dolgok voltak a táskában.

– Az összes iratom – motyogta az öreg. – A pénzem… még a szobámat se tudom kifizetni!

– Jelen pillanatban ez a legkevésbé sem érdekes – felelte Mario. – Ugye jól tudom, hogy csütörtökig szándékozott maradni?

– Igen…

– Rendben van. Ha addig nem kerül elő a táskája, akkor egyszerűen számlát adunk önnek, és majd otthonról elküldi a pénzt. Ez nem probléma. Természetesen megvesszük a jegyét hazáig.

Mr. Williams fölkapta a fejét és döbbenten nézett Marióra.

– No de Girotti úr…

– Igen?

– De hát önök csak egy kis panzió… hogy engedhetnének meg maguknak ilyesmit?

Mario elmosolyodott és Vanessára nézett. A kislány közelebb lépett.

– Mr. Williams, a Terence Hilton panzió létez harmincöt év – kezdte gyalázatos angolsággal, de olyan magabiztosan, mintha ő irányítaná a panziót harmincöt éve. – Eközben történt lopás csak kétszer. Most a harmadikszor. Ez még nem fogja minket földnek verni. Vendégek megbízják nekünk, mi bízi vendégeket.

– Azt mondja – nevetett Mario –, hogy a vendégeink megbíznak bennünk, tehát mi is a vendégeinkben. – És rákacsintott Vanessára.

– Értettem, Girotti úr, köszönöm. Vanessa elfelejti, hogy hallottam én már őt angolul beszélni, és akkor sokkal jobban ment. Föl akart vidítani, és ez sikerült is.

A kislány vigyorgott.

– Ennek örülök. Más vendéget persze most megfenyegetnék a… – félig előhúzta a Nimbuszát –, nem tudom az angol nevét, de Mr. Williamsnél erre semmi szükség.

– Miért?

– Mert ön egy megbízható úriember.

– Nem, illetve köszönöm, de úgy értettem, más vendéget miért fenyegetnél meg?

– Nemfizetés esetére.

A beszélgetés itt félbeszakadt egy motoros rendőr belépésével, így nem derült ki, hogyan segít a csúzli az otthon levő és nem fizető vendég ellen. A rendőr féltucat gyors kérdést tett föl a táska és a fiú küllemére vonatkozóan, aztán köszönés nélkül megfordult és kiviharzott.

– Mi a szösz – mondta Vanessa franciául.

A rendőr csak megfordult odakint és már jött is vissza, kezében a táskával. Williams úr fölragyogott.

– Ez volt az? – mutatta föl a rendőr. Mindenki lelkesen helyeselt, Kissy is, látta már a táskát, föl is ismerte.

– Szíveskedjék felnyitni. Girotti úr és a másik úr lesznek szívesek tanúskodni.

Mr. Williams kinyitotta az asztalra helyezett táskát és egyenként kirakta holmijait, amiket a rendőr feljegyzett. Villanyborotva, szemüveg, gyógyszerek, két könyv, hasonló apróságok. Az irattárcája megvolt, benne száz euróval, de volt egy külön pénztárcája, az hiányzott.

– Mennyi volt benne, uram?

– Talán… ötszáz euró… meg vagy ötven font… inkább kevesebb. Lehet, hogy csak négyszáz.

– Értem. Nos, a fiút elfogtuk, a tárca nem volt nála. Valószínűleg futtában kivette és átdobta egy kerítésen, mert arra nem volt ideje, hogy bárkivel találkozzon. Egy fiú fogta el, aki itt lakik.

– Az fiam nekem – szólalt meg Hansen úr. – Nem reméltem, hogy catch.

– Utolérte. Most veszik fel a vallomását. Kérem, olvassák el és írják alá a jegyzőkönyvet, ha nincsenek nehézségeik a megértésével.

– Én értek mindent – dicsekedett Hansen úr. – Csak beszélje nem tud. Nehézen rakjak össze.

A rendőr átadta a jegyzőkönyv egyik példányát, a másikat eltette, tisztelgett és elszáguldott.

– No látja, uram – tápászkodott föl Mario –, a nehezén túl is vagyunk. Fő, hogy az iratai megvannak. A tárcát meg majd megtalálják.

Az ünnepi ebéd igazi provánszi menü volt: halleves pirított zsömlekockákkal, majd báránycomb burgonyapürével, amire szalonnapörcöt szórtak. A desszert még provánszibb volt, beaulieu-i specialitás: Alex Bourridon különleges fagylaltja, citrom-barack-eper, reszelt csokival és vaníliaöntettel. Végül sajt, aprósütemény, gyümölcs, mint általában. Szokásos összejöveteleiken is óriási mennyiségű aprósütit, gyümölcsöt és sajtot pusztítanak, de azok persze boltból vannak. Most a süteményt Isabelle néni és Jeanne sütötte, a szőlő és a barack a D'Aubissonok termése, a többi rokonoknál termett és ingyen adták. Még a sajtot is, hiszen errefelé sokan készítenek házi sajtot, csak nem a városi házukban, hanem fönt a hegyekben, kis eldugott tanyákon, ahol bort is csinálnak. A bor nem szerepelt a születésnapi ebéden, nem is érdekelte volna Kissyt, de a sajtok remekek voltak. Az üdítőitalok egy része bolti volt, de Bourridonék küldtek saját narancslevet, nagyon különlegeset. Kissy teljesen el volt tőle ragadtatva, még soha nem ivott ilyen finom narancslevet.

– Ez attól van, hogy valódi – mondta Jean-Fran, amikor Kissy véleményt mondott a narancsléről. – Valódi narancsokat neveltek valódi narancsfákon, aztán kipréselték a levüket… hogy mit tettek még bele, azt nem tudom, de hogy azok is természetes anyagok, az biztos.

– Nem is fogja megtudni – felelte Isabelle néni. – Azt megmondják, hogy mennyi cukor van benne, a cukorbetegek kedvéért, bár én már nem emlékszem. Azt is tudom, hogy mi hogy csináltuk lánykoromban, de Bourridonék receptje egészen más. Őrzik is hűségesen. Sok ilyen családi recept van minálunk, amik anyáról lányára szállnak.

– Az önök családjában mi? – érdeklődött Jean-Fran.

– Egypár sütemény, halételek, de leves is akad közte. Vanessa még nem tudja mindegyiket – pillantott a néni derűsen az ünnepeltre, aki Nimby és Blanche között ült és szemlátomást ragyogott a boldogságtól. Így is van, *még* nem mindet tudja, hisz idő kell a megtanításukhoz, de ezek ismerete kijár neki mint a család tagjának, a Claudelek legkisebb leszármazottjának.

Kissy már hallott róla, hogy a család egy bizonyos Jean Claudeltől származtatja magát, aki a forradalom idején keveredett

ide Normandiából, itteni lányt vett el, azóta hívják őket Claudelnek. De a családi hagyományok sokkal régebbre nyúlnak vissza, és főleg a nők őrzik őket. Az is egyfajta hagyomány, hogy messziről jött férfit választanak; így tett Jean Claudel felesége, így tett Isabelle néni és Blanche – és lám csak, a család két kisegere is. Niala választottja még aránylag közelről jött, hisz Toulon Provence is, tengerpart is. De Vanessa egészen Île-de-France-ig ment a sajátjáért.

Estig beszélgettek és falatoztak, nem is gondoltak vacsorára. Isabelle néniék is későig maradtak, Jeanne és Luigi ellátta a panziót nélkülük is. Vanni is segít, nem lehetett lebeszélni róla, azt mondta, sokkal tartozik nekik.

Tíz órakor aztán mind fölkerekedtek és átsétáltak. Ott tudták meg, hogy Williams úr pénze még mindig nincs meg, a rendőrségtől senki nem üzent semmit. Persze ilyenkor ott már egy lélek sincs, csak ügyelet, úgyhogy Niala fölhívta Lejeune-t az otthoni számán.

– Szia, Nicole vagyok, ugye nem aludtál még?… Ó, mit tudhatom én azt, hogy ti rendőr századosok mikor bújtok ágyba a kedvenc plüssmacitokkal?… Micsoda?! – Niala fölnézett rájuk. – Azt mondja, szívesen váltana plüssegérre. Ez most tisztességtelen ajánlat?

– Förtelmesen – felelte Pi. – Kérdezd meg, mikor van szabadnapja, hogy ne számítson rendőrnek, amikor megverem.

De a százados is hallotta, és azt üzente, újra megnézte a maciját és rajong érte. Ezek után Niala gratulált a megmeneküléséhez és megkérdezte, mit tud Williams úr tárcájáról.

– Hogyhogy nem? Alaposan kikérdeztétek? Ej, nem érted, Philippe. A ti-ti-tá módszert kell alkalmazni. Kérdés, kérdés, pofon. Hány pofont kapott?

Niala döbbenten nézett a telefonra.

– Te jó isten – mondta. – Hát hogy lettél te százados? Elképesztő vagy. Még hogy szabályzat… No figyelj ide. Segítek rajtatok. Reggel bemegyek és megverem, oké? Ne aggódj, legalább féltucat fogát meghagyom. Mindent bevall majd, és aláír egy papírt, hogy nem ti voltatok. Igen?…

Niala most apjára nézett.

– Azt mondja, kezd neki tetszeni a gondolat. Mármint a plüssegérrel alvás.

– Jól van – mondta Martin drámai hangon –, ha ez kell, hogy vallomásra bírhassuk… vállalom!

Hát igen, gondolta Kissy, míg a haját fésülte a fürdőszobában. Niala már felnőttnek számít. Lejeune százados rendes ember, egy gyerekkel sose viccelődne ágyba bújásról, és a miniegereket még alighanem gyereknek tekinti – Niala a kivétel. Nyilván mert az egész város tudja, hogy lefekszik Pivel, de Niala amúgy is mindig felnőtt volt, bármilyen lökött.

Vanessa viszont lehet, hogy régesrég odaadta már magát Nimbynek, amikor még mindig gyereknek fogják tekinteni. Mert ő meg olyan. Az se lenne nagy csoda, ha felnőttkorában is gyereknek néznék.

Nyílt az ajtó, Chantal lépett be és gombolkozni kezdett.

– Te, ez a százados nős? – kérdezte közben.

– Fogalmam sincs – mondta Kissy. – Kérdezd meg Nialáékat.

– Jó, csak most jutott eszembe.

– Miért?

– Hm – mondta Chantal. – Végül is jóképű pasas, és ha éppen egeret akar az ágyába…

Kissy döbbenten nézett rá. Chantal elnevette magát.

– Jól van, azért meg ne egyél, egérke. Csak eljátszadoztam a gondolattal. Neked ott van Martin, nekem a gondolat.

Kissy megcsóválta a fejét.

– Az apád lehetne!

– De nem az. Andreas is idősebb nálam.

– De nem évtizedekkel. És tudtommal kitűnően megvagytok együtt.

– Remekül, de ő most nincsen itt. Viszont a jövő héten nála alszom.

– Mégis?

– Így több időnk lesz. Ki akarunk próbálni egypár új dolgot.

Kissy érezte, hogy pirosodni kezdenek a fülei. Amikor Niala mesélt a dolgokról, amiket kipróbáltak, akkor is olyanok voltak, mint a féklámpák, mert Niala mindent, amiről mesélt, természetesnek tekintett, ennélfogva nem zavartatta magát semmilyen részletektől. Kissy azóta se mert visszagondolni ezekre a történetekre, mert félt, hogy az egész világ leolvashatja a füléről.

– Elképesztőek vagytok – mondta gyorsan, hátha ezzel elejét veheti az „új dolgok” részletes ismertetésének. – Én soha nem tudnám szerelem nélkül csinálni.

– Igen, úgy biztos még jobb lehet – felelte Chantal, és belépett a zuhanyfülkébe. – De ha egyszer a szerelem nem jött, csak Andreas… mit csináljak? És igazán nem lehet okom panaszra. Rendes, figyelmes srác.

– No látod. Te meg plüssegér akarsz lenni Lejeune ágyában.

Chantal nevetett és megnyitotta a csapot. Kissy befejezte a fésülködést és hazaballagott a saját plüssegeréhez.

Reggel kicsit későn ébredtek, pedig semmi újat nem próbáltak ki. A villában egy lelket se találtak, visszamentek hát a panzióba. A konyha előtt futottak össze Jeanne-nal, aki közölte, hogy az egerek gyorsan bekaptak pár falatot és elmentek a Hansen fiúval pénztárcára vadászni.

– Vanessa szerint a rendőr tévedett – mesélte. – A srác nem dobhatta át egy kerítésen, mert akkor a háziak találják meg. Valahol elrejtette. Úgyhogy most végigmennek az útvonalán.

– Mikor indultak? – kérdezte Kissy.

– Vagy félórája. Hagytak nektek szendvicseket, a kisasztalon vannak letakarva.

– Azokat muszáj megennünk – mondta Martin nagyon gyorsan. – Vanessa vigasztalhatatlan lenne, ha nem nyúlnánk a műveihez.

– Azt pedig nem hagyhatjuk – nevetett Kissy. Nimby szokott ilyen ékesszóló lenni, amikor evésről van szó. De már Martin is eltanulta.

Így tehát megreggeliztek, aztán elindultak a part felé. Az utca elején jártak, amikor meglátták az egereket; már visszafelé tartottak. Nimby valamit lengetett a kezében.

– Megtalálták – állapította meg Martin természetes hangsúlylyal. Hát persze hogy megtalálták.

Mint kiderült, Nialának is igaza volt meg a rendőrnek is. A tolvaj nem akarta, hogy idegenek találják meg, de bizony hogy átdobta egy kerítésen. A Larue-ház kerítésén, mert annak a gazdái nem itt laknak, és a kert karbantartásakor nem végeznek alapos munkát. A tolvaj helybeli és tudta ezt.

– Igazi csapatmunka volt – vigyorgott Vanessa. – Jean-Frannak jutott eszébe, hogy egy kevésbé gondozott házba is bedobhatta, Nialának, hogy melyik lehet az, és Nimby találta meg egy bokorban. Kineveztük elásott kincsnek és megyünk kalózgroggal ünnepelni, mint a *Fecskék és Fruskák*ban.

– Te olvastad a *Fecskék és Fruskák*at? – kérdezte Martin kétkedően, hisz a kislány kezében nemigen láttak könyvet a tankönyveken kívül. Azokat se gyakran.

– Niala mesélt róla. Jean-Frant kértük föl a grog elkészítésére. Elvégre vegyész.

– Tanár – mondta Kissy.

– Kémiatanár. Pontosan tudja, hogy ha a piros löttyöt beleönti a kék löttybe, akkor milyen gyorsan kell menekülni.

Míg fölmentek a panzióhoz, Kissy eltűnődött, milyen lehet egy kémiatanárnak, hogy frissiben megtalált lánya kémiai antitalentum, aki minden vegyszert csak valamilyen színű löttynek lát. Úgy tűnt, a férfit nem zavarja a dolog, jót derült rajta.

Tényleg ő készítette el a grogot, miután a tárcát visszaadták Mr. Williamsnek.

– Nagyon egyszerű recept – mondta. – Először szukrózgranulátumot helyezünk a lombikba – s ezzel porcukrot szórt Isabelle néni nagy keverőedényébe. – Ez tizenkét szénatomból, huszonkét hidrogénatomból és tizenegy oxigénatomból áll.

– Melyik az oxigénatom? – tudakolta Vanessa, belekukucskálva az edénybe.

– Az a fehér az alján. Ehhez adjuk az ötszázalékos citromsavoldatot, hat szén, nyolc hidrogén és hét oxigén. – Jean-Fran beszéd közben kinyitotta a citromlés flakont, és találomra beleöntött valamennyit az edénybe.

– Most robban? – kérdezte Vanessa nagyon komolyan.

– Dehogyis. Most csak lassú oldódás kezdődik, de mindjárt meggyorsítjuk. Hozzáadunk egy univerzális oldószert. – Ezzel a csaphoz vitte az edényt. – Két hidrogén és egy oxigén. Most már csak össze kell keverni.

– Homogenizálni kell – segített Nimby.

– Igen, köszönöm. – Jean-Fran ünnepélyes képpel kavargatni kezdte a vegyszert.

A D’Aubisson lányok egymásra néztek, de most csak egy pillanatra.

– És mit gondolsz – lépett közelebb Niala –, mit alkottál most?
– Hát limonádét, azazhogy kalózgrogot.
Niala megcsóválta a fejét.
– Aligha. Ez most olyan savanyú, hogy ha megisszuk, még a hegyeink is fölgyűrődnek tőle. Háromszor ennyi cukor kell bele. Egyébként kémiailag biztosan nagyon szakszerű volt, de – Niala elnevette magát – látszik, hogy nem szoktad megkóstolni a keverékeidet…

Igen, gondolta Kissy, Vanessa a szerencse gyermeke, legalábbis kétezerhét tavaszától fogva. Apát is olyat talált, aki jól beleillik az egércsapatba, együtt lököttködik velük és elfogadja az összes bolondériájukat. Jean-Fran szót értett a D'Aubisson szülőkkel, jóba lett Isabelle nénivel és Marióval, és ő is jól érezte magát köztük.
– Kellemes hétvége volt – mondta, amikor elindultak a buszhoz; most már azzal közlekednek, Mathieu bácsi mikrobuszát kinőtték, ráadásul most betegeskedik, szervizben van. – Nagyon szép helyen laksz, jól éreztem itt magamat.
Vanessa mosolygott. Most nem ragyogott úgy föl, mint máskor, ha Beaulieu-t dicsérték, most csak egy otthonos mosoly volt az arcán.
– A legszebb hely a világon. Soha nem tudnék máshol élni.
– De egy-két napra azért eljönnél?
A kislány fölpillantott, kutatóan nézve a férfi arcát.
– Hová?
– A nagyszüleidhez.
Vanessa úgy torpant meg, hogy a mögötte jövő Pi majdnem nekiment.
– Hát azok is vannak?…
– Persze hogy vannak – mosolygott Jean-Fran. – Már hallottak rólad és kíváncsian várják, hogy milyen vagy. A jövő hét végét náluk töltöm. Ha nem jön közbe semmi, ott lesz a húgod is.
– Hol?
– Les Planes-ban.
– Hát az meg hol van?

Kissy mosolygott. Ő se tudta, hol van az a hely, de biztos volt benne, hogy a kislány otthonra talál ott is. Otthonra és még egy családra. A nevelőszülei lehettek félresikerült példányok, mert mindenki mással csodálatosan elvan. Vagy talán valami varázslat történhetett, amikor velük találkozott. Láthatatlan üzemmódban valami tündér is be lehetett csatlakozva a Kölyökklubba.

– …majd meglátod – mondta éppen Jean-Fran, amikor Kissy fölkapta a fejét. Már megint elmulasztotta a beszélgetés egy részét. – Persze nem olyan szép, mint itt, az kétségtelen. Arrafelé csak egyszerű házak vannak, nem ilyen csodapaloták, de az emberek ott is kedvesek.

– Az emberek mindenütt kedvesek – jegyezte meg Vanessa olyan arccal, mint aki magától értetődő tényt állapít meg. Jean-Fran mosolyogva lenézett rá, és Kissynek az volt az érzése, ami Tomnál is sokszor, hogy alighanem szívesen megsimogatná.

– Sose gondoltam volna – mondta Jean-Fran. – Hallottam már erről a környékről, de mindig csak azt, hogy a milliomosok paradicsoma. Azok pedig nem barátságos népek.

– Itt se mindenki milliomos – mondta Niala –, bár szegények csakugyan nem vagyunk. De a milliomosok között is akad, akivel normálisan el lehet beszélgetni, és nem játssza meg magát.

Jean-Fran bólintott.

– Tényleg, nem itt van valahol az ház?… valamikor láttam a hírekben, úgy emlegették, mint a világ legdrágább villáját. Mintha Nizza környékét mondták volna.

– A Leopolda? – vigyorgott Vanessa. – Az tényleg Nizza környékén van, egész pontosan Villefranche-ban, még pontosabban arra – valahová a hátuk mögé mutatott. – Ha oda akarsz menni, jó pár kilométert kanyaroghatsz a szerpentinen, de a térképen talán pár száz méter a házunktól. Persze nem látszik a hegy miatt. Valami orosz vette meg félmilliárdért, de errefelé még nem láttuk.

– Félmilliárd micsoda? – lepődött meg a férfi.

– Euró, természetesen.

– Jézusmária. Annyi pénz nincs is a világon!

– Hát nem is fizette ki – nevetett Niala. – Most pereskednek. Bizonyos érték fölött a házakkal csak vesződség van.

Úgy esett, hogy a gépen Jean-Fran ült Kissy jobbján – a balján persze Martin –, és fölhasználhatta az alkalmat egy-két kérdésre.

– Mi a véleményed a lányodról?

Jean-Fran elmosolyodott a már ismerős mosolyával.

– Tündéri kis kölyök. Sajnálom, hogy nem ismerhettem kicsinek. Tele van szeretettel és jóakarattal. Persze hogy mindenki kedves vele, érzik a jószándékot.

– Ha láttad volna Roger képét… – jegyezte meg Martin.

– Valamelyik pedofilotok?

– Igen, a nyúlkálós. Amikor Mézescsupor leleplezte – ez volt a fedőneve –, úgy nézett rá, mintha Hasfelmetsző Jacket látná.

– Hát igen – mondta Jean-Fran –, amit mondtam, őrájuk nem vonatkozik. Én csak annyit tudok erről, amennyit meséltetek, de ahogy elnéztem közben Vanessát, meglehetősen örülök, hogy nem vagyok pedofil.

Kissy vigyorgott.

– A nagyobb biztosítótársaságok már csak úgy vállalják pedofilok biztosítását, ha kötelezik magukat, hogy nem mennek Vanessa-veszélyes területre.

Jean-Fran elképedve meredt rá, s ők kórusban mondták a refrént:

– Nem, de jól hangzik!

Nevettek.

– Mi is veszélyesek vagyunk persze – mondta Kissy megnyugtatóan –, de hát ővele nem vehetjük föl a versenyt. Szerencséd, hogy te vagy az apja.

– Ó, szó sincs róla – felelte Jean-Fran.

Kissy értetlenül pislogott.

– Egyáltalán nem tekint az apjának – magyarázta a férfi. – Meg is lepett volna. Természetesen soha nem is fog az apjának tekinteni.

– Miért nem?

– Mert már van egy apja, és a vérségi kapcsolat neki nem mond semmit. Én a sok-sok barátjának egyike vagyok. Ennél többre nem is számítok.

– Nincs is ennél több – nézett Kissy maga elé. – Tűzbe menne bármelyikünkért. Ha egyszer úgy néz rád is, mint akiért hajlandó tűzbe menni, akkor elnyerted a nála elérhető legmagasabb rangot.

A következő hétvégén eggyel kevesebben voltak, s ez nagyon rányomta bélyegét együttlétükre. Nimbynek borzasztóan hiányzott Vanessa, bár hősiesen viselte, ugyanúgy lököttködött, csak közben le volt konyulva. Kissy nagyon is megértette. A kislány kezdettől fogva a csapat motorja, senkinek a távolléte nem töri le őket annyira, mint az övé. Pedig telefonált, többször is, de hát az nem ugyanaz.

Sokat gondolkodott a meghíváson. Angoulême nagyon messze van, de ez nem számított különösebben. Csak felemás érzései voltak, amiket szokás szerint Niala fejtett meg.

– Olyan érzésed van, mintha elköteleznéd magad valami mellett azzal, hogy odamész – közölte szerda este a felületen. – Tulajdonképpen így is van. Jean-Fran azzal, hogy bemutat a szüleinek és a lányának, elvállal téged előttük mint másik lányát. Te pedig elvállalod őt mint apádat. Ugyanakkor viszont azok mégiscsak idegen emberek, magát Jean-Frant is csak pár hete ismered, és most el kell vállalnod apádnak. Tényleg elég bizarr. No meg szerintem két éve nem jártál idegen helyen egyedül.

– Dehogynem – felelte Vanessa. – Az egész várost becsatangoltam, legalább százszor.

– De sehol sem aludtál ott.

– Arra célzol, hogy félek nélkületek? – A kislány összeráncolta a homlokát.

– Eszemben sincs. Nem őrültem meg, még fiatal vagyok. Egyszerűen csak nagyon kötődsz hozzánk és elszoktál attól, hogy hosszabb időt tölts nélkülünk. Ami nem baj. Előtte túlságosan is egyedül voltál és túlságosan önállónak kellett lenned. Ideje volt már, hogy gyerek lehess, akire vigyáznak a szülei.

– És akkor most mit tegyek? – kérdezte Vanessa értetlenül.

– Természetesen menj el. Nincs szükséged szülői felügyeletre, de Jean-Fran is ott lesz. Megismered a nagyszüleidet és a húgodat, aztán eldöntöd, hogy mihez kezdesz velük.

Vanessa tehát elment, miután Jean-Fran mosolyogva biztosította, hogy a környék macskáitól nem kell tartania.

– Eszemben sincs – nyelvelt vissza. – Nem vagyok valami ágrólszakadt mezei pocok. A Jerry Alapítvány kisegere vagyok, és meg tudom védeni magamat. Jöhet tigris is.

De tigris nem akadt a nagyszülőknél, ezt hamar megtudták. Péntek este, nem sokkal azután, hogy megérkezett Angoulême-be, SMS-t küldött. *Megérkeztem minden ok nincs veszély sajt van ahsmr ii.* Az egerek töprengve nézték. Az *ii* világos, Vanessa aláírása, még mindig a Mohi korabelit használja, nem tért át az IV-re. De mi lehet az *ahsmr?*

– Meg kell fejtenünk – mondta Chantal. – Lehet, hogy valami vészjelzés, esetleg kényszerítették, hogy ezt írja.

– Hogy lehetne Vanessát kényszeríteni? – nézett rá Kissy.

– Te is leírnál bármit, ha kihegyezett fogú macskát nyomnának a torkodhoz.

Kissy nevetett.

– És azt hagyták, hogy ezt a titkos kódot is leírja?

– Megvan – mondta Nimby, aki mostanáig az üzenetet bámulta a telefonon. – Nincs macska a torkánál, az üzenet éppen azt jelenti, hogy tényleg tőle jött és tényleg minden rendben.

A többiek kíváncsian néztek rá.

– Szamarak! A jelszót írta le! *A házibulit Sophie Marceau rendezte!*

Vanessa egy jó órával később jelentkezett. Ők a nappaliban voltak; az asztalra kitették a notebookot és arra kapcsolták a hívást.

– Jöttem volna már előbb is, de elég nagy a felhajtás – mondta a notebook a kislány vidám hangján. – Jean-Fran ért az elhallgatáshoz. Azt mondta, hogy a szülei lesznek itt meg a lánya. Hát van még két lánytestvére, az egyiknek egy fia, a másiknak két lánya, meg van egy öccse is, de az gyermektelen. Plusz persze két férj és egy feleség, mármint a testvéreké. És egy nagymama. Jean-Fran nagymamája, az nekem kicsodám?

– A dédmamád – felelte egy egész kórus.

– Hát az. Nyolcvanöt éves, járni nem tud már, de úgy vág az esze, mint az enyém. Úgy látszik, ők időnként össze szoktak gyűlni, és most is ezt tették. Itt van ám Jean-Fran felesége is, és

úgy beszélgetnek egymással, mint két jóbarát. Most kijöttem a fürdőszobába, de már megyek is vissza. Ja, és kaptam sajttortát. Szerintem nem nagyon értik, hogy mit akarok én ezzel az egérséggel, de amolyan tiszteletre méltó, csendes őrültnek tartanak. Nemigen tudják megkülönböztetni a netet a körömreszelőtől, de udvariasan megkérdezik, amit nem értenek. Viszont a nagynénik nem veszik jó néven, ha shindykről beszélek a gyerekek jelenlétében. Az unokahúgaim tizenkettő és kilenc, az unokaöcsém hétéves. De valahogy én számítok a legkisebbnek, mert engem csak most találtak meg. A kisebbek nem nagyon értik, hogy lehet, hogy Jean-Fran mostanáig nem tudott rólam, és mégis az apám. A szüleik nem mondják meg nekik, de gondolom, előbb-utóbb magunk maradunk és elmagyarázhatom. – Egy pillanatra elhallgatott. – Persze, máris megyek! – szólalt meg hangosan, aztán halkan: – Úgy látszik, hiányzom nekik. Majd jelentkezem. Ja, egyébként macska több is van, de fütyülnek rám. Kutyák is vannak, azok kedvesek. Az emberek is kedvesek, és senki nem akar elrabolni. Cin-cin!

És letette. Az egerek egymásra néztek.

– Kicsit olyan volt, mint egy beszélgetés a Jupiterrel – dünnyögte Nimby. – Először öt percig szónokol az egyik… csak itt elmarad a másik szónoklata.

– Miért, mi van a Jupiteren? – kérdezte Jennifer.

– Semmi, de némely történetekben emberek utaznak oda, és ha a szerző nem aludt fizikaórán, akkor az üzenetváltások csak kínkeserves lassúsággal követhetik egymást.

– Hát mindenesetre jól van – mondta Niala, nemigen figyelve a csillagászati vonatkozásokra. – És nem akarja bántani senki.

– Ők is élni akarnak – felelte Nimby. – Veszedelmes dolog, ha az ember hozzápiszkál egy bekapcsolt magasfeszültségű transzformátorhoz, kőzetaprítóhoz vagy Vanessához.

Azért valahogy aggódtak egy kicsit egész hétvégén, pedig Vanessa többször is jelentkezett, elmondott néhány részletet a rokonságról, és megnyugtatta őket, hogy jól van. Az egerek csak aggódtak tovább. Pedig hát csacsiság, azoknak eszük ágában sincs besorolni Vanessát a családba, és még ha ilyen tervük lenne is, akkor se tudnák megvalósítani. Ha a kislány olyan jelzést küld, hogy rosszul bánnak vele, vagy ha nem száll föl a va-

sárnap esti gépre, a házat elözönlik a feldühödött kisegerek. Tudják a címet, gépek most is repülnek…

Vanessa természetesen fölszállt a gépre, és menetrend szerint megérkezett Nizzába, majd busszal Beaulieu-be. Jean-Fran nem volt vele, ő Párizsba repült haza, hiszen reggel dolgozni megy. Este a kislány még beszámolót is tarthatott, és az egerek megnyugodhattak, hogy tényleg nem bántotta senki.

– Nem is értem, hogy jutott eszetekbe – csodálkozott. – Teljesen normális emberek. Ha feltételeztem volna, hogy nem azok, oda se megyek. Mindenki szeretett, ámbár tény, hogy nem nagyon tudtak mihez kezdeni velem. A nagypapa eléggé morgott Jean-Franra ezért a helyzetért, de engem nagyon aranyosnak talált.

– Jean-Fran nem tehet arról, hogy Giselle-nek nyoma veszett – mondta Nimby.

– Egérke, ha Jean-Fran hűséges férj lett volna, akkor én most nem cincogok itt veletek.

– Ó, de jó, hogy hűtlen volt! – felelte Nimby, és szerelmesen bámult a kamerába. Vanessa csillogó szemekkel nézett vissza rá.

Kissy sóhajtott. Borzasztó. Ennyire szeretik egymást, és a kislány még mindig olyan szégyenlős, mintha kétszáz éve élnének.

Ezen az estén már nem tudott neki szemrehányást tenni, Nimbyvel teljesen elmerültek egymás csodálatában, egy idő után külön is vonultak. Akárcsak Nialáék, gondolta Kissy, de ők együtt töltötték a hétvégét, és nem tétlenkedtek, szombaton tizenegykor ásítoztak ki a szobájukból. Hajnalig nem aludtak, mondta Niala. Akárcsak másnap délelőtt Chantal, mert Andreas is beállított szombat délután, és onnantól Chantal leginkább vele volt elfoglalva. Kissy el is tűnődött rajta: biztos, hogy nem szerelmes ez a lány? Persze, elviccelődik Lejeune századosról, de amúgy két fő szakasz váltakozik az életében, amikor tervezgeti, hogy legközelebb mit fognak csinálni Andreasszal, és amikor csinálják.

– Lehet benne valami – mondta Niala, amikor hétfőn elmondta neki, mire gondol. – Párszor már volt szerelmes, nem működött… hát most elhatározta, hogy azért se lesz szerelmes. Csak szex, ugye. Még magának se vallja be, mit érez. Alkalomadtán

meg kell kérdeznünk Jennifert, mi a véleménye a bátyja érzelmeiről. Elvégre ő ismeri a legjobban.

De Jennifernek se volt több információja.

– Nem tudom. Andreas jó párszor volt már szerelmes, de semmi különös nem látszott a viselkedésén. Ugyanolyan volt, mint bármikor. Nem az az érzelgős típus.

Hát nem, gondolta Kissy. Sokszor megfigyelte már, hogy egymás mellett ülnek vagy állnak, és nem is érnek egymáshoz. Nimbynek bezzeg folyton ott van a keze Vanessa derekán vagy a vállán, folyton összebújnak, és rengeteget csókolóznak is.

Ezért olyan képtelen ez a helyzet, hogy még mindig nem történt köztük semmi.

A hét folyamán apróra kikérdezték Vanessát a vidéki rokonokról. Persze hogy a tenyeréből ettek. Eleinte kicsit feszélyezett volt a hangulat, végül is nem mindennap akad össze az ember egy közeli rokonnal, akiről tizenhárom évig nem tudott, de csakhamar feloldódtak. Vanessa nem tagadta, hogy ez neki köszönhető, az ő utolérhetetlen bájának és kedvességének. Meg a szerénységednek, nevetett Kissy.

Érdekes, hogy Vanessa mennyivel jobban hasonlít fogadott családjára, mint a vér szerintire. Blanche és Niala mellett természetesnek hat a szőkesége és a ragyogó kék szeme, a Chandeau-k viszont barna hajúak, barna szeműek. A nagymama hatvanöt évesen még mindig barna, sok ősz is van közte, de jól látszik az eredeti hajszíne. A nagypapáé nem, de szó volt a hajszínekről és megmondta. Nyilvánvaló, hogy Vanessa kizárólag Giselle-re hasonlít. Érdekes, hogy Françoise is az anyja kiköpött mása, viszont az unokahúgaik egyáltalán nem hasonlítanak az anyjukra. Annette néninek hosszúkás feje van és barna haja, de a lányainak kerek fejük van, a nagyobbik szőkésbarna is, mint az apja, csak a kisebbik barna. Yvette és Brigitte. Elég normálisak, de nem beszélgethettek túl sokat, Annette néni láthatóan nem szerette volna, ha a lányai pedofilokról hallanak, úgyhogy sose hagyták őket magukra. Nem is aludtak külön lányszobában, a lányok a szüleikkel aludtak, Vanessa pedig a nappali sarkában egy kis díványon, ami úgy el volt rekesztve egy hatalmas könyvszekrény mögé, mint egy külön hálószoba. A nagymama is tanárnő, történelmet tanít, még nem is ment

nyugdíjba, neki vannak ott a könyvei. A nagypapa viszont gazdálkodó, földet művel, állatokat tart, úgyhogy ő hajnalban kel és megy az állatokról gondoskodni. Vanessa is megnézte őket, egy óriási csarnokban rengeteg disznót látott, akik úgy bámultak rá, mintha nem láttak volna még egeret – ámbár, mondta a kislány, lehet, hogy tényleg nem láttak. Megnézték, de nem szóltak semmi különöset, ő pedig nem árulta el, hogy rengeteg receptet tud az elkészítésükre.

Sokat meséltették az életéről, főleg miután felfogta, hogy Annette néni szeretné, ha kihagyná a shindyket, és ő eleget tett a kívánságának. Persze így nem volt könnyű elmondani, hogy került össze a csapat, de végül is az, hogy Sheila megtámadta Kissyt, igaz és kellőképpen cenzúrázva is van. Értheti mindenki, ahogy akarja. Mire aztán odáig ért, hogy Millet mit akart, amikor elhozták tőle, már kellőképpen beletanult a dologba és elintézte azzal, hogy rosszul bánt vele. Úgyhogy akadálytalanul eljutott a történet csúcspontjáig, amit a Chandeau-k könnyes szemmel hallgattak, és agyba-főbe dicsérték Nialát, amiért rájött, hogy Mohit örökbe kell fogadni. A dédmama folyton Szűz Máriát emlegette és mindenféle vallásos mondásokat hajtogatott, amikből Vanessa egy szót sem értett, de nem szólt semmit. Mindenesetre a D’Aubisson család Chandeau-ék feltétlen tiszteletét vívta ki.

Arról is beszéltek, hogy Jean-Fran fel akarja kutatni Giselle szüleit is, elvégre Vanessának joga van megismerni őket. De nem egyszerű, mert elég sok embert hívnak Morinnek, és nincsen semmi támpontja. Jean-Fran öccse, Lucas bácsi valami hivatalban dolgozik és megígérte, hogy segít, annak ellenére, hogy ő nem látott fantáziát a dologban. Azt mondta, még ha meg is találják őket, csak van valami oka, hogy Giselle nem tartotta meg a kislányt, és ez aligha jelenti azt, hogy számíthatott a szüleire. Ne rontsd el Vanessa kedvét, szólt rá a felesége, Marie néni.

Láng Krisztina
1969. július 15.–2010. március 12.

11.

SZERELEM

F, a, c, b, g, a, g, a, c, b, g, e. A, c, e, d, b, c, b, c, e, d, b, g…

Kissy mosolyogva hallgatta az emeleti szobából kiszűrődő halk hangokat. Vanessa már egy órája idefönt dolgozott, szüksége volt a fák látványára és illatára, a lombsusogásra. Ahogy megállt az ajtóban és benézett, összeakadt a tekintete Nimbyével, aki kedvese mellett hevert az ágyon, ölében a netbookkal, és és ő is dolgozott. Aztán fölnézett a kislány is, és összeráncolta a homlokát.

– Megjött?

Kissy megrázta a fejét.

– Telefonált, hogy késni fog.

Vanessa helyeslően bólintott és visszatért a zenéléshez. Igen, Jean-Frant megkedvelte, de a kémiát még mindig nem, márpedig a férfi azért jön. Azt ígérte, hogy elfogadható szintre hozza a kislány kémiatudását, és ami még ennél is nagyobb dolog, megszeretteti vele ezt a tudományt. Meg a fizikát is persze. Egyelőre még nem sikerült, de Jean-Fran egyből azzal kezdte, hogy Róma sem egy nap alatt épült.

Vanessa is az ágyon hevert, de ő nem az ölében tartotta a szintit, hanem egy kis asztalon. Nimby csinálta neki a padláson talált régi bútorlapból meg esztergált lábakból, alig harminc centi magas volt, s úgy állt az ágyon, mint egy reggelizőasztalka. A szinti jól elfért rajta.

Vanessa azt mondta, egy dalt két irányban kell megírni, hosszában és mélységében. Hosszában már talán kész, vagyis elejétől a végéig minden hang meg van írva, de lehet, hogy még változni fog, ahogy megírja mélységében is. Az meg az, hogy

ne csak egy hangszer szóljon egyszerre, hanem kíséret legyen, akkordok, más hangszerek. Az majd ezután jön.

Kissy elálldogált még egy kicsit az ajtóban, figyelte, hogy dolgozik a kislány. Lejátszott egy részletet, igazgatott rajta valamit, megint lejátszotta kicsit másképpen. Mellette az ágyon feküdt egy diktafon, az fölvett mindent. Ha egy részlet elnyerte Vanessa tetszését, cincogott egyet. Aztán amikor összerakja, csak azokat a részleteket kell fölhasználni a felvételről, amiknél ott van, hogy cin-cin.

Kissy leballagott az alagsorba, hogy rápillantson madame Faubourg-ra. A hölgy éppen befejezte a műhely felporszívózását.

– Így ni – mondta. – Azért csak elkészültem, mire a vendég megjön.

– Nem ide jön – bökött Kissy a műhely padlójára. – És nem vendég. Vanessának ez az egyik otthona, az ő apja nálunk nem lehet vendég. És ne kérjen még egyszer bocsánatot, madame Faubourg.

A hölgy bólintott.

– Jól van, nem kérek. Legközelebb már rendesen, hét közben jövök. Lecossois-ék elutaznak, nem lesz rám szükségük, de ha lenne, akkor is nektek adom az elsőbbséget.

Ezzel kimasírozott a porszívóval.

– Kösz – mondta Kissy, míg a hölgy elrakta a készüléket. – De miért?

– Hogy miért? – pillantott rá madame Faubourg. – Mert különlegesek vagytok. Én pedig tisztelem a különleges embereket. Úgy, ez kész is. Azt hiszem, minden megvan.

– Miért volnánk mi különlegesek, madame Faubourg?

– Mert alig két éve találkoztatok azon a beszélgetős valamin, és olyanok vagytok, mint egy nagy család. Mindenkinek segítetek, és szembe mertek szállni azokkal a rémes alakokkal. Hidd el nekem, hogy ez különleges dolog.

Kissy csak hümmögött, amíg kikísérte madame Faubourg-t, aztán nem a házba indult vissza, hanem körbesétált. Suzy eleinte mellette baktatott, aztán elszáguldott valamerre.

Madame Faubourg természetesen téved. Egy jóindulatú, de naiv hölgy, aki abból indul ki, hogy a világ olyan, amilyennek a tévéhíradóból meg az akciófilmekből ismeri. Nem. A világ

nem olyan. Persze vannak benne gonosztevők is bőven, de amúgy a világ tele van rendes emberekkel. Lássuk csak, hány rendes embert tud felidézni kapásból. Itt van például Vanni, aki alkalmi munkákból él, nincs lakása, de soha nem bántott még senkit, nem szegte meg a törvényt, és első szóra ugrik, ha kérnek tőle valamit. Nemcsak nekik. Valamelyik nap a panzió egyik vendégének rosszul lett a kislánya, Vanni pedig azonnal kocsiba ültette őket, bevitte a kórházba, aztán hazament a gyereknek pár holmiért, azokat is bevitte, néhány óra múlva pedig hazavitte őket, és egy centet se fogadott el. Azt mondta, ha várost nézni akartak volna, az más lenne, de ő egy gyerek betegségéből nem fog hasznot húzni.

Vagy itt van Gaston. Már nem verekszenek vele, kiismerték a harcmodorát, de azért eljön néha, elbeszélgetnek, és egyik nap találkozott vele a munkahelyén, Gaston éppen egy jól öltözött hölgyhöz lépett oda, és nagyon udvariasan, diszkréten kérdezte meg, hogy nincs-e nála valami, ami az áruházból származik és elkerülte a figyelmét. A hölgy rémülten nézett körbe a kocsiban, aztán a zsebeit tapogatta, és kihúzott egy kis dobozt, talán kozmetikum lehetett. A szalagra tette és vörös arccal mentegetőzött, hogy figyelmetlenség, ilyesmi, de Gaston még az előzőnél is udvariasabban a szavába vágott és megnyugtatta, hogy nem történt semmi, mindenkivel előfordul, csak azt kéri, hogy legközelebb jobban vigyázzon. Udvariasan bólintott és továbbment. Később, amikor Kissy kijött a pénztárból, mondta neki, hogy látta az esetet, Gaston pedig bólintott és azt mondta, ez nem fog többször próbálkozni náluk. Kissy csak ekkor értette meg, hogy Gaston egy pillanatig se hitte el a nő meséjét a figyelmetlenségről, de elég volt, hogy a lopást megakadályozta és elvette a nő kedvét a későbbi trükközéstől, anélkül hogy mindkettőjüknek rabolta volna az idejét és az energiáját jegyzőkönyvvel meg ilyesmikkel.

Nem, ők egyáltalán nem különlegesek. Imádják egymást és tűzön-vízen át összetartanak, de mindenkinek van valakije, akit imád és tűzön-vízen át összetart vele.

Suzy hirtelen sarkon fordult, Kissy felé rohant és elvágtatott mellette. Hát igen, neki a leginkább. Ő mindenkivel tűzön-vízen át…

Ekkor értette meg, hova lohol a kiskutya. Csengettek.

– Nahát, ügyvéd úr… – állt meg Kissy csodálkozva a kapuban. – Milyen kellemes meglepetés.
– Bocsásson meg a zavarásért – hajolt meg Masoudi doktor. – Inkább telefonálnom illett volna, de…
– Ugyan, ne törődjön vele. Jöjjön be.
– Köszönöm, de amit mondandó vagyok, csak egy percet vesz igénybe. Meghívást hoztam.
Kissy meglepve nézett föl az ügyvédre.
– Nekem?
– És tisztelt szüleinek, ez magától értetődik. Csütörtök este fogadást, amolyan kisebb ünnepséget tartunk, aminek fényét emelné Chaton kisasszony bájos jelenléte.
Kissy gyanakodva húzta be farkincáját. Sose gondolta volna, hogy neki bájos jelenléte van.
– Mit ünnepelnek? – kérdezte, hogy időt nyerjen.
– Egy igen fontos pert nyertünk meg, ami öregbíti irodánk hírnevét és mellesleg tekintélyes bevétellel is jár. Nyolc órakor veszi kezdetét hajlékomban. Irodánk több üzlettársa muszlim, így bár magam nem tartom a vallást, alkohol nem lesz. Feleségemmel bízunk benne, hogy szerencsénk lesz önökhöz.
Kissy igyekezett végre összeszedni magát. Ez borzasztó, hogy az ügyvéd örökké csak mondja ezeket a csiszolt mondatokat, ő meg mindig hétköznapi nyelven válaszol.
– Megtiszteltetés számomra, hogy eszébe jutottam ügyvéd úrnak – kezdte kicsit bizonytalanul. – E pillanatban nem tudok választ adni. Értekeznem kell szüleimmel, akikkel majd a végső döntést meghozzuk. – Ez egy kicsit drámaian hangzott, mintha legalábbis egy vádlott fölött kellene ítélkezniük, de most már mindegy. Jobb nem jutott eszébe.
– Magától értetődik – felelte Masoudi doktor, és kissé meghajtotta magát. – További kellemes hétvégét kívánok.
Kissy udvariasan bólintott.
– Örültem a találkozásnak.
Az ügyvéd mosolygott és nem mozdult. Kissy egy pillanatig csak állt, aztán észbe kapott és kezet nyújtott. Te jó ég, majdnem faragatlanságot követett el, hiszen az ügyvéd soha, egy pillanatig se tekintette gyereknek, mindig magázta és elvárta tőle, hogy elsőnek nyújtson kezet. Az orvos barátjának ugyan

előbb őt mutatta be, de az nyilván azért van, mert az illető magas rangú ember.

Míg visszaballagtak a házba, Kissy Suzy csapkodó farkát figyelte és arra gondolt, mennyivel egyszerűbbek náluk az illemszabályok. Suzynek bizonyos lovagiasság jár a fiúkutyák részéről, attól a pillanattól kezdve, hogy nincs már kölyökszaga, hanem felnőtt lányszaga van. Kissy nem nagyon tudta, hogy az mikor van, de ők tudják, és ez a lényeg. De például teljesen mindegy, hogy ki csóválja meg elsőként a farkát vagy ki szuszog először a másik fülébe. És egészen bizonyos, hogy ha Masoudi doktor kutyája hívta volna meg Suzyt, neki nem kellene azon törnie a fejét, ami neki, Kissynek most komoly gondot fog okozni: hogy melyik bundáját vegye föl.

– Ruha kell – mondta Niala rögtön. – De addig nem dönthetjük el, hogy milyen, amíg nem tudjuk, hogy kivel mész. Hívd föl apádat.

– Minek? – kérdezte Kissy. – Mi az összefüggés a ruha színe és… mit csinálsz?

– Szia – szólt a telefonba Niala. – Bocs, de ez most sürgős, Jean-Jacques bácsi. Masoudi doktor estélyre hívott benneteket, és most azonnal tudnom kell, hogy el tudsz-e menni. Csütörtök, nyolc óra. Értem. Biztos? Jó, kösz. Szia!

Niala kinyomta a telefont és hadvezéri tekintettel nézett végig a nappaliban szétszórt egereken.

– Oké. Szóval Martinnel fogsz menni. Tehát a piros ruhádat fogod fölvenni, és ragyogsz majd a szerelemtől. Világos?

Kissy mosolyogva legyintett.

– Nincs is piros ruhám…

De mire kimondta, már tudta, hogy addigra lesz.

– Elragadó ebben a ruhában, kisasszony – fogta meg a kezét az ügyvéd, de ahelyett, hogy megszorította volna, kezet csókolt neki. Kissy igyekezett úgy tenni, mintha ez mindennap megtörténne vele, miközben mellette Martin a háziasszonynak csókolt kezet, mint aki mindig így üdvözli egértársait.

Masoudiék nappalija mintha óriásira nőtt volna, és mindenhol emberek voltak, jól öltözött urak és káprázatos hölgyek. Az

urak némelyike hagyományos arab fejfedőt viselt az öltönyhöz, bár ezek nem voltak sokan.

Pár percbe beletelt, míg megszokta a forgatagot és tájékozódni tudott. Csakhamar fölfedezte, hogy bár a legtöbb vendég túl van a negyvenen, sőt sokan kimondottan idősek, nem ők ketten a legfiatalabbak. Az egyik sarokban, egy asztal körül néhány gyerek csoportosult, tíz-tizenkét éves fiúk és lányok, süteményt ettek és monopolyt játszottak.

– Szerinted mihez kezdjünk? – súgta a fülébe Martin.

– Halkabban – intette Kissy. – A macska lépteit is meghallom. Fogalmam sincs. Mégse ülhetünk le közéjük monopolyzni.

Ekkor egy nyurga kamasz állt meg előttük, fehér öltönyben, és rávigyorgott Kissyre.

– Blablabla blabla blablabla? – érdeklődött. Kissy nyugtalanul figyelte. Arról nem volt szó, hogy mielőtt idejönnek, meg kell tanulniuk arabul. A srác ugyanis kétségkívül ezen a nyelven beszélt. Ámbár nem látszott arabnak. Vörösesszőke volt, elég világos bőrű, keskeny arcú. Egy kicsit emlékeztetett Donald Sutherlandre fiatal korában, csak nem volt olyan rokonszenves.

– Blabla bla blabla blablabla – mondta, és a kezét nyújtotta. Kissy egyetlen szót se tudott kihámozni a szövegéből. Akár visszafelé is mondhatta volna. Mindenesetre ő is kinyújtotta a kezét.

– Értitek, amit beszélek? – kérdezte hirtelen a srác franciául.

Kissynek nagy kő esett le a szívéről.

– Most már igen.

A lakli nevetett.

– Akkor nem te vagy Leïla. Pedig már örültem, hogy megismerhetlek.

– Nem. Én Françoise vagyok. Ő pedig Martin.

– Günther, ha ragaszkodtok a keresztnevekhez.

Kezet fogtak.

– Szép, ősi arab név – mondta Martin.

– Aha – vigyorgott a srác. – Én amúgy francia vagyok, de az anyám svájci német. A mostohaapám viszont arab, úgyhogy én is megtanultam. Saïd bácsi szerint már úgy beszélek arabul, mintha ott születtem volna. De persze túloz. Szeret engem.

– Mármint Masoudi doktor?
– Aha. A fateromnak nagybátyja. És ti kinek a kije vagytok?
Kissy csak egy szempillantásig gondolkodott.
– Ő a fiúm – mutatott Martinre. – Én pedig az ő barátnője vagyok.
Günther nagyot nevetett.
– Ez klassz. De az itt levők közül?
– Senkinek senkije. Tulajdonképpen nem is tudom mire vélni a meghívást. Az ügyvéd úr ugyan azt állítja, hogy megmentettem az életét, de…
Günther hosszúkás képéről hirtelen eltűnt a vigyor.
– Mi? Csak nem te csúzliztad hátba azt a szerencsétlen pacákot?
Kissy sóhajtott. Mindjárt kiderül, hogy ez ellenkezik a svájci arabok ősi törvényeivel, ráadásul Günther mostohaapja fizette ki a kártérítést a lelőtt pasasnak. Mindegy, a srácot két ujjal hanyatt pöcköli.
– De, én voltam – ismerte be, fölvéve azt a lezser testtartást, amit Vanessa már régesrég megtanított nekik. Ebből a tartásból pillanatok alatt bármilyen támadást el lehet indítani.
– De hát ez állati frankó! – mondta Günther, de a mondat vége elveszett egy jajkiáltásban, mert közben rácsapott Kissy vállára, ő pedig gondolkodás nélkül reagált, és a srác elvágódott a padlón.
– Jézusmária – kaptak utána Martinnel egyszerre, mert közben már felfogták, hogy ez csak barátságos vállveregetés akart lenni. – Jól vagy?!
Günther a padlón ült és köhögött. Kissy hirtelen érzékelte, hogy ez az egyetlen zaj a teremben. Fölnézett.
A vendégek szótlanul álltak és őket bámulták. Néhányan elindultak feléjük.
Kissy tekintete összevillant Martinével. A fiú ugyanabban a laza tartásban állt, amiben az előbb Kissy. Most ő is fölegyenesedett Günther mellől. Igen, a házigazda unokaöccse nevelt fiának bántalmazásáért kétségkívül súlyos büntetést szabnak az arab törvények. De itt nem lehetnek többen ötvennél, abból is sok a nő meg a gyerek. Kizárt, hogy le tudjanak gyűrni két elszánt kisegeret.

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte egy hang Kissy háta mögött. Megpördült. Egy idősebb arab volt, azok közül, akik arab fejdíszt viseltek az öltönyhöz. Nyilván a rendfenntartó és kivégzőosztag vezetője. Te jó ég, gondolta Kissy, vannak bűnök, amikért az arabok levágják a bűnös kezét. Vagy az csak a középkorban volt? És a verekedés vajon köztük van?

– Én… mi…

– Félreértés – nyögte Günther. – Hülye voltam…

Szava köhögésbe fúlt. Egy másik arab lépett oda és talpra segítette.

– Azt látom – mondta a fejdíszes. – Örülnék, ha a harci játékokat a kertben folytatnák. Egyébként kit tisztelhetek?

– Françoise Chaton – cincogta Kissy, és kezet nyújtott. A fejdíszes mindkettejük kezét megszorította. Kemény volt a kézfogása.

– Ibrahim Djaballah. Ha nem csalódom, maga lőtte hátba azt a féleszűt. Gratulálok.

Kissyben éledezni kezdett a remény, hogy szabadon elsétálhatnak, legfeljebb egy-két puskagolyó repül majd utánuk.

– Mi történt? – hallatszott Masoudi doktor hangja, s egy pillanat múlva megjelent ő is. – Valami baj van?

– Ugyan – legyintett Djaballah. – Günther nem figyelt, amikor ezekről a gyerekekről meséltél. Alighanem óvatlanul közeledett hozzájuk.

– Ó – mondta az ügyvéd. – Csak nem vágtak orrba?

Kissy magában megjegyezte, hogy a derék doktor édeskeveset ért a verekedéshez. Ha valakit egy Jerry orrba vág, akkor az még jó ideig látszik. *Nagyon* látszik. Günther fehér öltönyén nyoma sincs vérfoltoknak.

– Nem, a gyomromba kaptam egyet.

Kissy odalépett hozzá.

– Ne haragudj.

– Dehogyis – felelte Günther. – Az én hibám. Ez a vállon veregetés régi rossz szokásom… még sose ütöttek meg érte, de volt már, aki szólt, hogy nem örül neki. Le fogok szokni róla. De most innom kell valamit, és ti is velem isztok, nincs vita, helyes?

– Alkoholt nem – felelte Martin határozottan.

– Á – mondta Günther letörten. – Amíg Ibrahim urat látod, szó se lehet alkoholról. Már megpróbáltam, hogy hátat fordítok neki, de az se segített.

Djaballah elmosolyodott, de a tekintete szigorú volt.

– Nem lenne szabad innod. Ha így folytatod, egyszer alkoholista leszel.

– De hát én nem vagyok muszlim!

– Akkor bizonyára májbetegséget se kaphatsz, ugye?

Djaballah udvariasan bólintott Kissy, majd Martin felé, és visszatért beszélgetőpartnereihez.

Kissy úgy érezte magát, mint aki a cica torkából szabadult ki.

Günther alkoholmentes narancskoktélba fojtotta bánatát. Ugyanabból töltött nekik is, és kétségkívül az volt. Aztán helyet kerestek maguknak az egyik sarokban.

– Úgy ütsz, mint a lórúgás – mondta Günther a hasát tapogatva. – Hány éves vagy egyáltalán?

– Tizenöt múltam. De nem ettől függ. A tanítómesterünk tizenegy évesen is hülyére vert felnőtt pasikat. Egy apró szöszke kislány.

– Jézusom. Én meg húsz leszek, és én is verekedtem már életemben, de…

Kissy elnézően mosolygott. Dehogyis verekedett. Ez a nyápic alak legfeljebb pofozkodásra jó, meg olyan birkózós verekedésre, amikor összekapaszkodva fetrengenek a földön. A Jerryben ezt szigorúan tiltják, mert a shindyk nagyok és erősek, biztosan legyűrnék őket. Ha a shindy alá kerülsz, elvesztél – tehát a lehető leggyorsabban ki kell onnan szabadulni. A lehető leggyorsabban és a lehető legtöbb fájdalmat okozva.

Hirtelen fölriadt.

– …Kissynek – mondta éppen Martin. – A csapat egy része ugyanis mindmáig a becenevét használja. Én valaha Süni voltam, de nem sokáig.

– Ez jó – vigyorgott Günther. – Nekem Tengerimalac a nickem. Van egy odahaza, terráriumban.

Tengerimalac, gondolta Kissy bizonytalanul. Az vajon rokon? Hirtelenjében nemigen tudta volna megkülönböztetni az aranyhörcsögtől. Nem akart kérdezni semmit, hátha Martin nem fedte föl egér mivoltukat, amíg ő elbambult.

Vagy negyedórát beszélgettek Güntherrel, amikor szóltak neki, hogy megjött Leïla. A fiú fölkelt és azt mondta:

– Megyek, szeretnék vele megismerkedni. Ti is ismerkedjetek, de ne tűnjetek el. Klassz fejek vagytok.

Ezzel elballagott. Kissy Martinre nézett, aki visszanézett rá.

– Cin-cin – mondta Martin.

– Cin-cin – felelte Kissy.

Az este hátralevő részében ismeretséget kötöttek vagy féltucat ügyvéddel és ügyvédfeleséggel, akik között volt arab, francia, olasz, de még egy norvég is, aki francia nőt vett el és itt ügyvédkedik. Mindenki nagyon barátságos volt és senki se kezdett sikoltozni meg asztalra ugrálni az egerek láttán.

De azért Kissy nem bánta, amikor oszladozni kezdett a vendégsereg, és ők is elköszönhettek. Günther búcsúzóul azt mondta Martinnek, hogy szerencsés fickó. Tudom, felelte, azzal kezet szorítottak és hazaindultak.

– Miért mondta, hogy szerencsés fickó vagy? – kérdezte Kissy, amikor befordultak a sarkon.

– Hát miattad. Mert te vagy a kisegerem.

– Ja, értem.

– Szerintem tetszel neki.

Kissy fölpillantott.

– Gondolod?

– Gondolom. Nagyon meresztette rád a szemeit. Ha én nem vagyok ott, és te nem vagy életveszélyes, biztos kísérletezett volna.

Kissy megtorpant.

– Csak nem gondolod, hogy *shindy?!*

– Hé, egérke – nevetett Martin, és átkarolta a vállát. – Elmúltál tizenöt. A srác még nincs húsz. Alig négy évvel idősebb nálad, hol itt a shindység?

Kissy pislogott és továbbindult.

– Jé… tényleg…

Mentek tovább.

– A fene egye meg – mondta Martin pár lépéssel később.

– Szent merevlemez, mi történt?

– Csak eszembe jutott, hogy a tizenötödik születésnapunk után alkalmatlanok lettünk a shindyk csábítására. Már csak a két mikroegér számít igazán gyereknek.

– Ugyan már. Eddig is alig használtunk csalétket. Roger-nél bevetettük Vanessát, de ha ő nem lett volna kéznél, akkor is találunk másik gyereket. Megoldjuk. Nialáéknak rengeteg rokonuk van, fiúk, lányok, mindenféle korúak.

– Persze – bólintott Martin. – De azért ez mégiscsak más érzés, mint amikor a shindy föléd hajol… megsimogatja a hajadat… – Martin ekkor megállt Kissy előtt és megsimogatta a haját. – Aztán gyengéd brutalitással hozzálát levetkőztetni, és…

– …és akkorát ordít, hogy egy hónapig járok fülészhez – fejezte be Kissy nevetve. – De ha ezt a kézmozdulatot folytatni próbálod, te is ordítani fogsz.

A fiú keze megállt Kissy combján.

– Miért? Nekem szabad.

– Az utcán még neked se.

Martin ijedten nézett körül, aztán Kissyre megint.

– Akkor gyerünk haza gyorsan. Játsszuk azt, hogy a nyomunkban van a cica, jó?

Kissy nyugodt léptekkel megindult.

– Mi van? Nem érted?! Üldöz minket a cica!

– Hallottam – felelte Kissy igazi kisegér-nyugalommal. – Ha rohanni kezdesz, ő is rohanni fog. Csak hidegvér. Emelt fővel. Így csak fokozatosan fog gyorsítani, mi meg addigra besurranunk a lyukba.

– Joannának nem volt igaza – jelentette ki Niala határozottan. – Már elsőre sem, és másodikra végképp nem. Tednek csak elsőre nem volt igaza, másodjára viszont határozottan neki volt igaza, mégpedig azért, mert ő testesítette meg a gyerek igazát.

– Kifejtenéd ezt egy kicsit részletesebben? – kérte apa, és vett még a salátából.

– Persze. Joanna bűnt követett el, amikor elhagyta a hatéves gyerekét. Megbocsáthatatlan, végzetes bűnt. Egy hatéves gyereket nem hagyunk el. Egészen egyszerűen nem tesszük, ugyanúgy, ahogy a csokitortára nem rakunk mustárt és nem huzigáljuk a cica bajuszát.

Apa mosolygott.

– Hanem mekkora gyereket hagyunk el?
– Semekkorát – vágta rá Niala. – Megvárjuk, amíg felnő. A gyereknek két szülőre van szüksége, és egy szülő hétköznap meg egy szülő vasárnap az összesen nulla egész öt tized szülő. Néha kevesebb. A két szülő *együtt* kell. Szóval Billyt elhagyni megbocsáthatatlan bűn volt.
– Egy anyának nem lehet megbocsátani néha? – kérdezte anya szelíden.
– Dehogynem – felelte Niala, lendületes mozdulatot téve villájával. – De nem olyasmit, ami maradandó törést okoz. Persze, Billy mondhatja ezután, hogy én nem haragszom rád, mami, én megbocsátok, mami, de a Joanna eltűnését követő időszak véglegesen nyomot hagyott a lelkivilágán. Megkockáztatom, hogy legjobb esetben is kihat az egész gyerekkorára.
Anya letette a kóláspoharát és fölemelte az ujját.
– De akkor mit kellett volna tennie?
– Beszélni a férjével. Várj, tudom, mit akarsz mondani, hogy évekig próbálta. De ha nem sikerült közös nevezőre jutniuk, akkor nem jól próbálta. Tudatosítani kellett volna Tedben, hogy amit tesz, azzal árt a házasságuknak. És ha tudatosult, és még mindig teszi, vagy ha nem is tudatosult, akkor újra. Egy kapcsolatot soha nem csak egy fél tesz tönkre. Ketten kellenek hozzá. Igen, elsősorban Ted hibája, hogy zátonyra futottak, szerintem döbbenetes, hogy a hetvenes években éltek férfiak, akik képtelenek voltak elfogadni, hogy egy nőben is lehet szakmai ambíció.
– Ó, de gyerek vagy – sóhajtotta anya.
– Ezt ne nagyon terjeszd, mert Pit lecsukják – vágta rá Vanessa.
Nevettek.
– Nem, elhiszem, hogy azon a téren már felnőttél. De ha azt hiszed, hogy ma már nincsenek olyan férfiak, akik szerint a nőnek a konyhában a helye, akkor… Nem, bocs, tudom, hogy nem hiszed ezt.
– Igen, tényleg vannak ma is ilyenek – felelte Niala –, de ez nem menti Ted Kramert. De Ted hibája se menti Joannáét. Egy házasságot nem elég megkötni, azt meg is kell tartani. Évtizedeken át meg kell maradni olyannak, akit a másik szerethet, tisztelhet és elfogadhat.

Kissy többedszer figyelte meg a beszélgetés folyamán, hogy anyáék összenéznek. Nem is titkolták, hogy mit gondolnak: fantasztikus, mennyire okosan, éretten, intelligensen gondolkodik ez a lány bonyolult felnőttproblémákról, pedig csak tizenöt éves és még alig vannak együtt Pivel. Pedig tudják, hogy Niala mindent megbeszél a szüleivel.

– Szóval a kapcsolat felbontása kettejük hibája – folytatta Niala, közben Vanessára nézve –, de elsősorban – és hirtelen elhallgatott.

– Joanna bűne – folytatta a kislány habozás nélkül. – Mert elhagyta a gyerekét, amivel súlyos kárt okozott neki. Ezt a kárt pedig csak tetézte azzal, hogy megpróbálta felrúgni Billy kialakult, rendezett életét és elvinni őt az ismeretlenbe. Még szerencse, hogy ezt a hibáját végül belátta.

– Összebeszéltetek? – nézett apa egyikről a másikra.

– Nem, csak hálózatra van kötve a fejünk.

Nevettek.

– A dolog másik része viszont – folytatta Niala –, amikor Joanna pert indított. Abban már egyedül ő a hibás, Tednek senki nem róhat föl semmit. Márpedig ez nagyobb disznóság, mint amikor elhagyta.

– Nocsak – mondta anya. – Miért?

– Mert amikor elhagyta, megfosztotta az egyik szülőjétől. A perrel is ugyanezt akarta, csak most a másik szülőjétől akarta megfosztani. Ezenfelül az otthonától, a megszokott környezetétől, az ő távozása után kialakított életrendjétől, egyszóval szinte mindentől, ami biztonságérzetet jelentett neki. Cserébe Billy visszakaphatta másfél éve elvesztett anyját, aki viszont már csökkent értékű szülő, nem tőle kapja a biztonságot, nem kap tőle semmit. És megtarthatja a ruháit meg a játékait, amik fontosak, de nem elegendőek. Nem jó csere.

Anyáék összenéztek, már többedszer a beszélgetés folyamán. Apa hümmögött.

– Ugyan már, Jean-Jacques bácsi!

Apa meghökkent.

– Mit „ugyan már”?

– Mindenféle csacsiságok jártak a fejedben az én zseniális meglátásaimról, emberismeretemről és etikai érzékemről, és megállapítottad, hogy alighanem Yoda mester és a dalai láma törvénytelen gyereke vagyok. Pedig ez csak egyszerű, hétköznapi tökéletesség.

Igen, gondolta Kissy, ez valamiféle tökéletesség. Valamenynyiükben megvan az a törekvés, hogy minél többféle dologhoz értsenek, minél többféléhez tudjanak hozzászólni, és hogy mindenről önálló véleményük legyen. Niala átfogó műveltségét már sokszor megfigyelte. Többen is vannak köztük, akik sok filmet ismernek, Chantal meg ő maga például valaha, a Jerry előtt folyton moziba jártak – de Niala sokkal több filmet ismer, olyanokat is, amik egyáltalán nem híresek. De ért más művésze…

– Kissy?

– Tessék – kapta föl a fejét riadtan. Hirtelen azt se tudta, ki szólította.

Vanessa mosolyogva nézett rá.

– Imádom ezeket a bambulásaidat, egérke.

Kissy nevetett.

– Kösz. De ne énértem rajongj.

– Másokért is rajongok. Például Piért, mert boldoggá teszi a nővéremet. Meg Chantalért, amiért olyan izgis történetet ír. – De beszéd közben egyre Nimbyt nézte, s nyilvánvaló volt, kiért rajong igazán.

– Szóval – mondta Jennifer – éppen arról beszéltünk, hogy mikor helyezzük újra üzembe a Cumulust.

Kissy eltűnődött.

– Hogy jutott ez most eszetekbe?

– Lassan letelik a fél év – mondta Nimby –, és nyilvánvaló, hogy már eleve nem volt szükség rá, az a maffia mindenestül megsemmisült.

– Szerintem huszonegyedikén, csütörtökön kellene bekapcsolni – felelte Kissy.

– Ugyan miért?

– Mert május huszonegyedikén, csütörtökön kapcsoltuk ki.

– Világos – felelte Nimby. – A gond csak az, hogy huszonegyedike szombatra esik.

Kissy eltűnődött egy kicsit.

– Akkor kapcsoljuk vissza most.

A menet lassan vonult végig a folyosón és át a nappalin, ahol az egerek felállva köszöntötték. A menet Piből állt, aki a Jerry netbookját hozta, valamint Martinból, aki a zászlót tartotta, külön ezért kirohant a mikrobuszba.

Pi az asztalra helyezte a netbookot, és ünnepélyes arccal megköszörülte a torkát.

– Hölgyeim és uraim, egértársaim! Ünnepi beszéd, dagályos szónoklat. Kenetteljes szavak, megható frázisok, komoly gondolatok. Szócséplés. Egy-két mulatságos fordulat. A végén elgondolkodtató, szép szállóige. Köszönöm a figyelmüket.

Megtapsolták. Fantasztikus beszéd volt, állapította meg Kissy, benne volt…

– …minden, aminek egy ilyen beszédben benne kell lennie – mondta ki Chantal pontosan azt, amire ő is gondolt.

Nimby az asztalhoz lépett és hátraarcot csinált. A szemközt álló Angélique-re nézett.

– Cin-cin? – kérdezte feszesen, katonásan.

– Cin-cin – bólintott Angélique.

Nimby szalutált, aztán két kezét a feje tetejére tette és meglengette őket, mintha fülek volnának. Majd visszafordult a géphez, és ünnepélyes képpel lenyomta az Entert.

Kissy közelebb lépett, hogy rákukucskálhasson a képernyőre. A központi szerverlista volt rajta, három gép a Vilma bázison, négy a Frédin, kettő a Bénin és Clémentine – a többi csak kliensgép volt. Persze Flipper hiányzik. Minden gép kockájában égett a Cirrust jelző kék lámpa, hármon a felület zöld lámpája is. Most pedig sorban kigyulladtak a Cumulus piros lámpái. Ezt az ábrázolást ő maga csinálta pár hete, és most először látta a piros lámpákat úgy kigyulladni, hogy nem tesztelési célból hazudta a rendszernek, hogy fut a Cumulus – hanem most már tényleg fut a Cumulus.

A Jerry Alapítvány ismét harcba száll a shindyk ellen.

A következő shindyket mindazonáltal mások fogták el helyettük. Vanessa találta a hírt a neten. Már nem volt friss, éppenséggel október elején történt a dolog, de a kislány ugyanúgy robbant volna föl tőle akkor is, ha tízéves hír lett volna. Még csak nem is azon, amit a három gazember elkövetett, noha párját ritkító aljasság. Egészen kicsi, alig egyéves gyerekeket molesztáltak és fényképeztek, valóságos klubéletet éltek bántalmazott kisgyerekek fotóival. De a kislánynál nem ez verte ki a biztosítékot – hanem a nevük. A főkolompos bölcsődei nevelőnőt, aki úgy beszélt a kislányokról, mint egy hentes a hússzeletekről, *Vanessának* hívták. Vanessa George. Férfi pályatársának neve pedig Colin *Blanchard.*

Vanessa tombolt dühében, ami abból állt, hogy föl-le járt a szobájában, zsebre dugott kézzel, és időnként egy-egy szitokszó hallatszott ki összeszorított fogai közül. Kissy sóhajtott. Borzasztó ez az óriási távolság, hogy nem tud most odamenni és jól behúzni neki, hogy verekedjenek egy jót és levezethesse a mérgét. Közelebb hajolt a webkamerához.

– Ide figyelj, egérke. Ezek az emberek angolok, egész másképpen ejtik a neveket. A…

Vanessa ránézett.

– És ettől mivel jobb?

Kissy elhallgatott. Nem tudott mit mondani. Nem, nem jobb semmivel.

– Szólok apának – határozta el Vanessa hirtelen. – Írunk az angol bíróságnak és megkérjük őket, hogy kötelezzék névváltoztatásra azt a két vadállatot.

Kissy nem mert nevetni. Később Nialától megtudta, hogy Georges igen. Amikor a kislány elmondta, mi történt és mit talált ki, a pilóta nevetett, magához ölelte és csak annyit mondott: mindig tudta, hogy nagyszerű döntés volt.

– Micsoda? – kérdezte Kissy bambán.

– Hát az, hogy magunkhoz vettük a kisegeret – felelte Niala. – Új színt hozott az életünkbe. Tudod, mi jutott az eszembe? Láttad te már valaha fáradtnak?

Kissy eltűnődött. Vanessát, fáradtnak?

– Csak amikor agyrázkódása volt.

– Az nem számít, az betegség. Egyébként képes reggeltől estig rohangászni, mint akit üldöz a cica. Én rájöttem, mitől van ez.
– No?
Niala körülnézett, s közelebb húzta magához a kamerát.
– Kiskutya.
Kissy nevetett.
– Hiába nevetsz. Szerintem ez a magyarázat. Vanessa valójában egy kiskutya. Egész nap rohangál, mindent megszaglászik, és ha ingerlik, harap. Tipikus.
Kissyben hirtelen fölrémlett egy régesrégi kép. Amikor az első, emlékezetes beaulieu-i nyaralás előtt bevásároltak Mohinak, és ő körbeszaladgált az áruházakban, mindent megnézegetett…
– Igen – mondta Niala, amikor elmesélte neki. – Már akkor is kutya volt, csak még kisebb. Egy alapos génvizsgálat biztos rátalálna a kutyagénekre.
– Az úgyse lesz – mondta Kissy. – Az apasági tesztet se hajlandó megcsináltatni.
– Nem hát. Fél az eredménytől, de még ő maga se tudja, hogy mitől fél jobban: attól, hogy Jean-Fran az apja vagy attól, hogy nem. Pedig egyik se hozna semmi változást az életébe, márpedig csak a változástól fél.
– Miért?
– Mert bátor gyerek, aki szembenéz bármivel. De az élete korábban tele volt változással, és azt nem szerette. Egyetlen változás volt, ami boldoggá tette: a 2007-es év, az, hogy ránk talált. Nem akarja, hogy ebben bármi megváltozzon. Ha nem lenne annyira biztos benne, hogy Jean-Fran nem tudja megváltoztatni az életét, nem is engedte volna, hogy a gyámhatóság megadja neki az adatokat.
Kissy tűnődve bólogatott. Aztán eszébe jutott valami.
– Emlékszel… valamikor régen Nimbyről állapítottuk meg, hogy kutya.
– Mert mindig a nyakunkba ugrik és összenyal minket, igaz?
– Igen. Lehet, hogy ezért illenek olyan remekül össze?
Niala nevetett.

– Biztos lehetsz benne. És egyszer eljön majd az a nap, amikor itt cincognak körülöttünk a kiskutyáik.
– Vagy a kisegereik csaholnak majd – vágta rá Kissy.

– Bevallom, kicsit reménykedtem – forgatta Jean-Fran a poharát tűnődve –, hogy karácsonyra meglephetlek a nagyszüleiddel. De már látom, hogy nem fog menni.
Vanessa közömbösen lebiggyesztette az ajkát.
– Igen, tudom – felelte az apja. – Neked a rokoni kötelék nem fontos. De látod, velem is milyen jól elvagy, pedig a rokoni kötelék hozott minket össze.
– Az egerekkel nem az hozott össze, és velük még jobban elvagyok – felelte Vanessa. – És lehetnél te százszor az apám, ha nem lennél normális, értelmes fazon, a közelembe se engednélek.
– Igen, ezt is tudom. De azért, tudod, jó dolog, ha tudjuk, honnan származunk, kik voltak az őseink.
Kissy csak mosolygott. Akárcsak eddig, most is pontosan tudta, mit fog a kislány válaszolni.
– Ismerem az őseimet. Volt egy dédapám, aki félig gyerek volt még, és segítség nélkül bújtatott egy családot a nácik elől. Volt egy kisbabájuk is, aki aztán a dédapám húgát vette feleségül. A nagyapám villamosmérnök. Már nyugdíjas, de lépést tart a szakmája fejlődésével, és még ezernyi más dologhoz is ért. Ő még Georges találmányát is érti, pedig nem repülő.
Jean-Fran hátradőlt a pamlagon és megcsóválta a fejét.
– Gondolom, hiába is emlékeztetnélek, hogy te nem vagy az ő leszármazottjuk.
– Nem vagyok szenilis – vágta rá Vanessa nyersen, aztán elhallgatott és lehajtotta a fejét. – Bocs, ne haragudj. Nem akartam durva lenni. – Megint fölszegte a fejét és az apjára nézett. – De meg kell értened, hogy én nemcsak D’Aubissonékhoz *tartozom,* én D’Aubisson vagyok. Mindenestül. Megtalálhatod az összes vérrokonomat Kleopátráig visszamenőleg, akkor is így van. Mégpedig azért, mert ez olyan, mint egy házasság. – A kislány előredőlt és lenyúlt Suzy egyik füléért, amit a tulajdonosa boldogan átengedett egy kis morzsolgatásra. – Egy házasságban mindennap meg kell dolgozni azért, hogy működjön. Mind a kettőnek. Hát nálunk is – mind a négyünknek. Amikor

hazavittek, azonnal olyan volt, mintha mindig ott éltem volna, hiszen mindent tudtam róluk, Beaulieu-ről, a rokonokról és ismerősökről. De… akkor is össze kellett hangolódnunk. Nem volt nehéz, szó sincs róla, de egy család akkor család, ha kötelékek tartják össze, azok pedig nem maradnak meg gondos ápolás nélkül. Hát mi ápoljuk őket, és ez tesz engem igazi D'Aubissonná.

Kissy meghatottan hallgatta. Jean-Frannak is tetszett a fejtegetés, de ő inkább mosolygott.

– És mondd csak… honnan tudtad, hogy ezt kell tenni?

– Természetesen a nővéremtől és a szüleimtől – vágta rá a kislány azonnal. – Én sose éltem igazi családban, ahol törődtek egymással. Meg kellett rá tanítani.

– És könnyen megtanultad?

Vanessa válasz helyett Kissyre nézett, aki egy pillanatig nem értette, de aztán bólintott.

– Vanessa pillanatok alatt megtanult mindent, ami Beaulieu-vel kapcsolatos. Még provanszálul is.

Jean-Fran teátrálisan sóhajtott egyet.

– Ó, de jó lenne megértetni veled, hogy Beaulieu-ben is minden anyag a kémia törvényei szerint épül fel…

Kissy már feladta a reményt, hogy ebben az évben még verekedhetnek egy igazit. Olyan régóta nem verekedtek… mióta is? Igen… még soha életükben. Egyszer se akadtak méltó ellenfélre, mindenki elterült előttük pillanatok alatt. Aminek örülni kell, tanította Vanessa, mert a méltó ellenfél veszélyes, és inkább legyen unalmas az összecsapás, mint feküdjenek utána kórházban.

De ő azért kicsit reménykedett, amikor egyik délután összeakadt két sráccal a hipermarketbe menet. Kivételesen egyedül volt, Martin hazaugrott Neuillybe, csak estére jön meg. A srácok nem őt választották, egy másik lányt szemeltek ki, nagyjából akkorát, mint ő. Jóval nagyobbak voltak nála. Mellette mentek, kerülgették, ajánlatokat tettek neki és röhögtek. A lány paradicsompiros arccal menetelt előre, Kissy felé.

Kissy sóhajtott. Az őrangyal egérkéje remélhetőleg figyel, és nem hagyja, hogy két ütéssel vége legyen a gyakorlatnak, a túl-

erő ellenére. Szegények csak ketten vannak egy egész Jerry ellen.

– Hé, srácok! – kiáltott oda, amikor pár méterre értek tőle. – Nem féltek, hogy valaki összekócolja a fogaitokat?

Azok rámeredtek. Egy fekete kabátos, fülbevalóval, meg egy barna kabátos, sapkában.

– Mi van? – kérdezte a fekete.

– Hallottad!

– Te, ez nem rossz – bökte meg társát a barna.

– Aha – mondta az, és röhögött.

– Hagyjátok békén azt a lányt – parancsolta Kissy ellentmondást nem tűrően.

– Hé! – mondta a barna. – Hozzá sem értünk. Te meg ki a franc vagy, hogy beleszólsz, mi?!

Kissy elszántan megindult feléjük. Egy méterrel a barna előtt megállt.

– Én vagyok az, akitől megkaphatod a régóta esedékes pofonodat. Van nálatok karácsonyi díszpapír?

A fekete röhögött.

– Jó a dumád, törpe! Nem, díszpapír nincs nálunk. Becsomagolnád a pofont, mi?

Kissy felé fordult és rámosolygott, közben figyelve, ahogy a két srác háta mögött a másik lány óvatosan elpárolog. Jobb is, legalább őrá nincsen gondja.

– Még masnival is átkötöm szívesen.

– És aztán mit csinálsz vele?

– Elhelyezem az arcodon.

– Tényleg jó a dumád, törpe – mondta a fekete. – Mi, öreg? Jó duma, jó karosszéria. Gyere, megiszunk valamit, oké?

Kissy megrázta a fejét.

– Nem baj – röhögött a barna –, majd viszünk!

És elindult felé. Kissy boldogan nézte. Jó dolog a szópárbaj is, de a verekedés az igazi. Azzal kezdte, hogy amikor a barna odaért hozzá, kényelmesen odébb sétált. Dolgozzon meg érte a pofa, ha hozzá akar érni.

A barna gyorsított, Kissy pedig kanyarodott egyet és megint arrébb sétált, de most már közeledett a feketéhez, akit a szeme sarkából figyelt.

– Táncolunk? – röhögött a barna, akinek szintén nem kerülte el a figyelmét, hogy Kissy közelít a társához, és nyilván úgy értékelte, hogy kettejük között harapófogóba kerül. Fájdalmas meglepetés fogja érni.

A fekete lépett egyet Kissy felé. Néhány lépés még és rúgótávolon belül lesz. A barna is közeledett. Kissy nem változtatott a testtartásán, lazán, nyugodtan állt, az előírásos Jerry-tartásban, amiből bármelyik karját vagy lábát egy pillanat alatt ki tudja biztosítani és elsütni. Persze volt nála fegyver is, de esze ágában se volt komolyan bántani ezt a két maflát. A barna tovább közeledett és beért Kissy lábának hatósugarába. Ebben a pillanatban megszólalt egy hang a hátuk mögött.

– Mi folyik itt?!

Kissy villámgyorsan megpördült. Egy rendőr állt ott.

– Mit műveltek ezzel a kislánnyal?!

– Mi csak… – kezdte a fekete.

Kissy dühösen meredt a rendőrre.

– A fenébe! Minek kellett elrontania?

– Mit? – kérdezte a rendőr.

– A délutáni tornámat. Ez a két féleszű meg akart verni. Kettő egy ellen. Utána valószínűleg elhurcolnak egy félreeső helyre, némi anatómialecke, aztán elvágják a torkomat. Miért avatkozott bele?

A rendőr a homlokát ráncolta.

– Miket hablatyolsz itt össze?

Kissy vigyorgott.

– Hát mondani éppen nem mondták, hogy ez a szándékuk, de lehetett sejteni. Egy másik lányt hecceltek, amikor magamra vontam a figyelmüket. Mindenesetre a verekedés biztos meglett volna, ha magában nem buzog túl a hivatali kötelesség.

– És ez miért olyan nagy baj? – kérdezte a rendőr, miközben a fiúk, akikről Kissy egy pillanatra se vette le a szemét, sokatmondó pillantásokat váltottak.

– No várjon. Demonstrálom.

Odalépett a feketéhez.

– Láttad *A hét mesterlövészt*?

– Neeem…

– No jó. Van benne egy érdekes társasjáték. Tartsd így a két kezedet. – Fölemelte a két kezét mellmagasságba, és kétoldalt

lazán tartotta őket. A fiú bizonytalanul követte. – Jól van. Most tapsolj. – A srác tapsolt egyet. – Még egyszer. Gyorsabban. Még gyorsabban!

Amikor a fekete negyedszer tapsolt, Kissy egy követhetetlenül gyors mozdulattal előkapta a Nimbuszát és a srác két tenyere közé lökte.

– És te akartál megverni *engem,* kisöreg…

A két srác összenézett. A rendőr nevetett.

– Oké, elhiszem, hogy nem félsz tőlük, de jobb, hogy erre jártam. Egy verekedésnél nem az nyer, aki gyorsabban üt, hanem aki nagyobbat. – Végigmérte Kissyt, szemlátomást túl kicsinek találva. Kissy mérgesen nézett vissza rá. Ő nem nőhet túl nagyra, neki el kell férnie a lyukban a többiekkel, és fontos, hogy át tudjon szaladni a bútorok alatt, amikor jön a cica.

– A számból vette ki a szót, főtörzs – mondta a barna. – Persze ne higgye, hogy komolyan bántottuk volna ezt a féladagot. Mégiscsak egy lány.

– Ebben igazad van – vigyorgott rá Kissy. – Én is éppen ezért nem bántottalak volna titeket komolyan. Mégiscsak lány vagyok. Milyen nap van ma?

– Csütör…

– Hétfőre kint lettetek volna a kórházból.

Mindhárman nevettek. Kissy nem nevetett velük, csak szelíden mosolygott rájuk. Aztán hirtelen gyomron vágta a barnát, aki nagyot nyögött és összegörnyedt.

– Ejnye! Azt mondtad, én csak féladag vagyok. Egyenesedj ki, légy férfi! Hisz épp csak megsimogattalak!

Több ütés nem volt, a rendőr kijelentette, hogy ebből elég, és elkérte mindhármuk iratait. A srácokat figyelmeztette, hogy ha a környéken támadás ér egy lányt, akkor legyen nagyon jó alibijük, aztán elzavarta őket. Kissyre pedig rosszallóan nézett.

– Nem jó ötlet fölhergelni ezeket az alakokat.

Kissy nevetett.

– Fölhergeltem én már veszélyesebbeket is, főtörzs.

– Nem vagyok főtörzs, tizedes vagyok. És rosszul tetted. Veszélyessé válhatnak.

Kissy végignézett a tizedesen. Jó kiállású, nem túl magas férfi, az a fajta, akin nem nagyon látszik az ereje, de gyanútlan ellenfélnek meglepetést okozhat.

– Mondja, tizedes úr, ha megütöm magát, az hatóság elleni erőszak, ugye?

– Még szép. Bilincsben vinnélek el.

– No jó. Akkor vesse le az egyenruháját. Hazamegyünk, kap valamit az apám tréningruháiból, és megmutatom, hogy ha tényleg meg akarom magát verni, akkor azt a bilincset már ereje se lesz rám kattintani. Persze csak szimulálva, szóval ne reszkessen.

A rendőr a fejét csóválta.

– Nagy a szád, tudod?

– Még nagyobbra növesztem. Akar egy kis keresetkiegészítést?

– Mi?…

– Ha van szabadnapja a hétvégén, meghívom edzőpartnernek a Jerry Alapítvány főhadiszállására.

Mindenki sajnálta, hogy a rendőr nem fogadta el a meghívást. Még sose vertek rendőrt, egyedül Vanessa, azon az emlékezetes bemutatón tavaly télen. Jól emlékszik az eredményre, nyolc-négy Vanessa javára, és gratulációk rengeteg rendőrtől, tisztektől is.

De a rendőr meghívása is adott egy ötletet: Vanessáék nekilátnak megkeresni azokat a rendőröket, akikkel a kislány annak idején megverekedett, és meghívják őket edzeni a csapat beaulieu-i hétvégéire. De nem most, kicsit később. Ők is, a rendőrök is a karácsonyi készülődéssel vannak elfoglalva.

Az egerek most először töltik együtt a karácsonyt. Blancheék és Isabelle néniék az egész csapatot meghívták az ünnepekre, a szüleikkel együtt, hiszen a karácsony a család ünnepe. El fogják árasztani a panziót, de ez senkit se zavar, elférnek a mellett a pár vendég mellett, akik ilyenkor jönnek, megelégedve a csökkentett kiszolgálással is.

A D’Aubisson lányok osztották föl a szobákat. Az egykori szobáiknak már csak egy részét használják, hiszen ők a párjaikkal mindketten átköltöztek a villába, már rég nem úgy van, mint eleinte, amikor Niala a kedvükért odaköltözött a panzióba.

Ez afféle udvariassági gesztus volt, de őközöttük ilyesmire régesrég semmi szükség nincsen. Úgyhogy egér csak négy szobában maradt, a hármasban Angélique, a négyesben Kissy és Martin, az ötösben Chantal, a hatosban pedig Jennifer. De fölmerült, hogy a karácsonyi szünetben a villa vendégszobáját is hasznosítsák egérlyuk gyanánt. Vanessa javasolta, hogy sorsolják ki, amire Angélique ajánlotta a kő-papír-ollót. A shindymacskákat is legyőzték vele, most is jó lesz. De ő nem indul, jól érzi magát a panzióban.

– *Mindenki* jól érzi magát a panzióban – vetette közbe Nimby. – Nem azért sorsolunk, mert menekülni akarunk a pan…

– Nyugi már – szakította félbe Niala. – Angélique-nek jó oka van a panzióban maradni.

Angélique nevetett, és nem mondta, hogy nem úgy van.

Vanni ugyanis még mindig a panzióban lakik. Az állását meghosszabbították január elsejéig, és van rá kilátás, hogy tovább is. Ami azt illeti, a tizennégyesben lakik, ami szemközt van az egyessel, tehát csak két szobányira Angélique-től. És időnként elég jókat beszélgetnek, amikor odalent vannak. Egyelőre semmi több.

A vendégszobáért vívott harcban Kissy képviselte párosukat.

Chantal és Jennifer kezdte. Chantal nyert: ollót mutatott. Kissy azonban legyőzte őt egy kővel, mert Chantal ragaszkodott az ollóhoz. Aztán megküzdött Jenniferrel is, hogy egyenlőek legyenek az esélyek. Ha Jennifer nyer, akkor mindhármuknak egy győzelme és egy veresége lesz, újra kell harcolniuk. De Jennifer vesztett, ollót mutatott, Kissy viszont követ.

– Akkor Kissyék alszanak a villában – írta föl Niala. – Lássuk a szobabeosztást.

A nevek már listába voltak szedve. Blanchard-ék, Chatonék, Clément-ék, Fordék, Rochefort-ék, Vaillant-ék. Egy szobát fenntartottak Jourdain úrnak, aki nem biztos, hogy eljön. Ange néni biztosan nem jön, az unokáival karácsonyozik, de gondol rájuk. Morgómedve hasonlóképpen. Nimby testvérei se jönnek. Andreas jön, de persze ő nem kap külön szobát, Chantallal alszik. Már amennyit alszik, tette hozzá Chantal nevetve. Jean-Fran viszont kap szobát, ezt a karácsonyt az újonnan megtalált lányával akarja tölteni; ünnep után aztán hazamegy a régihez.

A legcsodálatosabb az, hogy a többiek mind meg tudták oldani, hogy a két ünnep között végig maradhassanak.

És lehet, hogy eljönnek Schneiderék is. Egyelőre nem tudják biztosan, és lehet, hogy csak a két ünnep között, mert hát a fiaikkal is szeretnének lenni, és nem biztos, hogy nekik van kedvük.

– Én azért buzgatom őket – ígérte Elke. – Heinrich szereti Schneemann építeni. Hogy mondják franciául?

– Bonhomme de neige – kereste ki Nimby a szótárból, hogy hóembert jelent.

– Bon? Miért jó?

– Csak – felelte Vanessa. – Miért, téged bántott már valaha Schneemann?

Elke meglepve nézett rá.

– Hát nem. Sose is. Engem bántott csak húsember, de jöttek szőregerek és nem hagytak neki időt rá. És legkisebb egér lyukalta fejét neki.

Vanessa rávigyorgott a kamerára.

– So was ist… ach ja. Heinrich szereti építeni derék jó ember hóval, és én ígértelem neki építhesse ekkora hatalmas jó ember – és két ujja között pár centit mutatott. – Ez óriási, csak messzirőleg.

Az egerek nevettek.

– Und Alex szereti tengerpart mászkálja, úszi, szörpözik meg nap alatt feküdje. Neki mondtam, Beaulieu bele hatalmas tengerpart van, napsüti, mindig meleg, és fürdőruhás lányok. Rengeteg lányok fürdőruhásak. Így egyik bátyájamat biztos látom boldognak, milyen ötlet?

Biztosították, hogy zseniális.

Senki se gondolta, hogy a karácsony előtti hetet a meleg délvidék két kisegere azzal tölti, hogy gondterhelten néz ki az ablakon. Havazott. Egyre többet és többet. A pálmafákról jégcsapok lógtak. A kerteket hóréteg fedte. Vanessa egyik reggel, iskolába menet megcsúszott egy jeges folton és majdnem felborult a biciklivel. Leszállt, hazatolta és onnantól csak gyalog járt.

Persze sokfelé havazott ekkoriban, Vaucressonban is, de ott ebben nem volt semmi különös. De hát Beaulieu a trópusi napozók paradicsoma, nem pedig Garmisch-Partenkirchen!

– De – mondta Niala. – Most éppen az. De nem kell azzal bíbelődni, hogy lesiklópályát alakítsunk ki a turistáknak. Egy sincs már a városban.

Kissy teljesen meg volt döbbenve. Beaulieu-höz a turisták úgy hozzátartoztak, mint Vanessához a vigyora vagy Macskához a hegyes fülei. Ha megkérdezték volna, mi van Beaulieuben, azt felelte volna: turisták, hegyek, tenger, turisták, napsütés, erdők, turisták, paloták, jachtok, turisták.

– Egyetlenegy sincsen? – kérdezte Nimby.

– Nem tudom. Lehet, hogy itt-ott rábukkanunk egyre, ha elolvad a hó.

Hét egér, tizenkét szülő, egy testvér, egy vér szerinti apa, egy kutya és egy macska, azazhogy Macska. Összesen huszonhárman helyezkedtek el a bérelt buszon, nem kevés nyüzsgéssel és lármával. A Clément házaspár kora reggel érkezett Nimbyékhez, ahonnan a két család egy kisebb mikrobuszon jött át Vaucressonba, amit Victor vezetett, a behemót autószerelő. Fordék előző este jöttek taxival, ami kapóra jött Chantaléknak, már ezt az éjszakát is együtt tölthették. Chantal és Martin szülei csak reggel érkeztek, Jean-Fran pedig az utolsó percben futott be.

Kissy megállt az ajtóban és végignézett a társaságon. A Jerry Alapítvány ugyancsak zajosan viselkedett, legalább harmincan mászkáltak az ülések között, további negyvenen holmikat rakodtak, és csak a maradék ötven volt nyugton. Kissy pislogott. A buszt ők bérelték ki, üres volt, mielőtt felszálltak. Honnan ez a milliónyi…

– Hé, emberek! – kurjantotta. A legközelebb állók ránéztek, a zaj csökkenni kezdett, s ettől a távolabbiak is sorban elhallgattak.

– Helyes – mondta Kissy hangosan. – Így már jobb. Sofőr úr, becsukhatja az ajtót. Most pedig tudni szeretném, hogy mind megvagyunk-e.

– Mind megvagyunk – szólt közbe Chantal.

– Az nem úgy van. Nem fogok a reptérről hazarohanni szegény itthon hagyott Kevinhez. Itt a névsor, jelentkezzen, aki a

nevét hallja. Julie Blanchard! – olvasta az első nevet a zsebéből kivett lapról.

– Jelen – nevetett Julie néni.

– Yves Blanchard!

– Jelen!

– Jean-Fran Chandeau!… Marie Chaton!… Jean-Jacques Chaton!… Yvonne Clément!… Jean Clément!… Inge Ford!… Tom Ford!… Andreas Ford!… Cathérine Rochefort!… Alexandre Rochefort!… Lucy Vaillant!… Albert Vaillant!… Suzy!… Macska!…

Mindenki válaszolt, a két utolsó helyett Nimby vakkantott, aztán Chantal miákolt egyet.

– Helyes, lássuk a sajtevőket. Angélique!… Chantal!… Jennifer!… Martin!… Nimby!… Pi!… No hát akkor, mindenki megvan.

– Kissy! – csattant föl Jennifer.

– Mi az?

– Úgy, szóval te is megvagy.

A megérkezésük a panzióba tényleg olyan volt, mint a *Reszkessetek, betörők,* amikor a félelmetes méretű család elözönli a repülőteret. A D'Aubissonok két tizenöt személyes kisbuszt béreltek, és csak a csomagokat tíz percig rakodták. Most nem a színes fonalakat alkalmazták, ahhoz túl sok volt a csomag. Nimby már napokkal előbb szétosztott egy köteg laminált kartonlapot, mindegyiken volt egy szám és egy lyuk, amin át föl kellett kötni a csomagra. Kihirdette, hogy a címke nélküli csomagokat már indulás előtt letaszítják Kissyék pincéjébe, ahol egyedül reszkethetnek újévig – ezt senki nem kockáztatta, úgyhogy minden csomag be volt számozva. Huszonhat csomagjuk volt.

Kirakodni már kisebb munka volt a panzió garázsában, mert nem kellett helyet keresni nekik. A panziónak voltak kis kézikocsijai, négy kerék, egy lap és egy fogantyú, azokra rakták a csomagokat, aztán Georges, Mario, Vanni és Luigi elfuvarozta őket a szobákba. Hármuknak jutott kocsi – Vanni kézben szállított – és mind kaptak abból a listából, ami a csomagok sorszámait a szobaszámokhoz társította. Niala szervezőtehetségének ez semmiség.

Ők nem várták meg a csomagokat, nem kellett őrizni őket – a garázs külső kapuját bezárták, sőt kivételesen még a panzió mindkét utcai kapuja is zárva volt. Vendég se volt rajtuk kívül, az övék lett az egész panzió. Körbevezették a szüleiket, megmutatták az épület beosztását és nevezetességeit – az aulát, a recepciót, az ebédlőt, a fürdőszobákat, a tévészobát, a kertet, s végül a konyhát, ahol Isabelle néni, Blanche, Jeanne, Niala és Vanessa szorgoskodott már reggel óta, hogy a hadseregnyi éhezőt jóllakathassák.

Macskát rögtön érkezéskor kivették az utazódobozából, de nagyon haragudott, amiért már megint kirángatták az otthonából, és sértődötten elvonult a kertbe. Suzy viszont lelkesen rohant végig az ismerős folyosókon és rengeteg szagmintát gyűjtött össze. Csak ott nem szaglászhatott szegény, ahol a leginkább szeretett volna, a konyhában, de Isabelle néni szigorú higiéniai szabályai alól nem volt kivétel. Semmilyen szőrös lény nem léphet a konyhába, rajtuk kilencükön kívül.

Kissy mindenhol azt figyelte, mennyi havat lát. Nem sok volt, legnagyobbrészt eltakarították, Nizzában is, Beaulieu-ben is. De azért akadt persze, főleg a tetőkön. A panzió teteje is be volt havazva, s a kertben is jócskán akadt hó.

Igen, egy fél vendég azért maradt persze, gondolta, amikor Vanni szembejött a folyosón három jókora táskával. Vendég, mert fizet a szobáért, de mégsem egészen, mert nemegyszer adtak neki feladatot az elmúlt hetekben, amit szabályszerűen megfizettek, alkalmi munkaként, az adóhivatal is tudni fog róla. Most ingyen segít, az egerek nagyon a szívéhez nőttek.

Különösen az egyik, remélhetőleg. Vanni rendes pasi, ráadásul jóképű is. Igazán ideje, hogy összejöjjenek Angélique-kel.

A panzió ebédlőjében ettek persze, sehol máshol nem fértek volna el ennyien együtt. Négyszemélyes asztaloknál helyezték el őket, két-két párt mindenhol. Kissyék Chantalékkal ültek egy asztalnál. Csak ketten voltak a társaságban, akiknek semmiféle párjuk nem volt, Jennifer és Jean-Fran, úgyhogy őket egymás mellé ültették Vanessáék asztalánál. Azazhogy Jeanne és Luigi is pár nélkül volt, hiszen Luigi felesége és Jeanne barátja nem volt jelen, de ők csak a konyhaajtóban ültek le Isabelle néniékkel, hogy föl tudjanak ugrani, ha valakinek kell valami.

Máskor nem itt esznek. Télen, ha szabadságon vannak, egyáltalán nem jönnek be hetekig. Nyáron pedig a konyhában, egy kis benyílóban kialakított személyzeti ebédlőben esznek, akárcsak Isabelle néniék.

De lehet, hogy a néniék már nem sokáig. Isabelle néni már gondolkodik a nyugdíjon. Jövőre, vagy talán a következő évben, még nem döntötte el, abba akarja hagyni és pihenni akar. Az egészsége már nem a régi. Mario jobban bírja magát, ő még néhány évig csinálni akarja. Úgyhogy alighanem hamarosan fölvesznek egy szakácsnőt, aki csökkenti a néni terheit.

Kissy járt már a lakásukban. A földszinten jókora területet foglal el a konyha, a hatalmas éléskamra, a személyzeti fürdőszoba meg az iroda – mindezek fölött van az ő lakrészük. A néniéknek kétszobás lakásuk van külön fürdőszobával és vécével, a nappaliból még egy kis alkóv is nyílik, egy dívánnyal és egy asztalkával; Niala kicsi korában nemegyszer ott aludt, később sokszor ott ült le olvasni, leckét írni délutánonként. A lakás mellett van az emeleten három kis szoba, itt alhatnak az alkalmazottak, ha nincs idejük hazamenni, ami gyakran megesik. Az emelet többi része a padlás.

Fura lesz, ha Isabelle néni majd odafenn tölti napjait. Eddig is megesett gyakran, hogy egész nap nem találkoztak, a néninek is megvolt a maga dolga, nekik is. De ha látni akarta, mindig megtalálta a konyhában vagy a recepción, esetleg az irodában, bár ott inkább Mario dolgozott. Egyszer majd talán az kell hozzá, hogy hátramenjen a lépcsőhöz, fölballagjon és bekopogjon az emeleti lakásba. És az is fura lesz, ha Mario nem szaladgál egész nap, hanem odafönt ül a nappaliban és krimit olvas vagy keresztrejtvényt fejt. Akkor persze lesz majd egy ügyvezető, meg a szakácsnő is, még két szobát fognak leválasztani a padlástérből. A néniék súlyt helyeznek arra, hogy az alkalmazottaiknak, legalábbis azoknak, akik egész nap itt vannak, legyen egy-egy saját kuckójuk, ahova bevonulhatnak szusszanni egyet. Azt úgyse ők döntik el, hogy mikor és mennyi időre, hanem a vendégek. Mario egyszer régen azt mondta, ő soha nem szabja meg, hogy hol legyen valaki, csak ha olyan munkája van, amit adott időpontban kell elvégezni. Egyébként csak az számít, hogy amit a vendég kíván, az meglegyen. A Terence Hilton olcsó hely, a vendég nem sok mindent kívánhat, főleg nem kü-

löndíj nélkül, de annak tüstént meg kell lennie. Ám amikor a vendég nem kér semmit, felőle akár le is dőlhetnek.

Au!

Kissy fölkapta a fejét. Valaki oldalba bökte.

– Elbambultál – közölte Martin.

Kissy bólintott. Persze hogy elbambult, mindig el szokott bambulni. Még a levesét is megette valaki időközben, pedig nagyon finom volt.

– Azt kérdeztem, mit szólsz Chantalék ötletéhez. De szerintem nem hallottad.

– Nem – vallotta be Kissy. – De ha szerepel benne vérző orrú shindy, akkor benne vagyok.

– Az nincs benne – mondta Chantal. – Andreasszal éppen megbeszéltük, hogy mit csinálunk ebéd után.

– Mit? – kérdezte Kissy meggondolatlanul, aztán megértette. No persze, még hogy mit. Hát kérdés ez? – És én is kellek hozzá?

– Ha jönni akarsz – mondta Andreas –, én igazán nem… – itt elkapta Martin tekintetét –, mármint, úgy értem, nem, nem kellesz hozzá, dehogyis.

– Azért ébresztettelek föl – mondta Martin –, mert az ő terveik nekem is ötletet adtak.

– Sejtem – mosolygott Kissy. – Hát majd meglátjuk.

De a téli szünet jelentősége nem abban állt, hogy Chantalék találtak maguknak elfoglaltságot. Az otthon is megvolt. Chantal idejében fölkészítette a szüleit, hogy Andreasnak egyáltalán nem lesz külön szobája.

Nem is azért volt emlékezetes, mert Angélique végül is *öszszejött* Vannival. Végül is legfőbb ideje volt már.

Hanem – Vanessa.

Kissy sose fogja elfelejteni azt a pillanatot, amikor rájött. Ő fedezte föl, ahogy azt is, hogy Vanessa szerelmes.

Reggel volt, indult a fürdőszobába, és szemközt nyílt az ajtó. Vanessa hátrafelé jött ki rajta, mert éppen csókolóztak. Pizsamában volt, Nimby pedig átölelte. Mint mindig. Vagyis…

Kissy pislogott, megpróbálta kidörzsölni az álmot a szeméből. Ha az segített volna, akkor rálehel a szemeire és megdörgöli őket egy ronggyal.

Nimby keze máskor többnyire Vanessa derekán volt, de gyakran a fenekén. Kétoldalt. Most a jobb keze Vanessa derekán volt, a bal pedig a fenekén – de nem oldalt.

Hm.

Kissy sokért nem adta volna, ha előhúzhatna egy rejtett kamerát a füle mögül, de mivel ezt nem tehette, igyekezett minél jobban megfigyelni mindent, egészen addig, amíg az egerek befejezték a csókolózást, s Vanessa megfordult, a fürdőszoba felé indult és intett neki.

– Szia.

– Szia – felelte Kissy automatikusan, de a gondolatai másutt jártak. A tekintete követte Nimbyt, amint leballag a földszintre a másik fürdőszobába, aztán nyílt a harmadik ajtó és Kissy farkasszemet nézett Nialával.

– Szia – mondta az. – Mi baj?

Kissy Vanessáék ajtajára nézett.

– ?…

Kissy ölelő mozdulatot tett a két karjával, a száját csücsörítette, aztán hátat fordított Nialának és a fenekére tette a kezét, ugyanoda, ahol Nimby ujjai voltak Vanessa fenekén.

– Hm – mondta Niala.

Kissy visszafordult és bólintott. Ő is ugyanezt gondolta egy perccel ezelőtt: hogy hm.

– No mi van? – nézett rájuk Vanessa, amikor beléptek a fürdőszobába. – Nem láttatok még egeret?

Nem feleltek, csak nézték merőn. Vanessa közben kibújt a pizsamafelsőjéből és megint rájuk nézett.

– Aha – mondta. – Miből jöttetek rá?

Niala nem fárasztotta magát azzal, hogy egy ilyen csacska kérdésre feleljen, így hát Kissy is hallgatott.

– No és? – állt meg Vanessa harciasan, csípőre tett kézzel. – Akkor mi van? Nem csináltunk semmi rosszat.

Niala elmosolyodott.

– Rosszra mi se gondoltunk. Inkább jóra.

Vanessa arcán is megjelent egy mosoly, de a tekintete hideg maradt.

– Jaj, ne nézz így rám, egérke. Csak tudni akarunk mindent, mert…

– …kíváncsiak vagytok – bólintott a kislány.
– Nem, hanem mert szeretünk, fontos vagy nekünk, és…
– …és kíváncsiak vagytok – vágta rá Vanessa.
– Tudni akarjuk, hogy jól vagy, boldog vagy, meg persze Nimby is, és… – Vanessának nyílni kezdett a szája, így Niala gyorsan befejezte a mondatot: – és kíváncsiak vagyunk!

Az elbeszélés nem volt hosszú, Vanessából nem lehetett részleteket kicsikarni. Annyit mondott, hogy este levettek magukról mindent és hajnalig nem aludtak. Ugyanazok voltak a játékszabályok, mint Kissyéknél, és be is tartották.
Kissy úgy döntött, nem kérdezi meg, milyen volt. Illetlenség lenne.
– Milyen volt? – kérdezte abban a pillanatban.
Vanessa nevetett és azt felelte, nagyon klassz.
– Imádom az egeremet – tette hozzá.
Kissy boldogan sóhajtott. Végre. Mióta is vártak erre… ezer éve. Voltaképpen azóta, amikor a születésnap estéjén ezek ketten rádöbbentek az érzéseikre, vagyis hát Vanessa csak valamivel később jelentette ki, hogy szó se lehet köztük semmiről. Azóta próbálják rávenni, hogy belássa ezt a tévedését.
– Szóval végre eljött az ideje – mosolygott Niala.
Vanessa visszamosolygott rá és bólintott.

Ekkoriban a panzióban ettek mind, az ebédlő négyszemélyes asztalainál. Igyekeztek váltogatni az ültetésrendet, első reggelinél például Kissy és Martin a Ford házaspárral ült egy asztalnál, ebédnél Vaillant-ékkal. Aznap, amikor félbeszakadt a reggelijük, Kissy éppen Tomnak nyújtotta oda a sót, de rémületében elejtette. Mindenkinek megállt a szívverése, de Kissy még riadtában is észrevette, hogy az arra haladó Vanessa kezében csak meginog a tálca, de nem ejti el, hanem a lehető leggyorsabban leteszi egy asztalra, aztán futásnak ered. Kissy fölpattant és követte. Egy Jerry nem fél semmitől. Akkor se, ha éppen szívinfarktust kapott valami egetverő tülköléstől. Sebzett bantha, gondolta Kissy, miközben Vanessa nyomában az emeletre vezető lépcső felé rohant. Alighanem a lépcső alatt esett csapdába. A lovasait nyilván legyilkolták. Ugyancsak rémisztő alak lehet, aki el tud bánni egy taszken hordával.

A lépcső alatt ugyanazok a polcok voltak, amik mindig is. A panzióban használatos holmik festői egyvelege, néhány karton gyufa, fogpiszkáló, játékok, útikalauzok a környékről, egy köteg összehajtott reklámszatyor, hajgumik, kozmetikai szerek, fogkefék bolti csomagolásban, rengeteg mindenféle. A sebzett bantha nem itt volt. Míg Vanessa mögött fölszáguldott a lépcsőn, néhány egeret pillantott meg, akik mögöttük szaladtak.

Aztán megálltak az emeleti folyosó végén, egy számzáras, nehéz ajtó előtt. Vanessa beütötte a kódot és fölrántotta az ajtót, amit Kissy még sose látott nyitva. Egy nagy képernyő volt mögötte, billentyűzet, kapcsolók, jelzőlámpák. A képernyőn valami térképvázlat volt, amin sárga fények villogtak. Kissy azonnal tudta, mit jelentenek. Azokon a pontokon szivárog a reaktor burkolata, bármelyik pillanatban felrobbanhatnak. Akkor pedig lezuhannak a legközelebbi lakatlan, vulkanikus bolygóra.

Vanessa lenyomott egy zöld gombot, aztán egy hármast, az ebédlő számát.

– Itt vagyok – szólalt meg Mario hangja.

– Jean-Michel bácsiéknál jelez – mondta Vanessa, közben gombokat nyomogatva. Pillanatok múlva megjelent egy kép. – Mondom, mit látok. Egy sunyi sutyerák slattyog a ház felé, a kapun belül. Á, többen vannak – folytatta, másik kamerára váltva. – Két őslény baktat a nappali közepén. Egy rovott jövőjű a konyhában. A kertben legalább kettő harapja a friss levegőt. Terített asztal, egérkék!

Kilenc kisegér surrant át villámsebesen a D'Aubisson-villa kertjén, ahol kétfelé váltak. Kissy Vanessa csapatával tartott, akik fölfelé indultak az utcán és pár házzal följebb benyitottak egy kapun. A kislány persze az itteni kódot is tudta. Átvágtak a kerten és be a következő kertbe. Kissy ekkor a sor végén volt, és éppen készült becsukni a kaput, amikor a szíve megint kiugrott a helyéből és elveszett a hóban. A kert csendjét erélyes csaholás törte szét.

– Jól van, Simone, jól van – térdelt le Vanessa, és átölelte a házőrzőt, aki lelkesen csóválta a farkát. Kissy nagyot nyelt. Ha kutya van, macska is lehet. Nem mintha még számítana. A ku-

tyának rémületes agyarai vannak, és nem biztos, hogy tudja, hogy ő az egér legjobb barátja.

Valahol kinyílt egy ablak.

– Á, ti vagytok? – kérdezte egy férfihang. Alighanem Vanessát ismerte föl, mert Kissynek nem volt ismerős az arca.

Vanessa elengedte Simone-t, intett a házigazdának és fürge léptekkel a jobb oldali falhoz szaladt, ahol volt egy kertkapu. Számzáras, magas, tömör fém. Nem lehetett átlátni rajta.

Az öttagú csoport – Vanessa, Martin, Jennifer, Kissy és Simone – itt várakozott. Egy perc múlva csatlakozott hozzájuk a házigazda és a felesége, ötvenes házaspár, akiknek gyorsan elmesélték, mi történt. Közben Niala csoportja is célhoz ért, ők két kerttel távolabb vártak egy hasonló ajtó előtt.

Ekkor már tudták, hogy a páciensek hatan vannak, a személyleírásuk is megvolt. Isabelle néni figyelte őket a panzióból, és jelentette a mozgásukat.

– Itt Maci Laci – érkezett Angélique suttogó hangja. – Most fordulok be a sarkon. Az utcán senki. Becsöngetek.

– Ki fognak jönni – szólalt meg Pif. – Nem értenek a kaputelefonhoz.

– A kaput ki tudták nyitni – vélte Tom. Mármint nem Martin, hanem Tom Ford. Ők Maci Laci mögött jöttek és a sarkon túl várakoztak.

– Igen, meg a riasztót is kiiktatták – felelte Pif –, de többre nem futja a tehetségükből. Hiszen a mi külön kis riasztórendszerünket nem vették észre.

– Csend! – szólt Maci Laci. Tudták, hogy ezzel egyidőben kikapcsolja a telefonján a hangszórót.

Hallották, ahogy kinyílik a kapu. Aztán egy férfihang:

– Tessék?

– Jó napot, monsieur Bourridon – mondta Maci Laci barátságos mosollyal. – Amélie Duvivier vagyok. Elnézést, amiért nem a megbeszélt időben jövök… de hát tudja, hogy van ez.

Jerry tudta, hogy a pasasnak fogalma sincs róla. Maci Lacinak se volt. Senki se tudta közülük, „hogy van ez”, de ennek nem volt jelentősége. Az volt a fontos, hogy jól hangzott. Homályosan. Bármit jelenthetett.

– Igen… és?…

– Elhoztam a pénzt – felelte Maci Laci magától értetődően.

Ez Jean-Fran ötlete volt. A betörők nyilván megpróbálják lerázni, nem akarják, hogy bemenjen. Hacsak nincs nála pénz. Talán még be is rántják a kapun, mint Sheila Mohit.

Nem rántották be. Kis tanácstalan csönd, aztán megint a lány hangja:

– Bejöhetek? Nem lenne jó, ha idegenek meglátnának itt…

– Persze… jöjjön csak…

Ez meg Georges ötlete volt. Valami sötét ügy miatt hoz pénzt. Akkor neki se fog eljárni a szája, talán le se kell ütni vagy elvágni a torkát, elég elvenni tőle a pénzt, úgyis hallgatni fog.

– Jó napot – mondta Maci Laci pár másodperc múlva, tehát még valakivel találkozott. – Szép kocsi. Látom, rakodnak megint. Bemehetünk a házba? Üzenetet is hoztam, meg mindent.

Megint kis csend, nyilván szótlanul mennek a ház felé. Ajtó hangja.

– Huh – mondta Maci Laci. – Elképesztő, milyen hideg van odakint. Az ember nem is gondolná…

– Bent van – mondta Pif, és lenyomkodta az ajtón a számokat. – Kódot!

– Kód kész – jött Hercules hangja. Jerry előkapta a fegyverét és két golyót vett a másik kezébe. A többiek ugyanezt tették. Pif résnyire nyitotta az ajtót, kidugta a fejét, kukucskált.

– Indulok – lehelte a mikrofonba, és kicsusszant a résen. – Cin – jött a hangja egy pillanat múlva, amire Törpilla habozás nélkül követte. – Cin, cin – mondta Pif, és ők is csatlakoztak.

A hátsó kertben voltak, fák tövében, egy melléképület mögött. Innen nem is láttak a házra, tehát őket se láthatták onnan. Pif elóvakodott a sarokig és kikukucskált. – Macskamentes. Gyertek.

Felzárkóztak mögé és fedezték, amíg átsurran a nyílt térségen, a foteltől a kanapéig – azazhogy ezúttal a melléképülettől a házig. Aztán Tom is követte, majd ő, végül Törpilla, egymást fedezve.

Pif körbekémlelt, sokadszor, aztán óvatosan nyitni kezdte a hátsó ajtót.

– Egerek a lyuk előtt, cin-cin – suttogta.

– Vettem, indulok – felelte Hercules. – Cin… cin… cin. Bent vagyunk, macskamentes. Michel háza mögött osonunk. Cin-cin.

Pif bekukkantott, aztán óvatosan bebújt a résen. Egy-egy cincogásra követték. Egy hátsó folyosón voltak. Nagy ház lehetett, jóval nagyobb, mint a D’Aubisson-villa. Hogy Michel ki lehetett és hol volt a háza, arról Jerrynek sejtelme se volt, de úgyis Pifre kellett hagyatkoznia, ő még sose járt itt.

Később tudta meg, hogy Michel háza, az a garázs. Az öreg Bourridon így becézte valamelyik régi kocsiját, a Michelin gumik után.

– Egerek a lyukban, cin-cin.

– Vettem, cin-cin.

Mindeközben végig hallották Maci Laci beszélgetését a betörők főnökével, ha ugyan a főnökük volt. Valami hosszú és bonyolult történetet mesélt neki arról, hogy mit üzent César.

– Magának el kell mennie a közös ismerősükhöz Londonba. A szokásos úton menjen. Párizsban keresse meg a pincért, tőle kapja meg az utasításokat London számára. Az Étoile recepcióján keresse Marcelt. Kap tőle egy csomagot, benne lesz a pénz meg ami kell. Londonban beszéljen a spanyollal, tőle megkapja az adatokat Jackson számára. Fegyvere van?

A betörőt váratlanul érhette a kérdés.

– Hát…

– Bourridon úr, előttem nyugodtan beszélhet. Személyesen beszéltem Césarral. Tehát van fegyvere?

– Szerezhetek…

– Jó. Szerezzen. Vigyázzon, hogy milyen forrásból szerzi be. A németországi vonalat felszámoltuk, azt ne használja. És ne keresse Pedrót. Ugye nem próbált meg kapcsolatba lépni vele?

– Nem…

Ez színigaz volt. Jerry, aki ez idő szerint egy ajtó mögött lapult, biztos volt benne, hogy a betörő soha nem beszélt Pedróval, aki egy mondattal korábban még nem is létezett.

Egyedül volt, Pif más-más helyekre vezette őket a házban. Megigazította fülében a telefon hallgatóját és igyekezett résen lenni, ha esetleg valaki benyitna az ajtón.

– Ennek örülök. Veszélyes lett volna. Az itt levő társait ugye magával viszi?

– Aha… – A betörő alighanem igyekezett a legjobb választ adni, hogy a nő gyanút ne fogjon.
– Oké. Nekik sincs fegyverük?
– Nekik is szerzek.
– Bourridon úr, *kérem!* Ha nincs fegyverük, az se baj, de tudnom kell a spanyol miatt. Tehát *most* van maguknál fegyver vagy nincs?
– Nincs.
– Világos. Akkor hasaljon a padlóra, mielőtt szétkenem rajta.

– Első osztag, hajrá! – szólalt meg Pif a fülhallgatóból. – Támadás!
Jerry kinyitotta az ajtót és bekukucskált. Egy folyosót látott, amin egy pofa éppen távolodott tőle. Az ajtónyitás hangjára visszafordult.
– Hát te…
Jerry kilépett és rászegezte a fegyverét.
– Hasra!
A pasas nevetett, ő pedig hirtelen előrelépett, megpördült és gyomron rúgta, aztán térddel az orrába. A pasas összecsuklott.
– Azt mondtam, hasra – állt meg fölötte Jerry, és beleszólt a rádióba: – Itt Jerry, egy madár fekszik.
Maci Laci egy pillanattal később jelentette, hogy az övé is fekszik. Tom is leterített egyet, Pif és Törpilla viszont nem talált ellenfélre. Hárman odakint voltak, őket Hercules csapata intézte el: maga Hercules csak figyelt, amíg Tintin, Asterix és Obelix elintézett egy-egy pácienst.
– A számláló hatot mutat – összegezte Hercules. – Tereljétek őket a kocsihoz.
Jerry ügyfele mostanáig a padlón fetrengett és nyögött. Most fölszólította, hogy keljen föl. Mivel nem engedelmeskedett, odalépett hozzá és egy kicsit megrúgta az oldalát.
– A következő erősebb lesz. Mozgás!
Miközben a pasas föltápászkodott, a rádióból fülrepesztő ordítás hallatszott.
– Úgy kellett – mondta Tom. – Máskor nem próbálsz csapkodni. Még egy ilyen és hordágyon visznek el.

Jerry ellenfele is kísérletezett: elhaladtában fölkapott egy kis asztalról egy szobrocskát, de ő egyszerűen hátramaradt. A pasas megfordult, hogy üssön, de látta, hogy nem éri el.

– Ez nem vízipisztoly – mondta Jerry, látványosan célozva. – Ha nem rakod azt azonnal vissza, az életben nem nézel többé nőre.

A pofa csak állt és félhangosan szitkozódott. Aztán letette a szobrot.

– Fordítva! Az előbb nem arra nézett!

A pofa dühöngve megfordította, aztán továbbindult. Az ajtók nyitva maradtak mögöttük, hiszen ő folyamatosan a pasas hátára célzott. Aztán kiértek a ház elé, a kocsihoz. Mellettük jött Maci Laci is a páciensével. A többiek már ott voltak mind. A kocsinál gyűjtötték össze őket, az egerek jóval távolabb több csoportban. Ha egy megmozdul, féltucat golyót kaphat anélkül, hogy a társainak nőnének az esélyei.

– Oké – mondta Obelix, amikor a hat madár fölsorakozott a kocsi mellett. – Akkor most visszavisztek mindent oda, ahonnan elhoztátok.

Azok egymásra néztek, aztán mind az egyikre, az lehetett a főnök. Az kényszeredetten megvonta a vállát.

– Nem tehetünk mást…

– Nem hát, duma pedig nincs – szakította félbe Pif. – Gyerünk, mintha élnétek!

A pasik kelletlenül kivettek egy-egy tárgyat a furgonból, és elindultak. Az egyik viszont hirtelen odaugrott Pifhez és maga elé rántotta. Kés csillant a kezében, amit a kislány nyaka felé vitt, de csak egy villanásra látták, mert Pif elkapta a másik kezét, hirtelen leguggolt, amitől a pasas előrebukott, aztán oldalba rúgta. A rabló elterült a füvön. Pif rátaposott a kezére és elvette a kést.

– Te bántani akartál engem?! – rivallt a pasasra.

Válasz nem érkezett, csak nyöszörgés.

– Itt maradtok – figyelmeztette Maci Laci az egyiket, aki elindult a ház felé egy gyertyatartóval.

– Kelj föl! – csattant föl Pif. A pasi nyögve négykézlábra állt, de akkor megint kapott egy rúgást. Aztán Obelix föltámogatta. A kislány megállt a dülöngélő alak előtt és az orra alá nyomta a jókora bicskát.

– Hogy képzelted ezt?! Meg akartál késelni egy gyereket?!
– Én nem…
– Hanem?!
– Én csak…
Nem volt folytatás, hiába várták. Aztán Pif odaadta a bicskát Asterixnek, megpördült és orrba rúgta a pasast. Az három métert szánkázott a hóban és fekve maradt.
– Hé! – szólalt meg a rablók főnöke. – Engedelmeskedünk… miért vertek minket?
Pif odasétált és megállt a pasas előtt, karnyújtásnyira. Az rémülten nézett rá, pedig egy nagy doboz volt a kezében.
– A haverod úgy nézett ki azzal a haleffal, mint aki engedelmeskedni akar?
A pofa nem felelt.
– Tedd le a dobozt a földre – mondta a kislány csendesen –, nehogy baja essen, amikor lerúgom a fejedet.
– Ne!
Pif nevetett.
– No jó. Akkor vezessük be azt a szabályt, hogy aki mostantól ellenkezik vagy a száját jártatja, az nagyobb verést kap, mint az előző. Az is, aki nem száguld a szajréval, mint Schumacher. Még mindig itt tátod a szádat?! Schumi fél körrel előtted jár, és túl sok fog van a szádban. Párat kiverek belőle, jó?
A végét már a pasi hátához intézte, mert az rohanni kezdett a dobozzal. Pif utánaszáguldott.
– Mozgás – intett a következőnek Tom, és követte.
Amíg azok öten egy-egy egérrel elvonultak, Obelix eltette a fegyvert és nekilátott kicibálni a megvert rablót a hóból.
– Mit csinálsz? – kérdezte Tintin.
– Nem akarom, hogy tüdőgyulladást kapjon.
– Munkahelyi ártalom – vélte a lány. A férfi nevetett, fölnyalábolta a nyöszörgő alakot és lezökkentette a ház lépcsőjére, egy csöppet se kíméletesen.
Jerry eltette a fegyverét és odasétált hozzá. Pif alapos munkát végzett, gondolta. Alighanem betörte az orrát és kiverte pár fogát, akárcsak Törpilla Grevinnek azon az emlékezetes napon. A pasas képe véresebb volt, mint a nőé.
– Nagyon megharagítottad Gyilkos Bálnát – mondta neki, abban a pillanatban találva ki egy fedőnevet a rendes fedőnév he-

lyett. – Lehet, hogy meg fog verni. Előfordult már, hogy megütött olyanokat, akik illetlenül viselkedtek. Persze aggodalomra semmi ok. Általában nem öl meg senkit… *egyből*...

Társai nevettek, a rabló pedig nyöszörgött.

Ekkor visszatértek a többiek, Asterix társaságában, aki plusz emberként biztosította őket.

– Mi lenne, ha élnétek?! – harsogta Gyilkos Bálna. – A maradékot tessék egy fordulóban elvinni. Elég hamar itt voltunk, ha az az idő elég volt, hogy ezt mind kihozzátok, akkor visszafelé is tudtok sietni. Hé, te! – dörrent rá az egyikre, aki elejtett egy jókora festményt. – Ha kárt teszel valamiben, azért fogsz könyörögni, hogy inkább öljelek meg. – Jerry igyekezett elrejteni vigyorát. – Aki eltör valamit, azt hasra fektetem és a lábánál fogva levonszolom a partra, aztán a víz alá nyomom. Utána kitalálunk valami büntetést. Ezzel a földigilisztával mi van? – pillantott oda a késesre.

– Megmarad – vélte Obelix.

– Igen?! – kérdezte Gyilkos Bálna olyan hangon, mintha csínytevésen kapta volna az emberét. – No sebaj, mindjárt jövök vissza.

Ezzel követte az ügyfelét, aki jókora teher alatt nyögött, és eltűnt a házban.

Ők hárman összemosolyogtak a megvert rabló fölött. Hát igen. A kislánynak ez ünnepnap, kedvére verhet pasikat, kiabálhat velük, ugráltathatja őket. Fölér egy karácsonyi ajándékkal. Pláne hogy hatan vannak.

Tintinnek fölcsillant a szeme.

– Meg kellene védeni – intett a pasas felé, aki nyögve bólintott. – Ha a Gyilkos Bálna visszajön, kitapossa a belét, pedig már így is egy csomót szenvedett.

– S hogy akarod megakadályozni, Véreskezű? – érdeklődött Obelix.

– Egyszerű dolog, Emberevő. Ha a Gyilkos visszajön és azt látja, hogy mi hárman felváltva rugdaljuk, akkor ő már nem bántja. Te vagy a legnagyobb, te rúgd a hasát. Én a fejét, te meg tökön, Húsdaráló.

A pasas rémült ordítása elnyomta nevetésüket.

Pár pillanat múlva megjöttek a rablók és az egerek. A Gyilkos Bálna és Hercules megállt az ajtóban, a zárat tanulmányozták. Az Emberevő is odament.

– Durva munka – mondta. – Ha a riasztót ilyen szépen hatástalanítottátok, a zárat miért kellett így szétverni?

A kocsihoz terelt rablók a földre szegezték a tekintetüket.

– Szerintem aki így elbánik egy védtelen zárral – emelte föl a hangját a Bálna, odasétálva hozzájuk –, azt érdemli, hogy vele is így bánjanak. Melyikőtök volt?

Csend. A betörők lapítottak.

A Bálna rájuk nevetett, kivillantva gyöngyfogait, aztán társaira nézett.

– Szerintetek mi legyen velük? Estig verjük őket, ebéd- és vacsoraszünettel, vagy reggelig?

A Húsdaráló együtt nevetett a többiekkel. A kislányt meg kell enni, olyan édes.

– Félórát se bírnának ki – mondta az Emberevő. – Nem érdemes vacakolni velük. Egyszerűen nyissuk ki a kaput és kész.

A rablók vágyakozó pillantásokat vetettek a kapura.

– Ellenzem – mondta Asterix. – Hetek óta nem lőttünk célba élő emberre. És az a pasi se bírta sokáig.

A Húsdaráló összeszorította a száját, hogy ne nevessen, és elkapott egy szerelmes pillantást, amivel a Gyilkos Bálna jutalmazta kedvesét.

– Ez jó ötlet, Hasfelmetsző – mondta a Véreskezű, alighanem csak azért, hogy a betörők még egyet halljanak ezekből a rémisztő álnevekből.

– De könnyített lövedéket használjunk, hogy tovább szenvedjenek – mondta a Bálna, és megnyalta a szája szélét.

Aztán megszólalt a fülükben Lucas hangja.

– Nem hagynátok végre abba? Az embereim már lépni se tudnak a röhögéstől!

Úgyhogy kinyitották a kaput és beengedték a rendőröket. Rengetegen voltak, ahhoz képest, hogy ez csak egy betörés. Valamelyest azért sikerült komoly képet vágniuk, mialatt megbilincselték őket. Lejeune otthagyott négy embert, amíg ki nem jön a lakatos. A rablók furgonját otthagyták, majd megkeresik a gazdáját. Nyilván lopott.

Az utca hemzsegett a rendőröktől, Lucas ugyan csak három járőrkocsit küldött oda, de a jelek szerint nemigen akadt rendőr Beaulieu-ben, aki ellen tudott volna állni az egerek legújabb, nagyszabású balhéja csábításának.

Ott voltak a szüleik is, csak Isabelle néni maradt a panzióban, meg Macska. Suzyt anya hozta pórázon. Blanche-nál volt egy Jerry-telefon, azon át hallgatták őket, elébe tartottak egy rendőrségi rádiót. Ott volt a háztulajdonos rokona, meg egy csomó további helybeli. A Húsdaráló elégedetten nézte a sokadalmat, amíg a járőrkocsik el nem hajtottak a földigilisztákkal. Akkor visszaváltozott Kissyvé, és úgy nézte tovább a sokadalmat. Úgy gondolta, igazán megérdemelnek egy kis fölhajtást. A furgon nem volt éppen kicsi, ebben minden értékeset el tudtak volna vinni, ami van a háznál.

Egy egyenruha utat tört magának a tömegben és megállt a kapuban csoportosuló egerek előtt.

– Szép kis társaság vagytok, tudjátok?

– Hát persze, Lucas – felelte Niala. – Mi nagyon meg vagyunk magunkkal elégedve.

– Klassz. Hát még ha megjönnek a feljelentések testi sértésért.

Vanessa legyintett.

– Á, ezek nem jelentenek föl minket. Évekig sikoltva fognak fölriadni a cellájukban, mert velünk álmodnak.

– Nem hiszem, hogy ezért éveket kapnának – mondta Lucas –, bár persze lehet más is a rovásukon.

– Nem azért – mondta a kislány ragadozópillantással. – Ők fognak esengeni azért, hogy ne kelljen kijönniük a vastag falak védelméből.

Nevettek. S Kissy elkapta a kapitány arcán azt a szeretetteli kifejezést, amit oly sok férfin és nőn figyelt meg, ahogy Vanessára néztek.

Hát őt is az ujja köré csavarta.

A betörők nem shindyk voltak, de a bicskát azért hadizsákmánnyá nyilvánították. Ekkor derült ki, hogy Angélique is elszedett egyet az emberétől, zsebre vágta, meg is feledkezett róla.

Lucas-t nagyon érdekelte a történet, amivel a hamis Bourridont szórakoztatta. Voltaképpen kém volt, drogfutár vagy mi az ördög? Angélique őszintén bevallotta, hogy fogalma sincs róla, de ha lehet választani, akkor gyermekkereskedő, a pedofil maffia lelkiismeretlen pribékje. Miért, kérdezte a kapitány meglepve. Az mégiscsak szakmabeli, felelte Angélique.

Aztán elbúcsúztak a rendőröktől és vidám énekszóval hazavonultak. Angélique kezdte a dalt szép kisegérhangon, s még a szüleik is csatlakoztak.

U-i-u-a-a, ting-teng walawala bingbeng,
u-i-u-a-a, tingteng walawala bengbeng!

Ahogy hazafelé tartottak, már erősen esett a hó, és mire befordultak az utcájukba, valamennyien fehérek voltak már. Járkáló hóemberek és hóegerek, gondolta Kissy, ahogy Tomra pillantott. Szaporázták mindannyian, mert hideg időre öltöztek ugyan, de hóviharra nem. A Côte d'Azurön?! Vanessa villámgyors mozdulatokkal kezelte a kapu kódzárját, beszáguldottak, aztán át a kerten és be a panzióba, nagy huhogások közepette.

– Huh – mondta Kissy pont ugyanakkor, amikor mellette Jennifer.

– Huh – mondták még vagy öten a hátuk mögött.

– Mindenki dobálja le magáról a nedves holmit – rendelkezett Isabelle néni. – Oda a földre, ráérünk gondoskodni róla. Irány az ebédlő, följebb csavartam a fűtést.

– Nincs nagyon hideg – mondta Nimby –, csak nagyon *hópehely* van.

– Az biztos – bólintott a néni, miközben utánuk trappolt az ebédlőbe. – Vanessa, nem fáztál meg, kislányom?

– Dehogyis – felelt a kérdezett. – Nagyon jó idő van, csak kicsit fúj a szél.

És megborzongott. Kissy jól látta, de Isabelle néni még jobban. Vanessa túl lengén öltözött ehhez a kiránduláshoz, vékony kabát, alatta még vékonyabb pulcsi.

– Úgy hát. Luigi, forró teát mindenkinek! A reggelit pedig fejezzük be, ilyen időben kell az energia.

– Ugyan, energia – mondta Nimby, aki már az asztalánál ült –, maga a műélvezet is éppen elég ok. Úgyhogy én nem is fejezem be a reggelit. Kezdem elölről.

S már hozzá is látott. Kissy is visszaült az asztalához és folytatta, ahol abbahagyta. Olyan éhesnek érezte magát, mintha egyáltalán nem evett volna még. És megivott egy nagy bögre teát is, amit Luigi perceken belül fölszolgált, egy nagy zsúrkocsin semmi mást nem hozott, csak azt. Mindent hozott hozzá, ami kellhet, citromlevet, cukrot, szaharint, mézet, tejet. Kissy citromosan szerette, kevés cukorral.

Úgyhogy ezen a napon a reggeli átnyúlt az ebédidőbe, mert mindenkin kitört ugyanaz az éhség, ami Kissyn. Az időtől, mondta Isabelle néni. De azért beszélgettek is az asztaloknál.

Blanche kérésére Angélique elszaladt a notebookért, ami ekkor éppen az ő szobájában volt, és megnézték rajta az előrejelzést. Igencsak gyászosan festett. Hó és hó. Hozzá még szél is. Itt, ahol a parkokban, az utak mentén, a kertekben ezerszámra állnak a pálmafák.

Chantalnak eszébe jutott, hogy vannak a rokonságban, akik téli álmot alusznak. A pele, meg talán a pocok. Nekik is meg kellene próbálni. Erre apa ellenzékbe vonult, mondván, ő azért jött Beaulieu-be, hogy egérkék szaladgáljanak körülötte. Akkor Nimby javasolta, hogy tegyenek úgy, mint a medve. Az is téli álmot alszik, mondta apa. Dehogyis, felelte Nimby. Behúzódik a barlangjába, és tavaszig olvas, tévét néz meg kártyázik a családdal. Luigi úgyis hozott a teához mézet, megeszik és máris vastagodni kezd a bundájuk. Anya erre azt felelte, az övé aligha fog, otthon van a szekrényben.

Mindenesetre a panzióból csakugyan nem jöttek ki, amíg így szakadt a hó; ehelyett azon töprengtek, ne költözzenek-e át mindannyian. Vanessának jutott eszébe, hogy naponta hússzor átjárnak a két épület között, ha ideköltöznének, nem kellene folyton kabátot venni. Legalábbis ritkábban. Niala bólintott, jó ötlet. Úgyhogy ők beköltöztek az egyesbe, Vanessáék a kettesbe. A hármastól a hatosig a többi egér volt, a hetesben Jean-Fran, a szemközti oldalon az egérszülők, fordított ábécérendben, mert a számozás itt a fürdőszobától távolodva növekszik, de ők az aulától érkezve osztották ki a szobákat. Vagyis a nyolcasban lakik a Vaillant házaspár, a tizenhármasban Yves bácsiék, a tizennégyesben Vanni, s ezzel meg is telt a jobb szárny. Blanche-ék a tizenötöst kapták. Azazhogy kapják majd, ha kicsit alábbhagy a hózápor és áthozhatnak néhány holmit.

Öt órakor hazaért Vanni, aki valahonnan már tudott legújabb kalandjukról és rögtön gratulált. Megköszönték.

– Semmiség – mondta Nimby. – Pillanatok alatt bármilyen betörőt padlóra küldünk. Emlékezz erre, amikor te leszel a biztonsági főnök a szállodában. De figyelmeztetlek, hogy nem olcsók a szolgáltatásaink, és ha ott macska is van, akkor veszélyességi pótlékot kérünk.

– Hát ezt ráérünk megbeszélni, ha én ott valaha főnök leszek – vigyorgott a férfi. – Az pedig nem valószínű, mert se ők nem akarnak megtenni főnöknek, se én nem vállalnám. Macskát amúgy nem láttam.

– Van egy a kertben – nevetett Jean-Fran.

– Kizárt dolog, hogy ilyen időben odakint legyen – mondta Vanessa. – Hortyog valamelyik szobában.

– Hát tényleg elég szörnyű – bólintott Vanni. – Bár valamelyest már tisztul.

– Akkor hamarosan áthurcolkodunk – mondta Niala apjának, aki bólintott.

– Átköltöztök? – kérdezte Vanni, majd látva a bólogatásokat gyorsan számolt valamit az ujjain. – Szívesen átadom a szobámat.

– Minek? – nézett rá Blanche.

– Hát hogy együtt legyetek. Nincs annyi szoba ezen a szárnyon, hogy elférjünk mind.

De lehetne, gondolta Kissy. Te már rég beköltözhettél volna Angélique-hez, ha nem lennétek ilyen élhetetlenek.

De ezt nem mondta ki.

– Ugyan, hülyeség – felelte Blanche. – Hónapok óta laksz abban a szobában, nem foglak kirakni. Jó nekünk a másik szárnyon is.

– Én nem lakom itt hónapok óta – szólalt meg Jean-Fran.

– Menj már! Marad mindenki ott, ahol volt. Nem mindegy, hogy az aula melyik oldalán alszunk?

Egészen elállt már a havazás, amikor a különítmény elindult a villába. A költözőkön kívül Yves bácsi, Jean-Fran és Vanni jött, teherhordónak, ámbár megmondták, hogy nem lesz olyan sok holmijuk, csak a legszükségesebbeket hozzák. Olyan időjá-

rást még Szent Péter legelvetemültebb segédje se tud kitalálni, hogy még a villába se szaladjanak át, ha kell valami.

Amikor kiléptek az ajtón a fagyos levegőbe, Nimby körülnézett és kihúzta zsebéből a fegyverét. Kissy automatikusan követte példáját, csak aztán súgta oda:

– Shindy?

Nimby megcsóválta a fejét és megfontolt léptekkel óvakodott a kertkapu felé.

– Macska? – kérdezte Yves bácsi.

Nimby megint megcsóválta a fejét.

– Azt nézem, nincs-e Vampa jéglény a közelben – mondta. – Most van a szezonjuk.

A többiek összenéztek a háta mögött. Kissy a maga részéről csak annyit tudott a Vampa jéglényekről, amennyit Luke rövid kalandja során megfigyelhetett, és ebből nem derült ki, hogyan keletkezhet a tél beálltával Vampa ott, ahol nyáron nem volt egy darab se. Az is kérdés, hogy ha felbukkanna egy, harcolni kellene-e vele, hisz az egerek a fél fogára se elegendőek. Akkor pedig fölösleges bántani, az is lehet, hogy védett állat.

Vampa nem akadt, sőt jegesmedve se, amit Vanessa kezdett keresni a második fordulóban. Kissy részvéttel szemlélte barátnőjének igyekezetét, amint körbeszimatol a kertben, benéz a bokrok alá, mindenhova. Úgy örülne szegény egy jegesmedvének, még ha ez telhetetlenség is, hisz ma már verekedett, igazi betörőnek lapíthatta szét az orrát, ráadásul kés is volt nála.

Később, amikor visszatértek a panzióba, Nimby megkérdezte Nialától, nem szoktak-e medvék lejönni a hegyekből. Nem, felelte Niala, helyettük vannak a betörők, de nem folytatta, mert Nimby ide-oda forgolódott az aulában, a falakat és a mennyezetet tanulmányozta és a fejét csóválta.

– Mi lelt? – kérdezte Kissy.

– Csak azt nézem, nincsenek-e barlangrajzok valahol.

Megint összenéztek a háta mögött.

– Milyen barlangrajzok? – kérdezte Blanche.

– Ősegerektől. Amilyenek a Cin Magnon-i barlangban vannak, lándzsás kisegerek medvére, mammutra vadásznak, shindyt vernek, ilyesmik.

– Nem hiszem, hogy nálunk akad efféle. Nem elég régi a ház.

– Ez gond – mondta Nimby. – Hát majd kutatok tovább. Apropó, nem emlékszik valaki, hol is láttam én egy doboz zsírkrétát?

Amióta megvolt a panzió, a karácsonyfát mindig a recepcióval szemközti benyílóban állították föl; ez elég nagy volt ahhoz, hogy a fa kényelmesen elférjen benne, és ne hasson úgy, mintha csak belökték volna egy sarokba – de a közlekedést se akadályozza. Év közben a benyílóban egy asztalka volt néhány székkel, rajta a hírlapok, egy palack ásványvíz papírpoharakkal és egy tálban némi cukorka. Ezeket Luigi mindig egy héttel karácsony előtt szállította el, az asztalt szétszedte, s hátul, a személyzeti folyosón raktározta el három hétre. Mindig január hetedikén bontották le a fát. A panzió kétméteres műanyag karácsonyfája év közben ládában pihent a padláson, a díszekkel együtt. A díszítést Jeanne végezte Nialával és Vanessával, de ha volt akkortájt gyerek a panzióban, az mindig segíthetett.

Ez volt az első alkalom a panzió történetében, hogy huszonnegyedikéig vártak a karácsonyfával. Mint nyilvános hely, amely igyekszik becsalogatni az embereket, a panzió mindig már egy héttel előbb ünnepelt. Ez volt az első eset, amikor teljesen bezártak, nem vártak vendégeket. Ami azt illeti, ezt nem elsősorban az egércsaládok érkezése okozta, hanem a gazdasági válság, egyszerűen nem számíthattak annyi vendégre, hogy megérje fizetni az embereket. Jeanne és Luigi karácsony előtt még csak-csak beugrott pár órára, később már annyira se, a takarítónőket pedig egyáltalán nem hívták. A kapun kint volt a tábla, hogy január negyedikén nyitnak, alatta pedig egy kis Beaulieu-térkép néhány panzió helyével és telefonszámával. Vanessa csinálta, előtte fölhívta a tulajdonosokat, akarják-e, hogy a panziójuk szerepeljen a táblán. Mindegyik akarta; az elsőtől megkérdezte, mennyit ér ez neki. Egy eurót, mondta a tulaj. Kettőt, felelte Vanessa. Kiegyeztek egy ötvenben. A többiektől már eleve ennyit kért. Az egyik azt mondta, felárat ad, ha az ő panzióját nagyobb pöttyel jelöli. Vanessa kétszázezer eurót kért, a tulaj fölajánlott egy hatvanat, végül két euróban állapodtak meg. Úgyhogy a tábla jelentős reklámbevételt hoz, vagy tizenöt eurót, de Vanessa sose fogja ezt behajtani, játék volt az egész. Ha egy másik panzió tartana szünetet, ők is föltüntetnék

a táblájukon a Terence Hiltont. Már ha csinálnak ilyen táblát egyáltalán. Itt se lenne, ha Vanessa nem áll neki bütykölni vele.

Idén tehát csak huszonnegyedikén állították föl a fát. Vanni délben ért haza a munkából, akkor fölment Marióval a fáért, aztán ketten rakták össze. A díszítésre ott volt a töméntelen kisegér. Közben a szülők áthozták az asztalokat és székeket az ebédlőből, mostantól itt tanyáznak majd.

Kissy megcsodálta a díszeket. Négy nagy papírdoboz tele volt velük, és egyáltalán nem volt köztük törékeny. Csupa műanyag meg papír. Persze, mert ez a fa nyilvános helyen áll, folyton jönnek-mennek körülötte, s hiába szoktak kordont húzni elé, csak megesett már, hogy nekimentek. Az is előfordult, sok éve, hogy egyszerre nyitották ki az utcai és a kertre néző ajtót, és az aulán átsöpört egy szélroham, ami feldöntötte a fát, a fél aula tele lett a díszekkel. De csak föl kellett állítani és visszarakni, ami leesett. Ez éppenséggel az idén sincs kizárva, mert szélrohamok akadnak jócskán, és lesznek látogatóik, akik az utcai kapun át jönnek. Elke már féltucatszor telefonált és közölte, hogy feltétlenül jönnek. De a fát már sok éve lehorgonyozták. Erre két eszközük volt, egy lent, egy fent. A karácsonyfatalp a szokásos háromágú volt, de alatta el volt rejtve egy kis tárgy, amiből ha valamit látott az ember, akkor egy hordócska volt, ugyanolyan sötétzöldre festve, mint a talp. A tetején fogantyú volt, az oldalán három kampó, azzal csatlakozott a talphoz. Kissy először akkor látta, amikor Mario letette a padlóra, és nem tudta, mi lehet. Föl akarta emelni, hogy jobban megnézze, de a kis hordó belekapaszkodott és majdnem lerántotta magához.

– Szent merevlemez, mi a csuda ez?!

– Egy ólomtömb – mondta Mario. – Ez lesz a talp alatt, hogy föl ne boruljon a fa. Vigyázz vele, húsz kiló, nehogy a lábadra ejtsd!

– A lábamra? – méltatlankodott Kissy. – Ekkora súlyt meg se tudok mozdítani, hacsak nincs bicska a kezében.

Mario nevetett és hozzálátott a fa kicsomagolásához.

A benyílóban egy festmény is volt, délfrancia tájkép, Luigi ezt is leakasztotta és elvitte; Mario hamarosan kivett egy csinos ezüstláncocskát a fa dobozából, s a végét a képet tartó kampóra akasztotta. A másik végén kis bilincs volt, amit a fa csúcsa alatt

néhány ágnyival a törzsre erősítettek. Most borulj föl, ha tudsz, bólintott Kissy.

A díszítéssel az egérsereg egykettőre elkészült. A dobozokban sokkal több dísz volt, mint amennyi elfért a fán, Isabelle néni évtizedek óta gyűjtögette őket, és hol ezek, hol azok kerültek föl. A csúcsra ezúttal egy nagy aranycsillagot raktak; Vanessa választotta, az egerek egyetértettek, Yves bácsi pedig azt mondta, akkor tegye fel ő. Vanessa fölnézett a fa égbe vesző csúcsára és csapkodni kezdett a karjával, de ez nem használt. A bácsi mosolygott, fölvette a csillagot és odanyújtotta a kislánynak, aztán megfogta a derekát és fölkapta, mint egy pelyhet. Vanessa halk sikkantást hallatott, ahogy a levegőbe emelkedett, de szakszerűen a fa csúcsára illesztette a csillagot.

Megtapsolták.

Szokatlan karácsony volt. Kissy ahhoz szokott hozzá, hogy a karácsony bensőséges családi ünnep, vagyis csak hárman vannak. Most huszonnyolcan voltak, plusz a két háziállat, sőt délelőtt még eggyel többen, mert Jeanne átjött segíteni az ünnepi sütés-főzésben. Cserében ők is segítettek neki, együtt készítettek el mindent, ami a panzióba kell meg ami Jeanne-éknak, aztán taxival vitte haza.

Azazhogy három háziállat, javította ki magát Kissy. Luluről mindig megfeledkezik. De nem csoda, a háza a kapu mellett van, és szinte ki se mozdul onnan. Suzyvel összeismerkedett, aztán alighanem értésére adta, hogy nem vágyik a fiatalok társaságára. Lulu már öreg kutya, Mario egyik nap említette is, hogy beszerez egy fiatalt. Lulu szépen nyugdíjba vonul, továbbra is ellakik a házában, de a házőrzést egy éles szemű, gyors mozgású süldő kutya látja majd el. Lulu házát Mario már a havazás kezdetén bevitte a garázsba. A belső ajtó nyitva van, Lulu bármikor be is jöhet közéjük, ha szüksége van valamire.

Persze van itt több háziállat is, de azok nem csatlakoztak hozzájuk, maradtak az egyik melléképület pincéjében, nevelgetik a gyerekeiket és többnyire csak barátságtalanul néznek arra, aki vizet és ennivalót visz nekik reggelenként. Aligha tetszik nekik a panzióból áradó tömény egérszag. Ők viszont éppen azért érzik jól magukat a panzióban, mert a macskanépség visszavonult a melléképületbe.

Karácsony délutánján egyetlen háziállat volt velük. Lulu a házában aludt, Macska a személyzeti folyosó sarkában elhelyezett macskakosárban. Suzy volt az, aki mint társasági hölgy mindenütt megjelent, minden beszélgetésben részt vett, és persze mindent szeretett volna megkóstolni. Ha rajta múlik, kétszer annyit kellett volna csinálni mindenből, a felét nekik, a másik felét őneki. Mindenesetre a húsféléből ő is kapott.

Huszonnyolc ember közös karácsonya egészen másféle volt, mint amit bármelyikük el tudott volna képzelni. A felnőttek között voltak, akik karácsonyoztak már szállodában, de idegenek között, akikkel nem vettek részt közös gyertyagyújtáson. Most nem idegenek vannak együtt, és Kissy egy hirtelen sugallatra úgy döntött, hogy ezt meg is mondja nekik. Megállt az aula közepén és cincogott egyet. Aztán még egyet, hangosabban. Nem sok eredménnyel.

– *Cin-cin!* – ordította Nimby, amire mindenki ijedten elhallgatott. A fiú vigyorgott és őrá mutatott. – Az a kerek fülű ott középen mondani akar valamit.

A társaság Kissyre fordította figyelmét, aki zavartan nézett vissza rájuk.

– Én csak… annyit szerettem volna elmondani, hogy mielőtt hozzálátunk a közös karácsony megünnepléséhez, jó tudni, hogy mi voltaképpen egyetlen nagy család vagyunk. Még ha ez nem is tudatosul bennünk általában. Persze összeköt minket az alapítvány, az egérségi kötelék, de azon kívül is. Teszem azt, Vanessa… hova lett…

– Cin-cin – szólalt meg egy hangocska a háta mögött. Kissy hátranyúlt, kézen fogta a kislányt és kiállította az aula közepére.

– Tehát Vanessa. Neki Nimby a párja. – A fiú fölugrott és odaszaladt Vanessa mellé. – Niala pedig törvény szerint a nővére… gyere ide, légy szíves… Nialának Pi a kedvese, te állj ide Niala mellé. Én Vanessának amolyan tiszteletbeli nővére vagyok. Az én párom Martin. Vanessa és Jennifer távoli rokonok. Jennifer bátyja Andreas, akinek a párja Chantal. Angélique-et pillanatnyilag csak annyi köti velünk össze, mármint az egérségi köteléken kívül, hogy ő Pi exe, de ez még változhat, hiszen Chantal és Pi se állt kezdettől rokonságban a csapat

többi részével. A többi jelenlevők mind az egércsapat egy vagy több tagjának hozzátartozói, tehát egymással is rokonságban állnak a megfelelő egereken keresztül. Úgyhogy – családi körben ünnepelünk…

A végét már ő maga se hallotta, elnyomta a szavait a fölzúgó taps. Az egerek meghajoltak, még mindig ott állva, ahogy Kissy sebtében elhelyezte őket a rokonsági kapcsolatok szerint. Középen Vanessa, aki valósággal világított boldogságában, amiért az összes egér övele áll valamilyen kapcsolatban. Ő az egész csapat középpontja. Éppen ő, aki egykor attól félt, hogy kiteszik maguk közül, ha megtudják a titkát.

– Kivéve engem – mondta Vanni valamivel később, amikor az egerek visszamentek az asztalokhoz.

– Tessék? – pillantott rá Kissy.

– Én vagyok itt az egyetlen, aki senkivel nem áll semmilyen kapcsolatban.

Kissy hamarjában nem tudta, mit tudna felelni vigasztalásul. De akadt valaki más, aki rögtön tudta a választ.

Angélique.

Odalépett Kissy mellé és az asztalánál ülő Vannira nézett.

– És nem gondolod, hogy ezen változtatni kellene?

A férfi válasz helyett fölállt és odament hozzá. Kissy óvatosan odébb somfordált, igyekezve láthatatlanná válni – Jerry is így párolog el, amikor rajtakapják valami disznóságon.

Most végre tisztázzák az érzelmeiket. Csodálatos. Éppen karácsonykor, mint egy romantikus filmben!

Ez volt az egyik legszebb dolog ebben a karácsonyban. Angélique és Vanni. Amikor kimentek, mind a nyolc egér lelkesen vigyorgott – amikor pár perc múlva visszajöttek, már tizenhat egér vigyorgott. Legalábbis olyan benyomást keltettek, mintha mindenki kettő helyett vigyorogna. Azok ketten leültek egy asztalhoz, roppant komoly arccal, aztán Angélique visszavigyorgott rájuk, azzal a jól ismert Mohi-féle vigyorral, amit mindenki eltanult már, még ha nem is tudták tökéletesen utánozni az eredetit. Azt csak Vanessa tudta. De ez az utánzat is elég volt, hogy az egerekből kirobbanjon a boldogság és kurjongatva rohangásszanak körbe-körbe. A rohangálásból csak-

hamar kergetőzés lett, amikor pedig Vanessa utolérte Martint, akkor lerántotta a földre és kitört az általános verekedés. Nem sokáig tartott és nem is lehetett túl komoly, hiszen nem volt rajtuk védőfelszerelés, inkább csak birkóztak, de utána nagyon lelkesen ugrottak föl. Szinte vezényszóra fordultak Angélique felé, kihúzták magukat és egy egérként zendítettek rá a Tom és Jerry főcímzenéjére.

Pi az ugrabugrában nem vett részt, ahhoz már túl nagy volt, de lelkesen énekelt velük, aztán fölvett az asztalukról egy sajttálat és letette az ifjú pár elé.

– Virágcsokor helyett – mondta.

A másik legszebb dolog az volt, hogy mind együtt voltak és remekül érezték magukat. Angélique és Vanni egymásra találását látva kirobbanó jókedvük kerekedett, ami még sokszor megismétlődött, és nemegyszer körbeugráltak az aulában. Egy csöppet se zavarta őket, hogy nem kiskölykök már, például Martin hamarosan betölti a tizenhatot. Ezen a karácsonyon igazi kiskölyköknek érezték magukat, nagy fülekkel persze, és rengeteg sajtot ettek. Meg más mindenfélét is, olyannyira, hogy egyik nap, amikor egy jól sikerült ebéd után elnyúltak az aula székein, Vanessa kijelentette, hogy januárban óriási edzéseket fognak tartani, több száz kilót kell leadniuk.

Angélique huszonnegyedikén este bement Vannihoz, és ettől fogva nem is aludt már a saját szobájában. Persze kifaggatták, és megnyugodtak, hogy jól érzi magát a sráccal, minden remekül megy. Ami azt okozta, hogy a következő napokban legalább hússzor figyelmeztették Jennifert, hogy most már igazán rajta a sor, a csapatból mindenkinek van párja, tessék bepasizni végre. Jennifer azzal védekezett, hogy itt élnek a panzióban, négy fal között, legfeljebb a kertbe mennek ki hógolyózni, a pasifölhozatal a nullával egyenlő. Ami szentigaz, mert Jean-Fran kijelentette, hogy az egyik kolléganőjével jár, úgyhogy sajnos foglalt.

A kertbe csakugyan sokat jártak hógolyózni, amit Kissy soha nem gondolt volna, hogy Beaulieu-ben lehetséges. Építettek hóembereket és hóegereket, nagy fülekkel, bár azokat a szél egy idő után levitte. Nem baj, mondta Vanessa, az a fő, hogy a sajátjaink megvannak. És megvoltak, senkié se fagyott le, ámbár Vanessa csak egyszer próbálta föl Isabelle néni gyerekkori

kötött sapkáját, amin fülvédő is volt, odakint mindig fedetlen fejjel járt. Vagy baseballsapkában. Kabátot csak akkor vett, ha nagyon fújt a szél, egyébként a kedvenc pulcsiját hordta, a fehéret, amiben meglátta magát visszatükröződni Nimby szemében, és ezzel megoldotta a kamera rejtélyét. A pulcsi elég rugalmas, de ezzel együtt se hordhatja már sokáig, így is csak azért viselheti, mert nem nő olyan gyorsan. Úgy tűnik, Vanessa kicsi marad, legalábbis középtermetnél kisebb, ámbár Isabelle néni látott már olyat, hogy valaki tizenhat évesen nőtt meg hirtelen, szóval ezt még nem lehet tudni. Jean-Fran se magas, Giselle se volt az. Niala szép nyúlánk, sokat nőtt, amióta összekerültek, már fél fejjel magasabb a húgánál. De mindenki nagyon hasonlónak találja őket.

Vanessa egyébként reménykedett benne, hogy kicsi marad, és remélhetőleg lapos is. Hogy vonzhassa a shindyket. Erre persze leszamarazták, hogy neki elsősorban Nimbyt kellene vonzania, ahhoz pedig normális méretű mellek kellenek, amire Vanessa nevetett és azt mondta, Nimbynek tökéletesen megfelelnek az ő mellei úgy, ahogy vannak. Biztos, kérdezte Niala. Vanessa megint nevetett, nagyon csillogott a szeme és azt mondta, egészen biztos.

Azért az persze túlzás volt, hogy csak a kertbe mennek ki, bár tény, hogy nem sokat mászkáltak a városban. Még D'Aubissonék csak-csak, ők az ünnep második-harmadik napján meglátogatták néhány rokonukat, környékbeli barátjukat. Az egerek nagy része napokig ki se mozdult, köztük Jennifer se, így csakugyan nem találhatott pasit. De hát lesz még tavasz is.

Egészen huszonötödikéig bizonytalan volt, hogy Georges szülei jöhetnek-e. A nagypapa egészsége ingadozott, és arról ugyan szó se volt, hogy ne utazhatna, de az orvosa rendszeresen látni akarta. Végül aztán azt mondta, rendben van, menjenek, és huszonhatodikán meg is jöttek.

Georges és Mario ment ki eléjük a vonathoz. Nem repülővel jöttek, mostanában annyi járatot töröltek, hogy inkább nem is számítottak a légi közlekedésre. Ámbár amint Yves bácsi megjegyezte, Georges-nak elég lenne kölcsönkérni egy kis gépet és elugorhatna a szüleiért Bretagne-ba.

– Ne hidd, hogy nem gondoltam rá – mondta a pilóta. – Csak hát ha törlik a járatokat, azt nem viccből teszik. Abban az időjárásban, amiben a nagy, erős gépeket nem indítják el, istenkísértés egy kis lélekvesztővel fölszállni. Más lenne a helyzet, ha sztrájk miatt törölnék a járatokat. Akkor gondolkodás nélkül elmennék értük egy Cessnával vagy ami akad.

– Te mindenféle repülőgépet tudsz vezetni? – kérdezte Jennifer.

– Szó sincs róla. De ezek a kis gépek elég hasonlóak, aki egyet ismer, mindet ismeri. Indulás előtt át kell nézni a könyvet, megismerkedni a gép paramétereivel, a műszerekkel, ez nagyjából elég, ha az ember nem akar műrepülő-bemutatót tartani. A nagy gépeknél más a helyzet. Soha nem ülnék föl a Concorde-ra, akkor se, ha szabad lenne. Nincs rá vizsgám, nem értek hozzá.

– Pedig gyönyörű gép – mondta Nimby.

– Igen, nekem is nagyon tetszik. De az egy másik tudomány, én azt nem tanultam meg. És ma már nem is repülnek, eljárt fölöttük az idő.

– Lehetnének helyette más deltaszárnyúak – ábrándozott Nimby –, utánégetővel, süllyeszthető nózival…

– Lehetnének – nevetett Georges. – Ha nem lenne szörnyű gazdaságtalan. A jövő a nagy szállítókapacitású és kis fogyasztású gépeké. A Concorde kevés utast vitt és rengeteget fogyasztott.

– Két Mach fölött kell némi üzemanyag! – vágta rá Nimby.

– Hát az kell. De kevesen fizetnek annyit a gyorsabb utazásért, hogy megérje. No, sziasztok.

Georges távozott, Kissy pedig megkérdezte Nimbyt, mi az a Mach.

– A hangsebesség mértékegysége. Két Mach az kétszeres hangsebesség. Ez sokszorosa annak a sebességnek, amivel a megriasztott shindy menekül.

Annak idején, amikor Vanessa születésnapját ünnepelték, Kissynek nem nyílt alkalma, hogy hosszabban is megfigyelje a nagyszülőket. Most huszonhatodikától egészen a szünet végéig itt voltak, azazhogy ők még tovább maradtak. Vagyis hát nem is őket akarta megfigyelni, hanem a kapcsolatukat Vanessával.

Valaha régesrégen megkérdezték, mit szóltak a nagyszülők az új kisunokához. Pár héttel az örökbefogadás után a D'Aubisson család elment hozzájuk, hogy összeismerkedjenek. Kissynek az járt a fejében, hogy Georges szüleit egészen másképpen érinti a dolog, mint bárki mást. A villában élő három ember után ők a legközelebbi vérrokonok, az egyetlenek, akik egyenesági leszármazottra tettek szert, ugyanakkor egyáltalán nem ismerték az új kisunokát, amikor még nem volt az. Mindenki másnak egy ismerős kislány volt, a Párizsból jött baráti társaság egyik tagja, no meg persze a Hendriksen-eset hőse. A nagyszülőknek csak egy elbeszélés hőse, ámbár láttak már róla fényképeket.

Niala szerint semmi megdöbbentő nem volt a nagyszülei reakciójában. Nem tagadták ki a fiukat, nem veszekedtek vele. Nem borultak Vanessa nyakába és halmozták el csókjaikkal. Amikor megérkezett, kedvesen fogadták, olyanformán, mint egy rokonszenves idegent, akiről tudja az ember, hogy bőven lesz még köze hozzá. A kislány hasonlóképpen. Bemutatkoztak, kezet fogtak. Puszi csak elváláskor volt, akkorra már kicsit összemelegedtek, és Vanessának nem volt ellenére.

Amikor a nagyszülők kiszálltak a kocsiból a panzió garázsában és a nagypapa magához ölelte Vanessát, Kissy magában megállapította, milyen érdekes, hogy Vanessa mennyire nem kedveli az érzelmes jeleneteket. Kivéve Nimbyvel. Illetve ha mások érzelmeinek szemtanúja, az nem zavarja, de nem szeret puszilkodni, a szüleitől is csak néha kap egy-egy ölelést, többnyire inkább csak a fejét simogatják meg. És ez őrajta múlik, Blanche egyszer mondta is, amikor a lánya vonakodva hagyta magát megpuszilni, hogy ő szíve szerint minden este adna neki jóéjtpuszit, és napközben is többször, de hát nem hagyja. A kislány erre csak annyit felelt, hogy tényleg nem.

Pedig logikus lenne a gondolat, hogy ha egyszer egész eddigi életében, két évvel ezelőttig, minden szeretettől meg volt fosztva, akkor most sóvárog utána, és egy anyai vagy baráti puszitól a levegőbe emelkedik boldogságában – és nem. Vagyis igen, nagyon boldog tőle, de ugyanakkor tiltakozik ellene, elhúzódik, lesunyja nagy füleit. Mert a szemérmessége még a szeretetvágyánál is erősebb?

Valami ilyesmi lehet.

– Sziasztok, sziasztok!
Elke egy megkergült Nimby módjára vágtatott körbe-körbe az aulában, mindenkinek a nyakába borult és elhalmozta őket puszival. Kissy boldogan ölelte magához. Hát végre itt van.

A nagyszülők még épp csak leültek egy percre, amikor Johann telefonált, hogy most szálltak le, félóra múlva ott vannak. Niala vette föl, gratulált nekik, amiért kaptak járatot, a szobáik készen várják őket.

Elke hirtelen megjelent valahonnan balról, Kissy nyakába ugrott, nagy csókot cuppantott a képére, aztán eleresztette és öszszehúzott homlokkal nézett rá.

– Téged már köszöntelek.

Kissy bólintott.

– Akkor mit tolakszod magadat? Hát pusziautomata vagyok én?

Nevettek. Elke lecsüccsent egy székre.

– Hát nem hoztam egyikse bátyájamat. Lusta mind. – Roszszallóan legyintett. – Férfiek! Ülik tévé előtt, zabáli, aztán fölkelje és megy levadászja lányokat. Csak ez négy dolog érdeklik.

– Ez három – felelte az egész társaság egyszerre.

– Négy! Lustázás is közte van. Meg fogok mondani pasijamnak, hogy velem nem csinálhati.

– Pasidnak? – néztek rá többen is a felnőttek közül. Elke fensőbbséges arccal Isabelle nénire nézett.

– Tízéves vagyok. Hatéves korom tőle mindig volt pasim. Vitték Packungomat, kísértelek, ilyenek. Ma már persze többet is akarják – kicsücsörítette a száját –, de hát szó lehet róla nem. Ma pusz-pusz, holnap oá-oá.

Dőltek a nevetéstől.

Johannt és Annét is nagy örömmel fogadták, de Elke kirobbanó sikert aratott. Ő volt az egyetlen igazi gyerek a házban, még náluk is fáradhatatlanabb volt, mindig több helyen volt egyszerre és szünet nélkül karattyolt eredeti franciaságával. Vagy éppen németül, mert a Ford családhoz továbbra is nagyon vonzódott, hiszen anyanyelvén beszélhetett velük.

Azalatt is szövegelt, amíg megebédeltek, alig tartva szüneteket. Vanessával, Nimbyvel és Jenniferrel ült egy asztalnál, és

megállás nélkül mesélte élményeit az utóbbi napokból, hetekből, hónapokból. Nem történt vele semmi különös, de köteteket tudott róla mesélni.

– Ach ja – mondta egyszer csak, és fölpattant. – Achtung, Mauskommando! Ide figyeljétek magatokat. – A csapat nevetett és figyelt. – Láttam filmet kocsmában. Nem én voltam kocsmában, filmen volt kocsma. Vadwest. Férfiek verekedik, és egyik dobálja késet. Kés mindig találik, peng!

Ezzel egy Jerry-egérhez illő villámgyors mozdulattal előkapott egy képzeletbeli kést és elhajította. Kissy csettintett a nyelvével. Tökéletes mozdulat, a kés pontosan belefúródott a szemközti falba. S még arra is volt gondja, hogy nemlétező kést vegyen elő, mert féltucat fej is volt az útban.

– Így ni. Kipróbáltam odahaza deszkável. Fogtam késet, célozi, eldobja és peng! nekicsap deszkának és lepotty. Soha egyetlen egyszer sem belemegyi deszkábe. – Itt várnia kellett, amíg kinevették magukat. – Akkor mondtam nekem, ez van kisegér-Technologie, kell megtanuljuk összes egerek és csinálja nyárson shindyt vele. Ez javaslat haditanácsba, cin-cin, tiszteletbeli.

Az egerek meglepődtek. Sose gondoltak a késdobálásra a megtanulandó harcmodorok között. Haditanács persze nem kell róla, azt már ősidők óta nem tartanak, csak egyszerű megbeszéléseket.

Délután Nimby összeszedte a fellelhető bicskákat, mert dobálni csak olyan kést lehet, amit az ember magával tud vinni. Kerítettek egy alkalmas deszkát és gyakorolni kezdtek. Elkének igaza volt, a kések tényleg lepotyogtak. Eleinte. Aztán egyszer csak az egyik beleállt a deszkába – Chantal ügyességét dicsérte a találat.

– Fog ez menni – mondta Nimby. – Kitanuljuk a késdobálást és hordunk magunkkal bicskát. Én eddig is többnyire hordtam.

– Minek, ha nem tudsz dobáljad? – érdeklődött Elke.

– Kenyeret szelni, csomagon madzagot elvágni, ilyesmikre. A kés nemcsak fegyvernek jó ám.

Elke vállat vont, Kissynek gyanúsan ismerős volt a mozdulat. Vanessa-szerű.

– Fegyver igazi. Kenyeret kisegér csak elharapsz, mint Rolf csinálta egyik nap Ratte nyaka. Harapt, megrázt, grrr – Elke

harciasan utánozta a mozdulatot –, Ratte nem ellenkezte magát. Csomagon maccagnak is kell csinálni elharap nyaka, grrr!

A társaság nevetett. Elke imádnivaló volt ezzel a kiskölykös szenvedélyével, és ahogy utánozta a kutyák vadászatát.

A késdobáló gyakorlatokat is az aulában tartották, nem volt kedvük félrevonulni emiatt. Azért gyűltek itt össze mindannyian, hogy együtt legyenek, a szüleikkel és egértársaikkal is, hát akkor együtt is akarnak lenni csakugyan. Először csak fölállították egy deszkalapot az utcai ajtó előtt, hátul egy léccel megtámasztva, aztán egy célt tévesztett dobás nekivágódott az ajtónak és csak a szerencsén múlt, hogy a rácsot találta el és nem az üveget. Akkor fölrohantak a padlásra és lehoztak egy ócska, vastag szőnyeget, amit fölakasztottak az ajtóra, de rövid tanakodás után a kert felőlire, nem az utcaira. Nehézkessé teszi az ajtónyitást, márpedig várnak vendégeket, akik az utca felől fognak jönni. Ami azt illeti, a fél városra számítani lehet a következő napokban.

A szőnyeg jó széles volt, azokat a találatokat is felfogta, amik oldalt kerülik el a deszkát. A padlóra leterítettek egy másik szőnyeget, hogy az esetleg hegyükkel lefelé eső késektől védje. Így már Isabelle néninek se lehetett kifogása a dolog ellen.

Nimby utánanézett a neten a késdobálás technikájának, s ezzel meg sok gyakorlással a szünidő végére mesterei lettek az új tudománynak. Persze nem egyformán. Vanessa volt most is a legjobb, de nem kezdettől fogva; a dobásai nagyon pontosak voltak, egyből a rögtönzött céltábla közepébe dobott, de Chantalnak, Nialának és Martinnek is előbb sikerült a deszkába vágni a kést, mint neki. A kislány nem tört le, újra meg újra dobott, amíg neki is bele nem állt a fába.

Chantal érte el először, hogy a kés megálljon a fában, de akkor még nem tudta megismételni. Nimby volt az első, aki többször egymás után beletalált, csak persze elég vacakul célozva. Később mindketten elég jó dobók lettek, akárcsak Martin és Pi.

Kissynek és Nialának csak hosszas kísérletezés után sikerült, de hamarosan már elfogadhatóan csinálták. Angélique és Jennifer lettek a sereghajtók, nekik Vanessa azt tanácsolta, hogy a shindy látható felületének közepére célozzanak, mert akkor

aránylag gyenge célzásnál is van esély, hogy kilyukasztják a bőrét.

Elke se dobott jobban, de már elérte, hogy a bicska többnyire megállt a fában, és tűrhetően célzott.

De megpróbálta néhány nem egér is, akiket Elke egyszer csak elnevezett kisfülűeknek, ők pedig meg voltak döbbenve, hogy eddig ez miért nem jutott eszükbe. Az új szakkifejezés először minden nem egeret jelentett, aztán felidézték, hogy Andreast valamikor muglinak titulálták, s végül rövid értekezleten úgy döntöttek, hogy a mugli a közönséges embereket jelenti, a kisfülű viszont azokat, akik nem egerek ugyan, de közéjük tartoznak. A szüleiket, a néniéket, Andreast. A kutyákat és macskákat persze nem, hisz nekik ugyancsak nagy fülük van. A panzióban tehát ez idő szerint voltak egerek, egy tiszteletbeli, két pótegér, egy sereg kisfülű meg a háziállatok. Mindenki más mugli. Persze Ange néni nem, meg Mondiot és Jourdain úr se. Ők is kisfülűek.

Közülük Andreas volt a legügyesebb, akinek sikerült párszor beleállítani a kést a deszkába, bár elég gyenge célzással. Megpróbálta Yves bácsi és Rochefort úr, azazhogy Alex bácsi is, és Mario, aki azt mondta, valamikor kipróbálta a dobónyilat, amit az angolok dartsnak hívnak, de ez egész más.

Úgyhogy persze rögtön eldöntötték, hogy vesznek dobónyílkészletet és azzal is gyakorolnak. Meg játszani se rossz, hiszen eddig is sok időt töltöttek játékkal, ezt még Mohi és Nimby kezdte a reversivel, aztán mindenki megtalálta a neki tetszőt. A Vilma bázis nagytermében régóta volt egy dobozuk mindenféle táblákkal és figurákkal, később Nimby kerített egyet a Frédi bázisra, Nialáék meg a Bénire. És a Jerry-felületen is tudtak társasjátékokat játszani, sőt Nimbynek nemrég eszébe jutott, hogy írni fog egy monopolyprogramot is. Boulanger-ék biliárdasztala először az emeletre került a kert felőli szobába, aztán azt megkapta Vanessa, akkor lehozták az utcaiba, azt főleg a fiúk kedvelték, de mindenki kipróbálta, Vanessa nagyon ügyes volt abban is. Elvégre az idő tekintélyes részében nem akadt kergetnivalójuk, se shindy, se betörő, olyankor vidám klubélet folyt a csapat termeiben, s elkeltek a játékszerek.

A Jerry netbookja most Nimbynél volt, aki rögvest kihozta az aulába és utánanéztek a dobónyílkészleteknek. Sokfélét talál-

tak, eltöprengtek rajtuk, hogy melyik milyen lehet, aztán Niala fölhívott valakit, tanácsot kért és kapott, aztán amikor döntésre jutottak, megint fölhívott valakit és megrendelte.

– De hisz itt is megrendelhettük volna – mutatott Nimby a gépre.

– Persze. Csak Micheltől félóra alatt itt van, és még engedményt is kapok rokoni alapon. Sportboltja van.

– Hm – mondta Pi.

Niala kérdőn nézett párjára, aki egypár pillanatig nem szólt semmit. Aztán tűnődve megszólalt:

– Csak elgondolkodtattál ezzel a sportbolttal.

– Merthogy? – kérdezte Vanessa. – Nyitni akarsz egyet vagy mi?

– Nyughass – intette Chantal. – A nagy egér gondolkodik.

– A kicsi egér meg kíváncsiskodik – felelte a kicsi egér. – Mindenkinek megvan a maga dolga.

– Szóval – nevetett Pi – a sportboltról eszembe jutott a régi sportcipőm, ami helyett ideje lenne újat venni. Nem most persze. A sportcipőről meg az jutott eszembe, hogy voltaképpen miért nem sportolunk mi?

Rengeteg kisegér nézett rá megütközve. Kissy is köztük volt. De hisz kilóg a nyelvük minden…

– Ej, ne nézzetek úgy, mintha kiloptam volna a sajtotokból a lyukat. Verekszünk, de az nem sport, hanem önvédelmi edzés. A célbalövés is. Néha teszünk egy-egy gyalogtúrát. Nagy ritkán fölballagunk egy magaslatra; az idén, ha minden igaz, egyszer másztunk meg egy dombocskát, Èze-nél. Mármint kocsival persze átkeltünk több hegységen, de az nem testedzés. Meg úszkálunk néha, de inkább csak fürdünk. Szerintem rendes sportolástól jobb kondiban lennénk.

– Az nem dombocska – mondta Vanessa. – Az hegy.

– Kétszázötven méter, emlékszem a számra – vitatta Pi.

– Az mindegy. Akkor is hegy.

Vanessa morcosan nézett a mosolygó egerekre, és szemlátomást eltökélte magát, hogy megvédi a hegyét.

– Tudsz te walesiül, egérke? – érdeklődött Chantal.

Fejrázás, röpködő aranyszínű fürtökkel.

– Pedig mintha csak most jöttél volna a Ffynnon Garw tetejéről. Ahova az angol mint dombra ment föl, és…

– Igazuk volt – vakkantotta a kislány. – Az is hegy. Ami magasra emelkedik, földből van és fák nőnek rajta, az hegy.

Ezzel nem vitatkoztak. Már csak azért sem, mert Vanessa sarkon fordult, odament ahhoz az asztalhoz, amin a Tyros állt, helyet foglalt és szépen eljátszotta a filmzene főtémáját. Az egerek lelkesen dúdolták a szintivel.

A nyilakat egy huszonéves, szőke fiatalember hozta motorral, aki ismerősként üdvözölte a háziakat és persze Suzyt, aki a másodperc törtrésze alatt kötött életre szóló barátságokat.

– Jó meleg van itt – mondta. – Odakint elkel a kabát. Tessék a csomagod, Vanessa. Isabelle néni, tessék mondani, nincs már abból a múltkori finom keverékből?

– Most éppen nincs – mondta a néni –, de főzök szívesen, semeddig se…

– Nem, nem, Isabelle néni, nem nekem kell. Vagyis nekem, de nem most. Sandrát szeretném vele meglepni, átjön holnap.

– Vagy úgy. Kislányom, tudod, melyik az a tea, ugye?

– Persze – mondta Vanessa, és már sietett is a konyha felé. – Hány csomaggal kérsz?

– Dehogy csomaggal, szó sincs róla. Néhány főzet elég.

Kissy ilyenkor úgy érezte magát, mintha egy régi faluban élne, ahol az emberek átszaladtak a szomszédba kölcsönkérni, hol egy kis sót, hol pár szem babot, ami éppen hiányzott.

– Szóval célba fogtok dobni? – kérdezte a srác, míg Vanessa odavolt. – Minek?

– Hogyhogy minek? – kérdezte Niala, míg Chantal és Nimby folytatta a kicsomagolást.

– Hisz eddig is úgy céloztatok, mint Robin Hood.

– Hogy úgy is tudjunk célozni, mint Robin *Williams* – vágta rá Jennifer. Nevettek. – Angliában mindenki tud dartsszal dobni. Amerikában is minden kocsmában van a falon, csak mi kevesebbet járunk kocsmába.

Vanessa közben meghozta a csomagot. Egészet.

– A többi a cég ajándéka. Nem gondolod, hogy nekiállok kiskanállal porciózni, ugye?

– Kösz – vette át a srác. – Maradnék, hogy megnézzelek titeket dobálás közben, de még százfelé kell mennem. Boldog új évet, ha addig nem találkoznánk.

Az egerek is boldog új évet kívántak neki, Georges-zsal és Marióval kezet fogott, s elszáguldott. Kissyt nagyon szórakoztatta, hogy egész idő alatt nem tudta meg a nevét.

A dobónyílban persze megint Vanessa volt a legügyesebb. Egyelőre nem számoltak pontokat, nem is igen tudták, hogy kell, csak ötletszerűen választottak célpontot. Megnevezték, hova fognak dobni, és eleinte nem oda dobtak. De Vanessa alig féltucat dobással rájött a nyitjára, és meg is mondta.

– Ugyanolyan ez, mint a kés vagy a Nimbusz. Csak ez lassabban repül, ezért íveltebb a röppályája. Figyeljétek meg, hogy mennyivel találtok mellé és milyen irányba, és aszerint korrigáljatok.

Hát korrigáltak, és egyre jobb eredményeket értek el. Ezt a játékot a szüleik közül is többen kipróbálták, s egy idő múlva úgy megnőtt a játékosok száma, hogy Niala megint elővette a telefonját.

– Szia, itt Nicole. Ide figyelj, küldj már még két készletet. Hülye kérdés, megsütöm őket krumplival, Michel, mióta kérdezünk olyat a vevőtől, hogy minek?! Tudod, hányan vagyunk mi itt? Sorba állunk az egy szem tábla előtt. Hát aztán! Majd Vanessa megveri. Szia.

Letette, az egerek pedig meglepve néztek rá.

– Kit kell megverni? – csillogott Vanessa szeme. Niala legyintett.

– Á, azt mondja, Jacques morogni fog, amiért vissza kell jönnie.

– Hát akkor tényleg megverem.

Szóval Jacques-nak hívják a motoros srácot, gondolta Kissy. Milyen jellemző Nialára, hogy egy pillanat alatt dönt és azonnal intézkedik, arra se vesztegeti az időt, hogy nekik elmondja a döntését. Persze ez leginkább akkor van így, amikor pénzt ad ki. Nagyvonalúan bánik a pénzzel, de nem csoda, ekkora kiadást a család meg sem érez. Az ünnepek után pedig mindhárom bázison lesz egy céltáblájuk.

Elke sokkal jobb volt dobónyílban, mint bicskahajításban, Nimby éppen fordítva. Vanessa némi gyakorlás után versenyen is indulhatott volna, de ez nem lepett meg senkit. Mindenki

emlékezett Sylvie esetére, még a szüleik is, mert látták a videókat.

– Majd veszek mindenkinek bicskát – mondta Nimby, amikor összenyalábolta a zsebkéseket és eltette. – Jól kiegészíti a Jerry-fegyverzetet, ha tudunk Nimbusszal lőni és kést dobni.

Vanessa fölkapta a fejét.

– És szereznünk kell hajlékony pengéjű műanyag késeket.

– Minek? – kérdezte Kissy meggondolatlanul.

Vanessa fölkapott egy golyóstollat, jobb markában tartotta heggyel fölfelé, a karját eltartva magától, és elindult Kissy felé.

– Oké, egérke. Látod a pengémet? A legjobb damaszkuszi acél, a vasat is kettévágja, és levelet is lehet írni vele. Most ledöflek, megerőszakollak, aztán két fél zsömle közé raklak. – Visszatette a tollat az asztalra. – No, mit csinálsz?

– Kirúgom a kezedből, gyomron váglak, térddel orrba rúglak, és ha elesel, kapsz még egy tökönrúgást is, egyet meg a vesédre, desszertnek – felelte Kissy gondolkodás nélkül.

– Ez rendben van – vigyorgott a kislány. – De akkor is meg kell tanulnunk késsel harcolni.

– Miért? – kérdezte Yves bácsi.

– Mert az élet nem kérdezi, hogy mit tudunk és mit nem, hanem olyan helyzetekbe csöppent minket, amilyenekbe neki tetszik – felelte Vanessa ellentmondást nem tűrően. – Egyikünk se ijed meg egy késes alaktól, de nem tudunk késsel harcolni. Meg kell tanulnunk.

– Vanessa igaza van – szólalt meg Elke. – Őserdei egér harcol puszta kezeivel. Kulturiert városlakó egér harcol illedelmes, késsel-villával.

Dőltek a nevetéstől.

Aztán megjöttek a városbeli vendégek. Elsőként egy reverendás pap, akit Vanessa leültetett az egyik asztalnál és minden bevezető nélkül közölte vele:

– Két pasi perzselődik a pokolban. Te hogy kerültél ide, kérdezi az egyik. Hát, embert öltem, elítéltek, kivégeztek, most itt vagyok. És te? Én pedofil voltam, elkapott a Jerry Alapítvány, inkább önként idejöttem.

A pap kényszeredetten nevetett, és megmagyarázta a többieknek:

– Vanessa nagyon haragszik ránk a pedofil papok miatt.

– Szó sincs róla, Joseph – felelte a kislány. – Vanessa azért haragszik rátok, mert megpróbáljátok leplezni a disznóságokat. Azért nem tépném le a fejedet, mert néhány másik pap shindy. Tavalyelőtt találtunk egy dán shindyt, de ettől még nem haragszom a dánokra. De a bűnpártolás nagyobb bűn, mint a gyerekmolesztálás.

– Miért nagyobb? – érdeklődött Lucas, a rendőrfőnök.

– Mert aki gyereket molesztál, az végeredményben csak az ösztöneinek enged szabad folyást. Beteges, perverz ösztöneinek, de akkor is csak az ösztöneinek. De bűnpártolási ösztönről még nem hallottam.

– Mondd csak, Vanessa – szólalt meg a pap –, mi történne, ha azt mondanám, hogy nem értek mindennel egyet, amit más papok tesznek, de nekem az a dolgom, hogy Istent és a rám bízottakat szolgáljam?

A kislány eltűnődött, még az orrát is megvakarta hozzá.

– Nem tudom – mondta végül. – Esetleg ki kellene próbálni. Ha ezt mondanád, az első felére kapnál egy elismerő hátba veregetést.

– És a második…

– Két pofont – vágta rá Vanessa.

– Ugyan miért?

– Mert homokba dugod a fejedet, ember! Te itt szépen elszolgálgatod Istent meg a nizzaiakat, és felőled történjen akármi? Így nem játszunk, Joseph! Vagy kiállsz a szószékre és mennydörögsz a pedofil papok meg az őket rejtegető feletteseik ellen, vagy…

– Vagy?

Kissy tudta, mi az alternatíva. Darált pap. De Joseph nem látszott rettegni ettől az eshetőségtől.

– Vagy pedig – mondta Vanessa – jelölteted magadat bíborosnak és a vatikáni parlamentben frakciót alakítasz a bűnösök megbüntetését követelőkből. Ha pedig a kormány ellenáll, akkor bizalmatlansági indítvánnyal leváltjátok a pápát.

Joseph sóhajtott.

Kissy nem tudta pontosan, hogy Joseph – akit persze a családon kívül mindenki Joseph atyának szólított – milyen rokona Claudeléknek, csak annyit, hogy rokona. Negyvenes pasas volt, átlagos külsejű, amúgy érdektelen alak. Kissy eddig talán kétszer találkozott vele, mindkétszer egy vagy több D'Aubisson társaságában, és a pap azokkal beszélgetett, nem ővele. A bemutatkozáson kívül egy szót se váltottak még.

Négyen jöttek most, nem együtt, csak nagyjából egyszerre, a pap, a rendőr, Pierre Serrault és egy idősebb rokon néni, akivel aztán Isabelle néniék leültek beszélgetni. A pap is velük tartott. Kissy megállt annál az asztalnál, ahol Pierre Serrault beszélgetett Georges-zsal és Pivel.

– A pontos időzítést még nem tudom, az időjárás közbeszólt. Amikor majd rendes képeket lehet csinálni a Promon.

Kissy tudta, hogy a nizzaiak a proménade des Anglais-t hívják Promnak. A világ legszebb tengerparti sétányát.

– És hány egeret akarsz?

Kissy összehúzta a szemöldökét. Sose gondolta volna, hogy Georges képes lenne eladni őket. Hát mi ez, panzió vagy kisállat-kereskedés?

– Nem tudom, hármat-négyet legalább. De tőlem jöhet az összes.

Kissy hirtelen mindkét tenyerével rátámaszkodott az asztalra.

– Hé, Pierre, és van otthon elég nagy terráriumod? Ugye nem gondolod, hogy zsúfoltságban lakunk majd? Kellenek kis kerekek is, amikben szaladgálhatunk.

Pierre úgy nevetett, hogy kicsordult a könnye. A másik kettő jobban bírta a gyűrődést. Pi magyarázta el, hogy nem hazavinni akarja őket, hanem filmezni velük.

– Az más – mondta Kissy, megvárva, hogy Pierre kinevesse magát. – Szóval le szeretnéd filmezni a serdülő egérkéket. Szép dolog. – És lassan elkezdte felgyűrni a blúza ujját. Pierre rémülten nézett rá, s ebben a pillanatban odalépett Nimby.

– No mi az? Megverünk valakit?

– Á, nem érdekes – mondta Kissy. – Pierre fél adag, ha ketten megyünk neki, csak némi reszelék marad belőle.

– És ha csak te egyedül?

– Akkor is.

– Hagyjátok már abba! – tört ki Pierre. – Én nem vagyok shendry…

– Shindy. A Sheila és a Cindy összevonásából – felelte Nimby.

– Hát akkor az. Rendes filmszerepet kínálok nektek. Egy igazi filmben.

– Verekedés lesz benne? – érdeklődött Nimby.

– Persze hogy lesz. Máskülönben miért pont nektek szóltam volna?

– Kit verünk meg?

– Senkit. Figyeljetek. Napos délelőtt lesz a Promon. Az emberek sétálnak, napoznak a parton, és néhány tizenéves kung fut gyakorol. Ezek lesztek ti.

– És aztán? – kérdezte Kissy.

– Ennyi az egész.

– És ezért az emberek beülnek a moziba?

Pierre megrázta a fejét.

– Nem. Figyeljetek. Ez egy inzert. Tudjátok, mi az az inzert?

– A reklámok előtt ami lenni szokott – mondta Nimby.

– Igen, az is inzert, de ez része lesz egy filmnek. Amúgy tévéfilm, nem mozi. Egy képsor, amit valamilyen céllal teszünk be, de egyébként nem függ össze más képsorral. Ezt a fajta inzertet alapozásnak hívják. A kamera megmutat egy szakaszt a Promból, aztán átigazít egy szállodára, ebből tudja a néző, hogy a következő jelenet ebben a szállodában játszódik.

– És ott mi történik? – kérdezte Nimby.

– Fogalmam sincs, de nekem azt nem is kell tudnom. Én a második csapat rendezője vagyok, nekem és a társaimnak az a dolgunk, hogy mindenféle apró képsorokat vegyünk föl, néhány másodperceseket, amiket aztán betesznek a filmbe. A filmet nem én rendezem és nem is én vágom össze, nekem csak kiadják, hogy milyen inzerteket kérnek. Néha több különböző filmhez is csinálunk egymás után, mert csökkenti a költségeket.

– Second unit – mondta Nimby. – Ki van írva a filmek stáblistáján.

– Úgy van.

– És utána nem mehetünk be a szállodába megnézni, ahogy fölveszik az ottani jelenetet? – kérdezte Kissy, végigmondva a

mondatot, bár Pierre és Nimby már az elején csóválni kezdte a fejét.

– Mondd el neki te, látom, érted – mondta Pierre a fiúnak, aki bólintott.

– Figyelj, egérke. A szállodabeli jelenetet nem akkor veszik föl, és valószínűleg nem is abban a szállodában. Csak ha látszania kell, hogy tényleg ott vannak.

– Vagy úgy – mondta Kissy. – És miért kellünk mi?

– Mert valaki azt találta ki, hogy néhány srác kung fut gyakorol a parton.

– De hisz mi semmit se tudunk a kung furól.

– Hát mit tudtok?

– Verekedni! – Kissy teljes kisegéri terjedelmében kihúzta magát. – Verekedni tudunk, és vagdalt húst csinálni bárkiből. Részemről szíves örömest vállalom, csak írasd bele a forgatókönyvbe, hogy néhány srác éppen félholtra ver egy gonosztevőt a parton. Lehetőleg nagydarab legyen.

– Gyere már, egérke!

Kissy felháborodva nézett Vanessára. Gyere már, egérke… mintha az úgy menne, csak fogja magát és odasétál. Óvatosan ellökte magát a palánktól, csúszni kezdett Vanessa felé, aztán kirántották alóla a talajt. Egy sikkantással fenékre ült.

– Csúszik…

– Azért jöttünk ide – mondta a kislány könyörtelenül. Kissy irigykedve pillantott rá. Vanessa szálegyenesen állt a jégen. Biztos talált egy helyet, ahol nem csúszik.

Pi odasiklott hozzá és biztos kézzel talpra segítette. Kissy megköszönte, tudva, hogy fölösleges volt, úgyse marad állva sokáig.

Az egerek közül csak négy tudott korcsolyázni: Niala és Pi, akiket kicsi korukban nemegyszer elvittek a szüleik, Angélique, aki kamaszkorában tanult meg, és Vanessa, aki meglepetést szerzett nekik, amikor kilépett a jégre és tett néhány kört, anélkül, hogy előzőleg sejteni engedte volna ezt a képességét.

– Hát te hol tanultál korcsolyázni? – kérdezték, amikor viszszajött.

– Hol te tanultad jéget járni? – érdeklődött Elke.

– Jégen – közölte Vanessa tömören. – Azok ott csak állni fognak és reszketnek, vagy meg is mozdultok egyszer? Gyerünk, ki a jégre!

Ők pedig mehettek bukdácsolni.

Persze megérte idejönni. Láthatták Vanessát, amint ide-oda siklik, olyan könnyedén, ahogy a shindyt rúgja hasba, és bonyolult kacskaringókat ír le a jégen tökéletes biztonsággal. Ő bezzeg soha nem esik el, gondolta Kissy. Ebben a pillanatban Vanessa fenékre huppant, ő pedig elmosolyodott. De legalább jól hangzott.

Láthatták Elkét is, aki istenien mutatott a rövid piros ruhácskájában meg a fehér harisnyanadrágjában, fején télapósapkával. Az mindegyiküknek volt, még Vanessa is fölvette, mert ez nem az időjárás miatt volt, hanem az ünnep miatt. Elke eleinte ugyanúgy bukdácsolt, mint mindannyian, aztán egyszer csak rájött valamire, és elkezdett egyre hosszabban körözni. Először minden körben elesett, aztán csak minden másodikban…

És láthatták Nialát, aki Pivel összeölelkezve forgott és rettenetesen boldog volt. Ő is ruhát vett erre az alkalomra, középkéket, ahhoz is nagyon jól állt a sapka. Vanessa persze nem vett ruhát, ő fehér hosszúnadrágot vett fehér blúzzal, de a blúz szegélyén szép piros virágdísz volt. Miután megtette az első néhány kört, visszament hozzájuk és tanítani kezdte őket, akárcsak Angélique. Vanessa Nimbyvel kezdte, közölve vele, hogy úgy akar forogni, mint Nialáék, úgyhogy igyekezzen. Nimby igyekezett is, percek alatt megtanult korcsolyázni. Kissynek legalábbis úgy tűnt, nem volt több két percnél.

Ez neki soha nem fog sikerülni. A következő napokat azzal töltheti, hogy a zúzódásait borogatja.

Kissy a kabátját gombolgatta és csodálkozva nézte a pálya szélén bukdácsoló kezdőket. Miért nem állnak meg egyenesen? A világ legegyszerűbb dolga, pont ugyanúgy kell csinálni, mint a talajon, csak ügyelni kell az egyensúlyra. Neki is egyből ment. Csak idejöttek, kiszaladtak a jégre és siklottak.

Korcsolyázás után elleptek egy éttermet és Niala kiadta az ukázt, hogy de gyorsan ám.

– Igyekszem – mondta a pincérnő nem túl barátságosan.

– Hé! – csattant föl Vanessa. – Így kell beszélni a vendéggel?! Szólj csak a főnöknek, angyalom.

Kissy elrejtette vigyorát. Soha nem hallott efféle megszólítást Vanessától. Ami azt illeti, senkitől.

– Nincs bent – sziszegte a nő, amire a D'Aubissonok felszisszentek. Vanessa egy szempillantás alatt fölpattant, átszáguldott a termen, és ráförmedt egy pasasra, aki valamivel távolabb egy másik pasassal beszélgetett.

– Michel Perrin! Igaz az, hogy nem vagy itt?!

A pincérnőnek földbe gyökerezett a lába. A pasas meglepve nézett a kislányra. Kissy most már kuncogott. Hát persze, Vanessa itt, Nizza közepén is ismeri az éttermek főnökeit.

A rendelésüket már egy másik pincérnő hozta ki. Perrin hazaküldte az előzőt azzal, hogy ne jöjjön be, amíg ki nem pihente magát.

– Bocs – mondta nekik. – Iszonyú strapa van rajtunk ezekben a hetekben. Nem mintha ez mentség lenne, és különben is, ilyenkor keresünk a legjobban.

– Meg van bocsátva – mondta Vanessa, és kezet nyújtott mint egyik vendéglátós a másiknak.

Az éttermet aztán kiették mindenéből, Georges jókora összeget hagyhatott ott, minthogy ő hívta meg az egész társaságot. A korcsolyapályán is ő fizetett, és közölte, hogy nincs apelláta, neki úgy esik jól, hogy meghívja a társaságot. Elvégre a panzióban is a ház vendégei. Erre persze Vanni közbeszólt, hogy ő nem a ház vendége, hanem rendes fizetővendég, amire Georges bólintott és azt mondta, annál inkább elfogadhat egy ilyen meghívást.

Ebéd után sétáltak egyet Nizza utcáin, és közben beszélgettek. Kissy Georges-ot és Pit hallgatta, akik a teniszről beszéltek. Georges-nak az jutott eszébe, hogy ők hébe-hóba teniszeznek, egyszer vagy kétszer Vanessát is elvitték már, és mi lenne, ha ezzel is foglalkoznának? Pi remek ötletnek tartotta. Ő is tudott teniszezni, és úgy gondolta, érdemes lenne fölvenni időtöltéseik közé. Elvégre nem akarnak egérsonkát termelni a cicának.

Georges nevetett, Kissy pedig sóhajtott. Szóval hamarosan majd egy labda után rohangálhat, és kísérletezhet, hogy visszaüsse Vanessa védhetetlen labdáit. Fogalma se volt, hogy teni-

szezik Vanessa, de nála biztos jobban. Lehet, hogy már kétszer is volt Georges-ékkal teniszezni, ő pedig még csak néhány tucatszor játszott. Vanessának a két alkalom bőven elég, hogy indulhasson a Roland Garroson, ő viszont pár tucattal semmire se megy. Még zöld öve sincs, és nemcsak azért, mert a teniszben nem osztogatnak színes öveket.

– Hé, egérek! – harsant föl hirtelen Elke hangja két lépésre tőle. – Nézzétek sarkon a tábla! Elkapta kisgyereket, megeszi! Ki öldöd meg?!

Azzal futásnak eredt. Kissy először ösztönösen maga is gyorsított, aztán legyintett. Ugyan, esélye sin… Ekkor elzúgtak mellette az egerek, ő pedig hirtelen rákapcsolt. Majd ő megmutatja ezeknek!

Megmutatta. Negyedik lett, egy lépéssel Martin mögött, aki úgyszintén egy lépéssel maradt le Nimby mögött. Őt egy jó méterrel előzte meg Vanessa, akit csak orrhosszal hagyott el Elke.

– Jól szaladod – mondta ez. – Nekem volt előnye, már vágogattam, mikor te indultad magadat.

– Vágtattál – mosolygott Vanessa, aki egyáltalán nem volt úgy kifulladva, mint ők. Kettőt fújtatott és ki is pihente magát.

– Lehet.

Kissy mögött Chantal jött egy lépésnyire, aztán két méter hátránnyal Jennifer, és végül Niala, méterekkel lemaradva.

– Az én eredményem nem ér – legyintett. – Leghátul voltam nagypapáékkal, nem is hallottam, mi történt, csak láttalak titeket elrohanni.

– Én hirdettelek futásversenyet – mondta Elke. – Tábla volt shindy, aljas giliszta.

– Féreg – nevettek az egerek.

– Mindegy. De nagy cin-cinek nem jötték szalad magukat. Ott baktat, beszélget felnőttek neki.

– Igen – mondta Vanessa. – Majd megfuttatjuk őket. De ráér. A járda is csúszik kicsit, meg most ettünk.

– De engedékeny lettél – lepődött meg Chantal.

Vanessa vigyorgott. – Majd meghajszollak még mindannyiótokat, ne aggódjatok.

– Kell neked sapka – mondta Elke. – Szürke csíkos, háromszög fülekkel. Reszketjenek!

– Nem rossz gondolat – pillantott Vanessa tanítványaira –, de tudod, félnek ezek tőlem éppen eléggé sapka nélkül is.
– Én nem félem tőled semmit se is. Azért, mert én csak tiszteletbeli?
– Biztosan.

Jean-Fran ekkor már nem volt velük, hazautazott, hogy a másik lányával is karácsonyozzon egy kicsit. De látni fogja, hogy Vanessa milyen szépen, könnyedén mozog a jégen, mert a felnőttek nagy része nem vállalta, hogy kimerészkedjen oda, inkább videóztak, fényképeztek.
Ebéd alatt azért kifaggatták Vanessát, hol tanult meg korcsolyázni. A jégen, felelte másodszor is. A műjégpályán, kérdezte Niala, ő pedig bólintott. Végül sóhajtott és elmondta.
– Akkor is kergettek éppen, és oda lógtam be előlük. De az előtér nem tűnt biztonságosnak, úgyhogy bementem a pályára. Kipróbáltam én is… aztán megtetszett és párszor odamentem külön ezért, korcsolyázni. Ennyi az egész.
Az egerek megcsóválták a fejüket, de mire bármit gondolhattak volna, a Chantal arcán megjelenő sátáni vigyor vonta magára figyelmüket.
– No mi jutott eszedbe? – kérdezte Niala.
– Nagyon szép dolog – nevetett Chantal. – Egy shindy kergeti Vanessát, aki rémülten menekül előle szűk, sötét sikátorokban, és egyszer csak az egyik zsákutca. Vanessa riadtan néz a shindyre, hátát a falnak veti, lesunyja nagy füleit. A shindy vigyorogva megáll előtte, és egyszer csak hátulról megveregetik a vállát.
Vanessa csettintett a nyelvével.
– Egy ilyen sikátorban fantasztikus dolgokat lehet csinálni egy shindyvel. Csak hát kilencen túl sokan vagyunk rá.
– Kergethetne falkányi shindy is.
– Elég már – nevetett Blanche. – Szörnyen vérszomjasak vagytok. Inkább arra figyeljetek, hogy Chantalnak milyen jó vizuális képzelete van.
– És drámai tehetsége – tette hozzá Niala. – De nekünk ez nem újdonság, faljuk a regényét.

A szünet hátralevő részének nagyjából ugyanazok voltak a programpontjai, mint eddig. Összegyűltek az aulában és beszélgettek, játszottak, vendégeket fogadtak, máskor meg elmentek csavarogni. Egyik nap Vanessa egy kisebb hadsereggel bevette magát a konyhába, és csináltak sajtlevest camembert sajtból, mindenféle zöldségekkel, pirított kenyérkockákkal, meg angolnát zöldségágyon, előbb sütve, aztán főzve. Hozzá névtelen saláta, ezt ugyanis Isabelle néni, D'Aubisson nagymama és Blanche készítés közben találta ki, rengetegféle zöld növénnyel, tojással, hallal, valami nagyon különleges öntettel. Végül *crèpes Suzette,* ebben segített Kissy is, ő keverte össze a vajat, cukrot, tojássárgáját, aztán tejet és cukorral fölvert tojáshabot adott hozzá, végül a lisztet. Niala sütötte ki a kis lepényeket, amíg ő a következő adag tésztát keverte. Közben Georges megcsinálta a szörpöt, egy csomó citrom és narancs levét csavarta ki, szeszes italokat öntött bele, aztán vajat olvasztott cukorral, darált diót és vaníliát adott hozzá, és végül elkeverte az itallal. Ebben aztán Niala megfürdette a sült tésztát, újra átsütötte, és még rá is öntötték a maradékot.

Kissy talán még nem is látta Georges-ot a konyhában sürgölődni. Pedig a pilóta biztosan csinált már ilyet, mert szakavatott kézzel tekerte ki a gyümölcsök nyakát, nem szenvedtek, egyből kijött a levük. Georges nem használt semmilyen gépet, egy közönséges kézi citromfacsaróval dolgozott. Kissy elismerően biccentett. Ehhez a munkához elkel az erős férfikéz.

Remek dolog volt, hogy ennyien nyüzsögtek a konyhában. Még többen is, mint amennyien igazán ott voltak, mert Nimby körberakott odabent féltucat Jerry-telefont, másik féltucattal kidíszítette az aulát, és mindenki mindenkit hallott, egyetlen nagy zsivaj volt az egész. Nimby közvetítette az aulának, hogy mi történik a konyhában, mert ő is ott volt persze, talpig beöltözve, az egere mellett kuktáskodott és közben azt is elmondta, hogy mit csinál Kissy vagy Elke az ő háta mögött.

És őket konyhaiakat is volt miről értesíteni, mert először megérkezett Parmentier úr, akit leültettek az aulában és senki nem jött ki hozzá beszélgetni, de ez egy pillanatig se zavarta, mert többeket ismert a kintiek közül is, és hát a néniékkel is tudott beszélni a telefonokon, amiknek Nimby az Interjerry Communications nevet adta. Aztán később megjött a polgármester,

aki csak ünnepet köszönteni jött, úgyhogy bejött a konyhába; azt szabad volt utcai ruhában is, csak az élelmiszer közelébe menni nem. És pár perccel azután, hogy a polgármester elment, betoppant Jean-Fran.

Ezt Jennifer adta hírül a házitelefonon, amit Kissy továbbra is így hívott, mert Nimby elnevezése szép volt ugyan, de hosszú. Vanessa meglepve nézett az egyik leveses fazékra, aztán Kissyre. Kissy visszanézett rá és megvonta a vállát; a fazék még ennyit se reagált.

– Hé, egérke – mondta Vanessa –, Jean-Fran rég otthon van Párizsban és a lányával ünnepel.

– Úgy is van – szólalt meg Jean-Fran eltéveszthetetlen hangja. – A lányommal ünnepelek, csak nem ott, hanem itt. Vétek lett volna kihagyni ebből a buliból. Ki most a séf odabent?

D'Aubissonok és Claudelek egymásra néztek.

– Természetesen Isabelle néni – felelte Vanessa, ámbár a sajtleves elkészítése alatt ő percenként adott ki utasításokat, a néni meg talán féltucatot egész délelőttt.

– Megengedi, hogy belépjünk Françoise-zal, Isabelle néni?

Kissy elmosolyodott. Jean-Fran nem náluk tanulta a szállodai illemet, itt ezt nem tartották olyan szigorúan, mint a nagy szállodákban. Ott a szállodát az igazgató vezeti, a konyhát viszont a séf, aki ott Isten után az első, de lehet, hogy Isten előtt.

– Megengedem. Jöjjenek csak, Jean-Fran.

Azok tehát beléptek, de csak pár lépést jöttek a nagy, kétszárnyú ajtótól, amit egy kis kallantyúval lengőajtóvá lehetett alakítani, és mindkét irányból fölfelé mutató zöld nyilat viselt a jobb szárnyán és piros tiltó táblát a balon.

– Nem jövünk beljebb, mert nem tiszta a ruhánk. Bemutatom Françoise-t, a lányomat.

Sorban odamentek bemutatkozni neki. Françoise vékony kislány volt, kerek fejű, hosszú, egyenes, barna haja volt, szürke szeme, de a vonásai tényleg nem olyanok voltak, mint Jean-Frannak, hisz megmondta, hogy az anyjára hasonlít. Kicsit zavartan álldogált, nyilván mert egy sereg idegen közé csöppent, akik közül csak Vanessával találkozott egyszer.

– Oké – mondta Niala. – Segítesz nekem? Arra gondoltam, hogy jó lenne epercharlotte-ot csinálni. Ettél már? No gyere – s

már húzta is magával. – Itt moshatsz kezet, aztán húzz kesztyűt, kötényt, sapkát, Vanessa segít neked, ez egy panzió, a törvény tiltja, hogy enélkül ételhez nyúljunk. Addig összeszedem a hozzávalókat, lássuk csak, eper, persze konzerv eprünk van, Nimby, ugorj el érte! Hozd el, amennyi van! Várj! Kell babapiskóta és egy üveg konyak. Kissy, menj te is, két kéz nem lesz elég.

Kissy csattogó fülekkel repült Nimby után a kamrába. Szóval epercharlotte, pusztán azért, mert a kislány zavarban van a sok idegen között, és szeretné, ha kicsit feloldódna. Nialának persze nem gond, hogy egy pillanat alatt megoldást találjon. Bármire.

– Óriási nagy Speisekammer – szólalt meg egy hangocska Kissy bal könyökénél. Odapillantott.

– Hát te?

– Jövöttem segíteni.

– Kösz, de ketten is elboldogulunk.

– Nem azért. Szeretem Speisekammer benne. Ezt legjobb, mert nincsen cica.

A kamra tényleg nagy volt. A két oldalfalnál végig polcok, két méter magasságig, ezeken voltak a csomagolt élelmiszerek, Isabelle néni szigorú rendje szerint. Középen két alacsonyabb polc a hűtést nem igénylő friss árunak, szemközt, az ablak alatt pedig a nagy hűtőszekrények. A bal oldali polcot az innenső sarokban egy ajtó rövidítette meg, ami az átvevőbe vezetett. Ez egy kis szoba volt egy asztallal, mérleggel és számítógéppel, itt vették át az árut, a szállítóknak nem volt szabad belépni a kamrába, a konyhába pedig még kevésbé. Persze a vendégeknek se. Az átvevőt ma hajnalban is kinyitották, a szállítók hozták a frisset.

Nimby a bal oldali polc végéhez ment, Kissy az elejéhez. A néni úgy tárolt mindent, mint egy könyvtárban, ábécérend szerint, de nem a márkanév alapján, hanem típus szerint, az eper tehát eper, bárki gyártotta. Négy ábécé volt, egy csomagoltárus, egy frissárus, egy hűtős és egy italos. Az italok a bal hátsó sarokban laktak.

– Á, Erdbeere – állapította meg Elke. – Nem értettem, Niala milyen állatot mondja. Azt szeretem. De miért kell bele énekóra?

– Nem, nem – nevetett Kissy –, énekelni nem fogunk. A kész süti már nem lesz alkoholos.
– Akkor minek?
– Mert Niala azt mondta – felelte Nimby, és kiválasztott egy palackot. – Ez bőven elég, nem?
– De – ismerte el Elke. – Ez jó undok rá.
– Indok.
– Lehet mondani úgy is.

Jól megrakodva tértek vissza a konyhába. Elke végül ugyancsak jól jött, ő hozott két nagy doboz piskótát, Nimby a konyakot és két doboz epret, ő meg a többi epret és még egy doboz piskótát.
– Jól van – mondta Niala –, pakoljatok le és bontsatok föl mindent. Az italt apának add, nyissa ki, és kérem fölhígítani kétszer annyi vízzel. Françoise, légy szíves, rakd ki a piskótát erre a tálcára, én meg majd a másikra. Ti mit álltok itt körben és lengetitek a fületeket, a többi kajával nincs már tennivaló?
Az egerek nevettek és visszamentek feladataikhoz. Kissynek nem volt dolga, zavartalanul figyelhette a három lányt. Mármint Nialát, Françoise-t és az epercharlotte-ot.
Amikor kirakták a piskótát, meglocsolták a hígított konyakkal és egy kicsit pihenni hagyták, hogy megszívja magát. Addig felaprították az epreket, megcukrozták és nagy tálakban jól megforgatták, hogy egyenletesen cukros legyen.
– Eddig jó. Lássuk a piskótáinkat, énekelnek már? – Niala szemügyre vettek a tálcákat, s ekkor a háta mögött Elke halkan dudorászni kezdett.
– Lalala, lalala…
Nevettek.
– Akkor jó – mondta Niala –, tessék sütislapát, ezzel rakjuk át őket… ja igen, kérek sütőtálakat.
Vanessa máris pattant és hozott két mély, tűzálló tálat, s már a sarkában loholt Nimby még kettővel.
– Köszi, hol a lapátom, szóval a tálakat kibéleljük a piskótával. Használd a lapátot, a nedves tészta könnyen szétesik. Egérkék, nem akar valaki segíteni? Akad még sütőlapát ebben a konyhában. De csak a felét rakjátok le.
Vanessa is csatlakozott, s hárman egykettőre megvoltak vele.

– Helyes. Jöhet az eper, rá a tésztára. Szép egyenletesen.

Percek alatt megvoltak.

– Tudsz tojást feltörni?

– Még nem próbáltam…

– Akkor itt az ideje. Kell egy üvegtálka. Mindig külön törjük őket egy tálkába, mert hátha rossz a tojás vagy beleesik a héja, nem rontjuk el az összes korábbi tojást. Idecsapom, megreped, szétfeszítem és már kint is van, látod? Ezt beledobom a nagy tálba, te jössz, próbáld meg.

Françoise az első néhány koccintással túl gyengén ütötte oda a tojást, akárcsak Kissy, amikor ő tanult. Viszont Kissynek előszörre úgy sikerült megrepeszteni a tojást, hogy össze is tört azonnal. Françoise-nak nem, szépen megrepedt a tojás, viszont amikor megpróbálta szétfeszíteni, akkor tört össze.

– Sebaj – mondta Niala –, én is így jártam eleinte. Jó néhányszor. Ezt félretesszük Lulunek, őt nem zavarják a szilánkok, a tojást pedig szereti.

Odanyújtotta a tálkát Vanessának és elővett egy másikat. Húga átöntötte a tojást egy edénybe, amiben némi kenyérhéj volt, a tálkát elmosta és visszatette a helyére.

Lulu egy ideje már kevesebb húst eszik, Mario mondta valamikor. Sose sajnálták tőle, fiatal korában rengeteg húst befalhatott, de most már nem kéri annyira. A tojást régen is szerette meg most is. Suzy viszont megőrül a húsért.

Niala megint felnyitott egy tojást, aztán újra Françoise-on volt a sor. A másodikat is eltörte, de másképpen, egy nagy héjdarab esett csak bele.

– Ez jó – mondta Niala. – Vanessa majd kihalássza a héjat és átvizsgálja, tessék, mi pedig folytassuk.

Visszavette az előző tálkát és folytatták. Harminc tojás kellett a süteményhez, és csak öttel több fogyott: négy esett áldozatul Françoise kitanításának, amit mindannyian kitűnő aránynak tartottak – egy pedig Niala kezéből csúszott ki és zúzta össze magát a tálka alján.

– Van ilyen – mondta Isabelle néni. – Ez a jobbik eset, amikor nem kell utána lemosni az asztallapot. Az épp a minap esett meg velem.

Niala lefordította a néni szavait. Hát igen, ez tipikusan Niala, gondolta Kissy. Neki eszébe se jutott, hogy a kislány nem érti a

néni franciával és olasszal kevert provanszál beszédét. Ő már régóta ért mindent, nem gondol rá, hogy másnak ez újdonság.

– Így ni – mondta Niala, amikor meglettek a tojással. – Legjobb lesz kesztyűt cserélnünk, Isabelle néni kényes a tisztaságra. Ami hagyján, de Vanessától is kikapunk, ha nem vigyázunk.

– Hűha – mosolygott Françoise, Vanessa pedig játékosan harci pózba vágta magát.

– Hűha bizony. Aztán fölverjük a tojást és eldolgozzuk meleg tejjel, valamelyik mihaszna addig megmelegítheti nekünk.

– Mennyit? – indult Nimby az egyik konyhai hűtőhöz.

– Legyen egy liter.

A tojásos-tejes keveréket ráöntötték az eperre, aztán ráterítették a piskóta másik felét és berakták a tálakat a sütőbe.

– Így, takarékon negyedóra elég lesz neki. Látod, nem is volt ördöngösség, és csináltunk egy klassz gyümölcstortát.

Françoise mosolygott, és láthatóan már otthonosabban érezte itt magát.

A nagyszámú kisegér felsorakozott az autópályán, keresztben. Elővették és betárazták fegyvereiket. A távolban feltűnt a shindy autója, amely szédítő sebességgel száguldott feléjük.

– Oké – mondta Vanessa. – Tudjuk, mi a teendőnk. Meg kell állítanunk. Becslésem szerint öt-tíz másodpercünk van, amíg lőtávolba ér, aztán talán még öt másodpercig tüzelhetünk rá. Ez öt lövés fejenként, összesen ötven. Az a kérdés, hova lőjünk.

– Nyilván a gumikra – vélte Françoise, aki persze nem fogott fegyvert.

– Az jó – mondta Elke, és leadott egy lövést próbaképpen. – Széjjel kell kerekegumiakat.

A shindy autója bőgő motorral közeledett.

– Szó se lehet róla – emelte föl a kezét Niala. – Eszetekbe ne jusson a gumikra lőni! A nimbuszgolyó tompa és nem elég gyors ahhoz, hogy kilyukassza a gumit. Elpattanna róla, meghatározhatatlan irányba, az eredeti sebesség sokszorosával. Meg se lehet jósolni, mekkora károkat okozhatna, a shindyben viszont semmit.

– Rendőrök lövöldözik kerekegumiakat mindig.

– Igen, de olyan fegyverrel, ami tényleg átüti a gumiabroncsot. Az a legbiztonságosabb, mert attól a kocsi lelassul és kénytelen megállni. De nekünk nem jó.
– Akkor a szélvédőt – mondta Nimby.
– Azzal megölheted – felelte Pi. – A golyó még álló célpontra is nagyon veszélyes, ez meg száz kilométeres sebességgel jön szembe. Ezzel a sebességgel akkor is megölhetsz valakit, ha egyszerűen bedobsz valamit a nyitott ablakon. Akár egy tojást. Képzeld el, hogy száz kilométeres sebességgel nekivágódik valami a fejednek. Én ezt még egy mosdószivaccsal se szeretném kipróbálni.
– Shindynek lenni kockázatos dolog – vont vállat Vanessa, és gondosan megcélozta a közeledő autót. – Nem kellett volna gyerekeket bántalmazni.
Blanche rosszallóan nézett kisebbik lányára.
– Úgy emlékszem, megegyeztünk, hogy csak végszükség esetén teszünk olyat, amivel megölhetünk valakit. És mégis mi lesz aztán?
– Aztán? – Vanessa bájos vonásain fölragyogott a jól ismert vérszomjas vigyor. – Aztán kitömetem a shindyt és kiállítom a…
Nevettek. Vanessa fölnézett, mert a háta mögül apja lépett oda hozzá.
– Csodálatos, szelíd kislány vagy – mondta, és cuppanós csókot nyomott a feje búbjára. – De nem lesz már mit kitömetni, mert nem lesz, aki megállítsa a kocsit. Bombaként fog belevágódni egy út menti házba vagy egy szembejövő vétlen autósba, akinek hátramaradt hozzátartozóit hiába próbálod azzal vigasztalni, hogy egy shindyt kiiktattál.
Az autópálya középső sávjában még mindig robogott feléjük a shindy autója, mint egy bősz vadállat, de már nem nagyon figyeltek rá.
– Hát akkor hova lőjünk? – kérdezte Nimby, letéve a kóláspoharat.
– Sehova – mondta Blanche. – Egy száguldó autóra nem szabad rálőni, mert akár a sofőrben teszel kárt, akár az autóban, az eredmény tömegkatasztrófa lehet.
– De hát valamit akkor is kell tennünk – mondta Nimby. – És mi van, ha még nem száguld?

A kocsira mutatott, amibe ekkor ült be a shindy, és sietősen kitolatott a parkolóból.

– Hát így már legalábbis kevésbé veszélyes – mondta Pi. – De nagy kérdés, hogy meg tudjuk-e állítani. A kerekekre akkor se célszerű lőni. A shindy fejére se. Ha meg kitöröd az összes ablakot, azzal csak azt éred el, hogy még gyorsabban meneküljön.

– Lehet lövöldözni széjjel összes Lampe – jegyezte meg Elke.

– Az nem is rossz – vélte Niala. – Elég feltűnő, ha valaki index és helyzetjelzők nélkül közlekedik, és remélni lehet, hogy szemet szúr a rendőröknek. Ezt mindenesetre jegyezzük meg mint lehetséges megoldást.

– Ha gyorsan mozgunk, odaérhetünk, mielőtt elindul és belőhetünk az ablakon – vélte Jennifer, azzal odalépett a kocsihoz és az ablakon át lábon lőtte a shindyt. – Ilyen közelről úgy megrongálódik, hogy nem tudja elindítani a kocsit.

– Ha ilyen közel vagy, az ajtót is feltépheted – mondta Vanessa, s meg is tette, majd kirántotta a shindyt a kocsiból és földre teperte.

– Ez túl veszélyes – mondta Pi. – Ha elindul, amikor a kezedben van a kilincs, te sérülhetsz meg.

A kislány dühösen meredt a férfira, aki farkasszemet nézett vele. Kissy elismerően bólintott. Bátor ember.

– De hát valamilyen módja csak kell hogy legyen! Az nem létezik, hogy ha a shindy kocsiba ül, akkor sebezhetetlen!

– Nem is az – sóhajtotta Angélique. – Csak a mi eszközeinknek.

Vanessa mérgesen járt föl-alá, aztán hirtelen fölkapta a poharát és egy mozdulattal leküldte a narancslét.

– Hát jó – mondta. – Legyen nektek igazatok. Akkor kihirdetem az alapelvet: nem szabad megengedni, hogy a shindy kocsiba üljön. Azt pedig megmondom, hogy ha azt látom, hogy beránt egy gyereket az autójába, én bizony tüzet nyitok, és ti is lőni fogtok velem együtt, vagy velem gyűlik meg a bajotok. És még valami.

Fölkapta az egyik bicskát az asztalról, megpördült és célzás nélkül, nyílegyenesen az aula túlsó végében álló céltábla közepébe vágta.

– *Ez* nem tompa – jelentette ki. – És gondom lesz rá, hogy ezentúl mindig mindenkinél legyen egy bicska, aminek gyorsan nyílik a pengéje és éles, mint a borotva. Szünet után ki akarom deríteni, ki tudjuk-e lyukasztani ezekkel egy kocsi gumiját.

Kissy később úgy gondolt vissza erre a téli szünetre, mint amely kitette a pontot eddigi életművükre és új fejezetet nyitott benne.

Egyik nizzai sétájuk alkalmával Vanessa és Nimby vett egy készlet rugós bicskát, ötven darabot, nagybani áron. Tizenöt centis, kétélű pengéjük volt, jó minőségű acél. Vanessa tudta, hol lehet ilyet kapni, és vitt magával egy vastag fadarabot, amin kipróbálta őket. Az eladóval csak ketten tárgyaltak, ők többiek nem is látták; a két mikroegér egyszer csak intett, hogy majd jönnek, és negyedórára eltűntek. Niala is csak a fejét csóválta, töviről hegyire ismerte Nizzát, de fogalma se volt, hol és kitől vették a késeket.

Ezek ugyanis már fegyvernek számítanak, és illegális a tartásuk. A felnőttek a leghatározottabban tiltakoztak ellenük, Angélique és Pi, sőt Niala is, aki ilyen dolgokban egyre inkább a nagyok véleményét osztotta. De mindig ugyanaz volt a válasz: meg kell tudniuk védeni magukat. Eddig is életveszélyes fegyvereket hordtak magukkal, a kezük és a lábuk is az. Arra pedig, hogy mit mond a törvény, Vanessa csak megvetően legyintett.

Kissy jól tudta, hogy Vanessát mindmáig tökéletesen hidegen hagyja a törvény, noha bűnüldözéssel foglalkozik. De a késvásárlás után, amikor hazatértek az aulába, olyan szenvedélyes vita robbant ki köztük, amire nem számított.

– Fütyülök rá – mondta a kislány jéghidegen. – Engem a törvény soha nem védett meg, és nem is ismertem senkit, akit megvédett volna, ha igazán nagy baj volt. De olyat, akit üldözött a törvény, annál többet. Engem is.

– Kicsim – hajolt előre ültében Georges. – Te egy olyan szervezet vagy, ami a törvény betartatásával foglalkozik. Hát nem érted, hogy csak törvényes alapokon állhatsz?

Vanessa szó nélkül kihúzott egy üres széket az aula közepére, és csettintett az ujjával. A háta mögül odaszaladt Nimby, s Vanessa egy ujjmozdulatára helyet foglalt a széken.

– Itt van a shindy – mutatott kedvesére Vanessa. – Most fogtuk el. Egy bűnszövetkezet tagja, és a társai továbbra is fogva tartják a gyerekeket. Minél később találjuk meg őket, annál többet kell szenvedniük. A shindy megátalkodottan tagad. A törvény tiltja a kínvallatást, már egypár pofon is annak számít. Mi a parancsa, D'Aubisson főfelügyelő?

Georges tehetetlenül megcsóválta a fejét, de ez nem annak szólt, hogy nem tudja vallomásra bírni Nimbyt, hanem hogy a lánya reménytelen eset. Kissy azért megállapította magában, hogy bármennyire fittyet hány Vanessa a törvénynek, azt jól megjegyezte, hogy mi áll benne.

– Többek között azért lettem pilóta, hogy ne kelljen ilyen döntéseket hoznom.

Vanessa fölkapott egy sajtos rudacskát a tányérjáról.

– A rendőrök ilyen helyzetben nem tehetnek többet, mint a pilóták. Hacsak nem akad köztük egypár belevaló srác, aki felfogja, hogy a törvénynek addig van értelme, amíg segíti a bűnüldözést. – Ezzel sarkon fordult és Nimby mellének szegezte a süteményt. – Beszélj, vagy ledöflek!

– Beszélek! – sikkantotta Nimby. – Kegyelem! Elmondok mindent! *Minden!*

A belevaló rendőr elégedetten odaadta a shindynek a vallatóeszközt, és amíg az elfogyasztotta, az ölébe ült.

– Azt hiszem – mondta Pi –, az ilyen „belevaló rendőrök" rövid úton a rács másik oldalán találnák magukat.

– Elég baj az – felelte Vanessa. – Eredményeket csak az tud produkálni, aki az eszközöket is megkapja hozzá.

Ekkor megszólalt Jean-Fran is.

– Tudod, az a baj ezzel a te módszereddel, hogy ha megengeded a rendőröknek, hogy bántsák a gyanúsítottakat, annak az ártatlanok fogják meginni a levét.

Vanessa megrázta a fejét, Kissy egy pillanatig elgyönyörködött a röpködő aranyszínű fürtökben.

– A gyanúsítottakat nem kellene bántani, csak a shindyket, emberrablókat és terroristákat. Azokat is csak akkor, ha vannak információk, amiket sürgősen ki akarnak szedni belőlük.

– Igen – felelte Jean-Fran –, ilyesmikre szoktak hivatkozni a diktatúrák is. Aztán ki szokott derülni, hogy mindenki ezekbe a kategóriákba tartozik.

Vanessa jeges pillantást lövellt rá, de nem nagyon volt hatása, biztos mert a férfi odakint hozzászokott a hideghez.

– Gyűlölöm a diktátorokat – jelentette ki.

– Hát remélem is – felelte Jean-Fran.

– Semmiben nem vagyok hajlandó hasonlítani rájuk.

– Egyetértek.

S ezzel a vitának hirtelen vége szakadt. Vanessa odafordult Nimbyhez, megcsókolták egymást, aztán elmentek a kert felőli részre kést dobálni.

Ez is csak Vanessánál lehetséges, gondolta Kissy. Semmit se döntöttek el. A rémületes bicskákat Vanessa és Nimby nyilván meg akarja tartani, de a shindyk bántalmazását illetően Jean-Frannak láthatóan sikerült meggyőznie.

Pár perc késdobálás után Vanessa fogta a két bicskát, amit dobáltak, visszatette a szatyorba a többihez, és szó nélkül bement a személyzeti rész ajtaján. Kissy rögtön tudta, hova megy. Berakja őket a széfbe. De aligha itt a panzióban, mert az itteni páncélt gyakran kinyitják ellenőrök előtt is, inkább a villában. Ezt Blanche is így gondolhatta, mert amikor lánya visszatért, odahívta magához és megtapogatta az orrát.

– Ez hideg.

– Vau! – felelte a kislány, amin jót derültek.

– Legalább egy pulóvert fölvettél?

– Nem én. Ez egy meleg blúz, és csak mentem meg jöttem.

Az anya rosszallóan nézett rá.

– Akkor is fölvehettél volna valamit. Mostanáig ebben voltál idebent, ha kimész, kell egy másik réteg.

– Láttál már engem megfázni?

– Még nem.

– Nem is fogsz.

Ebben maradtak.

Harmincadikán egész nap folyt a munka a konyhában. Blanche kijelentette, hogy ha már bezártak az ünnepekre, akkor ne dolgozzanak szilveszter napján, és Isabelle néni is egyetértett vele. Előző este egy jó órát töltöttek azzal, hogy összeállítsák a listát, hogy miket akarnak készíteni. Terjedelmes lista volt, mert a néniéknek elvük volt, hogy a vendégeket jól kell tartani; a rendes fizetővendégeket is, de a családtagszámba menő alapítványia-

kat még inkább. A listára az is rákerült, amit Jeanne-ék és Luigiék akarnak enni az ünnepen, mert átjön Jeanne és Luigi felesége is, tehát az övéket is megcsinálják.

Amikor a lista elkészült, Niala számítógépre rakatta Nimbyvel – ez két perc alatt megvolt –, aztán odaírta mellé, hogy melyik tétel mikor kerül sorra és kik dolgoznak rajta. Figyelembe vette, hogy mihez kell a sütő, a mikró vagy más gépek, mi igényel hosszabb előkészítést, és a szakácsokat úgy osztotta be, hogy mindenkinek jusson pihenőidő is.

Öt szakács lesz, Isabelle néni, Blanche, madame Lentini, Jeanne és a büszkeségtől ragyogó Vanessa. A kukták nem lesznek előre beosztva, a szakácsok egyszerűen kiszólnak, hogy kell egy kukta, és valaki bemegy segíteni, nagyfülű, kisfülű, mikor ki. Inge az egyetlen, aki kimondottan el van tiltva a kuktáskodástól, ő egész évben főz, legalább most tarthasson egy kis szünetet.

Reggel Nimby egy kicsit tökéletesítette a házitelefont. Előkotort hat webkamerát, hármat elhelyezett a konyhában, hármat meg az aulában, és a konyha sarkába letette a netbookot, az aulában meg egy asztalra a notebookot. Így láthatják is egymást, kicsiben ugyan, de tökéletes képminőségben. A Jerry szervere eddig is rögzítette a két helyszín közötti beszélgetéseket, most majd a videót is elteszi. Szép emlék lesz majd egyszer.

Vendégeik persze aznap is voltak, főleg olyanok, akiket Kissy nem nagyon ismert, de beugrott Lucas és Lejeune százados, később Parmentier úr, Marie néni, estefelé pedig Jean-Marie, az autószerelő. Akikről nem tudta, hogy kicsodák, azok harmincnál is többen voltak, egész nap jöttek, volt, aki csak pár percig maradt, volt, aki egy-két óráig is. Niala szándékosan nem vállalt munkát, egyrészt a látogatókat szórakoztatta, másrészt főkoordinátorként működött a konyha számára. Megesett, hogy Isabelle néni vagy Blanche okvetlenül szükségét érezte, hogy kijöjjön egy vendéggel személyesen beszélgetni, ilyenkor Niala villámgyorsan átszervezte a konyha programját, hogy el is készüljön minden. De az is előfordult, hogy felbontottak egy doboz vajat és úgy találták, hogy kissé avas, ekkor Niala telefonált a megfelelő üzletbe és küldetett másikat, extra sürgősséggel.

Kissy többször kuktáskodott, süteményeknél, mártásoknál, salátáknál, mindenfélénél. Az összes szakács keze alá dolgozott. Volt olyan eset is, amikor Jeanne felsorolt neki egy csomó összetevőt, Nimby és Elke mint soros kamraegerek elhoztak mindent, ő pedig két nagy tálban csinos masszát kevert belőlük, és már rég átadta Jeanne-nak és visszaballagott az aulába, amikor rájött, hogy nem is tudja, mire kellett.

Ő is volt kamraegér Françoise-zal. Volt egy-egy nyakba akasztható tálcájuk, Nimby csinálta őket reggel két régi deszkából és egypár hevederből, azokkal szaladtak be a kamrába és hozták azt a sok mindenfélét, amit a szakácsok kértek. Françoise ugyan nem volt egér, még tiszteletbeli se, de Vanessa kijelentette, hogy ez nem számít, aki besurran a kamrába azzal a céllal, hogy ennivalót hozzon onnan, az kamraegér, még ha az angol királynő az illető, akkor is.

Az angol királynő nem lett a kamraegerük, bár Kissy azon se csodálkozott volna, ha ő is betoppan. Vanessa amúgy is nyilván jól ismeri, nem említette ugyan, de Kissy tudta, hogy Vanessa mindenkit ismer. Régebben úgy hitte, hogy azokat mind, akiknek közük van Beaulieu-höz, de a Keményfejűvel és motoros bandájával történt eset óta tudja, hogy Vanessa mindenütt ismer mindenkit.

Viszont több kisfülű kipróbálta a kamraegérséget vagy a kuktaságot. Többen közülük sose jártak a panzió kamrájában, például Nimby és az ő szülei sem, ezért Niala úgy osztotta be őket, hogy a helyismerettel nem rendelkező kisfülűek egy-egy egér mellé kerüljenek, aki megmutatja, hogy merre kell nézni a polcokon.

Remekül szórakoztak egész nap, senki se bánta, hogy a konyhában dolgozók miatt nem mehettek sehova. Vanessa az egyik pihenője alatt kirohant Nimbyvel a kertbe hóegeret építeni, s ezután többször is kiszaladt egy-egy kisebb csapat. Délutánra tucatnyi új hóegér vigyorgott a kertben. Bár ezek se lesznek hosszú életűek, amit nem hord el belőlük a szél, azt a művészet iránt teljesen érdektelen Suzy rombolja össze lelkes ugrándozása közben. De nem érdekes, amíg dolgoztak rajtuk, addig is mozogtak a szabadban.

Este hatkor pedig, mindenki legnagyobb meglepetésére, taxi állt meg a ház előtt, és Pi apja és nagyapja szállt ki belőle. Úgy

döntöttek, eljönnek megnézni ezt a helyet, amiről annyit hallottak. A társaság örömmel fogadta őket, kaptak egy-egy szobát, megmutatták nekik a panziót – a villát nem, sötét volt már –, aztán helyet foglaltak az aulában és beszélgetésbe elegyedtek a többiekkel.

Így harmincharman voltak már az állatokkal együtt, nem számítva Jeanne-t és Luigiékat, akik estig maradtak, aztán hazatértek egy-egy halom lezárt ételes dobozzal, meg az alkalmi látogatókat, akik némelyike estébe nyúlóan üldögélt körükben és beszélgetett egypár egérrel, kisfülűvel, mikor kivel.

Kissy soha nem gondolta volna, hogy ilyen karácsony és szilveszter is létezhetik. Az ő szülei általában karácsonyra tették szabaddá magukat, de a két ünnep között már megint szaladtak tárgyalásokra; szilveszter napján többnyire fogadáson voltak, aztán este valami előkelő helyre mentek. Szerette az ilyen szilvesztereket is, de már látja, hogy nem ezek voltak az igaziak. Ez az igazi, óriási családi körben, a panzió barátságos aulájában, ahol még Macska is egész megenyhülve néz az emberre.

Azaz nem éppen, de jól hangzik.

Másnap újabb meglepetésben volt részük. A tízórás géppel megérkezett a Jerry csapatának maradék két hiányzó tagja, Ange néni és Mondiot – és Vanessa végtelen örömére és megdöbbenésére magukkal hozták Takada-szenszejt és a lányát is. A két japán mindenkit meghajlással üdvözölt, és a szenszej rövid kis beszédben köszönte meg a meghívást.

– Öröm látnom – tette hozzá –, mivé fejlődött ebben a kiváló kis csapatban az én egykori tanítványom, Hana-szan.

Vanessának könny szökött a szemébe. Felállt, meghajolt, japánul köszönetet mondott és azt mondta:

– Amikor a szenszej a tanítványává fogadott, mondott valamit, amit akkor nem értettem. Azt mondta, a gyakorlóteremben könnyű megállapítani, hogy mikor van itt a harc ideje, az életben nehezebb. De még ennél is nehezebb megtalálni a célokat, amikért harcolunk. – Egy pillanatra elgondolkodott, kicsit félrebillentett fejjel a szenszejre nézett, aztán folytatta. – Nekem akkor nagyon egyszerűnek tűnt a dolog. Azért harcolok, hogy ne verjenek meg vagy ne vegyék el a pénzem. Később, amikor létrejött a Jerry, még mindig egyszerűnek tűnt a dolog. Azért

harcolok, hogy rács mögé juttassam a shindyket és megvédjem a bántalmazottakat – s a vigyogó Elkére pillantott. – De már látom, hogy a szenszej igazából nem is a verekedésre gondolt. Verekedni könnyű, csak a technikáját kell tudni és rájönni, mire készül az ellenfél. Az igazi nagy harc az élet. Amikor a szenszejt megismertem, harc volt az életem, de nem jöttem rá, hogy erre gondol. Ma már nem harc az életem, mert megtaláltam a biztonságot – s a szüleire nézett, de csak egy pillanatra, mert aztán a vér szerinti apjára villantotta a tekintetét. – Még azért se harcolok, hogy levizsgázhassak fizikából és kémiából, mert tudom, hogy hülye vagyok mindkettőhöz. – Derültség. – És mégis harc az életem – nézett Nimbyre, aztán Nialára. – Mindennap megharcolok azért, hogy olyan ember legyek, akit Nimby szerethet, mert Niala erre tanított. Mindennap harcolok az ő szeretetéért is, meg a szüleim és a néniék meg a város szeretetéért, és ők is mind megharcolnak az enyémért, mert ez a dolgok rendje. – Körbepillantott a társaságon, aztán a tekintete megállt Kissyn, aki érezte, hogy a kislány pillantása fölnyitja a homlokát és elolvassa a gondolatait. – Én nem szoktam ilyen dolgokról beszélni, főleg nem ennyi ember előtt, mert zárkózott természet vagyok. Kissy nem is tudja mire vélni, arra gondol, hogy talán elment az eszem. – Megint derültség. – Pedig csak a szenszej egy másik tanítására gondoltam. Azt mondta, a legnagyobb ellenfél saját magunk vagyunk. Ha legyőzzük félelmeinket és olyasmire vállalkozunk, amire nem tartjuk magunkat képesnek, akkor egy csatát már megnyertünk saját korlátainkkal szemben, még akkor is, ha próbálkozásunk nem jár sikerrel. Hát ezt tettem én most.

Ismét a szenszej felé fordult, kihúzta magát és mélyen meghajolt. Kissy lenyűgözve csatlakozott a felzúgó tapshoz.

Fantasztikus szilveszter volt. Háromnegyed tizenkettőkor Vanessa átrohant a garázsba és megkérte Lulut, hogy ő is jöjjön be, Macska pedig már napokkal korábban talált magának egy helyet a recepció sarkában, egy magasan elhelyezett kis polcon. Így mindannyian együtt voltak, plusz még féltucat helybeli, rokonok és ismerősök. A négylábúak kivételével mindenki részt vett a nagy pezsgőtöltögetésben, aztán a visszaszámlálásban és az általános puszilkodásban és koccintásban.

Tíz perccel éjfél előtt Vanessa helyet foglalt a szintinél, Nimby pedig rövid konferanszot mondott:

– A nyáron, amikor átutaztunk a Francia-középhegységen és az Alpokon, a kisegeremet megihlették a nagy hegyek és írt róluk egy dalt. Most következik az ősbemutató. Vanessa D'Aubisson *Hegyek* című dalát hallják.

Nimby meghajolt, kedvese felé nyújtotta a karját, és visszaült a helyére. A kislány pedig lenyomta a billentyűket.

Kissy már rengetegszer hallotta, de mindig csak részleteket, és így egyben egész más volt. Vidám és méltóságteljes, szélesen hömpölygött és kölykösen csilingelt egyszerre. Látta a hatalmas, erdő borította hegyoldalakat és a hófödte csúcsokat, egy-egy kopár sziklát és zöldellő völgyet. Mintha még zergéket is látott volna, bár Vanessa azt mondta, azokat nem írja bele. A főtéma ugyanaz volt, ami kezdettől, a kislány megmondta, hogy már útközben, a térdén is ezt játszotta, de azóta számtalan apróbb-nagyobb díszítő elemmel, melléktémával bővült, kiterebélyesedett és végtelenül elevenné vált.

Öt perc után, ami Kissynek csak pár pillanatnak tűnt, a zenében csörgedező kis hegyi csermely leért a völgybe és megállapodott, elégedett folyóként szétterült. Ezzel lett vége. Vanessa néhány pillanatig még feszülten nézte a hangszert, aztán kiengedett, felállt, kilépett oldalra és meghajolt.

Majdnem éjfélig zúgott a taps.

Rengeteget táncoltak, Kissy a többieket nem tartotta számon, de ő talán minden férfival táncolt, legfeljebb véletlenül maradhatott ki valaki. Azért persze a legtöbbet Martinnel. Valamikor az éjjel éppen pihenőt tartott, amikor elkapott pár mondatot Blanche szavaiból, aki a kedvesével forgó kislányát nézte és azt mondta Isabelle néninek, hogy talán érdemes lenne társastáncra járatni. A néni válaszát nem értette, aztán jött Pi és fölkérte, de azért később elgondolkodott a dolgon. Vanessa, amint társastáncot tanul és kecsesen lejti az angol keringőt egy jól öltözött fiatalemberrel, persze gyönyörű, fodros ruhában. Meg teniszezik, fehér blúzban és sortban. Egyszer, egy újabb pihenő alatt megint elnézte Vanessát, amint önfeledten csókolózik Nimbyvel a zenére ringatózva, és megpróbált visszaemlékezni

arra a viseltes farmerban járó, nyegle kölyökre, akit valaha megismert. Már egyáltalán nem hasonlítottak egymásra.

A többségnek nem voltak tervei a lefekvés időpontjára, majd amikor elálmosodnak. Még Elkét se küldték aludni, ő pedig lelkesen táncolt az egerekkel, szövegelt, evett-ivott, remekül érezte magát. Françoise-t se küldték, de ő kettő után ásítozni kezdett, boldog új évet kívánt mindenkinek és elment. Az idősebbek közül néhányan szintén lefeküdtek hamarosan, de Ange néni négyig, a szenszej pedig fél ötig maradt. Elke csak ötkor feküdt le.

Az egerek és a kisfülűek többsége végigmulatta az éjszakát. Hétkor megbeszélték, hogy most már nem érdemes lefeküdni, és folytatták a kisegértánc gyakorlását a Popcorn gyors szólamára.

– És le se feküdtetek egész éjjel?

– Nem hát! Minket acélból csináltak.

– Hát én nem bírtam volna ki.

Kissy csak fél füllel hallgatta Niala párbeszédét az egyik helybelivel, a figyelmét a kínálat kötötte le. Fél perce még nagyjából tiszta volt a kép, sonkás vagy kolbászos, de aztán beúszott jobbról a tenger gyümölcse, és ez megzavarta. Egy ideje megkedvelte azt is, és itt remekül készítik.

Elfordult, hogy szemügyre vegye a többit is, és a szeme sarkából meglátott egy kezet, ami benyúl valakinek a zsebébe és kivesz egy tárcát. Kissy helyeslően bólintott. Így szép az élet. Még csak tíz órája kezdődött meg az új év, és máris foghatnak zsebtolvajt. Nagyszerű. Vajon shindy is akad még ma? Mert akkor dupla sajtot kér a pizzájára. És gombásat fog enni, salátával…

Aztán hirtelen fölébredt. Azt a zsebtolvajt meg is kellene fogni valakinek!

Megfordult. A zseb a hozzá tartozó nadrággal és férfival ott volt, fél méterre tőle, de a kezet nem látta. Körbepillantott és megtalálta. Tömzsi kamasz, alacsonyabb nála. A kezét szerencsére megismerte, de a viselkedése is árulkodott. Óvatosan húzta ki a kezét a zsebéből, körülnézett, láthatóan azon igyekezett, nehogy túl gyorsan párologjon el.

Kissy megvárta, amíg a srác másfelé néz, és egy lépéssel mögötte termett. Megveregette a bal vállát, aztán tett egy lépést jobbra, s ahogy a srác balra nézett, ő elkapta a jobb kezét.

– Boldog új évet! Olvasol tudományos lapokat? Brit tudósok kimutatták, hogy aki újév napján idegen zsebekben turkál, annak feltűnően deformálódik az orra.

Elég hangosan beszélt ahhoz, hogy az egész pizzéria figyelmét felkeltse. Az egerek köréjük gyűltek télapósapkáikban és lelkesen nézték az újévi ajándékot, aki nyugtalanul bámult, még csak Kissyre.

– Én nem csináltam semmit!

– Ez nem lehet helytálló – jelentette ki Nimby. – Egy eleven ember mindig csinál valamit. Ha tétlenül ácsorog vagy alszik, akkor azt csinálja.

– Én nem loptam!…

– No, ez már lehet vita tárgya. Mit láttál, Fogtündér?

Kissynek sejtelme se volt, mi ihlette az új fedőnevet, de ez nem zavarta.

– Annak a kék zakós úrnak a tárcáját emelte ki – intett a károsult felé, aki gyorsan a zsebébe nyúlt, és felháborodottan jött közelebb.

– A tárcám! Adod vissza, te disznó!

– Egy pillanat, uram – emelte föl az ujját Nimby. – A disznó, akarom mondani ez a rokonszenves fiatalúr azt mondja, hogy nem lopott. Fogtündér szerint igen. Mármost a logika, mely egzakt tudomány, azt tanítja, hogy egy állítás és annak *nem* szócskával képzett ellentéte egyszerre nem lehet igaz. Ugyanakkor köztudott, hogy Fogtündér, ez az ismert mesealak, aki itt áll mellettem, arról kapta nevét, hogy akit hazugságon kap, annak kiveri a fogait.

Az egész pizzéria nevetett, de ekkor megjelent egy felháborodott nő Chantal mögött.

– Az én tárcám is eltűnt!

– Ez kínos – mondta Vanessa. – Az előbb azt mondtad, nem loptál. És már két hiányzó tárcáról tudunk. Tehát itt van két tárca és itt vagy te, aki azt állítod, hogy nem loptál, holott a környéken te vagy az egyetlen zsebtolvaj. Nem különös ez az ellentmondás?

A közönséget mulattatta a meglepő logikai bukfenc, de a tolvaj nem tudta értékelni.
– Eresszetek el! Visszaadom a tárcákat!
– Persze hogy visszaadod – felelte Angélique. – Ez egy pillanatig se volt kérdés. De miért eresztenénk el? Hogy megint lopj?
– Nem… nem lopok többé, ígérem…
Az egerek roppant szkeptikusan néztek egymásra.
– Az előbb már hazudtál – mondta Nimby szigorúan. – Honnan tudjuk, hogy ez az ígéret nem hazug-e? Ezt érdemes lesz alaposan átgondolni, addig is, amíg méltóztatsz végre a zsebedbe nyúlni, kivételesen a sajátodba, és kivenni a tárcákat. Nos tehát, mint az ősi római mondás tartja: a hazugnak beverik az orrát. *Falsificator habet puff-puff nasalis.* Ezt alkalmazta az ősi római törvény. Bár persze alkalmazhatjuk az ősi iszlám törvényt is, mely szerint a tolvajnak levágják a kezét, de aztán mihez kezdenénk vele? Mindegyikünknek teljes készlete van belőlük, egy bal és egy jobb, és csak a saját zsebünkbe nyúlunk velük – fura szokás, tudom. Szóval a nagylelkű felajánlást köszönettel nem fogadjuk el.
A kis szónoklatot a közönség nevetve hallgatta, a tárcák pedig közben visszavándoroltak tulajdonosaikhoz.
– Visszaadtad? – kérdezte Vanessa, pedig jól látta, hogy igen.
– Igen…
– Úgy. Fogtündér, megtennéd, hogy barátságosan megkéred, ugyan vegye elő a többi tárcát is?
Kissy odalépett és ütésre emelte a kezét. A srác gyorsan a zsebébe nyúlt és kivett még egy tárcát.
– Hol loptad?
– Egy étteremben… egy órája…
Vanessa odalépett és kinyújtotta a kezét. A srác beletette a tárcát.
– A többit is!
– Nincs több…
Kissy rosszallóan megcsóválta a fejét és lekevert neki egy iszonyatos erejű Jerry-pofont. A srác Martin karjába esett, de Kissy nem őt figyelte. A Villefranche fölötti hegyeket radarozta nagy füleivel, vajon hányszor dobálják ide-oda a csattanást.

Talán este, amikor hazaérnek Beaulieu-be, még mindig hallanak pár tucat visszhangot.

Martin talpra állította a tolvajt.

– Nem tanultál illemet? Hölgyek jelenlétében maradj állva és ne használj illetlen kifejezéseket. De gondoltad! – emelte föl az ujját, mielőtt a srác megmukkanhatott volna.

– Lássuk a zsebeidet – mondta Nimby, és belenyúlt a sajátjába. – Ha akarsz, nyugodtan ficánkolj, de tudj róla, hogy kötszert nem tart a pizzéria. – Ezzel fölemelte a kezét és kiugrasztott egy hatalmas pengét. A srác reszketett, de nyugton maradt, amíg Nimby végignyisszantotta a zsebeket a nadrágján, aztán az ingén. Még két tárca került elő, meg némi apró és egy bontatlan rágógumi.

– Az egyik az enyém – nyögte a tolvaj.

Nimby eltette a bicskát és a rágógumit, az aprót otthagyta a földön. Aztán kinyitotta az egyik tárcát.

– Hogy hívnak?

– Louge… Jean Louge.

– Igen, ez rendben van – bólintott Nimby, és eltette a tárcákat. – Szóval úgy fest a dolog, hogy megint hazudtál.

– Szerintem nem akarattal – szólalt meg Jennifer. – Tudnia kellett, hogy megnézzük a zsebeit és megdorgáljuk, ha újabb hazugság derül ki. Szerintem kényszeres hazudozó, és gyógykezelésre van szüksége, nem büntetésre.

Nimby a tolvajra nézett, Kissyre, Jenniferre, megint a tolvajra, aztán a közönséghez fordult, akik remekül szórakoztak, néhányan a pizzájukról is megfeledkeztek.

– A kényszeres hazudozás súlyos betegség, hölgyeim és uraim. Számos gyógymódja ismeretes. A japán módszer az egyik leghatékonyabb, soha nem fordult elő, hogy a kezelés után a beteg ismét hazudott volna. Ők abból indultak ki, hogy ha megszüntetik a száj vérellátását, akkor nem lehet hazudni vele, ezért kobakektómiát alkalmaztak, egy ortotracheális metszéssel – és elhúzta a tenyere élét a nyaka előtt. – Ez egyébként a tolvajlásra való hajlamot is megszüntette. Van egy másik eljárás, ami a hangtanon alapul. A víz alatt keltett hangokat mi itt a víz fölött nem halljuk, tehát a víz alá nyomott páciens hiába hazudozik. A siker csak átmenetinek tűnik, hiszen amikor kiemeljük a vízből, újrakezdheti, de a tapasztalat azt mutatja, hogy a víz

alatt a betegek tökéletesen kiélhetik hazudozási vágyaikat, és egyszerűen nem hazudnak többé; néhány óra a víz alatt bőven elég. De a tenger ott van messze lent – s Nimby egy nemtörődöm mozdulattal az ellenkező irányba, a hegyek felé mutatott –, a japánok célszerszáma pedig nem áll rendelkezésünkre. Ezért egy átmeneti megoldást javaslok. A beteg ezután néhány napra tünetmentes lesz, viszont a kezelés akárhányszor megismételhető. A módszer lényege az abdominális kompresszió. A belső szervek elmozdításától a beteg egyszerűen nem érzi célszerűnek, hogy hazudjon. Fogtündér, vállalnád a Papa Kilo beavatkozást?

– Szíves örömest – nevetett Kissy, egy lépést tett a tolvaj felé, aztán megpördült és hasba rúgta. A srácot három egér állította meg röptében, hogy le ne tarolja az asztalokat.

– Mellékhatásként káromkodások előfordulhatnak – mondta Nimby –, ezért izolációt alkalmazunk.

A három egér kicipelte a nyögdécselő alakot, Nimby pedig kézen fogta Kissyt, és meghajoltak a publikum előtt.

– Én barátaimak – mondta Elke büszkén az egyik szomszéd asztalnál, szavait egy másik szomszéd asztalnál ülő lányhoz intézve. – Autótolvajot is megfogják, meg minden gonoszcsinálja.

– Honnan jöttél? – kérdezte a lány anyja, aki éppen Kissy mögött ült.

– Nordnémetország belőle.

– Úgy – dünnyögte a nő, talán a férjének –, onnan hoztad ezeket a náci módszereket.

Kissy kezében megállt a villa, és látta, hogy vele szemben Vanessa kezében ugyanúgy. Mielőtt eldöntötte volna, mit tegyen, egy szék mozdult meg a háta mögött.

– Asszonyom – hallotta Georges hangját –, ezeknek a gyerekeknek nincsenek olyan elveik, hogy nőt nem szabad megverni, úgyhogy azt ajánlom, nagyon gyorsan tűnjön el innen.

– Nem magához szóltam! – ripakodott rá a nő.

– Ne kiabáljad – mondta Elke, és felállt. Kissy hátrasandítva nézte, ahogy odalép a nőhöz. Körös-körül az egerek mind letettek mindent a kezükből, volt, aki a székét is hátrébb tolta, hogy felugorhassanak, ha meg kell védeni a kislányt. – Ne kiabáljad,

néni. Úr csak akarta segíteni, megvédjed irhabőrödet. Igen, én német vagyok. Mindenki van sajátja Nazionalität, én német, ők francia, te hülye. Módszerek nem én hoztam Németország belőle, ők találták ki. Én is tanultam, és leütöm orrodat, ha veszeked velem – figyelmeztetően fölemelte az ujját, nyilván a nő valamilyen grimaszára válaszul, Kissy pedig jobban megfordult, hogy beavatkozhasson. Ha hátranyúl, el tudja kapni a nő haját. A nő persze nem tudja, hogy Elke nem kapott Jerry-kiképzést, és hátha nem mer mozdulni.

– Hülye néni, hiszed, németek vannak nácik? Hiszjed. Engem nem zavarja. Neked otthon nem nincsen Historiekönyv. Elmegyed könyvtár bele, kinyissad. Olvasni tudod? Olvasjad régi Historie. Régi időben minden népek voltak idioten állat, brutálikus. Ma nem. Idők változik magukat. Ma már csak egy-két ember. Diktátorok meg bűnözők *meg én.* Akar veszeked, hülye néni? Szabad, de tudjál, hogy adok rettenetes pofon.

Öt másodperc néma csend. Aztán Kissy fölállt és egy ujjal megérintette a nő vállát. Az összerezzent.

Kissy odahajolt hozzá.

– Csináljon úgy, mint jégkocka a mikrosütőben – tanácsolta neki.

Miután a nő és családja elpárolgott, Elke visszaült a helyére és összemosolygott a többiekkel. Az egerek vidáman, elégedetten ültek, ismét fölvették a villájukat, és megállapították, hogy az élet csodaszép.

Kissy fantasztikusnak találta Elke kis szónoklatát. A tartalma is gyönyörű volt, ahogy lehülyézte és kioktatta, pedig ő csak tízéves, a nő meg ötven felé járhatott. „Olvasni tudod?” És hogy azonnal megtalálta, mivel vágjon vissza neki, régen volt, akkor más népek is őrültek voltak. De a hangnem még szebb volt. Csendes, visszafogott, szelíd. Egyszer sem emelte föl a hangját. Ezzel egyrészt valósággal megbabonázta a nőt, aki meg se mert moccanni, másrészt…

Másrészt könnyen meglehet, hogy ez a hűvös nyugalom már a Jerry, azaz Vanessa hatása. Ezt pedig sokkal nehezebb megtanulni, mint a célbalövést. Lehet, hogy kinevelik maguknak az új egérgenerációt?

Csodálatos, emlékezetes téli szünet volt. Fogtak betörőt és zsebtolvajt, Elke megtanult keményen beszélni a felnőttekkel, új játékokat és sportokat tanultak, barátságot kötöttek Françoise-zal, óriásiakat főztek, ettek és beszélgettek, Angélique és Vanni végre összejött, és ami a legfontosabb: Vanessa végre föladta Nimbyvel szembeni szégyenlősségét.

Elsején megint beszéltek erről. Nialával a fürdőszobába tartottak és valamilyen receptről beszéltek, de Kissy fejéből egy pillanat alatt kirepült minden, amikor meglátta a két kisegeret. A nyitott fürdőszobaajtóban álltak, a lányokéban, és szenvedélyesen csókolóztak. Niala elhallgatott, és egy jó percig szótlanul nézték a szerelmeseket. Aztán azok valahogy fölocsúdtak és kibontakoztak.

– Most abba kell hagynunk – mondta Vanessa –, annak a két egérkének már kiesik a szeme.

– Innen folytatjuk – felelte Nimby, megsimogatta kedvese fejét és bement a másik fürdőszobába. Ők pedig követték Vanessát a magukéba.

– És mivel folytatjátok? – mosolygott Niala.

– Majd kitalálunk valamit – felelte húga vigyorogva.

– Egyik nap a mosnivaló között láttam a pizsamádat.

– És?

– Ezek szerint hordod.

A kislány nevetett és megszabadult a nadrágjától.

– Érdekes is lenne, ha csupaszon sétálnék végig a folyosón.

Niala nem nevetett vele.

– Nekem erre elég egy fürdőköpeny.

– Hát nekem meg nem – nyelvelt Vanessa. – Mi pizsamában szoktunk lefeküdni.

– De hát karácsony előtt már lekerült rólatok.

Vanessa belépett a zuhanyfülkébe és leakasztotta a rózsát. Megnyitotta a csapot és beállította a hőfokot.

– Azt nem mondtam, hogy reggelig rajtunk is marad – szólt ki, és behúzta a függönyt.

Kissy és Niala egymásra nézett.

– Cin-cin – mondta Kissy.

– Cin-cin – bólintott Niala.

Szilveszterkor még majdnem tele volt a panzió az alapítvánnyal és kapcsolt részeivel. Takada-szenszej és a lánya éppen akkortájt ült a repülőgépen, amikor ők elkapták a zsebtolvajt. Mondiot aznap este utazott el, Ange néni és a két idősebb Jourdain másnap reggel. A délutáni géppel pedig a csapat nagy része, mert negyedike már munkanap, és szükségük volt előtte egy napra. Az összes egér szülei hazatértek, Jean-Fran kivételével, akinek elég volt, ha este hazaér, másnap már tudott tanítani. De Françoise-t az egérszülők hazavitték, Yves bácsiék viszik el az anyjához, akivel előtte egyeztettek.

A reptéren Françoise sorban megölelte mindegyik egeret és cincogott velük.

– Cin-cin – mondta Kissy hűségesen, amikor rákerült a sor.

– Cin-cin – felelte Françoise.

Ők ketten már csak az egyforma keresztnevük miatt is jól kijöttek egymással, bár Kissynek általában hétszámra eszébe se jutott, hogy őt voltaképpen Françoise-nak hívják. Kissy volt a farkincája hegyéig. De Vanessa vér szerinti félhúga – ahogy Nimby nevezte tudományosan – mindannyiukkal megtalálta a közös hangot, még Mondiot-val és Takada-szenszejjel is elbeszélgetett. Vanessával remekül elvolt, és legalább olyan jól Elkével, akivel ráadásul egyidősek.

Elke furcsának találta, hogy Françoise-nak tízéves fejjel még mindig nincs pasija.

– Nekem ősember óta mindig van. Volt hosszú időig Georg, most pedig Schnau. Ez rövidítés a Schnauzer helyett.

– Hát kutya?! – csapta össze a kezét Françoise. Az egerek nevettek, ők már ismerték a történetet. Ez a beszélgetés még szilveszter előtt volt, nem sokkal azután, hogy Françoise megjött.

– Nem kutya – mondta Elke rosszallóan. – Én kis mikroegér, még ha csak tiszteletbeli, nem kezdhetek kutyável. Hogy néznék ki gyerekeink? Övének van kutya. Mittelschnauzer, fekete. Rex. A fiú meg Hans-Dietrich, aber das ist hosszú, ezért lett névje neki csak Schnau. Értesz?

– Értelek – nevetett Françoise.

– Und kutyákok játszják együtt. Én vitte Pygi meg Rolf meg Wolf, ő vitte Rexet. Rex fiúkutya, de nem udvarolja Pygit, mert

még fiatal, ezért Schnau udvarolja nekemet inkább. Kell neked kiskutya odahazára, gyorsan.

– Minek? – lepődött meg Françoise, aki még nem ismerte Elke csavaros eszét.

– Hogy találjad sétáltató társaságot. Csak kell vigyázat – Elke figyelmeztetően fölemelte az ujját. – Kutyákok megnövnek és csinálik kisebb kutyákokat. Ha tied lánykutya, te kell neveljed kicsieket, tanítani vauzni meg írni-olvasni meg mindent. Ha tied fiúkutya, te fizeti… – s odalökött egy német szót Jennifernek.

– Gyerektartást – nevetett a lány.

– Kösz. De nemcsak ez baj. Srác figyeli kutyákok csinálik kisebb kutyákokat, és jutják eszibe remek ötletek erről̋e. Karlnak is jutották. Az nekem barátnőnek pasija, ők is együtt övéiket kutya, és kutyákok csinálták kisebb kutyákokat, erre Karl is akarta. Und Ilse mondta, jó, és ők is, de nekiek nem lett kutya. Semmi se lett, Ilse ette Tabletten kiskutya ellen.

– De ők már nagyobbak – remélte Françoise.

– Sokval, tizenhatok. De akkor is kell vigyázni kutyákokat játszani vinni fiúval.

– Majd vigyázok – ígérte Françoise.

Most a reptéren Françoise Elkétől búcsúzott el utolsónak.

– Klassz csaj vagy – mondta Elke. – Nyárban jövjük megint és megverjük másik zsebtolvajot, jó?

– Jó, de most se mi vertük.

– Mindegy, ki. Családban maradik. Én meggyakorolom késet dobállani, téged meg Vanessa megtanítasz vereked, jó?

– Jó. És ha nyáron nem lesz zsebtolvaj?

– Akkor lesz autótolvaj vagy akár shindy is, te csak ne aggódjad magadat. Kis Jerry-egerek körülötte mindig terem valami. Jó kaja, szép zene, puha orral shindy, csupa klassz dolog. Nyáron elhozhatod pasijadat is.

Françoise ezek után már nem mondta, hogy hátha nem is lesz nyárra pasija. Barátságosan intett a csapatnak és csatlakozott Yves bácsiékhoz.

– Kár – mondta Elke, amikor kiballagtak az épületből. – Volt nagyon fantasztikus.

– Ne törj le, tiszteletbeli – felelte Chantal. – Még van egy egész napunk.

– Végül is – tűnődött Elke. – Ezért jó, hogy nem vagyunk Németország benne. Ott rövidebbek napok.

– Mennyivel? – kérdezte Blanche meglepve.

– Egy betűvel – vágta rá Vanessa, aki persze remekül értette a kislány észjárását. Elke vigyorogva bólogatott.

Hazafelé menet ezért áttekintették a két ország földrajzi viszonyait. Ha Franciaországban a napok hosszabbak, hiszen *jour* az négy betű, *Tag* meg csak három, akkor az éjszakák itt rövidebbek, hiszen *nuit* négy betű, *Nacht* meg öt. Ebből következik, hogy Franciaország éghajlata jóval melegebb Németországénál, mert itt a Nap is nagyobbnak látszik: hat betű, Elkééknél meg csak öt. Ráadásul sokkal kevesebb a francia víz (három betű), mint a német (hat betű), vagyis Németországhoz képest Franciaország sokkal sivatagosabb. A növények tehát gyorsabban kiszáradnak. Az állatok itt sokkal többen vannak (*animaux* hét betű, *Tiere* meg csak öt), és a növényevőknek kevesebb ennivaló jut a nagy szárazság miatt. Férfi ugyanannyi van a két országban, öt betű, a nők viszont Németországban valamivel kevesebben vannak: négy betű.

Még folytatták volna a két ország földrajzi és biológiai viszonyainak részletes összehasonlítását, de a busz felé sétáltukban összeakadtak Pierre Serrault-val és megtudakolták tőle, mikor lesz a forgatás.

– Két hét múlva, ha minden jól megy. Tizenhatodikán délelőttre kértem engedélyt, de még nem kaptam meg.

– És hol forgattok? – kérdezte Niala.

– A Negrescónál, ha minden jól megy.

– Nocsak – vigyorgott Vanessa –, a szappanopera-hősök a Negrescóban szállnak meg?

– Tévéfilm, nem szappanopera. Egyébként a szappanokban csupa dúsgazdag ember van, ha megfigyelted, soha nem dolgoznak. Amúgy te tudsz olcsó szállodáról a Promon?

Vasárnap a panziót megszállták a takarítónők, Isabelle néni kiadta a parancsot, hogy a másnapi nyitásra minden ragyogjon. Az egerek délelőtt elvonultak a melléképületbe edzeni, a maradék kisfülűeket pedig meghívták közönségnek.

– Muszáj rákapcsolnunk az edzésre – állapította meg Vanessa, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy lassúak és tunyák lettek. – Ezzel a tempóval a shindynek biztos az egeres szendvicse. Angélique romlott a legkevesebbet, én pedig a legtöbbet. Mostantól mindenki mindennap edzzen, akkor is, ha otthon van.

– Hogyan? – kérdezte Jennifer. – Fektessem két vállra Andreast?

– Nem igazán örülnék neki – felelte a bátyja. – Éppenséggel nem bánom, ha egy egér két vállra fektet, de az…

– Mellőzzük a hálószobatitkokat – szólt rá Vanessa szigorúan. – Van saját bokszzsákod, azt elverheted. De most nem a technikai edzés a fontos, hanem az erőnléti. Minden este pár kör futás a háztömb körül, utána kétszáz fekvőtámasz. És mindennap mérjétek meg a súlyotokat. Biztos, hogy mindenki fölszedett két kilót.

– Az összesen tizennyolc kiló finom egérhusi – morfondírozott Nimby. – Ez az! – kapta föl a fejét. – Ha mindenki lead két kilót, akkor azt összegyűjtjük és a szegények konyhájának adományozzuk!

Nevettek.

– Tizennyolc kiló husiból már alapíthatunk egy kisebb új egeret is – mondta Martin.

Még jobban nevettek.

– El tudod képzelni, hogy meg tudunk csinálni kétszáz fekvőtámaszt? – kételkedett Angélique.

– Mindenesetre jól hangzik – vágta rá Vanessa. – Próbáljuk ki. Kisfülűek, mindenki válasszon egy egeret és számoljon… nem jó, mindenkinek másikat kell választani. Szóval Blanche: Niala, Georges: Vanessa, nagymama: Pi, nagypapa: Angélique, Jean-Fran: Kissy, Vanni: Jennifer, Andreas: Chantal, Johann: Nimby, Anne: Martin. Mindenki megjegyezte az egerét? Lássunk hozzá.

– És én mit csináljam? – kérdezte Elke, aki szintén tornaruhában volt és az edzés eddigi részét is végigcsinálta velük.

– Fekvőtámaszokat, természetesen. Neked nem kell kétszázat csinálni, még mikroegér vagy. Te számolj magadnak.

– És a többiek miért nem számolhatnak maguknak? – érdeklődött Jennifer, zavarba hozva Vanessát, aki erre a kézenfekvő megoldásra nem gondolt.

– Én csináljam hányat? – kérdezte Elke.

– Százkilencvenöt elég lesz – nyugtatta meg Vanessa, és hozzálátott.

Persze senki a közelébe se jutott a kétszáznak. Kissy huszonötnél érezte, hogy innen nem kel föl élve, negyvennél pedig már biztosan tudta. De kitartott ötvenig, aztán elnyúlt.

Majdnem leghátul végzett. Csak Angélique csinált nála kevesebbet, harminchatot. Pinek hatvankettő sikerült, Nialának hatvannégy, Martinnek hetven, Jennifernek hetvenkettő, Chantalnak hetvennégy, Elkének hetvennyolc, Nimbynek nyolcvan.

Vanessa még mindig csinálta, összeszorított fogakkal, amikor az egerek némelyike már visszafelé jött az ásványvizes palackoktól, akkor is. Végül lefeküdt, a hátára hengeredett és fújt egy nagyot.

– Mennyi? – érdeklődtek.

– Kilencvenkilenc – felelte apa és lánya egyszerre.

– Miért nem csináltál százat? – kérdezte Anne, elindulva felé.

– Mert a kilencvenkilenc tekintélyesebben hangzik – felelte a kislány fensőbbségesen, és elfogadta a V betűs poharat. – Kösz. – Ivott, aztán fújt egy nagyot. – Jól van, egérkék, mindenki jegyezze meg, hogy hányat csinált, mostantól az a mérce. Azt nem is akarom hallani, hogy hány fekvőtámasz volt, csak azt, hogy hánnyal több, mint előző nap. Úgy. Gyerünk zuhanyozni, aztán be a mikróba száradni. Senki nem mehet ki nedvesen, világos?

Ha a melléképületben nem lett volna fürdőszoba, ezen a télen biztos nem edzhettek volna itt. Csurom vizesek voltak mindannyian. Sajnos csak egy fürdőszoba volt, ezért már az első itteni edzésükön megszavazták, hogy a fiúk menjenek elsőnek: ők hamarabb végeznek. Nimby, Pi és Martin ezért egy gyors kő-papír-ollóval eldöntötte a sorrendet, és Martin elbaktatott.

– Három perc per egér – kiáltotta Niala, az órára nézve. – Isabelle néni nem fog estig várni minket a kajával!

Ez ugyan nem volt igaz, a néni a nap bármely szakában örömmel tálalt nekik, de jól hangzott. Olyan hajcsárosan.

Igen, most kezdődik megint a hajtós időszak, gondolta Kissy, elnyújtózva a matracon. Az iskolában is, de az másodlagos, senki, a legmegátalkodottabb tanár se követelhet annyit, mint ez a kis szöszke kiképző őrmester, aki semekkora erőfeszítést

nem tart túlzottnak, ha azzal javulhatnak a túlélési esélyeik a shindykkel folytatott örök harcban. Vanessa számára az életben kétféle időszak van, felkészülés és összecsapás. No jó, ez túlzás, de ez is jól hangzik.

– Be kellene építtetni ide egy másik fürdőszobát – mondta éppen Vanessa. – Az azért kényelmesebb lenne.

– Igen – mondta Niala –, holnap fölhívom Josephet. Nyáron nem számított, de most tényleg rossz, hogy csak egy van. Igazából elférne hátul három is, hisz nem kell több, mint egy zuhanyfülke meg egy mosdó.

– Meg egy törülközőtartó – mondta Blanche. – És egy tükör.

Kissy magában megállapította, milyen jellemző Nialára, hogy nem kérdezi meg a szüleit, hanem egyből dönt. Hiszen ők a melléképületnek ezt a részét nem is használják, a pénz pedig… ugyan már. D'Aubissonék mindig mindent megbeszélnek egymással, de nem az ilyen jelentéktelen kiadásokat; talán egy ezresből kijön az egész.

Ha mindennap meg kell csinálnia az ötven fekvőtámaszt, sőt egyre többet, akkor látványos változások lesznek a mérlegen. Egy kicsit tényleg megugrott a mutató, nem sokkal, de Vanessa párszor már említette, hogy a shindyt nem a testsúlyukkal kell legyőzniük, és morcosan nézett rájuk. Ez persze önmagának is szólt, mert ő is fölszedett valamennyit. De afelől egy pillanatig sem élt kétség Kissyben, hogy Vanessa igenis meg fogja csinálni mindennap a kilencvenkilenc, sőt egyre több fekvőtámaszt.

Úgy lenne jó, ha a fölösleget egy vagy legfeljebb két hónap alatt leadnák. Akkor a tél hátralevő részében már csak erősödnének, és mire megjön a tavaszi shindyszezon, megint olyanok lesznek, mint a farkascsapda. Érintésre lecsapódó, iszonyú erős rugóra járnak, és borzalmas erejük van, az áldozat nem menekülhet.

A hasonlat persze Nimbytől származott, aki már lelkesen tervezgette a tavaszi nagy shindyfogásokat. Ebben bőségesen talált lelki társakat, mert a betörő meg a zsebtolvaj remek dolog ugyan, de a shindyvel egyik se versenyezhet. A shindyk pedig tavasszal bújnak ki odúikból, amikor a gyerekekről lekerül a sok vastag téli ruha, és megnő a csáberejük. Ezt még csak nem

is ők találták ki vagy fedezték föl, rendőrségi szakértő mondta valamikor régesrég a tévében. Épp csak ő nem shindyt mondott, ez a szó még nem került be a kriminalisztikai szótárakba.

Az igazi nagy shindyszezon persze nyáron van, amikor a gyerekek nemcsak hogy egészen kevés ruhát viselnek, de sokat mászkálnak felnőttek nélkül, egyedül vagy csoportosan, és könnyebb őket becserkészni. A Jerry eddig még nem különösebben foglalkozott azzal, hogy tél van-e vagy nyár, mert ők elsősorban a netes megfigyelésre szakosodtak, és a neten nincsenek évszakok. De most, a téli szünet utolsó ebédje fölött, eltöprengtek azon, hogy vajon hol vadászhatnak nyaranta előszeretettel a shindyk, mert nekik is ott kellene vadászniuk. Arra jutottak, hogy leginkább a strandokon, ahol csak fürdőruha van a gyerekeken, és az őrizet is egészen gyenge. Úgyhogy a jó idő beálltával időnként elnéznek majd a strandokra.

Ebéd után üldögéltek egy kicsit az aulában, aztán mély sóhajjal föltápászkodtak és követték hajcsárukat az edzőterembe. Vanessa ragaszkodott hozzá, hogy az utolsó napon minél többet edzzenek, főleg Elke, akinek most már át akarta adni a Jerry-harcmodor összes tudnivalóját, hogy aztán majd otthon gyakorolhasson. Anne megígérte, hogy berendez kislányának egy edzőtermet, ahol lesz egy netbook is, amin át látják majd gyakorlat közben és tanácsokat adhatnak majd neki. Elke ragyogott. Nem lesz ő mindig tiszteletbeli, igazi Jerry-egérke lesz, akinek ütésétől reszketnek majd a shindyk.

– Légy jó, egérke – mondta Kissy, és megölelte Vanessát.

– Te is, egérke – nevetett a kislány és megszorította.

– Én nem leszek jó – ugrott a nyakába Elke. – Unalmos. Inkább leterítem shindyet. Minden héten egyet, jó?

– Jó – felelte Vanessa, és csókot cuppantott a tiszteletbeli feje búbjára –, de attól még jó vagy. Rossz az, aki lekvárt csór a kamrából vagy kislányokat hurcol hegyi fészerekbe. Ha shindyt versz, nagyon jó vagy. De ne feledd, hogy nem vagy még életveszélyes. Csak óvatosan.

Elke mókásan szalutált és csatlakozott a szüleihez, akik már elbúcsúztak mindenkitől, és lelkes integetések közepette elindultak a beszállófolyosó felé. Ők még ténferegtek pár percet, volt még némi idejük.

– Nocsak, Nicole – állt meg mellettük egy szerelőruhás pasas. – Hallottam. Az öreg állati hálás, ahogy hazaér, a nyakatokba fog esni.
– Jó, hát essen a nyakunkba – bólintott Niala –, de tudod, Vincent, azért csináltuk azt a második riasztórendszert, hogy működjön. Hát működött.
– De a rendőrséget kellett volna hívnotok.
– Hiszen hívtuk is – vigyorgott Vanessa, a pasas meg nevetett és összeborzolta a kislány haját.
– Tudod, hogy értettem. Kockázatot vállaltatok az értékes csecsebecséi miatt, ezt nem felejti el. Egyébként én sem. Láttam a videót, a cuccok nagy része nem fölismerhető, de ami igen, az legalább egy százast megér. Szóval mindannyiótoknak hála és köszönet – nézett végig a pasas a vidám egereken.
– Hülye vagy, Vincent, a biztosítónak kellene hálálkodnia – nevetett Vanessa. – Szép kis hasfájástól kíméltük meg őket. No, gyertek, itt a gép.
Az elégedett kisegerek végigmasíroztak a szolgálati folyosókon, s egykettőre Párizsban találták magukat, ahol apa várta őket a Jerry mikrobuszával.

Az új év nem hozott sok változást az életükben, legfeljebb annyit, hogy Pit megint alig látták, belevetette magát a szakdolgozatába és jóformán annyit se mondott, hogy cin-cin. Niala az első szombatot nélküle töltötte, aztán este végigpuszilta őket, fogta a holmiját és elment Courbevoie-ba. A következő pénteken egyenesen odament, aztán vasárnap jött ki hozzájuk Franconville-be. Hozott Piről egy friss fényképet azzal, hogy lehet, hogy jó darabig csak ennyi jut belőle, mert gőzerővel írja a dolgozatot, és hétvégenként semmi másra nincsen ideje.
– Egyáltalán semmire? – kérdezte Chantal, amire Niala nevetett és azt mondta, azért akad éppen egy-egy szabad órácskája, két fejezet között.
A szakdolgozatba most már Niala is besegített, bár az adatok még névvel voltak ellátva, ezért Pi mindenekelőtt fogadalmat tetetett vele, hogy senkinek nem mond el semmit. Ez rájuk is vonatkozott, sőt elsősorban őrájuk vonatkozott. Persze a történetek szereplői vadidegenek voltak, de a világ kicsi, akármikor összeakadhatnak valakivel közülük, és ha kiderül, hogy Pi

megsértette a titoktartást, akkor szerencséje van, ha csak a diplomája ugrik. Niala tehát hallgatott, és kizárólag arról volt hajlandó beszélni, hogy hányadik fejezetnél tartanak, hányadszor írták újra a már meglevőket, ilyenekről.

Hogy a világ csakugyan mennyire kicsi, azt a rákövetkező hétvégén maguk is tapasztalhatták. Kissy nem mulasztotta el megköszönni az őrangyalának, hogy ott lehetett és ismét elgyönyörködhetett a D'Aubisson-féle problémakezelés szépségeiben.

Niala megint egyenesen Pihez ment, ők pedig Vaucressonban gyűltek össze, de ezúttal úgy döntöttek, hogy mégiscsak látni akarják Pit. Szombat délelőtt ezért Vanessa fölhívta a nővérét és közölte vele:

– Ma veletek ebédelünk, egérke.

Niala sóhajtott.

– Nem mehetek, egérke. A nagyfülűm egész nap dolgozni akar. Éppen azon gondolkodom, hogy egész hétvégére itt maradok és segítek neki.

– Akkor annál inkább együtt ebédelünk – jelentette ki Vanessa. – Enni neki is kell. Odamenjünk és főzzek valamit, vagy étterem?

– Inkább étterem. Le se tudunk ülni ennyien, egy papírüzlet a lakás.

– Jó. Nemsokára fölcsöngetek értetek.

– Cin-cin – felelte Niala és letette.

A rue de l'Abreuvoiron és folytatásán, a rue de Bezons-on Nimby vagy féltucat éttermet talált, ez a két utca pedig éppen annál az utcánál találkozik, ahol Pi lakik. Az éttermek többsége gyalog is csak pár perc Pitől. Ez a környék már a Défense-negyed széle, tele üzletemberekkel, ugyanúgy egymást érik az éttermek, mint a Côte d'Azurön. Megállapodtak, hogy majd ránézés alapján választanak egyet, és elindultak.

Angélique kerülő úton ment, hogy a Victor Hugo utcába az ellenkező irányból érkezzenek és az éttermek felé mehessenek tovább. Nem mintha a másik irányban nem lennének éttermek, de kevesebb. Megállt a ház előtt, Vanessa kiugrott és megnyomta a kaputelefont. Nyitva hagyták a kocsiajtót, nem fognak addig megfagyni, s jól hallották Niala hangját:

– Ki vagy?
– Egerek és emberek – felelte Vanessa, Kissy pedig vigyorgott. A kislány persze aligha olvasta a könyvet, talán a filmet se látta, de a címet hallotta már.
– Mindjárt jövünk. Két perc.
– Vettem. Földi bázis kikapcsol.
Két perc múlva tényleg megjöttek. Pi fáradt volt, de jókedvű, örült, hogy látja őket, és a dolgozatról beszéltek, amíg Angélique befordult a keresztutcába és találomra kiválasztott egy éttermet. Kiugráltak és bemasíroztak. Főleg Niala és Pi beszélt, amíg letelepedtek egy dupla asztal köré. Aztán jött a pincérnő, kiosztotta az étlapokat, Kissy és Martin pedig összedugta a fejét az egyik fölött. Kissy nem gondolt semmi különösre, az ebédje kiválasztásával volt elfoglalva. Amikor fölnézett, még akkor se. A pincérnő a két D'Aubisson lány széke mögött állt és jegyzetelt, ahogy sorban elmondták, mit ennének. Valahol a közepén Vanessa is bemondta a csirkét sült krumplival, aztán Niala, szintén sült krumplit – majdnem mindenki azt kért – és pulykaszeletet. A pincérnő bólintott.
– Milyen szépen megtanultál franciául – felelte.
A soron következő Pinek torkán akadt a szó. Az asztal körül elhallgatott a sokszólamú, halk cincogás. A pincérnő megjegyzése csak meglepte őket, Niala arckifejezése viszont megdöbbentette. És Vanessáé. A lányok fölkapták a fejüket és úgy meredtek a nőre, mint akik kísértetet látnak.
Sehonnan sem hallatszott fogaskerekek kattogása, és Kissy tudta, miért. Mindenki rájött, ki lehet ez a nő. Nialának a francia az anyanyelve, még inkább, mint a provanszál, úgyhogy ilyen megállapítást az egész világon egyvalaki tehet.
– Igen, én vagyok – bólintott a nő. – Én se gondoltam, hogy éppen itt futunk össze. Gondolom, jól szórakoztatok annak idején. Az úrnak mit hozhatok?
Az úr nem válaszolt. Ehelyett Niala hátratolta a székét és felállt.
– Igen – felelte határozottan, közben a nő felé fordult és a szemébe nézett. Egyforma magasak voltak. – Ha már említi, szórakoztatott minket az a kis színielőadás, de puszta szórakozásból soha nem törtem volna össze senki tányérját és nem kényszerítek munkára senkit, még ha fizetek érte, akkor sem.

Csend. A nő gyanakodva nézett a lányra.

– Hát akkor?…

– Szükségünk volt egy információra, és hirtelenjében ezt a módját találtam ki, hogy megszerezzük.

– Szükségetek? Mire?

Niala körbemutatott az asztalon.

– Bemutatom a Jerry Alapítvány tagjait. A neten garázdálkodó pedofilok kézre kerítésével foglalkozunk.

A nő arcán hirtelen felismerés jelent meg.

– A takarítónő…

Niala bólintott.

– Igen. A takarítónő, aki munkába menet tett egy kis kitérőt Auteuilbe, hogy elhelyezzen egy kamerát az uszoda öltözőszekrényében, mert egy pedofil megfizette érte. Meg kellett tudnunk, hogy meddig dolgozik, mert eszerint kellett megfigyelnünk az uszodát.

A nő lassan bólogatott.

– Emlékszem. Mi ott az étteremben el se tudtuk hinni, hogy madame Grevin ilyesmibe keveredett.

– Méghozzá nyakig – felelte Niala. – Amikor elkaptuk, meg akarta fojtani egyik társamat. – Ekkor Jennifer némán felállt. – Egy hétig látszott a nyakán Grevin ujjának nyoma. Megérti, hogy ha ilyen emberekkel van dolgunk, nem finomkodhatunk.

– Megértem – felelte a nő.

– De bocsánatot kérek, amiért becsaptuk.

A nő elmosolyodott és kezet nyújtott. Niala komoly arccal megszorította a kezét.

– Szóval mit eszel? – kérdezte, még a nő kezét fogva, őrá nézve.

– Amit te – felelte Pi. – Sült krumplit pulykával.

Amikor a pincérnő letette a tányért Niala elé, egy pillanatra megállt a keze. A lány most nem nézett föl.

– Mondja csak – szólalt meg.

A nő elmosolyodott.

– Tudod… kedveltem azt a szeleburdi olasz lányt.

Niala is elmosolyodott és fölpillantott.

– Most is megvan. Majdnem ugyanolyan, mint akkor volt, csak jól beszél franciául. Anche italiano, naturalmente. Grazie.

– Szívesen. Jó étvágyat.

Összeakadt a tekintetük, mielőtt a nő elment. Niala most már úgy vigyorgott, ahogy mind megtanulták még Mohitól. A nő visszanevetett rá és ment a dolgára.

Legközelebb akkor beszéltek, amikor végeztek az evéssel. Azazhogy – nem is beszéltek. A nő megmondta a végösszeget, Niala átadott néhány bankjegyet, aztán egy apró elhárító mozdulatot tett. Nem kér vissza.

– Egészségükre – pillantott a nő a társaságra. – Jöjjenek máskor is.

Már mozgott a kocsi, amikor Jennifer azt mondta, már rég nem lepi meg, hogy Niala így meg tudja szelídíteni az embereket.

– Hát persze – mondta Nimby. – Engem az lepne meg, ha nem tudná.

– Ti is meg tudjátok csinálni – felelte Niala, és fölrántotta a tolóajtót –, csak bíznotok kell magatokban. Kösz a fuvart. Majd látlak benneteket, egérkék.

– Mintha ez nagyon rövid beszélgetés lett volna – állapította meg Nimby, míg azok ketten kiszálltak.

– Hát az – felelte Pi –, de sebaj, nemsokára annyit dumálhatunk, amennyit akarunk. Akár az egész Csillagok háborúját végigbeszélhetjük.

– Réges-régen egy messzi-messzi galaxisban – vágta rá Nimby, Pi pedig nevetett és becsukta az ajtót. Utánuk néztek, amíg bementek a házba.

– Sose írok szakdolgozatot – jelentette ki Vanessa.

– Kénytelen leszel – mondta Angélique, és kitette az indexet a Szajna felé. – Anélkül nem adnak diplomát.

– No és? Minek nekem diploma?

– Kell az a mai világban.

– Nekem nem. Shindyt letaglózni diplomával is ugyanúgy kell.

– Nem azért. A tanult embert komolyabban veszik. Különben is, most már D’Aubisson vagy. Sőt Claudel is.

– Ezt miért mondod?

– A családodban mindenkinek felsőfokú végzettsége van. Isabelle néni vendéglátó-ipari főiskolát végzett, ha jól tudom.

– Persze hogy jól tudod. Mario is… Igen, tényleg. Eddig ez föl se tűnt, de mindenkinek van. Akad jó pár doktor is, meg egy professzor.

– Nocsak, kicsoda? – kérdezte Nimby.

– Jean-Luc bácsi. Nem ismeritek, én is csak párszor találkoztam vele. Ja, Raymond bácsit nem tudom. Milyen végzettségük van az ezredeseknek?

– Katonai akadémia – vélte Chantal.

– De ő rendőr, nem katona. Nem emlékeztek? Akit fölhívtunk, amikor a Roger-ügyben Nialát megbilincselték.

– Az az ezredes? – kérdezte Jennifer. – Az rokonod?

– Hát persze. Sőt neked is, mert közeli rokona Marie Lesternek. Vele még nem találkoztam, de máris nagyon szeret. Telefonon.

– Ő biztos rendőrakadémiát végzett – mondta Chantal.

– A Beverly Hills-i zsaru klasszisokkal jobb – vágta rá Nimby.

Nevettek. Aztán megint Angélique szólalt meg.

– Szóval mindenkinek van végzettsége. Kilógnál közülük, ha neked nem lenne.

– Akkor pláne nem szerzek – közölte Vanessa. – Szeretek kilógni a sorból.

Angélique sóhajtott.

– Nehéz eset vagy, egérke. Nem szeretek ilyet mondani, de örülnöd kellene, hogy van lehetőséged tanulni.

– Ezt jobb is, hogy nem szereted mondani, mert akkor hátha tényleg nem mondod – felelte Vanessa szárazon. – Én mindennap megköszönöm a szüleimnek, hogy magukhoz vettek, ha nem is ezekkel a szavakkal, sőt általában nem is szavakkal. De ők olyannak szeretnek, amilyen vagyok, és én olyan vagyok, aki nem szeret túl sokat tanulni. Nem állítom, hogy ez mindig így marad, én is változhatok, de jelenleg nem tudom elképzelni, hogy én egyszer diplomát akarjak szerezni.

– Ne haragudj – felelte Angélique.

– Nem haragszom, egérke.

A híd után jártak, a kocsi éppen ekkor állt meg egy piros lámpánál.
– Ami azt illeti, hogy én tanulhatok – mondta Vanessa –, hát vajon ők tanulhatnak-e?
És jobbra mutatott, ahol két lefátyolozott muszlim nő lépett le a járdáról és indult el keresztben. Az egértekintetek követték őket, ahogy átértek a túloldalra.
– Biztosan – mondta Chantal. – Elvégre Franciaországban vagyunk.
– Nem olyan biztos az – vélte Nimby. – Nem véletlenül van ez a vita a burka betiltásáról. Mert sok nőre még mindig rákényszerítik, és ha ezt, akkor mást is. Például hogy maradjanak otthon és ne tanuljanak, ne dolgozzanak.
– Hát – mondta Angélique, és lenyomta a gázpedált – én nem akarlak kiábrándítani…
– *De?*
– De nálunk nagyon kevés nő van, akire tényleg ilyesmit kényszerítenek. Messze nem annyi, mint például netes pedofil, és azokról sokkal kevesebbet beszélnek. Ha megnézed, hogy kik szorgalmazzák annyira…
– Persze – felelte Nimby élénken. – Az ő fő szempontjuk az, hogy kiszúrhassanak az arabokkal, beleszólhassanak idegenek életébe. De akkor is föl kell tennünk magunknak a kérdést: megengedheti-e magának Franciaország, hogy a nőket büntetlenül elnyomhassák az iszlám nevében? Én utánaolvastam ennek egy kicsit. Hallottatok a tálib uralomról? Afganisztánban volt, akkortájt, amikor mi születtünk. Az volt a fő jellemzője, hogy totálisan elnyomták a nőket. Semmit se volt nekik szabad, és a legkisebb vétséget is kegyetlenül büntették. Hát ennek az egyik jelképe a burka.
Angélique hümmögött.
– Persze, nem mondom én, hogy a burka valami jó dolog. Eszemben sincs. Küzdeni kell ellene. Csak itt egy jó ügyet rossz célra használnak.
– Sokadszor a történelemben – felelte Nimby. – De ha sikerül keresztülvinni, hogy a nőket legalább néhány európai országban ne lehessen vallási terrorban tartani, akkor mellékes lesz, hogy ezt eredetileg arabellenes célból tették. Az arabgyűlölet ellen ettől függetlenül kell küzdeni. Kissyék meséltek arról a

fogadásról az ügyvédnél, emlékeztek? Viselt ott valaki burkát vagy nikábot?

– Mi az a nikáb? – kérdezte Kissy.

– Olyan fejkendő, ami takarja az arcot, de a szem kilátszik. Ami ezen a két nőn is volt. A burka meg az a nagy zsák, amin a szem előtt is egy rács van, úgyhogy a nő szeme se látszik.

Kissy és Martin egyszerre kezdte csóválni a fejét.

– Nem, semmi ilyesmi nem volt senkin. Egy-két idősebb nő viselt kendőt, de nekik is látszott az egész arcuk. A fiatalabbakon még az se volt.

– Voltak lányok rövid szoknyában is – mondta Martin.

– Mennyire rövid? – érdeklődött Nimby.

Martin őrá sandított. Kissy visszasandított rá. Értették egymást szavak nélkül is. Ha Martin azt meri mondani, hogy a szoknyák nem voltak elég rövidek, akkor Angélique jobban teszi, ha egyből a Grace klinika bejáratánál teszi ki Martin romjait.

Martin ezt merte mondani.

– Hát lehettek volna rövidebbek is.

– Ha hazaérünk, mész a húsdarálóba – vágta rá Kissy.

– Szóval azt akartam mondani – mondta Nimby gyorsan –, hogy a legtöbb arab meg tudja őrizni a kultúráját és a hitét nikáb meg burka nélkül is. Azoknak is sikerült, akik ott voltak azon a fogadáson. Úgyhogy akik azért akarnak tiltani, mert akkor hátha jól kiszúrhatnak az arabokkal, azok nagyot fognak csalódni.

Kissy vigyorgott, és szavak nélkül közölte Martinnel, hogy hiába próbálja Nimby, ez a hű barát másra terelni a figyelmet, a jogos büntetés nem marad el.

Ekkoriban többször megesett, hogy olyan témákra fanyalodtak, mint a politika. Niala az egész hétvégét Courbevoie-ban töltötte, csak kétszer találkoztak, ebédnél. Másnap is ugyanabba az étterembe mentek, de az a pincérnő nem volt szolgálatban. Vasárnap este aztán Angélique bevitte Vanessát, Jennifert és Chantalt Courbevoie-ba, ők pedig Nimbyvel hazamentek. Yves bácsinak ugyanis a következő héten jutott ideje, hogy ezt-azt megigazítson a mikrobuszon. Sokára jött össze, viszont ingyen, az alapítványnak tett felajánlásként. De hát ráért a dolog. Most

kap vonóhorgot a kocsi, tetőcsomagtartót és lehúzható létrát az oldalára, egy pótakkut a plusz elektromos dolgok számára – azazhogy akkut ők már raktak bele, Yves bácsi azt köti rá a generátorra, hogy ne kelljen töltőre tenni –, és jobb riasztót is kap. Nimby azt ígérte, a riasztó kicsit meg lesz birizgálva, hogy a szakértő autótolvaj azt higgye, már minden rendben, pedig mégse. Mint a karácsonyi betörésnél, a tolvajok szakszerűen kiiktatták a riasztót, de volt még egy riasztó. Itt csak egy lesz, de ravasz. Sivalkodni is csak azért fog, hogy a tolvaj elhallgattathassa és örülhessen, hogy sikerült. Yves bácsi szerint a riasztók sikoltozása régesrég nem ér semmit, mert az emberek toronyházak sokadik emeletein dolgoznak, onnan messze találnak parkolóhelyet, nem is hallják a szirénát, de oda se érnének. Idegenek meg nem izgatják magukat. Ezért van egyre többféle olyan riasztó, ami nem sikít, vagy csak falból, és közben más technikákat használ.

A kocsit már a következő pénteken visszahozták, minden készen volt, ahogy ígérték. Egy apró számítógép került a kocsiba, a motorház egyik legbelső zugába, csak komoly szerelésekkel lehet hozzáférni. Egy telefont is tartalmaz, ami már az ajtó vagy a motorház nyitására is SMS-t küld a Jerrynek, és parancsokat is lehet neki küldeni SMS-ben. Az egyik parancsra elküldi a kocsi koordinátáit, mert van benne egy GPS-vevő, a másikra leállítja a motort, persze fokozatosan. Ezt ki lehet iktatni, ha a tolvaj kivezet egypár kábelt és elvagdossa a meglevőket, de addigra rég lefülelték, úgyhogy inkább másik kocsit választ. Thomson-gazella-effektus, mondta Nimby. Ezt nem értette senki, magyarázatot kértek.

– Nem ettetek még Thomson-gazellát?

Az egerek egymásra néztek és beismerték, hogy még nem.

– Pedig finom. A gepárdok szerint legalábbis. De amikor a csita kimegy a kamrába Thomson-gazelláért, akkor a gazellák pattognak. – Nimby talpra szökkent és fölugrott a levegőbe. – Óriásiakat ugrálnak függőlegesen, négy lábbal. Néha látni őket természetfilmeken.

– Rémlik valami – mondta Chantal.

– Nomármost a biológusok ezt a csoportszelekció elvével magyarázták vala egykoron. A gazella önfeláldozó magatartást tanúsít, amikor ugrálásával magára vonja a gepárd figyelmét.

Lehet, hogy őt megeszik, de a többiek elmenekülnek. A csoportszelekciós elmélet szerint a tomik azért maradtak fenn, mert egyedeik a csoport érdekét a saját érdekük elé helyezték. Eddig világos?

– Mint a krémsajt – felelte Vanessa, és vett egy falat almát. Ekkor már becsukták a mikrobuszt a garázsba és behúzódtak a nappaliba.

– Ám eljöve Richard Dawkins, az önzőgénelmélet atyja, áldassék az ő neve. Ő rájött, hogy a tomik nem önfeláldozásból pattognak, hanem ellenkezőleg: önzésből. Azt mutogatják a csitának, hogy ők milyen erős, egészséges gazellák, a cicusnak esélye sincs, hogy elkapja őket. Vagyis a pattogás azt jelenti: *Edd meg a sógoromat, ő nem ugrik olyan magasra!*

Az egerek jót nevettek.

– És ha a cica tényleg megeszi a sógort? – kérdezte Kissy.

– Akkor a tomi megmenekült. Ha a csiták azokat eszik meg, akik fél métert ugranak, akkor azok maradnak életben, akik egy métert. Ezután viszont már nincsenek fél métert ugró gazellák, mert a félméteres ugrás génjeit a gepárdok megették. Ha akad egy gazella, aki másfél métert ugrik, akkor neki lesz a legtöbb esélye, hogy továbbadja a génjeit. A gepárdok most már az egy métert ugró géneket eszik meg, és egy idő után mindenki másfél métert ugrik. Aztán jön egy mutáns gazella, aki két métert ugrik, és így tovább. A harc vég nélkül folyik. A tomik ma már három métert ugranak.

Fölnéztek a mennyezetre, ami alacsonyabban volt három méternél, és elismerően bólintottak.

– Nos tehát, kisegér hölgyeim és uraim, a Thomson-gazellák technikáját alkalmazzuk a mikrobusz védelmére. A tomi azt magyarázza a csitának, hogy ővele nem érdemes kezdeni. A csita előbb-utóbb egy tomit biztosan elkap, de mindegyik azt reméli, hogy nem ő lesz az. Hát mi is ezt magyarázzuk az autótolvajnak. Előbb-utóbb egy autót biztosan elkap, de azt reméljük, hogy nem a mienk lesz az.

– No – mondta Vanessa –, akkor menjünk edzeni. Mert nekünk is fittnek kell lennünk; az nem elég, ha a kocsink három méter magasat ugrik.

Amilyen érdekesen teltek az órák, sőt a percek is a téli szünetben, olyan unalmasak voltak most egész hetek, legalábbis az iskolai napok, de a szünnapokon se történtek rendkívüli dolgok. Még a forgatás is elmaradt, amire Pierre Serrault meghívta őket, mert valaki átírta a forgatókönyvet és már nem kellett a kung fu.

Niala egész hétvégéket töltött Pivel, nagyon sajnálta, hogy a többiek most kimaradnak az életéből, de az egerének szüksége volt rá. Angélique is ki-kimaradozott, némelyik hétvégén bezárkózott kis szobácskájába Nimbyéknél, de egy olyan is akadt, amit Vannival töltött. A férfinak januártól nem volt állása a szállodában, de a panzió még mindig olcsóbb volt, mint egy bérelt lakás, úgyhogy maradt. Időnként elszegődött testőrnek egy-egy téli vakáción levő milliomos mellé, általában csak egy-egy alkalomra, a maradék időben pedig állást keresett. Az egyik pénteken a munkaadója Párizsba jött, elkísérte, aztán hétvégére kivett egy szobát. Nimby pedig jól letolta ezért Angélique-et.

– És mégis miért nem hoztad haza, egérke?

– No de hát…

– Mi az, hogy no de hát? Mikor élünk, a harmincas években? Mikor szóltunk mi bele abba, hogy kit hozol haza, nappalra, éjszakára, akármikor?

– Sose hoztam haza senkit, nem volt mibe beleszólnotok.

– Akkor is – avatkozott közbe Kissy. – Én is hazahoztam az egeremet. Vanessa és Niala is hazavitték az egereiket. Chantal…

– Vanni nem is egér.

– Etess vele sok sajtot, hátha kinő a füle – tanácsolta Vanessa. – Engem Kissy már akkor hazavitt, amikor még egészen pici kisegér voltam, és csak cincogtam riadtan. Ezt kellett volna tenned.

Kissy gyorsan megtörölte a szemét, bár tudta, hogy a kamera remekül lát mindent. Olyan szépen mondta…

– Vanni nem cincog riadtan. Erős férfi, akit nem azért hoztam volna haza, hogy gyámolítsam.

– No és? – nézett rá Nimby; ők ketten élőben látták egymást. – A panzióban is ugyanazt csináltátok. Senki nem fog amiatt aggódni, hogy a másik szobában alvó egértársad rosszat tanul.

Én különben is Vaucressonban voltam, amúgy oda is elvihetted volna, és mi is ugyanazt csináljuk Vanessával.

– Azért nem egészen ugyanazt – mondta a kislány nagyon gyorsan. Kissy vigyorgott. Vanessának persze részletes ismeretei voltak Angélique-ék szünidei élményeiről. Nekik rögtön első éjszaka már védekezésre is szükségük volt, Vanessáéknak pedig nem. Abból nem lesz egérbaba, amit ők csinálnak.

Átlagos hétvégéik voltak tehát, azzal súlyosbítva, hogy többnyire csak hatan voltak. Gyakoroltak, edzettek, csinálták a fekvőtámaszokat, ámbár a súlytöbblet nagy részét már leadták, de Vanessa kérlelhetetlen volt. Ő már megcsinálta a százhatvan fekvőtámaszt egyvégtében. Kissy napi adagja közelített a százhoz.

Az egyik hétvégén laposra verték a postásukat, aki azt állította, hogy dzsúdózik és falhoz keni őket, aztán kiderült, hogy senkivel se bír el közülük, még Angélique-kel se, aki nem volt jelen ugyan, de tudták, hogy mire képes, és látták, hogy a srác nem tud annyit. De azért barátságosan megköszönték a közreműködését, megvendégelték némi süteménnyel, gyümölccsel, sajttal meg üdítővel. Ez minden edzőpartnernek járt a száz euró tiszteletdíj mellé.

Egy másik hétvégén Vannival verekedtek meg Beaulieu-ben, az volt az első alkalom a szünet óta, hogy mind együtt voltak péntektől vasárnapig. Február vége volt már, rég nem havazott, de északon elég hűvös, morcos idő járta, ezért is jöttek le. Beaulieu fölött kék volt az ég, énekeltek a madarak, és a hó alól régesrég kiolvadtak a turisták.

Ekkor avatták föl az átalakított melléképületet. Niala állta a szavát, hátul kihasíttatott három pici rekeszt, épp elfért bennük egy zuhanyfülke és egy mosdó, a törülközőtartó már az ajtón volt. Így sokkal gyorsabban elkészültek, bár most már elég jó volt az idő, átsétálhattak volna a villába vagy a panzióba is. De jól jönnek ezek majd a következő télen.

A verekedés jól sikerült, Vanni nem volt ügyetlen és kimondottan erős volt. Ráadásul nem szenvedett abban a betegségben, amiben a partnereik többsége, akik nem merik őket rendesen megütni, mert nem bíznak a védőfelszerelésben vagy csak gátlás él bennük aziránt, hogy megüssenek egy gyereket. Vanni

mert rendesen ütni, sőt rúgni is, talán mert már többször látta őket edzeni és minden kalandjukat ismerte. Angélique-kel sokat beszélgetnek, ez talán Niala hatása, neki a jó kapcsolatról vallott elvei között az is szerepel, hogy mindent meg kell egymással beszélni, meg kell ismertetni egymást a múltunkkal, a barátainkkal, mindennel, ami hozzánk tartozik. A barátokkal való megismerkedés egyelőre késett, mert mindkettejük barátai, az egereket leszámítva, Párizsban voltak, Vanni pedig mostanában csak egy hétvégét töltött ott. De ez ráér. Lényeg, hogy sokat beszélgetnek. Az összes egérpár sokat beszélget, a félegeres párokból viszont csak az egyik, mármint Angélique-ék. Chantal bevallása szerint ők nem beszélgetnek annyira sokat, helyette egész más dolgokat szoktak csinálni. Kissy egyik reggel, amikor Chantal nagyon álmosan jött elő, megkérdezte, hogy hányszor. Erre Chantal azt felelte, te vagy a jó matekos, nem én.

Most Beaulieu-ben Chantal is frissen, üdén kelt reggelente: Andreas nem jött. Ez olyan jótékonyan hatott Chantal edzőtermi teljesítményére, hogy Vanessa nem állhatta meg, hogy meg ne jegyezze.

– Nem lehet mindenki te – mondta Chantal, ezzel kérdő arckifejezést keltve a kislány arcán. – Hát mert a te teljesítményed semmit se romlott, pedig valaha ti is végigaludtátok az éjszakákat, most meg nem.

– Vanessa acélból van – mondta Pi. – Én erős, egészséges férfi vagyok… állítólag… de a felét se bírom annak, amit Vanessa. Pedig ahhoz a nemhez tartozik, amelyiket gyengébbnek szokás nevezni, ráadásul még serdül.

– Mondhatnám – felelte a kislány –, hogy robot vagyok, műanyag bőr, acélszerkezet, szervomotorok. Jól is hangzana. De a helyzet az, hogy nem én bírok sokat, hanem te gazdálkodsz rosszul az erőddel. Mikor edzettél ezelőtt legutóbb?

– Hiszen tudod. Január elején itt Beaulieu-ben.

– Látod. Hát még mindig nem értitek – Vanessa körbehordozta pillantását az egereken –, hogy az ember csak akkor marad az a villámgyors gyilkológépezet, amivé fejlesztettük magunkat, ha rendszeresen gyakorol? Tudom, korábban is előfordult, hogy egy ideig nemigen edzettünk, de egyrészt akkor is romlott a teljesítményünk, másrészt legalább akkora lakomákat

nem csaptunk, mint most a szünetben. Nézzétek meg ezt a petyhüdt, vacak egeret – mutatott Pire, aki negyedórával azelőtt úgy küldte földre az egyszerre támadó Chantalt és Nialát, hogy csattantak –, végigette a téli szünetet, aztán elment két hónapra leckét írni. Mitől lenne ereje?

– Szegénykém – sajnálta Jennifer. – Mihez fog kezdeni, ha támad a shindy?

– Te csak ne ironizálj, egérke. Az, hogy eddig nem akadtunk össze olyan shindyvel, aki tudott volna verekedni, nem garancia semmire a jövőben. – Vanessa körbehordozta szigorú tekintetét a csapaton. – Értsétek meg, hogy soha nem lehetünk eléggé felkészültek. A shindyk többnyire nem jó verekedők és nem hordanak fegyvert, mert arra számítanak, hogy gyerekekkel lesz dolguk, akiket egy-két pofonnal tökéletesen meg lehet félemlíteni. De egy azért már volt, aki pisztolyt rántott. Én nagyon gyors vagyok, de egy golyó elől én se tudok elugrani, csak azt tudom tenni, hogy támadok, mielőtt azt a golyót kilőnék. Halljuk, mi a teendő – Vanessa megpördült és őrá mutatott –, Kissy!

Kissy késedelem nélkül felelte: – Ki kell rúgni a pisztolyt a kezéből. Ha nem érem el, akkor lőni kell.

– Erre mennyi esély van?

– Kevés, mert a pisztolyt gyorsabban ki lehet biztosítani és elsütni, mint a Nimbuszt, de ha nincs más, akkor ezt kell tenni. És egyvalamit sose szabad.

– No mit? – kérdezte Vanessa vizsgáztató hangon.

– Állni és gondolkodni, hogy most mihez kezdjünk.

A kislány helyeslően bólintott és jelt adott az újabb összecsapásra.

Ekkoriban már magukkal hordták azokat a rémisztő bicskákat. Kimondottan csak Vanessa és Nimby ragaszkodott hozzá, az ellenzéket pedig Niala, Angélique és Pi képviselte, vagyis eggyel többen, de a négy ingadozó végül arra szavazott, hogy ez ugyan okot ad arra, hogy némileg tartsanak a rendőrtől, de kevesebb okuk lesz félni a shindytől, márpedig a rendőr mindenképpen sokkal kevésbé veszedelmes. Amikor januárban eldöntötték, hogy ez a helyes lépés, maga Vanessa vetette föl, hogy esetleg kinek-kinek saját döntésére bízhatnák, hogy hord-e

bicskát, de erre Niala megcsóválta a fejét és kivett egyet a készletből.

– Egy csapat vagyunk. Mindenkinek tudni kell ugyanazt. Ha bajba kerülünk, és én számíthatok arra, hogy ha kell, bicskával is megvédesz, akkor nem helyes, ha te nem számíthatsz ugyanígy rám.

No tessék, gondolta Kissy. Niala már megint meghatározott egy alapelvet.

Egy tucat bicskát beraktak egy dobozba és föladták Kissy címére postán, mert a gépen csak kézipoggyászuk van, abba nem tehetik. Ha a szkenner kimutatja, márpedig holtbiztos kimutatja, akkor őket az életben nem engedik még egyszer gépre szállni. Niala szerint legalábbis. Vanessa hetykén vállat vont ugyan és azt mondta, legfeljebb megverik a biztonságiakat, de nővére közölte, hogy éppen akkor amazoknál lesznek a frissen megtalált bicskák, Vanessa pedig egyelőre nem tanította ki őket, hogyan harcoljanak puszta kézzel ellenük. A kislány úgy elámult ezen a válaszon, hogy a szája is tátva maradt, Nimby nyúlt oda és csukta be neki. Ezen jót nevettek.

Külön vita volt arról is, hogy magukkal vigyék-e a késeket az iskolába. Vanessa magától értetődőnek tartotta, hiszen a shindyk vagy egyéb gonosztevők nem kérdezik, hogy hova mennek, honnét jönnek. Ha az iskolába nem viszik őket, akkor jóformán sose hordják, legfeljebb szünnapokon, amikor csapatostul mászkálnak.

Az ellenzék úgy gondolta, hogy az iskola a legkevésbé se jó hely ilyen szerszámoknak. Mi van, ha ellopják a nyüzsgésben? Ezt Jennifer kérdezte, vesztére, mert Vanessa lesújtóan nézett rá és közölte, hogy aki hagyja, hogy ellopják a fegyverét, az jobban teszi, ha bekeni magát mustárral és helyet foglal a cica zsömléjében.

Végül fölhívták Mondiot-t és tanácsot kértek tőle. Elvégre ő szakértő, ugyanakkor megérti a szempontjaikat. Nem nagyon értette meg, vagy csak nem tartotta elég fontosnak, de azt mondta, el se tudják képzelni, mit idézhetnek a fejükre azzal, hogy tizenöt centis rugós bicskát visznek az iskolába. Ő csak azt tudja tenni, hogy hálát ad, amiért már nem az ő iskolájába járnak, mert igazán nem szívesen bántaná meg őket egy ilyen

eljárással. Főleg szegény Vanessát, aki olyan érzékeny a Jerry jó hírére.

Kissy sose fogja elfelejteni azt az arcot, amivel Vanessa a telefonra meredt, míg ezeket a szavakat hallgatta. Morgómedve nem azt mondta, hogy félti a bőrét Vanessa haragjától. Ő Vanessa lelki nyugalmát féltette.

A kislány öt másodpercig féktelen dühvel bámulta a telefont. Kissy lelki szemeivel megpróbálta ugyanúgy fölnyitni Vanessa fejét, ahogy a D'Aubisson lányok szokták az övét, és döbbenten látta a véresebbnél véresebb képsorokat, amiknek mind Morgómedve volt a szenvedő alanya. Aztán Vanessa anélkül, hogy az arcán egy moccanásnyit változtatott volna, jeges nyugalommal azt mondta:

– Értem, monsieur Mondiot. Köszönöm, hogy elmondta. Visszavonom a javaslatomat a bicskaviselésre.

– Szívesen. Aztán mondd, a szemed elé merhetek én még kerülni ezután?

Vanessa elnevette magát, és Kissy már nem látott véres képeket a fejében.

– Hát persze. Legyen nyugodt.

Nimby ekkoriban látott hozzá az ötletéhez, hogy monopoly-programot ír a Jerry-felület számára. Rövid megfontolás után azonban úgy döntött, hogy nem monopoly lesz, hanem egy külön az ő számukra kidolgozott, speciális változat. Jerrypoly!

Azokat az utcákat lehet majd megvenni, ahol az egerek laknak. A helyszíneket eredeti fényképek ábrázolják. A játékosokat is, nem kell figurát választani játék előtt, mert mindenkit az arcképe képvisel. A speciális mezőkön is fénykép lesz, még nem tudni, micsoda, de lesz.

Folyamatosan szaporodtak az ötletek. A vasutas mezőkre a beaulieu-i, nizzai, vaucressoni és franconville-i állomás képe kerüljön, vagy egy mozdonyé azokon a helyeken. A szerencsekártyás mezőkre ne kérdőjel kerüljön, hanem szerencsemalac. Mégpedig az a kis játékmalac, ami Nialának van a polcán. Erre logikusan következett, hogy a közösségi persely pedig az a kis fémdoboz, amit Nimby régen az asztalán tartott, majd átvándorolt a Frédi bázis asztalára, mindenféle hasznos apróság van benne, még hajcsatok is.

A malac és a doboz volt az első, amit külön erre a célra fényképeztek le; Nimby helyszíni forgatásnak hívta. A harmadik helyszíni forgatást Blanche egyik barátnője végezte el, kattintott pár képet abban a kórteremben, ahol valamikor Mohi feküdt a Hendriksen-ügy után. Ez lesz a sarokban, börtön helyett, mert börtönnek az ő esetükben semmi értelme, ők másokat küldenek oda, nem maguk mennek. A szemközti sarokban pedig egy marcona shindy lesz, akivel szemben alulmaradnak; Luigi most is vállalta a szerepet, hiszen ő alakított már shindyt az alapítvány számára. Niala fotózta le többféleképpen, fenyegető testtartásokban és arckifejezéssel.

A startmező fotóját Kissy csinálta, külön meglátogatta ezért Ange nénit a könyvtárban. Érett megfontolás után a bejárat előtti részt választotta, balról-jobbról könyvespolcokkal, hiszen itt látta először Martint mint Sünit, s itt találkozott először Mohi és Nimby is, egymással és velük is. Ange néni jót mulatott a Jerrypoly szellemes ötletein, és azt mondta, nagyon tetszik neki, hogy az egerek ennyire vonzódnak a hagyományokhoz.

– A hagyományok fontos dolgok – mondta. – Jó követni őket. De azokat a legjobb, amiket mi találtunk ki saját magunknak, nem készen kaptunk.

Kissy eltűnődött ezen és megállapította, hogy az életük tele van ilyen hagyományokkal. Ezer éve nem folyt arról megbeszélés, hogy összegyűljenek-e a következő iskolai szünnapon, mert magától értetődő, hogy igen. Csak azt kell megbeszélni, hogy melyiküknél. Már hagyomány, hogy Nimby érkezéskor és távozáskor a lányok nyakába borul, akik mérhetetlenül meg vannak sértve, de vigyáznak, hogy az útjába essenek. És hát hagyomány a Jerry szaknyelve, ami azóta fejlődik, hogy a shindy szót kitalálták. A kisegérség, az óvatos távolságtartás macskáktól, egerészölyvektől és rágcsálóirtóktól. A harci stílusuk és a kiképzés többi eleme, például a Jerry-morze, amit még sose kellett segélykérésre vagy bármilyen éles célra használniuk, csak van, mert megszokták. Még abból is hagyomány lett, hogy ki melyik szobába költözött kétezerhét nyarán a panzióban, mert azt a számot kapta a telefonos hívórendszerükben, meg az eBayen is, amikor eladták Mohi holmijait – alighanem életük végéig emlékezni fognak ezekre a számokra, bár már rég nem úgy van, hiszen a párok összeköltöztek, az akkoriban meglevő

egyetlen pár meg szét. Voltaképpen az is hagyomány, hogy amikor Vaucressonban vagy Franconville-ben összegyűlnek, Vanessa automatikusan átveszi a konyha irányítását és a takarítás megszervezését. Ez még Neuillyből ered, az első nyarukról, amikor Mohi végtelenül boldog volt, hogy ott lehet – bár persze nem mutatta –, és mini házvezetőnőként kezdett működni, már a nyaralás előtt is, de utána még inkább.

– Meg az is egy hagyomány – mondta erre Ange néni –, hogy ha a hazatérése előtti dolgokról van szó, akkor mindig Mohit mondtok, sose Vanessát.

– Hát persze. Akkor még sehol se volt Vanessa, Mohi pedig egészen más volt.

Jól elbeszélgettek a hagyományokról, és Kissy csinált egypár fényképet a jövedelemadós mező számára is. A néninek ugyanis volt egy réges-régi, hímzett erszénye, amit nem hordott mindig magával, de most éppen nála volt. Nem pénzt tartott benne, hanem egy kis varrókészletet, centivel, szappandarabbal, összecsukható ollóval, mindennel, ami kell. Nimby azt mondta, ez remek lesz, viszont két adómező van, egy a tábla elején, egy a végén, úgyhogy kellene még egy erszény. Eddig ugyanis még az eredeti monopolytáblát akarták benépesíteni a saját életük elemeivel. De amikor Nimby azt mondta, hogy két adómező van, Jennifer megkérdezte, hogy ezt ki mondta. Mármint miért kellene nekik ragaszkodniuk az eredeti elrendezéshez?

Pár nappal később Nimby és Vanessa előállt egy vázlattal. A mezők itt nem egy négyszögletes tábla szélein helyezkedtek el, hanem egyenes csíkban egymás után, mert akkor egy sincs fejjel lefelé. Hat mező látszott a csíkból, amit ide-oda lehetett csúsztatni, és az utolsó mező után megint az első mező jött. A mezőkön egyelőre nem a végleges képek voltak, hanem találomra kiválasztott fotók a Jerry archívumából. Mást még nem is tudott, figurák se voltak, csak a grafikai koncepciót akarták kipróbálni. Az egerek érdeklődve tekergették a csíkot és megállapították, hogy nagyon szép, viszont mivel nem látszik az egész tábla egyszerre, nehéz áttekinteni. Nimby azt mondta, tudja, de így nagyobbak lehetnek a mezők és szebb. Úgy gondolták Vanessával, hogy a csík fölött lesz egy kis áttekintőtérkép, ami az egyes városok foglaltságát mutatja apró arcképekkel.

Ekkor úgy volt az elképzelés, hogy az első, legolcsóbb város lesz Courbevoie, ahol Pi házát és az Areva-tornyot lehet megvenni. Aztán jön Neuilly, Jenniferék, Chantalék és Martinék házával. Utána Franconville, Nimbyék házával meg két további helyszínnel, aztán Vaucresson, hasonlóképpen, és végül Beaulieu, a legdrágább, a villával és a panzióval. Aztán az egerek föltették a kérdést, hogy jó, jó, de hány játékosra van ez tervezve? Mert az eredeti monopolyban nyolc színes csoport van, plusz a vasutak és a közművek, összesen huszonnyolc megvehető mezővel, és a játékosok ajánlott száma hat, a maximum nyolc. Világos, felelte Nimby, és nekilátott újabb helyszíneket keresni.

Közben megállapították, hogy a játék pénzneme nem lehet euró, dollár meg végképp nem. Ez fantáziátlan lenne. Sajttal fognak fizetni, Nimby tervezett is egy kis sajtérmét, rajta Jerry arcképével, aztán úgy döntöttek, hogy inkább a sajátjuk legyen a pénzeken, és ne érmék legyenek, hanem bankjegyek. Sajtból persze, helyenként lyukakkal. Ezt már profi rajzolóra kellett bízni, Jennifer tehát nekiült és rajzolt egy sor bankjegymintát, itt-ott lyukakkal, a címlet feltüntetésével, díszítményként sajtot evő egérkékkel. Kézenfekvő volt, hogy kilenc címlet lesz, és kisorsolják, ki melyiken szerepel. Egyik szerdán tehát cédulákra írták a számokat és Vanessa sapkájába tették őket; ketten persze most is távol voltak, ezért először Vanessa húzott a nővére nevében, az utolsó cédula pedig Pié. Jennifer ekkor már dolgozott a bankjegyekre kerülő arcképeken, mindegyik büszke tekintettel nézett a biztató jövőbe és egérfüle volt. A sorsolás után Nimby rámásolhatta őket a bankjegyekre.

Jennifer kapta az egysajtos bankjegyet, Niala a kettest, Angélique az ötöst. Nimby került a tízesre, Martin a húszasra, Pi az ötvenesre. A százast Kissy kapta, a kétszázast Vanessa, az ötszázast pedig Chantal.

A játék ugyan csak elektronikusan fog létezni, de amikor Jennifer elkészült a rajzokkal, Nimbytől mindenki kapott kilenc kartonra nyomott, laminált bankjegyet. A hátlapjuk ugyan egyezett az elejükkel, de még Obama se mondhatja el magáról, hogy az arcképe bankjegyekre került!

A vidám klubélet március második hétvégéjén egyszerre félbeszakadt.

Szerdán még senkinek se tűnt föl semmi különös, de csütörtök este, amikor a csapat a felületen volt együtt, Vanessa egyszer köhögött. Amikor pár perc múlva megismételte, Niala megkérdezte, hogy jól van-e.

– Persze – felelte húga –, csak egy kicsit kapar a torkom.

Ezután többször is köhögött, de láthatóan zavarta, hogy figyelik, igyekezett elfojtani. Az pedig még jobban zavarta, amikor Niala odalépett hozzá.

– Mutasd a homlokod.

– Semmi bajom… – kezdte Vanessa, de nővére félbeszakította.

– Vagy megtapintom a homlokodat, vagy hozok egy lázmérőt, válassz!

A kislány engedte megtapintani a homlokát, és nem volt láza. De az este folyamán még jó néhányszor köhögött. Blanche megnézte, adott neki valamit és azt mondta, ha másnapra nem javul, akkor megnézeti az orvossal.

Senki nem aggódott különösebben, amikor este elbúcsúztak.

Reggel, amikor Kissy bekapcsolta a mobilt, Niala üzenete várta. „Bevisszük a kórházba, anya szerint tüdőgyulladás. N.” De volt másik üzenet is. „Tüdőgyulladása van, itt maradok vele, gyertek le. N.”

Kissy döbbenten meredt a telefonra, aztán Martinre, aki vele együtt olvasta az üzeneteket.

– Mikor jöttek?

Kissy megnézte. Az első hajnali háromnegyed ötkor, a második fél hétkor, alig félórája.

– Hívd föl – mondta Martin, és nyitotta az ajtót –, szólok Marie néniéknek. Ma nem megyünk iskolába.

Niala hangjában idegesség vibrált, de igyekezett nyugodt maradni.

– Most alszik, kapott antibiotikumot meg mindent – kezdte köszönés nélkül, ahogy fölvette a telefont. – A doki azt mondta, minden rendben lesz, de ez azért veszélyes lehet. Állandó megfigyelés alatt tartják… ja igen, nektek is el kell menni orvoshoz, ez fertőző. Apádéknak is.

– Nekünk? – kérdezte apa; Kissy észre se vette, hogy ott áll a szobában. A telefon persze automatikusan kihangosított.
– Igen – felelte Niala. – Minket is megvizsgálnak rövidesen. Szóljatok a többieknek is, mindenki a saját orvosához menjen.
– Jó, hétfőn az lesz… – kezdte apa, de Niala félbeszakította.
– Szó se lehet róla. Most azonnal. Isabelle néni kihívta őket a panzióba, ott is mindenkit megvizsgálnak, van egy gyerek is.
– *Ennyire* fertőző? – képedt el anya, már ő is ott volt.
– Nem, de nem tudjuk, hol kapta el.
– Hogy derült ki?
Niala nagyot sóhajtott.
– Fél ötkor fölébresztett azzal, hogy rosszul érzi magát. Nagyon köhögött, nehezen vette a levegőt, láza volt. Átrohantam anyáért, fél percig se vizsgálgatta, azt mondta, bemegyünk a kórházba. Fölhívta őket és mentünk, apa a karján vitte le Vanessát a kocsiba, aztán ugyanúgy be a kórházba. A robogó kocsiból írtam nektek először.
– Ugyanott van, ahol három éve? – kérdezte apa.
– Persze, csak másik osztály, de itt is mindenkit ismerünk, a főorvos még rokon is. A… Jövök! – kiáltotta Niala, aztán a telefonba: – Le kell tennem, hívnak vizsgálatra. Majd beszélünk!
És le is tette. Martin mostanáig csak állt kezében a telefonjával, most kapcsolta be.
– Hívjuk föl az egereket – mondta, míg beütötte a PIN-kódot. – Mindenki menjen el orvoshoz, aztán irány Beaulieu.
– Nem olyan egyszerű az – mondta apa. – Nincs helyfoglalásotok.
Kissy meglepve nézett rá. Csakugyan, gondolta. Hiszen a D’Aubisson lányok jöttek volna hozzájuk.
– Megpróbálom elintézni – szólalt meg anya. – Ismerek egy-két embert.
– Georges – mondta Kissy; szükségtelennek érezte, hogy teljes mondatot alkosson.
– Hagyjuk most, van elég baja. Majd ha én nem járok sikerrel.
Így történt, anya csupán két helyet tudott fölhajtani, úgyhogy írtak Nialának, hogy nem tudtak többet. Hívással nem zavarták, hátha éppen vizsgálják.

Míg anya helyet próbált foglalni, apa fölhívta a cégét, hogy késni fog, aztán bejelentette magukat az orvosnál. Ők addig beszéltek az egerekkel, akik persze mind megkapták az SMS-t. Egyedül Pivel nem tudtak beszélni.

– Biztos késő éjszakáig tanult, és most alszik – mondta Chantal. – De nem késett le semmiről, mi még órákig nem indulhatunk Beaulieu-be.

– Fenét – felelte Nimby idegesen, de nem Pi miatt. – El kell érnie az orvosát, mielőtt az elmegy golfozni.

– Kérek Yves bácsitól egy kocsit és odamegyek – mondta Angélique. – Le is teszem, sziasztok.

Nimby fél perc múlva hozta a hírt, hogy apja azt felelte, ő majd elmegy Pihez, Angélique csak menjen az orvoshoz. Addigra a gyors haditanács már eldöntötte, hogy egyelőre csak Kissy szülei menjenek orvoshoz, a többi szülő nem találkozott Vanessával hosszabb-rövidebb ideje, ők majd akkor mennek, ha kimutatnak valamit olyan egérnél, akivel találkoztak.

Az egész délelőttjük ráment a vizsgálatokra meg utána a várakozásra, amíg meglettek az eredmények. Közben Pi is fölkelt, döbbenten értesült az eseményekről, Yves bácsinak pedig szóltak, hogy már nem kell elmennie Pihez. Azt mondta, már majdnem ott van, nem fordul vissza, inkább kiviszi a másik kettőhöz Franconville-be. Nem lehet, felelték, Pinek Courbevoie-ban van az orvosa. Csodákat, mondta Yves bácsi, Pi a héten még nem is találkozott Vanessával, semmi szüksége vizsgálatra. Tényleg, döbbentek rá az egerek, és hagyták, hogy a bácsi elmenjen Piért, aki kiment ugyan vele Franconville-be, de aztán úgy döntött, hogy Nizzában majd mégiscsak megnézeti magát, mert Vanessával nem találkozott ugyan, de Nialával igen szoros közelségben voltak, és nem tudja, mióta lehetett a szervezetükben a kórokozó.

Ők négyen az orvosi váróban kornyadoztak délután fél egyig, amíg meglettek az eredmények. Semmi bajuk. Akkor anya taxival elszáguldott, mert neki sürgősebb tárgyalása volt, apa pedig bevitte őket Neuillybe, ahol Chantal és Jennifer téblábolt egy orvosi váróban, de velük volt Inge is, mert ő étellel dolgozik, nem kockáztathat. A lányok eredménye akkor lett meg, amikor odaértek. Negatív. Inge azt mondta, ne várjanak rá, menjenek nyugodtan, így apa most már négy egérrel ment ki

Franconville-be, persze a rendes kocsijával, úgyhogy elment a dolgára ő is, többen úgyse férnek be. Mire odaértek, meglett Nimby lelete is, az is negatív volt, de Angélique-é sehogy se akart elkészülni, pedig kettőkor az orvos már mérgesen telefonált valahová.

– Sajnálom – mondta az összesereglett egereknek. – Némelyütt már ilyenkor beáll a hétvége, képtelenség bármit elintézni.

– Azt mondja meg, doktor úr – lépett közelebb Chantal –, vannak tüdőgyulladásra utaló tünetei?

– Nincsenek – felelte az orvos.

– Repülhet?

– Hová?

– Nizzába – felelték az egerek kórusban.

– Utasként, ugye?

– Persze – nevetett Angélique –, rendes utasszállító gépen.

– Nyugodtan. Én egyből azt mondtam, hogy semmi baja, ön ragaszkodott a részletes vizsgálathoz. Hétfőn megtelefonálom az eredményt, ha kívánja.

Angélique azt mondta, hogy kívánja, Yves bácsi pedig egy barátjától kölcsönzött, gyönyörű Mercedes kisbusszal kivitte őket a reptérre. A gépet persze Georges intézte el, megint ingyen repültek a szolgálati járaton. A részleteket ők nem ismerték, de alighanem a rendkívüli helyzet miatt segítettek a pilótatársai.

Mindeközben többször beszéltek Nialával. Mindhármuk leletei negatívak voltak. Vanessa állapota változatlan, mélyen alszik. Az orvos szerint még egy ideig nem számíthatnak javulásra, de rosszabbodásról egyáltalán szó se lehet.

Az egérfolyam már kifelé hömpölygött a reptéren, amikor ráébredtek, hogy senki nem gondoskodott járműről. Nialával még Párizsban beszéltek legutóbb, egy szót se szólt senki kocsiról. Összenéztek, aztán Pi elkapott egy egyenruhást.

– Mondja, ismeri D’Aubissonékat?

– Vanessa hogy van? – kérdezte a pasas válasz helyett.

Kissy döbbenten nézett Jennifer hátizsákjának csatjára. Tizenkét óra elég, hogy az egész város tudja… no persze amikor Georges megszervezte a szolgálati járatot, nyilván elmondta, mi történt.

– Egyelőre nincs változás, úgy tudom – mondta Pi. – De az orvos azt mondta, nincs ok az aggodalomra. Így aztán mindenki aggódik. Hogy lehetne megtudni, hogy gondoskodtak-e nekünk valami járműről? Nicole soha nem felejt el semmit, de hátha most igen.

– Niala? – nevetett az egyenruhás, Kissy pedig ezúttal Pi hátát nézte döbbenten. – Mi is ismerjük a művésznevét. Ugye maga a barátja?

– Én.

– Egy perc és megtudom.

A pasas elsietett, az egerek pedig összenéztek.

– Háromezer taxit találunk a bejáratnál – mondta Chantal.

– Az biztos – mondta Pi –, de ha Niala szerzett járművet, akkor használjuk azt.

Fél perc alatt visszaért az egyenruhás.

– Szegény Nicole, nagyon aggódhat a húgáért. Még sose hallottam, hogy elfelejtett volna valamit. Mit szerezzek maguknak? Van egy kölcsönző, azt fölhívhatom.

– Á – nevetett Pi –, fogunk taxit, az a legegyszerűbb. Kösz mindent.

– Mondják meg nekik, hogy szorítunk a kislányért.

– Jó. Mit mondjunk, ki szorít?

Az egyenruhás elmosolyodott.

– Csak annyit mondjanak, hogy a Nice-Côte d’Azur repülőtér.

Az egérhad kiözönlött a taxikból és elárasztotta a kórház előcsarnokát, bár csak hatan voltak, Kissy nem tartott velük. A másik kocsiból kiszállt a sofőr és odajött hozzájuk, egyben fizette ki mindkettőt.

– Osszák el igazságosan – kötötte a lelkükre, és már ott se volt. Beszáguldott a kórházba, át az előcsarnokon, egykettőre megtalálta a portást.

– Én a…

– Itt balra, lift, harmadik emelet, ott jobbra – vágta rá a portás, Kissy pedig odadobott egy köszt és már loholt is. Pillanatok alatt keresztülment a falakon és ott termett a többieknél.

Kár volt sietni. A következő órákban kétféle elfoglaltság között választhattak: ülhettek a folyosón vagy állhattak a folyo-

són. Blanche megnyugtatta őket, hogy ennyi idő alatt semmiféle változást nem lehet várni, sokkal több idő kell hozzá. Napokig nem fog történni semmi.

Amikor megérkeztek, Niala bent volt a húgánál, aztán hamarosan kijött és Pi mellére hajtotta a fejét. Sápadt volt, riadt és kialvatlan.

– Hogy van? – kérdezték csak súgva az egerek.

– Tűrhetően – felelte Niala. – Nemrég ébredt. Nimbyt akarja látni.

A fiú rögtön elindult az ajtó felé. Blanche először meg akarta állítani, de nyilván látta, hogy a fülénél fogva se sikerülne, úgyhogy inkább követte.

– Igyekszünk tiszta körülményeket teremteni – mondta Niala. – Van egy kis előtér, ott maszkot és köpenyt veszünk, és puszilkodás kizárva. Nem hiányzik még egy felülfertőzés.

– Egyébként megvoltak a vizsgálatok, az enyémet kivéve – szólt Pi. – Mindenki tiszta.

– Persze, ez nem fertőz – mondta Niala.

– De hát azt mondtad…

– Tudom, mit mondtam, egérke. Soha nem lehet kizárni, hogy átmegy a fertőzés. Ez változatos és alattomos betegség. Senki nem kapja el cseppfertőzéssel, de ha erre számítasz és óvatlan vagy, akkor biztosan elkapod. Van vírusos és bakteriális, opportunista meg aspirációs… – Niala legyintett. – Sose fogjuk megtudni, honnan szerezte.

– Miért nem?

– Mert nem lehet, hacsak ki nem mutatunk valakit a közelben, akinek hasonló van. De ha ez nem lesz, akkor annak fogom tulajdonítani, hogy egy szál pólóban rohangál, megizzad, elég egy hűvös fuvallat és kész.

– Mindannyian egy szál pólóban rohangálunk – mutatott rá Chantal.

– Kivéve ezentúl Vanessát.

Míg beszélgettek, Blanche visszatért. Mosolygott.

– Ha láttátok volna, hogy örült Nimbynek… mintha fölkapcsoltak volna egy erős lámpát a szobában.

– Gyakran szokott világítani, ha boldog – mondta Kissy.

– Hát most annál feltűnőbb, mert egyébként csak kornyad.

– Sziasztok – állt meg mellettük egy fehér köpenyes orvos. – Ti vagytok a híres barátai, gondolom.

– Nem – felelte Chantal –, mi a *hírhedt* barátai vagyunk.

– Jól van. Akkor megnézem a barátnőtöket. Milyen állatok is vagytok ti?

– Egerek – húzták ki magukat méltatlankodva. Martin még a füleit is meglengette. Az orvos bólintott és bement Vanessához.

Lassan teltek a következő órák a folyosón. Mindig valaki bement Vanessához, Nimby után elsőként Kissy, aztán Chantal, majd Angélique, de akkor a kislány megint elaludt, úgyhogy Angélique kiszólt, hogy ne jöjjön a következő, ő most egy darabig őrzi az álmát.

Kissy az utasítás szerint az előtérben fölvette a zöld köpenyt, sapkát és maszkot, aztán óvatos léptekkel beosont Vanessához. A kislány a szoba egyetlen ágyában feküdt, betakarva, a karjában infúzió. Fáradt volt és megviselt, de elmosolyodott. A jobb keze megmozdult a takaró mellett.

Szia, olvasta Kissy a morzebetűket.

– Szia, egérke – mondta, leküzdve az automatikus reflexet, hogy morzéban válaszoljon. – Hogy vagy?

Voltam már jobban is, kopogta Vanessa, és köhögött. *Nehéz beszélni, és fáj is.*

– Ne beszélj. Úgyis értek mindent.

De Jean meg a nővérkék nem.

– A fél kórház egerekkel van tele, majd mindig lesz itt valaki, aki tolmácsol.

IY is ezt mondta.

– Mert leleményes, talpraesett egér.

Már tolmácsolt J-nek. J nem értette, miért kopogok az ágyon, IY magyarázta meg, hogy ez a nyelvünk.

– Jean a doki?

Vanessa bólintott.

– Azt mondta, ne féljünk, nem jön érted a cica.

Vanessa mosolygott.

Cicát mondott?

– Cicát. Mielőtt bejött, megkérdezte, milyen állatok is vagyunk. Megmondtuk.

Nem féltetek?

– Ez kórház, ide tilos macskát behozni – vágta rá Kissy.

Öt órára járt az idő, Vanessa aludt Angélique felügyelete mellett, az egerek szétszéledve kószáltak a folyosókon. Kissy a lépcsőház felé sétált, egyedül, a többiek mind másfelé, a kórháziak megfogyatkoztak, a többség hazament már. Aztán egyszer csak nyílt a liftajtó és megjelent Jean-Fran.

– Szia, hogy van Vanessa?

Kissy megpróbálta visszatuszkolni szemeit a helyükre.

– Hát… te… hogyan…

– Jöttem, ahogy tudtam. Hogy van?

Kissy össszeszedte magát.

– Alszik. Angélique vigyáz rá. Jól van, aránylag…

Közben elindultak a folyosón, de tíz lépést se tettek, amikor egy ajtón kilépett Jean, az orvos.

– Nohát, Jean-François Chandeau – mondta. – Hogy kerülsz te ide?

Ezt Kissy is megkérdezte volna, ha be merte volna vallani, hogy az egércsapat teljesen megfeledkezett Jean-Fran értesítéséről.

– Jé – nézett az orvosra Jean-Fran. – Jean? Jean Gomard?! Hát te?

– Én itt dolgozom – nyújtott kezet a másik. – Látogatóba jöttél? – Kissyre siklott a tekintete, aztán vissza. – Csak nem egy szöszke kislányhoz?

– De bizony. Én vagyok az apja.

Vanessa szobája felé menet Kissy egyfolytában a fejét csóválta. Az ember földrajzórán megtanulja, mennyi rengeteg ember él Franciaországban, aztán kiderül, hogy ezek mind személyesen ismerik egymást.

– Osztálytársak voltunk – mondta Jean, amikor Blanche is meglepetéssel fogadta az ismeretségüket. – Évek óta nem láttuk egymást.

– De hát az nem lehet – cincogta közbe Kissy meggondolatlanul.

– Mi nem lehet? – nézett rá a két férfi.

– Hát… te tanár vagy… maga meg orvos…

– Szamár – mondta Jean-Fran, és kinyúlt, hogy megsimogassa Kissy fejét, mint egy csacsi kisgyerekét, de alighanem ütések és rúgások jutottak az eszébe, mert gyorsan visszahúzta a kezét. – Általános iskolába jártunk együtt, te. Oda még az orvosok is járnak.

– De aztán mi elkerülünk onnan, a tanárok meg maradnak – nevetett az orvos. – Gyere, nézd meg a kis pockot, de ne ébresszük föl.

– Egeret – felelte a Jerry kórusa.

Vanessa félórával később ébredt és elbeszélgetett az apjával, morzéval persze, csak akkor beszélt, ha elkerülhetetlen volt. Martin volt a tolmács. Az egerek közben megszavazták, hogy két csoportban elmennek enni valamit, mert a gépen csak néhány szendvics jutott, és a többség nem is reggelizett rendesen. Kissy a második csoportba került, hogy majd Martinnel együtt mehessen. Jennifer, Chantal, Blanche, Angélique és Nimby tehát elment, ők pedig ücsörögtek vagy sétáltak tovább, mikor mit.

Kész felüdülés volt, amikor a többiek visszajöttek és ők kiléptek a kórházból. De valahogy nem élvezték a tavaszi napsütést, pedig idelent szépen sütött, nem olyan bágyadtan, mint északon. Hallgatagon vonultak el a legközelebbi étterembe és rendeltek. Nem sokat beszélgettek egész idő alatt.

Kissy megint azt érezte, amit két éve… azaz már két és fél… amikor Mohi kórházban feküdt, aztán otthon a villában. Senkinek nem volt kedve semmihez. A kislány a csapat motorja, nélküle valahogy semmi nem az igazi. Chantal fogalmazta meg jól, amikor visszafelé tartottak a kórházba.

– Ha most hirtelen előttem teremne egy shindy, szó nélkül lecsapnám és mennék tovább.

Az egerek bólintottak, ők is így érezték. Vanessa nélkül a vadászatban sincs élvezet.

És az aznapi megpróbáltatásoknak még nem volt vége. Este nyolckor Jean doki megint megnézte Vanessát, kijövet intett nekik, hogy minden rendben, de nem tudtak beszélni, mert a dokihoz odalépett a főnővér, akit már ismertek.

– Doktor úr, baj van a kisfiúval.

– Mutassa – felelte Jean, de a főnővér nem egy gyereket nyújtott át neki, hanem egy csíptetős táblát papírokkal. Jean gyorsan átnézte és sóhajtott. – Ez nem várhat. Mikor ér ide a vér?

A főnővér tanácstalan gesztust tett, amire Jean előkapta a telefonját és tárcsázott, közben a másik kezével írogatva valamit a papírokra.

– Gomard doktor, szervusz. Ide figyelj, kell nekem két egység AB pozitív, de sürgősen. Úton van a pótlás, de… Jó. Próbálj meg mindent, kösz. Gyerünk.

Ez már a főnővérnek szólt, s a két fehér köpenyes megindult a folyosón.

Kissy éppen Blanche-sal szemben ült, s pontosan látta, ahogy a lányok anyjának elsápad az arca, egy pillanat alatt falfehérre válik, s még a kezét is a szája elé kapja, amikor Jean-Fran fölugrik a helyéről és az orvos után kiált.

– Jean, várj! Én AB pozitív vagyok!

– Adtál már vért? – fordult meg az orvos.

– Sokszor. Tudod, ritka…

Senki nem figyelt a távozókra. Mindenki látta Blanche arcán a… nem tudni, mit, a döbbenet és a lesújtottság valamiféle keverékét.

Georges odalépett a feleségéhez.

– Ugye jól emlékszem…

– Hát persze – felelte Blanche tompán.

A pilóta lezökkent a padra.

– Úgy – mondta.

Nimby talpra ugrott.

– Mi történt?!

– Hát nem érted? – nézett rá az asszony.

– Nem én. Mi bajotok?

Nimby kérdés közben körülnézett a csapaton. Kissy követte a példáját, és két társának arcán is fölfedezte ugyanazt az arckifejezést. Angélique és Pi láthatóan értette.

– Vanessa mi? – kérdezte Pi.

– Nulla negatív – közölte Blanche szárazon.

– Értem. Hát… mindenesetre legalább tudjuk. Nimby, nyugodj meg, senki sincs életveszélyben, csak megtudtuk, hogy Jean-Fran nem lehet Vanessa apja.

Az évezredek lassan teltek a döbbent mozdulatlanságba dermedt egerek fölött. Kissy eddig Blanche-t bámulta értetlenül, most Pit, aztán visszafordította a tekintetét Blanche-ra, mint aki arra vár, hogy az orvos helyesbít, szó sincs ilyen képtelenségről. De ezt Blanche nem tette. Kissy nem értett semmit. Hogy jön ide az, hogy ő-e az apja?! Most véradásról volt szó, méghozzá nem is Vanessának kell a vér. Egy vadidegen fiúnak. Mi köze ennek…

– És a gyerekek nem értenek semmit – állapította meg Blanche szomorúan.

– Nem hát – tört ki Chantal.

– Soha nem hallottatok még a vércsoport-öröklődésről?

Hát az meg mi fán terem, gondolta Kissy, lassan ingatva a fejét. A többiek is ezt tették, csak Niala nem, aki bent volt a kórteremben.

– Figyeljetek ide… Jean-Fran vércsoportja nem egyezik Vanessáéval. AB-s embertől nem lehet nullás vércsoportot örökölni.

– Hát akkor az anyjától… – kezdte Nimby, de félbehagyta a mondatot.

– Nem. Ez az az eset, amikor teljesen mindegy, hogy az anyja milyen volt. Jean-Frannak van két génje, amik a vércsoportért felelősek, az egyik A-s vércsoportot ad, a másik B-set. A gyereke az egyiket örökli, a véletlenen múlik, hogy melyiket. Az anyjától is örököl egyet. Ha mindkettejüktől az A csoport génjét örökli, akkor A-s lesz… ha a B-t, akkor B-s… ha ezt is, azt is, akkor AB-s. Ha az egyiktől nullás gént örököl, a másiktól A-t vagy B-t, akkor A-s vagy B-s lesz, nem nullás. Csak akkor lesz nullás, ha mindkét szülőjétől a nullás vércsoport génjét örökli, de Jean-Fran nem örökíti ezt a gént. Vanessa mindkét szülőjétől nullás gént örökölt, amit Jean-Frantól nem kaphatott.

Blanche hangja szárazon koppant a folyosó csendjében. Az egerek még nagyobb döbbenettel ültek, de most már ők is letörve.

A kislány olyan jól elvolt Jean-Frannal vagy fél éve, ritkán telt el kettőnél több hétvége úgy, hogy ne találkozzanak. A téli szünet nagy részét együtt töltötték… Vanessa jól összebarátkozott Françoise-zal is, aki… ezek szerint nem a kistestvére.

Félórát ültek leverten, még sétálni se volt kedvük. Aztán megjelent Niala és megoldotta a problémájukat.

– Téged akar látni, anya… mi történt?

Az egerek rosszkedvűen ültek. Blanche szólalt meg:

– Jean-Frannak AB pozitív a vércsoportja.

Niala egy másodpercig hallgatott, aztán azt kérdezte:

– Ez biztos?

– Biztos. Elment vért adni, mert ilyen kell egy betegnek.

– Értem. De mire ez a gyászhangulat? Nem mindegy? Vanessa eddig se az apját látta benne, hanem egy jóbarátot. Az égvilágon semmit nem számít. Anya, légy szíves, menj be hozzá. És mondd meg neki, mert látszik az arcodon, de ha nem mondod meg, akkor valami rémségre gondol. Az meg most nem jönne jól.

Blanche bement, de tíz perc múlva kijött megint.

– Azt üzeni, hogy ne törjetek le, őt ez az egész nem érdekli. És üzent még valamit, amit nem értettem. Azt mondta, csak mondjam meg.

– ?…

Blanche a telefonjáról olvasta.

– G, A, F, alsó F, C.

Csend. Az egerek próbálták értelmezni. Aztán Nimby egyszer csak elfütyülte az öt hangot. Nevettek.

– Értem – mondta Blanche. – És szerintetek ez mit jelent?

– Nyilván üdvözlet – vélte Kissy.

– Dehogy – felelte Niala. – Akkor azt üzente volna, hogy cincin. Ez azt jelenti, hogy ő egy űrlény, akire még a vércsoport-öröklődés szabályai se vonatkoznak.

Amikor Jean-Fran visszaért, Blanche volt bent a kislánynál. Niala a férfi elé ment és váltott vele néhány szót. Jean-Fran tűnődve lehorgasztotta a fejét, aztán bekopogott és bement.

Kissy már tudta, hogy nem lesz itt senkinek semmi gondja. Ha nem ő az apja, hát nem ő. Nincs semmi jelentősége.

Blanche hamarosan kijött, Jean-Fran csak egy óra múlva.

– Megint alszik – mondta. – Miért nem mentek haza? Egész nap itt ültetek. Én mellette maradok.

Az egerek egymásra néztek. Valahogy senkinek se tűnt föl, hogy este fél tíz van. Kissy csak ekkor érezte, hogy farkaséhes,

egy ökröt is föl tudna falni, és holtfáradt is. Iszonyúan fárasztó dolog órák hosszat nem csinálni semmit. Ezt eddig nem is tudta, nyilván mert mindig csinál valamit.

Azért megkérdezték, mielőtt hazaindultak.

– Semmi – felelte Jean-Fran. – Maradunk jóbarátok. Eddig se tekintett az apjának; ezután ez magától értetődő lesz. Azt mondja, benézhet még, aki akar.

Mindenki akart, ez csak természetes. Kissy maga elé engedte Nialát, aztán kötelességtudóan fölvette a köpenyt és a maszkot.

– Jó éjszakát, egérke.

Jó éjt, egérke.

– Gyógyulj meg, légy szíves. Lesz időd rá, mert reggelig már nem jövök.

A kislány fáradtan elmosolyodott.

OK – kopogta.

Nimby maradt utolsónak, jó negyedórát, és nem is csókolózhattak szegények, jutott Kissy eszébe hirtelen, amíg a liftnél téblábolva várták a fiút. De ha Vanessa olyan, amilyennek ismerik, akkor a csókolózási tilalom önmagában elég ok, hogy villámgyorsan meggyógyuljon.

Azért annyira gyorsan nem ment a dolog. Vanessa állapota semmit se változott a hétvégén, illetve lehet, hogy a műszerek javulást mutattak, de ő semmivel sem érezte jobban magát. Szombaton már nem ültek ott folyamatosan, hanem reggel bementek, mindenki eltöltött vele pár percet, aztán hazamentek, csak Blanche maradt mellette. Este bementek megint, de éjszakára már nem maradt ott senki, a kislány azt mondta, nem kell őt állandóan őrizni, van személyzet, van csengő.

Azért vasárnap reggel Georges ott maradt vele. A következő öt napot is ő tölti majd mellette, mert őt megvárja a találmánya, Blanche viszont nem hagyhatja cserben a fájós fogú betegeket. Bár Niala fölvetette, hogy szerdán ő marad, Pihez úgyse mehet, a fiúnak nincs szünnapja, az egerek meg kibírják nélküle.

De mégsem így alakult. Hétfőn délelőtt SMS jött Nialától: „Hazaengedték. Szigorú fekvés, rendszeres felülvizsgálat. Napközben a panzióban lesz, a néniék vigyáznak rá. N.”

Nehéz időszak következett, bár annál kétségtelenül jobb, mint ha végig a kórházban tudták volna Vanessát. Az első hétvégén

semmit se tudtak csinálni, csak kószáltak a kertben, a panzió körül. Hétfőn délután összegyűltek a felületen, mindannyian, Vanessa írásban kommunikált velük – de sehogy se találtak igazán jó témát.

Kedden este a kislány ragyogó szemekkel fogadta őket, már a villabeli ágyában, és rájuk parancsolt, hogy másnap tartsanak egy rendes edzést. Nimby bólintott és azt mondta, rak webkamerát az edzőterembe, de Vanessa szomorúan megcsóválta a fejét.

Nem bírnám ki, hogy rátok ne ripakodjak – kopogta egy könyv borítóján, így a szobában mindenfelől álldogáló egerek jól hallották. – *Sőt le akarnék rohanni hozzátok, hogy megmutassam, hogy kellene csinálni.*

Ezt belátták. Ahogy azt is, hogy ha lett volna kamera, akkor Vanessa holtbiztos odarohan és elmondja őket mindennek, mert siralmas teljesítményt nyújtottak. Senki nem próbált rendesen támadni, így védekezni se kellett rendesen. Végül egyórás nyűglődés után föladták, lezuhanyoztak, és Nimby bement a kedveséhez, hogy együtt ebédeljenek. Ekkor a panzióban volt, Luigi vitte át reggel, jól becsavarta egy meleg takaróba, aztán fölkapta, mint egy pelyhet, és vitte. Nem csoda, mondta Nimby, Vanessa alig tíz grammot nyom, és a teste csak hét centi hosszú, a farkincája pedig még öt centi.

Nimby ezen az éjszakán már mellette aludt, persze nem csinálhattak semmit, de vigyáz rá, azt mondta. Az előző éjjelen is volt már egér Vanessa mellett az ágyban: egy szürke, vigyorgó plüssegér, Jean-Fran hétfőn küldte postán. Kissy gondolkodóba esett a láttán, és csütörtökön, amikor úgyis ment bevásárolni, átnézte a hipermarketet. Talált is egy helyes kis plüssegeret, ez fehér volt. Megmutatta Martinnek, aki úgyszintén gondolkodóba esett és azt mondta, ne küldje el, adják oda őket személyesen. Őket, kérdezte Kissy, amire Martin bólintott és azt mondta, látott valamit iskolából jövet. Másnap meg is vette, egy kis kulcstartós egeret.

A kislánynak nagyon tetszettek az egerek, de a hús-vér egereknek is, és a hétvégén Chantal és Jennifer vett neki egy-egy egeret, a következő héten pedig a többiek. Két héttel a betegség kezdete után Vanessának már mind a nyolcuktól volt egy-egy egere, plusz egy Jean-Frantól, egy a szüleitől és egy Mariótól,

aki látta a kollekciót és persze hogy rögtön tudta, honnan szerezzen be ő is egy játékegeret.

De addigra már lábadozott. Versini doktor kétnaponként megvizsgálta és hetente megröntgenezte a tüdejét; a második röntgenezés szombaton volt, mert előző nap közbejött egy sürgős eset. Kissy magában megállapította, lám, a doki gondolkodás nélkül bemegy a rendelőjébe szombaton is, ha Vanessáról van szó. Vajon ez minden betegének jár? Nyilván ő is különlegesnek tekinti a kislányt.

Egy órakor értek a rendelőbe, kocsival, Vanessának nem volt szabad nagyobb távot gyalogolnia. Mathieu bácsi mikrobusza ekkor éppen jól érezte magát és el tudta vinni őket. Georges még tavaly nyáron mondta, hogy vesz már egy saját mikrobuszt, de mindig olyankor jutott eszébe, amikor éppen nem tudott ezzel foglalkozni, aztán folyton feledésbe merült a dolog. Az is lehet, hogy nem tavaly, hanem tavalyelőtt nyár óta.

Asszisztencia nem volt, de nem is kellett. Vanessa a csapatot hátrahagyva besétált a dokival a röntgenes szobába, aztán kisétáltak. Pi, Martin és Georges hátat fordított, amíg a doki gondosan meghallgatta a kislány tüdejét. Nimbynek persze nem kellett már, ő csillogó szemekkel nézte.

– Ez szépen hangzik – mondta. – Megnézem a felvételt.

Néhány perc múlva két nagy fekete röntgenfilmmel tért vissza, ilyeneket már láttak az elmúlt két hétben. Bekapcsolta a vetítőt és fölcsíptette őket.

– Nézzétek – mutatta. – Ez volt két hete, és ez van most.

Az egerek nézték, bár ennek a világon semmi haszna nem volt. Akár fordítva is odarakhatta volna. Blanche-nak persze annál többet mondott.

– Nagyon szép – mondta közelebb lépve. – Ilyenre vágytam két hete. Meggyógyultál – mosolygott lányára.

– No várjunk csak – mondta a doki, még mielőtt bárki egy szót szólhatott volna. Fiatal volt, negyvenen alul, és elég jóképű. – Én vagyok a kezelőorvosod, és szerintem nem gyógyultál meg. Mégpedig azért, mert ha gyógyultnak nyilvánítalak, akkor megint elkezdesz verekedni meg amit még szoktatok. Azt pedig még jó darabig nem szabad.

Vanessa nagyon komoly arccal, lassan megcsóválta a fejét.

– Ez mire vonatkozik?

– Nem fogok verekedni – felelte Vanessa hidegen. – Semmit se fogok csinálni, amit megtiltasz, Julien.

– Igen? Várd ki a végét. Tessék az előírások. Nincs fizikai megerőltetés, még egy nehéz tárgyat sem szabad fölemelned. Gyaloglás csak minimálisan, biciklizni nem szabad, úszni se szabad. Hűtött italok, fagylalt tilos. Énekelni, kiabálni tilos. Szennyezett levegőben tartózkodni tilos. Réteges, meleg öltözködés. Sok pihenés, most már nem egész napos ágynyugalom, de nyugodt életmód, heverészni, üldögélni. Szóval éppen az ellentéte annak, ami te vagy. Egyetlen dolog fog tetszeni: iskolába még nem mehetsz.

A kislány rezzenéstelen arccal hallgatta, aztán megkérdezte:

– Ennyi?

– Ennyi.

– Meddig?

A doki hunyorított, kritikus szemmel nézte betegét, mint aki kételkedik annak elszántságában, mint ahogy nyilván így is volt. Aztán azt mondta:

– Két hétig voltál beteg, legyen két hét. De hetente megvizsgállak. Jövő pénteken egykor legyél itt. Minden panasszal azonnal hívjatok. És tudatom, hogy óriási szerencséd volt, hogy ilyen gyorsan és könnyen legyőzted. A tüdőgyulladás egy életveszélyes betegség.

– Hat – felelte Vanessa tömören.

– Mi hat?

– Most mondod el hatodszor. Számoltam.

– Muszáj, ha azt akarom, hogy betartsd az előírásokat.

– Az agyrázkódásom után is betartottam az előírásokat – közölte a kislány szárazon. – Még epilepsziával is megfenyegettek, ha nem fogadok szót.

– Hát megeshetik, ha az ember nem vigyáz.

Vanessa lebiggyesztette ajkát.

– Egy másodpercig se hittem az epilepszia lehetőségében. Akkoriban nem is érdekelt volna, ha megkapom.

– Pedig az nem tréfadolog.

Mohi vállat vont. Kissy fölismerte a jellegzetes Mohi-féle nemtörődömséget, és ismerős volt neki az arc is.

– Akkoriban úgy éreztem, hogy csak egyetlen dolog számít. Hogy itt lehessek… Beaulieu-ben, a többiekkel. Ha nem foga-

dok szót, talán hazaküldenek, vagy ha azt nem, lehet, hogy nem engedik meg, hogy újra idejöjjek. Ennek amúgy se volt sok esélye. Úgyhogy angyali türelemmel feküdtem, ameddig kívánták.

Az egerek szótlanul álltak. Hát ilyenek Vanessa motivációi, gondolta Kissy. Azaz Mohiéi. Az epilepsziától nem félt, de attól igen, hogy nem lehet Beaulieu-ben.

– Értem – mondta a doki. – Hát attól már nem kell tartanod, hogy nem jöhetsz. Viszont ha nem követed az előírásaimat, akkor visszaeshetsz a tüdőgyulladásba, ami másodszorra még veszélyesebb, és ráadásul én se foglak szeretni.

Vanessa döbbenten nézett a férfira, aki bólintott megerősítésül. A kislány lehorgasztotta fejét. A doki nevetett és útjukra bocsátotta őket.

Csakugyan betartotta az előírásokat. Lement velük az edzőterembe, de rendesen öltözve, rétegesen, ahogy mondták, trikó, blúz, kardigán vagy pulóver. Nem vett le semmit, nem húzott szivacsot még a kezére sem. Helyet foglalt a szivacsszőnyegen és figyelte őket, néha tanácsot adott, de egy ujját se mozdította. S mindezt úgy, hogy nem is látszott rajta, mennyire megőrül a vágytól, hogy velük edzhessen, pedig ők pontosan tudták, hogy legszívesebben fölpattanna és ízzé-porrá zúzna egy shindyt, ha igazi nem akad, hát képzeletbelit.

Vanessa önfegyelme persze senkit se lepett meg. Most végeredményben könnyebb volt a dolga, mint annak idején, amikor úgy kellett feküdnie a villa vendégszobájában, hogy még rengeteg mindent nem láthatott a városból, amibe szerelmes volt, és nem tudhatta, viszontlátja-e még valaha. Most nem maradt le semmiről, ami pótolhatatlan lett volna.

Aztán letelt a második két hét is, és folytathatta az önfegyelmi gyakorlatot másképpen. Mert most már mindent szabad volt, verekedni, úszni, sőt nemcsak szabad, hanem kötelező – de csak fokozatosan. A doki a lelkére kötötte, hogy először mindenből csak egy kicsit, és lassan emelni az adagokat. És főleg biciklizzen, ne hegynek fölfelé, de egyre többet. Vanessa azzal kezdte, hogy hazaküldte Georges-ot, aki elvitte az orvoshoz, mondván, hogy gyalog megy. Apja azt felelte, egy kis séta neki se fog ártani, és hazaballagtak kettesben, a kocsiért majd

elmennek. Péntek volt, április kilencedike, az egerek pár órával később toppantak be és özönlötték el a házat.

Kissy boldogan ölelte magához a kislányt, aki lelkesen vigyorgott és épp csak a farkát nem csóválta. Csak hogy végre

VÉGE

ennek az undok betegségnek, ráadásul itt a tavasz is!

12.

ROKONOK

– Azok kedvéért, akik csak most kapcsolódtak be adásunkba, megismétlem. A határozat szerint…

Kissy dühösen intett a kezével, és a kommentátor rögtön elhallgatott. Tessék, ilyen hatalmat ad az embernek egy apró távirányító, el tudott hallgattatni egy közismert riportert, de egy marék porral szemben egész Európa tehetetlen. Ő már régesrég bekapcsolódott az adásba és semmi kedve nem volt még egyszer végighallgatni ezt az átkozott határozatot.

Mérgesen lecsapta a távirányítót. Martinnek most ér véget az utolsó órája, ha nem jön közbe ez a katasztrófa, ő már a suli előtt várná, de így csak ül itthon, nézi a híreket és vár, hogy a többiek mikor csatlakoznak be. Jennifer és Nimby már a felületen volt, Vanessáék hazafelé tartanak az iskolából, bármikor…

– Kissy, telefon! – rikkantotta ekkor a telefon Martin hangján. Fölkapta és rácsapott.

– Én!

– Mi a helyzet?

– Változatlan. Marad a teljes leállítás. Nem repülünk, egérke.

Martin dühösen meredt a telefonra. Kissy nem látta ugyan, de érezte.

– No jó. Akkor hazasurranok és mehetünk.

– Hová?…

– Bevásárolni. Nem akarsz enni a hétvégén, egérke?

Dehogynem akart. Vanessa-féle szendvicset akart enni, személyesen az alkotó kezéből, és gyönyörködni a villámgyors mozdulatokban, ahogy elkészíti. Erre kitör egy vulkán és keresztül-

húz mindent, ráadásul nem is Beaulieu közepén, mint az, amivel Tommy Lee Jones akadt össze. Izlandon! Miért nem mindjárt a Jupiteren?

– A Jupiteren nincsenek vulkánok – felelte Nimby, amikor a csapat jelenlétében adta ki a mérgét. Azaz dehogy csapat, hol vannak ők már a csapattól, Pi otthon írta a dolgozatát, a D'Aubisson lányok meg lekonyulva néztek rájuk a monitorról. Angélique se volt velük, de itt volt a házban, azért jöttek Franconville-be, hogy legalább őt lássák.

– Hát akkor ezt az egyet oda lehetett volna teremteni! – vakkantotta Kissy dühösen.

– Nem lett volna semmi haszna, rengeteg vulkán marad Izlandon – felelte Nimby higgadtan. Az egerétől tanulja ezt a vérlázító nyugalmat, annak maradt ki gyártáskor az idegrendszere, állapította meg Kissy fortyogva.

– Bánom is én, ha a többi nem tör ki.

– Csigavér, egérke – felelte Vanessa pontosan azzal a vérlázító nyugalommal, amire Kissy gondolt az előző pillanatban. – Nem tarthat ez soká, a jövő héten együtt leszünk megint.

– És ha az ellafala… még akkor is füstölög?

– Nem Ella, Eyja… – felelte Nimby, és nyilván folytatta volna, de Niala közben a kérdés fontosabbik részére válaszolt.

– Akkor szerzek sofőrt és fölmegyünk hozzátok. Vagy vonatra ülünk, az két órával kevesebb.

Azért persze Nimby kitanította őket vulkánügyben. Fölírta a felületre jókora betűkkel, hogy *Eyjafjallajökull,* és megkereste a Wikipédián a kiejtett változatot mutató hangfelvételt.

– *Ejjafjatlajökütl* – ismételte a gép után, valamivel lassabban, mert a felvétel nagyon gyors volt. – Az *eyja* szigeteket jelent, egyes száma *ey,* ami rokon az angol *island* szóval.

– Meg a franciával, gondolom – mondta Niala.

– Kicsikét – felelte Nimby. – Az angolban egy régi germán szót használnak, ami eredetileg *igland* volt, aztán francia hatásra került bele a *g* helyett az *s.* De amúgy az ő szavuk germán eredetű, a mienk meg latin. Szóval a *fjalla* azt jelenti, hogy hegyeké. Egyes szám alanyeset: *fjall,* ez rokona az angol *fell* szónak, ami sziklás hegygerincet, hegyláncot jelent. A *jökull* pedig gleccser, illetve jégtakaró. Vagyis ez a hegyek szigeteinek jégtakarója.

– De ennek mi értelme van? – kérdezte Chantal.

– Hát csak az, hogy pontosan így is néz ki. – Nimby lendített egyet a székén és átgördült a másik géphez. Fotók kezdtek záporozni eléjük, aztán automatikusan albumba rendeződtek, a felület egyik új szolgáltatása volt, hogy ha sok kép érkezik, akkor albumot csinál belőlük. – Azon a tájon elszórt hegyecskék vannak, szigetformán, innen kapta a nevét. – Elébük dobta a Google Earth Izland-térképét és bekarikázott egy nagy fehér foltot keleten. – Izlandnak több nagy gleccsere van. A legnagyobb, a Vatnajökull a második legnagyobb jégsapka Európában, nyolcezer négyzetkilométer; csak a Spitzbergákon van ennél nagyobb. – Ránagyított egy másik fehér foltra egészen délen. – A Mýrdalsjökull sokkal kisebb, hatszáz négyzetkilométer. A jég alatt fekszik a Katla vulkán. Fekszik, de nem alszik, utoljára úgy száz éve tört ki, és bármikor kitörhet megint. Tizenhatszor tört ki az elmúlt ezer év alatt. Nos, közvetlenül mellette van az Eyjafjöll, mintha egy nagy nyúlványa lenne neki – kicsit balra vitte a képet és tovább nagyított, egy jéggel borított területre, ami csakugyan mintha kinyúlt volna az előző jégsapkából –, de ez igazából egy másik gleccser. Ez alatt is van vulkán, és ez tört most ki.

Az egerek rosszallóan nézték a képet. Kissy a másik monitoron látta a D'Aubisson lányok arcát, ami arról tanúskodott, hogy a látvány egyáltalán nem szimpatikus nekik.

– A nagy gleccser alatt nem mondtál vulkánt – szólalt meg Vanessa.

– A Vatnajökull alatt? – Nimby visszakicsinyített és átvitte a képet a hatalmas jégmezőre keleten. – Ott is van, hogyne lenne. Itt van Izland legmagasabb hegye, a Hvannadalshnúkur. – Kissynek nagyon tetszett, hogy Nimby milyen könnyedén ejti ezeket a nyelvtörő neveket. – A térképen *sh* olvasható, de vigyázat, ők nem angolok, azt *sz*-nek kell ejteni: *kvannatalsznjúkür.* Kétezer-egyszáz méter magas, és voltaképpen csak része az Öræfajökull gleccservulkánnak. És itt vannak a Grímsvötn gleccsertavak, amik föltalálták azt a jelenséget, hogy *jökulhlaup.*

– Mi az ördög? – kapta föl a fejét Kissy és vele együtt a többiek.

– Jökulhlaup. Szubglaciális kitörés. A Grímsvötn alatt egy magmakamra van, ami többnyire teljes nyugalomban van, de állandó feszültség alatt, és amikor úgy tartja kedve, akkor kitör. Vagyis pont olyan, mint a kisegerem. – Vanessa büszkén fölszegte a fejét. – Néha valamivel arrébb, a Laki hasadékvulkánban, máskor a tavak alatt. Ez a jökulhlaup, ami legutóbb 1996-ban okozott árvizet azon a vidéken. A kitörés megolvasztja a jeget, és a kráter megtelik vízzel. A nyomás fölemeli a jégsapkát és a fölösleges víz lezúdul a hegyoldalon. Merthogy, amit elfelejtettem mondani, ezek a krátertavak magasan vannak, ezerhétszáz méteren, ha jól emlékszem a számra. Egy utat is elmosott, de senki se sérült meg, az utat előtte lezárták.

Az egerek döbbenten ültek. Kissy úgy érezte, a világ sokkal bonyolultabb, mint hitték. Az ő életükben minden olyan egyszerű: sajtot lopnak, rohannak a cica elől, megvernek egy-egy csirkefogót, s közben igyekeznek helytállni az iskolában. De most Izland, ami korábban csak egy földrajzi név volt, átváltozott bonyolult és életveszélyes fizikai jelenségek tárházává.

– Nálunk nincsenek ilyen jökulhlaupok? – kérdezte Vanessa, minden nehézség nélkül követve a Nimbytől hallott kiejtést.

– Nincsenek, mert gleccsereink és vulkánjaink sincsenek, márpedig a kettő egyszerre kell hozzá. Európában csak Izlandon húzódik elég északon a tektonikus lemezek határa. A másik lemezhatár délen van, a Földközi-tenger alatt, ott pedig nem élnek gleccserek.

Kissy bólintott. „Nem élnek.” Mintha a gleccser valamilyen apró állatka volna.

– Apropó lemezhatár – folytatta Nimby –, Izland egyike a néhány helynek, ahol a lemezhatár megszemlélhető. – Előkapott még egy sor fényképet. – Íme Þingvellir, a Világ-hasadék.

A képeken egy jelentéktelen árok volt, az alján emberek sétáltak, méretükből ítélve az árok úgy tíz méter széles lehetett, és nem is túl mély. Hidacska vezetett át rajta. Az alját sima, szürke talaj borította, itt-ott neveket raktak ki kavicsokból.

– Itt szakad ketté Izland – jelentette ki Nimby. – Az árok keleti partja az Eurázsiai-lemez, a nyugati az Észak-amerikai. A két part folyamatosan távolodik egymástól.

Döbbentek néztek a monitorra. Mostanáig haragudtak Izlandra, amiért ilyen helyzetbe hozta őket, de hirtelen kiderült, hogy ők még nagyobb bajban vannak.

– És aztán? – kérdezte Jennifer. – Két félbevágott sziget lesz?

– Talán nem – mondta Nimby –, de ezt nem tudhatjuk biztosan. Izland ugyanis egy óceánközepi hátságon van, ahol a tengerfenék szétválik és a rést folyamatosan feltölti a mélyebb rétegekből kiáramló anyag. A Világ-hasadék feneke is egyenletes, hiába tágul a hasadék, mert alulról mindig újabb kőzetrétegek érkeznek. Úgyhogy valószínű, hogy Izlandból nem két fél lesz, hanem megnyúlik a sziget, mert a két felét szárazföld köti össze. De ha olyan helyet szeretnétek látni, ahol kétfelé hasad a föld, azt is mutathatok. Afrika – kapott elő egy földrésztérképet. – Itt van egy nagy vetődés, ami az afrikai nagy tavak láncát létrehozta. Ennek a vonalnak a mentén Kelet-Afrika le fog szakadni a kontinensről, és a mai Szomália, Kenya és Tanzánia egy nagy szigetet alkot majd. Méghozzá nagyon hamar, egymillió év és két hónap múlva.

Az egerek meglepve néztek.

– Ugyanis a neten olvastam, hogy egymillió év múlva szakad ketté Afrika. *És ez két hónapja volt!*

Kissy eltűnődve tanulmányozott egy dobozt. Ezt a fajtát még nem ismerte. Átolvasta az összetételt és jóváhagyólag bólintott. Kipróbálják, vesz belőle mondjuk három dobozzal, de kell a régi fajtából is, mert Vanessa a hétvégén használni akarja. Nagyon reméli, hogy most már nem lesz légiforgalom-korlátozás, mert ki van éhezve Vanessa szendvicseire. Különösen egypár szardellapasztás szendvicsre.

A kocsiba tette a dobozokat és levett féltucatot a másik szardellából. Másféle halak is kellenek, amióta Vanessa kikötött a délfrancia partvidéken és főzőkanalat vett a kezébe, azóta egyre több halat esznek, meg mindenféle mediterrán ételeket. Ami őt magát, Kissyt illeti, azelőtt is nagyon szerette a halat, de voltak a csapatban, akik nem sokat ettek. Azokat a salátákat például egyáltalán nem ismerték, amikben mindenféle növények és tojás mellett hal is van. Maga Vanessa se, hiszen itt kölykösködött az északi vidéken, meg amúgy se volt alkalma elmélyedni a gasztronómiában, azt evett, amihez hozzájutott. Hát most be-

pótolja. Már teljesen egy hullámhosszon van a provanszál konyhával…

Levett a polcról négy heringkonzervet, a kocsiba tette, aztán egy ötödikért nyúlt, de az váratlanul megszólalt:

– Szia, Kissy!

Kissy agyán villámként cikáztak át a gondolatok. A konzerv nem tudhatta az ő nevét. Ez biztos. A többi konzervtől se hallhatta. Ha egy halkonzerv ővele összeismerkedik, akkor azt föl is bontja és meg is eszi, vagy átadja feldolgozásra. Az a konzerv többé már nem fecseg. Ezt tehát valaki más mondta.

Megpördült, fordulat közben kibiztosítva a tenyerét, mert a hang nem egéré volt. Különben is, az egerek mind a saját városaikban vannak, holnapig egyet se lát közülük, csak Martint, de ő is csak este jön meg Neuillyből.

Nyurga fiú állt előtte, vörösesszőke, szeplős képű.

– Tényleg te vagy – vigyorgott. – Hátulról nem voltam egész biztos.

Kissy azonnal fölismerte. Masoudi doktor fogadásán vágta gyomron a srácot, aztán alkoholmentes narancskoktélt ittak. Német is, francia is… és valakije arab. Tud arabul. Mindent tudott erről a srácról, egyetlen dolgot kivéve. Hogy az ördögbe hívják?!

– Én vagyok – cincogta, hogy időt nyerjen. – Hát te? Nem is tudtam, hogy ide jársz.

– Nem is járok. Saïd bácsinál voltam, aztán beugrottam pár dologért. Örülök, hogy látlak.

Német neve van, jutott Kissy eszébe hirtelen. Nem Hans vagy Johann vagy ilyesféle. Gerhard?

– No miért?

– Csak jólesik a szemnek – vigyorgott Gerhard.

Kissy kicsit fölhúzta az orrát.

– Legfeljebb messziről csodálhatsz – jelentette ki.

– Kicsivel is beérem – nevetett Jürgen. Kissy ekkor jött rá végre a nevére. Jürgennek hívják, hát persze!

– Látom, szereted a halat – folytatta a fiú. Lehet, hogy mégse Jürgen? De nem is Heinrich, azt megjegyezte volna, ha ugyanúgy hívják, mint Elke bátyját.

– Szeretem. De ezt közösen esszük meg.

– Á, a híres csapatoddal, igaz? A bácsikám mesélt rólatok.

Kissynek a fiú kocsijára villant a tekintete – alighanem Gustav lesz –, és rögtön kész volt a válasszal.

– És te is mesélsz neki arról, hogy miket veszel?

Gustav követte a tekintetét. A kocsiban némi édesség volt, egy karton dobozos sör és egy rúd kolbász.

– Miért kellene?

– Az a kolbász valaha röfögött – közölte Kissy olyan hangon, mint egy nyomozó, amikor azonosítja a tettest. – A dobozokban pedig alkohol van.

Konrad lebiggyesztette az ajkát.

– Nem, nem mondhatnám, hogy érdekli. Én nem vagyok muszlim, viszont felnőtt ember vagyok, senki se szól bele, hogy mit eszek. A bácsikám se muszlim.

Ez melléütés volt, állapította meg Kissy, amíg Klaus mellett megindult a bevásárlókocsival. És csak azért, mert még mindig nem tudja a krapek nevét. Ha tudná, akkor nem a töprengésre koncentrálna, és nem mondana hülyeségeket.

Aztán egy szembejövő nő kocsijában meglátott egy diétás Pepsit, és majdnem fölcincogott a megkönnyebbüléstől. Dietrich!

– Mesélj, hogy megy a bolt.

– A bolt? – Kissy körülnézett a hipermarketben, de semmilyen jelből nem lehetett megállapítani, jól megy-e vagy veszteséges.

– Hát hogy rossz fiúkat vertek agyon.

Kissy elmosolyodott.

– Agyon azért nem verjük őket. Vannak, akik egyáltalán nem is kapnak pofont.

– Kár. Mármint úgy lenne igazságos, hogy őket minimum lilára verjétek, ha már én egy lórúgást kaptam, pedig én igazán jó fiú vagyok. Csak ön után, szép hölgyem.

Kissy nevetett és bemanőverezte kocsiját a pénztárba. A beszélgetés fonalát csak azután vették föl ismét, hogy fizettek és elköszöntek a pénztárostól.

– Nem az a szempont, hogy ki milyen fiú. Annyit kapnak, amennyivel ártalmatlanná lehet tenni őket.

– Hát én nem értek hozzá, de amit én kaptam, annak a felétől is ártalmatlan lettem volna…

Kissy elpirult.

– Ne emlegesd folyton. Így is elég zavarban vagyok miatta.
– Jó – mondta Dietrich, és megállt egy kocsi mellett. Gyönyörű fehér Mercedes volt. Kinyitotta és kivett egy hűtőtáskát, amiben elhelyezte a kolbászt. – Nem emlegetem – mondta közben –, de akkor meghívhatlak valamire, oké?
– Dehogyis…
– Persze előbb hazavisszük a kis halkereskedésedet – azzal Dietrich elvette tőle a csomagot és betette a hátsó ülésre.
– Hé!…
– Nyugi, nem eszi meg senki. Ugorj be, egykettőre hazaviszlek, aztán…
– Dietrich! Én…
Hogy mi lett volna a mondat folytatása, azt már ő maga se tudta. Mert a fiú meglepve nézett rá és azt mondta:
– Günther.

Kissy döbbenten meredt a srácra. Mindenre számított, csak arra nem, hogy álnéven mutatkozik be.
– Én… én…
– Á, ne törődj vele. Idegen név, én is nehezen jegyezném meg, ha nem az enyém volna. – A fiú nevetett, rácsapta az ajtót Kissy csomagjára és kinyitotta az első ajtót. – No, ne kéresd már magad!
Kissy az ajtóra nézett, aztán Günther vigyorára. Pontosan tudta, mit mondanak erről az elemi óvatossági szabályok. Nem megyünk át az úton anélkül, hogy körülnéznénk, nem iszunk forró teát elővigyázatlanul és nem ülünk be idegenek autójába.
Másrészt viszont Günther voltaképpen nem idegen, főleg amióta a nevét is tudja, vagyis több mint tizenhét másodperce. Azonfelül… ugyan, mit tehet egy Jerry ellen? Kissy pontosan tudta, hogy a srác mit akar. Lehet, hogy a szendvicsébe is beletenné, de az ágyába egész biztosan. Remek ötlet!
Teljes nyugalommal foglalt helyet és csatolta be magát. A fiú persze nem Vaucressonban lakik, hanem valahol messze, és bár falból megkérdezte az ő címét, nyilvánvaló volt, hogy előbb gyorsan be kell ugraniuk a fiúhoz, például hogy a kolbászt és a sört elrejtsék a muszlim rokonság elől, vagy valami hasonló. Városi utcán lakik, második emeleti bérlakás, ilyen egérvadász kandúroknak való. Kis hálószoba, piros hangulatfényekkel. A

fiú tölt neki egy száraz martinit, vagyis hogy güntherit, aztán az ágyhoz vezeti és kigombolja a felső gombot a blúzán. Aztán a második gombot is, Kissy pedig ezalatt egy gyengéd, de határozott mozdulattal tűhegyes pengévé alakítja a güntheris poharat. Közben egy gyors pillantást vet a padlóra. Perzsaszőnyeg, isteni! Süppedős, bolyhos perzsaszőnyeg, arra találták ki, hogy jókat hancúrozzanak rajta, de most másra fog kelleni. A hosszú, vastag szálak jól fölszívják a vért! Günther kigombolja Kissy blúzán az utolsó előtti gombot is, ő pedig fölemeli a fegyvert.

Egy pillanattal azelőtt, hogy a penge lecsapott volna, Günther megkérdezte:

– Ez az a ház?

Kissy fölriadt. A házuk előtt álltak.

– Szeszes itallal nem tudlak megkínálni – mondta Kissy, elhelyezve a halakat a konzerves polcon. – Ilyesmi nincs a háznál.

– Aha, emlékszem – nevetett Günther. – Ibrahim úr úgy állított be, mint valami alkoholistát. Persze az ő elvei szerint az is vagyok, ő akkor se inna, ha a vallása nem tiltaná. De biztos lehetsz benne, hogy ha ittam, nem ülök volán mögé. Nem őrültem meg.

Kissy bólintott, elraktározva ezt a mondatot akkorra, ha a srác próbálkozik. Közli vele, hogy részegen vezetni kevésbé veszélyes.

– Hát a krapekod? – pillantott körül Günther. Csak hárman voltak a konyhában, az elmaradhatatlan Suzyvel, aki fáradhatatlanul csóválta a farkát. Macska nem mutatkozott.

– Elugrott a szüleihez, majd csak este jön.

– Kár.

– Nocsak, beszélni akartál vele?

– Ja, nem, nem arra értettem. Eszerint még együtt vagytok.

– Persze hogy együtt vagyunk.

– Látod, ez a kár. Nem szokásom rámoccanni más barátnőjére.

Kissy bólintott.

– Sokáig fogsz élni.

Günther vigyorgott.

– Gondolod, hogy másként összeszednék egypár puskagolyót?

– Martinnek még puskára sincsen szüksége. Sőt még maga Martin se kell hozzá, egyedül is elintézlek, ha próbálkozol valamivel.

– Hm. Barátságos vendéglátó vagy.

– Az vagyok, de jobb, ha tisztázzuk az elemi óvatossági szempontokat. Ha a házat most tataroznák, akkor figyelmeztetnélek, hogy az állványokról a fejedre eshet egy tégla, és ebben nem lenne semmi barátságtalanság. Ellenkezőleg, az életedet védem.

– Világos beszéd. Esetleg egy korty gyümölcslét elfogadok, ha akad aháznál.

Kissy kivett a hűtőből egy narancslés palackot és két poharat. Kinyitotta az üveget, töltött az egyik pohárba, aztán a másik pohár fölé tartotta és hirtelen lecsapta az asztalra. Jó, hogy nem öntötte ki.

Mert abban a pillanatban szólalt meg az övén a riasztás.

6783-as felhasználó. Volt már 32, férfi, most 13, fiú. 0,87 shindy. 2392-es felhasználó, 13, lány. 0,02 shindy. 6783-as képet küldött 2392-esnek és randira hívta.

Így szólt a Cirrus jelentése, Kissy pedig esze nélkül robogott le a főhadiszállásra. De nem ért le olyan gyorsan, hogy Martin ne hívja máris.

– Mit tudunk?

– Pillanat – vágódott Kissy az egyik ülésbe. A képernyőn már ott volt a riasztás minden adata, a Cirrus már automatikusan kiteszi a riasztással egyidőben. – Mondom, mit látok. Alfa Uniform egyes: Foxtrot Golf Hotel Charlie. Kettes: Bravo Charlie India Bravo. Egyes November pont Hotel Golf shindy, Charlie Foxtrot Charlie Kilo. – CF a képküldés, CK a randira hívás kódja, milyen jó, hogy ezeket is fölvették a táblázatba.

– Charlie Papa? – érdeklődött Vanessa, hogy gyerekpornó-e.

– Nincs infó, India India. Már fut a keresés.

– Papa Quebec X-ray Charlie? – kérdezte Martin, egy pillanatra megállítva Kissy fejében a fogaskerekeket. PQ XC, mi lehet az? Aztán a kerekek visítva felpörögtek újra. Világos. PourQuoi X-Code, miért beszélnek X-kódban?

– Vilma Hotel Quebec tátiti titá titátá titáti titátitá tá titititi – morzézta Kissy élőszóban, rakétasebességgel Günther nevét, aki ott állt a szerverterem ajtajában, és érdeklődéssel figyelte a monitort és Kissyt.

– Charlie Delta? – kérdezte Martin, hogy veszélyben van-e.

– Negatív – felelte Kissy. – Keresés kész – pillantott a jelzésre, és rákattintott a képre, amit Foxtrot Hotel Golf Charlie küldött Bravo Charlie India Bravónak. Fiatal srác mosolygó arcképe volt, felöltözve. – Charlie Papa negatív, Charlie Romeo is negatív.

Az X-kódtáblában külön jelet kapott a gyerek- és a felnőttpornó, hiszen utóbbi legális, csak gyereknek nem szabad küldeni belőle, mert az megrontás, de birtokolni nem tilos.

– Hahó – jelentkezett Nimby –, mi újság?

– Charlie Kilo esetünk van – felelte Kissy –, November pont Hotel Golf shindy kontra Alfa Golf, Alfa Charlie.

– Mi van az arcán? – lepődött meg Nimby.

– Mármint az az életkora – felelte Kissy, kiesve a ritmusból.

– Értem. És miért beszélünk X-kódban?

– Hogy én ne értsem – szólalt meg ekkor Günther, közelebb lépve a telefonhoz. – Fantasztikusan csináljátok, tényleg egy árva szót se lehet érteni. De ti most igazán megbeszéltetek valamit, igaz?

– Hát te ki az ördög vagy? – kérdezte Nimby. – Charlie Delta, India Kilo?

– Negatív – nevetett Kissy. – Ő Günther, az ősszel találkoztunk Masoudi doktornál. Hazahozott a halaimmal és ivott volna egy narancslét, de közbejött a riasztás. De foglalkozzunk ezzel. Alfa Uniform Foxtrot Hotel Golf Charlie Charlie Mike titi titátá titáti táti titátá tátá, Uniform Whisky Alfa Golf, Oscar Papa titátitá tá tátitá tátitá tá titititi. Mit szóltok hozzá?

Remekül szórakozott Günther bamba képén. A srác egy hangot sem értett semmiből, ő viszont úgy szövegelt X-ben és morzéban, mint a vízfolyás. A 6873-as felhasználó koordinátái Antonyban vannak, tizenhét órakor az Heller-parkban fog várakozni.

– Alfa Golf? – kérdezte Nimby. – India Yankee negatív.

Kissy az órára nézett, ami negyed ötöt mutatott, vagyis Alfa Foxtrot Alfa Echót. Igen, India Yankee, aki most hazafelé tart, nem fog Antonyba érni háromnegyed órán belül.

– Alfa Golf, pozitív.

– Uniform Whisky – kért egy kis türelmet Jennifer, aki eddig csendben hallgatta őket; már az összes mini vonalban volt. – A Charlie Kilón kívül van valami konkrétum?

Kissy egy pillanatig habozott. Igen, ez jó kérdés, elvégre randit megbeszélni nem törvényellenes. Az ujjai villámsebesen írták a CQ parancsot.

– Charlie Quebec – mondta. – Egy pillanat…

Egy percig elmélyülten olvasgatta a két felhasználó chatlogját, meg is feledkezve Güntherről, aki egy idő után megszólalt:

– Végre valami, amit én is értek.

– Jaj – kapta föl a fejét Kissy –, nem lenne szabad ebbe beleolvasnod. Ez bizalmas beszélgetés.

– És neked szabad?

A válasz Vanessától jött.

– Nem, nekünk se szabad, de muszáj. Azért tesszük, hogy megvédjük a netező gyerekeket.

– Ez nagyon érdekes – mondta Nimby. – Szerintem messziről bűzlik.

– Te is azt olvasod, amit mi? – kérdezte Günther.

– Azt hát. Figyeljetek. Foxi a Romeo nicket használja, vagyis szerelmes ifjúnak nevezi magát. Ő küldött képet, ő kezdeményezte a randit. Ő kérdezte meg, hol lakik Betty, ő választott helyszínt, és ami a legfontosabb, ő mondta, hogy Bettynek legyen ismertetőjegye. Saját magának nem akart. Várjatok egy percet.

– Így egész más, hogy közönséges földi nyelven beszéltek – nevetett Günther.

Kissy nem figyelt rá, a logot pörgette. Egy helyen megállt, a számláló szerint Romeo, avagy Foxi háromszáznegyvenedik üzeneténél.

– Nimby, nézd csak meg a Charlie Delta November után!

– Aha – jött a válasz Vanessától, aki gyorsabb volt. – Itt pasi, ugye?

– Már én is látom – mondta Nimby. – Ne vesztegessük az időt. Shindyt fogtunk, emberek! Ez nem gyakorlat!

Kissy fölkapta a telefont és az övére tűzte, fölpattant és elkapott egy másikat az asztalon. Ezen hívott rögtön egy taxicéget.

– Jó napot, szükségem van egy kocsira…

– De hisz itt az enyém – szólalt meg a háta mögött Günther.

Kissy meglepve fordult meg. Átmenetileg teljesen megfeledkezett a srác jelenlétéről.

– Mit… hogy… elvinnél?

– Persze. Ha nem marslakóul mondod el, hogy hova és miért.

– Halló – mondta a telefon. Kissy könyörtelenül kinyomta és fölszáguldott a lépcsőn.

– Akkor nyomás! Öt óra előtt Antonyban kell lennünk!

– Szóval a srác egy pasi – mondta Kissy már a kocsiban. – Korábban harminckét éves pasinak mondta magát, és találtunk rá példát, hogy olyankor is ugyanazokat a rövidítéseket használta, mint most, amikor állítólag tizenhárom éves fiú. Randira hívott egy tizenhárom éves lányt, de mindent ő határozott meg. A lánynak fogalma se lesz, hogy a muki melyik.

– És a fénykép?

Kissy vállat vont.

– Akárkit ábrázolhat. Egy fotó valahonnan a netről. Igyekezz!

– Félóra alatt ott vagyunk – felelte Günther.

Egészen a Szajnáig futottak a sztrádán, aztán a pont de Saint-Cloud-nál Günther lement a rakpartra, gondolkodás nélkül választva ki útvonalát a bonyolult kereszteződésben. Szemlátomást tudja, merre van Antony, állapította meg Kissy. Ő maga csak annyit tudott, hogy valahol Párizstól délnyugatra. A pont de Sèvres-nél a kocsi fölszaladt a másik sztrádára, átvágott a meudoni erdőn, majd egy még bonyolultabb csomóponton átkerült a külső Périphérique-re. Nemsokára arról is letértek, és néhány városi utcán át elérték a parkot.

Itt már a Mapset is használták, azt Günther se tudta, hogy a park hol van. Voltaképpen két-három sportpálya volt, egy város felőli és egy erdei sétánnyal. Romeo útmutatása az volt, hogy az erdei sétányon találkozzanak. Mert az olyan romantikus, azt mondta. Útközben az egerek megállapodtak benne, hogy csakugyan, a romantika netovábbja, amikor az embert berángatják az erdőbe és egy fa tövében ledöntik. Az eredeti Ro-

meo is így tett volna a drámában, ha nem hal meg olyan fiatalon. Günther jókat derült a szövegükön.

Hamar megtalálták az erdei sétányt, és gyors léptekkel megindultak rajta.

– Ha meglátod Bettyt, egy árva szót se szólj – mondta Kissy. – Menj el mellette. Ja, és egyáltalán ne csinálj semmit, mindent bízz rám.

– Nem úgy van, hogy veszélyes helyzetben a férfi dolga megvédeni a nőt?

– Addig voltál férfi, amíg ilyen marhaság eszedbe nem jut – sziszegte Kissy dühösen. – Ha elrontod a vadászatomat, ágyelőt csinálok a bundádból!

Azzal továbbmasírozott, nyomában Güntherrel, aki ahelyett, hogy megrettent volna, röhögött.

Bettyt hamar megtalálták. Szembejött velük, messziről fölismerték a kezében tartott rózsáról. Tényleg tizenhárom körüli lány volt, sárga pólóban, kék nadrágban és várakozásteli kifejezéssel az arcán.

Kissy hirtelen kilépett az útról a pályák felé és magához húzta Günthert.

– Ölelj át, de meg ne próbálj visszaélni a helyzettel, mert akkor taxival megyek haza – közölte vele. – Te nem leszel már itt.

– Hát hol leszek? – karolta át a fiú.

– A baleseti sebészeten.

– De onnan átvisznek az intenzívre – szólalt meg Martin a telefonból –, mert én bemegyek hozzád.

– Csendet!

Betty csak néhány méterre volt tőlük, amikor az erdőből kilépett Romeo. Pasi volt, nem is harminckettő, hanem inkább negyven. Vagy negyvenöt.

– Szia – kapták el a hangját Kissy nagyra kerekített fülei –, téged vár az a piros sapkás fiú?

– Nem tudom, milyen sapkája van – felelte Betty. – Romeónak hívják.

– Aha, ő lesz az. Azt mondta, egy kislány virággal a kezében. Szóval alighanem kificamította a bokáját. Itt van az erdőben.

Kissy döbbenten nézett egy falevelet. Elképesztő! Az egerek között egy sem akad, akit ilyen primitív, átlátszó dumával meg lehetne vezetni, ez az idióta pedig gondolkodás nélkül elindul a pasas nyomában. Ez ugyanaz a trükk, amivel Sheila becsalta őt a kamionba. Három év alatt semmit nem tanult az emberiség?

– Indulok – suttogta a telefonba. – Günthernél lesz a videó. Vegyél föl mindent – utasította a fiút –, ez bizonyíték lesz. Ki ne kapcsold, amíg nem mondom! És maradj mögöttem. Amíg le nem csapok a pasira, teljes csönd. Gyerünk!

Ahogy fától fáig surrant az erdőben, érezte, hogy pontosan úgy csinálja, ahogy az ősei. Egykor szabadon éltek az erdőkben, apró gyümölcsöket ettek, terveket szövögettek, hogy fognak beosonni a házak éléskamráiba, és mindig meglapultak valahol, egy-egy gyökér vagy bokor védelmében, mert bármikor jöhetett a cica. De mire ezt végiggondolta, meg is látta a pasit. Egy fának nyomta a lányt, aki nem is látszott, csak a shindy testtartásából lehetett tudni, hogy egyik kezével a lány száját fogja be, a másikkal a nadrágját próbálja lehúzni. De lehet, hogy a sajátját.

Kissytől most már vadmacska is jöhetett volna. Átvágott a köztük levő területen, intett Günthernek, hogy maradjon le és filmezzen, aztán megállt a pasas mögött. Egy másodperccel korábban még azt tervezte, hogy rákiált, de mást gondolt. Fölkapott egy letört ágat és a shindy hátába nyomta.

A következő események rettentő gyorsan zajlottak le. Szinte egyszerre. A shindy összerándult és fölemelte mindkét kezét, de nyomban kezdett is megfordulni. Az erdőt betöltötte Betty kétségbeesett sikoltozása. A shindy feje gyorsabban fordult, mint a teste, és hamar meglátta, hogy nem egy fegyveres rendőr áll a háta mögött. Mire Kissy megszólalt volna, a shindy feléje lendült. Kissy elengedte az ágat és állon vágta a pasast, aki elterült az erdő talaján.

– Jól van, semmi baj – lépett oda Bettyhez, aki a sikoltozást hüppögésre cserélte és Kissy vállára borult, de ugyanekkor „vigyázz” hallatszott a háta mögött, és megragadták a bal bokáját. Jobb lábbal hátrarúgott, de nem talált, a balt pedig a pasas kirántotta alóla. Egy-két másodpercig nem tudta követni az eseményeket, aztán hanyatt fekve találta magát a földön, a pasas pedig rajta térdelt.

– Ki vagy… – lihegte, hátracsavarva Kissy bal kezét. A mondat nem folytatódott, mert a melle előtt megjelent Kissy jobb keze, és hideg acél nyomódott a torkának.

– Engedd el a karomat – mondta Kissy jéghideg dühvel. A pasas habozott. – A penge borotvaéles. Még egy mozdulat, és vágok.

A shindy elengedte a bal kezét.

– Most nagyon lassan fölállsz.

A pasas emelkedni kezdett. Amikor már nem érezte a súlyát, bekattintotta a bicskát és ledöntötte a pasast a földre. A shindy támadni próbált, de most Kissy térdelt őrá, és megint a torkának nyomódott a kés.

– Nem vágok akkorát, hogy belehalj. Az túl könnyű lenne. Összevarrnak, aztán a börtönben lábadozhatsz. Hasra!

A shindy habozva elkezdett hasra fordulni, de mozdulat közben elkapta Kissy kést tartó kezét. Válaszul oldalba rúgta, de csak ordítást kapott, a kéz még mindig szorította, ezért megint rúgott. A shindy elengedte a kezét és hörögve fetrengett a földön.

– Így is jó – mondta Kissy, és tökön rúgta. Ezt a világért se hagyta volna ki. – Ugye mindent fölvettél, Marcel?

Günther már ott állt mellette.

– Hogyhogy…

– Csend legyen! Azt kérdeztem, mindent fölvettél-e.

– Persze…

– Jó. Ülj a hátára és hívd a mentőket. Ha megmozdul, ordítsd a nevemet. *Yvette.* El ne felejtsd!

És indult Betty felé, hogy megvigasztalja.

– Én nem merek a hátára ülni – érkezett Marcel hangja.

– Nem bánt – kuncogott Yvette.

– Nem azért… szerintem eltörted pár bordáját. Belehalhat.

Yvette vállat vont.

– Akkor ülj a fejére.

Aztán jött a szokásos ramazuri a rendőrökkel. Antonyban nem ismerték a Jerryt, s a helyszínelő tisztet nem hatotta meg Betty sírós követelése, hogy hagyják Yvette-et békén, ő mentette meg őt.

– Először is mi az, hogy Yvette? – kérdezte a hadnagy Kissy igazolványát tanulmányozva.
– Álnév, az ő számára – bökött Kissy a háta mögé, ahol a mentők foglalatoskodtak a shindy romjaival. – Szeretek nyugodtan aludni. Majd ha ő már nincsen itt, szólíthat a rendes nevemen.
– Értem. Akkor beszéljünk arról, ami történt. Hogy szereztek tudomást arról, mire készül ez az ember?
– Már elmondtam. A net megfigyelésével foglalkozunk.
– Van rá engedélyük?
Kissy fölvonta a szemöldökét.
– Hogyne lenne.
– Láthatnám?
– Persze, otthon van a páncélszekrényben.
A hadnagy beszélgetés közben odalépett a mentőkhöz és a shindyt tanulmányozta.
– Miért vérzik a nyaka?
Kissy is odanézett.
– Biztos megkarcoltam egy kicsit.
– Mivel? – csapott le a hadnagy.
Kissy higgadtan elővette a kését és átnyújtotta.
– Ezzel.
A hadnagy elvette, kipattintotta a pengét, jól megnézte, visszacsukta és zacskóba rakta.
– Ezt lefoglalom mint bizonyítékot. Van más is?
– Mi a csodának?
– Tessék?
– Mit akar vele bizonyítani?
– Akár azt, hogy tényleg úgy volt, ahogy mondja. Szóval van más is?
Kissy elmosolyodott.
– Semmi másra nem volt szükségem. Még a kés is csak azért kellett, mert leegyszerűsítette a dolgokat.
– Értem. Legyen szíves, jöjjön a kocsihoz és ürítse ki a zsebeit.
Kissy sóhajtott és megtette. A rendőr nagyon rosszallóan nézte a Nimbuszt és a golyókat, amiknek Kissy tőle kért zacskót, hogy ne guruljanak szét.
– Miért fegyverkezik így föl?

– Szeretnék öregasszony lenni.
– Rálőtt ezzel a sértettre?
– Ha a pedofilra gondol, nem. Az én szememben a kislány a sértett.
– A maga tettének sértettje a férfi, az övé meg a kislány. Tessék?
Egy rendőr jött oda és elhívta. Kissy és Günther addig ott téblábolt a kocsinál. Kissy némi tűnődés után visszarakta a holmiját a zsebeibe. A hadnagy persze rögtön a Nimbuszt kereste, amikor visszatért.
– Eltettem.
– Nem adtam rá engedélyt.
– De meg se tiltotta. Az én holmim, eltehettem.
– Csak nem fog itt egy csúzlival mászkálni? Azonnal adja elő!
Kissyt elfutotta a méreg.
– Mit akar tőlem, hadnagy, mondja?! Csak nem hiszi, hogy lövöldözni fogok magukra? Feltűnt már, hogy egy oldalon állunk? Maguk most elkaptak egy netes gyerekmolesztálót. Azazhogy én kaptam el, de nem vittem haza, hogy bezárjam a pincébe, tálcán adtam át maguknak. Annyi se jár ezért, hogy parancsolgatás helyett *kérjen?*
A hadnagy ránézett és nagyot sóhajtott.
– Mondja… még senki se mondta magának, hogy szemtelen?
– Dehogynem – vágta rá Kissy. – Rengetegen, de csak annyit érnek el vele, hogy megpróbálok még szemtelenebb lenni.

Bent a kapitányságon egészen más hangnem fogadta őket. A hadnagy egy szobába irányította Kissyt, Günther kint maradt a folyosón. Kissynek annyi ideje se volt, hogy eldöntse, leüljön-e vagy állva maradjon, máris belépett egy magas férfi. Ez is civil ruhás volt, akárcsak a hadnagy, de ennek se volt ballonkabátja.
– No, hát szóval maga verte meg az erdei szatírt?
– Én.
A rendőr kezet nyújtott.
– Boisjourdain őrmester vagyok.
– Chaton a Jerry Ala…
– Tudom, maga Kitty, ugye?

Kissy döbbenten nézett rá. A másik hadnagy előtt nem hangzott el a beceneve, még csak az kellett volna, amikor ott volt a shindy is.

– Kissy… de honnan…

Az őrmester az órájára nézett.

– Hallgasson ide. Itt nálunk bolondokháza van, és nincs elég emberem. Mi lenne, ha szépen leírná, hogy mi történt, apróra, részletesen?

– Szíves örömest, kérek egy gépet, és…

Az őrmesternek már a kilincsen volt a keze.

– Használja csak az otthonit. Mondja, haza tud menni? Mert kocsit még órákig nem tudnék adni.

– Haza tudok menni.

– Jó. Jöjjenek ide, tizedes! Menjen, ez a szoba másra kell. Ha lehet, minél előbb küldje el a vallomását… várjon csak… ide címezze.

Előkotort egy gyűrött névjegyet, azzal elszáguldott a folyosón, ugyanúgy köszönés nélkül, ahogy bejött. Kissy meglepve állt az ajtóban, kezében a névjeggyel. Két rendőr lépett elé, elnézést kérve félretolták az útból és bevezettek egy megbilincselt kezű férfit. Az ajtó becsukódott.

– Gondolom, ez nálatok mindennapos – mondta Günther, mialatt visszafelé ballagtak a parkolóba. Még szerencse, hogy a hadnagy megengedte nekik, hogy a saját kocsijukkal jöjjenek, így az is itt van.

– Hát megesett már néhányszor – nevetett a telefonból Vanessa; amíg rendőrök vették őket körül, a távollevők csendben voltak, de most már nyugodtan beszélhettek. – De *nekünk* nincs okunk az aggodalomra. Szerintem az őrmester semmiképp se vacakolt volna sokáig, akkor se, ha Niala nem telefonál. Örült, hogy kívül tudott titeket a…

– Niala? – kapta föl a fejét Kissy. – Kinek telefonált?

– Raymond bácsinak, természetesen. A hadnagy túlságosan szőrszálhasogatónak tűnt, nem akartuk, hogy a bentiek is ilyenek legyenek. De utólag úgy látom, fölösleges volt.

Hm, gondolta Kissy. Raymond bácsi. Eszébe jutott a két vígjátéki figura Neuillyben, amikor Nialát megbilincselték, és a semmiből előbukkant Lemire ezredes számonkérő telefonja.

Nem, ezredesi telefon nélkül se lett volna valószínű, hogy ez az őrmester nekiesik és vadul letartóztatja, de persze jobb, hogy Niala biztosra ment.

Günther megint hazavitte, aztán elbúcsúzott és elment – de előbb most már megitták azt a narancslét.

– Figyelem! – harsant Vanessa hangja a megafonokból. – Akció indul! Alfa csapat, vétel!

– Alfa csapat kész! – csattant Nimby hangja.

– Béta csapat, vétel!

– Béta csapat kész! – vágta rá Kissy.

– Gamma csapat, vétel!

– Gamma csapat kész! – felelte Niala.

– Alfa csapat készüljön a kriogén kamra nyitásához! Figyelem a vezérlőteremben, jelentést kérek a kinti hőmérsékletről!

– Kinti hőmérséklet huszonnégy egész két tized fok – olvasta le Chantal.

– Vettem, vezérlő, huszonnégy egész két tized fok. Alfa csapat! Kriogén kamrát felnyitni!

Nimby kinyitotta.

– Kriogén kamra nyitva!

– Félfolyékony szubsztanciát kiemelni!

Nimby kivette a dobozt és jelentette:

– Félfolyékony szubsztancia kiemelve!

– Kriogén kamrát lezárni!

– Kriogén kamra lezárva! – vágta rá Nimby és becsukta.

– Félfolyékony szubsztanciát a munkaasztalra! Vezérlő, mennyi a kinti hőmérséklet?

– Huszonnégy egész két tized fok – jelentette Chantal. – Hőmérséklet-változás nem észlelhető.

– Béta csapat a szilárdnyersanyag-konténerhez!

Kissy nem mozdult, hiszen már ott volt. Egyhelyben állva felelte:

– Béta csapat a szilárdnyersanyag-konténernél!

– Konténert felnyitni!

– Konténer felnyitva!

– Nyersanyagot kiemelni!

– Nyersanyag kiemelve!

– Nyersanyagot a particionátorba helyezni!

– Nyersanyag behelyezve!
– Figyelem! – hirdette ki Vanessa. – Particionálási művelet következik. Biztonsági készültség! Senki ne közelítsen a berendezéshez! Béta csapat, egyes számú partíciót leválasztani!
Kissy üzembe helyezte a készüléket, sivító hang hallatszott, aztán elnémult.
– Egyes számú partíció leválasztva!
– Biztonsági készültség feloldva! Egyes számú partíciót a munkaasztalra!
– Egyes számú partíció a munkaasztalon!
– Gamma csapat a munkaasztalhoz! Harmadik fázis következik. Biztonsági készültség! Senki ne közelítsen a munkaasztalhoz! Gamma csapat, kézi leválasztót!
– Leválasztó a kézben – felelte Niala, fölvéve egyet.
– Első adag félfolyékony szubsztanciát leválasztani!
– Leválasztva!
– Ráhelyezni! Ügyeljenek a bevonat minőségére! Jelentést kérek a feladat elvégzéséről, vétel!
– Gamma csapat a központnak, vétel!
– Gamma csapat, itt a központ, vétel!
– Gamma csapat jelenti, a feladatot két adag leválasztásával elvégeztük!
– Ellenőrizték a bevonat vastagságát?
– Jelentem, a bevonat vastagsága egyenletes és a határértékeken belül van.
– Vettem, Gamma csapat. Helyezzék a munkadarabot a konténerbe és távozzanak a munkaasztaltól! Központ mindenkinek. Feladat végrehajtva. Készültségi állapot lefújva! Küldetés teljesítve, emberek! Vége!
Vanessa ezzel az asztalhoz lépett, kiemelte a konténerből a munkadarabot és fölmutatta.
– Hölgyeim és uraim: így kennek a NASA-nál vajas kenyeret.

A közönségnek nagyon tetszett a bemutató, mindenki tapsolt. Vanessa röviden elmondta, hogy ez természetesen csak leegyszerűsített szimuláció volt, hiszen valódi NASA-létesítmény nem állhat egy kisvárosi utcán, csak eldugott vidékeken, többszörös szögesdrót mögött. És persze rengeteg villogó lámpa,

képernyő, hangjelzés és visszaszámlálást végző LED-kijelző is kellett volna. No meg őrajta aranyozással és kitüntetésekkel telehintett egyenruhának kellett volna lennie, de most nem volt kedve kivenni a naftalinból.

A kis bemutatónak az volt az előzménye, hogy akkortájt láttak két régi űrhajós filmet, az *Armageddon*t Bruce Willisszel és az *Apollo 13*-at Tom Hanksszel, és megállapították, hogy a NASA hajlamos túlbonyolítani a dolgokat. Anya szerint csak óvatosak, az űrutazásnál sok minden van, amire oda kell figyelni, ezért beszélnek ennyit és osztogatnak parancsszavakat. Erre Vanessa áthívta őket a konyhába és villámgyorsan megszervezte a bemutatót.

De nem folytatták ezzel a módszerrel, mert akkor soha nem reggeliznek. Nemcsak mert egy szelet vajas kenyér öt percbe telt, hanem mert háromnál több szeletet nem is tudnak elkészíteni, nincs hozzá kellő számú legénység. Az természetesen szóba se jöhet, hogy a későbbi szeleteket ugyanazok készítsék, akik a korábbi szeleteknél is közreműködtek, erre szigorú biztonsági előírások vannak. Úgyhogy ehelyett feloszlatták a NASA-t és Vanessa személyesen látott munkához.

És tényleg nem viselt kitüntetésekkel teleaggatott egyenruhát, az új világoskék nadrágja volt rajta, és egy világoskék blúz. Már előző nap is ezt a nadrágot vette föl, és reggel a fürdőszobában elmondta, hogy Nimbynek nagyon tetszik a nadrág.

– Igen? Mit mondott?

– Hogy szép benne a fenekem.

– És nélküle nem szép a feneked? – vigyorgott Kissy.

– Én is ezt kérdeztem – vigyorgott vissza a kislány.

– És?

– Azt mondta, nem tudja, össze kell hasonlítania.

– És összehasonlította?

Vanessa boldogan sóhajtott.

– Össze.

Szóval minden egér boldog, állapította meg Kissy elégedetten. Az egy szem Jennifert kivéve mindenki a párjával boldog. Még Chantal is, aki következetesen állítja, hogy Andreas és őközötte csak szex van, és semmi komolyabb érzelem, közben viszont folyton a srácról beszél és majdhogynem az órákat számolja, hogy mikor lehet együtt vele megint. És nem is azért,

mert ennyire sürgős, hogy ágyba bújjon vele, jó ideje egyáltalán nem siettek lefeküdni. Akkor mentek, amikor a többiek, még csak nem is elsőként. És nem aludtak délig, normális időben fölkeltek. A lányoknak szent meggyőződésük volt, hogy Chantal fülig szerelmes Andreasba, csak nem vallja be még magának se. Nyilván mert korábban közhírré tette, aztán nem sikerültek a kapcsolatai, hát most így védekezik. Niala szerint logikus gondolat, ha nem szerelmes Andreasba, akkor nem sikerülhet félre a szerelem, ami nincs is.

Az utóbbi időben kivételesnek számító hétvégéjük volt, mert mind együtt voltak, pedig nem volt beteg senki. Pi ezen a hétvégén is dolgozott, de azért eljött Vaucressonba, sőt többször látható is volt köreikben. Angélique is, bár őt kevesebbet látták, szombat délután például végig tanult.

Jean-Fran is velük töltötte a hétvége egy részét, ámbár Vanessa megmagyarázta neki, hogy még kímélnie kell magát.

– Sajnálom, de szigorú orvosi utasítás. Még hetekig eltarthat, amíg egészségesnek nyilvánítanak.

A férfi nevetett és kinyitotta a táskáját.

– Helyes. Akkor csak beszélgetni fogunk a hangtanról, jó? Nem várom el tőled, hogy másodpercenként több száz rezgést végezz, mert kímélned kell magadat.

Vanessa morcosan nézett rá, de nem tehetett semmit.

Az a nap, amikor kórházba került, csak annyiban változtatta meg az életét, hogy Jean-Frant nem nevezte többé vér szerinti apjának. Korábban többször bemutatta így, ettől fogva nem. Egyszerűen csak a nevét mondta.

A kapcsolatuk nem változott semmit. Kissy emlékezett arra a beszélgetésre, amit Jean-Frannal folytattak egyszer hazafelé, a gépen, még tavaly. A férfi azt mondta, Vanessa nem tekinti őt az apjának, csak egynek a sok barátja közül. Amióta kiderült, hogy tényleg nem az apja, érezhető lett, hogy csakugyan nem tekintette annak, mert pontosan ugyanúgy beszéltek egymással, mint korábban.

De mégis hozott változást az az időszak, amíg Jean-Frant hitte az apjának: ekkoriban vált általánossá, hogy a fogadott szüleit anyának és apának szólítja. Mire kiderült a tévedés, Vanessa talán minden ötvenedik alkalommal mondott Blanche-t vagy Georges-ot.

Ez pedig remek dolog, gondolta Kissy, elnézve Vanessát, amint gyors, határozott mozdulatokkal gyártja a csapat vasárnapi reggelijét. Már első perctől tökéletesen beilleszkedett, de mostanra kiderült, hogy a tökéletesnél is van még tökéletesebb.

– Ja igen – fordult Jean-Fran Kissyhez, mielőtt félrevonult volna tanulni a lányával… azazhogy Vanessával. – Françoise azt kérdezte, nem jöhetne-e el valamelyik hétvégén.

Kissy összehúzott szemöldökkel nézett rá.

– Hát kérdés ez?

– Értem. Jó, akkor elhozom.

– Állandóan ilyen hülyeségeket kérdez – panaszolta Vanessa Suzynek, aki éppen ott ült mellettük és rajongó tekintettel bámult föl rá. A farkát is elkezdte csóválni.

– Ez nem hülyeség – felelte Jean-Fran. – Ez egy olyan viselkedésforma, ami sokat segíthet az emberek közötti érintkezésben. Udvariasságnak hívják. Hallottál róla?

Jeges fuvallat csapott ki Vanessa tekintetéből, s a hangja is fagyosra váltott.

– Hallottam, Jean-François Chandeau. Néha komolyan fontolgattam, hogy kipróbálom. De mondd, mi szükség van egymás között ilyen udvariasságra?

– Nos, tudod, ez Kissyék háza, és…

– Akármelyikünk idehozhat bárkit. Főleg olyat, akit már mind ismerünk. Françoise a Jerry egyik kisfülűje, hogyne jöhetne.

– Már hogy lenne?

– Elvégre egy egér hozzátar…

A mondat félbemaradt; Vanessa hirtelen rájött, hogy se Jean-Fran, se Françoise nem hozzátartozója egyetlen egérnek sem. Kissyre nézett, aki egy „hát ez van” grimasszal válaszolt, aztán vállat vont.

– Tozója – fejezte be határozottan, megint a férfira nézve. – Mert egyszer már az volt, és egy Jerry-egér soha nem másítja meg a véleményét.

Kis szünetet tartott és elvigyorodott, a jéghideg szélnek már nyoma se volt.

– Legfeljebb ha a cica elől iszkolva zsákutcába kanyarodik.

Az egerek csendben ültek a panzió kerti asztala körül és elégedetten elnyújtóztak székeiken. Jó nagy edzést tartottak, Vanessa többször is földre küldte mindannyiukat, aztán óriási lakomát csaptak. Isabelle néni rengeteg halat sütött nekik, amit kineveztek cápának, és óriási adag krumplikat meg salátákat ettek hozzá.

A halakat Mario vette a piacon, de ez nem volt elég romantikus, ezért úgy döntöttek, hogy ők maguk ejtették el a strandon, éppen kigázolt a vízből és a turistákat mustrálta, mert emberevő cápa volt, nagy fehér cápa, és éppen tízóraizni akart. Már ki is szemelt egy szemüveges pasast és hozzálátott, hogy megsózza, hiszen a cápák sós vízben élnek és a sótlan kaját utálják, amikor ott termettek az icipici egerek és rátámadtak. A cápa egyetlen uszonycsapással több ezer egeret lett volna képes a homokba passzírozni, de nem volt elég gyors, így az egerek sértetlenek maradtak. De a cápa is, mert nekik ugyan minden ütésük és rúgásuk talált, de túl kicsik voltak, hogy kárt tegyenek benne. Akkor nimbuszlövedékekkel próbálkoztak, de a cápa csak megvakarta a találatok helyét és megnyalta a szemüveges pasast, hogy elég sós-e már. Erre az egerek hoztak egy oxigénpalackot a közelben gyakorlatozó búvároktól, odaadták a cápának, aki a fogát piszkálgatta vele, ők pedig kilenc egyszerre kilőtt nimbuszgolyóval fölrobbantották a palackot. Roy Scheider személyesen gratulált nekik.

Amikor a szemüveges pasas hálálkodni kezdett, akkor derült ki, hogy ügyvéd. Az egerek megállapították, hogy nyugodtan megvárhatták volna, amíg a cápa befejezi az étkezést, de most már mindegy, és hazavitték a cápát, a vállukra vetett rúdra kötve. Útközben megtámadta őket egy vérszomjas krumpli meg a saláta is, de persze ők voltak a jobbak, ebből van az ebéd.

Még egy darabig üldögéltek, néha bekaptak egy falat sajtot vagy kortyoltak egyet, és igyekeztek minél több hülyeséget összedumálni. Ez négy óráig tartott, amikor megszólalt a villa kapucsengője; úgy volt megszerkesztve, hogy a panzió személyzeti részén is szóljon, hátha itt vannak mind.

Éppen Kissy háta mögött volt a kisasztal a házitelefonnal. Megfordult, beütötte a 4127-est és beleszólt:

– Ki az?

– Jean-Fran – volt a válasz.

Kissy meglepve ütötte be a nyitókódot. Megint 4127, aztán három nulla és egy egyes. A három nulla után kettessel egészen ki lehet nyitni, hogy kocsi is áthajthasson, olyankor négy nullával lehet visszazárni. Vagy távirányítóval, vagy a beépített kapcsolók valamelyikével. A három nulla után nyomott hármas pedig működésbe hozza a kapu riasztóját és hívja a rendőrséget.

– Hátul vagyunk, a néniék kertjében – mondta. A telefon csipogott, magas, mély, még mélyebb: Jean-Fran megnyomta a kaput visszazáró gombot. Martin fölkelt és kinyitotta a kiskaput a két telek között, Jean-Fran nemigen tudja a számokat.

– Sziasztok – lépett közéjük a férfi.

– Szia, szia – felelték az egerek, és páran megkérdezték, hogyhogy ilyenkor.

– Mi történt? – kérdezte Niala feszülten. Igen, ő persze egyből leolvasta az arcáról, hogy nemcsak úgy ideugrott Párizsból.

Jean-Fran odalépett Vanessához és letett elé egy borítékot.

A kislány nem nyúlt érte.

– Ez mi? – kérdezte.

– Az édesanyád születési anyakönyvi kivonata – felelte a férfi. – Továbbá a nagyszüleid neve és mostani lakcíme.

Vanessa némán nézte a borítékot.

– Ezek *csakugyan* a nagyszüleid, Vanessa. Kétség sem férhet hozzá, hogy az édesanyád az a Giselle Morin, akit én ismertem. Ők pedig az ő szülei. Életben vannak. Méghozzá nem is olyan messze innen.

– Hol? – kérdezte Niala.

– Cannes-on túl, egy hegyi falucskában.

– Hiszen az Provence – mondta Isabelle néni.

– Ezt miért tetszik mondani? – nézett rá Jean-Fran.

– Mert eszerint Vanessa mégiscsak erre a vidékre valósi.

– Nem biztos. Az adatok szerint Giselle Párizsban született, és a szülei akkoriban Créteilben laktak. Persze lehet, hogy innen származnak. Majd megkérdezzük tőlük.

Csend volt az asztalnál. Mindenki Vanessát nézte, aki le nem vette a szemét a borítékról. Kissy arra gondolt, hogy nem volt jó ötlet borítékba tenni az iratokat. Vanessa hajlamos rá, hogy soha ne nyisson fel fontos borítékokat. Igaz, ez nincs leragasztva.

Kis zörgés támadt, ahogy Pi átadta a székét Jean-Frannak, aki megköszönte és leült. Pi bement a házba egy másik székért.

A kislány sóhajtott.

– Eszedbe ne jusson – mondta Kissy.

Vanessa ránézett.

– Micsoda?

– Betenni a papírokat a széfbe, és soha nem nézni meg – felelte Kissy vakmerően. Végül is mi történhet? Legfeljebb nimbuszlövedékek záporában menekül végig a városon.

Vanessa halványan elmosolyodott, aztán rátette egy ujját a borítékra és odatolta apja elé.

– Úgy? – mondta Georges. – Rendben van. – Fölvette és kihúzta a papírokat. Kihajtogatta és néhány pillanat alatt áttanulmányozta őket. – Tehát Jean-Jacques és Sonia Morin. Les Chaumettes-ben laknak… tudom, hol van. Van a közelben egy szép nagy tó.

Kissy figyelt, hogy a tó említésére Vanessának fölcsillan-e a szeme. Nem csillant, vagy ha igen, fényszűrőt rakott rá. Tökéletes pókerarc.

Nimby odahúzta a netbookot és beütötte a címet, Georges odatartotta elé a papírt.

– Kösz. Szóval megvan a telefonszámuk. – A pilóta elővette a telefonját. – Beszélhetek velük?

Vanessa bólintott.

– Tessék – mondta egy női hang. Nem fiatal, de nem is túl öreg.

– Madame Sonia Morin?

– Én vagyok, tessék.

– Jó napot, asszonyom. Elnézést a zavarásért. Georges D'Aubisson vagyok. Fontos ügyben szeretnék beszélni önnel és a férjével.

– Itt Morin – felelte egy férfihang. – Üzleti ügy?

– Nem, uram. Családi.

– Családi?…

– Igen.

– Hallgatjuk.

Georges az iratokra pillantott.

– Önöknek volt egy lányuk, Giselle, aki 1977. augusztus 14-én született Párizsban. Így van, uram?
– Igen. – A hang nem volt kimondottan mogorva, csak bizalmatlan. – Miért fontos ez?
– Azért, monsieur Morin, mert a feleségemmel örökbe fogadtunk egy csodálatos kislányt, akinek minden jel szerint Giselle az édesanyja. Vagyis az önök unokáját, uram.

Végighaladtak a tengerparton, túl a reptéren, aztán felhajtottak a La Provençale autópályára, amin egy erdő borította hegyvidékre értek. Egy helyen a sofőr lekanyarodott. A bérelt busz utasterét sokszólamú, izgatott cincogás töltötte be.
Hamarosan meglátták balról, a mélyben a hosszúkás tavat, amiről kiderült, hogy csak egy öble az egész tónak. Nyilván víztároló, állapították meg az egerek, éppolyan elárasztott völgynek tűnik, mint amiket tavaly láttak a túrán. Ezen is áthaladtak egy hídon, ami nem volt olyan hosszú, mint a Serre-Ponçoné. Ennek a tónak Saint-Cassien volt a neve. Aztán maguk mögött hagyták, fölkaptattak a hegyre. Kis településhez értek. A sofőr befordult egy utcába és fölmászott rajta.
Apró terecske, ahonnan két ház nyílik, az egyik balról, az elkanyarodó utcán, a másik kicsit följebb.
– Az lesz az, a távolabbi – mutatta Jean-Fran. – Álljon meg előtte.
A nagy szusszanással megálló busz és a kirajzó egérsereg zaja előcsalta a háziakat, nem is kellett csengetniük. Mire a sor vége is kiszállt, ők már ott voltak és furcsálkodva nézték a sokadalmat. Középkorú házaspár, ötven körüliek; az asszonynak szőke haja van, a férje világosbarna, alig őszül. És ők azok, állapította meg Kissy, mert az asszony vonásai nagyon emlékeztetnek Vanessára. Döbbenetesen.
– Jó napot – lépett elő Georges –, madame Morin, uram? – Kezet nyújtott a férfinak. – Georges D’Aubisson. Dr. Blanche Claudel, a feleségem… ő pedig… gyere csak elő… ő Vanessa.
A kislány kicsit nehezen került ki a mindenfelé kavargó egerek közül, és most megbűvölve nézte a nagyszüleit. Persze hogy ő is rögtön látta a hasonlóságot. Vagy öt méterre állt meg tőlük, azzal a testtartással, amivel Suzy szokott megtorpanni az állatorvosi rendelő ajtajában: megveti a kis lábait és ő márpe-

dig nem megy tovább. Kissy ekkor profilból látta Vanessát, és lerítt róla, hogy ha azt akarják, hogy közelebb menjen, akkor vonszolni kell.

Nagy csend ült rájuk. Kilenc egér, két szülő, Jean-Fran és a Morin házaspár, az tizennégy ember, mégis olyan csend volt, mintha egy lélek se lenne a kis téren.

Valaha régen Kissy megállapította, hogy minden problémájukat a D'Aubisson nővérek oldják meg: Vanessa azokat, amikhez verekedni kell, Niala az összes többit. Ez jutott eszébe rögtön, ahogy Niala határozottan előlépett és megtörte a már egy perce tartó csendet.

– Jól van hát – mondta. – Ez mindenkinek megrendítő pillanat, de használjuk a józan eszünket. Gondolom, önök nem… azaz miket beszélek, csak nem fogom önözni a húgom nagyszüleit, szóval gondolom, *ti* nem tudtatok semmit arról, hogy Giselle-nek gyermeke született.

– Nem – felelte a nagymama tompán. – Semmit sem szólt róla. Megdöbbentő a hasonlóság…

– Igen – bólintott a nagypapa. – Megdöbbentő… de… – Megköszörülte a torkát. – Voltaképpen hogyan találtak ránk?

Jean-Fran odalépett Niala mellé.

– Én voltam az, uram. A nevem Jean-François Chandeau, és valaha ismertem az önök lányát. Rövid kapcsolat volt… Véletlenül tudtam meg, sok év múlva, hogy gyereke született, és kinyomoztam, hol van. Rátaláltam Vanessára, aztán kiderült, hogy én nem lehetek az apja. De az édesanyját akkor már biztosan tudtuk, és folytattam a kutatást önök után.

Két órát maradtak Les Chaumettes-ben. Elmesélték, mint már annyiszor, az alapítvány és Mohi otthonra találásának történetét, ami meghatotta a nagyszülőket. Ők pedig megmutatták Giselle néhány holmiját, fényképeket, és elmesélték az életéből, amit tudtak. Nem volt sok.

Giselle tizennyolc évesen elköltözött hazulról egy fiúhoz, de nem sokáig maradtak együtt. Ők akkoriban Créteilben éltek, de eredetileg Párizsba valósiak, nem, nem Provence-ba, csak hat éve költöztek ide. Giselle egy ideig a Montmartre-on élt, aztán Saint-Germainben, hol itt, hol ott. Néha egy fiúnál, máskor albérletben. Többnyire felszolgált valahol, máskor takarított, de

olyan is volt, egyetlenegyszer, hogy pénzt kért a bátyjától, anynyira úszott az adósságokban. Pedig nem jöttek ki egymással.

– A bátyja? – formálták a szót Vanessa ajkai majdnem hangtalanul.

– Igen – mondta Jean-Jacques bácsi. – Van egy fiunk is. Harminckilenc éves, Jean-Pierre-nek hívják. Ezek szerint ő a nagybátyád.

– Családja van? – kérdezte Niala.

Volt neki, egy Juliette nevű felesége és egy Pascal nevű, tizenöt éves fia. Az ő révükön kerültek a nagyszülők – akik eszerint mégiscsak idősebbek ötvennél – erre a környékre, ugyanis volt egy családi vállalkozásuk Cannes-ban, ami részben a feleség, részben a szülei és a saját pénzéből állt össze, és jól jött hozzá Jean-Jacques bácsi szakértelme. Ő ugyanis mechanikai mérnök volt, Jean-Pierre pedig elektromérnöknek tanult, és a gyár elektromos készülékeket gyártott, amikben mechanikus részek is voltak. Így aztán Jean-Jacques bácsi lett az egyik igazgató, ezért leköltöztek délre. De nem akartak a partvidéken lakni, túl lármásnak találták – addigra elegük lett Párizs nyüzsgéséből, ez is szempont volt a költözésben –, és kapóra jött, hogy egy ismerősnek volt egy eladó háza itt, félórás autóútra Cannes-tól.

Kissy nagyon megértette őket. Az utolsó időkben ők is túl lármásnak találták Neuillyt, és nagyszerű volt, hogy Vaucresson ilyen nyugalmas. Alig pár perc gyalogútra laknak a forgalmas belvárostól, s mégis mintha falun élnének. Franconvilleben is így van, de még inkább Beaulieu-ben, ahol minden helybeli lakosra egymillió turista jut, de ők alig pár méterre tőlük úgy élnek, mint egy lakatlan szigeten, ha éppen ahhoz van kedvük.

Giselle nagyon gyéren tartotta a kapcsolatot a szüleivel. Volt úgy, hogy két évig nem látták. Teljesen az ellentéte volt a bátyjának, aki mindmáig jóban van a szüleivel, és természetes volt, hogy az apjával közösen alapítanak céget. Giselle-ről sokszor évekig nem tudták, hol és miből él, legalábbis amíg élt. Miután meghalt, a barátai megkeresték őket és elmeséltek mindent. Giselle életében nem volt semmi különös vagy kiemelkedő, se jó, se rossz. Rengeteg munkahelye volt, a barátai sose csodál-

koztak, ha egy hétig nem látták és ő már máshol dolgozott. Azt a barátaitól tudták meg, hogy megpróbálkozott a titkárnősködéssel is, pedig nem értett a számítógéphez, és jelentkezett egy taxivállalathoz is, holott évekkel azelőtt tette le a jogsit és azóta nem vezetett. Erre a taxicég is rájött és nem vették föl, a titkárnői állásból viszont csak két hét után rúgták ki.

Vanessa minden érzelem nélkül hallgatta az elbeszélést az anyja életéről. A Morin-ház jókora nappalijában ültek, a nagy családi asztal körül.

– Azt hiszem – mondta –, annyi mindent elrontott az életében, hogy attól félt, engem is csak elrontana. Ezért nem tartott meg.

– Biztos vagyok benne – mondta Sonia néni szomorúan. – Nem lett volna szabad olyan korán a saját lábára állnia, nem volt még elég érett rá. De hát nem tudtuk megállítani.

– Őrá ütöttél – mondta Jennifer Vanessának. – Téged se lehet megállítani, ha a fejedbe veszel valamit.

Jean-Pierre-rel és a családjával nem tudtak találkozni, mert Genfben töltötték a hétvégét, de megállapodtak, hogy tartják a kapcsolatot, és a jövő héten összeismerkednek velük is, alighanem ők látogatnak majd Beaulieu-be.

Ez már másnap megtörtént. Vanessáék este elmesélték a felületen, hogy a nagybácsi teljesen megdöbbent a hírtől, hogy van egy unokahúga, és délután eljöttek mindannyian. Mutatott fényképeket. A nagybácsi kövérkés, nagydarab ember, göndör haja van, egy csöppet se hasonlít Vanessára. A felesége viszont vékony nő, vörös hajú, sok festéket használ. A fiuk egy átlagos, normális srác, a lányok szerint jó fej, és mintha hasonlítana a nagyapjára. Vanessára nem annyira.

– Akkor most halljuk – mondta Kissy. – Mi a baj?

Nagyon büszke volt magára, amiért kivételesen ő vette észre a D'Aubisson lányokon, hogy van valami, és nem azok őrajta, de nem igazán tudott a sikerére figyelni.

Niala sóhajtott.

– Hát jó. Jean-Pierre DNS-vizsgálatot akar.

Jean-Pierre nagyon kedves volt meg minden. Azt mondta, ő igazán igyekszik majd jó nagybácsi lenni, bár nemigen tudja, hogy azt hogy kell, de beletanul. Csak – biztosat szeretne tudni.

Vanessa természetesen elzárkózott. Őt egy pillanatig sem érdekelte, hogy Giselle lánya-e csakugyan, illetve az iratokból ez már száz százalékig biztos, ő ennyivel bőségesen beéri. Az iratok tévedhetnek, felelte Jean-Pierre. Vanessa megvonta a vállát. Amikor a bácsi ezzel nem érte be, akkor pedig közölte, hogy ő Vanessa D'Aubisson és kész. Eddig már összeszedhette volna magának azt a nevet, hogy Vanessa Bohringer Chandeau Morin Claudel-D'Aubisson (Blanchard, tette hozzá Kissy gondolatban), és még lesz egy, ha Jean-Fran megvalósítja, amit Morinéknél mondott és megkeresi a vér szerinti apát is, de neki a D'Aubisson bőven elég. Imád D'Aubisson lenni.

Akkor Jean-Pierre előbb a feleségére, aztán Georges-ra nézett és megkérdezte, válthatnának-e néhány szót kettesben. Georges erre megcsóválta a fejét és azt mondta, ennek semmi értelmét nem látja. Bármi, amit Jean-Pierre mond, sokkal inkább tartozik Vanessára, úgyhogy egyszerűbb, ha itt beszélnek, és nem neki kell utána elismételnie. Kérlek, mondta Jean-Pierre, és nagyon tárgyilagosan kifejtette, hogy Giselle után gyakorlatilag nem maradt semmi, pár apróság csupán, amiket ő készséggel átenged Vanessának, egy-két holmi nála is van, majd elhozza. De van egy jól menő cégük, amiben az apja is társtulajdonos; hogy a cég mennyit ér és milyen arányban részesedik benne, az most nem érdekes, mert a helyzet még sokszor változhat, hiszen remélhetőleg nagyon messze van még az a nap, amikor megörököklik. De az élet tényeivel nincs mit tenni. Márpedig ő kénytelen szem előtt tartani a fia érdekeit. Ha Vanessa Giselle lánya, akkor ő, Jean-Pierre tiszteletben fogja tartani ezt és az utolsó centig átadja Vanessa törvényes örökségét. De ha nem az, akkor ugyebár nem az.

– Míg ezeket mondta, a feleségére nézett – mondta Niala. – Szemlátomást a nő dumálta rá, hogy ezt a gusztustalan témát rögtön az első alkalommal hozza szóba. A nőnek nagyon nem tetszett, amit Jean-Pierre arról mondott, hogy kiadja az örökséget, pedig ez olyan, mintha azt mondaná, hogy megáll a piros lámpánál. Aligha tehet mást. No, erre ez meg mit felelt? Ismételd csak el, egérke!

Vanessa a nővérére pillantott, aztán a kamerába nézett és kicsit fölhúzva az orrát azt mondta:

– Kérlek. Lemondok az örökségről.

– Akkor olyan fejvakarós csend lett – vette át a szót Niala. – Jean-Pierre apára nézett, apa anyára, mindenki mindenkire nézett. Én a nőt figyeltem, nagyon fölcsillant a szeme. Aztán lekókadt, mint a kéthetes virágcsokor, mert a férje azt mondta, hogy amíg kiskorú, addig nem hozhat döntéseket, és láttam rajta, hogy belül vigyorog. Úgy látom, nincs köztük nagy egyetértés. Apa azt mondta, hogy ők ugyan bármiről dönthetnek Vanessa helyett, de DNS-vizsgálat akkor lesz, ha ő akarja. Az örökségről természetesen nem mond le, és ezzel ezt a témát lezártuk. A nő majdnem megpukkadt, amikor a következő mondatban apa meghívta őket a születésnapi ünnepségre.

Igen, a születésnapot akkor már szervezték. Vasárnap tartják, két nappal korábban, a kislány kívánsága szerint közepes felhajtással. Nem kell nagy vendégsereg meg ilyesmi, de egy-két embert szeretne meghívni. Lesznek, akik nem tudnak eljönni: Takada-szenszej Amerikában van, a lányával együtt, azazhogy most van csak igazán együtt a lányával, ugyanis ők is ünnepelnek: Mariko-szan a jövő héten férjhez megy New Yorkban, egy japán fiatalemberhez. Így kölcsönösen gratuláltak egymásnak. Akárcsak a „keresztanyjával”, hiszen egyszerre van a születésnapjuk. A két Vanessa csak egyszer találkozott két évvel ezelőtt, de azóta rendszeresen váltottak levelet és általában tudták, mi van a másikkal.

Elke viszont eljön, biztosra ígérte. Lehet, hogy Anne nem tud jönni, Johann pedig üzleti úton lesz, ő biztos nem, de Louise kisasszonnyal eljön, vagy ha nem ővele, akkor egyedül.

– Nincs féljek mitől – jelentette ki. – Akárki rossz ember támadja, elintézlek. Nem probléma. Erre mondják, hogy bagatell?

– Mondhatják erre is – nevetett Nimby.

– Akkor Bagatell, Wilhelm, mesterlövő!

Ezzel a kislány előkapta a Nimbuszát és ízzé-porrá lőtt valamit a szobájában, szerencsére lövedék nélkül.

Ange néni is eljön, és Marcel. Chantalnak jutott eszébe, hogy Vanessa olyan szépen játszik már, igazán megmutathatná a tudományát egy valódi zenésznek. Úgyhogy meghívták Marcelt, elég bonyolult módon, mert Pi is, Angélique is el volt temetkezve a tanulásba, ezért Nimby beosont Angélique szobájába,

lábujjhegyen, nehogy megzavarja, és elcsente a telefonját. Angélique észre se vette. Ez biztos, ő maga mondta.

– Nem, egyáltalán nem vettelek észre. Azt se láttam, amikor a könyököddel meglökted a könyvtornyot és szívinfarktust kaptál, hogy ledől és észreveszlek.

Kissy elképzelte, amint Nimby besurran a lány szobájába, aki belemélyed egy könyvbe és meg se moccan, de az egyik füle mindig Nimby felé fordul. Ez arról jutott eszébe, hogy pár perccel korábban figyelte meg Macska szokásos radaros trükkjét, ahogy ő áthaladt a nappalin, az édesdeden alvó cicus egyik füle mindig őfelé fordult. De nem veszélyes, Macskát kizárólag az ornitológia érdekli. Naponta megpróbálkozik egy kis madarászással, de mindmáig nem tudnak róla, hogy egyet is elkapott volna. Niala szerint ha nem is dicsekszik el a zsákmányával – ez valószínűtlen lenne, ismerve Macska zárkózottságát –, azt biztos látnák, ahogy bejön a fűszerekért.

Marcel eljön, a hétvégén pont nincs fellépése, semmije. A D'Aubisson nagyszülők nem jönnek, ők repülnek Bretagne-ba jövő szerdán. A Morin nagyszülők eljönnek, és a nagybácsiék is. Niala azt mondta, a meghívásra válaszul bólintott, azt mondta, köszönik, itt lesznek, és figyelmeztetően nézett a feleségére.

Szörnyű lehet, ha valaki rosszul él a feleségével, gondolta Kissy. Aztán ki is mondta.

– Rengetegen vannak így – felelte Niala. – Ott van Yvette, akit mi térítettünk el a válástól a *La Baule*-lal. Azóta is együtt vannak, de nem jól. Meg Guillaume-ék se… – Legyintett. – Föl se tudom sorolni, hány zátonyra futott kapcsolatot látok csak itt a környéken. Ezért döntöttünk úgy az egeremmel, hogy a mienk nem fog zátonyra futni.

– A mienk se – jelentette ki Nimby, láthatóan csak szempillantásnyival előzve meg kedvesét, aki ugyanezt akarta mondani. Összemosolyogtak.

– A mienk se – mondta Kissy határozottan, és Martinre nézett, aki bólintott.

– A mienk se – csatlakozott Chantal, akinek a párja nem volt jelen, de nyilván egyetért. – Ha más lány is kell neki, felőlem nyugodtan. Én is lefekszem más pasikkal, ha találok olyat, aki megtetszik.

Fekszel a fenét, gondolta Kissy. Bolondulsz a srácért és élni se tudsz nélküle, csak letagadod.

De ezt nem mondta ki.

Amikor négy egérpár egy-egy tagja úgy nyilatkozott, hogy az ő kapcsolatuk nem fog zátonyra futni, Angélique nem volt jelen, Vanni meg persze még kevésbé. De azért ők is jól megvoltak. Vanni még nem aludt Franconville-ben, mostanában nem is járt északon. Továbbra is testőrködött és sofőrködött, és állás után kutatott. A hétvégeket pedig nagyrészt Angélique-kel töltötte.

A problémás családi viszonyok, amikről este beszélgettek, már másnap reggel jelentkeztek, bár jó ideig nem tudhatták, hogy miről van szó. Kissy éppen az iskola kapujához ért, amikor egy hang azt tudakolta, hogy melyik az a Françoise nevű. Nem tőle, arrébb másoktól. A hang forrása egy nagydarab, vörös képű pasas volt. Többen mutattak Kissy felé, aki nem lassított, de kicsit változtatott az irányán, hogy közeledjen a pasashoz.

– Engem keres?

– Te vagy az a Françoise? – kérdezte a nagydarab fenyegetően.

– Én Françoise vagyok. Mit óhajt?

A pasas odaplántálta magát közvetlenül Kissy elé és fenyegetően az orra alá dugta a bal mutatóujját.

– Vigye innen a…

– Tudom, hogy hozzád ment – kezdte a pasas valami mély morgásnak is beillő hangon. – Azt ajánlom, sürgősen mondd meg, hol van!

Kissyt egyelőre nem érdekelte, kire utalnak a nőnemű névmások. Idegesítette ez az alak és még jobban az orrától öt centire levő rövid, vaskos mutatóujj. Odanyúlt és félretolta, amire a pasas válaszul meglendítette a jobb kezét.

Kissy mintegy lassított felvételben látta, amint a széles tenyér közelít hozzá, és kielemezte a röppályáját. A bal fülét találja el, olyan erővel, hogy a feje tíz-tizenkét teljes fordulatot fog tenni. De a bal füle gyorsabban kering a nyaka körül, mint a jobb, hiszen balról jött a találat. Ettől a bal füle átvándorol egészen a jobb füléhez, magával sodorva az orrát. Ettől rendkívül bizarr

lesz az ábrázata, ami árt a szépségének. Úgyhogy ő ezt nem akarja.

Hirtelen lebukott, a lapátkéz sodra fölborzolta néhány hajszálát. A lendület akkora volt, hogy a pasas kissé kibillent bal felé, ő pedig tenyéréllel oldalba vágta. Csak nyögést kapott válaszul, nem ordítást, de két lépéssel a háta mögött termett és újra ütött, nagyjából ugyanoda. Aztán megpördült és fenékbe rúgta, majd még egyet pördült és a hátába rúgott. Egy másodpercre leállt és megszemlélte művét. A pasas állva maradt, s imbolyogva fordulni kezdett. Kissy elismerően biccentett. Jól bírja a gyűrődést. Két ütés és két rúgás egy Jerrytől egy lovat is leterít. De ez bölény. Az amerikai bölény egy elég ronda állat. Sokkal szebb a francia se lehet.

A párviadal nem folytatódott, mert a megforduló bölény egy rászegezett fegyver csövébe bámult. A Nimbuszoknak ugyan továbbra se volt csövük, de ez Kissyt nem zavarta a drámai hatáskeltésben.

– Ha ezt elsütöm, úgy omlasz össze, mint a World Trade Center – közölte. – Csak kisebb lesz a sajtóvisszhang. És most halljam, mit akarsz tőlem.

A bölény válasz helyett káromkodott, de Kissyre ezzel nem lehetettt hatni.

– Én meg majd lecsavarom az orrodat. Ki vagy és mit akarsz?!

A felelet máshonnan érkezett. Mostanra gyűrűt formáltak körülöttük a kíváncsiskodók, és kivált közülük egy lány.

– Rouvel úr… mi történik itt?

– Szóval a neved Rouvel? – kérdezte Kissy. – Helyes, idáig már eljutottunk.

– Miért fenyegeted csúzlival? – kérdezte a lány. Kissy nem ismerte, csak látásból.

– Megtámadott – felelte. – Pofon akart vágni.

– Hát azt nem csodálom – mondta a lány.

Kissy meglepve nézett rá.

– Miért, mi rosszat tettem?

– Jaj, nem, nem úgy értettem. Csak Rouvel úrnak gyakran eljár a keze. Másokat is megütött már.

– Igazán? – kérdezte Kissy vészjóslóan. De a bölénynek ez lehetett a végszó.

– Igen, és te is megkaphatod még a magadét. Hol van a lányom?!
Kissy nem értette a kérdést. Hát farkas ő, akit időnként elfogyaszt egy-egy piros ruhás kislányt az erdőben?
– De Rouvel úr – mondta a másik lány –, ez a lány nem is ismeri Solange-ot, másik osztályba jár.
A bölény meglepve és gyanakodva nézett egyikükről a másikukra. Kissy kezdte érteni. A pasas egy Françoise nevű lányt keresett, de meg se próbált meggyőződni róla, hogy a megfelelővel találkozott-e, egyből meg akarta ütni.
– Szóval így állunk – eresztette le a Nimbuszt. – Ez a hobbid, igaz? Elkapsz Françoise nevű lányokat és megpofozod őket. Hát most rajtavesztettél.
Rouvel a másik lányhoz fordult, már nem foglalkozva Kissyvel.
– Hol van Françoise?
– Én nem…
Rouvel előrelépett, a lány ijedten hátrálni kezdett, Kissy pedig hátulról elkapta a pasas jobb karját. A kar meglendült, ő pedig ívet írt le a levegőben. De talpra érkezett, nekiütközve a másik lánynak.
– Mit akarsz tőlem? – dörrent rá a bölény.
– Ezt – felelte Kissy, azzal megpördült és rúgott. Kétszer.

Az igazgatónő csak a második szünetben hívatta Kissyt, aki addigra megtudta a történet hátterét is.
– Azt hallottam, hogy reggel a mentők vitték el az egyik hallgatónk apját az iskola elől – kezdte. – Elmondanád, mi történt?
– Egyszerű választás volt, madame Deseille. Vagy őt viszik el a mentők, vagy Anne-Marie Morlet-t és engem. Ő támadott ránk.
– Megtámadott?
– Azzal kezdte, hogy le akart kenni nekem egy gigantikus pofont a nevem miatt. Azt hitte, hogy én egy másik Françoise vagyok. Ja igen, ha nem állítom meg, akkor a másik Françoise-t is megkeresi és megveri. És mindenkit, aki az útjába áll.
– Miért nem szóltál a biztonsági őrnek?
Kissy elmosolyodott és nem válaszolt. Az iskola biztonsági őreivel már régen összeismerkedett, de még arra se voltak jók,

hogy edzőpartnernek meghívja őket. Jóravaló fickók voltak, akiknek az egyenruha és a mobiltelefon volt minden fegyverük.

– Értem – mondta madame Deseille. – Tegyek feljelentést?

Kissy vállat vont, neki mindegy.

– Mit akart Rouvel úr voltaképpen?

– Hát ez érdekes történet – élénkült meg Kissy. – A lánya egész hétvégén nem ment haza. Többször kereste a barátnőjénél, Françoise Villeminnél, de ők nem voltak otthon. Tegnap is idejött, de akkor már mindenki bent volt; ma korábban jött.

– A lánya bejött ma az iskolába?

– Nem, madame. És tegnap sem.

Az igazgatónő felhúzta a szemöldökét.

– Akkor miért nem szól a rendőrségnek?

Kissy lebiggyesztette az ajkát.

– Nem biztos, hogy hallott már róluk. Ahhoz szokott, hogy mindenkinek ad egy pofont, és ezzel megoldja a problémáit.

Madame Deseille rosszalló fejcsóválás mellett elküldte őt. Kissy először arra gondolt, hogy bejelentette Solange eltűnését, mert őt két órával később egy rendőr hívta ki a földrajzóráról.

– Fogalmam sincs – mondta Kissy, ahogy kilépett a folyosóra.

– Miről? – nézett rá a rendőr.

– Hogy hol van Solange. Nem is ismerem, másik osztályba jár. Akkor én vissza is megyek, jó?

S nyúlt a kilincsért, de a rendőr csak a fejét csóválta.

– Nem ezért jöttem. Valaki följelentett téged testi sértésért.

Kissy döbbenten meredt a rendőrre. Aztán a döbbenet helyét metsző pillantás vette át, jéghideg sugarakkal fúrta keresztül a rendőrt – hasztalan. Semmi eredmény. Lehet, hogy ezt barna szemmel meg se lehet csinálni?

– Úgy megverted, hogy kórházba került. A neve Rouvel… – a rendőr belenézett az irataiba – Joachim Rouvel. Ismered?

– Ma reggel láttam életemben először. Még a nevét se mondta meg, azzal kezdte, hogy megpróbált pofon vágni.

– És aztán?

– Védekeztem. Épségben maradt. Egy lány közölte vele, hogy nem is engem keres. Akkor megtámadta a másik lányt is. Hát megvédtem.

– És Rouvel urat a mentők vitték el.

– Ha nem nyúlok hozzá, akkor is jönnek a mentők, csak engem visznek el meg a másik lányt. Rouvel urat meg maguk. Látja, mennyi benzint megtakarítottam a városnak?

A rendőr arcán átsuhant egy mosoly, de csak egy pillanatra.

– Nos, be kell jönnöd a kapitányságra és vallomást tenned.

– *Most?* Földrajzóra van, én pedig nem vagyok elég jó földrajzból. Majd tanítás után bemegyek. És nem kell értem jönnie, odatalálok.

Ezzel Kissy a kilincsre tette a kezét, de a rendőr megállította.

– Nem értettél meg. Parancsot kaptam, hogy vigyelek be. Velem kell jönnöd.

Kissy sóhajtott és lenyomta a kilincset.

– Akkor hívja föl a felettesét…

– Én nem…

– Ne vágjon a szavamba! Láttam én már magánál nagyobb rendőrt is. Hívja föl és mondja meg neki, hogy ha mulasztanom kell az iskolából miatta, akkor nem a rendőrséget perelem, hanem az ő nyakát töröm ki. Jó ügyvédem van, ne aggassza magát. Délután bemegyek. De előbb javasolni fogom az igazgatónőnek, hogy indíttasson eljárást Rouvel ellen, az én alapítványom is megindít egyet. Viszlát.

Ezzel fölrántotta az ajtót és belépett. Breillard és az osztály némán, döbbenten meredt rá; hát persze, résnyire nyitva volt az ajtó, ők is hallották. Rávigyorgott Breillard-ra és a helyére masírozott.

Az egerek gratuláltak a remek blöffhöz, de Kissy azt felelte, minden szava színigaz volt. Még az ügyvéd is. Az alapítványnak van ügyvédje – hogy remek-e, azt persze nem tudják, hisz még sose vették igénybe a szolgálatát, de Masoudi doktor csak nem hozza őket össze valami fajankóval. Meg különben is, ők mindig minden problémát megoldanak, pont ügyvédet ne tudnának keríteni?

Tudtak. Kissy éppen befordult a kapitányság felé, amikor megcsörrent a telefonja. Leállt az út szélén és megnyomta.

– Én!

– Kissyt keresem – mondta egy női hang.

– Megtalálta.

– A nevem Brigitte Martin, én vagyok az ügyvéded. Hol vagy most?
– Ki küldte?
– Nicole és Vanessa D'Aubisson. Mindjárt a kapitánysághoz érek. Bent vagy már?
– Nem. A kapuban találkozunk – felelte Kissy, és letette.
Brigitte Martin vékony volt, szőke és iszonyúan fiatal ahhoz képest, hogy ügyvéd. Kissy gyanakodva nézte és kapásból letegezte.
– Biztos, hogy ügyvéd vagy?
– Biztos. Tavaly vettem át a diplomámat.
– D'Aubissonék rokona vagy?
– Nem az övék. Az unokatestvérem szobalány a panziójukban.
– Jeanne?…
– Jeanne. Oké, akkor figyelj. Egyetlen dologban kell megállapodnunk: csak akkor beszélj, ha én bólintok. Egyébként mindig én beszélek.
– Felőlem – mondta Kissy. – De egy ilyen piszlicsáré ügyet egyedül is megoldok.
– Fenét – sóhajtott Brigitte, és az ajtó felé indult. – Vanessa közölte velem, hogy ettől az ügytől függ, hogy ügyvéd leszek vagy macskaeledel. Nem tudom pontosan, hogy értette, de nagyon fenyegetően hangzott.

Pontosan negyven percet töltöttek a rendőrségen, ebből huszonötöt várakozással, ötöt adminisztrációval és tízet azzal, amit érdemi vallomástételnek lehetett nevezni. De ő alig beszélt. Brigitte mindenbe belekötött, minduntalan leállította a kihallgató civil ruhást, a kérdések felére rávágta, hogy Kissy nem válaszol, a másik felére meg azt, hogy majd a Rouvel elleni perben. A nyomozó szemlátomást a pokolba kívánta őket, és egykettőre kívül kerültek az ajtón.
– Hálistennek – mondta Kissy. – Az agyamra mentél, ugye tudod?
– Persze hogy tudom, de az a dolgom, hogy védjelek. Ennek ez a módja. És el kellett kápráztatnom a lányokat.
– Itt se voltak.

– De te majd elmeséled nekik, hogy milyen teljesítményt nyújtottam.

Nem beszélgettek sokáig, Brigitte-nek rohannia kellett egy ügyfeléhez, de aznap délután Kissynek bőségesen jutott beszélgetőpartner. Először Chantal és Martin futott be, aztán Pi, majd Angélique és Nimby, akinek boldog csókjai még ki se hűltek az arcukon, amikor beállított madame Faubourg. Már járt itt egy órája, de Kissy akkor volt a rendőrségen. Madame Faubourg teljesen el volt képedve Rouvel miatt és egyfolytában köszöngette, hogy Kissy megmentette a lányát attól a rémes alaktól.

– A lányát?

– Igen, Anne-Marie az én lányom. Faubourg a második férjem neve. Elgondolni is szörnyű, hogy…

Kissy lehajtotta nagy füleit, hogy ne hallja az asszony sopánkodását, és megállapította, hogy hát hiszen tudta ő, hogy madame Faubourg lánya is a Suger-be jár. Még a keresztnevét is tudta, Anne-Marie így, Anne-Marie úgy, folyton emlegette. De soha nem találkozott vele, és eszébe se jutott, amikor hallotta a reggeli lány nevét, hogy ő lehet az. Egyébként is egy Anne-Marie Faubourg-ra számított.

Délután ő is átjött megköszönni, de Kissy csak vállat vont és azt mondta, rutinmunka, sőt testedzés. Ami nem volt egészen igaz, mert Rouvel elég kemény diónak bizonyult, de csak nem fogja hagyni, hogy a nyakába boruljanak?

Vanessának persze igen. A kislány magához szorította, aztán kicsit eltartotta magától és jól megnézte.

– Sértetlennek látszol.

– Az is vagyok.

– Nem karmolt, nem harapott?

– Nem hagytam rá időt neki.

– Ügyes vagy.

Kissy vigyorgott. – Tudom.

– Akkor beszélgessünk – mondta Niala, helyet foglalva Anne-Marie-val szemben. – Szóval ez a derék bantha a lányát keresi.

Hm, gondolta Kissy. Bantha, ez se rossz.

Anne-Marie nem felelt. Niala bólintott.

– Értem. Tehát te tudod, hol van és miért nem jár iskolába.

– Én ilyet nem mondtam – tiltakozott Anne-Marie.

– Nem is kellett mondanod, rá van írva az orrodra. Halljuk a történetet. Fiú vagy gyerek?

– *Tessék?*

– Mi nem érthető? Egy fiúnál van vagy terhes? Esetleg mindkettő?

Anne-Marie kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– Hülyeség – felelte Vanessa, könnyedén elolvasva a lány gondolatait; igaz, ezúttal Kissy is képes volt rá. Elég nyilvánvaló. – Mi a Jerry Alapítvány vagyunk, az a dolgunk, hogy segítsünk. Ki vele. Miért lépett meg és hová?

Anne-Marie a változatosság kedvéért újra kinyitotta a száját, aztán ismét becsukta.

– Igen! – csattant föl Jennifer. – Az állkapcsod tökéletesen működik! Fejezd be a tesztet!

Ezen mind együtt nevettek. Aztán Anne-Marie sóhajtott egyet és elmondta.

– Oké. Bízom bennetek… de tudnotok kell, hogy Solange a lelkemre kötötte, hogy senkinek egy szót se. Szóval az apja… hiszen te láttad, Françoise… egyre erőszakosabb. Mindig az volt, de van valami családi problémájuk, amit Solange nem mondott el, csak annyit, hogy egy hónapja tart. Azóta folyton veri őket. Akkor is, ha józan, de egyre ritkábban az. Solange-nak már több barátját megütötte, néhány fiú szembeszállt vele, de hát bivalyereje van.

Csend. Jó fél percig. Aztán Pi hangja:

– Téged is megütött?

– Nem – sóhajtott Anne-Marie –, engem nem. A barátom nem ijed meg az árnyékától, azt mondta neki, hogy ha tőlem egyszer azt hallja, hogy hozzám ért, szó nélkül leönti benzinnel és meggyújtja. Azóta tartja tőlem a távolságot.

Vanessa csettintett a nyelvével.

– Benzinnel, ez tetszik. Én először Gérard bácsi öreg vadászpuskájára gondoltam. De a benzin sokkal jobb.

Kissy rosszallóan nézett rá, de ha a kislányban fölébredt a vadászösztön, nem lehetett bírni vele.

– Gyáva féreg ez a ti emberetek – vette át a szót Niala. – Csak azzal nagy legény, aki nem mer visszaütni, de elég egy

kis ellenállás, és máris kikerüli az embert. Szerintem elég ide Vanessa B terve is.

Kissy fölkapta a fejét. Eddig nem tudta, hogy Vanessának bármiféle terve lenne, nemhogy mindjárt több is.

– Az micsoda? – kérdezte Anne-Marie.

– Jól megverni, hogy behúzza fülét-farkát.

– És mi az A terv?

– *Iszonyatosan megverni* – mondta a kislány átszellemülten. Nevettek. Vanessa kétségkívül már látta lelki szemei előtt, amint villámgyors ütések és rúgások végeérhetetlen záporával borítja el a pasast.

De mégis lett egy C tervük is. Pi találta ki, ők pedig megállapították, hogy nem hiába fizeti a tandíjat azon az egyetemen.

Anne-Marie összegyűjtötte a barátait, az iskola előtt találkoztak velük másnap tízkor. Az egerek csak maguk jöttek, kilencen, amazok tizennégyen voltak. Solange is köztük volt, de meghagyták neki, hogy maradjon mindig hátul.

Végigmasíroztak a fél városon, Rouvelék elég messze laktak. Végül Anne-Marie megállt egy kertkapu előtt. Megvárták, míg az egész csapat odaér, aztán Vanessa becsöngetett.

Rouvel csak sokára cammogott elő. Úgy tűnt, ivott már, ami hétköznap délelőtt nem szép dolog, főleg hogy elvileg betegszabadságon van a tegnapi rúgások miatt. De nem úgy nézett ki, mint akinek bármi baja van.

– Mit akartok? – nézett rájuk bambán. Vagy bizalmatlanul? Nehéz volt eldönteni, az arca annyira volt kifejező, mint egy sörösüvegé.

– Beszélni Solange-ról – felelte Vanessa.

– Solange? Mi van vele? Mondjátok meg neki, hogy jöjjön haza, a többi engem nem érdekel.

Elfordult és dünnyögött valami olyasfélét, hogy „bár tőlem maradhat az utcasarkon is”.

– Nyisd ki – felelte Vanessa, megrázva a kaput, de Rouvel elindult vissza a házba.

Vanessa hátralépett, megpördült és hatalmasat rúgott a zárba. Aztán helyet adott Chantalnak, aki gyönyörű szépen pördült meg és akkorát rúgott az ócska szerkezetbe, hogy az egész utca zengett tőle. Utána Nimby jött, aki levette a szemüvegét, ezút-

tal nem adta oda senkinek, és villámgyors, tökéletes rúgást mutatott be. A kapu még bírta, Kissy magában gratulált a készítőjének.

Rouvel tudatáig ekkorra jutott el a ricsaj, nagy nehezen megfordult és Nimby rúgása után kezdett ordítozni. Senki nem foglalkozott vele, azt figyelték, hogyan rúg Pi. Remekül csinálta, nem volt olyan gyors, de nagyon erős. A kapu nyögdécselni kezdett, Martin rúgásától pedig már jajgatni is. Utánuk Jennifer következett, aki nem a zárat támadta meg, hanem az alsó zsanért. A kapu erre nem számított. Félig behajolt a kertbe, és egyértelműen kinyilvánította, hogy ő itt tovább nem akar kapu lenni. Angélique odalépett, belerúgott a felső zsanérba, s a szerkezet elterült a kövezett kerti úton.

Rouvel elhűlve nézte a beözönlő tömeget, és ordítozni kezdett valamit arról, hogy ez az ő háza.

– Szó sincs róla – lépett elé Vanessa. – Ez Solange háza. Bocs a kapuért, de itthon felejtette a kulcsát. Most pedig beszélgessünk.

– Nincs veletek semmi beszélnivalóm! – üvöltötte Rouvel.

– Rendben van – mondta Vanessa, és sarkon fordult. – Hallottátok, emberek! Indulás haza, mindenki, gyerünk! Solange, te is! Én itt maradok és hívom a rendőrséget. Mozgás!

A csapat engedelmesen megindult a kapu felé, várva, mi lesz a válasz. Nem kellett csalódniuk.

– A rendőrséget? Mi a fenének?

Vanessa félig visszafordult.

– Mégiscsak van beszélnivalónk, Rouvel úr?

Két fiú hozott egy-egy széket, és Vanessa meg Rouvel letelepedett egymással szemben az udvaron.

– Akkor hát a szabályok – kezdte a kislány. – Maga most értelmesen fog beszélni velünk. Nem pattan föl, nem ordítozik. Ha megteszi, akkor először is péppé verjük…

– Péppé – mondta Rouvel gúnyosan.

– Péppé. Mi huszonöten vagyunk, te meg egyedül.

Csend. A pasas nem tudott mit felelni. Kissy elnyomott egy vigyort Vanessa összeadási technikája hallatán. Tizennégy meg kilenc az huszonöt, mi?

– Azután pedig átadjuk a rendőrségnek – kapcsolt vissza a kislány megint magázásra. – Hagyja, tudom, hogy mit akar mondani. Ne fárassza magát. Biztosíthatom, hogy le fogják sittelni.

Rouvel zavartan hallgatott.

– Kezdjük ott, hogy maga ellen már megindult egypár eljárás testi sértésért, garázdaságért és zaklatásért. Lesz még több is. Egyenként szóra sem érdemesek, de össze fogják vonni őket, és együtt már kinéz értük úgy egy év. Bár lehet, hogy felfüggesztettel megússza.

Kissy imádta Vanessa szemérmetlen blöffjeit. Soha nem néztek utána, hogy voltaképpen hány eljárás indult Rouvel ellen, lehet, hogy az iskola se adja be a sajátját, és sejtelmük se volt, mit mond erre a törvény. Vanessa egyszerűen kitalált egy időtartamot. Ezzel az erővel tíz évet is mondhatott volna.

– De erre csak akkor van esélye, ha mostantól átmegy kisangyalba. Az életében leadható pofonkészlet kimerült. Ha még egyszer megütöd Solange-ot vagy valaki mást, börtönbe juttatunk, és ráadásul hülyére is verlek. Mármint a mostanihoz képest. Minden világos?

Rouvel bíborlila fejjel hallgatta végig, aztán tompa, mély mordulással felelt.

– Eeen.

– Tessék? – kérdezte a kislány udvariasan.

– Eegen! Világos! És most én is mondok valamit, jó?!

– Persze, csak mérsékeld a hangerőt, nem vagyunk sü…

– Nem mérsékelem! – üvöltötte Rouvel, és megpróbált talpra kecmeregni. – Most én beszélek! Takarodjatok a házamból!

Vanessa meg se mozdult, amint az idomtalan alak feltápászkodott és két lépéssel előtte termett. Föl se nézett rá.

– Nem tetszik ez a hangnem – közölte csendesen. – Illetlennek találom.

Rouvel artikulálatlan üvöltéssel az egykedvűen üldögélő kislányra vetette magát, de az egy hirtelen mozdulattal kicsusszant a székből, és a pasas egyensúlyát vesztve rázuhant az öreg bútorra. Az úgy roskadt össze alatta, mint a kártyavár.

Vanessa megállt fölötte és megcsóválta a fejét.

– Solange, mutasd meg a srácoknak, hol van egypár vödör meg a kerti csap.

Három vödör víz után Rouvel már kevésbé volt lila, bár iszonyúan dühös volt, és persze csurom víz. Ült a földön, nézte őket és alighanem azon dühöngött, miért nincs egy jó macskája. Azaz mégse, hiszen a füleiket gondosan elrejtették a hajuk alá, a farkincájukat is behúzták.

– Ott tartottunk, hogy nincs több verekedés, Rouvel úr – mondta Vanessa, szemrehányóan megállva fölötte. – Erre te fogod magad és rám ugrasz. Hát szabad ezt? Van róla fogalmad, mennyire fájt volna nekem, ha összemorzsolsz a hatalmas mancsaiddal?

Rouvel morgott valamit.

– No várj, megmutatom. *Ennyire.*

Azzal már villant is a keze a levegőben, a pasas pedig eldőlt, mint egy zsák. Kissy gyönyörködve szemlélte az ütést. Csodaszép volt, Rouvelnek pedig teljesen mindegy, hogy tovább deformálódik-e az a ronda krumpli, amit az orrának nevez.

Egy újabb vödör víz kellett, hogy a pasas magához térjen, és két fiúnak kellett visszatámogatni ülőhelyzetbe.

– Solange még kiskorú és nincs saját jövedelme – közölte Vanessa. – De utál téged, és ez az ő háza. Soha ne feledd, hogy ezt a házat ő örökölte az anyjától és nem te. Amikor akar, kidob téged. Ha magadtól nem mész, jövünk mi huszonöten és megverünk. Ez a történet egyik fele. Tud követni, Rouvel úr?

A pasas bólintott és dörmögött valamit.

– Helyes. A másik fele az elmúlt hónap. Minden részvétem a magáé, amiért az élettársa lelépett, de nem nagyon értem, hogy választhatta magát egyáltalán. Viszont akinek bánata van, az sírjon, ne verekedjen. És főleg ne nőket és gyerekeket verjen. Egyáltalán, Rouvel úr, hogy képzeli, hogy megüt egy nőt? *Férfi maga?*

A nyomatékos kérdés válaszra bírta a pasast.

– Én nem… vertem… nőket…

Vanessa kinyúlt oldalra és odahúzta Solange-ot.

– Szóval ez itt egy szakállas kamionsofőr?

Mindannyian tűkön ültek, úgy tűnt, valaki tekert egyet a Föld forgásának szabályozóján és sokkal lassabban telik el a csütörtök és a péntek. De nagy nehezen mégiscsak véget ért a tanítás, Kissy pedig lobogó fülekkel sietett haza. Gyorsan átöltözött,

fölkapta a csomagját és már indult is a vonathoz boldog útitársával, aki mintha eldöntötte volna, hogy nem a lába fogja előrevinni, hanem propellermeghajtással halad: egész úton pörgött a farka.

Neuillyben csatlakoztak a többiekhez és meglobogtatták a füleiket a metróban, a reptéren pedig Nimby ugrott a nyakukba. A két maxi is jött, de ők nem ugrottak, beérték a szokásos üdvözlésekkel. Ange néni és Marcel már előttük odaért, s pár perccel felszállás előtt befutott Jean-Fran is Françoise-zal.

Hét egér, öt kisfülű és egy túlfűtött, állapította meg Kissy, mialatt végigmasíroztak a beszállófolyosón; igaz, a túlfűtött ekkor már nem volt velük, a poggyásztérben üldögélt a kutyaszállító ládában. Már hozzászokott. Így is tizenketten vannak, pedig még csak egy részét teszik ki a majdani vendégseregnek.

Az utolsó pillanatban, előző este derült ki, hogy voltaképpen mehetnek együtt is, hisz mindenki szívesen tölt egy egész hétvégét a Côte d'Azurön. Jean-Fran eleve így készült, Françoise-t is megszervezte, csütörtök este viszont fölhívta őket Ange néni és megkérdezte, hogy melyik géppel menjen. Akár már a péntekivel is, felelte Niala, s ekkor eszükbe jutott, hogy Marcel is jöhetne azzal. Hát megszervezték, s most ők is itt repülnek velük. Andreas persze csakis ugyanezzel jöhetett, hiszen őneki Chantal mellett van a helye. Mindig igyekeznek úgy tenni, mintha az ágyon kívül egyáltalán nem érdekelnék egymást, de valójában folyton együtt vannak.

Nem, nem csak Suzy a túlfűtött, állapította meg, amikor a csapat kivágtatott a Promra és föltépte a legelső taxik ajtaját. Már mindenki Beaulieu-ben akart lenni és fürödni Vanessa születésnapos ragyogásában, akkor is, ha még napokba telik, míg valójában betölti a tizennégyet.

Tizennégyet, ismételte magában, mikor körberajzották a kisegeret és átadták jókívánságaikat – afféle hagyomány már, hogy Vanessa születésnapja egy egész hétvégén tart, vagyis már a pénteki találkozástól kezdve, és persze két születésnapja van. Októberben múlt kétéves, most pedig tizennégy.

Annak idején, amikor először látta, nem hitte volna el, ha valaki azt mondja, hogy Vanessa tizennégy éves lesz. Mármint-hogy persze hogy *lesz* tizennégy éves, senki se változik tizen-

háromból rögtön tizenötté, de Mohi kölykös lényét valahogy nehéz volt elképzelni tizenegynél nagyobbnak. Ez azért már nem kiskölyökkor, mint ahogy Vanessa sem kiskölyök. Az volt valaha? Kissy már nehezen tudott visszaemlékezni, de úgy tűnt neki, mintha a kölykösség Mohi sajátja lett volna, amit a kislány maga mögött hagyott, mikor átalakult Vanessává.

Ezekről a gondolatairól nem volt alkalma beszélni a többieknek, a megérkezés nyüzsgése neki is elterelte a figyelmét. Különös, hogy régesrég úgy jönnek Beaulieu-be, mint akik hazajönnek, egész csomó holmit tartanak itt, alig kell magukkal hozni valamit, és mégis mindig olyan zsivajjal érkeznek, mint akiknek hatalmas bőröndöket kell becipelniük és kirakodniuk. Az érkezés utáni első órában mindenfelől az ő cincogásuk hallatszik, és bármerre néz az ember, a társait látja, amint éppen jönnek-mennek, és persze az ember maga is jön-megy folyamatosan, időnként egy-egy ajtóban szembetalálkozik saját magával, de ez is hozzátartozik, nem lepődik meg rajta senki. Ahogy azon se, ha végigmegy a panzió folyosóján és Vanessa kétszer is szembejön. Vanessa *tud* kétszer szembejönni ugyanazon a folyosón. Rajta kívül erre csak Macska képes.

Aha, meg erre is, gondolta Kissy, amint a kislány éppen felnyúlt egy vastag faágra, fölhúzódzkodott és kényelmesen helyet foglalt. Macska is tud ilyeneket csinálni, félelmetes ereje van, de nem szereti használni, inkább csak üldögél valahol vagy alszik. És ő is ilyen hajlékony, végig tudja húzni a nyelvét a saját hátán, akárcsak Vanessa. Illetve ami azt illeti, sose látta, hogy Vanessa képes lenne végighúzni a nyelvét a hátán, de miért ne lenne képes rá? Zongorázni is egyből tudott, amint megpróbálta.

– No mi az? – szólt le a kislány. – Nem láttál még fán ülő egeret?

– Hogy?… ja, de, láttam. Csak elgondolkoztam.

– Ugyan min?

Kissy elmondta. Vanessa nevetett.

– Nem, nem hiszem, hogy meg tudnám nyalni a saját hátamat. Ide fölkapaszkodni pedig sokkal könnyebb, mint hiszed.

Alighanem látszott az arcán a kétkedés, mert barátnője intett neki.

– Próbáld meg, gyere föl!

Kissy csak a fejét csóválta válaszul. A törzsön, rendes fára mászással fölkapaszkodni, az tényleg nem nehéz. De ez… azt se tudná, hogy kezdjen hozzá, pedig látta százszor. Neki az ág olyan magasan van, mint a homloka. Vanessa át tud alatta sétálni.

Közben feltűnt Nimby, a panzióból jött, és cincogással üdvözölte őket.

– Bocs a késésért, számítástechnikai tanácsot adtam egy vendégnek. Régóta fönt vagy?

– Fél perce. Most kapacitálom Kissyt, hogy jöjjön ő is.

Nimby már emelte a kezét, de most visszahúzta és hátralépett.

– Csak utánad.

Kissy nevetett.

– Kösz, nem. Maradjatok csak kettesben.

Míg Nimby megfogta az ágat és fölhúzta magát, éppen úgy, mint Vanessa, Kissy tovább-ballagott és csendben gratulált magának, hogy milyen ügyesen megúszta az erőpróbát. Átsétált egy hasonló ág alatt, s arra gondolt, milyen sokat veszít az ember két év alatt. Ők persze hogy fel tudnak mászni, kisebbek, kisebb a súlyuk…

– Várjunk csak – dörmögte és visszament az iménti ághoz. Fölnézett rá, aztán magasra emelte mindkét karját és megkapaszkodott. Most jön az a része, amit már csak mikroegerek tudnak megcsinálni, gondolta, miközben fölemelte a testsúlyát a földről és egy erőteljes mozdulattal felhúzta magát. Aha, de az a része már nem fog menni, hogy olyan magasra kerüljön, hogy a lábát is átvethesse az ágon. Ezzel átvetette a lábát és lovaglóülést foglalt el az ágon. Körülnézett.

Lám csak. Nem is rossz ahhoz képest, hogy ő ezt meg se tudja csinálni.

Más, gondolta Kissy, elnézve Vanessát, amint kifordít egy újabb lapát földet. Ez lehet a legjobb szó rá. Vanessa nem olyan, mint bárki, Vanessának másképpen jár az agya, valami különleges módon. Ezt már sokszor megfigyelte. Első nyarukon, amikor napok alatt megtanulta a várost és a nyelvet, aztán amikor azonnal beilleszkedett új környezetébe… és tessék,

most is valami rendhagyót, furcsát csinál, ami soha senkinek nem jutott volna eszébe, pedig milyen jó ötlet.

Reggeli után kezdődött, Isabelle néni megkérte, hogy ugorjon föl a padlásra egy doboz babaruháért, mert Kowalik úrék kifogytak, minden mosásban van. Vanessa bólintott, fölvágtatott, két perc múlva lehozott egy nagy dobozt, amit Jeanne elvitt a lengyel vendégeknek, Vanessa pedig visszament. Jó pár perc múlva jött csak le megint, bement Isabelle néni után a konyhába, s egy perc múlva kijött. Aztán megint fölment a padlásra. Kissy magában megállapította, hogy ha mondjuk Chantal viselkedne ilyen rejtélyesen, alighanem napszúrásra gyanakodna, esetleg hogy az ételben volt valami. De már ősidők óta tudja, hogy Nialának minden megmagyarázhatatlan cselekedete mögött cél és értelem rejlik, Vanessa pedig ebből a szempontból a nővére kicsinyített másolata.

A kislány megint megjelent, ezúttal egy hatalmas, zöld műanyag lavórral. Lehetett vagy egy négyzetméter. Kissy elismerően bólintott, remek ötlet, ebben az egész csapat elfér, csak fölállítanak egy árbocot és áthajókáznak Afrikába.

– Hát ez mi? – kérdezte Andreas, amikor Vanessa megjelent szerzeményével a kertben, Kissy nyitogatta neki az ajtókat.

– Ez egy öreg lavór – mondta Vanessa közlékenyen.

– Azt látjuk – nevetett Chantal –, de mire kell?

– Békauszoda lesz belőle.

Ezzel Vanessa továbbment, ők pedig csak álltak földbe gyökerezett lábbal. *Békauszoda?*

– Honnan szed ilyeneket? – kérdezte Andreas.

Kissy bizonytalanul a halántékára mutatott.

– Az biztos – mondta Chantal. – Utána!

Az egész csapat nézte, ahogy Vanessa kiválasztja a helyet a villa kertjének végében, két fa között. Közben magyarázott.

– Olyan hely kell, ahol árnyék is van meg napsütés is. Ennek a fának az árnyéka reggeltől délig így halad végig – mutatta lábával a talajon. – Délutántól már árnyékban van a fele. Úgyhogy aki napozni szeret, reggeltől estig jöhet, aki árnyékra vágyik, az inkább délután jöjjön.

Kissy szaladt el ásóért, tudta, hol tartják a kerti szerszámokat, a garázs utcai oldalánál volt egy benyíló, ott volt minden ilyes-

mi. Közben eszébe jutott valami, és meg is kérdezte, amikor visszaért.

– Miért nem a kerti csaphoz teszed?

– Mert egész nap ott mászkálunk mellette. Te szívesen fürdenél olyan medencében, ami mellett ötszáz méter magas lények sétálgatnak?

Kissy megcsóválta a fejét, ő bizony nem.

– Én lenném magamat bátor béka – állította Elke, de szkeptikus tekinteteket kapott válaszul.

Nimby fölajánlotta segítségét az ásásban, de Vanessa azt mondta, semmiség, öt perc alatt megvan. Inkább tíz volt az az öt, de könnyedén kiásta, nem kellett mély gödör, mert a lavór csak tíz centi mély volt. Isabelle néni azért is selejtezte ki és adta most Vanessának, mert alkalmatlan volt minden hasznos célra. Hogy eredetileg mire szánhatták, nem lehetett tudni.

Amikor a mélyedés elég nagy lett, Nimbyvel kétoldalról megfogták a lavórt és lehelyezték, aztán jól lenyomkodták, hogy beleszoruljon.

– Eddig jó. Mindjárt jövök.

Pár percig találgatták, hova mehetett, mert nem vízért a kerti csaphoz, átment a panzióba. Aztán visszajött két vastag ágdarabbal, nyilván azok közül, amiket levert valamelyik vihar és a melléképületben várták felhasználásukat.

Az ágak fél méter hosszúak lehettek, görbék voltak, mindenfelé kisebb-nagyobb ágdarabokkal. Vanessa ledobta az egyiket, a másikat pedig betette a lavórba úgy, hogy a fele kilógott a szárazra. Kicsit igazgatott rajta, aztán megfordította, kereste a megfelelő helyet.

– Ez lesz a lépcső – mondta, fölpillantva és látva a meglepett tekinteteket. – A békák nem tudnak repülni, és kicsik is. Kell nekik valami, amin ki tudnak mászni.

– Brekeke – mondta Nimby egyetértően.

– Úgy van, akkor hozd az ásót és tegyél egy kis földet az ág végére, hogy így is maradjon.

Nimby gyors mozdulatokkal betemette az ág kinti végét. Vanessa ezután helyet keresett a másik ágnak a lavór túlsó végében, Nimby rögzítette azt is.

– Eddig jó – mustrálta művét Vanessa kritikusan. – Szerintetek tegyünk földet az aljára?

– Mi az ördögnek? – kérdezte Niala.
– Hát hiszen egy valódi tó alján is az van.
– Szerintem csak összekoszolnád vele a vizet.
Húga kétkedve nézett rá néhány pillanatig, de végül bólintott.
– Jól van. Akkor jöhet a víz.
Míg vödrökért mentek, Kissy gyorsan kiszámolta: ha a tó területe tényleg egy négyzetméter, a magassága pedig tíz centi, az száz liter víz. De közben rájött, hogy nem lehet annyi, mert négyzet alakú, és amikor Vanessa maga előtt tartotta, nagyjából a mellétől a térdéig takarta el. Talán fél méterszer fél méter lehet, ötvenszer ötvenszer tíz az huszonöt liter. Az is éppen elég.
A vödrökkel persze nem lehetett megmérni, nem töltötték tele őket, meg különböző méretűek is voltak, mindenesetre öt perc alatt megtelt a lavór, azaz most már medence. Jól nézett ki.
– Jó, hogy zöld a feneke – mondta Jennifer. – Illik a tájba.
– Hát azért választottam zöldet – vigyorgott Vanessa.
– Nincs is több ilyen lavór a padláson – kapta föl a fejét Niala.
– Nincs hát, de én akkor is zöldet választottam!

A jól végzett munka örömével tettek meg mintegy tizenkét lépést, amikor Vanessa megállt és azt mondta:
– Nem jó.
Ezzel sarkon fordult, visszament a medencéhez és leguggolt a partján.
– Nézzétek, hát hiányzik a legfontosabb.
Kissy nézte. A többiek is.
Vanessa sóhajtott, látva értetlenségüket.
– Láttatok ti már strandoló békákat?
Bizonytalanul bólintottak. Persze hogy láttak.
– Öltözők?… – puhatolózott Jennifer.
– Zuhanyozók? – érdeklődött Angélique.
– Fagyiárus – mondta Françoise.
– Hülyék! Gondolkozzatok. Próbáljátok beleélni magatokat a helyzetbe. Most békák vagytok. Beleugrotok ebbe a helyes kis medencébe és úsztok egy jót. Aztán kiültök napozni. Mi az, amit hiányoltok?
Megpróbálták beleélni magukat. Nimby azt mondta, brekegjenek egy kicsit, hátha segít. Hát brekegtek, sőt megpróbáltak

minél zöldebbek lenni. Ez Kissynek ment a legjobban, mert végül ő jött rá:

– Levelek!

Vanessa helyeslően bólintott.

– Levelek, ez az. Jó béka vagy. Napozni úgy a jó, mármint ha béka az ember, hogy kiülünk egy levélre és ringatózunk a hullámokon. Az evolúció ezért találta ki a nagy levelű vízinövényeket.

– Hogy a békáknak legyen hova kiülni? – érdeklődött Martin.

– Úgy van. Ahogy a macskák is azért jöttek létre, hogy mi el ne hízzunk. – Kissyben kezdtek kétségek ébredni, hogy Vanessa le tud-e majd vizsgázni biológiából; ámbár amit mondott, kétségtelenül jól hangzott. – Nos hát, kis zöld egerek, honnan lesz nekünk nagy levelű vízinövényünk?

– Sehonnan – mondta Angélique. – Azok nem élnek meg ilyen kevéske vízben, ami ráadásul nem is cserélődik.

– És ha kisebb az oxigénigényük?

– Mennyivel?

– Mondjuk annyival, hogy műanyagból vannak.

– A műanyag növényeknek nagyon kicsi az oxigénigényük – mondta Nimby Angélique-nek olyan arccal, mint aki valami különösről akarja meggyőzni a másikat.

– Azok jobban megélnének itt – nevetett Angélique. – És honnan lesz ilyesmid?

– Még nem tudom. De kitalálom.

Vanessa ezután fogta a biciklijét és elkarikázott Nimby társaságában, aki Georges biciklijével ment. Kissy helyeslően nézte, ahogy a kislány fölteszi a sisakot. Nimby nem hordott, ahogy egyikük se, de Vanessa mindig fölvette, ha biciklire ült. Vaucressonban és Franconville-ben is volt egy-egy sisak a garázsban, több nem, mert senki nem érezte szükségét bármilyen védekezésnek, de Vanessa jól tudta, hogy nem kockáztathat.

Egy óra múlva tértek haza egy jókora zöld műanyag lappal, amivel bevonultak a melléképületbe és munkához láttak. Félórával később összetrombitálták a csapatot.

– Ha problémája van, csak hívja a kisegeret – hirdette ki Nimby. – Íme!

Letrappoltak a medencéhez és a víztükörre helyeztek hat különféle méretű, kerek műanyag levelet. Azazhogy csak sima lapokat, de színes műanyag virágok is voltak a közepükön. Két rózsaszín, két fehér, egy sárga és egy piros. A medence egyszeriben tóvá változott, ahogy a levelek úszni kezdtek a vízen.

– No lám csak – mondta Vanessa elégedetten. – Megy ez.

Azzal a zsebébe nyúlt, kivett egy békát, és letette a medence szélénél. Jó tízcentis műanyag béka volt, vigyorogva nézte a vizet.

– Útjelzőnek és reklámtáblának – magyarázta a kislány. – Hogy a többi béka tudja, hova kell jönni.

Igen, gondolta Kissy pár perccel később, amikor ebédhez terítettek, és látta Vanessa arcán a jól végzett munka utáni elégedettséget, igen, kétségtelen, hogy a kislány nem egészen normális, ami voltaképpen dicséret. A normális emberek szürkék, ő meg nem az. Bolond, persze, kétséget kizáróan az, de kedves bolond, olyanfajta, akinek a bolondsága szebbé teszi a világot. Hogy a medencében csakugyan fognak-e fürdeni a békák, azt nem lehet tudni, de ugyanekkor egy csinos kis kerti tavat varázsolt a kert végébe, úgy, hogy egy centet se költött rá; amit biciklis körútjukról hoztak, úgy szedték össze az ismerősöktől, nekik már nem kellett. Hogy nem igazi? Igazira itt nem lenne hely, és a lényeg úgyis a víz, az meg igazi.

Délután Vanessa észrevett egy levelibékát a kertben, óriási távolságra a tótól. Kissy is meglátta rögtön, és tudta, hogy ez a béka fogja fölavatni a strandot, hacsak persze már meg nem előzték. De arra nem számított, hogy Vanessa leguggol a békához és elmondja neki, hogy mostantól ingyenes uszodájuk van a kert végében, kimondottan békaigényekre berendezve, és az irányt is megmutatja neki, sőt a távolságot is közli.

– Innen másfél békakilométer. De szívesen elviszlek, ha akarod.

A leveli szótlanul ült a fűben, de most elindult, nagyjából abba az irányba. Ezt a kislány beleegyezésnek vette, azt mondta, oké, és óvatosan fölkapta a békát. A tóhoz vitte és letette a parton, az útjelző és reklámtábla mellé. A béka némán figyelte a vizet. Mind a kettő.

Vanessa egy méterrel odébb helyet foglalt a fűben, és várta, hogy mi lesz. Akárcsak a többiek, mert persze hogy nyitva tar-

tották a nagy füleiket, és rögtön összeseregletek a strandavatóra.

A két béka mozdulatlanul bámulta a vizet. Aztán a kisebbik előrelépett és belecsusszant. Ahogy tempózni kezdett, ők lelkesen elénekelték a Tom és Jerry főcímzenéjét.

A nagybácsi és a családja pont olyan volt, mint a fényképeken, a viselkedésük pedig olyan, amilyennek Niala leírta. A feleség szemlátomást nem érezte jól magát, egyszerűen azért, mert úgy találta, hogy Vanessa léte sérti az ő érdekeit, és innentől mindent utált, ami vele volt kapcsolatos. De a látható rosszkedv csak pár percig tartott, mert amikor a nő bement ebéd előtt kezet mosni, Niala félrevonta. Ez úgy történt, hogy belépett utána a fürdőszobába és elállta az ajtót.

– Most nagyon figyelj. Engem nem érdekel, hogy tetszünk-e neked vagy sem. De ha elrontod a húgom születésnapját, akkor Isten irgalmazzon neked, mert én nem fogok. Választhatsz, hogy vidám pofát raksz föl egész napra, vagy ebéd után hirtelen elhív egy barátnőd, engem nem érdekel. De amíg itt vagy, ragyogsz a boldogságtól és imádod Vanessát. Megértettük egymást?

Erről persze Kissy akkor még nem tudott semmit, Niala csak este mondta el neki négyszemközt. De azt megfigyelte, hogy Juliette ebéd alatt látszólag már feloldódott valamennyire, és a társaság jó hatásának tulajdonította.

Igen, még Niala is életveszélyes, pedig ő a legszelídebb közülük, ő a legritkább esetben oldja meg erőszakkal a problémákat. Még az autótolvajt is épp csak megpaskolta.

A kertben ettek, összetolt asztaloknál, és ebéd után is itt maradtak. A vér szerinti család is; Vanessa következetesen visszautasította, hogy családjának nevezze őket, ők legfeljebb a vérrokonai lehettek. Jól elbeszélgettek, mintha időnként még Juliette rosszkedve is enyhült volna. Elmesélték a kis balhéjukat Rouvellel, a rokonok csak csóválták a fejüket, hogy milyen emberek vannak.

– És aztán mi lett? – kérdezte Pascal, az unokatestvér.

– Solange hazaköltözött, de nem egyedül – mondta Niala. – Mindennap két-három barátjával megy haza, akiket később mások váltanak föl, állandóan van ott valaki. Ha Rouvel leissza

magát vagy verekedni kezd, hívják a rendőrséget. Meg minket. De nem lesz vele gond, nem iszik többé.

– Nem? – kérdezte Sonia néni kétkedve.

– Nem, a kishúgom megmagyarázta neki, milyen egészségtelen. Keresni fognak elvonókúrát is.

Lejátszották a felvételt a netbookon. Kissy imádta ezt a jelenetet. Rouvel a kerti széken ült, Vanessa pedig kiselőadást tartott neki az alkohol ártalmairól, hogy tönkreteszi az ember máját, a pénztárcáját, a családi életét, és ráadásul *fáj*.

– Nem hiszed? – kérdezte a kislány, és válaszra sem várva odaszólt Solange barátainak: – Nézzétek meg, van-e valami szeszes ital a házban.

Hoztak is egy üveg bort. Vanessa kitöltött egy pohárral és megmutatta Rouvelnek.

– Nézd meg alaposan. Szép aranysárga, ártatlannak tűnő bor egy közönséges pohárban. Ami azt illeti, elég silány szemétbor, még neve sincsen, de kétségkívül bor. Gondolnád róla, hogy milyen kellemetlen gyomorbántalmakat okoz? Rosszabb a kénsavnál. Próbáld ki, ha mered.

A pasas bizonytalanul nyúlt a pohár után, elvette és a szájához vitte. Lassan. Szemlátomást nem az ital volt most a fontos, hanem a kíváncsiság.

Vanessa várt, amíg a pasas szája a folyadékhoz ér, akkor megpördült és rúgott. Rouvel hanyatt esett a székkel, a pohár a fűbe zuhant.

– Látod, én megmondtam, de te nem hittél nekem. Még bele se kortyoltál, és máris fáj. Ez azért van, mert olyan sokat ittál már életedben, hogy a szervezeted azonnal reagál, és jönnek a gyomortáji fájdalmak, erős cipőtalpérzéssel. Hozzatok egy másik poharat, megpróbáljuk újra. Azt akarom, hogy értse a dolgot.

Másik próba nem lett, mert Rouvel az alkoholisták szokásos módján bőgni kezdett és követelte, hogy hagyják békén. Úgyhogy betuszkolták a fürdőszobába és meghagyták neki, hogy vegyen meleg fürdőt, az sokat segít.

Az elbeszélés és a felvétel nem váltott ki lelkesedést a vérrokonokból. Sonia néni azt mondta, lelketlenség így kínozni egy beteg embert.

Vanessa felrobbant és gombafelhőként terült szét a napsütésben fürdő tengerpart fölött.

– Lelketlenség?! Te nem láttad, mekkora pofonokat osztogat ez az alak úton-útfélen mindenkinek, aki az útjába kerül. Én egy kis pavlovi reflexszel megpróbáltam szeszundort kelteni benne, vagy legalább némi rossz érzést, amikor legközelebb a pohárhoz nyúl. Te mit tettél volna? Sajnálkozol, hogy szegény beteg ember?! És még? Elnézed, ahogy legközelebb esetleg agyonveri vagy megerőszakolja a lányát? Egyik se lenne az első eset a történelemben. A gyerekekkel szembeni erőszakot legnagyobbrészt közeli rokonok követik el, csak ugye mi a netet tudjuk figyelni, ott meg nem ez van jelen. Én ott és akkor azt tudtam tenni, hogy jól megvertem, mert a lánya, a lányának a barátai, a szomszédok, a szomszédok gyerekei és az olyan vadidegenek, mint Kissy, egy kicsit többet számítanak, mint az ő egy szem emberi jogai. Gyanítom, hogy nem vittem csodát véghez, de újra és újra megverem, ha nem megy el az elvonóra vagy nem csinálja végig. Mert az alkoholistának a pia *kényszer*. Azzal csak egy erősebb kényszert állíthatsz szembe. Beteg ember… hogy oda ne rohanjak! Ön- és közveszélyes, sajnos a törvény nem tekinti annak, mégis az.

Kissy biztos volt benne, hogy a nagymama vagy valamelyik másik rokon itt véget vet a beszélgetésnek és kifejezi vágyát, hogy haza akar menni. De nem. Vanessa lényében volt valami, amitől nehezükre esett igazán haragudni rá.

A DNS-vizsgálat jó háromnegyed órával később került szóba, és érdekes módon Vanessa hozta föl.

Jean-Pierre mesélt a gyárukról, hogyan alapították, mivel foglalkozik. Gyárt például speciális motorokat, amik alkatrészek mozgatását végzik különféle készülékekben, a legnagyobb is csak pár centis. Meg mindenféle áramköri paneleket, elektronikai alkatrészeket és hasonlókat.

– Mi afféle mindennel foglalkozó kisipar vagyunk. Ezeket a holmikat általában kis tételben rendelik, a nagy cégeknek nem éri meg átállni a gyártásukra, mert ők csak sok millió darabnál találják meg a számításukat. Mi az egyszerűbb gépeinket pár nap alatt ráállítjuk egy-egy feladatra, legyártunk néhány tízezret vagy százezret az alkatrészekből, aztán másik feladatot vál-

lalunk. Csak így lehet megélni, minél többfélét kell vállalni és nem szabad függőségbe kerülni semmilyen cikk piacától.
– Egyszer szívesen megnézném.
– Nincs akadálya, csak lehetőleg délután gyere, akkor jobban ráérek, és hívj föl előtte.
– Hány embert foglalkoztattok? – kérdezte Georges.
– Húszat, apámmal és velem együtt – felelte Jean-Pierre. – Ebből egy csak az üzleti részével foglalkozik, megrendeléseket szerez, adminisztrál. Van egy sofőrünk, több nem kell, a szállítás nagy részét a megrendelők végzik vagy futárszolgálattal küldjük. Nyolcan vagyunk a tervezésnél, hatan a gépeknél, két művezető meg két segédmunkás. Csak a legszükségesebb.
– És jól megy? – érdeklődött Nimby.
– Hát ment már jobban is, köszönöm kérdésedet. Tönkre nem megyünk, de megérezzük a válságot. Ezért igyekszünk minimalizálni a költségeket és minél többféle cikkben megkapaszkodni.
– Érdekes – mondta Vanessa csendesen, inkább csak úgy magamagának.
– Micsoda? – pillantott rá Jean-Pierre.
– Csak… eszembe jutott, mennyire fontosnak tartottad a DNS-vizsgálatot, és a cégre hivatkoztál. Ha ilyen gyengén megy… akkor minek?
Jean-Pierre a feleségére nézett, és indulat volt a tekintetében. Kissy lelki szemeivel hozzálátott elolvasni a gondolatait. „Tessék, ez is miattad van. Nem fértél a bőrödbe, muszáj volt rögtön az első találkozásnál szóba hozni?”
– Hát… – szólalt meg közben – ha azt veszed… valójában éppen ezért. – Időt akar nyerni, állapította meg Kissy. – A cég nem hoz olyan sokat, hogy megengedhetnénk magunknak… hogy idegenekkel osztozzunk. Ne haragudj.
Kissy Vanessára villantotta a tekintetét, aki most fölemelte a fejét és farkasszemet nézett a nagybátyjával. Jéghideg szélroham söpört végig az asztalon, megfagyasztva a rokonokat. Két percen belül lent lesz a parton, és a strandolók télikabátot húznak.
– Nekem ti semmit sem jelentetek, Jean-Pierre Morin – mondta a kislány fagyosan. – Nem én kerestelek meg titeket, az iratokból kerültetek elő. De ha neked már rögtön az első talál-

kozásunknál a cégen való osztozkodáson jár az eszed, hát én sem maradok adósod. Tessék. *Megcsináltatjuk* a DNS-vizsgálatot. És ha én vagyok Giselle Morin lánya, akkor igényt tartok az örökségemre.

Kissy bólintott. Jean-Pierre-nek most ujjongania kellene, amiért ilyen szerencsésen megúszta Vanessa fölbosszantását. De nem tette, csak szembenézett a kislánnyal.

– Biztosan ezt akarod?

– Amit egyszer kimondok, az úgy van.

– Kemény kislány vagy.

– Még Rouvelnek is csak halvány képzetei vannak arról, hogy én milyen kemény kislány vagyok.

A mérnök elmosolyodott.

– Tetszel nekem. Remélem, pozitív lesz az eredmény.

Úristen, gondolta Kissy. Jean-Pierre *tényleg* Vanessa nagybátyja. Csak ezzel magyarázható, hogy nem fél tőle.

Sokáig beszélgettek ezen a délutánon is, alighanem azért, mert sokan voltak, és sok embernek sok témája van. Kicsit olyan volt, mint a téli szünetben, csak most nem bent voltak, hanem kint, és sütött a nap. A társaság se volt teljesen ugyanaz, hiszen Elke nem a szüleivel jött, hanem Louise kisasszonnyal, Vanessa apai nagyszülei helyett a vér szerintiek jöttek a nagybácsival meg a családjával, és hát hiányzottak Takada-szenszejék meg mások is.

Viszont itt volt Marcel, meghallgatta Vanessa játékát, aki különböző darabokat adott elő, és azt mondta, hogy senki meg nem mondaná, hogy nem is volt semmiféle tanára. Vanessa azt felelte, ha érdemén felül dicséri, legyen elkészülve minden rosszra, de Marcel azt mondta, nem állított semmi olyasmit, amit kénytelen lenne a kivégzőosztag előtt visszavonni. Ő csak azt mondja, hogy Vanessa játéka nagyon klassz ahhoz képest, hogy nincsen tanára és aránylag nem is régóta zenél, de csak ahhoz képest. A család és a barátok előtt nyugodtan felléphet, nem fog szégyent vallani, de a nagyközönség elé még ne lépjen.

– Úgy – mondta Vanessa –, akkor ne szervezzek koncertet a Madison Circle Gardenbe?

– Lehetőleg ne – nevetett Marcel –, főleg mert azt Madison *Square* Gardennek hívják.
– Kör vagy négyzet, egyre megy. Nem vagyok valami nagy geometrikus.
– Akkor te már megvalósítottad a kör négyszögesítését – mondta Nimby.
– A mit?
– Régi matematikai probléma. Adott méretű körhöz körzővel olyan négyzetet kell szerkeszteni, aminek az oldalhosszúsága a kör átmérőjével egyenlő. Szegények nem értették, hogy az ő négyzetgyöke – Nimby rámutatott Pire – irracionális szám, és nem fog menni.
– És mennyi az? – érdeklődött Kissy.
– Egy egész hét, hét, kettő, négy, öt, három, nyolc, öt – vágta rá Nimby kapásból.
A vendégek nevettek és nemigen hitték, hogy tényleg annyi, de Nimby elővette a telefonját, a számológépbe beírta a számot, aztán megnyomta a négyzetre emelés gombját és fölmutatta. Akkor mindenki arra volt kíváncsi, hogyan jegyzi meg az ilyesmit, Nimby pedig azt felelte, csak összpontosítás és megfelelő mnemonikrendszer kérdése. A mnemonikokat az egerek már ismerték Vanessa fizika- és kémiatanulásából, azóta is sokat foglalkoztak vele, hogy legyenek olyan emlékeztetők, amikkel meg tudja jegyezni a képleteket meg mindenféléket.
– És például számokat hogy jegyzel meg? – kérdezte Pascal.
– Sokféleképpen. Egyrészt van a régi módszer a digitális órákkal és számológépekkel. A hétszegmenses kijelzőkön minden számjegy megfordítva betűnek is olvasható. – Beszéd közben nyomogatott kicsit a telefonján, aztán fölmutatta. Az állt rajta: 31907039. Körbemutatta, aztán megfordította. Nevetve olvasták ki: GEOLOGIE. – Meg van nekünk egy saját kódunk is, ami egyszerűen arra szolgál, hogy telefonon egyértelműbben lehessen mondani a számokat. Ebben A-tól I-ig vannak a számjegyek, N pedig a nulla. Például az egértársam négyzetgyöke – bökött Pire – a számológépes módszerrel ELLZHSEBS, mármint egyenesen olvasva, nem visszafelé, mert az csak zavart okoz. Jerry-kódban AGGBDECHE. Bármelyiket ki lehet egészíteni kis mondókákká, csak fantázia kérdése.

– És milyen mondókává egészítetted ki? – érdeklődött Françoise.

– Őszintén szólva semmilyenné. Ezek a fontos matematikai konstansok egyszerűen megragadtak a fejemben, mert gyakran volt rájuk szükség.

De aztán Nimby maga terelte vissza a szót a zenére, mert Vanessa még nem játszotta el a szerzeményét. A kislány röviden elmondta, hogy a dal a hegyekről szól, és előadta.

Kissy egyszerre gyönyörködött a dallamokban és őbenne. Vanessa igazán szép volt ezen a napon, bár nem vett föl ruhát most se, de igazából nem is hiányzott. Egy nagyon ízléses világoskék blúz volt rajta, fehér virágdísszel, hozzá sötétebb kék nadrág, sötétkék cipő és halványkék hajszalag. Mindet erre az alkalomra vette, ő maga választotta őket, Nialát csak társaságnak vitte magával. Mert a világoskék jól áll neki, és már egy ideje ügyel az öltözködésére. Továbbra is nadrágot hord ugyan, de már nem öltözik fiúsan, főleg különleges alkalmakkor nem. Kissynek főleg az tetszett, hogy Vanessa megtalálja a módját, hogy se fiús ne legyen, se a nagyobbak divatját ne kövesse, se pedig olyan cukorfalat kislánynak ne öltözzön, habos csipkékbe meg fodrokba. Ami a nagyok divatját illeti, ők többiek már akár követhetnék is, de senkiben nem élt közülük vágy, hogy feketére fesse a száját vagy kilyukasztassa az orrát. Ami azt illeti, az egy szem Angélique-en kívül senki nem használt festéket, éspedig Niala hatására, akinek határozott és finom ízlését kezdettől ismerték, és ő minden ilyesmit visszautasított. Bőséges készlete volt kozmetikai szerekből, amiket megosztott egértársaival is, de ez mind bőrradír volt, hidratáló krém és hasonlók. Volt ugyan a fiókjában némi körömlakk meg szempillaspirál is, bontatlanul, ajándékba kapta olyanoktól, akik nem tudták, hogy nem használ ilyet, és Niala soha nem utasított vissza és nem is dobott ki ajándékot.

Vanessától a krémes dobozok is nyugodtan alhattak, nem érdekelték. Persze nem csoda, a bőre selymes és makulátlan, leszámítva a rengeteg karcolást és horzsolást, amiket beszerez, persze nem harc közben, mert egymással védőfelszereléssel küzdenek, a páciensek közül meg Hendriksen óta senkinek nem sikerült kárt tenni benne. Nem, a karcolásokat fára mászás

közben szerzi, meg a shindy tudja, hol. Eszébe jutott egy eset, már nem is tudja, mikor, ugyanitt ment át az udvaron, és a garázs tetején pillantotta meg őket, ott üldögéltek hat méter magasan nagy egyetértésben. Kissyt kilelte a frász, nem mintha tériszonya lenne, csak hát ezek a tetők macska járta helyek, ott vigyázni kell. Meg se merte kérdezni, hol másztak föl oda.

A dal véget ért, Vanessa kilépett a szinti mögül és meghajolt, jellegzetes vanessásan, gyors és kurta, egyáltalán nem kecses mozdulattal. Inkább mint aki ahelyett, hogy sütkérezne a dicsőségben, restelkedik, amiért megtapsolják, ugyan hagyják már abba, minek ez a felhajtás. Pedig valójában imádja, ha ünneplik, ragyog tőle, mint a karácsonyfa.

Marcel megdicsérte, azt mondta, szép zene, tényleg kifejezi azt, amit mondani akart vele, csakugyan ott van a hegyi patak meg a kopár sziklák, és érzékelhetően nincs benne zerge.

Vanessa innentől úgy ragyogott, mint egy atombombákkal földíszített karácsonyfa.

Hazafelé menet a gépen jóval többen voltak, mint szoktak. Velük együtt tért haza Ange néni, Marcel, Jean-Fran és Françoise, de jött Elke Louise kisasszonnyal, valamint Georges is. A pilóta reggelre találkozót beszélt meg a találmánya ügyében, valaki valami hasonlón dolgozik Pontoise-ban, úgyhogy Nimbyéknél alszik, onnan csak egy lépés. Elkének pedig holnap nincs tanítása, és Johann a hajnali géppel Párizsba jön, gépeket akar eladni egy itteni cégnek.

– Aztán elkapja tiszteletbelit nagy füleimeknél fogva és viszi haza – fejtette ki Elke. – Csak aluszni kell valahol éjszaka.

– Nálunk – mondta Kissy rögtön.

– Nálunk – mondta Jennifer ugyanakkor.

– Nálunk – mondta Chantal is.

– Nálunk – mondta Martin. – Mármint nem nálunk nálunk, hanem Kissyéknél nálunk – tette hozzá.

– Nálunk – jelentkezett Nimby kicsit megkésve, mert éppen ivott, amikor a többiek kórusa meghívta Elkééket.

A kislány megrázta fejét, éppúgy röpködtek a fürtjei, ahogy Vanessának szoktak, csak a színük volt más, vörösesbarna, nem szőke.

– Én csak kisegér, annak is csak tiszteletbeli. Ennyi helyen alud egyetlen éjszaka csak Batman tudja, kicsit röpül, kicsit alud, megint röpül…

Úgyhogy kisorsolták. Először persze tisztázták, hogy Jennifer is, Chantal is szíves örömest átengedi az ágyát Louise kisasszonynak, ők elalszanak matracon. Nimby azt mondta, ha négy hely közül kell választani, azt a legegyszerűbb két különböző érmével, és elő is kotort egy eurót, Marcel meg adott egy kettest.

Nimby végigmutatott a jelentkezőkön.

– Két fej Kissy, két írás Chantal. Ha csak a kettes fej, az Jennifer, ha meg csak az egyes fej, az leszek én. Jó lesz?

Bólintottak, Nimby pedig az egere elé tolta a pénzdarabokat. Vanessa földobta az egyest, elkapta, a kézfejére csapta. Írás volt. Tehát Chantal vagy Jennifer. Vanessa földobta a kéteuróst is, és megcsodálták a bika hátán lovagló Európét. Ez egy görög kéteurós.

Andreas azt mondta, ő is szívesen átengedi az ágyát a vendégeknek, amire Elke ránézett és csípőre tette a kezét.

– Ha én otthon elmondom, hogy aludtam magamat Andreas ágyában az *éjszakacht,* anyu csinálja egérburgeret mit Rohscheiben, tiszteletbeli.

– Hát ne mondd el – vigyorgott Vanessa.

Kissy igazából nem bánta, hogy Elke nem aludt náluk ezen az éjszakán. Biztosan még jó darabig beszélgetni akart volna, Elke képes éjjel kettőkor is még cincogni. Csivitelni, ahogy ő mondja. Vagy cseverészni? Kissy hirtelen nem emlékezett, hogy mondja Elke, hogy be nem áll a szája, de mindegy is, a lényeg az, hogy az egyetlen mód, hogy az ember megszabaduljon tőle, az, ha a hátára fekteti, fölnyitja és kiveszi belőle az elemet.

Ez persze amúgy nem lenne probléma. Bármikor képes lenne huszonnégy óráig megállás nélkül hallgatni Elke kifogyhatatlan szövegelését azon az édesen kerékbe tört francia nyelvén, ameddig még lehet. Mert előbb-utóbb Elke óhatatlanul meg fog rendesen tanulni franciául. Ha Louise kisasszony nem beszélne jól németül, alighanem már rég megtanult volna.

Szóval bármikor boldogan végigcincogja Elkével az éjszakát, de ma nem. Ma éjjel más dolga van. Igazából akkor jött rá,

amikor beszálláshoz készülődtek, már elbúcsúztak a többiektől, illetve akkor még csak úgy mocorgott a dolog, ha jól meggondolja, már Nizza felé a taxiban is. Akkor kezdte határozottabban érezni, amikor becsatolták az öveket. Érdekes, milyen hirtelen jött az elhatározás, miután annyi sok ideig nem tudta eldönteni. Három éve. Három éve várnak mindketten erre a pillanatra.

Martinnek persze nem mondja meg, amíg haza nem érnek, semmi értelme türelmetlenné tenni őt is, elég neki a saját türelmetlensége.

Jobbra sandított, ahol Françoise az ablakon kinézve az alkonyati ragyogásban fürdő Nizzát csodálta, és bal kézzel kopogni kezdett Martin csuklóján.

Eldöntöttem. Itt az idő. Ma éjszaka.

A fiú ránézett. Kérdés volt a tekintetében.

Kissy bólintott.

Biztos? – kopogta Martin az ő kezén.

Biztos.

Nem lenne jobb kedden este?

Kissy meghökkenve nézett rá.

Miért pont…

Hogy másnap élőben mesélhesd el a lányoknak.

Kissy felháborodva nézett rá, aztán kört rajzolt Martin csuklójára, benne két ponttal. Disznó!

Martin vigyorogva bólintott.

Persze. Miért, nem disznót rendeltél?

De igen, döbbent rá Kissy hirtelen. Neki ma éjjel a leghatározottabban egy disznó Martinre van szüksége. Sokkal disznóbbra, mint valaha.

Hát szóval ilyen ez. Másnap persze igenis elmesélt mindent a lányoknak, csak a felületen, de elmondta. Tetszett nekik. Gratuláltak is, Niala azt mondta, legfőbb ideje volt, Chantal egyetértett vele, hát igen, ők már átestek rajta, könnyen beszéltek. Kissy hazafelé végig úgy érezte magát, mint aki különlegesen fontos és nehéz vizsgára készül, és ezt a vonaton egy hirtelen sugallatra elmondta Martinnek is. A fiú elgondolkodott és azt mondta, neki is ez az érzése.

De aztán jelesre vizsgáztak mindketten, annyira, hogy Kissy végül bekarikázta Jennifert a képernyőn és rajzolt mellé egy kérdőjelet.

– Mit akarsz, egérke? – kérdezte barátnője. Majd éppen elhiszi neki, hogy nem tudja. Válasz helyett kinyitotta a dobozt, elővette Jerrynek egy olyan képét, amin csípőre tett kézzel, türelmetlenül toporog, és kitette a felületre.

Jennifer sóhajtott.

– Nézd, én elhiszem, de ha egyszer nincs pasim, akkor nincs pasim.

– Találhatnál, csak körül kellene nézni – mondta Niala. – A sulidba csak lányok járnak?

– Csodákat. De az osztályban csupa olyan srác van, aki akkor se kellene, ha különben a macska elé vetnének.

– Nem egy nagy dráma – vélte Vanessa. – A macskát csak megvered és kész.

– No jó, szóval nem kellenek.

– Máshol is vannak srácok – szögezte le Vanessa. – Île-de-France-nak lehet vagy tízmillió lakosa, annak a negyedrésze srác.

– Ez hogy jött ki? – érdeklődött Kissy, tudva, hogy a válasz Nimby stílusában fog érkezni. Nem is kellett csalódnia.

– Nos hát, hölgyeim, az ember lehet hímnemű vagy nőnemű, és lehet öreg vagy fiatal. Ez összesen négy kategória, mindenki ennek a négynek egyikébe tartozik. Vagyis bármely egyén huszonöt százalékos valószínűséggel srác, ami azt jelenti, hogy bármely területnek huszonöt százalék a várható sráctartalma.

Nevettek. Igen, Nimby imád keresztülgázolni a tényeken és úgy tenni, mintha a világ matematikai összefüggésekkel vagy természeti törvényekkel maradéktalanul leírható lenne.

– Á, igaz is – folytatta Vanessa –, neked nem elég, ha valaki srác, mert vonzónak és szabadnak is kell lennie. Egy srác vagy vonzó, vagy nem, vagy szabad, vagy nem, mindkét szempont felezi a rendelkezésre álló mennyiséget. Vagyis a népesség egytizenhatod része felel meg. Ha tízmillió lakossal számolunk, az mennyi, Kissy?

– Hatszázhuszonötezer.

– Kösz. Ennyiből választhatsz, egérke.

– Szamár vagy, egérke – felelte Jennifer. – A legtöbbjével nem is találkozom.

– Well, ez igaz. Bármely adott sráccal vagy találkozol, vagy nem, tehát a kikalkulált srácok ötven százalékát kell venni. Az háromszáztizenkétezer-ötszáz, ha jól számolom, de mielőtt megint közbecincogsz, szólok, hogy kell a közös érdeklődés is, ami vagy van, vagy nincs, tehát feleződik a szám. És kell a kölcsönös vonzalom, de vigyázat, mert itt négy eset lehetséges – hadarta Vanessa ide-oda mutogatva, pont ahogy Nimby szokott, ha föllelkesül. – Neked tetszik srác, te is tetszel srácnak. Neked tetszik srác, de te nem tetszel srácnak. Srácnak te tetszel, neked srác nem tetszik. Se te nem tetszel srácnak, se srácnak nem tetszel te. Csak a legelső változat a jó, tehát még negyedelődik a szám, Kissy, hol tartunk?

– Harminckilencezer-hatvankettő és félnél – törölgette Kissy a könnyeit.

– Fél pasi nem kell – pirított rá Vanessa –, a vasúti szerencsétlenség áldozatának elszállításáról később intézkedünk. Tehát harminckilencezer-hatvanegy sráccal több van raktáron, mint amennyit hasznosítani tudsz. Tessék fogni magad és levadászni őket!

Valamikor hónapokkal ezelőtt jutott Niala eszébe, hogy Kissy éjjeliszekrényére letegyen egy doboz gyógyszert, amit ő gyorsan elrekkentett a fiókba, még csak az kellene, hogy Martin meglássa és vérszemet kapjon. De most jól jött, hogy kéznél volt, este meg is evett egyet, Martin tekintetétől kísérve. A tabletta fehér volt, amire Martin azt mondta, lilának kellene lennie. Miért, kérdezte Kissy, a fiú pedig magától értetődően válaszolta, hogy az a piros és a kék keveréke. A piros tabletták kislány ellen vannak, a kékek pedig kisfiú ellen. És mire valók a zöld tabletták, nevetett Kissy. Azok űrlény ellen, volt a válasz. Erre viszont Kissy kapásból rávágta, hogy RGB színkeverésben a fehér ennek a háromnak az összetétele, vagyis a fehér tabletta mindhárom ellen jó.

Szóval Nimby nemcsak Vanessát fertőzte már meg, ők is tudnak pontosan ilyen tudományosan hülyék lenni.

Azért persze reggel bejelentkezett a nőgyógyászhoz, mert most már igenis itt az ideje a rendes tablettaszedésnek, mielőtt

mindent elözönlenek a kisegerek. Másnapra kapott időpontot, és a hallban éppen Solange Rouvellel futott össze.

– No lám csak – mondta. – Valamelyik nap már rád akartam telefonálni, hogy mi a helyzet.

Solange körbepillantott, de csak ketten voltak a kis előtérben.

– Nincs semmi változás – felelte. – Nyugi van, persze állandóan van nálunk valaki.

– Előbb-utóbb ki kell próbálni, mi lesz, ha nincs ott senki – gondolkodott el Kissy. – Kitaláljuk a módját, jó?

Solange láthatóan nem örült az ötletnek.

– Nézd, nem élhetsz úgy a végtelenségig, hogy mindig ott van egy barátod. Előbb vagy utóbb függetlenedned kell tőlük.

– Tudom…

Ez elég bizonytalanul hangzott. De Solange kis hallgatás után folytatta.

– Tudod, nem hiszek abban, hogy az apám meg tud változni. Már próbálta. Elvonókúrán is volt… abbahagyta. Most féken tartja magát, mert mindig ott vannak a barátaim, de előbb-utóbb ki fog törni rajta a természete. Nem lesz más választásom, mint elköltözni. Csak ahhoz találnom kell valami munkát.

– Nyavalyát – mondta Kissy mérgesen. – Az a te házad. Neki kell elköltöznie.

– Nincs hová…

Nyílt az ajtó és kilépett az asszisztensnő.

– Kisasszony?

Kissy fölállt.

– Neked sincs – felelte. – Délután gyere át, beszéljük ezt meg. Tudod, hol lakom, ugye?

– Tudom – mondta Solange. – Az egérlyukban.

Kissy büszkén bólintott és besétált a rendelőbe, ahol a doktort jobban érdekelte, hogy ő miért lakik egérlyukban, mint az, hogy miért jött. De azért megkapta a receptet, kifelé menet fölemelt ujjal figyelmeztette Solange-ot, hogy feltétlenül jöjjön el, és elment a gyógyszertárba. Muszáj minél előbb megvennie a gyógyszert, mert időbe telik, amíg a védettség kialakul. Neki pedig szüksége lesz a védettségre. Már ma éjszaka is védve akar lenni. Lesz mitől.

Gumi is kell, állapította meg, ahogy a kirakott dobozkákra esett a pillantása. Niala adott egy dobozzal, de hát semeddig

sem elég az, ő meg éjszaka nem fog patikába járni. A macskák éjszaka járnak zsákmány után. Nyúlt volna egy doboz után, de mellette ott volt egy másik, másmilyen. Meg egy harmadik, negyedik, még többféle. Hm. Végeredményben milyen gumit akar ő venni?

Előkapta a telefonját és kilépett az ajtón.

– Mouse Headquarters – mondta Vanessa.

Kissy vigyorgott.

– Hahó, egérke. Ott van a nővéred?

– Mi, én már nem is vagyok jó?

Kissy még jobban vigyorgott.

– De, végül is miért ne? Tanácsot szeretnék kérni, hogy milyen gumit vegyek.

Még hallatszott a halk szitkozódás, ahogy a kislány elvette a szájától a telefont és elindult megkeresni Nialát. Kissy nevetett. Az élet csodaszép. És pontosan tudta, hogy két perc múlva visszamegy a patikába és a legteljesebb lelkinyugalommal megveszi, amit Niala ajánl. Jól emlékezett korábbi rémüldözéseire, hogy ő ezt hogy fogja megcsinálni, hiszen a farkincája hegyéig elpirulna tőle. Ugyan már, dehogy pirul.

– Szia – szólalt meg Niala a telefonban. – Vegyél négy évszakos Michelin radiált, az mindig jó.

Délután tényleg eljött Solange, és leültek a nappaliban. Solange az egyik barátnőjével, Jeanne-nal, ők Martinnel, a Nimby által nemrég a nappaliba rakott Jerry-gép meg Suzy. Macska kétszer is átvonult a nappalin, amíg beszélgettek, de nem ereszkedett le hozzájuk.

– Szóval azt mondtad, hogy el akarsz menni hazulról – nyitotta meg Kissy a beszélgetést. – Én pedig erre azt feleltem, hogy az a te házad. Te azt mondtad, hogy apádnak nincs hova mennie, én meg azt, hogy neked sincs. Itt tartunk.

– Itt – felelte Solange. – Mit lehet ehhez még hozzátenni?

– Marhaság – cincogta a hangszóróból Vanessa. – Az tényleg a te házad, és nem te tetted lehetetlenné az együttélést, hanem ő. Neki kell elmennie.

– Hová mehetne?

– Az már nem a te gondod.

Solange megrázta a fejét.

– Én erre nem vagyok hajlandó.
– Akkor aligha tudok segíteni neked.
Solange bosszúsan nézett Kissyre, aki széttárta a kezét.
– Sajnálom. Vanessa ilyen. Abban nőtt föl, hogy amit nem harcol ki magának, azt nem harcolja ki neki senki. Vanessa könyörtelen, jobb, ha tőlem tudod.
– Már nem kell bemutatnod. Ne haragudj, Vanessa, de nem lehetne, hogy ne te legyél a szóvivő?
– Dehogynem, semmi akadálya – felelte a kislány mosolyogva –, ha azt hiszed, hogy így jobb…
Solange bizonytalanul nézett Kissyre, aki hamar megfosztotta illúzióitól.
– Tudod, mi Vanessa tanítványai vagyunk. Olyan könyörtelenek, mint ő, nem tudunk lenni, de tudjuk, hogy ha a shindy megkaparint minket, az életünkért harcolunk. Hát kemények vagyunk.
Solange sóhajtott.
– Akkor nem fogtok tudni többet segíteni nekem, mert én nem teszem utcára az apámat, akármilyen is.
– Hátha mégis tudunk – szólalt meg Niala. – Nemcsak a verekedéshez értünk. Ha otthagyod az apádat, szállásra és munkára lesz szükséged. Mindkettőt meg lehet oldani.
– Szállásom lesz a barátaimnál.
– Meddig?
– Egy darabig biztosan, és nem kerül pénzbe.
– Mikor akarsz eljönni otthonról? – kérdezte Vanessa.
– Még egy ideig nem… amíg a barátaim vállalják ezt a bébiszitterkedést.
– Mielőtt költözködsz, hívj föl, hogy odamehessünk. Apád balhézni fog, nekünk pedig jól meg kell majd verni.
Félreérthetetlen vágyakozás csengett a hangjában. Kissy csak amiatt aggódott, hogy mi lesz, ha Rouvel beleegyezik a lánya távozásába, és a kislány nem élheti ki vad ösztöneit.
Solange is észrevette.
– Nagyon szeretsz verekedni, úgy látom.
– Igazából egyáltalán nem – felelt Vanessa tökéletes képtelenséget. – Én voltaképpen egy szelíd lény vagyok. Szeretek barátságosan elbeszélgetni az emberekkel és átadni nekik a tudásomat. Ez amolyan tanárjellem. Szeretem az embereket meg-

tanítani dolgokra, például egy-egy klassz kaja receptjére, vagy hogy milyen káros hatást gyakorol az ital a gyomrukra. Meg az orrukra. Sőt a homlokukon is fölrepedhet a bőr, ahogy nekivágódnak a falnak vagy kirepülnek az ablakon. Az alkohol ízületi bántalmakhoz vezethet, főleg ficamokhoz és zúzódásokhoz, amikor az embert ide-oda csapkodják a karjánál vagy a lábánál fogva. Szóval csupa ilyen egészségmegőrzési jótanács.

– De az alkoholnál vannak veszélyesebb dolgok is – nevetett Kissy.

– Ó, de mennyire! – helyeselt Vanessa lelkesen. – Kevesen tudják például, mekkora különbség van a felnőttek és a gyerekek bőrének szerkezete között. Ha egy felnőtt túl szorosan érintkezik egy gyerekkel, kémiai kölcsönhatás lép föl, ami súlyosan károsíthatja a felnőtt bőrét. Vörös foltok, hólyagok, tépett-vágott sebek keletkezhetnek, sőt szélsőséges esetben az is megeshet, hogy másnap már az illető bőrére lépek, amikor fölkelek az ágyból.

Az ötlet lenyűgözte, elbűvölte, csodás álmokba ringatta valamennyiüket. Nem az a része, hogy ha sok-sok macska szőrét jól megdörzsöljük, akkor ezzel rengeteg áramot lehet fejleszteni – ez kétségkívül roppant vonzó egy őrült tudós számára, de az ő gyakorlatiasabb gondolkodásukat nem izgatta föl. Ez nem. De az, hogy evégett rémisztő robotkutyákkal be kellett gyűjteni rengeteg macskát, és az egerek háborítatlanul élhették világukat – hát ez meseszépen hangzott. És döbbenten néztek egymásra, amikor Sziporka kijelentette, hogy márpedig valamennyi macskát kiszabadítják.

Azért a csodálatuk nem rendült meg. Sziporka lett rajongásuk új tárgya, hiszen fantasztikusan hasonlított rájuk, és imádnivaló volt. Derékig érő aranyszőke haja volt, akárcsak Nialának. Világoskék kezeslábasban járt, s ezt a színt mindkét D’Aubisson lány kedvelte. Pilóta volt, mint Georges. És bármit össze tudott bütykölni, mint Nimby. De legfőképpen – egér volt.

Nem mintha a többiek nem lettek volna rokon lelkek. Kicsik és fürgék voltak, és Kvarg Lipi éppenséggel megőrült a sajtért. De több hasonló vonás nem volt köztük, csak annyi, hogy ő is egér volt.

Azelőtt soha nem hallottak a *Chip és Dale* sorozatról, a húszéves rajzfilmet Nimby találta valahol. Csillogó szemekkel nézték, és érezték, hogy a fülük nagyobb, mint valaha. Ezek öten éppen olyan csapat voltak, mint ők, csak nem csupa egér volt, hanem két amerikai mókus, két egér és egy légy. De ők is elszánt bűnözők ellen harcoltak. Csatakiáltásuk is volt: „Csipet csapat, hajrá!" – ami rögtön fölvetette a kérdést, hogy nekik miért nincsen csatakiáltásuk.

– Hát éppenséggel van egy – mondta Chantal, és Niala modorában folytatta: – *Gyerünk, emberek, ez nem gyakorlat!*

Nevettek.

– Lehetne „Jerry csapat, hajrá" – vélte Vanessa.

– Nem jó – mondta Nimby. – Nem vehetjük át az övéket. Az első jamaikai bobcsapat is vacakul szerepelt az elején, amikor a svájciakat utánozva azt kiáltották, hogy ein, zwei, drei. Csak akkor értek el jobb eredményt, amikor kitalálták a saját kiáltásukat.

– Jerrynimoooo! – rikkantotta Elke, Kissy pedig Martin vállára borult nevettében.

A Jerrynimo sikert aratott, de szó se volt róla, hogy eztán ez legyen a csatakiáltásuk. Nimby elmesélte az amerikaiak „Geronimo" kiáltásának eredetét. Egyik este az ejtőernyősök megnéztek egy filmet a tábori moziban, ami Geronimóról, az indián főnökről szólt, és a filmben a főnök egy magas sziklából a folyóba ugrott. Másnap a katonákat bevetették – ez a második világháborúban volt –, és mivel ők is magasról ugrottak, a főnök nevét kiáltották. A bevetés nyilván sikeres volt, elegen visszatértek ahhoz, hogy elterjedjen az ötlet, és később már kabalából is ezt használták. De hát ők nem amerikaiak és nem katonák, nekik ez nem jó.

Egyelőre nem is lett csatakiáltásuk; ehelyett számba vették, hogy mi mindent nem tudnak még, ami pedig jól jöhetne az ellenséggel folytatott harcban. Chantal kezdte azzal, hogy ha valakit titokban akarnak meglesni, milyen jól jönne, ha képesek lennének plüss játékegérnek tettetni magukat. Erre Kissy nevetőgörcsöt kapott, mert elképzelte, hogy az utcán surran egy shindy nyomában, az hirtelen hátrafordul, ő pedig átváltozik plüss játékegérré, és a shindy közömbös tekintettel elnéz a feje fölött.

Nimby viszont azt mondta, ő ezt igenis meg fogja tanulni, mert ha plüss játékegérnek néznék, akkor észrevétlenül elüldögélhetne és bármit láthatna érdekes helyeken, például Vanessa szobájában.

– Ugyan mit láthatnál, amit még nem láttál? – kérdezte Vanessa csillogó szemekkel, Kissy pedig lelkesen vigyorgott. Igen, már öt hónapja, hogy Nimby *mindent* megnézhet Vanessa szobájában.

– Vagy Jenniferében – mondta Nimby, amire persze Jennifer fölpattant és közölte vele, hogy az életét köszönheti annak, hogy nincs a közelében.

Vanessa csak nevetett, amitől Kissy fejében kérdés formálódott, és föl is tette később, amikor kettesben voltak.

– Miért nem tépted le a füleit, amikor arról ábrándozott, hogy plüssegér lenne Jennifer szobájában?

Vanessa mosolygott.

– Szamárság. Nagyon helyes fülei vannak, kár lenne értük. És ha kíváncsi, akkor mi van? Apáék szokták mondani, hogy csak hűséget fogadtak, nem vakságot. Jennifer gyönyörű lány, miért ne tetszhetne neki? Különben is a felülete legnagyobb részét már látta.

Ez így volt, Jennifer elég kicsike fürdőruhákat hordott már tavaly nyáron is.

– A *te* felületed érdekelje, ne Jenniferé.

– Azt már látta. Nemcsak a legnagyobb részét: az egészet. És újra meg újra megnézheti.

Kissy rávigyorgott a kamerára. Vanessa visszavigyorgott a képernyőről.

Jennifer tette a második javaslatot az ellenséggel folytatott harchoz: azt mondta, a Csipet csapat legtöbbször repülőgépen jut a tetthelyre és ered a gazfickók nyomába, tehát nekik is ezt kellene tenniük.

– És akkor mi a teendő – kérdezte Vanessa –, kérjek apától egy Airbust és helyezzük el indulásra készen a padláson?

– Nem érted a lényeget – felelte Jennifer. – Sziporka bármikor bármiből képes repülőgépet építeni. Ahogy kocsit, sínautót és űrhajót is. Ezt kell eltanulnunk.

Elismerték, hogy ez remek ötlet.

Vanessa egyik csütörtök délután nem ment haza az iskolából, hanem vonatra ült és elment Cannes-ba. Jean-Pierre már várta. A kislány azt mondta, kicsit zavartan fogadta, mert hát az ember nem mindennap látja vendégül a gyárában az unokahúgát.

Aznap reggel jött meg a levél a DNS-vizsgálat eredményével. Igen, Vanessa kétséget kizáróan a Morin házaspár unokája.

Jean-Pierre körbevezette a gyárban; egy óriási csarnok volt mindenféle gépekkel, amiknek a háromnegyede állt, hiszen mindenféle munkákra vannak gépeik, és mindig azt indítják be, amire szükség van. Jean-Pierre azt mondta, az álló gép nem hoz hasznot, de a mostani állapot elég jó kihasználtságnak számít. A gépek mellett egy-egy ember, Jean-Pierre mindegyiket bemutatta, azt már mindenki tudta, hogy Vanessa kicsoda. A csarnok mellett volt egypár iroda, egy nagyobban terveztek, egy kisebben adminisztráltak, egy meg afféle tárgyaló volt egy nagy asztallal meg rengeteg székkel. Volt egy öltöző zuhanyozókkal meg egy pihenő. És egy kicsi udvar, ahol fölrakodták az árut. Ez volt az egész.

Vanessa megkérdezte, hogy a család mit szól a hírhez. Jean-Pierre persze egyből tudta, hogy ez Juliette-et jelenti. Azt, hogy Jean-Jacques bácsi mit szól, nem kellett megkérdeznie, ő ott volt a gyárban és megölelte az unokáját, aki szelíden, de határozottan elhárította a gyengédséget.

Juliette nem örült a hírnek, ezt Jean-Pierre kerek perec megmondta. De hát nem tud mit tenni, Vanessának most már papírja van arról, hogy Giselle örököse, tehát a szüleié is, és ha egy nap a bíróság előtt követeli a nagyszülei örökségének a felét, meg fogja kapni. De ha akkor ő, Jean-Pierre életben lesz, akkor nem lesz bíróság, mert ő a családon belül nem pereskedik.

– Erre megkérdeztem – mesélte Vanessa –, hogy ez Juliette-re is vonatkozik-e. Rám nézett, hallgatott egy kicsit, aztán azt mondta, hogy odafigyelek a dolgokra. Azt feleltem, mindig is létkérdés volt, hogy tudjak olvasni a cica tekintetéből. Sóhajtott és azt mondta, hogy Juliette-nek negyven százaléka van a cégben, és nem tudná kifizetni, ha elválnának. Juliette se tudná kifizetni őt meg az apját, de nem is akarná, neki nem kell a cég, van egy étterme Cannes-ban, ahhoz ért.

Aztán a nagypapa és a nagybácsi elvitte az új rokont a nagymamához, aki ekkor szintén a városban volt, esténként néha ki-

segít egy barátnője butikjában. Nem a pénz miatt, barátságból, egyébként Sonia néninek köze sincsen a kereskedelemhez, ő biológus, növényekkel foglalkozik.

Meghatottan fogadta a kisunokát és meg is puszilta, de ezen túl nem erőltette a szeretetet, látta Vanessán, hogy nem veszi jó néven, ha túlzásba viszik az ilyesmit.

Azért jól elbeszélgettek, a néni fölhívta a barátnőjét, hogy jöjjön be helyette, s amikor az megjött, leültek egy cukrászdában. Vanessa öntudatosan sajtos pogácsát evett.

Beszéltek a múltról, Giselle-ről mondtak el mindenféléket, meg a saját életükről, ami éppen szóba került. Aztán beszéltek a jövőről is, a néni azt mondta, szeretné, ha minél gyakrabban láthatná. Erre Jean-Jacques bácsi azt mondta, ez leginkább hétvégén lehetséges, mármost Vanessáék a hétvégék egy részét északon töltik, a többi hétvége jöhet szóba, de nem mind, mert a gyár gyakran ad munkát hétvégén is. A gyárról is beszéltek, bár csak pár mondatot. Sonia néni azt mondta, gondoskodni kell róla, hogy Vanessa majd megkapja, ami őutánuk megilleti, Jean-Pierre meg rábólintott, hogy majd beszél az ügyvédjükkel. Azt is mondta, hogy elő fogja szedni a Giselle-től maradt holmikat, amikor legközelebb meglátogatja Vanessát, de a kislány erre azt mondta, inkább majd ő megy el Jean-Pierre-ékhez és megnézi ott, nem biztos, hogy azok őneki kelleni fognak.

Vanessának retúrjegye volt, de Jean-Pierre azt mondta, csak nem fog a vonaton zötykölődni, váltassa vissza a jegyet, ő hazaviszi. Vanessa kifelé menet odalépett egy egyetemista külsejű sráchoz, aki éppen minyont evett, és megkérdezte, járt-e már Beaulieu-ben. Angolul értettek szót, a srác külföldi volt és még nem járt ott. Gyönyörű város, nézze meg, felelte a kislány, és az asztalra tette a jegyet.

Kissy jóváhagyólag bólintott, ez a nézőpont jó lesz, és csinált egy sor képet. Aztán továbbment az utcán, jobb, ha több helyről is fotóz, nem árt az, ha van miből választani.

A Bois-t fotózta a Jerrypoly számára, az erdő értékes ingatlan lesz a játékban, bár persze nem a legértékesebb Párizsban. Az alighanem az Eiffel-torony lesz.

Elindult az egyik sétányon, további témákat keresve, nem tudni, mi fog végül megtetszeni nekik. Időnként kattintott egyet.

Azért, ami azt illeti, valamelyik fa mögül igazán előugorhatna egy shindy. Szép dolog, hogy legutóbb is ő kapott el egyet, de hol van az már? Például ha a mögül a fa mögül… választott ki egy fát, és összerezzent, mert abban a pillanatban a fa mögül előugrott valaki. Egy gyerek volt, elrohant Kissy mellett. Bosszúsan legyintett és továbbment.

Csak egy óra múlva van találkozójuk Martinnel Auteuilben, úsznak egyet abban a bizonyos uszodában. Addig csinál egy sor képet az erdőről, Neuilly felől már vannak, most belülről is, aztán majd Auteuil felől. És mellesleg jó kis gyalogtúrát tesz.

Vagy félórája ment már az erdőben, amikor észrevette a rablókat. Rögtön látszott rajtuk, hogy rablók, az út mentén ácsorogtak négyen, beszélgettek, megszemléltek egy szembejövő pasast, és pont úgy voltak öltözve, mint a rablók. Közelebb érve jó pár tetkó is láthatóvá vált. Ez bizony baj, gondolta Kissy, mert ha ennyire rablószerűek, akkor aligha lehetnek rablók. A rablók általában mintaszerű külsejű, megnyerő modorú úriemberek. A sztereotípiák ugyanis fabatkát sem érnek.

Ezek a srácok ezt valószínűleg nem tudták, mert mégiscsak rablók voltak. Amikor Kissy elhaladt előttük, kettő kilépett elé. Kissy megállt és hátsó szemeivel a másik kettőt figyelte, akik mögötte álltak meg.

– Helló – vigyorgott az egyik. Nyurga volt, kopott pólóban, kendővel a loboncos haján. Remek csemege. Kissy majdnem csettintett a nyelvével.

– Helló – felelte.

– Figyelj, kislány, nincs egy kis apród? Eléggé le vagyunk égve.

Kissy nem szólt semmit.

– Lehet nagyobb is – vigyorgott a mellette álló, aki pár centivel alacsonyabb volt Kissynél, de jó izmos. – Bankjegyet is elfogadunk.

– Esetleg értéktárgyakat – mondta Nyurga. – Muti, milyen géped van.

Kissy továbbra se szólt semmit.

– Hé, kisanyám, süket vagy? – kérdezte az egyik a háta mögül. Kissy félig hátrafordult. – A bácsi a masinádat szeretné látni!

– En nem erteni – mondta Kissy. – Ich nicht französisch.

– Mi? – kérdezte Kicsi.

– Ez valami külföldi – mondta Nyurga. – Nem ért minket.

– Nein – rázta meg Kissy a fejét. – Das augen sind strasse der zwölf.

– Mit mond? – kérdezte Kicsi.

– Honnét tudjam? – vont vállat Nyurga.

– Der hauptgeschwindigkeit – magyarázta Kissy szolgálatkészen –, das ist mit wissenschaft hundert geprüft. Noch das zimmer? Ja?

– Aha, persze hogy ja – bólintott Nyurga, és a zsebébe nyúlt. – Fogjátok le. – Elővett egy bicskát, és Kissy felé lépve kipattintotta.

– Ó, de helyes bicska – mondta Kissy, és egy mozdulattal kicsavarta a kezéből. Előbb Nyurga ordított föl, aztán az egyik hátsó, mert Kissy kinyújtott karral körbepördült, és a kés hegye piros vonalat rajzolt a karjára és a mellére. – És jó éles is. Kösz, elteszem a gyűjteményembe.

A rablók nyugtalanul néztek egymásra, valahogy mintha nem lett volna kedvük nekirontani Kissynek. Borzasztó. Egyszer akad össze erdei haramiákkal, és azok is megijednek az első mozdulatától.

– Hé – mondta Kicsi –, minek karattyoltál svédül, ha tudsz rendesen beszélni?

– Játsszuk azt – felelte Kissy –, hogy akinél a kés van, az kérdez. Miért raboljátok ki a járókelőket, amikor kereshetnétek tisztességes munkát is?

A rablók hallgattak.

– Szóval ti tudtok rendesen beszélni, mi? Nem látszik. Akkor mást kérdezek. Mi lett volna a terv? Elveszitek a fényképezőgépemet és a pénzemet, aztán utamra engedtek, vagy lett volna más is?

– Hát – dörmögte a negyedik, aki eddig nem szólt –, ami azt illeti…

Kissy lépett egyet a srác felé. Az rövidnadrágban volt, olyanban, aminek gumija van.

– Úgy? És nem gondolod, hogy ahhoz túl vagy öltözve? Ez a naci itt fölösleges. Játsszuk azt, hogy ha lekerül rólad a nadrág, akkor nagyon, nagyon nagy bajba kerülsz. Oké?

Azzal előrelendült és elvágta a srác derekán a gumit. Meg persze a bőrét is az oldalán. A srác ordított és a csípőjére szorította a kezét.

Kissy hirtelen megpördült és fölemelte a kést. Jól számított, Nyurga megpróbálta hátulról megtámadni, és majdnem beleszaladt a saját bicskájába.

– Nocsak – mondta Kissy –, de sürgős! Minél hamarabb ki akarod lyukasztatni a bőröcskédet, igaz-e? Hát nem bánom. Hova kéred a lyukat?

Nyurga öt lépést hátrált előle, aztán Kissy Kicsihez fordult.

– Közben te is nyilatkozhatsz nyugodtan. Esetleg átszabhatom a tetkót a karodon, mit szólsz hozzá?

– Nem lenne ekkora pofád – sziszegte Kicsi –, ha ez a balfék nem hagyja, hogy elvedd a kését.

Kissy szempillantás alatt bekattintotta és eltette a bicskát.

– Most jó? – Azzal odalépett Kicsihez és lekevert neki egy iszonyatos pofont. – Illetlen a stílusod – világosította föl. Aztán balra nézett, és a közeledő Nyurgát orrba vágta.

Martinnek tetszett a történet és a bicska, csak azt sajnálta, hogy nem volt ott.

– Ha ketten vagyunk, biztos nem húzzák föl a nyúlcipőt.

– Dehogynem. Négyen ötfelé rohantak, az egész csapat kellett volna, hogy utolérjük őket. Nocsak, Vineuil úr! Jó napot.

Az előcsarnokban voltak, a biztonsági főnök éppen szembejött. Kicsit gyanakodva nézte őket.

– Jó napot – nyújtott kezet Martinnek –, hát maguk? Csak nem…

– Ugyan – nevetett Kissy. – Mi se dolgozunk mindig. Egyszerűen csak úszni jöttünk.

– Megnyugtat. Sokaknak szereztek itt álmatlan éjszakákat annak idején.

– Mi ugyan nem – Martin elhárító mozdulatot tett. – Grevin a hunyó, mi csak megfogtuk.

– Hát meg – bólintott Vineuil. – Ne tudják meg, mennyi jelentést kellett lekörmölnöm emiatt. No de mindegy. Érezzék jól

magukat, és… ha megint összeakadnak nálunk valami gonosztevővel, csak fogják meg bátran.

Bólintottak és mentek az öltözőbe. Megfogják, persze. Bárkit megfognak szívesen, ha tudják, de hát – nem tudják. Ezek is hogy elszaladtak. Martinnel megegyeztek, hogy ez volt a történelem legócskább, legélvezhetetlenebb verekedése, kimondottan unalmas volt, hogy mindegyiken egyetlenegyet üthetett vagy karcolhatott csak, és máris elrohantak. Martin később, már a medencében javasolta, hogy tanulják meg a lasszóvetést, akkor legalább egyet el lehetne csípni közülük és kivallatni, hogy hol találni a többieket, de Kissy közölte, hogy semmi kedve a lasszó mellé még tüzes fogókat is magával cipelni, hogy kiégessék a zsebét.

A kétszemélyes úszóversenyben Kissy hatszor nyert, Martin négyszer. Este Vanessa az időeredményeket tudakolta, de megmondták, hogy egyikük se vitt magával órát a vízbe, és nem is ültek úszás közben odakint a medence mellett. Ez baj, felelte a kislány, és megszervezte, hogy legközelebb cápával úszhassanak együtt, az javít az idejükön. Legalábbis azt mondta, hogy megszervezi, és tudták, hogy amit Vanessa mond, az úgy is van. Kissy mindenesetre megkérte Martint, hogy ha legközelebb úszni mennek, figyelmeztesse, hogy vigyenek citromlevet. Anélkül a hal nem az igazi.

Unalmas volt az életük ekkoriban. Legalábbis részben. Angélique-et alig látták, teljesen el volt merülve a vizsgaidőszakban. Pit már egyáltalán nem látták, hétvégenként Nialát se, mert a reptérről egyenesen a kedveséhez ment és legközelebb már csak Vanessával találkozott, amikor hazaindultak. De minden hétvégén csinált Piről legalább egy fotót, hogy bizonyítsa, még megvan, bár sose adta a kezébe az aznapi újságot. Pi a legtöbb képen vagy könyvek fölé hajolt, vagy a számítógép előtt ült, vagy éppen váltott könyv és számítógép között.

A szakdolgozat tartalmát mindmáig nem ismerték, de Niala azt mondta, örüljenek neki, ritka borzalmas dolgok vannak benne. Ő annak örül, hogy valahányszor megfékeznek egy-egy shindyt, azzal egy csomó gyereket mentenek meg ilyesmiktől.

Ha csak három egér hiányzott volna az összes valóságos és a legtöbb virtuális összejövetelükről, az is elég baj lett volna – de

mind hiányzott. Ott voltak, persze, de tele voltak tanulnivalóval. Hol az egyik, hol a másik mélyedt el egy könyvben, gyakran kettesével-hármasával, mert ha valaki nem értette az anyagot, mindig akadt bőven segítsége. Ez jó volt, Kissy szeretett segíteni a többieknek a matekban vagy segítséget kapni a bioszhoz, de sokkal jobb lett volna könyvek helyett inkább egy fogvacogva reszkető shindy fölött összedugni a fejüket.

Másrészről viszont rengeteg újszerű, izgalmas élményben volt része, de nem az egerekkel. Csak eggyel közülük. A lányoknak sokat mesélt róla, és Nialától meg Chantaltól nemegyszer kapott tanácsokat, hogy mit csináljanak másképpen. A D'Aubisson-villa könyvespolcán levő szakkönyveket már régebben kiolvasta, és tudta, hogy Martin is – most újraolvasták őket együtt. Egyik nap, mikor erről mesélt, Vanessa megjegyezte, hogy ebből kellene vizsgáznia, biztosan színjeles lenne.

– És te hányas lennél, egérke?

Vanessa nevetett és azt mondta, ő is tudja az anyagot, csak ők még nem járnak abba az osztályba.

– És nem is fogtok? – kérdezte Jennifer.

Vanessa ránézett – ekkor személyesen voltak együtt, Kissy szobájában –, rosszallóan megcsóválta a fejét és azt mondta:

– Neked pasit kellene újítanod, egérke, nem engem sürgetned.

– Ne tereld másra a szót – mondta Niala.

– Jó. De fogunk. Egészen felső osztályokba is fogunk járni. Majd egyszer.

Csodálatos, gondolta Kissy. Valaha kerek perec tagadta még a lehetőségét is, hogy Nimby egyszer hozzáérjen. Amióta *hozzáérhet,* végre megváltozott a véleménye.

– Azt hiszem – mondta Vanessa félpercnyi tűnődés után –, egyszer talán egereink is lesznek.

Jennifernek hetente többször elmondták, hogy be kellene végre pasiznia, de inkább csak azért, hogy mondjanak valamit. Elvégre nem egy állapot, hogy Jennifernek mindmáig nincs fiúja. Az okát jól tudták. Válogat. Az osztályában már talán az összes fiútól kapott ajánlatot, olyan is akadt köztük, amelyik belül maradt az illendőség határain, de Jennifernek egyik se kellett. A környékükön meg a Jerry-bázisok környékén is akadtak nyál-

csorgatók, de ő csak keresztülnézett rajtuk. Egérhusi, még mi nem kellene?

De a szerelem sötét verem, és valaki mindig beleesik. Erre Niala jött rá, június első hétvégéjén, amikor kivételesen beugrott hozzájuk, épp csak pár órára, amíg Pi elintéz néhány ügyet, aztán megy is hozzá.

– Nyolcra beszéltük meg – pillantott az órájára, aztán egy kicsit elhallgatott, mert Nimby rohant oda lelkesen üdvözölni, már harmadszor. – Jól van, egérke, inkább menj és hívj nekem egy taxit pontban háromnegyed nyolcra. Előbb ne érjen ide.

– Negyedóra alatt nem vagy ott – mondta Chantal.

– Nem baj, viszont viszek a nagyfülűmnek Vanessa-féle szendvicset. Meg magamnak is persze. – Egérke – szólt át Niala hangosan a konyhába –, légy szíves, csinálj valami halasat is, és nyugodtan rendezz mészárlást a paradicsomok között. Azt én ennék, Pi halasat kért. Majd kell nekik valami jó nagy doboz.

Vigyorogtak. A hangsúlyból világos volt, hogy Niala fontosnak tartja, hogy a doboz nagy legyen, és tele.

– Hűtőláda – mondta Vanessa határozottan. – Egy ember jöjjön kuktának, egy pedig mossa ki a hűtőládát. Nem, két kukta jöjjön, ha ma még vacsorázni is akartok.

Akartak. Chantal és Jennifer ment segíteni, Martin pedig hűtőládát mosni. Azt persze már kimosták akkor is, amikor legutóbb eltették, de Isabelle néni szigorú tisztaságot tartott – még Kissyék konyhájában is.

– Apropó doboz – mondta Niala –, hova teszitek majd a dobozt?

– Melyiket? – kérdezte Kissy.

– Amelyikben a gyerekek gőgicsélnek majd.

Vanessa kezében megállt a sajtkés. Nimbyében a telefon. Öt egér dermedt meg egy pillanat alatt.

– Miféle…

– Milyen…

– Kicsodák…

Niala csaholt egyet válaszul.

Öt szempár meredt a nappali közepén üldögélő Suzyre, aki nem figyelt rájuk, a konyhából jövő illatokat elemezte.

– Tessék?!

– Nem vettétek észre? Pedig a kiskutya bizony már nagy kutya. Nagymama leszel, Kissy.
Kissy nem értékelte a szellemességet.
– De hát mikor… vagyis hát ki az apjuk?
– Azt én nem tudhatom. Valószínűleg egy másik kutya. Talán egy hímnemű.
Kissy sóhajtott, leguggolt Suzy mellé, kirántotta alóla a mancsait és hanyatt fordította. Suzy lelkes farokcsapkodással fogadta, és tartotta a mellkasát dögönyözésre. Kissy megdögönyözte, és közben a hasát tanulmányozta. Tényleg domborodott. Nialának jó szeme van, hogy észrevette. De hát Niala mindig észrevesz mindent.

Sok mindent meg kellett beszélniük ebben az új helyzetben. Ezek a gyerekek nem lesznek macskák. Niala ezt határozottan állította, és ő értett hozzá. Ha pedig nem lesznek macskák, akkor nem lehet náluk számottevő csecsemőhalandóságra számítani. Lehet, hogy nyolc kiskutya fogja elözönleni a házat.
Ez pedig számos problémát fölvet. Az anyagiak nem annyira, ahol ennyien esznek, egypár kiskutya kosztja nem tétel. Különben is, nem sokkal az elválasztás után ideje gazdát találni nekik. De az nem lesz nagyon egyszerű, mert törzskönyvezetlen, keverék kölykök lesznek, az emberek nem kapkodnak majd utánuk.
Felügyeletre is szükség lesz, mert hamar elkezdenek rohangászni, és Nimby kiszámította, hogy ha egy kiskutya egy nap alatt egy pár cipőt eszik meg, akkor hat kiskutya egy nap alatt tizenkét pár cipőt eszik meg, s mellé köretnek egy szőnyeget. Tévedés kizárva, a kiskutyák cincálóereje a létszámukkal hatványozottan növekszik.
És itt kezdődnek a gondok. Merthogy ugye kétségtelen, hogy a kutya az egér legjobb barátja, a filmen is Cövek mindig Jerry pártját fogja és Tomot püföli el állandóan. De hát az csak film, és a forgatási szünetekben Cövek alighanem Tommal kártyázik. És honnan tudná egy csapat újszülött kiskutya, hogy ők az egér legjobb barátai? Suzy még kezdő anya, nem biztos, hogy el tudja magyarázni nekik.
Vanessa kijelentette: szó se lehet arról, hogy Kissy, aki nem csekély bátorságról tett tanúbizonyságot, amikor befogadott

egy eleven macskát, mostantól rettegésben éljen: a kicsiknek apró koruktól egérszeretetben kell felnőniük.

Kissy nem mondta, hogy amikor Macska hozzájuk került, ők még nem is voltak egerek. Ezt Vanessa is éppen olyan jól tudta.

A kutyaszülőszobát, ami egyúttal kutyabölcsődeként is szolgál majd, az alagsorban rendezik be, az edzőtermük sarkában. Edzeni jó lesz nekik a szabadban is. A földszinten és az emeleten nem volt alkalmas hely, az alagsor többi része pedig túl sötét. Az alagsor hátsó részébe vezető folyosóra tesznek egy ajtót, hogy a kicsik ne kószáljanak el arra, a gépterem csukva lesz, és a lépcsőt is eltorlaszolják majd, ha a kölykök már meg tudják mászni.

Chantal azt mondta, a cégüknél van egypár jó asztalos, majd szól nekik, az ajtót is megcsinálják, a lépcsőtorlaszt is. A biztonságtechnikai kiskutyafölmászás-gátlót, magyarázta Nimby, amire Kissy azt felelte, tőle hívhatják bárhogyan, de ha a lakást elözönli egymillió kutyakölyök, akik még nem szobatiszták és túlteng bennük a marcangolhatnék, akkor itt nagyon sokan fognak szívinfarktust kapni. Ami azt illeti, anyáékat még szembesíteni kell a ténnyel, hogy növekszik a család.

S amint ezt kimondta, meghallották, hogy nyílik a kapu.

Anyáék nyugodtan fogadták a hírt, hogy Suzy tudtukon kívül férjhez ment. Anya azt mondta, ha a kicsiket kizárják a ház emberlakta – és egérlakta, persze – részéből, akkor ő nem idegeskedik, elvégre egész csapat nyüzsög náluk folyton, lesz, aki gondoskodjon róluk. Ő nem vállalja – mármint nyilván ad nekik enni, ha éppen ráér, de ne számítsanak rá, hogy gyakran rá fog érni. Apa, aki egy órával később ért haza, hasonlóan nyilatkozott, hozzátéve, hogy az etetést is csak akkor vállalja, ha följák neki, hogy mikor, miből és mennyit.

Suzy terhességének híre nem dúlta föl a szünidei terveiket, mert még nem is voltak terveik. Így nem is igen lesznek. A kicsik július közepén vagy végén várhatók, és a nyár hátralevő részét cseperedéssel töltik. Nem időszerű a dolog, Niala szerint tavasszal vagy ősszel kellett volna jönniük, de néha ebbe is becsúszik némi gikszer.

Éppen azt tervezgették, mit tegyenek, ha az egész nyarat Vaucressonban kell tölteniük, amikor a Cirrus végre megint shindyt kiáltott. Öt másodperc múlva egyikük sem emlékezett rá, hogy kutya is van a háznál.

Vladek és Nino szexről beszélgetett. Vladek volt már tizennégy éves fiú, most negyvenéves férfinek mondta magát. Nino tizenegy éves fiú és harmincéves férfi is volt már, most harminckettőt mondott.

– És melyik a rossz fiú? – tört ki Vanessa, miután vagy fél percig pásztázta tekintetével a képernyőt.

– A Cirrus szerint mindkettő – felelte Nimby. – De szerintem családi accountot használnak mindketten. Most a két apuci beszélget, korábban meg a gyerekek használták a regisztrációt.

– Várjatok csak – mondta Chantal. – Nézzétek meg húsz-hatharminckor. Vladek tanácsokat ad Ninónak, aki szemlátomást rászorul. Akkor nem lehet harminckét éves apa.

Kissy odalapozott és olvasni kezdett. Érezte, ahogy pirosodni kezd a füle.

– Miért – szólalt meg Martin –, talán abban a korban már mindent tudnak?

– *Ezeket* nem kell tudni ahhoz, hogy gyereke legyen az embernek – jegyezte meg Nimby, Kissy füle pedig még pirosabb lett.

– Viszont ha Nino gyerek – mondta Vanessa –, akkor nem pont ezekre kíváncsi.

– Miért ne lehetne? – vitatta Nimby. – Vannak itt dolgok, amiket szívesen…

Vanessa odanyúlt és befogta kedvese száját.

– Én nem hiszem, hogy Nino gyerek – mondta.

– Vladek biztosan nem az – vont vállat Chantal. – Akkor itt nincs megrontás, és felnőttekről beszélnek.

– Nem, nem – tiltakozott Nimby, kibontakozva párjának tenyere mögül. – Korábban gyerekekről beszéltek. Nézzétek meg húsz óra négy negyvenkor!

Szófogadóan odalapoztak. Tényleg. „Nekem a tíz év körüliek a kedvencem”, mondta Vladek, amire Nino azt felelte: „Úgy tizenkettőig még igazán kívánatosak”.

Vanessa fölvakkantott.

– Ez az! Dupla shindyt fogtunk, emberek! Mindenki a helyére, ez nem gyakorlat!

– Csigavér, egerentyű – mondta Nimby. – Nyavalyát fogtunk mi shindyt. Még egy felet se.

– Hogy érted ezt, egérke?

– Felnőtt mind a kettő. Gyerekpornót nem cseréltek. Csak beszélgetnek valamiről. Semmi törvénybe ütközőt nem követtek el.

Erre zavart csend lett. Kissy döbbenten meredt Nimbyre, akárcsak a többiek.

– De hát *gyerekekről…* – kezdte Jennifer, aztán elhallgatott.

– Igen, azokról. És? A törvény nem tiltja. Olvasd tovább, mind a kettő azt írja, hogy még nem volt alkalmuk hozzányúlni egyetlen gyerekhez se.

– És te ezt elhiszed? – kérdezte Vanessa fölháborodva.

– Ha a többit elhiszem, miért pont ezt ne hinném?

Kissy érezte, ahogy lekonyulnak a fülei. Ő shindyt akart fogni. Még ma este.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte Jennifer. – Futni hagyjuk őket?

– Azt éppen nem – felelte Nimby. – Összegyűjtünk róluk minden adatot. És teszünk róla, hogy ne legyen kedvük valóra váltani a vágyaikat!

A Vilma főhadiszállás olyan volt, mint egy megbolydult méhkas. A központi vezetőség egyszerre három fontos terven dolgozott. Félpercenként csörögtek a lehallgatásbiztos, szuperbiztos telefonok. A parancsnokok mellé pillanatonként lépett oda egy-egy szárnysegéd, mindenféle jelzésekkel tarkított egyenruhában, hátul a nadrágján egy lyukkal a farkincájának, a sapkáján két lyukkal a füleinek. Chipnek is lyukas kalapja van, Indiana Jones-stílusú férfikalap, kétoldalt lyukkal a karimáján, hogy kidughassa a füleit.

Miután megbeszélték, hogy a főhadiszállás hogy fest, rátértek a három fontos tervre, egyszerre. Egyes számú terv: lenyomozni Ninót. Kettes számú terv: lenyomozni Vladeket. Hármas számú terv: vacsorát készíteni.

– Nino Créteilben van – mondta Nimby. – Ott könnyen elkapjuk. De La Rochelle elég messze van az összes bázisunktól.

– Haladéktalanul egércsapatokat indítunk a térségbe – közölte Vanessa –, csak előbb egy szárnysegéd rohanjon a Tango részlegbe.

– Parancsára – felelte Nimby –, az hol van?

– A tojásfőzőnél. Tíz kemény tojásra van szükségem.

– Értettem. Egy tucat kemény tojás, hámozva, fölszeletelve.

– Tízet mondtam.

Nimby visszanézett kedvesére, már tojástartóval a kezében.

– Láttál te már igazán éhes egeret?

Vanessa fölnevetett.

– Csak olyat láttam. Három éve főzök rátok, nekem éhes egerekről már nem tudsz újat mondani. Kettővel több tojással se lesz bőségesebb a vacsora. Te csak főzz annyit, amennyit a főegér mond neked, és bízd magad rám.

– Igenis! – vágta rá Nimby lelkesen, és már töltötte is a vizet a tojásfőzőbe.

– Kissy, szeletelj paradicsomot vékonyra, te pedig, egérke, pirítsd meg a kenyér harmadrészét.

Ez utóbbi utasítás Jennifernek szólt, aki éppen elkészült az uborkával. Most fölkapott nyolcat a már levágott huszonnégy szelet kenyérből, és berakodta őket a nagy pirítóba.

– Ja, narancslé is kell – folytatta Vanessa –, valaki hozzon nekem, és meséljétek el, mihez kezdünk Créteilben, ha egyszer az ürge semmi törvényellenest nem csinált.

– Azért megverhetjük – vélte Kissy.

A kislány bólintott. – Meg.

Pár pillanatra átengedték magukat az ábrándozásnak. Kissy, miközben szorgalmasan hasogatta a paradicsomot, arra gondolt, milyen érdekes lenne hátulról orrba rúgni Ninót. Ezt a technikát most találta ki. Úgy megy, hogy fenékbe rúgja, amitől nekiszáll a falnak és belapul az orra. Vagy éppen ellenkezőleg, hasba rúgni, miközben a háta mögött fekszik egy gereblye. Vagy amit most csinál. A paradicsomok vékony szeletekre vágva fekszenek a deszkán, némi nedv már elfolyt a testükből, és nem mozdulnak. Nino is meg tudná csinálni ugyanezt. Legfeljebb nem jó a szendvicsbe.

Arra riadt föl, hogy Martin odahajol hozzá és megnyomja az orrát.

– Hé…

– Úgy láttam, lefagytál. Újraindítottalak.
Kissy nevetett.
– Csak elgondolkodtam.
– Vér volt benne?
– Rengeteg.
– Akkor jó. Vanessa azt kéri, hogy keverd ezt össze.
Kissy szófogadóan átvette az edényt és lendületesen kevergetni kezdte az illatos masszát, amit Vanessa szendvicskrémnek nevez, és már a sokadik változatot találja ki. Isteni finomak.

Nino és Vladek problémája a vacsora mellett is fő téma volt; apáéknak ekkor mondták el, milyen shindykre bukkantak.
– Nemigen hiszem, hogy bármit tehetnétek – mondta anya. – Nialának igaza van, tényleg nem tettek semmi törvényellenesét.
– Vanessának – javította ki Kissy. – Niala már elment, amikor a riasztás jött, és föl se tudtuk hívni, foglalt volt.
– Igen, de egy példánya ott ül Vanessa fejében – nevetett anya. – Vagy szerinted őrá vall, hogy nem rohan azonnal shindyt verni? Nem, ez Nialára vall.
– Én rohanok – állította Vanessa. – Lélekben már félúton vagyok Créteilbe. De mit tehetnénk, ha egyszer nincs mit számon kérni rajtuk?
– Majd lesz – mondta Nimby. – Csapdát állítunk nekik.
Apa homlokráncolva nézett rá.
– Nem tetszik a gondolat, hogy egy gyereket kitegyetek a veszélynek.
– Dehogyis, én leszek a csali – felelte Vanessa magától értetődően.
– Azt mondtátok, a pasit tizenkét évesig érdeklik a gyerekek.
– És azt hiszed, hogy én nem tudok tizenkét éves lenni? Jean-Jacques bácsi, ezt igazán nem vártam volna tőled!
Nevettek. Apa is, aki fejcsóválva nézett a kislányra.
– No lám, még a végén érzékeny leszel a korodra?
Vanessa jeges tekintetet lövellt rá, de csak egy pillanatig. Elszánt mozdulattal fölemelte a pirítóst és beleharapott.
– No jó – mondta anya. – Halljuk a haditervet.

– Az nem nagyon van – felelte Kissy. – A helyzettől függ. Vanessa átváltozik tizenkét évessé, és fölhívja magára a pasi figyelmét. Ha berángatja a házba, akkor…

– A véres részt kihagyhatod…

– …ha nem rángatja be a házba, akkor is esetleg megtetszik neki, és legközelebb rámozdul a csalira. Ha nem, akkor bedobunk egy kisebb gyereket. Ne aggódjatok, időzített bomba lesz a zsebében. Mi majd a közelben lapulunk a mikrobuszban és kihallgatunk mindent.

– Szép – mondta apa. – S mikorra tervezitek mindezt?

– Holnap délelőttre, természetesen.

– És hogy jut oda a mikrobusz? – kérdezte anya. – Mert nekünk apáddal üzleti ebédre van meghívásunk, a nagy egereitek meg tanulnak.

Döbbenten néztek egymásra. Mostanáig teljesen nyilvánvaló volt, hogy a kocsi megáll néhány házzal arrébb, és a csali útnak indul. Senkinek nem jutott eszébe, hogy azt a kocsit el is kell vezetni odáig valakinek.

Kissy dühösen nézett egy tojáskarikára a szendvicsén. Az elképzelés remek volt, minek kellett anyának szétzúznia ilyen hülyeségekkel, mint *tények?!*

– Miért nem vagyok én két évvel idősebb? – morgott Martin.

– Mert két évvel később születtél – világosította föl apa. – De a mikrobuszt nem vezetheted két év múlva se.

– Hogyhogy?

– Tizennyolc évesen csak B kategóriás jogsid lehet, ami közönséges autóhoz jó. A mikrobuszhoz D1-es kell, azt pedig csak huszonegy évesen kaphatod meg.

Kissy lassan bólintott. Igen, ez a D1 nevű dolog rémlett neki, amikor Angélique letette a jogsit, szó volt róla, hogy olyat szerez, amivel mikrobuszt is vezethet, hiszen sokan vannak. De Angélique már elmúlt huszonegy éves. Akkor volt annyi, amikor összeállt a csapat.

– No jó – mondta Vanessa. – Akkor megyünk vonattal, a mikrobuszt meg fölosztjuk egymás között, mindenki visz egy darabot hátizsákban, és ott összerakjuk. Nem probléma. A lényeg úgyis az, hogy Ninónak a nyála csorogjon utánam. Olyan jelmezt akarok, amitől kidülled a szeme és azt találgatja, hogy egyáltalán betöltöttem-e a tizenkettőt!

De nem sikerült a dolog, pedig remekül eltervezték. Reggel elrohantak a hipermarketbe, vettek egy kölykös mintájú, fehér pólót, egy rózsaszín sortot és egy piros hajcsatot, amin egy maci volt. Vanessa átöltözött a hipermarket mosdójában, a ruháit betették Jennifer hátizsákjába. A mikrobusz nem volt náluk, egyszerűbbnek találták otthon hagyni. Vanessa a pénztárnál elgondolkodva nézegette a rágógumikat, meg is kérdezte, mit gondolnak, ne fújjon-e lufit rágógumiból, az olyan gyerekes, de Kissy azt mondta, semmi kedve egy ragacsos malacot hazavinni, Chantal meg azt, hogy mi van, ha a pasi pont visszataszítónak találja és nem kezd ki vele. Úgyhogy rágógumit nem vettek.

A pasi kertes házban lakott Créteilben, a Préfecture állomástól pár utcányira. Vanessa először megállt egy lámpaoszlopnál, éppen a házzal szemben, a másik oldalon, és egy képregénybe mélyedve várakozott. A barátnőjét várta, akivel a neten ismerkedett meg, az illető valahol itt lakik, itt adott neki találkozót. Így szólt volna a mese, ha van kinek előadni. De nem volt. Ninónak az lett volna a dolga, hogy előjöjjön az odújából, szóba elegyedjen vele – találja meg ő, hogy milyen ürüggyel –, és amikor a kislány a barátnőjét említi, akkor lelkesen mondja, hogy hiszen az az ő lánya, bent van a házban, jöjjön csak!

De Nino nem jött. A csapat a két legközelebbi keresztutcában várakozott, az egyikben Kissy Martinnel és Nimbyvel, a másikban Chantal és Jennifer. A két osztag nyugodtan beszélgetett egymással, mert Vanessa telefonján ki volt kapcsolva a hangszóró, ő nem hallotta őket, tehát Nino se, ha odamegy. Ők viszont hallották Vanessát, jó félóra elteltével.

– Hello Kitty Alfának és Bétának, vétel – szólalt meg halk hangja. Kissy elvigyorodott. A pólóján volt Hello Kitty cica, arról választott fedőnevet, ebben a pillanatban.

– Tisztán hallunk, Kitty – felelte Nimby.

– Teljes csend mindenütt. Már kívülről tudom a képregényt. Ha a pasi délelőtti álmát alussza vagy moziba ment, ősz szakállam nő, mire előkerül.

– Vagy ha szimplán csak nem jut eszébe kinézni az ablakon – mondta Chantal.

– Mi lenne, ha becsöngetnél? – kérdezte Martin.

– Nincs akadálya – felelte Kitty. Átsétált az utcán, hallották a lépéseit. A csengőt nem hallották, csak jó fél perccel később azt, hogy beleszól a készülékbe. – Senki. Nincs itthon. Levonulok a területről észak felé, kerüljük meg a tömböt és ott találkozzunk.

Öt perc múlva helyet foglaltak valakinek a háza előtt a gyepen, és tanácskozni kezdtek.

– Nincs értelme itt várni – mondta Jennifer. – El is utazhatott hétvégére.

– Egyetértek – bólintott Vanessa, és levette a macis hajcsatot. – Mást kell kitalálnunk.

És ki is találtak.

Vanessa visszament megfigyelni a házat, Chantal és a fiúk pedig ott maradtak a keresztutcában fedezetnek. Ők pedig kerestek egy üzletet, ahol vettek egy csomag levélpapírt, egy csomag gumikesztyűt és egy fekete filctollat. Aztán bementek egy étterembe, a vécébe, hogy kevésbé legyenek kitéve kérdéseknek. Kibontották a kesztyűket és fölhúztak egy-egy párat. Kissy kicsomagolta a papírt és kivett egy lapot, Jennifer pedig jellegtelen nyomtatott betűkkel megírta a levelet.

Kedves Nino!

Okvetlenül találkoznom kell veled. Szerdán tizenhárom óra tizenötkor a Monceau parkban. Menj Maupassant szobrához és ülj a lány ölébe.

Szörnyű lenne, ha nem lennél ott. Ugye tudod, miért?

Vladek

A szöveg nagyrészt Chantal krimiszerzői tehetségét dicsérte. Kellőképpen homályos volt ahhoz, hogy a pasas bármit hihessen, és tartalmazta a két nicket, amik láttán Ninót okvetlenül kiveri a víz. Valószínű, hogy ezt a nicket sehol máshol nem használja, csak shindyskedéshez – de ha mégis, akkor se futhatott máshol össze egy Vladekkel.

A levelet kesztyűs kézzel tették vissza a csomagba, aztán visszamentek a többiekhez, és Kissy kesztyűs kézzel vette ki és

dobta be a postaládába. Ujjlenyomat egy szál se. A kapuhoz se nyúltak, és Vanessa előzőleg megint becsöngetett, az ujját becsavarva a hátizsákból kivett blúzába, s alaposan letörölte az ujjlenyomatát onnan is.

Hazafelé beugrottak Jenniferékhez, mert Andreas már hazaérhetett, és mert volt egy köteg farsangi álarcuk. Andreas valóban otthon volt, segített megkeresni az álarcokat, de csak szóban, mert a keze közben Chantal derekán volt. Chantal úgy simult hozzá, hogy Kissy, aki nem az álarcokat keresgélő Jenniferre figyelt, sokadszor is megállapította, hogy egy árva szavukat se szabad elhinni, hogy csak az ágyban kellenek egymásnak.

Mintha a gondolatában olvasna, Andreas egyszer csak a szerelmére nézett és azt mondta: – Ha a kis sajtzabálók hazamennek, itt maradhatnál. Rendbe hoztam az ágy lábát, szívesen megmutatnám.

– Majd megmutatod Vaucressonban – nevetett Chantal. – Nekem hétvégenként kell az egérszag meg a rágcsáló neszek.

– Úgy is jó. Ki is volt, aki plüssegeret akart az ágyába?

– Philippe – mondta Vanessa. – De nem kapott.

– Sajnálhatja. Klassz dolog plüssegérrel aludni, sokkal jobb, mint macival.

– Hát te aztán meggyőződtél róla – nevetett rá Chantal, és közben olyan szerelmesen nézett, hogy Kissynek beledobbant a szíve. Tényleg bolondul a srácért.

Persze el kellett mondani, mire kellenek az álarcok. Andreas végighallgatta a tervet, és azt mondta, ő nem nagyon érti, hogy miért pont ezt eszelték ki, de jobbat ő se tudna mondani. Csak azt az egyet árulják el, hogy miért pont a Monceau-park és miért a lány ölébe.

– Egyszerű – mondta Chantal. – Olyan helyet akartunk, ami közelebb van, semmi kedvünk megint kibumlizni Créteilbe. De nem is túl közelit. Úgyhogy fogtuk a térképet és ráböktünk valahol, aztán azon a tájon kerestünk valami ismert helyet. Ez lett a Monceau-park. De még egyikünk se járt ott, ezért kerestünk róla fényképeket a neten, megtaláltuk a szobrot, és akkor jött az ötlet, hogy üljön be a lány ölébe. Az elég egyértelműen jelzi majd, hogy ő az.

Világos, felelte Andreas, és fölkapta a táskáját, hogy indulhatnak. Aztán letette megint.

– Várjunk csak. És ha másvalakit küld maga helyett?

– Miért küldene? – néztek rá az egerek.

– Mert fél a rendőrségtől.

– Nem, nem így értettük – emelte föl a kezét Vanessa. – Mit mondana a másvalakinek, hogy miért üljön bele a lány ölébe?

– Mit tudom én – vont vállat Andreas –, például hogy fogadott valakivel, hogy rá tud venni valakit, hogy odaüljön. Akármiért. Ha ez az ember a leleplezéstől fél, akkor elhihetitek, hogy találékony lesz. Vagy egyszerűen el se megy.

– Akkor meglátogatjuk otthon – mondta Vanessa –, de igazad van, kisfülű, szereznünk kell egy fényképet az emberünkről.

Amíg hazaértek, Vanessa meghányta-vetette magában a dolgot, és otthon elővette a telefonját.

– Szia, Philippe, Vanessa vagyok. Szükségem van a segítségedre… Persze… Még szép!… Nem, nem vertük meg. Még nem is láttuk. Elmondhatom?… Kösz. Szóval van egy emberünk, pontosabban kettő, de most az egyikkel foglalkozunk. Tudjuk a nevét és a címét. Szeretnénk tudni, szerepel-e a nyilvántartásotokban és van-e róla fénykép… Hát csak azért, mert randevút adtunk neki pár nap múlva. Nem, mert semmi törvényelleneset nem követtek el. Csak arról beszélgettek, hogy vonzódnak a gyerekekhez. Képet se cseréltek, semmit. – Most Vanessa vagy fél percig hallgatott, aztán felcsattant. – Nem értettél meg, Philippe! Te nem érted, hogy a Jerry mire való. A megelőzés legalább olyan fontos, mint a büntetés. Igazából még fontosabb kellene hogy legyen. Szóval segítesz, igen vagy nem? Jó. Rendben. Várom.

Kinyomta a telefont és dühösen meredt az egerekre, akik szemrehányóan néztek vissza rá.

– Elfelejtettem kihangosítani, mi?

Bólintottak.

– No jó. Szóval kiselőadást tartott nekem, hogy nem eshetünk neki embereknek, akik semmilyen törvényt nem sértettek meg. Nem érdekes, majd a szabadnapján megverem. Mindenesetre kapcsolatba lép valakivel az országos nyilvántartóban és majd visszahív, hogy megadjam az adatokat.

Egy órába is beletelt, hogy jelentkezzen, akkor viszont tíz perc alatt kiderült, hogy a nyilvántartóban nem szerepel se Robert Codet, se senki azon a címen.

– Hát jó – mondta Vanessa –, akkor nekünk kell utánajárnunk. Ötleteket kérek.

– Hétvégén nincs értelme odamenni – mondta Kissy. – Elutazhatott, csak az időt vesztegetnénk.

– Akkor viszont hét közben kell. Két munkanapunk van.

– Nem megy – mondta Martin. – Nekünk az a világ vége, este lesz, mire suli után odaérünk. Addigra jó eséllyel hazamegy, tévét néz a szobájában és leánykákról álmodozik.

– Kit tudunk megkérni, hogy hétfőn odamenjen? – tűnődött Chantal.

– Senkit – felelte Vanessa; most tényleg pont olyan volt megint, mint a nővére. – Nem odamenni kell, hanem órákon át lesben állni. Egy ember a géphez! Szükségem van a telefonkönyvre.

– A feladat nagyon egyszerű, Mansy úr – mondta Vanessa. – Van egy ember Créteilben. Szükségünk van a fényképére, tudnunk kell, mit dolgozik és hol, milyen időbeosztással jár a munkahelyére. Ugyanezt mindenkiről, aki a házban lakik. És kedd estére kell. Vállalja?

Kis csend a telefonban.

– Ugye viccelsz velem? – jött végül a válasz.

– Nem tudtam, hogy tegeződünk, Mansy úr – felelte Vanessa jegesen.

– Gyerekekkel azt szoktam pedig. Hány éves vagy?

– Ez nem tartozik önre. A számlát egy alapítvány fogja fizetni. Tehát? Ha a válasz nem, akkor keresek mást, úgyhogy hamar döntsön.

Némi derültség bujkált a férfihangban.

– Hát jó. Az alapítvány faxoljon el egy megbízólevelet, és elvállalom.

– Milyen számra?

– Ugyanerre.

– Mi legyen benne?

– Az alapítvány adatai, a megbízás leírása a célszemély ismert adataival, cégszerű aláírás.

– Meglesz – vágta rá Vanessa.
– És ötszáz euró előleg.
– Hogy juttassuk oda? A bankok zárva vannak.
– Viszont van busz, metró, taxi, vagy felőlem gyalogolhatsz is.
– Jó. Hívjon vissza, ha elolvasta a faxot. Visszhall!
Ezzel Vanessa kinyomta a telefont, és dühösen meredt rá néhány pillanatig.
– Honnan szerezzek én ilyenkor faxot?!
– A panzióban van – cincogta Kissy.
– Van, van… de apa elutazott, anya is mászkál valahol estig. A néniék meg nem tudják cégsze… illetve mi az, hogy cégszerű aláírás?
– Az alapítvány pecsétje és egy kuratóriumi tag aláírása – felelte Chantal.
Vanessa latolgatott néhány pillanatig.
– No jó. Egerek, telefonra! Mindenki hívjon föl egy kuratóriumi tagot, hol van és van-e ott fax. Jennifer, te kérdezd meg Tomot, dolgozik-e még. Nimby, ülj le a géphez és írd meg a megbízólevelet. Állj, nem jó. Ebből az lesz, hogy hárman hívjátok föl ugyanazt. Minden tagot a saját egere hívjon föl. Én hívom Ange nénit, bár neki aligha van…
És pont Ange néninek volt, azazhogy a szomszédjának. A néni kicsit csóválta a fejét, hogy miért akarnak magánnyomozót felfogadni, de azt mondta, ő már nem lepődik meg semmin. Nimby öt perc alatt megírta a megbízólevelet, másik öt perc alatt elkészítette a fejléces levélpapírt – most már ilyenjük is lesz –, aztán elküldték a szomszédnak emailben, ő kinyomtatta, a néni aláírta, és mehetett a fax. A néni neve alatt ott volt, hogy kuratóriumi elnök. Pecsét helyett pedig Nimby a levél aljára is odatette az alapítvány logóját.
Tom már nem dolgozott, egy jó órája hazaért.
– Miért, fuvar kellene? – kérdezte. – Kifogyott otthon a sajt?
– Nem fogyott ki – nevetett Vanessa –, arra mindig vigyázunk.
– Szombat esti program? Netán valami egérkongresszus? Esetleg ausztrál földimalac-küldöttség érkezik?
– Semmi ilyesmi. Alkalmazottat vettünk föl, és az előleget célba kellene juttatni minél előbb, különben nem vállalja.

– Á, értem. Nagy összeg?
– Mihez képest… ötszáz euró.
– Jó. Akkor fölhívok egy kollégát, mondjátok a címet.
Megmondták. Tíz perc múlva Mansy úr csörgött.
– Szóval komoly a dolog – állapította meg. – Itt van a fax is, a pénz is. És tényleg van ilyen alapítvány. Megállapodtunk, jelentkezni fogok az adatokkal.
– Vigyázzon, hogy ne vegyék észre – figyelmeztette Vanessa.
– Nem vagyok kezdő.
Két perccel később pedig Tom jelentette, hogy a barátjának egy elismervény lapul a zsebében.
– Hétfőn találkozom vele, akkor ráérek odaadni.
– Fantasztikusak vagytok, Tom, ugye tudod?
– No hallod, nekünk rajzfilmfiguráknak össze kell tartanunk!

A fejléces levélpapír eszükbe juttatta, hogy ezer éve nem volt kuratóriumi ülés. Az alapszabály szerint évente kettőt kell tartani, de eddig csak egyet tartottak – összesen. De ez valahogy soha nem foglalkoztatott senkit. A kuratóriumra semmi szükség, csak egy-egy tagjára, ha nagy ritkán alá kell írni valamit, mint most. Vagy ha el kell menni valahová az alapítvány nevében, azazhogy az uszodába pont apa ment a kameraügy miatt, aki nem is kuratóriumi tag. De hát ez senkit sem érdekel. A Jerryt a csapat működteti, ahogy kezdettől fogva tervezték, az egész bürokratikus marhaságra semmi szükség.
A szombat estét és a vasárnapot azzal töltötték, hogy forgatókönyveket dolgoztak ki szerdára. És a nyárra. Vasárnap reggel, amikor meglátták az üdvözlő farkcsóválásokat, hirtelen eszükbe villant, hogy ez a kutya már nem egyetlen kutya, és meg kell oldaniuk ezt a problémát is. A Millió Csaholó Szájacska Problémáját, ahogy Nimby elnevezte.
A korábbi megoldás teljesen jónak tűnt: a kicsik szépen megszülethetnek az alagsorban, a lépcsőt el lehet zárni előlük, és ha már nagyocskák, akkor semmi akadálya, hogy reggelenként levonuljanak, mindenki felkapjon kettőt-kettőt a nyakbőrénél fogva, és fölvigye őket a kertbe, ahol rohangászhatnak, virágot és bogarat szimatolhatnak, sőt esetleg mászókákat is lehet építeni nekik. Tökéletes megoldás volt. Egyetlen baj volt vele: eh-

hez a csapatnak Vaucressonban kellett maradnia. Ők pedig vagy Beaulieu-ben akarták tölteni a nyarat, vagy mászkálással.

A problémát a Vanessa fejében található Niala oldotta meg egy szempillantás alatt, megejtő könnyedséggel. Közölte, hogy az egész kutyacsaládot elviszik Beaulieu-be, méghozzá akkor, amikor még egy darabban vannak. A panzió és a villa melléképületei remek szülőotthonokat kínálnak, és ha aztán kiskutyaáradat hömpölyög végig a kerteken, hát annyi baj legyen. Suzy otthon érzi magát ott is, Isabelle nénit és Jeanne-t csodálatos falatok forrásaként tiszteli, Luigiért is rajong, Mariónak mindig a nyakába borul, Blanche-ék pedig apáék és az egerek után az elsők a szívében. Még a macskákkal is kijön, sőt azt is tudja, hogy a két majdnem egyforma testvér közül melyik Mouchi és melyik Michou. Nem mindegy, mert Mouchi sokkal közvetlenebb Suzyvel, mint Michou.

Úgyhogy a Millió Vibráló Farkinca – ahogy Jennifer nevezte őket – Beaulieu-ben gyerekeskedik majd. Ott gazdát is könynyebben találnak nekik, jelentette ki Vanessa. Amikor megkérdezték, hogy miért, fölszegte a fejét és közölte:

– Csak. Istenségem ezt mondja.

Fenntartás nélkül elhitték neki.

Legalább egy kiskutya biztosan repülőre ül majd, mert Nimby azt mondta, hogy megbeszélte a szüleivel és kérnek egyet. Négy lába és egy farka legyen. Talán még sorolta volna a kívánságait, ha Kissy le nem állítja: neki nincs beleszólása, hogy a kicsik milyenek legyenek, forduljon Suzyhez, imádja Nimbyt, talán még arra is hajlandó, hogy a kölyköt a kívánt színben szállítsa.

Suzy tudomást se vett az eszmecseréről, amit róla és a gyerekeiről folytattak. A kanapé mellett összegömbölyödve aludt. Jennifer szerint édes apróságokról álmodott, akik fölmásznak az ő hátára és lebukfenceznek a másik oldalon, vagy belekapaszkodnak a farkába és vonszolósdit játszanak vele. Vanessa viszont meg volt róla győződve, hogy jókora húsokat fal föl álmában. A vita eldöntetlen maradt.

Ha Beaulieu-be viszik, lesz társasága: a kapu mellett már új kutya silbakol, egy fiatal, ügybuzgó tanonc, aki a Belle névre hallgat, minthogy ő is kislány. Új házat is kapott, mert Lulu a

házával együtt költözött át a családi kertrészbe, a melléképület közelébe. Itt csend van, reggeltől estig heverészhet, és csak egy méterrel kell arrébb sétálnia, ha napsütésre vagy árnyékra vágyik. Megkötve persze most sincsen, ahogy Belle sem, hiszen éppen az a házőrzés lényege, hogy ha valaki rosszat tenne, ott teremhessen és lekaphassa a tíz körméről. Belle egyébként kilenc hónapos, és valószínűleg leszármazottja Lulunek, bár törzskönyv hiányában ezt nem tudni biztosan, de ha Belle-nek az az apja, akit gondolnak, és az apának is az az apja, akkor ő Lulu dédunokája. Dédkutyája, mondta Niala.

Niala elismeréssel nyilatkozott a fogásukról, még ha ilyen sikerületlen is – azt mondta, így a jó, csírájában elfojtani. Majd csak meglesz az a shindy. Ami pedig Vladeket illeti, ő is bejöhet még a csőbe.

Hétfőn délután jelentkezett Mansy úr, és elmondta, hogy mit tudott meg. Robert Codet eladó egy kis boltban, mobiltelefonokat és hasonlókat árul. Harmincöt éves, nős, gyermeke nincsen. És küldött SMS-ben hat fényképet. Kettő az üzletben készült, három az utcán, egy az üzlet portálját ábrázolta. A feleségről még nincs információja. Nimby, akivel beszélt, azt kérte, hogy csináljon jobb minőségű képeket.

Kedden Mansy megint telefonált. Camille Codet felszolgál egy étteremben. Huszonkilenc éves. Róla már elég jó képek jöttek, az étteremről is egy. Nino jó minőségű képeit is megkapták hamarosan, és mellé az információt: Nino hétfőtől péntekig reggel nyolcra jár és este hatig dolgozik. A felesége kilenctől hétig.

– Újabb feladatunk van az ön számára, Mansy úr – közölte Vanessa kedden öt órakor. – Robert Codet-nak holnap tizenhárom óra tizenötkor a Monceau-parkban kell lennie. Ehhez el kell kéredzkednie a munkahelyéről. Tudni akarjuk, hogy mikor indul el onnan, ha ugyan megteszi, és hogy ott lesz-e a parkban időre.

– A ti pénzetek. Követem és telefonálok. Ezzel végeztünk?

– Valószínűleg. Holnap délután megmondjuk.

Kedden este Franconville-ben gyűlt össze nyolc kisegér: Angélique itt volt, hiszen itt lakott, Niala pedig idejött, mert Pi majdnem biztosra mondta, hogy holnap szabaddá tudja tenni magát

és velük egerezik. De lehet, hogy késő estig eltart a dolog, csak aztán jön ki a többiekhez.

Már majdnem kész volt a dolgozat. Niala azt mondta, Pi állítása szerint két időszak van, amikor jól halad: ha ő, Niala nincsen ott, mert akkor nem vonja el a figyelmét, és ha ott van, mert akkor viszont segíti és inspirálja. Kissy boldogan nézte Nialát és itta a szavait. Igazán megérte a várakozás. Niala két évig tartó, hősies várakozása Pire, és az ő többhetes várakozása, hogy újra láthassa Nialát. Meg Pit. Őt még hosszabb ideje nem látta.

Pi este kilenckor érkezett, mindkét kezében csomagokkal, amiket Martinnek adott azzal, hogy az élete árán is védelmezze, és végigölelgette a lányokat. Nem úgy csinálta, mint Nimby, aki a végére hagyta Vanessát, hogy aztán onnantól állandóan őt ölelgesse. Pi először is hosszan magához szorította Nialát, meg is csókolta, aztán sorban kaptak egy ölelést mind. A fiúk vállveregetést. Közben előkerültek Nimby szülei, őket is üdvözölte, aztán megállt az egerek gyűrűjében és azt mondta:

– Cin-cin, kész a dolgozat.

Megéljenezték és megtapsolták, amikor pedig elkérte Martintől az egyik csomagot és kivett belőle két bőrbe kötött könyvet, az ujjongó tömeg rohangászni kezdett körülötte, csakhamar kört formálva. Mindenki megfogta két szomszédja kezét, úgy szaladtak Pi körül, és a Tom és Jerry főcímzenéjét énekelték.

Amikor vége lett, Pi elkiáltotta magát:

– Állj! – és Martinre mutatott.

Rögtön megtorpantak mind. Az életük múlt a gyors, fegyelmezett reakciókon, főleg ha egyszerre több cica elől kell menekülni.

– Hol a másik csomag?

– Nálam – mondta Yves bácsi Pi háta mögött.

– Hű. Szerencse. Vigyázz rá, ennivaló van benne.

– Sajt! – kiabálta Kissy a többiekkel együtt boldogan, és rohantak a csomaghoz, de Yves bácsi nevetett és a feje fölé tartotta.

– Adta mohó egerei! Hess innen! Sicc! Sicc!

– Nem, nem sajt – mondta Pi már befelé menet; a csomagot Yves bácsi letette a konyhaasztalra, Vanessa pedig mint konyhafőnök bontogatni kezdte. – Szóval a barátomnál voltam, aki

a dolgozat nyomását és kötését vállalta, és ő rendelte magának meg a barátnőjének. Csak aztán a barátnője hazaállított egy fácánnal, amit okvetlenül meg akart sütni, úgyhogy ezt nekem adták. Én meg elhoztam.

A nagy papírcsomagból japán kaja került elő. Szusi. Többféle, nagyon hasonló ahhoz, amit Kissy többször evett már. Sajnos a terjedelem nagy részét a papír tette ki, és mire Vanessa kicsomagolta, a kaja már alig látszott az asztalra halmozott szendvicsek és hozzávalók között.

– Ez lehet a desszert – mérte föl Vanessa a mennyiséget. – Mindenkinek jut másfél maki és egy nigiri… meg van még egypár temakink is. Azokat majd kisorsoljuk.

Kissy lenyűgözve hallgatta. Ő is ismerte a szusifajták elnevezéseit… elméletben. A gyakorlatban képelen volt fölidézni őket, csak ha hallotta, akkor tudta, hogy az valamilyen fajta szusi. De Vanessa úgy beszélt róluk, mint aki naponta szusit eszik. Biztosan a szenszejnél tanulta.

– A dolgozatot mondd – kérte Niala Pit.

– Nincs mit mondani. Kész, reggel beviszem, aztán visszanövesztem a füleimet és a tietek vagyok.

– Akkor jössz velünk shindyt fogni? – kérdezte a csapat szinte kórusban.

– Jövök, csak meséljétek el a történetet, mert Niala csak néhány részletet tudott elmondani, és az se maradt meg a fejemben.

A vacsora alatt elmeséltek mindent apróra. Vanessa szendvicsei most is egyöntetű sikert arattak – a szusi nem. Kissynek éppenséggel ízlett, három tekercset is megevett, meg egy rizsgombócot és egy tölcsért – ördög tudja, melyiket hogy hívják –, mert Vanessa csak egy gombócot evett meg, aztán kijelentette, hogy ez nem szusi. Ez valami ócska, vacak utánzat, ő lemond az adagjáról. Ők meg csak néztek döbbenten.

– Jobbhoz van szokva a kisasszony – mondta Angélique elhűlve.

Vanessa fölpattant.

– Igenis jobbhoz vagyok szokva! – csattant föl. – A szenszejnél sokszor ettem szusit. Az mindig házi készítésű, igazi mestermunka volt, és a szenszej sokat mesélt róla, hogy a szusi mi-

től jó és hogyan jó. Ezt az ízetlen vacakot a szenszej csak azért enné meg, mert különben megsértené a vendéglátót.

Beszéd közben lendületes léptekkel rótta az ebédlőt föl és alá. Kissy követte a tekintetével, és észrevette, hogy Yves bácsi hogy fegyelmezi az arcizmait. Andreas nem ezt tette, ő a tenyere mögé rejtette a vigyorát, ámbár háttal ült a kislánynak.

– Csak nevessetek – vakkantotta Vanessa, ámbár senki nem volt olyan vakmerő, hogy erre vállalkozzon. – A szusi komoly dolog. Minden étel komoly dolog. Aki ezt a gasztronómiai merényletet legyártotta, legfeljebb a tévében látott szusit, sőt japánokat is. Bele se merek gondolni, mit művelhet az ilyen a provence-i konyhával.

Kissy némán könyörgött egy rizsgombócnak, segítsen, hogy megőrizhesse a komolyságát. Látott már efféle szent borzadályt, filmekben, előkelő modorú mesterszakácsoktól, az is éppen elég komikus volt. De Vanessa egy cseppet sem előkelősködött, inkább úgy dühöngött, mint egy maffiavezér, amikor kiderül, hogy a zsaruk szagot fogtak. A modora egyáltalán nem illett a tárgyhoz.

A mesterszakács hirtelen kirohant a konyhába. Ők egymásra néztek és elnevették magukat.

A sértett mester csak negyedóra múlva jött vissza egy tányérral. Addigra gondosan eltüntettek minden morzsát a leszólt készítményből.

– Ennek semmi köze a szusihoz – állt meg az asztalnál. – Nem tudom, hogy kell készíteni, és a hozzávalók sincsenek meg. Ez egyszerűen egy kis főtt rizs, plusz pár csipet fűszer és egy kis odafigyelés. Mindenkinek jut egy kanállal. Kóstoljátok meg, aztán mondhatjátok, hogy kicsinyes vagyok.

Nem mondták. A rizs varázslatos volt. Kissynek sejtelme se volt, hogy mit rakhatott bele, de nagyon különleges dolgokat nem, mert igazán egzotikus fűszereket Nimbyék nem tartottak. Az adagolásban lehet a titok.

Kissy ekkor kezdte sejteni, hogy Vanessa tényleg mesterszakács. Lehet, hogy még nem tud annyit, de a tehetsége megvan hozzá.

Mansy úr délben telefonált: Codet elindult a munkahelyéről és buszra szállt. Követi és jelent. A ruházatát is leírta: sötétszürke

öltönynadrág, kék ing, sötétkék baseballsapka. Kissy a fejét csóválta, hogy lehet így öltözni, de hát majd úgyis megverik.

Ők akkor már régen a helyszínen voltak. Fölmérték a terepet, bejárták az egész parkot, megismerkedtek a búvóhelyekkel, kijáratokkal. Angélique vitte ki őket, a shindyvadászat kedvéért szabaddá tette ezt a napját, később pedig csatlakozott hozzájuk Pi is, miután leadta a dolgozatot.

Mansy tizenhárom óra ötkor jelentette, hogy Codet belépett a parkba. A szobor felé tart. Mansy a rondellánál várakozik. Chantal, Niala és Pi is a rondellánál volt.

Vanessa, Nimby és Jennifer a szobron túl várakozott, a tavon át vezető lépcsős hídnál. Angélique, Kissy és Martin pedig a tó túlsó végén, az oszlopsor tövében.

Egyforma viseletben voltak. Fekete póló, fekete nadrág, alatta utcai ruha, ezeket egy pillanat alatt le lehet dobni és elvegyülni a forgalomban. Fekete kesztyű és álarc. Igazából nem farsangi álarcok voltak, hanem állatos maszkok, de nem számít, az a lényeg, hogy elrejtette az arcukat. Niala és Jennifer a haját is feltűzte és hátrafordított ellenzőjű baseballsapka mögé rejtette.

Pi volt az oroszlán, mert az volt a legnagyobb álarc. Niala cica, de közölték, hogy ne élje bele magát. Angélique majom, Jennifer medve, Chantal róka, Vanessa kutya, Nimby nyuszi, Martin disznó, Kissy pedig elefánt. Fordéknak csak hat álarcuk volt, így is több, mint ahányan ők voltak; a maradékot este vették gyorsan. Új, vastag és erős gumikat fűztek beléjük, hogy biztosan tartsanak.

– Itt Róka – érkezett Chantal hangja a fülükbe. – Célszemély bemérve. Úton a célponthoz. Columbo tíz méterre tőlem áll és figyel, nem tudja, hogy őt is figyelik. Vétel.

– Itt Medve, látom közeledni.

– Itt Malac, vettük.

A rondellától a szoborig, ha az ember tudja az utat, két perc. Úgy tűnt, Nino járt már itt, mert Oroszlán hamarosan jelentette, hogy a szobornál van. Nézegeti, járkál körülötte. Maupassant mellszobra egy posztamensen áll, aminek a tövében egy lány fekszik, kényelmesen egy párnára támaszkodva. A párna ugyan kőből van, de ez nem zavarhat egy olyan lányt, aki szintén kőből van.

– Itt Elefi – szólt a rádióba Kissy –, elindultunk. Egyes fázis?

– Pozitív, Elefi – felelte a Cica. – Gyerünk!

Pár pillanat múlva meghallották az Oroszlán nyugodt hangját.

– Szervusz, Nino. Csak nem a hölgy ölébe akartál beleülni?

Nyugtalan csend. Nino most három fekete, álarcos alakot lát maga előtt. Egy oroszlánt, egy cicát és egy rókát. A magasságukon és a mellük formáján kívül semmi egyéni jellegzetesség.

– Gyere. Üljünk le inkább ott.

– Kettes fázis indul – lehelte a mikrofonba a Kutya. Vagyis ahogy Nino túlmegy a szobron és a padok felé tart, ők is elindulnak és szembetalálkoznak vele. Elefi intett Majomnak, hogy húzódjanak be egy-egy fa mögé. Innen jól láttak mindent, de Nino azt fogja hinni, hogy csak hatan vannak.

Nino középtermetű, vékony pasas volt. Korán kopaszodott, kicsit hajlott háttal mozgott. És nagyon ideges volt.

– Hármas fázis készenlétben – jelentette a Majom.

Nino falfehéren rogyott le a padra. Az álarcosokat nézegette, egyikről a másikra kapta a tekintetét. Négyen előtte álltak meg, a Róka és a Cica a pad mögött.

– Ti… maguk… én…

– Elég is a névmásokból – mondta kaján örömmel a Nyuszi. – Mesélj valamit a kislányokról. Vladeknek olyan szépeket meséltél róluk, élőszóval is szeretnénk hallani.

– Én nem… én nem…

– Te nem *mit?*

– Én nem bántottam senkit!

– És azt várod, hogy ezt elhiggyük?

– Én… én csak…

– Hallhatnánk végre egy komplett mondatot? – csattant föl a Kutya. Nino ijedten kapkodta a tekintetét egyikről a másikra. Hát persze, ha az ember nem mozog beszéd közben, nem is látszik, hogy ő szólalt meg vagy a mellette álló.

– Maguk… rendőrök?… Micsodák maguk?

– Azzal most ne foglalkozz – mondta az Oroszlán. – Azzal foglalkozz, hogy olvastuk az egész beszélgetésedet Vladekkel, és magyarázatot várunk az olyan megjegyzésekre, mint „tizenkét évesig kívánatosak”, meg „a szomszéd kislány már ovis korában is nagyon tetszett”. Tudjuk, hol laksz, hol dolgozol, van fényképünk a feleségedről a munkahelyén, meg persze rólad is.

Van elképzelésed, mit idézhetsz ezzel a kis beszélgetéssel a fejedre? Várj, ne szólj közbe. Te nem csináltál semmit, ezt tudjuk. Börtönbe tényleg nem kerülsz, még őrizetbe se vesznek. Csak kirúgnak az állásodból, a szomszédaid utálni fognak, a feleséged elhagy… vagy ő tud róla?

Nino lassan ingatta a fejét.

– Nem. Senki nem tud róla… csak maguk.

– Halljuk a részleteket – mondta a Cica. – Azt állítottad, hogy még soha nem bántottál gyereket. Szeretnénk elhinni, de elég nehéz.

– Én tényleg nem… tudják, nem akarok börtönbe kerülni. Meg igazából… sajnálnám is a gyerekeket. Szeretem őket… tudom, hogy nem helyes módon, de szeretem… és nem lennék képes bántani őket. Egynek megmentettem az életét… ellenőrizhetik, az utcánkban laknak most is… két éve, kiszaladt egy kocsi elé és én kaptam el. Ötéves volt… a szülei azóta is rajonganak értem, én pedig nem győzök gyönyörködni a kislányban. De amikor… amikor elkaptam, akkor nem gondoltam semmi olyasmire, csak hogy ne essen baja.

Az Oroszlán és a Cica egymásra nézett, voltaképpen fölöslegesen, bár egymás szemét azért láthatták az álarc alatt. De nem ők szólaltak meg, hanem a Kutya.

– Ellenőrizni fogjuk ezt is, meg még sok mindent. Eddig is nyomoztunk már utánad. Azt tudjuk, hogy a rendőrségi nyilvántartóban nem szerepelsz. – Meg azt is tudjuk, vigyorgott az Elefánt magában, hogy ezt csak azért mondtad el, hogy értésére add: hozzáférünk a rendőri nyilvántartáshoz. – Azt tanácsoljuk, hogy nagyon húzd meg magad. És most szép lassan vedd elő a házad kulcsát.

– A ku…

A Kutya kesztyűs keze villámgyors mozdulattal a derekához kapott, és a hátrahőkölő Nino orra előtt egy hatalmas késpenge jelent meg.

– Gyorsabban fölmetszem a hasadat, mint ahogy te kidülleszted a szemedet a gyerekekre. Nagyon lassú, megfontolt mozdulatokkal vedd elő a kulcsodat. Lássam a kezedet. Nézd, a Nyuszinak is van kése. Ő még nálam is gyorsabban bánik vele.

Milyen okos, gondolta az Elefánt. A bicskaforgatásban valamivel gyengébb Nyuszit veszélyesebbnek tünteti föl, saját ma-

gát pedig a valóságosnál könnyebb ellenfélnek. Nino bármelyikükre támad, végzetes csalódás fogja érni.

A shindy reszkető kézzel húzta elő a kulcscsomót a farzsebéből, és a Kutya parancsára megmutatta, melyik a kapukulcs, melyik nyitja a házat. Nem, riasztó nincsen. Semmi ilyesmi.

– De miért…

– Át kell vizsgálnunk a számítógépedet – közölte a Kutya ellentmondást nem tűrően. – A házban is körülnézünk. A kulcsot otthagyjuk, majd a feleséged beenged és hazudsz neki valamit. A gépet elvisszük. Majd később visszakapod.

– De… de ha… a feleségem látja, hogy… eltűnt…

– Majd kitalálsz valami hazugságot. Ha eszedbe jutna odaküldeni a rendőrséget, amíg ott vagyunk…

– Én nem…

– …lebeszélnélek róla – emelte föl az ujját a Kutya. – Igazolnánk magunkat és elmondanánk, miért mentünk oda. Este már benne lennél a híradóban.

– Mit tudsz Vladekről? – kérdezte a Róka abban a pillanatban, ahogy a Kutya elhallgatott.

– S… semmit…

– Hányszor beszéltél vele?

– Egyszer… csak egyszer… megismerkedtünk, be… beszélgettünk… ennyi.

– Úgy – mondta az Oroszlán. – Most kelj föl és sétálj vissza a metróhoz. Valaki figyelni fogja, hogy visszamész-e a munkahelyedre. Máskor és máshol is figyelni fogunk. És ha bárhol támadás ér egy gyereket, neked legyen nagyon jó alibid.

A Majom közben már hívta Mansy urat, aki alig száz méterre volt tőlük és a kis jelenetet szemlélte. Utasította, hogy kövesse Codet-t és győződjön meg róla, hogy visszamegy a munkahelyére.

Elégedetten figyelték, ahogy Nino elbotorkál a rondella mellett, Mansy pedig a nyomába szegődik. Összegyűltek a padnál és levették a maszkokat.

– Ügyesek voltunk – mondta a Vanessává visszaváltozott Kutya. – Jöhet a házkutatás.

A shindy házához már maszkok és fekete viselet nélkül mentek, de gumikesztyűt húztak még a kocsiban. Vanessa becsön-

getett, vártak egy percet, aztán Chantal kinyitotta a kaput. Vanessa és Nimby berobbant a kapun, előreszegezett fegyverrel, kétfelé tekingetve. Kissy vigyorogva nézte őket. Tízcentis kommandósok nagy kerek fülekkel.

– Macskamentes – jelentette az előőrs, és a csapat benyomakodott a kapun. Chantal bezárta és ott maradt hátvédnek.

Gyorsan földerítették a kertet, nem volt nagy, és macskamentes volt. Aztán bementek a házba és végigjárták. Előszoba, nappali, háló, konyha, fürdőszoba, kamra. Mind macskamentes. És elég rumlis.

– Helyes – mondta Pi, amikor összegyűltek az előszobában. – Osszuk föl. A nappaliban van a legtöbb holmi, oda minél több egér kellene. A hálóba mondjuk kettő. Én vállalom a fürdőszobát. Niala, tied a kamra. – A lány bóintott és már ment is. – Legyen Angélique-é a konyha, Kissy és Martin menjen a hálóba, Jennifer az előszobába, a maradék pedig a nappaliba. Aki végez a részével, segítsen Nimbyéknek. Cin-cin!

Visszacincogtak és már surrantak is.

A hálóba lépve körülnéztek. Kissy végignézett a két szekrényen és rámutatott a közelebbire.

– Ezt kérem. Te kutasd majd át az ágyat, én meg a könyvespolcot.

Tíz perc alatt megvoltak vele. A ruhásszekrényben semmi gyanús. A másik szekrényben se. A polcon jórészt ponyvaregények és egy köteg pornólap. Kissy kettéválasztotta és a felét odaadta Martinnek.

– Mind legális – állapította meg a saját feléről egy percen belül. – Egérke, igyekezz, te se kaptál többet, mint… Hé! Ki mondta, hogy leállhatsz nézegetni?

– Az álarcom – vigyorgott rá a fiú. Kissy két másodpercig bambán nézett rá, aztán megértette.

– Disznó! Fejezd be a szórakozást és nézd át a maradék holmit.

– Jó, csak csinálok egypár fotót.

– Mi a shindynek? A neten annyit találsz ilyet, amennyit csak akarsz. Ismered a viccet: „Képzeld, kiírtam az egész netet egy CD-re. – Hogy csináltad? – Kihagytam a pornót.”

Martin nevetett. – Igen, de van itt valami, amit ki akarok majd próbálni.

Kissy már a nappali ajtajában volt. Most megtorpant és visszanézett. Nem, szó se lehet róla, hogy megkérdezze, mi az. Úgyis meg fogja tudni, a kérdéstől viszont ez a disznó csak vérszemet kapna. Ráadásul az ajtó persze nyitva volt, s a nappaliban ott állt Vanessa és leplezetlenül vigyorgott.

Martin legközelebb a nyuszis álarcot kapja.

A nappali átvizsgálása is megvolt egy negyedóra alatt; mire elkészült, a többiek is visszatértek a területükről.

Azt már idefelé útközben tisztázták, hogy fölösleges a padló alá rejtett lemezek után kutatni vagy fémkeresővel végigpásztázni a házat. Ha Nino annyira balfácán, hogy titkosítatlan IP-címmel cseverészik a vágyairól egy idegennel, akkor bármilyen *cucca* van, azt ott tartja a gépén – bár az megeshet, hogy alaposan letitkosítva. Ezt a szót, hogy *cucc,* Nimby mondta. Kissynek egyáltalán nem tetszett, de ezt nem mondta ki. Túl könnyednek találta ilyen komoly dologhoz.

– Sehol semmi – összegezte Nimby. – Se gyerekpornó, se névjegy leánykereskedőtől, semmi. Úgyhogy ez kész. Szétszedem a gépet.

A számítógép a nappali sarkában állt egy asztalkán, meglehetős rumliban, mint minden a házban. A környékét már átnézték. Nimby néhány gyors pillantással áttekintette a kábeleket, kihúzta őket és fölkapta a masinát.

– Mehetünk.

Elindultak az ajtó felé. Már az előszobában voltak, amikor Vanessa fölvakkantott.

– Hülyék vagyunk! Az az asztal tele van lemezekkel! Egy egér hozzám!

Kissy visszament vele, mialatt a csapat egy része kiment a géppel.

– A külön csomagolt zenei lemezeket hagyhatjuk – mondta Vanessa, félretolva egy CD-t. – De itt egy tok házi írású lemezekkel, ezeket meg kell néznünk.

Kissy is talált egy tokot házilag írt lemezekkel, egy harmadikban pedig vegyesen voltak. Egyik se volt tele, összesen talán húsz darab.

– Oké – mondta Vanessa. – Ideje eltűnnünk innen, mert már úgy érzem magam, mint egy betörő.

Míg odabent voltak, telefonált Mansy úr és közölte Pivel, hogy Codet bement a munkahelyére és beállt a pult mögé. Pi azt felelte, ezzel végeztek. Küldheti a számlát. Mansy úr megköszönte. Pi úgyszintén.

A számítógépet és a lemezeket letették a ládába. Chantal addig bezárta a kaput és a kulcscsomót áthajította a kerítésen.

– Hát ez is megvolna – mondta Pi, és elindította a kocsit. – Mi a következő állomás?

– Mi lenne – nézett rá Martin, aki most elöl ült a jobb szélen –, hát Franconville!

– Az nem lesz jó – felelte Pi, és megcsóválta a fejét. Kétszer is. – Az nagyon nem lesz jó.

Kissy gyanakodva tanulmányozta az arcát. Hiszen nem követi őket senki…

– Hé, egérkék ott hátul! – mondta Pi hangosan. – Van köztetek szőke?

– Kettő is – cincogta Jennifer.

– Az baj – mondta Pi. – Az nagy baj. Mert akkor senki se maradt otthon, aki ebédet főzzön.

A mikrobusz gondterhelt hallgatásba burkolózva haladt Créteil utcáin. Igen, erre csakugyan nem gondoltak. Már órákkal ezelőtt eljöttek hazulról, jóval ebédidő előtt, és a parkból egyenesen idejöttek. Fél három elmúlt. Kissy hirtelen ásító űrt érzett a gyomrában.

Nimby szólalt meg a hangszóróban.

– A fejlődésben levő kisegereknek sokat kell enniük. Régen, amikor az egerek még a vadonban éltek és nem jutottak be éléskamrákba, erdei tisztásokon gyűltek össze, tábortüzet raktak, és mindenki annyi sajtot hozott, amennyit csak szerezni tudott.

– Minek a tábortűz a sajthoz? – tudakolta Chantal.

– Az a pizzasütéshez kellett.

– No, akkor kapd elő a netet – mondta Pi –, és keríts egy pizzériát.

Mindenki ugyanazt kérdezte, amikor elmesélték a Monceau parki bevetést. Mindenki! Nimby szülei, amikor este elmesélték nekik. Anya, amikor elmondta neki másnap reggel, és félórával később apa is. Blanche-ék a lányaiktól, aztán Isabelle

néniék. Jennifertől Inge. A hétvégén Jean-Fran. Kivétel nélkül mind ugyanazt akarták tudni.

– És melyikőtök viselt egeres maszkot?

Yves bácsiéknak Niala adott választ, és ezt ismételték el később mindegyik alkalommal.

– Egyikünk sem. Nem vagyunk bolondok egérképpel odamenni, hogy aztán fölismerjen minket az utcán.

A lemezeket még aznap végignézték. Nem tartott soká. Főleg családi fotók, zenék, néhány hivatalos levél, ilyesmik. Néhány képen gyereklányok, de azok is lehettek családi képek; bár még ha a netről valók voltak is, abban se volt semmi törvényellenes. Föl voltak öltözve. Egy kislányról vagy egy tucat képet találtak, és néhányon Nino feleségével együtt szerepelt, tehát tényleg családi képek.

– De azért ennek a kislánynak nézzünk utána – mondta Niala. – Ha rokon gyerek, annál nagyobb veszélyben van, mert gondolkodás nélkül kettesben hagyják őket.

– Nino még dolgozik – pillantott az órára Vanessa. – Nimby!

– Parancs, cin-cin!

– Van olyan telefonunk, amin le van tiltva a számkijelzés?

– Csak olyan van, ha hívás előtt letiltod. – A fiú előkapta a készülékét, valamit matatott rajta és átadta. A kislány megköszönte és elővette Mansy jelentését. Beütötte a munkahelyi számot. Felismerték Nino hangját, amint bemondta a cég nevét, a saját nevét és megkérdezte, miben segíthet.

– Szia – mondta Vanessa közvetlenül.

– Szia… Betty, te vagy?

– Betty hány éves? – érdeklődött Vanessa.

– Ki beszél?!

– Nem tudod? Ma már beszéltünk egyszer, a Monceau parkban.

Csuklásszerű hang, aztán csend.

– Ott vagy még?

– Igen…

– Csak egypár gyors kérdés. Ki az a Betty és hány éves?

– Ez… ez miért…

– Nino, eddig mi kérdeztünk és te válaszoltál. Maradjon eztán is így. Jobban jársz. Tehát?

– A… a feleségem húga. Tizenkét éves.

– Csináltál vele valamit?
– Jaj, dehogyis!
– Teljes neve, lakcíme?
Nino hatalmasat sóhajtott.
– Élisabeth Labousse. Saint-Germainben lakik… ööö… nem tudom fejből a címet. Ritkán jártam ott. Inkább csak telefo…
– Ki az a kisiskolás korú lány, akiről egyedül és a feleséged társaságában vannak képek a CD-iden?
– Az a… a feleségem unokahúga. Sandra… Dijonban…
– Vele se csináltál semmit, ugye?
– Nem, nem, dehogy!
Vanessa kinyomta a telefont, mielőtt a shindy még egyet nyikkanhatott volna.
– Cin-cin – állapította meg.

A géphez aznap már nem nyúltak, Nimby azt mondta, idő sincs rá meg egyedül nem is mer nekikezdeni. Nem értették, hiszen többet tud a számítástechnikáról, mint ők együttvéve, de Nimby megcsóválta a fejét és azt mondta, ide igazi szakember kell. S már telefonált is, Skype-on. Az ismerős, nagydarab figura megint rágcsált valamit.
– No nézd csak, öreg, hát te? Megy még a szekér?
– Szia, Shrek. Igen, kösz. De lenne egy kis meló.
– El van vállalva. Énekelj.
– De nem programozói feladat.
– Seráfütty. Kagylózok.
– Szóval van nálunk egy gép. A tulaj kislányokra bukik. Azt állítja, hogy nem csinált semmi törvénybe ütközőt, de át akarjuk nézni a gépét. Alaposan.
– Hm. Mi fut rajta?
– Nem gondolod, hogy bekapcsoltam!
Shrek elvigyorodott.
– Oksesz. Nem vagy elveszett gyerek. Akkor ne is kapcsold be. Várj csak, ki kell tipliznem, mikor tudunk rámoccanni. Mennyire sürgős a dolog?
– Egyáltalán nem. A pasinak addig nincs gépe, de az kit érdekel?
– Pöpec. Akkor valamelyik hétvégén cuppanhatunk. Ti hozzátok a gépet vagy mi menjünk?

– Átvisszük szívesen.
– Hagyd, Nimby – szólt közbe Vanessa. – Maszat vigasztalhatatlan lenne, ha nem ehetne a főztömből.
Shrek döbbenten nézett a kamerába.
– Miii, hogyhogy csak Maszat?!

Kissy egy pillanatig se bánta, hogy egyelőre nem nyúlnak Nino gépéhez. Vendégük volt, és ővele akartak foglalkozni.
Váratlanul jött, még a reptérről se telefonált. Egyszer csak becsöngetett, Vanessa kiballagott az előszobába, és harsány kurjantást hallatott:
– Hé! Ide mindenki, Elke van itt!
A kislány már a kapuban a nyakukba ugrott, de persze csak azután, hogy Suzy ugrott az ő nyakába. Sorra ölelte őket, és közben be nem állt a szája.
– Hát megjöttelek titeket. Vagyok egy meglepetés? Üzleti hétvége nehéz kimondani nevű helyen, Párizs mellett. Apa mondta, bőröndje nagy, benne csak laptop, kevés ruha meg apró dolgok. Kisegér is elfér benne, főleg ha csak tiszteletbeli. Sőt kisasszony, ha akarja meglátogat apaországját neki. Akarta. Én is akarta lássam nagy-nagy füleket egész hétvégében. No, mit szóljátok? Mikor derülte dolog, enyémek lettek sokkal nagyobbja füleimek, örömből, hogy jöhessem magamat, eszik Vanessa, játszik Suzy, menekül Macska. Miért nem szóljátok semmit is?…
Kissy valahol a közepén került sorra, jól magához szorította, beszívta a haja illatát, és Elke már rohant is tovább a következőhöz. Jó kérdés, miért nem szólnak, mégis mikor? Elke levegőt se vett két mondat között.
– Hé… állj már meg… – Vanessa utánakapott, sikerült is megragadnia a blúza ujját, amire Elke megpördült és ő is elkapta Vanessa karját. Egy pillanat múlva már a fűben birkóztak. Nem sokáig, Vanessa csakhamar két vállra fektette Elkét, aki rémült képet vágott, amikor fölé térdelt.
– No mi lelt?
– Sajt vagyok – mondta Elke. – Rémisztő nagy egér legyőzt és megeszje, jaj, jaj!
Nevettek, Vanessa is, de nem mozdult a sajt fölül.
– Ha elengedlek, megnyugszol?

Fejcsóválás volt a válasz.
– Nem? Hanem?
– Fogok tovább rohangálik összevissza, csóvál a farkam és hülyeségeket beszélje. És amikor nem figyeled magadat, rád ugrok és én birkózja le tégedet.
– Az előbbieket elhiszem, ezt az utolsót nem.
– Én se, de jól hangzik!
Vanessa elnevette magát. Talpra álltak és leporolták egymást.
– Ez az összes csomagod? – emelt föl Jennifer egy vékonyka táskát, amit az elején a kislány ledobott a kapu mellé.
– Ez. Kicsi egérnek nem kell sok, tiszteletbeli. Pár darab ruha meg fog… fog… ej, kisasszony megmondta, de elfelejtettem.
Mutatta a kezével a húzogató mozdulatokat.
– Fogkefe – mondták kórusban.
– Az az. Meg ezek – s nyúlt a táskáért. Kivett belőle egy köteget és szétosztotta.
Matricás lapok voltak, legalább harminc, laponként néhány matricával. Egerek. Rengeteg pici egérmatrica. Nem volt mind az, néhány lapon más figurák is akadtak, de mindegyikről egerek vigyorogtak.
– Tiszteletbeli ajándéka Jerrynek. Lehet egeret ragaszjatok mindenhovára!

Elke bearanyozta a hétvégéjüket. Velük kuktáskodott a konyhában, velük edzett odalent, megszemlélte Nino fóliába csavart gépét, kivette a részét a takarításból, együtt vadászott Suzyvel a kertben és megsimogatta Macskát. Macska megengedte. Írásba nem adta ugyan, hogy ezentúl szabad neki, de hagyta, hogy Elke a fejét simogassa és különféle irányokba csavargassa a füleit.
– Hát igen – mondta Martin. – A legtöbb Macska így van ezzel. Csak kislányokat engednek a közelükbe.
– De miért? – kérdezte Kissy.
– Mert a nagyok túl nagyok, a fiúkban pedig túlteng a vadászösztön. Ha elkezdesz előttem rohanni cikcakkban, meg is mutatom.
Kissy nevetett és nem mozdult; a kanapén ült és a kedvese vállára hajtotta a fejét. Esze ágában se volt fölemelni onnan.

– Ne őrá vadássz – mondta Jennifer. – Shindyre kell vadásznunk.

– Mindkettőnek megvannak az előnyei. Kissyvel egész mást csinálnék, ha elkapnám, mint a shindyvel.

Pi figyelmeztetően Elke felé biccentett, de a kislány pont akkor nézett föl a simogatásból.

– Aha! Láttam ám! Akarod elcsukni beszédet, nem gyereknek való, mi? Azt hiszed, én nem tudsz, mit csinálják éjszakacht? Hiszjed, de csak tovább fogja nőni füleideket. Mert szamár vagysz.

Nevettek. Kissy is, de kicsit zavartan. Elke még túl kicsi az ilyen dolgokhoz.

– Pi remek egér – magyarázta Elke Macskának –, csak azt hisz, kis tiszteletbeli mindig marad nyolcéves. Hát nem. Vagyok most akkora, mint Mohi, amikor engemet csináltátok szabadra shindy karmának belőle. Tizenegy. Egérben az már tizenhetet számítja. – Hát ezt az átszámítási kulcsot meg honnan vette, képedt el Kissy. Alighanem ebben a pillanatban találta ki. – És már feküdtem együtt enyémnek pasival.

Kilenc megrökönyödött egér nézett rá. Elke vigyorgott.

– Ach ja. Uszoda gumimatracon. De egészen kevés ruha.

Kissy kezdte érezni, hogy Elke nem fog vasárnap hazautazni. Addigra rég földarabolják és beleteszik a szendvicsekbe.

– Hülyeség – mondta Niala, és ennek nem volt semmi értelme. Kissy körbepillantott, hogy vajon mire gondolhat. A csapat békésen üldögélt a nappaliban, reggeli utáni pihenőjük utolsó perceit töltve az edzés előtt. Elke a szőnyegen üldögélt Macskával. Suzy Jennifer lábánál szundikált a padlón.

– Mi hülyeség? – Nem látott jobb megoldást, mint hogy megkérdezze.

– Hogy visszafogjátok magatokat, ha Elke előtt szóba kerül a szex. Nem kiskölyök már, mi pedig nem élünk a középkorban. Ráadásul franciák vagyunk.

– Én nem – mondta Elke meglepő tömörséggel.

– Ebből a szempontból ugyanaz. Nézd meg a német filmeket, nagyjából ugyanaz a viszonyuk a szexhez, mint a franciáké. És egy társadalmat mindig jól jellemeznek a filmjei.

– Tiszteletbeli nem érti semmit ebből, kéri megmagyarázást.

– Tudod, hogy születik a kisbaba, tiszteletbeli?
– Még szép! Hátha nekem is már lenne egy, ha tik nem kiszabadítjátok engemet shindykarmoknak belőle. – Elke elgondolkodott egy pillanatig. – Vagy kettő.
Nevettek.
– No látod – felelte Niala. – Akkor miért kellene titkolózni előtted?
– Értem. És különben is, én a Jerry Alapítvány tiszteletbelije, nekem szexet muszáj ismerje. Különben nem tudja elkapni gonosz férfieket. Nem indulunk lentbe… oda? – A padlóra mutatott. – Jól megverni.
– Alagsornak mondják – felelte Vanessa, és föltápászkodott. – De, ideje menni. Gyere, Elke, jól megverjük.

Úgyhogy lementek és „megverték”, vagyis megverekedtek. Elkével Vanessa személyesen foglalkozott, ahogy korábban Beaulieu-ben is. A kislány váratlan meglepetést okozott. Folyton a bal kezével támadott, nagyon erőszakosan, és amikor Vanessa már ballal is odanyúlt, hogy leállítsa, akkor hirtelen behúzott neki jobb kézzel, de akkorát, hogy csattant.
Vanessa meglepve nézett a találat helyére, valahol a köldökétől balra. Aztán Elke diadalmas vigyorára.
– Hát ezt hogy csináltad?
– Nem láttad?
– Hogy láttam volna? Ha látom, akkor nem tudtad volna megcsinálni. Ismételd meg. Csak az ütést.
Elke megismételte. Vanessa nem hárította el, s a kislány ökle megint nagyot csattant a hasán.
– Szép. Majd kapsz jutalomsajtot. Gyors voltál és erős. Ilyen ütéssel egy felnőtt férfit is kifektethetsz. Pi, idejönnél egy pillanatra? Csináljátok meg. Elke, üsd meg ugyanígy, ő majd úgy reagál, ahogy szivacsok nélkül tenné. Látni akarom, hogy folytatod utána. Világos? Akkor lássuk.
Elke hasba vágta Pit, aki összegörnyedt. A kislány térddel mellkason rúgta, majd egy pillanattal később állon vágta. Pi szerepéhez illően elterült a padlón. Elke még egy ütést mért a tarkójára, elégedetten megszemlélte, és a hátára tette a talpát.
Megtapsolták, sőt le is fotózták a zsákmányával együtt. Aztán Pi felült, Elkét a vállára ültette, úgy várták Vanessa értékelését.

Az értékelés ezúttal késett. A szenszej összehúzott szemekkel tanulmányozta a tiszteletbelit, aki vigyori képpel nézett vissza rá.

– Te valakivel gyakoroltál, egérke – szólalt meg végül Vanessa. – Ezt nem lehet egyedül így kidolgozni.

Elke bólintott.

– Ki vele!

A kislány elnevette magát.

– Ez nektek meglepetés. Franz. Gyakoroljuk verekszéset háromszor. Háromszor egy hétben.

– Franz az valakinek a neve?

– Igen. Tréningember nekem. Apától kaptam.

– Hány éves?

– Azt nem tudom. Lehet harminc. Fantastisch pasi. – Elke boldogan sóhajtott, a mennyezetre nézve. – Rengeteg szőke hajai vannak, kék szeme, és több izomja, mint svacnek.

– Mint minek?

– Svacnek!

– Schwarzeneggernek – tagolta Jennifer. – Németül kicsit másképp ejtjük, mint franciául.

– Hé, egérke – felelt Elke Vanessa gyanakvó tekintetének –, ne nézzed ekkora szemeket. Nem zúgtam bele. A szívem Andersé örökre.

Kissy elismerően bólintott. Szép dolog a szerelem. Elke már ilyen fiatalon kiválasztotta élete párját. Igaz ugyan, hogy félévenként másikat, de mindig örökre.

– Mióta gyakorolsz ezzel a szőkével?

– Két hónapot. Előtte kevésszer neki barátjával, de Franz jobb.

– A rengeteg szőke hajak miatt?

– Azért is – nevetett Elke. – Meg mert jobban magyarázik. Türelemesebb.

– No jó – mondta Vanessa. – Akkor talpra, egérke! Lássuk, mit tanultál. Ti meg itt körben ne csak a füleiteket meresszétek, hanem harcoljatok, mert jön a shindy a mustáros tubussal!

Hát harcoltak, és sikeresen vissza is vertek rengeteg képzeletbeli shindyt. Elke is. Vanessa többször megdicsérte, és azt mondta, csak így tovább, igazi Jerry lesz belőle, mire kiveri Franz összes fogát.

– Sok foga van – volt a felelet.

– Jerrynek lenni is sok munkával jár. Ezentúl rendszeresen számolj be az edzéseitek eredményeiről. És Franzcal is beszélni akarok majd.

– Aligha. Semmit tud franciául.

– Hát aztán, van nekünk eredeti német egerünk, majd fordít.

– Ach ja. Úgy lehet.

Vanessa zuhanyozott először, mert amíg a többiek tisztálkodtak, ő már sütötte a krumplit. Most félkészet vettek; mire Kissy a konyhába ért, már egy nagy edényben illatozott egy halommal. Jean-Fran ebédre ígérkezett, Andreas is hazaér addig – haza, hiszen itt volt már az éjszaka, csak az ő edzésük idejére ugrott el ezt-azt bevásárolni –, apa valószínűleg megjön, talán anya is. Lesz itt éhes száj bőven. Kissy a maga részéről négy helyett tudott enni.

– Jean-Fran, Andreas, apa, anya, meg negyven egér, az negyvennégy – számolta Kissy. – Kell még sütni jócskán.

Vanessa mosolygott, bólintott és úszó mozdulatot tett a levegőben. Á, igen, a hal, Kissy máris indult érte a kamrába. Sütni való hal, kilós csomaggal, egy egérnek fél kiló, az huszonkét kiló, plusz… azaz dehogyis, azért igazából csak tízen vannak. Öt csomag nekik, a többieknek meg…

Megdermedt. A hűtőládában csak három kiló hal volt. Egy pillanatig vadul pásztázta a polcokat, aztán fölkapta a három csomagot és visszavágtatott velük a konyhába.

– Csak ennyi van – csapta le az asztalra. – Túl sokan vagyunk, ennyi hal nem elég!

Vanessa odavillantotta a tekintetét, aztán visszatért a krumplijához.

– Számolj csak tíz egérrel – felelte.

– Azt teszem. Három kiló osztva tizennéggyel az alig több mint húsz deka fejenként.

– És szerinted mennyit eszünk?

– Most vertünk meg több tucat képzelt shindyt. Nekem kilyukad a gyomrom, ilyen kicsi halszeletekből fél kilót gond nélkül elnyelek!

Vanessa fölnevetett. – Miért, kétszer ekkora szeletekből mennyit ennél?

– Azokból lehet, hogy elég negyed kiló is.

– Halat? – toppant be Nimby, amíg nevettek. – Azt én is kérek. Kell még kukta?

– Kell. Hívd Andreast és hozass vele még egypár zacskó mirelit halat. Aztán csináld meg a salátát, de te addig el is kezdheted – nézett Vanessa a belépő Pire. – Tudjátok a receptet, lobogjon a fületek!

Tényleg sokat ettek, ráadásul apa is, anya is hazaért, és az ebéd közepén beállított Solange. Vanessa hozott neki tányért, Martin széket, és már tálaltak is.

– De én nem enni jöttem – szabadkozott Solange, de csak annyit kapott válaszul, hogy Darth Vaderrel még csak-csak ellenkezhet, de Vanessával őrültség.

– Halljuk – mondta Niala, amíg Jennifer szedett a salátából.

– Hát… elköltözöm hazulról.

– Mikor?

– Úgy gondoltam, holnap.

– Nem szóltál arról, hogy mikor mentek el tőletek a barátaid.

– Mert nem is mentek el. Most is minden éjjel nálunk alszik valaki, de nekem elég már ebből. Elmegyek otthonról.

– Hová?

– Claudette-hez.

– Úgy – mondta Niala. – Jó. Majd átballagunk holnap, és segítünk pakolni.

– Kösz… de abban segítenek a barátaim. Ti azért kellenétek…

– Szamár – mondta Jennifer. – Hát éppen azért megyünk. De ahhoz nem kell tíz egér. Egy, maximum kettő. Az egyik lefogja, a másik üti.

– Nem hiszem, hogy meg kellene verni.

– Nem, én se – mondta Vanessa sajnálkozva.

– Tíz? – szólalt meg Elke. – Akkor már én is egér vagyok?

Niala megcsóválta a fejét.

– Továbbra is csak tiszteletbeli, de ezt a pácienseknek nem szabad tudniuk. Igazi egér akkor leszel, ha már le tudsz teríteni egy igazi shindyt.

– Az ősidőkben – kezdte Nimby élénken –, amikor az egerek még a dzsungelben éltek, csak az számított felnőtt harcosnak, aki igazi ellenséggel szemben diadalmaskodott. Shindyk persze akkor még nem voltak, de voltak Szörnyetegek. Aki legyőzött egy Szörnyeteget, a fülére akasztva hordhatta a Szörnyeteg agyarát, és elsőként kapott a sajtból.

A tekintetek a nappali felé fordultak, ahol egy Szörnyeteg aludt összegömbölyödve az egyik fotelban, és megvolt minden agyara. Aztán visszafordultak a tányérjaikhoz és ettek tovább.

Kissy levágott egy darabot a rántott sajtból. Vanessa Elkének ígért jutalomsajtot, de annyit csináltak, hogy bőven jusson mindenkinek. A halból – Andreas akkor már hazafelé tartott, Nimby Jean-Frannal hozatott – azért megsütöttek még fél kilót.

Ahogy a sajtot ette, az jutott eszébe, hogy az ősidőkben az egerek csakugyan vadon éltek. Most már tudja. De az ősidők nem voltak olyan régen, alig három éve. Mielőtt a csapat összegyűlt, ő egy magányos gyerek volt, akinek állandóan dolgoztak a szülei, hát a neten keresett magának barátokat. Mind ilyenek voltak, kivéve Nialát, aki nem volt magányos, csak szórakozásból járt a Kölyökklubba, meg Pit, aki nem volt már gyerek, csak gyerektársaságot keresett a tanulmányai miatt. De Mohi három helyett is magányos volt.

Akkor még nem voltak egerek, vagyis hát nyilván csak nem tudták magukról. Ma már így látja. Egerek voltak ők világéletükben, csak három évvel ezelőttig nem került elő olyan tükör, ami a nagy füleiket mutatta volna. Akkoriban csakugyan vadon éltek. Mohi a legvadabbul, ő mindig cicák elől menekült, de vadon éltek mindannyian.

Eszébe jutott, hányszor evett egyedül, mert anyáék mindketten dolgoztak. Ma is egyedül enne persze, ha nem lakna itt Martin, hiszen a többiek csak iskolai szünnapokon jöhetnek, anyáék pedig semmivel se dolgoznak kevesebbet. De a kétszemélyes étkezéseik mellett itt van ez a rengeteg csapatos lakoma, amik fantasztikus dolgok. Régen ezek helyett az üzleti vacsorák és néha ebédek voltak, amikre apa vagy anya üzlete miatt volt szükség; klassz dolgok voltak, de nem hiányoznak.

Anyáék ma is elvinnék, de hát amikor ezeket tartják, akkor ő legtöbbször a csapattal van, és az fontosabb. Utoljára La Fontaine úréknál volt üzleti vacsorán, nagyon finom rókagombát evett és zamatos, ízlésesen tálalt shindyt telefonált orrba, ami után seregestül jöttek az adományok a Jerrynek. Ezt nem lehet felülmúlni…

– Kissy!

– Tessék – riadt föl hirtelen.

A csapat nevetett.

– Elgondolkodtam, no. Mindenkivel megesik. Folytathatom vagy akartok valamit?

Martin odahajolt hozzá és csókot nyomott a feje búbjára.

– Aranyos, vagy, egérke. Igen, akarunk valamit. Vanessának támadt egy ötlete, és tudni szeretnénk róla a véleményedet.

Kissy rámosolygott az egerére.

– Akkor meséljétek el megint, most, hogy köztetek vagyok.

Jerry némileg aggodalmasan surrant egyik fától a másikig. Nem mintha komolyan tartana attól, hogy Mézescsupor bajba kerülhet. Egyedül még biztos nem bánik el velük, de minden irányból körülveszik, alig pár száz méterre vannak tőle. Pillanatok alatt ott teremnek.

De azért mégiscsak aggódott. Ez persze nem baj, kell az adrenalin, attól tud az ember akkorát rúgni, hogy a shindynek újra be kelljen mutatkoznia a családjának.

Megigazította fülében a dugót. Mézescsupor továbbra is a Darth Vader-indulót dudorászta, több oktávval magasabb hangon, tehát egyenesen halad és minden rendben.

– Hercules figyel – jött egy halk hang.

– Maci Laci figyel – szólt a következő.

– Tintin nem figyel, Tintin nem figyel – érkezett fojtott hangon –, balra távozott.

Jerry átgondolta a helyzetet. Hercules és Maci Laci látja Mézescsuprot, Tintin most nem. Ők balra vannak tőle. Ha Tintin balra vesztette el Mézescsuprot szem elől, akkor ő még balrább van.

Hirtelen észrevette Tomot messze elöl, lassú tempóban kocogott az ösvényen.

– Jerry figyeli Tomot – szólalt meg. – Messze mögötted vagyok. Balra kanyarodok.

– Tom is balra kanyarodik – felelte Tom. Ugyanekkor Mézescsupor átváltott egy német népdalra, vagyis jobbra kanyarodik. Pár pillanat után megint a birodalmi induló szólt. Egyenesen halad.

– Asterix figyeli Pifet, balra mögötted vagyok.

– Törpilla figyeli Obelixet, tőled jobbra vagyok.

Jerry újra átgondolta a tíz objektum helyzetét. Mézescsupor most előtte, kicsit balra van, de még elég messze. Köztük van Hercules és Maci Laci, Tintin is, de az ő pozíciója bizonytalan. A túloldalon Törpilla és Obelix egyvonalban, arrébb lesz Pif és távolabb Asterix. Ezen az oldalon ketten vannak Tommal, illetve Asterix is az ő oldalukhoz sorolható, hisz kört alkotnak Mézescsupor körül.

Hirtelen felhangzott a jel, amire mindenki várt.

– Tintin riaszt, Tintin riaszt!

Jerry lélegzet-visszafojtva várta a folytatást.

– Négy bandita nyolc óránál, Törpilla közelében. Zokni. Ők nem látnak. Figyelem Maci Lacit, négy óránál látom. Banditák leírása egyezik. Mézescsupor, kanyarodj hét óra felé!

– Csupor oké – jött a válasz, aztán megint a birodalmi induló, kicsit izgatottan. Tintin most a füvön térdel és a zokniját igazgatja, hogy ne kelljen továbbmennie a banditák felé.

– Jerry gyorsít – szólt a rádióba, és meg is tette. Elszáguldott néhány fa mellett, aztán beugrott az egyik mögé és fékezett. – Jerry figyeli Herculest, mögötted vagyok.

– Tom is figyeli Herculest, jobbra mögötted vagyok.

– Hercules keresi Tintint, merre vagy?

– A tizenkettes pont közelében – felelte Tintin. Jerry gyorsan előkapta a térképvázlatot, mindenkinek a kezében volt összetekerve.

– Hercules egy óra felé indul – mondta Hercules, Jerry és Tom pedig követte.

– Obelix figyel – hallatszott a túloldalról. Oké, gondolta Jerry. Minden irányban van vagy pillanatokon belül lesz valaki, akinek a látókörében van a Mézescsupor. A kör bezárul.

A Darth Vader-dal hirtelen megszakadt. Csend, egy vagy két hosszú másodpercig. Aztán a dudorászás új dallammal folyta-

tódott. Francia népdal, *Alouette.* Tehát balra fordul. De csak fél sornyit énekelt belőle, aztán átváltott az Axel Foley-dalra. Meglátta őket!

– Vigyázat! – sziszegte Pif. – Ne közelítsetek!

– Hercules figyeli Tintint.

– Asterix figyeli Pifet és figyel, leül.

– Maci Laci is leül.

Mézescsupor kettőt köhögött. Rádiócsend! Innentől csak Csupor dúdolását hallották, meg néha egy-egy lépés neszét.

– Helló, kislány! – hangzott föl olyan váratlanul, hogy Jerry összerezzent.

– Helló – felelte Mézescsupor vidáman. – Was kuckst du?

– Külföldi vagy? – Ez egy másik hang volt.

– Bitte?… ach ja. Ich bin von Deutschland, v’stehest du? Deutschland. Berlin.

– Aha, Berlin. Értjük ám. Helyes kiscsaj vagy. Milyen az a kamera?

– I’steh’ nicht… Kamera?… Mein Fotoapparat? Japan… Sony! Warum?

– Sony? Az klassz, nekünk adod?

– Bitte?

– Nem baj, ha nem érted. Figyelj, errefelé sokan járhatnak, gyere kicsit be oda, jó? Van egy kis meglepetésünk. Gyere csak szépen…

Megy velük, ez kétségtelen, esze ágában sincs ellenkezni. A tervezés alatt azért könyörgött Vanessának, hogy várják meg, amíg lehúzzák róla a nadrágot, ő nem bánja, ha Martinék bugyiban látják, de akkor tíz évet is kaphatnak, amiből az elsőt kórházban töltik. Anne viszont hajthatatlan volt, azt mondta, ha már beleegyezik ebbe az őrültségbe, akkor csak úgy, ha Elke teljes biztonságban lesz. Vanessa erre közölte, hogy akkor is teljes biztonságban tudhatja, ha anyaszült meztelenül áll a Bois közepén, amire Martin csak azután válaszolt, hogy letették a telefont, azt mondta, erre föl kell készülni, nem gyerekjáték egy teljesen meztelen kislányt megvédeni, rögtön tartsanak főpróbát a kertben. Elke gurult a nevetéstől, de Kissy nem, többször körbekergette Martint a nappaliban, és Vanessától a bicskáját követelte.

– Felém jönnek – suttogta Asterix a rádióban, aztán megint csend, csak a Mézescsupor mikrofonjából érkező zajok. Jerry fölpattant és a többiekkel együtt utánuk vetette magát. Igyekeztek minden irányba figyelni, mert nem biztos, hogy a rablók mind együtt vannak. De persze együtt voltak, csakhamar meglátták a kis csoportot. Mézescsupor nem látszott, hisz jóval kisebb náluk. Hercules lelapult a fák védelmébe. Várniuk kell. Még csak annyi történt, hogy betuszkolták a fák közé. Két hét felfüggesztett.

Zörejek a rádióban. Valószínűleg leakasztják a nyakából a fényképezőgépet. Az már két hónap.

– Was machst du? Das ist… – ennyi hallatszott, aztán megint zörgés. A hátizsákja lehet. A mikrofon Csupor jobb vállán van, a pólója alá csíptetve. Hercules intett, hogy húzódjanak közelebb. Elindultak.

– Mik ezek a vacakok?…

Jerry elvigyorodott. Szóval belenyúltak a hátizsákba. Lesz nagy meglepetés. Vanessa azt mondta, szíve szerint vaddisznócsapdát rakna bele, ami rávágódik annak a kezére, aki hozzányúl, de hát négyen vannak, csak az egyiket kapná el.

Már ő is látta az egyik banditát. Háttal állt neki és valamit forgatott a kezében. Nem bírják ki, hogy rögtön játszani ne kezdjenek az új játékaikkal.

– No gyertek – szólalt meg Mézescsupor franciául, lemondó hangon. Jerry előrelendült, és már tudta, hogy gyerekmolesztálás itt sajnos nem lesz. Csak rablás. Pár évvel megússzák. De azalatt lesz idejük protézist csináltatni.

A rablók rémülten kapkodták a fejüket mindenfelé, ahogy a kilenc egér minden irányból körbefogta őket. A késpengéket bámulták és szemlátomást nem értették, mi történik, kik ezek és hogy kerülnek ide.

– Sziasztok – állt meg Jerry két méterre Szőkétől. – Emlékeztek még rám?

Bambaság, üres tekintetek.

– Szóval nem. És erre?

Elővette a tőlük zsákmányolt bicskát. Arra is csak bambaság. Az is csak nézett, amelyiknek a kezében volt a fekete doboz, és egyre feketébb volt. A pólójáról már nem is lehetett tudni, hogy

milyen színű volt eredetileg. A nadrágját még nem érte el. De még nem vette észre.

– Beszélgessünk – lépett elő Pif. Neki nem volt bicska a kezében. – Úgy tűnik, mintha erdei rablók lennétek. Nem olvastatok ti túl sok Grimm-mesét?

Az egyik elszánta magát a válaszra. Kicsi, ha jól emlékszik, így becézte.

– Mink csak… csak…

– Igen?

– Csak beszélgettünk.

– Kivel?

– Vele… – bökött Kicsi Mézescsupor felé, de a mozdulat közben ráeszmélt, hogy rossz magyarázatot választott.

– Igazán? – Pif Csuporhoz fordult. – Te idejöttél beszélgetni ezekkel a kedves fiatalemberekkel?

– Was ist los? – kérdezte Csupor. – I'steh' keine französisch. Was sagst du? Ich bin deutsch, von Berlin, Hauptstadt…

Pif egy szemöldökrándítással elzárta a vízcsapot.

– Szóval ti ilyen jól beszéltek németül?

Kicsi hápogott valamit, hogy igen.

– Kérdezd meg tőle, mikor érkezett az országba, hol lakik és hogy hívják.

A rabló lehorgasztott fejjel bámulta az aljnövényzetet és nem szólt semmit.

– Ha ezt nem tudod, akkor mondd meg, hogy hány fogad volt mostanáig.

– Fo… fo… fo…

– Kétszer hazudtál – közölte Pif jegesen. – Hogy beszélgettetek és hogy tudtok németül. Két hazugság, két pofon. Kérlek, Vérfagyasztó, írd föl a listára.

– Ahogy kívánod, Rémítő Borzalom – felelte Asterix, bekattintva bicskáját. Odalépett Kicsihez és lekevert neki egy iszonyú pofont. Kicsi bezuhant a bokrok közé. Maci Laci odalépett, hogy kihúzza. Asterix közben Szőke elé állt, akinek a dosszié volt a kezében.

– Ez kell neked? – mutatott rá.

Szőke bizonytalanul megrázta a fejét és odanyújtotta. Asterix hátraadta Pifnek, és szájon vágta Szőkét. Ő talpon maradt, de felháborodva tiltakozott.

– Mof mé üff meg, hé! – kiabálta a száját tapogatva. – Én nem if hafuttam!

– Rémítő Borzalom két pofont rendelt fejenként – felelte Asterix, és továbbment a harmadikhoz, akinek a fekete doboz volt a kezében. Mire annak eljutott a tudatáig a szavak értelme, már csattant is a pofon. – A zsákmányon is osztoztatok volna, nem?

A negyediket, aki az egyik kezében a fényképezőgépet tartotta, a másikban a barátságos dobozt, nem bántotta, úgy tett, mintha kifelejtette volna.

– A másikat később, nem strapálhatom magam miattatok egész nap.

– Akkor újra megkérdezem – lépett Pif Szőkéhez. – Mik vagytok ti, ha nem erdei rablók?

Szőke nem felelhetett, mert hirtelen Kicsi zuhant be a csoport közepébe.

– Hogy jutott az eszedbe?! – méltatlankodott Maci Laci. – Nézzétek, mit szedett elő!

Egy bicska feküdt a tenyerén. Hasonló méretű, mint az övéik.

– Ha nem figyelek oda, megkarcolta volna a bőrömet.

– Micsoda dolog ez? – lépett oda Tom a felkönyöklő Kicsihez. – Apád nem mondta, hogy nőkre nem illik kezet emelni? Rondán viselkedtél, mindenki kap két pofont.

Asterix hirtelen megpördült és rábámult a negyedikre, aki a legnagyobb volt köztük, és ezer méterről virított róla, hogy nem észkombájn.

– Te megkaptad már az elsőt?

Az pislogott és megrázta a fejét, de a mozdulat közben észbe kapott és gyorsan bólogatni kezdett. Asterix közelebb lépett hozzá.

– Ha megütnélek – mondta –, elejtenéd a fényképezőgépet, és az eltörne. Kár lenne érte.

A melák bólogatott.

– Tedd le szépen a kamerát a fűbe.

Dinó lassan megcsóválta a fejét. Jerry ebben a pillanatban találta ki neki ezt a nevet. A hatalmas dinoszauruszoknak csak diónyi agyuk volt.

– Nem teszed le? – kérdezte Asterix barátságosan.

– Nnnem.

– És miért nem?

– Me… akkó megücc.
– Értem. Jó. Rendben van, megértem a szempontjaidat. Tehát azt választod, hogy inkább döfjem ezt a hasadba. – S Asterix kipattintott egy pengét.
Dinó elég hamar döntésre jutott. Lehajolt jobbra, és letette a gépet meg a barátságos dobozt. Aztán meglepő gyorsasággal fölegyenesedett és rávetette magát Asterixre. Jerry fölnevetett. A támadás lehengerlő volt, Dinó úgy terült el a füvön, mint egy asztalról leesett tojás. Asterix pedig érdeklődve állt fölötte és várta, hogy fölfedezze: ő nincsen alatta. Amikor ez nagy nehezen bekövetkezett, átadta Dinónak is a pofonját.
– Nehéz veletek beszélgetni – mondta Pif. – Állandóan nyüzsög valaki. Most már halljuk: erdei rablók vagytok?

Igen, erdei rablók voltak. Pontosabban erdei meg utcai meg mindenféle, de a leggyakrabban itt raboltak a Bois-ban. Fél éve kezdték, és mostanában már mindennap itt lógnak.
Szőke mondta el mindezt, miután Mézescsupor megrúgta. Pif előzőleg hosszasan ecsetelte, mi vár rá, ha nem beszél; a történet nagyon véres volt, és hosszú kórházi kezeléssel végződött. Az első tétele egy rúgás volt, amit inkább csak úgy előlegbe fog kapni. Miután Szőke nem szólalt meg, Pif megkérdezte, kinek van kedve megrúgni egy kicsit. Persze mindenki jelentkezett, nem mintha Szőke vagy bármelyikük olyan vonzó célpont lett volna, de ez is hozzátartozott a rémisztgetéshez, és különben is, akármilyen vacak gonosztevőt jólesik rugdosni egy kicsit.
Pif Csuprot választotta, akinek még nem volt alkalma ilyesmire, és azt mondta, nem kell vacakolnia a célzással, az se számít, hogy az erősség milyenre sikerül, ne törődjön semmivel, csak rúgjon. Csupor odasétált a sráchoz és az ujjával céltáblát rajzolt a hasára, az egerek nem kis derültségére. Szőke eléggé nyugtalankodott, de nem tehetett semmit, Tom és Tintin szorosan fogta a karját.
Csupor megpördült és rúgott. Jóval a céltábla mellé, vesetájon, ha még egy-két centit mellémegy, már el sem éri a srácot. Így persze gyenge is lett a rúgás, csak megijesztette, de kárt nem tett benne.
– Ez vacak lett – mondta. – Adjatok egy géppisztolyt!

Nem kapott, Pif megnyugtatta, hogy ez még csak pszichológiai rúgás volt, később majd rúghat igaziakat, ha a srácnak nem ered meg a nyelve. Ez persze valójában Szőkének szólt, aki ki is tálalt mindent rablói működésükről. Egy darabig hallgatták, aztán Obelix javasolta, hogy látogassák meg egyenruhás barátaikat. A rablók szemlátomást nem rajongtak az ötletért, de összeszedették velük a játékaikat és indulást vezényeltek.

A fekete ekkor vette észre, hogy néz ki. Hápogni, majd kiabálni kezdett, de Asterix adott neki egy pofont.

– Mi bajod? Közönséges kálium-tetrahexidin-hidrogén-nyuszifüle-szulfát. Egy éven belül magától lekopik. Az igaz, hogy addig rettentően fogsz viszketni, de állítólag volt már, aki túlélte.

Amikor elindultak a kapitányság felé, Jerry egy pillanatig se gondolta, hogy ismerőssel fognak találkozni. Hiszen az auteuili rendőrségen még nem jártak, Grevin elfogásakor sem ide jöttek tanúskodni.

És mégis így történt. Az első rendőr, aki szembejött a folyosón, ismerős volt. Az a köpcös, kopaszodó őrmester, akivel annak idején a Roger-ügyben akadtak össze. Aki megbilincselte és bezárta Nialát. Akit a parancsnokával együtt megaláztak Lemire ezredes előtt.

Ez baj, gondolta Kissy, de volt még nagyobb baj is. Az őrmester is felismerte őket, a folyosón pedig nem lehetett elbújni sehová. Ebből nagyon nagy baj lesz. Egy rendőrt megverni, ráadásul bűnszövetkezetben… ez több év szigorított, sajtmegvonással.

– Hát maguk? – kérdezte az őrmester, és kezet nyújtott Pinek. – Hogy kerülnek ide?

– Ezt mi is kérdezhetnénk – nevetett Niala, és ő is kezet nyújtott neki. – Áthelyezték?

– Igen, de csak egy kis időre, egy ügyön dolgozunk. Csak nem megfogtak megint valakit?

Chantal, Vanessa, Nimby és Martin előretuszkolta a négy srácot, akik teljesen elmerültek a padló szemlélésében.

– Ali Baba nincs itt, de rablóinak tíz százalékát elhoztuk – közölte Vanessa.

– Hát maguk rablókkal is foglalkoznak?

– Csak másodállásban.

– No, várjanak egy cseppet. Ide jöjjenek be – az őrmester kinyitott egy irodát –, foglaljanak helyet, nekem el kell mennem engedélyt kérni, mert nem ez az állomáshelyem, de én szeretném kihallgatni magukat. Ha lehet.

– Semmi akadálya, Bergeron úr – felelte Niala, elismerő mosolyt váltva ki Kissyből. Ő már nem emlékezett az őrmester nevére.

A helyiségben nem volt ennyi szék, csak Angélique, Niala, Chantal és Jennifer ült le, meg Vanessa, aki teljes lelkinyugalommal helyet foglalt az íróasztal szélén. A rablókat beállították a hátsó falhoz, a feketét jóindulatúlag figyelmeztetve, hogy ha összekeni a berendezést, az fájni fog.

A fekete volt Bergeron érdeklődésének tárgya, amikor visszatért.

– Mi történt vele?

– Kinyitotta a fekete dobozt – nevettek az egerek, és megmutatták a különleges játékszereket, amikkel Mézescsuprot ellátták. A nyakában lógó fényképezőgép természetesen folyamatosan videózott. A hátizsák tartalmából végül is csak a fekete dobozt és a dossziét sikerült elsütni, de az is bőven elég. A fekete dobozban festékpor volt, ami kiömlött, amikor kinyitották a dobozt, és tetőtől talpig befeketített egy rablót.

– Arra az esetre szántuk, ha meglógnának – magyarázta Niala. – Ha később megtaláljuk őket, meg kell magyarázniuk a festéknyomokat.

– A dosszié is erre kellett volna – mutatott Vanessa az asztalon heverő kötegre. – Ez egy köteg papír egy lezárt fóliában. A fólián rajta vannak barátaink ujjlenyomatai. Bent az üres papírok közt pedig van egy kitalált üzleti levél egyikünk aláírásával. Nehéz lett volna megmagyarázni, hogy került hozzájuk, vagy ha nálunk marad, akkor honnan van rajta az ujjlenyomatuk.

– És az? – mutatott Bergeron a hengeres fémdobozra. Nimby fölvette, kinyitotta és megmutatta neki.

– Ez a barátságos doboz. Látja az alján a bankjegyet?

– Látom.

– Akarja kivenni?

– Valami azt súgja, hogy ne akarjam.

– Igaza van annak a valaminek. A doboz csakugyan roppant barátságos. Sőt ragaszkodó természetű. A belsejét bekentük ragasztóval. Ha belenyúl, alighanem csak az ambulancián szedik le a kezéről a dobozt.

Miután a rablók dolgát elrendezték, visszamentek a mikrobuszhoz. Előrelátóan a kapitányság közelében parkoltak, bízva abban, hogy a rablók ott lesznek és kézre kerülnek.

Bergeron velük tartott. Shindykről, rovott múltúakról beszélgettek, régi ügyeket elevenítettek föl. Szakmabeliek egymás között. Az őrmester azt se tudta, mi lett a Roger-ügy vége, nekik nem mondják el az ilyesmit; most elmesélték neki. A pasas megúszta felfüggesztettel, és elköltözött Marseille-be.

– Maguk nem voltak ott a tárgyaláson?

– Nem – felelte Jennifer. – Sose megyünk el a pácienseink tárgyalásaira.

– Pácienseik? Ez jó.

– Persze hogy azok – bólintott Vanessa. – A pedofília nem bűncselekmény, ne feledje. Betegség, ami egyszerűen kialakul egyesekben. Bűncselekmény csak akkor lesz, ha engednek a vágyaiknak. Észlelni csak a bűncselekményt lehet, de a büntetés nem elég. Gyógykezelésre van szükség, hogy megszűnjön a betegség, a kiváltó ok. Mi ebben igyekszünk segíteni egy kicsit.

A szépen csiszolt mondatok jelentését pontosan az ellenkezőjére fordította az a vérszomjas ragadozópofa, amit a kislány vágott a szöveghez. Az őrmester nevetett, aztán kezet nyújtott neki.

– Ideje mennem, a főnökeim már visszavárnak. Azért jó volt megint látni magukat.

– Várjon már – mondta Nimby –, nem azt mondta, hogy busszal jött?

– De.

– Hát akkor ugorjon be, elvisszük. Mi is arra megyünk, jöjjön!

Még nem volt öt óra, amikor a mikrobusz megállt a ház előtt. Kissy fölrántotta az ajtót és ki akart ugrani, hogy becsengessen, de megállt.

– Jön már.
– Helyes – felelte Vanessa. – Jól fog esni még egy kis testgyakorlat.
Kissy soha nem fogja megbocsátani Rouvelnek azt a csalódott képet, amit a kislányon látott, amikor Solange megállt a kocsi mellett és közölte, hogy az apja negyedórája elment egy barátjához. Ivócimborájához, tette hozzá. Estig nem várható, hogy előkerül.
– És akkor mit fogjuk csinálja? – jelent meg Kissy mellett egy vörösbarna fejecske. – Üljük és vársz?
– Hát te ki vagy? – nézett rá Solange.
– Elke tiszteletbeli – húzta ki magát ez –, alapítvány reménysége jövőre.
– Úgy érti, a jövőben – javította ki Kissy szelíden.
– Értem. Nem, nem hinném, hogy ülni kellene és várni. Egyszerűen elköltözöm és kész. Már mindent becsomagoltunk.
Persze elfuvarozták őt is – de hát ez lényegtelen volt a tervezett verekedéshez képest. Solange papírdobozait berakták a kocsi ládájába, két bőröndöt hátul a padlóra, Nimby és Martin pedig elöl ült a szőnyegre, hogy Solange két barátnőjének is jusson hely.
Nem mentek messzire, Solange nem akart elbújni az apja elől – nem is tehetné, az iskolában megtalálja. De ott aligha lesz verekedés, Rouvel ellen az iskola már tett egy feljelentést, ha még egyszer botrányt csinál ugyanott, biztos nem hagyják szabadlábon.
– Hát ez az – morgott Vanessa. – Ezt ő is tudja, és nem fog balhézni a suliban. Ez a verekedés is elmarad.
– Nem mondhatnám, hogy sajnálom – mondta Solange.
– Világos. De te is értsd meg a mi szempontjainkat. Apád nagy, puha felület. Kényelmes edzőeszköz, mert nem kell a célzásra koncentrálni, bárhova ütök, úgyis van ott belőle. És sokkal jobb, mint a bokszzsák, mert nyüszít.
Kissy összenézett Solange-zsal és egyezményes jelek segítségével tájékoztatta a kislány pszichiátriai kórképéről.
– Te mit művelsz ott a hátam mögött, egérke?
Kissy megszeppent. Hogy felejthette el, hogy barátnőjének hátul is van szeme?

Solange holmiját fél perc alatt kitették a barátnőjénél, aztán sok sikert kívántak és elszáguldottak, mert Johann kevéssel azelőtt telefonált, úton van Vaucressonba az egeréért.

Ahogy hazaértek, Vanessa és Nimby lerobogott a gépterembe. Johann csak jó tíz perc múlva jött meg; a csapat a kapuban várta. Nimby Elke háta mögött állt, kezében egy papírból kivágott, hatalmas nyíllal, ami lefelé, a kislány fejére mutatott. A nyíl szárán felirat: EZ AZ.

Johann mindazonáltal egyáltalán nem sietett. A taxiját elküldte, helyet foglalt a nappaliban és meghallgatta a délutáni vadászat történetét, gratulált nekik és főleg Mézescsupornak, aztán viszont kifejezte reményét, hogy ez nem lesz gyakori.

– Micsoda? – érdeklődött Vanessa, aki ezalatt a konyhában szorgoskodott, elvégre nem engedhették el Johannt üres gyomorral.

– Hogy Elke lesz a Mézescsupor. Éppen elég nekünk értetek aggódni.

– Nem értünk kell, a shindykért és rablókért kell – Vanessa rávigyorgott egy paradicsomra és szeletelni kezdte –, most is ők reszketnek a cellában és várják, hogy mikor állítunk be az át nem adott pofonokkal.

– Akkor is. Tudod, hogy miről beszélek.

– Csalánba nem üt a mennykő – felelte mesterük –, nekünk nem eshet bajunk. Nem azért, mert a shindyk ügyetlenek. Azért nem, mert én megtiltottam, hogy bárkinek baja essen közülünk.

– Nyomós érv.

Vanessa bólintott, aztán szemlét tartott a tálca fölött és jóváhagyólag bólintott megint.

– Tálalhattok, egérkék.

Johann-nak nagyon tetszett a gépterem, azt mondta, látszik, hogy sok időt töltenek itt és ízléssel rendezik be. A gépterem persze a szokott rendetlenséget mutatta, az asztalon mindenfelé apró csecsebecsék és használati tárgyak kusza összevisszasága, a polcon a könyvek minden rendszer nélkül, köztük plüssállatkákkal és egyéb hasznos dolgokkal. De Johann azt mondta, ő ebben nem lát semmi különöset. Nem attól szép egy szoba, ha a dolgok takaros rendben állnak. Ő ugyan elég rendszerető, de

nem mindenáron, és a rendetlenségben mindig is érzett valami otthonosat. Ők nyilván mindenről tudják, hogy hol van a helyiségben. Hát persze, felelték. No ugye, mondta Johann, itt bizony rend van, de az ő saját külön rendjük, amit más nem ismer.

Végignézte a falon levő képeket; mostanra jó néhányat összegyűjtöttek. Nimbynek volt egy ideje szokása, hogy valamelyik barátjánál kinyomtatott egy-egy képet lézernyomtatóval, aztán Vanessával kartonra ragasztották és fölakasztották a falra. Johann éppen a legújabbal kezdte, mert az volt az egyes monitor fölött. Fekete-fehér kislányarckép, nem túl jó minőségű, Nimby nem is nagyította túl nagyra.

– Hát ő ki? – kérdezte Johann rövid tanulmányozás után.

– A jelszó – mosolygott Niala. – Sophie Marceau.

– Nocsak. Meg sem ismertem. Honnan szereztetek ilyen kicsi kori fotót?

– *A házibuli*ból – felelte Nimby. – Egyszer megjelenik egész rövid időre Vic kislánykori fotója. Azt vettük ki és raktuk ide.

– Úgy is lehet mondani, hogy azok jelképeként, akiket meg akarunk védeni – tette hozzá Vanessa. – Egy gyerek.

Johann megnézte a következő fotót is, a kettes monitor fölött. Fiona, azaz Madeleine arca arról a bizonyos meztelen képről, alatta az öltözőszekrény kinagyított képével a szeméből. A hármas fölött egy családi fotó volt, a csapat a D’Aubisson-villa kertjében. Álló sor balról jobbra: Angélique, Niala, Pi, Jennifer. Guggoló sor: Vanessa, Nimby, Chantal, Martin, Kissy. Fekvő sor: Suzy és Jerry, méretarányosan odamásolva Suzy mellé, Chantal térdén ülve.

A négyes monitor fölött is ilyen kép volt, ez még tavalyi, az itteni kertben, Jerry helyett Macskával, aki hajlandó volt Vanessa kedvéért kijönni fényképezkedni, de kikötötte, hogy a hétköznapi bundáját veszi föl.

Az ötös monitor fölött egyelőre nem volt kép, ezen a részen nemrég rendezkedtek és nem jutott rá alkalom. Viszont volt még egypár fotó a falakon, közös programjaikról, kirándulásaikról. A dívány fölött Île-de-France nagyméretű közlekedési térképe, mellette pedig egy kis családi fotó: Mouchi, Michou és tizenhat kiscica, akiket hosszas munkával tereltek össze a fényképezéshez. Macska rokonságának jókora hányada ott volt, az

anyja is. Talán az apja is, bár nem tudni biztosan, hogy az kicsoda. Niala szerint az is egy macska.

Az ajtó melletti polcocskán voltak Nimby logikai játékai; így hívták őket, mert Nimby gyűjteményébe tartoztak, némelyiket még kicsi korában szerezte, de a csapat rendelkezésére bocsátotta őket. Hat Rubik-kockájuk volt, meg mindenféle tekergetős valamik; Kissy főleg azért kedvelte őket, mert lefoglalták a kezét, amikor éppen nem volt mit csinálnia. Egy dobozkában lakott Nimby pentominókészlete. Tizenkét különböző figura, amik mind öt-öt négyzetből állnak, és a legkülönbözőbb alakzatokba lehet őket elrendezni. Elméletileg. A dobozban szépen el voltak rendezve egy hatszor tíz négyzet területű téglalapba, de ha Kissy kivette őket a dobozból, soha nem tudta többé visszarakni. Másféle méretű téglalapba rendezni se. A neten számtalan megoldást látott, de ha nem nézte a rajzot, már nem tudta megcsinálni.

Johann mosolygott, amikor mindezt elmondta neki, és elárulta, hogy neki is volt pentominója gyerekkorában, és ő se boldogult vele jobban.

Nimbynek persze az ilyesmi nem volt gond. Egyszerűen fogta a pentominókat, berakta a dobozba, aztán vigyorgott és az ujját mögéjük téve meglengette a füleit. Az egerek visszavigyorogtak és ők is meglengették. Még Johann is!

– Szia, egérke – ölelte át Kissy Elkét.

– Szia, egérke. Én csak tiszteletbeli, nem?

– Attól még szólíthatunk egérkének.

– Különben is – mondta Nimby –, már részt vettél egy igazi bevetésen.

– Azért igazi egérnek még ne tekintsd magad – szólalt meg Niala gyorsan. – Nem szeretném, ha rárontanál a kieli shindykre és egymagad megpróbálnád összeverni őket.

– Pedig lett volna klassz – vigyorgott a kislány. – Hoztam volna nektek egyik fülüket szuvenírban. Hogy mondják franciául?

– Franciául is úgy mondják. Légy szíves, ne kockáztass. Jerrynek lenni nem annyi, hogy nekiesel a rossz fiúknak. Gondolkodni is kell.

– Vanessának szóltad erről már?

Vanessa a tiszteletbelire meredt, aki rávigyorgott és átadta a puszijait Jennifernek is.

A csapat a kapuban állva nézett a gyorsan zsugorodó taxi után.

– Csak nem lesz baja – mondta Vanessa.

– Persze hogy nem – felelte Nimby. – Okos kislány, nem ront rá a shindykre, mint a gyorsvonat. Egyébként nagyon szépek a rúgásai.

– Tenyéréllel is ügyesen üt – tette hozzá Kissy.

– Biztosan meg tudja védeni magát – sóhajtotta Vanessa. – No, gyertek, ideje készülődni nekünk is.

Míg visszamentek a házba, Nimby azt mondta, legfeljebb kiterjesztik a Jerry fennhatóságát Elkére is.

– S akkor mi lesz? – tudakolta Vanessa.

– Senki se bánthatja, hiszen területenkívüliséget élvez.

– Világos. És ezt a shindyk honnan tudják?

Nimby vállat vont. – Zászló, címer, határőr sorompóval, bármi megfelel.

Chantal azt mondta, a határőr a legjobb. Elke megy az utcán, szembejön a shindy, visszaél, erre Elke előránt egy határőrt a zsebéből, sorompóval. S akkor már mellé egy diplomatát is, aki éles hangú jegyzéket fogalmaz meg a határsértés miatt.

– Meg egy vámost – tette hozzá Nimby. – Határon az is kell.

– Németország Schengen-tag – jegyezte meg Kissy.

– Kisegérföld viszont nem az – felelte Nimby. – Lassan ideje lenne kikiáltanunk a függetlenségünket, nem gondoljátok?

– Nem – felelte Angélique nagyon komolyan. – Amint bekerülünk a hírekbe és berajzolnak a térképekre, elözönlenek minket a turisták.

– Hát aztán, legalább lesz bevételünk az idegenforgalomból.

– Főleg a turista macskák – folytatta Angélique. – Ha létrejönne egy olyan ország, hogy Sajtföld, te nem rohannál megnézni?

A beszélgetés itt félbeszakadt, mindenki ment csomagolni. Öt perccel később folytatták, amikor a kocsihoz indultak. Most Pi viszi a lányokat a reptérre.

– Nem hiszem, hogy Franciaország egykönnyen átengedi városait az alakuló kisegér államnak – mondta Vanessa, és fölcsillant a szeme. – Alighanem harcolni kell.

Vigyorogtak. Vanessának persze a harc legalább olyan fontos, mint a cél, amiért folyik. Ha épp nem fontosabb.

– Nem kellenének az egész városok – mondta Nimby. – Csak azok a házak és lakások, ahol lakunk. Az egereknek sehol a világon nincsen saját államuk. Sőt egyetlen rágcsálófélének sincsen – tette hozzá olyan arccal, mintha amúgy állatfajok sokaságának lenne már saját állama, csak pont a rágcsálók maradtak volna ki. – Gesztusértékű lenne a francia kormánytól, ha átengedné ezeket a területeket.

– Attól tartok, erre még várnod kell – mondta Pi, és kinyitotta a kocsiajtót.

– Lobbizni kell érte. Ennél különb dolgokat is megtesznek a nagyhatalmak, hogy egymás kedvében járjanak. Például eltüntetik az országból a szülészetet, mint a kanadaiak tették a világháborúban.

Összenéztek. Vanessa kedvese homloka felé nyújtotta a kezét, hogy kitapintsa a lázát, de Nimby elkapta és magához ölelte.

– Azt hiszed, bolond vagyok, ugye?

A kislány megrázta a fejét.

– Mindig is tudtam.

Az egerek türelmesen kivárták a csók végét.

– Nos hát, nagyfülű hölgyeim és uraim – mondta Nimby élénken, továbbra is átölelve kedvesét –, a holland királyi család Kanadába menekült a nácik elől, és ott született a harmadik gyerek, Margit hercegnő. Az első kettő is lány volt, úgyhogy ha fiú jön, ő lett volna a király, szóval nem babra ment a dolog. Ha kanadai földön születik, akkor az ottani törvények szerint kanadai állampolgárságot kap. Kettős állampolgár viszont nem lehet király Hollandiában. Ezért a kanadai kormány arra az időre területenkívüliséget adományozott a szülészetnek. A néni a senki földjén született, így csak a szülei állampolgárságát örökölte. Ezt kell átvennünk, területenkívüliséget mindenhová, ahol éppen vagyunk, és akkor határsértés nélkül nem lehet ránk táma…

Vanessa befogta a fiú száját.

– Fejezd már be a dumálást. Mindjárt indulunk, még meg kell csókolnod az egeredet.

Öt nappal később ugyanazon a helyen csókolóztak, csak akkor nem elváltak egymástól, hanem újra találkoztak. Kedden beesett egy nagy létszámú orosz turistacsoport, amiről hirtelen kiderült, hogy csak a fele egy még nagyobb csoportnak; a másik fele szerdán érkezik. A lányok ezért kivételesen föláldozták az egeres szerdájukat, hogy segítsenek a néniéknek, így Nimby csak pénteken csókolhatta meg ismét Vanessát. De annál alaposabban, a taxi rég elment már, amikor azok ketten még mindig teljesen el voltak merülve egymásban. Kissy boldogan nézte őket, és azt se bánta, hogy Nimby nem borul a nyakába és nyalja össze, mint egy kiskutya. Egy órával ezelőtt már megtette, de hajlamos volt megismételni, amikor Vanessáék is megjönnek.

Miután kiörömködték magukat, letették a hátizsákokat és fölkaptak egy-egy üreset. Mindenki fölvett egy cédulát, és elmasíroztak a hipermarketig, ahol cincogtak egyet és szétspricceltek. Ugyanazokkal a magabiztos, eltökélt léptekkel masíroztak végig a polcok között, mint a Nakatomi-toronyba induló gengszterek.

Kissy listáján volt a fagyasztott holmi, hal meg félkész zöldség. Az ő hátizsákjában ezért hűtőtáska is volt, dupla jégakkuval. Pillanatok alatt megvett mindent, és már surrant is a pénztárhoz. Harmadikként ért oda: megelőzte Niala a tisztítószerekkel és Jennifer a macska- és kutyakajával. Mire berakodtak a hátizsákba, már újabb három egér ért célba, s a maradék is megjött két percen belül. Komplett bevásárlást csináltak alig negyedóra alatt.

– A pénztárban töltöttük a legtöbb időt – mondta Nimby. – Ha azt kihagytuk volna, sokkal hamarabb végzünk.

Vanessa csettintett a nyelvével.

– Remek ötlet. Legközelebb így csináljuk és rekordot javítunk. Sőt tudod mit? Éjszaka jövünk, hogy ne kelljen a többi vásárlót kerülgetni.

Hazafelé menet megbeszélték, hogy ki kell dolgozni a csapatos villámbevásárlás nevű sportot. Természetesen rögzített árukészlettel, mindig azonos berendezésű áruházzal, hogy egyenlőek legyenek a feltételek. Több versenyszám is lehet, aszerint, hogy vannak-e más vevők és vannak-e pénztárosok meg biztonságiak.

Otthon egyszeriben vége szakadt a hülyéskedésnek. A konyhában kirakták a zsákokat, aztán mindenki ment a dolgára. Kissy a konyhai különítményben volt, a holnapi ebéd egy részét már most előkészítették. Vanessa legújabb salátakölteményét és a süteményt. Mert most azt is ők maguk készítik. Jerry-féle sajtos sütit Isabelle néni receptje alapján. Vanessa azt mondta, szeretné megtanulni a cukrászatot is, ők pedig lelkesen, egy egérként bólogattak hozzá.

Volt egy géptermi különítmény is, a fiúk, ők készítették elő a terepet. Shrek egy asztalt kért, hogy legyen hová kirakni a játékaikat, úgyhogy lehozták a padlásról Boulanger-ék régi kempingasztalát. Nem volt nagy, de a célnak megfelelt. Viszont elromlott, nem maradt állva, úgyhogy a fiúk megjavították. Nino gépéhez nem volt monitorjuk, az egyik szerverét tették át az asztalra, hozzá elosztóval, hálózati kábellel. Mire Kissy induktáskodás után lement megnézni, minden el volt rendezve, a gépterem közepén az asztal, a monitor meg a gép. De a gépbe semmit se dugtak be, úgy hagyták lefóliázva.

A fólia meglepte Shrekéket, amikor másnap lementek és megnézték. Az egerek vigyorogtak.

– Mi az ördög – mondta Shrek. – Honnan hoztátok ezt, egy plutóniumfelhőből?

Pontosan érkeztek, öt perccel kilenc után. És nagy meglepetésre hárman voltak. S ki más volt a harmadik, mint – Jean-Pierre Leblanc.

Kissy döbbenten nézte, amint kilép az ismeretlen, elég viharvert kocsiból.

– Nahát, Jean-Pierre – mondta Niala; ő persze már akkor meg tudott szólalni, amikor Kissy még azzal volt elfoglalva, hogy a száját tátsa. Mellette Nimby rálehelt a tenyerére, aztán megdörzsölte az egyik szemét; utána megint lehelt és megdörzsölte a másikat is. – Hogy kerülsz te ide? Több mint egy éve nem láttunk.

– Hát én csak úgy – mosolygott a hadnagy. – Tudjátok, néha együtt dolgozunk a fiúkkal, és mondták, hogy hozzátok készülnek. Igazán el kellett jönnöm. Megint pedofilt fogtatok, mi? Hova zártátok be?

– Nem zártuk be – felelte Vanessa. – Hátul a kertben kapaszkodik egy szál kötélen, húsz méter magasan az úszómedence fölött. A medencébe áramot vezettünk, egy raj piranha úszkál benne, a kötél pedig lengés közben egy éles pengéhez súrlódik.

Jean-Pierre nevetett és kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a kislány fejét, de aztán inkább visszahúzta. – Látom, a szelídséged megmaradt.

– Meg hát. Hogyhogy együtt dolgoztok?

– Hát, tudjátok, én már nem vagyok rendőr. Egyelőre egyéni vállalkozó vagyok, gépeket javítok, szoftvert installálok, ilyesmiket. És egy-egy nagyobb projektnél összejövünk a fiúkkal. Most, hogy hozzátok jönnek, nem hagyhattam ki.

Kissy elégedetten bólintott. Lám csak, a Százas-ügynek milyen haszna lett. Akkor ismerkedtek meg, az egerek révén.

A gépterembe érve a három szaki tehát meglepve nézte a lefóliázott gépet, amiről Shreknek egy plutóniumfelhő jutott eszébe – bár hogy az ellen a csomagolófólia hogyan véd, az rejtély.

– Nem – felelte Nimby –, plutónium nem volt a helyszínen. Vagy csak nem látszott a sok lila csápos űrlénytől. Azért csomagoltuk be, hogy ne kerüljön rá az ujjlenyomatunk.

Shrek bizalmatlanul méregette a gépet.

– És a mienk rákerülhet?

– Jobb, ha az se; nem tudni, hova viszi majd a gépet a muki. Találtok ott egy csomag gumikesztyűt.

Shrek és Maszat összenézett Jean-Pierre-rel.

– Okosak a kis patkányok – mondta az exhadnagy.

– Egerek – méltatlankodott Vanessa. – No mi lesz? Sose láttok hozzá?

– De – mondta Maszat, és lerakta a vállán cipelt nagy piros sporttáskát az asztalra. – Oké, akkor hadd halljam még egyszer a sztorit. Szóval megfújtátok csórikám gépét, és azt hiszitek, hogy forró stuff zizeg rajta. Frankón?

– Nem fújtuk meg – mondta Nimby –, teljesen önszántából adta ide, egyébként frankón.

– Aha, miután jól megagyaltátok, mi? – kérdezte Shrek, és fölvett egy pár kesztyűt. A legnagyobb méretet vették, ami volt.

– Szó sincs róla. Hozzá se nyúltunk. Csak nem akart magának bajt.

– Milyen bajt? – kérdezte Maszat.

– Öreg – mondta Jean-Pierre –, a csávó pedofil. Képzeld el, ha ez kiderül róla, nagy ívben repül mindenhonnan. Ezek a kedves kis vérszívók megzsarolták, hogy szétkürtölik az infót, ha nem gazsulál.

Kissy gyanakodva nézett a volt zsarura. Jean-Pierre valaha teljesen normális francia nyelven beszélt.

– Aha – vigyorgott Maszat –, csípem őket. Oké, akkor lássuk, miből élünk.

Elkezdett kipakolni a táskából. Volt benne egy külön hordtáskába rakott laptop, egy kis szerszámkészlet, egy külső merevlemez, egy fényképezőgép, egy fejlámpa és két henger alakú tárgy puha, fekete anyagból; de ahogy letette a táskát az asztal alá, látszott, hogy még nem üres. Kissy elismerően bólintott. Ezek aztán föl vannak szerelve.

Ők is föl voltak. Nimbyék még tegnap elhelyeztek három webkamerát az asztal fölött, különböző szögekben, hogy mindent rögzítsenek. Bármiről kiderülhet később, hogy fontos volt. Egy mikrofon is lógott a mennyezeti lámpáról, ami mindent vett.

Shrek kesztyűs kézzel kibontotta a gépet a fóliából és hanyatt fektette. Maszat felé nyújtotta a kezét.

– Szikét!

A társa kis motoros csavarhúzót adott neki, ő pedig levette a gép oldallapját.

– Oké. Lássuk a kiscsillag bélését. Elég szokványos vas. Olcsó tucatáru. Fölírjuk a konfigot?

– Fölösleges – mondta Nimby. – Minket csak a stuff érdekel.

– Oksesz. Hát akkor nézzük.

Shrek föltette a fejlámpát és a gép fölé hajolt.

– Pöpec – jött a hangja a kártyák és kábelek közül. – Minden szépen a helyén. Öreg, ebben ugyanaz a deszka van, akit a múlt héten nyomtunk annál a spinénél.

Kissy tudta, hogy most egy aránylag érthető mondatot hallott.

– Akkor simán fölnyomjuk USB-ről – felelte Maszat, és az egyik hengeres tárgyért nyúlt. Kinyitott rajta egy patentot és kiterítette. Hosszú csík lett belőle, sok kis átlátszó műanyaggal

fedett zsebbel. Pendrive-ok voltak bennük, rengeteg apró, színes pendrive. Kissynek nagyon tetszett a tárolási technika. Rögtön elkezdte számolni őket.

Maszat kiválasztott egy piros pendrive-ot és átadta Shreknek a másik hengerrel együtt. A kövér szaki megköszönte és a gép mellé tett billentyűzetre mutatott.

– Ez kié?

– A Jerryé – felelte Nimby. – Miért?

– Akkor ez nem kell – adta vissza Shrek a hengert; eszerint gumibillentyűzet lehetett. A pendrive-ot bedugta, ellenőrizte a csatlakozásokat, aztán Nimbyre nézett.

– Hát a táp?

A fiú meglepve nézett Shrekre, aztán a gépre, majd megint vissza a férfira. A monitort már tegnap bedugták a konnektorba. De a gépet…

– Minden nekünk se juthatott eszünkbe. Van a fiókban, ott a…

De Maszat addigra már leguggolt a táskához, kivett egy kábelt és összedugta.

– Akkor hadd szóljon – mondta Shrek, és elindította a gépet.

Kissy tizenhat pendrive-ot számolt a tokban, és négy zseb üres volt. Sejtelme se volt, mire kellhet valakinek tizenhat pendrive, a Jerrynek összesen nem volt ennyi. Talán öt-hat, legfeljebb.

– Hogy miért? – szólalt meg Shrek, belépve a BIOS-ba. – Hallottunk már esetről, amikor valaki érdekes dolgokat művelt a billezetével. A gépet nyugodtan át lehetett nézni, zsír frankó volt, csak hiába nyomattad szűz oprendszerről, a kis Chiconyban levő csipike befigyelt és ráizzította a védelmet. Onnantól lejátszottál.

– Miből látta? – kérdezte Vanessa.

– Édes gazdámnak volt egy speckó billikombija, amit bootkor mindig benyomott, és ez elmaradt.

– Hát… ilyet ez a fószer aligha csinált – mondta Nimby.

– Rátennéd az életedet? – kérdezte Niala.

– Nem…

– És az ő életét? – koppintott Niala Maszat fejére.

– Hé, ez a *Doktor Szöszi!*

Nevettek.

– És honnan tudod – kérdezte Nimby –, hogy a gépben nincs ilyen csipike?
– Ezért sasoltam bele lámpával. Akárhova rejted a kézi berhelést, valahol föl kell dugni. Okésak vagyunk, a BIOS frankó. A bootot átraktam USB-re, amúgy zsír. Na zúzzunk, srácok.

És zúztak – bármit jelentsen is ez. Először elindították a gépet a pendrive-ról, amin valami speciális rendszer volt, így bármilyen védelem volt a gépen, az nem indulhatott el. Aztán bedugták Daisyt, a külső merevlemezt. Ez volt a neve, rá volt írva egy matricán és ők is így hívták.
– Miért Daisy?
– Mert ez volt éppen üres – felelte Shrek. – Van Amélie, Béatrice és Céline, de azok most tele vannak.
Daisy egészen kicsi volt, de óriási kapacitású, egy terabyte. Kissy soha nem látott még ekkora lemezt. Nino gépének kétszáz gigáját könnyedén elnyelte, pedig nem az adatokat vitték át, hanem a teljes kétszáz gigáról másolatot csináltak, az üres területről is, hiszen ott is lehet adat: az, amit korábban letöröltek, de nem írtak felül.
Amikor kész volt, kikapcsolták a gépet és Daisyt bedugták a laptopjukba.
– Oké – mondta Maszat –, innentől szól a buli. Összenyomunk?
– Persze – mondta Shrek, aki közben már elővett egy netbookot a zsebéből. – A farok nálad van, nem?
Maszat a táskába nyúlt és kivett egy kábelt, amivel összekötötték a két gépet.
– Szóval ablakos jószág a kiscsillag – mondta Maszat –, mint a selyem. Ide a bökőt, hogy nincs rajta… jaj!
A semmiből hirtelen megjelent egy hatalmas penge, ami dárdaként szegeződött a mellének.
– Nyugi! – szólt Niala a húgára. – Nem szó szerint értette.
– Ja, az más – felelte a kislány, és egy szempillantás alatt eltüntette a kést.
Nevettek, de kicsit rosszallóan is néztek rá; nem mintha ez bármin is változtatott volna. Vanessa vadon nevelkedett, s bármennyire sokat szelídült azóta, végeredményben akkor is vad maradt.

– Sz… szóval – folytatta Maszat nyugtalanul a kislányra sandítva – csak azt akartam mondani, biztos vagyok benne, hogy nincs rajta semmilyen trükkös dolog, például rejtett partíció vagy ilyesmi.

– Nem, szerintem se – mondta Shrek. – Oké, fölcsináltam. Mivel kezdjük, gyorsan fussuk át vagy egyből a zsigereibe?

– Fussuk át – mondta Jean-Pierre és Maszat egyszerre. Ez utóbbi folytatta. – Szerintem a csóka annyira harmatos, hogy első menetre ki kell szaszerolnunk valamit.

– Egyetértek – bólintott az exzsaru, aki közben egy másik helyes kis netbookot vett elő a zsebéből és ő is bekapcsolta. – Légyszi, harapj kéket, rád akarok röfögni.

Kissynek ez már sok volt.

– Jean-Pierre?

– Tessék.

– Te mégis mikor felejtettél el franciául?

A férfi ránézett és nevetett.

– Ne aggódj, nem felejtettem el. De a srácok mellett az embernek föl kell szednie a nyelvüket. Ha azt mondanám, hogy kapcsold be a Bluetootht, hülyének néznének. Harapj kéket, így mondják.

– Mert ennek van értelme – jelentette ki Maszat. – Pont mi tudunk rendesen franciául. A Bluetooth angolul van, kék fogat jelent, a világon mindenhol így mondják. De franciául a *software* is *logiciel,* mert annak értelme van… No né csak, mit talált Maszat bácsi? C-c-c! Hát szabad ilyet?

Egy egérként rohantak az asztal másik oldalára, hogy láthassák a laptop monitorát. Egy albumnyi fotó volt rajta, két kislányról. Rengeteg. Kissy boldogan nézte őket, és már látta lelki szemeivel, amint lekötözik Ninót és előveszik a nagy késeket, amikor megszólalt Niala.

– Ilyet? Persze hogy szabad. Fölöslegesen ábrándoztok vérontásról, egérkék, ezeket legális szerverről töltötte le.

Kissy ekkor fedezte föl, hogy a kislányok a legtöbb képen fürdőruhát hordanak, néhányon pedig teljesen föl vannak öltözve. Vanessa odanyúlt és pörgetni kezdte az albumot.

– De ennyi képet akkor se tölt le normális ember – mondta Martin –, csak shindy.

– Ugyan már – felelte Jean-Pierre. – Az ember talál egy érdekes galériát, odaadja a letöltésvezérlőnek, hogy majd később megnézze. Aztán megnézi a felét és letörli az egészet. Ezzel még a pedofília gyanúját sem igazoltad.
– Én csak a linket szoktam eltenni – mondta Kissy.
– Én viszont letölteni szoktam – mondta Nimby, teljesen fölöslegesen. Jól ismerték Nimby letöltési mániáját. Szinte naponta lepte meg őket valami érdekessel, amit éppen leszedett a netről.
– Azért én megnézném, hogy honnan szedte őket – mondta Vanessa. – Van erre utaló nyom?
– Az majd a böngiből kiderül – felelte Maszat. – Elsőre csak gyorsan átnézünk mindent. Á, van itt még fotó. Van a havernak ízlése.
Kissy dühösen meredt az újabb albumra, ami egy tíz év körüli lányt ábrázolt lenge öltözékben. Ízlése?!
– Ne hergeld Vanessát – tanácsolta Shrek.
– Én nem hergelem – tagadott Maszat. – Csak megállapítottam, hogy helyes kiscsaj. Talán nem? Nicsak, van itt még. Ez is jól néz ki, nem elveszett gyerek. Jut eszembe, él még egyáltalán?
– Miért ne élne? – nézett rá Kissy gyanakvóan.
– Gondoltam, mielőtt elszedtétek a gépét, péppé vertétek.
– Nem vertük.
Vanessa megnyalta az ajkát.
– Az majd akkor következik, ha megtaláljátok az igazi pornót.
– Á, az ördögbe – mondta Jean-Pierre, aki lendületesen kopogott valamit a gépén. Most fölnézett. – Ez vacak. Tudtok adni egy egeret?
Kissy kinyitotta a száját, de Shrek megelőzte.
– Ez itt mind az – mutatott végig a csapaton. – Egyik szebb, mint a másik, és Plug and Play rendszerűek. Dugd be és játssz!
Ezzel elkapta Kissyt, aki persze sivalkodott, de igazából nem védekezett, s rövid dulakodás után ott állt Jean-Pierre előtt. Rávigyorgott, kinyúlt oldalra és kivett a fiókból egy zebramintás kisegeret. Átadta.
– Kösz.

– Még hogy Plug and Play – dohogott Kissy később a konyhában, míg a salátaöntetet keverte. – Honnan lett ezeknek ilyen disznó fantáziájuk?

– Sehonnan – felelte Niala. – Azaz mindig is ilyen volt nekik. Kanok, hisz tudod.

– Amikor megismertük őket, nem voltak ilyenek.

Niala nevetett.

– De, csak nem mivelünk. Az három éve volt, kiskölyköknek tartottak minket.

Chantal vigyorgott. – Ebédre megjön Andreas is, akkor végképp látszani fog, hogy már felnőttünk.

Kissy fölvonta a szemöldökét.

– Élő bemutatót akarsz tartani nekik?

– Hm. Nem is rossz ötlet.

Kissy sóhajtott és átadta művét Vanessának.

Shreken végül nem álltak bosszút a megjegyzéséért – valahogy nem tudták komolyan venni. Sem a megjegyzést, sem Shreket. Mert a dolog folytatódott.

– Ez az – mondta Maszat két pillanattal azután, hogy Kissy átadta Jean-Pierre-nek a csíkos rokont –, meg is van. Mi jár a szerencsés megtalálónak?

– Semmit se találtál szerencsésen – felelte Niala. – Ez a Vladekkel folytatott beszélgetése, nekünk is megvan a szöveg.

– De hát ez bizonyíték!

– Aha, csak nem bűncselekményre.

Maszat pislogott. Shrek magyarázta meg neki.

– Öreg, a szép szőke rágcsálónak igaza van. Dumálni szabad bármiről, azt nem tiltja a törvény. Nekünk éles stuff kell, hogy a csókát bevarrhassák. Meztelen kiskölykök vagy hasonló.

– Félek, hogy nem fogunk találni semmit – szólalt meg Jean-Pierre.

– Miért? – kérdezték többen is.

– Én beljebb járok, mint a fiúk, a gyors átnézést rájuk hagytam. Letöltöttem a muki által meglátogatott oldalak listáját. Egyáltalán nincsenek köztük pedofil lapok.

– Hogy tudtad ezt ilyen gyorsan megállapítani?

– Van egy rendőrségi program, ami ezt ellenőrizni tudja. Amikor leszereltem, a parancsnokom engedélyével megtartot-

tam. De megnéztem a levelezését is. Azt már tudom, hogy nem kapott és nem is küldött tilos anyagot. Most fogom átnézni a címjegyzéket.

– Hát – mondta Shrek a fejét vakarva –, akkor nincs más hátra, nekünk kell gyártani valami szaftosat. Te meg is felelsz – nyúlt Kissy felé –, Maszat meg majd fotóz, jó?

Kissy kibiztosította a tenyerét, és pontosan tudta, mit fog tenni. Amikor Shrek keze odaér hozzá, hátracsavarja és nekivágja a pasast az asztalnak. Az persze összeroskad és a sok drága holmi mind rázuhan. Épp ez a dolog szépsége.

De a verekedés elmaradt. Shrek nevetve visszahúzta a karját, Kissy pedig bosszúsan állapította meg, hogy a bolondját járatták vele.

Két óra alatt megvolt a gyors átnézés. Megnéztek minden képet és videót, szöveges dokumentumot, programmal ellenőriztették a meglátogatott oldalak listáját és a levelezést. Aztán Jean-Pierre netboookjáról ráküldtek egy programot az üres lemezterületre, hiszen Nino bármit le is törölhetett. Ha nincs nyoma törlésnek, az is gyanús, mert akkor megsemmisítést végzett egyszerű törlés helyett, és nyilván oka volt rá. Igaz ugyan, hogy a Vladekkel folytatott beszélgetést nem törölte le; de talán nem is tudta, hogy a gép rögzíti.

A laptopon Maszat elindított egy programot, ami a meglátogatott oldalakat újra letöltötte és egyetlen végeláthatatlan listában bemutatta. Nagyon fárasztó volt bámulni, de Maszat, miközben le se vette a szemét a képről, elmagyarázta, hogy miért kell.

– Ezt pöpecül erre a bulira csináltuk. Jean-Pierre tudja, hogy az a rendőri cuccos nem ezer százalék, ha valahol új hely nyílik, a spanok rég tudnak róla, mire a jard listájára fölkerül. Úgyhogy megnézzük szemmel is. Lehet, hogy hosszú lesz, de azért fizettek, hogy mindent megnézzünk. – És vigyorgott, mert a képernyőn éppen pornóképek vonultak sietősen. Legális volt mind, de meg kellett állapítani, hogy azok-e, és ezt csak úgy lehetett, ha az ember megnézi őket.

Kissy a monitor fölött Vanessára pillantott. A kislánynak baljósan csillant meg a szeme, de egyelőre láthatóan életben akar-

ta hagyni a srácot. Maszat szerencséjére közben a képeket normális oldalak követték.

A három szaki félóránként váltotta egymást a szemfájdító feladatban. Az egerek nem segítettek nekik. Éppen eleget fognak fizetni a végén. Pornó sokszor akadt a több mint három óra alatt, de az mind legális. Viszont többször láttak olyan eseteket, amikor Nino gyerekekkel kapcsolatos tartalmakat nézett meg, persze az is mind legális volt. Míg egyikük a vége-hossza nincs listát figyelte, a másik kettő folytatta az egyéb vizsgálatokat, többek közt alaposan elolvastak fórumokat, ahol Nino megfordult – és minden ugyanoda mutatott. Nino egy rosszul értesült pedofil, akinek fogalma sincsen, hol talál a neten valóságos gyerekpornót.

– Cin-cin – mondta Kissy letörten.

Kevéssel később, fönt az ebédlőben már kezdett felcsillanni a remény. Hátha mégsincs minden veszve. Hogy miért, arról egyelőre sejtelme se volt. De vakon bízott Nialában, aki azt mondta:

– Azért ezt is a javunkra fordíthatjuk. Majd elmondom, hogyan. Egérkék, hozzatok még salátástálakat. Két kenyértartó nem lesz elég, legalább négy kell. Hé, te ott, a nagy füleiddel! Igen, te. Szaladj le és szólj az embereknek, asztalhoz. Nem várunk senkire!

Françoise csodálkozva nézett Nialára és a fejéhez emelte a bal kezét.

– De hisz nekem nincs is nagy fülem.

– De jól hangzik! És akkor már szaladni se tudsz?

– Hát… de tudok.

S már ott sem volt. Mintegy vezényszóra a másik irányból megérkezett Martin és Nimby az evőeszközökkel, két nagy műanyag dobozban. Gyors mozdulatokkal hozzáláttak szétrakni őket. Kissy követte Nialát a konyhába, ahol Vanessa a végső simításokat végezte a salátán.

– Cin-cin. Minden kész, tálalhattok.

Az egerek kellően nagy létszáma miatt az olyan műveletek, mint a tálalás, villámsebességgel folytak le. Angélique és Nimby fölkapta egy nagy tálca két végét, kivitték és az asztalsor vége mellett tartották, amíg Jennifer és Niala átrakodott róluk az

asztalokra. A másik végén Martin és Pi tartotta a tálcát, Chantal és Kissy pedig tálalt. Vanessa mint séf természetesen nem csinált semmit. Aztán Pi visszavitte az üres tálcákat, a csapat pedig összehangolt, pontos gépezetként szedett mindenkinek csirkehúst, halat, sült krumplit, rizst és salátát.

Jó döntés volt, hogy kétféle állatot és kétféle köretet is felszolgáljanak. Persze lehetett akár mind a négyből kérni, és a legtöbben kértek is. Maszaték tányérját jól megrakták, és Andreasét is, mert focizni volt, alaposan megéhezett. Françoise azt mondta, ő még sose evett egyszerre rizst és sült krumplit, Vanessa pedig azt felelte, próbálja ki, ízleni fog. Így is lett.

– Klassz meló – dünnyögte Maszat, végigtekintve a terített asztalon. Az egerek nevettek és jó étvágyat kívántak neki.

Persze azért beszélgettek is az ebéd alatt. Elmesélték, mi történt velük, amióta megszakadt a kapcsolatuk Jean-Pierre-rel; igazán mozgalmas évük volt, Kissy csak így utólag fedezte föl, mennyire.

Elmondták a shindykalandjaikat: a kempingbeli pasast, persze az egész nyári túrával együtt, Pellat szerencsétlen hamisítási ügyét és a hegyen fogva tartott kisfiút. Ez volt az eddigi legkomolyabb és a legrosszabbul sikerült ügyük, mondta Pi, legalábbis a sértettek szemszögéből. Az ő számukra persze Mohi sérülése volt a legrosszabb.

Jean-Pierre is mesélt, bár sokkal kevesebbet. Röviddel az utolsó közös kalandjuk után leszerelt a rendőrségtől és belefogott ebbe a számítástechnikai vállalkozásba. Már most is jobban keres, mint a rendőrségnél, pedig még igazán új a cég. Főleg mert nincsenek alkalmazottai, akikre költenie kellene.

Már befejezték az ebédet, amikor Niala elmondta az elképzelését. Igazán egyszerű volt.

– Ha Ninónak nincsen semmi a gépén, akkor van vesztenivalója. Tehát neki kell megfognia Vladeket.

Kissy értetlenül nézett a kóláspoharára. Ninónak? Vladeket? Hogyan?

Niala ötlete a legegyszerűbb dolog volt a világon. Ezt onnan lehetett tudni, hogy ő mondta.

– Figyeljetek ide. Ez a legegyszerűbb dolog a világon. Ninónak egyelőre semmi oka rácsokról álmodni, igaz?

– Hacsak otthon nem figyel neki valami – szólt közbe Maszat. – Mondjuk pár teramaci a kredencfiókban.
– Átnéztük az egész lakást – felelte Nimby.
– Ne csináld, öreg – felelte Maszat, ezzel meglepve Kissyt. Maszat eddig csak a társait szólította öregnek. De nyilván azért mondja, mert magukhoz hasonlónak tekinti. – Földtéptétek a kertet meg fölástátok a padlót meg minden?
Csend volt a válasz. Hát azt éppen nem.
– Oksesz. Csak mert én is így gondoltam. Folytasd, hugica, iszom a szavaidat.
Niala egy pillanatra megakadt. Még soha senki nem szólította hugicának. Kissy keze a csípőjére siklott. Ha Niala úgy dönt, hogy agyoncsapja Maszatot, ő készen áll a harcra.
De Niala nem ontott vért.
– Szóval Ninóról eddig még nem tudunk semmi törvénybe ütközőt. Rácsokról tehát nem álmodik. Viszont tudjuk a titkát, és ha énekelünk, akkor ő repül. A munkahelyéről, a barátnője mellől, a baráti társaságából… mindenhonnan. Elég egy telefon, és…
Mintegy végszóra szólalt meg Vanessa telefonja. A saját szerzeményét játszotta.
– Bocs – mondta a kislány, és benyomta a gombot. – Szia, Isabelle néni, mondd!
– Szervusz, kicsim. Ne haragudj, hogy emiatt zavarlak, de már öt perce próbálok szót érteni a moszkvai hölggyel. Valamit magyaráz, de csak abban tudtunk megegyezni, hogy fölhívlak.
– Persze, semmi gond, add át neki!
Kissy értetlenül nézett Martinre. Martin értetlenül nézett vissza rá. Az asztal túloldalán Chantal ugyanúgy nézett össze Andreasszal. Talán még Suzy is összenézett Macskával. Ugyan milyen nyelven tud Vanessa, amin Isabelle néni nem?
– Halló? – hangzott a telefonból idegenes kiejtéssel.
– Dabroje utro, Maria Petrovna. Ja Vanessa. Kak magu vam pamagaty?
Orosz nyelvű szóáradat volt a válasz. Kissy egyetlen szótagot se tudott elkülöníteni. Günther jutott eszébe, amikor megszólította őket azon az összejövetelen. Azóta se tudja, hogy mit kérdezett.

– Pazsálszta, Maria Petrovna – harsogta túl a kislány a hölgyet, aki így hallomás alapján ötvenéves lehetett és jól megtermett. Kissynek fejkendős nénikék jutottak eszébe, széles, kerek mosollyal; valami filmben látta őket. – Medlénnyeje, pazsálszta, nye panyimáju!

Talán azt mondja, hogy lassabban. Ő, Kissy, biztosan ezt mondaná. Legjobb, ha olyan lassan, hogy két szó között elszaladhasson egy tolmácsért. Nem mintha tudná, hogy lehet Beaulieu-ben orosz tolmácsra akadni. Vanessa nyilván tudja. Sőt már Mohi is tudta, egészen biztos, hogy már az emlékezetes nyaralás első hete után bármilyen tolmácsot megtalált volna Beaulieu-ben. Vagy ha éppen űrkikötő kell, akkor azt.

Fölriadt. Az orosz hölgy beszélt éppen, Vanessa pedig mosolygott.

– Á, da, uzsé panyátno. Minútocsku… ja dumáju… – Csend. A telefon nem válaszolt, Vanessa pedig töprengve nézte a sütis tányérját.

Az asztal körül cincogás se hallatszott. Mindenki várta, hogy mi lesz. Vanessa nyilván azon gondolkodik, elvállalja-e, hogy közli Sarkozy elnökkel az orosz hadüzenetet.

Vanessának néhány másodperc után felcsillant a szeme.

– Ja vam pa… poz… pozzsé pozvanyu – közölte a telefonnal, nyelvileg bizonytalanul, de szándékában határozottan, mert válaszra se várva kinyomta a hölgyet. Aztán előkeresett egy számot és felhívta.

– Szia, hát te? Azt hittem, elutaztál a hosszú farkú barátaidhoz.

Férfihang volt, a korát nehéz lett volna megmondani. Kissy mintha hallotta volna már a hangját. Kétségkívül beaulieu-i, ha tud az egerekről.

– Szia, André. Figyelj csak, jól tudom, hogy neked van egypár orosz szótárad?

– Jól… de honnan?

Vanessa elmosolyodott.

– Ugyan már. Megszokhattad volna, hogy én mindig mindent tudok. Nélkülözni tudod őket egy-két hétig?

– Persze. Nyelvet tanulsz?

– Csodákat. Van a panzióban egy orosz hölgy, aki csak anynyit tud franciául, hogy good morning. Égre-földre keres valami szótárat, hogy boldoguljon.

– Ha ráér délután, fölvihetem, úgyis benézek Gérard bácsihoz… de várj, hisz a panzió éppen dugig van oroszokkal. Véletlenül tudom. Azok miért nem tolmácsolnak?

– Ha akarod, kérdezd meg a hölgyet, úgyis ott lesz a kezedben a szótár. Meg azt is, hogy miért nem hozott egyet magával. Jó, akkor megmondom, hogy délután kap egyet. Szpasziva, André. Majd beugrunk hozzád valamelyik héten.

– Bármikor, ha nem kell oroszul beszélni. Már csak annyira emlékszem, hogy daszvidányije.

– Neked is – vágta rá a kislány, és kinyomta a telefont. Tárcsázott. – Eta já, Maria Petrovna. Ja ras… resila vam problému. – Kérdő hangok a telefonban. – Poszli abéd kto… to… hogy az ördögbe mondják?! – Számonkérően az egerekre nézett, akik nem mertek nyikkanni se. Fogalmuk se volt róla, hogy mondják, és főleg hogy mit. – Prinyeszjot, ez az! Prinyeszjot vam adnavó.

Újabb szóáradat volt a válasz. Vanessa mosolygott.

– Pazsálszta, nyicsevó, Maria Petrovna. Nye za sto. Zdravsztvujtye.

Letette a telefont, visszaakasztotta és elégedetten bekapott egy darab sajtot.

Az egerek el voltak bűvölve. Vanessa sokadszor bizonyította be bámulatos sokoldalúságát. Kissynek eszébe jutott az első este, amikor Mohi satuba szorította Pi kezét, meg amikor Niala vizsgáztatni kezdte a rokonok és ismerősök kilétéről… még a könnycseppre is emlékezett, arra a legelső könnycseppre, ami az egész életüket megfordította, ha akkor még nem is sejtette senki…

Maszat hangja törte meg a csendet.

– Zdravsztvujtye olyasmit jelent, hogy szia. Ezt nem mondhatod olyasvalakinek, akit kereszt- és apai néven szólítasz.

Vanessa döbbenten meredt rá, aztán hátralökte a székét és fölpattant, villámgyorsan, ahogy az egérfogó rugója csapódik le. És éppolyan rémisztő is volt.

– Maszat! Te értesz oroszul és elnézed, ahogy itt kínlódok?!

– Jézusmária! – sikkantott a másik, nevetséges rémülettel húzódva közelebb Shrekhez. – Én nem… én nem tudok… *ne üss meg!* Én csak köszönni tudok oroszul, ez minden! Kegyelem! Macska, gyere már, védj meg!

Az egerek nevettek. Vanessa is, ahogy visszaült a helyére.

– Macska soha nem emelne mancsot rám. Én vagyok a kedvenc egere. Életben hagylak, mert hasznos vagy a Jerry számára. De ha kiderül, hogy becsaptál és perfekt orosz vagy…

Vészjóslóan fölemelte az ujját, és együtt nevetett a többiekkel.

– Tehát azt gondoltam ki – vette vissza a szót Niala –, hogy mi éppen eleget tudunk Ninóról, hogy egy életre tönkretegyük, viszont semmi olyasmit, amit állampolgári kötelességünk lenne bejelenteni. Úgyhogy ő fogja elkapni Vladeket. Nem mi állítunk neki csapdát: Nino csinálja. Mi csak leadjuk a rendelést, ő pedig tálcán hozza a pasast, szalaggal átkötve. That's all, mice.

– Van ezzel egy-két problémám – felelte Jean-Pierre, de Niala csak mosolygott és bólintott.

– Fogadjunk, hogy kitalálom őket. Az egyik az, hogy esetleg Vladek is ugyanolyan tiszta, mint Nino. Annál jobb; neki is, a gyerekeknek is. Akkor két ember lesz majd, akiket bármikor bevethetünk a társaik ellen. A másik problémád nem úgy kezdődik, hogy „zsar"?

– De, éppen úgy.

– Felejtsd el. Mi nem fogjuk megzsarolni Ninót. Pusztán megkérjük valamire. Ő pedig örülni fog, hogy teljesítheti a kívánságunkat. Mert egy perverz disznó ugyan, de egy előzékeny, udvarias perverz disznó. Te is az lennél, ha lenne egy titkod, amin az egzisztenciád múlik, és lenne valaki, aki ismeri.

Niala elhallgatott, és abban a pillanatban megszólalt Vanessa. Már megint mintha telepatikus kapcsolatban állnának egymással.

– Úgyhogy nektek is bővül a feladatkörötök, srácok. Kell egy pici szoftver erre a gépre.

Shrek és Maszat egymásra nézett, aztán megint a kislányra.

– No miféle?

– Ami folyamatosan követi, hogy az ürge mit csinál a neten, és jelenti nekünk.

– Hé, hé, álljunk csak meg – emelte föl Maszat a kezét. – Ez brutál kukucs, ezért minket bevarrnak. Nyomj rá Delete-et.

– Hagyod, hogy végigmondjam?

Vanessa tekintete olyan szelíd volt, hogy a srác zavartan elhallgatott. Alighanem képtelen volt eldönteni, mire számítson a következő pillanatban, simogatásra vagy arra, hogy orrba vágják.

– Ninóval közölni fogjuk, hogy a cuccost rátettük a gépére. Nem kell bele semmiféle védelem. Ha akarja, lelőheti, akár le is törölheti. De ha ezt teszi, észre fogjuk venni, hogy nem jön többet jel a programtól.

– De hát ennek mi értelme? Hazaviszi a gépet és leszedi a stuffot.

– Nem, várj csak – szólt közbe Shrek. – Igaza van a kiscsajnak, nemhiába eszik olyan sok sajtot. A csóka jóra akarja hozni magát, úgyhogy igenis fönt hagyja a programot. Még örülni is fog, hogy bebizonyíthatja, milyen kisangyal. Szerintem ezzel kihúzzátok a méregfogát. Le a kalappal.

– Kösz. Megírjátok a programot?

A két szaki egymásra nézett. Maszat tűnődve megdörzsölte az orrát.

– Szerintem egy készet kellene rácuppantani. Megírhatjuk, persze, de az óriási guba és hatalmas elmozdulás a negyedik dimenzióban. Mármint rengeteg idő – fordította emberi nyelvre, ezzel igencsak meglepve Kissyt.

– Van ilyen készen? – kérdezte Chantal.

– Persze – felelte Jean-Pierre. – Alkalmazottfelügyeleti szoftverek. Vagy éppen gyerekfelügyeleti, ha az kell. Beállíthatod, hogy a kissrácok naponta mondjuk hat órát csimpaszkodhatnak a neten, és nyolckor lámpaoltás. Vagy megfigyelheted, hogy az alkalmazott munkaidőben tényleg dolgozik-e, vagy flashjátékokkal üti agyon az időt.

Az egerek villámgyors tanácskozást tartottak. Ez abból állt, hogy Niala végignézett a csapaton, és az arcokon helyeslést látva bólintott.

– Rendben van. Vegyétek meg a programot, rakjátok föl és állítsátok be. Nyissatok egy anonim postafiókot, és oda menjen minden értesítés az ürge gyerekgyanús mesterkedéseiről. Engedélyezzétek Ninónak a program leszedését, de azt ne, hogy ki-

be kapcsolgathassa. Ha kibújik az őrizet alól, az végleges legyen.

– Vau – mondta Maszat, és elismerően nézett Nialára. – Van sütnivalód, kár, hogy már elkeltél. Ámbár – fordult Pihez – lehet, hogy érdemes lenne elcsaklizni tőled.

– Nyugodtan – mondta a fiú. – De csak ha Shrekék nélküled is be tudják fejezni a munkát.

Kissynek fölcsillant a szeme, és baljós vigyor jelent meg az arcán.

– A pasas kivesz egy szobát a szállodában, de ahogy belép, mindenfelé egereket lát. Lerohan a recepcióra. „A szobámban egerek kergetőznek!” „De uram, mit várt tíz euróért? Bikaviadalt?”

Kissy együtt nevetett a többiekkel. Shrek borzasztó volt, talán az ebéd hatása lehetett, mert délelőtt legalább egeres vicceket nem mondott. Amíg megvette a programot, még nyugalom volt, de aztán rákezdte az egérviccekkel, mialatt Maszat hozzálátott a konfiguráláshoz. Neki ezalatt nem akadt már dolga, csak ült hátradőlve és hülyeségeket beszélt. Jean-Pierre-nek se, de ő legalább nem cukkolta őket.

– Az egérkislány hazavisz egy fiút. „Papa, mama, bemutatom az udvarlómat.” „De hisz ez egy denevér!” „Denevér? Nekem azt mondta, pilóta…”

Nevettek. Aztán Niala persze válaszolt neki.

– Nálunk ilyen probléma nincsen. A húgom is, én is valódi egeret mutattunk be a szüleinknek, nekünk a pilóta nem újdonság.

Megint nevettek. Niala olyan átéléssel mondta, hogy „valódi egeret”, mintha Pi és Nimby bölcsője egérlyukban ringott volna.

– Talán nem? – kérdezte Nimby, amikor ezt többen ki is mondták. – Fél dióhéjból készült bölcső, benne kozmetikai vattakorong matracnak. Már nem úgy van, mint régen, amikor a várandós anyák bebújtak az istállóban a szalma közé, a férfiak meg körbeállták késekkel és botokkal, ha macska jönne.

Csak idő kérdése, gondolta Kissy, és létrejön az összefoglaló kisegér-történelem, itt, az ő ajkukon. Népszokások és hagyo-

mányok, ősi legendák és mesék, amiket nemzedékek meséltek gyermekeiknek, amikor a cica éppen nem járt arra.

S ebben a pillanatban, amikor ezt kigondolta, a gépterem ajtajában megjelent a cica. Jean Reno, gondolta Kissy hirtelen. Jean Reno, Jean Reno, jeanrenojeanreno. De nem használt, Jean Reno nem jelent meg. Úgy látszik, csak Macskára hat.

Niala leszamarazta, Maszat pedig az asztalra borulva röhögött, amikor elmesélte a gondolatait. Macska eközben átsétált a termen, megnézte a különféle lábakat, aztán visszaballagott és leült Vanessa lába mellett.

– Ja igen – pillantott rá Shrek. – „Doktor úr, van egy nagy bajom: macskának képzelem magamat." „És mióta áll fenn a probléma?" „Hát úgy kiscica korom óta."

Kissy eddig nem is sejtette, hogy az egeres vicceknél van rosszabb is. De volt: a macskás viccek.

– Udvarol a kandúr – folytatta Shrek –: „Cicus, meghalok érted!" Mire a lánycica kacéran: „No jó, de hányszor?"

Nevettek, de Vanessa figyelmeztette mókamesterüket, hogy ha olyan viccet talál mondani, amiben az egér húzza a rövidebbet…

De végül nem mondott ilyet, és hamarosan Maszat is elkészült a programmal. Gyors tesztet csináltak, aztán Shrek kesztyűt húzott, összeszerelte a gépet és újra betekerték fóliába. A lemeztartó tokokat is hozzáfogták, így egyszerűbb cipelni.

– Hát ezzel megvagyunk – mondta Maszat, miután elpakolta a játékaikat.

Nem sokat búcsúzkodtak. Néhány gyors kézfogás, sziasztok, és már kint is voltak a kocsinál.

– Azért legyetek óvatosak ezekkel az alakokkal – mondta Jean-Pierre, mielőtt beszállt.

Chantal mosolygott.

– Ne aggódj. Emlékszel Grevin orrára, igaz?

Az exrendőr fölsóhajtott.

– Jobban, mint szeretnék.

– Akkor jó.

Chantal arcán megjelent a közkedvelt ragadozóvigyor. Jean-Pierre legyintett, a lány fejére tette a kezét és összeborzolta a haját, s beszállt a kocsiba.

Amikor visszamentek a házba, Chantal odasúgta Kissynek:

– Összeborzolta a hajamat.
– Láttam.
– Szerinted tetszem neki?
Kissy elképedve nézett barátnőjére, aki nevetett.
– Jól van, no, csak megfordult a fejemben. Ne féltsd az erkölcseimet.
– Nem féltem, de keresd meg Andreast és sürgősen csókold meg.
– Mi az ementálinak?
– Hogy ne más pasikon járjon az eszed.

A tanács bevált, Chantalnak hosszabb ideig egyértelműen Andreason járt az esze. Annyira, hogy amikor valamivel később lementek és hozzáláttak beöltözni a szivacsokba, akkor derült ki, hogy ő hiányzik.
– Megkeressem? – kérdezte Françoise.
– Hogyisne – felelte Vanessa. – Még a végén megtalálod.
– És az miért baj? – kérdezte a kislány gyanútlanul.
Az egerek egymásra néztek. Szemlátomást mindenki arra gondolt, amire Kissy: hogy Françoise még nagyon gyerek.
– Egymással vannak elfoglalva – szólalt meg Niala, megelőzve a fiúk esetleg szókimondóbb válaszát. – Nem lenne jó ötlet, ha rájuk nyitnál. Érted?
– Ja, így már értem – bólintott Françoise. Aztán, kis szünet után: – Remélem, védekeznek.
Nevettek. Hát igen. Françoise se tudatlan kiskölyök már. Elke se.
Françoise megjegyzése csak egy jó órával később jutott eszébe, amikor viszontlátta Chantalt. Éppen pihenőt tartott, amikor barátnője lejött és megszemlélte az egymást püfölő egereket.
– Öltözz be, megverlek – mondta Kissy.
Chantal leült mellé és legyintett. – Á, én már éppen eléggé elfáradtam. Csak lejöttem, hogy ne zavarjam Andreast.
– Miben?
– Alszik.
No persze, gondolhatta volna. Andreas nincs edzésben, az a kis focizás meg futkározás kutyafüle.
– Meg kellene dolgoztatni, ha ennyire nem bírja a kiképzést.
– Hogyhogy nem bírja?

– Ha mi bújtunk volna egérlyukba egy órára, Martin most nem aludna, hanem föltenné a szivacsokat és kenne magának nimbys vagy jenniferes szendvicset.
– Úgy. És honnan tudod te azt, egérke, hogy Andreas mitől ennyire fáradt?
– Sejtem.
– Nem sejtesz te semmit – mosolygott Chantal, és mesélni kezdett. Kissy néhány mondat után megérezte azt az ismerős érzést a fülein. Már megint pirosak. Mint két féklámpa, úgy világítanak.
Chantal folytatta az elbeszélést, és egykettőre világos lett, miben fáradt el Andreas. Ami azt illeti, kész csoda, hogy Chantal nem alszik ott mellette. Elég zsúfolt program délutánra.
– De hát hogy jutott eszetekbe? – préselt ki egy gyámoltalan kérdést, amikor a történet véget ért. Elmondva nem volt hosszú, de végigcsinálni…
– Sehogy. Csak úgy jött. Azt mondtad, csókoljam meg. Hát megcsókoltam, aztán egyszer csak az ágyban voltunk.
– De ezek…
– Ja, hát kísérletezni is szoktunk. Andreas időnként vesz egy-egy lapot… azokból merítünk ötleteket.
Kissynek eszébe jutottak a Ninónál talált pornólapok, amikben Martin látott valamit, amit feltétlenül ki akart próbálni. Még aznap éjjel ki is próbálták. Két változatban is. Pár éve még attól is tűzpiros fáklyák gyulladtak volna kétoldalt a fején, ha valaki elmeséli, hogy ilyesmik is léteznek, most meg már…
– Cin-cin – lépett oda Vanessa, és fölvette az ásványvizes palackot. – Egérke, ne tarts mesedélutánt, gyerünk dolgozni!
– Azt mondja, ő már kidolgozta magát – csúsztatta oda Kissy a V betűs poharat.
– Kösz. El is hiszem, olyan a füled, mint két paradicsomreklám. Mit gondoltok, mi végigszundikáltuk az éjszakát az egeremmel?
– Az más – mondta Chantal.
– Miért lenne más?
– Amit ti csináltok, az nem akkora fizikai megterhelés.
Vanessa kiitta a vizet, visszahúzta a kesztyűjét és hirtelen odasózott Chantal combjára.

– *Ez* a fizikai megterhelés, egérke! Amikor egy vérszomjas shindy támad rád, és harcolnod kell az életedért! – Másodszor is megütötte. – Mi lesz? Megsüsselek nyárson?

Chantal unottan legyintett.

– Á, hagyd a csodába. Én ma nem verekszem. Megyek, fölébresztem Andreast és kezdjük elölről.

Föltápászkodott, megfordult és az ajtó felé indult. Vanessa döbbenten nézett rá, aztán Kissyre. Kissy lebiggyesztette a száját. Nem lehet mit tenni. Szerelmes. Pontosabban nimfomániás, de az előző sokkal jobban hangzik.

Vanessa csalódottan visszafordult a többiek felé, de ekkor Chantal villámként megpördült és rávetette magát. Együtt zuhantak a padlóra. Chantal ráfeküdt a társára és leszorította a karját.

– Nem voltál résen, egérke!

– Szabálytalan – sziszegte Vanessa. – Nem vagy beöltözve.

– A shindynek is ezt fogod mondani?

Vanessa dobott egyet magán, amitől Chantal legurult róla és beverte a fejét a padlóba.

– Tessék – mondta a kislány szemrehányóan. – Ez a következménye, ha a szőnyegen kívül és sisak nélkül jössz.

– Ugyan már, csak koppantam egyet, nem érdekes. Fölveszem a szivacsokat, te meg addig válaszd ki, milyen szendvics akarsz lenni. Nem kell mindig mustáros, a vanessahusi finom majonézzel is.

– Nagy a szád, egérke. Chantalos szendvics lesz az!

– Tudom, de jól hangzik.

És úgy is lett, méghozzá pillanatok alatt. Vanessa kitűnő chantalos szendvicset készített, olyan gyorsan, hogy áldozata nyögött bele.

– Ez neked verekedés? Ha ezt tudom, előtte lecsavarozom a fél karomat. Két ujjal áthajítalak a ház fölött!

– Hát ez az – fújtatott Chantal a padlón ülve. – Mondtam, hogy én már éppen eléggé elfáradtam.

– Fenét! Azt mondtad, hogy majonézes vanessahusit csinálsz belőlem!

Chantal sóhajtott és levette a kesztyűit.

– Igen, azt is mondtam… de tudtad, hogy csak a szám jár.

– Hát ez az! A kezednek és a lábadnak kellett volna járnia! Megyek, megverem Andreast, amiért így kifárasztott.

Azzal a kislány fölpattant és indult volna. Kissy szólni akart, hogy a fiún aligha van bármi ruhaféle, és lehet, hogy be sincs takarózva, de két dolog is történt egyszerre, amiért nem mondta. Rájött, hogy ha mesterük csakugyan meg akarná verni a srácot, ez egy pillanatig se zavarná, Chantal pedig ugyanakkor mozgásba lendült, elkapta Vanessa nadrágját és maga felé rántotta. A kislány majdnem ráesett, bal kézzel Chantal feje felé ütött, de az előrehajolt, így az ütés csak a sisakja tetejét súrolta. Megint rántott egyet Vanessán, amitől az fenékre ült az ő ölében. Nevettek.

– Jól van, egérke – mondta Vanessa. – Föltalálod magad szokatlan helyzetekben, és megvéded a társadat. Megérdemled a jutalomsajtot.

– Az is van? – tudakolta Françoise.

– Ha valaki ügyes, van. Te például még nem érdemelted ki.

– Én még csak most kezdtem!…

Vanessa megcsóválta a fejét.

– Megmondtam, hogy nem azt várjuk tőled, amit a többiektől. Kaphatsz jutalomsajtot már ma is, csak ki kell érdemelned.

Françoise már sokszor látta őket verekedni, de mostanáig nem kapott kedvet, hogy kipróbálja. Amikor végül azt mondta, hogy mégiscsak, Vanessa bólintott és rövid kiselőadást tartott.

– Mindenkinek jó, ha meg tudja védeni magát. Ezt egy életen át lehet gyakorolni, de ha csak az alapokat tanulod meg, az is több a semminél. A legtöbb támadó az ellenállás legkisebb jelére föladja és elszelel. Hamar meg tudlak tanítani néhány alapfogásra, amikkel fájdalmat okozhatsz, rémületet kelthetsz és veszélyesebbnek mutathatod magad, mint amilyen valójában vagy.

Françoise akkor érdemelte ki az első jutalomfalatot, amikor földre küldte Nimbyt. Bonyolult helyzet volt. A fiú támadott, neki csak védekeznie kellett. Nimby szemből jobbegyenest mért a bal vállára, amit Françoise nem tudott elhárítani. Az ütés ereje kilencven fokban megpördítette. Hanyatt billent, közben jobb karjával Nimby felé csapott, aki viszont ösztönösen kinyújtotta a bal karját, hogy elkapja estében a kislányt. Emiatt nem figyelt Françoise jobb karjára, ami mellbe vágta, és most ő

billent ki az egyensúlyából. Részben azért is, mert egy tizedmásodperccel korábban Françoise háta már ránehezedett a bal karjára, így egyszerre kétfelől érte lökés ugyanabba az irányba. Nimby fölbukott bal felé és elterült a szőnyegen, Françoise-t viszont az ellenirányú erő ismét talpra segítette.

Megtapsolták és megnézték a felvételt. Megállapították, hogy a dolog sokkal inkább volt baleset, mint Françoise verekedő tehetségének gyümölcse, hiszen villámgyorsan játszódott le, és neki egyszerűen nem jutott alkalma, hogy bármit eltervezzen. De akkor is padlóra küldte Nimbyt, aki több mint kilencvenkilenc milliméter magas – pontosan tíz centi –, és egyetlen csapással képes leteríteni egy nagydarab shindyt.

– Ámbár ezt a képességemet nem szeretem használni – mondta Nimby a Jerry-féle ragadozóvigyorral. – Sokkal jobb, ha három-négy csapással terítem le. Esetleg egy-két tucattal is.

– Nem érzed egy kicsit szadistának magad? – érdeklődött Françoise.

– Sajnos még nem eléggé. De próbálok fejlődni.

A csapat a szomszéd utcában szállt ki a mikrobuszból. Körülfogták Pit, aki fölkapta Nino gépét, és elindultak. Szerda volt, délelőtt tíz óra. Alig húsz perce beszéltek a pasassal, még a kocsiból.

– Van az üzletnek hátsó bejárata? – kérdezte Niala, köszönés vagy bármi bevezető nélkül.

– Hogy… mit… ki beszél?

– Tudod te azt nagyon jól.

– Én… izé…

– Ezt a részét már elmondtad a Monceau parkban. Van hátsó bejárat?

– Igen… igen, van. Az udvarból… a keresztutcából nyílik… nem lehet eltéveszteni.

– Félóra múlva legyél ott – felelte Niala, és letette.

Csak a sarkon túl vették föl az álarcokat. Pi addig átadta a gépet Martinnek, aki most fejet cserélt Chantallal, Kissy kifejezett kérésére. Azt mondta, Martinnek a múltkor megártott a disznóarc, és most valaki máson legyen. Nimby azt felelte, ő szívesen cserél vele, amire Vanessa kikelt magából, hogy még mit nem, akkor nem alszanak együtt az éjszaka, és később sem,

ameddig a hatás tart. Ez pedig nem tetszett volna Nimbynek, mert ez a beszélgetés még az este volt, amikor ellenőrizték a gumikat az álarcokon.

Chantal önként jelentkezett. Azt mondta, sajnos Andreas nem lesz itt az éjszaka, de hátha kitart a dolog hétvégéig; vagy legfeljebb fölveszi újra. Ő igazán örömmel lesz disznó. Miután fölpróbálták és levették az álarcokat, Nimby odament Chantalhoz és megvakargatta a füle tövét. Chantal lelkesen és élethűen röfögött.

– Helyes – mondta Nimby.

– Látod, mit szalasztottál el, Vanessa? – kérdezte Chantal. – Egy remek kis disznód lehetett volna az ágyban az éjszaka.

Vanessa tűnődve nézett rá egypár pillanatig.

– Tudod, mi a különbség közted és Schuyler úr között?

– Nem én; azt se tudom, ki az.

– A panzió egyik vendége, amerikai bútorgyáros. Az, hogy neki foteleken, szekrényeken és asztalokon is jár az esze… neked meg csak az ágyon.

Nehéz lett volna nevet adni annak az arckifejezésnek, amit Ninón láttak, amikor megpillantotta őket és a gépét. A Kutya, a Disznó, a Róka és az Elefánt ment elöl, a Jerryk szokásos lezser tartásában, amiből egy pillanat alatt oda tudnak vágni, tüzet nyitni vagy amit kell. Utánuk jött az Oroszlán a géppel, mellette kétoldalt a Cica és a Nyuszi. A Majom és a Medve kint maradt az utcán, közvetlenül a kőfal mellett, hogy bármikor beavatkozhassanak.

Örömnek is lehetett értelmezni a pasas arcát, amiért visszakapja a gépét. De inkább a félelem uralkodott rajta. Tart tőle, hogy mi következik, állapította meg az Elefánt, míg a Rókával az oldalán elkanyarodott jobbra. A Kutya és a Disznó ugyanakkor balra fordult. Nino most két tűz között állt, mindkétfelől két Jerry figyelte, szemközt pedig újabb kettő közeledett kibiztosított kézzel. Aztán az Oroszlán letette a gépet, jó két méterrel Nino előtt, és már három harcra kész állatfigura nézett szembe a shindyvel.

– Emeld föl a kezedet és állj a falhoz – mondta az Oroszlán, persze köszönés nélkül. – Kezeket a falra!

Alaposan végigtapogatta a pasast.

– Se fegyver, se magnó. Helyes. Megfordulhatsz és leengedheted a karodat. Az üzletben van valaki?

– Van… a főnököm… meg még ketten. Előbb-utóbb szemet szúr, ha nem megyek vissza…

– Majd hazudsz valamit – mondták egyszerre többen is.

– De ki is jöhet valaki utánam…

– Akkor is hazudsz valamit – felelte a Róka. – Mi nem fogunk. Megmondjuk, hogy miért jöttünk. Ha ezt nem akarod, akkor neked kell válaszolnod. Világos?

– Iiigen…

– Akkor most jól figyelj – szólalt meg a Kutya. – A géped tiszta. Az látszik rajta, hogy mi az érdeklődési köröd, de a törvényt nem sértetted meg. Így is marad?

– Persze – sietett felelni a pasas –, én nem sértek törvényt… nem akarok börtönbe kerülni…

– Helyes – vágta rá a Cica. – Az összes adatodat lementettük, és a gépeden elhelyeztünk egy programot, ami figyeli, hogy mit csinálsz. Ha *olyasmit* – jól megnyomta a szót –, azonnal értesít minket.

– A programot nem lehet kikapcsolni, de egyszerűen eltávolíthatod, ha akarod – folytatta az Oroszlán. – Visszarakni azonban nem tudod többé. Ha úgy döntesz, hogy nem akarsz ellenőrzést magad fölött, az végleges lesz.

Az Elefánt közelebb lépett.

– Választhatsz, hogy együttműködsz velünk – mondta –, vagy tovább táplálod a gyanúnkat. Most azonnal döntsd el.

– Én… én együtt… együttműködöm, persze…

Az Elefánt átnyújtott a shindynek egy összehajtogatott papírlapot. Ujjlenyomat-menteset; mindannyian kesztyűt viseltek, de már nem gumit, hanem rendes kesztyűt, feketét, amilyen a ruhájuk is. A D’Aubisson lányok vették őket Nizzában; a hétvégén mindenkinek a kezét lemérték.

– Ez Vladek neve és címe – közölte vele. – Keresd meg és deríts ki róla mindent.

– Mi… mi… ho…

– A részleteket majd kitalálod – fojtotta bele a szót a Róka. – A közös érdeklődési körötökre hivatkozva összebarátkozhatsz vele személyesen is. Vagy betörhetsz hozzá. Ahogy tetszik.

– De hát…

– Nincs de hát! – csattant fel a Nyuszi. – A feladatot megkaptad. Oldd meg. Vagy ha nem akarod, ne oldd meg. Akkor tudni fogjuk, hogy nem vagy megbízható, és jobban figyelünk.

– Egyébként is figyelünk – kapta föl a végszót a Kutya. – Soha nem tudhatod, hogy valamelyik szembejövő nem hozzánk tartozik-e. Ha találkozol egy gyerekkel… jól gondold meg, mit teszel. Lehet, hogy mikrofon van rajta. Ez akár olyan gyerekkel is megeshet, akit már ismersz. Lehet, hogy ő maga nem is tud róla. Nem tudhatod.

– Soha nem bántanék egy gyereket – bizonygatta a shindy.

– Ahogy arról se tudsz, hogy eddig is felvettük minden beszélgetésünket – tette hozzá a Kutya.

– Egy telefonszám is van a papíron – vette át a szót a Róka. – Ha megtudtál valamit Vladekről, ott jelentheted a megadott időpontokban.

– Kérdés van? – vakkantotta a Kutya, pont olyan kurtán és élesen, mint egy valódi kutya. Persze származására nézvést…

– Nem tudom… azt hiszem… illetve… mi lesz, ha nem sikerül?

– Akkor magunk járunk utána Vladeknek – felelte a Disznó –, illetve ezt akkor is megtesszük, ha te jelentesz, mert ellenőriznünk kell az adataidat. Ha nem jönnek a jelentések vagy hamisak, akkor tudni fogjuk, hogy rosszban sántikálsz.

– És… akkor mi lesz?…

– Nagyon fogunk rád figyelni – mondta a Kutya sötéten. – És tesszük, ami a dolgunk. Talán börtönbe juttatunk. Talán nyilvánosságra hozzuk, amit tudunk rólad. Vagy egyszerűen valami ilyesmit.

Ezzel villámgyorsan előrelépett, megvillant a keze, és a shindy egy jajdulással összecsuklott.

Az Elefánt a kapuból még visszanézett; Nino akkor kezdett éledezni. Remek. Mire fölnéz, senkit se lát az udvaron.

– Nem gondoljátok, hogy célszerű lenne megfigyelés alatt tartani? – kérdezte Nimby, mialatt a mikrobusz a Périphérique felé vette az irányt.

– De, az jó lenne – mondta Niala. – De nemigen látom a módját, egérke, hacsak nem akarsz naponta hazarepülni.

– Nem nagyon van kedvem hozzá – ismerte el a fiú. – Inkább süttetem a füleimet a napon.
– No látod.
– Viszont egy kirándulás Vladekhez…
– Mikor?
– Valamikor a nyáron. Amikor Ninónak már volt némi ideje, hogy adatokat szerezzen. Elvégre azt mondtuk neki, hogy ellenőrizni fogjuk.
– Persze hogy ezt mondtuk – szólalt meg Angélique –, de el akarsz ezért utazni La Rochelle-be?
– Miért ne? Jártál már ott, egérke?
– Még nem.
– No látod – mondta Nimby ugyanolyan hangon, mint az imént Niala.
– De mi a nyáron csecsemőgondozunk – szólt közbe Kissy.
Niala legyintett.
– Arra ott van az egész család. Luigi egy csomó kutyát fölnevelt már, Joséphine állatorvos… nem kellünk mi oda. Csak útban lennénk, amikor oltani kell a kicsiket, még a végén ránk lépne valaki.
Kissy nevetett. Elképzelte magukat, amint ott szaladgálnak Suzy és a náluk valamivel nagyobb kölykök között, meg Joséphine lába körül, akiről ugyan nem tudta, hogy ki, de az elképzelésben fehér köpenyt viselt és megpróbálta két ujjal félretolni őket, hogy hozzáférjen a kiskutyákhoz.
Alighanem tényleg túl sok sajtot eszik.

Csodálatosképpen most mintha pillanatok alatt repült volna el az évzáróig hátralevő néhány nap. Kissy az egyik pillanatban még elefántfejet viselt és fenyegetően nézett Ninóra, a másikban már az osztályától búcsúzkodott, a harmadikban pedig rámosolygott a stewardessre, gondosan elrejtve egérfogait. A gép zárt terében nem törhet ki pánik.
– Egy kis narancslevet legyen kedves.
A negyedik pillanatban pedig kisétáltak a reptér személyzeti parkolójába, ahol Niala és Vanessa ugrott a nyakukba, aztán egy kocsihoz vezették őket. Szürke mikrobusz volt, de nem Mathieu bácsié, egész másik, sokkal jobb állapotú.

– Hát ez kié? – pillantott rá Angélique, s már fordult is a csomaghordó kocsi felé.

Kissy éppen szemben állt Vanessával, jól látta, ahogy a kislány arcán átsuhan egy jellegzetes mosoly. S mintha már sejtette is volna, mi lesz a válasz.

– A miénk. Apa most vette.

A csapatnak földbe gyökerezett a lába. Visszafordultak a csomagoktól a kocsihoz. Niala elhúzta a tolóajtót.

Nagyobb volt, mint a Ford. Tizenhét üléses, hosszú Citroëen mikrobusz, magasított tetővel, tolóajtóval, hátul kétszárnyú ajtóval. Elöl három ülés, hátul négy sorban három, négy, négy és megint három. Az ülések között ferde vonalban hagytak ki egy-egy üres helyet. Légkondi, GPS, tolatóradar – minden, ami kell.

– De hát… de hát… hogyhogy… – hápogta Angélique.

Niala nevetett.

– Kapott egy jó ajánlatot. Úgyis akartunk egy egerezős mikrobuszt, hát megvette. Jean-Marie szerint remek állapotban van, nem is sokat futott, alkalmi vétel.

– Mit fizetett érte? – tudakolta Nimby.

– Ötezer körül, de egy többszörös tranzakció része volt, nem tudom a részleteket. No! Egérkék! Ébredjetek! Rakodjunk be, aztán irány haza!

Munkához láttak. Sok csomagjuk volt, hiszen egész nyárra jöttek.

– De ki hozta ide? – kérdezte Jennifer, körbepillantva a parkolóban. – Hisz csak ti vagytok itt.

– Jean-Marie. Nála volt pár napig, amíg átnézte meg ezt-azt igazított rajta, aztán kihozta. Ki ül először a volánhoz?

– Pi – mondta Angélique, egy kicsit bizonytalanul tekintve végig a kocsi hatalmas testén. Lehetett vagy hat méter hosszú, de ahogy Kissy megállt mellette, úgy tűnt, van az kétszáz méter is. Kétszáz méter hosszú, nyolc fedélzete van, négy hatalmas kéménye…

– De reméljük, jéghegyek nem kószálnak a Promon – felelte Vanessa, amikor elmondta, mire gondolt. – Idefelé nem voltak. Igaz, reggel beletettem néhányat a vendégek italaiba. No, mehetünk.

Kissy beszállt valahova középre és becsatolta magát. Képzeletét teljesen rabul ejtette egy gigászi jéghegy képe, aminek peremén fókák sziesztáznak, másik oldalán pingvinek, a tetején jegesmedvepár üldögél, aztán ezt az egészet Vanessa fölkapja és beleteszi egy pohár kólába, a vendég pedig két korty között lenézeget és a halászó állatokat figyeli.

– Állati klassz – dünnyögte Chantal, ahogy körülnézett a kocsiban. – Itt akár táncolni lehet.

– Aha, elég nagy kocsi – felelte Vanessa. – Gondolnunk kellett a hosszú nyári sziesztákra és a sok sajtra, amit megesztek.

Chantal fölpattant az ülésről.

– Micsoda?! – szisszent föl. – Hogy jut ilyen eszedbe? Még hogy mi kövérek vagyunk?! Pi, azonnal állj meg, szét akarom tépni ezt a pimasz egeret!

Nevettek. Hisz a kocsi még el sem indult. Vanessa fölkelt és odalépett Chantal elé.

– Nem vagytok kövérek – most még. Majd meglátjuk, mi lesz belőletek szeptemberre. És most lássuk, hogyan tépsz szét. Minden támadásod után leveszem egy füledet és odaadom valakinek megőrzésre. Ha mindenkinek jut egy fül, akkor én nyertem.

Chantal nevetett és megveregette barátnője vállát.

– Ha mindenkinek jut egy a füleimből, akkor nem te nyersz, hanem a biológusok. Nyolcfülű egér, új fejezet leszek a szakkönyvekben. Aztán mondjátok, hány ló van ennek a motorjában?

– Van egy pár – felelte Niala. – Amikor Jean-Marie beletöltötte a zabot, ugyancsak élénk csámcsogás kezdődött.

Kissy hátradőlt az ülésen és boldogan nézte, ahogy odakint elsuhannak a Prom szállodái és pálmafái, jobbról pedig ott ragyog a tenger. Semmit se szeret jobban, mint Beaulieu-ben vakációzni. Az iskolaévnek végre-valahára

VÉGE.

S mondjon Vanessa bármit, ő mostantól két hónapig napozik és sajtot eszik!

13.

TÚSZDRÁMA

– Apollo hívja Houstont, vétel!
– Apollo, itt Houston, vétel!
– Houston, Apollo startra készen áll. Minden rendszer hibátlanul működik!
– Vettem, Apollo. Útvonal beprogramozva. Felszállási engedélyt megadom!
– Vettem, Houston. Visszaszámlálás indul háromszáztól…
– Hé!…
– …százasával. Háromszáz… kétszáz… száz… start!

Kissy lenyűgözve nézte, ahogy az Apollo elsuhan a rét fölött és egykettőre apró, fekete ponttá zsugorodik a város égboltján. S már jöttek is az adatok, pontosan ahogy várták.

A sikeres start előzménye egy beszélgetés volt a vakáció második estéjén, a vacsoránál. Ezúttal étteremben ettek, egy bizonyos Andrénál, akit Kissy rögtön felismert korábbi találkozásukról. Amikor testedzés céljából elgyalogoltak a reptérig, hogy megverekedjenek a shindymacskákkal, akkor jártak az éttermében, valahol Villefranche és Mont Boron között. És mint megtudta, ő az az André, aki távirányítással beengedte őket a kertjébe, hogy átmászhassanak a falon abba a villába, ahol fogva tartották a kisfiút.

Ez az étterem itt volt Saint-Jeanban, nem messze a vasúti átkelőtől, André pedig azért hívta meg őket, mert Jennifer megmentette a kislányát.

Előző este történt, amikor lementek a partra. Pillanatok alatt zajlott le. Kissy valamivel arrébb sétált Martinnel, nem is láttak semmit az egészből, csak a nagy zsivajra futottak oda. André

felesége valamiért elengedte a babakocsit, az legurult az úttestre, Jennifer pedig utánarohant és visszahozta.

Ők kijelentették, hogy ez nem volt igazi életmentés, mert nem is jött kocsi, Jennifer kockázatmentesen futott ki az útra. Arról hallgattak, hogy másodpercekkel azelőtt, hogy Marie-Anne odaért, s vagy fél perccel Jennifer akciója után egy piros sportkocsi zúgott végig az úton; így is éppen eléggé meg volt ijedve. Jennifer is fehéregér volt egy darabig, hiszen ezzel az erővel őt is kivasalhatta volna az az autó, nem jutott neki ideje körülnézni.

André negyedórával később telefonált és meghívta Jennifert másnapra vacsorára, mint mondta, „egész táborával együtt". Ez különtermet jelentett, hatalmas asztallal, és olyan étlapot, amin nem voltak árak.

Az étterem nem olyan volt, mint az a kis falatozó, ahol Kissy először látta Andrét; az is az övé volt, ez is. De ez igazi komoly hely volt, majdnem olyan színvonalas, mint Plumailé, amit két dolog is bizonyított. André állítása, miszerint aznap kitűnő a csigájuk, igaznak bizonyult, Kissy letesztelte, bár nem tartotta magát nagy csigaszakértőnek, de jó párszor evett már. Halszakértőnek viszont igenis tartotta magát, és a nyelvhal à la Véronique igazán remek volt, a szőlő nagyszerűen kihozta a zamatát.

De a hely színvonalát a séf tudásánál sokkal jobban bizonyította, legalábbis az egerek számára, hogy amikor Georges közölte, hogy mit üzent André, akkor Vanessa gondolkodás nélkül rávágta, hogy akkor vesz egy ruhát. Ettől mindenki el volt bűvölve, csakúgy, mint másnap délelőtt, amikor az egérlányok társaságában besétált Serge-hez és közölte Sandrine-nal, akit persze a keresztnevén szólított, hogy kell neki egy csinos ruha. Nem vakító, nem szenzációs, csak csinos és nőies. Mindenki jól emlékezett azokra az időkre, amikor semmiféle hatalom nem bírhatta rá Mohit, hogy nőies akarjon lenni, ma pedig még ki is mondja. És a választékot szemügyre véve azzal kezdte, hogy egy vajszínű ruhát félretolt, mondván, hogy szép, de nem hozza ki az ő színeit.

Vanessának mostanra hibátlan ízlése lett az öltözködésben; Blanche-tól és Nialától tanult persze, de hogy saját magára hogyan tudta alkalmazni, nem lehetett tudni, hiszen továbbra is

csak rendkívüli alkalmakkor vett ruhát, egyébként nadrágot hordott, nyáron sortot, egyszerű pólókat, vagy ha mentek valahova, akkor egy-egy csinos blúzt. Most is tökéletesen választott, egy kék ruhát, ami nem volt annyira kislányos világoskék, de nem is túl felnőttes, és a szabása is pontosan illett az alkalomhoz is, Vanessához is.

Új ruhát persze nem azért kellett vennie, mert akár André, akár a csiga vagy a Véronique olyan különleges lett volna. De hát egy-egy ruhát csak egyszer vehetett föl, mert mire legközelebb hajlandó volt ruhát venni, addigra nem illett már a korához, a divathoz, sőt talán ki is nőtte. Bár nem sokat nőtt, de azért az egykori kis Mohinál mégiscsak nagyobb volt.

A meghívás nem egyszerű vendégül látást jelentett, André is velük vacsorázott. Jennifer kijelentette, hogy az egész szóra sem érdemes, elemi dolog, hogy aki veszélybe kerül, azt az ember megmenti, egy csecsemőt pláne. André azt mondta, bár így lenne. De az emberek általában nem figyelnek arra, ami körülöttük történik. Erre Chantal azt mondta, ha ők nem figyelnének egyszerre minden irányba minden idegszálukkal, Vanessa letépné a fejüket. Miért, kérdezte André. Erre házi ideológusuk közölte:

– Mert az élet veszélyes, és a veszély bármikor bárhonnan jöhet. Azért vettük föl a kisegér identitást, hogy ezt kihangsúlyozzuk.

Ezzel visszatért a Célestine omlettjéhez.

Aztán persze az egérkedésről meséltek, ahogy szoktak, elmesélték északon végrehajtott hőstetteiket; amiket itt vittek véghez, azokat André is ismerte. A Nino-ügyet Martin, aki éppen az elbeszélés fonalát gombolyította, azzal akarta befejezni, hogy ez még nem lezárt ügy, nem lehet róla véglegeset mondani, de ekkor Nimby fölemelte a mutatóujját.

– Hát ez az. Van egy shindynk, aki szabadon mászkál a világban, és azt csinál, amit akar. Én nem bízom benne.

– Eléggé megijesztettétek – vélte Georges.

Vanessa kivillantotta kis ragadozófogait.

– Egy shindyt sose lehet *eléggé* megijeszteni. Egy másodpercre se szabad elfelejtenünk, hogy neki az ösztöne diktálja,

hogy támadjon le gyerekeket. Sose tudhatod, meddig képes ellenállni az ösztönös vágyainak.

– Ösztönös volna? – kérdezte André. – Azt hittem, ez valami betegség.

– Mindegy, hogyan nevezed. Egy olyan belső késztetés, ami fölött az illetőnek nincsen hatalma. Csak annyit tehet, hogy nem enged neki, de a késztetés akkor is megvan. Te jössz, Pi.

A srác fölkapta a fejét.

– Hogyhogy én jövök?

– Ismertesd a dolgozatodat – mondta a kislány, föl se nézve a Célestine utolsó falataiból. – Negyedik fejezet.

Pi morcosan nézett rá, de Vanessa az evéssel volt elfoglalva, így hát sóhajtott egyet és kényszeredetten elkezdte.

– A szakdolgozatomban arra jutottam, hogy a pedofilok lelkivilága instabil. Él bennük egy bizonyos vágy, amit nem elégíthetnek ki, és ez frusztrációt okoz. Ráadásul tudják, hogy a vágyuk perverz és gonosz, hiszen nem hülyék. Ez viszont önmeghasonláshoz vezet, az önértékelés súlyos zavaraihoz. Ninónál is megmutatkozik, a pasas nem egyszerűen csak fél attól, hogy lelepleződik és többé senki nem áll vele szóba, hanem kisebbrendűségi komplexusban is szenved, mert tudja, hogy amire vágyik, az rossz, vagyis ő egy rossz ember. De senki se szeret rossz lenni. Plusz egy adag üldözési mánia, amit a rossz lelkiismeret okoz. Ha én öt percig bámulok egy gyerekre, attól nem támad kellemetlen érzésem, mert nem vagyok pedofil… pedig ezt mások nem tudják. Ninónak elég, ha egy kicsit rajta felejti a tekintetét egy gyereken, máris összerezzen és körülnéz: nem látta-e valaki?

– És most mi lesz? – kérdezte André.

Vanessa megvonta a vállát.

– Mi lenne? A pedofília nem gyógyítható. Figyelni kell a pasast. Ha érzi, hogy rajta tartjuk a szemünket, moccanni se mer.

És erről támadt Nimby legújabb ötlete. Kissy eleinte csak fél füllel figyelt oda, mert persze hogy megkóstolta a rókagombát is. Más volt, mint Plumailnél, nem ugyanaz a recept. De jó.

– A levegőből kell szemmel tartani – ezek voltak Nimbynek azok a szavai, amikre már fölkapta a fejét. – Ha látja, hogy fentről figyelik, nem mer majd ugrálni.

– Nem rossz ötlet – felelte Georges –, csak annyi szól ellene, hogy kell hozzá egy repülőgép, egy pilóta, egy reptér, meg persze repülési engedély. És megmondom előre, hogy nem fogsz engedélyt kapni arra, hogy olyan alacsonyan röpködj a lakónegyedek fölött, ahonnan egy embert meg lehet figyelni. Ugyanis balesetveszélyes.

– Fogadjunk, hogy meg tudom csinálni – felelte Nimby. – Egy kiló sajt a nyertes tetszése szerinti fajtából, rendben?

A pilóta nevetett és megcsóválta a fejét.

– Legfeljebb repülőgépmodellel.

– Persze hogy azzal!

– Nem hiszem, hogy sokat látnál vele, nagyon ugrálna a kép. És a házak, fák között egykettőre szem elől tévesztenéd, aztán összetöröd.

– Megmondtam, hogy meg tudom csinálni – felelte Nimby. – Valamilyen ementáliféleséget kérek… vagy legyen inkább rokfor?

– Semmilyen sajtot nem kapsz – jelentette ki a pilóta szívtelenül. – Kénytelen leszel otthon besurranni az éléskamrába és éjszaka kirabolni a hűtőszekrényt. Ahogy Jerry bátyátok is szokta.

– Volt abban szerepe Tomnak is – jegyezte meg Niala. – De halljuk a lényeget. Mit találtál ki, egérke?

– Szükségem van némi pénzre – jelentette ki Nimby. – Beszélnünk kell a kuratóriummal.

– Nocsak, kuratóriumotok is van? – érdeklődött André.

– Hogyne lenne. Összeget nem tudok mondani, de aligha csekélység. Egy repülőgépet akarok venni.

– Mi az ördögnek? – kérdezte Georges.

– Well, mice – Nimby fölvette a tudományos arcát, úgyhogy mindenki hosszabb előadásra számított –, nos, repülni vele.

Csend. Egerek és nem egerek várták a folytatást. Nimby azonban nyugodt mozdulattal kivett egy újabb kékkagylót a tányérjából, és megette.

– Oké – mondta Vanessa vészjósló nyugalommal. – Akkor azt kérdezem: *milyen* repülőgépet?

– Részleteket nem tudok fejből mondani, nemrég láttam egy honlapon. Úgy néz ki, mint egy Lopakodó, de ennek nem esik

ki a zsilipjéből Steven Seagal. Egy táskában lakik, kiveszed, földobod a levegőbe, és lefotóz bármit.

Az egerek összenéztek. Kezdett értelme lenni a dolognak.

– És honnan tudod, hogy mikor kell fotózni?

– Beprogramozhatod az útvonalat, a fotózási helyekkel együtt. Vagy elkattintod, amikor akarod. Majd megmutatom, abszolút profi cucc.

– Ez nem lehet drága – szólalt meg Vanni. – Játék repülőgépet fillérekért kapsz, rászerelsz egy kamerát, és kész.

– Aha – mondta Nimby –, ez meg az amatőr módszer. Én azt vallom, hogy a drágább sokszor olcsóbb, mert azt csak egyszer kell megvenni, de az olcsó holmi bajaival folyamatosan küzd az ember, és a végén többe kerül, mint az olcsó, de jó áru.

– Igen – mondta Niala. – A Jerry mindig olyat igyekszik venni, ami ésszerű határok között a legjobb és a legtöbbet tudja.

– És szabad így lefotózni a pasast az otthonában?

– Majd utánanézünk – mondta Angélique.

– Aligha ugrálhat miatta – vont vállat Martin.

Otthon aztán Nimby megkereste a honlapot, amitől Kissy rögtön elfelejtette csalódottságát az autótolvaj miatt. Az történt, hogy amikor kijöttek az étteremből, a D'Aubissonok még váltottak Andréval néhány mondatot, s ezalatt Kissy fölfedezte az autótolvajt. Pár méterrel arrébb ült a kocsiban és a beindításával kísérletezett. Pierre Serrault álomszép, nyitott, piros Mercijében, aminek előző tolvaját Niala olyan csodaszép stílusosan fogta el.

Kissy néhány pillanatig elgyönyörködött a zsákmányban, addigra már több egér is odanézett. Kissy tett egy lépést a kocsi felé, és eldöntötte, hogy az orrára fog összpontosítani. A pasasnak olyasféle krumpliorra volt, mint Rouvelnek, csak kisebb. Ám ekkor egy hang szólalt meg a háta mögött.

– No, mi van, nem indul?

Niala elsétált Kissy mellett, aki azonnal megállt. Nem, ő nem nyúl a tolvajhoz. Niala stílusában akar gyönyörködni.

Niala rátámaszkodott a kocsi ajtajára, Kissy pedig megnyalta a szája szélét. Kezdődik.

– Nem hát – mérgelődött a tolvaj. – Ócskavas az egész. Pierre-nek rég ki kellett volna hajítania a roncstelepre.

– Hagyd a fenébe – egyenesedett föl Niala –, ugorj be, elviszünk.
– Monacóba, ilyenkor?
– Hát nem hazamész?
– De nem ám, Nicole. Monacóba megyek Charles-ért. Majd elkérem Jeannot kocsiját.
Kissy döbbenten nézte, ahogy az autótolvaj kimászik a kocsiból és Niala mellett megindul feléjük.
– Jeannot-nak szerintem most kelleni fog – szólt közbe Vanessa –, Cécile nem jól érezte magát múlt éjszaka, kezük ügyében tartják a kocsit.
– Akkor meg megyek vonattal – vont vállat a tolvaj. – Kösz, hogy szóltál.
– Ne hülyéskedj, Stéphane – mondta Niala –, fölviszünk hozzánk és odaadjuk az egyik kocsit.
– Aranyos vagy, kicsim. Jó, kösz, elfogadom.
Kissy rosszkedvűen ült a mikrobuszban a pár perces hazaúton. Ő tolvajt akart fogni. Még ezt a kis örömet is sajnálják az egértől.

De a honlap láttán újra földerült. Nimby levetített nekik egy videót és fölolvasta az összes ismertetőt.
Egy svájci társaság gyártotta a repülőgépet. *Swinglet* volt a neve, csakugyan táskában lakott és olyanformán nézett ki, mint egy Lopakodó. A videón a srác elemet rakott bele, kicsit megrázta, aztán elengedte. A kocsijában volt egy laptop, azon állította be az útvonalat, és a gép sorra csinálta a fotókat. Aztán egyszerűen leszállt a fűre.
– Csak fél kilót nyom, és elég masszív az anyaga – mondta Nimby –, úgyhogy szinte bárhol leszállhat. Föl van szerelve navigációs műszerekkel, így pontosan ott repül, ahol akarjuk.
Az egereknek tetszett a bemutató, de a gép árán azért egy kicsit megdöbbentek. Nyolcezer-négyszáz az egyszerűbb kivitel, plusz az adó és a szállítás. Ezért rengeteg sajtot lehet venni, dünnyögte Jennifer.
– Hát vegyél egy nagy darab sajtot – mondta Nimby –, rakj kamerát az egyik lyukba, aztán dobd föl.
– Jaj, egérke, nem úgy értettem. De hát ennyi pénzt elkölteni arra, hogy megfigyeljük a pasast…

– Dehogyis csak őt! Innentől a masina megvan és bármikor használható. Elvihetjük La Rochelle-be és bekukucskálhatunk vele a másik pácienshez. És később is akadhatnak eseteink, amikor jól jöhet.

A vitát végül részben az egerek kíváncsisága döntötte el, részben az a meggondolás, hogy ennek a pénznek a sokszorosa van az alapítvány számláján, ami semmi egyebet nem tesz, csak kamatozik. Johannék rendszeresen küldtek pénzt, az egyenleg már közeledett a száznyolcvanezerhez.

– Ha pedig nem válik be – mondta Nimby –, még mindig eladhatjuk az eBayen.

– Eladnál olyasmit, ami nem működik? – nézett rá Vanni döbbenten.

Nimby még döbbentebben nézett vissza a férfira.

– Ki beszél itt nem működésről? Ha nem működik, megjavíttatjuk. Eladni akkor lehet, ha nem váltja be a hozzá fűzött reményeinket. Attól másnál még megfelelhet.

– Értem. Bocs.

Úgyhogy megrendelték a gépet, és törni kezdték a fejüket, hol próbálják ki először. A honlapon azt olvasták, hogy negyven méter átmérőjű nyílt terep kell a gépnek a biztonságos leszálláshoz. Ilyen azonban Beaulieu-ben nem volt, csak a tengerparton és a hegytetőn, de egyiket sem akarták, amíg nem ismerik eléggé a gép képességeit. Ha rosszul szállnak le vele, a tengerben köthet ki, vagy olyan hegyoldalon, ahonnan esetleg csak hegymászókkal szabadíttathatják ki.

Szóba került a Masséna tér is, de ott meg minden tele van emberekkel, a leszálló gép eltalálhat valakit. Végül Blanche-nak jutott eszébe egy jókora, enyhén lejtős rét Nizza fölött, ahol nem leselkedik veszély a repülőgépükre.

A vásárláshoz persze a kuratórium engedélyét kérték, távközléssel. Blanche támogatása már megvolt, Vanessa és Nimby pedig megszervezte a konferenciabeszélgetést Ange nénivel, Julie nénivel, Alex bácsival és Albert bácsival. A beszélgetés háromnegyedét az tette ki, hogy ki mikor jön le végre. Ange néni úgy tervezte, hogy hamarosan, de hozná az egyik unokáját is; esetleg kettőt. Akárhányat, felelte Niala, szívesen látják őket. Julie néni nem tudott még nyilatkozni, Yves bácsi már nem vállalt új munkát, de a folyamatban levők némelyike még

eltart egy ideig. Chantal és Martin szüleinek üzleti teendői voltak még, akárcsak anyának; ami apát illeti, ez idő szerint ő nyaralhatott a legkevésbé, a cége egy svéd céggel kötött üzletet, és neki Stockholmba kellett utaznia.

Tom már jó ideje készült az indulásra, mert a szörnyeteget időbe telik tökéletes állapotba hozni, de Inge csak később kapja meg a szabadságát. Idén persze kettesben utaznak, Jennifert itt tartja az egérségi kötelék, Andreas pedig egyszerűen csak szexmániás.

Mert nem szerelmesek ám Chantallal, ezt az egérlányok naponta megállapították. Szó sincsen szerelemről, dehogy! Vanessa egyik délelőtt megfigyelte, hogy elmerülnek egymás tekintetében, és azt állította, hogy félóra hosszat nézték egymást pislogás nélkül. Kissy fenntartás nélkül elhitte, Niala viszont nevetett és azt mondta, húga alighanem szubjektíven mérte az időt, szerelmesek nem képesek ilyesmire. Erre Vanessa kijelentette, hogy ő két és háromnegyed óra hosszat is tud gyönyörködni Nimbyben; hogy miért pont ennyi, az rejtély. Niala azt mondta, ő két percen belül rátérne a csókolózásra, és érteni lehetett, hogy a csókolózás itt nemcsak csókolózást jelent. Vanessa elgondolkodott és azt mondta, igazad van. Ezzel fölkelt és elment megkeresni Nimbyt.

Egyik nap, amikor Chantal a patikába indult, Vanessa megkérdezte, hogy miért nem vásárolnak nagy tételben. Például vehetnének egy garnitúra gumit, persze négy évszakost, földarabolhatnák és eloszthatnák egymás között. Egy kereket kapna Niala, egyet Kissy, egyet Chantal, egyet meg Angélique. Chantal megjegyezte, hogy pótkerék is van, így neki is jut belőle. Vanessa megcsóválta a fejét és közölte, hogy neki nem kell. A szokásos eltökélt módján, mint aki megfellebbezhetetlen igazságot jelent ki.

Niala már valamikor régesrég rátukmált egy esemény utáni tablettát, és felszólította, hogy hordja mindig magánál, amikor Nimby a közelében van. Vanessa hetykén azt felelte, hogy nem lesz *esemény,* ami után neki tablettára lenne szüksége, amire Niala azt felelte, hogy véletlenszerű időpontokban föl fogja szólítani, hogy mutassa meg, hogy magánál hordja, amire a kislány udvariasan megérdeklődte, hogy mi lesz, ha nem teszi. Akkor elfenekellek, felelte nővére olyan magától értetődően,

hogy Vanessa szó nélkül eltette a gyógyszert és nem mondta, hogy ahhoz legalább tizenkét fegyveresre lenne szükség.

A tabletta azóta is megvolt, Niala egyik nap csakugyan ellenőrizte. Kissy arra gondolt, alighanem ez az egyetlen ilyen tabletta a világon, amit azért kell a tulajdonosának fölmutatnia, hogy lássák, nem dobta ki vagy vesztette el, és nem azért, hogy azt lássák, nem ette-e meg. Mert ha Vanessa egy nap beveszi a tablettát, akkor Niala gratulál neki és ad másikat, illetve gondoskodik az állandó védekezésükről. Blanche-sal együtt, persze.

Ange néni csakugyan megérkezett hamarosan, bár sokáig nem maradhat, mert a lánya kórházba megy és ő gondoskodik majd a családról. De egy hétre azért eljött, és hozta az egyik unokáját.

Az egerek szerettek teljes létszámban kivonulni barátaik érkezéséhez – de most nem így alakult. Az történt, hogy Niala venni akart néhány dolgot Nizzában, Kissy is venni akart néhány dolgot Nizzában, Georges-nak pedig megbeszélése volt egy barátjával. Így hát bevitte őket a városba, az Opelt leparkolták az EDHEC-épületnél, mert Georges-nak ott volt a találkozója, ők pedig átsétáltak a boulevard René Cassinre. Épp hogy odaértek, amikor megszólalt a telefon. *A profi* zenéjét játszotta: Beaumont.

– Itt vagyok, Ange néni – kapta föl Niala.

– Szervusztok. Hol vagytok?

– Itt – mondta Niala az igazsághoz híven. – Ez miért kérdés?

– Mi itt vagyunk a kijáratnál, de benneteket nem látlak.

Kissy döbbenten nézett barátnőjére, akinek hátracsapódtak a fülei.

– Micsoda?!…

– Mi a gond? Nézz az órára, tizenegy óra van.

– De… – Niala elharapta a mondatot. – Azonnal ott vagyunk, Ange néni!

Sarkon fordultak és visszavágtattak a kocsihoz. Niala közben hívta Georges-ot.

– Nem veszi föl – mondta elképedve. – Mi az, hogy nem veszi föl?!

Kissy az épületre pillantott, aztán vissza Nialára, aki megint lenyomta a hívógombot. A hangszórón tisztán hallatszott, ahogy kicseng.

Kissy egyszer csak meghallott még egy hangot. Egy régi táncdal volt, valamikor Georges-ék gyerekkorából, mostanában ezt játszotta a telefonja. Megpördült, Georges-ot kereste a tekintetével, aztán egyszer csak rájött a megfejtésre. A kocsihoz lépett.

– Egérke…

Niala ránézett, s egy pillanat alatt megértett mindent. Georges telefonja vidáman énekelt a két ülés között, ahova a férfi letette, amikor induláskor fölhívta a barátját.

– A hülye egere – csattant föl Niala. – Hogy lehet ilyen marhaságot művelni?!

– Gyere – próbálta csitítani Kissy –, menjünk be, keressük meg.

– Be?! Észnél vagy, egérke? Ez az épület akkora, mint… mint egy ház. Az életben meg nem találod. Még a barátja nevét se tudjuk.

– Bemegyünk és kérdezősködünk, nem látták-e Georges-ot.

– És honnan tudnák, hogy ő az? Ugorj be!

– Magas, bajuszos, jóképű pilóta! – vágta rá Kissy gondolkodás nélkül.

– Bolond vagy, civilben van!

– Éppen ez az! Egy pilóta egyenruhában mindennapos látvány. Farmerben és zöld ingben rendkívüli, azt megjegyzik.

– Mondtam, hogy bolond vagy – nevetett Niala. – Gyerünk!

Már az imént elővette a kulcsot, amit kiszálláskor elkért, hogy ha valami nagyobb holmit vennének, betehessék, és benyomta a gombot a távnyitón.

– Mi lesz már, ugorj be!

– De hát a reptér itt van mellettünk – ellenkezett Kissy –, odasétálunk…

– Odasétálunk, mi? Tudod, mi van itt mellettünk? A huszonkettes futók vannak itt mellettünk, a terminálig még kutyagolhatsz vagy egy kilométert. Beszállnál még az idén?! Visszafelé Ange nénivel és a csomagokkal jövünk, és harminc fok van.

Kissy rohant a kocsi másik oldalára, és gyorsan beugrott. Niala addigra már be is csatolta magát.

– Nagy összegű életbiztosítást kötsz – hadarta Kissy az övéért nyúlva, mert Niala közben a gyújtást is ráadta –, eltakarítod az egereket az útból…

Niala nevetett és kihúzott a parkolóból. Északnak indultak az avenue des Grenouillères-en, másfelé nem is mehettek. De amikor elérték a járdasziget végét, Niala nem fordult vissza, hanem széles ívben bekanyarodott a Cassinre, balra.

– Hé – cincogta Kissy –, merre mész, egérke?

– A reptérre – vágta rá Niala, miközben azon igyekezett, hogy egyszerre nézzen minden irányba. – Ange néni telefonált, emlékszel?

Kissy nevetett. – De hát a Prom az ellenkező irányban van…

– Arra van, én viszont nem állok neki száznyolcvan fokos fordulatot tenni az utca közepén. Megkerüljük a Phoenix parkot, és apa kollégája majd kivisz minket a reptérre.

– A kollé…

– Az avenue Lindbergh. Ő is pilóta volt.

A Lindberghen csakugyan volt egy zöld tábla a szokásos repülőgéppel és *Nice Côte d'Azur* felirattal, ami megnyugtatta Kissyt, tényleg jó irányba mennek. És nem ütköztek össze senkivel, az autó arra ment, amerre Niala akarta. Csakhamar elértek egy körforgalmat, ahol Niala tétovázás nélkül tudta, hogy melyik pálmafánál kell elkanyarodni. Átfutottak egy út alatt, ami nem lehetett más, csak a Prom, és máris ott voltak a reptéren.

– De Ange néni, hogyhogy…

– Nem értem, mi a baj…

– De hát délután kettőre…

– Niala, én nem értem…

Kissy sóhajtott. Ange néni és Niala egyszerre beszélt és egyetlen mondatot se fejezett be. Hirtelen eszébe jutott Mohi, amikor egy papírzacskóval elvágta a macskahajigálás miatti veszekedést, és sajnálta, hogy nincs egy papírzacskója. De föltalálta magát: odalépett Nialához és rátenyerelt a szájára. Ettől néhány pillanat múlva a néni is elhallgatott.

– Így már jobb. Csendben maradnak, ha elengedem a száját?

Azok bólintottak, Kissy pedig elengedte.

– Jól van – mondta Niala kis fejcsóválással –, szóval Ange néni délután kettőt mondott, nem tizenegyet.
– Képtelenség. A reggeli géppel jöttünk.
Niala tanácstalanul megvonta a vállát.
– No jó. Az a fő, hogy itt vannak. Mehetünk.
Fölkapták a csomagokat és elindultak. A két legnehezebbet persze a fiú vitte, a néni unokája. Jean Beaumont. Egyidős velük, szőkésbarna, sportos és jóképű. Mintha kicsit mosolyogna rajtuk. Alighanem jó pár sztorijukat ismeri.
Kissy menet közben jött csak rá, hogy egy reptéren aligha lenne jó ötlet papírzacskót durrantani. Egy perc múlva minden tele lenne rendő…
Ekkor vette észre a rendőrt, aki az Opel motorházán ült és tűnődve tanulmányozta a mobilját. Ez látta őket megérkezni. Holtbiztos. Kissynek rémlett, hogy mintha egyenruhát látott volna a szeme sarkából, amikor kiugrott az autóból és Niala után vágtatott, de úgy csattogott a füle, hogy nem jegyzett meg semmit.
Niala szó nélkül elsüvített a rendőr mellett, kinyitotta a csomagtartót és berakta a magával vitt táskát. Aztán segített a fiúnak a két nagy táskával, s a többiek is berakták a csomagjaikat. Niala ekkor lépett csak oda a rendőrhöz.
– No?
– Láttam ám – mondta a rendőr a mobiljának.
– Ugyan mit láttál?
– Hogy te vezetted a kocsit.
– Nagy dolog. Majd ha azt látod, hogy a kocsi vezet engem, megírhatod a lapoknak. Leszállnál? Hazafelé takarnád a kilátást.
A rendőr fölpillantott a képernyőről.
– Le kellene, hogy tartóztassalak.
– Az ám, ha nem félnél, hogy anya egy vagyont akaszt le rólad, amíg megcsinálja a protézisedet!
A rendőr vigyorgott.
– Úgy? Vezetés jogosítvány nélkül… hatósági személy fenyegetése…
– Nem vagy te hatósági személy, Julien, büntetlenül fenyegethetlek.
– Mond neked valamit ez az egyenruha?

– Aha! De azzal, hogy le akartál tartóztatni, beismerted öngyilkos hajlamaidat. Márpedig az ilyeneket kiselejtezik a rendőrségtől.

A rendőr az ajkába harapott.

– Beszélni fogok a szüleiddel.

– Nincsenek rászorulva, van társaságuk.

A rendőr felsóhajtott.

– Mondd, honnan jöttetek?

– A békáktól. Nézd, Julien, engem nem szórakoztat az utcán vezetni, a frász kerülget tőle, de ez a féleszű Georges a kocsiban hagyta a telefonját, Ange néniért pedig ide kellett rohannom. Vagy én vezetek, vagy ez a másik macskaszomorító. – Kissyt váratlanul érte, hogy bevonták a beszélgetésbe. Zavartan integetett a rendőrnek. – Egy rendőr se volt ott, hogy a volánhoz ültethessem, hát eljöttem. És most vagy engedj utunkra, vagy huppanj be és gyere velünk, mert a néni elolvad itt a napon. No! Mozgás, szálljanak be! Mindenki! Ange néni, most magának kell vezetnie. Julien, velünk jössz?

– Nem megyek – kelt föl a rendőr –, de tényleg beszélni fogok Georges-ékkal.

– Tudod mit, tábornokom? – Kissy fölkapta a fejét a megszólításra, a tábornokozás eddig csak Jean-Pierre Leblanc-nak járt ki. – Remek ötlet. Megtennéd, hogy ellépsz az EDHEC-épületbe, megkeresed és elénekeled neki, mi történt? Szívinfarktust fog kapni, ha nem találja ott a kocsit.

– Egy nyavalyát kap – csóválta a fejét Julien –, örül, hogy nem neki kell bezúzatni ezt az ócskavasat. De légy nyugodt, elmondom neki. Hol találom meg?

– Mondom: az EDHEC-ben.

– De azon belül?

– Ha tudnám, megkerestük volna. No szia!

Ezzel Niala beszállt a néni mellé és becsapta az ajtót.

– Mehetünk, Ange néni. Bocsánat, hogy magára testálom a vezetést, de nem akartam Julient megkérni, kétszer hasalt el a vizsgán.

A rendőr megfenyegette az ujjával.

– Hallottam! És megmondalak apádnak!

Mint kiderült, a hibát Vanessa követte el. Ő legalábbis saját magát okolta. Ange néni vele beszélt, amikor megmondta, hogy mikor jön, és Vanessa nem figyelt föl a pontos szavakra, amik most visszahallgatva már világossá tették, hogy mi történt. Hiszen a Jerry automatikusan rögzítette a beszélgetést.

„442-es járat, ha jól emlékszem. Majd megnézem.” Ezt mondta Ange néni. Vanessa a fejében hordott nagy teljesítményű számítógéppel hibátlanul megjegyezte a járatszámot, hiszen tudta, hogy az fontos lesz; de azt nem jegyezte meg, hogy a néni nem tudta biztosan, jó számot mond-e. Ha ezt is megjegyzi, akkor később újra felhívja, hogy pontosíttassa vele – de nem hívta, és a néni is elfelejtette. Márpedig a járatszám 422-es volt, ami három órával előbb érkezett.

– Az én hibám – jelentette ki a kislány. – Ange néninek rengeteg dolga volt az utazás előtt, nem tarthatta fejben, hogy újra kell hívnia. Nekem kellett volna telefonálnom.

– Sebaj, egérke – mondta Niala. – Csak ez a bolond Georges járt pórul, jöhet haza taxival. Meg is érdemli, miatta kellett volán mögé ülnöm. Ja igen, egérkék, juttassátok majd eszembe, hogy csináltassuk meg a sebváltót, kettesbe alig lehet berakni. Én elhiszem, hogy apáéknak ez nem gond, erős a kezük, de én vezetni akarom azt az autót, nem birkózni vele. Jobban mondva… egyáltalán nem akarom vezetni.

Kissy mosolygott. Megfigyelte, hogy Georges *apa,* ha köznapi témák kapcsán kerül elő a neve, de nyomban *Georges* lesz belőle, amikor a kocsiban hagyott telefon miatt szidalmazza.

A rendőr egyébként megtalálta, Georges megköszönte az értesítést és taxival jött haza.

Ismerkedés közben Kissy megfigyelte, hogy Jeannak tetszenek az egérlányok, szépen mosolyog is rájuk, amikor kezet ráz velük – és erről támadt egy ötlete. Alkalomadtán félre is vonta Nialát egy sarokba, és óvatosan körülnézett, nincs-e valaki a közelben.

– Hallgatlak, Giovanni – mondta Niala.

Kissy nagy füleket rajzolt magának, aztán egy összeadásjelet a levegőbe, majd kis füleket illesztett a fejére és lábujjhegyre állt, mert Jean fél fejjel magasabb volt nála. Végül függőleges vonalat húzott, aminek alsó végét fölkunkorította.

– Nagyfülű plusz kisfülű?

Kissy bólintott.
– Ugyanazzal a kezdőbetűvel?
Kissy bólintott.
– Láttál valamit?
Kissy megcsóválta a fejét.
– Szóval nekünk kellene összehozni.
Kissy bólintott.
– Meg lehet próbálni.

Jean igazán jó választás lett volna Jennifernek. Helyes srác volt, és szívesen lógott együtt velük. Persze tudott mindenféle dolgaikról, a néni sokat mesélt neki, és most kalandjaik egy részének színhelyét is megismerte. Az első napokban elvitték mindenfelé, a strandra, a városba, a hegyekbe. Többnyire velük tartott a néni is, egyszer-egyszer Georges, és a rövidebb utakra Suzy. Hosszabb, fárasztóbb útra már nem vitték, egyre kerekebb volt, és egyre többet heverészett inkább, a szokásos rohangászás helyett. Egyik nap, amikor elnyúlva feküdt a hátsó udvaron az árnyékban, az éppen arra járó Nimby elkezdett helyekre mutatni Suzy oldalán, a hónaljától kezdve hátrafelé, és közben számolt: egy, kettő, három, négy, öt…
– Nono – szakította félbe Kissy. – Ne fesd nekem falra az ördögöt, három-négy bőven elég lesz.
– Több lesz az annál – mondta Niala. – Hat kutyababa lesz.
– Honnan veszed?
– Láttam már egy-két kismamát, akik kutyák voltak.
– Öt – kérte Kissy.
– Szerintem is öt – mondta Nimby.
Így hát megszervezték a kutyatotót. Egy táblázatot készítettek, ahol egytől tizenkettőig sorakoztak a számok, és mindenki beírhatta a nevét egy számhoz. Nyerni csak pontos találattal lehet, éspedig pénzt: a nyertesek mindegyike a vesztesek mindegyikétől egy-egy eurót kap minden kutyányi tévedésért. Aki például két babára tippelt, az egy tízest fizet, ha tizenketten születnének.
De senki nem tippelt két babát; négy volt a legkisebb tipp, ezt Ange néni mondta. Ötöt mondott Kissy, Chantal, Nimby és Mario. Hatot Isabelle néni, Jeanne, Niala, Vanessa és Martin.

Hetet Jennifer, Angélique, Blanche, Luigi és Pi. Nyolcat Georges és Jean.

Hamarosan újabb tippeket jegyeztek föl: Françoise hatot mondott, Jean-Fran pedig négyet. Két nappal Ange néniék után érkeztek, mert Françoise kikövetelte, hogy az egerekkel nyaralhasson. A nyarakat az apjával töltötte, és azt akarta, hogy lejöjjenek a tengerhez és egész nyáron shindyre vadásszanak. Vanessa ránézett Jean-Franra:

– Hát az lehet, hogy nem vagy az apám, de Françoise-nak mégiscsak lehetnek velem közös génjei.

Erre kapott a férfitól egy puszit.

Elke végignézte a táblázatot, aztán Suzy szemébe nézett, és közölte, hogy tíz. Tíz kiskutya. Ő kiolvasta Suzy szeméből.

– Sokat fogsz veszteni – jegyezte meg Niala. – Ez négy euró mindenkinek, aki hat blökit mondott.

– Nyerni fogok sokat – állította a kislány. – Suzy terhes rengeteg babát.

– Jól van – felelte Vanessa, és átnyújtott egy tollat. – Tessék, iratkozz föl, de én szóltam ám előre.

Elke elé persze már kimentek rendes fogadóbizottsággal, teljes létszámban, Blanche-sal és Georges-zsal, valamint Françoise-zal és Jeannal együtt. A kislány végigsöpört rajtuk, mint egy tornádó, megölelt mindenkit, még Jeant is, aztán futtában visszaszólt neki, hogy amúgy van ám pasija, és a sor végén éles fékcsikorgással fordult vissza Louise kisasszonyhoz, akitől viszont elbúcsúzott. Louise kisasszony innen egyenesen Toulonba megy a szüleihez, akik most ott nyaralnak, aztán velük együtt tér majd haza, mert az ő szabadsága hosszabb, mint a szüleié.

Az új mikrobusz nagyon tetszett a kislánynak, azt mondta, ebben kényelmesen kinyújtóztathatják a farkincájukat, viszont nincs úgy berendezve, mint a Ford, összkomfortos kis mozgó egérlyuknak. Mikor rendezték volna be, felelték, a kocsi vadonatúj, még rajta van a tojáshéj. Elkének nagyon tetszett a kifejezés.

Most másképpen rendezkedtek be, mint a korábbi években. Marie néni megint külföldön volt, és átengedte a házát az egereknek; pontosabban D'Aubissonéknak, hiszen az egereket alig ismerte, de megbeszélték, hogy őket fogják odaszállásolni.

Szép nagy háza volt, két hálószobával a földszinten, hárommal az emeleten, és csak a D'Aubisson-villa kertjén kellett átsétálni, hogy odajusson az ember. Kissyék és Chantalék a földszinten kaptak helyet, Jennifer, Elke és Françoise az egyik emeleti szobában, Ange néni a másikban, Jean-Fran és Jean a harmadikban. A D'Aubisson lányok a párjaikkal maradtak a villában, Angélique pedig természetesen Vannihoz költözött be a panzióba. Így egyetlen ingyenszobával se rövidítették meg Isabelle néniéket, akik már az ő szobáik egy részét is kiadták, miután alaposan kiszellőztették az egérszagot. Idén sok volt a vendég, talán csökkentek a gazdasági világválság hatásai. A néni persze egy hanggal se mondott olyasmit, hogy ne látná őket szívesen, de Niala kijelentette, hogy az üzletnek mennie kell, és ha Marie néni úgyis elutazott, nála pont elférnek.

A villában persze volt még egy vendégszoba, azazhogy *a* vendégszoba, hiszen amikor Vanessát hazahozták, az ő szobája megszűnt vendégszoba lenni. De Niala kijelentette, hogy kell tartalék szoba is, öt-hatszáz kisegérnek jelezték a szülei, hogy esetleg lejönnek a nyáron, és csak Tomék hozzák magukkal a hálószobájukat is.

Nialát persze hátsó szándék vezette, amikor a tartalék szobát a villában jelölte ki, nem pedig a néninél, és ezt meg is mondta egy hatszemközti tanácskozáson.

– Ha akár titeket – pillantott Kissyre –, akár Chantalékat idehozom, akkor két szerelmespár helyett csak egy marad odaát. Fele akkora esély, hogy Jennifer egyszerre akad össze reggel Jeannal és egy boldog, szerelmes kisegérrel, aki elindíthatja az asszociációkat. Ha a lányokat vagy a fiúkat hozom át, akkor nem találkoznak hajnalban, amikor Jennifer lengén van öltözve és a legszexibb. A nénit nem hozhatom át, mert hülyén néz ki, ha külön teszem az unokájától.

– Idehozhatnád a két kislányt – mondta Kissy –, Jennifer meg maradhatna egyedül.

– Az túl átlátszó lenne – felelte Vanessa, aki persze tökéletesen ismerte nővére terveit, pedig ők sem egyeztettek eddig. – Mindig az volt a szokás, hogy ha több egynemű szinglink van, akkor azok egy szobában alszanak, nem rúghatjuk föl, mert nem tudnánk megindokolni.

Niala bólintott. – Így van.

– Egyébként pedig – folytatta Vanessa – nagyon jó, hogy egyikük sem alszik egyedül. Gondold csak el. Hajnalban véletlenül egyszerre surrannak ki és találkoznak. Ha kéznél van egy üres szoba, a srácnak esetleg eszébe jut becsalogatni a kisegeret, amire persze ellenállás a válasz, és lőttek az egésznek. Még jó, ha élve megússza. De ha úgysincs hol vízszintbe kerülni vele, akkor inkább jön a romantika.

– Cinikus vagy, egérke – jegyezte meg nővére.

– Az meg mi?

– Az, ahogy hozzáállsz a fiúkhoz. Nem mindegyik akar minket rögtön ledönteni.

– De a többség igen, és ez a srác még nem adott rá okot, hogy bízzunk benne.

– Arra se, hogy *ne* bízzunk.

– Arra nem is kell ok. A pasikban nem szabad megbízni.

Kissy összeráncolta a homlokát.

– Hé, egérke. Csak nem követett el Nimby valamit?

Vanessa ránézett, nagy kék szemekkel.

– Mit követett volna?

– Talán megpróbálta átlépni a korlátokat.

A kislány elmosolyodott.

– Csacsi vagy, egérke. Nimby egy angyal, nagy kerek fülekkel. Sose tenne olyasmit, ami arra késztetne, hogy darált angyalt csináljak belőle.

Nevettek.

– Nimby soha nem volt és nem is lesz olyan, mint az átlagos pasik. Szuperpasi. A tenyerén hordoz, amióta először megcsókolt. És természetesen a türelem szobra. Soha nem akart többet, mint amennyit megengedtem neki. Pedig vannak helyzetek, amikor nem lenne erőm küzdeni.

Niala és Kissy egymásra vigyorgott.

– Amikor azt mondom, hogy Jeannak nem szabad megkönnyíteni, hogy túl gyorsan haladjon az egerünkkel, nem Nimbyből indulok ki, hanem a többi pasiból. Egyetlen pasit ismerek, akiben meg lehet bízni, és ő már foglalt. A többiek javarészt mániákusok.

– Hm – mondta Niala.

– Nem hiszed? Miért beszélgetünk mi itt hármasban? Szerelmi ügyeket általában az egérlányok tanácsa szokott megbeszél-

ni, ötösben, mínusz az érintett, ha éppen a háta mögött szövünk összeesküvést. Négyen kellene lennünk, de tudjuk, hogy Chantal hol van, mit csinál és kivel.

Niala bólintott.

– Tudjuk.

– De azt megmondhatom – emelte föl az ujját Vanessa fenyegetően –, hogy ha elárasztanak nekem itt mindent kisegerekkel…

Egyelőre nem mutatkozott jele annak, hogy Jennifer és Jean között bármi szövődne, csakúgy viselkedtek egymással, mint bárkivel. De Róma sem egy nap alatt épült, mondta Vanessa.

– Hanem hány nap alatt? – kérdezte Kissy vakmerően.

Vanessa rámeredt egy pillanatig, aztán fapofával közölte:

– Huszonhétezer-hatszázötvennyolc napba telt.

Kissy vita nélkül elfogadta, hiszen egy ilyen meggyőződéssel és pontossággal kijelentett adat nem lehet téves, és fejben gyorsan kiszámította, hogy az körülbelül hetvenöt év és kilenc-tíz hónap. Nem is rossz eredmény egy akkora városnak, és ebben minden benne van, a Colosseumtól a Cinecittàig.

Ez egyik túrájukon történt, amikor fölmentek a hegyekbe a város fölött, és a túloldalon ereszkedtek le, Èze-en túl. Kilenc egér, egy tiszteletbeli, három póttag – Blanche, Françoise és Georges –, ketten egerek párjai, plusz Jean és Jean-Fran. Ange néni ekkora gyalogútra nem vállalkozott, és persze Suzy se jöhetett.

Ők remekül érezték magukat. Korán reggeliztek és nyolckor már úton voltak. Ember alig járta ösvényeken surrantak végig, időnként gyanakodva szemléltek meg egy-egy bokrot, hátha cica lesekszik benne, egy szakaszon az „u-i-u-a-a” dalt énekelve masíroztak végig, máskor beszélgettek, és rengeteg fotót csináltak.

Déltájban letelepedtek egy erdei tisztáson és előszedték az elemózsiájukat a hátizsákokból. Aztán mentek tovább.

Négy óra után valamivel elérték Èze-t, ami a rendes úton még gyalog is csak egy-két óra lett volna, de ők a hegyen át, jókora kerülővel jöttek. A városnak valami egészen távoli részén lyukadtak ki, ahol inkább hegyi falucska volt, nem város.

Elindultak egy lejtős utcán, de csak néhány métert tehettek meg, amikor Vanessa megtorpant és maga mellé intette őket.

– Hadgyakorlat! Abban a házban egy tengerimalacot tartanak fogva. Ki kell szabadítanunk!

– Bolond vagy, egérke – fújtatott Angélique. – Örülünk, hogy a lábunkat emelni tudjuk még.

Vanessa lesújtóan mérte végig.

– Gyenge a kisegér. Nincs benned semmi rágcsálói szolidaritás?

– Nincs. Valahol az erdőben kipotyogott.

A kislány elmosolyodott, de csak egy pillanatra.

– Jól van hát. Aki fáradt, idekint maradhat. Ketten átmásznak a kerítésen, egy fölkapaszkodik velem a háztetőre. Adott jelre egyszerre támadunk.

Elke és Françoise rögtön jelentkezett. És Nimby. A rohamcsapat ezzel együtt is lett volna, de Kissy hirtelen megértett mindent. Még alighanem percekig tanakodtak volna, hogy ugyan miképpen másznának ők fel a háztetőre, amikor a cipőfűzőiken kívül semmiféle zsinór nincs náluk – s Vanessa csak aztán tette volna azt, amire Kissy idő előtt rájött. Úgyhogy ő teszi meg. Most az egyszer keresztülhúzza a D'Aubisson egerek számítását.

Átsétált az utcán és becsöngetett a kiszemelt házba. Kétszer. Aztán visszaballagott Vanessához. A kislány szembenézett vele. Kék szemében apró szikrák csillogtak.

– És ha nincsenek itthon? – kérdezte Kissy, mert a kapu felől nem jött válasz. – Akkor elmarad a harcod.

– Hol másutt lennének? – nézett rá Vanessa.

– Nem értem – szólalt meg Elke, Kissyre nézve. – Kik lakják itt?

– Én nem tudom – mondta Kissy, továbbra is belenézve a nagy kék szemekbe. – De Vanessa tudja, arra mérget vehetsz.

Zörej hallatszott a háta mögül, nyílt a kapu. Aztán egy férfihang:

– Tessék… miben segíthetek? Nahát, D'Aubissonék! Ezer éve nem láttam, doktornő. Isten hozta magukat, kerüljenek beljebb!

Vanessa most már leplezetlenül vigyorgott, úgy kérdezte meg:

– Honnan jöttél rá?

– Három éve ismerlek – nevette el magát Kissy. – Ha egy ilyen túrán csak úgy bekopognál az ismerőseidhez, mint egy közönséges ember, azt hinném, napszúrásod van.

A háziakat Grimaud-nak hívták, és bonyolult rokoni-üzleti viszonyban álltak D'Aubissonékkal – pontosabban a rokonság nem velük volt, hanem Marióval, akinek olasz létére voltak francia rokonai, az ő révükön került valaha erre a vidékre. Üzleti kapcsolatuk többféle is volt, Blanche-ékkal is, Isabelle néniékkel is üzlettársak voltak néhány kisebb vállalkozásban, olyanokban, amiknek Kissy a hírét se hallotta sose. Persze nem ők működtették egyiket se, csak kisebb részük volt bennük.

Ezeket hazafelé mesélte el Niala, az Èze-ben, a kerti lugasban töltött másfél-két óra alatt nem az ismeretség forrásáról beszélgettek. Az örök téma került elő megint. Grimaud-ék is hallottak már az egerekről, de személyesen csak Nialát ismerték, még Vanessával sem találkoztak. Ez eléggé meglepte Kissyt, mert már három évvel ezelőtt úgy tűnt neki, hogy Mohi legfeljebb egy hét alatt ismeretséget kötött az egész Côte d'Azurrel.

Leginkább a D'Aubisson lányok és persze Nimby vitte a szót, elmesélték a kalandjaikat, ahogy szokták. Sokáig tartott, mert hol a gyerekek szakították félbe az elbeszélést kérdésekkel, hol a tengerimalac terelte el a figyelmüket.

Mert csakugyan volt tengerimalacuk. Totónak hívták, és nagyon emlékeztetett mindenféle más élőlényre. A színe Suzyre, mert vörös, fehér és fekete volt, teljesen olyan, mint Suzynek, csak más mintázatban. Az ábrázata olyan volt, mint egy nyúlé. A hangja pedig tökéletes egércincogás volt. Kissyék szép sorban köszöntötték mint rokonukat és kezet nyújtottak neki, de Toto nem adott kezet, csak bámult rájuk, aztán elindult körbe a kerti asztalon, amire letették. Lucien adott neki egy répát, és lelkesen rágcsálni kezdett. Vagy tudja a shindy, hogy lelkesen-e. Az arckifejezése unott maradt.

Lucien és Lucille voltak a háziak gyerekei. Tizenhárom éves ikrek, akik itták az egerek szavait, és folyton a részleteket tudakolták. Főleg a jó véres részleteket. Amikor Jennifer elmesélte Grevint, követelni kezdték, hogy mutassa meg, Jennifer pedig ellenkezett, mondván, hogy egyrészt túl sok volt a gyümölcs

meg a sajt, másrészt a dologhoz kell ugye egy takarítónő is. Az meg nincs kéznél. Kissynek erre eszébe jutott a cselédlány, aki az enni-innivalót kihozta, és forrón remélte, hogy egyhamar nem kerül elő.

– Ugyan már, egérke – mondta Vanessa –, csak a lustaság beszél belőled.

– Lustaság?! – csattant föl Jennifer. – Egy egész hegyet másztam meg veled ma! Toto, miért hagyod, hogy ez a pimasz egér így beszéljen velem? Elvégre férfi vagy, ráadásul a rokonom is.

Nevettek. Mintha Vanessa nem lenne éppolyan rokona Totónak. A tengerimalacot nem izgatta a dolog. Egy fadarabot rágcsált; mondták, hogy folyton rágnia kell, mert a fogai ugyanúgy nőnek, mint a karmai. Kissy nagyon örült, hogy az egereknél nem így van. Semmi kedve nem volt fát rágni.

Jennifer végül is ráállt a bemutatóra, és pont őt választotta ki szemléltető eszköznek. Kissy sóhajtva tápászkodott föl és követte a lugas melletti gyepre. Megállt egy helyen és föltartotta a tenyerét céltáblának.

– Hé, várjatok – mondta madame Grimaud. – Hiszen az arcod mellett van a kezed. És ha mellérúg?

Kissy csodálkozva nézett rá.

– Egy Jerry soha nem rúg mellé, asszonyom.

Ez nem volt egészen igaz, de mindenesetre jól hangzott. Jennifer persze nem rúgott mellé. Pontosan rúgott és jókora erővel, Kissy megfordult a tengelye körül, hogy ki ne ficamodjon a válla.

– Bolond vagy, egérke?! Letéped a karomat!

– Demonstrációt kértek – vigyorgott Jennifer. – Háromméteres röppálya végén egy Grevin alakú lyuk lett a falban. Te mekkorát rúgtál volna?

Föltartotta a tenyerét, Kissy pedig reflexszerűen meg akart pördülni, hogy rúgjon, de aztán csak legyintett és visszaindult a többiekhez.

– Túl sok benned az adrenalin, egérke. Tartogasd a shindyknek a harci kedvedet. Vagy tudod mit, gyere, verjük meg inkább a tengerimalacot.

A háziak megrökönyödve néztek rájuk, aztán a malacra, aki egykedvűen rágcsálta tovább a fadarabot.

– Elvégre rokon – magyarázta Niala –, meg kell tanulnia megvédeni magát a macskáktól. Tengerimalacnak még nem tartottunk önvédelmi tanfolyamot, de egyszer mindent el kell kezdeni. Önök mondták, hogy szüksége van testmozgásra.
– Ez az – kapta föl a szót Vanessa. – Elhozhatnák egy-két edzésünkre. Jó pár mázsa finom egérhusit leadtunk már, hadd csorogjon a shindyk nyála. No? Eljössz, Malacka? Leadsz pár száz grammot, és neked is olyan szép karcsú derekad és nagy kerek füled lesz, mint nekünk.
Toto ezúttal se válaszolt. Rágta a fadarabot és időnként cincogott. Kissy persze tudta, hogy azért nem felel, mert még sose szólították Malackának.

Kissy fél füllel a beszélgetést figyelte, a másikkal pedig az apró neszeket a lábainál. Fölvett egy répát a tányérról és lehajolt vele, de a motozás már a pad háta mögül hallatszott. Szerencse, hogy Grimaud-ék nem macskát tartanak. Nem szívesen ülne most itt és hallgatná az eszmecserét a háziak boráról, ha közben egy bájos cirmoscica sétálgatna az ülőhelye alatt. Még rágondolni is rossz.
A bor a háziak saját bora volt, bár nem itt termett, Toulon mellett. La Cadière d'Azurnek hívták, bár ez Kissynek nem mondott semmit. Tartotta magát apa és anya antialkoholizmusához, és elhárította a kínálást, csak ásványvizet ivott. De a felnőttek megkóstolták, a maxik is, sőt Kissy megrökönyödésére Niala is kért egy pohárral. De még jobban megdöbbentette, amikor Vanessa azt mondta, ő csak egy ujjnyit kér, az íze miatt.
Persze nem mutatta ki a megbotránkozását. Egyrészt udvariasságból, másrészt mert a lányok úgyis leolvassák az arcáról, ha akarja, ha nem. Aztán hirtelen eszébe jutott Sheila. Mohi már akkor, azon a legelső napon is olyasmit csinált, ami tökéletes őrültségnek látszott, és lám, mi minden lett belőle. Három év óta valamennyien megbíznak Vanessa döntéseiben. Akkor most is ezt fogja tenni, határozta el. Ha ő bort akar inni, hát igyon bort. És ha hazafelé menet olyan hangosan énekel, hogy a sötét kapualjakban mindenfelől világító szempárok jelennek meg, akkor majd ott lesz ő, Kissy, meg a többiek, akik vizet ittak, és megvédik.

De Vanessa nem fakadt dalra. Megízlelte a bort, evett rá egy kis sajtot, és volt képe olyanokat mondani, hogy emlékezteti egy kitűnő száraz fehérre. Holott ez egy nedves vörösbor. De Grimaud-ék bólogattak és azt felelték, hogy eszerint észrevette. Hát Vanessa a borhoz is ért? Mióta?

Amikor hazafelé menet megkérdezte, Vanessa mindenekelőtt leszamarazta.

– Szamár. A vendégek bort is akarnak inni, és kérdéseik vannak róla. Nem tartunk sokfélét, és főleg nem drágát, de rendes borokat tartunk. Mostanában inkább languedoc-roussillonit, főleg Cabernet Sauvignont, de gyakran jön provence-i bor is. Ha figyeltél volna, megtudod, hogy Mario kedvezménnyel veszi Grimaud-éktól, egyenesen a pincészetből. Mit gondolsz, ő issza meg? Csodákat. Eladja a vendégeknek, én pedig megtanulom róluk, amit kell, hogy felelhessek a kérdéseikre.

A sajttal Vanessa legalább annyira meglepte Kissyt, mint a borral. Pedig nem gondolta, hogy sajtok terén neki még meglepetést lehet okozni.

A kislány tehát megkóstolta a bort, evett rá egy kis sajtot, elmondta, amit a borról gondol, aztán kivett még egy darabka sajtot.

Kissy cipőjére ugyanekkor valami súly nehezedett. Mozgott is.

– Egyébként ez a sajt is jó. Érdekes kombináció, ezt eddig nem ismertem.

– Márpedig muszáj az összes létező sajtot végigkóstolnotok – felelte monsieur Grimaud, és mutatta a fején a nagy füleket. Nevettek. Vanessa bólogatott és megette a sajtkockát.

– Hasonlít a pèbre d’aïra, amit Bourridonék csinálnak – jelentette ki, és Kissy egyetértően bólogatott. Abból ő is evett, és csakugyan hasonlított. Egy kis sajttudományért ő se megy a szomszédba. Ez a sajt valamivel keményebb, kissé gyümölcsös, mint az ementálifélék, és nem olyan sós. – Csak ez kevésbé sós – folytatta Vanessa ebben a pillanatban, mintha az ő gondolataiban olvasna. – Kicsit ementális jellegű, bár annyira nem kemény. Mennyi van belőle?

Kissy lábán a súly megnövekedett. Krokodil lehet, vagy víziló.

– Hozathatok még egy tányérral – nyúlt madame Grimaud a házitelefonért, de a kislány megrázta a fejét.

– Nem, nem úgy értettem.

– Nocsak. Hát mennyit akarnál?

– Mondjuk… lássuk csak… heti egy kilót egy hónapon át, opcióval egyéves szerződésre, a szokásos feltételekkel.

Monsieur Grimaud hümmögött valamit arról, hogy ezt talán Marióval kellene megbeszélnie, de Blanche közölte vele, hogy a kisegér – kisegeret mondott – ugyanúgy megkötheti az üzletet, mintha maga Mario tenné, ők teljesen megbíznak benne. Akár másnap szállíthatnak.

Kissy úgy érezte, már csak egy puha orrú shindy kellene, hogy tökéletes legyen a napja. Jó nagy túrát tettek, összeismerkedtek egy rokon faj képviselőjével, Vanessa bemutatkozott mint borszakértő és üzletasszony, és mintha… – de ezt még gondolni is csak halkan merte – mintha Jean időnként odapillantana Jenniferre.

A lábán az a súlyos valami elkezdett fölfelé mászni, a nadrágjába kapaszkodva. Világos. Csak brazíliai famászó kígyó lehet, esetleg őserdei lián. Vagy egy háromszínű tengerimalac.

Előrehajolt és lenézett.

– Cin-cin, mhf, mhf – mondta a tengerimalac.

– Akkor gyere – felelte Kissy, fölkapta és az ölébe ültette.

Isabelle néni végighallgatta a sajtüzlet feltételeit és bólintott.

– Az öreg Grimaud-nak mindig jó volt a sajtja.

– Hát a fiatalé is az – felelte Vanessa. – És jó áron adja.

– Helyes. Mennyit alkudtál le?

– Csak tíz százalékot engedett.

– Csak? Bolond vagy, kislányom, nyolc százaléknál nagyobb engedmény miközöttünk nem szokás. Nagyon megtetszhettél te ennek az ifjabb Grimaud-nak. Jó lesz, ha Nimby vigyáz rád.

Kissy együtt nevetett Vanessával. Az ifjabb Grimaud lehetett vagy negyvenéves, és a legkevésbé se nézett ki shindynek. Ha tetszik neki Vanessa, akkor is alighanem a szokásos módon, mint Tomnak meg Jean-Frannak meg ki tudja, hány embernek mindenfelé: hogy elfogadná kislányának.

Vanninak ekkor egy ideje már nem volt állása, de nem bánta túlságosan. A panzióban már a rendes szobaárat fizette, mindenféle kedvezmény nélkül, de így is olcsóbb volt, mint egy bérelt lakás – és mindig akadt valami alkalmi munka. Legújabban éppen az èze-i túra estéjén, hazafelé a vonaton akadt össze egy régi barátjával, aki ugyanazt csinálta, és az előző munkaadója éppen sofőr nélkül maradt, mert a barát Perpignanba tartott a menyasszonyához. Most hát felhívta a munkaadóját és beajánlotta Vannit, aki másnap el is ment Beausoleilbe bemutatkozni. Csak telefon jött vissza: egy hétre kapott állást, de addig ott is kell maradnia.

Angélique így szalma lett, de nem izgatta magát túlságosan. Vanninak szüksége van a pénzre, és év közben is kibírják egymás nélkül, néha jóval tovább is, mint egy hét.

Amiatt sem izgatta magát, hogy a munkaadó egy hölgy. Hát aztán, mondta. Az előző sofőrrel se kezdett ki, a menyasszonyához utazott. És ha Vannival igen, hát váljék egészségükre. Ő nem izgatja magát ezen.

Angélique Vanni szobájában maradt, hiszen ott volt mindkettejük holmija. És tényleg nem izgatta magát. Egy órával azután, hogy Vannitól megjött a telefon, úgy vágta orrba Kissyt, hogy néhány pillanatig apró Angélique-eket látott körözni a feje körül.

– Ez talált – mondta Angélique, és leguggolt hozzá. – Jól vagy, egérke?

Kissy szédelegve bólintott, fölemelte a sisakot és megtapogatta az orrát.

– Meg… megvagyok… nem számítottam tőled ilyen ütésre.

– És ha shindy lettem volna?

Kissy visszaigazította a sisakot és hirtelen behúzott a barátnőjének, aki a bal kesztyűjével hárította ugyan, de közben elvesztette az egyensúlyát és hanyatt esett.

– Angélique már kész, tálalható – harsant föl Vanessa hangja, aki a terem túloldalán küzdött Martinnel, de persze rájuk is volt szeme.

Françoise, aki Kissyék mellett vívott Elkével, odalépett és Angélique-re akarta tenni a lábát, de az elkapta és kirántotta alóla.

– Még a híres Afrika-vadászok se fényképezkedtek elejtett egérrel – közölte vele.
Françoise vigyorgott.
– Mert nekik jutott elefánt meg oroszlán meg tigris. De ha nekünk csak egér jut?
Válaszra nem jutott idő, Elke rávetette magát Françoise-ra, aki keményen harcolt, hogy kiszabaduljon, de ő még nagyon keveset birkózott. Kissy mosolyogva figyelte őket. Françoise egyszer csak megfordította Elkét, azaz mindkettejüket, most ő volt fölül. Csak egy kis vérszomjas morgás kellene, gondolta, és pont olyanok lennének, mint két kiscica, akik harci játékot játszanak. Sokszor látta már a ház körül a macskakölykök elszánt birkózását, amit olyan komolysággal műveltek, mint egy NATO-hadgyakorlatot, bár elfértek volna a tenyerében.
Erről persze eszébe jutott, hogy hamarosan lesznek itt nagy harcok megint, de már vakkantásokkal együtt. Megkereste Suzyt a tekintetével. A pihenősarokban feküdt és a küzdőket figyelte. Most élénkebb napja van; máskor be se jön, csak fekszik az árnyékban.
– Hát – mondta Martin edzés után, amikor a kiskutya odajött Kissyhez és nagyot sóhajtott – ezt előbb kellett volna meggondolni.
– Ugyan mit? – kérdezte Niala.
– A kalandot a csábos tekintetű kutyalovaggal. Akkor most nem szenvedne szegény a terhességgel.
– C-c-c – mondta Elke. – Ha most belépné magát az ajtón Sziporka és nézné rád csillogó szemeket, lenne nagy dráma itt!
Dőltek a nevetéstől. Természetesen egytől egyig rajongtak Sziporkáért, Martin is.
– Az nem úgy van – mondta Niala Martinnek. – Suzynek nem volt mit meggondolnia. Nem tudta, hogy amit csinál, abból kiskutyák lesznek. Nem volt fölvilágosítva a védekezés korszerű módszereiről. Ahogy sok emberlány sem.
– Azok föl vannak – vélte Vanessa.
– Vannak a fenét. „A fiúm minden alkalommal beveszi a tablettát. Ugye nem eshetek teherbe?” Ilyeneket olvashatsz a szakirodalomban.
Vanessa hitetlenkedve csóválta a fejét.
Nővére bólintott.

A fejcsóválás abbamaradt.

Niala megint bólintott.

A kislány tanácstalanul megvakarta a fejét – a kis némajáték eredményeként már láthatóan elhitte.

– De hát ez őrület – bökte ki.

– Úgy van. Minden életkorban vannak dolgok, amiket már ideje lenne tudni, de nem tudják. Elke azért tudja, hogy miből lehet tudni, ha egy pasi barátságos ölelésének nem pusztán a szeretet a mozgatórugója, mert *mi* elcincogtuk neki. Françoise-nak még nem cincogtuk el, szerintem ő még nem tudja.

– De tudom – jött a felelet. – Elég időt töltöttem veletek. Az a mozgatórugója, hogy le akarja szedni a ruhámat.

– Nem, nem ez volt a kérdés. Miből lehet tudni, hogy ezért ölelget és nem valami normális okból?

– Hát… ja, azt nem tudom.

– No, majd elmagyarázzuk – pattant föl Vanessa, és végignézett a csapaton. – Nem unjátok még a lazsálást?

Az egerek egymásra néztek. Öt perce tértek vissza a zuhanyozóból, egy hosszú és fárasztó edzés után.

– Úgy – mondta a kislány homályosan, és elindult. – Ha valaki kuktáskodni akar, megtalál a konyhában.

Valami csattant, de Kissy nem nyitotta ki a szemét. Aztán valaki idegen nyelven káromkodott, majd két ember haladt el mellette, akik egy másik idegen nyelven beszéltek. Kissy továbbra se nyitotta ki a szemét. Valami elsuhant a közelében, felkavarta a levegőt, de nem érdekelte. Aztán franciául beszéltek idegenek, de ő meg se moccant.

– Hahó, egérke – szólalt meg később Elke hangja. – A víz remek, te nem tengerezel bele?

– Nem – felelte Kissy, és feküdt tovább.

– De csak feküdni unalmos, nem?

– Nem.

– Én sose tudnék csak feküdni magamat. Valamit kell csinálik az ember mindig, nem?

– Nem.

– Mindenre azt felelsz, hogy nem?

– Nem.

– Játszhatnálak kergeti – javasolta Elke. – Ellopom sajtodat, és te rohanod magad énutánájam. Elkapsz és lebirkóz, jó?!
– Nem.
– No várj csak – hallatszott a hangon, hogy Elke feláll –, van itt gyerekek vödörje. Elkérek. Fogsz te mindjárt fölugrasz!
Kissy szó nélkül benyúlt a dereka alá, kihúzott egy bicskát, és egy mozdulattal kiugrasztotta a pengét. Csukott szemmel is látta, hogy villan meg az acél a napfény ragyogásában.
Mély sóhajt hallott.
– Hát jó – mondta a kislány. – Ez világos beszélés. Csak az a baj, hogy te már harmadik egér vagysz, akinek rábeszélek és nem mozdulja. Csak feküszitek magatokat a világnak legszebb tengerpartra és sültegéret csináljátok. Megyek, keresek shindyet magamnak verekszeni.
Kissy elmosolyodott. Bekattintotta a kést, eltette, és mint egy rugó pattant föl, hogy rávesse magát a kislányra, akinek pontos helyét a mozdulat kezdetén még nem is tudta. Elke egy pillanat múlva két vállra fektetve hevert a homokban.
– Ez jó gyors voltál – mondta. – Azt hittem, teljesen átalakulod magadat Faultier.
– Az mi?
– Nem tudom franciául. Egy állat, de nem egér.
– Krokodil? Azok sokat heverésznek a napon.
Elke hirtelen vonaglott egyet, amitől a jobb karja kicsúszott Kissy kezéből. Egy pillanat múlva a kislány fejének háttere a homok helyett az égbolt lett. Kissy bambán pislogott. Nem értette, mi történt. Elke nem ilyen gyors. És nem is ilyen erős. De aztán meglátott egy vigyorgó arcot a kislány fölött.
– Jó volt, mi? Mondtam, hogy tanultam edzéseket Franztól. Tudok csinálni nagyon ravasz dologokat, de nem megmutatok, csak amikor legyőzzelek titeket, nagy büszke egérkéket. Akarsz csináljalak hajtogatott kis origami egér?
– Hagyd abba a kérkedést – nevetett Kissy –, Martin itt áll fölöttünk. Tudom, hogy ő segített.
– De jól hangozta, nem?

Aztán Kissy leporoltatta a hátáról a homokot és visszafeküdt a takaróra, noha Elke elrohant megkérdezni Jennifertől azt az állatot, aminek Kissyt titulálta, és azzal jött vissza, hogy az laj-

hár. Kissy fekve maradt és közölte, hogy Jennifernek még felelnie kell ezekért a szavaiért.

– De nem – mondta a kislány. – Ő csak lefordított. Én mondtalak az az állat.

– De ő fordíthatott volna gazellát is.

Elke nevetett.

– Akkor rájövöm, hogy szétver!

– *Átver.*

– Mindegy. Az németül is Gazelle. Fölismerek és átverem Jennifert.

– *Megvered.*

– Nehéz nyelv ez a francia.

Kissy nevetett és bólintott.

Ezen a délelőttön csak a társaság egy része volt idelent. Vanessának dolga volt Nizzában, csak Nimby kísérte el, és nem voltak hajlandók megmondani, mit csinálnak. Nyilván valami galádságot forralnak, például fölbérelnek egy csapat hétpróbás gazfickót, hogy macskajelmezben támadjanak rájuk.

Niala, Angélique és Pi fönt volt a panzióban, egy nagyobb turistacsoport távozik, egy másik érkezik, csak a táskák cipeléséből összejön a tizenhat tonna. Így mondta Pi, Vanessa pedig megkérdezte, hogy miért pont tizenhat. A fiú nevetett és azt mondta, ez egy régi amerikai dal, egy bányászról, aki tizenhat tonna szenet fejt ki naponta, és csak egyre mélyebbre merül az adósságba.

Jean-Fran elvitte Françoise-t Monacóba, azt is lássa végre; az egerek nem tervezték, hogy odamennek, így nélkülük mentek. Kissynek Monaco túlságosan zsúfolt volt és lármás. Egyszer megnézte, végeredményben tetszett is neki, de egész Monaco nem ért annyit, mint Mohi varázslatos szerencséje a kaszinóban, s amivé átváltozott: a muszlinruha. Azért mindenesetre Jean-Franék is föltesznek egy tízest a kaszinóban, elvégre egyszer az életben ezt is ki kell próbálni.

Már messze jártak, amikor Kissy rádöbbent, hogy micsoda alkalmat szalasztottak el. Jean-Fran megkérdezte ugyan, hogy ki akar velük menni, és Jennifer ugyanúgy megcsóválta a fejét, mint a többiek – de rá kellett volna beszélni. Hiszen amikor ők ott jártak és Mohi megnyerte azt a mesés összeget, Jennifernek

nem nőtt ki még a füle, ő nem volt velük. És még Jean se járt Monacóban. Ezt Kissy nem kérdezte senkitől, de biztos volt benne. Monaco nagyon picike, ha az emberek számottevő hányada megfordulna ott, akkor nem férnének el az országban. Pedig Nimby mesélte, hogy Monaco az az ország, aminek a háború óta a legtöbbet nőtt a területe Európában, békés úton: egy négyzetkilométert elhódítottak a tengertől. Az ott annyi, mint Franciaországban egy egész régió. Vagy talán két régió. De akkor is nagyon kicsi marad, tehát nyilvánvaló, hogy Jean még nem járt ott.

Márpedig bármilyen aprócska is Monaco, ahhoz elég nagy, hogy egyszer-egyszer elszakadjanak a többiektől – főleg ha azok csak ketten vannak –, és máris kettesben érezhetik magukat, még ha csak az utcán is. Ehelyett itt heverésznek a parton, ami tele van egerekkel, és még csak nem is közvetlenül egymás mellett. Ange néni holnap elutazik, és Jean még nem nyilatkozott, hogy ő marad-e. Ha nem érez semmit Jennifer iránt, ugyan minek maradna? Másfelől ha nem marad, akkor nem jönnek azok a romantikus érzések, amiket várnak tőlük.

Kissy nagyot sóhajtott. Jennifernek a füle se rezdül, amikor Marie néni villájában, a kertben vagy bárhol találkozik a stráccal. Tegnap éppenséggel tanúja volt a reggeli találkozásuknak. Hát nem csoda, hogy Jeannak nem akadt meg rajta a szeme. Jennifer még éjszakai öltözékben volt, ami vékony volt ugyan, de aligha szexi. Fehér pizsama volt, az elején egy vigyorgó Mickey egérrel. Jean ugyanúgy üdvözölte, mint Kissyt, aki fehér fürdőköpenyben volt, és egyiküket se tanulmányozta hosszasabban.

A szobájukba visszatérve Kissy megkérdezte Martint, hogy szerinte Jennifer pizsamája mennyire kelti föl egy fiú fantáziáját.

– A pizsama semennyire – felelte az –, de ami Jennifert illeti…

– Vigyázz, egérke, ha nem akarod, hogy az ágy elé kerüljön a bundád!

– Inkább a te köntösöd.

Kissy elmosolyodott és ledobta.

Éppen ezen gondolkodott – pontosabban azon, hogy szólni kellene Martinnek és gyorsan hazaugrani –, amikor egy gigászi

strandlabda zuhant rá, egyenesen az orrára, kilapítva azt és egy Kissy alakú mélyedést préselve a homokba.

Fölpattant és a tettest kereste. Hamar megtalálta: egy rémült kislány bámult föl rá a homokból, akkora, mint egy mezei egér, virágmintás fürdőruhában, nagy zöld szemekkel, és kétségbeesetten pislogott hol a lassan tovaguruló labdájára, hol Kissyre, aki néhány pillanatig célpontot keresett az ő felszínén.

Aztán mégse csapott le. Ha megteszi, a kislány atomjaira hullik. Ehelyett ráförmedt:

– Hogy képzeled?! Itt a napozók vannak. Labdázni amott lehet!

– Blablabla – felelte a kislány megszeppenve. Hogy milyen nyelven, arról Kissynek lövése se volt.

– Szóval nem érted, mi?

– Bla?

Kissy legyintett, aztán a labdára, majd a saját orrára mutatott.

– Blabla.

– Ahogy mondod.

A kislány odalépett hozzá és mutatta, hogy hajoljon le. Kissy megtette. A kislány fölágaskodott és megpuszilta Kissy orrát. Aztán elszaladt a labdájáért.

Kissy fejcsóválva nézett utána.

Másnap reggel nyolc óra körül, amikor a futár becsöngetett a csomaggal, ők a villa nappalijában ültek és sietve rágcsálták a reggelijüket. Ange néni gépe fél tízkor indul, úgyhogy korán keltek és villámgyorsan intézték reggeli toalettjüket. Kikísérik a géphez, aztán megnézik a reptérrel szembeni parkot, esetleg többet is csavarognak Nizzában. Ez volt a terv. De nyolc óra öt perckor megcsörrent a házitelefon.

– Egérség – nyomta le a gombot Niala.

Jeanne hangja volt az.

– Niala, érkezett egy óriási csomag az alapítvány nevére. A futár azt mondja, csak meghatalmazással lehet átvenni.

Az egerek fölkapták a fejüket. Niala habozott egy másodpercig… kettőig… két egész egy tized…

– Jól van – felelte. – Ültesd le, beletelik egy-két percbe.

Nimby fölpattant és már ott se volt. Csakugyan nem volt több két percnél, hogy megjelenjen egy papírral és egy tollal, amiket Ange néni elé tett.

– Kérek egy aláírást és egy egeret, aki segít elhozni a gigacsomagot.

Kissy talpra ugrott. Vanessa úgyse mehet, a csapatot eteti. Nimbyvel átszáguldottak a kerteken, berobbantak a panzióba, és macskamenekülési sebességgel vágódtak ki a recepcióba.

– Itt vagyunk!

A futár éppen kávét kavargatott a recepciós pulton. Fiatal srác volt.

– Hű, de sietős. Én megvártalak volna lassabban is.

– Te igen – vakkantotta Kissy –, de a reggelink nem! Tudod, milyen falatokat hagytunk ott?! Ugorj!

A srác vigyorgott, átvette a papírt, kért egy aláírást, és eléjük tolta a csomagot. Tényleg nagy volt. Mint egy jókora, lapos bőrönd.

– Tessék. A kávét azért megiszom.

Kissy boldogan összecsapta a kezét.

– Végre megjöttek a plutónium robbanófejek!

A futár majdnem elejtette a csészét.

– Hát a csomag? – nézett rájuk sok ezer kisegér, amikor visszatértek hozzájuk és a tányérjaikhoz.

– Kivittük a kocsiba – felelte Nimby. – Úgyse hagytátok volna, hogy kibontsuk, mert akkor Ange néni lekési a gépet. Majd valamivel hamarabb megyünk ki a reptérre, és kipróbáljuk, mielőtt becsekkol. Ott van hely bőven, és eggyel több vagy kevesebb repülőgép senkinek se tűnik föl.

– Bolond – mondta Niala szeretettel. – Fél perc múlva a nyakunkon lennének a biztonságiak. Nem, fölmegyünk szépen a hegyre és ott próbáljuk ki. Ange néni jegyét áttesszük a következő gépre, rendben?

– Nem, egyáltalán nincs rendben – emelte föl az ujját a néni. – Párizsban várnak rám. Majd máskor megnézem a repülőgépeteket. Akár bele is ülök, ha akarjátok.

Nimby tamáskodó arcot vágott.

– Ahhoz legfeljebb százötven grammot szabad nyomni. És nincsen ablak.

– No hiszen, csináltok ti ablakot percek alatt. Hölgyek súlyát pedig nem emlegetjük jó társaságban. Miért, ti mennyit nyomtok?

– Néhány dekát – ismerte el Vanessa –, de én vigyáznék, nehogy a farkincám kilógjon a gépből. Apa, merre vagy? – ezt már a telefonba mondta. – Hamarosan, de figyelj csak, meghozták a repülőgépet. Ki akarjuk próbálni. Tudom, de akkor is ott lehetnél! Jó. Szia! Azt mondja, hogy azt mondtuk, nem kell hozzá pilóta.

– De azért eljön? – nevetett Kissy.

– El, persze. Nimby!

– Parancs! – felelte a fiú katonásan, de nem ugrott föl; még volt néhány falat a tányérján.

– Te tudod a legjobban, mi kell a próbához, szedj össze mindent. Pi!

– Parancs – nevetett a másik fiú.

– Mennyi időbe telik, hogy kivontasd a kocsit a kilövőállványra és az összes fokozatot feltöltsd üzemanyaggal?

Pi némán számolni kezdett az ujjain, de Vanessa legyintett.

– Annyi időnk nincs. Jean és Martin, ti vigyétek ki a néni maradék csomagjait a kocsiba, aztán uzsgyi! Aki még át akar öltözni, iparkodjon, kilenc másodperc múlva találkozunk a kocsinál!

A reptéren búcsút vettek a nénitől; Jeantól nem, előző este eldöntötte, hogy marad. Kissy boldogan fölajánlotta volna egyheti sajtadagját az isteneknek, ha összeboronálják a srácot Jenniferrel.

Aztán Angélique átvitte őket a városon, föl a hegyre, a Blanche által kiszemelt rétre. Ott volt ő is, Georges-zsal együtt, ott volt Elke, Françoise és Jean-Fran. Georges-tól az évezred ötlete volt, hogy megvette ezt a hatalmas kocsit, amiben még mindig maradt egy üres hely idefelé jövet; most, hogy a néni nem volt már velük, kettő.

A helyet Gairaut-nak hívták, Nizza egyik hegyoldalra kúszó külvárosa volt, kacskaringós hegyi utcákkal, de Angélique már nem jött zavarba, biztos kézzel vette a kanyarokat. Aztán egy helyen letért egy mellékutcára, és megkezdődött a Gairaut-i Nagy Egérinvázió. Nimby így nevezte azt, hogy kiszálltak a

kocsiból. Françoise figyelmeztette, hogy jobb, ha rejtve tartják a nagy füleiket, mit lehet tudni ezen a környéken, de a fiú nevetett és azt mondta, itt sincsenek ügyesebb macskák, mint másutt. Bátor egér.

A csomagolópapírt leszedték és berakták az egyik ülés hátsó zsebébe, hogy el ne vigye a szél, aztán fölnyitották a hatalmas, lapos bőröndöt.

A nagy fekete repülőgép a tetejébe volt beillesztve. Néhány pillanatig csak szemlélték.

– Te vedd ki, Vanessa – mondta Chantal.

– Miért pont én?

– Mert V alakú.

Ez tökéletes érv volt. A kislány kiemelte a gépet, ami voltaképpen nem volt más, mint egy nagy, tompaszögű V alakú lap. A szög belsejében volt a propeller, mellette kétoldalt egy-egy lap megmozdult Vanessa kezében; a csűrőlapok. A szárnyvégek függőlegesen fölmeredtek. Törzse, farka nem is volt a gépnek.

A táska fekvő részében volt a távirányító meg mindenféle apróságok, méretre kialakított kis rekeszekben. Nimby kivette a program lemezét és leült a kocsi ajtajában, ölében az alapítványi netbookkal.

– Ez tudja fölrepülsz? – nézegette Elke a gépet.

– Reméljük – felelte Vanessa. – Egy vagyonba került, muszáj neki.

– De nem van benne Kraftstoff!

– Üzemanyag – fordította Jennifer automatikusan.

– Mindjárt lesz – mondta Vanessa. – Kell lenniük elemeknek is a dobozban.

Voltak. Amíg Nimby föltette a programot, ők betették az üzemanyagot. A csűrőlapok egyszer csak billegtek kettőt. Elkének nagyon tetszett.

– Megette, ízlik neki! Farkáját csóválja!

Nevettek.

– Cin-cin – mondta Nimby. Odapillantottak. Egy memóriakártyát nyújtott feléjük.

– Ezt is rakjátok bele. A program fönt van, csinálok egy útvonalat, és indulhat is.

– Hovára fogjuk repülni? – érdeklődött Elke.

– Először csak tegyen néhány kört a fejünk fölött.

Az első útra Elke indította el, a másodikra Françoise. Csak meg kellett lóbálni egy kicsit, aztán elengedni, és elszállt, mint a madár. Párszor körberepülte a mikrobuszt és a csapatot, aztán leszállt a fűre, éppen úgy, mint egy papírrepülőgép. Akkor kivették a memóriakártyát és megnézték a tartalmát. A kocsit és saját magukat látták felülnézetből, nagy felbontású, kitűnő minőségű felvételeken.

A harmadik repüléshez Nimby hosszú utat programozott be, a Swingletnek most egy kilométer sugarú kört kellett befutnia; azért éppen ennyit, mert ezerháromszáz méter a hatótávolsága. Igaz, akkor sincs gond, ha túlrepül ezen, mert automatikusan visszatér. Egy kilométer hatalmas távolság volt ezen a sűrűn lakott hegyvidéken, egész Gairaut benne volt a körben. Persze nem lesznek képek az egészről, mert a kör belsejét nem járja végig.

A felszállásnál Vanessa hirtelen NASA-vá változott, és Apollo hívójellel kezdett kommunikálni Houstonnal, aki az ölében tartotta a netbookot. Épp csak adó-vevőt nem használtak, három méter távolságból.

Az Apollo elsuhant a város fölé, egyenesen északnak, és máris jöttek az adatok. A képek persze nem, csak a helyzetjelentések, a térképen folyamatosan látták, hol jár a repülő.

Amíg repült, ők a réten cincogtak. Házak voltak a közelben, ez a rét is nyilván valakié, talán az egyik szomszéd ház tartozéka, de senki nem foglalkozott a jelenlétükkel. Nimby éppen jelentette, hogy a gép három óránál van, amikor Elke hátulról rávetette magát Vanessára. Egy pillanat múlva mint kis, cincogó gombolyag hemperegtek a fűben, öt másodperccel később pedig a támadó két vállra fektetve feküdt.

– De megpróbáltam levadászlak – mondta.

– Meg. Egyszer talán sikerül is, de az nem most lesz.

Vanessa még csak nem is lihegett, állapította meg Kissy. Mitől is lihegett volna, még attól se fárad el, ha egy-egy gyakorlottabb és nagyobb testsúlyú miniegeret kell két vállra fektetnie.

Amikor Nimby jelezte, hogy a Swinglet elérte a kör tizenkét órás pontját és feléjük tart, mindenki kémlelni kezdte az eget északon. Természetesen Vanessa látta meg először. Kissynek

csak akkor sikerült az apró gépet fölfedeznie a fák előtt, amikor az már egészen alacsonyan járt. Vanessa hirtelen rohanni kezdett, és a repülőgép egyszer csak a kezében volt.

– Bolond vagy? – kérdezte Angélique. – És ha megüt?

– Teljesen fölöslegesen jöttünk ide – felelte Vanessa. – Otthon a kertben is elindíthattuk volna, ennek annyi hely elég, amennyin egy nagyobb bogár landolni tud. Hogy ütött volna meg, egérke? Fél kilót nyom az egész. Az a kis vörös se bírt velem, hiába van benne Kraftstoff.

Elke csípőre tette a kezét és megindult Vanessa felé, de Jennifer és Kissy egyszerre nyúlt felé és emelte a levegőbe.

– Megállj, egérke – mondta Jennifer. – Akinél a repülőgép van, azt nem bántjuk, mert kárt tehetünk a gépben.

Elke ugyanúgy szaladt tovább, csak a lába nem ért le. Nevettek és megvárták, amíg leáll, aztán visszatették a földre.

Még egy utat tettek itt a hegyen, akkor kipróbálták a távirányítót is. Georges kezébe akarták adni, de arra hivatkozott, hogy neki azt mondták, nem kell pilóta, ezért otthon hagyta az egyenruháját. Az egerek a fejüket vakarták, és Nimbyre testálták a vezetést. Három évvel ezelőtt a Cessnával remekül elboldogult.

Most is jól ment neki. A gép szépen engedelmeskedett, bonyolult kanyarokat írt le, és pontosan szembement Vanessával, aki ügyesen elkapta.

A kísérleteket ezután már otthon folytatták, egészen addig, amíg az elemek bírták. Akkor a repülőgépet berakták a táskájába, az elemeket pedig töltőre tették. És gondolkodni kezdtek, mert Elke kijelentette, hogy név is kell neki.

– Apollónak hívtuk – mondta Chantal.

– Az csak egy hívójel – felelte Kissy.

– Szárnyacska – derült föl Françoise. – Az eredeti név fordítása.

– Nem rossz – felelte Jennifer –, csak annyi szól ellene, hogy a szárny nem swing, hanem wing. A Swinglet inkább Hintázócskát jelent.

– Akkor is jó név a Szárnyacska – mondta Niala. – Nekem tetszik.

– Nekem is – felelte kórusban sok ezer kisegér.

A Szárnyacska sokat repült még. Vettek még tölthető elemeket, és úgy mentek fényképező körutakra. A gép csak leszállt, egy egér kicserélte az elemet, és már folytathatta az útját.

– Ámbár meg lehetne oldani, hogy le se kelljen szállnia – mondta Nimby. – Csak egy másik Szárnyacska kell hozzá. Az fölviszi az elemet, odafönt kicserélik, és kész. A katonák gyakran csinálnak ilyet. Bár az ő gépeik nem elemmel működnek; nem értem, hogy miért.

– Bolond vagy, egérke – nevetett Kissy. – Ha fölmegy egy másik Szárnyacska, akkor már minek elemet cserélni? Egyszerűbb, ha az első lejön, és a második dolgozik tovább.

– Igen – felelte Nimby ábrándosan –, a legtöbben rabjai ennek a túlzásba vitt egyszerűségnek, ami már fantáziahiányba megy át.

– Szóval én fantáziátlan vagyok?! És ha megverlek, egérke?

– Akkor mindenki gratulál neked, mert nem hisszük, hogy képes lennél rá.

Kissy sóhajtott. Nem, tényleg nem. Nimby egy ideje egyre határozottabban alkalmazott egy furcsa technikát, aminek az volt a lényege, hogy *sok.* Mindenből. Rengeteg jobb és számtalan bal keze volt, a lábairól nem is beszélve. És mindig útban voltak, ha az ember hozzá akart férni a tulajdonosukhoz. Kissynek néha az volt az érzése, Nimby meg tud nyerni egy párharcot úgy, hogy egyet sem üt. Csak hárítja az ütéseket, és megvárja, hogy az ellenfél kifáradjon.

Ez Nimby saját találmánya volt, Vanessa nem így csinálta. Neki csak egy volt mindegyik végtagjából, de pontosan ott, ahol nem kellett volna.

– Hahó, egérke – szólalt meg egy hang Kissy feje fölött. Nem nyitotta ki a szemét, mert abban az irányban a vakító égbolt volt.

– Hahó, egérke – felelte.

– Én Françoise vagyok.

– Tudom. És? Nem szólíthatlak egérkének?

– Hol vagyok én még az egérségtől? Figyelj, tudod, hova jár Vanessa Nizzában?

– Csak nem követted?

– Hülye. Vanessát nem lehet követni. Ő maga mondta meg.

– Követni lehet, csak túlélni nem. No és hova?

– Egy japán étterembe, ahol szusifőzést tanul a séftől.

Hm, gondolta Kissy. Ez rávall. Ha valamit meg akar tanulni, akkor alapos munkát végez.

– Ez klassz – mondta. – És mikor eszünk Vanessa-féle szusit?

– Azt nem mondta meg.

– Értem. Akkor addig napozok tovább.

– De hisz az árnyékban fekszel.

– Blanche el is kapná a farkincámat, ha délben kifeküdnék a napra. Te se kockáztass.

– Nekem nincs is farkincám!

– Farkincaügyi tanácskozást kell tartanunk – jelentette be Kissy két órával később, amikor a csapat összegyűlt a villa nappalijában.

– Milyen ügyit? – kérdezték többen is.

– Farkinca. És nagy fül. Françoise nemrég közölte velem, hogy nincsen farkincája, és tudni szeretném, hogy miért.

Az egerek komolyan néztek egymásra.

– És ugyanez a kérdés Elkéről is – folytatta Kissy. – Tiszteletbeli kisegérré avattuk, amikor náluk nyaraltunk. Azóta rengeteget fejlődött. Tud késsel dobni. – Egy pillanatra szünetet tartott, azt inkább nem mondta, hogy milyen eredménnyel. Úgyis tudják. – Célba lő, verekszik. – Nevettek, láthatóan mindenki arra gondolt, hogy Elke lépten-nyomon ráugrik valakire, túlteng benne a birkózhatnék, nem is egér, inkább kis vadmacska. – Szóval tud mindent. Françoise később kezdte, de szépen fejlődik. Tudom, hogy a fizikuma még nem alkalmas komoly verekedésre, de a mienk se volt az, amikor elkezdtük. Fejleszteni kell mindenkit, de egérré már enélkül is avathatók. Akkor hát miért nem tesszük meg? Beszéltem, uff.

Az egerek hallgattak pár pillanatig. A két jelöltet tanulmányozták – hisz innentől voltaképpen jelöltek voltak.

Elke az egyik fotel mellett állt, a karfának dőlve, kék sortban és piros pólóban, s összefonta mellén a karját. A haját lófarokba fogta, mint az edzéseken. Fél fejjel volt alacsonyabb Vanessánál. Jobb csípőjén, a nadrágjába dugva volt a fegyvere.

Françoise a szoba sarkában álló dívány végén ült. Tarka nyári ruha volt rajta, amin nem lett volna hova tenni a Nimbuszt, de

hát őt tiszteletbelivé se választották még, neki nem volt csúzlija.

Nialának is a tiszteletbeliség járhatott az eszében, mert ezzel kezdte.

– Elkének már van nagy füle, farkincája is. Tiszteletbeli. Françoise-nak még nincsen státusa, így füle sem.

– És mi lenne – tűnődött Vanessa, egyikről a másikra nézve –, ha előlépnének egy fokozattal? Françoise lenne tiszteletbeli, Elke pedig valódi egér.

– Cin-cin? – kérdezte Elke boldogan.

– Cin-cin.

– Szülői engedés nem kell ennek?

– Hát nem árt. Jean-Fran merre mászkál?

– Valahol a városban – mondta a lánya –, de nem anya engedélye kell hozzá?

– Ezt senki nem definiálta eddig – felelte Niala –, a legjobb, ha mindkettőt megkérdezed. Te is, Elke. Mi pedig holnap szavazunk a javaslatról.

– Miért holnap? – kérdezte Françoise. – Mi tíz perc alatt beszélni tudunk a szüleinkkel.

– Mert ez a hagyomány. Fontos dolgokról a Jerry mindig csak másnap szavaz. Beszéltem, uff.

A hagyományon kívül a világon semmi értelme nem volt az egynapos halasztásnak, hiszen mindenki tudta, hogy a két kislány előléptetése mellett fog szavazni. Ez olyan nyilvánvaló volt, hogy Niala már a szavazás előtt kivett egy fegyvert a páncélszekrényből, amit aztán átadott Françoise-nak.

– Tessék, *egérke.* Most már neked is van. Lövedéket egyelőre nem kapsz, mert csak céllövészeten használhatod, ott meg úgyis lesz.

Nimby kijelentette, hogy a tiszteletbeli és a tanonc voltaképpen *zsebegerek.* Azt mondta, eredetileg mikroegérnek akarta elnevezni őket, de ezt a szót időnként Vanessára és őrá használják, máskor viszont Elke hívja így saját magát, a mérete miatt is meg mert eddig csak tiszteletbeli volt. Hát akkor mostantól Vanessa meg ő a mikroegerek, a két kicsi meg a zsebegerek. Mivelhogy bármelyik elfér az ő zsebében.

– Próbálsz csak zsebre vágjál, ha merleksz! – mondta Elke harciasan.
– Merlek hát.
– De jól hangozta, nem?
Persze elénekelték a Tom és Jerry főcímzenéjét is, aztán nagy puszilkodás következett: előbb végigpuszilták a zsebegereket, aztán Nialát és Pit, mert ideje volt indulniuk. Pinek el kell intéznie néhány dolgot, aztán átvenni a diplomáját, még néhány dolgot elintézni; három-négy napig Párizsban maradnak.
Amíg ők ott vannak, Vanessa természetesen nem csinál szusit; de az előkészületeket máris elkezdte. Ő is velük tartott – Blanche vezetett –, és a reptérről elmentek az étterembe, ahonnan jókora dobozokat hoztak magukkal. Kissy is segített bevinni őket a konyhai raktárba, ami a kamra mellett volt. A dobozok tartalmát nem kérdezte, nyilván szigorú titok. Romlandó, hűtést igénylő nincs bennük. Valószínűleg speciális konyhaeszközök.
Ma viszont pizzát esznek; Kissy is jelentkezett a beszerző különítménybe.
– Ma autón hozzuk – jelentette be Vanessa.
– Igen? Ki vezet?
Chantal kérdése jogos volt. Angélique öt perccel korábban elment hajat mosni, Georges a találmányán dolgozott, Blanche egy barátnőjénél volt, Jean-Fran ki tudja, hol, Pi pedig azóta már Párizsban szaladgált az egerével.
– Aki csak akar. Gyertek.
Az udvarra érve helyeslően cincogtak. Ezt a kocsit csakugyan bárki vezetheti: a panzió kézikocsija volt, amit a vendégek holmijának szállítására használtak, de csak ritkán.
– Nekem van hozzá Lizenz – mondta Elke.
– Akkor lépj a pedálra és mehetünk.
Vanessa, Chantal, Kissy és Françoise fölsorakozott a kocsi mögött, s a menet megindult. Talán tíz métert tettek meg, amikor Kissy hirtelen megtorpant.
– Mi az, egérke?
– Mondjátok csak… láttátok ti Jennifert az elmúlt órában?
– Nem.
– Nem.
– Nem.

– Nem.
– És Jeant?
Erre nem felelt senki. Vanessának fölcsillant a szeme.
– Azt hiszed, hogy…
– Én nem hiszek semmit. Csak mindkettőnek nyoma veszett. Egyszerre.
Elke elvigyorodott, odaugrott Françoise-hoz, egyik karjával átkarolta a vállát, a másikkal valami széles, színpadias gesztust tett és alighanem romantikus szónoklatba akart volna fogni, de hirtelen elengedte és rohanni kezdett, mert a kocsi megindult a lejtőn. Françoise utána.
A két mini és a mikró egymásra nézett. Megcsóválták a fejüket és folytatták az utat.
A két zsebegeret két házzal lejjebb érték utol. Az út közepén ültek a kocsin, a lábukkal tartották magukat, és valami furcsa volt az arcukon.
Kissy óvatosan körülnézett. Egerészölyv nem lehet, mert nem vizslatnak fölfelé. A macskáktól nem félnek… ámbár Françoise csak most lett egér, lehet, hogy ő még fél.
– No, egérkék, mi lelt? – kérdezte Vanessa.
Azok a szájukra tették az ujjukat és az egyik házra mutattak.
Vanessa előhúzta a fegyverét és lassan előreosont. A két mini néhány lépésről követte.
Tíz méterrel lejjebb, a nyitott kapun át már beláttak az udvarba. Abba az udvarba, ahol a lakóautó az előző nyarat töltötte, és ahova pár napon belül megérkezik; Tomék már úton vannak.
Itt volt Jennifer és Jean. A tulajdonossal beszélgettek; Kissy a tulajdonos nevét is tudta, csak nem jutott eszébe. Teljesen hétköznapi módon álltak az udvaron és beszélgettek.
Vanessa intett, és visszasurrantak a kicsikhez.
– Mit csináltak, amikor megláttátok őket?
– Az udvaron sétáltak – felelte Françoise.
– Kéz a kézben vagy mi?
– Nem fogták kézt – mondta Elke. – Csak ballagták magukat keresztüludvaron. Volt köztük méter, egy vagy kettő.
– Láttátok az egész udvart?
– Nem. Surrantuk vissza magunkat nemlátásba.
– Michel valószínűleg akkor is ott volt, csak ti nem láttátok. A kocsi parkolását beszélik meg. Michel valamit igazíttatott a

vízvezetéken, és most máshogy kell elhelyezni. Nincs ebben semmi romantikus. Amikor megláttam őket, azt hittem, azt láttátok, hogy csókolóznak vagy ilyesmi.

– Ilyesmi nem csinálták. De ha csak kell megbeszélje lakóhelyt szörnyetegnek, ahhoz miért visz Jeant is vele, ha egyébként semmi köztük se nem egymáshoz?

Összenéztek. Csakugyan. Mit keres itt a fiú?

Búcsút intettek a kutyának és kiléptek a kertkapun, Vanessa gondosan ellenőrizte, hogy bezáródott mögöttük – és végre föllélegeztek. Az elmúlt öt percben levegőt is alig mertek venni.

Az utcán nem akartak továbbmenni, a kocsi zörgött, felfigyelnek rájuk. Françoise fölvetette, hogy emeljék meg a kocsit, akkor nem zörög, de hát akármelyikük nézhet a kapu felé, meglátják őket, kérdések következnek, és ők nem tudják megindokolni, hogy miért kézben cipelik, ha egyszer kereke van.

Jobb volt ez így, egy tipikus D'Aubisson-féle megoldással. A kislány kinyitotta az egyik kaput a villával szemközti oldalon, ők beszivárogtak, átvágtak a kerten – nem találkoztak senkivel –, aztán Vanessa kinyitotta a két kertet elválasztó ajtót is, megsimogatta és egy kicsit megdögönyözte a kutyát, s átmehettek a másik telken is. Hiszen az itteni zárak kombinációját is ismerte, és persze jóban volt a kutyával, az már messziről csóválta a farkát.

– Remélem, a kutyának nem jár el a szája – mondta Chantal.

– Ugyan – felelte a mikroegér. – Szövetségesek vagyunk a cicák ellen vívott háborúban.

A pizzériában szétszóródtak; Vanessa a bejáratnál összeakadt egy ismerősével, Chantal hozzálátott megrendelni a pizzákat, Kissy és a zsebek meg az orrukat mentek nyomni. Kissy ekkor még nem tudta, hogy ezt teszi, ő csak a kínálatot tanulmányozta. De pár perc múlva befutott Vanessa, és Françoise intett neki, hogy ott vannak.

– Chantal már leadta a rendelést, gyere, nyomd az orrodat velünk.

– Mit csináljak?

– Nyomd az orrodat. Ide, az üvegre.

Az üveglapra mutatott, ami mögött a kínálat volt.

Vanessa nevetett és nem nyomta.

– Szerveztem nektek valamit.

Kissy fölkapta a fejét.

– Puha orra van?

Vanessa megint nevetett és nem válaszolt.

– Szia, Julien – mondta ehelyett egy kisfiúnak, aki ekkor toppant melléjük valahonnan. – Szia, Charlotte! – Ez nyilván az anyja volt. – Rég nem láttalak benneteket.

– Szia, Vanessa. Látom, a barátaiddal vagy.

– Kiesszük Étienne-t a sajtos pizzájából – felelte a kislány.

Charlotte nevetett és felelt valamit, de Kissy már nem figyelt rájuk. Továbbsétált, hirtelen ráébredve, hogy ő sütit is akar venni. Úgyis leugrálja, és különben is annyit esznek, mint a… nem jutott eszébe semmi, hogy kik vagy mik esznek ennyit. Kiválasztott egy jó külsejű csokis fánkot, és kért belőle két tucatot.

– Tedd a többihez – mondta a kiszolgálólánynak, és megfordult. Lenézett és összeráncolta a homlokát.

Egy kislány állt előtte, szőke, zöld szemű, talán hatéves, piros ruhában. Valahol már látta. A kislány vigyorgott.

– Blabla blabla bla blabla – mondta.

Kissy megvonta a vállát. Felőle nyugodtan.

A kislány a saját orrára tette a mutatóujját.

Kissy elnevette magát.

– Ja, persze. Te vagy a strandlabdás.

– Blabla!

Kissy lehajolt hozzá, térdére támasztva a kezét.

– Hogy hívnak?

– Bla blabla bla?

– A neved… your name, il tuo nome, deine Name… – milyen nyelven tudja még… provanszálul, de azzal úgyse ér el semmit… Szlovénül! Egyik nap hallotta egy vendégtől. – Vaše ime?

– Blabla!

– Imjá, úgy kell mondani – szólalt meg mellette Vanessa. – Vase imjá, de ez magázva van. Tegezve tvoje… vagy tvoja, mit tudom én.

– De én ezt attól a szlovén hölgytől hallottam, nem oroszul van.

– Mindegy, egyiket se érti. Jó, jövök…

Vanessa eltűnt jobbra, Kissy pedig visszafordult a kislányhoz, és mentő ötlete támadt. Fölegyenesedett és kezet nyújtott neki.

– Kissy.

Közben a másik kezével magára mutatott.

A kislány barátságosan kezet rázott vele, és közben olyan szóáradatban tört ki, ahogy biztosan nem hívták, még ha uralkodócsalád gyereke volt, akkor se.

A dobozokat rákötötték a kézikocsira, a tulaj adott hozzá spárgát. Vanessa Elkére nézett.

– Azt mondtad, van hozzá jogosítványod.

– Azt!

– Akkor te vezetsz. De kell még egy ember, mert egyedül nem fogod bírni. Françoise, te segítesz neki.

– Nem kell nekem segítesz, csak pár pizza meg sütiek. Nem nehéz.

– Bolond – lépett oda Françoise –, most hegynek fölfelé megyünk.

Elke a hegyre nézett, mintha az legutóbb még nem lett volna ott.

– Ja, tényleg. Én se gondolhatok mindenről̋e.

– És most figyeljetek. – Vanessa fölemelte az ujját. – Senki nem tudhatja meg, hogy ennivalót viszünk. – Kissynek még most, ennyi év után is meg kellett küzdenie, hogy el ne nevesse magát. Olyan elszántan mondta… – Én megyek mögöttük, ti kétoldalt. Bármi történjék, a társaink vacsoráját megvédelmezzük. Cin-cin, előre!

És elindultak. Elöl a zsebek fogták a kocsi fogantyúját, három oldalról pedig egy-egy elszánt Jerry-harcos biztosította a szállítmányt. Így tettek meg vagy húsz métert, amikor lecsapott rájuk a rendőrség.

– Sziasztok – mondta a rendőrség barátságosan. – Mit szállítotok?

– Nem ennivalót – csúszott ki Françoise száján, de Vanessa gyorsan megszólalt:

– Hát te mit keresel itt, Philippe?

– Meg fogsz lepődni. Kajálni jöttem. Szóval mit szállítotok?

– Csak a szokásos drog meg ilyesféle. Most megyünk a fegyverekért.

Kissy néma fohászt rebegett, hogy teremjen ott valami tündér és adjon neki egy baseballütőt. De a százados nevetett, összeborzolta Vanessa haját és bement a pizzériába. Kissy lassan kieresztette a levegőt; észre se vette, hogy eddig bent tartotta.

Az utcájuk sarkán Vanessa megállította őket és becsöngetett egy házba. Az a pasas nyitott ajtót, akivel az imént beszélgetett a pizzériában. Egy hatalmas fekete sporttáskát húzott elő, már szemlátomást oda volt készítve a bejárat közelébe. Vanessa azt mondta, kösz, a vállára kanyarította, és mentek tovább.

– Abban mi van? – tudakolta Françoise.

– Mondtam, hogy megyünk a fegyverekért, nem?

Kissy sóhajtott. A kislányt egyre nehezebb megkülönböztetni Nimbytől. Egyformán bolond mind a kettő.

Amikor ahhoz a házhoz értek, a kaput már zárva találták, Jenniferrel pedig otthon találkoztak az udvaron. A kis menet elé jött és nem értette, miért csaholnak lelkesen a zsebegerek.

– Hazafelé szánhúzó kutyák voltunk – magyarázta Françoise büszkén.

– Az ám – bólintott Chantal. – És szánhúzás közben felváltva mesélték a Klondike vidékén átélt kalandjaikat.

– Meg a Chilkoot-hágónál – tette hozzá Elke. – Vannak ott nagy tavak. Régen rakták mindig három tábortüzet a partra. Egyet aranyásók, egyet indiáner vezetők, egyet meg mi. Sütöttük finom halat nyársra, vau!

Jennifer megsimogatta a kiskutya vörös haját.

– És ez a nagy táska mi?

– Ebben vannak a fegyverek – felelte Vanessa magától értetődően.

– Aha… a fegyverek. Értem.

Jennifer Kissyre pillantott, aki sokatmondóan nézett vissza rá.

A táskát Vanessa bevitte a dolgozószoba melletti mély, szerteágazó gardrób- és raktárszoba valamelyik zugába. Ebből mindenki tudta, hogy egyelőre nem tudhatják meg, mi van benne.

De a titok nem tartott sokáig. Amikor a nappali nagy asztala körül sok-sok jóllakott egér és kisfülű üldögélt, Vanessa elment

a táskáért. Letette maga mellé, cipzár zizzent, egy kis zörgés, és Vanessa fölegyenesedett, éppen Kissyvel szemközt, kezében egy géppisztollyal.

Kissy csuklott egyet és megpróbált gyorsan fölébredni. Egymaga megevett egy sonkás-szalámis pizzát, két csokis fánkot, rengeteg narancslét ivott rá, s most itt alszik az asztalnál, és rémeket álmodik. Megcsípte a karját. Vanessa továbbra is ott állt és diadalmasan nézett végig a csapaton. Ott volt a géppisztoly is. Ez az álom nagyon kitartó.

– Megmondtam, hogy a fegyverekért megyünk – jelentette ki Vanessa sátáni vigyorral. – Miért nem hisztek az egérnek? Egy hétre kaptam őket kölcsön, holnap lőgyakorlat.

– Mi… mire akarsz lőni? – kérdezte Angélique.

– Meg fogsz lepődni. Céltáblára. *Nem szabad!* – csattant föl hirtelen, mert Elke ott termett és bele akart kukucskálni a táskába. – Amíg nem tanultál meg bánni velük, nem nyúlhatsz hozzájuk. Én is elrakom, mert én sem értek hozzá, csak megmutattam.

Lehajolt, cipzár, fölállt fegyver nélkül.

– Ezekkel másképp kell célozni, mint a csúzlikkal. Ami azt illeti, igazából a Nimbuszok veszélyesebbek, mert azokkal meg lehet ölni egy embert, ezekkel meg nem. De ezekre szigorú biztonsági előírások vannak, és mi be fogjuk tartani őket.

– Eszerint nem valódiak? – nyugodott meg Kissy valamelyest.

– Úgy nézett ki talán?

Kissy megvonta a vállát, honnan tudhatná ő azt.

– Valódinak valódiak, csak nem tűzfegyverek. Sűrített levegővel működnek. Úgy hívják: airsoft.

– Légpuska – értette meg Chantal.

– Nem. Airsoft. A légpuska veszélyesebb, mert fémlövedéket lő ki. Ez műanyag lövedéket, ilyet ni. – Vanessa megint lehajolt, zizzent a cipzár, zörgött egy kicsit, aztán fölmutatott egy apró sárga golyókkal megtöltött műanyag zacskót. – Ezzel is ki lehet lőni valakinek a szemét vagy a fogát, de ha a bőrödet találja el, akkor csak zúzódást okoz, ami hamar gyógyul. Nincs elég védőálarcunk, úgyhogy csak annyian lehetnek jelen, ahánynak jut.

– De ha te sem értesz hozzá – kérdezte Jennifer –, akkor honnan tanuljuk meg?
– Van valaki, aki ért. Tőle.

Másnap reggelinél Vanessa hiányzott. Előtte se látta senki. Nimbytől se kérdezősködhettek, mert neki is nyoma veszett.
– Ezek elmentek valahova – mondta Kissy, aztán zavartan körülnézett. Nem létezik, hogy ezt a mélyértelmű megállapítást éppen ő tette. Ha egyszer itthon nincsenek, az egérrablóknak pedig esélyük sincs kettejükkel szemben, akkor nem kell doktorátus annak megállapításához, hogy elmentek valahova.
– No mi az? – nézett rájuk Vanessa félórával később, amikor besétáltak a nappaliba, Nimby kezében táska, ők pedig a reggeli utolsó falatjai fölött néztek rájuk. – Nem láttatok még egeret?
– De – bólintott Kissy –, azt láttunk. Csak ilyenkor reggelihez jönni nem. Ha nem találjuk nyitva a szobátokat…
– Ne is folytasd. Germaine csak kora reggel ért rá, sietnünk kellett.
– Germaine?…
– Igen, ő. Mi már ettünk. Ha befejeztétek, gyertek át a melléképületbe, lőgyakorlatra.
Két másodperc múlva talpon voltak valamennyien.

A kereszt lassan himbálózott balra-jobbra. Kissy keze együtt mozgott vele, aztán elsütötte a fegyvert. A kereszt pontosan a közepén lyukadt ki. Kissy rezzenéstelen arccal vette tudomásul a találatot, és újra tüzelt. A kereszt felső szárán kicsit mellément a találat, de azonnal rálőtt az alsóra is. Most nagyon meltalált, talán egy egész centi lehet a hiba, de ha a shindy szívére céloz, sokkal nagyobb hibával is leterítheti. A bal szárat pontosan a végén találta el, ahogy kell, a jobbat kicsit beljebb. Leengedte a fegyvert, lebiztosította és körülnézett.
Mellette Françoise még lőtt, neki tovább tartott célozni. Két lyuk már volt a papírján, nagyon félrecsúszva, de az ő eredményeit csak azért könyvelték, hogy a későbbi fejlődést majd lássák, a versenyben nem vett részt. Chantal ekkor lőtte ki az utolsó szárat, nagyon szép találatai voltak. Jennifer is kész volt már, de az ő papírja éppen élével fordult Kissy felé, nem látta.

Halk dudaszó a netbookból, minden fegyver lezárva. Kissy levette a maszkját, fölvett egy új céltáblát és sétált nyolc métert. Leakasztotta a céltáblát a csíptetőkről, levette róla a súlyokat, fölcsíptette rá az újakat, visszaakasztotta, és a céltábláját tanulmányozva visszaballagott. Filctollat ragadott és K betűvel látta el a céltábláját, aztán átadta a könyvelőegérnek, Angélique-nek.

– Ez jó kör volt – mondta Vanessa. – Nimby, helyenként egész jók az eredményeid. Csapatváltás!

Kissy átadta a helyét Andreasnak. A fiú még sose próbált célba lőni, legfeljebb a vidám parkban, de kedvet kapott hozzá és ügyesen lyukasztgatta a céltáblákat. Most Martinnel, Elkével és Jeannal lőtt. A negyedik fegyver mindig Françoise-nál volt, ő minden körben lőhetett.

Trombitaszó. Kissy arca elé húzta a védőmaszkot. Martin fölemelte a fegyvert, kibiztosította és a mennyezet felé tartva figyelte a céltáblát egy pillanatig. Aztán előrebillentette a puska csövét és lőtt. Nem rossz, gondolta Kissy, de nem is nagyon jó. Vagy hat milliméter.

Elke gondos célzással négy-öt milliméteresre lőtte az első találatot, de a másodikat elrontotta. Legalább három centi. Fölfelé fordította a csövet, kifújta a levegőt, relaxált, ahogy tanulta. Aztán megint célzott. Szép, félcentis találat.

A lőgyakorlat két órán át tartott, akkor elfogyott a papír. Vanessa dörmögött valamit a papírról meg a szánhúzó kutyákról, aztán a netbook köré sereglettek és megnézték az eredményeket.

Nem átlagot számoltak, hanem csak összeadták a célponttól mért távolságokat. Így a jó találatok nem kompenzálják a rosszakat. Persze Nimby lett az utolsó, tizenhét méterrel, aztán Angélique tizenöttel, majd Elke tizennéggyel. Jennifer tíz métert hibázott, Kissy kilenc és felet, Chantal kilencet, Jennifer nyolcat, Martin hét és felet. Vanessa négy méter harmincegy centit rontott. Idegen fegyverrel, több mint száz lövésből!

Kétségkívül mesterlövészek már valamennyien, és a versenynek csak annyi értelme van, hogy szórakoztató, és kiderül belőle, melyikük mennyire mesterlövész.

Françoise-nál inkább az átlag számított, hiszen ő sokkal többet lőtt. Háromszor annyit, mert a többiek kilencen voltak há-

rom fegyverre, ő meg egyedül. Másképp nem tud fölzárkózni, mondta Vanessa. Andreas nem akar füleket növeszteni, Jean se tett említést ilyen tervekről, de Françoise-nak vadonatúj fülei vannak, no meg farkincája is, és muszáj gyakorolnia. Nyolc centi lett az átlaga, úgy, hogy saját becslése szerint legalább ötven lövés be se került a statisztikába, mert annyira mellémentek, hogy nem volt mit mérni. Nem hagytak nyomot a papíron.

A zsebegerek vállalták a golyók begyűjtését; nem volt nehéz dolguk, a melléképület padlója észrevehetetlenül lejtett hátrafelé, a golyók ott gyűltek össze, csak összesöpörték őket és visszatöltötték a zacskókba. Vanessa pedig kijelentette, hogy elmennek papírt venni, mert Vincent-nak kell a felszerelés, *ráadásul,* úgyhogy addig kell jó sokat lődözniük, ameddig tudnak.

– Ráadásul mi? – kérdezte Chantal, de nem kapott választ. Kissy arra gondolt, hogy amikor a pasas kölcsönadta a holmit, még maszk se volt elegendő, de Vanessa kapott egy csomót attól a Germaine-től, aki megtanította az airsoft fegyverek használatára. Nialáéknak is jut majd. Szerezhetnének fegyvert is bőségesen, nem kellene ennek a Vincent-nak a szívességére hagyatkozni. Az alapítvány pénzén is megvehetik őket.

Ezt ki is mondta.

– Lehet róla szó – volt a felelet –, de ez így csak egy könnyű kis edzés.

– Miért, mit szeretnél, mammutra vadászni?

– Az könnyű – nevetett Vanessa. – Akárhova lősz, eltalálod. Olyan élőlényre kell vadászni, ami kicsi és gyors mozgású, vagyis nehéz célpont.

Ezzel a kislány elment a dolgára, Kissy pedig törhette a fejét, hogy az miféle.

Akárhogy töprengett, folyton egér jött ki.

Kissy óvatosan kidugta fejét a bokorból és körülkémlelt. Senki. Azaz pillanat, jobbról mintha… Várt egy kicsit, vajon csakugyan mozgást lát-e, de a mozgás nem ismétlődött. Talán csak a szél.

Kiugrott a bokorból, és azonnal meghallotta a lövést. Hasra vetette magát, megeresztett egy golyót az iménti helyre, ahol a

mozgást vélte látni, és hengergőzni kezdett. Aztán beugrott a fa mögé.

Akkor érezte, hogy eltalálták. A bal combján. Ösztönösen odapillantott, meg is látta a piros foltot. De hát honnan?… Balról kellett jönnie…

A bokrokat kémlelte, Elkének valahol arrafelé kell lennie. Az oldalára fordult, hogy jobban tudjon célozni, és készenlétbe helyezte a fegyvert. De Elkét nem látta sehol.

Öt perccel később látta viszont, egy kis tisztáson, golyónyomokkal a hátán. Elismerően bólintott. Nem sajnálták a töltényeket. Két találatot kapott Vanessától, egyet Pitől, egyet Nialától… tovább nem számolhatta, mert Elke megfordult, most oldalt volt neki. Egy farönkökből ácsolt, hevenyészett fedezék mögött lapult, csak arra nem gondolt, hogy erről is jöhet valaki.

Kissy gondosan megcélozta Elke bal vállát, és elsütötte a fegyvert.

– Au! – jött a válasz. – Melyik volt az?

Kissy csak töredékesen hallotta, mert villámgyorsan oldalt hengeredett, hogy Elke ne találja meg. A hengeredés hirtelen megállt, akadálynak ütközött. Felkönyökölt, Elkét akarta kémlelni, de valami a hátába nyomódott. Olyan, mint egy fegyvercső.

– Fölkelni, egérke – suttogta Martin.

Kissy sóhajtott. Fölkelt, fogta a puskáját, megvárta, amíg Martin lelövi, és átment a bozót másik szélére.

Tizenegy fáradt, puhára főtt kisegér gyűlt össze a főépület előtt és rakta gúlába a fegyvereket. A maszkokat levették, de a meleg védőruhákat még magukon kellett tartaniuk, amíg összeszámolták egymáson a találatokat. Párokra oszlottak, úgy nézték végig egymást; Chantal Jenniferrel, a zsebegerek egymással alkottak párt, Angélique ruháját pedig Germaine jegyzetelte ki.

Kissy homlokráncolva nézte Martin bal vállát. Három világoskék folt volt rajta.

– Mi ez, céltáblának álltál Vanessa elé?

– Nem éppen. Csak valahányszor kiléptem egy fa mögül, Vanessa ott volt és belém lőtt. Ha elmenekültem előle, szembejött velem és belém lőtt.

Kissy nevetett. Tudta. Vanessa bármikor szembe tud jönni az emberrel, többször egymás után.

Martinen kilenc világoskék találat volt, senki nem találta el ennyiszer a srácot. Pi hatszor, Nimby ötször, a többiek mind ennél kevesebbszer. Egyetlen szín hiányzott Martinről, mármint a sajátján kívül: a fehér.

– Mi az, Françoise-zal nem is találkoztál?

– Dehogynem. Úgy puffantottam le, hogy védekezni se tudott. A combját majd rántva kérem, salátával.

– Hallom ám! – jött Françoise vidám hangja a hátuk mögül. – És látom Kissy fenekén a fehér foltokat!

– Azon nincsenek fehér foltok – mondta Martin olyan átszellemülten, hogy Kissy majdnem a fegyverek közé esett nevettében. Hát Martinnek tényleg nincsenek!

A foltok összeszámolása után kibújtak a terepszínű, festékfoltos ruhákból és elmentek zuhanyozni. Ideje volt, mert harmincfokos hőség volt, a ruhák vastagok és teljesen zártak voltak, és rengeteget mozogtak is bennük.

A zuhanyozó nem kis fülkékből állt, hanem együtt kellett zuhanyozni csapatosan. Kissy sajnálta, mert legszívesebben Martinnel állt volna a zuhany alá.

– Csak azt tudnám, hova az ördögbe tűnt Jennifer – dohogott Françoise.

– Itt vagyok – volt a válasz.

– Nem most! Amikor egy fa mögött lapultál, én hátulról becserkésztelek és lapockán lőttelek. Te a fa túloldalára ugrottál, én utánad, mert volt neked másik lapockád is, de már nem voltál sehol.

– Ja, a bokorból figyeltelek. Rád is lőttem, de éppen lehajoltál és nem talált.

– Én ejtettem el Françoise-t – mondta Vanessa –, majd adok belőle.

Aztán belebújtak a hazulról hozott váltás ruhákba, és vidám cincogással surrantak ki a hallba, ahol a fiúkat már az ásványvizes palackok társaságában találták. Ott voltak a kisfülűik is, Andreas, Vanni, Jean, Jean-Fran, akik persze nem vettek részt a harcban, csak távcsővel figyelték, látnak-e valamit. Most

mind megölelték a sajátjukat és gratuláltak nekik. Mármint Jeant kivéve, akinek nem volt kit megölelnie. Felháborító.

A létesítmény arra volt berendezkedve, hogy két csapat harcol egymással, de Germaine felkészült az ő különleges igényeikre is. Beszerzett tizenegy különböző színű festékpatront, és csinált egy hatalmas táblázatot, amit ki is töltött, amíg zuhanyoztak, és állványra állította a hallban. Rajta volt, hogy ki kit hányszor talált el, és mindenki pontszámot kapott a végén.

Senkit se lepett meg, hogy Françoise neve és a fehér festékfolt van a tabella legalján. Az ő szereplése még nem is igazán része a versenynek. Sőt Elkéé sem: a piros mindössze egy ponttal előzte meg a fehéret. Az se volt különös, hogy a barna lett hátulról a harmadik: Pi jóval nagyobb náluk, nehezebben bújik el, nagyobb céltáblát kínál. Ugyanez okozta, hogy Angélique rózsaszínje alig előzte meg őt. Vagyis a maxik és a zsebegerek a verseny végén csoportosultak: előbbiek nagy méretük, utóbbiak tapasztalatlanságuk miatt.

A meglepetések a mini–mikró élbolyban voltak. Arra lehetett számítani, hogy Nimby lesz leghátul, hiszen szemüveges, ő a leggyengébb céllövő. De nem: Nimby világoszöldje két ponttal megelőzte a királykéket, Niala színét. És Nimby is csak két ponttal maradt le a sárga, Kissy mögött, akit egy ponttal előzött meg Martin, a narancs. A világoskék nyolc ponttal húzott el a narancstól, de Vanessa, a csapat legjobb céllövője így is csak harmadik lett. A második a mélyzöld Jennifer, két pont különbséggel, az első pedig Chantal, a lila, hárompontos előnnyel.

– Átadom a díjakat – jelentette be Nimby. – A harmadik helyezett kap egy puszit. Az ezüstérmes ötöt, a bajnok pedig tízet!

Azzal rácuppantott Vanessa képére és megindult az egymás mellett álló Chantal és Jennifer felé. Kissy már ugrott volna, hogy megvédelmezze vakmerő egértársát, mielőtt széttépik, de nem kellett. Vanessa elkapta hátulról, visszarántotta és úgy csókolta meg, hogy fölfénylett körülöttük a levegő. Kissy gyönyörködve nézte a szerelmeseket.

Díj nem volt, de jutalom igen. Külön lefényképeztek mindenkit a tábla előtt, amint a saját nevére mutat. Csoportképeket is csi-

náltak, meg persze akkor is készült egy csomó, amikor kicsörtettek az erdőből, tele színes festékfoltokkal.

– Úgy nézünk ki, mint egy Seurat-festmény – nézett végig Niala a csapaton.

– Seurat? – kérdezte húga.

– Seurat – bólintott Niala. – Georges-Pierre. *Vasárnap délután Grande Jatte szigetén* című képével megteremtette a pointillizmus irányzatát. A kép több négyzetméter, és töméntelen apró festékpöttyből áll.

– Jó fej lehet – mondta Nimby. – Paintballozik még?

– Nem hiszem, meghalt még a tizenkilencedik században.

– Ez megnehezítheti a dolgát. És mit ábrázol a kép?

– Embereket, amint vasárnap délután sétálnak a Grande Jatte-szigeten, Kissyék régi háza meg Pi lakása között.

– Nem, arrébb – szólt közbe Kissy. – Az a Puteaux-sziget. A Grande Jatte a következő sziget, följebb.

– Hát akkor ott.

Kissy csendben mosolygott. Eszébe jutottak azok a régi esetek, amikor azon izgult, hogy Pi észrevegye, milyen művelt, tájékozott lány Niala. Akkor aranyat ért volna egy ilyen alkalom, amikor kiviláglik, hogy ért a művészeti irányzatokhoz, ismeri híres festők munkásságát, de még a Szajna szigeteit is. Nyolcszáz kilométer távolságból a tévedés jelentéktelen.

Ami azt illeti, ő is ismerte a képet, emlékezett rá. Seurat-nak más képeit is látta már, azt a cirkuszosat, ami befejezetlen maradt, meg azt az aktot, ami olyan, mint egy trükkfotó, ugyanaz a nő van rajta háromféle pózban. De neki sose jutott volna eszébe, hogy a paintballban összepöttyözött ruhákról a pointillizmusra asszociáljon. Ehhez másféle észjárás kell. Niala-féle.

Amikor büszkén, de fáradtan kiballagtak a parkolóba, Vanessa megjegyezte, hogy sajnos egy ideig nem jöhetnek, a paintballpálya teljesen be van táblázva.

– Nem baj – mondta Jennifer –, eleget menekültem egerek elől. A vakáció hátralevő részében csak fekszem, süttetem magam a nappal és jól behűtött sajtot eszem.

– Nehéz lesz összeegyeztetni a két ellentétes dolgot – felelte Niala.

– Melyik kettőt?

– Holnap teniszezni megyünk.

A cica váratlanul bukkant föl. Kissy megtorpant, körülnézett, de senki se volt mellette. Egyedül kellett boldogulnia.

A cica megindult felé. Kissy bátran szembenézett vele, de a cica minden egyes lépéssel nagyobb lett. Már a derekáig ért. Kissy rémülten hátrálni kezdett, s csak azután jutott eszébe, hogy ezt nem lenne szabad, minél többet lép a cica, annál nagyobb lesz, szembe kell menni vele…

A hatalmas macska lehajolt hozzá és a vállára tette roppant mancsát.

– Kissy! Kissy!

– Kiazmiaz? – riadt föl hirtelen, nem értve semmit, hogy hát mit is akar a macska voltaképpen.

– Én vagyok. Martin. Ébredj föl, jönnek a kiskutyák.

– Mhm – felelte Kissy, és aludt tovább. Arra riadt föl, hogy egy óriási állat csúszik végig a testén: Martin lehúzta róla a takarót. – Mivammá?!

– Kissy – hallotta a nevét már megint. – Ébredj! Hallasz?

– Haaam – aludta vissza Kissy, de ekkor hirtelen fölkapták és kiemelték az ágyból. – Jézusmária, mi történt?!

– Ébren vagy, egérke?

– Mmge… asszem…

– Jönnek a kiskutyák.

– Miskutyák…

– Kis-ku-tyák!

– Honnan?… Mi van?! A kiskutyák?!

Nimby szerint mindet A betűvel kell elnevezni, mert ők Suzy első gyerekei. Ógörög istenek neveit javasolta: Adidas, Adonis, Anakin, Anemone, Apache, Armagnac, Athos, Avril, ilyeneket szedett elő valami netes listáról, és még sorolta volna, ha Suzy nem kezd nyöszörögni. Niala rászólt a telefonra, hogy maradjon nyugton, jön a második.

Az elsőszülött fiú volt, elfért Kissy két tenyerében, és csukva volt a szeme.

– Persze hogy csukva van – mondta Niala. – Minden kiskutyának csukva van a szeme. Nem tudtad?

Vanessa megvonta a vállát.

– Nem. Hát voltam én valaha kiskutya?

– Nem, te egyből egérnek születtél – felelte Kissy.

Utólag visszagondolva Mohi csakugyan olyan volt, mint egy kisegér, már akkor, amikor megismerték. Csak titkolta, de igazából folyton bujkált és menekült.

A második lány lett. Kisebb, mint a fiú, de Blanche szerint teljesen normális méretű. Kissy nem tudott hozzászólni, fogalma se volt, mekkorának kell lennie egy újszülött kiskutyának.

Suzy alaposan megszaglászta őket, meg is nyalogatta, aztán úgy bámult Blanche-ra, mint aki egy kérdésre vár választ.

– Ne aggódj – felelte az asszony. – Szép, egészséges kölykeid lesznek. Hány van még odabent?

Suzy nem tudta. Kissy az órájára nézett; fél öt múlt. Vanessa négykor keltette föl Martint a telefonnal, volt már negyed öt is, mire ideértek, akkor bújt ki az első kiskutya. A második most pár perce.

Aztán ültek és vártak. Négyen idebent, Kissy mint Suzy gazdája, Blanche mint orvos és a D'Aubisson lányok mint – csak úgy; a többiek meg odakint, nem kell Suzyt túl sok ember jelenlétével zavarni. Néha beszéltek valamit a telefonon. Időnként megnézték a két kicsit, akik egyelőre mélyen aludtak az idejekorán elkészített bölcsőben.

Öt óra után lett meg a harmadik. Kislány. Blanche betette a testvérei mellé, gratuláltak Suzynek, és vártak. Most csak pár percet, és már jött a negyedik is, megint fiú. Kettő-kettő.

Aztán sokáig ültek ott, simogatták Suzyt, időnként rápillantottak az apróságokra, és vártak. Még volt kiskutya, ez látszott az anya viselkedésén. Kissy egyszer akkorát ásított, hogy az egyik újszülöttet gond nélkül le tudta volna nyelni, akkor Vanessa beleszólt a telefonba. Két perc múlva nyílt az ajtó, s egy kéz beadott négy kis üveg kólát. Kissy átvette, bólintott köszönetül, és egy húzásra leküldte a felét.

Majdnem hat óra volt már, amikor meglett az ötödik. Kisfiú volt, és az utolsó, mert Suzy viselkedése ekkor megváltozott, föllélegzett, és a gyerekeivel kezdett foglalkozni. Az egerek megsimogatták, gratuláltak neki és kisurrantak.

Már nem feküdtek vissza, inkább elmentek zuhanyozni, aztán hozzáláttak a reggelikészítéshez.

– Szia – szólalt meg Niala Kissy háta mögött, olyan hirtelen, hogy majdnem visszaköszönt neki. – Megvannak a kiskutyák.

Öten, de hatot hozz, legyen egy tartalék. Hogyhogy mikor, Stéphane, hát most azonnal! Te is szoktál reggelizni… jó, hát akkor nem szoktál, de ezek fognak. Jó gyorsan jöttek, de a legidősebb már vagy kétórás, bármikor berohanhat a konyhába és a kajáját követelheti. Nem, de jól hangzik! Szia! – Letette és a kíváncsian figyelő egerekre nézett. – Természetesen cumisüvegeket – felelte, pedig senki nem kérdezett semmit. – Nem tudhatjuk, Suzynek lesz-e elég teje. Azt hiszem, ideje vinni neki valamit. Elviszed, Kissy? Kicsit még zaklatott lehet, jobb, ha téged lát.

Kissy bólintott, és pár perc múlva már be is dugta gombszerű orrocskáját a melléképület ajtaján. Suzy nem aludt, rögtön fölemelte a fejét, és csapott egyet a farkával.

– Szia – felelte Kissy, és besurrant. – No mi az, hát ti már enni akartok?

Enni akartak. Két kiskutya már egészen közel mászott az emlőkhöz, kettő még valamivel távolabb volt, kettő pedig még arrébb határozatlankodott.

Kissy pislogott. A kölykökre meredt, de azok ugyanott voltak, ahol a pislogás előtt. Ugyanannyian.

– Suzy… ezek hányan vannak szerinted?

Suzy nem felelt. Kissy letette az ennivalót és megszámolta őket. Hatan voltak.

– Suzy…

Nem mondta végig, amit akart. Úgyis csak egy farkcsóválást kap válaszul. Elővette a telefonját.

– Egérke… hányan voltak ezek, amikor utoljá…

– Miért, *most* hányan vannak? – vágott közbe Niala feszülten.

Kissy megint megszámolta az apróságokat.

– Hatan…

Egy másodperc csend, aztán gyöngyöző kacagás.

– Úgy? Ügyes a kiskutya. Szóval azóta lett még egy, mi?

Mire Kissy visszaért a villába, már ott voltak a cumisüvegek, de egyelőre nem volt szükség rájuk, Suzy szépen megszoptatta a gyerekeket. A tribliket. Nimby nevezte el őket triblinek, s mivel ez a szó nekik nem mondott semmit, elmagyarázta. Az egyik Star Trek-filmben szerepelnek, apró, cincogó szőrgombócok, akik csak két dolgot csinálnak: esznek és szaporodnak.

De olyan gyorsan, hogy ellepnek mindent, úgyhogy az űrhajósok kénytelenek kiirtani őket. De mivel olyan édesek, titokban mindenki megtart egyet…

A történet, mesélte Nimby, a játékprogram-készítőket is megihlette. Az egyik nagy klasszikus űrjátékban, az Elite-ben egyszer mód nyílik, hogy a játékos vegyen egyet a tribliből, a világmindenség legritkább élőlényéből. És ha megteszi, akkor a világmindenség legritkább élőlénye úgy elszaporodik a hajóján, hogy nem tud többé játszani.

Nimby kiszámította, milyen ütemben szaporodnak az ő triblijeik. Kissy félórát volt távol, ezalatt a kölykök száma egyötöddel, vagyis húsz százalékkal megnőtt. Reggel hét órára hét egész két tized kiskutya várható, de a gyakorlatban ez bizonyára hét kutyaként realizálódik. Innentől félóránként születik egy, egészen reggel kilencig, akkor már kettő: ezzel lesznek tizenketten. Akkor egy darabig kettesével jönnek, de fél tizenegytől már hármasával, és egyre többen, déli tizenkettőkor a harmincegy tribli húsz százaléka már hat darab. Három óra után elérik a százegy kiskutyát, és egyre rohamosabb a szaporodás. Nimby néhány gyors mozdulattal írt egy programocskát a telefonjára, az köpte az adatokat, és egykettőre megtudhatták, hogy holnap délben már kétszázezer triblinél tartanak.

Az egerek sóhajtottak, és azt találgatták, lesz-e hetedik kutyababa. De nem lett. Isabelle néni, Jeanne, Niala, Vanessa és Martin nyert a kutyatotón: a nyerőszám a hatos.

Elke szívfájdalom nélkül fizette ki a nyerteseknek a fejenként négy eurót, azt mondta, úgyis visszanyeri cicán.

– Lábhiba! – jött a hang a magasból. Kissy lenézett a lábára, vállat vont és visszalépett. Kit érdekel? Nekik négy lábuk van, meg farkincájuk is, ennyi mindenre nem könnyű ügyelni.

Másodszorra jó szervát csinált, Nimby fogadta, Martin ügyesen elébe ment, Vanessa fonákkal adta vissza. Kissy figyelte a labda útját, felugrott és lecsapta, bár tudta, hogy csak a hálóba tudja. A háló azonban előzékenyen kitért előle, a labda krátert fúrt a túloldalon, és úgy pattant föl, hogy Nimbynek zsiráfnak kellett volna lennie, hogy elérje.

– Tizenöt semmi – mondta a bíró.

A következő adogatásnál Kissy ugyanazt tette megint, de a háló most nem tért ki.

– Tizenöt mind.

Kissy mérgesen nézett a hálóra és bosszúból mintaszerű szervát mutatott be. A labda egy pillanat múlva már jött is vissza, Martin átküldte, Vanessa tenyeressel adta vissza. Kissy könnyedén elérte. Vanessa másodjára valami borzasztóan fifikás fonákot ütött, Kissy kirohant a pálya szélére, onnan adta vissza, Nimby meg se próbált utánanyúlni.

– Harminc tizenöt.

Kissy fújtatva sétált vissza a helyére, míg Martin szervált. Vanessa megint kipróbálta a fonákot, de Kissy most résen volt és visszaadta. Nimby egészen hátul érte el, és rosszul ütötte vissza, a hálóban kötött ki.

– Negyven tizenöt.

Kissy rávigyorgott a kedvesére, földobta a labdát és gondos munkával beleütötte a hálóba.

– Hiba!

Kissy morcosan a labdára nézett, elővett egy másikat, és nagyon ügyesen ütötte meg, topspinnel, esélyt se akart adni a fogadónak. Nem is kellett neki. Kissy szomorúan a hálóhoz ballagott a labdákért, mialatt a feje fölött felhangzott, hogy kettős hiba, negyven harminc.

De a következő adogatásban jóvátette. Vanessa most kétszer is tenyerest adott, mielőtt kipróbálta volna a fonákot, Kissy pedig olyan lágy mozdulattal kapta el és tette Nimby elé, mintha az lenne a célja, hogy a fiú okvetlenül elérje. El is érte, alulról emelte át Martinnek, aki hatalmas ászt ütött, Vanessa csak nézett a labda után.

– Gém, kettő-kettő!

Senki nem tudta megmagyarázni, honnan lettek Vanessának ezek a félelmetes fonák ütései, amikkel végigkergette őket a pályán. Amikor először ment a családjával teniszezni, tavaly vagy tavalyelőtt, akkor még nem voltak meg. Amikor másodszor, akkor már igen. De ritkábban használta őket. Ez a délelőtt talán a negyedik vagy ötödik alkalom volt életében, amikor teniszütőt vett a kezébe, és Kissy hamarosan minden pénzt meg-

adott volna Marty McFly légdeszkájáért, amivel ide-oda tudna siklani a pályán.

Magától értetődő volt, hogy Vanessa a teniszben is őstehetség. Miért pont abban ne lenne? Ennek ellenére Kissynek erősen az volt az érzése, hogy a játszmájukat nem Vanessa nyerte meg, hanem ő vesztette el. A két fiú nagyjából egyforma színvonalat hozott kettejük között, Vanessa volt a legjobb, és ő a legrosszabb. Vanessa például sose rontott szervát. Azaz rontott, de nem csinált kettős hibát. Ami azt illeti, Martin se, és Nimby is csak kétszer. Kissy ötször csinált kettős hibát.

Összesítést nem csináltak, mert nem mindenki játszott ugyanannyit, és nem is voltak egyenlőek az erőviszonyok. Nem mindenki játszott párosban, bár igyekeztek így felállni, mert csak négy pálya volt. A zsebeknek nem akadt megfelelő méretű társ, ők egyest játszottak. Blanche először a férjével játszott Jean-Fran és Jean ellen, aztán kiderült, hogy azok ketten túl gyengék, ők pedig túl jók, úgyhogy Georges átment Jean-Fran mellé.

Szóval inkább csak ütögettek és egérhusit adtak le. Bíró se volt mindig, a négy pályához két bíró jutott, a két tulajdonos, Vincent és Simon, a másik két pályán a játékosok néha még a gémeket se számolták.

Tizenegyig játszottak, akkor már túl magasan állt a nap, el kellett bújniuk, ha nem akartak sült egerek lenni. Úgyhogy hazamentek és megnézték a tribliket.

Hatan voltak még mindig, egy kis szőrös kupac az anyjuk lábánál. Ébredeztek. Az egyik mocorogni kezdett, és rögtön nyivákolni is, amivel pillanatokon belül fölébresztette a testvéreit. Úgyhogy rácsatlakoztatták őket a tejcsapokra.

– Jó étvágyat – mondta Vanessa, és megsimogatta Suzyt. – Szép gyerekek. Mindjárt hozunk valamit neked is.

A konyhába menet Kissynek eszébe jutott valami. Végeredményben, ha jól meggondolja, Suzy tagja a csapatnak. Egérnek nem egér ugyan, de neki is nagy a füle és farkincája is van, és sokkal inkább közéjük tartozik, mint Macska. Ha ők összegyűlnek Vaucressonban a nappaliban, Suzyt biztosan ott találják valamelyikük lábánál, de Macska vagy kint van a kertben, vagy a ház más részeiben, vagy még legközelebb a polcon. Suzy ve-

lük volt, amikor autóval vándoroltak ide, Macskának viszont esze ágában se volt eljönni.

És nem is oly rég még Suzy is gyerek volt. A csapat nem minden tagja gyerek, a maxik is felnőttek voltak már, amikor belekezdtek, Blanche-ék és Ange néni meg pláne. De ők többiek gyerekek voltak, ez nagyon fontos volt, hiszen a shindyk azokra mozdulnak. Suzy volt a leggyerekebb, ő annyira gyerek volt, hogy még nem is élt, amikor ők már eddegélték a sajtot és verték a shindyket. S most tessék: anya lett.

A csapat egyik tagjának már saját gyerekei vannak. Az most másodlagos, hogy kutya.

– Öregszünk… – bökte ki.

Vanessa rápillantott.

– Hát aztán – mondta. – Te beszélsz? A laboratóriumi egerek élettartam-világrekordere majdnem öt évet élt. A rokonok a vadonban csak egyet. Te meg most múltál tizenhat, és milyen jól tartod magad.

Kissy kihúzta magát.

– Puszta kézzel meghajlítok egy vastag szelet sajtot – jelentette ki.

– No látod.

Anyáék és Yves bácsiék gépe pontosan érkezett. Az egerek ezúttal nem teljes számban érkeztek üdvözlésükre, mert kellett a hely a mikrobuszban, és Tomék is bármikor befuthattak. Reggel Antibes-ból telefonáltak, és nem mondták meg, mikor jönnek. Jennifer mindenesetre leshelyet foglalt el egy különítménnyel, amiből Kissyék nagy bosszúságára Jean kimaradt: valahol a partvidéken csavargott. Kissy sehogy sem értette, mi érdekes lehet a parton, ha Jennifer nincsen ott. Olyan alakja van, mint egy istennőnek. Illetve ezt évekkel ezelőtt mondta róla valami srác, azóta Jennifer kinövesztette a füleit, megtanult verekedni, kisportolt és ruganyos, most már olyan az alakja, mint egy istennőnek a négyzeten.

Persze az is lehet, hogy éppen ez a baj. Egyik este meg is kérdezte Martint. A fiú már ágyban volt, ő pedig a hajkeféjével foglalatoskodott. Amióta hagyta jobban megnőni a haját, sokkal jobban tetszik magának.

– Figyelj csak, egérke… baj az, ha egy lány sportos és erős?

– Hogyhogy baj-e?
– Hát a srácok ízlése szempontjából. Nem lehet, hogy akadnak, akik jobban szeretik az átlagos testalkatú lányokat?
– De, biztosan. Mivel előbb-utóbb minden lány talál párt, nyilván minden fiúnak más az ideálja. Miért, cseréljelek le?
– Szamár. Jenniferről és Jeanról beszélek.
– Nincs is olyan, hogy „Jennifer és Jean”.
– Hát ez az!
– Értelek. Nos, azt nem tudom, hogy Jeannak milyen lány tetszik.
– Nem tudnád kipuhatolni?
– Egérke, Jennifer köztünk az egyetlen korunkbeli szingli. Túl átlátszó lenne.
– Lehet, hogy igazad van.
Kissy letette a hajkefét és szemügyre vette az eredményt. Helyes kisegér.
– Én az ellenkezőjére gondoltam – szólalt meg Martin. – Azt kellene kideríteni, hogy Jennifernek milyen fiú tetszik.
– Az ugyanolyan átlátszó lenne, nem?
– Ha odamész és megkérdezed, igen. Én másképp csinálnám.
Kissy összeráncolta a homlokát.
– Jennifernek tapasztalatokra van szüksége, hogy tudja, milyen fiúk léteznek egyáltalán. Minket összeköt az egérségi kötelék, természetes, hogy segítek neki.
Kissy körülnézett, valami alkalmas tárgyat keresett, amit hozzávághat, de a fiú zavartalanul folytatta.
– Éjjel be is megyek hozzá és segítek tapaszta…
Kissy fölkapott egy kispárnát.
– Disznó!

Jennifer tehát még mindig nem jött össze Jeannal, és lehet, hogy a vakáció hátralevő részében nem is fog: a szüleivel foglalkozik. Nem sokkal azután érkeztek, hogy anyáékat elszállásolták Ange néni korábbi szobájában, Yves bácsiékat pedig a villa vendégszobájában. A szörnyeteget beállították a helyére, s feljöttek üdvözölni őket.
Az ajándékot Chantal és Niala csomagolta ki, tálcákra tették és kihozták a kertbe. Inge saját készítésű sajtos sütije, cicafej

formára vágva. Az egerek nevettek és boldogan ropogtatták a cicákat. Végre bosszút állhatnak a sok-sok üldöztetésért!

Volt egy külön ajándék is Vanessának, egy új darab a gyűjteményébe. Kis plüss egérke, piros masnival a füle között, tehát lány. Vanessán éppen zsebes blúz volt, kicsit nézegette az egeret, aztán beültette a zsebébe, hogy onnan kandikáljon ki.

– Köszönöm. Cin-cin.

A szülők hamarosan elvonultak kicsomagolni és hozzálátni ahhoz, ami mindenkinek első foglalatossága, amikor a Côte d'Azurre ér: strandolni. Kissy a maga részéről a hátsó udvart választotta, mert Vanessa a teraszon üldögélt a szintijével és szebbnél szebb dallamokat varázsolt elő. Lent az udvaron minden hang tisztán hallatszott, de gondosan irányba is fordította nagy füleit, hogy semmit el ne mulasszon.

Azon tűnődött, milyen kár, hogy nem lehet minden gyönyörűséget egyszerre. Itt hever az árnyékban, ahol nincs forróság, de finom meleg van, és olyan a levegő, mint… nem tudta, milyen, de ilyen csak itt tud lenni. Kis hűtőtáskában fekszik mellette a kedvenc narancsléje, és a dobozban süti is akad. Hallgatja Vanessa csodaszép zenéit, és ha éppen szundítani akar egyet, annak sincs akadálya. Ezek mind egyszerre vannak, egyik finomabb, mint a másik. De mennyi nagyszerű dolog van, amit nem tud ezekkel egyszerre csinálni. Például ha most itt lenne Martin…

Ez a bolond kisegér nem is sejti, mi a jó. Este éppen összeakadtak, ő a saját házukba indult, Marie nénihez, a kislány meg haza, és megkérdezte tőle. Vanessa úgy nézett rá, mintha azt tudakolta volna, hogy ugrott-e már fejest az Eiffel-toronyból.

– De hisz megmondtam, hogy nincs még itt az ideje.

– Megmondtad, megmondtad… hol van az már?

– Legutóbb, ha emlékeim nem csalnak, két hete.

Ekkor észrevette, hogy nem hallja a zenét a teraszról. Hallgatózott egy pillanatig, aztán elkezdte körbeforgatni bal fülét, minthogy a jobb oldalán feküdt. Suzy is így csinálja, sőt Macska is, neki is jól jöhet. De a szinti csendben volt, hiába radarozott, nem hallotta.

– No mi az?

Vanessa hangja volt. Tehát elhívták valahová vagy kérdeztek tőle valamit, ezért nem játszik. Előzőleg Vladimir Cosma szólt

a keze alól, a *Jákob rabbi kalandjai,* régi, jópofa kis bolondos film Louis de Funèsszel. Vanessa szépen játszott Vladimir Cosmát, párszor meghallgatta, és már tudta is. Bár volt olyan, ami nem ment könnyen, a *Magas szőke férfi felemás cipőben* egyik jelenetében van egy lassú szám, azt egy darabig folyton összekeverte. De aztán már…

– Hé, egerek! – harsant odafentről Vanessa hangja. – Ide mindenki! A házibulit Sophie Marceau rendezte!

Kissy egy pillanat alatt felröppent az emeletre, nem is a lépcsőn, legalábbis utólag nem tudott visszaemlékezni, hogy használta volna. Alighanem csak csapott párat a füleivel, mint Dumbó, az elefánt.

– Mi történt?!

Pontosan egyszerre kérdezte Chantallal. Vanessa ellépett a számítógéptől, magával húzva Nimbyt is.

– Gyertek ide és nézzétek meg ezt. Ne szólj semmit, egérke. Látni akarom, hogy fölfedezik-e és a saját fejükkel hogyan értelmezik.

Mindenki fölfedezte és ugyanúgy értelmezte. Teljesen egyformán.

Amíg ők odavoltak Nizzában a szülőkért, Jenniferék pedig az ő szüleiket várták, a zsebegerek felröptették a Szárnyacskát a villa kertjéből, tettek vele egy kört a hegyek fölött. Az ekkor készített képek egy része volt a monitoron. A város felső részének egy darabja, kacskaringós hegyi utcákkal, szebbnél szebb villákkal, kétszer. Nimby úgy tette ki a képeket, hogy az egymást részben átfedő felvételeket nem illesztette össze helyesen, levágva a kétszer lekattintott szakaszokat, hanem csak egymás mellé rakta őket. Egy jókora sáv kétszer volt meg, más szögből, a gép először közeledett hozzá, aztán távolodott tőle. Kissy ösztönösen ezt a részt kezdte figyelni, a különbségeket kereste – és jól tette.

Egy villa is esett a dupla területre, illetve csak a kapu környéke. Kis embercsoport volt rajtuk, és egy autó, ami a kapu mögött állt. Az emberek a kocsi felé tartottak. Négyen, az árnyékokból ítélve férfiak. De volt egy kisebb alak is, akinek az egyik képen furcsán állt a lába, az árnyék alapján úgy tűnt, mintha nem járna, hanem vinnék. A másik képen közvetlenül

az autó mellett voltak, és a kisebb alak mintha vízszintes lett volna.

Nimby akkorára nagyította a képet, amekkorára csak lehetett.

A kicsi alakot fekvő helyzetben tolták be az autó hátsó ülésére. Kiabált, tisztán látszott a nyitott szája, de két férfi hajolt fölé, és csak nyomták be a kocsiba. Az arca nem látszott jól, de Kissy így is felismerte.

A külföldi kislány volt, a strandlabdával.

– Szia, Nicole vagyok. Add Lucas-t, légy szíves.

– Szia, Nicole. Valami baj van?

– Azt mondtam, add Lucas-t.

Solange hangja kicsit bosszús volt.

– Megbeszélése van, most nem…

– Milyen ügyben?

– Miért akarod…

– Hogy van-e olyan fontos, mint az enyém.

– A polgármesterrel tanácsko…

– Az várhat, kapcsolj be hozzá.

– Nem érted, hogy…

– Solange, öt másodpercet kapsz.

Pillanatnyi csend a vonalban, Solange alighanem megriadt a jéghideg, halk hangtól.

– Ki az és mit akar? – mordult föl a rendőrfőnök ingerült hangja.

– Nicole D’Aubisson. Lucas, baj van. Azonnal gyere a villába.

– Te jó ég, mi történt?!

– Majd te megmondod. Igyekezz, minden perc drága.

– Én most a polgármesterrel…

– Legjobb, ha fölhozod őt is. Mielőtt fölpattansz, kapcsolj át Philippe-hez, légyszi.

– Ő most nincs szolgálat…

– Akkor rendeld be. És mozgósíts mindenkit, szükség lesz rá. Öt perc múlva. Szia!

Niala válaszra sem várva letette, és megint a monitorra nézett.

– Nimby, szedjetek ki minden elképzelhető infót a képekből. Elke, a Szárnyacska álljon készen újabb felszállásra. Pi, állj ki a kocsival.

Ezzel Niala lerobogott a lépcsőn, és percek múlva visszatért a gondterhelt rendőrfőnökkel és egy gondterhelt, bajuszos fiatalemberrel. Egy kurta mozdulattal intett a monitor felé, ahol ugyanazok a képek voltak, Nimby már elhozta az alapítványi netbookot és azon dolgozott.

– Mi ez? – nézett oda a polgármester.

– Döntsétek el magatok, Robert.

– Bocsánat, Robert Renard vagyok – biccentett a fiatalember Angélique felé, majd körbetekintve jelezte, hogy a bemutatkozás mindenkinek szól. – Maguk pedig a híres-nevezetes bűnüldöző alapítvány. Mit látsz, Lucas? – lépett oda a társához, aki közben már az asztalra támaszkodva hajolt a monitor fölé.

– Nicole?

– Tessék, Lucas.

– Ugye nem valami megrendezett… beugratós… értesz, ugye?

– Lucas, azt nem tudjuk, hogy amit a kamera látott, az valóság vagy valami furcsa játék, de hogy a kamera *ezt* látta, arra mérget vehetsz. Ilyennel még április elsején sem ugratnánk be senkit.

A rendőrfőnök már Niala első szavainál bólintott, elővette a telefonját és tárcsázott. Niala éppen befejezte, mire fölvették.

– Touzeau. – Kissy elcsodálkozott: eddig nem is tűnt föl neki, hogy nem tudja a kapitány családnevét. – Gyermekrablásról kaptunk bejelentést. Nem tudunk semmit, csak két fényképünk van. Az alapítványi gyerekek csinálták, tudja… igen, maguknál. A… – Lucas visszasandított a képernyőre – a Volpone-villa. Mikor készültek a képek? – nézett Nialára.

– Kevés percek tíz óra előtt – felelte Elke, hiszen ők csinálták.

– Tíz óra tájban. Jó, várom, kösz!

Lucas kinyomta a telefont és azonnal tárcsázott megint.

– Touzeau. Nem jelentettek be eltűnt vagy elrabolt gyereket? Tíz óra után. Jó, hívjon, végeztem.

Kinyomta a telefont, de nem tette el, a kezében tartotta, úgy mustrálta a képet a monitoron.

– Mivel repültetek?

– Ezzel – mutatott az összes egér a Szárnyacskára, ami most Vanessa ágyán hevert, karcsún és feketén, és csak a parancsra várt, hogy mikor repüljön ismét.

– Mi a csoda ez?

– Ez egy repülőgép – felelte a Jerry Alapítvány kórusban.

– Hm. Jópofa.

A polgármester belépett a teraszról, ahova az imént kiment telefonálni.

– Hát nem tudom. Megtudtam, ki lakik a villában. Egy görög házaspár, Dimitriádisz úrék.

– Tehát a kislány görög… – cincogott közbe Kissy, de gyorsan elhallgatott.

– Nekik vannak gyerekeik, de azok már felnőttek és nem jöttek velük. Személyzetük is van, de azokkal se jött gyerek. Néhány napja egyébként átmentek Olaszországba, csak az intéző maradt a feleségével. Nincs gyerekük. Úgyhogy…

A polgármester széttárta a karját.

– Akkor ez mi? – kérdezte Vanessa, kurta mozdulattal a kép felé bökve.

– Nem tudom, kis virágom.

Kissy fölkapta a fejét. Még soha nem hallotta, hogy Vanessát halandó emberi lény *kis virágom*nak szólította volna. Vajon mi jár azért, ha valaki megver egy polgármestert?

– Márpedig meg kell tudnunk – felelte Vanessa; úgy tűnt, a megszólítás egyáltalán nem zavarja. – Ki a gyerek? Hogy került oda? Kik rabolták el? Miért? Hol tartják fogva?

– Igen, én is értem a szakmámat – mondta Lucas epésen. – De egy kérdést kihagytál.

– Mert félbeszakítottál! – nyelvelt Vanessa. – Hol vannak a szülei? Miért nem fordultak a rendőrséghez? Netán őket is elrabolták? Vagy maguk akarnak megegyezni az emberrablókkal? Ez esetben hogy képesek életben maradni agy nélkül?!

Nevettek. Lucas csak mosolygott, aztán fölkapta a telefonját.

– Touzeau! – Pár pillanatig hallgatta a beszélőt. – Értem. Rendben. Köszönöm. – Kinyomta és kikeresett egy számot. – Lucas Touzeau vagyok, szervusz. Volna egy munka. Tíz perc múlva ott lehetek. Jó, lehet húsz is. Kösz. – Kinyomta, tárcsázott. – Touzeau. Van válasz az iménti kérdésemre? Jó, erre

számítottam. Nem tudom. Csak egy fotónk van, most viszem Prévost-hoz. Köszönöm.

Kinyomta a telefont és a képernyőre nézett. – Jól van, tengerimalacok, kérem a teljes képanyagot eredetiben.

Vanessa odanyúlt, kivette a gépből a kártyát és Lucas felé nyújtotta, de a keze ökölbe volt szorítva.

– Csak ha tiszteletben tartod egér mivoltunkat.

– Legyen hát. Hozok nektek sajtot, jó?

Később, amikor fölszeletelték a rendőrfőnöktől kapott sajtot, Kissy arra gondolt: akkor már inkább megveszi a boltban, neki ilyen áron nem kell ajándék sajt.

Vanessa kinyitotta az öklét és átadta a kártyát.

– Kösz. Remélem, Prévost most is remekel.

– Bízhatsz benne – felelte Vanessa. – Ő még szebbben ki fogja nagyítani az arcot az üvegben, mint mi.

– Milyen üvegben?

Vanessa elvigyorodott, kivette a netbookot Nimby kezéből és megmutatta. Az autó volt rajta, illetve csak egy részlete hatalmasra nagyítva, s az ablaküvegben látszott az egyik emberrabló arca, ha homályosan is.

– Nem rossz – ismerte el a kapitány, s a polgármester is bólogatott. Vanessa visszaadta a gépet, Nimby pedig folytatta a munkáját.

– Nem küldesz oda egy-két embert? – kérdezte Robert.

– Rossz ötlet volna – felelte Lucas. – A gyereket onnan vitték el, tehát máshol van… és nem szeretném feladni az előnyünket. Ők nem tudják, hogy láttuk őket. Egyelőre maradjon ez így.

– Majd mi – vágta rá Vanessa.

– Mit?… Szó se lehet róla, hogy odamenjetek.

– Már hogyne mennénk!

– Vanessa – avatkozott be a polgármester –, figyelj ide, pici szívem. Ha ti most odamentek és durrogtatni kezdtek…

– Hülye vagy, Robert. Eszem ágában sincs durrogtatni. Narancstortát akarok sütni.

A polgármester meglepve nézett a kislányra. Sejteni lehetett, mit gondol az elmeállapotáról. Kissy abból sejtette, hogy ő is ugyanazt gondolta. De persze egy Jerry nem adja ki a társát kívülállóknak.

– Ott a villában?

– Nyavalyát. Itthon a panzióban.
– Hát akkor?
Vanessa hirtelen a kedvesére villantotta a tekintetét.
– Nimby, ha kiderül, hogy minden pasi ilyen fafejű, az válók.
– Légy nyugodt – felelte a fiú, föl se nézve.
– Vanessa!…
A mikroegér ránevetett a polgármesterre.
– Robert, te nagy szamár. Minek ülsz a székedben, ha nem tudod, mi zajlik a városban?
– Egyrészt az már Villefranche, másrészt tudom, hogy mi zajlik. Csak a te szép kis fejedbe nem látok bele.
– Egyrészt tökmindegy, hol van a városhatár, mert az emberek számítanak – replikázott a mikró –, másrészt ha tudnád, hogy a Volpone-villa intézője a saját tulajdon másodunokaöcséd és a felesége, és ha tudnád, hogy Cathérine kitűnő narancstortát tud sütni, akkor nem állnál itt mint százhetvenöt centi kék öltönyös bambaság!

Kissy gyors léptekkel haladt az utcán Vanessa mellett, és napszemüvege mögül ide-oda cikázó pillantásokkal figyelte a környéket. A kis hegyi utca csendes volt, nem járt arra senki. Kissy persze reflexszerűen ellenőrizte azt is, nem napozik-e cica valamelyik kőfal tetején, és nem látja-e a magasban köröző egerészölyv árnyékát – de elsősorban a fegyvereseket figyelte. Fekete öltönyös, jól fésült urak éppúgy lehettek köztük, mint szakadt rapperek, a dzsekijük alatt géppisztollyal. És bárhonnan előbukkanhattak.
De egyelőre nem jöttek, akadálytalanul haladhattak a villa kapujáig. Vanessa cincogott egyet és becsöngetett.
– Ki az? – kérdezte egy női hang.
– Vanessa D’Aubisson és a barátnője – felelte a kislány.
– Az úrék nincsenek itthon.
– Nem baj, hozzád jöttünk, Cathérine.
A polgármester áldását adta tervükre, de kérte, hogy ne verjenek meg senkit. Vanessa azt felelte, semmilyen irányban sem kívánja elkötelezni magát. A polgármester leszamarazta, összeborzolta a haját és elment. Vanessa megigazította fürtjeit, cincogott a többieknek, és ők is elindultak.

Kissy pontosan tudta, hogy soha nem lenne képes felidézni annak a narancstortának a receptjét. Pedig a beszélgetés minden szavát hallotta, az elejét még egyszerre kétfelől, aztán Vanessa szemvillanásának engedelmeskedve megkérdezte, hol találja a mosdót, és onnantól csak a fülében zümmögött a hangjuk. Cathérine barátságos, kövérkés, középkorú asszony volt, ekkor éppen egyedül a házban. Itt a kis házban csak ketten laktak a férjével, a nagy házban ezekben a napokban egy lélek se volt.

A kis ház akkora volt, mint a D'Aubisson-villa, de abban csak személyzet lakott. A nagy ház valóságos palota. Niala villámgyorsan rajzolt egy vázlatot, és a zár kombinációját is megmondta. Kissynek mindazonáltal a torkában dobogott a szíve, amíg átsurrant a két épület között, közben gumikesztyűt húzva. Megkereste az egyik bejáratot és beütötte a kódot. Hatvankettő, nyolcvanöt, tizenegy, huszonhárom. FB HE AA BC.

Óvatosan kinyitotta az ajtót és becsusszant a résen. Macska nincs, ezt a lányok biztosan állították. Viszont egypár gengszter maradhatott. Az is lehet, hogy mégiscsak itt tartják fogva a gyereket. Mert mi van, ha nem betuszkolták a kocsiba, hanem éppen kirángatták belőle?

Kis folyosón állt. Életnek semmi jele. De ez a hátsó traktus, kiszolgáló helyiségekkel, itt nincs is mit keresnie. Jobbra elöl kell lennie a konyhának. Nesztelen léptekkel surrant végig a folyosón, és hangtalanul nyitott be a konyhába. Odabent semmi és senki. Halkabbra vette Vanessáék beszélgetését a fülében, hogy el ne nyomjon semmilyen zörejt, és átment a konyhán. Résnyire nyitotta az ajtót és kikémlelt a hallba. Óriási volt. Minden zugot alaposan szemügyre vett, anélkül hogy a helyéről elmozdult volna, aztán kilépett, becsukta az ajtót és átszaladt a túloldalra. Hálószobák… két kicsi és arrébb egy nagy. Benézett az elsőbe, de rögtön be is csukta az ajtót. Tökéletes rend volt és makulátlan tisztaság, ezt régóta nem használták. A másikkal ugyanez volt a helyzet.

Következett a gazdáék hálószobája. Ezt láthatóan használták nemrégiben, a takarítás itt is gondos volt, de a takarítónő vigyázott, hogy ne rakja el azokat a tárgyakat, amiket a bérlők hazajövet keresni fognak. Kissy alaposan végignézett mindent, de semmi gyanúsat nem talált. A hálószoba mögött egy kis közle-

kedőhelyiség volt, onnan nyílt egy dolgozószoba, egy fürdőszoba, egy öltözőszoba… várjunk csak!

Kissy becsukta az öltözőszoba ajtaját, ott úgysincs semmi érdekes, és visszalépett a fürdőbe. Pipereasztalka… fésű… hajkefe! A fésű tiszta volt, de a hajkefén maradtak hajszálak. Világos, vékony szálak. Kissy zacskót vett elő, kiszedte a hajszálakat és beletette, bár sejtette, hogy ez a görög hölgy haja. Kétségkívül ők laknak most ebben a szobában.

Átvágott a hálószobán, majd a hallon, most sem mulasztva el az óvatos körülkémlelést. Ha végez a nyomozással, visszajönnek csapatostul, és kilopnak minden sajtot a hűtőszekrényből.

A szemközti oldalon csak egy hálószoba volt, és az érintetlen. Átment az épület másik végébe, ott van az ötödik hálószoba. A teraszon át rövidebb. Kinyitotta az ajtót, és rémülten meredt a teraszon ülő alakra. A szíve vadul kalapált. Szerencsére háttal ül neki, de ha megfordul…

Megfordult. Azonnal meglátta Kissyt. Néhány pillanatig farkasszemet néztek.

– Szia – mondta Kissy rekedten, aztán krákogott egyet –, szia, cicus. Nem baj, ha átmegyek itt?

A vörös bundás macska nem szólt semmit, de Kissy érezte a hátán a célkeresztet, ahogy benyitott az ötödik hálószobába. Hol marad a Jerryre jellemző profi szervezettség, az akció pontos, hibátlan előkészítése? Niala határozottan állította, hogy a ház macskamentes!

Az ötödik hálószobát használták. Ez biztos. És a takarítás nem volt tökéletes. Az asztalon elmosatlan poharak, egy bontott palack ásványvíz. Az ágyon egy póló, gyűrött és nedves, valaki csak ledobta oda. Lássuk csak. Alighanem azért nincsen kitakarítva, mert csak adott időközönként takarítanak, és még nem jöttek azóta, hogy a szoba lakója távozott.

Mitévő legyen? Ha ellopja a pólót, azt vagy észreveszik, vagy nem, de úgyse veszik észre és úgyse jönnek rá, hogy ő volt. De hogyan csempéssze ki?

Majd kitalálja. Kivette a zacskóköteget, elővett két nagyméretű zacskót, szerencsére ilyet is hozott. Óvatosan összehajtotta a pólót, betette az egyik zacskóba, rácsukta a simítózárat, aztán az asztalhoz lépett és a másik zacskóba tette az egyik poharat,

az alján lötyögő folyadékkal együtt. Az ágyhoz vitte és belegöngyölte a pólóba.

Egy pillanat. Itt ketten ittak ásványvizet, a pohár tartalmából ítélve valami alkoholt is. Miért fognák meg egymás poharait? Elcsomagolta a másik poharat is, megpróbálta közéjük hajtani a pólót, hogy ne ütődjenek össze. Bár ha eltörnek, az se nagy baj.

Kipillantott az ablakon. A vörös cicát nem látta. Lehet, hogy értesíti a többieket? Mindegy, ezt a kockázatot vállalni kell. Körbesurrant a szobában, nyomokat keresve. Aztán diadalmasan nézte a megtalált bűnjelet.

Az ágy mellett egy levágott kéz feküdt a padlón.

– Azt mondtad, hogy nem lesz macska! – voltak Kissy első szavai, amikor a kapu becsukódott mögöttük.

Vanessa nevetett. – És volt?

– De mekkora!

– Biztos valamelyik szomszéd cicus átugrott körülnézni. Mesélj, mit láttál. Mi van a csomagban?

Kissy óvatosan letette zacskóit a járdára, és fújt egyet. Utólag visszagondolva hajmeresz…

Vanessa megfogta a vállát. – Most nem fogsz lelkifurdalásba esni, egérke. Azt mondd meg, mit láttál.

Kissy a zacskókra pillantott. Egyszerű volt kihozni őket, csak kockázatos. Letette őket a személyzeti ház falánál, és jelezte Vanessának, hogy ott vannak. Aztán Vanessa úgy búcsúzott el a nőtől, hogy az ne érezze szükségesnek kikísérni őket. Fölkapta a holmit és szaladtak.

A kislány végighallgatta, hogy mit talált, s már nyúlt is a telefonjáért. Két perc múlva ott volt egy járőrkocsi.

– No mi van, kis rendőrök – szállt ki egy Kissynek ismeretlen fiatalember –, csak nem sajttolvajokat lepleztetek le?

Vanessa sóhajtott. – Hát úgy nagyjából. Nyisd ki a hátsó ajtót, Étienne, hadd rakjuk be a szajrét.

– Szajrééét? Mi van, rendőri segítséggel jártok betörni?

– Ezt most eltaláltad.

Vanessa berakta a poharakat és a többit a csomagtartóba. Közben kiszállt a másik rendőr is. Őt Kissy is ismerte, csak a nevére nem emlékezett.

– Sziasztok. Mit műveltek már megint?
– Betörni járunk rendőri segítséggel – vágta rá Kissy vakmerően –, ahogy a társa mondta.
Vanessa lecsapta a csomagtartót.
– Mire vártok?! Ugrás befelé, és irány a labiba, tűz, Étienne! Ki kell elemezni a folyadékokat, a levágott kezet, mindent!

Persze hogy ezek után Étienne a kapitányságra akarta vinni őket, hogy jól megmossák a fejüket. De ahogy befordult a rossz irányba, Vanessa előkapta a telefonját, pedig két perc múlva ott lettek volna.
– Szia, Vanessa vagyok. Figyelj, szólj rá Étienne-re, hozzád akar vinni min…
– Chamard! – dörrent a hang a telefonból. – Itt Touzeau rendőrfőnök. Vigye őket Nizzába, a bűnügyi laborba. A végrehajtásról jelentést kérek!
– Értettem – sziszegte Étienne Chamard, miközben őrült fékezéssel bekanyarodott egy keresztutcába, hogy megfordítsa a kocsit.
– Végeztem! – bömbölte a telefon.
– Sajnálom – mondta Vanessa pár perccel később, hangjában a sajnálat legkisebb jele nélkül. – De a vizsgálatokat mindenképpen meg kell csinálni, éspedig gyorsan.
– Szóval ezek frankón bűnjelek? – kérdezte Étienne.
– Talán. Majd kiderül.
– Milyen ügyről van szó? – kérdezte a másik rendőr.
– Nem kaptatok eligazítást? Emberrablási ügyben nyomozunk.
– Kit raboltak el?
– Egy kislányt. Turista, nem tudunk róla semmit.

A bűnügyi labor nem volt bizalomgerjesztő hely, legalábbis Kissyt nem töltötte el örömmel, hogy itt lehet. Nagy, barátságtalan hodály, rosszul megvilágított, barátságtalan folyosó, egy zsúfolt kis iroda és abban egy mogorva pasas.
– DNS és ujjlenyomat – adta át Étienne a zsákmányt. – Touzeau kapitánynak Beaulieu-ből, extra sürgős.
– No persze – morogta a pasas. – Mindig extra sürgős.

– Ez most különösen – felelte Vanessa. – Egy elrabolt gyereket keresünk.

A pasast ez nem érdekelte. Kitöltött egy űrlapot, fölcímkézte a zacskókat és odamorgott egy viszlátot. Ők is visszacincogtak valamit, de alig várták, hogy kívül legyenek a kapun.

– És most? – kérdezte Étienne.

– Lucas-hoz – felelte Vanessa.

– Nem azért, de jobb dolgunk is van, mint titeket fuvarozgatni. – Vanessa előkapta a telefonját. – Ahogy kívánod – mondta a rendőr megadóan. Beszálltak.

Percek alatt Beaulieu-ben voltak megint, a kapitányság egyik eldugott szobácskájában. Az összes egér, Solange, egy fiatal tiszt és egy másik fiatalember tarka ingben és bő sortban.

– Gyertek – mondta Niala. – Ez itt Marcel Hublau főhadnagy, ő pedig Cesare Castelli felügyelő. Mindketten Nizzából. Ők a társaink, a húgom, Vanessa, és Françoise Chaton, röviden Kissy. Ők törtek be a villába.

Kezet fogtak.

– Oké – mondta Castelli, helyet foglalva az asztal szélén –, szóval én vettem át az ügyet, persze Touzeau kollégával is fogunk még egyeztetni. Üljetek le és meséljetek el mindent.

– A narancstorta receptjét inkább megtartanám magamnak – felelte Vanessa.

– Legyen hát. Mit láttatok odabent?

Kissy elmondott mindent. A felügyelő csak a végén hökkent meg.

– Egy levágott kéz?

– Igazából egy egész kar. Nimby! – Kissy a zsebébe nyúlt, kivette a fényképezőgépet és elegáns ívben odadobta a fiúnak, aki már intézkedett is. – Ekkora volt – mutatta. – Az áldozat vércsoportját nem tudom, de fehér bőrű csecsemő, testhossza húsz és negyven centi között, puha műanyagból.

– A frászt hozod az emberre – fakadt ki Castelli.

Kissy elnézően mosolygott. A srácnak meg kell tanulnia együtt dolgozni a Jerryvel.

– Ha játékbaba volt, minek vitted a laborba? – kérdezte a főhadnagy.

Kissy rápillantott.

– Mert ujjlenyomatok lehetnek rajta.

– Jó, és? Valaki babázott abban a szobában. Akkor mi van?

– Balhé – vágta rá Vanessa. – Mert ki volt az a valaki? Se Dimitriádiszéknek, se a személyzet eddig ismert részének nincsen alkalmas korú gyereke. Dimitriádiszék nem hívtak vendéget az utóbbi időben. Tulajdonképpen rejtély, hogy ki lakott abban a szobában. Egyetlen gyerekről tudunk: akit lefotóztunk. Ő pedig éppen az a korosztály, aki még babázik.

Kissy követte a felügyelő tekintetét Vanessa mellére, ahol a blúz zsebéből zavartalanul nézelődött a Toméktól kapott piros masnis plüssegérke, és pontosan tudta, hogy ha a felügyelő egyetlen rossz szót szól, akkor Blanche hónapokig dolgozhat, mire helyükre teszi a fogait. De Castelli nem szólt semmit. Hublau leült mellé az asztal szélére, úgy mondta töprengve:

– Ha rajta van a gyerek ujjlenyomata, annak csak akkor veszszük hasznát, ha előkerül és tudni akarjuk, hogy ő járt-e ott. Hiszen a nyilvántartásban nincs benne. Viszont a bizonyítási eljárásban nem használhatjuk.

– Egyelőre nincs is szó bizonyítási eljárásról – mondta Niala.

– Mindig szó van bizonyítási eljárásról – felelte Castelli. – De most valóban az az első, hogy kiderítsük, hol a gyerek. Marcel, légy szíves, szólj oda, bármilyen előzetes adatot azonnal közöljenek, és dolgozzanak borzasztó gyorsan. Ez a labinak és a bűnyinek is szól. – Beszéd közben ő is előkapta a telefonját és hívott valakit.

– A bűnügyi nyilvántartó már dolgozik – magyarázta Niala. – Egyelőre csak azokkal az arcképekkel, amiket Nimby kitermelt a fotókból, de Prévost gőzerővel dolgozik, hogy még jobb képeket csináljon belőlük.

– Ismered?

– Persze. Képfeldolgozásra szakosodott, remek szakember. Nem olcsó, de megéri.

– Eszerint a rendőrség hisz nekünk – bólintott Kissy.

– Én még saját magamnak se hiszek – fordult oda Castelli, fülén a telefonnal. – Csak be kell bizonyítanom a fölötteseimnek, hogy van értelme utalniuk a fizetésemet… Jó napot, itt Castelli felügyelő.

Aztán egy darabig nem történt semmi. Castelli és Hublau elment a dolgára, az egereket pedig megkérték, hogy maradjanak

elérhetőek, mert számítanak rájuk. Úgyhogy kisétáltak a kapitányság udvarára, volt ott néhány pad, azokra telepedtek le.

– Nem mutattuk meg a helyszíni fotókat – jutott Kissy eszébe.

– Mi akartuk, Castelli robogott el – mondta Vanessa.

– Majd megnézi – vélte Chantal. – Egérke, átnézted már őket?

Ez Nimbynek szólt, aki persze hogy átnézte már a képeket.

– Nem tudnám megmondani – kezdte –, de valami zavar abban a szobában. Mintha valami nem lenne rendjén.

Kérdőn néztek rá, de ő csak megvonta a vállát.

– Nem tudom. Nézzétek meg ti is.

Kitette a netbookot a kis asztalra, az egerek egy oldalra gyűltek és végignézték a képeket. Többször is. Először csak mintegy fél percig néztek egy-egy képet, hogy megismerkedjenek a helyszínnel, Kissy pedig elmagyarázta, hogy a szoba különböző részei egymáshoz képest hol vannak. Aztán a második ismétlésnél már alaposabban megnézték mindet, sok részletet ki is nagyíttattak. De nem találtak semmi megdöbbentőt, semmit, amin akár csak el kellett volna gondolkodni.

– Gyerekek – szólalt meg egyszer csak Pi –, nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én megéheztem ebben a nyomozásban. Arra gondoltam, átugranék ide a pizzériába, esetleg egypár egeret is… hát téged meg mi lelt?

Ez Kissynek szólt, aki úgy bámult a férfira, mintha az most nőtt volna ki a földből. Azt persze nem látta, hogyan bámul Pire, de pontosan ezt érezte.

– A pizzéria – szólalt meg.

– Aha, a pizzéria. Mi van vele?

Kissy fölpattant.

– Vanessa, emlékszel?! Találkoztunk a kislánnyal a pizzériában!

– Persze. Mindenféle nyelven próbáltál beszélgetni vele, de…

– Ez nem érdekes. Készült akkor fénykép?

Az egerek egymásra néztek. Mindenki nézett valakire. Aztán mindenki Elkére nézett, mert a zsebegér lassan bólogatott.

– Szerintem igen. Folyton csináljuk fényképeket. Én csináltam pizzériák benne sokszor, fényképzettem pizzákat… de

hogy pont akkor Kissyt-e is… meg a kislányot… azt nem tudom.

Nimby azonnal belépett a netre és módszeresen keresgélni kezdett az utóbbi napok fotói között. Szokásuk volt ugyan, hogy a képeket rengetegféle címkével látták el, amik szerint a Jerry-felület keresni tudott köztük, de hát nem azonnal csinálták meg a címkézést, a nyári képek nagy részét majd csak az ősszel válogatják szét. A telefonjaik sajnos nem tesznek a képekre GPS-koordinátákat, pedig azzal nagyon gyors lenne, így maradt az időpont és hogy melyik készülékkel fotóztak.

Így is meglett. Négy óra tizenhat perckor a kezükben volt egy fotó, amin Strandlabda egész alakja jól látható volt, majdnem szemből, amint érdeklődve néz föl a különféle nyelvekkel próbálkozó Kissyre. Négy óra tizenhat perc egy másodperckor Kissy egy óriási cuppanósat nyomott Elke homlokára, és berohant az épületbe.

– Hol van Lucas?! – toppant Solange elé, aki most már ellenvetés nélkül megmutatta a megfelelő ajtót. Kissy az utolsó pillanatban fékezett le, hogy legalább kopogjon.

– Szabad!

Kissy föltépte az ajtót és egyenesen nekirohant egy rendőrnek.

– Bocs! – Kikerülte és megállt a kapitány előtt. – Van fotónk a kislányról!

– Amin jól látszik az arca?

– A hajszálait is megszámolhatod.

– Muti meg.

Kissy előkapta a telefonját, de megállt a mozdulatban. Fák tövében, éléskamrákban bujkáló őseitől örökölt tájékozódási ösztönével a nyitott ablakhoz ugrott és kirikoltott:

– Nimby!

– Cin-cin! – jött a válasz teli torokból, s mind fölnéztek.

– Kérjük a képet!

– Lucas nézze meg a postaládáját! – harsogta Vanessa.

A kapitány megnézte.

– Biztosan ő az?

– Kilencvenkilenc százalék.

A kapitány fölkapta a házitelefont.

– Lejeune százados hozzám! – S letette.

Fél percen belül ott volt Philippe, aznap még nem is látták, pedig Niala már a kezdet kezdetén parancsba adta a rendőrfőnöknek, hogy hívja be. Civilben volt, nyári viseletben, s minden katonás póz nélkül mondta: – Jelentkezem.

– Van egy fotónk az elrabolt kislányról – intett Lucas a képernyő felé. – Tudni akarom, kicsoda, hol lakik, mit tudnak róla, kivel van, azokról mit tudnak. Tíz perccel ezelőttre. Átküldöm emailben.

– Fölösleges, már ő is megkapta – szólalt meg egy hang a háta mögött. Vanessa ült az ablakpárkányon.

A kapitány hátra se fordult.

– Akkor nem küldöm. Ez minden, végeztem.

A százados bólintott és már ment is. A főnök is felállt.

– Szép munka volt, lányok. Itt már nincsen dolgom, az irodámban leszek, ha van valami.

– Tíz perc múlva lesz – cincogta Vanessa. – Pizza. Kérsz?

– Kösz, nem, nincs időm enni. Colli, várjon csak!

A vége már a folyosóról szólt. Kissy nem indult utána, rövidebb volt az ablakon át. Lehuppant Vanessa mellé az udvarra, s már szaladtak is, de ekkor megszólalt egy hang.

– Te szent Isten… hát ezek megszöknek! Hé, hallja, maga csak itt áll, hát megszöknek a foglyok!

Egy vénséges vén nénike volt, az udvar közepén állt és az őrnek mutatta sápítozva a két egeret. Tiszta provanszál nyelven beszélt, egy szó se volt benne franciául.

Vanessa elnevette magát és odament hozzá.

– Jó napot, Verany anyó, én vagyok, nem ismer meg?

A pizza utolsó falatjait rágcsálták, amikor valahonnan az emeletről megszólalt Lejeune hangja:

– Hé, kis patkányok!

Kissy összerezzent. Alighanem ősi örökség, rosszul reagálnak a fejük fölött megszólaló váratlan zajokra.

– Egerek – kurjantott föl Vanessa az emeleti ablakból kinéző századosnak. – Mi van?

– Gyertek föl.

Hát fölmentek. Philippe megvárta, amíg mind besorjáznak az irodába. Az íróasztala szélén ült – úgy látszik, ezek a rendőrök mind az asztal szélén ülnek –, úgy mondta:

– A védencetek neve Kerstin Lindström. Finnországból jött, hat és fél éves. Antoine Bourridonnál lakik az apjával és annak barátnőjével. Nem sokat tudunk róluk. Azt se, hogy most hol vannak, Antoine-ék egész nap nem látták őket, sőt tegnap sem.

– A szobájukban van valami érdekes? – kérdezte Vanessa.

– Ez jó kérdés, de válasz csak akkor lesz rá, ha megkapjuk a házkutatási parancsot. A főnökség most mérlegel.

– A villába is kértetek?

– Igen, oda is. Majd a fejesek eldöntik, megkockáztathatjuk-e.

– Mi a kockázat? – kérdezte Kissy.

– Hogy neszét veszik a dolognak és rájönnek, hogy nyomozunk.

– Ennek mekkora az esélye?

– Ötven százalék. Vagy így lesz, vagy nem.

Negyedórával később a labor eredményt közölt. Az egyik poháron és a levágott kézen is rajta van egy büntetett előéletű francia állampolgár ujjlenyomata. Christophe Verdier, elítélve betörésért, rablásért, zsarolásért. Sem a poháron, sem a kézen nem találtak más nyomot. A másik poharat még vizsgálják.

– Furcsa, hogy a baba kezén csak egy felnőtt ujjlenyomata van – mondta Philippe.

– Talán el akarta venni a babát a gyerektől – vélte Castelli. – A kar kiszakadt, eldobta, a gyerek ujjnyoma pedig letörlődött huzakodás közben. A kérdés most az: mi az összefüggés Verdier, Lindströmék és a Volpone-villa között?

– Nem tudjuk – mondta Pi.

– Ez nem nyomozóhoz illő válasz. A munkánk arról szól, hogy kiderítsünk dolgokat, amiket nem tudunk. Két embert már ráállítottam Verdier-re. Itt Beaulieu-ben a Lindström-szálat kell követnünk… Castelli! – kapta föl a megzizzenő telefont. – Igen?! Nagyszerű. Azonnal indulunk, köszönöm. – Már föl is pattant, úgy hívott egy számot. – Castelli. Megvan a házkutatási parancs. Magáé a panzió, enyém a villa. Igen, kihallgatjuk őket. Rendben, vége. – Kinyomta, tárcsázott. – Castelli. Megvan a házkutatási parancs. Szükségem lesz az embereire. Rendben, köszönöm.

Az ajtóból visszanézett az egerekre. – Hamarosan lesz még néhány mozaikkockánk.

– Mi is mehetünk? – kérdezte Françoise mohón.

– Szó se lehet róla. De maradjatok elérhetőek.

A felügyelő elviharzott, ők pedig ültek a kis irodában és vártak.

– Szívesen megnéztem volna egy házkutatást – mondta Françoise.

– Én is – felelte Elke.

Vanessa Kissyre pillantott, aki érezte, ahogy a kék szemek átható tekintete felnyitja a fejét és elolvassa a gondolatait.

– Nem olyan vidám dolog az. Az ember betörőnek érzi magát tőle. Én csak Kissynek falaztam, mégis úgy éreztem magam, mint egy tolvaj.

– Azt hittem – mondta Elke –, Jerry bármiet vállalja, hogy megmentje veszélybe sodrott gyereket.

– Úgy is van – felelte Vanessa. – Ha nem ütöm meg a fejemet, Hendriksen ma örülhet, ha mankóval járni tud. Pedig akkor már nem is voltál veszélyben.

Elke rámosolygott. Vanessa visszamosolygott. Kissy elnézte őket, és arra a nyaralásra gondolt, három évvel ezelőtt.

– Hahó, kicsim! – szólalt meg hirtelen Blanche hangja. – Hahó, kicsim!…

– Egerészet – kapta föl Vanessa. – A rendőrségen, hol máshol?… Hát persze. Te jó ég, te még nem is tudsz semmit. Elraboltak egy gyereket. Könnyen meglehet. Hatéves kislány. A zsebikék lefotózták a rablást a Szárnyacskával, és most az egész rendőrség a mi segítségünkből él. Nem, de jól hangzik! Jó, gyere csak. Most éppen a földszint hatos irodában.

Kinyomta, eltette.

– Azt mondta, tudta, hogy egyszer ez lesz. Mármint hogy a rendőrségen fogunk kikötni.

Az egerek sötéten bólintottak, mint igazi rovott múltú gazok.

– Azt kérdezte, shindyk voltak-e. Mondtam, lehet. Azért most már csakugyan nem lenne rossz tudni, miért rabolták el.

– Ha lehet választani – mondta Martin –, én azt szeretném tudni, hol van.

De egyelőre távol voltak attól, hogy ezt megtudják.

A házkutatások semmivel se csökkentették a kérdőjelek számát. Cathérine-t kihallgatták, azt állította, hogy a szobának hónapok óta nem volt lakója, valahányszor vendéget fogadtak, azt a hallból nyíló szobák valamelyikében helyezték el. Értetlenül állt a szobában látható nyomok előtt. Ezen a részen egy hete takarítottak, akkor még makulátlan volt minden.

A szobában a rendőrök se találtak több érdemleges nyomot, mint Kissy. Lindströmék panzióbeli szobájában nem volt semmi használható. Hublau tudni szerette volna Lindströmék mobilszámát, de a panzió nyilvántartásában nem volt meg. Úgyhogy felhívták a finn rendőrséget, hogy derítsék ki ők. Meg is tették, de a pasas száma is ki volt kapcsolva, a barátnő száma is. Hublau rögtön fölhívott valamilyen központot Nizzában, hogy derítsék ki, mikor és hol használták a telefonokat utoljára. Utánanéznek.

Közben jelentkezett Prévost az átdolgozott képekkel. Remek munkát végzett. Az ablaküvegben tükröződő arcképből csinált egy jó minőségű rendőrségi fantomképet félprofilból, kicsit felülről, de még a pasas szája is látszott, hiszen az ablak ferde, így sokkal jobb rálátást ad, mint a Szárnyacska objektívje rendes körülmények között. Prévost a kislány arcképét is feljavította, és kétséget kizáróan Kerstin Lindström volt az. Az is egyértelmű lett, hogy kiabál és sír. A kezében egy világoskék ruhás játékbabát tartott, de azt nem lehetett kivenni, megvan-e mindkét karja. Az egyik férfi pisztolyt tartott a kezében, ezt Prévost részben a kéztartásából, részben az árnyékból mutatta ki. És azt üzente, hogy gratulál, mert ha a kamera csak ötven méterrel följebb emelkedik, akkor ezekből a részletekből nem marad semmi.

A kocsiról a szakember egyelőre csak annyit mondott, hogy az összes képet megvizsgálja, mert máshol is szerepelnie kell.

Este hatkor az egerek a kapitányság előcsarnokában ténferegtek és várták, mikor jön végre valami adat. És igyekeztek nem gondolni arra, hogy az a szegény kisgyerek már nyolc órája sínylődik fogságban.

Este hétkor már csak ültek a padokon és nem reméltek semmit. Igaz, megjöttek az eredmények a laborból, de nem volt köztük semmi használható. A hajkefén talált hajszálak a görög hölgy-

től származnak, felhívták, kértek tőle mintát, madame Dimitriádisz berohant az olasz rendőrségre, egy egész tincset vágott ki a hajából, aztán fölhívta Lucas-t, kijelentette, hogy mérhetetlenül fel van háborodva, amiért a bérelt házát gyerekrablásra használták, nem is hajlandó többet visszatérni oda. A férjével együtt részletes vallomást tettek az olasz rendőrségen a semmiről, aztán repülőre ültek, Beaulieu-ben akarták megtenni a feljelentést birtokháborításért.

Ennél sokkal fontosabb volt, hogy Kerstin járt abban a szobában. A panzióban vett ujjlenyomatok egyikét ott is megtalálták, és azokat apró ujj hagyta. A fürdőszoba kilincsén, az ágy lábán, az asztal lábán.

A vizsgálat szerint az ágyat senki sem használta szexre. Kerstint tehát ebből a szempontból nem bántották, legalábbis ott nem. De kilenc óra telt el azóta, hogy elvitték onnan.

Hét órakor Castelli országos keresést indíttatott Sven és Kerstin Lindström, valamint Annika Talonen után, ezzel kiterjesztve a korábbi megyei szintűt. Christophe Verdier és Jean Duroc körözése eddig is országos volt.

Duroc volt a Volpone-villa kertésze, akit a házkutatás alkalmával ki akartak hallgatni, de nem volt otthon – nem a villában lakott, hanem egy nizzai lakásban –, és nem érkezett meg a másik munkahelyére sem, ahol aznap késő délutánra várták, egy másik hegyi villába. Castelli gyanúja szerint Duroc engedte be Verdier-t és társait, az intézőék tudta nélkül. Volt erre alkalmas bejárat és időpont is. Az emberrablás időpontjára mindegyik alkalmazottnak volt alibije, kivéve Durocot és Cathérine férjét, Jacques-ot, aki éppen a kocsijában ült és hazafelé tartott Antibes-ból. De Jacques megvolt, nem kellett körözni.

Tizenkilenc óra tizenhárom perc húsz másodperckor Kissy az órájára nézett és kivételesen nem azon töprengett, mit lehetne tenni a gyerek megtalálásáért – meg a két felnőttért is, persze –, hanem azon, hogy megint meg kellene támadni azt a pizzériát. Kezd megéhezni ebben a semmittevésben. Tizenkilenc óra tizenhárom perc harminc másodperckor Kissy szórakozottan nézte a számjegyeket az óráján, és arra gondolt, hogy máskor egész délutánokat tölt az edzőteremben vagy hegyi ösvényeken az egere mellett masírozva, egy korty vízzel és egy falat sajttal – de most, hogy csak ül és nem csi…

Tizenkilenc óra tizenhárom perc negyvenkét másodperckor kivágódott az egyik iroda ajtaja, és Castelli robbant az előcsarnokba.

– Castelli! – dörrent a telefonjába, közben a kijárat felé trappolva. – Igen, már tudom. Azonnal indulok, a helyszínen találkozunk. Vége!

Kissy ültő helyéből gyorsult százra, hogy utolérje. A felügyelő körül már mindenfelől nyüzsögtek az egerek.

– Megtalálták Verdier-t – jelentette ki, aztán hirtelen lefékezett és kopogás nélkül föltépte egy iroda ajtaját. – Kell még néhány ember, ugorjanak kocsiba és jöjjenek! – Szóval megvan – pillantott Chantalra, aki éppen félreugrott az útjából. – Csakhogy nem fog vallomást tenni. Elütötték.

– Meghalt? – döbbentek meg.

– Súlyosan megsérült. Ennyit tudunk.

Az egerek egymásra néztek.

– Veled kell mennünk! – csattant föl Vanessa hirtelen.

– Jó, de minek?

– Van egy megérzésem.

– Akkor gyertek, de gyorsan! Kocsitok van?

Válasz helyett rohantak a mikrobuszhoz.

Ahogy szirénázva átszáguldottak Villefranche utcáin, jutott idő megbeszélni, mekkora feledékenység volt, hogy nem tettek szirénát a kocsira. Így csak azért tudtak gyorsan haladni, mert a rendőrkocsik oszlopában robogtak. Castelli alighanem parancsot adott, hogy ne hagyják őket lemaradni.

A helyszín egy utcakereszteződés volt a belváros közelében, girbegurba hegyvidékes utcákon. A környéket már lezárták. Pi teljesen szabálytalanul parkolt le egy csomó rendőrségi jármű között, és ahogy az egerek kirajzottak, megkereste az őrt álló rendőrt. A mikrobuszra mutatott, de nem jutott ideje kinyitni a száját.

– A felügyelő úr már szólt önökről, uram, legyen nyugodt! – mondta az őrszem, és tisztelgett.

– Köszönöm – felelte Pi, és futottak a helyszínre.

– Fél pillanat – intett nekik a felügyelő. – Castelli! A mentőkocsiban utazik rendőr? Akkor kövessék. A sértett ellen elfogatóparancsot adtam ki. Nem, még nem. Rendben, értesítsenek,

ha kihallgatható állapotban lesz. Köszönöm, végeztem. Őrmester, a sofőr hol van és hogy van?

– A nyolcas kocsiban, uram – egy egyenruhás rendőr karjával mutatott a másik utca felé. – Nagyon össze van törve… úgy értem, lelkileg. Fizikai sérülése nincsen.

– Köszönöm… Castelli!

Kissy vigyorogva nézte, ahogy megint belevakkant a telefonba, amit soha nem tett le, legfeljebb átrakta egyik kezéből a másikba.

Közben Nimby kinézte magának egy rendőrkocsi motorháztetejét és kinyitotta rajta a netbookot. Vanessa és Françoise pedig már hozzá is látott a Szárnyacska felröptetéséhez. A gép éppen eltűnt a sarok mögött, amikor odajött Castelli.

– No halljuk!

– Körülnézünk fentről – mondta Vanessa. – Lindströméket a közelben tartják fogva. Hátha látunk valamit.

– Úgy – mondta a felügyelő. – És miből gondolod, hogy a közelben vannak?

– Mit keresett itt a pasas, ha nem itt vannak?

– Ez tényleg jó kérdés. Őrmester!

– Parancs – jött egy másik egyenruhás futólépésben, de nem állt vigyázzba és nem is tisztelgett.

– Tudjuk már, hol lakik most Verdier?

– Hivatalosan Nizzában, megkérdezzem a pontos címet?

– Nem kell. Tudunk bárkiről, aki kapcsolatban áll az ügy szereplőivel, és itt lakik a környéken? Esetleg itt dolgozik?

– Nem, uram, senki.

– Találtak valamit?

– Igen, uram. Bevásárlásból jött, amikor elütötték. Az áru szétszóródott a kereszteződésben.

Castelli végigjárta a helyszínt és megnézett mindent. Főleg készételek voltak, meg egypár szem burgonya, egy doboz szétmorzsolódott tojás, egy tábla diabetikus csoki… minden ott volt, ahol találták, számozott táblával megjelölve.

A csokinál a felügyelő megtorpant és egy pillanat múlva már tárcsázott is. Kissy elhatározta, hogy ezt ő is megtanulja. A menüből választja ki a tárolt számokat, de anélkül, hogy odanézne, csak a név első néhány betűjét nyomja meg. Ez is olyan, mint az egész pasas, villámgyors és hatékony. Akár a Jerry.

– Castelli! Ide figyelj, a gyerek cukorbeteg? És az apja vagy a nő? Mert diabetikus csokit találtunk a helysz… Micsoda?! Kösz!

Kinyomta a telefont és Vanessára nézett.

– A gyerek nem cukros, de szereti a diabetikus csokit. Le merem fogadni, hogy neki vette. Castelli! Úton vannak? Jó. A lehető leggyorsabban derítse ki, hogy Verdier cukorbeteg-e. Nekem jelentse. Végeztem! – Kinyomta, azonnal fölvette. – Castelli! Szia. Igen? Az remek lenne, de fogalmam sincs, mikor végzek. Súlyos eset. Oké. Jó. Rendben. Köszönöm, drágám, én is szeretlek.

Kinyomta a telefont, pedig Kissy már várta, mikor vágja rá a feleségének is: „Végeztem!"

Aztán hirtelen felpörgött egy motor a fejében. Visszatekerte a szalagot és lejátszotta újra.

A felügyelő hímnemű névmással mondta, hogy *drágám.*

– Castelli!

Kissy szája még tátva volt, amikor megint felcsattant a felügyelő szájából a saját neve, pedig most sokáig nem telefonált, tizenöt-húsz másodperc is eltelhetett. Aztán egyszer csak odanyúlt Martin, megfogta az ő orrát és állát és becsukta a száját.

Kissy nevetett.

– Kösz.

Nem jutott idő elmélkedni azon a névmáson, a Szárnyacska feltűnt a kereszteződésben. Elke elébe szaladt, a levegőben ügyesen elkapta, kivette belőle a kártyát, beletett egy másikat, és újra felbocsátotta. S már jött is vissza a kártyával.

– Menet közben nem lehet megnézni a képeket? – kérdezte a felügyelő.

– Egyelőre nem – felelte Nimby. – Talán egy későbbi fejlesztésnél.

– Oké. Lássuk.

Nimby kitette a képeket. Városi utcák, háztetők, udvarok, rendőrautók, rendőrök, egerek… Castelli csak néhány pillanatig nézte, és már csóválni kezdte a fejét.

– Ebben nem nagyon hiszek. Csak egy lakásban lehetnek, esetleg egy pincében vagy garázsban, akkor pedig úgyse látunk semmit. Azért csak fotózzatok, és szóljatok, ha találtok vala-

mit… Castelli! Nem tudom, uram, azóta nem foglalkoztam vele. Mert fontosabb ügyem van, uram. Majd ha ezt megoldottam. Köszönöm.

– A főnököd? – kérdezte Niala.

– Aha. Egy másik ügy miatt, de tud rangsorolni. No szóval ha Verdier nem itt lakik, akkor miért itt intézte a bevásárlást, ez volt a kérdés, ugye?

– Igen – mondta Vanessa.

– Őrmester! Megvan a bolti számla?

– Még nincs, uram!

– Akkor kerítsen egy fotót Verdier-ről és járja végig a környékbeli élelmiszerboltokat. Tudni akarom, mit vett, mikor vett, hogy viselkedett… mindent, végeztem! Őrmester… maga! – mutatott egy másikra. – Nézze végig a közelben parkoló kocsikat. Írja fel a rendszámokat és a tulajdonosok nevét.

– Nagy munka lesz, felügyelő úr – jegyezte meg az őrmester.

– Rengeteg ideje van rá, akár öt percig is elszöszmötölhet. Köszönöm, végeztem. Castelli! Szükségem van legalább száz emberre. Hogyhogy, most azonnal! Át kell kutatnunk a környéket. Akkor szerezzen engedélyt! – rivallt a telefonba és dühösen kinyomta.

Kissy lelkesen vigyorgott. Tetszett neki a fordulatszám, amin a felügyelő pörög. Nincs Isten, ez most már kétségtelen. Nem mintha ez az ő szempontjából… vagy bármelyikük szempontjából számítana, de borzalmas látni, hogy ez a jóképű olasz pasi így kárba veszett. Jóképű és belevaló, az esze vág, mint a borotva, és rendőrök tucatjait ugráltatja. És meleg?! Kissy egyszer hallott egy mondást, most már kezdte érteni. Valahogy úgy szólt, hogy huszonöt és negyven között minden jóképű pasi vagy nős, vagy meleg, vagy alkoholista. Valami ilyesmi. Anya egyik barátnője mondta anyának, még évekkel ezelőtt.

Castelli közben tovább bűvészkedett a telefonjával, és egyszer csak fölcsattant:

– Édouard!

Valahonnan bizonyára odanézett egy rendőr, mert Castelli valamilyen egyezményes kézjelet mutatott. Fél perc múlva odajött egy civil ruhás, hozott neki egy telefonaksit, Castelli egy mozdulattal kettétépte a telefonját, kicserélte az aksit, a régit a civil ruhásnak adta, és már telefonált is megint. Hát szóval

így megy ez. Nyilván két telefonja van, az egyiket töltőnek használja, Édouard pedig most fölteszi tölteni a lemerült aksit.

Nyolc órakor Kissy már egyáltalán nem volt vidám. Verdier bevásárlólistáját megszerezték, nem volt rajta semmi, amiből kiindulhattak volna. Pár konzerv, tojás, zöldségféle, két tábla diabetikus csoki és a *La Provence* mostani száma. Az újságot is megtalálták közben. A kórházból megjött az infó: a pasas nem cukorbeteg. Nem tudják, mikor lesz kihallgatható állapotban. A sofőrt viszont kihallgatták, aki elütötte, méghozzá egy kisteherautóval. Nem mondott semmi különöset. A pasas egyszer csak előtte termett, féktávolságon belül, neki esélye se volt megállni. A helyszínelés vezetője is így látta. A sofőrt ezért megnyugtatták és hazavitték.

Prévost jelentkezett újabb eredményekkel. Összeszedett minden infót az emberrablók kocsijáról. Sötétkék Opel Corsa, néhány jellegzetes horpadással és karcolással, ezekről fotót és szöveges leírást küldött. És megmondta a rendszám utolsó két jegyét. Hatvankettő. A környéken nem állt ilyen kocsi, de ez nem lepett meg senkit. Castelli rádörrent valakire a nyilvántartóban, hogy szedje össze a megfelelő rendszámú és színű Corsák listáját, de mindenki tudta, hogy rengeteg lesz belőlük.

A laborba is telefonált, hogy mi van már az eredményekkel. Sikerült kimutatniuk az apa és a barátnő ujjlenyomatát a Volpone-villában, és még többfélét, amiket egyelőre nem tudtak azonosítani. A személyzet ujjlenyomatai már megvoltak. Dimitriádiszék is adtak mintát. Kissy gumikesztyűben dolgozott, nem hagyott nyomot; még csak az kellett volna, hisz macska is volt a házban.

A görög házaspár egyébként már megérkezett. Feljelentést tettek és polgári pert kívántak indítani Verdier bandája ellen. A villába csakugyan nem mentek vissza, a személyzettel összecsomagoltatták ott levő holmijukat és kivettek egy szobát a Terence Hiltonban.

– Mit beszélsz? – nézett a felügyelő a legkisebb kisegérre. Françoise bátran szembenézett vele.

– Azt mondtam, hogy Verdier-t a kocsi alá lökték.

– Igen, ezt értettem. De honnan szedtétek?

Végigpillantott az egereken, akik megcsóválták a fejüket.

– Mi sehonnan – felelte Niala. – Françoise teljesen egyedül jött rá.
– És miből?
– Egyszerű következtetés… – kezdte a zsebegér, de a felügyelő fölemelte az ujját.
– Castelli! Nem. Nem, szó se lehet róla, nekem most ezzel az üggyel kell foglalkoznom. Kérem! Figyelek.
Françoise most már igyekezett összesűríteni a mondókáját.
– Ha elraboltál három embert, akkor nagyon óvatos vagy. Háromszor körülnézel mindenütt. Tehát nem sétálsz kocsi alá.
– Hm. Érdekes. Sajnos az életben nem ilyen egyszerű. Castelli! *Micsoda?!* – A felügyelő egyre többet kiabált a telefonba, ahogy teltek az órák, de ekkorát még nem rikkantott. – Azonnal látni akarom! Édouard! A laptopot! Megjött a zsarolólevél!

Százezer fejenként. Semmi rendőrség. Három napot kapnak. Ennyi volt a szöveg, angolul. Hozzá egy kép, amin egy negyvenes férfi és egy valamivel fiatalabb nő ül székeken, fehér háttér előtt. A férfi ölében a kislány, az ő arcát már jól ismerték. Nem volt nagyon riadt, bizonyára nem fogta föl a helyzetet. A nő a *Le Matin*t tartotta a kezében, jól látszott a címlap.
Mindezt emailben küldték a gyerek anyjának, akinek persze nem kellett szólnia a rendőrségnek, hiszen ők már korábban kapcsolatba léptek vele. Édouard egyből mondta, hogy a finnek már nyomoznak a feladó után.
– Jó estét, Castelli felügyelő vagyok – hallotta Kissy pont a feje fölött. – Igen, ugyanaz az ügy. Kaptunk egy fotót az elrabolt… Rendben. Köszönöm. Kérem, siessen, minden perc drága lehet. Édouard! Küldje el a képet Prévost-nak! Tessék?
Kissy végre elszakította tekintetét a fényképtől és megfordult. Castelli éppen lehajolt Elkéhez.
– Mondjad meg, főrendőr bácsi – kérdezte a kislány –, gyerek anyája miért fizetné váltódíjat exférjének új nőjébele?
A felügyelő nevetett.
– Hát te hol tanultál franciául?
– Németország benne, odahazában.
A következő mondatokat Kissy nem értette, nagyon gyorsan beszéltek. Azt eddig is tudta, hogy Elke folyékonyan beszél németül, pedig mennyivel kisebb nála és ő még mindig nem tudta

megtanulni. Most kiderült, hogy Castelli is éppen olyan jól tud. Vagyis egy komplett Svájc van a fejében, mert a kiejtésén érződött, hogy nemcsak a neve olasz, hanem szoros kapcsolatban áll az olasz nyelvvel, valószínűleg az is az anyanyelve.

– Castelli! – szakadt félbe a kis párbeszéd. – Igen, még itt vagyunk. Dehogynem. De igen. Miért, magának van jobb ötlete? Igen. Megkapom az engedélyt vagy sem? Jó, hívjon. Nem tudom – folytatta lélegzetvétel nélkül, Kissy csak késve értette meg, hogy ez már Elkének szól –, semmit se tudok az érzelmi viszonyaikról. Az is lehet, hogy a nő családjának is van pénze, és a harmadik százast tőlük várják. Vagy hogy nekik nincs pénzük, és a feleség kénytelen-kelletlen fizet a férje nőjéért is, mert nem hagyhatja… Castelli! Igen… igen… értettem! Őrmester! A környék ugye továbbra is le van zárva?

– Igen, uram – futott oda egy egyenruhás.

– Erősítse meg az őrséget. A lezárt területről távozni csak a személyazonosság igazolásával lehet, járművet kivinni csak alapos átvizsgálás után. Köszönöm, végeztem. Nemsokára itt az erősítés, megkaptuk az engedélyt a környék átkutatására.

– Felügyelő úr – érkezett egy másik egyenruhás.

– Tessék.

– Ez az úr mindenáron beszélni akar önnel.

A mondott úr egy tekintélyes megjelenésű, idősebb férfi volt, jól szabott öltönyben.

– Jó estét, uram, Castelli felügyelő, mit óhajt?

– Billard vagyok, és tudni óhajtom, milyen okból zavarják önök a nyugalmamat és korlátoznak mozgá…

– Köszönöm, ne folytassa, erre nincs időm. Őrmester, magára bízom. Castelli! Nem tudom, uram, egész délután a másik üggyel foglalkoztam. Még nem tudok semmit, az erősítést várjuk. Igen. Rendben. Köszönöm! – Kinyomta, tárcsázott. – Castelli felügyelő, az imént hívtak erről a számról. Igen. Értem. Valóban? Ez hamar ment. Máris jegyzem. – Noteszt és tollat vett elő és lefirkantott valamit. – Rendben, köszönöm!

Kinyomta és az egerekre nézett. A jól öltözött, tekintélyes úrnak már nyoma se volt a közelben.

– Szóval a zsarolólevelet visszanyomozták egy saint-jeani címig. Rue du Vallon harminchét. Már úton van oda egy különítmény.

– Senki nem fog ajtót nyitni nekik – vágta rá Vanessa.
– No és miért nem?
– Mert Demaeght úr üzleti úton van Amerikában, és az unokahúgát is magával vitte. Igazából ugyanis nem az unokahúga. Vonatkozó szakirodalom: a *Micsoda nő* című film.
Castelli jót nevetett.
– És te honnan tudod mindezt?
– Kisvárosban élek – felelte a kislány tömören. Kissy boldog vigyorral nézett rá. Mohinak pár nap elég volt, hogy mindenkiről mindent tudjon. Három év telt el, Vanessa mostanra azt is tudja, hogy az az úriember mit reggelizik Amerikában.
– Értem – felelte Castelli. – Akkor majd átmásznak a kerítésen. Valami nyomot ott is hagyhattak a barátaink.
– Egyetlen incifinci nyomot se fognak találni – állította Vanessa magabiztosan.
– Ugyan már, a villában minden tele volt nyomokkal.
– Persze, mert eszükbe se jutott, hogy a levegőből pont lefotózzuk őket és odamegyünk, mielőtt a takarítónő eltüntet minden nyomot. De Demaeght úrnál nem jártak. Csak megálltak a ház előtt, a kocsiban ülve rákapcsolódtak a wifijére és elküldték a levelet.
Castellinek megnyúlt a képe.
– Ez biztos?
– Mint lyuk a sajtban.
A felügyelő csak pár pillanatig gondolkodott.
– Castelli! Ne hatoljanak be a telekre. A kapu előtt állva próbáljanak rákapcsolódni a ház wifihálózatára. Jelszó nincs is? – nézett le.
– Hogyne lenne. Az „unokahúg" keresztneve. *Juliette.*
– Jelszó *juliette.* Csatlakozzanak be és azon át küldjenek emailt. Rendben, végeztem! Mondd, hányan tudják a jelszót?
– Legfeljebb ha tizenötezren, nem számítva azokat, akik ötperces próbálgatás után maguktól jönnek rá.

Aztán megjöttek a rendőrök és Castelli eligazítást tartott nekik. Azt mondta, mindent kutassanak át. Minden lakásba csengessenek be és udvariasan kérjenek engedélyt a lakás átvizsgálására. Ha nem kapják meg, közöljék, hogy házkutatási paranccsal

fognak visszajönni. Minden lakásról írják fel, hogy otthon voltak-e, beengedték-e őket, nem volt-e valami gyanús.

Kissy csak fél füllel figyelt oda, bár az a fél fül elég nagy volt. A Szárnyacska fotóit tanulmányozta egy laptopon, egy rendőrségi mikrobusz ajtajában ülve. Édouard kerített nekik hat laptopot, hogy gyorsabban haladjanak a fotókkal. A Szárnyacska közben egyfolytában a levegőben volt, addig kellett fotózni, amíg volt fény. A zsebegereket nevezték ki légiforgalmi irányítóknak, azaz ők jelölték ki az útvonalat a Jerry-netbookon, ők cserélték ki negyedóránként a memóriakártyát és tették föl a képeket a rendőrségi hálózatra.

– Hé, hol van az az éles eszű kis szöszi?

Kissy fölpillantott. Castelli már befejezte az eligazítást és feléjük tartva tette föl a kérdést.

– Vanessa itt van – lépett ki a nevezett egy kocsi mögül. – Mit kívánsz, idegen?

– Ide hallgass. Átgondoltam az elméletedet. Azt mondd meg nekem, mi szükségük volt annak a pasasnak a wifijére, amikor a környék tele van ingyenes hotspotokkal?

– Mert nem értenek a számítástechnikához.

– No és?

– Nem tudják, hogy a nyilvános hotspotok milyen adatokat rögzítenek róluk, és nem akartak kockáztatni. Gondolom, valami egyszerű kis titkosítóval rejtették el az IP-címüket, azért fejtették meg ilyen gyorsan.

Castelli egy másodpercig gondolkodott.

– Édouard!

– Itt vagyok, főnök – jött valahonnan messziről, a háta mögül. Castelli megvárta, amíg odaér hozzá.

– Tudni akarom, hogy a zsarolólevél feladóját mennyire fejlett technikával titkosították. Hívja föl a finneket és derítse ki.

– Meglesz.

– Castelli! Igen? Azzal a jelszóval? Értem. Jó. Akció lefújva, jöjjenek át ide és vegyenek részt az itteni munkában. Végeztem. Igazad volt, Vanessa, a pasas wifije egyből működött.

– Vanessának mindig igaza van – jegyezte meg Kissy.

A net szerint negyed tízkor ment le a nap, de itt a hegyek és házak árnyékában már jóval korábban lehetetlenné vált a fényké-

pezés. Az egerek mégis makacsul felküldték a Szárnyacskát újra meg újra, már a második aksi is a végét járta.

A fényeket látja a kamera. S mi van, ha egyszer csak fény gyullad valami olyan helyen, ahol nem várható, ahol tudtukkal nem lakik senki? Hogy ezt miből fogják tudni, arról sejtelmük se volt, de mi mást tehettek volna?

Fél tízkor a rendőrök visszamentek a kocsikhoz, beszálltak és elmentek. Castelli odajött hozzájuk.

– Hát, srácok, ez van. Mi megtettünk mindent, de csodák nincsenek. Az embereink nem itt vannak.

– És most? – kérdezte Françoise. A felügyelő az órájára nézett.

– Most hazamegyek szépen és megeszem a vacsorámat. Hé, ne nézzetek így rám, nekem is kell enni meg aludni. Egyébként nyolckor ért véget a munkaidőm. A rendőrség éjszaka sem alszik, ha történik valami, azonnal ugranak. Ha bármi adódik ebben az ügyben, minket hívjatok, mármint a nizzai kapitányságot. Jallet felügyelő van szolgálatban, mindenről tud, rólatok is. No sziasztok, jó éjszakát.

Rosszkedvűen ültek a kocsiban. Hallgattak, még az esti kivilágításban fürdő városra is alig vetettek egy-egy pillantást. Pi fölhajtott az utcájukba; a villa kapuja nyitva állt, a kapuban és az udvaron kisfülűek. A mikrobusz begördült és megállt.

– Hát ti? – szólt ki nekik Pi.

– Benneteket vártunk – felelte Georges. – Mi ez az emberrablási história?

Pi lemondóan legyintett és behajtott a garázsba.

Kissy nem így képzelte hazatérésüket a nyomozásból. Kudarccal… Legszívesebben visszarohant volna a villába és torkon ragadta volna azt a vörös bundájú cicát. Ott lehetett már korábban is. Bármit láthatott. Egy Jerry markában azonnal elköpne mindent.

Az udvar dugig volt kisfülűekkel. Az összes itt levő egérszülő, Isabelle néniék, Andreas, Jean. És itt volt a Dimitriádisz házaspár is, akik megkérték a nénit, hogy szóljanak nekik, ha a csapat hazatér, mert első kézből szeretnék hallani a beszámolójukat. Már elmúlt tíz óra, az ég sötét volt, de az udvaron olvasni lehetett volna a villa homlokzatán levő lámpák fényénél.

Az egerek összefoglalták a történteket, a Szárnyacska felvételeivel kezdve. Főleg Vanessa, Niala és Nimby vitte a szót, Kissy nemigen szólt hozzá, fáradt volt és kedvetlen.

A hallgatóság hümmögésekkel fogadta az elbeszélést. Hiszen mi mást is mondhattak volna egy olyan történetre, aminek hiányzik a vége? Mintha egy izgalmas krimi végéről letépték volna az utolsó fejezeteket. Azzal a különbséggel, hogy ez nem krimi. Ez a valóság. A kislány és a két felnőtt már tizenkét órája ül valahol bezárva. De az is lehet, hogy sokkal régebben. Hiszen tegnap se látták őket egész nap. És ma délelőtt tízkor nem azt fotózták le, hogy elrabolják a gyereket, csak azt, hogy másik helyre szállítják. A Volpone-villában is csak fogva tartották. Meg a két felnőttet is persze.

Utoljára valamikor tegnap délután telefonáltak, azóta nem használták a telefonjaikat. A bérelt kocsijuk a panziójuk parkolójában áll, az óra tanúsága szerint alig harminc kilométert mentek vele. Átkutatták, de hiába.

Castelli szerint nincsen abban semmi különös, ha egy emberrabló csokit vesz az áldozatának, és pont olyat, amilyet az szeret. A gyerek nyilván nyűgösködött, és az apja megmondta, mivel lehet lecsillapítani. Egy gyerek figyelmét a kedvenc csokijával könnyen el lehet terelni. Csak hát azóta se kapta meg, mert az összetört csokik a rendőrségi laborban végezték.

Vajon nem kellett volna figyeltetni a környékbeli boltokat, ki vesz diabetikus csokit? Ha Verdier-t hiába várták, valakinek el kellett mennie bevásárolni. De hát ez persze hülyeség, lehet, hogy azóta két várossal arrébb költöztek, és lehet, hogy nem is olyan csokit vesz, hanem közönségeset vagy éppen semmilyet. Legfeljebb bőg a gyerek. Mit érdekel az egy emberrablót?

Castellinek nem volt nagy véleménye Françoise ötletéről, hogy Verdier-t a kocsi alá lökték. Az életben nem ilyen egyszerű, ezt mondta. Jó. Tegyük föl, hogy Verdier magától sétált az autó alá. Akkor a társai hiába várták haza a cuccal. Talán megtudták, hogy elütötték, talán nem. És csak ültek otthon, vagyis ahol a foglyokat tartották, és vártak? Nem, nyilván nem. Éhesek voltak, enni akartak. Azaz pillanat, várjunk csak. Ha nem tudták meg, hogy Verdier-t baleset érte, akkor azt is hihették, hogy valamivel elárulta magát és lekapcsolták. De ha a balesetről tudomást szereztek, akkor is hihették, hogy Verdier köpött a

kórházban, mert az állapotáról biztosan nem tudhattak meg semmit. Márpedig ha gyanakodnak, hogy a rendőrség tudhat valamit, akkor mi az első lépés, a legeslegelső? Elszelelni!

Igen. Sokféle szempontból nem mindegy, hogy ők lökték-e a kocsi alá Verdier-t vagy sem, de abból a szempontból teljesen, hogy akár tudják, akár csak tartanak tőle, hogy a pasas élve került rendőrkézre, mindenképpen el kell tűnniük. Vajon Lindströmékkel együtt vagy inkább nélkülük? Nem, aligha engednék őket szabadon. Ők most már az életbiztosításuk. A zsarolás még mindig működhet, főleg ha találnak olyan rejtekhelyet, amiről Verdier nem tud. Ha pedig rajtuk ütnek, akkor jön a túszdráma…

– De érdekes – szólalt meg egy hang a füle mellett. Nimbyé. Kissy fölkapta a fejét. A fiú ott ült mellette, s éppen a netbookot tanulmányozta. – Hé, egérke!

– Melyik? – kérdezte Chantal, jogosan. Az udvar tele volt egérkékkel.

– Az a kis szöszi ott, a nagy fülekkel. Ide figyelj, egérke, Valentinék gyakran megfordulnak a Volpone-villában?

Vanessa megütközve nézett a kedvesére.

– Valentinék?! Nem hiszem, mit keresnének ott? Madame Dimitriádi, ön ismeri Valentinéket?

Kissy rémülten meredt a hölgyre. Ez egy tekintélyes üzletasszony, a férje is az, milliomosok, ezek nincsenek ahhoz szokva, hogy eltévesszék a nevüket! Vanessa soha nem követett még el ilyen faragatlanságot. Mi ütött most bele?

De nem szólt. Fenntartás nélkül bízott harcostársában. Vanessa mindig mindent okkal tesz.

– Nem, ez a név egyáltalán nem ismerős – felelte a hölgy, a legcsekélyebb megütközés nélkül. – Miért?

– Még egy pillanat – kérte Nimby. – Megkérdeznéd az urat is?

– Persze – felelte a kislány, s már ott sem volt. Egy pillanat múlva már az udvar túlsó felén libbentek meg nagy fülei, ahol a görög milliomos Marióval és Georges-zsal beszélgetett. Gyorsan váltottak két mondatot, s Vanessa nyomban jött vissza. – Nem, Dimitriádisz úr sem ismeri őket. Ő is azt kérdezte, hogy miért.

Kissy egyheti sajtadagját odaadta volna, ha valaki megmagyarázza neki, hogy a kislány miért hibázta el a hölgy nevét, ha az úrét tudta.

– Csak egy kicsit gondolkodóba estem – felelte Nimby. – Valami azóta zavart, amióta először néztük meg a képeket, de csak mostanra jöttem rá, hogy mi. Ismerős tárgy ismeretlen környezetben. *Te,* egérke – mutatott Kissyre olyan hirtelen, hogy majdnem fölpattant ijedtében –, te ott voltál. Meg tudod magyarázni, mit keres az asztalon Gérard Valentin könyve?

– Miféle…

– Bernard Werber: *A hangyák.* Itt van a fotón.

– Bolond vagy, egérke – állította Kissy.

– Ehhez sose fért kétség, de hogy függ most ide?

– Százezer példány lehet abból a könyvből.

– De csak egynek a sarka ért bele Gérard kiöntött kávéjába, a múlt héten a pizzériában.

Kissy pislogott. Vanessára nézett, aztán megint Nimbyre. A netbookra. Ismét Vanessára, azaz csak a hűlt helyére, mert a kislány már rohant is, egy pillanat múlva föltépte az ajtót és eltűnt a házban. Persze, Niala bent van Blanche-sal, készítenek valami harapnivalót. De már jött is gyors léptekkel a húga után, és tudni akarta, mi történt.

Nimby elmondta még egyszer.

– Te láttad, amikor lekávézta a könyvét?

– Nem ő volt. Egy turista ment neki az asztalának és borította ki a kávét. Sokáig mentegetőzött és valami pénzt is adott, de ez most nem érdekes.

– Nem hát – vágta rá Vanessa. – Egérke, a fotókat! Amiket Prévost már följavított… a gyerekrablásról!

Nimby pillanatok alatt előszedte őket. Vanessa és Niala egyenként vizsgálta meg a felülnézetben látszó fejeket. Ebből a nézetből nem könnyű valakit fölismerni, de ha már sokszor látták, esetleg sikerülhet. Ami Kissyt illeti, neki természetesen fogalma se volt róla, ki az a Gérard Valentin. De nem lepte meg, hogy Nimby ismeri az illetőt. Mindenben egy húron pendül a kedvesével, persze hogy mostanra ő is mindenkit ismer Beaulieu-ben.

– Szerintem ez lehet itt Gérard – mondta Vanessa egy idő után egy fejtetőről.

– Szerintem is – felelte Niala tűnődve –, éppenséggel ő is lehet…

Vanessa ránézett a nővérére. Elmerültek egymás tekintetében, sokadszor keltve Kissyben azt a benyomást, hogy telepatikus kapcsolatban állnak egymással.

Aztán a kicsi lassan előhúzta a telefonját. A nagy bólintott. A kicsi hirtelen megelevenedett és villámgyorsan kikereste a számot.

– Szia, Vanessa vagyok. D'Aubisson! Ide figyelj, láttad ma Gérard Valentint? Igen, ezért hívtalak. Az sem érdekelne, ha hajnali három lenne. Láttad vagy sem? Egészen biztos? Oké. Jó, kösz, aludj tovább. Szóval Françoise Laval egész nap nem látta Gérard-t.

– És ez mit jelent? – érdeklődött madame Dimitriádisz.

– Françoise-nak ma szabadnapja van, asszonyom – fordult hozzá Vanessa, Kissynek pedig olyan érzése támadt, mint egy krimi végén, amikor Poirot sorban elmondja azokat az adatokat, amiket eddig csak ő ismert, és nélkülözhetetlenek a rejtély megoldásához. – Azt tervezte, hogy a kertben dolgozik egész nap, és meg is tette. A házuk éppen Valentinéké fölött van. Minden mozgást lát onnan. Csak a felesége volt otthon.

Elhallgatott, Niala pedig úgy folytatta, gondolatnyi szünet nélkül, mintha összebeszéltek volna.

– Gérard-nak most nincs munkája. Otthon készít faragott tárgyakat a kis nyitott műhelyében. Françoise minden mozgást lát. Lehetetlen, hogy Gérard úgy dolgozzon, hogy Françoise ne látná, ha a kertben van.

Kissy elképedve hallgatta. Emlékezett Françoise Lavalra a Hendriksen-ügyből. Saint-Jeanban lakik. Van egyáltalán egy talpalatnyi hely ezekben a városokban, amit ezek ketten ne ismernének, mint a tenyerüket?

– Gérard tehát egész nap nem volt otthon – vette vissza a szót Vanessa. – Ez már önmagában is furcsa. Hol volt?

– Bárhol lehetett – jegyezte meg Jean-Fran. – Mondjuk meglátogatta a szüleit.

– Nincsenek neki – mondta Niala halkan. Átvett egy tálcát anyjától és letette az asztalra. – És ötéves koromban kihúzott a tengerből. Megmentette az életemet. Úgyhogy találjatok ellene sziklaszilárd bizonyítékot, mert addig egy ujjamat se mozdí-

tom. Ha bűnös… – egy pillanatra elhallgatott – ha bűnös, akkor kitépem a szívét és a szeme láttára égetem el. Találjatok bizonyítékot!

Sarkon fordult és visszament Blanche után a házba.

– Oké, emberek – szólalt meg Nimby, megtörve a csendet. – Hallottuk az utasítást. Egérke, mit tudunk kideríteni Gérard hollétéről?

– Semmit – mondta Vanessa elgondolkozva. – Azt éppenséggel nem lenne rossz tudni, hogy most otthon van-e… sose marad ki éjszakára, de ha benne van ebben a dologban…

– Hívjuk föl – javasolta Françoise.

– Semmi szín alatt, egérke. Gérard felesége venné föl a telefont és kiderülne, hogy megorrontottunk valamit. Viszont…

Vanessa töprengve fölemelt egy aprósüteményt, de nem ette meg, a kezében forgatta. Kissy ügyesen odanyúlt lelki szemeivel és belenézett barátnője fejébe. Megcsodálta az őrülten pörgő fogaskerekeket, és tudta, hogy meglesz a megoldás.

Vanessa hirtelen visszadobta a sütit és bevágtatott a házba.

Egerek, kisfülűek és görög milliomosok egymásra néztek.

Vanessa egy percen belül megjelent újra, a nyakába akasztva egy távcső tokostul. Szó nélkül berobogott a garázsba. Nimby követte. Chantal fölvette az asztalon fekvő házitelefont és beütötte a kódszámot. A kapu kinyílt. A két egér egy pillanat múlva előjött a biciklikkel, Vanessa fején az elmaradhatatlan védősisak. Fölpattantak a járművekre és már ott se voltak.

– Hová mennek? – kérdezte monsieur Dimitriádisz.

– Azt csak ők tudják – sóhajtotta Chantal. – Lehet, hogy még Nimby se.

– Ha távcső van náluk – vélte Andreas –, akkor nyilván be akarnak lesni Valentinékhez.

– Vanessa holtbiztosan tudja, kihez honnan lehet bekukucskálni – mondta Kissy. – Mindent tud a környékről. Az összes fűszálat ismeri.

– Én is így vagyok a szülővárosommal – bólintott az üzletember.

Az egerek egymásra vigyorogtak.

Húsz perc múlva megszólalt Martin telefonja. Nimby volt az.
– Egérkék, ugorjatok autóba és gyertek! – rikkantotta a kihangosított készülék. – A házibulit Sophie Marceau rendezte!
– Történt valami? – Martin már az első szavaknál fölpattant, s vele mindannyian.
– Van egypár gondolatunk. Gyertek át Saint-Jeanba, a marina környékén találkozunk.
– Vettük – felelte Martin. Közben Blanche nyitotta a kaput, Angélique pedig beszaladt a garázsba a mikrobuszért. – De egérke, azokat a gondolatokat útközben is el tudjátok mondani, nem? Fél perc és bent ülünk az autóban.
Kissy rántotta föl a tolóajtót, s a befelé masírozó egerek tömegét megvárva ő is beugrott. Becsapta az ajtót, becsatolta magát, intett az odakint maradt kisfülűeknek, és már indultak is. Angélique nem szeretett tolatni, de szépen kivitte őket hátramenetben az utcára, Georges integetett hátulról. Kissy megtapogatta a zsebeit. Kés, Nimbusz, acélgolyók, minden megvan. Jöhetnek az emberrablók.
Persze ez a gondolat csak félig-meddig volt komoly.

– Szóval a következőt gondoltuk – kezdte Nimby, mialatt Angélique kirakta az indexet az utcájuk bejáratánál –, hogy Gérard Valentin és Jean Duroc jóban vannak. Persze egyikről se tudjuk még teljes bizonyossággal, hogy benne van a keze, de nagyon gyanúsak. Márpedig ha… tessék.
– Niala – szólalt meg most Vanessa a telefonokban –, vezesd el őket a Saint-Croix-villához!
– Oké – mondta nővére, kicsatolta magát és előrement Angélique mellé, ügyesen egyensúlyozva a mozgó kocsiban.
– Szóval ha Duroc és Valentin – folytatta Nimby –, akkor van egy tippünk, hogy ki lehet benne még.
– Charles Paré – vágta rá Niala.
– Úgy van. Nomármost. Duroc a Volpone-villában dolgozik, és ott rejtették el a túszokat. Valentin nem dolgozik sehol. Duroc többi munkahelye nem alkalmas, emberek jönnek-mennek. Paré munkahelye viszont…
– De hisz ő az állatkertben dolgozik – felelte Niala.

– Hát ez az – vette át a szót Vanessa. – Az állatkert tavalyig használta a Saint-Jacques-villát, csak a felújítás után adták vissza. A Saint-Jacques most üres.
– És gondolod, hogy ott vannak?
– Én nem gondolok semmit. Csak próbálok logikus következtetési láncokat felállítani. Paré megszerezhette a Saint-Jacques összes kombinációját, lemásolhatta a kulcsokat, megtudhatta a villa újrahasznosításának ütemtervét. Ezeket még én se tudom.
Kissy döbbenten nézett össze Chantallal. Valami, Amit Még Vanessa Sem Tud.
Chantal elvigyorodott. Kissy visszavigyorgott rá.
Közben már felfelé kaptattak a félszigeten, Niala időnként rámutatott az egyik irányra, ahol a keskeny, kanyargós hegyi utcácskák elágaztak, Angélique pedig szépen kormányozta a nagy autót a rengeteg parkoló kocsi mellett. A kétoldalt az utcalámpák fényében zöldellő növényrengeteget itt-ott egy-egy pazar villa szakította meg.
– Nem tudom, én valahogy nem hiszek ebben – mondta Niala –, de persze meg kell róla győződnünk.
– Meg hát. Hol vagytok?
– Germaine néniék házánál.
– Akkor lássunk munkához, egérke.
Ezt nyilván Nimbynek mondta, mert letették a telefont.

Pár perc múlva kiderült, mi volt az a munka: szétszedték a bicikliket. Mikor Angélique megállt mellettük, Vanessa üdvözlésképpen fölmutatott egy kereket. Pi és Martin már nyitotta is a hátsó ajtót és segített berakodni. A kocsi hátuljában leszíjazták a vázakat és kerekeket, a két mikró pedig helyet foglalt elöl.
– Én se tenném rá a jövő heti sajtadagomat – mondta Vanessa –, de meg kell győződnünk róla.
– Az biztos – bólintott Niala. – Jean-Philippe-nek sajnos pont ma jutott eszébe színházba menni.
– Miért sajnos? – cincogta Vanessa. – Így legalább van egy kis izgalom az életünkben. Első fejezet: huszonkét pár puha tappancs surranása az éjszakában. Második fejezet: világító szempárok a háztetőn!

Jót nevettek a drámai hangon előadott címeken. Françoise nem értette.

– Hogyhogy huszonkét pár?

– Amióta kisegér lettél, négykézláb jársz – világosította föl Nimby. – Nézd csak meg a lexikonban.

– Ó… nem vettem észre.

Most meg ezen nevettek.

– Ott állj meg – mutatta Niala –, a kapu előtt.

– Közvetlenül a kapu előtt akarsz megállni? – kérdezte Angélique.

– Ez nem az a ház, egérke. Az több emelettel lejjebb van a hegyoldalon. Innen csak megfigyeljük.

– Vagy úgy.

Kirajzottak a kocsiból és megálltak egy kicsit távolabb a kaputól, mert Niala tiltó mozdulattal emelte föl a kezét.

– Még ne gyertek közelebb. Belle már elég öreg és rigolyás. Vanessára aligha emlékszik, mert fiatal korában nem látta, de engem remélhetőleg még megismer. Mivel Jean-Philippe nincs itthon, egyedül kell megbirkóznom vele.

Kissynek nagyon tetszett a dolog. Nyilván egyetlen ház sincs a félszigeten, amit Niala ne ismerne. A zár kombinációját, a lakók természetét és esti programjait… mindent. Az öregasszony miatt nem aggódott különösebben. Majd elrejtik a nagy füleiket, nehogy megijedjen tőlük, és elmagyarázzák, hogy…

Ekkor Niala beütötte a kódot, és neki leesett az álla. Senki nem szólt, hogy Belle is négykézláb jár, akárcsak ők.

Már ott állt a kapu mögött, amikor az kinyílt. Kíváncsian szimatolt, méregette az egereket, alighanem töprengett, hogy bebocsássa-e őket.

– Szia, Belle – guggolt le hozzá Niala, és megsimogatta, magához is ölelte a fejét. – Szia, hát hogy vagy? Megismersz még, ugye? Megismersz, hát persze hogy meg. Nagyon jó, kedves kiskutya vagy. Jól van, kicsi Belle, jól van – ez annak szólt, hogy Belle képen nyalta –, drága kiskutya.

A „kiskutya” majdnem olyan magas volt, mint a guggoló Niala, és amikor Vanessa is letérdelt melléjük, nála már valamivel magasabb is; főleg amikor leült, hiszen a kutyák ülve magasabbak. Nagydarab, fehér bundájú kutya volt, hasonlított egy kisebb jegesmedvére, csak barátságosabb volt. Remélhetőleg.

De ha a lányoknak nem sikerül megnyerniük a jóindulatát, akkor lehet bármilyen öreg, tizenegyüknek tizenkétfelé kell szaladniuk. Belle egy gyengéd mancscsapással egy kengurut is leterít, nemhogy egy egeret.

Azért elég bátran ment oda hozzá, amikor a lányok szóltak, hogy egyenként jöjjenek bemutatkozni. Schneiderék kutyáitól is mennyire tartott, aztán még birkózott is velük. Belle megszaglászta a kezét, megnyalta, megcsóválta hatalmas farkát – ez utóbbit nem az ő tiszteletére, hanem állandóan csóválta –, s ezzel Kissy elfogadtatott. Ahogy a többiek is. Elke úgy borult a nyakába, mintha ezer éve barátok lennének, Belle pedig vigyorgott, megmutatva hatalmas fogait, és nagyon örült a viszontlátásnak. Függetlenül attól, hogy még sose találkoztak.

– Jól van, gyerekek – mondta Niala, és felállt. – Ugye beengedsz minket, Belle?

A kérdést Belle is világosan értette, mert Niala közben elindult a kapu felé. A kisebbfajta jegesmedve farkcsóválva nézett utána, boldogan fogadta Elke babrálását a füle tövén, és felőle oda mehettek, ahova akartak.

– Pireneusi hegyi kutya – felelte Niala Chantal kérdésére, amikor a csapat végighaladt az óriási kerten. – Igazi hős, ugye, hogy az vagy, Belle? – A hős lelkesen csóválta a farkát. – Egyszer betörőt is fogott, még fiatal korában. A betörő kést rántott és meg is sebesítette, de Belle volt az erősebb.

– A betörő életben maradt? – kérdezte Kissy.

– Igen, de nem sokon múlott. Az egyik keze örök életére megbénult. Ami pedig a környékbeli macskákat illeti… ebbe a kertbe egy se teszi be a lábát.

Kissy csodálata mondatról mondatra növekedett Belle iránt. Mostantól úgy lépkedett a kerti ösvényen a D’Aubisson lányok nyomában, hogy tökéletes biztonságban érezte magát.

A tizenegy egér és Belle áthaladt a kerten. Alacsony kőfalhoz értek, aminek túloldalán egy utca volt, legalább tízméteres mélységben. Elnézték az utca túloldalán álló ház teteje fölött és további házakat láttak, egyre mélyebben. Aztán a tengert.

– Nem rossz – mondta Angélique.

Vanessa megindult a fal mentén, s néhány méter után megállt. A szeméhez emelte a távcsövet és keresgélni kezdett a távolban.

– Megvan… de takarásban van. Egy épületszárny takarja. Nem látok át fölötte… túl kicsi egérke vagyok.

– No gyere – lépett oda Pi, megfogta a kislány derekát és vagy egy méterre fölemelte. – Elég ennyi?

– Nem. Jóval magasabbról kell. Tegyél le, be kell mennünk a házba.

Kissy ijedten nézett Martinre.

– No de… – szólalt meg Jennifer.

– Tudom, egérkék, de mi mást tehetünk?

– Idehívhatjuk a rendőrséget – mondta Françoise.

– Házkutatási parancs nélkül nem lépnének be – felelte Niala, és odalépett húgához. – Add azt a messzelátót. Engem Jean-Philippe régóta ismer, majd én megyek be a házba.

– De a rendőrségnek nem kellene *ide* belépnie – ellenkezett Kissy –, egyből abba a házba is mehetnének, ahol sejtitek őket.

– Túl bizonytalan a spekuláció – mondta Niala. – Ha potyára kihívjuk őket, másodjára már nem fognak hinni nekünk.

Elballagott az épület felé, s két perc múlva kinyílt egy ablak a fejük fölött. Kissy összerezzent, pedig tudta, hogy Niala az. De betörőnek érezte magukat. A háztulajdonos persze tudja, hogy D'Aubissonék ismerik a biztonsági kódjait, és rég megváltoztatta volna, ha nem akarja, hogy bejöjjenek. Nyilvánvaló, hogy reggel Niala föl fogja hívni és megmondja neki, hogy járt a házában. Nem kell különösebben ismerni Nialát, hogy az ember ezt tudja. Most azért nem hívta, mert színházban van.

– Látom a Saint-Jacques-ot – szólt le barátnője, szemén a távcsővel. – Teljes sötétség mindenütt.

– Attól még ott lehetnek – vélte Vanessa. – A redőnyöket figyeld.

– Nem tudom kivenni… túl sötét van. Várjatok, fentről jön egy kocsi, hátha odavilágít… Ez az! – mondta Niala kisvártatva. – A redőnyök fent vannak.

Vanessa nekidőlt hátával egy fának, és Belle jobb fülét morzsolgatva töprengett.

– Akkor nincsenek ott. Képtelenség, hogy befészkelték magukat és nem engedték le a redőnyöket. Nem lehetnek meg

egész éjjel egy csepp fény nélkül, márpedig ha betekintést nyújtanak… nem, biztos, hogy nincsenek ott. Hát akkor ez nem jött be. Menjünk, egérkék.

– Várj egy kicsit – felelte Niala. – Hadd nézzek még meg valamit.

Vártak. Kissy a falra támaszkodott és a tájat szemlélte. A kivilágított tengerpart meseszép látványt nyújtott. A villák mint szikrázó kis ékszerek csillogtak végig a félszigeten, illetve ameddig látszottak, s velük szemben a szárazföldi partszakasz millió fénye ragyogott. Köztük itt-ott kishajók, valamivel távolabb egy nagyobb luxusjacht fénylett, több tucat lámpa is lehetett a fedélzetén. Éjszaka is gyönyörű vidék lenne, valóságos drágakő a tengerparton – ha két felnőtt és egy gyerek nem sínylődne valahol bezárva.

– Ez érdekes – dünnyögte Niala. Kissy fölnézett; édeskeveset látott belőle. Niala nem gyújtott villanyt a szobában, ahol volt, nyilván hogy jól lásson odakint, így ő maga csak egy világosabb folt volt.

– No mi az? – szólt föl Vanessa.

– Várj még egy kicsit.

Vártak.

– Várjunk csak – szólalt meg Niala egy perc múlva, mintha nem vártak volna még eleget. – Azt hiszem, Jean-Philippe-nek van valahol egy erősebb távcsöve, megkeresem.

– Én is jövök! – kurjantott föl Vanessa, és már szaladt is.

– Mi ne jöjjünk? – kérdezte Françoise.

– Jobb, ha nem – szólt vissza a kislány. – Mégiscsak engedély nélkül vagyunk itt, és benneteket egyáltalán nem ismer. Kerüljük a fölösleges komplikációkat.

Így hát vártak tovább, nézték az éjszakai fényeket és hallgatták a kert lombsusogását a lágy fuvallatban. Édenkert, kétségtelenül. Hát még ha betoppan a tulajdonos és itt éri őket…

Kissy ijedten az órájára nézett. Negyed tizenkettő. Vajon meddig tart az a színdarab?

– Megvan a távcső – szólt ki Vanessa az ablakon. – Egérke, most már áruld el, mit figyelünk.

– Várj egy kicsit – dörmögte Niala, s amennyire ki lehetett venni a homályban, már a távolba kémlelt.

– Hé, egérkék odafent! – kiáltott föl Kissy, azon igyekezve, hogy ne legyen túl hangos. – Mikor ér véget az a színdarab?

– Még nagyon soká – felelte Vanessa –, de aztán még egész biztos elmennek inni valamit, esetleg táncolni, és csak aztán hozza haza a kislányt. Ne aggaszd magad. Ha bármiért korábban hazajönnének, akkor sincsen semmi vész.

– Megverjük – bólintott Elke automatikusan.

– Dehogy verjük… mi az, látsz valamit?

A folytatást nem hallotta, a testvérek susmorogva tárgyaltak valamit odafenn. Kissy már tűkön ült. Mit néznek ezek, csak nem titkos sajtgyárat fedeztek föl?

De nem: az ügyben nem volt több sajtnak szerepe, mint amit jutalmul kaptak Lucas-tól. Egy szép nagy brie sajt volt, igazi ínyencfalat, de Kissy nem tudta zavartalanul eszegetni. Túl sokba került.

A D'Aubisson lányok percekig szemlélődtek a távcsővel, aztán szó nélkül lejöttek és bezárták a házat. Ők a bejáratnál vártak.

– A távcső – nézett Jennifer Vanessa kezére.

– Magunkkal visszük, még szükség lehet rá. Majd holnap visszahozzuk.

– Elmondjátok végre? – kérdezte Pi. Az egere odalépett hozzá, fölpillantott rá és hagyta, hogy átkarolja a vállát. De csak egy pillanatra.

– Mennünk kell. A Bouriant-villában vannak.

– Mit láttál? – kérdezték egyszerre, hatalmas szemekkel.

Niala sóhajtott.

– A villa udvarán ott áll a kék Corsa.

Az egerek egymásra néztek.

– No de… *az* a kék Corsa? – kérdezte Angélique, követve Nialát a kapu felé.

– Mi más lenne? A gondnok nem jár oda késő éjszaka, és különben is Berlingója van. Bouriant most Nizzában lakik, és neki se ilyen a kocsija. Szia, Belle. Jó kiskutya vagy. Holnap találkozunk, jó? Visszahozom a gazdád távcsövét. Mondd meg neki, hogy vau-vau, én üzenem. Szia!

Elbúcsúztak Belle-től, bezárták a kaput és beugráltak a kocsiba.

– Hogy vetted észre? – kérdezte Kissy.
– Véletlenül. Ahogy mozgattam a távcsövet, megláttam valamit a villa udvarán, de a mienkkel nem lehetett kivenni, hogy mi az.
– Akkor hívd föl azt a… Zselé felügyelőt – mondta Françoise.
Kissy látta, ahogy Niala ránéz a húgára, aki visszanéz rá. A vonásaikat nem tudta kivenni, hiszen a kocsiban sötét volt, de tudta, hogy megint az a telepatikus kifejezés van az arcukon.
– Jobb, ha nem – mondta Vanessa.
– Jobb – bólintott Niala, és fennhangon folytatta: – Nem, egérke, a felügyelőt Jallet-nak hívják, nem Zselének, de jobb, ha nem hívom föl.
– No miért? – kérdezte Pi.
– Mert az ott Bouriant tábornok villája.
Kis csend lett.
– Az ki az? – kérdezte Elke.
– Egy magas rangú rendőrtiszt. Jallet nem fog odamenni bizonytalanra. Meg kell tudnunk, hogy csakugyan ott vannak, és akkor hívni.

Kissy szívdobogva surrant végig a kerteken, és jobb szeretett volna máshol lenni. Öt perce még nem érezte ezt, a parkolóban, ahol letették a kocsit, világos volt, jöttek-mentek az emberek. Ott normálisan folyt az élet. De itt a kertek végében lopakodni a sötétben…
A zsebegereket ott is akarták hagyni a kocsiban. Niala azt mondta, az útvonal veszélytelen, de koromsötét lesz. A zsebek közölték, hogy ha a többiek velük vannak, ők nem félnek semmitől. Így hát jöttek ők is, de parancsba kapták, hogy nem távolodhatnak fél méternél messzebb a maxiktól. Elkét Pi, Françoise-t Angélique őrizetére bízták.
Nem jöhettek az úton. Ha csakugyan ott vannak az emberrablók, nyilvánvaló, hogy figyelik mindkét utcát, a telek fölött és alatt levőt is. Ráadásul ott magasabb a fal, mint a szomszéd házak felől, és muszáj megmászni, nem nyithatnak kaput. Azt jelezné a riasztó.
Három jókora kerten kellett átvágniuk, ami egy cseppet se volt könnyű a sötétben. Niala ment elöl, időnként felvillantva

egy kis tompa fényt a telefonjából. Koromsötét nem volt ugyan, bár az utcai lámpák fényét a fal árnyékolta, de némi szórt fény azért ide is jutott.

– Itt nincs összekötő ajtó – mondta Niala, amikor a csapat összegyűlt a Bouriant-villa falának tövében –, de ha lenne, akkor se használnánk. Átmászunk a falon, de nem itt. Amarra a fák teljesen takarnak minket.

Így is volt, közvetlenül a fal mellett két nagy fa állt, amiknek a lombjai ráborultak a falra. Itt már csakugyan sötét volt.

– Mindenki megvan? – suttogta Vanessa.

– Niala megvan – felelte Niala.

– Nimby is – szólalt meg a fiú az utolsó pillanatban, mielőtt Kissy nekiment volna. Megállt, megpróbálta hozzáedzeni szemét a sötéthez, és minél hatékonyabban hasznosítani a hallását és a szaglását. Közben gyorsan bemondta, hogy ő is megvan.

A többiek is mind megvoltak. Pi bakot tartott Vanessának, aki óvatosan fölhúzódzkodott a falra, de még nem mászott föl, csak körbekémlelt. A feje körvonala kirajzolódott a fal tetején. Kissy látta, hogy lehajtotta nagy füleit, igaza van, azokkal borzasztóan feltűnő lenne.

– Sehol senki – szólt le suttogva, és elkezdett fölmászni a falra. – Akarom mondani, macskamentes, cin-cin.

Kissy megkönnyebbült; a „sehol senki” nem volt előírásszerű, ilyet akkor mondanának, ha kényszerítenék őket. De a helyesbítéssel már rendben van.

Vanessa megült a fal tetején, az ágak közé rejtőzve, és intett, hogy jöjjön a következő. Niala megcsókolta Pit és belelépett a tenyerébe. Egy pillanat múlva már fönt is volt a falon.

– Lámpafény – susogta.

– Igen – felelte Vanessa. – A házban emberek vannak. Persze lehet, hogy a tábornok hazaugrott. Minden lehet. Meg kell győződnünk…

Kissy idáig hallotta a szavait. Ekkor tett egy lépést a sötétben. Valaki megragadta a bal lábát, szisszenő hang hallatszott, ő pedig elsikoltotta magát.

– Mit műveltek odalent?!
– Mi történt?
Kissy nem is hallotta a több irányból érkező kérdéseket. A lábát tapogatta, közben némi üggyel-bajjal fényt gyújtva a telefonján, de addigra többen is odavilágítottak.
– Mi van?!
– Valami megmart…
Leguggolt, hogy megnézze sebeit. A szíve már nem volt meg, az imént kiugrott a helyéből és eltűnt a bokrok alatt. Majd nappal visszajön és megkeresi.
– FFFFFFFFFFF!
Kissy megdermedt. A sziszegő hang pontosan szemből jött, egészen közelről. Odavilágított, és megfagyott az ereiben a vér. Borzalmas, hideg szempár meredt rá. Kivicsorított, tűhegyes fogak… rózsaszín nyelvecske…
– Kiscica – mondta ki Françoise.
– FFFFFFFFFFFFF! – mondta a rémalak. Kissy nagyot nyelt. Ez ma már a második. Az első nem bántotta…
Megint a lábára nézett. Megtalálta a karmolásokat, három vonalat szántottak a bőrén. Szóval a második megtámadta. Kissy tudta, hogy ez volt az utolsó figyelmeztetés. A harmadik megeszi.
– Hé, cicus – lépett oda Chantal, de az ellenség nem barátkozott.
– FFFFFFFFFFF! – ismételte harmadszor is.
– Mi folyik ott? – kérdezte Vanessa fojtottan.
Françoise fölnézett.
– Kissy össze…
– Halkabban, az istenit!
– Kissy összeakadt egy helybeli vadállattal – suttogta Françoise.
– Mifélével?!
– Cirmoscica – mustrálta Jennifer az ellenséget. – Még kék a szeme, pár hónapos lehet.
– És ezért csaptok ekkora lármát? – Vanessa most már nagyon dühös volt. – Vágjátok el a torkát és írjátok a vérével a falra, hogy így jár minden áruló. Vagy csináljatok, amit akartok, de nem érünk rá itt szobrozni! Akármikor kinézhet valaki a házból. Mozgás!

Jennifer nevetett és odalépett Kissy mellé. A keze mint a villám csapott le a cica nyakára. Ahogy fölemelte, a ragadozó elernyedt, elengedte kezét-lábát, nem ellenkezett. Kissy elismerően bólintott egértársa bátorságát látva. Megfogni se csekély teljesítmény… de elengedni sokkal veszedelmesebb…

Jennifer arrébb sétált néhány métert és eltűnt a homályban. De a hangja jól hallatszott.

– Aztán el ne járjon a szád, világos? No szia, és mindig csak madarakra vadássz.

A házban és körülötte csend volt. Nem mozgott senki. Kissy osztaga a hátsó traktust próbálta megvizsgálni, mialatt a másik csapat elölről került. Kicsit aggódott, ami azt illeti. Éjfél volt, az az időpont, amikor a macskák kiülnek a háztetőre és arról énekelnek, hogy a holdfény derűs emléket ébreszt, újra ébred a régmúlt, minden gyönyörűség, boldog órák az ifjúságom szép idején, gyertek hozzám vissza mééég! – amivel csak az egyik baj, hogy közben észreveszik az odalenn surranó egérkéket, de ráadásul azokkal az iszonyú magas hangokkal az egész várost fölébresztik.

De az aggodalom csak addig tartott, amíg Kissy meg nem találta azt a helyet, ahol kicsit laza volt a redőny és bekukucskálhatott.

Nagy, majdnem üres szobába látott. Egy kis asztalon állólámpa, tompa fénye megvilágította a földre terített matracot. Egy férfi feküdt rajta, furcsa helyzetben, nem természetes tartásban. Nagydarab férfi kék ingben és szürke öltönynadrágban, háttal az ablaknak.

Kissy halkan cincogott a többieknek és odaintette őket. Vanessa, Nimby és Martin sorban bekukucskált a résen. Aztán Nimby megkereste a zsarolók által küldött képet a telefonján. Egyezett. Sven Lindström nagydarab volt, kék inget és szürke nadrágot viselt. Martin suttogva értesítette Niala csoportját.

– Gondoljátok, hogy… – Kissy elhúzta a kezét a nyaka előtt.

– Szó sincs róla – felelte Vanessa. – Szerintem azért fekszik így, mert a csőhöz van kötözve. Ott van mögötte a radiátor.

Kissy újra benézett. Csakugyan, a radiátor éppen a férfi mögött volt, akkor alighanem tényleg a csőhöz kötözték. Esetleg bilincselték.

Nialáék a másik irányból érkeztek, ezzel a csapat körbejárta a házat. Idekint egy lélek se.

– Innentől állandóan fotózzunk és videózzunk – mondta Chantal. – Zsebikék, ti még nem harcolhattok, a ti feladatotok lesz mindent megörökíteni.

– Hívom a rendőrséget – mondta Angélique. – Hogy is hívják, Bouriant?

– Igen – felelte Vanessa, a fiúkat figyelve, akik az ablakot tanulmányozták. Nagy panorámaablak volt, alig fél méter magasan kezdődött, több méter széles volt, és többrészes redőny takarta. Valamivel arrébb néhány fémvázas kerti szék volt; Pi odavitte az egyiket, fölállt rá és megvizsgálta az ablak felső szélét is.

– Ez jól meg van csinálva – mondta. – Nem hiszem, hogy ki tudnánk nyitni. Még szerszámaink sincsenek.

– Egy-két apróság van a zsebemben – szólt föl Nimby. – Megnézhetnénk azt a zárat.

– Szia – szólalt meg Niala. Kissy megfordult: barátnője ekkor vette át a telefont Angélique-től. – Amélie-ék felől. Hát a falon át. Hülyeség, Lucas, túszdrámát akarsz? Ti is erről gyertek, ki kell őket szabadítani és elkerülni a konfliktust. Fogalmam sincs, de nem is érdekel. Jó, szia.

Visszaadta a telefont Angélique-nek, aki megkérdezte: – Mi az, ami nem érdekel?

– Hogy mekkora munka éjszaka engedélyt kapni, hogy a szomszédokon át jöjjenek.

– És akkor mit csinál?

– Megszerzi.

Nimby és Pi ezalatt már a zárnál matatott, Martin tartott nekik telefont zseblámpa gyanánt.

Kissy megint belesett a szobába. A férfi megmoccant, fölemelte a fejét.

– Meghallott minket.

– Igen? – lépett oda Vanessa. Benézett, aztán halkan megkocogtatta az ablakot. A férfi megint megmozdult, de nem úgy, mint aki föl tudna kelni, csak nem akar. Nyilván csakugyan meg van kötözve.

Aztán a férfi mögül egyszer csak fölemelkedett egy szőke fejecske. Megpróbált az ablak felé fordulni, de nem tudott.

– Ez Kerstin – mondta Vanessa. – A fal és az apja között fekszik megkötözve. De hol lehet a nő?

– Bárhol – felelte Niala. – Akár két méterrel arrébb, ahova a lámpafény már nem ér el. Vagy éppen…

Nem folytatta. Szavak nélkül is értették egymást. Az emberrablók férfiak és nem pedofilok. Ezek ketten nem érdeklik őket, de egy védtelen nő…

Kissy zsebében viszketni kezdett a Nimbusz nyele. Ha elkapja ezeket a férgeket, egy életre elveszi a kedvüket minden efféle szórakozástól.

– Nézzünk körül máshol is – mondta Chantal, amikor a fiúk már percek óta küzdöttek a zárral. Csavarhúzót, bicskát, fogót, mindent bevetettek. – Lehet valahol egy ablak, ami nincs így bezárva.

– Elkísérlek – felelte Jennifer –, nem mászkálhatunk itt egyedül.

– De még párban sem – tette hozzá Niala. – Jövök én is.

A lányok elsurrantak, Martinék tovább feszegették a zárat, Kissy pedig folytatta, amit eddig csinált: az épület sarkánál őrködött, hogy meg ne lepjék őket.

– Ez az életben nem fog így kinyílni – mondta Pi kisvártatva. – Feszítővas kellene hozzá, de félek, hogy odabent meghallanák a recsegést.

– Vigyázzatok! – szisszent föl Angélique. – Valaki bemegy a szobába!

Az egerek kétfelé szaladtak. Vanessa maradt csak ott, lelapulva az ablak alatt. Pár pillanat múlva óvatosan fölemelte a fejét és belesett.

– Egy férfi – lehelte a telefonba. – Fegyver van nála… megnézi őket. – Egy darabig hallgatott. – Indul kifelé. Kinyitja az ajtót… kimegy… becsukja. Tiszta a levegő, a helyiség macskamentes, cin-cin!

Visszaszivárogtak, kivéve azt a hármat.

– Chantal, minden rendben? – suttogta Kissy.

– Minden rendben, cin-cin – jött a válasz. – Már visszafelé jövünk, minden nagyon jól be van zárva. A kert macskamentes. Cin-cin!

– Tennünk kell valamit – nézte Vanessa csípőre tett kézzel az arcokat. – Nem állhatunk itt, mint akiknek elvették a sajtját.
– Mindjárt itt lesznek a rendőrök – vélte Kissy.
– Mindjárt, egérke?! Legalább negyedóra, amíg Lucas megszerzi azt az engedélyt. Tíz perc, hogy ideérjenek, tíz, hogy átvágjanak a kerteken… legalább félóra, de lehet sokkal több is.
A felderítők ekkor értek vissza.
– Csak kibírik most már az a kicsi idő – vélte Elke meggondolatlanul. Vanessa csak ránézett, s a kislány zavartan lehajtotta a fejét.
– Szó se lehet róla – felelte Vanessa, azzal odament a kerti székhez, fölkapta, meglendítette és belevágta az ablakba.

Utólag meggondolva ez a legnagyobb őrültség volt, amit bármelyikük tett életében, alighanem nagyobb, mint amit bármikor ezután még elkövethetnek, a századik születésnapjukig. Hiszen Annika hollétéről nem tudtak semmit, amazoknál pedig fegyver van. De ha Vanessa megdühödött, nem lehetett bírni vele.
Kissy mintegy lassított felvételben nézte végig, ahogy a kerti szék becsapódik a hatalmas ablaktáblába, s az millió darabra robban. Mire Vanessa elengedte a széket, s az lehullott a fűbe, Kissynek már töltött fegyver volt a kezében, a szoba ajtajára célzott vele, és várta, hogy feltépjék. Ez egyelőre késett. Pi fölkapta a széket és végigsöpört vele az ablak aljának egy szakaszán, letördösve a cseppkövek módjára kiálló üvegdarabok nagyját. Aztán letépte a félig már leszakadt redőnyt és beemelte az ablakon a legközelebb állót, Chantalt, aki rögtön elhúzódott jobbra, ki a lővonalból. Pi nem várt, azonnal nyúlt Nimbyért, s átemelte őt is a cserepeken. A fiú ugrott egyet balra, de akkor már hallották a lábdobogást, s egy pillanat múlva feltárult az ajtó.
– Ne mozduljon! – üvöltöttek a belépőre, gyorsabban, mint ahogy megnézhették volna, ki az. – Dobja el a fegyvert!
Köpcös férfi volt, Kissynek nem ismerős. Bután nézett rájuk, és fölemelte a kezében tartott pisztolyt. Kissy csak addig várt, hogy a mozdulat irányát lássa, és elengedte a gumit. A többiek is. Ahogy utólag kiderült, mindenki lőtt, kivéve Pit, aki arra készült, hogy Jennifert is beemelje a szobába, Jennifert, aki már

várta, hogy a fiú nyúl érte, és Nimbyt, akinek még nem volt ideje elővenni a fegyverét. Françoise-nak úgy tűnt, hogy az ő lövése nem talált. De hét biztosan. A pasas felordított és végigzuhant az üvegszilánkokkal borított padlón. Kissy szemernyi részvétet sem érzett iránta.

Chantal mozdult elsőnek. Odaugrott és elvette a pasas pisztolyát. Aztán megint oldalra lépett, mert a következő is ott volt már az ajtóban. Ráüvöltöttek, hogy ne mozduljon, ő tétován fölemelte két kezét, jól látszott, hogy nincs bennük semmi.

– A falhoz! – harsogta Vanessa, akit Jennifer után Pi ekkor tett be a szobába. A mikró kilépett oldalra, hogy a többiek lövései szabadon érhessék a pasast, és megismételte. – Azt mondtam, a falhoz! Chantal, a pisztolyt fogd rá, ne a csúzlit!

– Ne mondd ki a nevemet – sziszegte a másik, és két kézzel, kinyújtott karral előreszegezte a fegyvert.

– Ezek helybeliek, úgyis tudják, kik vagyunk. Mozdulj már, Duroc, vagy úgy jársz, mint Paré! – Vanessa oldalba rúgta a padlón fetrengő köpcöst, aki felnyögött.

Duroc lassan az ajtó mellé lépett és megfordult.

– Így már jobb. Térdre!

– De… minden csupa üveg…

– Kit érdekel? Chantal, lejjebb célozz, akkor sokkal fájdalmasabb.

Duroc óvatosan letérdelt. A két lány odalépett mellé és gyorsan megmotozta, miközben Nimby az ajtót biztosította.

Akkor már bent voltak valamennyien, csak a két kicsi maradt kint, meg a maxik, hogy vigyázzanak rájuk. Kissy, Martin és Niala csatlakozott Nimbyhez, és megindultak a folyosón, minden ajtót kinyitva, mindenhova benézve, mint mini kommandósok. Most már a füleiket se hajtották le.

Félúton járhattak a ház terjedelméből ítélve, amikor kinyílt egy ajtó. Kissy beugrott az egyik hálószobába, amit már megvizsgáltak. Szemközt a fiúk ugyanezt tették, de Niala kint maradt. Intett nekik, hogy jöjjenek utána.

Mulatságos volt, ahogy nesztelen léptekkel osontak a félmeztelen pasi mögött, akinek eszébe se jutott hátranézni. Álmosan botorkált a fürdőszobáig, és éppen a küszöbre lépett, amikor közvetlenül a háta mögött Niala megnyomta a gombot a bicskáján. Az előugró penge kattanására a férfi meg akart fordulni,

de a kés hegye a hátának szegeződött, és egy hang szólalt meg a füle mellett.
– Ne mozdulj – mondta Niala nagyon halkan.
A pasas összerezzent. Alighanem nagyon gyorsan fölébredt, gondolta Kissy. Az ablak bezúzásától csak a szemét nyitotta ki, de nem tudta, hogy mit hallott, hát kikászálódott az ágyból és félálomban elindult pisilni. De egy késpenge hideg érintésétől hamar észre tér az ember.
– Fordulj meg – suttogta Niala.
A pasas megfordult. Lassan. Kissy utálkozva nézte csupasz mellkasát. Mint egy meztelen csiga. Hát férfi az ilyen?
– Gérard Valentin – mondta Niala.
A férfi nem állta a tekintetét. Lehajtotta a fejét és a padlót bámulta. Nem tehette sokáig. Niala az álla alá nyúlt a késsel és kényszerítette, hogy fölemelje a fejét. A pasas kidülledt szemekkel bámult a pengére.
– Megmentetted az életemet – suttogta Niala.
– Ühüm – szűrte a foga között Valentin.
– Életben hagylak. Kvittek vagyunk.
Niala elvette a kést, megfordult és elindult visszafelé. A társaik akkor szabadították ki Annika Talonent az egyik hálószobából.
Kissy néhány pillanatig gondolkodott. Aztán döntésre jutott. Ellazította a gumit, bal kézbe vette a fegyvert golyóstul, a jobbal pedig lekevert Valentinnek egy akkora Jerry-pofont, hogy a pasas nekivágódott a falnak.
– Gyerünk, lódulj!

Mire visszaértek a szétrombolt ablakú helyiségbe – veranda lehet, gondolta Kissy –, a többiek már elvágták a férfi és a kislány kötelékeit. Annika Talonen egy méterrel előttük lépett be az ajtón. Csak egy törülköző volt rajta.
Kissy boldogan nézte a család egymásra találását. Több mint két másodpercig. Aztán Sven Lindström elengedte kislányát, odalépett a barátnőjéhez, és teljes erejéből szájon vágta. Kissy leesett állal bámulta, ahogy Annika Talonen nekiesik a falnak és nyüszítve lecsúszik a földre – és nem értett semmit. De ez nem tartott sokáig. Egykettőre rájött mindenre. Dühösen a falhoz penderítette Valentint, és csak a kiáltozásra fordult vissza.

Senki se tudta összerakni, mi történt. Duroc az egyik pillanatban még a padlón térdelt, a következőben viszont már állt, maga elé rántva Vanessát, és kést szegezett a nyakának. Az egerek egyik kése volt, hogy honnan szerezte, nem tudni. A kislány arcán már megjelent a jéghideg düh, de a pasasnak még nem volt ideje megszólalni, amikor Kissy már cselekedett. Egyetlen, villámgyors, tökéletesen koreografált mozdulattal nyúlt a késéért, az előhúzás pillanatában kinyitotta, és két méterről, kivédhetetlen ívben Duroc bicepszébe vágta.

A pasas felüvöltött és elejtette a kést, de az még földet sem ért, amikor Vanessa már kipördült az elengedő szorításból és a fordulatot befejezve tökön rúgta támadóját. Duroc úgy csuklott össze, mint egy rongybaba.

– Mi az úristen ez a vérfürdő?!

Kissy fáradtan nézett a felügyelőre. Nem számított rá, hogy ezen az éjszakán még viszontlátja Castellit, de örült neki. A rendőrség megérkezése azt jelenti, hogy vége az egész őrültségnek és mehetnek haza.

Lucas másnap, amikor elhozta nekik a sajtot, azt mondta, addig volt nyugodt, amíg Angélique nem telefonált, hogy már bejöhetnek egyenesen a főkapun, és kell két mentőkocsi. Vanessa leszamarazta, tudnia kellett, hogy nekik nem eshet bajuk. Lucas közölte, hogy az első itteni ügyüknél nem így volt, és neki a gyanúsítottak testi épsége is fontos. Vanessa úgy nézett a rendőrre, mintha idegen nyelven beszélne, és nagyra nyitva kék szemeit megkérdezte:

– De hát mi a csodának?

Castelli és Lucas ért elsőként a helyszínre, egy sereg fegyveres rendőrrel. Köztük volt Lejeune, Hublau, Édouard – úgy tűnt, ezek az emberek sosem alszanak, pedig éppenséggel Castelli már órákkal ezelőtt hazament. A… a pasijához? Valószínűleg. Utánuk jöttek a mentők. Aztán két polgármester, a saint-jeani és a beaulieu-i, Robert. Aztán Bouriant tábornok.

A ház tulajdonosa pont olyan volt, amilyennek az ember egy tábornokot elképzel. Bikatermetű, bulldogképű, és úgy közlekedett, mint egy tank. Becsörtetett, végignézett az egereken, az emberrablókon és a sebeiket kötöző mentőkön, a szétrombolt ablakra csak odapillantott, és Castellihez fordult.

– Tudjuk már, mi történt?

– Hogyne, uram – felelte a felügyelő, kényelmesen nekitámaszkodva a falnak. – Az ifjú hölgy egy kis különjövedelemre akart szert tenni. A pasijából inkább csak a pénzét szerette. Talált magának partnereket – intett a megvert emberrablók felé. – Az egyikkel össze is jött, a gyerekek az ágyból rángatták ki őket. – Ez végeredményben igaz, gondolta Kissy, hiszen ágyban voltak, éspedig együtt, amikor ők megérkeztek. – Persze három emberért követeltek váltságdíjat.

A tábornok ekkor megállt Duroc fölött, akinek éppen injekciót adtak.

– Maga Duroc – mondta. – Maga kertészkedett nálam nemrég. Így jutottak be?

Az emberrabló elgyötörten bólintott.

– Honnan tudta, hogy egy hétig nem vagyok itthon?

– Kisváros – nyögte Duroc. – Mindenki mindent tud…

Bouriant bólintott és továbblépett a másik két férfihoz, aztán a nőhöz. Már fel volt öltözve, Angélique visszament vele rendőri kísérettel, hogy fölvegye a ruháját.

– Szóval maga az értelmi szerző?

Válasz nem érkezett, Annika Talonen üres tekintettel bámult a levegőbe.

– Maga – bólintott a tábornok, mintha választ kapott volna. – Az okozott kárt maga fizeti.

Sarkon fordult, majdnem úgy, mint aki hátraarcot csinál, pedig civilben volt, jól szabott sötét öltönyben.

– Lindströmék?

– Úton a kórházba – felelte a mentőorvos, anélkül hogy felnézett volna Paré sebeinek ellátásából. – Nincs semmi olyan bajuk, amit pár nap fekvés, némi folyadék és egy kis vitamin rendbe ne hozna.

– Köszönöm. – A tábornok tett öt nagy lépést és megállt az egerek félköre előtt. – Szóval ti vagytok azok a híres Jerry Alapítvány.

Az egerek bólintottak.

– Már terveztem, hogy meglátogatlak benneteket, csak sose volt időm.

– Hát eljöttünk mi – cincogta Françoise.

A tábornok lenézett rá.

– Te vagy az a német kislány, akit pár éve megmentettek?
– Nem, az én vagyok – mondta Elke, még az ujját is föltartotta.
– Gratulálok.
– Kösz.
A tábornok még egyszer végignézett az arcokon.
– S melyikőtök zúzta be az ablakot?
Kissynek eszébe se jutott a fegyvere után nyúlni. Vanessa nyilván évek óta ismeri már a tábornokot.
– Én – felelte a mikró.
– Sejtettem. D'Aubissonék híres-nevezetes nevelt lánya. – A tábornok tekintete megállapodott a blúz zsebéből kikandikáló plüssegéren.
– Örökbe fogadott lánya – javította ki a kislány szelíden, Kissy keze pedig mégiscsak elindult a dereka felé. Ezek szerint mégsem ismeri?
– Mi a különbség?
– Ég és föld.
– Értem. És ki késelte meg Durocot?
Kissy ijedten elkapta kezét a zsebéről, és zavartan jelentkezett. Megszólalni nem mert. Hisz joga van hallgatni, de ha nem él ezzel a jogával, bármi, amit mond, felhasz…
– Azt mondják, szép dobás volt – nézett rá a tábornok valahonnan a magasból.
Kissy megköszörülte a torkát.
– Gyönyörű… dobás volt – cincogta.
– Ezt el is várom. Jól van. Majd még beszélünk. Jó éjszakát. Castelli, vitesse haza őket.
– Rendben.

Éjjel kettőkor értek haza, rendőrségi csapatszállítóval. A mikrobuszt egy rendőr hozta utánuk, bevitte a garázsba, jó éjszakát kívántak és elmentek.
Az összes kisfülű, görög milliomos, mindenki ugyanúgy várta őket az udvaron. Már tudtak mindenről, Lucas fölhívta Georges-ot és elmesélte.
Az egerek fáradtan lehuppantak az asztalokhoz és elfogadtak néhány falatot. Kissy a maga részéről rácsatlakozott egy palack

narancslére, akár infúzióban is elfogadta volna, és elhatározta, hogy addig nem kel föl, amíg tart belőle.

– Szörnyű – mondta madame Dimitriádisz. – Szóval igazából nem is három embert raboltak el, csak kettőt.

– Igen, madame Dimitriádi – felelte Vanessa –, és különféle villákban bujkáltak, ahol nincs otthon a tulajdonos, a személyzet pedig nem takarítja naponta az egészet.

Kissy összenézett a narancslével. Vanessa már megint elhibázta a hölgy nevét. De ezúttal ő is fölfigyelt rá.

– Te tudsz görögül, Vanessa?

A kislány lenyelte a sütit és tűnődve nézett a következőre.

– Édeskeveset. Annyit, hogy kaliméra… kaliszpéra… szasz parakaló… efharisztó… ilyeneket.

– Ennyivel már Görögországban is elboldogulnál… de mégiscsak többet kell tudnod, ha ismered a családnevek nőnemű végződéseit.

Kissynek leesett az álla, és úgy maradt.

Vanessa elmosolyodott.

– Ez egy panzió, asszonyom. Igyekszünk megtanulni mindent, amivel kifejezhetjük vendégeink iránt érzett nagyrabecsülésünket.

Ezzel fölkapta és megette a következő sütit, Kissy pedig megállapította, hogy a kislány nem igazi. Ilyen nincs. Ez egy mesealak. Az imént még bezúzott egy ablakot, majdnem megölték, most meg itt ül, fölmondja a görög szótárat, és csiszolt mondatokban udvarolja körül a vendéget. Az éjszaka közepén.

De aztán már nemsokára véget ért ez a hosszú nap. Fölmentek a szobáikba, bebújtak az egérlyukakba és aludtak.

Reggel Kissy félig alva kiballagott a fürdőszobába. Elhaladt az összeölelkező Jennifer és Jean mellett, elbotorkált a fürdőszobáig, benyitott, belépett, megnézte a tükörben az álmos egeret, aztán hirtelen hátracsapódtak a fülei.

Jennifer és Jean?!

Igen. Jennifer és Jean. Hajnalban történt, fél három után, amikor ők aludni mentek. Jean elkísérte Jennifert és bevallotta neki, hogy féltette őket. Elég rémisztő egy kaland volt, még így elbeszélésből is. Főleg az egyiküket féltette: ezt itt, ni. És megcsókolták egymást.

Jeant eléggé zavarta a rászegeződő figyelem a reggelinél. A villa udvarán ettek, összetolt asztaloknál, másként el se fértek volna, ott volt az összes kisfülű, és rengeteg ennivaló. Az egerek megéheztek a nagy verekedés után, és annyit ettek, mintha legalábbis vízilovak lennének. Ott voltak természetesen a Ford szülők is, és az ő tekintetük még jobban zavarta Jeant. Sietve közölte, hogy természetesen semmi *olyasmi* nem történt, és a szándékai igazán tisztességesek.

– Ez elég nagy baj – felelte Chantal, és bátran szembenézett a Ford szülőkkel, akik szemlátomást nem értettek egyet vele.

De aztán ezt a témát félre kellett tenni, mert befutott Lucas. Elhozta azt a bizonyos sajtot, és elmesélt egy-két dolgot.

– Szóval igazatok volt. Verdier-t bizony a kocsi alá lökték. Valentinnel együtt mentek bevásárolni, szándékosan jó messze onnan, ahol a túszokat őrizték. Verdier egyedül ment be és a kocsiban hagyta a telefonját. A telefon megszólalt és Valentin fölvette.

Kissy észrevette, hogy Vanessa a kése hegyével betűket rajzol a szendvicsére. A. T.

– Annika Talonen volt az – folytatta Lucas, aki nem látta a szendvicset. – Azt hitte, hogy Verdier-vel beszél, és a szövegből világos volt, hogy összejött a pasassal. Valentin kiszállt a kocsiból és lesbe állt a társára. Meg akarta verni, de amikor meglátta a közeledő teherautót, inkább alálökte. Szerencséje van, a sértett fel fog épülni, már magához tért.

Itt kis szünet állt be az elbeszélésben, a rendőrfőnök elfogadott egy pohár narancslevet Blanche-tól. A hirtelen csendben Vanessa szólalt meg. Világosan és félreérthetetlenül mondta ki, többféle jelzővel, hogy Annika Talonen micsoda. Kissy roszszallóan csóválta a fejét, bár a kislány vadságát régóta ismerte. Az egykori utcagyerek ma is gyakran előbukkant a jólneveltség burka alól.

– Szóval – folytatta Lucas, nem zavartatva magát a közbeszólástól – Valentin gyilkossági kísérletet is beismert. A feleségével már beszéltem, neki nem ez volt a legsúlyosabb baja, nem mondta ugyan, de gyanítom, hogy válás lesz a dologból. Paré és Duroc ügyvédje azzal fenyegetőzik, hogy följelent titeket testi sértésért, de fogadok, hogy hamar alábbhagy a szenvedélye. Duroc drámaian forgatja a fejét és zengzetes szavakat

mennydörög, hogy mi lesz, ha megbénul a karja. Az orvos szerint ha most tudja mozgatni, akkor ezután már nem bénul meg.

– És tudja? – cincogott közbe Kissy.

– Hát persze, csak fáj a válla. Ami azt illeti, a másik sérülése sokkal több gondot okoz neki.

Vanessa sátáni vigyorát tanítani lehetett volna az ördögképzőben.

– Jó nagyot rúgtam, mi?

– Hát nagyot, annyi szent, a doki szerint nem sokon múlott, hogy műtét nem lett a vége. Annak pedig Duroc nagyon, de nagyon nem örült volna.

Vanessa dühösen pattant föl.

– A francba, Lucas! Honnan tudhattam volna? Egyetlen másodpercem volt rá, hogy cselekedjek, és egyszerűen nem tudtam több erőt beleadni. Ennyi telt tőlem és kész!

Az egerek majdnem az asztal alá estek nevettükben. A kisfülűek nem annyira.

Vanessa hirtelen a rendőrfőnökre nézett, és fölcsillant a szeme.

– De hisz még nincs veszve minden. Bemegyek hozzá és megrúgom újra. Jó?

Kissy elkapta Lucas mosolyában azt az ismerős kifejezést, amit Vanessa egész sor emberből kiváltott már: „Édes kis kölyök vagy. Elfogadnálak.” De aztán szigorúra igazította az arcát és mással folytatta.

– Hanem a csúzlijaitokkal jó lesz, ha vigyáztok. Paré vagy féltucat golyót kapott, kettőt a kórházban szedtek ki. Szabályosan belementek, mintha tűzfegyverből lőttetek volna. Csak húst értek, se csontot, se belső szervet, de nem lesz mindig ilyen szerencsétek.

– De igen! – csattant föl Vanessa. – Nagyon is remélem, hogy mindig ilyen szerencsénk lesz. Annál a féregnél fegyver volt és éppen ránk akart lőni. Sajnos nem volt időnk megbeszélni, hogy hányan lőjünk és milyen erővel, sürgősebb volt megvédeni egymás életét meg a sajátunkat.

Lucas nem felelt, latolgatta a választ. Kissy szerette volna elkapni a tekintetét, hogy a sajátjával megüzenhesse a diagnózist. De a rendőrfőnök egyedül oldotta meg a problémát.

– Szerencsétek volt, hogy nem okoztatok súlyosabb sérülést. Akkor sajnos kénytelen lennék titeket is átadni a vádhatóságnak, bár nem kétlem, hogy felfüggesztettel megúsznátok. No mindegy, a lényeget elmondtam…

– A fenét – mondta Niala. – A banditák hogyléte huszadrangú. Azt mondd, mi van Lindströmékkel.

– Fogalmam sincs, Nicole. Nem beszéltem senkivel, aki tudná. Nekem ugyanis a ti banditáitokra kell gondot viselnem. De ideje mennem, a sajtot és a híreket átadtam. Egy óra múlva jó nektek?

– ?…

– Vallomást tenni, természetesen. Azt hitted, megúszhatjátok?

– Mi olyan sürgős? – kérdezte Vanessa. – A Hendriksen-ügyben egy évszázad telt el, mire méltóztattatok fölvenni a vallomásunkat.

– Azok más idők voltak. Emberhiány volt, és akadt még pár fontos ügyünk. Most ez a legfontosabb. Tudod, a tábornok, a görög házaspár… túl sokan sürgetik a vádemelést. Castelliről nem is beszélve.

– Miért, mi van vele? – kérdezte Chantal.

– Neki is fontos ez az ügy, és elég nagyágyú ahhoz, hogy néha a kedvében járjunk egy kicsit. No megyek, még rengeteg a dolgom. Sziasztok, és vigyázzatok a macskákkal.

Persze hogy vigyáztak velük. De az a srác se volt macska, akivel Kissy összeakadt a rendőrségen, míg a sorára várt. A többiek nem voltak ott, a folyosókon kóboroltában az épület egy másik részére keveredett, ahol még sose járt. De nem aggasztotta magát, hisz bármilyen labirintusból kitalál: csak arra kell gondolnia, hogy a végén elhelyeztek egy darab sajtot.

Először a hangokat hallotta, aztán ahogy befordult, meglátta a lányt és a fiút is. A lány táskája a fiú kezében, magasra tartva. A fiú röhögött és úgy ugrált, mint egy kosárlabdázó. Jó magas is volt. A lány kérlelte, hogy adja vissza. A lány kicsi volt, talán egyidős Kissyvel, de jóval alacsonyabb. Fekete haj, távolkeleti arcvonások.

– Add vissza neki – mondta Kissy csendesen. A fiú rá se hederített. Kissy megindult felé. – Azt mondtam, add vissza neki!

A srác odanézett.

– Szóltál, tökmag?

Kissy megállt a másik lány mellett, másfél méterre a fiútól. Abban a jól beidegzett, lezser Jerry-tartásban, amiből egy szempillantás alatt úgy robbannak ki, mint az elengedett íj.

– Add vissza neki. Nem mondom el többször.

A srác gúnyos tekintettel végigmérte Kissyt, aki fapofával várakozott. Ha a lakli tudná, hogy ő két lábra ágaskodva is csak tíz centi magas, még gúnyosabb lenne a képe. De a kis dolgok sokszor veszélyesebbek a nagyoknál. Például a vírusok igazán kicsik, mégis…

– Mi folyik itt?

Lejeune százados hangja közvetlenül Kissy mögött szólalt meg, de neki arcizma se rezzent és nem vette le a szemét az ellenségről. Így nem látta, milyen arccal érte el Philippe, hogy a srác visszaadja a táskát az ázsiai lánynak.

– Bocsánatot kérek, kisasszony – motyogta.

– Így már jobb – felelte a százados. – Ez még egyszer elő ne forduljon. Tűnés befelé.

A srác elkotródott. A lány is elindult az ellenkező irányba, odadobva Philippe-nek egy köszönömöt.

Kissy megfordult, a Jerry-kiképzésben szerzett minden fegyelmét összeszedve, hogy higgadt maradjon. A százados mosolyogva nézett szembe vele.

– Meg akartad verni, mi?

– Elrontottad a vadászatomat – közölte Kissy zordonan.

Philippe nevetett.

– Ne törődj a kölyökkel. Egy primitív csirkefogó, de tart tőlünk, mert van már egy s más a rovásán. Amúgy ártalmatlan.

– Viszont jó magas – jelentette ki Kissy.

– És ez miért fontos?

– Komoly teljesítmény lett volna orrba rúgni.

Philippe megcsóválta a fejét és elment a dolgára. Kissy sóhajtott és ő is továbbment. Az élet kihagyott lehetőségek sorozata.

Még Vanessa is kis telhetetlennek nevezte, amikor elmesélte kalandját a többieknek, és emlékeztette, hogy alig néhány órája még egy emberrabló vérében fürösztötte a pengéjét. Így mondta. Kissy nem tudta, milyen képet vág, de Vanessa leolvasta ró-

la a gondolatait, még mielőtt ő maga rájött volna, hogy mik a gondolatai.

– Jaj, ne vágj már ilyen képet, egérke. Ott hemzsegtünk tizenegyen, kizárt dolog, hogy bajom eshetett volna. Ha nem vágod bele a kést, elővettem volna a sajátomat és mintát hasítok a mancsába. Aztán lehet, hogy nem is rúgom meg, hanem ha már úgyis a kezemben van a kés…

– Hagyd már abba – szólalt meg Angélique. – Éppen elég véres volt az éjszakánk enélkül is.

A kislány döbbenten nézett egyikükről a másikukra. Kissy megkönnyebbülten látta, hogy olyasmi történt vele, ami nagyon ritkán fordult elő: elakadt a szava. Egyszerűen nem tudta, mit mondjon. Hosszú másodpercekig.

– De hiszen – szólalt meg jó negyed percnyi áldott csönd után – mi Jerry-egerek vagyunk.

– Ha így bánsz a késsel – jegyezte meg Niala –, nem sokáig leszünk már azok.

– Hát mik leszünk?! – csattant föl a mikró, odapördülve nővéréhez.

– Bennlakók a fiatalkorúak börtönében.

Kissy gyorsan oldalt lépett, hogy láthassa Vanessa tekintetében azt az ismerős, jéghideg dühöt, amint keresztülfúrja Niala fagyott testét és grönlandi klímát idéz elő az épületben. A folyosót már tízcentis hóréteg borította, az elhaladó rendőrök nagykabátban vacogtak, Kissy háta mögött elrohant egy riadt pingvincsapat, és már az őket üldöző jegesmedve is közeledett, amikor Vanessa váratlanul elmosolyodott, és szertefoszlott az egész látomás. Nyár volt megint.

Később, amikor visszagondolt erre a nyaralásra, megállapította, mennyire relatív az idő, Einsteinnek tökéletesen igaza volt. Az éjszakai harc a tábornok villájában úgy az emlékezetébe vésődött, mintha filmre vette volna. Minden másodperc, minden mozdulat. A délutánnak és az esténak csak egyes részletei, percről percre. A nyomozást megelőző és a rákövetkező napokról – édeskevés.

Lustálkodás a napon vagy az árnyékban, a tengerparton, a hátsó udvarban, a kertben. Kirándulás a hegyekbe, erdőbe, fáramászással. Teniszmeccs. Edzések. Az egyik edzésről meg-

maradt egy nagyszerű pillanat, amikor három plusz találatot tudott bevinni Vanessának, és a következő összecsapásban a lábát is kirántotta alóla. Utána külön sajtos szendvicset kapott tőle, zöld fűszerekkel. Nimbynek annyira megtetszett, hogy ott az asztalnál ki akarta rántani Vanessa alól a lábát, úgyhogy inkább csinált neki is. Céllövészetet is tartottak megint, a múltkori airsoft fegyverekkel, és megcsodálták Elke szép fejlődését.

És persze a triblik. Róluk azért jobban megmaradtak az emlékek. Naponta többször meglátogatták Suzyt és a gyerekeket, vittek nekik ennivalót – azaz persze csak Suzynek, de hát a kicsiknek is abból lesz a tej. Suzy azelőtt sem vetette meg a tejet, de nem tartozott a kedvencei közé – most lelkesen itta, fél liter meg se kottyant neki. De persze először is befalta a húst, éppen úgy, ahogy Nimby véleménye szerint a szánhúzó kutyák a sarkvidéken, miután leterítették a nagy jávorszarvast. Hát Suzynek jávorszarvast nem vittek, de csirkét és marhát igen. Disznót nem, mert az veszélyes, Niala közölte, hogy a legritkább esetben ad kutyának disznóhúst, és másnak sem ajánlja. Ez még akkor volt, amikor Suzy kicsi volt. A disznóhúsban olyan kórokozók lehetnek, amik veszélyesek, emberre is, kutyára is. Ezért tiltotta be több vallás az ókorban, mert megfigyelték, hogy disznóhús fogyasztása után gyakran megbetegszenek – hiszen a higiéniát még nem ismerték, ráadásul meleg égövön éltek.

Mindenki tudta, hogy Suzynek nincsenek ilyen aggályai, és ha disznót vinnének neki, azt is élvezettel behabzsolná. Akár egy egészet. Mostanában rengeteget evett, ami nem csoda, a hat pici szivattyú naponta többször követelte a tejet, és ha úgy nyúlt hozzájuk az ember, rögtön bekapták az ujját is, egy pillanat alatt le is nyelték, úgy kellett kihúzni a torkukból. Vanessa szerint egy-két héten belül az egész karjukat le tudják nyelni, egy hónap múlva pedig csak úgy nyúlhatnak hozzájuk, ha előtte egy biztonsági övvel a falhoz erősítik magukat. Ő legalábbis nem akarja, hogy a farkincájánál fogva rángassák vissza.

Jenniferékről több részlet maradt meg az emlékeiben. Egyfolytában azon igyekeztek, hogy választ kaphassanak a kérdéseikre. Egyik nap össze is írták őket.

1. Szerelmes-e Jennifer csakugyan?
2. Szereti-e a srác az egeret?

3. Megérdemli-e egy valódi Jerry szerelmét?

4. Hol tartanak?

5. Mikor fognak előrébb tartani?

A kérdések nehezek voltak. Nem látszott, hogy bármelyikük tíz centivel a föld fölött lebegne, virágok sarjadnának a lépte nyomán vagy pici, szivárványszínű tündérek rajzanák körül, márpedig ezek egyértelmű jelei a szerelemnek – Chantal szerint. Amikor ezt mondta, Kissy összenézett Nialával a háta mögött, és szavak nélkül megbeszélték, hogy nem tesznek föl kérdéseket.

Egypár kérdés azért elhangzott még ugyanaznap, vacsorához készülődve, amikor Tom tekintete megpihent a lányán, amint összenéz a fiúval. A nagy kék macska, ahogy Tomot most már gyakran becézték, kicsit gyanakvó vagy talán szkeptikus arcot vághatott, mert a tálalással foglalatoskodó Niala megnyugtatta.

– Semmi vész, cicus. Jean tudja, hogy egy valódi Jerry nem akárki, és be kell tartani a játékszabályokat, ha egerezni akar vele.

– És mik azok? – kérdezte a cicus. Főleg azért szólították szívesen cicusnak, cicának vagy nagy kék macskának, mert nem volt benne semmi macskaszerű.

– Tisztelet és megbecsülés. Odafigyelés és odaadás. Egymás problémáinak, gondjainak figyelemmel kísérése és maximális segítség a kezelésükhöz. Feltétlen hűség, amiben nem az a lényeg, hogy nem bújunk össze a szomszéd mezei pocokkal, hanem hogy mindig vállaljuk egymást, az egymásnak adott szavunkat, nem döntünk egymás nélkül fontos kérdésekben. Bizalom. A féltékenységi drámáknak jó helyük van a vígjátékokban, lásd például a kishúgom névadóját Pierre Richard-ral, *A magas szőke plusz két szőke.*

– Vanessa játszott Pierre Richard-ral? – csillant föl az ő Vanessájuk szeme. Igazán szólíthatta Guedjet a keresztnevén, első találkozásuk óta leveleztek. – Nem is tudtam.

– Nem, a másik névadód, Richard Bohringer. – Niala beszéd közben várakozóan nézte Jeant, aki mostanra szánta el magát, hogy megszólaljon.

– És végeredményben mit vártok tőlem, egérkék? Tegyem le a nagyesküt, hogy megfelelek a normáitoknak?

– Szó sincs róla – rázta meg a fejét Niala. – Felelj meg nekik. Ha megfelelsz, fölösleges az eskü. Ha nem felelsz meg, akkor is.

– Megpróbálok – mondta Jean kicsit bizonytalanul. – De mi lesz, ha nem si…

Nem fejezte be. Vanessa lelkesen csillogó szemekkel meredt rá, kicsit kilógatva a nyelvét, pont mint Suzy egy ígéretes falatra. Nem lehetett megnyugtató látvány olyannak, aki nem tud verekedni.

Jennifer később szavukat vette, hogy nem szedik le Jean fejét, ha nem sikerül minden tökéletesen a kapcsolatukban. Elvégre ezt is meg kell tanulni, és neki még nem volt igazán komoly kapcsolata, csak amolyan együtt mászkálások. Szíves örömest megígérték, hogy nem bántják a srácot. Hiszen ha aggódik érte, az jó jel.

És hát maradt egy további emlék ezekből a napokból. Másfél nappal a nagy verekedés után Lindströmék eljöttek köszönetet mondani. A férfi már teljesen jól volt, a kislány még gyengécske kicsit, de aznap hazaengedték mindkettőjüket.

Strandlabda egyből meglátta Kissyt az egérhadban és rögtön őhozzá sietett. Megállt előtte, fölnézett rá, és pontosan egyszerre, ugyanazzal a mozdulattal ütögették meg az orruk hegyét. Aztán Kissy nyakába ugrott, ő pedig fölkapta és boldogan magához szorította.

A találkozó többi része nem volt érdekes. Leültek a kertben és elbeszélgettek Lindström úrral, aki tudott franciául, meg Kerstinnel, aki nem. De Niala megoldotta, hogy vele is megértsék egymást, talált egy lányt a panzióban, aki jól tudott svédül. Lindströmék ugyanis nem finnek voltak, hanem finnországi svédek, bár persze ha Niala finn vendéget talált volna, Kerstin azzal is szót értett volna.

A tolmácsnak nem volt sok dolga, a legtöbbször szavak nélkül is értették egymást. Kerstin segített megetetni a tribliket, mert éppen itt volt az ideje, gyönyörűséggel rakosgatta őket Suzy mellé, és dumált is nekik, de a kölykök nem igényelték a tolmácsolást. Hisz franciául se tudtak. Aztán megmutatták a Szárnyacskát, mert Kerstin kíváncsi volt, hogy mivel fényképezték le, s az apját is érdekelte. Strandlabda röpíthette föl a

gépet, ami végrehajtotta Nimby egyik repülési programját, többször is elszállva fölöttük. Aztán megnézték a képeket, ahogy felülnézetből integetnek neki.

A kislány rengeteget sütit képes volt megenni, a panzió csokis keksze el is fogyott, pedig ők alig csipegettek belőle; szerencsére a vaníliásból még maradt a vendégeknek, és majd Isabelle néni rendel készen. Vanessa még reggel csinált narancsos sütit, abból volt még, Kerstinnek nagyon ízlett. Vanessa megígérte, hogy süt még, amíg itt lesznek Franciaországban. Egy ideig maradnak, a kislány anyja persze látni szeretné a gyereket és meggyőződni róla, hogy épségben van, de ő jön ide, az esti géppel érkezik. Kissy legnagyobbrészt Kerstinnel foglalkozott, a felnőttek – Blanche, Georges, a maxik, Niala, időnként még egy-két mini – beszélgetése nem érdekelte annyira, de később a többiek elmondták, hogy a szülők elváltak; ezt persze eddig is sejtették. Jól menő cégük van Tammerforsban, finnül Tamperében, továbbra is társtulajdonosok benne, de az asszony vezeti. Valamilyen csomagolóanyagokat gyártanak. Kissyt ezek után nem lepte meg, hogy Lindström úr szabadkozó mozdulattal egy borítékot helyezett az asztalra, mondván, hogy ez csak egy jelentéktelen apróság.

Hát terjedelemre csakugyan kisebb volt, mint a virágcsokor, a több doboznyi csokibonbon és a díszpapírba csomagolt palack. De a csekk ötvenezerre volt kiállítva, úgyhogy Georges be is tette a széfbe, miután a vendégek elmentek, addig is, amíg elviszi beváltani. A palackot se nyitották fel, Lindström úr vezet, de a bonbonból majdnem egy egész dobozt Kerstinnel etettek meg. A virágok csak négy vázában fértek el, pedig Niala jó nagyokat keresett.

A beszélgetés főleg a történet következményeiről szólt, de ez Kissyt egyáltalán nem izgatta. Magától értetődően mindenki mindenkit be fog perelni. Georges már közölte az ügyvédjével – Brigitte-tel, akivel egyszer Kissy is találkozott –, hogy írjon egy beadványt, kártérítést akar, amiért Duroc túszul ejtette és életveszélyesen megfenyegette Vanessát.

De hát kit érdekel mindez? Semmi köze a lényeghez, a lényeg pedig a verekedés. Különben is, még a Hendriksen ellen indított per sem ért véget, pedig tudni lehet a végét. Majdnem egészen biztos, hogy Georges fog nyerni. Lesz a kezében egy

ítélet, ami csillagászati összegű kártérítésre kötelezi a shindyt. Pénzt ebből Mohi, azazhogy Vanessa soha nem fog látni. A Hendriksen rabkeresményéből letiltható összeget Schneiderék kapják, Johann azt mondta, bankszámlára teszi Elkének, talán kijön majd belőle az esküvői csokra. Ha jó sokára megy férjhez.

Vanessa azt mondta, ha még pár tucat shindyt és emberrablót megfékeznek, egész komoly havi apanázsra tehetnek szert, talán reggelenként croissant-t is vehetnek belőle.

Kissy sajnálta, hogy a vakáció hátralevő részében már nem akadtak össze senkivel, akit meg kellett volna verni, le kellett volna lőni, vagy legalább nyakon ragadni és arrébb hurcolni, ahonnan már hiába magyarázza, hogy fffffffffff. De… ha őszintén belegondolt, akkor annyira mégse sajnálta. Nem bánta, hogy nem kell verekedni, illetve csak az edzéseken, nem kell megkéselni embereket, nem kell ablakot szétverni, nem kell félni senkitől.

Azért utólag eléggé megijedt. Alighanem mindannyian, kivéve Vanessát. Akkor, a kést meglátva nem jutott ideje megijedni, csak előkapta a sajátját és gondolkodás nélkül elhajította, még célozni se nagyon volt ideje, csak ösztönösen csinálta. Ha az emberrablók pisztolya az ő kezében lett volna, azt süti el, éppen úgy gondolkodás nélkül. És lehet, hogy megölte volna a pasast. Bár persze ha valakit vállon lőnek, abba nem hal bele. De ha más lett volna a helyzet, akkor máshol kellett volna rálőnie. Nem tudta, hogyan érezné most magát.

Hála az égnek, hogy Vanessa legalább az ő késétől nem forgott veszélyben. Annyit gyakorolták a dobálást, hogy ebből a távolságból nem hibázhatta el. Pedig sokféleképpen lehetett volna. Ha tétovázik, akkor Durocnak van ideje úgy fordulni, hogy Vanessa kerüljön a kés útjába. Ha rosszul fogja meg a fegyvert, akkor a nyelével találja el a pasast, aki csak röhög rajtuk. Ha túlságosan vigyáz, nehogy Vanessát találja el, akkor még elhajítja a kést a pofa mellett.

Eszébe jutott a Sheila-ügy… milyen régen is volt. Amikor megérkeztek a házhoz, Nimby elővett mindenféle holmit, egy kést is, vagy talán kettőt? Erre már nem emlékezett. Persze nem használták se a késeket, se mást, Nimby valamilyen önvé-

delmi sprayt is hozott, azt se. Amikor elkezdték a Jerry-kiképzést, egyszer valaki említette azt a sprayt, hogy hordhatnának magukkal, de Vanessa, vagyis még Mohi lefitymálta, azt mondta, ha kifogy belőle a gáz, az csak akkor derül ki, amikor már késő. A kés viszont nem merült föl akkoriban, alighanem mindenki megfeledkezett róla, Mohi pedig többre tartotta a kezét meg a lábát. Csak jóval később kezdtek fölfegyverkezni, amikor a padlásukon talált íjaknak köszönhetően kiderült, hogy Mohi mesterlövész, ezeket a rémületes késeket pedig csak sokkal később vették használatba. Micsoda szerencse, hogy mostanra így megtanult bánni velük.

Jennifer kése volt az, amit Duroc Vanessa nyakának szegezett, egyszerűen kikapta a lány kezéből, amikor annak másfelé fordult a figyelme. Jennifer utólag visszaemlékezett, hogy túlságosan a végénél fogta a kést, és nem is figyelt a pasira. Sajnálta a dolgot, és azt mondta, még egyszer nem követ el ilyen hibát. Egyikünk se, felelte Vanessa. Ennek az esetnek az a tanulsága, hogy a pácienseket egy pillanatra sem szabad felügyelet nélkül hagyni, akkor sem, ha már leterítették őket.

Így mondta. *Leterítették.* Ugyanazzal az ártatlan tekintettel, amivel egy pillanattal korábban megvakargatta Suzy füle tövét.

A La Rochelle-i utat egy rövid megbeszéléssel elintézték. Nem mennek. Semmi garancia, hogy Vladek otthon töltötte a nyarat, és csak a strandra jár gyerekeket bámulni. Ninót odaküldték, de miért is ne, kelljen csak a rusnya shindyjének útiköltségre költeni meg ürügyet kitalálni. A feleségénél, Vladeknél, akárhol.

Ők inkább itthon töltötték az utolsó napokat. Marie néninél és a villában, meg persze a panzióban, bár most nem ott laktak, de a nap egy részét mindig ott töltötték. Isabelle néninek jól jött egypár kukta, no meg Vanessának is, aki már olyan természetesen főzött a vendégeknek, mint egy igazi szakácsnő. De mivel mégsem volt az, csak a néni felügyelete alatt dolgozhatott, hiszen a panzió konyháját rendszeresen ellenőrzik, ott nincs helye szabálytalanságnak.

De hamarosan munkába áll a főállású szakácsnő. Szeptemberben telik le a jelenlegi szerződése egy nizzai étteremben, akkor áll itt munkába. Már megállapodtak a néniékkel. A hölgyet Marie-nak hívják, negyvenéves és ért mindenhez, amihez itt ér-

teni kell. Isabelle néni két hétig felügyeli a munkáját, az lesz a próbaidő, azután leteszi a serpenyőt és a kanalat. Az üzlet irányításában továbbra is tevékenykedik, vagyis nyugdíjba még nem megy.

– Gyerekek! – lépett be Niala. – Mindenki vegye föl a legszebb mosolyát, jön Nimby bácsi választani!

A gyerekek egyáltalán nem mosolyogtak, fogalmuk se volt, hogy azt hogy kell. Sokkal jobban foglalkoztatta őket, hogy a világ egyszeriben nagyon bonyolult lett: kinyílt a szemük. Meg kellett barátkozniuk az új helyzettel.

Kissy mosolygott helyettük is, ahogy a bukdácsolásukat figyelte. Még nem tudtak megállni a lábukon, kúszva közelítették meg az emlőket, de a pokróc minden egyes ráncával meg kellett küzdeniük. Látni láttak ugyan, de nem tudtak még mihez kezdeni a képpel – Niala szerint még csak foltokat láttak –, csak a szaglásukkal boldogultak. Az egerek már csak akkor segítettek nekik, ha nagyon elakadtak.

Már túl voltak a hosszas tanakodáson, hogy végül is milyen kiskutya legyen. Niala kijelentette, hogy ezt Nimbynek kell eldöntenie, ők nem szólhatnak bele. Akkor legyen kislány, felelte Chantal habozás nélkül. Fiú, vágta rá Vanessa. Elke csatlakozott a lánypárthoz, Martin szintén a fiú mellett kardoskodott, amire Niala közéjük lépett és megpróbálta lecsitítani őket, mondván, ezen igazán nem veszhetnek össze.

– Dehogynem – vágta rá Elke. – Verekedhetjük össze is magunkat!

Azzal rávetette magát Kissyre, aki ezúttal hagyta magát földre dönteni, de egykettőre megfordította a helyzetet és két vállra fektette az izgága kisegeret.

– Azt hiszel, nyertélsz?

– Azt – nevetett Kissy.

– Téveded magadat. Mert most összes kezeidek szükséges, hogy lefogva tartjad zsákmányodat. Amint elnyúlod a fűszertartóért, én kiszabadulom és győzlek.

– És ha nem nyúlok a fűszertartóért?

– Egérhusi sónélkültelenül nem jó. Sőt kell mustár is.

Kissy még jobban nevetett, aztán összeborzolta a kislány haját és fölkelt. Elke talpra ugrott és nekirontott Pinek.

Elkére jellemző, hogy úgy támadta meg Kissyt, hogy még nem is tudta, milyen párton áll. Ha tudta volna, hogy mindketten kislánykutyát javasolnak, akkor is megtámadta volna.

A lányok mind kislányt mondtak, csak Vanessa fiút, Niala és Angélique pedig komolyan vette, hogy ne szóljanak bele, akárcsak Pi. Így a lánykutya nyert öt szavazattal kettő ellen, három tartózkodással. De a tizenegyedik szavazat döntött.

– Fiú lesz – mondta Nimby.

Most tehát összegyűltek mind a kiskutyaszentélyben, halk cincogással figyelték a táplálkozó apróságokat, és megpróbáltak tanácsokat adni Nimbynek, hogy melyiket válassza. A hat közül, mert bár Nimby fiút akart, a lányokat változatlanul ajánlgatták neki.

– A bal szélsőnek nagyon helyes farkincája van – mondta Jennifer. Suzy válaszul megcsóválta a sajátját, ami szintén nagyon helyes volt; nyilván örült neki, hogy csemetéjét dicsérik.

– Balról a harmadik egy igazi kis farkas – állította Vanessa. – Már átmászik a többieken és nemegyszer elsőként ér célba.

– Ennek nagyon szépek a foltjai – mutatott Chantal az egyikre, aki éppenséggel lány volt.

– Ez itt szép kövér, életrevaló – mutatta Niala a legnagyobbat.

– Csak *azt* ne válaszd! – sikkantotta Françoise, és a melléképület végébe mutatott. Egy csomó régi bútor állt ott, s mellettük éppen feltűnt Macska Öt. Vagy ki tudja, melyik. Kissy nem nagyon tudta már megjegyezni az évente újrakezdődő számokat. Mindenesetre egy fekete-fehér foltos kiscica volt, aki úgy bámult rájuk, mintha még sose látta volna őket.

– Szia, Macska Három – mondta Vanessa. Úgy, szóval Három. – Nem, nem hiszem, hogy Nimby hasznát venné egy cicának. Neki kutya kell.

Kissy észrevette, hogy Françoise keze a derekára csúszik. Hát igen, ő a legkisebb köztük, neki van a legtöbb félnivalója egy ekkora hatalmas macskától. Ez itt legalább fél kilót nyom, de lehet, hogy hetven-nyolcvan dekát is. Françoise alig harminc kiló.

A veszély hamar elmúlt, a cica visszavonult belső termeibe. Ők megvárták az étkezés végét, aztán Nimby egyenként szem-

ügyre vette a jóllakott, elégedett kölyköket. A legnagyobbat választotta, akinek szép barna foltjai voltak, fehér volt a hasa, és ő szaglászta Nimby kezét a legnagyobb érdeklődéssel.

– Jól van, gyerekek, ideje aludni menni – mondta Niala. Visszatették őket a puha fészekbe, megvárták, míg elalszanak, és sorban mind megsimogatták Suzyt.

– Név is kell neki – mondta Vanessa már a konyhában, míg elkészített néhány falatot Suzynek. Még mindig a kicsik mellett kapott enni, de már ott merte hagyni őket, és élénk farkcsóválással figyelte Vanessa tevékenységét.

– Kell bizony – felelte a leendő kutyatulajdonos. – Szívesen elneveztem volna Cöveknek, hogy megvédjen minket Tomtól, de hát ez a név már foglalt.

– Hm. Elképzeltem, ahogy odahívod, és vele együtt rohan Kissy kulcstartója is.

– Ugye?!

Kissy döbbenten nézett végig a reggelizőasztal mentén a döbbent egérarcokon. Döbbent Chantal, döbbent Vanessa, döbbent Nimby, egy nyugodt és elszánt Angélique, döbbent Elke, döbbent Blanche… aztán vissza Angélique-re, aki az általános döbbenetet okozta.

– De hát miért?! – kérdezték egerek és kisfülűek rengeteg szólamban.

– Nézzétek – felelte Angélique határozottan. – Elég sokáig töprengtem ezen. Vannival többször is átbeszéltük… egyszerűen az a véleményem, hogy elég volt. Gyönyörű tudomány, ez kétségtelen, és rengeteget tanultam is, de belőlem nem lenne jó csillagász. Akkor meg minek porosodjak még egy évig a padban? Egy diplomáért, amit nem fogok használni?

Egerek és kisfülűek egymásra néztek. Kissy előbb Martinre, aztán Jenniferre.

– Kevés női csillagász van – jegyezte meg Françoise.

– Ma már egyáltalán nem, de semmi sem akarok lenni pusztán azért, hogy javítsak a statisztikákon.

– *Egér* csillagász még kevesebb van – szúrta közbe Nimby.

– Ez igaz, csakhogy a statisztikákba így sem szeretnék bekerülni, mert *macska* csillagász már jó néhány van – állította Angélique határozottan.

Ez komoly érv volt. Hallgattak. Ették tovább a reggelijüket.

– Az egerekből nagyszerű csillagászok lennének – jelentette ki Nimby kisvártatva. – A csillagok is kicsik, mint mi.

– A csillagok óriásiak, csak messze vannak – felelte Angélique automatikusan; alighanem szóról szóra így tanították az első órán.

– Közelről az egerek is sokkal nagyobbak – vágta rá a fiú.

Blanche elunhatta az egerezést.

– És akkor mihez kezdesz? – kérdezte.

– Még nem tudom. Keresek valami munkát; nem ijedek meg az árnyékomtól. Mert nincs háromszögletű füle – emelte föl az ujját és nézett Nimbyre, aki gyorsan a szájára szorította a tenyerét. Derültség suhant végig rajtuk. – Aztán majd kigondolom. Valahova biztosan be fogok iratkozni.

– És *hol* keresed azt a munkát? – kérdezte Yves bácsi. Az arcára voltak írva a gondolatai. Ha abbahagyja az egyetemet, Angélique-et semmi se köti már Île-de-France-hoz. A Côte d'Azurhöz viszont igen.

– Hát… – Angélique kicsit lekonyult fülekkel nézett az autószerelőre. – Tudom, hogy ti mindig szívesen láttok, Yves bácsi…

Kissy érezte, ahogy a saját fülei is elindulnak lefelé.

– Vanni feltehetően továbbra is itt fog dolgozni valamelyik szállodában. Valamennyire ez is szempont volt a döntésben. Titeket, egérkék, eddig is láthattalak hetente egyszer-kétszer, de őt ideköti a munkája.

No meg, gondolta Kissy, Vanni nem is keres annyit, hogy hetente repülőre ülhessen. Vonaton meg egy évezred.

– Azért jövök majd Franconville-be, Julie néni, Yves bácsi. Hozok magammal egy sereg kisegeret, *és kieszünk minden sajtot a hűtőszekrényből!*

Az utolsó szavakat már kórusban mondta az egész csapat. Nevettek.

Végül is kompromisszumos döntés született. Angélique-nek továbbra is meglesz a szobája Nimbyéknél, és ha nem válna be idelent, akkor „a fiam barátainak mindig akad egy zug meg egy tányér leves". Yves bácsi így mondta, Kissy pedig elkapta a villanást Vanessa tekintetében, aztán elgyönyörködött benne, ahogy a kislánynak fölragyog az arca. Igen, Yves bácsi – akkor

még Blanchard úr – szóról szóra így mondta három évvel ezelőtt is, amikor Mohi egy szál maga maradt a világban, vagyis hát nem maradt, éppen ezért. Most pedig Angélique-nek mondja.

Kissybe hirtelen belevillant egy gondolat. Yves bácsi, de Julie néni még inkább, egy kicsit úgy beszél Angélique-kel, mintha a lánya volna. Végül is egy éve náluk lakik, és azelőtt is jól ismerték már. Ha ők a tiszteletbeli lányuknak tekintik Angélique-et, még ha ezt nem is mondták ki szavakkal, akkor Nimbynek is, Vanessának is tiszteletbeli testvére lett. Vagyis neki, Kissynek is, hiszen ő is Vanessa testvérének számít, akárcsak Françoise. Nialának is. Martint és Pit szerelmi szál kapcsolja hozzájuk, Jennifer az amerikai dokin keresztül rokona D'Aubissonéknak, Chantal pedig Andreas kedvese. Most már Elke az egyetlen, akit csak az egérségi kötelék köt hozzájuk, rokonság nem, se igazi, se tiszteletbeli… ámbár…

Ámbár igazság szerint Elkét mindig valahogy a kishúguknak tekintették, vagyis hát voltaképpen a lányuknak kellene, mert az életét köszönheti nekik. És akkor az összes egér egyetlen családot alkot, mind a tizenegy!

Lakni továbbra is Vannival fog a panzióban, mint a nyáron. Ez magától értetődő. Viszont hogy miből fog élni, az már nem annyira.

Niala közölte, hogy Angélique nem fog munkaadóknál kilincselni, mint egy idegen, hiszen tömérdek munkaadót ismer Beaulieu-ben és környékén – ha nem is személyesen, de rajtuk keresztül mindenképpen. Ezért felhívott egypár munkaadót, de minden állásuk szakképzettséghez volt kötve.

– Legföljebb elmegyek mosogatni – felelte Angélique. – Az se rosszabb, mint a húrelmélet.

– Azt talán mégse – felelte Niala a telefonkönyvet tanulmányozva. – Majd ha minden egyéb csődöt mond. – És megint fölhívott valakit, de az illető nem vette fel. Hívott helyette mást.

Jó darabig keresgéltek, de szakképzettség nélkül sehol sem akadt jobb a konyhai kisegítésnél, felszolgálásnál, takarításnál. Angélique-nek ezek megfeleltek volna, de Niala megkötötte magát. Egy Jerry nem fog pizzákat hordani kövér turisták elé.

Nemcsak azért, mert bármelyik akarhat egeret a pizzájára, hanem mert rosszul fizetett és bizonytalan munkák. Főleg most, vége a szezonnak, sok száz idénymunkás hagyja el a partvidéket napokon belül. Vannak, akik az ország túlsó végéből jöttek egy-két hónapra, főleg huszonévesek, hogy keressenek egy kicsit, a szabadidejükben megnézzék a Côte d'Azurt, aztán hazamennek tanulni vagy amit addig csináltak. Ha Angélique is köztük lenne, most egyszerűen kirúgnák, mert nincs már annyi vendég, nem kell az ember.

Tom azt mondta, Angélique-nek vállalkoznia kellene. Szépen vezet, a partvidéket jól ismeri, vehetne egy kocsit és taxizhatna. Niala elgondolkodott az ötleten és azt mondta, végeredményben nem is olyan hülyeség… de ő azért keresgél tovább.

Már egypár órája keresgélt, amikor hazaért Georges, aki éppoly döbbenettel hallgatta a fejleményeket, mint a többiek. Aztán megkérdezte:

– És mikortól szeretnél dolgozni?

Angélique határozatlanul megvonta a vállát.

– Bármikortól. Amíg az egérkék itt vannak, még szívesebben lennék velük, de aztán már akár munkába is állnék.

Georges pár pillanatig tűnődött.

– Hát olyan hamar nem tudom megoldani, de azt hiszem, lenne itt valami.

Bár egy éve nem dolgozott, Georges valójában nagyon is sokat dolgozott. Csak egyelőre nem származott belőle jövedelme.

Időnként beszámolt az eredményeiről, de csak úgy vázlatosan, az egerek úgyse sokat értettek a dologból. Pontosabban – semmit. Repülőgépet vezetni megtanultak ugyan, még az első közös nyarukon; igaz, Kissynek az egész repülésnél emlékezetesebb volt, hogy Mohi tökéletes provanszál nyelven tudott karattyolni a reptéri emberekkel, anélkül hogy tudott volna ennek a nyelvnek a létezéséről.

De a repülőgép működéséről ma se tudtak sokkal többet annál, amit Niala magyarázott nekik annak idején a reptérre menet. Persze nem is az volt a fontos, hogy részleteiben értsék Georges magyarázatait, ezt ő se várta el tőlük. Elég volt, ha annyit tudnak, hogy a cél a repülés biztonságának javítása.

– Úgy néz ki, hogy hamarosan elkezdhetjük a gyakorlati teszteket. Nemsokára cég leszünk, lesz költségvetésünk meg minden. És emberekre lesz szükség. De azt hiszem, tudunk használni egeret is.

Angélique mosolygott.

– Én édeskeveset tudok a repülésről.

– Majd megtanulod, ami kell. Igazából nem is a repüléshez kell érteni, hanem a mi találmányainkhoz. Azokat meg úgyis csak mi hatan ismerjük. No szóval. Te lehetnél a cég titkárnője. Ez eleinte főleg szervezés lesz, találkozók, megbeszélések, a tesztek eredményeinek követése, ilyesfélék. Aztán majd kialakul.

Angélique Vannira nézett.

– Jól hangzik – mondta ez.

– Elfogadom – pillantott vissza a lány leendő munkaadójára. – De mit jelent az, hogy hamarosan?

– Azt csak a jó ég tudja. A cégbejegyzés még hónapokba telik, de munka addig is van bőven. Várjunk csak. Mi lenne, ha elsejétől fölvennélek mint magántitkárt?

– Akkor lenne egy jól fizetett magántitkárod – mosolygott Angélique ravaszul –, akinek nagy a füle, viszont sejtelme sincs, mi a dolga.

– Az nem gond – felelte a pilóta ugyanolyan ravasz mosollyal –, a fülek mérete csak javítja a nem olyan nagyon jól fizetett magántitkár esztétikumát, a munkára pedig egykettőre betanítalak. Sőt, voltaképpen ebben a percben meg tudom tenni. Lássuk csak. Két feladatod lesz. Az első: ha azt mondom, hogy intézd el ezt meg azt, akkor szaladsz és elintézed.

– Surranok.

– Ahogy kényelmes, csak legyen meg.

– Oké, és mi a másik?

– Azt már most is kezdheted. Drukkolsz, hogy sikeresen vegyük az akadályokat és létrejöjjön a cég, mert a te állásod is ettől függ.

– Drukkolni mi is tudunk – cincogta Vanessa –, ez fizetett munka?

– Hogyne – felelte apja, azzal odament és adott egy puszit a feje búbjára.

– De ez ugye nem havibér? – érdeklődött a kislány.

Erre rögtön kapott még egyet.

Végül is ezerötszázban állapodtak meg, ami igazán nem rossz, különösen hogy Angélique ezentúl nem Vanninál lakik. Vanni lakik őnála. Isabelle néni kijelentette, hogy az egerek hozták Vanessát, és továbbra se fogad el tőlük pénzt. Vanni ugyan a nyarat kifizette, de elsejétől az megint ingyenszoba, és erről több szó ne essék.

Nem is esett. Amikor a néni ezt mondta, már délután volt, és mindenki Vanessa előkészületeinek megfigyelésével volt elfoglalva. Négy órakor befutott egy furgon a panzió elé, egy japán fiatalemberrel, aki meghajolt Vanessa előtt, majd a többiek előtt is. Ők viszonozták, a fiatalember pedig hűtőtáskákat szedett ki a kocsiból, és bevitte őket a konyhába. Egész sereggel.

– Köszönöm, Furanku-szan – mondta Vanessa, és meghajolt megint.

– Részünkről a megtiszteltetés, Vanessa-szan – hajolt meg a japán is. – Bearanyozta napunkat kitüntető figyelmével.

Kissy igyekezett kőmerevre dermeszteni az arcát és igazi japán módra meghajolni, de aztán megkönnyebbülve engedett ki, ahogy a japán beugrott a furgonba és szélsebesen letolatott a kacskaringós utcácskán.

– Furanku-szan? Ez nem a Frank japán változata?

– De – felelte Vanessa, s visszaindult az épületbe. – Az igazi neve François Tomita. Az anyja ugyanis francia. Helyes, akkor hát lássuk csak. Szükségem lesz néhány egérre kuktáskodni. Vagy inkább néhány tucatra.

Kissy azonnal jelentkezett. Akárcsak mindenki más. Senki nem akarta kihagyni az élményt, ahogy Vanessa szusit készít, életében először. Nimby közölte, hogy semmi pénzért nem hajlandó lemondani arról, hogy láthassa és lefényképezhesse első szusijával. A képeket majd be akarja mutatni a díjátadáson, amikor a svéd király kezet ráz vele.

– Szakácsoknak nem adnak Nobel-díjat – felelte Vanessa.

– Most még nem!

A nagy konyhaasztal egészen tele lett a korábban hozott szerszámokkal meg a rengeteg hűtőtáskával, palackkal, zacskóval. Isabelle néni az egyik sarkánál foglalt helyet kötényben, sapkában, de kesztyű nélkül: ő csak megfigyelő lesz. Az egerek előírásosan be voltak öltözve.

A rizst már egy órával ezelőtt átmosták, óriási mennyiséget, hiszen ők is sokan vannak, és ha jó lesz, a vendégeket is megkínálják belőle. Most föltették főni.

– Lássuk az ecetet – mondta Vanessa. – Kell szu, cukor és só.

Egy egérként ugrottak volna, de megakadtak.

– Mondd még egyszer – kérte Chantal.

– Szu, cukor…

– Ó – mondta Chantal. – Teljesen úgy hangzott, mintha azt mondtad volna, hogy „szu”.

– Hiszen azt is mondtam – nevetett Vanessa, átsétált az asztal másik oldalára és kiválasztott egy palackot. – Nézzétek, mindenen rajta van a felirat.

Megnézték, valóban rajta volt. A japán feliratos bolti címke mellé kis fehér öntapadós cédulát ragasztottak, amin közönséges latin betűkkel, angol helyesírással ennyi állt: *SU.*

– Tehát ez a szu – állapította meg Pi. – És *mi* az a szu?

– Rizsecet – vigyorgott Vanessa, és kitöltötte az üveg tartalmát egy nagy edénybe. Cukrot és sót öntött bele, s addig forralta, amíg a folyadék víztiszta lett. Akkor kiemelte és jégkocka közé rakta. – Jól van. A rizsnek még kell idő, ez majd lehűl, jöhet a tamago. – Böngészni kezdték a feliratokat, de a mikró megrázta a fejét. – Olyan itt nincs, azt mi készítjük. A tamago az omlett. Kell húslevessűrítmény, tojás, szójaszósz, só, mirin. Ja, és növényi olaj.

Angélique volt a kamraegér, szaladt a kellékekért. Kissy közben észrevette, hogy a zsebek összesúgnak, előveszik a telefonjaikat és elindulnak az asztal mellett kétfelé.

– Hát ti mit csináltok? – kérdezte, mikor azok befordultak a sarkon.

– Feljegyező írást – felelte Elke büszkén. – Vanessa fogja hozzánk vagdosni fura japáner szavakat, mi meg surranhatjuk magunkat körbekörbe, amíg megtalálsz rendes konyhakajákat. Úgyhogy fölíromjuk, mi hol van. Vanessa mondhati teljes nyu-

galommal, hogy kéri egy üveg micubisi vagy egy doboz daihacu, nem fogjuk helyette hondát vinni.

– Itt nincs is honda – nézett rá Vanessa szeretettel –, én csak szudzukit rendeltem.

Az omlett eléggé hasonlított a közönséges európaira. Vanessa összekeverte a tojások fehérjét és sárgáját, beletette a szójaszószt, a levessűrítményt, sót és a mirint, amit Nimby lelt meg egy üvegben: főzéshez való rizsbor volt, szaké. Egy négyszögletes serpenyőben olajat forrósított, kiöntötte, egy tiszta ruhát beolajozott vele és összehajtogatva félretette. Aztán vékony sugárban omlettmasszát öntött a serpenyőbe, amíg a massza ki nem töltötte az alját, nem többet. A tészta hamarosan apró buborékokat formált, amiket Vanessa gondosan kipukkasztott egy evőpálcikával, már az is oda volt készítve. Amikor késznek ítélte, a pálcikát körbehúzta a széleken, óvatosan fölemelte az omlett sarkát, ami lecsúszott a pálcikáról és ráborult az omlettre. A kislány visszasimította és megpróbálkozott egy másik sarkával. Az is ugyanezt tette.

– Hé! Hagyd ezt abba, össze akarlak hajtogatni!

Kissy elvigyorodott, aztán gyorsan komolyra igazította az arcvonásait. Az omlettnek erre nem volt szüksége, az omlett egy pillanatra se vigyorodott el, csak feküdt a serpenyőben. Kissy úgy gondolta, ha ő feküdne egy forró serpenyőben, ő se vigyorogna. Lelki szeme előtt egy pillanatra fölvillant két háromszögletű fülecske, de elűzte a rémlátomást.

A kislány tortalapátot kért, ezzel már sikerült ráhajtania az omlett szélső egyharmadát a középső harmadára, aztán ezt a kettőt a harmadik harmadára. Eligazgatta és elégedetten nyúlt az olajos ruháért. Kissy meglepve nézte, ahogy egértársa nyugodt mozdulatokkal végigtörli a forró serpenyő szabad kétharmadát. Aztán a lapáttal áttolta a tésztát a serpenyő másik végébe, és az innensőt is beolajozta.

Újabb vékony réteg masszát öntött a serpenyőbe, a lapáttal fölemelve az előzőt, hogy alá is jusson. Megsütötte, kiszurkálta a buborékokat, összehajtogatta. Olajozott, töltött, sütött, hajtogatott. Csakhamar kis sárga tésztakupac feküdt a serpenyőben.

– Elég formátlan – állapította meg Vanessa –, de először csinálom. Jól van, egy tamagónk már van. Kérek egy kuktaegeret, aki folytatja a gyártást.

– Én megpróbálnám – mondta Pi.

– Harcra föl, én pedig folytatom a rizzsel. Kérek néhány hangirit… ja, az edényeken nincsen felirat. Azok a kis kerek fadézsák.

Martin máris hozta őket. Vanessa apránként rizst terített az egyik aljára, elegyengette egy fakanállal és megöntözte egy kis rizsecettel… szuval, Kissy már emlékezett.

– Van az asztalon egy legyező is, ucsivának hívják, kérek ide egy egeret, aki hűti a rizst.

Kissy fölfedezte a kis barna legyezőt egy palack tövében.

– Legyezni kell a rizst?

– Legyezni kell a rizst – vágta rá a mikró.

Kissy elhelyezkedett Vanessával szemben és odaadóan legyezte a rizst.

– Jut eszembe – szólalt meg Nimby –, nem tudom, gondoltatok-e rá, de hamarosan olyan nehézségeink lesznek, amik eddig nem voltak.

– Nem bízolsz mesterszakács egeredbele? – kérdezte Elke.

– Nem konyhaiak. Közlekedésiek.

– Persze, mert megeszjük sok szusit és ilyen kövér egérkék…

Elke már mutatta is, két karját eltartva a testétől, hogy milyen kövérek, de gyorsan elhallgatott, mert a két mikró egyforma szigorú arccal nézett rá.

– A szusi nem hizlal – mondta a kislány.

– Nem erre gondoltam – mondta a fiú. – Ha nem csacsognál folyton, meg is tudnád, hogy mire.

Elke villámgyorsan behúzta száján a cipzárat és a kulcsot is ráfordította. Kissy vigyorgott: ezt tőle tanulta.

– Helyes – bólintott Nimby. – Szóval ha Angélique ideköltözik, Pi pedig dolgozó egérként éppen olyan elfoglalt lesz, mint eddig, akkor ki fogja vezetni a kocsinkat?

Az egerek meglepve néztek össze.

– Pi dolgozni fog? – kérdezte Françoise.

– Nyilván. Nem azért szerezte meg a diplomáját, mert éppen akkora az üres hely a falon.

Közben a hangiri megtelt rizzsel. Letakarták egy ruhával, Vanessa pedig a rizsre és a következő hangirire mutatott. Chantal átvette tőle a rizst, Jennifer pedig Kissytől a legyezőt, akárhogy is hívják; kicsit fárasztó volt kezelni.

– Egy pillanatra váltsunk témát – kérte Vanessa –, szeretnék egy nigirit próbának. A magurót kérem.

– Kék hűtőtáska, Isabelle nénitől balra – mondta Françoise késedelem nélkül.

– Cin-cin – pillantott rá Vanessa –, hasznos kisegerek vagytok. Ti vagytok a tartalomjegyzék.

– És a tárgymutató – tette hozzá Angélique.

A maguro piros halhúsnak bizonyult. Tonhal, mondta Vanessa, kért egy szasimi-bócsót, köznapi nevén kést, és fölszeletelte a halat.

– Kell vaszabi, egy edényben ecetes víz, meg az első hangiri, amibe én tettem a rizst – mondta közben. – Meg szójaszósz.

– Több helyen is találtunk vaszabit – jelentette a tartalomjegyzék.

– És többféléket – tette hozzá a tárgymutató. – Azt is kell megeszünk? Az nagyon harap, hülye fülű ember mondta Jean Renónak.

Nevettek. Igen, Michel Mullernek tényleg nagyon muris füle van, a kajla cimpáival.

– Nyugodt lehetsz, megesszük. Egy Jerry nem fél semmitől.

– Kivéve a ci… – csúszott ki Kissy száján, de gyorsan lenyelte a folytatást. Nem, azoktól se!

– Melyiket kéred vaszabi? – kérdezte Elke. Kissy megkönnyebbülten látta, hogy senki nem figyelt föl a közbeszólására.

– Bármelyiket. Mindegyik *igazi* vaszabi, Tomita-szan külön nekem hozatott Japánból. Ők az üzletben többnyire gyárit használnak.

– Miért, az miből van? – kérdezte Nimby.

– Közönséges torma, mustár és némi színezék.

– És az igazi miből? – érdeklődött Elke.

– Vaszabiból. Az egy egész másik növény. No hadd lám csak.

Fölvett egy halszeletet, bal keze ujjaira fektette, jobb kézzel kiemelt egy kis adag rizst, s a hangiri oldalához nyomva gombóccá formálta. Tenyerébe vette, jobb mutatóujját finoman rányomta a tányérra tett zöld vaszabikrémre, aztán a halra. Ráhelyezte a rizsgombócot, szépen összenyomkodta, megformázta. Aztán letette a vaszabi mellé, a hallal fölfelé.

– Íme: egy nigiri-dzusi.

Megtapsolták. A szusi pontosan olyan volt, mint az étteremben.

– És most? – kérdezte Elke, miután a fényképezőgépek megörökítették Vanessa első szusiját és őt magát is. – Csinálsz mit ezzel?

– Ezt – felelte a mikró, fölkapta a szusit, ügyesen belemártotta a szójaszószba, s egy pillanat múlva már be is kapta. Tizenegy szempár figyelte lélegzet-visszafojtva, ahogy nyugodt mozdulatokkal megrágja és lenyeli.

– No? – kérdezte végül Isabelle néni, amikor a kislány már öt másodperce állt mozdulatlanul.

– Ez nagyon jó – suttogta. – Tudok szusit készíteni!

Az egerek körbeugrálták az asztalt boldogságukban. Elke rárontott Françoise-ra és földre teperte, de Angélique szétválasztotta őket.

– A konyhában nem verekszünk. Új sapkát, új kötényt, nyomás!

A zsebek rohantak öltözni.

– Akkor most csináljunk egyet-egyet mindenkinek – mondta Vanessa, és munkához látott. – Kérek egy tálcát, amin elfér tíz nigiri.

– Azt hittem, vacsorára szánod – mondta Isabelle néni.

– Úgy is van. De az első alkotásokat csak megkóstoljátok? Mindjárt megcsinálom, addig halljuk, miért lennének nekünk közlekedési nehézségeink. Hisz a maxik is velünk vannak szünnapokon.

– Szerdánként aligha fog leállni Georges-ék cége – vélte kedvese. – De nem is ez a lényeg. A shindyk munkanapokon is garázdálkodnak. És nem mindig a vasútállomások mellett.

– Akkor mit tegyünk? – kérdezte Jennifer. – Talán szerezzünk jogsit?

– Úgy bizony, egérke.

– Nekünk még nem adnak, egerentyű. Ha nem tűnt volna föl, mi gyerekek vagyunk.

– Hát, egérke, ha nem tűnt volna föl: már nem vagyunk gyerekek. Ti biztosan nem. Tizenhat éves kortól az embernek már megadják a jogsit.

Kissy döbbenten nézett a tálcán fekvő egyik szusira. A szusi éppoly döbbenten nézett vissza rá.

Neki már lehet jogosítványa? Vezethet?! Legálisan? Hirtelen úgy érezte magát, mint Lindsay Lohan abban a filmben, ahol kamaszlányból a saját anyjává változik.

– Csak motorbiciklire – szólalt meg ekkor Pi.

– Úgy van. Motorbiciklire. Az is gurul, nem?

Egerek és szusik egymásra néztek.

– Gurul – ismerte el Vanessa. – De mi és a zsebek még nem vagyunk tizenhat évesek.

– Viszont utasok már most is lehetünk – mondta Nimby.

– Ami azt illeti – szólt Angélique –, nektek mikróknak is lehet már jogosítványotok: mopedre.

– Mipedre? – hökkent meg Elke.

– Moped. Kis motor, vagy ha úgy tetszik, motorral fölszerelt bicikli.

– Az is gurul? – tudakolta Françoise.

– Nyugodt lehetsz.

Közben elkészültek a nigirik, s Vanessa személyesen vitte oda a tálcát Isabelle néninek. A néni kivett egyet, megköszönte, megette és jóváhagyólag bólintott.

– Nem vagyok nagy kedvelője a japán konyhának, szakértője sem, de ez állja a versenyt az igazi szusival.

– Te még sosem ettél igazi szusit, Isabelle néni – felelte Vanessa, és körbejárt a tálcával. – A bolti szusi csak utánzat. Gyorskaja. Japánban a szusi az, ami Amerikában a hamburger, az elfoglalt ember berohan az étterembe, bekap egy előregyártott, fogyasztásra kész szendvicset, fizet és elrohan. Tudjátok, mi a kurukuru szusi?

Nem tudták.

– Körhintát jelent. Vannak olyan éttermek, ahol futószalag megy körbe-körbe, különböző színű tányérokkal. Nyugaton szusivonatnak hívják, és tényleg vannak helyek, ahol kis villanyvonat viszi körbe a kaját. Leülsz, kiválasztasz egy tányért, a tartalmát megeszed, még egy tányért… egészen kicsi adagok vannak, hogy ne legyen maradék, lehet, hogy a végén egy tucat tányérod lesz. Akkor hívod a kiszolgálót, de van, ahol egy gépbe kell dobni a tányérokat, az számolja meg. A tányérok színe

jelenti az árat, ki van rakva kis táblázatban, hogy tudd, mennyit költöttél.

Közben ő is körbejárt a tálcával, aztán visszatért az asztalhoz. Kissy jól megnézte a szusiját, mielőtt megette. Szépen volt megformázva, és ízletes is volt. Érződött rajta a csípős vaszabi, de épp csak amennyire kell. Csettintett a nyelvével. Élmény lesz a vacsora.

Vanessa visszatette a tálcát.

– Szóval igazi japán profizmus. Van egy mikrofon, amivel rendelni tudsz, és megjelölik a rendelésedet, például magasított tányérra teszik. Van, ahol vonalkódozzák a tányérokat, és ha valamit túl sokáig nem vittek el, akkor leveszik. De hát ezek a helyek a legolcsóbb szusit adják, még a rák se rák, csak szurimi. – Hát az meg mi lehet, gondolta Kissy, de Vanessa ekkor elkészült a nigirivel, amit az utolsó mondatok alatt formázott, letette a tálcára, és rámutatott. – Nálunk viszont igazi különlegesség lesz a szusi, a legjobb anyagokból. No, egérkék, ki csinál nekem ilyeneket?

– Én – mondta mindenki, de elég bizonytalanul.

– Jól van. Két embert betanítok, aztán ti tanítjátok tovább. Te és te – mutatott a két legközelebb állóra, Nimbyre és Angélique-re. – Az ujjadat bemártod az ecetes vízbe. Ráfekteted a halat, nem a tenyeredre, az ujjadra. Kiveszed a rizst, golyót formálsz belőle. Vaszabiba mártod az ujjadat, csak egészen finoman, és rákened a halra. Aztán ráteszed a rizsgombócot és megformázod. Így ni.

Lassan mutatta a mozdulatokat. A két egér figyelt és utánozta. Egyszer csak ott volt két nigiri a tálcán. A mikró alaposan megnézte őket.

– Szépek. Kicsit csálé mindkettő, de az enyém is – mutatta föl a sajátját, és letette a többi mellé. – Jól van, ti ketten csináljatok ilyeneket, közben tanítsatok be még egypár egeret. Pi, mi a helyzet a tamagóval?

– Rengeteg van már, legalább húsz – felelte a fiú.

– Az pedig nem sok. Egy nigiri egyetlen falat, ne feledd!

– És hány nigiri lesz egy ilyen omlettből?

– Egy.

– Hm. Akkor csakugyan nem csináltam még sokat.

– Nem, de nem is baj, ideje megkóstolni. – Vanessa levett egyet a tányérról, aztán megállt a mozdulattal. Visszatette. – Pillanat. Kérek egy csomag norit… köszönöm – mondta saját magának, mert ugyanekkor fölfedezte keze ügyében a norit. Fekete lapok celofánba csomagolva. Felbontotta, egyet kiemelt, kést fogott és lehasított egy csíkot a széléből. Így már látszott, hogy az anyag igazából sötétzöld.

– Ez a tengeri fű – jutott Kissy eszébe.

– Úgy van, egérke, és hogy feleljek a korábbi szavaidra, nem, nem félünk a cicáktól. Megverjük őket és kész.

Kissynek lekornyadt a füle. Ismerhette volna már annyira Vanessát, hogy tudja, semmi nem kerüli el a figyelmét és semmit nem felejt el.

A mikró elkészített egy nigirit a tamagóval, aztán csinosan körbetekerte a norival. A sötétzöld öv remekül mutatott a sárga omletten. Miután lefényképezték, megette.

– Ez is jó! Majd vigyázzatok, hogy legyen benne elég vaszabi. Mostantól nem csinálok senkinek nigirit, mindenki a sajátját kóstolja meg. Kérem a mekadzsikit!

Elke rögtön mutatta a megfelelő hűtőtáskát.

– Ez a kardhal – látott hozzá Vanessa a szeleteléshez. – Mivel nyár van, mekadzsikit eszünk. A makadzsiki húsa viszont ősszel jó.

– És az mi? – kérdezte Jennifer.

– Kardhal.

– Akkor mi a különbség?

– Hogy ez mekadzsiki, az meg makadzsiki. Másik hal.

– Ősszel muszáj másik hal megeszjük – érvelt Elke –, mert ezt megeszünk most. Semmi is nem marad.

– Így van. Rendben, egérkék, a mekadzsikit fölszeleteltem, csináljatok belőle nigiriket. A maguróból meg a tamagóból is, de a tamagót körbe kell kötözni norival. Majd mindjárt fölvágok párat.

Kissy döbbenten észlelte, hogy érti a szöveget. Pedig már minden főnév japánul volt. Kivéve az egérkéket, szerencsére.

– De eszünk ám kacuót is – jelentette be Vanessa büszkén, a zsebek pedig indultak a dobozért. Kissy rajongva nézett a séfre. Csodálatos! Mindig is kacuót szeretett volna enni. Hát még ha lenne róla sejtelme, hogy az micsoda!

A hűtőtáskában ezúttal is halhús volt. Vanessa fölszeletelte és átadta a nigirikészítőknek.

– Ez a bonitó – világította meg. – Finom csemege, rendkívül értékes hal. Jól van, jöhet a szudzuki. Elkének megígértem.

– Nekem? – nézett rá a kislány meglepve.

– Neked hát. Azt mondtam, nincsen se micubisi, se daihacu, se honda, csak szudzuki. Sőt elárulom, hogy nincsen se nisszan, se hitacsi, se tosiba.

– Legalább egy kis panaszonik?… – kérdezte Elke mélyen átélt kétségbeeséssel, aztán elnevették magukat. Vanessa fölszeletelte és közreadta az egészen fehér húsú szudzukit, vagyis tengeri sügért.

– Visszatérve a hondára – mondta közben –, azt mondod, nagyfülű, hogy le kellene tennünk a jogsit kétkerekűekre?

– Azt – bólintott Nimby, gondosan megformázva egy rizsgombócot. – Az alapítvány megvenné őket, hiszen ez a shindyk üldözéséhez kell.

– Úgy. De nincs bőrdzsekink.

Egy pillanatra csend lett. Mindenkiben fölrémlett az a nagyszerű pillanat, amikor a pöttöm, szöszke kislány odament a nagydarab motoroshoz és úgy kiosztotta, mint egy kölyökkutyát.

– Hát majd szerzünk – felelte Nimby, szemlátomást osztozva párjának meggyőződésében, hogy bőrdzseki nélkül a motor el sem indul.

– Így ni. Az utolsó az ebi, vagyis a garnéla. Persze nem konzerv, friss.

Françoise már éppen nyitotta volna a hűtőtáskát, de az utolsó szó hallatán gyorsan visszacsukta.

– Csacsi egér vagy – nevetett Vanessa. – Friss, de nem él már. Leforrázták sós vízben, lefejezték felségsértésért, kizsigerelték, kivetkőztették a páncéljából. Tomita-szan gondos kiszolgálást nyújt, az ilyen feladatoktól megkímélt minket. Ehhez ráadásul gyakorlat is kell, az meg nekem nincs.

A rákok csakugyan nem éltek, nem volt fejük se, viszont egyenesek voltak.

– Miért nincsenek összetekeredve? – kérdezte Niala.

– Egy pálcával kimerevítik őket. Tessék, egyből mehetnek nigiribe.

A rák Kissynek jutott. Ebinigiri, gondolta. A tenyerére tett egy rákot, rizsgombócot formált, belemártotta ujját a vaszabiba, és tökéletes ügyességgel elkészítette a nigirit. Megszemlélte, megmutatta mesterüknek is, aki bólintott.

– Klassz, csak kétszer ennyi rizs kell hozzá.

Kissy gyorsan pótolta a hiányt, így viszont a gombóc már nem maradt egyben. Sebaj, az elsőt úgyis megette volna.

Finom volt. Kissy gratulált magának és hozzálátott a nigirigyártáshoz.

– Akkor ezzel megvagyunk – mondta Vanessa, végignézve csapatán. Pi és Niala sütötte a tamagót, Angélique a maguróval foglalkozott, Nimby a mekadzsikivel, Martin a kacuóval, Jennifer a szudzukival, Kissy pedig az ebivel. Chantal volt most a kamraegér, ami ezúttal nem kamrai szolgálatot jelentett, hanem általános nyersanyagellátást. E pillanatban éppen kicserélte Angélique előtt a hangirit. A zsebek pedig lesben álltak, hogy mit hozzanak. Vanessa egyenesen rájuk nézett, előbb Françoise-ra, aztán Elkére.

– Ideje komolyabb feladatokkal foglalkozni. A gunkan-maki következik. Kérek egy kis rizst, ikurát és vaszabit.

Elkének már csattant is a füle, ahogy megpördült és hozta. Kissy megfigyelte, hogy meg se nézte a „feljegyező írást”, mostanra alighanem tudta fejből, mi hol van az asztalon.

Az ikura egy halom csillogó, piros gyöngynek bizonyult.

– Egy rizsgombócot megformázok – mondta séfjük –, kis henger alakra. Körbetekerem norival, magasabban, mint a rizs, és a tetejére teszem az ikurát. Ez lazackaviár. Egy csöpp vaszabi… tessék, egy gunkan-maki készen is van.

– No lám csak – mondta Isabelle néni –, hát kaviár az a piros? Minálunk inkább csak fekete szokott megfordulni.

Vanessa tányérra tette a gunkan-makit és odavitte a néninek.

– Tomita-szan azt mondta, az ikura nem régi jövevény a japán konyhában. A neve se japán, oroszul ikrának mondják, ezt

vették át. A fekete kaviár viszont egyáltalán nem való szusiba. Túl drága.

– És annyira nem jó – mondta a néni, lenyelve a falatot. – Én ettem belugát, az árától lehetett volna tömör aranyból is, de az íze egyáltalán nem olyan különleges.

Kissy odapislantott az ikurára. Egyetértett Isabelle nénivel, a kaviár egyáltalán nem olyan elképesztően finom, de neki a pirosról is ez volt a véleménye. Ha az ember kettévág egy paradicsomot és kiveszi a magokat az őket tartalmazó nedves anyaggal együtt, az látványra pont olyan, mint a piros kaviár, és ízre se sokban különbözik.

Persze ez nem vonatkozik egy eredeti, Vanessa Pif Jerry Bohringer-Chandeau-Morin D'Aubisson Blanchard séf által készített ikurás-vaszabis gunkan-makira, amiről már kóstolás nélkül is tudja, hogy igazi ínyencfalat.

A konyha kezdett igazi japán külsőt ölteni. A tálcákon egyre több nigiri sorakozott, bár amikor egy-egy megtelt, akkor Chantal bevitte a kamrába, Isabelle néni speciális hűtőjébe, amit kimondottan arra gyártottak, hogy rengeteg lapos tálcát tarthasson benne az ember. Elke hozzálátott gunkan-makit készíteni, hisz úgyse kellett ugrálniuk, ha Vanessa kért valamit, csak megmondták, hol van, Chantal máris hozta.

– Françoise, te kapod a makidzusit – mondta Vanessa. – Gyere és figyelj. Egérke, add csak ide azokat a gyékényeket… kösz. Ez a makiszu, ezzel csináljuk a tekercseket.

– Azt szeretem – mondta Nimby.

– Akkor jó, még rengeteg nyersanyagunk van. Kezdjük a tekka-makival. Kiterítesz egy makiszut és ráteszel egy fél norilapot. – Françoise hűségesen utánozta mesterét a saját gyékényével. Kissy kicsit arrébb tolt egy hűtődobozt, hogy jobban lásson. – Most a közepére terítesz egy csíkban rizst, nagyjából ennyit. A közepén húzol egy mélyedést az ujjaddal, és belefektetsz pár csík tonhalat. Igen, jó lesz, és most finoman kenj vaszabit a tetejére. Most föltekerjük. Magad felől indulva szépen csavard föl. Most óvatosan nyomd össze, hogy négyszögletes legyen. Vedd le a gyékényt és szeleteld föl, csak vigyázz, a kés nagyon éles.

Megszemlélték a szeleteket. Gyakorlatilag hibátlanok voltak.

– Ügyes a kisegér – mondta Vanessa. – Most csinálj kappa-makit. Chantal, kjúrit kérünk! Ez ugyanolyan, mint a tekka, csak nem hal van a közepében, hanem kjúri.

Chantal közben Elke útmutatásával megtalálta és kinyitotta a megfelelő hűtődobozt.

– De hisz ez pont olyan, mint az uborka – nézett bele.

– Ez nem olyan, mint az uborka. Ez *uborka.* Tomita-szan külön a kedvemért hozatta Japánból, igazi méregdrága különlegesség, összesen egy tonnát termelnek belőle évente.

Volt valami a mikró hangjában, amitől Kissy és vele együtt még néhány kisegér szükségesnek érezte megkérdezni:

– Tényleg?!

– Nem, de jól hangzik! A nizzai piacról van. Tomita-szan csak átválogatta és meghámozta. Csíkokra vágjuk, egérke, úgy tesszük a szusiba.

– És a hal?

– Ebben nincsen hal. Sőt a kampjó-makiban se… – Vanessa elharapta a mondatot és meghökkenve nézett valahova Kissy mögé.

Kissy tudta, hogy a háta mögött egy óriási macska bújt elő a földből, és ha megfordul, széttépi. Neki most az a dolga, hogy moccanás nélkül várakozzon, amíg Vanessa közvetlenül az ő füle mellett elsüvítő lövései leterítik a ragadozót.

– Ejnye – szólalt meg a kislány –, elfelejtettem előkészíteni a kampjót meg a többit. Pedig azoknak idő kell. Kérek húslevest, szójaszószt és cukrot.

Összekeverte az anyagokat és beleáztatta a kampjót, amit senki sem ismert föl: egy köteg rózsaszínű fonal volt. Miután mindenki megszemlélte és a vállát vonogatta, Vanessa elárulta, hogy ez tök, csíkokra vágva.

– Ez fürdik húsz percig, addig nem csinálhatunk futo-makit se, mert abba is kell. Kérem a siitakét.

Ez gomba volt, teljesen jól fölismerhető, csinos kinézetű barna gomba. Nimby, aki a legközelebb volt hozzá, érdeklődve szimatolni kezdett.

– Hagyma van benne?

– Nem, a gomba illata emlékeztet a hagymára. A mirint is kérem. Egy egér mossa nekem ki a gombát langyos vízben. Én

összekeverek szójaszószt, húslevest és mirint, kis cukrot is kérek, Chantal, ha kimostad, ebbe tedd. Most pedig jöhet a haszu.

Ez egy köteg helyes kis keréknek bizonyult, küllőkkel.

– Biciklit eszünk! – rikkantotta Nimby boldogan, Kissy pedig majdnem szétlapította nevettében az utolsó rákot.

– Ez lótuszgyökér, drága szamaram – nézett rá Vanessa szerelmesen. – Szépen karikára vágták, de ez ilyen. Kérek szut és szójaszószt, sót, cukrot, ez majd ebben fog fürdeni. Kell nekik vagy félóra, addig pedig mi legyárthatunk mindenki mást.

– Ikura kevés csak már – jelentette Elke.

– Helyes. Ha elfogyott, cserélj kesztyűt és láss hozzá makit csinálni, abból is rengeteg lesz. Hé, te ott, a nagy fülekkel! A tied is elfogyott?

– De el ám – bólintott Martin.

– Akkor fogj egy makiszut és csavargass. Egy hadseregnek elegendő, amit Furanku-szan hozott, gyerünk!

Végül aztán sorra került a tök is. Addigra már elfogyott a nigirinek való, s a tekercsekkel is fölhagytak.

– Jól van – szemlélte meg séfjük az uborkát és a tonhalat –, a maradékot beletesszük a futo-makiba. Kérek néhány egeret a kampjó-makihoz, mondjuk a felét használjátok föl. Ugyanúgy készül, mint a tekka és a kappa, csak nem kocka alakú, hanem az egyik vége lapos, a másik ívelt.

– Miért? – kérdezte Françoise meggondolatlanul. Vanessa rosszallóan nézett rá.

– Mert ez a hagyomány.

– Értem…

– Akkor hát, egérkék, utolsó felvonás: futo-maki! – hordozta végig tekintetét a séf csapatán. – Csinálhatnánk még rengeteg mindent, temakitölcsért, kaliforniai tekercset, fölhasználhatnánk százféle halat, de elég mostanra ez a választék. Tehát a futo-maki. Kelleni fog jó sok tamago – nézett az omlettes tálcára –, igen, ez így nem rossz, azért egy párat még süssetek, jó? Kérem az oborót, tonhalat, uborkát meg a beáztatott növényeket.

Utóbbiak már nem voltak beáztatva, valamivel korábban kivette őket a mártásból és hagyta pihenni. Az oboro üvegbe zárt rózsaszínű, darabos pép volt, Kissy nem tudta beazonosítani.

– Ez is hal – árulta el mesterük. – Különféle halak húsát törték össze, mártásban megpárolták, és egy kis színezéket tettek bele. Lássuk azt a futo-makit. Az alapja ugyanaz, nori és rizs, aztán jönnek a kellékek sorban. Tök… oboro… uborka… omlett… lótuszgyökér… gomba… és megint tök. Ja, és tegyünk egy csík tonhalat a gomba mellé. Föltekerjük… ez már nem olyan könnyű, mert vastagabb lesz a tekercs…

Egy percbe is beletelhetett, amíg megbirkózott vele, addig senki nem mert levegőt venni a konyhában. Legfeljebb talán a néni. A tekercs elkészült és szilárdan állt akkor is, amikor Vanessa levette róla a gyékényt.

– Cin-cin – szemlélte meg művét, mialatt hozzálátott a szeleteléshez –, igazi szusimester vagyok! Én vagyok az egyetlen itamae-szan, akinek nagy kerek füle van!

Kissy elégedetten hevert végig a matracon. Esteledett, ilyenkor volt a legfinomabb a teraszon. Mellette ott feküdt Martin, éppoly elégedetten. Nézték a már feltünedező csillagokat, amiket Angélique nem fog ezentúl tanulmányozni, de attól még világítanak.

Remek vacsi volt. Vanessa kis tálakat állított össze, amiken mindenből volt egy, hatféle nigiri, háromféle makitekercs, gunkan-maki és futo-maki, továbbá egy tálka szójaszósz, egy kevés vaszabi és egy kis halom gari, vagyis rózsaszínű pácolt gyömbérgyökér, csinosan rózsaformába rendezve. Egy ilyen tálat a vendégek húsz euróért kaphattak meg. De lehetett egyenként is kérni mindenből, Jeanne az összes szobába kivitte az árlistát, amin ott állt, hogy csak ma, rendkívüli ajánlat.

Estére nem maradt egy morzsa se, és a vendégek még sajnálták is, hogy nincs több. Pedig az egerek igazán nem falták föl előlük… az egészet. Kissy például először is végigevett egy tálat, csak a vaszabit hagyta meg elővigyázatosan, aztán töprengeni kezdett, hogy melyik ízlett neki a legjobban. A töprengésből kóstolgatás lett, abból pedig még egy tál, aminek a végére legalább annyit el tudott dönteni, hogy a legkevésbé az uborkás tekercs – a kappa-maki, vagy felőle akár epszilon-maki – és az omlettes nigiri ízlik, nyilván mert azokban nincsen hal. De hogy melyik a legjobb, azt nehezen tudta volna megmondani. Végül aztán négy üres tálat talált maga előtt, és amikor felelős-

ségre vonta Vanessát, hogy miért pakolja az ő orra elé az üres tányérokat, akkor a kislány vigyorgott és azt állította, hogy amikor odatette őket, még tele voltak. Ami felháborító, ő nem evett ennyit. A többiek igen, ő nem.

Csinos kis bevételt hozott a szusi, csak a teli tányérokból eladtak vagy húszat, és egész halommal külön. Öt-hatszáz euró is meglehet. Persze így is veszteséges, hiszen Vanessa megvette Tomita-szantól az összes kellékeket, a sok hangirit, makiszut, szusihoz való borotvaéles késeket, a Japánból hozott valódi vaszabit, meg hát az se volt ingyen, hogy előkészítették a halat meg a rákot. Egyedül a hűtődobozokat nem vette meg, azokat Furanku-szan majd elviszi. De hát nem is az volt a cél, hogy hasznot hozzon a szusi. Vanessa meg akarta tanulni és be akarta mutatni a tudását az egereknek, meg ha már közönsége van, akkor legyen minél nagyobb. A panzió visszatérő vendégei hozzá vannak szokva, hogy a család időnként készít vagy kap valami különlegességet, amiből több van, mint amennyit ők megesznek, és akkor a vendégek is kaphatnak belőle. Persze pénzért. De máskor sem az a cél, hogy haszon legyen belőle, arra ott van a panzió rendes konyhája.

Kissy az oldalára fordult és elfészkelődött Martin mellett.

– Lassan ideje menni, egérke – nézett rá a fiú.

– Tőlem alhatunk itt is.

– A teraszon? Bolond vagy? Éjszaka *bármi* felugorhat ide.

Kissy mosolygott. Pontosan tudta, hogy a fiú nem azért akar négy fal között aludni vele, mert fél a macskáktól. Ami azt illeti, nyitott ablaknál alszanak, a szúnyoghálót egyetlen puha mancsmozdulattal végig lehetne hasítani, mégse gondolt rá soha senki, hogy cicaháló kellene helyette.

Hallgatagon bandukoltak vissza a szobájukba. Az utolsó éjszakájuk Beaulieu-ben, reggel indul a gép haza, északra. Egy remek nyárnak megint

VÉGE.

De északon is találnak sajtot meg shindyt bőven.

14.

A FACEBOOK

La bouche pleine de sable,
la langue en carton cartable,
oh chiens de la plage,
j'écris,
j'écris…

Nohát, párnatoll. De mekkora! Kissy becélozta és felszippantotta. Aztán továbbhaladt és folytatta.

…je voudrais des bottes comme l'italie qui monte aux hanches,
je voudrais un cuir comme les loulous qui trainent
les planches,
je voudrais m'enfuir et revenir chaque dimanche,
et des rideaux pour moi toute seule,
et des rideaux pour moi toute seule,
et un piano…

Nem ez a versszak jött volna, de mindegy. Különben is most jön a kedvenc része.

La bouche pleine de sable,
mon petit bronzage minable,
oh gens de la plage,
souris,
souris…

Persze itt mosolygást jelent, nem egeret, de akkor is.

Hirtelen fehér folt jelent meg a szeme sarkában, s egy pillanat múlva el is tűnt. Odapillantott. Macska gyors léptekkel igyekezett eltűnni a konyha felé.

– Hé, cicus! – kiabált utána jó hangosan, bár Macska alighanem a suttogást is meghallja, hiába zúg a porszívó. – Csak nem félsz tőle?

De válasz nem jött. Macska még kevésbé. Vállat vont és folytatta a munkát, az órára pillantva. Martin még jó ideig nem ér haza. Anya és apa csak estére várható. Még Suzy sincs itt, Macskával meg nem lehet mit kezdeni. Régóta nem volt már ennyire egyedül idehaza.

Je voudrais une peau en neige d'agneau en avalanche,
je voudrais des yeux et des cheveux plus longs que
mes manches,
je voudrais m'enfuir…

Elhallgatott és kikapcsolta a porszívót. Egy pillanatig radarozott.

Csengettek.

– Macska, igazán szólhattál volna! Suzy már rég berohant volna csaholva!

Az előszoba felé menet Macska nem mutatkozott, pedig lett volna ideje utánarohanni és térden állva kérni bocsánatát. Elmosolyodott a gondolatra. Macska még nála nagyobbaktól se kérne soha bocsánatot, hát még egy desszerttől. Kissy tudta, hogy Macska csak azért nem forral ellene semmit, mert kap elég macskakaját, ami nem verekszik.

– Szia, gyere be – mondta Kissy a monitoron látható képnek, és megnyomta a gombot. Solange elé ment a kertbe. – Hát te?

– Szia… zavarok?

– Dehogyis. Bocs, csak porszívóztam, és Macska nem ugatott, hogy csengetnek.

– Ugatni is szokott?

– Nem, hát éppen ez az. No halljuk, mi a gond.

Solange sóhajtott.

– Ennyire látszik?

– Eléggé. Gyere be. Mit iszol?

A konyhában ültek le. Kissy narancslét és aprósüteményt vett elő. Solange csak egy kortyot ivott.

– Oké. Belevágok. Szóval az apámat letartóztatták.

Kissy eltátotta a száját, aztán gyorsan becsukta.

– Megint verekedett, de most egy kocsmában. Összetörte a berendezést, két ember megsérült… nem súlyosan. Van kirendelt védője, azt mondja, ne is számítsak rá, hogy megint megússza szabadlábon. A munkahelyéről már ki is rúgták…

– Nem te tehetsz róla – mondta Kissy szerencsétlenül, és nagyon szeretett volna átváltozni Nialává, vagy legalább Angélique-ké. Ők sokkal okosabbat tudnának mondani.

– Nem, szerintem se. De ez nem is érdekes. A baj az, hogy mi lesz a házzal.

– Hogyhogy? Az a tiéd.

– Igen, de miből fogom fenntartani?

Kissy most értett meg mindent. Hát persze. Lehet, hogy Rouvel ivott, mint a kefekötő, de a számlákat azért csak fizette.

– Suzy hol van? – nézett körül Solange.

– Gyerekeket nevel Beaulieu-ben.

– Gyerekekeeet? Miféle gyerekeket?

– Természetesen kutyagyerekeket. Suzy egy kutya, milyen gyerekekre számítottál? Három fia és három lánya van. Nemsokára foguk is lesz, és rettegésbe ejtik a környék macskáit.

– Akkor klassz testőrségetek lesz.

Nevettek. Mintha Solange nem tudná, hogy bármelyik macskát megverik egyedül is.

Kissy tűnődve forgatott egy süteményt. Sajtos süti volt, egyszerű bolti, Martin vette tegnap.

– És meg akarod tartani a házat?

– Hát… szeretném. Haza is költöznék valamelyik nap… apámnak nem engedték meg, hogy szabadlábon védekezzen, úgyhogy egyhamar nem jön haza.

– Segítünk majd elvinni a cuccot.

– Kösz.

Kissy bekapta a sütit és elővette a telefonját.

Solange apját lecsukták verekedésért. Hazaköltözik, de nem tudja fenntartani a házat. Adjatok ötleteket. IK.

Elküldte az üzenetet a Jerry szerverére és megevett még egy sütit.

– Mi az az IK? – kíváncsiskodott Solange.

– A személyes jelem a Jerryben.

– Gondolom, titkos.

– Szigorúan. Most meg is kell hogy öljelek, amiért megláttad.

– Persze, megértem.

Nevettek. És vártak. Talán fél percig se kellett várniuk az első válaszra, és mire elolvasták, ott volt a következő.

Dolgoszi kelene walamiet. Párizsben midt dolgosszák Fiatalok mikor Zseppéndzet akarik? IE.

Kissy sóhajtott. Beszélni fog Louise kisasszonnyal, hogy tanítsa meg Elkét végre írni is franciául. Legalább az ábécét, meg hogy a főneveket nem kell nagybetűvel írni.

Ha hazaköltözik, kajára se lesz pénze, nemhogy a házat fönntartani. IF.

Fölvette a telefont.

IZ, hasznos ötleteket adjatok. IK

Az IZ az egész csapatot jelentette, megfelelt az „egérkék” megszólításnak.

El is adhatja a házat és jó ideig megélhet az árából. IJ

– Nem ér olyan sokat – felelte Solange. – Talán pár évig élhetnék belőle egy albérletben.

Nem jó ötlet, IJ. IK – írta Kissy.

Mennyi YT kell megoldás? IN

– Mennyi időn belül – fordította le Kissy.

– Hát… talán egy-két hónapig futja a számlákra, annyi van a bankban.

– De hozzá is férsz?

– Miért ne férnék hozzá?

– A te neveden van vagy az apádén?

Solange megnyúlt képe adta meg a választ.

Solange időtlen időkig megélt volna abból az összegből, ami aznap este átment a kezükön, még akkor is, ha egy az egyhez váltják euróra. Az avatóünnepségen az egész csapat összegyűlt. Kissy és Martin Vaucressonban, Nimby Franconville-ben, Chantal és Jennifer Neuillyben külön-külön, Elke Kronshagenben, Françoise Párizsban, Angélique, a D’Aubisson lányok és

Pi pedig Beaulieu-ben. Pi egyelőre nem tért haza, munkát keresni onnan is tud, és ott van Niala.

Vanessa és Nimby kivételével ekkor látták először egyben az egész művet. Fantasztikusan nézett ki, egész másképpen, mint ahogy eredetileg tervezték; a külön ezért csinált rengeteg fénykép nagy részét nem is használták föl, mert közben megváltozott a koncepció. Tizenhét csoportot hoztak létre. Vaucressont Kissyék házával, az iskolával és a főtérrel; Franconville-t Nimbyék házával, Yves bácsi szervizével és az udvarral, ahol megverték a négy suhancot; Neuillyt a négy egér lakásával, akik ott laknak vagy laktak; Courbevoie-t Marcel lakásával, az étteremmel, ahol a pincérnő megtudta, hogy Niala nem olasz, valamint Angélique régi albérletével, bár az Párizsban van; Beaulieu-t a villával, a panzióval, a rendőrkapitánysággal, a hegyi fészerrel és a Kérylos-villával; Párizst Françoise anyjának lakásával, az Eiffel-toronnyal és az étteremmel, ahol Niala olasz volt; Kielt Elkéék házával és a csatornával; Saint-Jeant az Ephrussi-villával, a Bouriant-villával és az utcával, ahol Pi megrándította a lábát; Nizzát a Plumail-étteremmel, a monacói kaszinóval és az EDHEC-épülettel; Auteuilt az uszodával és a La Défense-ból odatelepített Areva-toronnyal; valamint egydarabos csoportokat, Levallois-Perret-ben Ange néni lakását, Zürichben a Widder szállót, Orléans-ban a folyót az elmerült gáttal, Aubigny-sur-Nère-t a benzinkúttal, ahol összetalálkoztak a motoros bandával, Lyon látképét a Fourvière-ről, Grenoble-ban a buborékokat és a Serre-Ponçon-tavi kempinget. Összesen harmincnyolc ingatlant.

A többrészes csoportok területein akkor lehetett építkezni, ha mindet megszerezték – Beaulieu-ben ez öt darabot jelentett –, először házat, aztán panziót, majd egycsillagos szállodát. A szálloda később további csillagokat szerezhetett, de nem vásárlás útján, hanem tíz fizető vendég után jött egy új csillag, amíg az ötcsillagos szintet el nem érték. Az egyrészes csoportoknál akkor lehetett panziót építeni, ha az ember legalább kettőt megszerzett belőlük, a szállodához viszont három kellett.

A nem fejleszthető csoportok közül az állomásoké volt a legnagyobb, hét darabos: Nizza, Beaulieu, Franconville, Neuilly, Vaucresson, valamint az Orly és a Nice Côte d’Azur reptér. De volt egy csoport az autókból is: Marcel fehér Citroënje, az ala-

pítványi mikrobusz, Georges új mikrobusza és a lakóautó. A régi Monopoly két közműve helyett nekik öt volt: vízművek, villamos művek, telefon- és netszolgáltató, valamint a vaucressoni hipermarket. Ötvenhárom megvásárolható mező.

A tábla nem négyzet alakú lett, hanem kör, két átlóval keresztezve; nyolc-nyolc mező az átlók mentén, kilenc mindegyik negyedkörben, és öt csomópont. Középen volt a startmező, ahonnan bármelyik irányba el lehetett indulni. A kereszteződésekben bármerre szabad volt fordulni, csak vissza nem. A négy külső csomópontban edzőtermet, strandot, őrszobát és kórházat helyeztek el. Ezek szolgáltak börtön helyett, kétféle szabály szerint: a szerencsekártyák megnevezték, hogy melyik helyre küldik az illetőt, ha pedig háromszor duplát dobott valaki, akkor a gép kisorsolta, hogy hova kerül. Aki viszont csak „látogatóba” érkezett ezekre a mezőkre, az megkapott valamit a játékosok által korábban befizetett adókból. Mind a négy mező másféle pénzeket gyűjtött be.

Hét mezőn kaptak szerencsekártyát, a kártyacsomag száz lapból állt. Négy mezőn adóztak, négyen pedig macskák lestek rájuk. A macskát meg kellett verni. Ez úgy történt, hogy az egér is, a macska is földobott öt-öt pénzérmét. Akinek több volt a fej, az nyert. Ha egyforma volt, újra dobtak.

A pénzérmék ötlete onnan lett, hogy amikor a Jerrypolyt tervezték, még kilencen voltak, és mind a kilencük arcképét rátették egy-egy bankjegyre. Amikor a két kislányt fölvették a csapatba, még senki se gondolt arra, hogy ez gond lesz a Jerrypoly bankjegyeinél: új címleteket kell készíteni, és megismételni az egész sorsolást, vagy nem lesznek egyenlőek az esélyek. Végül Nimbyék úgy döntöttek, hogy nem is kell egyenlőnek lenniük, a két zsebegér arcmása pénzérmékre kerül. Kő-papír-ollót játszattak a zsebegerekkel, akiknek meg se mondták, hogy miről van szó. Elke nyert, ő került az ötdiósra, Françoise pedig az egyesre. Egy sajt tíz diót ér. Jennifer megrajzolta őket is, amint büszkén tekintenek a jövőbe, és egérfülük van. Az érmék írásos oldalát Vanessa tervezte, a számjegy volt rajtuk, alatta egy dió mint mértékegység, a számjegy bal oldalán a zsebegér kicsinyített arcmása, jobb oldalán pedig a vele szembenéző Sziporka. Alattuk egy-egy betű: RS. *République des Souris,* természete-

sen. Egerek Köztársasága. A bankjegyekre ki is írták, a nemzeti zászló is fölkerült rájuk, Jerryvel.

A macskás mezőkön ismerős macskák voltak: Tom a rajzfilmből, Tom Ford, Mathieu bácsi a shindymacskás sapkájában, és Mouchi a beaulieu-i cicanép képviseletében. A velük folytatott párviadal pénzre ment: a kettejük által dobott fejek különbözetét kapta a győztes, százasokban. Aki öt fejet dobott, amikor az ellenfele egyet sem, az bizony ötszáz sajtot zsebelhetett be.

Macska nem szerepelt az ellenségek között – elvégre mégiscsak hozzájuk tartozik. De az ő arcképe volt azokon az érméken, amikkel a macskák dobtak.

Mindezt egy nagyon kényelmes kezelőfelülettel csinálták meg. A képernyő tetején tizenegy arckép volt, abban a sorrendben, ahogy a játékban következtek, ezt az elején a gép sorsolta ki. Mindegyiknek színes kerete volt, a szín megegyezett azzal, amivel első paintballküzdelmükön lőtték egymást. Az éppen soron levő játékosnak nagyobb és világosabb volt a képe. Alattuk állt a pillanatnyi készpénzvagyonuk. A képektől jobbra pedig a soron levő vagy kívánságra bármelyik másik játékos ingatlanjainak leltára, apró, színes szimbólumokkal, amikről egy pillanat alatt le lehetett olvasni nemcsak azt, hogy mije van, de azt is, hogy a részben megszerzett csoportok többi darabjának ki a tulajdonosa. Meg a panziókat, szállodákat, csillagokat, mindent.

A kép középső részét a tábla foglalta el. Gombnyomással lehetett választani, hogy az egész táblát kéri az ember, vagy csak egy-egy félátlót vagy negyedkört, esetleg egy mező közeli képét. Az egereket kis színes figurák ábrázolták a táblán, amiket róluk mintáztak és az ő arcukat viselték. A megvett területeket bekeretezték a tulajdonos színével. A sarkukba került a házat vagy panziót ábrázoló kis jel, vagy egy tízágú sajtcsillag, ha már szállodájuk volt; a tíz ágat aztán sorban leharapták, amikor egy-egy vendég lépett a mezőre. Amikor mind elfogyott, visszanőttek és megjelent egy újabb csillag.

Vagy két percig nem tudták elkezdeni a játékot, mert csak gyönyörködtek benne.

Nimbyék rengeteg jópofa apróságot beletettek. A startmező egy zöld rét volt, virágokkal, körben tizenegy kempingszékkel, a tizenkettedik helyén a Schneideréktől kapott hűtőládával; persze mindez csak akkor látszott, ha az ember kinagyította a mezőt. Amikor elindították a játékot, kívülről besétált tizenegy apró figura, az ő arcképeikkel, nagy fülekkel. A székek egyszer csak különféle színeket vettek föl, a figurák pedig leültek a megfelelő színű székre. A hűtőláda oldalán pörögni kezdett egy nyíl, s megállt jobbra mutatva: ott Pi ült legközelebb. Tehát ő kezd, és így haladnak körben.

Az egész program sokkal látványosabb és modernebb volt, mint bármi, amit Nimbyék eddig csináltak. Profi megoldásokat alkalmaztak. Mindenki tetszése szerint nézegethette a tábla bármelyik részét, de nem maradt ki az eseményekből, mert a jobb alsó sarokban kis ablak jelent meg, amiben látszott, hogy mi történik. Mindenhez aprólékosan megrajzolt illusztráció tartozott, a legtöbb mozgott is. És persze csak Jerry-gépeken működött, nem böngészőben, hanem a felület programján, ami már a zsebeknél is megvolt.

Pi az első lépésénél megvette az Orly repteret százötven sajtért. Az induló zsebpénz kétezer sajt és hat dió volt – azért éppen ennyi, mert azt akarták, hogy kezdésnél mindenkinek legyen példánya mindegyik címletből. A bal alsó sarokban volt a saját vagyoni leltáruk, ugyanazokkal a jelekkel, mint fönt a soron levőé vagy akire rákattintottak, de a készpénzt nemcsak számokkal, hanem címletenként is mutatta. Kissy rákattintott a százasok kötegére, amin kis számjegy mutatta, hogy kettő van. A köteg mellett megjelent egy nagyító és egy bolti pénztárgép. Megnyomta a nagyítót, s megszemlélhette a bankjegyet nagy méretben, rajta saját arcával, amint elszántan néz a jövőbe (illetve balra), kissé előrebillentve nagy füleit. A pénztárgép pedig kis pénzváltó ablakot adott, ahol egyik vagy mindkét százasát átválthatta kisebb vagy nagyobb címletekre, tetszése szerint. Vagy ha többféle kisebb címlet helyett kért egy százast, azt is megkaphatta. A program mindent tudott. Voltaképpen fölöslegesen, mert fizetésnél nem kellett a címletekkel bajlódni, azt a program automatikusan elvégezte.

Pi tehát megvette az Orlyt, aztán Jennifer a saint-jeani utcát, szintén százötven sajtért. A harmadik Vanessa volt.

– Próbáljuk ki a kereskedelmet – mondta. – Ha rákattintok Jenniferre, megjelennek a birtokai. Kiválasztom az utcát, a saját holmim között kiválasztok százhatvan sajtot… az ajánlat kész. Jennifernél most megjelenik az ajánlatom, a többieknél pedig mocorogni fog az arcképem. Ha rákattintotok, ti is látjátok, mi történik.

Kissy rákattintott. Kis ablakot kapott, amin balról egy Vanessa-arcú egérfigura nyújtotta a kezét, rajta feküdtek a bankjegyek. Jobbról a Jennifer-arcú figura kezében volt a saint-jeani utcakép, de az ő keze a melle előtt volt. A fejét csóválta.

– Elutasítottalak – mondta Jennifer.

– Oké. Akkor dobok.

Kissy elgyönyörködött a táblán végigguruló kockákban. Az egyik trappista volt, a másik ementáli, és nem pöttyök voltak rajtuk, hanem lyukak. Ez persze a lexikonjukból van, azzal egy ideje már nemigen foglalkoztak, de ott volt a felülethez tartozó dobozban.

Vanessa hetet dobott és szerencsekártyás mezőre lépett. Mindegyik másmilyen volt; ez a beaulieu-i békaúsztatót ábrázolta, és egy békát, aki a levélen ülve átnyújt egy kártyát. Aztán megjelent a kártya is, a képen egy elszánt kisegér kalapáccsal vert szét egy egérfogót. A felirat: *Egyből kint leszel a kórházból.*

Kissy alighanem akkor hozta legjobb döntését, amikor négyszeres csereügyletet javasolt. A legtöbb monopolyprogram csak kétszemélyes adásvételeket ismer, de az övékben akár egyszerre mind a tizenegyen részt vehetnek egy üzletben, ami addig nem hajtódik végre, amíg minden érintett jóvá nem hagyta.

Kissy ajánlata így szólt: ő átadja Yves bácsi műhelyét Angélique-nek, aki Aubignyt adja Pinek, aki odaadja Jennifernek az uszodát, Kissy pedig megkapja Jennifertől a lakóautót.

– Abból nem eszel, egérke – mondta Jennifer. – Legalább egy százast rá kell fizetni.

– Én sem adom ennyiért – felelte Pi, és rögtön megjelent az adásvétel ablakában a változtatás: Kissy figurája százötven sajtot is kínált Pinek.

Kissy gondolkodott, aztán kivett a figurája kezéből egy ötvenest és beletett egy húszast. Közben megjelent egy újabb százas, amit Jennifernek nyújtott át. Ezt is kicserélte nyolcvan sajtra.

– Hát jó – mondta Pi, és a figurája bólogatni kezdett. Jennifer viszont hozzátett még egy tízest az összeghez.

Kissy beleegyezett, s az adásvétel létrejött.

Az Yves bácsi műhelyéért és kétszáztíz sajtért, vagyis nagyon drágán vett lakóautó sokszorosan behozta az árát: a többiek folyton ráléptek, és minden egyes alkalom húsz sajtot jövedelmezett. Később már ötvenet, mert Kissy megszerezte a monopóliumot az autós csoport fölött, így ez az adásvétel akkor is éreztette hasznát, amikor a többi kocsiját akarták bérbe venni.

Ennek is része volt abban, hogy harmadik lett, 9611 sajt és nyolc dió összvagyonnal. A második helyen végzett Vanessa, tízezer-háromszázzal, és Nimby lett az első, majdnem tizenkétezerrel. De Nimby előre megmondta, hogy Vanessa és az ő eredménye az első néhány játékban nem számít, ők írták, persze hogy jobban ismerik.

Úgyhogy voltaképpen Kissy nyert. Mögötte végzett Martin, Françoise, Chantal, Elke, Angélique, Niala, Pi és utolsóként Jennifer, alig tíz sajttal maradva le Pitől. A játék ugyanis abban is különbözött a hagyományos monopolytól, hogy nem az nyer, aki utolsónak marad, elnyerve összes versenytársának vagyonát. Itt is ki lehetett esni, de nehezen, mert bankkölcsönt vehettek föl, meg egymásnak is lehetett kölcsönözni; az alkotók érdekesebbnek találták, ha minél többen maradnak játékban a végéig. Nem is esett ki senki. A küzdelemnek akkor volt vége, amikor minden ingatlan elkelt, mindenhol ötcsillagos szálloda állt, és valakinek sikerült a startmezőre visszaérve tízezer sajtért megvenni a fődíjat: Stuart Little házát a Central Park mellett. Ez Vanessa volt, így voltaképpen ő is nyert, de Nimbynek nagyobb volt a vagyona.

Kissy megállt a kapu előtt és beütötte a kódszámot. Alig pár napja volt számzár a kapujukon, olyan, amilyet Beaulieu-ben sokfelé használnak, de máris a szívéhez nőtt. Már nem is hordott magával kulcsot, Cövek az asztalán ült a kulcsokkal.

Nullahét-tizenöt. Eredetileg a születésnapját akarta megadni, de Niala figyelmeztette, ezer és egy módja van annak, hogy az ember kiderítse valakinek a születésnapját, és elsőként azt fogja kipróbálni. Ő biztosan így csinálná, ha betörő lenne. Vagy ha szokás lenne számzárat tenni a hűtőszekrények sajttároló rekeszeire.

Úgyhogy levont egy hetet a születésnapjából, és most az a kód. Erre aligha jön rá bármilyen betörő. És különben is van még egy biztonsági berendezés, ami nemcsak riaszt, de harap is. Nemsokára itthon lesz, a triblik már vidáman rohangálnak a D'Aubisson-villa kertjében, hamarosan elválasztják őket.

Az egerek készítette hatalmas postaláda majdnem tele volt. Kissy elismerően biccentett és továbbment.

– Szia, cicus.

Macska a bejárati ajtó előtt feküdt, a füle tövét vakarászta, és nem szólt semmit.

– Történt valami érdekes?

Macska végzett a fülvakarással és villámgyors pörgéssel megrázta a fejét.

– Szóval nem. Értem.

Ezzel Kissy beütötte az ajtózár kódját is – tizenöt nullahét, ugyanaz fölcserélve –, bement a nappaliba, letette az iskolai holmit és kiment a postáért.

Tizenhat küldemény, a reklámokat nem számítva. Kilenc apának, hét anyának. Az alapítványnak egy se. A nappaliban volt a Jerry netbookja. Kinyitotta, belépett a Cirrusra, szélsebes mozdulatokkal megírt egy levelet apának, felsorolva az összes küldemény feladóját. Elküldte, aztán megírta anya levelét is. Éppen elküldte azt is, amikor a telefonból megszólalt a Darth Vader-induló. Vader egy apa.

– Cin-cin, apa!

– Neked is. Mondd, mi jött Angliából?

– Egy vaskos paksaméta – kereste ki.

– Bontsd fel, légy szíves.

Kissy fölbontotta és beolvasta a telefonba féltucat dokumentum címét, amiket akkor se értett volna, ha nem angolul vannak. Beruházás, ütemezés, konferencia. Beruházási ütemezés, ütemezési konferencia…

– Hát ez baj – mondta apa.

– Hívd föl őket, hogy küldjenek valami mást – vágta rá Kissy.

– Nem az a baj – nevetett apa. – Nekem sürgősen kellene ez az anyag, de képtelen vagyok innen elszabadulni. Nincs valami egértrükköd, amivel ide tudod juttatni?

Kissy önkéntelenül a csípőjéhez nyúlt a telefonért, de közben ráébredt, hogy azt tartja a kezében.

– Email, fax?…

– Sajnos papíron kellenének.

– Gyorsfutár – döntötte el Kissy. – Motoros futár, piros motorral. Az gyorsabb. Hol vagy most?

– Fontainebleau-ban. Az asztalomon találsz egy dossziét *D4 – Fontainebleau* felirattal. Van benne egy térkép, add oda a futárnak. Egy zöld kereszt van rajta D4 jellel, ott vagyok.

– Hogy férsz el egy olyan kicsi kereszt alatt?

– Ne cincogj annyit, küldd a futárt.

– De még egyet muszáj cincognom.

– No halljuk.

– Cin-cin! – felelte Kissy büszkén, és letette. Már a kezében volt a telefonkönyv, kerített egy futárcéget és rendelt egy motoros futárt Vaucressonból Fontainebleau-ba, extra sürgős, extra fontos. Aztán bement a hálószobában kialakított dolgozószobába, megkereste a dossziét, kivette a térképet, apa telefonszámát fölírta egy papírra, keresett egy gemkapcsot és hozzáerősítette. Visszament, összecsomagolta a küldeményt és kiszaladt az utcára. A futár perceken belül megjön.

Ahogy befordult a sarkon és lefékezett, Kissy ráébredt, hogy mit felejtett el. Nem szólt, hogy a motor piros legyen. A futár kékkel jött. Pedig amióta beindult a motorvásárlási tervük, egyfolytában a különböző motorokról vitatkoznak, azokról is, amiket most vezethetnek, azokról is, amiket két év múlva, meg amiket a mikróknak vehetnek most. És Elke kijelentette:

– Kell venni pirosat motrot. Az gyorsabb sokkal.

Ez világos beszéd volt. És ő, tessék, elfelejt pirosat motrot rendelni, amikor pedig sürgős a küldeménye.

Aztán ez a mulasztása feledésbe merült egy pillanat alatt. Mert a futár leállította a kéket motrot, leszállt és azt mondta:

– Szia, Françoise, hát te hogy kerülsz ide?

Kissy pislogott. A futár előnyben volt, mert az ő arcát bukósisak takarta, de már csak pár pillanatig. Levette a sisakot, és Kissy megszemlélhette az arcát. Szőke haj, rövid szakáll. Hosszúkás arc. Ó, hát persze!

– Szia! – mondta lelkesen, örülve a viszontlátásnak. Mosolygott is hozzá, szívét-lelkét beleadta, hogy a srác lássa, milyen szép emlékeket őriz az előző találkozásukról.

De a fiú nem dőlt be.

– Ugye nem tudod, ki vagyok?

– Halvány fogalmam sincs – vallotta be Kissy megkönnyebbülten.

– Neuillyben a szomszéd lépcsőházban laktatok. A nővérem vigyázott is rád párszor, amikor még kicsi voltál.

Kissy agya villámgyorsan cikázott nevek, arcok, események és időpontok között. Ez az előnye annak – állapította meg magában –, ha az ember rendet tart a fejében. Bármilyen információt pillanatok alatt vissza tud keresni, mint egy korszerű számítóközpont, akármilyen régről is.

Kivéve azokat, amik nem jutnak eszébe.

– Mennyire kicsi? – puhatolózott. A fiúnak persze sejtelme sincs, hogy ő ma is csak tíz centi magas.

– Talán kilencéves. Nálunk töltöttél egy egész hétvégét, és segítettél a nővéremnek tortát sütni.

– Germaine… – suttogta Kissy hirtelen.

– Aha…

– Jean! Te Jean vagy! Egyszer betörted az ablakunkat focilabdával, és kölcsönadtad a szánkódat valamelyik télen! Tudom már! De te akkor kisebb…

Elharapta a mondatot. Nem muszáj befejezni ezt a zseniális észrevételt.

– De te is – felelte Jean, és végignézett Kissyn. – Azóta sokkal formásabb lettél.

Kissy dacosan állta a tekintetét. Rég volt már, amikor zavarba jött a fiúk pillantásaitól.

– Nosztalgia vége – jelentette be. – Ezt a borítékot villámsebesen célba kell juttatni. Tudod, merre van Fontainebleau?

– Valami rémlik. Ugyanis ott lakom.

Kissynek leesett az álla, de gyorsan visszarakta.

– Mit gondolsz, miért engem küldtek? Hazamegyek a leveleddel, és ma már nem is jövök vissza.
– Hogy kerülsz te Fontainebleau-ba?
– Nadine-nak hívják, és majdnem olyan csinos, mint te.
Kissy nem reagált a bókra.
– Tessék a térkép. Ide kell vinni, a zöld kereszthez. A cédulán van a telefonszám, egyeztessetek. Minden világos?
– Ezen a részen ipartelepek vannak – mustrálta Jean a térképet.
– Stimmel. Az apám ott dolgozik az egyiken, és nagyon gyorsan kellenek neki ezek az iratok.
– Majd kihagyok minden második kilométert. Tessék, írd ezt alá, és majd küldik a számlát.
Jean még akkor is őt nézte, amikor fölszállt a járműre és elindult. Kissy is követte őt a tekintetével, de ő nem a fiút nézte, hanem a kéket motrot. Mostanában eléggé megnézték a motorokat. Szakmai kíváncsiság. Pi már intézi az alapítvány számára a csoportos tanfolyamot, Yves bácsi pedig a vásárlást, némi engedménnyel a nagyobb tétel miatt.
Kissy a maga részéről el se tudta képzelni, hogy fog ő egyenesen megülni egy motoron. A bicikli egész más, ott az ember bármikor megáll és leteszi a lábát, de a motorral… hát végül is azzal is meg lehet állni bármikor, csak akkor nemcsak a lábát teszi le az ember, hanem a fejét is. De nem aggódott… annyira. Nem nagyon. Eddig még mindent meg tudtak csinálni, amit elhatároztak. A grenoble-i buborékoktól is hogy félt… némelyik egér. Ő maga nem, de akadtak köztük. Az is kicsit rémisztő lehet némelyiküknek, hogy negyvennel száguldjon egy olyan járművön, ami még álló helyzetben se képes függőlegesen megállni a talajon. Nem biztos, de lehet, hogy egy-két egér fél tőle. Ő persze nem, egyáltalán, csak…
És ha inkább kis fűnyíró traktorokat vennének?

A világ legegyszerűbb dolga, gondolta Kissy, mialatt kicsomagolta és megszemlélte művét, aztán beleharapott. Az ember kettévág egy zsömlét, megvajazza, rátesz mindenféle ennivalókat, és visszacsukja. Az eredmény majdnem annyit ér, mintha féltucat kis tányéron lennének kirakva. Elégedetten bólintott, és a lépcső korlátjának dőlve falatozott tovább.

– Françoise – lépett oda Sylvie –, van egy perced?

Kissy bizonytalan fejmozdulattal válaszolt, mert éppen tele volt a szája.

– Nem értem a matekot, el tudnád magyarázni?

– Hi a hohhéha? – kérdezte Kissy, és harapott még egyet.

Sylvie odalépett mellé és elébe tartotta a füzetét.

– Nekem ez jött ki. De ez szerintem hülyeség.

Kissy csak rápillantott a levezetésre, és bólintott. Ez valóban hülyeség. Ha így folytatja, ki fog jönni, hogy *x* egyenlő *y*-nal, függetlenül attól, hogy mennyi az értékük.

– Oké, de mit kellett volna csinálnom? Ebben te vagy az ász.

– Hagyd már, Sylvie – szólalt meg Armand a lépcső tetején –, nem látod, hogy sajtos zsömlét eszik?

– Azt te ugyan honnan tudod, hogy ő mit eszik?

– Nem nehéz rájönni. A zsömle kívülről is látszik, a sajt meg magától értetődő. – A fiú közelebb lépett, úgy magyarázta: – Sok sajtot kell ennie, tudod. Másképp nem maradna életben.

Kissy lenyelte a falatot és büszke mosollyal harapott egyet megint. A zsömlében egy csomó mindenféle volt még a sajton kívül, de ezt nem árulta el. Elvette Sylvie füzetét és tollát, és hozzálátott rendbe tenni azt a levezetést.

Armand nem az ő osztályukba jár, de természetesen ő is tudja, hogy kisegér van a sulijukban. Az egész iskola tudja. A tanárok is. És ugyanazzal a toleranciával kezelik, mint az árvaházban Stuart Little-t. Cin-cin. Elvégre jár ide arab diák, nem is egy, meg afrikai, sőt egy eredeti kínai fiú is, aki nemcsak kínai származású, hanem ott is született, ott is lakik, csak most néhány évig Franciaországban, amíg a szülei itt dolgoznak. Aztán hazamegy, és lehet belőle francia tolmács. Szóval itt ismerik és elfogadják a másságot. Arab, afrikai, kisegér, francia, kínai – egyre megy. És ugyanúgy nem ugranak föl a székre sikoltozva, amikor őt meglátják, ahogy a kínai srácot se froclizzák Tibet miatt. Elvégre nem ő tartja megszállva, hanem a kormánya.

Mire elfogyott a zsömle, a levezetés is kész volt; nem oldotta meg a példát, hiszen azt az órán már megtették, Sylvie abból jött rá, hogy rosszul csinálta. Csak megmutatta, hol vannak a hibák. Volt egy pár.

– Azt hiszem, már értem – mondta végül Sylvie. – Kösz. Bocs, hogy megzavartalak a sajtevésben. Tudom, hogy a sajt fontos dolog.
– A sajt a legfontosabb – hagyta rá Kissy. Visszaindultak az épületbe. – Az ősi mezeiegér-kultúra nagy tiszteletben tartotta. Mielőtt lopni indultak az éléskamrákba, mindig a legjobb sajtból kivágott lyukat áldoztak a Nagy Ementáli Szellemnek, hogy segítse őket. Cin-cin.
Sylvie meghökkenve nézett rá. Kissy elvigyorodott.
– De jól hangzik, nem?

Az egerek a késő miocénben jelentek meg, úgy ötmillió évvel ezelőtt. Őshazájuk helye persze kideríthetetlen, hiszen egészen a holocén legvégéig nem volt írott történelmük. Egész pontosan 1928-ig, az első történetíró egér megjelenéséig. Az első történetíró emberek még agyagtáblát használtak, de Miki egér már egyenesen filmszalagra dolgozott.
Ötmillió évig azonban csak szájhagyomány útján terjedhettek az ősi legendák. Reggelenként, amikor a macskák aludni tértek, a gyerekek sajtmorzsát rágcsálva hallgatták szüleik meséit a régmúlt időkről. Sajnos kézenfekvő okokból a legtöbb családban már a nagypapa fiatalkorából származó, vagyis háromnégy éves történet is ősinek számított. A történészekre igazi egeret próbáló feladat vár majd, ha a sok-sok apró töredékből megpróbálják majd rekonstruálni népük múltját.
Ilyeneket mesélt Kisegér Nagypapa, ők pedig csakugyan sajtot rágcsáltak, és szakasztott úgy hallgatták, áhítatos figyelemmel, ahogy őseik tették az elbeszélés szerint. Kisegér Nagypapa éppenséggel Nimby volt ugyan, de az ő korában más egérnek már több generációnyi leszármazottja van.
Más dolgokról is beszéltek. Egyik este Vanessa kijelentette, hogy Rouvel letartóztatása nem az alapítvány kudarca ugyan – hiszen nem shindy –, de a csapat akkor is felelős ezért a helyzetért. Elsősorban ő maga. Ő verte meg Rouvelt, Kissy szülei ott se voltak, és nem felelősek az ő hibájáért.
– Miért, milyen hibát követtél el? – kérdezte apa, mert Kissy lehívta a főhadiszállásra.
– Nem ütöttem elég nagyot. Tehát vállalom a felelősségemet, és mi is beszállunk a költségekbe.

Apa néhány pillanatig elgondolkodva tanulmányozta a kislány arcát, azzal az ismerős félmosolyával. Aztán Kissyre nézett, aki csak vállat vonni tudott, és megpróbálta a tekintetével megüzenni a diagnózist Vanessa elmeállapotáról.

– Kisegér vagy te még – mondta apa, visszafordulva a monitor felé. – Naiv és tapasztalatlan.

– Ennek mi most a jelentősége?

– Kékre-zöldre verhetted volna Rouvelt, attól nem fog leszokni az italról.

– Megpróbálni attól még…

– Ha pedig ismert gyengéd módszereiddel megakadályozod, hogy italhoz jusson, akkor meg attól kezdett volna dühöngeni, és azért kerül börtönbe. Elvégre láncon mégse tarthattad volna.

Kissy jól látta, ahogy a kislánynak fölcsillan a szeme a lánc említésére. Hogy ő erre nem gondolt – ez volt az arcán. Kissy imádta a Jerry-felület fantasztikus képminőségét, amitől a legapróbb arcjáték is tisztán látható.

– Azonfelül pedig – folytatta apa – mi nem azért döntöttünk úgy, hogy anyagilag támogatjuk Solange-t, mert úgy érezzük, hogy Kissy nem verte meg elég jól az apját. Hanem mert így döntöttünk és kész.

Pedig Kissy csakugyan nem verte meg Rouvelt elég jól, gondolta Kissy. Akkora marha nagy pasi, rengeteg szabad felülettel, órákig lehetett volna verni. Piben is az a jó, hogy ha fölveszi a szivacsokat, jó nagy lesz a felszíne, és kényelmesen lehet rúgni, biztosan eltalálja az ember. Rouvel szivacs nélkül is nagyobb felület, mint a beszivacsozott Pi, ráadásul ő ordított is volna.

Hirtelen fölrémlett a pillanat, amikor belevágja a kést Duroc bicepszébe, és a pasas felüvölt. Az élet hibás döntések sorozata. Miért kellett annak az őrültnek pont Vanessát elkapnia? Ha bárki mást ragad meg, akkor nem Kissy késelte volna meg, hanem Vanessa, akkor is ő lett volna a gyorsabb, ha a szoba másik végéből kell odaugrania… és ha valakit *Vanessa* késel meg, akkor sokkal nagyobb az ordítás és több a vér.

Kissy megnyalta az ajkát. Már a tizenegy éves kis Mohi is úgy meg tudott verni puszta kézzel felnőtt férfiakat, hogy kórházba kerültek. Nemsokára tizennégy és fél, és olyan, mint egy fiola nitroglicerin, kicsi, de iszonyú ereje van. Ha késsel támad-

na valakire, még Szent Péter is fölsikítana rémületében, amikor a páciens bekopog a nagykapun. Ezt okvetlenül ki kell próbálni a legközelebbi shindyvel. Nem Ninóval, bár őhozzá is ellátogatnak valamelyik héten, majd esetleg Vladekkel. Előtte majd lefényképezik, és a képeket elküldik a plasztikai sebésznek, arra az esetre, ha a pasas életben marad.

– Kissy!

Fölkapta a fejét és riadtan nézett körül.

– Már megint elábrándoztál – állapította meg apa.

Kissy bólintott. Szentigaz. Szeret elábrándozni szép dolgokról. Rouvel nem szép ugyan, aligha létezik az a kozmetika, ami széppé tehetné, de van abban valami csodálatos, amikor egy ilyen gazembert egyetlen ütéssel kifektet az egér. Ha egy tucat ütéssel, abban még inkább.

D'Aubissonék végül mégiscsak beszálltak Solange anyagi támogatásába. Vanessa szelíd módszerei nem vezettek eredményre, apa csak mosolygott és a fejét csóválta. Blanche oldotta meg a problémát, fölhívta anyát és azt mondta, örömet szerezne neki, ha megosztanák a költségeket. Meg is állapodtak, és Rouvel felületéről nem esett szó.

Solange persze továbbra is csak kölcsönt kap, ha kamatmenteset is. Mást nem volt hajlandó elfogadni. Abban állapodtak meg, hogy öt év múlva kezd hozzá a törlesztéshez. Addigra csak keres úgy, hogy képes legyen rá.

Apa megkérdezte, ne kerítsenek-e egy fizetett ügyvédet, mert a kirendelt általában nem sokat ér, de Solange azt mondta, végül is jobb, ha lecsukják. Hátha a sitten leszokik az ivásról. Talán el lehet neki intézni egy elvonókúrát is.

Kissy még egyszer átnézte a listát, bár csak ellenőrzésképpen. Megvett mindent. Bekanyarodott a pénztárhoz, kirakodott, fizetett, aztán berámolt mindent a hátizsákba. Kisurrant az épületből, meglódította a kocsit, intett a hajléktalannak, és ment a biciklihez. Az órára nézett. Martin egy órán belül hazaér, valószínűleg a lányokat is hozza Neuillyből. A partvidék egerei már a gépen ülnek.

Most más útvonalon ment haza, nem a szokásos legrövidebb úton. Gyakran megtette, ha nem sietett és nem vett romlandót. Ennek máskor nem volt jelentősége.

A kereszteződés T alakú volt, ő a szára felől érkezett. Egy kocsi jött jobbról, indexelt. Kissy leállította a biciklit. A szemközti ház kertjében egy öltönyös pasas éppen a kapu felé indult. A kocsi bekanyarodott, Kissy pedig folytatta útját, de a kanyar után zavartan állt meg. Valami nem stimmelt.

Körbepillantott és megértette. Hova lett az öltönyös pasas?

Ennyi idő alatt visszament volna a házba? Legalább húsz méter a kerítéstől. Kissyt ösztönös rossz érzés fogta el, még hátra is sandított, nem jön-e mögötte valaki. Nem jött. Se shindy, se cica. Kissy elindult a biciklivel, közben a kertet fürkészve, hátha meglátja az öltönyöst.

Meg is látta. Rálépett a pedálra, fölugrasztotta a biciklit a járdára, leugrott róla és a kerítésnek lökte, de már kiabált is:

– Uram! Uram, jól van?!

A pasas a kerti úton feküdt jó pár méterre a kaputól, és csak nyöszörgéssel válaszolt. Nem volt jól. Ezt Kissy is belátta. Föllépett a kerítés alján a betonszegélyre, úgy figyelte az öltönyöst, de semmivel se látott többet, mint lentről. A pasas háttal volt neki, és mocorgott.

Kissy leugrott és a kapuhoz vágtatott. Zárva volt. És számzár volt rajta, a Beaulieu-ben szokásoshoz hasonló.

Kissy gondolkodás nélkül előkapta a telefonját, és a hangnak először is az utcák nevét mondta be, éppen úgy gondolkodás nélkül.

– Mert mi történt? – kérdezte a higgadt férfihang.

– Egy férfi összeesett a kertben. Mozog, nyöszörög, de nem beszél érthetően.

– És ön ezt honnan látja?

– Itt állok a kapu előtt. Persze zárva van.

– A nevét kérem.

– Françoise Chaton.

– A férfi neve?

– Fogalmam sincs. A kapun nincs kiírva semmi. Én csak erre bicikliztem.

– Értem. És nem tud bemenni.

– Nem, a kapun számzár van, még a kerítésen is hiába mászom át, nála se találok kulcsot.

– Világos. Jobb, ha nem mászik át. Lenne szíves a helyszínen maradni, amíg kiér a kocsi? Küldöm a tűzoltókat, hogy kinyissák a kaput.
– Itt leszek.
– Köszönöm, visszhall!
A diszpécser letette, Kissy elrakta a telefont, pár pillanatig a fekvő férfit tanulmányozta, aztán fölkapta a biciklijét és elvitte a kapu közeléből. A kerítéshez lakatolta valamivel távolabb. Aztán visszament és megint föllépett a kerítésre. A férfi ugyanúgy feküdt, s mintha kapkodva vette volna a levegőt.
– Uram, hall engem? – kiáltotta be Kissy. Válasz nem érkezett, azt se tudta megállapítani, hogy eszméletén van-e. Mindenesetre beszélt tovább. – Nem tudom, hogy érti-e, amit mondok, de már úton vannak a mentők. Tudja mozgatni valamijét, amivel jelezhetne?
Most se volt reakció. Valószínűleg nincs magánál. Az is lehet, hogy valamiféle görcsei vannak, azért látszik úgy, mintha a levegőt kapkodná.
Kissy a kerítést méregette. Magas, függőleges oszlopok. Van keresztrúd, de csak kettő, egy egészen alacsonyan, egy pedig túl magasan. Néhány méterenként egy betonoszlop. Ha csak egy egér lenne itt, aki bakot tart neki…
Szétnézett az utcán. Egy lélek se volt semerre. Vaucresson nyugalmas város, ami máskor igazán klassz dolog, de most kellene valaki, akinek beleléphet a tenyerébe, a vállára, aztán átvetheti magát a kerítésen, és egy kecses bukfenccel földet érhet. Egy Jerrynek semmiség. Ha fel tudna lépni a felső keresztrúdra, az is…
– Istenem, de hülye vagyok – sziszegte mérgesen, és visszarohant a biciklihez. Keményen odanyomta a kerítéshez és ránehezedett az ülésre. A gép elkezdett kifordulni a keze alól.
– Maradj veszteg – mondta neki, és elszántan rálépett a pedálra. Már emelte a másik lábát, hogy onnan az ülésre lépjen, amikor a feje tetején elfordultak és irányba álltak nagy fülei.
Sziréna?
Kicsit igazított a fülein, hogy jobban hallja. Sziréna, semmi kétség. Kint vannak a főúton, onnan öt perc sincs az út, két perc alatt itt lesznek.

Leugrott a bicikliről és átvágott az utcán. A keresztutcából fognak jönni. A kereszteződésben állva figyelt a főút felé, és pillanatok múlva meglátta a villogó fényeket. Dehogy kell ezeknek még két perc!

Két karral integetve fogadta őket, aztán karnyújtással mutatta a házat, és lobogó fülekkel rohant a bekanyarodó mentő után. A fehér mikrobusz túlment a kapun és lefékezett. Két ember ugrott ki belőle.

– Jó napot – mondta az orvos, kopaszodó, magas, szemüveges, tipikus orvosküllemű pasas. – Hol a beteg?

– A kerítés mögött – mutatta Kissy. – Jó napot. Próbáltam kérdezgetni, de nem jött válasz.

Ahogy Kissy követte az orvost a kerítéshez, a szeme sarkából egy kiskocsit látott meg, ami a keresztutcába érkezik és leparkol. Nem törődött vele.

Az orvos néhány pillanatig szemlélte a férfit odabent, aztán bólintott.

– Bemászom. Tarts bakot, légy szíves, aztán kell a táska. Yves, a tűzoltókkal mi a helyzet?

– Most várom a választ – kurjantott ki a sofőr.

Az orvos levette a cipőjét, aztán a szemüvegét. Kissy odaugrott és a kezét nyújtotta.

– Kösz. No gyerünk.

Föllépett az ápoló tenyerébe, majd a vállára.

– Bírod, Marcel?

Átlépett a betonoszlopra és leugrott. Nem olyan ügyesen, mint egy Jerry, de nem esett baja. Kissy beadta a szemüveget és a cipőt, az ápoló pedig egy óriási táskát.

– Köszönöm – mondta a doki, s már ment is a beteghez.

A kiskocsiból közben kiszállt valaki és megállt a sarkon, nyilván bámészkodni. A sofőr is kiszállt a mentőből.

– Elakadtak – mondta olyan hangon, mint aki unásig ismételt rossz hírt mond. Kissyt elöntötte a méreg. Miért kell a tűzoltóknak tankhajóval jönni ahhoz, hogy kinyissanak egy kaput? Elég lenne egy motoros ember jó nagy szerszámtáskával.

– Az baj – mondta bentről a doki. – Stroke lesz. Minél gyorsabban el kellene indulnunk.

Kissy a sofőrre nézett, aztán az ápolóra, aki tehetetlenül megvonta a vállát. Az ápoló mellett elnézve Kissy megpillantotta a

sarkon bámészkodó alakot is. Egy középkorú nő volt. És a kezében megcsillant valami.

Kissy fejében villámsebesen pörögtek a képek.

Kerítés. Rács. Redőny. A Bouriant-villa. Vanessa. A kerti szék.

– Menjenek az útból! – csattant föl, és megindult. – Nem értik?! – pördült meg. – Menjenek arra, a kapun túl!

– Mit akar… – kezdte az ápoló, de Kissy már a nő felé száguldott. Néhány gyors lépéssel elérte és kivette a kezéből a slusszkulcsot.

– Bocs – mondta neki, és már a kocsinál volt, mire a nőnek ideje lett volna tiltakozni. Kis piros Suzuki volt. Kinyitotta és bevágódott az ülésre.

– Becsatol… – dünnyögte oda se figyelve, és úgy megszorította az övet, mint még soha. – Nagyössz… biztos… kötök… karítom… gereket… váltó…

Némi üggyel-bajjal berakta ötösbe, csúcssebességre. A kulcs felé nyúlt, de ekkor megszólalt Pi.

– Egyesben a legnagyobb az erőátvitel – mondta valahol Kissy fejében.

Kissy elkapta a váltót és visszarántotta. Egyesbe vele!

– Gyújtás… kuplung… gáz…

Mindkét karjával keményen megfogódzkodott a kormányban, és végre fölnézett a szélvédőre is. A mentők félrehúzódtak. A kocsi orra pontosan a kaput célozta.

Kissy nagy levegőt vett és teljes súlyával belelépett a gázba. A Suzuki felüvöltött, mint egy kisoroszlán, s egész testében vibrálni kezdett.

– Éljen a Jerryyyyyyyy! – rikkantotta Kissy, és lekapta a lábát a kuplungról.

Utólag el tudta képzelni, ahogy az autó mint egy vörös csík szeli át az utcát és vágódik a kapuba. Akkor nem látott semmit. Egy pillanatra az ülésbe nyomódott a háta, s a következő pillanatban valami iszonyú erő lökte meg hátulról, és az arcába bokszoltak.

Nyikkant valamit, aztán szusszant egyet. Az arca valami puha, fehér dolognak nyomódott. Ez már a felhő?

Nem. Csak a légzsák. Él. És nem fáj semmije. Körülnézett, ahogy a légzsák már összelappadt. Kétoldalt a kapufélfák, elöl a szétnyomott kapu… akkor hát sikerült. Kinyitotta.

Egy arc hajolt be az ablakon. A kocsiban valami fehér porfelhő szálldosott.

– Jól érzi magát?

– Mkhpsz…

– Ki tud szállni?

– Mmge…

– Maradjon nyugodtan egy pillanatra.

Nyílt az ajtó és benyúlt egy kéz. Valami pengével elvágta az övet Kissy mellén, aztán oldalt is.

– Lassan, óvatosan szálljon ki.

Kissy kikecmergett a kocsiból, egyik kezével az ajtóba kapaszkodva, a másikkal az ápoló karjába. Porfelhő vette körül őket, ahogy arrébb léptek a kocsitól.

– Mutassa az arcát. Mondja, nem asztmás?

– Misztmás? – Kissy egyszerre megtalálta a hangját. – Miért lennék?

– Jól van. A légzsák töltőgáza veszélyes az asztmásokra. Jöjjön errébb, üljön le egy kicsit. Nekem a férfival kell foglalkoznom, mert ő a súlyosabb eset, de küldetek egy kocsit magáért. Legjobb, ha a földre ül. Majd segítek.

Kissy egy másodpercig nézte, ahogy a sofőr kitolat a törött orrú Suzukival, aztán visszakapta a tekintetét az ápolóra.

– Minek üljek le?

– Nem szédül?

– Nem.

– Nézzen az ujjamra és kövesse a tekintetével.

Kissy engedelmesen célkeresztbe fogta az ujjat, mintha sajtból lenne, követte balra, jobbra, föl, le… de akkor egy villámgyors kézmozdulattal elkapta.

– Hé, ne vessen rám keresztet, nincs nekem semmi bajom!

A férfi nevetett.

– Látom. Jól van. Milyen nap van ma?

– Elkésős – pillantott Kissy az órájára. – A többiek bármikor hazaérhetnek, engem meg hiába várnak, mert autókat török össze. Ma egerezős nap van, ez sokkal fontosabb, mint a szimpla péntek.

Az ápoló megcsóválta a fejét.
– Mennem kell. Szeretném, ha nem indulna el egyedül biciklivel.
– Hát csak kivárom a történet végét – felelte Kissy, és körülnézett. Az ápoló a kocsihoz sietett, kinyitotta hátul, hogy kivegye a hordágyat, a visszatérő sofőr pedig a most már semmi ellenállást nem tanúsító kaput tárta ki. A Suzukit nem a helyére vitte vissza, a kereszteződésen túl állította le. Valaki jött abból az irányból. Egy nő. Persze, a kocsi tulajdonosa.
– Jól vagy, kislány? – kérdezte.
– Aha… kösz… megvagyok. Jól összetörtem a kocsiját.
– Saját magadat is összetörhetted volna.
Kissy mosolygott.
– Én gumiból vagyok. Kifizetem a javítást.
– Szó se lehet róla. Az életedet kockáztattad egy vadidegenért. Én adtam hozzá a kocsit, kész. Majd én megcsináltatom.
Kissy még jobban mosolygott.
– De én ismerek egy nagyon jó szerelőt, aki nekem ingyen csinálja.
– Csakugyan?
Kissy válasz helyett előkapta a telefonját és egy szempillantás alatt kikereste a számot.
– Szia, Yves bácsi, Kissy vagyok. Szeretnélek megkérni, hogy hozz rendbe egy Suzukit.
– Mi baja?
– Épp az imént törtem össze az orrát.
– Összetörted?! Mivel?
Kissy rávigyorgott a telefonra.
– Teljes sebességgel belehajtottam egy kapuba.
– Miket beszélsz?!
– Elnézést – szólalt meg ekkor a nő, és kivette Kissy kezéből a telefont, éppoly természetes mozdulattal, ahogy Kissy tette a slusszkulcsával az imént. – Elnézést, uram, madame Boissier vagyok. Az én kocsimról van szó, és először is elmondanám, hogy a kislánynak semmi baja. Biztos. Itt áll mellettem és mosolyog.
Ez nem volt igaz, a hölgy rosszul látta. Kissy nem mosolygott. Vigyorgott.

Csak most tudatosult benne, hogy megint szirénát hall, amikor már közvetlen közelből szólt. Két kocsi fordult az utcába, egy rendőrautó és egy tűzoltókocsi. De nem tankhajó, csak egy kis piros személyautó, megkülönböztető jelzésekkel.

Ahogy megfordult, hogy lássa őket, fölfedezte, hogy a férfi már hordágyon fekszik, akkor tették be a kocsiba. Az orvos odajött hozzá.

– Hogy van?

– Kösz, jól.

– Bátor lány maga – mondta az orvos, és kezet nyújtott. Kissy büszkén nyújtotta a kezét, de a doki elnyúlt a tenyere mellett és megfogta a csuklóját. Kissy meghökkenve nézett rá.

– Elég gyors, de elfogadható – mondta a doki pár pillanat múlva, s Kissy csak ekkor jött rá, hogy megszámolta a pulzusát. Aztán tényleg kezet szorított vele, és már futott is a kocsihoz. Az bekapcsolta szirénáját és elrobogott.

Kissy ráébredt, hogy arra se volt ideje, hogy megkérdezze, hogy van a beteg.

– Jó napot – nőtt ki a földből egy rendőr. – Mi történt?

– Az az ember odabent feküdt – mutatta Kissy –, én pedig kihívtam a mentőket. Csak a kerítésen tudtak átmászni… úgyhogy fogtam a hölgy kocsiját, és kinyitottam vele a kaput.

– Hogyan? – kérdezte a rendőr, de látszott, hogy csak rutinból, úgyis tudja. Nem volt már fiatal, ötven felé járhatott.

– Belehajtottam – felelte Kissy, és farkasszemet nézett a férfival.

– Elég gyorsan mehetett, ahogy elnézem.

– Amilyen gyorsan csak tudtam.

– Honnan indult?

– Attól a lámpaoszloptól – mutatta Kissy.

A rendőr egy pillantással felmérte a távolságot, de nem adta jelét, hogy soknak tartja vagy kevésnek.

– S mit szólt ehhez a kocsi tulajdonosa?

A hölgy, aki még mindig beszélt a telefonon, közelebb lépett.

– Nem volt időm bármit is szólni, csak kivette a kezemből a kulcsot és vitte. De el vagyok képedve a bátorságától.

– Kivel beszél, asszonyom? – intett a rendőr a telefon felé.

– Ami azt illeti… nem tudom.

– Egy autószerelő rokonommal – mondta Kissy. – Én hívtam föl a hölgy kocsija miatt, csak aztán ő kivette a kezemből a telefont.

A rendőr összehúzta a szemöldökét.

– Régóta ismerik egymást?

A nő mosolyogva megrázta a fejét és válaszolni akart, de Kissy megelőzte.

– Ó, már vagy öt perce!

A rendőrök annyit tudtak meg az orvostól, hogy a beteg állapota súlyos, korai bármit is mondani. De ha életben marad, azt Kissynek köszönheti. Ők ott maradtak lezárni a házat és megkeresni a családot, Kissyt pedig egy tűzoltó hívta a kocsijukhoz, szálljon be, hazaviszik.

– Kösz, van nekem biciklim.

– Jobb lenne, ha most nem ülne rá – mondta a tűzoltó. Fiatal, szőke fiú, akár tegezhette is volna. – Föltesszük a tetőre.

– Mi az ördögnek? Mire leszíjazod, gyalog is otthon vagyok, pár száz méter.

Ő bizony letegezte a srácot. Ő a nap hőse, neki szabad.

– Jó, akkor hazamegyünk gyalog és toljuk a biciklit. Mindjárt jövök, Vincent.

– Rendben – mondta a másik fiú, a barna. Az se volt sokkal idősebb.

– És mikor engedélyezitek, hogy megint ráüljek? – kérdezte Kissy epésen, amíg kinyitotta a zárat.

– A legjobb lenne, ha ledőlnél pár órára és ma már nem mennél sehová. Van otthon valaki?

– Most csak Macska meg Suzy, de nemsokára tele lesz a ház egerekkel. – Kissy büszkén fölszegte a fejét, ahogy ezt mondta.

– Mikkel?

– Egerekkel. Kis szőrös rágcsálók nagy fülekkel, olyanok, mint jómagam.

Azzal megindult az úttest közepén. Ámuldozzanak!

Tudta, hogy a háta mögött a két tűzoltó egymásra néz. Elméleteket is gyártanak. Éppenséggel szerepelhetne köztük az is, hogy meghívják egy sajtos sütire.

– Azt mondtad, Suzy otthon van? – szegődött mellé a fiú a biciklivel.

– Azt. Kedden jött haza.
– Honnan?
– Gyerekeket nevelt.
– Kinek a gyerekeit?
– Természetesen a sajátjait.
– És már nem neveli őket?
– Nem, már tudnak egyedül enni.
A tűzoltó gondolkodott néhány pillanatig.
– Ők micsodák? – kérdezte aztán.
– Remélhetőleg kutyák. Sajnos az apjukat nem ismerjük, így nehéz biztosat tudni.
– És az, akit Macskának neveztél?
– Mi van vele?
– Ő mi?
Kissy meglepve nézett a srácra.
– Szerinted mi lehet valaki, akit Macskának hívnak? Zebrapinty?
– Azon se csodálkoznék – nevetett a fiú. – És az egerek nem félnek tőle?
– Szó sincs róla. Ő a mi macskánk, és különben se félünk egyiktől se. Ugye ismered Tom és Jerryt?
– Persze.
– És Steven Seagalt?
– Őt is.
– Akkor el tudsz minket képzelni.
– De kik azok a „titeket”?
Kissy egy mozdulattal kapta elő és csapta föl az igazolványát.
– Jerry Alapítvány? Hát az meg mi?
– A neten garázdálkodó pedofilokra vadászunk.
A fiú nagyot nézett.
– Vadáááásztok?!
– Vadáááászunk – utánozta Kissy vidáman. – Lenyomozzuk és elkapjuk őket.
– És mit csináltok velük?
Kissy elmosolyodott. Villámgyors mozdulattal a csípőjéhez kapott, s egy szempillantás múlva egy út menti fában rezegve koppant a kése.
A tűzoltó a késre nézett, aztán vissza Kissyre, aki komolyra igazította vonásait és elment a bicskájáért.

– Szia, egérke. No mi az, fölgyújtottál egy házat és nekem nem is szóltál?

A tűzoltó nagy szemeket meresztett Nimbyre. Kissy vigyorgott. Éppen a kapuban találkoztak össze.

– Egérkeee?

– Én szóltam – cincogta Kissy.

– Igen… de azt hittem, az ütés okozza.

– Verekedtetek? – csillant föl Nimby szeme. – Hát tűzoltókkal is lehet?

– Nem verekedtünk – mosolygott a tűzoltó. – Ez az… egérke kocsival nekihajtott egy kapunak.

– Cin-ciiiin – mondta Nimby ámulva. – Hogy ez nekem nem jutott eszembe…

Az egerek igazi hősként ünnepelték Kissyt. A vállát veregették, gratuláltak neki, Vanessától külön szendvicset kapott vacsorára, és aznap már nem volt szabad házimunkát végeznie. Kocsival bezúzni egy kaput… Vanessa azt mondta, ő aztán igazán vad, de ez alkalommal Kissy még vadabb volt. Csak életet mentettem, nevetett Kissy, de Vanessa bólogatott és azt mondta, éppen ez a vadság lényege, pusztán a vadság kedvéért nincs értelme, ő mindig csak valamilyen fontos cél érdekében vadul. Életet menteni, shindyt fogni, vagy legalább valami betörőt – ilyenekért. Akik fölborogatják a szemeteskukákat és azt hiszik, hogy most valami hőstettet hajtottak végre, azok szimplán idióták. A nyárspolgár viszont éppen ellenkezőleg, akkor se hajlandó felborítani se szabályt, se szemetest, ha életet menthetne vele. Márpedig ha igazán fontos, akkor habozás nélkül be kell zúzni az ablakot, összetörni egy idegen kocsiját, akármit. Persze csak a megoldandó feladattal arányban. Egy emberéletért egy kocsi és egy kapu szóra sem érdemes veszteség.

Kissy egész este sütkérezett a dicsőségben, de azt hitte, hogy ezzel a történet be is fejeződik, nem lesz folytatás. Tévedett.

Délelőtt fél tizenegykor csengettek, amikor Vanessa és kuktaserege már hozzálátott az ebédkészítéshez. Kissy kamraegér volt, bár az ő kamrájuk csak egy apró fülke, ahol még belőlük is csak egy fér el egyszerre. Valaki más nyitott ajtót, és a megrakott tálcával visszatérő Kissy egyszer csak szembe találta magát Masoudi doktorral.

– Jó napot… elnézést a zavarásért.
– Nahát… ügyvéd úr! – Kissy addig nem nyújthatott kezet, amíg szorgos egérkezek meg nem szabadították terhétől, de akkor haladéktalanul megtette. – Jó napot. Mi szél hozta erre?
– Hát csak a köszönet és a hála – s ezzel az ügyvéd elővarázsolt egy virágcsokrot. – Bocsánat, amiért csak egyet hoztam, nem tudtam, hogy ilyen sokan lesznek. – Kissy csak nézett bambán, se a szavakat nem tudta mire vélni, se a sok különféle színű rózsát. Valahonnan előlépett Niala egy vázával, udvariasan átvette a csokrot és bevitte a nappaliba.
– De hát miért? – jött meg Kissy hangja.
– Úgy értesültem, hogy tegnap megmentette régi barátom, Manvieux doktor életét.
Kissy gyorsan becsukta a száját, mert már készült nyitva maradni. Ezt a nevet még soha nem hallotta, de tegnap csak egyetlen ember életét mentette meg.
– A barátja?…
– Úgy bizony. Sok jó ismerősöm él a városban, de csak egy ifjúkori barátom és iskolatársam. S lám, maga éppen az ő életét mentette meg.
– És hogy van? – kérdezte Angélique, alighanem hogy kisegítse Kissyt, mert ő nemigen tudott mit mondani.
– Köszönöm kérdését, nehéz bármi biztatót mondani. Ez még hosszú történet lesz. Hanem ha jól hallottam, Chaton kisasszony, maga valami nagyon romantikus módon cselekedett.
– Nevezheti hőstettnek nyugodtan – mondta Nimby.
– Vagy őrültségnek – tette hozzá Pi.
– Nem minden őrültség hőstett – felelte Nimby –, de minden hőstett őrültség is.
Egy pillanatra csend lett, mindenki a hallott bölcsességet ízlelgette.
– Ügyvéd úr, ha jól tudom, nem muszlim – szólalt meg Vanessa, szünet nélkül járkálva a konyhaasztal mellett és folyton csinálva valamit gyors, kiszámított mozdulataival.
– Nem… nem vagyok az… – felelte Masoudi doktor értetlenül.
– Tehát megeszi a harámot – állapította meg Vanessa. – Itt marad ebédre.

Nem kérdezte, állította. Kissy nyugtalanul nézett egy sótartóra. Soha nem hallotta még azt a szót, amit Vanessa meg akar etetni az ügyvéddel. Nem is vettek semmit, aminek ilyen neve lenne, vagy akár csak hasonló. Vagy azt ők fogják megfőzni? De hisz tudja, hogy mit készítenek, és aközött sincs ilyen.

Az ügyvédnek viszont földerült az arca.

– Á, már értem a kérdést. Igen, természetesen megeszem a harámot – egészen másképpen ejtette, arab hangzással –, és ha meghívnak, örömmel elfogadom a szíves kínálást. De csak ha segédkezhetem az elkészítésében.

Vanessa megbotránkozva kapta oda a tekintetét.

– A vendég nem kuktáskodik, a vendég asztalhoz ül.

– Vanessa – sziszegte Kissy –, most nem a panzióban vagy!

A kislány körbepillantott.

– Tulajdonképpen tényleg nem – ismerte el. – Hát jó, segíthet, doktor úr.

Kissy vigyorgott. „Tulajdonképpen” nincsenek a panzióban, nyolcszáz kilométerrel távolabb vannak, de a konyhájuk már csakugyan olyan, mintha ott lennének. A kamrában ugyan nincsenek ábécébe rendezve a nyersanyagok, de kesztyűt húznak, kötényt kötnek, sapkát tesznek a fejükre, és Isabelle néni szigorú szabályai szerint dolgoznak. Vanessa olyan természetességgel honosította meg ezeket a szabályokat, mintha világéletében így csinálta volna. Itt is, Franconville-ben is. Pedig három éve még egy meglehetősen rozzant, nem kimondottan mocskos, de nem is éppen tiszta konyhában barkácsolt magának ennivalót, vagy éppen piacon, utcai árusoktól vett gyorskaját evett. Néha lopott is. Eddigi életének hetvenkilenc százalékát így élte le.

Az ügyvédet összeismertették az egércsapattal, Andreasszal, Vannival és Jeannal. Ez volt az első hétvége, hogy ők is itt vannak, mind a hárman. Vanni együtt jött a délvidéki egerekkel, Andreas a neuillyi csapattal, Jean pedig egyedül, most reggel. De ő nem maradhat éjszakára, szó se lehet róla.

– Még mit nem – jelentette ki Jennifer –, hogy aztán ötleteket merítsen a szanaszét levő boldog egérpároktól és be akarjon surranni hozzám az éjszaka.

– Bolond vagy – felelte Vanessa. – Jean nem egér, ő nem surran, csak megy.

– Ebből a szempontból ez másodlagos.

– De sehogy nem lopózhat be hozzád az éjjel – állította Kissy. – Gondolj bele. Az emeleten laknak Vanessáék és Nialáék. A mi szobánkkal szemközt Chantalék. Az alagsorban Angélique-ék. Neked már csak az utcai szoba marad, tehát Jeant *eleve* melletted kell elhelyezni.

Jennifer fölkapott egy kispárnát és hozzávágta, de Kissy könnyedén kitért az útjából.

– Hülye szexmániás egere! – csattant föl Jennifer. – Állítólag te vagy a jó matekos, de a disznó fantáziád miatt még számolni is elfelejtettél!

– Ezt hogy érted?

– Úgy, nagyfülű, hogy mellettem Françoise alszik. Már elfelejtetted? Tudod, olyan kistermetű, vékony testalkatú. Barna haj, nagy kerek fülek. Rémlik valami? Reggel érkezik.

– Hát igen – ismerte el Niala –, Jean és Françoise közül az egyik már csak a nappaliban alhat.

– Jean – mondta Jennifer.

– Françoise! – vágták rá a lányok kórusban.

Ez még tegnap este volt. Françoise azóta megérkezett, az éjjel Jenniferrel aludt az utcai szobában, és sejtelme se volt róla, hogy ma éjjelre ki akarják zavarni onnan, hogy Jeannak jusson hely. Azaz nem a hely miatt, hiszen a két lány két külön díványon aludt, s a fiút nem a zsebegér helyére szánták, hanem Jennifer mellé.

Françoise-nak jól meg lehetne ágyazni a nappali díványán, gondolta Kissy. Suzyt pedig lefektetni az ágy mellé, hogy őrizze. Nem mintha nem bíznának Macskában, de mégiscsak éjszakai ragadozó, Françoise pedig még kicsi. Akkor Ködöcske is ott alszik az anyjával, és ha a cica bármivel próbálkozik, ő bekapcsol, mint egy riasztóberendezés.

Szóval ezzel a részével nem lesz gond. Alighanem azzal a részével se, hogy Jean hajlandó-e Jenniferrel aludni. Szereti a kisegeret, ez kétségtelen, és hát pasi, nem kell kétszer kínálni a finom egérhusival.

Jennifer az egyetlen probléma.

Az ügyvéd tehát segített, s ahogy előbb csak magukban állapították meg, majd Vanessa hangosan is kimondta: nem volt kezdő a konyhai munkában.

– Fiatalabb koromban sokat főztem, Vanessa – felelte Masoudi doktor, különféle növényeket darabolva gyors mozdulatokkal. – Tudja, az én munkám kevés fizikai mozgással és rengeteg olvasással, töprengéssel, beszéddel jár. Kellemes kikapcsolódásnak tartom az ételek elkészítését, a vele járó bíbelődést. Ma már a legritkábban jut rá időm, hiszen a hétvégeken legtöbbször tárgyalásokra készülök. Ezért is ragaszkodtam ahhoz, hogy most segíthessek.

Kissy már rég nem lepődött meg azon, hogy Vanessa másodpercek alatt köt barátságot olyanokkal, akikkel semmilyen közös vonása nincsen. Az ügyvéd egész idő alatt, míg náluk volt, megmaradt a magázódásnál és a cirkalmas, csiszolt mondatoknál, túlzó udvariassága se változott semmit. De Vanessát a keresztnevén szólította. Egyedül őt, senki mást, még a zsebegeret is kisasszonyozta, de a mikró csak Vanessa volt. Magázva.

De hát ez természetes. Vanessa különleges, ő különbözik mindenkitől. Ha az ügyvéd mindenkit a keresztnevén szólítana, akkor Vanessa csakis kisasszony lehetne, mert az ügyvéd is érzékeli, már az első pillanattól, hogy Vanessa rendkívüli lény. Hogy miben és miért, azt még senkinek se sikerült szavakba öntenie. Nagy egyetértésben tettek-vettek az ügyvéddel, akinek a kislány ugyanúgy osztogatta parancsait, mint a többi kuktájának, épp csak magázta és nem szólította semmilyen fülűnek.

Ebédre anyáék is itthon lesznek, sőt meghívták Solange-ot is, akkor az összesen… nem, nem tizenegy egér, Elke sajnos nincsen itt, csak tíz. Vagyis tizenheten lesznek, még szerencse, hogy ezt a sok asztalt elhelyezték a konyhában.

De még kettővel többen lettek. Az ügyvéd meghívása magától értetődően vonatkozott a feleségére is, ezért fölhívta. Madame Masoudi ekkor bent volt Párizsban, de megköszönte és azt mondta, ebédre megjön. Amikor pedig Solange megérkezett, betoppant madame Faubourg is, anélkül hogy dolga lett volna náluk: tegnap süteményt sütött, és szokása szerint hozott belőle.

– Hát jó – felelte a meghívásra. – Lenne még dolgom sokfelé, de ideje már, hogy megkóstoljam a híres főztötöket.

– Vanessa főztjét – igazította ki Kissy. – Mi csak a kukták vagyunk.

Zöldségleves korzikai módra, *ratatouille,* nizzai saláta és sajtos palacsinta. Ez a mai menü, de utána még madame Faubourg lekváros süteményét is meg lehet kóstolni. Vanessa bámulatosan dolgozott, egyszerre több részműveleten, a kuktahad nem is mindig tudta, hogy mi mire való, csak amikor elkészült. De azért figyeltek és igyekeztek megjegyezni.

A salátát nem kellett, azt már sokszor készítettek. Tojás, paradicsom, paprika, retek, kígyóuborka fölvágva, nagy salátaleveleken, ecetes-olajos mártásban, tonhallal és szardellával, rá olajbogyó és zöld fűszerek. Masoudi doktor azt mondta, az arab konyha is kedveli ezeket a mediterrán ízeket. Hát a mai ebédjük igazán mediterrán lesz, mert a zöldségleves egyenesen Korzikáról jött, és a palacsinta is valami délvidéki recept. A ratatouille pláne.

A leveshez Masoudi doktor főzte előre a babot, ő készítette föl a paradicsomot és a rózsaburgonyát. Közben Martin dolgozott a póréhagymán, a sárga- és a fehérrépán, Niala pedig a káposztán. Megfőzték őket, pépesített fokhagymát tettek bele, s amikor kész lett, még vajat is.

Vanessának határozott meggyőződése volt, hogy a sajtos palacsintából rengeteg fog fogyni, ők pedig lelkesen helyeseltek neki, ezért ahogy elkészült a ratatouille, ráállította a csapatot a palacsintakészítésre. Szokása szerint kikevert egy adag tésztát, aztán kuktáira hagyta, hogy még többet gyártsanak, ő pedig hozzálátott a sütéshez. A recept egyszerű volt. Liszt, tej, tojás és olvasztott vaj kell a tésztához, bele egy kis reszelt narancs- és citromhéj, ezeket a lányok dobozban hozták már lereszelve a panzió készleteiből. És egy kis rum, anyáék engedélyével. Ebből sütött palacsintát, aztán belerakott egy szelet camembert-t, megkente kecsappal, és tűzálló tálban tíz percig sütötte, hogy a sajt megolvadjon.

– Ez bizony jól néz ki – mondta madame Faubourg az első sütet láttán.

– Isabelle néni receptje – felelte Vanessa, s gombszerű orrocskájával megszimatolta műveit. – Jól van, egérkék, ügyesek vagytok, süssetek még, én ránézek a ratatouille-ra.

– Emlékszem – mondta madame Faubourg –, egyszer én is jártam ám a ti Nizzátokban, és ettem palacsintát. Az is sós volt, nem édes, de abban nem sajt volt, hanem paradicsom.

– És olajbogyó – pillantott rá a kislány.
– Igen… azt hiszem, az is. Finom volt.
– Tudunk olyat is csinálni – nézett a mikró a kellékekkel megrakott asztalra, és egy pillanat múlva már sorolta is, közben nem mulasztva el, hogy megnézze a már kész ratatouille-t. – Kérek tésztát egy kiló lisztből, nyolc tojásból, tejből és olajból… azt még nem tudom pontosan, mennyi kell, keverjétek össze és megmondom. Kell négy kiló paradicsom és egy üveg olajbogyó.
– Csak háromnegyed kiló paradicsomunk van – felelte Chantal, a soros kamraegér. – És csak negyed üveg olajbogyó.
– Akkor azt feldolgozzuk, közben egérportya indul bevásárolni. Vigyázzatok, rajta ne csípjenek. Pi, tiéd a paradicsom, vetkőztesd le, vágd apróra, olajon párold meg.
– De várj már – próbálta madame Faubourg megakasztani az iramot –, hiszen énmiattam igazán nem kell ilyen palacsintát készíteni…
A séf csak rápillantott, rosszallóan megcsóválta a fejét és megszemlélte az olajbogyót.
– Megfelel, ilyet hozzatok.
Chantal és Andreas már ki is robogott.
– Vanessa nem maga miatt csinál ilyet – lépett oda Kissy a bejárónőhöz. – Kedve támadt rá. Ha öt perc múlva töltött krokodilra szottyan kedve, akkor azt készítünk.
– Hallom ám! – szólalt meg Vanessa hangosan, Kissy pedig iszkolt vissza a munkájához. – Krokodil nem lesz, de ha Macska most óvatlanul besétál…

Az ebéd nagy sikert aratott. A zöldségleves is, de a ratatouille még inkább. Isabelle néni receptje volt, hamisítatlan nizzai étel, padlizsánnal, cukkinivel, gyenge harangpaprikával, paradicsommal, hagymával, fűszernövényekkel. A néni gyakran főzi vegetárius vendégeknek. Meg a többinek is persze.
– Kellemes hely lehet – mondta Masoudi doktor a panzióról szóló elbeszélést hallgatva.
– Erről legjobb személyesen meggyőződni – felelte Vanessa. – Szívesen látjuk önöket bármikor.
Kissynek megrebbent a füle. Ez bizony meghívás. Akkor pedig Masoudiék a ház vendégei lesznek, ha elmennek.

– Nagyon kedves magától, Vanessa, köszönjük. Alkalomadtán élünk is vele; e pillanatban sajnos meg nem mondhatom, mikor lenne mód rá. A téli ünnepeket megelőzően semmiképp, s még akkor is nagyon kétséges.

– Doktor úr bizonyára sokat dolgozik – mondta Niala udvariasan.

– Olyan sokat, hogy néha magam sem hiszem el. De hát mindenki így van ezzel manapság… már akinek egyáltalán van mit dolgoznia, magától értetődően. Néha eszembe is jut, milyen abszurd is ez az egész. Kollégáimmal együtt maximálisan le vagyunk terhelve, sokszor hetekbe telik, hogy egy szabad negyedórát találjunk az ügyfélnek. Közben pedig hány végzett ügyvéd van Párizsban, aki tányérmosogatással kénytelen megkeresni a kenyerét? Ezer? Tízezer?

Kis csend támadt, többen bólogattak.

– De… – szólalt meg madame Faubourg bátortalanul, s csak az ügyvéd biztató pillantására folytatta – de, gondolom, önök nem pótolhatók. Úgy értem, ön már ismeri az adott ügyet, a vádlottnak is önhöz van bizalma…

Masoudi doktor elmosolyodott.

– Így van, asszonyom, csak annyit legyen szabad kiigazítanom, hogy én gazdasági ügyekkel foglalkozom, tehát itt vádlottak nincsenek. De asszonyom sem pótolható saját munkájában.

– Ugyan… porszívózni, bútort fényesíteni mindenki tud.

– Feltéve, hogy tudja, hol tartják a háziak a szükséges kellékeket, mely tárgyak igényelnek különleges figyelmet, és feltéve mindenekelőtt, hogy a háziak megbíznak az illetőben. Ha jól értesültem, némely házba asszonyom rendszeresen ellátogat azalatt is, amíg lakóik nyaralnak.

– Hogyne… az ő macskájukat is én etetem – biccentett madame Faubourg Kissy felé.

– Látja hát. Nekünk is van bejárónőnk, aki többnyire távollétünkben tevékenykedik. Ha felcserélnék működésük helyszíneit, abból számtalan bonyodalom, esetenként anyagi kár is származhatna.

Az ügyvéd kortyolt egyet a narancsléből.

– Tehát a maga területén mindenki pótolhatatlan. Amit elvállalunk, más nem végezheti el helyettünk. De aki csak teheti, kénytelen mindent elvállalni, mert másképp nem él meg. Aki-

nek nem volt szerencséje, annak már nem jut munka. Pedig van annyi munka, hogy sokkal több embernek juthatna belőle, csak nincs annyival több pénz rá. Bocsánat – fészkelődött kicsit a székén –, nem akartam szónoklatot tartani. Csak hát az én területemen az ember óhatatlanul szembesül a társadalom legkülönfélébb problémáival.

Kissy elégedetten billentette meg nagy füleit. Jó ebéd, kellemes társaság, bölcs szavak, a cica valahol kint mászkál – így tökéletes az egér hétvégéje. Legfeljebb a pincében megkötözve heverő shindy hiányzik.

Éjszakára persze Jean került a nappaliba, pedig Chantallal kánonban magasztalták Jennifernek, hogy milyen helyes srác, igenis eressze be az ágyába, a kutyák majd vigyáznak a zsebre. Kánonban, de csak ketten. Françoise beérte annyival, hogy részéről nincs akadálya. A D'Aubisson lányok se csatlakoztak, Niala jót mosolygott az igyekezetükön, és azt mondta, egyelőre talán még korai, majd ha jobban megismerik egymást. A mikró pedig csak ült a szokásos kifürkészhetetlen arckifejezésével, és várta, hogy mi lesz a döntés.

Persze hogy az lett, hogy a kutyák a fiúra fognak vigyázni a nappaliban. Pedig hát őrá fölösleges, őt Macska még kábítószer hatására se nézné kisegérnek, és hát egyébként se jelent veszélyt, még csak az kellene. Jennifer egyetértett Nialával, kell még egy kis idő, némi ismerkedés.

A kutyákat Vanessa később személyesen látta el utasításokkal. Figyeljenek betörőre, macskára – mármint nem Macskára, csak a kis kezdőbetűsökre –, éjszakai portya csak szükség esetén, a holdat ugatni most úgysem aktuális. Suzy vigyorgott és a farkát csóválta; Köd még jobban vigyorgott és még gyorsabban csóválta.

– Miért nem aktuális a holdat ugatni? – kérdezte Kissy, amikor Vanessa végzett rendelkezéseivel.

– Mert már elmúlt a telihold. Holdat csak teliholdkor ugatunk, az ősi hagyomány szerint.

Vanessa továbbment, Kissy pedig csak nézett utána lenyűgözve. Hát kiskutya mégiscsak! Ezért ismeri olyan jól az ősi kutyahagyományokat.

Később ötlött csak eszébe, hogy Vanessa ismeri a japán és a görög hagyományokat is, pedig nem japán és nem is görög. S amikor erre rájött, akkor döbbent rá, hogy Vanessa megígért valamilyen kaját az ügyvédnek, amit végül nem készítettek el.

– A harám nem ennivaló – nevetett Vanessa, amikor megosztotta vele riadalmát. – Így hívják az iszlámban azokat az ételeket, amiket a vallás tilt. Amit mi csináltunk, az mind harám, hiszen nem tartottuk be az iszlám konyha előírásait.

Hát ezt is tudja. Kissy le merte volna fogadni, hogy ha muszlim vendéget hívnának, Vanessa tudna olyat is főzni, amit megehet az illető.

Vanessában – és Nimbyben is – tagadhatatlanul volt néhány kutyaszerű vonás, például a hűség és az önfeledt lelkesedés minden iránt. De Köd még náluk is kutyaszerűbb volt.

Niala úgy adta át Nimbynek, mint egy virágcsokrot, fölkapta a grabancánál fogva, és barátságos mosollyal átnyújtotta, mondván, hogy eredetileg dobozba szerette volna tenni, mint Macskát annak idején, de ez kimászott volna, vagy lyukat rág a doboz oldalán. A kiskutya nem szólt semmit, ernyedten csüngött a kölyökreflex miatt, de amikor Nimby kézbe vette és elengedték a nyakát, azonnal pörögni kezdett a farka, képen nyalta Nimbyt, és minden lehetséges módon igyekezett bizonyítani, hogy Nialának igaza van, ő kimászott volna bármilyen dobozból, és egyáltalán, ha szükség van valakire, aki tud igazán izgága lenni, hát őhozzá forduljanak bizalommal. Suzy is ott volt, és arról magyarázott csapkodó farokkal, hogy őnáluk az izgágaság családi vonás, és egyáltalán nem életkori sajátosság. Tessék nézni, itt van ő maga példának, négygyermekes családanya, és egyfolytában szimatol balra-jobbra, mindenfelé, és…

Itt megállították Nimbyt, aki mindezt elmesélte, és megkérdezték, hogyhogy négygyermekes, amikor hatan vannak. Nimby éppen azon igyekezett, hogy kihúzza a kiskutya orrát a füléből, de azért el tudta mondani, hogy a kutyák csak négyig tudnak számolni. Biztos, kérdezték az egerek, Nimby pedig letette Ködöt a földre, és azt felelte, biztos. Aztán megtörölte a fülét és az arcát, Köd pedig körberohant az udvaron, és óriási szimatolást rendezett.

Akkor már volt neve, bár még nem hallgatott rá. Még a testvéreivel élt, amikor Nimby kitalálta a nevét, azt mondta, logikus nevet kell választani, és Ködnek nevezte el, hiszen családtag és kisebb nála. Mármost a Nimbostratus az egyik legalacsonyabb felhőfajta, nála alacsonyabban csak a köd van. Brouillard. Ez lett a kiskutya neve, de hamarosan a Bruit becenevet kapta. Ködöcske.

Macska teljesen kiakadt, amikor Suzy nagy vidáman odaszaladt hozzá, hogy szokása szerint megszaglássza, aztán hirtelen megjelent valami szőrös tornádó, valósággal a nyakába ugrott, beleszuszogott az ő kényes füleibe, összenyalta frissen mosott, gondosan kezelt bundáját, és még csak be sem mutatták neki! Első felháborodásában rányivákolt a szemtelen idegenre és lekevert neki egy pofont, de egy tizedmásodperc múlva hatalmas kutyafogak csattantak össze közvetlenül az arca előtt, és Suzy kemény szavakkal adta a cica értésére, hogy aki az ő fiát bántja…

Kissy megdöbbent, amikor a kétségbeesett, rémült Macska az ő lába mögött keresett menedéket. Macska kicsi kora óta nem állt vele szóba, csak az ennivalót méltóztatott elfogadni tőle. Már le is akart hajolni, hogy megsimogassa, amikor a cica megint megiramodott és fölrohant egy fára. Pedig Suzy nem üldözte, Ködöt figyelte, aki a fűben szaglászott valamit.

Egyelőre nem is kötöttek békét, és Kissy rátette volna egyheti sajtadagját, hogy később sem fognak. Ködöcske rendszeresen körberajongta Macskát, aki ellenségesen nézett rá, aztán elrohant. Egyik alkalommal pedig ugyanazt mondta, amit az a rémisztő cirmoscica akkor éjjel, a Bouriant-villa kerítésénél. „FFFFFFFFF!” Pedig Macska akkor nem volt velük, tudtával ezek ketten soha nem találkoztak.

A rossz hír szombat délután érkezett. Nimby megkérte őket, hogy jöjjenek össze a nappaliban, mert bejelentenivalója van. Az egerek teljes számban jelen voltak, Elke is, a netbook képernyőjén. Valamint apa és anya, Andreas, Jean és Vanni. Meg persze Suzy és Köd.

– Ladies, gentlemen és főleg mice – kezdte Nimby –, rossz hírt kell közölnöm. Nagyon úgy fest, hogy ha nem találunk ki valamit, akkor alapítványunk lefülelési mutatója rövid időn be-

lül nullára csökken. Ebben az a rossz hír, hogy pillanatnyilag sejtelmem sincs, mit találhatnánk ki.

Csend volt, az egerek várták a magyarázatot. Mindenki ült, a kutyák feküdtek, csak Nimby állt a nappali közepén, karba tett kézzel.

– A Cumulus statisztikáiról beszélek, kisegér hölgyeim és uraim. A Kölyökklub látogatottsága tavaly nyártól idén tavaszig a korábbi húsz százalékára esett, idén nyáron pedig ennek a felére. Mialatt mi nyaraltunk, a Kölyökklub összesen száz új felhasználót regisztrált. Nem naponta! Az egész nyáron összesen! Mivel a Titkárnőt mindmáig nem távolítottuk el a programból – és amíg én vagyok a rendszergazda, nem is fogjuk –, meg tudom mondani, hogy az elmúlt héten a beszélgetések logjai átlagosan tíz megát tesznek ki naponta. Amikor elkezdtük, nem volt ritka az egygigás napi log, a rekord pedig öt giga fölött volt.

Nimby néhány lépést tett a nappaliban, aztán visszafordult és komoly arccal nézett rájuk.

– A Kölyökklub egy üzleti szolgáltatás, egérkék. Reklámokból tartják fönn. Bármelyik pillanatban bekövetkezhet az a helyzet, hogy a hirdetők már nem látnak rentábilis piacot a felületben, visszavonják a hirdetéseiket, és a klubot bezárják. Szomorú leszek, mert ott ismerkedtünk meg, de a tény tény marad, s csak a Nagy Ementáli a megmondhatója, hányan veszítik el a kapcsolatot online barátaikkal, mert sose kérték el egymás emailcímét. Ami a többi chatszolgáltatót illeti, a helyzet még rosszabb. A Gyermekvilág tegnap már be is zárt. Az oldalukon csak egy üzenet van, amiben elnézést kérnek, de profilváltásra készülnek.

Az asztalhoz lépett és fölemelte a poharát Elke mellől. Ivott egy korty kólát, s pohárral a kezében folytatta.

– Mindennek az oka egyetlen szóban összegezhető. Egy névben, nagyfülű hölgyeim és uraim. *Facebook.*

Az egerek bólintottak. A kisfülűek is. Mindenki hallott már a Facebookról.

– Már nem kétezerhétben élünk, ha valaki nem vette volna észre. A szociális hálózatok már akkor is nagyon nyomultak, de a chatszolgáltatások elég nagyok voltak ahhoz, hogy a mi kis alapítványunknak elegendő munkát adjanak. Ma már nem

elég nagyok, és mire meglengetjük a füleinket, teljesen el fognak enyészni. Mert a közönség preferenciái gyorsan változnak, a gyerekközönség pedig még gyorsabban vált. A shindyknek pedig utánuk kell menniük, ha zsákmányt akarnak. Tehát nekünk is. Ma a szociális hálózatok a menők, legfőképpen a Facebook.

Megint kortyolt egyet, visszatette a poharat és végignézett az arcokon.

– A baj az, hogy semmiféle eszközt nem látok arra, hogy a Facebook forgalmát ellenőrzésünk alá vonhassuk. Fejleszthetünk egy facebookos alkalmazást, de az csak azoknak a kommunikációját ellenőrizné, akiket rá tudunk venni, hogy használják. Aki viszont erre hajlandó, az már nagy valószínűséggel úgyse menne lépre shindynek. Megvan persze az az alternatíva is, hogy megállapodunk a Facebookkal, ahogy a Kölyökklubbal és a Gyermekvilággal tettük, és hozzáférést kérünk a teljes kommunikációjukhoz. Kizártnak tartom, hogy ezt megkapnánk, de ha mégis – nem tudnánk feldolgozni. A Kölyökklubról alig félmillió regisztrációt jegyeztünk föl, és ezek nagy része nem is használja, legfeljebb egyszer kipróbálta. A Facebooknak lehet vagy húszmillió felhasználója Franciaországban. Hogy ebből mennyi a gyerek, a jó ég tudja. A tizenhárom éven aluliakat törlik, ha rájönnek, de biztos, hogy rengetegen vannak. A tizenhárom és tizenöt év közöttiek pedig legálisak a Facebookon, de illegálisak a shindyk ágyában. Egyszóval, mice és többiek, e percben nagyon úgy fest, hogy a Cumulusnak és vele a Jerrynek volt három jó éve, ezzel kész, függöny.

Hát ez fejbekólintotta őket. Csak ültek és hallgattak percekig.

– Utánanéztem, vagy legalábbis megpróbáltam utánanézni néhány dolognak – szólalt meg Nimby újra. – Keresgéltem, hátha találok nagyobb forgalmú kölyökchatet, ami még üzemel. Találtam kettőt, de egyik sem ad lehetőséget privát beszélgetésre, ami a shindyknek létfontosságú, és mellesleg gyanítom, hogy hamarosan ezek is áldozatul esnek a Facebook nyomulásának. Beregisztráltam a Facebookra, megpróbálom majd részletesebben tanulmányozni, de szakértőre is szükség lesz majd.

– Beszélni kell Shrekékkel – szólalt meg végre Niala.

– Igen. A Cumulushoz ők értenek, de Facebook-szakértőt is kell majd keresnünk.

– Megyek veszni repülőjegyet – szólalt meg Elke. Az egerek a netbookra meredtek.

– Mi a csodának? – kérdezték többen is.

– Utazni magamat Párizsbele. Estére lehetek nálatok, eszünk Vanessa szendvicsjeit, és reggel ülünk autóra. Megverünk Ninót, aztán irány másik város és megverünk Vladeket is.

Kissy szemrehányóan nézett Vanessára. Ő a hibás, ő plántálta ezt az agresszivitást a zsebegérbe. De a kislány csak nézte a netbookot elégedett mosollyal, és láthatóan semmi helytelent nem talált Elke szavaiban.

– Ez hogyan oldja meg a problémát? – kérdezte Angélique szelíden.

– Sehogyis! De ha jön ezután kevés shindy, akkor kell hasznosítani azt a kevést minél jobban, nem?

Hát volt éppen logika az ötletben, ezt el kellett ismerni.

– Kell vinni fogót is velünk. Ha shindynek megszorígatod részleteket, fogja köpni többi shindyről, fölírsz és mégysz megverni többiet. Szorítasz rajta részleteket, és van infó még többiek shindyről. Megy ez, csak kell kicsi beruházás.

Az egerek vigyorogtak.

– És ha a shindy nem köp? – érdeklődött Andreas.

– Akkor meglazítasz fogót. Nem tud köpni, amikor ordít. Kell kis pihenő neki, aztán választás, hogy fogó megint vagy köpik.

Az egerek tovább vigyorogtak, de néhányan már sóhajtottak is.

– Ha nem az lennél, ami vagy – szólalt meg apa –, azt mondanám, kis vadmacska lettél.

– Hát ezt jobb is, ha nem mondod – felelte Vanessa. – Zsebike, beszélnem kell Franzcal.

– Tudok, már van szervezésben.

– Akkor legyen gyorsabb szervezésben, egy hónapja vacakoltok vele – mordult föl Vanessa. – Meg kell beszélnünk a kiképzésedet.

– Igen, már idője, hogy legyek igazi kőkemény G. I. Mouse – felelte Elke, Kissy pedig Martin vállára borult nevettében.

– Inkább annak van itt az ideje, hogy ésszerű irányba tereljük az agresszivitásodat. A többieknél erre nem volt szükség, de mi csoportban vagyunk, te meg egyedül. Mármint földrajzilag. Lehet, hogy érdemes lesz valamilyen keleti harcművészetet tanulnod.
– Már tanulom nyugatit: ti arra vagy.
– Nagyon helyes – bólintott a mikró határozottan –, tehát én vagyok a tanárod, és azt teszed, amit én mondok. Cin-cin?
Elke kihúzta magát.
– Cin-cin, Fräulein Hauptmaus!

Nyilvánvaló volt, hogy Nimby meg fogja oldani a problémát, csak idő kérdése. Ahogy az is nyilvánvaló volt, hogy az ő rendszeres együttléteiknek semmi köze a shindyfogáshoz, akkor is ugyanúgy összegyűlnének, ha egyáltalán nem lenne mire vadászni. Csak sokkal jobb, ha zsákmány után is járhatnak.
– Surranhatunk – javította ki Jeant Kissy automatikusan.
– Azt hittem, surranni csak sajtért szoktatok.
Kissy vérszomjas képet vágott.
– Miért, mi a különbség egy finom szelet sajt és egy omlós, puha orrú shindy között?
A fiú bólintott. Értette.
Fölmerült az a kérdés is, hogy mi legyen a motorbiciklis tervükkel. Ha a shindytermés jelentős csökkenése várható, akkor talán az egész beruházásnak nem lesz értelme. Némi tanakodás után arra jutottak, hogy lesz neki értelme, és igenis megveszik a motorokat. Mert Nimby nagyon okos, meg fogja oldani a Facebook megfigyelését, és a motoroknak ezernyi hasznát fogják venni, shindy shindyt követ majd, tucatszám. Az alapítvány háromszázezres vagyonából ez igazán semmiség.
– Honnan van az alapítványnak ennyi pénze? – kérdezte Jean, amikor ez szóba került. Az egerek mosolyogtak.
– Volt egy százezres adományunk még régebben – felelte Niala –, és Elke apjától minden negyedévben kapunk egy komoly összeget. De legfőképpen onnan van, hogy szinte nem is költünk belőle. Legutóbb a Szárnyacskára… Nimby folyton vesz valamit a gépparkunkba, de legnagyobb részben a saját pénzéből…
– Meg Vanessáéból – cincogta Nimby.

– Igen, szóval nem az alapítványéból. A Jerry pénzét csak nagy tételekre használjuk, ha azok kimondottan a shindyüldözéshez kellenek. Minden mást mi fizetünk, repülőjegyeket, benzint a Jerry kocsijába… még a kocsi biztosítását is.
– És a rengeteg sajtot – cincogta most Françoise.

Kissy végignézett a polcokon. Rengeteg sajtot látott, de otthon is volt rengeteg sajtjuk. Mégse lesz elég, többet kell vennie. Erre a hétvégére mindenképpen.
– Mivel szolgálhatok? – kérdezte az eladónő. Kissy rámutatott egy jó külsejű rokforra.
– Ebből kérek.
– Igenis, mennyit szabad?
– Az egészet, meg mellette azt a másikat.
A nő egy pillanatig meglepve nézett rá – ő már nyúlt a kés után –, aztán gyorsan kiemelte a másik sajtot is.
– Tessék parancsolni. Szolgálhatok még valamivel?
Kissy lassan bólogatott és tűnődve nézett végig a sajtokon.
– Jó sok sajtot vegyél – szólalt meg egy hang.
Kissy automatikusan bólintott megint. Persze hogy jó sok sajtot vesz. Aztán fölkapta a fejét.
– Günther! – cincogta. – Nohát!
A fiú nevetett. – Lám, megjegyezted a nevemet. Megtisztelsz. Fél kilót legyen szíves ebből a parmezánból. Mármint ha neked nem kell – pillantott rá újra.
– Nem, én ementálit viszek. Azt kérem ott – mutatta –, meg azt is.
– Egeres hétvége – állapította meg a fiú, miután átvették a sajtjaikat és továbbindultak a zöldségek felé.
– Méghozzá ünnepi – bólintott Kissy. – Vanessa harmadik születésnapja.
Günther meglepve nézett rá.
– Úgy emlékszem, a csapatod egyik tagját hívják így.
– Hogyne.
– Emlékszem rá a telefonból, de nem tűnt háromévesnek.
– Nem is. Tizennégy és fél.
– Tehát két Vanessa van?
– Hogy lenne? Vanessa nem olyasvalaki, akiből kettő lehet.
– Akkor nem értem.

Kissy nevetett, s míg befejezték a vásárlást, elmesélte a tündérmesét az árva kislányról, a tengerparti kisvárosról és a világoskék muszlinruháról.

Günther megint hazavitte, ő pedig mesélt. Mindent elmondott arról az emlékezetes nyaralásról és a következő másfél hónapról, egészen a tűzijátékig. A történet folytatását, az alapítványt a fiú már amúgy is ismerte, a legújabb fejezetet pedig közülük se tudhatja mindenki. Csak ők, mini- és maxiegerek. Meg a zsebek. Meg anyáék és Blanche-ék, Johannék, Isabelle néniék, és persze legfőképpen Yves bácsi és Nimby. Szóval egész Kisegérföld tud róla, kivéve Vanessát. És persze Ange néni is nélkülözhetetlen volt mint kuratóriumi elnök, egy csomó aláírással. Meg Lemire ezredes, Niala Raymond bácsija, akivel ugyan Kissy még sose találkozott, de most egy csomó mindent elintézett, nélküle lassabban ment volna az adminisztráció.

Mindezekről egy árva szót se szólt Günthernek. Ahogy madame Faubourg-nak sem, amikor arról érdeklődött, hogy mivel ajándékozzák meg Vanessát.

– Egészen különleges sajtokból gyűjtöttünk neki lyukakat, madame Faubourg.

Ezt felelte. És amikor a hölgy eltátotta a száját, ő csak vigyorgott és megkérdezte:

– Tud titkot tartani, madame?

– Hogyne tudnék!

Kissy barátságosan bólintott.

– Milyen szerencse, hogy ebben egyformák vagyunk.

És egy árva hanggal se mondott többet.

Günther is megkérdezte, amikor a történet végére ért, hogy mi lesz az ajándék. Addigra hazaértek, elcsomagolták a holmit, s most egy pohár kóla mellett ültek a nappaliban.

– Beaulieu térképét raktuk ki neki sajtlyukakból – felelte.

A fiú nevetett.

– Szóval nem mondod meg.

– Nem elég hegyesek a te fogaid, hogy engem kényszeríteni tudj.

– És neki? – bökött Günther Macska felé, aki ezúttal kivételesen idebent volt, a konyhaajtóban ült és gondolkodott; hogy min, azt csak ő maga tudta.

– Senkinek sincsenek olyan fogai. Egy Jerry megőrzi a titkot, akár vallatóinak élete árán is.

A forgatókönyv szerint a jövő hét végén kezdődik a tanfolyam, kölcsöngépekkel, és amikor megkapják a jogsikat, akkor veszik meg a saját motorokat. Vanessa így tudja. Nimbyt már hetekkel ezelőtt elkapták egy óvatlan percben, betuszkolták a kamrába, elővettek egy darab sajtot, rátették a kezét és megeskették, hogy a leggyengédebb pillanatokban se fog elárulni semmit. Nimby vigyorgott, de megesküdött.

Az ünnepelt most a családjával együtt jött, heten ültek a nizzai gépen. Ők az alapítványi mikrobusszal mentek ki a reptérre, apa vezetett, ők Martinnel, Chantal Andreasszal, Jennifer Jeannal, Nimby, Françoise, Jean-Fran és Suzy. Egyetlen hely maradt a kocsiban, mert Suzy a padlón utazott; de ez nem lesz gond, bár Vanessa nagyot nézett, amikor meglátta őket.

– Hát ti? Mind kijöttetek? Hova tesszük hazafelé ezt a töméntelen egeret?

– Béreltünk egy kocsit – felelte Nimby könnyedén –, ugyanis változott a program.

Már túl voltak a csókokon, és letáboroztak a tranzitban.

– Éspedig?

– Apa nem tud Vaucressonba jönni, mert egy csomó megrendelés szakadt a nyakába. Otthon akar fölköszönteni. Úgy gondoltuk, ha már úgyis kocsiba ültök, menjünk egyenesen hozzánk, egy csomó olajos puszit ígért neked.

A kislánynak összeszűkült a szeme. Kissy előre tudta, hogy ez lesz. Vanessa belenézett a kedvese gondolataiba, töviről hegyire kikutatta őket, aztán Kissyre pillantott, mert ő ült legközelebb. Kissy már várta, hogy a jégkék szemek fölnyissák a fejét, de ez most elmaradt. Vanessa már eleget tudott.

– Ti forraltok valamit – állapította meg.

– Persze! – vágta rá az egész csapat kórusban.

A kislány nevetett és elővette a telefonját. Pár gyors mozdulattal elindította a programot és a térdére tette a készüléket.

Kissy odakukucskált. Egy korábban félbehagyott játékot folytattak, Nimby volt soron, s már lépett is. Néhány korong zöldre váltott.

Vanessa szó nélkül visszafordította őket pirosra.

Nimby most a tábla másik részén támadott, elég sokat megfordított. Vanessa nem bántotta őket, ő is megfordított egy nagy adag korongot egy másik területen.

A játék néhány perc múlva a fiú győzelmével ért véget, 34:30-ra, vagyis kis fölénnyel tudott nyerni.

– Ki vezet? – kérdezte Chantal.

– Vanessa, 3:97-re – felelte Nimby.

– Cin-cin?!

– Ezerkilencszázhárom parti ezernyolcszázkilencvenhét ellen.

– Ejha…

A mikrók még négy partit játszottak, az ötödiket hagyták félbe, amikor megjött a német gép.

Útközben mindkét kocsi Elke karattyolásától volt hangos. Kissy soha nem értette, hol talál ennyi mesélnivalót, amikor alig pár hete találkoztak. De Elkével mintha tíz perc alatt is több történt volna, mint mással egész héten. A reptéren még beérte azzal, hogy mindenkinek a nyakába ugrott, a szüleinek is, akikkel együtt utazott – ezt Nimbytől tanulta –, de az egerek tudták, hogy verekedni is fog, amint alkalmas helyre érnek.

Vanessa persze arra számított, hogy a házhoz mennek, de nem szólt semmit, amikor egyenesen hajtottak tovább, ahelyett hogy befordultak volna Nimbyék utcájába. A műhely udvarán a szokásos mennyiségű, öt-hat kocsit találtak, és egyetlen embert sem. Bent a műhelyben néma csend.

– Tényleg tele vannak munkával – állapította meg Vanessa ironikus mosollyal, de persze tudta, hogy a sok munka csak ürügy volt.

Mire kikecmeregtek a kocsikból, előkerült Yves bácsi is, rendes utcai ruhában, és vele volt Julie néni, Ange néni és Ködöcske is. Elke rajta kezdte a köszöntést, egy kicsit kevésbé vehemensen annál, amire Kissy számított. Nem hemperegtek meg a porban, csak egymás nyakába ugrottak. Lehet, hogy Elke vigyáz a ruhájára? Igazán csinosan volt öltözve, rövid piros ruhácska volt rajta fehér díszítéssel, s hozzáillő cipő, de őt az ilyesmi nem szokta zavarni. Csak nem kezd felnőni?

Kár lenne, ilyen gyorsan. Annyira helyes kiskölyök.

Vanessa átvette az üdvözlő és gratuláló puszikat, aztán elmosolyodott.

– No, hadd halljam, mit főztetek ki, amiért ide kellett jönnünk.

A társaság szinte vezényszóra fordult a műhely túlsó vége felé. A kislány követte a tekintetüket. Kissy igyekezett segíteni neki: pontosan célkeresztbe fogta a műhely végében álló sötét alakot, és kitartóan nézte, mint egy vadászkutya.

Vanessa gyanakodva fordult vissza hozzájuk, megszemlélte a fejek irányát, követte az irányt és kurta bólintással elindult. Kissy megfigyelte, hogy a keze már a derekán van, s meglazítja helyén a Nimbuszt.

De a fekete fejű, sötét alak nem készült támadni. Mozdulatlanul várakozott, amíg a kislány mögött haladva odaértek.

Vanessa megszemlélte, aztán visszafordult hozzájuk. Hirtelen eltűnt, és egy nagy kérdőjel jelent meg a helyén. Kissy gyorsan pislogott. A kérdőjel visszaváltozott Vanessává, de az arcán továbbra is ott ült a kérdés.

Anyja odalépett hozzá és megpuszilta.

– Ez a tiéd, kicsim.

– De hát… motorosruha?!

– Igen.

– De hisz még nincs is motorom…

Nimby már ott állt a kapcsolónál. Megnyomta, és a hátsó udvarba nyíló nagy garázsajtó billenni kezdett.

Vanessa odanézett, aztán nyikkant valamit, és átbújt az ajtó alatt. A kis motor ott állt az udvaron. Kissy nem nagyon nézegette, látta már többször is, inkább Vanessában gyönyörködött.

A kislánynak hálás feladat volt ajándékot adni. Megint világított, az októberi napnál jóval fényesebben, alighanem a júliusit is el tudta volna homályosítani. És sorra ölelgette az egereket és a kisfülűeket, felismerve, hogy mindenki tudta rég, csak őt vezették az orránál fogva.

– De hisz rá sem ülhetek még – mondta hirtelen.

– Már miért ne? – kérdezte Niala.

– Mert nincs jogsim.

– Attól még nyugodtan – felelte Yves bácsi. – Csak nem mehetsz ki vele az utcára. Zárt magánterületen vagyunk, itt annyit motorozol, amennyit akarsz. A tank tele van.

Vanessának egy pillanatra tátva maradt a szája. Aztán valami csodaszépet kérdezett.

– Egyedül?…

Fantasztikus, gondolta Kissy, mialatt a többiekkel besurrant a ház mögé. Még meg se nézte közelről az ajándékát, de már az jár az eszében, hogy ő a társaival együtt akar motorozni. Ilyen egy igazi Jerry csapategér.

Megfogta a kormányt, bal lábbal kilökte a támasztót és elindult.

Vanessa teljesen elképedt, amikor az öt mini és Nimby besétált az udvarra, mindenki egy-egy motort tolva. Egyiktől a másikhoz lépkedett, a motorokat bámulta döbbenten, aztán cincogott egyet és szaladt a sajátjához.

Kinroad XT volt, ötven köbcentis kismotor, maximális sebessége negyvenöt kilométer óránként. Tizenhat éves kor alatt ilyet vezethet az ember. Nimby is ilyet kapott, csak az övé kék volt, Vanessáé pedig piros. Egy henger, nem egészen három lóerő, a súlya százkét kiló, plusz tizennégy liter benzin. Kínai gyártmány, idei modell, vadonatújan, bár garancia nélkül, mert Yves bácsi kicsit belepiszkált itt-ott. De persze úgyis ő fogja szervizelni.

A minik sokkal komolyabb gépeket kaptak. Yamaha YBR, százhuszonöt köbcenti, tíz lóerő, tizennyolc éves korukig csak nyolcvannal mehetnének vele, de hát annyival se fognak, amíg a mikrók nem tudják utolérni őket. Mind az öt más színű volt, piros, kék, sárga, ezüst és fekete, de egyelőre nem döntötték el, melyik kié lesz. Kissy a kéket tolta éppen.

A maxik nem kapnak motort, nekik van jogsijuk autóra, vezessék azt. Esetleg az alapítvány később vehet valamilyen kiskocsit, hogy ha a minik motorral érkeznek egy bevetés helyszínére, akkor a maxik és a zsebek jöhessenek autóval, és ne kelljen a mikrobuszt mozgatni. De ez ráér. A zsebek persze pláne nem kaphatnak motort, amíg be nem töltik a tizennégyet.

– Hát jó – mondta Elke. – Rádumáztatok. Gyorsan megnövöm magamat, és zöld motrot kérek.

– Kapsz helyette egy zöld ruhát – felelte Kissy –, ha még öthat évig tizenegy éves maradsz.

– És az jó neked miért?

Kissy összeborzolta a zseb haját.
– Mert így vagy helyes, ilyen kicsinek.
Elke vigyorgott.
– Ha szép ruha lesz, nem bánkódom.
– Nem bánod.
– Vagy azt. De shindyek jobban örülnék neki, ha maradnék ilyen kicsike, nem? Te választod a ruhát, ők adják össze árát. Így igazságos.

De motorosruhát csak Vanessa kapott.
– De hisz – állapította meg, ahogy forgatta, tanulmányozta – nincs lyuk a fenekén.
– S az miért kellene? – kérdezték többen a kisfülűek közül.
– Hogy kidughassa a farkincáját! – felelték kórusban az egerek.
Nevettek.
A kislány már bújt is a ruhába, a rendes öltözékére vette rá – sárga blúzt és kék sortot viselt –, aztán fölhúzta a cipzárat és mocorgott egy kicsit, eltartotta a karját, úgy szemlélte, hogy fest.
A ruha természetesen úgy állt, mintha ráöntötték volna. Mindenki pontosan tudta, hogy Vanessa mekkora, ahogy tudták a többiekről is; de ha bármikor megakadtak volna, akkor ott volt Nimby, aki hajszálra meg tudta mondani a távolságot kedvese felszínének bármely két pontja között. Így mondta, elégedett vigyorral, és Kissy sejtette, hogy milyen jellegű felszíni pontok járnak éppen a fejében.
A ruhához cipő is tartozott, no meg a sisak, de azt egyelőre csak felpróbálta, aztán levette, amíg Yves bácsi elmagyarázza a motor kezelését. Nem volt bonyolult, csak meg kellett szokni. Félóra múlva a kislány körbemotorozott az udvaron. Amikor leszállt és levette a sisakot, megtapsolták.
– Kösz. Rajtatok a sor.

– Északi rendben, cin-cin – suttogta Kissy.
– Déli rendben, cin-cin – érkezett Nimby hangja.
– Sasszem rendben, cin-cin – mondta Pi. – Tiszta a levegő.
Kissy kikukucskált a sarkon. Az utca üres volt. Középen, a házzal átellenes oldalon, vagy húsz méterrel távolabb állt Pi

egy lámpaoszlopnak támaszkodva, virágcsokorral a kezében. Öltöny volt rajta és nyakkendő. Szemlátomást randija van.

Kissy visszahúzódott és megnézte az óráját, sokadszor. De többször nem kellett megnéznie. Egy koppanást hallott a telefonból. Szünet, aztán egy nagyobb koppanás, két kisebb, megint egy nagyobb. Ti tátititá, IW: shindy!

Kissy föltette a maszkját és ellenőrizte a Róka és a Malac álcázását, azok pedig az övét. Ideje volt. Pi megint koppantott a telefonon. Tá titátá, EN. Észak!

A három egér ugrásra készen várakozott, egy lépésre az épület sarkától. A Róka volt legelöl, mellette a Malac, és hátul az Elefánt.

– Most! – mondta Pi jól hallhatóan, és egy szempillantás múlva kint álltak a sarkon, egyetlen méterrel Nino előtt. A férfi felüvöltött rémületében, hátraugrott és megfordult, de sebesen közeledett már a Kutya, a Nyuszi és a Medve is, vagyis a déli csoport, akik azonnal elindultak, amint kiderült, hogy ő északnak veszi az irányt.

– Rossz a lelkiismereted? – kérdezte a Róka élesen. – Csak nem csináltál valami disznóságot?

– Nem… nem! – nyüszítette a shindy, összehúzva magát. – Semmit!

– Beszélgessünk – felelte az Elefánt. – Irány hazafelé!

– De… elkések a munká…

– Majd hazudsz valamit.

A shindy engedelmesen elindult a hat álarcos gyűrűjében. Amikor a szomszéd házhoz értek, a déli csoport megfordult.

– Állj – mondta a Medve. – Ott van két járókelő, ne vonjuk magunkra a figyelmüket.

A fal felé fordultak mindannyian, Nino is, úgy várták meg, hogy a járókelők elmenjenek. Niala jött el Piért, átvette a virágot, boldogan megköszönte, és idehallatszott gondtalan csacsogásuk. Ezzel teljesen elterelték Nino gyanúját Piről. Amikor elég messze jártak már, a Kutya indulást vezényelt.

Nino reszkető kézzel nyitotta ki a kaput. A felesége nem volt otthon, ezt tudták, ő már korábban elment. A Kutya, a Nyuszi és a Medve bement, aztán bebotorkált a férfi is. A Róka, a Malac és az Elefánt megállt a kapuban. Nem zárták be, csak behajtották.

– Ülj le – mutatott a földre a Malac.

Nino lenézett, aztán nehézkesen, felnőtt módra leült. Az Elefánt jót vigyorgott az ormánya mögött. Ők olyan könnyedén ülnek a földre, mint a kisgyerekek. És olyan könnyedén is állnak föl onnan. Ninónak nem kevés tornagyakorlatba fog kerülni, hogy felálljon.

– Érdeklődéssel olvastuk a jelentéseidet Vladekről – állt meg fölötte a Kutya csípőre tett kézzel.

– Én… én akartam írni…

– És ki akadályozott meg?

– Senki… szóval… elmentem hozzá.

– Találkoztál vele? – kérdezte a Nyuszi.

– Igen… többször is.

– Mondj el mindent – mondta a Róka.

Csináltak egy apró trükköt. Nem kell alkalmat adni, hogy a pasas megszámolhassa őket és statisztikát készíthessen róluk. Azt tudja, hogy vannak köztük fiúk és lányok, és vannak felnőttek is, felnőtt hangúak, felnőtt testmagasságúak. Hát most csupa lány jött. Vettek két melltartót a legnagyobb méretben, Nimby és Martin fölvette őket és kitömték zoknikkal. A hangjukat is elvékonyították egy kicsit, bár Nimbynek nem is nagyon kellett, amúgy sincs mély hangja. Most Vanessa volt az egyetlen, akit fiúnak lehetett nézni, hiszen az amúgy is apró mellei eltűntek a fekete klepetus alatt, de ő nem változtatta el a hangját.

Míg Nino a szavakat keresgélte, halk berregéssel elhúzott fölöttük valami. A shindy fölnézett, az állatfigurák nem.

– Ne húzd az időt – vakkantotta a Kutya. – Halljuk!

– Én… nem tudtam jobbat kitalálni… elmondtam neki mindent.

– Mi az a minden?

– Hát… benneteket… magukat… hogy álarcban jöttek, és átvizsgálták a számítógépemet, és mindent tudnak rólam…

– Vladek mit szólt hozzá?

– Megütött… a falnak lökött és ordítozott velem, hogy mit hoztam a nyakára… aztán megértettem vele, hogy maguk nem tőlem jutottak el hozzá… hanem tudnak mindent… olvasták a beszélgetéseinket…

– Aztán?

– Tudni akarta… hogy mit akartok tőlünk… én csak azt mondhattam, hogy megfigyeltek… figyelőprogramot raktatok a gépemre… többet nem tudok…

– Még miről beszéltetek? – követelte a Nyuszi.

– Hát… ugye… az érdeklődési körünk… a-a-a… az megegyezik… csak nem nagyon… mert félünk maguktól… ő is titkolja… felesége van… gyereke…

Adtak neki fél percet, hogy kinyögdécselje magát. Az Elefánt elégedetten állapította meg, hogy a pasas halálra rémül, valahányszor meglátja őket, méghozzá egyre jobban. Már azt se tudja, hogy tegezi-e őket vagy magázza.

– Hozzányúlt a gyerekéhez? – kérdezte a Róka szigorúan.

– Nem… nem, nem… neki fia van… és csak a kislányokat… öööö… azokhoz se, soha… azt mondta, mondjam meg, hogy senkihez nem bántott soha… vagyis nem nyúlt…

Már az igevonzatokat is keveri, állapította meg az Elefánt. Azért nem lenne jó, ha itt helyben szívinfarktust kapna, és nekik kellene mentőt hívniuk.

Nino megint fölkapta a fejét a halk berregésre. Az állatfigurák nem.

– Látod? – kérdezte a Kutya, fölöslegesen. Nem vak, látnia kellett. – A társaink irányítják. Kamera van rajta és téged figyel. Majd kapsz egypár jó fotót. Folytasd.

Nino egy ideig keresgélte a gondolatait, hogy hol is tartott.

– Igen, persze… szóval azt mondta, hogy róla se tudja senki… csak én meg maguk… és nagyon szeretné, ha ez ezután is így lenne… és kérdezzem meg, hogy mennyit akarnak.

Az állatok elképedve néztek egymásra. A Kutya csak egy pillanatig nézett a Nyuszira, aztán villámként előrelendült és elkapta a férfi mellén az inget.

– *Hogy mennyit akarunk?!*

– Én… én…

– Szóval zsarolónak néztek minket?! – csattant föl a Kutya.

Nino rémületében megragadta a Kutya álarcát, amire azonnal odaugrott a Nyuszi és a Malac, és leszedték róla a kezét.

– Bocsánat… nem… én nem…

A Malac egy ujjal megütögette a Kutya kesztyűs kezét, amivel a pasas ingét markolta. A Kutya ránézett és elengedte Ninót.

– Tudod mit? – kérdezte a Malac szinte gyengéden, és leguggolt a pasi mellé. – Igen, zsarolni fogunk titeket. A gyerekek és a saját érdeketekben. Ha bármit elkövettek, ami törvénybe ütközik, nagyon rá fogtok fázni. Amíg nyugton vagytok, addig csak mi tudunk a dologról. Ti ketten meg a szervezetünk. Mi figyelni fogunk. Néhány emberünk már járt a munkahelyeden is, a feleséged munkahelyén is. Megfigyeljük Vladek életét is. Soha nem tudhatjátok, melyik szembejövő tartozik hozzánk. Elég egy ballépés…

Nem fejezte be. Mert az ismeretlen veszély sokkal félelmetesebb.

Persze nem jártak egyikük munkahelyén sem, és eszük ágában se volt La Rochelle-be utazni. Nyáron még csak-csak, de most már nem lenne idejük rá. De csak rettegjenek.

– Becsukom az ajtót – mondta Kissy –, beszíjazom magam, nagy összegű életbiztosítást kötök és eltakarítom az egereket az útból. Index… gyújtás… kuplung… sebesség… hoppá!

Annyira lekötötte a kisegér sofőrök checklistje, hogy a forgalomra oda se figyelt, pedig jött egy kocsi. Nem lenne jó ötlet lapos egeret csináltatni magából. Ráadásul a motorbiciklin se ajtó nincsen, se biztonsági öv.

Megvárta, hogy a kocsi elhaladjon mellette és gondosan körülnézve indult. Már egy hete motorozhat kint az utcán, igazi, saját jogosítvánnyal, de még nem szokta meg. Furcsa, hogy nem kell pedálozni, nem is lehet, és mindenféle kapcsolókkal is kell foglalkoznia. Ezek a biciklin nem voltak. Még indexelni is kell, azt főleg, a lapos egér miatt, akit nem szeretne csináltatni magából.

Félórával később lámpához értek, Martin félrehúzódott, hogy bevárja őt, bár átmehetett volna, zöld volt még. Kissy finoman gyorsított és besiklott mellé, a lámpa ekkor váltott pirosra.

– Cin-cin? – kérdezte Martin hangosan, mert a két motor együtt azért nem csekély hangerőt jelentett, bár Yves bácsi bütykölt rajtuk valamit, amitől halkabbak lettek.

– Cin-cin! – süvöltötte vissza, és bólintott a fiúnak. De az már nem figyelt rá. A távolba nézett, a kereszteződés valamelyik részét fürkészte.

Kissy követte a tekintetét. Autók. Motorbiciklik. Gyalogosok. Macskáknak nyomuk sincsen. Mit néz Martin?

– Mi van?!

– India Whisky!

Kissy bólintott, hát persze. Shindyt lát. Aztán fölkapta a fejét. Shindyt?! Hol? És hogyan? Csak a D'Aubisson lányoknak van meg az a vesékbe látó pillantásuk, de még azzal se tudják kitalálni, ki a shindy.

– Tátátitá? – üvöltött vissza egy kérdőjelet.

– Echo Alfa Echo Delta!

Szemben jobbra, szemben jobbra… szemben gyalogosok vannak, várják a keresztező forgalmat, hogy átjöhessenek erre az oldalra.

– Alfa India Alfa Kilo – folytatta Martin –, Alfa Hotel Alfa Papa!

Alacsony, szemüveges, férfi, kövér. Egy köpcös, szemüveges pasi. Ezen a környéken legalább egymillió van belőlük. De most nem lehetett látni a túloldali gyalogosokat, mert éppen két busz haladt el előttük.

– Uniform Zulu? – rikoltotta Kissy a motorzúgásba, hogy kérdés, kérdés.

– Tititi – üvöltötte Martin. – Ti! Titátá! Tititátá!…

Az utolsó betűt nem hallotta, az egyik áthaladó busz éleset fékezett, Kissyt nem érdekelte, hogy miért. Úgyis tudja az utolsó betűt. Tátá.

C, I, N, D, Y.

Három év telt el Cindyvel való egyetlen találkozásuk óta. Három és fél. Szemtől szembe persze csak Pi látta, de lefényképezte a mobiljával, és a képek megvoltak a Jerry archívumában. Két fotó. Az első akkor készült, amikor fölfedezte a pasas szemüvegében tükröződő színeket, a második pedig a beszélgetésük végén.

Cindy Tizenkettő, még a számra is tisztán emlékszik. Tizenkét éves kislánynak adta ki magát, és közben sörhab volt a bajuszán. Életük második shindyje. Az ő nevét őrzi a *shindy* szó vége.

Közben a kocsik elhaladtak, és végre megnézhette a gyalogosokat. Azonnal fölfedezte Cindyt. Pontosan olyan volt, mint a

fényképeken. Már amennyire vissza tud emlékezni. Elég rég nem látta őket.

– Át fog jönni emide – mondta Martin.

Kissy bólintott, bár a fiú ezt nem látta, jobb felé nézett, egérutat keresett. Kissy is, de nem volt kiút. Köztük és a járda között volt még egy sáv, abban most indultak el a jobbra kanyarodó kocsik, és úgy tűnt, nem is fognak elfogyni. Majd amikor a gyalogosok kapnak zöldet, akkor persze nem jön belőlük több, de biztos, hogy megáll itt egy vagy kettő.

– Gyere! – mondta Martin, és indított. Bekanyarodott a többiekkel, és a sarok után néhány méterre lehúzódott a járdához. Kissy a nyomában.

– Tudsz róla – kérdezte Kissy –, hogy az egyenesen haladó sávban álltunk?

– Motoroknál ezt nem veszik olyan szigorúan – állította Martin, és leugrott a gépről. – Gyere, elfogytak a kanyarodók.

A gépeket beállították a parkoló kocsik mellé, és visszasurrantak a sarokhoz. Éppen idejében, a túloldalról már elindultak a gyalogosok. Kissy figyelt, meglátja-e a képekről ismert pasit.

– Hé, egérke – hallatszott hátulról, és megtolták. – Csinálj egy bájvigyort.

Kissy hátranézett, meglátta az egere kezében a mobilt, és azonnal kapcsolt. Két ugrással a zebránál termett, megfordult és türelmesen mosolyogva fényképeztette magát. Nem mintha olyan ragyogóan festene. A haját kicsit összekócolta a sisak, és a nagy fülei is csak most kezdik kirúgni magukat eredeti formájukba. Mert persze a sisakon sincsen nyílás a füleiknek, ahogy Vanessa motorosruhájának fenekéről is hiányzik a farkincalyuk. A gyártók nem gondolnak a kisegér vásárlókra.

Martin bólintott, fölrakta a fülhallgatót és hívta a Jerryt. Kissy is előkapta a sajátját.

– A házibulit Sophie Marceau rendezte – mondta Martin fojtottan, éppen akkor, amikor Kissynek végre sikerült fölfedeznie a pasast. Feléjük tartott.

– Cin-cin? – hallatszott a telefonból.

Martin lekopogta a mikrofonon Cindy nevét. Nem mondhatta ki, mert a pasas ekkor ért melléjük.

– India Papa? – kérdezte.

– Itt vagyok – mondta Pi. – Mi történt?

– Látjuk Tititi Tátát – felelte Martin. – Nézzétek meg a dobozt.

– Lefotóztad? – érkezett Vanessa hangja.

– Pozitív, India India.

Kissy mosolygott. A kislány még mindig a régi, Mohi korabeli II névjelet használta, mert az IM-et Martinnek adták, ő pedig a legkisebb, és az I betű csak egy pont. De hát már nem is ő a legkisebb: itt vannak a zsebek is. És régesrég fölvehette volna az IV-t, fenntartották neki, egyszer-kétszer használta is, de aztán megint csak II-t írt alá az SMS-eiben. Vagy A A-t, mert SMS-ben többnyire A-val jelölik a pontot, T-vel a vonást.

– Megvan – szólalt meg Pi alig pár másodperc múlva. – Kinagyítom… az a kék inges, a sárga ruhás nő mellett? Tényleg hasonlít. Nem tudom, egérkék… nézem a következő fotót…

Cindy közben elhaladt előttük, ők pedig óvatosan utánasurrantak.

– Szeméből kellene látni. Akkor összehasonlíthatnánk a régi képekkel. Így elég nehéz.

– Megpróbáljuk – felelte Kissy.

– Egyébként hol vagytok?

– Hol is?… – Kissy körülnézett és fölfedezett egy utcatáblát. Boulevard de Valmy. – Titításti tititátá tititití titi tátitá tátáti tátá.

– Fogalmam sincs, hogy az hol van – felelte Pi. – Mi nemsokára elérjük a repteret. Ugye nem bújtok a szendvicsébe?

– Ne aggódj. Utálom a hajamon a mustárt.

– Megvagytok – szólalt meg ekkor Nimby, akinek persze komplett rendszer állt a rendelkezésére, hiszen ő otthon volt. – Colombes-ban vagytok. Elég hosszú utca.

Követték Cindyt az első keresztutcáig, aminek lemorzézták a nevét. Rue Thomas d’Orléans.

– Oké, célkeresztben vagytok. Egy kis csoport tinit látok a sarkon.

Kissy reflexszerűen keresni kezdte őket, aztán rájött, hogy Nimby egy fotót néz, amit ki tudja, mikor készítettek.

– Bolond – mondta szeretettel. – Az épületeket nézd. Befordul a sarkon, utánamegyünk.

Két perc múlva Cindy bement egy bérházba. Ők továbbhaladtak, ha esetleg észrevette volna őket, és befordultak a sarkon.

– Hát ennyi – mondta Martin. – Van egy házszámunk, semmi több.
– Az is valami – felelte Niala.
– Szerintem nyugodtan menjetek haza – mondta Vanessa. – A pasast ma már úgyse látjátok.
– Honnan tudod?
– Nagyon egyszerű. Ő itt lakik, ti meg Vaucressonban. Nincs mód, hogy ma még lássátok egymást.
Sóhajtottak és visszamentek a motorokhoz.

Ez volt az első alkalom, hogy motoron tértek haza a franconville-i hétvégéről. Csak ők ketten, mert Chantalék még nem találtak biztonságos parkolót. Először Jenniferék házának biciklitárolójában akarták tartani a gépeket, de amikor Jennifer ebből a szempontból is megnézte, kiderült, hogy szörnyű munka lenne bekanyarodni a motorbicikli mázsás terhét tolva. Ha pedig nyeregben akarnának befordulni a folyosóról, ahhoz olyan lassan és finoman kellene tudni vezetni, ahogy valószínűleg senki se képes. Máskülönben összetörik az ajtófélfát, a gépet és a saját lábukat. Jennifer azt mondta, most már érti, miért nem látott odabent soha motorbiciklit.
Akkor megnézték Chantalék tárolóját is. Oda be lehetett menni motorral, ez egészen bizonyos, mert éppen akkor egy csomó volt bent. Csak szabad hely nem volt egy centi se.
Ekkor már nem volt idő tovább keresgélni, egyelőre Franconville-ben hagyták a gépeket és rendesen vonattal mentek haza. Később majd felülhetnek mögéjük, de Yves bácsiék azt mondták, jobb, ha egy ideig még nem visznek utast.
De már nem a műhelyben vannak a motorok. Nimbyék házának garázsa jóval nagyobb, mint amennyi hely az egy szem kocsijuknak kell, Julie néninek ugyanis nincsen saját kocsija, nem vezet, bár van jogosítványa. Yves bácsi néha hazavisz egy-egy autót, hogy ott bütyköljön rajta, de ez idő szerint a Peugeot-juk egyedül állt benne. Hát odavitték a motorokat. Elfértek.
Otthon viszont kicsit zavarba jöttek a hellyel. A garázsban elég hely volt, hogy bevigyenek egy motort a két autó között, és középen letegyék. De nekik kettő volt. Kinyitották a mikrobusz garázsát, jól tudva, hogy ott bizony nincs ennyi hely.

– Ha előrevisszük – járta körül a mikrobuszt Martin –, talán elfér mögötte egy.
– Egy – mondta Kissy.
– Hát a másik meg a nagy garázsban.
– De egérke, ugye emlékszel, hány motorunk van?
– De a többi most nincsen itt.
Szükségmegoldásnak azért ez is megtette. A mikrobuszt apa vitte előre, Kissy irányításával, egészen a falig, a lökhárítója már érintette a falat. Aztán hárman együtt betuszkolták mögé az egyik motort, persze keresztbe állítva, és épp hogy sikerült becsukniuk az ajtót.
– Ezzel viszont lőttek annak – mondta apa –, hogy ha shindy-riasztást kaptok, csak beugorjatok a kocsiba és szirénázva zúgjatok el.
– Á – legyintett Kissy –, annak kezdettől nem volt esélye. Nem csináltuk meg a rudat hozzá.
– Milyen rudat? – érdeklődött anya.
– Hát amin lecsúszhatunk és rohanhatunk a kocsihoz, mint a szellemirtók. Csak nekik nem lobog a fülük persze.
– Csinálhatunk éppen, ha ez a szívetek vágya – nevetett apa.
De nem csináltak rudat, hiszen többnyire a földszinten tartózkodtak. Inkább a motoroknak szerettek volna valami állandó helyet kialakítani. Neuillyben a két lány motorjainak, itt pedig az összesnek, ha együtt van a csapat.
Először Neuillyben sikerült. Némi töprengés után Martinék házának udvarát választották. Biztonságos hely, ott még nem történt lopás, és pár perc gyaloglással mindketten elérik.
Ekkoriban kezdett kialakulni az is, hogy melyik motor kié, bár ezt nem tekintették kizárólagosnak. Többnyire Niala ült az ezüst motoron, Chantal a feketén, Jennifer a sárgán, Kissy a piroson és Martin a kéken. A mikróknál más volt a helyzet, Vanessáé volt a piros motor, és neki motorosruhája is volt hozzá. Azt haza is vitte megmutatni. Isabelle néninek nem tetszett a színe, ilyen kislány csupa feketében, de Vanessa megmagyarázta, hogy a motorosruhának ez a jó szín. Aki fehér ruhában motorozik, egykettőre úgy fog kinézni, mint egy malac.
A malac említése viszont eszébe juttatott valamit Kissynek, és amint lehetett, megkérdezte Nialát.

– Nem változott semmi – felelte barátnője. – Ugyanott tartanak. Miért, mit vártál?

Kissy nem mondta meg, hogy mit. A Jerry-felület képminősége tökéletes, Niala pedig akkor is olvasni tudna az arcáról, ha háttal ülne a kamerának.

– Hisz még csak tizennégy évesek. Ugye emlékszel, hol tartottatok Martinnel tizennégy évesen? Hát ők is ott tartanak.

– Nimby nemsokára tizenöt lesz – vitatta Kissy –, Vanessa pedig egy komoly nagylány.

– Kiskölykök ezek még. Vanessa nagylánysága pedig éppen abban nyilvánul meg, hogy szilárd elvei vannak, és nem enged a vágyaiknak. Hányszor aludtak együtt, és még mindig nem volt hajlandó levenni semmit. Amilyen szégyenlős, már az is csoda, hogy most már levesznek mindent. Emlékszel, mit mesélt legutóbb az éjszakájukról?

Kissynek elkerekedett a szeme.

– De hisz sose mesél róluk!

– No, hát ez az. A mi történeteinket végighallgatja, és sejtem, hogy ihletet is merít belőlük, de őbelőle tüzes vassal se húzol ki semmit.

– Nem tüzes vas kell – felelte Kissy buzgón –, meg kell kötözni és kifektetni a háztetőre, ahol a macskák szoktak sétálni…

Nevettek.

Kissy elégedetten nézte művét. A cövek úgy állt a földben – mint a cövek. Teljes két másodpercig sütkérezett a büszkeségtől: lám, erre is képes! Pedig csak tíz centi magas.

– Hát ez elég csálé, egérke – mondta ekkor Vanessa, s már ment is tovább.

Kissy elképedve nézett utána, s egy pillanatra fölvetődött benne, hogy kihívja párbajra, de aztán inkább lépett egyet oldalra. A cövek tényleg ferde volt. Onnan, ahol az előbb állt, teljesen függőlegesnek látszott, mert éppen őfelé dőlt. Hozzálátott, hogy kiigazítsa.

Negyedórával később megint ennél a cöveknél volt, ő illesztette rá a tetőlemez sarkát. Pi odalépett, a szögbelövő néhány dörrenést hallatott, Kissy pedig megmozgatta, hogy tart-e. Tartott, pedig a ferde merevítőlécek még nem is voltak rajta.

Három óra alatt megvoltak az egész építménnyel, pedig jó hosszú lett, a mikrobusz garázsától majdnem a kert végéig ért. Egy deszkafolyosót ácsoltak, erős tetővel, ami kicsit lejtett a kert felé, az esővíz miatt. Elöl csapóajtók voltak rajta, amiket le lehetett nyitni és azokon kigurítani a motorokat. Ennyi volt az egész. Majd még le kell kenni favédő festékkel.

– Ügyesek vagyunk – állapította meg Vanessa, és bebújt az alagútba. Az egere habozás nélkül követte. Aztán a többiek is. Végigsétáltak a csövön, a túlsó végén kijöttek és szinte egyszerre cincogtak egyet.

– Ez klassz, macska elől is el lehet benne bújni – mondta Françoise. – Mármint hogy egy kicsit megdolgoztassuk, mielőtt megverjük – tette hozzá gyorsan.

Az egerek mosolyogtak és mentek átöltözni. Félóra múlva Kissy és Martin már motoron ült, a többiek vonattal mentek Franconville-be.

– Nem, egyelőre semmi – mondta Nimby lekonyult fülekkel. – Beszéltem Shrekékkel, de ők édeskeveset tudnak a Facebook programozásáról. Ők is beszéltek egy-két emberkével, de egyelőre senkinek nincs használható ötlete.

Kissy tanácstalan grimaszt vágott. Sejtette, hogy nem lesz egyszerű. De biztos volt benne, hogy előbb-utóbb megoldják. Fölpillantott a három pár cipőre, amik odafönt himbálóztak – Françoise ragaszkodott hozzá, hogy ő is fölmászik a két mikróval a fára – és azt mondta:

– Nekünk eddig még minden sikerült, egérke. Csak időbe telik.

– Nem minden. Emlékeztek az IRC-re?

Töprengtek, rázták a fejüket.

– Az is egy chatszolgáltatás, saját scriptnyelve van. Valamikor megpróbáltunk vállalkozót keresni a Cirrus adaptálására, de nem sikerült. Lehet ennek már vagy két éve.

Kis csend támadt.

– A Facebookkal nem várhatunk ennyit – mondta Jennifer.

– Hát nem – felelte Vanessa. – Egérke, próbáljatok meg mindent. Egérke! – csattant föl hirtelen, de továbbra is a párjára nézett. – Ha tovább araszolsz az ág vége felé, egykettőre megtudod, milyen kemény a föld!

Françoise lenézett.

– Letörik alattam?

– Már jóval előbb ledoblak. Ide hallgass, egerentyű. Tudom már, kit kellene megkeresni. Hívd föl Jean-Pierre-t, bent hagytam a telefonomat.

– Minek, Shrekékkel dolgozik, tud mindenről.

– Ne cincogj már annyit, tárcsázz!

A hadnagy, azazhogy csak volt hadnagy végighallgatta Vanessa kívánságát – ami Kissy szerint a legjobb ötlet volt, amit hetek óta hallott, és elismerést látott a többiek arcán is –, aztán azt mondta:

– Nézd, én nem hiszem, hogy ez jó ötlet volna.

– No miért?

– Mert ez betörés, Vanessa.

– Mit gondolsz, miért jutott eszembe a hacker haverod?

– Tudod, Microbitumen elég komoly arc. Ő nem tör be csak úgy az emberekhez, pláne nem gyerekekhez, neki ahhoz gyanú kell, hogy a kuncsaft rossz úton jár. Ezt egyébként az alapítványod alapszabálya sem engedélyezheti; nézz csak utána.

Így hát nem törtek be gyerekekhez, pedig az ötlet nagyon jónak tűnt. De új ötlet lett belőle.

– Akkor csináljuk legálisan – mondta Chantal tíz perccel később, amikor Vanessa lemászott a fáról és befelé indult. Nem állt meg, bement a házba, kijött a szintivel, letette a kerti asztalra és azt mondta:

– Cin-cin. Így kell csinálni. A Jerry Alapítvány védelmet kínál a facebookozó gyerekeknek. Töltse le különleges biztonsági programunkat és aludjon nyugodtan gyermeke felől!

Ezzel lenyomott három billentyűt, s fölhangzott három hang; a szintit ugyanis Nimby rögtön bedugta a kerti hosszabbítóba. Értelmes hangok voltak, dallamszerűek, de Vanessa nem folytatta. Kissy már kérdezni akart, hogy mi baj, de a mikró megint leütött két hangot. Kis szünet után megismételte őket. Így folytatta egy darabig, aztán a szaggatottan előadott dallamot megismételte folyamatosabban, majd egész folyamatosan. Közben már a kíséret is szólt hozzá, és szép elektronikus zene bontakozott ki. Kissy persze egy sor után fölismerte, egy időben még csengőhangnak is használta.

– Honnan ismered te ezt? – kérdezte Yves bácsi, amikor Vanessa jó öt perc után befejezte. – Nem voltál te még sajtdarabka se, amikor ezt megírták.

Ezen jót vigyorogtak.

– Van egy kitűnő eljárás, Yves bácsi. Hangfelvételnek hívják. Ennek a segítségével…

– Jó, jó, te csak ne magyarázz az öregebbnek, inkább játssz még valamit.

Vanessa szokásához híven egy szempillantás alatt kiválasztott valamit, mert egyet-kettőt állított a szintin és rátette bal kezét a mély hangokra. Lüktető mormogás hangzott fel, néhány másodpercig csak ez szólt. Aztán a jobb keze alól csilingelő hangokkal megszólalt a dallam is.

Kissy bólintott. Ismeri. Ez is nagyon klassz, régi elektronikus zene, de a címét nem tudja. Eltökélt indulat sugárzott belőle, de valami visszafogottság is. Amikor megszólaltak a kemény, erőteljes fúvósok, Kissy önkéntelenül is arra gondolt: már megint a kislány lényét érzi visszatükröződni egy zeneműben, amit nem is ő írt.

– Derék öreg Vangelis – mondta a végén Nimby. – Ez egy Mel Gibson-filmből van, *A veszélyes élet évé*ből.

– És mi volt az első? – kérdezte Françoise.

– Egy régi tévésorozatból van, a *Miami Vice*-ból – felelte Nimby. – Crockett-dalnak hívják.

– Van már vagy harmincéves – mondta Yves bácsi.

– Apropó harmincéves – folytatta Nimby –, akkor megvan az elgondolás. Egy Facebook-alkalmazás, válassza ön is a biztonságot gyermeke számára! Figyeljük a felhasználó facebookos levelezését, chatelését, üzenőfalát, barátainak üzenőfalát, a csoportokat, amikbe belép. Ennyihez férhetünk hozzá, hát ezt figyeljük.

– Ebből mi privát? – kérdezte Martin.

– Csak a levelezés meg a chat. A többinek nincs is különösebb jelentősége, de ha már hozzáférünk, megfigyelhetjük.

Egy darabig még hallgatták Vanessa szintijátékát, aztán edzettek egy kicsit, este pedig megnézték a Facebookot. Nimbynek volt két regisztrációja, amik egymás barátaiként szerepeltek, ezeket használta demonstrációs eszköznek. Suzy de Bern és Bruit Brouillard, így hívták őket.

– Amint látható, kisegér hölgyeim és uraim, Ködöcske mint kiskutya regisztrált egy csomó online játékra. Ezek rendszeresen üzeneteket küldözgetnek, amiket Suzy is olvashat. A mi programunk tehát nem küldhet üzenetet a felhasználó üzenőfalára, csak a privát levelezést használhatjuk. Ez esetben a shindynek nincs módja értesülni arról, hogy célpontja Jerry-védelem alatt áll, és nyugodtan támad.

– Mi pedig shindysztéket eszünk vacsorára – felelte Vanessa, és megnyalta a szája szélét.

– Persze, vágom én, tökre. Össze kell majd rakni egy listát, hogy milyen engedélyek kellenek.

– Miért, milyenek vannak?

– Fú, öreg, legalább százféle. A Facebook olyan, mint a Pengaton, ott mindenhez engedély kell.

– Pentagon – mondta Nimby.

A Dzsinn bólintott. – Aha, tök totál.

– Pengatont mondtál.

– Ja, tisztára olyanok.

Kissy sóhajtott. Nemigen volt meggyőződve róla, hogy ez az elvarázsolt fazon, aki nem veszi észre a különbséget Pengaton és Pentagon között, képes használható programot írni nekik. Persze Shrek és Maszat ismeri, és az ő pénzük is ugrik, ha a Dzsinn rosszat vagy semmilyet se szállít. Mert a Cumulust fel kell készíteni a gateway fogadására, és az az ő dolguk lesz.

A Dzsinn rasztafrizurát hordott piros-sárga-zöld-fekete csíkos sapóval, és közben fehér bőrű volt. Mindenre azt mondta, hogy tök totál meg királyság, és egyáltalán nem volt olyan üdítő jelenség, amilyen Shrek tudott lenni, a mackós termetével meg a halandzsa szövegével. Vagy akár Maszat, aki időnként megpróbálta fölcsípni Vanessát, bár nem igaziból. Kissynek sejtelme se volt, hogy Maszat hány éves, de felnőtt volt már. A Dzsinn inkább korukbeli volt, talán pár évvel idősebb náluk. A ruhája nem látszott, a kamera csak a fejét mutatta. Talán jobb is.

– Fú, az királyság lesz, öreg – mondta éppen a Dzsinn. Így hívta magát, névelővel, „a” Dzsinn, azt mondta, nem szereti, ha összetévesztik egyéb dzsinnekkel. – Átnyomod az adatot, a skacok progija lecsekkolja, visszaröfög, hogy baró, erre kira-

kod az adatot. Ettől a kiscsákónak úgy ki fog feküdni a gépe, mint állat. Sivalkodni fog, hogy szedjék le a cuccost.

Kissy fölkapta a fejét. De Nimby is.

– Mi?!

– Mondd, öreg, hány vason zúz nálatok ez a stuff?

Kissy nem mutatta, mennyire büszke magára, amiért megértette a kérdést. És a válasz huszonkettő. Hat gépen fut a Cumulus a Vilma bázison, haton a Bénin és tízen a Frédin. Jaj, nem, Clémentine is…

– Huszonhármon – felelte Nimby –, miért?

– Huszonhármon – bólintott a Dzsinn. – Az masszív. Állati brutál, de frankón. És csak úgy alsó hangon hány felhasználóra számítasz?

A kérdés már egészen máshogyan szólt. Ezt már nem a lezser csávó kérdezte, hanem egy vérprofi szakember.

– Fogalmad sincs – adott választ a Dzsinn a saját kérdésére. – Úgyhogy nyugodtan vegyél iszonyatos számokat, mert akkor nem érhet túl durva meglepetés. Maszat szerint a cuccos egy mega szöveget végignyal per másodperc, mondjuk hiszem, ha látom, bár az is igaz, hogy a fej penge amúgy, és néha őrület, hogy mikre képes. Legyen egy átlagos üzi mondjuk fél kiló, mert azért ha az ember szaftosakat irkál kisgyerekeknek, az nem megy két szóban. Akkor egyszerre negyvenhatezret tudnál becsámolni. Mi lesz, ha egymillióan regelnek? Ez a Facebook, öreg!

Ez is öregezi Nimbyt, mint Shrekék, gondolta Kissy.

– Akkor mit javasolsz? – kérdezte Nimby nyugodtan.

– Ezt az előzetes cenzúrázást felejtsd el. Tényleg baró lenne azzal reklámozni, hogy a kiskölykök majd nem olvashatnak malackodós dolgokat, de ha beindul a bolt, akkor örülj, ha pár perces átfutással megúszod.

– Sok nem lehet – felelte Nimby. – Ha egy kölyök rámoccan a csóka dumájára, akkor nekünk zizzenni kell, mint a nyári vihar, különben süthetjük.

Teremtő ementáli, ez ragadós, gondolta Kissy. Nimby szakasztott úgy beszél, mint a Dzsinn.

– Vágom én. Csak egy dolog, hogy mi kéne, és totál másik, hogy mit lehet. Na várjál. Megmondom, micsinálok. Összedobok nektek egy vázlatot, hogy mi is legyen a stuff, aztán oko-

sabbak leszünk. Addig találd ki, hogy fogjuk élesben tesztelni, mert nekem lilám sincs róla. Oksesz?

Ez viszont majdnem végig hétköznapi francia nyelven volt. Ha mostantól a Dzsinn fog normálisan beszélni, Nimby pedig átáll erre a zűrzavaros zsargonra…

Kissy sokszor megállapította már, hogy az életének háromféle szakasza váltakozik. Amikor az egerekkel van; amikor kettesben vannak Martinnel; és amikor se Martin, se többiek. Az egerekkel lenni mindig izgalmas. Martinnel is, csak másképpen. Nélkülük viszont – kimondottan unalmas. No jó, leszámítva ritka, különleges eseteket, mint például ha egy-egy kaput zúzhat szét visítva száguldó kocsival, de hát mikor volt az, Manteaux doktor hamarosan kijöhet a kórházból. Még sokáig ápolásra szorul, de legalább a családjával lehet.

Összeráncolta a homlokát, és a szemközti irodaépület egyik ablakára meredt. Nem, nem Manteaux. M-mel kezdődik, akárcsak a barátja, Masoudi doktor neve, de nem Manteaux. Nem is Meunier. Azt megjegyezte volna, az osztrigás Meunier fiáról, akinek annyira tetszett a Mahomet kislány. Soha nem fogja elfelejteni azt az estét.

Az órájára nézett. Fél hét, odakint már sötétedik, anya pedig mintha beleesett volna odabent egy vödör ragasztóba. Azt mondta, tíz perc alatt végez és mehetnek. Ez majdnem egy órája volt. Anya szerencsére kisfülű, így egérfogótól nem kell félteni. Bár az itt úgysincsen, magas irodaház, ide nem járnak egerek. Évek óta ő lehet az első, és ő is csak azért van itt, mert meglátogatta Ange nénit a könyvtárban, aztán ha már úgyis itt volt, beugrott. Anya mostanában ebben az épületben dolgozik. Illetve rég nem dolgozik, ötvenhat perce lejárt a munkaideje. Még ad neki négy percet, aztán visszamegy és bekopog. Nem azért jött, hogy a büfében üldögéljen.

A kiszolgálónő éppen kávét főzött egy pasinak, várnia kellett a fizetéssel. A pasi már ott ült egy ideje, mintha valamit ivott is volna, Kissy nemigen figyelte. De most kénytelen volt észrevenni, mert a pasi egyre figyelmesebben nézte. Nem nézte. Mustrálta. Kétségkívül terveket szövöget, és ami azt illeti, neki, Kissynek is lettek volna tervei a pasassal, de hát nincs mit tenni. Semmi esélye. Reménytelenül és visszavonhatatlanul betöl-

tötte a korhatárt, és nem is látszik tizenötön alulinak. Ahogy itt ül a pultnál, farmerban és pulóverben, elmenne tizennyolcnak is. A pasi teljes joggal hivatkozhatna arra, hogy annyinak néz-te, és a Jerrynek kellene kifizetnie az orrplasztikát. Nem éri meg. Ami azt illeti, tényleg nem, mert a pasi nem is néz ki ígé-retesnek. Egy rúgást bírna ki, vagy talán két ütést helyette.

Mire a kiszolgálónő odajött és átvette a süti meg a narancslé árát, a négy perc is letelt, az óramutató elérte a hetest. Kissy megköszönte, fölkelt és elindult a folyosón. A pasas hirtelen kihörpintette a kávéját és fölugrott.

– Várj már egy pillanatot!

Kissy megállt és várt. Készséggel. Szíves örömest. Bármit megtesz, ami csak egy kicsit is növeli az esélyt, hogy megver-heti a pasit.

A pasi utolérte, megállt előtte és ránézett. Mosolygott. Kissy visszamosolygott rá. A jobb keze lassan a derekára csúszott.

– Elég nehezen jöttem rá – mondta a pasas. – Te vagy Fran-çoise Chaton, ugye?

Anya telhetetlen kis ragadozónak nevezte, amiért lekonyult fü-lekkel ült az autóban. Nem lehet mindenkit megverni, mondta, Kissy pedig föltette az egyetlen kérdést, amit erre logikusan kérdezni lehet.

– Miért nem?

A pasast valami Vincent-nak hívták, és négy éve látta utoljára Kissyt, akinek akkor még nem is volt meg ez a neve. Ő nem emlékezett rá, pedig a pasi nem sokat változhatott ezalatt, ő vi-szont megnőtt, az alakja is megformásodott, és gyönyörű kerek füleket is növesztett. Igaz, azokat Vincent nem láthatta.

A pasi mostanáig Amerikában volt, a cégnek van ott érdekelt-sége, és persze semmit se tudott Kissyről. Anyáról se sokat, bár vele már találkozott, amióta itthon volt. De most se beszélget-tek, anya kijött, váltottak pár mondatot egy projektről, és már indultak is.

– Azt hitted, hogy ki akar kezdeni veled, pedig csak azt vizs-gálgatta, hogy miért vagy neki ismerős.

– Csodákat – vigyorgott Kissy. – Ki is akart velem kezdeni. Ha nem jön rá, hogy ki vagyok, akkor mostanra már az ágy felé terelgetne. Te szent merevlemez, *ilyen* közel voltam hozzá!

– Hogy megverhesd – bólintott anya megértőn, és besorolt a másik sávba.

– Igazából nem lett volna nagy verekedés – sajnálta Kissy. – A pasi túl nyiszlett hozzá.

Anya sóhajtott.

– Tudod – mondta, amikor megálltak a lámpánál –, mikor kicsi voltál, néha eszembe jutott, mennyi gondot jelent majd, amikor ekkora leszel. A fiúk… meg az idősebb férfiak is… – Körülnézett és gázt adott. – De én mindig arra számítottam, hogy *téged* kell majd félteni.

Kissy büszkén vigyorgott.

– Még a cicától sem.

Az év legunalmasabb időszaka volt. Iskola és egérgyűlések. Semmi egyéb. Franconville-ből hazafelé mindig bekanyarodtak Cindyhez, szerették volna megfigyelni, de egyszer se látták. Máskor pedig nem értek rá. Pedig a fotók nem elég jók, nem lehetett biztosan megállapítani, hogy csakugyan ő-e az. A Dzsinn dolgozott a programon, kétezerért talán egy kicsit túl ráérősen. Verekedtek, de mindig csak egymással. Kést dobáltak… jókat játszottak és beszélgettek… de hiányzott az életükből az, ami izgalmassá tette. Fűszer nélkül a legjobb étel sem ér sokat, mondta Vanessa, és ő értett hozzá. Az egérélet fűszere pedig a vadászat. Akár autótolvajra vagy betörőre is, ha shindy nem akad – de azért mégiscsak az az igazi.

De nem panaszkodtak. Némán tűrték a megpróbáltatásokat. Hiszen ők legalább együtt vannak. Szegény Elke már mióta nem szívhatott egérszagot, és neki a shindykkel is sokkal nehezebb. Ha ők összeakadnának eggyel, jól megvernék, persze, és lándzsahegyre tűzve vinnék az őrszobára. Vanessa így mondta, ők pedig óvakodtak szólni, hogy nincs is lándzsájuk. De Elke? Kielben is vannak shindyk, de ha összeakad eggyel, egyedül mihez kezdhetne vele? Nemcsak azért, mert a jó dolgokat társaságban még jobb csinálni, de a shindyk veszélyesek, ő pedig kicsi még. Szigorúan megtiltották neki, hogy bármiféle gyanús alakot kövessen, besurranjon valakinek a házába vagy akármit, amiből konfliktus lehet. Kicsi és forrófejű, túl könnyen keveredne bajba.

Nem tehettek mást, némán, hősiesen szenvedtek. Kissy most már biztosan tudta, hogy soha nem fog rászokni semmilyen függőséget okozó szerre. Lám, a shindyverés hiányától is elvonási tünetei vannak. Ami azt illeti, egy csomó mindenre rászokott már, ami nélkül még rosszabb lenne, de ezek legalább nem kerülnek pénzbe – kivéve a repülőjegyet. Vanessa és Niala továbbra is rendszeresen fölkereste a pilótákat a fülkében, és jókat beszélgettek velük, de a jegyet mindig megvették. Bennfentes mivoltukat csak annyiban hasznosították, hogy nem vacakoltak helyfoglalással és jegyvásárlással, a légitársaságnál dolgozó ismerőseik elintézték helyettük az adminisztrációt.

De nemegyszer jelentkeztek rajtuk egérmegvonási tünetek is, bár csak párszor alakult úgy, hogy Vanessa és Niala nem jöhetett hét közben a suli miatt. Angélique viszont egyre ritkábban ért rá szerdán, a vállalkozás szinte már kezdett beindulni, és ez még annál is több munkát jelentett, mintha már gőzerővel dolgoznának. Pinek még nem volt munkája, egyelőre csak itt-ott kisegített, hol a panzióban, hol a vállalkozásnál, de pénzt nem fogadott el érte. Egy ideig Vanni se dolgozott, másfél hónapig egy centet se keresett, de Angélique megmondta neki, hogy eszébe ne jusson ez a macsó hülyeség, hogy a nő nem tarthatja el a férfit.

Aztán egy novemberi délután beállított Solange, és az unalomnak egyszerre vége szakadt.

– Hát te?

Solange kipirulva jött, sietősen, a biciklijét csak odalökte a falhoz, és Kissyre nézett.

– Tessék, itt vagyok – mondta durcásan. – Én is az ügyfeletek lettem, vagy mi. Hogy megy ez nálatok, ki kell tölteni valami űrlapot, vagy befizetni valamit? Vagy hogy?

Kissy csak egy másodpercig gondolkodott. Solange láthatóan föl volt dúlva, nem tudott róla, hogy hülyeségeket beszél.

– Először is gyere be, rajtam még kabát sincs. Suzy, menj már az útból!

– Egyedül vagy? – kérdezte Solange a nappaliban.

– Most éppen igen, Martin most végez a suliban. Ülj le, szedd össze magad és beszélj. Zaklattak?

Solange bólintott, de nem ült le.

– Igen…
– A suliban vagy az utcán?
– Nem… a Facebookon.
– Te használsz Facebookot? – Kissynek fölcsillant a szeme. A Dzsinn még sehol se tart, éppen a napokban beszéltek vele és sürgették meg a programot – de lehet, hogy máris elejthetik az első facebookos shindyjüket, a Dzsinn szoftvere nélkül?
Egyelőre reménykedni se nagyon mert.
– Igen, használok. Úgy egy hónapja.
– Mikor történt a dolog?
– Most az előbb. Fölugrottam és iderohantam.
– Ennél okosabbat nem is tehettél volna – mondta Kissy, de közben már a kezében volt a telefon. Nimbyt hívta, de a Cirruson keresztül, így az egész csapat hallhatja őket.
– Cin-cin?
– A házibulit Sophie Marceau rendezte – mondta Kissy boldogan. – Egérke, facebookos shindynk van!
– Mondjad! – Hallatszott Nimby hangján, hogy már lohol is a gépterembe. – Mi történt?
– Solange akadt össze vele, itt van nálam. Azt mondja, most az előbb történt.
– Akkor még meleg, siessünk, hátha nem ment még offline. Solange, tudod a facebookos jelszavadat?
– N-nem… – szólt bele a lány kicsit zavartan –, egy csomó betű meg szám.
– Akkor átmegyünk hozzátok – felelte Kissy, és indult a kulcsokért, meg se nézve, hogy Solange követi-e. De lépést tartott vele.
– Zárd be a házat – nyomta a kulcsot barátnője kezébe, ő pedig lobogó fülekkel futott a Hosszú Házhoz. Így nevezték el a motoroknak épített garázst. Nimby szerint az irokézek éltek valaha Hosszú Háznak hívott épületekben, de szerinte a név nem jogdíjas, ők is használhatják. Elvégre ez a ház is elég hosszú.
Kissy kihozta a motorját, de a sisakot nem tette föl: odanyújtotta Solange-nak.
– Motorral akarsz menni?
– Nem – felelte. – Repülő szőnyeggel szeretnék hipp-hopp ott-teremni, de sajnos az összes dzsinn közül a leglassúbbat fogtuk ki. Van a motor és a mikrobusz, ebből választhatsz.

Közben a kapuhoz értek. Solange kinyitotta.

– Hát… a mikrobusznak legalább van négy kereke…

– Aha, csak nincs itthon senki, akinek jogsija lenne rá. Mi legyen, én vezetek és te ülsz hátul, vagy te ülsz hátul és én vezetek?

Solange nevetett és becsukta mögöttük a kaput.

– De nekem nem jut – adta vissza a sisakot. – És a bringámmal mi lesz?

– Tudod mit, írd össze a kifogásaidat és holnap a suliban add ide. Mehetünk végre?

Öt perc múlva megálltak Rouvelék előtt – vagyis hát Solange háza előtt, most már egyedül lakik itt. Végül ugyan lett neki egy gyámja, a nagynénje – Kissy addig nem is tudta, hogy Solange-nak nagynénje is van –, de az bent lakik Párizsban, nem jött ide, és tőle se várta, hogy odaköltözzön. Néha ad valami pénzt, de Solange most elsősorban az ő támogatásukból él.

A gép Solange szobájában volt az asztalon. Be volt kapcsolva, és egy félbemaradt beszélgetés volt rajta. Kissy csak rápillantott és előkapta a telefont.

– Cin-cin, itt vagyunk. Minden úgy van, ahogy Solange hagyta. A pasi választ vár, azóta már többször sürgette.

– Legutóbb mikor? – kérdezte Vanessa.

– Két perce.

– Tökéletes – mondta Nimby. – Solange, hallasz? Mit szólnál egy kis játékhoz?

A lány összerezzent. Kissyre nézett, aki egy pillanatig nem értette a reakcióját, de mire rájött volna, Solange már válaszolt.

– Ne is mondd. Ő is egy kis játékra akart rávenni.

– Bocs. De ez olyan játék, amiben te nem is veszel részt, csak a pasi meg a Jerry. Mi játszunk, és ő lesz a játékszer.

– Ezt nem nagyon értem.

– Majd megérted. Egy-két kérdés az elején. Ismered az ürgét máshonnan is?

– Nem.

– Csak úgy bejelölt és dumálni kezdett?

– Aha…

– Nem tud rólad semmit, csak a Facebookról?

– Semmit.

– Odaülhetünk a gépedhez és csetelhetünk vele, mintha te lennél?
Solange vállat vont.
– Tőlem…
– Akkor kezdjük! Kissy, rakj föl egy Teamviewert és add meg a kódokat. Én belépek Solange-hoz a Frédi kettes gépével, hozzá senki más ne csatlakozzon. Te dumálsz a shindyvel, Kissy. A kettes vesz mindent és rögzít, de oda se lépjetek be, akarok egy plusz védelmi vonalat, mert ilyet még nem csináltunk. Átadok mindent egy másik gépnek, mondjuk a… négyesnek, mindenki onnan kap infót.
Kissy oda se figyelt a sokszólamú, helyeslő cincogásra a telefonban. Letöltötte a program hordozható változatát és elindította. Aztán bemondta a kilencjegyű azonosítót és a négyjegyű jelszót.
– Cin-cin, látom Solange képernyőjét – felelte Nimby pár pillanat múlva. – Kissy a szóvivőnk, innentől mindent rögzítünk. Egérke, lépj a színre, mondd neki, hogy csörgött a telefon, aztán amíg a muksesz válaszol, tekerd vissza az elejére, hogy tudjuk, mi hangzott el, és föl is vehessünk mindent.
– De mire akarjátok használni? – kérdezte Solange, odahúzva magának egy széket.
– Elvesszük a pasi kedvét, hogy máskor is ilyeneket csináljon – felelte Vanessa. – Shindynek nem shindy ugyan, mert te már betöltötted a korhatárt, de a zaklatás törvényellenes, és ha az emberről megtudják, hogy ilyet csinált, az nagyon-nagyon kellemetlen.

A pasi a Joseph Carati nevet használta. Párizsban él, nős, üzletkötő, Chantal a cég nevét is beolvasta, de Kissynek rögtön ki is ment a fejéből. Arckép is volt róla. Egy napszemüveges öreg valamilyen szobor tövében. Ugyanis a pasi hatvanhárom éves volt!
Ez pedig nagyobb súllyal esik a latba, mint az a tény, hogy Solange már nem számít gyereknek. Az unokája lehetne! Lehet, hogy a törvény szerint nem pedofília, de az emberek annak tartják.
Nagyon egyszerű dolgokat akart Solange-tól, Niala meg is állapította, hogy madame Carati igencsak unatkozhat, ha a férjé-

nek ez az egész fantáziája. És nem is tudta túl színesen előadni. Solange-zsal csak odáig jutott, hogy elmondta, mire vágyik, illetve csak elkezdte mondani. Solange megeresztett egy gyámoltalan kérdést, hogy miket beszél, és elvágtatott.

Kissy innen folytatta, főleg a D'Aubisson lányok tanácsai alapján. Nem volt szabad beleegyezni semmibe, tiltakozni kellett, hogy képzeli ő ezt, mert ha bármivel egyetért, akkor az már nem zaklatás. Ugyanakkor csak annyira lehetett elutasító, hogy ne riassza el a pasast, az még mindig próbálkozni akarjon.

Sikerült is. Háromnegyed óra alatt a pasas vagy húsz üzenetet írt le, némelyik egészen hosszú volt. És szaftos.

Joseph Carati: Biztos vagyok benne, hogy élveznéd. Mondjuk a hétvégén?

– Azt hiszem, most már ledöfheted – mondta Vanessa.

– Egyetértek – mondta Jennifer.

Solange Rouvel: Nem hiszem, hogy jól érezném magam veled.

Joseph Carati: Még mindig nem mondtad meg, hogy szűz vagy-e.

Solange Rouvel: Hát jó, megmondom. Nem vagyok szűz. Már húsz éve.

Joseph Carati: Hogyhogy húsz éve?

Solange Rouvel: Ja, elfelejtettem szólni. Én nem vagyok lány. Férfi vagyok, harminchat éves

– Harmincnyolc – mondta Vanessa szigorúan, hiszen a nyolcszáz kilométer ellenére ők azonnal láttak minden betűt, amit Kissy leütött.

Kissy szófogadóan kitörölte.

harmincnyolc éves, és most nincs munkám. Unatkozom, hát kitaláltam Solange-ot meg másokat is, és bejelölgetek embereket. De arra nem gondoltam, hogy egy ilyen pedofil szemétládával akadok össze, mint te, Joseph Carati. Azért ha már így esett, én lementem ezt az egész beszélgetést, és kirakom a netre. Szerintem imádni fogják. És hogy meg is találjanak téged, ideteszem a profilod címét, hogy el tudják mondani, mi a véleményük rólad.

Kissy bemásolta a címet, megvárta a helyeslő cincogást, és boldog vigyorral lenyomta az Entert.

Nimby gyorsabb volt, mint Carati. Amíg a pasas alighanem csak hápogni tudott, és remélhetőleg borogatást keresett a szívére, a fiú összecsomagolta a beszélgetés addigi részéről készült fotókat, amiken Solange neve és arcképe már le volt takarva fekete kockákkal és csíkokkal, és egy frissiben létrehozott anonim postafiókról elküldte a pasasnak.

Solange Rouvel: Nézd meg a postádat, ott van a beszélgetésünk eddigi része. Szuvenír. És mesélj egy kicsit magadról. Azt már tudom, hogy mit szeretsz az ágyban, de én tényleg nem vágyom rád, mert pasi vagyok. De mondd, Carati asszony tud arról, hogy te serdülő lányokkal szórakozol a neten? Meg nyilván nemcsak a neten?

Joseph Carati: te szemét

– Még hogy mi? – vakkantotta Vanessa.

Solange Rouvel: Ezt visszautasítom. Kettőnk közül nem én vagyok a bűnöző.

– Várjatok, van egy ötletem – mondta Françoise. – Hívjuk föl a nénit.

– Most? – kérdezte Angélique.

– Korán van még – felelte Vanessa. – És ha már kitette a munkahelyi számát, igazán tehetünk nála tisztelgő látogatást. De emlékezeteset mondjon.

Kissy gépelni kezdett.

Solange Rouvel: Most megsértettél, Carati. Büntetésül fölhívom a feleségedet.

A Jerry telefonrendszerén át ők is hallották, amint a hölgy felveszi és belehallózik.

– Madame Carati? – érdeklődött Niala.

– Az beszél – mondta az idős hölgy.

– Üdvözlöm. Cécile de Volanges vagyok, a hirdetés ügyében. Elnézést kérek, de az a helyzet, hogy nekem sürgős a dolog, mert holnap elutazom. Megfelelne önnek reggel nyolckor? Ha a próba sikeres, azonnal meg is veszem, az árban megegyezünk. Én a Georges Cinqben lakom, ha oda tudna jönni, az előcsarnokban ki is próbálnánk.

A hölgy csak most jutott szóhoz, mert Nialának megint úgy pergett a nyelve, mint amikor olasz volt és leverte a mustáros kolbászt.

– De hát miről beszél?!

– Madame, hát nem önök hirdettek eladó toronydarut?

– Toronyda… – a hölgy felüvöltött. – *Toronydarut akar kipróbálni a szálló előcsarnokában?!* De hisz maga álnéven… menjen a fenébe!

Kattanás, a hölgy levágta a telefont.

– Honnan tudta, hogy álnevet használsz? – kérdezte a zsebegér, amikor kinevették magukat.

– Cécile de Volanges egy regényhős – felelte Niala –, Choderlos de Laclos *Veszedelmes viszonyok*jából. Majd megnézzük együtt valamelyik filmváltozatot.

Nimby pár perc alatt elkészült a hangfelvétellel és lejátszotta újra. Remekül sikerült. Niala gyönyörű hangja helyett egy fémes, torz, szaggatott, de kitűnően érthető hang szólt, amit lehetetlen volt beazonosítani. Nimby teljesen levágta a felhangokat, lecsökkentette a sávszélességet, ebből soha többé nem lehet összerakni az eredeti hangot. Az asszony hangja változatlan maradt. A felvételt elküldték a pasasnak.

Solange Rouvel: Beszéltem a feleségeddel. Bizonyára fölismered a hangját. Erőltesd meg a fantáziádat, hogy mi mindenről beszélhettem volna vele még.

Amíg a válaszra vártak, a Jerry-hálózat sürgölődő egérkékkel volt tele. Nimby mindkét levelet úgy küldte, hogy visszaigazolást kért róluk, és a pasi nem tiltotta le a visszaigazolás kiküldését. Így megtudták az IP-címét, és Nimby nyomban le is nyomozta. Kissy megnyitotta a pasas üzenőfalát, és félpercenként frissítette, hogy megjelenik-e bármi. A többiek azokat a facebookos klubokat figyelték, amiknek tagja a pasi, főleg politikai tárgyúakat, hogy nem ír-e valamit. Sok ilyen oldal volt, és nem tudhatták, melyiknek aktív tagja, hát igyekeztek mindet figyelni. Elvégre voltak elegen. Időközben Elke is befutott, és lelkes cincogással hallgatta a történetet.

– Óriási ötlet volt feleségjét fölhívni. Az mi az a toronydaru?

– Ein Turmkran – vágta rá Jennifer, a kislány pedig percekig kacarászott, nyilván elképzelte a jelenetet, ahogy a toronydarut becipelik a szálloda előcsarnokába.

Joseph Carati: De akkor ez nő volt a telefonban.

Solange Rouvel: Akarod, hogy legközelebb egy kisfiú vagy egy öregúr telefonáljon?

Joseph Carati: Mit akarsz tőlem, te rohadék?

– Mondd meg, hogy minden becsmérlő szóért megbünteted – mondta Vanessa. – Ezt nem játsszuk, szó se lehet róla, hogy még ő szidalmazzon minket. Tudjuk már, hol lakik, egérke?

– Persze – felelte Nimby. – A rue Cambonon.

Solange Rouvel: Ezért az illetlen kifejezésért pénzbüntetéssel sújtalak.

Joseph Carati: Kinek képzeled magadat? Az úristennek? És hogy akarod behajtani? Mi? Talán megversz?!

Eközben Pi már hívta a Pizza Nellyt a rue Duphot-n. Egy nagy tenger gyümölcse pizzát rendelt, paradicsom, tonhal, mozzarella, lazac, *crème fraîche,* petrezselyemmártás, citrom. Huszonegy negyven. Hozzá sült krumplit barbecue-szósszal és metélőhagymával, négy ötven. Desszertnek vaníliafagyi, hat nyolcvan. És egy üveg Bardolino rosé, hét ötven.

Solange Rouvel: A büntetés negyven euró és húsz cent, plusz a kiszállítás és öt euró a

– Ha itt van negyedórán belül, tíz euró borravalót adok – mondta Pi éppen nagy átéléssel a telefonba. – Nagyon éhesek vagyunk a feleségemmel. Igaz, drágám?

– Hogyne, édesem – búgta Niala, Kissy pedig kínlódva fékezte rekeszizmát, amíg kitörölte az öt eurót és beírta:
tíz euró a küldöncnek. Aztán udvariasan beszélj vele, szegény nem tudhatja, hogy pedofillal beszél!

– Ott lesz minden, monsieur Carati – felelte a kisasszony. – Jó étvágyat kívánunk!

Joseph Carati: Én nem vagyok pedofil! Ezt viszautasítom! Kit kültél ide és honan tudod hogy hollakom!

Kissy szakértőn bólintott. Sorozatos gépeléshibák, felkiáltójel a kérdés végén: kezd kikészülni.

– Lassan kimúlik – állapította meg éppen Angélique. – Szerintem hagyjuk egy időre békén.

– Nyúltunk még semmit hozzá – vitatta Elke. – Csiklandíroztuk bajuszát, ez minden.

– Nem szeretném, ha agyvérzést kapna – mondta Angélique. – Nem fiatal már.

Solange Rouvel: A törvény szerint nem vagy pedofil. Akinek hittél, az betöltötte a korhatárt. Csak a te korodban nagyon

rosszul áll, ha ilyen kislányokkal kezdesz. Ráadásul törvényellenesen. És még nős is vagy hozzá.

– Csinálhatjuk azt is, amit Ninóval – mondta Jennifer. – Elvégre ez is nős. Van oka félni.

– Nino kapta már elég nagy ütéseket, ugye? – érdeklődött Elke.

– Igen, egy-két ütést kapott – felelte Vanessa –, de Jennifer nem erre gondolt.

– De *én* igen – felelte a kislány kivételesen egyetlen nyelvtani hiba nélkül.

Solange Rouvel: Most elbúcsúzom. Itt már nem találkozunk többé. Másképpen foglak megkeresni.

Joseph Carati: De mit akarz tőlem!

Solange Rouvel: Elvenni a kedvedet attól, hogy nőket, és főleg kislányokat molesztálj a neten. Vagy akár az utcán. Nem mondom, hogy ég veled: még találkozunk. Viszontlátásra.

Kissy lenyomta az Entert, Nimby pedig átvette a gép irányítását. Megszüntette Solange facebookos ismeretségét a pasassal, és tiltólistára is tette. Többé nem tud kapcsolatba lépni Solange-zsal.

Kifelé menet Solange megállapította, hogy életveszélyesek.

– Persze – felelte Martin, most már nem telefonon, egyenesen ide jött. – És még hozzá se nyúltunk az ürgéhez.

– De hisz nem pedofil.

– Fogtunk mi már tolvajokat, betörőket, rablókat is. Tudod, addig is meg kell élni valamiből, amíg megint nagyvadat ejthet el az ember.

Solange megállt a kapuban.

– Hát ti ezért pénzt kaptok?

Kissy és Martin egymásra nézett, és egyszerre mondták a választ:

– Nem, de jól hangzik!

Solange megint Kissy mögött ült hazafelé menet. Már sötét volt, itt-ott jeges tócsák is akadtak. Kissy nem szívesen motorozott ilyen körülmények között, még ha az utcák jól meg is voltak világítva. De lehet, hogy nem is fog sokáig. Ha olyan telük lesz, amilyenre számítanak, akkor keréken nem jutnak messzire. Motoros szánokat kell majd beszerezniük. Vanessa

csodásan festene prémes kapucniban, amint fölmagasodik a szánon és biztatja a kutyákat. Neki sokkal jobb lesz a kutyaszán. Tíz hegyes fülű, farkasforma kutya, akik csaholva rohannak előre a végtelen hómezőn, valahol a Yukon völgye és az Orly reptér között.

Vanessa nevetett, amikor elmesélte neki mindezt, pár perccel később, miután Solange hazaindult a biciklijével és Martinnel. Apa akkor jött meg, ő mondta, hogy kísérje haza, ilyenkor már ne mászkáljon egyedül az utcán.

– És miért kapok én kutyaszánt, amikor ti motorost? – akarta tudni a mikró.

– Mert… mert hozzád az illik jobban. Vadabb.

Vanessa mosolygott.

– Te is rég kiérdemelted már a saját kutyaszánodat. Az autós kapunyitásod a legvadabb dolog a csapat történetében.

Kissy eltűnődött ezen. Tényleg ő vitte volna véghez a legvadabb hőstettet?

Szó, ami szó, elég veszélyes volt. Súlyosan meg is sérülhetett volna. De hát csináltak még vad dolgokat, például itt van rögtön a Hendriksen-ügy, amikor Mohi csakugyan meg is sérült. Vagy a Grevin-eset, a nő meg is fojthatta volna Jennifert, meg utána az orrbarúgás, az nem a kockázat miatt volt vad dolog, egyszerűen csak a jólnevelt embertől elvárják, hogy ne rúgja orrba a takarítónőket, és ezt a gátlást Jennifernek le kellett küzdenie. Vagy ott van a kempingbeli pedofil, akinek Vanessa teljesen szétverte a lakókocsiját, az se volt különösebben kockázatos, de Vanessa igenis nagyon vadul viselkedett.

Kissybe ekkor hasított bele az elszalasztott lehetőség miatti veszteségérzet. Hiszen a kocsi kerekeit is ki lehetett volna szúrni. Vagy kifolyatni a benzint, és beledurrantani a tócsába, hogy égjen az egész, mint a fáklya. Igyekezett nem gondolni arra, hogy a fegyverükben gumi a puskapor.

Igen, lehet, hogy neki is vannak vad dolgai. De Vanessa akkor is sokkal vadabb, mert neki az egész lénye vad.

És Elke is. Pár nappal később majdnem megvert egy férfit. Csak majdnem, de ahogy előadta, ők már látták lelki szemeikkel a német rendőröket, amint komor arccal letakarják a tetemet.

– Verekszettem igazit! – robbant be a kislány a felületre, mint egy tűzgolyó. – Hallasztok, egérkék? Megvertem nagy ronda pasit, teljesen zúzda nóziját neki! Cin-cin!

– Jézusmária, mi történt? – kérdezte Niala.

– Részeg disznó molesztálta lányokat utcán, kocsma előtte, fogta nekik hátsókat és sugdosta. Elég hangosan, de nem tudok lefordítani, Louise kisasszony nem tanulta rám ilyen szavokat. Majd megmondasz neki, tanulja nekem rondákat is, jó?

– Szó se lehet róla!

– Szóval odamentem magamat és közöltem neki, hogy fogja be száját. Száját mondtam neki elég ronda szóval, mert az illett rá. És vigye nagy mancsát lányokról. Pasi nem foglalkozta velem, akkor megfogtam kézjét és hátraforgattam neki, de erre már foglalkozta velem nagyon. Ordítva. De nem fájdalmosat, hanem hogy hagyjam neki békét és meg fog verni. Elengedtem kézt, akartam lássak, hogyan veri meg engem. De sem nem próbálta. Emelte kézt és mutatta ujját – Elke megfenyegette a kamerát a mutatóujjával –, mondta, hogy még egyszer ilyet semmikor csináljak, mert fogja magát megharaguszni, és akkor lesz baj. Akartam válaszolni, de akkor érte utol engem Louise kisasszony és Rolf. Látták ujjat mutatását, és egyik jött oda és nagyon morgotta pasit, majdnem harapta is meg, de én tettem kézemet nyakjára és vigyorgottunk együtt pasinak arcábele. Azt mondtam, ha megint csinálja botrányt a kocsma körüle, akkor megharapok őt és Rolf megverje, de lehet, hogy fordítva. Erre azt mondta, hogy saját dolgámat foglalkozzak, én pedig kicsit megütöttem nóziját. Rolf akarta harapkod lábábele, de inkább eljöttem őt onnan. Sajnos nem rúghatottam lábának közébele, pedig szerettem volna, de Rolf megérez indulatot rajtam és leharapi róla fülkéket vagy ami akad fogába. Jó ütés voltam, pasi nyitotta szárnyakat és keresztül kocsmás asztalokra zúzni repülte magát hanyatt.

Az egerek jót mosolyogtak az előadáson, főleg mert a kislány úgy hadart, hogy egy-két évet visszaromlott a francia nyelvtanban. De tudni akarták, mi történt voltaképpen, úgyhogy kikérdezték Louise kisasszonyt. Ő megerősítette a történetet; Elke meséjében csak annyi volt a túlzás, hogy a pasi nem repült és nem zúzott szét *több* asztalt. De egyet igen, bár nem az asztalt, csak egy csomó üveget és poharat, mert Elke ütésétől hátratán-

torodott – ami azt illeti, amúgy is tántorgott –, rátámaszkodott a kerthelyiség egyik asztalára, és feldöntötte az egészet. A tulaj kifizettette vele, a pasi hőbörgött ugyan, hogy a kislány okozta, de a vendégek letorkolták, mit képzel, a gyerekre kenni a saját disznóságát. De akkor ők már el is jöttek, Louise kisasszony nem akarta, hogy Elke megint nekimenjen az ürgének. Rolf nem probléma, ő egy jólnevelt úriember kutya létére is, de Elke olyan volt, mint egy kis farkas.

Az egerek sokatmondó pillantásokat váltottak. Kissy azon törte a fejét, hogy testőr kellene a zsebegér mellé, aki megvédelmezi – a többieket őtőle. Mert ennél Elke már csak nagyobb lesz, tehát erősebb és gyorsabb is, és úgy látszik, ő az egérségből elsősorban a vadságot veszi át. Nem mintha bármelyikük nem ugyanezt tette volna, hiszen a pasas kétségkívül disznóságot csinált. Csak a kislány túlságosan szenvedélyes.

Persze Vanessa nem így gondolta. Kijelentette, hogy Elke remek egér, csak legközelebb legyen óvatosabb, amikor orrba vág valakit egy kerthelyiségnél. Kár volt összetörni kívülállók italát. Ha kicsit megforgatja a pasast, akkor az ellenkező irányba tántorodott volna.

Kissy sóhajtott. Emlékezett arra a kocsmára, és tudta, hogy a másik irányban a kocsiút van.

Angélique nem érte be a sóhajtással, ő jól letolta a mikroegeret, amiért az autók elé akarta dobatni a pasast. Vanessa vigyorogva bocsánatot kért és visszavonta. Elke ne tegyen ilyet. Majd *ő* odamegy a téli szünetben és megteszi.

Kissy megint csak sóhajtani tudott.

Nialára bízták, hogy kocsit szerezzen, de Kissy vele ment, hallani akarta, ahogy beszél a sofőrrel. Niala kiválasztott egy narancssárga Renault-t, odament és bekopogott az ablakon.

– Tessék beszállni – nyitotta az ajtót a férfi.

Niala beült hátulra, a nyomában Kissy is. A sofőr beindította a motort.

– Hová?

– Egyelőre sehová, köszönjük. Állítsa le nyugodtan. Van egy üzleti ajánlatunk.

A sofőr meglepve fordult hátra. Harmincas, bajuszos ember volt.

– Nos?
– Szeretnénk egy órára kibérelni a kocsiját. Maga beül amott az étterembe, eszik valamit, az ablakon át szemmel tartja a kocsit. Nem megyünk el vele a térről. Egy óra múlva visszakapja a kulcsot és vele egy ötszázast. Mit szól hozzá?
– Ugye ez valami vicc?
Niala megfogta a kilincset. Az időjárás miatt senki nem láthatott meglepőt abban, hogy mindkettejükön kesztyű van.
– Nem. De ahogy körülnézek, legalább öt taxit látok a közelben, nem kell nekünk pont magával üzletet kötni.
– Várj csak, ne siess annyira. Minek nektek a kocsi, ha úgyse mentek sehova?
– Hideg van már ahhoz, hogy az utcán beszélgessünk.
– Ott az étterem, sokkal olcsóbb lenne.
Niala határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót.
– Gyere, Sandrine, válasszunk egy másikat, ez túl sokat kérdez.
Kissy jött volna, bár csak egy másodperce hívták Sandrinenak, de a pasas fölemelte a kezét.
– Várjatok már! Nem mondtam nemet, csak föltettem pár kérdést.
– Hát ez az. Nekünk csak egy kocsi kell, kérdések nélkül.
– Csak tudnom kell, mire fogjátok hasz…
Niala becsapta az ajtót.
– Ide figyeljen. Ha bankot akarnánk rabolni, nem jönnénk ide, hogy személyleírást adhasson rólunk, hanem lopnánk egy kocsit. Elmondok mindent, amit tudnia kell. Beül az étterembe, a kocsi pedig tesz pár kört a téren. Furcsa alakok fognak beleülni, de maga ezzel nem foglalkozik és nem jön a kocsihoz, különben ugrik a pénze. Egy óra múlva visszakapja a kulcsot és a pénzt. Tehát hogy döntött?

Pi végigpillantott a csapaton, megvárta a bólintásokat és tárcsázott.
– Halló – jött a válasz.
– Ízlett a pizza? – kérdezte Pi.
– Ki beszél?
– Solange.
Nagy csend a vonalban.

– Beszélgessünk. Úgy láttam, korodhoz képest jól mozogsz, öt perc alatt leérsz a térre. Pontosan a kaputok előtt áll egy narancsszínű Renault taxi. Szállj be.

– Nekem semmi beszélnivalóm…

– Öt perc múlva egy fiatal női hang fogja felhívni a feleségedet. Nem a toronydarus, egy másik. Nem fog tetszeni, amit mond. Indítom a stoppert.

Pi kinyomta a telefont, Nimby elindította a stoppert a saját telefonján, és föltették az álarcokat. Gondosan ellenőrizték, jól tartanak-e.

Már tudták, hogy néz ki a pasas közelről, Angélique pénteken becsöngetett hozzá egy csinosan átkötött dobozzal, amiből kamera leselkedett egy kis lyukon. Monsieur Jacques Caratit kereste, és szabadkozott a félreértés miatt. A kamera pedig szépen levideózta az urat, amíg barátságos mosollyal megnyugtatja, hogy nem történt semmi. Ha a felesége nyitott volna ajtót, újra kellett volna jönni, de így megvolt az arca. Pi vasárnap nem utazott haza, maradt Kissyéknél, és hétfő reggel megfigyelte Caratit, ahogy elmegy dolgozni. Aztán elintézett pár dolgot a városban, Georges-ék vállalkozásával kapcsolatban, és visszament a céghez. Senki nem kérdezett tőle semmit, simán följutott a hatodikra, megtalálta Carati irodáját, megjegyzett párat a szomszédos irodák tulajdonosainak nevéből, ha szükség lenne rájuk, és este megfigyelte a pasast, ahogy hazatér. Ő is fotózott persze, így az egerek jól ismerték a középmagas, elég testes, kopaszodó figurát, akit vártak. Még azt is tudták, hogy szürke zakóban van, mert reggel ott voltak a házánál. És azt is tudták, hogy jön. Nimby stoppere negyven másodpercet mutatott, amikor a hatodik emeleten őgyelgő Jennifer hármat koppintott a telefonon. C mint Carati. Három perc tíz másodperckor a földszinti előcsarnokban figyelő Chantal is észlelte. OF UA, kopogta. A taxit figyeli. A taxi üres volt, egy lélek sem állt a közelében, az egerek kétfelől álltak a szomszéd házak előtt, az előcsarnokból nem láthatóan. Még a kapu előtt állva se látszottak, a házak kiugró részei takarták őket. A kocsi persze zárva volt, még csak az kellett volna, hogy beleüljön valaki, utasjelölt vagy éppen autótolvaj.

– Gyanakszik – kopogta Chantal, morzéban, mert erre nem volt kódjel. – Fél.

Ti titátáti táti titátitá, jött rögtön utána a következő kopogás. IJ OH, Jennifer lent van az előcsarnokban.

A következő jelzés Nimbytől jött. Négy koppantás, ami ezúttal nem R betűt jelentett, hanem a négy percet. Aztán hamarosan megint egy. Négy perc tíz másodperc. Két koppantás…

– India Whisky – suttogta Chantal és Jennifer majdnem egyszerre, és egy pillanat múlva Chantal folytatta:

– Kilép és körülnéz. A kocsi felé indul. Megint körülnéz, egy elhaladó pasast méreget… továbbmegy… a kocsinál van!

Pi kikukucskálva figyelt, és éppen akkor nyomta meg a gombot a slusszkulcson, amikor a pasas a kilincshez nyúlt. Visszakapta a kezét, ahogy meghallotta a központi zár kattanását. Megint körülnézett, és végül beszállt a hátsó ülésre jobb oldalt.

Két másodperc múlva kinyíltak az ajtók és fekete ruhás, állatmaszkos alakok ugrottak be az összes többi ülésre. Carati menekülni akart, de az Oroszlán visszatolta.

– Húzódj be középre! Mozogj, gyorsabban!

– De hát mit… kik maguk…

– Mesélj a hobbidról – felelte a jobb első ülésről a Kutya, és hátrafordult. – Régóta zaklatsz tinilányokat?

– Mit akarnak tőlem?

– Kérdeztem valamit!

– Én nem zaklatok senkit! Maguk zaklatnak engem!

Az Elefánt a pasas mellett balról ült. Arra gondolt, hogy még sose volt olyan helyzetben, amikor *csak* bal kézzel tudott pofon vágni valakit, de pillanatokon belül ki fog derülni, hogy azzal is kitűnően csinálja.

– Hagyjuk ezeket a köröket – mondta a volán mögött ülő Cica. – Solange-ra egyből rámozdultál. Elég disznó módon, nem gondolod?

Carati hallgatott. Az Elefánt fölemelte bal tenyerét.

– Megoldjam a nyelvedet?

A pasas értetlenül bámulta a fekete kesztyűs kezet, az Elefánt pedig rövid várakozás után pofon csapta. Nem túl erősen, ez nem volt Jerry-pofon, nem akarta, hogy a szétrepülő szikrák fölgyújtsák a kocsi kárpitját. Legalábbis később így mesélte indokait az egereknek. De egyébként se kellett több. Carati egyből énekelni kezdett. A beszámolója rövid volt, és ha kihagyta

volna a sok-sok dadogást és a bizonygatást, hogy igazán így volt, akkor még rövidebb lett volna.

Csak úgy jött a gondolat, hogy megszólítsa a lányt, akinek megtetszett a fényképe. Az is csak úgy jött, hogy szexről kezdjen vele beszélni és megpróbálja fölcsípni. Igazából soha nem csinált még ilyet, se a neten, se a való életben. És nem fog ezután se. Némi biztatásra kivallotta, hogy van szeretője, meg alkalmanként más nőkkel is összejön, de azok mindig jóval idősebbek Solange-nál.

Érezték, hogy igazat mond. Túlságosan be volt gyulladva, nem mert hazudni. Megígérték neki, hogy rajta tartják a szemüket, és ha még egyszer hasonlót művel, nagyon megbánja. Aztán fölrántották az ajtókat és egy pillanat alatt kint voltak a kocsiból.

– Kiszállás! – parancsolta az Elefánt.

Carati nehézkesen kikecmergett a kocsiból. Becsapták az ajtókat, az Oroszlán a zsebében megnyomta a távirányítót, és négyen négyfelé száguldottak.

Kissy egy kapualjban szabadult meg az elefántmaszktól és a fekete öltözéktől, az egészet berakta a zsebében hozott szatyorba, és továbbsurrant. A mikrobusz a szomszéd utcában parkolt, Martin végig benne ült és járatta a motort, hogy fűthessenek. Jennifer már ott volt mellette, amikor Kissy megérkezett. Sorban befutottak a többiek is, utolsónak Niala.

– Nagyon gyanakodott – mesélte. – A pénztárnál várt és a bankjegyet egyből odaadta a nőnek, aki berakta az UV-lámpa alá. Megkérdezte, hogy mi volt ez, én pedig letettem a kulcsot és elsurrantam. Hát ez megvolna, egérkék. Azt hiszem, Caratit elfelejthetjük, ez nem fog többet ilyeneket csinálni.

Ekkoriban már csak vonattal vagy a mikrobusszal közlekedtek. A motorbicikliket mind elvitték Kissyékhez, beraktározták a Hosszú Házba, és azon tanakodtak, hogy vajon mennyire lesz ez nekik biztonságos téli szállás. Mert a deszkák hőszigetelésnek semmit sem érnek, és ha leesik egy nagy hó, akkor a deszkatető úgy összeroppan, mint a tojáshéj.

– Első ötletnek remek volt a Hosszú Ház – mondta Nimby lekonyult fülekkel, mert a Hosszú Házat ő találta ki, és a nevét is

ő adta. – Csak a jelenlegi formájában legfeljebb tavasztól őszig használható.

– Őszintén szólva nekem egyik évszakban se tetszik – felelte apa. – Beleegyeztem, hogy megépítsétek, mert egy kisebb vagyon fekszik a motorokban, de csúnya, idomtalan hodály.

– Csúnya micsoda? – kérdezte Elke, Jennifer pedig lefordította neki. – Nekem tetszik. Szerintem praktisch, és nem is csúnya homály.

– Hodály.

– Az se is. De ha Jean-Jacques bácsinak nem tetszje, az persze baj. Mert övé ám a ház.

Ez teljesen úgy hangzott, mintha ők nem tudnák.

– Kellene találni jobb helyt motraknak – folytatta Elke kis szünet után. – Nekünk van persze nagy melléképületben sok hely, lakják magukat Landwirtschaftgépek, odatenni. Csak az nektek kicsit messzi, motornyereg belefagysz karikába, amíg idejövöd magadat.

– Egérke – felelte Nimby szelíden –, és hogy jönnénk haza?

– Sehogyis! Laknád magatokat egész télen itt és próbálsz megverni kicsi zsebegeret hiába, mert zsebegér tégeteket megverleksz!

Kissy mosolyogva szemlélte a képernyőn a lendületesen himbálózó vörös fürtöket. Elke most kiengedve viselte a haját, csak egy csatot tett bele oldalt.

– Tudod, hogy szívesen mennénk egész télre – mondta Niala szeretettel –, de sajnos már megállapodtunk a Dzsinnel. – Elke csodálkozva pislogott, nem értette. – A húgom azt tervezi, hogy ha a karácsonyi szünetig nem készül el a programmal, akkor megveri. Ha viszont elkészül, akkor az elkezdi szállítani a shindyket, naponta másfél-két tucatot, és nekünk itt kell lennünk, hogy levadásszuk őket.

Elkének leesett az álla. Kissy megpróbálta az arca elé hajtani a füleit, hogy takarják a vigyorát. Niala nem hivatkozott semmiféle iskolára, a maxik munkájára, semmi olyasmire, amire a kislány szenvedélyességében csak legyintett volna, hanem éppen a vadászösztönén keresztül fogta meg.

A Hosszú Házat lebontják. Ez a határozat mindenesetre megszületett. Ami pedig a motorokat illeti…

– Vihessétek alulházbele – javasolta Elke.

– A pincébe?! – hökkent meg Martin. – Ne bolondozz, egérke.

– Miért ne? Bolondozjak inkább kilencvenéveskor? És különben is gondold bele magadat. Ott nem fogja belefagyik benzint, mert fűtés dolgoz. Ellopják se is. Jó hó nem rázuhan. Mi kell még?

– Egy óriás – nevetett Nimby –, aki lecipeli a lépcsőn a százkilós dögöket, meg aztán föl is hozza. De megnyugtatlak, manőverezni se lehetne velük odabent.

Elkének meg kell majd magyarázni, jutott Kissy eszébe, hogy a hó az nem „jó". Nem is rossz persze. Alighanem félreértette, amikor megtudta, hogy a hóember franciául „jó ember hóból", és azt hiszi, hogy a havat nem is lehet *jó* nélkül mondani.

– Akkor megvagy megoldás – jelentette ki Elke megfellebbezhetetlenül. – Mint Tom csinálja szörnyetegnek: bérelni kell garázsat motraknak. Alapítvány tudja kifizetni.

– Zsebike – mondta Nimby –, akkor már egyszerűbb, ha visszahozzuk őket mihozzánk. Csak Kissyék azt akarták, hogy az ottani *motrak* közelebb legyenek hozzájuk, hogy ha kell, elő tudják venni őket és indulni. Érted?

– Érted! – nevetett a kislány. – De akkor kell bérelni garázsat Vaucressonbele, meg lányokének Nölliben.

– Neuillyben – javította ki Chantal.

– Nöjliben. Mindent lehet, csak kerül pénzet.

Kemény telet jósolt mindenki, a meteorológusok is, Isabelle néni tapasztalata is meg Gérard bácsi fájós lába is. Ezért akarták fedél alá vinni a járműveket. Az alapítványi mikrobusz garázsában már elhelyeztek két hősugárzót, amiket rádiós kapcsolóval a házból lehetett működtetni. Apa szerint a fűtött garázsban tartott kocsi nemcsak biztosabban indul, hanem beleülni is sokkal kellemesebb.

Beaulieu-ben csak egyetlen előkészületet tettek: leállították a békauszodát, amit Vanessa mindeddig lelkiismeretesen gondozott, szükség szerint cserélve benne a vizet. A tél beálltával már senki sem úszott benne, a vendégek mind elbújtak a kövek alá – így a lányok kiszivattyúzták a vizet, a medencét körberakták téglával, deszkalapot raktak rájuk, azt letakarták ponyvával, és beborították egy kis földdel. Így még szigetelve is van, a medence fenekére ültetett műanyag béka nem fog fázni.

A motorok problémája egészen váratlan módokon oldódott meg. Először a két neuillyi gépé, alig két nappal azután, hogy Elke a pincébe akarta vitetni őket. Tom hozta a megoldást készen. Egy barátja elutazik a jövő héten, egész télen Olaszországban fog dolgozni. A féltve őrzött terepjárójával megy, aminek külön garázst bérel. Ha az alapítvány átvállal valamennyit a bérleti díjból, ő is jól jár, nem a teljes összeget fizeti az üres garázsért. A hely kétpercnyi járásra van Fordéktól; apró tappancsoknak persze több, de az se sok.

Az egerek büszkén vigyorogtak. Még soha senki nem mondott apró tappancsokat, ez Tom gondolata volt.

De amikor a két motort bevitték a garázsba, már más kötötte le a figyelmüket. Újfajta shindyveszély?

– Áttanulmányoztuk a kezdeményezést, és sehogy se tetszik – jelentette ki Nimby; a többes szám persze Vanessát és őt jelentette. – Szerintünk pedofilok műve.

– Cin-cin – hangzott föl, és megelevenedett a tizenegyes képmező: Françoise. – Sziasztok!

Visszacincogtak neki. Most már együtt voltak mindannyian.

Nimbyék nemrég átrendezték a felület beszélgetős részét, mindenkinek fix helyre került az arcképe. Három sorban és négy oszlopban helyezték el a webkamerák képeit, úgy, hogy a párok egymás mellett legyenek. Felső sor: Pi, Niala, Vanessa, Nimby. Középső sor: Jennifer, Chantal, Kissy, Martin. Alsó sor: Angélique, Elke és Françoise – a sarokban pedig egy üres hely, a leendő tizenkettedik egerüknek fenntartva, addig pedig arra használták, hogy egy-egy további kamerát kapcsoljanak rá, amit éppen kellett. A kameraképeket már ősidők óta lehetett nagyítani is, nemrég pedig megcsinálták, hogy egy gombnyomással négyszeresére vagy hatszorosára nagyíthassák bármelyiket, kiválasztva, hogy mellettük melyik képek látsszanak kicsiben, és további nézetek is voltak: négy kamera, három kamera, két kamera egyenlő képernyőterülettel, valamint a kezdettől meglevő egykamerás, teljes képernyős kép. De most már azt is tudta a program, hogy ahol több gép és monitor van, ott egy-két gombnyomással meg lehessen osztani a képeket a monitorok között. Ez egyelőre a Vilma és a Frédi bázist jelentette, mert Beaulieu-ben is volt ugyan hat kliensgépük, de nem egy

helyen. Kettő volt Nialáék szobájában, egy Vanessánál, egy Angélique-éknél, egy a villa dolgozószobájában, egy pedig a nappaliban. A melléképületben nemrég helyezték üzembe a kilencedik szervert, de oda ritkán mentek át.

Nimby azt tervezte, hogy vesz még monitorokat, és mindenhol többmonitoros rendszereket létesít. Nem kell annyi gép, ahány monitorjuk van, csak a helyet foglalják, a zajt növelik és az áramot fogyasztják. A fölösleges gépek majd átmennek a szerverparkba. Nimby továbbra is közönséges asztali gépeket használt szervernek, nem vett nagy teljesítményű gépeket; azt mondta, ha tíz gyenge géppel elérheti ugyanazt, mint három erőssel, akkor a tíz gyengét fogja választani, mert így ha egy tönkremegy, csak tíz százalék a veszteség, nem harminc.

Kissy ráért ezeken bambulni, amíg Nimby elölről kezdte a mondókáját Françoise kedvéért.

– Hogy ez micsoda, azt nem tudjuk. Talán egy kósza ötlet, aminek a kigondolója se hitte, hogy divatot fog csinálni. De lehet, hogy egészen más. A szöveg a következő… én angolul bukkantam rá… – elnézett egy másik monitor felé – „Cseréld ki facebookos képedet egy rajzfilmfigurára a gyerekkorodból. Az a cél, hogy egészen december hatodikáig, hétfőig egyetlen emberi arcot se lássunk a Facebookon. Csatlakozz a gyermekek kihasználása elleni harchoz és másold ezt az üzenőfaladra!” Nos, egérkék – pillantott vissza a kamerára –, az itt a nagy kérdés, hogy ez mi.

Kissy értetlenül nézte a képernyőn sorakozó, éppolyan értetlen arcokat. Kilenc volt, a sajátját is beleszámítva. Vanessa és Nimby arcán várakozást látott: „rájöttök-e?”

Nem, nem jönnek rá. Ő biztos nem. Mi lenne? Egyfajta társasjáték, együtt tüntetnek a gyerekek bántalmazása ellen… mi ezzel a gond?

Elke szólalt meg a leghamarabb, és ugyanezt mondta.

– Harcolik shindység ellen, csak ők nem ismernek ez a szót. Solidarität kicsi gyerekekvel, hogy olyan képet mutatod, amit ők szeretik.

– Egérke? – szólalt meg Vanessa kedvesen.

– Ciiiin?

– Ez marhaság.

– Zsebegérke nem érti, hogy miért.

– Maxiegérke már sejti – szólalt meg Pi. – Valamilyen hátsó gondolatot találtatok.
– Úgy valahogy – felelte Nimby. – Képtelenek voltunk beleverni a kis csökött agyunkba, a kerek fülek alatt, hogy ez az arcképesdi hogyan segít a gyerekek bántalmazása ellen.
– Igaz – bólintott Elke.
– Ezért más magyarázatot próbáltunk keresni. Elgondoltuk, hogy ha fönt lennénk a Facebookon – mármint nem álneveken –, akkor mit választanánk…
– Csipet csapat, hajrá! – rikkantotta Jennifer, és csak egy szempillantással lemaradva sok száz lelkes kisegér. Aztán ugyanezzel a lendülettel rázendítettek a Tom és Jerry főcímzenéjére.
– Ez rendben van – felelte Nimby az egérhimnusz után –, de mi különlegesek vagyunk. Nekünk van egy identitásunk, amihez rajzfilmfigurák is tartoznak. Végül persze megállapodtunk, hogy Elke arcát raknánk ki – a kislány meglepve kapta föl a fejét –, mert ő tényleg olyan, mint egy rajzfilmfigura, de nem ez a lényeg. Az átlagos gyerekeknek nincsenek ilyen kötődéseik. Ők kit tesznek ki?
Kissy Elkét figyelte. A kislány sütkérezett a boldogságban, amiért rajzfilmfigurához hasonlították.
– Akárkit – mondta Angélique. – A kedvencüket.
– Például Donald kacsát? – érdeklődött Vanessa.
– Például – vont vállat a maxilány –, ámbár nem hiszem, hogy a mai gyerekek ismernék…
Kissy elképedve nézett föl Elkéről Angélique-re, akinek ugyanebben a pillanatban kerekedett el a szeme. És a többieké is.
– Hát ez az – mondta Vanessa.

A két vaucressoni motornak a legváratlanabb módon és helyen találtak téli pihenőt. És a legváratlanabb alkalommal: tanítás után, az iskola előtt. Kissy éppen kitolta a motort az udvarból, amikor ráköszönt az ügyvéd.
– Szép motorja van – tette hozzá.
– Köszönöm. Illetve köszönjük. Az egész alapítványt motorizáltuk.
– Újfajta üldözési technika? Mint régen a cowboyok?

Kissy mosolygott, és kitámasztotta a gépet.

– Esetleg. De elsősorban közlekedési technika. A két felnőtt tagunk most Beaulieu-ben él, nincs, aki vezesse a mikrobuszt. Most már nekünk is lehet jogsink, ilyenekre, illetve Vanessáéknak valamivel kisebbekre. Hát megvettük ezeket.

– Úgy hát eztán motorral jár iskolába.

– Jaj, dehogyis! Csak innen bevásárolni megyek, ezért hoztam el a motort. Iskolába nem ezzel fogok járni, erre a pár lépésre… egyébként is télire elcsomagoljuk őket. Jut eszembe… ügyvéd úr nem tud véletlenül a közelben egy kibérelhető garázst?

– Hány motornak?

– Kettőnek, a többi más városokban lesz.

Kissy utólag mintegy kilenctized másodpercre becsülte az időt onnantól, hogy a mondat végén elhallgatott, az ügyvéd bólintásáig. Masoudi doktor elmosolyodott és a zsebébe nyúlt a kulcsaiért.

– Hogyne tudnék. Jöjjön.

Kissy meglepetésében úgy engedte el a kormányt, hogy nem is ellenőrizte, nem borulhat-e föl a gép. Követte az ügyvédet, át az utca másik oldalára, a házukig. Masoudi doktor kinyitotta a kaput és bólintott Kissy felé, aki csak nézett bambán.

– Parancsoljon, Chaton kisasszony.

Kissy túlságosan el volt foglalva a megrökönyödéssel, nem észlelte, illetve csak nehezen, hogy ha nem lép be az ügyvéd előtt, azzal faragatlanságot követ el. Hiszen ő a nő. Az ügyvéd soha nem nyújtott neki kezet előre.

Belépett, aztán az ügyvéd karmozdulatát követve balra nézett. Fákkal körülvett, helyes kis melléképületet látott, kétrészes, nagy garázskapuval, a távolabbi végén gyalogosnak való ajtóval. Az ügyvéd elindult felé.

– Ez itt a garázs. Két kocsink van, a többi hely a maguké. Akkor jönnek-mennek, amikor kedvük tartja.

Kitárta az ajtót. Kissy belépett.

Tágas helyiség volt, a falak mentén polcokkal, szekrényekkel, a túlsó végében az ügyvéd kocsijával; most nyilván gyalog jött valahonnan. Madame Masoudi még nem ért haza.

– De hát… – cincogta, aztán krákogott egyet, hogy visszanyerje a hangját – itt rengeteg hely van… és csak egy lépés mitőlünk… csakugyan kiadná, doktor úr?

– Dehogy, Chaton kisasszony. Bérlésről szó sem lehet. Ez csak egy jelentéktelen csekélység, én ennél sokkal többel tartozom magának. – Kissy kinyitotta a száját, de az ügyvéd fölemelt ujjal és szigorú arccal intette csendre. – Szót sem érdemel. Maga először az én életemet mentette meg, majd régi barátomét, minek során a saját életét kockáztatta. Ön megbecsült vendége e háznak, csakúgy, mint társai, akikkel életmentő, nemes küldetésükhöz használják ezeket a motorokat. No meg néha bevásárláshoz – tette hozzá vidám hunyorítással.

Kissy elnevette magát, és kezet nyújtott. Hiszen ő a nő.

– Köszönöm, doktor úr.

Az egerek el voltak bűvölve. Elmentek együtt Masoudiékhoz, becsengettek, de aztán a saját kulcsukkal mentek be, mert az ügyvéd rögtön elővett egy tartalék kapukulcsot és átadta Kissynek. Megsétáltatták nagy füleiket a garázsban és körülötte, mindent megnéztek és mindentől el voltak ragadtatva. A háziak mosolyogva nézték őket; hárman, mert itt volt a lányuk is, akivel Kissy már találkozott egyszer, amikor megismerkedett az ügyvéddel és megmentett neki negyvenöt eurót.

Aztán két önként jelentkező, Chantal és Niala hazament a motorokért, ők pedig vitába keveredtek, hogy vajon mennyi a távolság, mármint kaputól kapuig. Martin mondott először számot, szerinte kétszáz méter körül lehet. Vanessa százötvenet mondott. Kétszáz, mondta Jennifer, amire Nimby felzárkózott az egeréhez, Kissy pedig megpróbálva lecsitítani őket, mielőtt egymásnak mennek, azt javasolta, hogy mérjék le a térképen. Nimby elő is vette a telefonját és némi üggyel-bajjal lemérte.

– Százhetven-száznyolcvan méter – jelentette ki. – De túl kicsi a felbontás, nehéz megmondani pontosabban.

– Százhetven méter – bólintott Vanessa megfellebbezhetetlenül –, tehát mi nyertünk.

Jennifer odalépett hozzá, és roppant szigorú arccal azt mondta:

– Százhetvenöttől fölfelé mi nyerünk. Márpedig ez száznyolcvan méter.

Vanessa csípőre tette a kezét.

– Amíg én ütök jobban, addig ez százhetven méter, egy centivel se több!

Aztán hirtelen megfordult, leengedte a kezét, és Masoudiékra nézve kijelentette:

– Hát így működik a politika.

Nevettek. De aztán mégiscsak kíváncsiak voltak a pontos számra, úgyhogy elkértek egy gombolyag zsineget, ami ott hevert a garázsban egy polcon. Nimby lecövekelt Masoudiék kapujában, kezében a madzag végével, a csapat pedig elindult. A sarkon Jennifer letáborozott és tartotta, a következő sarkon Niala tette ugyanezt, amikor pedig elérték Kissyék kapuját, rákötötték a magukkal hozott fonaldarabot a zsinórra. Aztán visszamentek, közben föltekerve, és nekiálltak megmérni. Chantal és Jennifer tartott kifeszítve egy kétméteres mérőszalagot, ők pedig letekertek a zsinórból két métert, rámérték, megint letekertek, megint rámérték. Nimby számolta, hogy hányszor.

Persze tipikus Nimby-módra. Levett a polcról egy doboz csavart, és valahányszor megvolt a két méter, egy csavart beledobott egy másik, üres dobozba. Aztán amíg Chantalék fölgombolyították a zsinórt, megszámolta a csavarokat. Elővett még egy dobozt és négyesével elkezdte átrakni őket abba.

– Négy, nyolc, tizenkettő, tizenhat – az utolsó csoportból az egyiket odaadta Vanessának. – Négy, nyolc, tizenkettő, tizenhat. – Megint odaadott neki egyet. Ezt folytatta, amíg el nem fogytak a csavarok. – No, mennyi van nálad?

– Öt – cincogta a kislány.

– Ötször tizenhat az nyolcvan. Itt maradt még hét, nyolcvanhét csavar. Nyolcvanhétszer két méter az százhetvennégy méter.

– És még hatvan centi – tette hozzá Jennifer.

Az egerek egymásra néztek.

– Negyven centivel nyertünk – jelentette ki Vanessa büszkén.

– Nyolcvannal – mondta Nimby. – A távolság negyven centivel van közelebb a mi tippünkhöz és negyvennel távolabb az övéktől. Az nyolcvan.

– Úgy?! – csattant föl Jennifer. – Hoci vissza azt a madzagot. Mérjük csak meg az úttesten is!

– Hát ez van, egérkék – közölte Nimby letörten. – Azt hiszem, nem én leszek a hónap egere.

Hallgattak. Ültek, néztek a kamerába, és a kudarcon törték a fejüket.

Igazából Nimby nem is lett volna ezért az ötletért a hónap egere, még ha beválik se. Valahogy megfeledkeztek erről a hagyományról, alig párszor adtak ilyen kitüntetést, aztán már nem. Ahogy az se volt hosszú életű hagyomány, hogy a shindyknek S-sel vagy C-vel kezdődő női nevet adnak. De azért a legtöbb hagyományuk ma is megvolt.

– Nem számít – mondta Angélique. – És különben se te vagy a hibás, hanem mi mindannyian.

– A Jerry mindig jótáll a Jerryért – bólintott Blanche –, jól mondom?

– Jól – mosolygott Niala. – Ha vállalni kell a felelősséget, együtt vállaljuk.

– Nem tudják, hogy mi voltunk – felelte Nimby –, és nem is árulhatjuk el, hiszen az alapítvány kerüli a nyilvánosságot.

Valóban közös döntés volt. Amikor gyanút fogtak, hogy a rajzfilmfigurás akció mögött pedofilok állhatnak, megfogalmaztak egy figyelmeztető felhívást, amit Nimby különféle álnevek segítségével közzétett a Facebook néhány forgalmas oldalán. Aztán a felhasználókra bízták a terjesztését. Sikerült, a szöveg terjedt, mint a futótűz, az akció sikeres volt. Pár napig. Aztán bekerültek az újságokba. A *Daily Mail* kis cikkben szedte ízekre a pedofilokról szóló nevetséges feltételezést, a netes becsapásokkal foglalkozó *Hoax-Slayer* is utánajárt az ügynek – és épp csak azt nem mondták, hogy az egerek szamarak.

Több egérszülő is leült most közébük, hogy megvigasztalja őket: Blanche-ék, Yves bácsiék, Alex bácsi és anya. Vanessa éppen az apja mellett ült.

– A szülők hazaérnek – szólalt meg, fölpillantva Georges-ra –, és a lányukhoz benézve azt látják, hogy az ágytakaró teljesen sima, a párnán pedig egy levél fekszik. „Kedves anya és apa, ne haragudjatok a levélért, de féltem, hogy a búcsúzásnál elérzékenyülök. Mahmúd csodálatos fiú, és boldogan készülök a közös életünkre. Eleinte bizonyára nehéz lesz, hiszen Irak szegény ország, de Mahmúd kap egy kis nyugdíjat az elvesztett lába után, és fél év múlva, ha megszületik szerelmünk gyümöl-

cse, családi pótlékot is kapunk. Mégpedig emelt összegűt az AIDS miatt, bár a gyógyszerek sajnos nagyon drágák. De én már tizenhárom éves vagyok, és egy kis heroinnal jól bírom a megpróbáltatásokat. Szerető lányotok, Anne-Marie. Utóirat. A fentiekből egy árva szó sem igaz. A szomszéd néninél vagyok. Csak azért írtam, hogy lássátok, mennyivel rosszabb is lehetne annál, hogy kilencest kaptam biológiából. Szóljatok, ha haza merhetek menni.”

Egerek és szülők együtt nevettek, egészen addig, amíg Blanche-nak meg nem akadt a tekintete a mesélőn, aki lekornyadt fülekkel ült és igyekezett nem nézni senkire.

– Te jó ég, csak nem?…

Vanessa bűntudatosan lehajtotta most már a fejét is.

Niala döbbenten nézett össze szüleivel.

– *Tényleg* kilencest kaptál bioszból?

A kislány bólintott.

– Hát van tehetséged a tálaláshoz, az biztos – mondta Georges, és összeborzolta kisebbik lánya haját. – No sebaj. Kémiából és fizikából is javítottál. Majd megoldjuk ezt is. Egyébként mit nem tudtál?

– Egy csomó mindent… de az anakonda volt az utolsó csepp.

– Kicsoda? – kérdezte Nimby.

– Az anakonda. Azt kérdezték, hogy hogyan szaporodik. Nekem fogalmam se volt, hát hogy szaporodhatna egy kígyó, azt feleltem, tojással.

– És nem? – kérdezte Françoise, akinek ez még nem volt tananyag, ezzel megmentve Kissyt attól, hogy neki kelljen bevallania tudatlanságát.

– Nem. Elevenszülő. De honnan kellett volna nekem ezt tudni?

– Hát onnan, hogy benne van a könyvben, csacsikám – felelte nővére.

– Könyvben… – Vanessa legyintett. – Én eddig még édeskevés dolgot tanultam meg könyvből.

Kissynek hirtelen eszébe jutott egypár könyv, amiknek az elolvasására Niala kimondottan felszólította a kishúgát. Nem is most volt, lehet már egy éve… vagy több? Nem emlékezett biztosan. Vanessa nagy figyelemmel kiolvasott két kötetet, a többiben nagyrészt ugyanaz volt, de átlapozta, és persze kije-

lentette, hogy szó se lehet róla. Mármint hogy ők ezeket valaha kipróbálják. Akkor persze még nem is látták egymást ruha nélkül, de azóta az olvasottak egy kis részét mégiscsak kipróbálták. De hát igazából ezeket se könyvből tanulta, hanem az ő elbeszéléseikből.

Nagy sokára azért mégis hozzájutottak némi információhoz arról, hogy boldogulnak az ágyban. Pár hete a mikró csak kikottyantotta a nővérének, hogy Nimby egyik éjjel azt mondta, vele a legjobb az összes lány közül, akiket az ágyába vitt. Vanessa nevetett, megcsókolta úgy, hogy a haja egészen elborítsa a fiú fejét, és megígérte neki, hogy egyszer igazából az övé lesz, ahogy a többiek is vannak egymással. Nem sürgős, mondta Nimby, várhatnak még félórát. Vanessa csak annyit felelt, hogy egy kicsit több lesz az.

Persze hogy ő nem értette meg, mi a jelentősége mindennek, illetve csak az egyiket, hogy végre nemcsak eshetőségként beszél róla, hanem ígéretet tesz.

– Hát nem érted? – kérdezte Niala. – Ha így csókolta meg, akkor a fiú volt alul. Vagyis mindenfélével kísérleteznek, és közben nincs rajtuk semmi. Leszünk mi még nagynénik, meglásd.

Kissy ijedten fölkapta a fejét. A többiek az anakondáról és az osztályzatokról beszélgettek, s úgy tűnt, kivételesen nem vették észre, hogy megint elábrándozott.

Közben a beszélgetés már visszaterelődött az ő nagy kudarcukra. Vanessa kisebb kudarcának nem volt jelentősége, kilencest kapott, hát kilencest kapott. Ez végül is nem akkora leromlás, mintha Niala kapott volna, aki ritkán kap tizenhatosnál rosszabb jegyet, de inkább tizennyolcasokat meg húszasokat. Vanessa örülhet a tizennégyeseknek is. Most rosszabbat kapott, nagy ügy, majd kijavítja.

Egykettőre megállapodtak. Nem szólnak semmit. Nem fedhetik fel, hogy a téves pedofilriasztás tőlük származik, hiszen az alapítvány a háttérbe húzódva végzi munkáját. A hibát elkövették, ezzel már nincs mit tenni, a Facebook világa majd elfelejti – ők pedig tanulnak az esetből. Hogy mit, azt nem nagyon tudták megmondani, mert a shindyveszélyre ezentúl is ugyanúgy le kell csapniuk, nem kockáztathatják, hogy valahol shindyt hagyjanak rejtőzködni.

Ange néni megállt a kávéfőzőknél, majd találkoznak megint. Martin elkanyarodott a fényképezőgépekhez. Kissy hűségesen talpalt Nimby nyomában, aki végigsurrant a polcok között, és a megfelelő helyen lefékezett. De Kissy számított rá és ő is megállt, mielőtt beleveri az orrát a fiú hátába.

– Milyen legyen? – cincogta.

– Nagyjából mindegy. Igazából mindnek szép képe van. Csak elég nagyok legyenek, de ne túl nagyok.

Nimby körbepillantott, meglátott egy eladót valamivel távolabb, és fölemelt karral intett neki. A srác nyomban ott termett. Nem sokkal volt idősebb náluk.

– Jó estét, miben segíthetek?

– Szia. Szólj a főnöknek, légy szíves.

– Ó… valami probléma van?

– Semmi a világon, csak monitort akarunk venni.

A srác már indult volna, de erre megállt.

– De hát ahhoz nem kell a főnök… azért vagyok itt, hogy segítsek.

– De te új vagy itt – jelentette ki Nimby.

– Így van, egy hete dolgozom.

– No látod, vagyis nem tudod, hogy nekem árengedmény jár, és azt csak a főnök adhat. Mondd meg neki, hogy Nimby van itt.

– Bimbi…

– *Nimby.* November India Mike Bravo Yankee. Meg tudtad jegyezni?

A srác eddig csak bamba képe most már gyanakvó lett. Bambán gyanakvó.

– Ez valami beugratás?

A mikró összehúzta a szemöldökét. Kissy nem fárasztotta magát azzal, hogy kivegye a kezét a zsebéből. Nimby fél kézzel pépesre veri a srácot, még az se kell hozzá, hogy nekicsapdossa a fejét a polcoknak.

– Charles az irodában van, ugye?

– Ööö…

– Mindegy, megtalálom. Ne haragudj, öreg, de kapd össze magad, mert így nem mész innen nyugdíjba. Cin-cin!

Nimby útnak indult, és Kissy követte, nem mulasztva el, hogy ő is rácincogjon a srácra. Nimby habozás nélkül besétált a

raktárba, odadobott egy hellót egy biztonsági őrnek, és bekopogott egy Iroda feliratú ajtón.

Negyvenes pasi ült odabent, a jöttükre letette a papírjait és fölkelt az asztal mögül.

– Sziasztok – nyújtott kezet a mikrónak. – Rég láttalak, hogy vagy?

– Kösz, szia. Charles – Kissy. Figyelj, öreg, monitor kellene.

– Hát az van egypár. Mi a kívánság?

– Sima kis mezei jószág, semmi extra, tizenkilences.

– No gyertek.

Kimentek vissza az eladótérbe.

– Ő Vincent – mutatta be Charles az iménti srácot. – Nemrég állt be. Szóval tizenkilencest és semmi extra? Itt van például ez a Samsung.

– Nyolcvanöt kilencven – szólalt meg Vincent szolgálatkészen –, ezerháromszázhatvanhatszor hétszáz…

Nimby fölemelte az ujját.

– Nézz ránk, légy szíves.

Vincent elhallgatott és olyan odaadóan bámult rájuk, akárcsak Suzy. De persze Suzy sokkal helyesebb.

– Szerinted tudunk olvasni?

Vincent óvatosan bólintott, mint aki nem mer felelőtlenül nyilatkozni. Kissy ügyelt rá, hogy ne vigyorogjon. Legalábbis ne láthatóan.

– Jól van. Okos – dicsérte meg Nimby, épp csak azt nem mondta, hogy okos kutya. – Akkor szépen elzárod a vízcsapot és akkor dumálsz, ha van is mit mondanod, mit szólsz hozzá?

Vincent megint bólintott.

– Csúcs – mondta Nimby. – Haver vagy, csíplek. Figyelj, öreg, menjünk lejjebb néhány lépcsőfokot, jó?

Ez már Charles-nak szólt, aki bólintott és továbbsétált a polcok előtt.

– Ezt az Acert ajánlom. Minden ugyanaz, de egy tízessel karcsúbb. Ennél lejjebb nem mész, ha rám hallgatsz.

A monitor hetvennégy kilencvenbe került, vagyis Nimby-nyelven hetvenöt euróba. Mindig fölkerekítette ezeket a kilencven meg kilencvenkilenc centeket, amiket csak lélektani fegyvernek tartott a vevők megtévesztésére. Kilencvenkilenc euró és kilencven cent a mafla vevő szemében olyan, mintha nem

száz euró lenne, pedig annyi az, a maradék tíz centből nem lakik jól.

– Hallgatok én – mondta Nimby, és Vincent-ra nézett. – Kell ez még nektek, öreg?

A srác először bambán nézett rá, de csak egy pillanatig, aztán nyilván levonta a következtetést, hogy a fiú nem normális, és mosolyogva biztosította, hogy nem, elviheti nyugodtan, de mindjárt hoz egyet becsomagolva.

– Az aligha lesz jó – mondta Charles, ezzel megállítva beosztottját. – No, elő a farbával, öreg, hány darab kell?

Nimby lebiggyesztette a száját. Kissy levonta a következtetést, ez a pasas tényleg jól ismeri Nimbyt.

– Hát nem is tudom.

– Dehogynem tudod, csak szórakozol velem. Bökd ki. Vincent, úgy készülj, hogy ötnél kevesebbet ritkán vesz bármiből.

– Előbb te mondd el, hogy mennyit engedsz belőle.

– Hát az tényleg függ a darabszámtól.

– Ha mondjuk tényleg ötöt veszek?

– Aha. Szóval csak két-három darab kell. – Kissy most már elvigyorodott. – Jól van, kapsz egy ötöst.

– Nem, én tényleg elvinnék öt monitort – mondta Nimby rettenetes komolyan.

– Akkor tényleg meg is kapod az ötöst.

– Ugyan már, Charles – mondta Nimby, és biztatóan nézett a főnökre. – Rá tudsz te még dobni egy lapáttal.

– Nemigen. Pár centet legföljebb. Ha komolyabb engedményt akarsz, ahhoz nem elég öt monitor. Bocs, de nekünk ez nem tétel.

– Hát nekünk se – nevette el magát a mikró. – Azért jöttünk, hogy húsz monitort vegyünk.

Charles bármennyire jól ismerte már Nimbyt, a húsz monitort vagy egy percig nem akarta elhinni. Nimbynek el kellett magyaráznia, hogy az alapítvány gépparkját többmonitoros rendszerekké alakítják.

– De akkor azokhoz kártya is kell.

– Persze. Meg fali tartók. Mondtam én egy szóval, hogy enynyi a vége?

Vincent elektromos targoncával vitte a holmit egy raklapon a teherautóhoz. Yves bácsi egyik ügyfelétől kérte kölcsön. A hátulján egy nagy lap volt, ami targoncástul-raklapostul fölemelkedett olyan magasra, mint Kissy feje. Vincent begurult a dobozba, kiszállt, lejött a lifttel és beült a fülkébe.

Charles csak úgy volt hajlandó kölcsönadni a targoncát, ha Vincent-t is kikölcsönzik mellé. Sajnálja, de csak hozzáértő ember vezetheti. És egyiket se tudja sokáig nélkülözni, félórán belül érjenek vissza.

Úgyhogy Yves bácsi és Vincent már rég úton volt a cuccal, amikor Ange néni még a papírok aláírogatásánál tartott. Voltaképpen nem is volt még az övék a holmi, de már le is rakodták Franconville-ben, a főhadiszállás garázsában. Innen fogják majd széthordani Kisegérföld minden szögletébe, Beaulieu-be is, mert olcsóbb itt megvenni kedvezménnyel és fizetni a szállításért, mint a partvidéki árakon, kedvezmény nélkül venni őket.

Pénteken aztán Yves bácsi egy mikrobusszal elhozta a nekik szánt monitorokat. Először végigjárták a lányokat, hogy aztán Yves bácsi mehessen a dolgára. Françoise-nál kezdték, Nimby fölszaladt, berakta a kártyát, bedugta a monitort, elindította a gépet, a felület programja már automatikusan reagált a változásra. Aztán tovább Neuillybe, Chantalhoz, Jenniferhez, és végül ki Vaucressonba, miközben hátul egyre kevesebb volt a hardver és egyre több az egér meg a kisfülű. Françoise-nál fölvették Jean-Frant is, átment a lányához, a városban pedig találkát adtak Jeannak és fölszedték őt is. Andreast is elhozták Jenniferrel együtt.

Azért intézték el most a monitorszerelést, mert Yves bácsi most ért rá, de egy darabig nem sokat fogják használni azokat a gépeket. A jövő héten rá kell hajtani a tanulásra, egyáltalán nem egerezhetnek. Aztán – szünet, irány Beaulieu.

Françoise kisvasútnak nevezte el önmagukat, ahogy megindultak a kaputól a gépteremig libasorban, a kezükben egy-egy monitorral. Françoise és Jennifer hozta a videókártyákat.

– Akkor menj előre és légy te a mozdony – mondta Jean-Fran.

A kislány a sor elejére szaladt a kártyákkal, és még dudált is, amikor beértek a házba. Kissy mosolyogva nézte a doboza fölött. Eszébe jutott az első találkozásuk Françoise-zal, kis híján

egy éve, amikor Jean-Fran beállított vele a panzió konyhájába. Kicsi volt, vékonyka, meg volt szeppenve és nem nagyon találta köztük a helyét. Azóta kinövesztette a füleit, de ő maga is nagyot nőtt, sokkal erősebb is lett, és persze hogy mindenben egy húron pendül velük.

De másvalaki is megtalálta a helyét köztük, anélkül hogy füleket növesztett volna. Kissy Jennifertől tudta meg egy órával később.

Éppen a konyha felé tartott, Vanessa már összetrombitálta seregét, hogy munkához lássanak. Egyszer csak valaki karon ragadta, „gyere csak”, és berántotta az utcai szobába.

Jennifer villanyt gyújtott, becsukta az ajtót és szembefordult Kissyvel. Az arca nagyon furcsa volt.

– Egérke… – kezdte, és elhallgatott.

– Te jó ég, mi történt?

Jennifer nekidőlt az ajtófélfának és azt mondta:

– Jean.

Kissy várt a folytatásra.

– Azt mondta, beszéljük rá Françoise-t, hogy ő aludjon a nappaliban.

Kissy nagyot sóhajtott.

– Hű, egérke. Már azt hittem, valami rossz fát tett a tűzre.

– Ez majdnem ugyanaz, nem?

– Nem – jelentette ki Kissy. – Ez természetes fejleménye a kapcsolatotoknak. Azért nem javasolta korábban, mert a ház tele van fegyveres kisegerekkel.

– Szóval… te azt mondod, hogy egyezzek bele?

– Eszemben sincs. Mondj nemet.

– ?…

– Emlékezz, mit mondott Niala, amikor Martin mindenáron vízszintesen szeretett volna látni engem. Neki meg kell tanulnia próbálkozni, nekem meg nemet mondani. Most rajtatok a sor. Mondj csak nemet neki, és kérd meg, hogy egy ideig ne próbálkozzon.

– Mennyi ideig?

– Mondjuk egy óra hosszat.

Jennifer körülnézett, alkalmas tárgyat keresve, amit Kissyhez vághat. Végül aztán inkább megkérdezte:

– És egy órával később?
– Megint mondj nemet. És harmadszorra is. Három az egérigazság. Én addig beszélek Françoise-zal, te pedig közvetlenül lefekvés előtt mégiscsak igent mondasz.
– Nem mondok.
– Már miért ne mondanál? Nagyon klassz srác, szép mosolya van, én is elfogadnám, ha nem lenne saját egerem.
– Hagyd a reklámszöveget, jó?! – csattant föl Jennifer. Sarkon fordult, tett két lépést, visszafordult. Kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Legyintett, az ajtóhoz lépett, fölrántotta és kiviharzott.
Kissy csak most merte megengedni magának, hogy vigyorogjon.

Persze hogy nem aludtak együtt, nem tudja a kisegér, mi a jó. Este elkapta Françoise-t és közölte vele, hogy egérmorzsát csinál belőle, ha hagyja magát rábeszélni, hogy máshol aludjon és engedje át a terepet Jeannak. Françoise persze megkérdezte, hogy miért, de Jennifer csak annyit felelt, „egyszer még neked is szükséged lehet ilyen szívességre”. Aztán a kislány odajött Nialához és őhozzá, hogy mit tegyen, Niala pedig rosszkedvűen azt felelte: ha egyszer a társa megkérte valamire, az a legkevesebb, hogy teljesíti.
Françoise persze még csak elméletben értette ezt az egészet, hiszen neki nincs fiúja, ő most már az egyetlen, aki pár nélkül van a csapatban. Elkének is van egy örök szerelme, igaz, hogy néhány havonként másik, de van.
Jenniferék tehát továbbra sem alszanak együtt, pedig nincs abban semmi, Vanessáék mennyi rengeteg éjszakát együtt töltöttek, mielőtt egyetlen ruhadarabot is levettek volna; s ma már ruha nélkül alszanak ugyan, de még mindig nem történt meg köztük minden. Az igaz, hogy ők kisebbek is, de Jean se az a fiú, akit elragad a szenvedély és nem lehet bírni vele. Majd hülye lenne birokra kelni egy Jerryvel, aki jeanos palacsintát hajtogat belőle, anélkül hogy különösebben megerőltetné magát.

Shrekék és a Dzsinn másnap tíz órára voltak hivatalosak. A Dzsinn először járt náluk, de olyan természetesen viselkedett, mintha itt lakott volna.

– Csípem a melótokat – kezdte köszönés helyett. – Baró, ahogy belenézek a kiscsákók dumájába.
– ?…
– Van pár kisöcsi, akiket megdumáltam bétateszternek. Mit hittetek, olyan stuffot hozok, ami szintaxishibával beakad a második sorban? Öreg, légyszi, nyomd ezt be – adott egy pendrive-ot Nimbynek. – Van rajta demó, direkt a kedvetekért.
Még szép, gondolta Kissy, ki más kedvéért is lehetne?
A Vilma HQ-n voltak, ahol már folyt az átrendezés. Az új monitorok majd fali tartókra kerülnek a régiek fölött, de ezeket még nem szerelték föl, az asztal végébe állítottak egy polcot, azon volt három monitor. A középsőn indult el a demó. Nimby négy új gépet is hozott, vagyis hát újnak nem éppen újakat, a bontóból rakta őket össze. Azt mondta, nem elég a hat gép, tizenegyen vannak a kisfülűeket nem számítva, ha abból csak hét akar egyszerre gép elé ülni, már nem is boldogulnak. Azazhogy ott van még a netbook persze, de akkor is.
Megint kitalált valamit. A lépcső alagsori része alatt egy zárt tároló van, ahova nagyrészt még Boulanger-ék rakodtak be mindenféle kacatot. Ők is betettek egypár dobozt. Nimby engedélyt kért és kapott, hogy kiürítse azt a helyet, és odatelepítse a gépeket. Mert az alagsor túlsó részén rengeteg hely van ugyan, de az csak szervereknek lenne jó. A kliensgépekhez monitorok, billentyűzetek, egerek kellenek, azoknak a kábeleit nem lehet végigvezetni az egész házon. Itt viszont a hosszú gépasztal alatt már lassan a lábukat se tudják kinyújtani a sok masinától, és a zaj is egyre nagyobb. Tehát a gépek átköltöznek a lépcső alá, a kábeleknek fúrnak néhány lyukat a falon, és mindjárt több lesz itt a hely. Persze akkor a gépterem bútorzatát meg kell fordítani, a gépasztal átkerül a lépcső felőli oldalra, hogy bejöhessenek a vezetékek.
Legalábbis ez a terv. Megvalósítani úgyis csak januárban tudják majd, addig Nimby még utánanéz a technikai részleteknek.
A Dzsinn közben körülnézett a gépteremben, és elismerően bólogatott.
– Klassz hely. Jó zsufis. Nekem otthon ugyanilyen rumli van.
Kissy le merte volna fogadni, hogy csak azért mondja, hogy jó benyomást tegyen rájuk. Őnála igazából *sokkal nagyobb* rumli lehet.

A rasztafrizura és a piros-sárga-zöld-fekete csíkos sapó már a Skype-ról ismerős volt. Most egy tarka ing volt hozzá, mindenféle országok zászlaival, főleg Afrikából és a Karib-tengerről, meg trópusi szigetek rajzai, krokodil, papagáj… belekáprázott az ember szeme. A srác úgy nézett ki, mint egy útikönyv. Az övéről pedig egymillió csilingelő apróság lógott le körben.

Kissy ezúttal kuktaegérként teljesített szolgálatot, ezért hamarosan fölment a konyhába Angélique-kel, Nialával és Pivel, hogy felsorakozzanak tábornokuk előtt, aki megszemlélte őket, majd beöltöztette fehérbe és gumikesztyűbe, és együtt hozzáláttak a roppant felelősségteljes és bonyolult művelethez: krumplit hámozni. Az ebéd végtelenül egyszerű, erőleves, amibe lehet kérni tojást, tésztát vagy zöldséget, utána csirke vagy hal krumplival és rizzsel, mellé egy szimpla kis saláta, Vanessa csak földaraboltatott velük mindenféle növényt, összekeverte, meglocsolta öntettel és kész. Még a mennyiségek se voltak nagyok, hiszen a három szoftveressel együtt is csak tizenöten vannak. De jövő héten már Elke is velük lesz.

Azaz persze húsz személyre főznek, hiszen Shrek és Maszat kettő-három helyett eszik, és a Dzsinn se veti meg a jó konyhát.

– Énnekem amúgy mindegy, csak kaja legyen – jelentette ki. Már túl voltak a szabadkozáson, hogy nem enni jött, Shrekék amúgy is kiokították, hogy Vanessa mindig megeteti őket.

– Sült krumplit terveztem – felelte séfjük –, azt mindenki szeretni szokta.

– Sirály!

Aztán persze a tervek változtak, mint már nemegyszer. Először az ebéd tervei. Amikor Niala kiment a csirkéért, behozott egy nagy darab rántani való sajtot is.

– Nézzétek, mit loptam a cica hűtőszekrényéből.

Húga szemrevételezte.

– De hisz ezt már megsütöttük és megettük.

Niala szemrehányóan nézett a kislányra, aki föltartotta a kezét.

– Jól van, én csak azt mondtam, amire emlékszem. Három sajtot vettünk, és már meg is ettük őket.

– Akkor ez a negyedik sajt.

– Jó – mondta a mikró. – Megsütjük. Kérek egy egeret a szeteléshez!
– Ez nem gyakorlat, emberek! – vágta rá Kissy mély átéléssel.

– Új terveink vannak, egérkék – jelentette be Nimby, amikor az asztalok körül elült a nyüzsgés, és csak néha egy-egy evőeszköz koccanása törte meg az egyenletes rágcsálás hangját; ámbár a levest nem is kell rágcsálni, gondolta Kissy, de mindenesetre jól hangzott. – A srácokkal alaposan átbeszéltük a dolgot, és megegyeztünk benne, hogy ideje üzembe állítanunk egy igazi szervertermet.
– De hisz itt van alattunk – felelte Vanessa, és kicsit ráfújt a kanalára.
– Nem géptermet. Szervertermet. Ahol csak szerverek vannak, ahova mi magunk legtöbbször be se megyünk.
– A lőtéren? – kérdezte Kissy, hiszen annak idején azt szánták szerverteremnek.
– Nem, az maradjon csak meg lőtérnek. A mellette levő helyiségre gondoltam, ahol mosoda volt vagy mi. Az bőven elég lesz. Még nem tudjuk pontosan, hogy mekkora kapacitást raknánk be.
– És csak egy szerverterem lesz? – kérdezte Pi.
– Nem, mindhárom főhadiszállás kap egyet. Jó ez a leves, egérkék.
Kissy elégedetten bólintott. Ő főzte a zöldséget, és tényleg jó.
– És a gépterem?
– Nem kell akkora nagy átalakítás. Kicseréljük a gépeket. Jó szolgálatot tettek, de elég belőlük.
– De mire cseréled őket? – vonta föl a szemöldökét Vanessa.
– Netbookokra. Kicsi, halk netbookokra. A szünetben majd összehívunk egy kuratóriumi ülést.
Az egerek tűnődve rágcsáltak néhány pillanatig.
– Az mire kell? – kérdezte a Dzsinn.
– Ekkora beruházáshoz már kell az alapítvány pénze – felelte Niala.
– Aha, szóval még meg kell főzni a kurátorokat…
Az egerek mosolyogtak.

– Dehogyis – felelte Nimby. – Ez csak formaság. A pénzzel mi rendelkezünk, kisegerek. Januárban megcsináljuk a bulit.

– És a többmonitoros rendszer? – kérdezte Angélique.

– Monitorelosztókkal. Shrek szólt, hogy már ilyenek is vannak. Rádugod a gépre, és arra egy sor monitort. A programot átírjuk, hogy lekezelje.

– A kumpi ih tök hankó – mondta a Dzsinn, aki nem rendelkezett Nimbynek azzal a képességével, hogy evés közben is érthetően tud beszélni. Viszont nem is tömi így tele a száját. – Ide fogok járni ebédelni – folytatta, lenyelve a falatot.

– Jelszó nélkül úgyse jutsz be – mondta Maszat.

– Most se kértek jelszót.

– Dehogynem, és ki is mondtad. „Elkészült a megrendelés."

Kissy együtt vigyorgott a többiekkel.

– Szóval nem rakodtok ki a lépcső alól – állapította meg apa.

– Hát nem – felelte Nimby.

– Kár. Örültem volna, ha végre kikerül onnan az a sok lom.

Az egerek egymásra néztek.

– Csináljuk meg – mondta Jennifer.

– Rendben van, Jean-Jacques bácsi – jelentette ki Vanessa. – Tavasszal rendbe tesszük azt a tárolót is, a padlást meg amit kell. De…

– De?

– Ez sok sajtodba fog kerülni.

Apa fölállt az asztaltól, odalépett a kislányhoz és kezet nyújtott neki. Vanessa komoly arccal nézett föl rá, és nyújtotta a kezét. Apa megszorította.

– Megegyeztünk. És irányítjátok a festőket is, jó? Két éve halogatjuk a festést, jövőre szeretném már megcsinálni.

– Három – felelte a mikró.

– ?…

– Kétezerhétben költöztetek ide, már elmúlt három éve.

– Nem nyolcban?

– Apa – mondta Kissy szelíden –, ha él ember a földön, aki nem téveszti össze a kétezerhetes évet semelyik másik évvel, az Vanessa.

Apa visszament a helyére, a mikró pedig félig lehunyt szemmel ült és csendben világított. Kissy tudta, mire gondol. Ő is

arra gondolt. A csapat egymásra találásától az itteni beköltözésig az egész gyönyörűséges tavaszra, nyárra és őszre három évvel ezelőtt.

S ugyanez jutott eszébe, amikor kilépett a tranzitba és magabiztosan bekanyarodott a megfelelő irányba. Három évvel ezelőtt, apró egér korában még nem tudta, merre kell menni, a többiekre hagyatkozott. Azazhogy akkor még nem is voltak egerek, de ez nem számít.

A Béni csapat ott várta őket az előcsarnokban. Összepuszilkodtak, aztán fölhúzták a cipzárjaikat, kapucni alá rejtették nagy füleiket, és kisurrantak a parkolóba.

Igen, *ez* megváltozott. Amikor először jártak itt, ragyogó napsütés fogadta őket, bár nehéz elképzelni, hogy az milyen lehet. Most farkasordító hideg volt, Niala szerint öt fokig is leesik a hőmérséklet – még jó, hogy nem mínusz ötig –, erős, hideg északi szél fúj, és…

Ebben a pillanatban a szél belekapaszkodott a csuklyájába és le akarta rántani. Kissy kesztyűs kezével megragadta és visszahúzta. A szél kitartott, de Kissy is. Egy lépéssel előtte azonban sikerült letépnie Françoise fejéről.

– Adod vissza!… – sikkantotta a kislány, és a kapucnit rángatva megiramodott a kocsi felé. – Az enyém!

Néhány pillanat múlva feltárult a mikrobusz ajtaja, és ők beugráltak lelkesen, egymás hegyén-hátán, még cincogni is elfelejtettek közben.

– Hülyék vagyunk – hallatszott ki a zűrzavarból Jennifer hangja –, a csomagok nem tudnak utánunk jönni. Valaki jöjjön segí…

Ekkor azonban a tolóajtó a helyére siklott, és valaki kicsit, majd nagyot koppantott az ablakon. Kis szünet után négy rövid koppantás.

– Azt mondja, induljunk – mondta egyszerre öt-hat kisegér.

Kissynek ekkorra sikerült megfordulnia és rányomnia gombszerű orrocskáját az ablakra.

– Nahát – mondta. – Ezek egy másik kocsiba rámolják a cuccot.

– Milyenbe? – kérdezte a kórus.

– Mikrobusz… felirattal… ez Bourridonék mikrobusza! Akkor ők ezzel jönnek. Tényleg indulhatunk… illetve…

Végignézett az odakint sürgölődő egereken. Angélique, Niala, Pi, Vanni, az az egészen apró pedig, aki csak félig látszik a táskahalomtól, alighanem Vanessa.

Ebben a pillanatban Angélique megállt egy táskával a kezében. Ránézett az egyik fiúra, aztán a másikra. Mondott valamit, amitől mindenki megállt a táskákkal a kezében. Egymásra néztek, aztán őfeléjük.

– Rendben van – mondta Kissy, és hozzálátott ülőhelyet keresni. – Észrevették, hogy nem adtak velünk senkit, akinek lenne jogsija.

A zűrzavar még otthon is eltartott egy darabig. A megszámlálhatatlan egér és kisfülű elözönlötte a panziót, táskákat hurcolászott, aztán minden addigit felülmúló lármával macskaüldözésbe fogott, mert az egyik kamasz macska ki akarta próbálni a tilalom erejét és beszemtelenkedett a folyosóra. Márpedig ebben Isabelle néni nem ismert tréfát. A kertben arra mentek, amerre akartak, de a főépületbe nem volt bejárásuk. Kissy éppen a garázsban volt, amikor a vadászat lezajlott, csak utólag értesült róla, többektől is. Valahányszor valaki elmesélte, mindig egyre több egér szerepelt benne, akik végigüldözték a macskát mindkét szárnyon, majd vissza az aulába, mert kicselezte őket és elrohant mellettük, míg végül Vanessa tigrisugrással rávetődött és elkapta. Minden természeti törvényt meghazudtolva. A macska persze harcolt az életéért, úgyhogy a kislány vadul káromkodva kihajította a kertbe, aztán mehettek anyjával az elsősegélydobozért. Egy sor karmolást szedett össze a bal karjára, a jobb kezét pedig megharaptatta, amikor le akarta fogni a tigris fejét.

Kissy csak sóhajtani tudott, amikor elmesélték neki, egyik diadalmasabb képpel, mint a másik, és magát Vanessát még nem is látta. Szent merevlemez, még a csomagokat se rakták ki, és máris miket művelnek. Mi lesz itt két óra múlva?!

Két órával később Kissy a tranzitban állt és Vanessa bekötött karját és kezét szemlélte. A kislány egyáltalán nem zavartatta magát az esettől. Büszkén fölszegte a fejét és várakozott.

Elke Martin nyakába ugrott elsőként, két óriásit cuppantott a képére, aztán viszont megtorpant Vanessa láttán és még a tenyerét is összecsapta.

– Szent merevlemez! – Kissy önkéntelenül bólintott. Ő is pont a szent merevlemezre gondolt. – Egérke! Mi történt?!

– Macska – közölte a mikró lakonikusan, magasra emelve orrát. Ezzel az egy szóval el is mondott mindent.

– Majdnem megevett?

– Nem sokon múlott.

– Nagy macska volt?

– De mekkora!

– Ugye végezted vele?

– Dehogy. Sátram előtt cölöphöz kötözve várja sorsa beteljesülését.

Elke boldogan nevetett, átölelte a mikroegeret, Kissy lelki szemei előtt pedig azonnal megjelent egy kétarasznyi méretű indián sátor, mellette totemoszlop sajtot evő egérősök szobraival, elöl pedig cölöp, rákötözve a kétségbeesett macska, tolldísze lekonyul a fején…

Ebben a pillanatban egy óriási meteor csapódott az épületbe, valósággal elsöpörve őt. Így érezte, pedig csak Elke volt. Azért sikerült talpon maradnia. Magához ölelte a kislányt, beszívta a haja illatát, és azt mondta:

– Szia, egérke.

– Cin-cin! – rikkantotta a zsebegér boldogan, és úgy engedte el Kissyt, hogy majdnem felborította. S már rohant is a következőhöz.

A panzió ekkor már egy hete zárva volt, és lehet, hogy hetekig nem is nyitnak ki. Az időjárástól függ. Beaulieu nem síparadicsom, ide azért jönnek, illetve jönnének az emberek, hogy napozzanak és ússzanak a tengerben. Kabátban egyiket se lehet kényelmesen. A gazdasági válság is éreztette hatását, ha nem is annyira, mint tavaly. De ez senkit se zavart, még Isabelle nénit sem, rájuk fért már a pihenés, az a csekélyke bevétel meg nem érdekes.

Este hétkor aztán vége szakadt az összevissza rohangálásnak és fejvesztett kapkodásnak. Tizenegy komoly, megfontolt kisegér vonult be a konyhába, ahol gondosan beöltöztek az előírá-

sok szerint, és munkához láttak. Kisfülűek ezúttal nem voltak velük, ők is esznek majd persze, de elegen vannak így is. Isabelle néni már korábban is többször hagyta őket egyedül szakácskodni. Marie, a szakácsnő már nem volt itt, szabadságot kapott, amíg zárva tartanak.

Vanessa hetekig tanulmányozta a szakirodalmat, s többféle sajtválasztékot is kigondolt. De végül mégsem ezeket fogják használni. Előző este beállított Alex Bourridon, és hozott négyféle házi sajtot, egészen különlegeseket, amiket sehol se kapni a boltokban; néhány környékbeli étteremben szerepelnek csak az étlapon, méregdrágán. Alex persze ingyen hozta, rokoni alapon fél-fél kilót. Bár hogy Bourridonék milyen rokonai Claudeléknek, azt Kissy sose tudta megjegyezni. Mindenesetre elcsevegtek a receptekről, mint két tapasztalt mesterszakács, aztán Alex hazament és reggel átküldte a rendes ipari mennyiségű sajtot, mert Vanessa tudatta vele, hogy az egerek már ránézésre is tizenegyen vannak, ha pedig leülnek enni, akkor sokkal többen. Ez a sajt persze már pénzért jött, de önköltségi áron.

A sajtoknak nevük is volt, de azt csak Vanessa tudta megjegyezni, ők egykettőre elnevezték őket piros, sárga, zöld és kék sajtnak, a dobozok színéről. Először a piros sajtot kellett fölkockázni és megolvasztani, ez egy ementáli jellegű sajt volt, de csakugyan egészen különleges. Aztán jött a sárga, egy gorgonzola típusú kéksajt.

– Ezt kellett volna a kék dobozokba tenni – mondta Kissy, megszemlélve a sajtot.

– Kék alapon nem jön ki jól a színe – felelte Vanessa kapásból, Kissy pedig ránevetett a sajtra.

Az olvasztást már a rendes fondüfőzőben végezték, teljesen olyanban, amilyen Kissyéknek is volt otthon, éppen csak itt tizenkettő volt belőle. Vanessa valamelyik szállodától kérte kölcsön. Így adták őket, tizenkét komplett, négyszemélyes készletet, és nem is azért, hogy föltornászhassák a bérleti díjat: ingyen adták, a séf se volt kivétel a szabály alól, hogy aki a Côte d’Azurön él, az rajong Vanessáért.

A lábasok alját és oldalait gondosan bekenték vajjal hígított fokhagymakrémmel, aztán tették bele a piros sajtot, valamilyen különleges bort, amit szintén Alex adott, és frissen őrölt borsot. Amikor a piros felolvadt, jöhetett a sárga, egy másik fajta bor-

ral. Harmadikként a zöld, egy olaszos keménysajt, amit Pi vágott csíkokra egy borotvaéles sajtkéssel. Séfjük szerecsendiót is adott az olvadékhoz, és egy kis cseresznyepálinkát.

– Fogjuk énekelni szépeket – mondta Elke, aki nem tudta, hogy a keverék alkoholtartalma kiég, csak az íz marad. Vagy legalábbis Kissynek úgy rémlett, hogy kiég. Fondükészletük volt ugyan, de sosem ettek fondüt.

Elnézte Vanessát, amint gondosan lekötött hajjal, fehér kötényben, gumikesztyűben lépked egyik edénytől a másikig, elmélyült figyelemmel tanulmányozza, megkeveri, fűszerezi, még több sajtot ad hozzá. A lángok fényében olyan szép volt az arca, amilyennek talán még sosem látta. Ő legalábbis nem… de alighanem vannak pillanatok, amikor még ennél is szebb, de akkor csak Nimby látja. Már ha ég olyankor a lámpa.

Oldalra nézett, Nimbyre. A fiú se dolgozott, pont ugyanazt nézte, amit ő, hogy milyen szép a kedvese.

Aztán a séf elért a sor végére és fölpillantott.

– Hát ti? Miért nem dolgoztok?

A varázslat megtört. Kissy magában somolyogva visszatért a szeleteléshez.

Sokféle kísérőt készítettek a fondühöz. Telerakták Isabelle néni nagy kenyérpirítóját, aztán a kapott halmot felkockázták. Almát, körtét, paradicsomot, gerezdekre szedett narancsot és dióbelet is adtak mellé, és jó sok forró teát. A fondühöz nem szabad hideg italt inni. Aztán belekeverték a kék dobozokban levő krémsajtot, és azonnal tálaltak. Két zsúrkocsin csak a fondükészleteket vitték, persze eloltott lánggal, egy harmadik kocsin voltak a kísérők, s a negyediken hozta Kissy és Martin a teát. Körbejártak az ebédlőben, minden asztalra letettek egy kancsót, tejet, citromlevet, cukrot és szaharint, s a szükséges számú poharat és kanalat. Az üres kocsit Martin a sarokba tolta, és kezdődhetett a vacsora.

A fondü csodás volt. Kissy először kenyérkockába döfte a fondüvillát, megmártotta a sajtolvadékban, kiemelte, áttette rövid villára és bekapta. Leírhatatlanul finom volt.

Percekig nem esett egyetlen szó sem az ebédlőben, mindenki az ízek tanulmányozásával volt elfoglalva. Amikor végül meg-

szólaltak, a fondü méltatásáról pillanatokon belül a mesterszakács hőstettére terelődött a szó.

– És igazi hős is – mondta Elke csodálattal. – Elkapta óriási borzalmos szörnyeteget, rengeteg fogakkal és karmokkal. Én is ugrottam rá neki, de szörnyeteg gyorsabb volt, csinált ugrásit balra, aztán megkanyarta és el. Nyúltam neki farkája után, de nem elértem. Hanem akkor ugrotta rá magát mikró, telibe, hátára egyenest! Szörnyeteg letépte karját neki, de ő csak ölte tovább, még fejét is megfogta, pedig tudta, hogy ott vannak fogjai! Tudta bizony, de ő nem fél semmitől! Fölkapta szörnyeteget és viszte, pedig leharapdálta ujjájait neki, de hősök nem félnek ujjájaikat! És kidobta haragos tigrincset házajtón, ide kertbele, pedig ott van neki hely elbújni, és tud ráugor és megeszik őtet később, ha sétálja bármikor! De hős kisegér nem féli semmit dühös tigrincsektől!

Kissy még a könnyeit törölgette, amikor Vanessa kijelentette, hogy az elbeszélés klasszisokkal jobb, mint maga az esemény, ámbár kétségkívül fegyvertény, hogy kisegér létére elfogott egy macskát. De Elke hőskölteménye még sokkal izgalmasabb.

Ekkor Nimby rámutatott a fondüfőző lángjára.

– Régen is úgy volt, hogy esténként a tábortűznél összegyűltek a harcosok, és meséket hallgattak. A vikingeknél például a bárdok megénekelték, hogy ki hány fejet tört be a régi idők csatáiban. Ahogy múlt az idő, egyre nagyobb hősöknek bizonyultak ugyanazok az emberek. No, a vikingek nagy tábortüzétől valamivel arrébb, a kőrakás mögött volt egy kisebb tábortűz, akörül ültek az egerek, és a mesemondókat hallgatták a régi idők sajtlopásairól és macskakalandjairól. Ahogy múlt az idő, egyre nagyobb hősöknek bizonyultak ugyanazok az egerek. Íme: mi is itt ülünk a tábortűznél és hallgatjuk Zsebegérke bárdot.

Kissy tisztán látta maga előtt a lefestett középkori jelenetet, a vikingeket a nagy tábortűznél és az egereket a kicsinél. Egy pillanatig se zavarta, hogy a bárdok kelták voltak, nem vikingek.

És ők is egyre nagyobb hősök lettek, még bárdok nélkül is. Karácsony előtt alkalmuk adódott megmenteni egy gyerek életét.

Kissy nem volt jelen az esetnél, amit nagyon sajnált, szerette látni a D'Aubisson lányok gyors, szakavatott problémamegoldó tehetségét. De csak öt egér ment bevásárlóportyára, a két nővér, párjaik és Françoise. A panzió leállította az áruszállítást is, de kellett még néhány dolog a karácsonyi süteményekhez. Kissy gyanútlanul otthon maradt. Volt némi közös elfoglaltságuk Martinnel, nem mintha éjszaka nem jutott volna rá idő; éjszaka is jutott. Csak amikor előjöttek ebédelni, akkor tudták meg, mi történt.

Nizzában voltak, egy hipermarketben. A gyerek öt-hat éves lehetett. A nevét nem tudják. Azt se, hogy történt a baleset, ők a pénztárban álltak és várták, hogy a pénztáros végigcsipogtassa az árujukat, amikor meghallották a csattanást és az óbégatást. Először csak a nyakukat nyújtogatták a hang irányába, de aztán valaki elkurjantotta magát, hogy hívjanak mentőt. A kocsi mögött álltak mindannyian, ezért Vanessa kiugrott hátrafelé, átszaladt az üres szomszéd pénztáron, átugrotta a sorompót és rohant tovább. Azonnal követték a többiek is. Hogy a pénztáros mit szólt, azt nem tudni.

A kisfiú a földön feküdt, körülötte egy csomó ember, vásárlók, biztonsági őrök, egy pénztáros, és mindenki egyszerre beszélt. Az egerek azt hámozták ki a hangzavarból, hogy elütötték egy megrakott bevásárlókocsival.

A biztonságiak közben már dolgoztak a tömeg oszlatásán, őket is el akarták küldeni, de Pi az orruk alá nyomta az igazolványát. Megint bevált. Fogalmuk se volt, mi fán terem az a Jerry Alapítvány, de az igazolvány és a fellépés megtette a hatását. Félreálltak az útjukból, és megvizsgálhatták a gyereket. Az anyja is ott szipogott mellettük, teljesen tanácstalanul.

Azt nem tudni, ki volt az a pasas, aki ott okvetetlenkedett, hogy nem szabad megmozdítani. Niala viszont öt másodperc vizsgálódás után kijelentette, hogy az oldalára kell fordítani, amire a pasas óbégatni kezdett, hogy ő ehhez jobban ért. Niala ránézett és annyit mondott:

– Ha nem fordítjuk az oldalára, meghal, de előbb kiverem a maga összes fogait. Ha nem tud segíteni, hallgasson!

Vanessa és Nimby fordította az oldalára a gyereket. Pár perc múlva pedig a mentőorvos közölte, hogy tényleg ezzel mentették meg az életét, mert vérezni kezdett az orra, és ha hanyatt-

fekve hagyják, megfulladhatott volna. Niala kapott egy hálálkodó ölelést az anyától, mielőtt elrobogtak a mentők. A szakértő pasas elpárolgott.

Aztán egy biztonsági őr lépett oda hozzájuk, s elkalauzolta őket egy helyiségbe, ahol a vásárolt árujukat őrizték. Megkérdezték, hogy minden megvan-e, és a fizetésre azt mondták, hogy az már el van intézve és részükről a szerencse.

Elke persze nem az életmentésért lelkendezett, hanem kijelentette, hogy ő bizony egyből ütött volna, és eleve nem azt kellett volna magyarázni, hogy ütni fognak, hanem lecsapni! Mint a tigrincsre!

Kissy úgy érezte, kötelessége a kislányt visszatéríteni a helyes útra, és megmagyarázni, hogy ilyet nem szabad, az az ember jót akart, csak tudatlan volt. Sajnos a magyarázat nem sokat ért, mert kisegérlelke mélyén ő is ugyanúgy szerette volna megverni a pasit, és ezt a zseb is nagyon jól tudta.

Kissy belekortyolt a teájába, összehúzta a vállán a takarót és tovább nézte a hópelyheket meg az egereket. Hócsatához még nem volt elég a hó, de azért egy-egy marékkal fölkaptak és egymásra szórták. Halkan behallatszott a visongásuk.

Egyszer csak Vanessa jelent meg az ablak előtt, lehajolt, fölemelt valamit és az ablak elé tartotta. Ködöcske volt az, lelkesen kalimpált, pörgő farokkal üdvözölte Kissyt, aki visszaintegetett neki.

– Látlak, Köd – mondta neki, a kiskutya pedig boldogan magyarázta, hogy ő is látja Kissyt. De hamar másfelé terelődött a figyelme, jobbra nézett, a fejét tekergette és vakkantott is egyet, úgyhogy Vanessa letette, hadd rohanjon. Intett Kissynek és elszaladt ő is.

Kissy elégedetten kiitta a teáját. Egy cseppet se bánta, hogy nem mehet ki ugrálni velük. Van bőven enni-innivalója, Niala hozott egy csomó könyvet, itt a netbook is, és ha társaságra vágyik, nem kell megvárnia, hogy az egerek bejöjjenek, a ház tele van kisfülűekkel. Holnapra pedig már kutya baja, Versini doktor úgy válogatta össze a gyógyszereket, hogy holnapra semmi pirosság ne maradhasson a torkában. Blanche reggel majd belenéz.

– Vau, vau! – hallatszott a kertből. Kissy bólintott. Vau-vau, de mennyire hogy vau. Mindhárom kutya odakint rohangál, azazhogy négyen vannak, de hát Lulu már jobb szeret behúzódni a házába és aludni. Most van igazi jó világ odakint, három kutya, tíz egér, és egyetlenegy macska se. Elbújtak a melléképületben és mérhetetlenül meg vannak sértve. Nimby olvasta nemrég, hogy amikor a kutyát háziasították, az hideg éghajlaton történt, olyasféle vidéken, mint ma talán Finnország, de akkoriban a jégkorszak miatt ez jóval délebbre volt. Amikor viszont a macskát… hát, mondhatjuk háziasításnak, de a macska voltaképpen még ma se háziállat, szóval amikor kegyesen elfogadta az embertől az ételt, akkor szubtrópusi égövön élt, melegben, és csak az ember vitte később északra. A macska ezért utálja mindmáig a hideget.

Kissy büszkén megbillegette nagy füleit. Az egér kitűnően elvan a hidegben is. Ha nem fájna a torka, most kint rohangászna a többiekkel, és dobogós helyezést érne el az Elke-kétvállrafektetési versenyben. Ha Françoise egyáltalán hagyja, hogy benevezzen, most hemperegnek meg hatodszor a tölgyfa tövében. Françoise egyre ügyesebb. Elkének jobban mennek az ütések és a rúgások, de a birkózásban Françoise van előnyben, mert annyival nem gyengébb, amennyivel hajlékonyabb. És nagyon rugalmas. Kissy egyik nap kirántotta a lábát, Françoise hanyatt esett, de mire Kissy lehajolt volna, hogy szépen föltrancsírozza, a kislány már megint talpon volt és támadott.

Persze Elkének máskor nincs kivel birkóznia. Franzcal nem tud, a pasi két és félszer nehezebb nála, és nem is nagyon akaródzik neki ilyen fogdosós dolgokba belemenni egy gyerekkel. Vanessa sokat beszélgetett vele Jennifer tolmácsolásával. Rendes pasas, és a verekedést illetően eléggé egy nyelvet beszélnek, bár neki persze egész más a stílusa. De a Jerryét is megértette, és már egy ideje egeres fogásokat is gyakorol Elkével.

Kopogtak. Kissy válaszul megkopogtatta az ablakpárkányt. Nem beszélt most, ha nem volt muszáj.

Vanessa belépett, becsukta az ajtót és lecsüccsent az ágy szélére. Megtapogatta a bal bokáját, aztán hozzálátott levetni a cipőjét.

– Vízbe léptem.

Kissynek elkerekedett a szeme.

– Hát a kis macskaitató lavórba.
– Az nem fagyott be?
– Hogy fagyott volna be plusz öt fokban? A shindy egye meg, a nadrágom is vizes.
Fölállt, kicipzárazta az overallját és hozzálátott kimászni belőle.
Kopogtak megint.
– Ki vagy? – kérdezte a mikró.
– India Yankee – jött a válasz.
– Surranj be!
Nimby belépett és megszemlélte kedvesét, amint lehámozza magáról az overallt.
– Cin-cin? – kérdezte.
– Persze hogy segíthetsz – felelte Vanessa, és a fiú kezébe nyomta az öltözéket, majd a zokniját is. Nimby a fűtőtesthez vonult velük és elhelyezte őket egy széken, hogy érje őket a meleg. Vanessa közben már a pulcsijából és a blúzából is kibújt, aztán levette a nadrágját. – Ezt is süsd meg. – És elhevert az ágyon oldalt, Kissy felé fordulva.
Nimby elhelyezte a melegen a nadrágot is, és a pulcsiját ő is levette. Hisz huszonöt fok volt a szobában.
Kissy elégedetten figyelte a két mikroegér sürgölődését. Most látta Vanessát először úgy, hogy csak trikó és bugyi volt rajta, és Nimby is ott volt. Azok ketten úgy viselkedtek, mintha ez lenne a világon a legtermészetesebb – mint ahogy nekik alighanem az is volt, de Kissy túlságosan is emlékezett még arra a két szégyenlős kisegérre, akik már egy ágyban aludtak ugyan, de mindig illedelmesen elfordultak öltözködésnél.
Nimby megszemlélte a kirakott ruhadarabokat, megfordult, lenézett és odavitte melegedni párja cipőjét is.
– Ja igen – mondta Vanessa –, azt elfelejtettem. Kösz. Tényleg, egérke, ha kimegyünk, emlékeztess, hogy Elkének macskamenekülési versenyt ígértem.
– De hisz a macskák elől nem menekülünk – suttogta Kissy –, megverjük őket.
– Igen, de a zsebikék a futóversenyt elnevezték macskamenekülési versenynek.

– Őseink évezredek óta tartanak ilyeneket – magyarázta Nimby –, hisz mielőttünk nem sok egér akadt, aki vissza mert vágni, a többség ma is inkább eliszkol.

Kissy bólintott, világos.

– Nem unatkozol egyedül, egérke? – kérdezte a kislány.

Kissy meglepett képet vágott. Unatkozni, hát az meg micsoda?

– Akkor jó. Gyógyulj meg, kaptunk egypár meghívást.

Kissy kérdőjelet rajzolt a levegőbe.

– Gérard bácsitól, Bourridonéktól, Gensacéktól, Laurent-éktól… két vagy három évig a kutyának nem jutott eszébe meghívni minket, mindenki inkább átjött ide, most meg sorban jönnek, hogy ugorjunk át. Persze nem kell mindenhova mindenkinek menni, de csak nem ülsz itthon karácsonykor?

– Holnapra meggyógyulok – ígérte Kissy suttogva.

– El is várom. No mi az?

Nimby odalépett az egeréhez, megfogta az egyik lábát és két mozdulattal ráadta a zoknit. Aztán a másikra is.

– Hű, egérke, cin-ciiin, ez jó meleg! Kösz! – Vanessa felült, magához húzta a fiú fejét és megcsókolta.

Kissy gyorsan visszahúzta a szemeit az orra hegyéről, mielőtt észreveszik. Nimby olyan szakavatottan húzta föl Vanessa zokniját, mint aki világéletében öltöztette. Pedig egészen biztos, hogy valaha régen még egy ennyire… semleges ruhadarabot se adhatott volna rá vagy húzhatott volna le róla, mint a zokni. Mohi valószínűleg megvert volna bárkit, aki hozzányúl a ruházatához, vagy éppen a bőréhez. Vanessa talán már nem. Amikor egymásba szerettek, de még nem jöttek rá, ilyesmiről szó se lehetett volna… amikor meg rájöttek már, alighanem végképp nem.

Felnőnek a kiskölykök, gondolta Kissy. Vanessának bizonyos testtartásokban már kivehetően domborodik a melle. Főleg ha kihúzza magát és hátralendíti a karját, hogy orrba vágjon egy shindyt, akkor azért látszik, hogy nem olyan lapos már, mint egy fiú.

Gyorsan odapillantott a székre, nem ég-e meg a ruha, amíg ezek csókolóznak, de elég messze volt. Úgyhogy kinyitotta a termoszt és töltött magának még egy bögre teát.

Mert kislány ez mégiscsak. Blanche állapította ezt meg róla, amikor megvarrták azt az almazöld ruhát a születésnapjára, és ő csillogó szemekkel bújt bele. S lám, milyen jó, hogy ruhát vett arra a születésnapra. Nimby akkor fedezte föl úgy igazából, hogy kislány ez mégiscsak, és akkor csókolta meg először.

Hm. Viszont akkor az a ruha rajta is maradt, és persze szó se volt róla, hogy *ilyen* fogdosások lennének. Tizenkét évesek voltak mindössze. Most meg? Nem azért, hogy ő is itt van, mert hát egymás között vannak, no meg úgyis rég elfelejtették, hogy nincsenek kettesben. Akkor este is, de akkor tényleg csak csókolóztak.

– Hé – szólalt meg ekkor Vanessa halkan –, viszed onnét a mancsod, egérke?!

– Minek? – kérdezte az egere logikusan.

– Mert másként megverlek.

Nimby szkeptikus képet vágott, de eltávolította a kezét kedvese trikója alól.

– Nemigen hiszem, hogy képes lennél rá, de a békesség kedvéért ám legyen.

– Még mindig én vagyok a jobb, egerentyű!

Kissy remekül szórakozott.

– Felöltözve lehet. De ha csak ennyi ruha van rajtad, akkor én tudok olyan fogásokat…

– Ne folytasd – felelte Vanessa, és fölpattant az ágyról. A székhez ment és megtapintotta a nadrágja szárát. De aztán csak visszanézett és elmosolyodott. – Majd este megbeszéljük azokat a fogásokat, jó?

– Én nem beszélni szeretnék róluk…

– Megegyeztünk. – Vanessa hozzálátott az öltözéshez. – Te meg ott, a nagy füleiddel, töröld le azt a vigyort a képedről, vagy még az este salátában végzed!

Egyébként Macska Négynek hívták, akivel Vanessának az az összezördülése támadt. Ezt Kissy csak most tudta meg, Nialától, amikor bejöttek az ugrálásból. Macska Négy is velük tartott egy ideig, bár az időjárás aligha lehetett kedvére való. Egy darabig nézte őket a fa tövéből, aztán Köd fölkergette a fára, pedig csak játszani szeretett volna vele.

– Végül elneveztük Tigrincsnek hivatalosan is. Ha már Elke ezt a nevet adta neki.

Kissy szórakozottan hallgatta a beszámolót, máshol járt az esze. Egyszer csak a netbookért nyúlt, kinyitotta, szövegszerkesztőt vett elő és írni kezdett. Niala csodálkozva nézte, aztán figyelmesen végigolvasta, hogy mi történt, amikor a kishúga bejött megszárítkozni.

– Klassz – mondta végül. – Örülök, hogy boldogok.

Kissy szemrehányóan nézett barátnőjére.

– Most mi a baj voltaképpen?

Képes lett volna levenni Vanessáról a trikót is – írta.

– Persze. De hát Martin nem volt itt, alighanem akkor játszottak Tom és Jerryt Françoise-zal. Előtted igazán levehet bármit, nem igaz?

Kissy sóhajtott.

– Nem érted?! – szólalt meg szinte fennhangon.

Niala szigorúan a netbookra mutatott.

– Ne erőltesd a torkodat, írj. De, értek én mindent. Benned még vannak ilyen antik hülyeségek, hogy egy lány lehet fehérneműben egy másik lány jelenlétében, csókolózhat is a párjával egy másik lány jelenlétében, de a kettőt egyszerre nem teheti. Szamárság, de hátha elmúlik, amint rendbe jön a torkod.

Egyetlen karácsonyi ajándék sem aratott olyan sikert, mint amit Elkééktől kapott a csapat. Mindenkinek a megfelelő méretű, meleg, fehér sapka prémszegéllyel, gyönyörű, nagy, kerek egérfülekkel. Belül dróttal voltak kimerevítve. Csodálatosan festettek, amikor végigsétáltak bennük az utcákon, tizenegy pár nagy, kerek füllel a fejükön, az egész város megnézte őket. De senki nem döbbent meg. Mindenki tudta, hogy a Terence Hiltonban egerek élnek, mindenki ismerte őket arcról vagy név szerint is, mindenki hallotta kalandjaikat a bűnözőkkel. Persze a turisták nem, ők alighanem meg voltak lepve, gyanakodhattak filmforgatásra, reklámra, bármire – de turista nem sok akadt már. És hát kit érdekel, hogy mit gondolnak, ez itt a Côte d’Azur. Egyszer csakugyan be kellene szerezni azt a kétméteres répát, amit Niala folyton emleget, és föltenni a fejükre.

Bourridonéknak nagyon tetszettek, amikor beállítottak a nagy kerek fülekkel. Négyen voltak jelen a kertben, a házigazdáék, a

lányuk és a fiuk – vagy a lányuk a férjével, vagy a fiuk a feleségével, Kissy nem tudta. Látásból ismerte némelyiküket, de hogy ki kicsoda, arról fogalma se volt. D'Aubissonék persze ezer éve ismerték őket, Blanche-t és Nialát formális puszival üdvözölték, a nők Georges-ot is… és Vanessát mind a négyen átölelték. A fiatal férfi elég magas volt, ő még le is hajolt kicsit, hogy átölelhesse. Nem voltak olyan forró ölelések, amilyeneket például Ködöcskétől kap az ember, ha hosszabb idő, mondjuk egy óra elteltével újra találkoznak, de mégiscsak magukhoz ölelték egy pillanatra. A kislány mosolygott, és elsőként lépett be a házigazda által kitárt ajtón.

A meleg holmit letették a ruhatárban, figyelmeztették őket, hogy alaposan be van fűtve. És volt külön ruhatár, ahol Françoise Laval teljesített szolgálatot ugyanolyan piros-fekete egyenruhában, amilyet a kapuban álló parkolófiúk viseltek, de ez nem akadályozta meg abban, hogy összepuszilkodjon velük ő is. Elvégre Hendriksent együtt fogták meg.

A Bourridon-villa nagy ház volt, ez pedig egy igazi nagy karácsonyi parti. Ott volt az egész város. Ezt Kissy onnan tudta, hogy D'Aubissonék ezt mondták, meg onnan is, hogy ő megszámolta az embereket a szalonban. Négyezer jött ki, és Beaulieu-nek ennyi lakosa van. Később kiderült, hogy mégse lehetett ott az egész város, mert sokan a környékbeli városokból jöttek. Kissy viszontlátta azokat az embereket Èze-ből, akiknek a tengerimalacát az ölében tartotta – sajnos a nevükre már nem emlékezett –, és eljött legalább három polgármester a sajátjukon kívül. Az egereket mindenesetre háromnak mutatták be, de Kissy nem bajlódott azzal, hogy megjegyezze a nevüket és hogy honnét jöttek. Ha szüksége lesz az infóra, majd megkérdezi Vanessától.

Nem mutattak be mindenkit mindenkinek. Őket azért, mert a polgármestereket érdekelte a partvidéken működő speciális bűnüldöző szervezet. Meg még többeket, akiknek Kissy ugyanúgy nem jegyezte meg a nevét. Amikor az egerek szétszóródtak, elvett egy alkoholmentes koktélt és körbesétált a több egybenyitott termet magába foglaló helyszínen. Időnként váltott pár szót ismerősnek tűnő emberekkel, és méltóságteljes mosollyal fogadta, amikor valaki csinosnak találta.

Mert persze csinos volt. Az egérfüles sapkák a parádé kedvéért kellettek, de alattuk szépen meg volt csinálva a frizurájuk, és szebbnél szebb ruhák voltak az úgyszintén divatos kabátok alatt. Legalábbis rajtuk lányokon. Kissy sötétkéket vett, némi halványlila díszítéssel, pántot tett a hajába, és egyáltalán észbontóan nézett ki. Ez biztos, Martin mondta, és ő ért hozzá. Az ő szépségének megítéléséhez Martin ért a legjobban.

Viszont hódításra itt nincs remény – mármint *olyan* hódításra. A partira csupa ismert embert várnak, talán egy-két igazi híresség is eljön. Shindy nem lesz. Ezt Blanche már előre megmondta, Vanessa pedig „megnyugtatta”, hogy csak a legvégső esetben ütnek.

Azért ábrándozni persze lehet. Egy kecskeszakállú öregember például olyan érdeklődéssel nézett végig rajta, hogy Kissy csípőjén viszketni kezdett a Nimbusz és a bicska, pedig nem is voltak ott. Fegyvertelenül jöttek. De az öreg beérte a szemlélődéssel, és folytatta egy idősebb nővel való eszmecseréjét.

Kissy első beszélgetőpartnere egy szőke fiatalember volt, aki egyenesen odajött hozzá, a szemébe nézett és megkérdezte:

– Szia, ugye te egér vagy?

Kissyt váratlanul érte a kérdés. Egy pillanatig nem tudta, mit feleljen. A srác fehér zakójának zsebében akár macska is lapulhatott. Vagy akár ő maga lehetett az, esetleg rágcsálóirtó. Hisz őrajtuk se látszik, hogy micsodák. Aztán rájött, mi a teendője. Kerek perec meg kell mondania az igazat. Egy Jerry mindig vállalja önmagát.

– Hogyne – felelte.

– Akkor jól emlékeztem – mondta a fiú. – Láttalak párszor itt-ott a társaiddal. Martin Lassalle. Akarsz kicsit beszélgetni?

Egy Jerry soha nem futamodik meg a nehézségek elől. Ha beszélgetni kell valakivel, aki hamis néven mutatkozik be, akkor beszélgetni fog. A srácot nem hívhatják Martinnek. Martin csak egy van.

Azért leültek egy asztalkához és jól elbeszélgettek, pontosabban ő mesélt a kalandjaikról. A srác ezekre volt kíváncsi. Néhányat elmondott közülük, és magában megállapította, hogy csakugyan van jelen híresség is. A Jerry. Ő például valóságos interjút ad itt.

A Martin nevét bitorló srác később udvariasan kimentette magát és távozott, ahogy illik, hogy mindkettejüknek legyen alkalma másokkal is beszélgetni. Kissy egyelőre ülve maradt, az asztalkán volt némi aprósütemény, azt eszegette. A szomszéd asztalkához leült két férfi, az egyik háttal neki, de a másik arca egyből ismerős volt. Azt nem tudta, hogy hol látta, nyilván itt a városban, talán a strandon vagy egy pizzériában. Középkorú pasi, rövid szőrrel a szája körül, csík alakú, narancssárga napszemüvegben. Furcsa. Karácsonykor, szobában napszemüveg? De hát ez a Côte d'Azur, sok a különc ember.

Pár percig szemlélődött, aztán fölkelt, körülnézett, elindult valamerre. Kevéssel később észrevette, hogy Niala gyors léptekkel odasiet a napszemüvegeshez, üdvözli, lehajol hozzá, megpuszilják egymást. Megvan. A parton, a marina bejáratánál levő pizzéria tulajdonosa. A napszemüveg valami új dolog nála, eddig nem látta rajta.

A parti jól sikerült, legalábbis Bourridonék szempontjából. Egérszempontból nem annyira, mert nem volt verekedés. Kissy elbeszélgetett egy csomó emberrel, köztük Lester doktorral, akit nem látott három és fél éve, amikor megvizsgálta Pi lábát, és a tábornokkal, akinek szétverték a verandáját. Nem vette zokon, ugyanúgy beszélt Kissyvel, mint bárki más. Főleg az ügyről, a bírósági hercehurcáról, ilyesmikről. Két tapasztalt bűnüldöző.

Közben arra jött a pizzériás, akit a tábornok meglepő tisztelettel üdvözölt, kezet rázott vele, és angolul beszélt hozzá. Ez megzavarta Kissyt. A napszemüveges már az asztalnál is angolul beszélt a másik pasival, de Kissy azt hitte, hogy az a külföldi.

– Ismerik egymást? – kérdezte a tábornok továbbra is angolul, és udvariasan oldalt lépett, hogy bemutassa őket egymásnak.

Kissy kezet nyújtott.

– Bono – mondta szelíden a napszemüveges, és kezet fogott vele.

– Kissy – rebegte Kissy riadtan, nem értve, hogy a pasas mire mondja, hogy bono. Talán spanyolul van, és kétségkívül helyeslést fejez ki, de miért nem a nevét mondja?

Két órával később, hazafelé menet a zsebegerek elragadtatva mesélték, hogy Niala bemutatta őket Bonónak a U2 együttesből.

Kissy ellenvetés nélkül tűrte, hogy Niala leszamarazza.

– Szamár. Persze hogy ismerem Bonót, amikor itt lakik a szomszédban.

Kissy önkéntelenül is Marie néni házára pillantott, ahol már sokszor járt, sőt aludt is, de egyetlen világsztárt se látott.

– Nem ott, csacsi. Èze-ben van egy háza. Nincs ott állandóan, de repülővel jár, kocsival átutazik Beaulieu-n, kaját vesz, találkozik emberekkel. A zenéjét sokan unalmasnak találják, de stílusa és mondanivalója van, és ő maga is rendes fazon. Hogyhogy nem ismerted föl, egérke?

Kissy úgy döntött, jobb lesz titokban tartani műveletlenségét. Inkább nem árulja el, hogy nem tud a pasasról többet a nevénél.

– Nem tudok a pasasról többet a nevénél – bökte ki abban a pillanatban.

Nem mindegyik partira mentek teljes létszámban, hiszen ők a legtöbb jelenlevőt nem is ismerték. Általában csak D'Aubissonék mentek, a lányok a párjaikkal, és esetenként egy-egy mini. Meg a zsebek. Ők annyira el voltak bűvölve attól, hogy kezet foghattak egy világsztárral, hogy mindenhová menni akartak.

Kissy és Martin többnyire szívesebben maradt otthon a jó meleg egérlyukban, Isabelle néniékkel és a többi kisfülűvel, vagy éppen édes kettesben. *Nagyon édes* kettesben. De azért néha ők is kimozdultak hazulról. Sétáltak a turistáktól megfosztott tengerparton, a városban.

Aztán szilveszter előtt két nappal bementek Nizzába, körülnézni pár boltban, kirakatokat csodálni, ilyesmiket. Csak ők heten egérlányok, még Angélique se jött, dolgoznia kellett. Újév után beindul Georges vállalkozása, elsejétől Angélique már a cég alkalmazottja lesz, nem Georges magántitkárnője.

Ahogy a füleket igazgatták a sapkájukon az aulában, Mario kipillantott a recepcióból. Végignézett rajtuk, és Vanessa már szaladt is. Pedig egy szóval sem hívta. De Kissy azon lepődött

volna meg, ha a kislány nem találja ki Mario szándékát. Talán azt is, miért hívja.

A mikró egy perc múlva kilépett a recepció ajtaján, még visszafordulva bólintott és azt mondta, rendben van. Kissy automatikusan bólintott vele együtt. Ha Vanessa azt mondja, hogy rendben van, akkor úgy is van.

– Kaptunk egy feladatot – cincogta a kislány, ahogy kiléptek a szállingózó hóba.

– De nem mondhatod el, mi az – cincogta vissza Françoise –, mert akkor meg kellene ölnöd minket.

Vanessa lepillantott a zsebegérre és mosolyogva bólintott.

Nizzában leszálltak a vonatról és átmasíroztak a buszhoz. Mentek pár megállót, leszálltak, elindultak. Ahogy eredetileg tervezték. De Vanessa egyszer csak elkanyarodott és benyitott egy étterembe. Kissy éppen mögötte haladt, a dolog váratlanul érte, de a Jerry-kiképzésen csiszolt reflexeivel befordult ő is. Bár érteni persze nem értette. Az volt a terv, hogy ma étteremben ebédelnek, de jó három óra múlva, Beaulieu-ben, együtt a többiekkel.

De nem szólt semmit. Mindenhová követte volna Vanessát, gondolkodás nélkül. Akár egy kiscica alvókosárkájába is!

A mikró körülnézett a helyiségben. Kissy nem, ő barátnője arcát figyelte. Vizslat. Komplett felmérést végez, semmi sem kerüli el a figyelmét. Tehát macskát vagy shindyt keres. Megvan! Mario kapott egy fülest, hogy ebben az étteremben shindyt láttak. Azt keresi. *Keresik.* Mert Niala is éppen úgy néz körül, mindent megfigyelve apróra. Tehát tudja, hogy miért jöttek. Ami természetes is, Niala mindig tud mindent.

– Csücsüljetek le és rendeljetek – susogta Vanessa. – Váljunk szét kétfelé.

– Mit rendeljünk? – cincogta Françoise halkan.

– Komplett ebédet. Akármit. Megenni nem fogjuk.

Kissy ekkor jött rá a titokra. A pincér a shindy! Félelmetes verekedő, de amíg kihoz hét teljes ebédet, tele lesz mindkét keze, és laposra verhetik.

Két asztalnál ültek le, nem messze egymástól, de nem közvetlen közelben. Kissy Vanessával, Jenniferrel és Elkével volt. Várták a félelmetes verekedőt.

Eltelt vagy egy perc. Ültek. Vártak. Hallgattak. A pincér nem jött.

Vanessa egyszer csak föltartotta jobb karját és csettintett a hüvelykujjával. Egy pasi a szomszéd asztaltól odanézett. A pincér továbbra sem jött.

Egy újabb perc kellett hozzá, ha nem kettő. A félelmetes verekedő előjött a konyhából, letett egy tálat egy távolabbi asztalra, és visszajövet megállt mellettük. Pontosan Vanessa háta mögött.

– Mit hozhatok?

A kislány szeme összeszűkült a haragtól, de ezt a pincér nem láthatta. Csakugyan félelmetes verekedő? Olyan volt a testalkata, mint Dustin Hoffmané, csak őt sokkal jobban lehet szeretni.

– Neked is szia.

– Tessék?

Vanessa nem ismételte meg a köszönést, de már hangosan folytatta.

– A pincér kijön egy asztalhoz, ahol egy középkorú férfi ül. „Elnézést, uram, itt nem egy öregember ült egy kisfiúval?” „De. Az öreg meghalt, a kisfiú pedig én vagyok.”

Kissy Elke vállára borult nevettében. A pincér nem reagált a frenetikus viccre.

– Szóval mit hozhatok?

– Természetesen egy étlapot! – csattant fel Vanessa.

A pincér elkacsázott, majd vissza, és hozott egy étlapot. Ledobta az asztalra, és elbaktatott Nialáékhoz.

– Miért jöttük ide magunkat? – kérdezte Elke súgva. – Ez a hely Katastrophe. Már kívülből is látszotta magát. Nem is éhes vagy, zsebegér tudja jól.

– Zsebegér rendel, megfigyel mindent, de csöndben marad – felelte a mikró.

Hát rendeltek. Mindenfélét. Fejenként két fogást, desszertet.

– Ilyenkor akartok ebédelni? – kérdezte a pincér gyanakodva.

Csend. Az egerek nem szóltak. Vanessa lassan felnézett a pincérre, végigmérte azzal a dermesztő pillantásával, és jéghidegen szólalt meg:

– Mi közöd hozzá?

– Nekem mindegy – felelte a pasas. – Aztán pénzetek van-e?

A mikró szó nélkül kinyitotta az övtáskáját, kivette a tárcáját, és azt is kinyitotta. Előhúzott egy bankjegyköteget, és királynői mozdulattal az asztalra dobta. Lehetett vagy háromezer euró. A pincér nagyot nézett, aztán szó nélkül eltolatott.

– Biztos vagy benne – kérdezte Jennifer, amikor Vanessa eltette a pénzt –, hogy meg akarod tudni, hogy főznek egy ilyen csehóban?

– Persze.

– Hey, Minnie Mouse – vette elő Jennifer az amerikai modorát –, tudod, hogy benne vagyok minden buliban. Boldogan megverem a kidobóembert, amíg te szétlapítod ezt a sutyerákot. De mégis mi az ördögnek?

– Mert Mario megkért rá.

Az egerek egymásra néztek.

– Hogy teszteljük le ezt a kricsmit?

– Úgy van.

– De mi az ementálinak? Nizza közepén? Ez csak nem konkurencia neki!

Vanessa elmosolyodott és nem felelt. De ebből a mosolyból Kissy már tudott mindent.

Hát persze. A hely Nizza közepén van, az igaz. De most akarnak terjeszkedni ki a partvidékre, aztán kelet felé. Kissy pontosan emlékezett arra az ádáz harcra, amit Duchemin úr, az *haute cuisine* elszánt védelmezője vívott az ehetetlen műkaját gyártó Tricatel-konszern ellen, ámbár elég régen látta azt a filmet, és nem is az volt a kedvence Louis de Funèstől. Inkább a *Jákob rabbi kalandjai* meg az a középkori komédia, amiben Yves Montand-nal játszik.

De az étel meglepően jó volt. Mindent megkóstoltak persze, de csak egy kanálhegynyit, hogy maradjon étvágyuk az ebédre. Vanessa nemcsak a sajátját kóstolta meg, hanem az övéket is, aztán fölkelt, átment a másik asztalhoz, Niala pedig idejött. Ő is megkóstolt mindent.

– A kaja rendben van – mondta Vanessa, visszatérve és megállva a nővére mellett.

– Rendben – bólintott ez.

Kissy csalódottságot vélt fölfedezni a kislány arcán. Már értette az okát. A főszakács igazából shindy, és a fejéhez akarták vágni a tálakat, mielőtt megverik. De ha a koszt jó, akkor per-

sze nincs szívük tönkretenni, hiszen vérükben van a vendéglátás.
– No menjünk – mondta Niala. – Gyertek, egérkék.
Kissy fölpattant és ment. Egy hangot sem értett az egészből, de a D'Aubisson lányok mindig pontosan tudják, mit tesznek és miért. A világ végére is követné őket. De nem kifelé indultak, hanem beléptek a konyhába. Szabályosan, a jobb oldali ajtószárnyat használva.
Ők teljesen megdöbbentek. A D'Aubisson lányok, Isabelle néni nevelései, egyszerűen besétálnak egy étterem konyhájába utcai ruhában. És még öt rágcsálót visznek magukkal!
Végigmentek az egész konyhán. Tűzhelyek, fazekak, konyhai szerszámokat forgató szakácsok, kukták, pincérek. Nem voltak sokan, Kissy hét embert számolt meg. Négy férfi, három nő. Ez klassz, végre mindegyiküknek jut ellenfél.
Nem siettek, mindent megnéztek alaposan. Kissy is igyekezett minél több részletet megfigyelni, hátha szükség lesz rá.
A konyha végéből ajtó nyílt egy kis folyosóra. Néhány ajtó, feliratok nélkül. Niala lenyomta az egyik kilincset, zárva volt. A következő már kinyílt.
– Hát te mit keresel itt? – kérdezte bentről egy férfihang.

Niala belépett, és a nyomában ők is mindannyian. Kissy megállt az ajtó mellett, és ellenőrizte, hogy egy pillanat alatt elő tudja rántani a fegyvereit.
Az irodában voltak. Kisebb szobányi helyiség, szekrények, középen íróasztal. Az asztal mögött egy pasas. Teljesen átlagos, normális pasas, jó ötvenesforma. Kissy másodpercek óta nézte már, amikor hirtelen összeállt neki a kép. Hát persze! Ez a shindy! Őérte jöttek!
– Te vagy Jean-Claude? – kérdezte Vanessa, megállva középen.
– Mit kerestek itt? Ez nem játszótér!
– Te vagy Jean-Claude? – ismételte a mikró.
– Kinek a gyerekei vagytok?
– Te vagy Jean-Claude – jelentette ki Vanessa megfellebbezhetetlenül –, és a helyemen ülsz.

Kissy most értett meg mindent. *Ők* a maffia. Azért jöttek, hogy elrabolják ennek a pasasnak az éttermét. Vanessa itt fogja tisztára mosni a drogból szerzett pénzt.

Ő akar az egyik bérgyilkosuk lenni. A pincérrel fogja kezdeni. Ez a pasi erősebb, ezt nem happolja el Vanessa elől. A kislánynak szüksége van rá, hogy rendszeresen kiverekedhesse magát.

– Ez valami vicc?! Nem érek rá hülyeségekre, tűnés innen!

Vanessa két tenyerével rátámaszkodott az íróasztalra.

– Ha most nem fogod be a szádat, nemsokára rengeteg szabadidőd lesz. Nagyon-nagyon sok szabadidőd.

Volt valami a hangjában, amitől a pasas elhallgatott. Kissy imádta Vanessa szelídítő tudományát. Azazhogy ez voltaképpen nem szelídítés, bár arra is képes, Nialától tanulta. Ez inkább csak féken tartás, amitől még vadabbak lesznek, de egy ideig nem mernek támadni.

– Jobb – mondta Vanessa. Niala láthatóan teljesen átengedte neki az intézkedést, hisz ő is szereti a kishúga stílusát. – Akkor most jól figyelj. Körülnéztünk az éttermedben. A pincérnél, aki kiszolgált, ócskább alakot még nem láttam a partvidék vendéglátó-iparában.

Kissy érezte, ahogy a vigyor körbeöleli az arcát. Remélte, hogy kivillanó kisegérfogait a pasas rémisztő agyaraknak nézi. Bár egyelőre nem nézett rá, csak Vanessára nézett, aki folytatta.

– A konyha szerencsére tiszta és jól is főztök, ezt még nem tetted tönkre. De a felszerelés már elég lepukkant. Nem adok fél évet, és sorban megy tropára minden. De te akkor már nem leszel itt, Jean-Claude.

A pasas képén ekkor jelent meg az a felismerés, ami Kissynek továbbra sem.

– Ti vagytok… az öreg Girotti unokái – mondta halkan.

– Úgy van – felelte Vanessa, ámbár kétszeresen nem volt Mario unokája. – És most jól megnéztünk mindent. Végigsétáltunk a konyhán, civilben, hét idegen gyerek, anélkül hogy bárki egyetlen szót szólt volna vagy kérdezett volna tőlünk valamit. Amikor Mario jön, a ház gyémántként ragyog, a pincér pattan, mint az olajozott bolha, és a konyhában még a spagetti is glédában áll. Csak valahogy azok a kimutatások sehogy se sikerül-

nek elég tetszetősre, Jean-Claude! Hát most eljöttünk mi. Minket itt nem ismer senki, és az év utolsó napjaiban Marióra se számíthattál. Eljöttünk megkérdezni, miért döglődik a csehód, Jean-Claude!

Kissynek is kezdett már összeállni a kép. Nagyjából értett mindent. Csak azt nem, miért érdeklik Mariót az itteni kimutatások.

– Nézd… – kezdte a pasi, de a mikró fölemelte az ujját.

– Várj egy percet. Nem azért jöttem, hogy gazdasági vitát folytassak veled. – Jean-Claude ettől láthatóan megkönnyebbült. – Én ehhez nem értek. Csak egy üzenetet hoztam. – Jean-Claude homloka megint beráncosodott. – Egy hónapot kapsz Mariótól. Február elsejéig, nem tovább.

– Mert ha nem?… – mordult föl a pasi.

– Nincs „nem”. Nem arra kapod a hónapot, hogy jövedelmezővé tedd a helyet. Azzal már elkéstél. Arra kapod, hogy dönts. Vagy kifizeted Mario részét, vagy eladod neki a többit is… és azt megmondhatom, hogy nem sokat ér. A választ az ügyvéddel írasd meg és hivatalosan kézbesíttesd. Utána harminc napon belül megkötitek az üzletet, bármi legyen is az.

Vanessa most egészen ráhajolt az asztalra, hogy közvetlen közelből nézhessen a férfira.

– Mario azt üzeni, hogy ha eladod a részedet, azonnal kirúg. Ezt előre megmondja. Ha pedig kivásárolod, fél éven belül tönkremész, ő pedig megveszi a házat fillérekért. Ezt is előre megmondja. Jó helyen van, tehetséges vezetéssel sokkal jobban menne. Emlékszel: azzal kezdtem, hogy a helyemen ülsz.

Sokáig tartott a csend, talán egy percig, kettőig is. Kissy végre már értett mindent. Csak azt nem, hogy Vanessa hogy akar az egérkedés és a suli mellett éttermet vezetni.

A kislány fölegyenesedett és tűnődő arccal nekitámaszkodott az egyik szekrénynek. Az egerek komor képpel álltak félkörben, mint a balvégzet angyalai, magukban pedig hihetetlenül büszkék voltak a mikróra, aki rámenősségben túltesz don Vito Corleonén, ugyanakkor sokkal ennivalóbb.

– Gondolom – szólalt meg nagy sokára Jean-Claude –, Mario nevében jöttél és teljes felhatalmazást kaptál tőle. Hallottam ezt-azt.

– Hogyne – felelte Vanessa.
– Írásban?
– Semmi szükség rá. Amit a nővérem vagy én mondok, akárha ő mondaná.
– Tehát én is akárha hozzá beszélnék.
– Úgy van.
– Rendben. – Jean-Claude fölállt a székéből. – Mennyit kínál a nagyapád a részemért?
– Tizenöt százalékot – vágta rá a mikró.
– Mennyit?!
– Láttam, hogy vezeted a céget, Jean-Claude. Örülj, ha ennyit megkapsz.
– Még ötven is kevés!
– Minden együttérzésem a tiéd. Akkor mondhatom Mariónak, hogy kivásárolod a részét?
A férfi megcsóválta a fejét.
– Ezt nem tudom megtenni. Ha nem hitelez tovább, kénytelen vagyok eladni neki.
– Húsz százalékért?
– Ötvenért.
– Huszonöt!
– Negyvenöt!
Vanessa bólintott, és tett egy lépést az ajtó felé.
– Jól van! – csattant föl Jean-Claude. – Legyen harminc százalék, legyen vele boldog! Újév után megkapja a papírokat!
Vanessa kezet nyújtott neki.
– Megegyeztünk.

Ahogy végigmasíroztak a konyhán, mögöttük Jean-Claude-dal, Kissy büszkébb volt a mikroegérre, mint valaha. Hát ehhez is ért! Nagy üzletasszony is lehet még belőle, business mouse, aki éttermeket vásárol föl, vagy éppen sajtgyárakat.
És ahogy ezt elgondolta, az egyik szakács előttük éppen kinyitott egy hűtőszekrényt, ami sajtokkal volt tele.
Kissy elégedetten bólintott. Jó előjel. A mikró soha nem szűkölködik majd a sajtban, ha ezt az éttermet igazgatja. És őket is vendégül fogja látni sajtos sütire, sajttortára, sajtos sajtra…
Kiléptek a vendégek közé, és indultak a fogashoz.

– Hát ti? – került elő a pincérük meglepően gyorsan. – Azt hittem, fizetés nélkül távoztatok. Lassabban azokkal a kabátokkal, az ételt akkor is ki kell fizetni, ha csak turkáltatok benne!

Az egerek oda se hederítve öltözködtek. Niala fölsegítette Jennifer kabátját, aztán Elkéét, és csak úgy mellékesen jegyezte meg:

– Ki vagy rúgva.

Kis csend lett. A pincérnek csak lassan kezdett lilulni a feje.

Jean-Claude sápadtan lépett oda, hogy rásegítse a kabátot Françoise-ra.

– Jobb, ha nem szólsz semmit – mondta. – Itt most már az ifjú hölgyek dirigálnak.

– *Mi a franc van?!*

– Ne ordíts! – csattant föl Niala. – Itt az emberek esznek!

– Főnök, mi az úristen folyik itt?!

Niala odalépett a pincérhez.

– Az az ábra, öreg, hogy te vagy a legpocsékabb pincér, akit a családom az elmúlt évszázadban látott – közölte vele. – Jean-Claude kiadja a fizudat, végkielégítést, mindent. De te mostantól nem riasztod el innen a vendégeket. Megfordulsz és mész a cuccodért, a hátsó ajtón távozol, és ide még vendégnek se jössz. Ez van. Szemét munkáért szemét bánásmód. Jean-Claude, föladnád a kabátomat? És ne feledd az ígéretet.

– Hát erről is tudsz? – nézett rá a férfi.

– Az a dolgunk, hogy tudjunk mindenről. Mario nem örül, amiért becsaptad, de ezentúl is állja a szavát. Kösz. No, sziasztok.

Niala az ajtó felé fordult, amit Jennifer már nyitni készült.

– Várj!

Niala visszafordult.

– Mario csakugyan azt mondta, hogy állja a szavát?

Niala elmosolyodott.

– Semmi szükség nem volt rá, hogy szavakkal is kimondja. Boldog új évet!

– Mi volt ez a végén? – kérdezte Chantal, amikor már az utcán surrantak.

– Mario megmondta neki, amikor betársult az üzletébe – felelte Niala –, hogy ha átveri, szemrebbenés nélkül kipenderíti

innen. Jean-Claude valamit felelt viccesen, hogy lenne szíve utcára tenni szegény ártatlan gyerekeit, tudniillik agglegény, és egy szál gyereke sincsen. Erre Mario szavát adta neki, hogy ha Jean-Claude állás nélkül lődörög a világban, hozzá mindig jöhet, lesz munka és szállás is. Jean-Claude ugyanis sokat segített neki, amikor még Mariónak ment rosszul.

– Ahhoz képest kiteszi a szűrét a saját éttérméből.

– Az ürgének egy csomó érdekeltsége van mindenféle cégekben – legyintett Vanessa –, nem fog éhen halni. Éttermet vezetni viszont nem tud jobban, mint Ködöcske.

– Ködöcske fölfali összes húsokat raktárbele – jegyezte meg Elke –, Jean-Claude is teszi ezt?

– Nem, de lejáratja a helyet az ócska haverjaival, mint ez a pincér, meg alighanem még páran. Van két jó szakácsa, azokat megtartjuk, de a többiek repülnek, ha nem szedik össze magukat.

– És ki fogja vezetni? – jutott Kissy eszébe a kérdés. – Azt mondtad neki, a helyeden ül.

– Mario talál embert, ne aggódj. Amúgy megérdemelném, nem gondolod? – Vanessa arcán kisegérvigyor jelent meg. – Harminc százalékért vettem meg a részét. Mario eredetileg ötvenet szánt rá.

Shoppingolás közben elmondták a történetet. Jean-Claude nyolc éve vette az éttermet, Mario akkor negyven százalékkal szállt be. Valójában nem egymaga, D'Aubissonékkal és más rokonokkal együtt. Az osztalékok azonban egyre csökkentek, amit Jean-Claude mindig külső okokra fogott, utoljára a gazdasági válságra. Mario azonban egy ideje tudta, hogy Jean-Claude rosszul vezeti a házat, és amikor az ősszel ott járt, felszólította a barátját, hogy oldja meg a problémát, mielőtt elúszik mindkettőjük befektetése.

Vanessa most megvette Jean-Claude hatvan százalékát harminc százalékért, vagyis az étterem teljes értékének tizennyolc százalékáért. Hogy ez pénzben mennyi, az majd akkor derül ki, amikor szakértővel fölbecsültetik az éttermet.

– És kié lesz? – kérdezte Françoise, miután Niala elmondta, hogy a tizennyolc százalékot alighanem szintén többen adják össze.

– Teljesen mindegy. A családé. Kissy, gyere, ezt nézd meg! Minden befektetésünk hasznából az egész család részesedik valamennyire, akárkinek a nevén van.

Kissy megnézte. Egy nagyon helyes kis sárga ruha volt, egyszerű szabással.

– Jól áll nekem a sárga? – kérdezte bizonytalanul, mert ez a szín még nemigen volt rajta.

– Persze hogy jól. Gyerünk, próbáld föl!

Kissy tehát ment és fölpróbálta. Ha azon múlik, hogy mi tetszik meg valamelyiküknek, Mario már csak bankkölcsönből fizetheti ki azt az éttermet, mert nemcsak a D'Aubissonok, de egész Kisegérföld tartalékait fölélik. Szerencsére Niala mindig ésszel vásárol, Vanessa pedig úgy alkuszik, mint egy kis piaci kofa, nagy fülekkel.

Kilépett a fülkéből, elhaladt a függönynél őrködő Elke mellett, bekanyarodott a polcsor végén és majdnem összeütközött egy fiúval.

– Bocs – cincogta riadtan.

– Bocs… jé, te vagy az?

Kissy majdnem rávágta, hogy ő. Hiszen tényleg ő volt. De azért mégis várt egy pillanatot. Legalább tudja, ki kérdezi.

A srác kétségkívül ismerős volt. Megverte már?… Nem, akkor tudná, milyen az arca, amikor az életéért könyörög… megvan! Ez az a srác, aki Martinnek nevezi magát. A partiról.

– Én vagyok – felelte, visszanyerve nyugalmát. – Hát te?

– Á, csak a barátnőmet kísértem el. Jól áll ez a ruha.

– Kösz – felelte Kissy bizalmatlanul, bár ez kívülről nem látszott. Mit dicsérget ez más lányokat, amikor barátnője van?

– Figyelj, gyertek el az újévi bulinkba. Elsején, este kilenckor. A macskát majd bezárjuk.

Kissy valami csípős válaszon törte a fejét, de a zsebegér megelőzte.

– Azt hiszel, mi féljük magunkat pici macskától? Vanessa tudja hatalmas tigrincset is megverni. Nincsen neked akkora macskájad, hogy azt bezárni kell.

A fiú lepillantott rá, és két kezét maga elé tartva negyvencentis távolságot mutatott kinyújtott mutatóujja közt.

Lebiggyesztették a szájukat.

– Kissy megverte már nagy behemós pasit – kérkedett a zseb –, nagyobbat, mint te láttál valamikor.
A srác leguggolt hozzá.
– És te kiket vertél meg, apróság?
Elke fölpillantott Kissyre.
– Apróság, az mi az, valami sértés?
– Nem – felelte ő gyorsan. – Csak azt jelenti, hogy kicsi vagy.
– Haha! Kicsi? Tudok olyan rúgásat orrodra, hogy örökké fogsz nekem csókolsz kezet, gnädige Fräulein, hajolod padlóra!
A fiú nevetett, de közben fölnézett Kissyre, akinek volt alkalma egy gyors szemvillanással figyelmeztetni: ne hergelje a kislányt, mert tényleg meg tudja csinálni.
– Szóval te vagy az utánpótlás – nézett vissza a srác Elkére, aki megcsóválta a fejét.
– Én nem. Én Elke Schneider vagyok Németország belőle. Olyan nevű, akiet te mondszol, nincsen is alapítvány közötte.
– Hát ti hol maradtok? – jelent meg valahonnét Niala. – Nocsak, Martin Lassalle, rég láttalak.
– Szia. Éppen ismerkedünk ezzel a kis harciassal. Meghívtam őket az újévi bulinkra, és meg akarja verni a macskát.
– Én nem mondtam, hogy meg akarjam verni – tiltakozott Elke. – Nem kell bezársz macskájadat, annyit mondtam csak. Nem félünk mini macskákat, igaz, Niala?
– Persze. Én már óvodás koromban föl-le sétáltam a lyuk előtt, és ha odajött egy éhes macska, jól orrba vágtam. Nem, köszi, már megvan a programunk szilveszterre.
– De ez egy nappal később van – felelte a srác, végigfuttatva tekintetét Nialán. – Elsején. Este kilenckor. Csinos lányoknak ingyenes a belépés.
– És csinos lányok pasijának, aki tudja borzalmas pofontokat adni, ha mereszted nagy szemeket csinos lányok formájaira?
A fiú lepillantott és megcsóválta a fejét.
– Te mindenképpen verekedni akarsz, látom. Hát nézni csak szabad!
– Aha! Tudom én, ismerek pasiakat. Kis nézegetőzés, kis tánc, kis Branntwein, kis séta hátsó szoba irányra, kis duma fülekbe!
A fiú elgondolkodott.

– Végül is nem rossz ötlet. Elhozhatjátok őt is – biccentett a zsebegér felé –, majd fölkérem táncolni.

Elke lépett egyet előre, de Kissy nagyon gyorsan elkapta a karját.

– Állj meg! – Maga felé fordította a kislányt. – Csak hülyéskedik veled, hogy lássa, ugrasz-e. De nem tudja, hogy *csakugyan* életveszélyes vagy. Túl gyorsan eljár a kezed.

Elke ragyogó tekintettel nézett föl rá.

– Én tudom, hogy ő csak ugrati zsebegeret. Igazán nem is akartam nagyot ütni, csak… mondjuk… szoknya.

Kissy pislogott.

– Szoknya?

– Legfeljebb. Az nem nagy ütés ekkora srác bele, igaz?

Kissy Nialára nézett, aki tanácstalanul felhúzta a szemöldökét.

– Zsebike, a szoknya, az egy ruhadarab – kezdte magyarázni Niala.

– Tudom! – felelte a kicsi vidáman. – Ott lógik! – mutatott egy sor szoknyára vagy öt méterrel távolabb. – Akkorát ütöttem csak volna, hogy odáig repülje magát!

Nem, a meghívást nem fogadták el, köszönték szépen. Szilveszter délutánjától másodikán reggelig megállás nélkül tartott az egérbuli a panzió aulájában. Persze időnként ledőltek egy kicsit, legalábbis voltak, akik igen. Az éjfelet együtt köszöntötték az összes kisfülűvel, aztán azok többsége meg a zsebek az éjszaka folyamán elmentek aludni. De nyolc órakor Elke úgy robbant közéjük, mintha nem hat órát aludt volna, hanem tizenkettőt, és azonnal menni akart zsebtolvajt fogni. Időbe telt meggyőzni, hogy a zsebtolvajok megverése nem tartozik a hagyományos újévi népszokások közé; egyszer így esett, de ez véletlen. Úgyhogy a kislány benyakalt egy kis üveg kólát, evett két szendvicset, és már szaladt is a táncparkettre.

Kissyék csak délelőtt tízkor feküdtek le három órára, bár abból csak kettőt töltöttek alvással. Aztán visszamentek bulizni ők is.

A legjobban a mikrók bírták a gyűrődést. Újév napját végignyüzsögték, s már huszonhat óra telt el az újesztendőből, amikor Vanessa először ásított egyet. Nimby rögtön odalépett hoz-

zá, magához vonta és suttogni kezdett a fülébe. A kislány mosolyából Kissy azonnal kitalálta, hogy mit. Úgyhogy ő is belesúgta Martin fülébe ugyanazt, és pár perc múlva le is feküdtek, bár aludni nem nagyon értek rá.

– Kíváncsi lennék, mit talált ki Nimby – mondta Kissy, kézbe véve egy narancsleves palackot.

– Azt mondtad, ágyba akarta vinni a kisegeret – felelte Martin.

– Persze, de konkrétan?

– Konkrétan is megmutatom, ha megittuk a narancsot.

És meg is mutatta, de Kissy biztos volt benne, hogy Nimby nem erre akarta rávenni a kislányt. Ők még nem tartanak itt. Vanessa régesrégen eldöntötte, hogy mikor fogja igazából odaadni magát Nimbynek. Mármint évekkel ezelőtt is eldöntötte már, de akkor az volt a döntés, hogy „soha”. Azóta van egy új döntése, amiben egy konkrét évszám szerepel. Kissy meg volt erről győződve. Vanessa talán még a hónapot és a napot is tudja már.

Sokkal később, amikor rájött, hogy mi is az a dátum, Kissy visszagondolt erre a reggelre, kétezer-tizenegy második napján, amikor álmosan feküdt Martin mellett, és megsejtette az igazságot.

Félórával az éjféli visszaszámlálás előtt a Schneider család otthagyta őket két percre, és három nagy papírdobozzal tértek vissza, amiket letettek az asztalokra. Johann felemelt kézzel kért figyelmet.

– Nálunk otthon az a szokás, hogy ilyenkor malacot eszünk. Szerencsét hoz. Arra gondoltunk, legyen mindenkinek szerencséje jövőre, ezért bőséges készletet hoztunk belőlük. Mindenkinek jut. Gyertek!

Tényleg mindenkinek jutott, a dobozok tele voltak szépen sorokba rendezett, pici marcipán malackákkal. Minden egér és kisfülű kivett egyet, és lelkes röfögéssel elfogyasztotta. Azazhogy a kisfülűek nem mind röfögtek, csak az egérszerűbb fiatalok, Blanche-ék, Andreas, Jean, Vanni. De ők röfögtek az idősebbek helyett is. Nimby nagyon élethűen röfögött, Martin nem annyira, de jobb is, ha csak ők ketten tudják, hogy Martin mennyire disznó.

Most, ahogy egymás mellett feküdtek, Kissy elégedetten állapította meg, hogy az egere idén éppoly gyakorlott, szakavatott disznó, mint az óévben. Ezt meg is mondta.

– Valaha kifogásoltad ezt a tulajdonságomat.

Kissy összeráncolta a homlokát. Ő? Csakugyan? Igen, valami tényleg rémlik halványan, a múlt messzeségéből.

– Nem gondoltam komolyan.

– Dehogynem, csak jól hangzik.

Kissy bólintott. Valóban.

Martin felkönyökölt.

– Tudod mit, egérke? Állapodjunk meg. Én sose fogom helyteleníteni, hogy te kisegér létedre pacsirta vagy, te pedig elfogadsz engem disznónak.

Kissy nevetett.

– Egy feltétellel. Most rögtön.

– Mi rögtön? Pacsirta?

– Disznó!

Martin fölé hajolt.

– Megegyeztünk.

A pacsirtaság most jött, ezen a szilveszteri egérbulin. Mindenféle korszakból való számokat játszottak, némelyiket többször is, ha tetszettek a társaságnak. Blanche hozott pár klassz olasz számot a gyerekkorából, többségüket ők is ismerték, kisegér létükre. Az egyiket Kissy másodszori hallásra már együtt énekelte a lemezzel.

Che confusione
sarà perché ti amo
è un'emozione
che cresce piano piano
stringimi forte
e stammi più vicino
se ci sto bene
sarà perché ti amo…

Minden szavát értette, és egy pillanat alatt megtanulta. Akkor éppen nem táncoltak, néha szünetet is kell tartani, és önfeledten dalolta ő is. Meg még egy csomóan. De amikor a számnak vé-

ge lett, valaki hátulról a vállára tette a kezét. Kissy nem nézett föl. Éppen inni készült, és itt úgysincs macska.

– Hé, egérke – mondta Niala. – Hiszen te tudsz énekelni.

Kissy kezében megállt a pohár. Ő? Énekelni?

Mindig is énekelt, amióta az eszét tudta. De kizárólag a zuhany alatt és porszívózás közben. Határozott meggyőződése volt, hogy olyankor mindenki tud énekelni.

Most, három és fél év közös egérkedés után, egyszer csak kiderült, hogy ő máskor és máshol is tud. Neki fogalma se volt róla, de Niala nagy fülei kiszűrték a kórusban az ő hangját, és hirtelen napvilágra került, hogy ő tud énekelni. Nem mintha bármikor gyakorolta volna vagy ilyesmi.

Nyilván azért nem derült ki, mert a zuhany alatt vagy egyedül van, vagy a száját inkább csókolózásra használja; a porszívót pedig náluk régóta madame Faubourg vagy valamelyik mikró kergeti. Ő maga csak ritkán veszi kézbe, de akkor azért, mert egyedül van, tehát nem hallják énekelni.

Most hallották. Más számokat is énekelt a lemezzel együtt, de csak egérkórusban. Egyedül nem akart, hogy mindenki őt bámulja. Így is megnézték, mintha akkor látták volna először.

Io canto al ritmo
del dolce tuo respiro
è primavera
sarà perché ti amo.
Cade una stella
ma dimmi dove siamo
che te ne frega
sarà perché ti amo

– dúdolta Kissy a táskáknak, miközben szép sorban behúzta a cipzárakat. Egy órán belül indulnak. És együtt fognak repülni, ahogy a refrénben is van:

E vola vola si sa
sempre più in alto si va
e vola vola con me
il mondo è matto perché
e se l'amore non c'è
basta una sola canzone
per far confusione
fuori e dentro di te.

A téli szünetnek itt van a

VÉGE.

De a dal, az iskolaév, a shindyvadászat, minden folytatódik.

15.

A KLUB

Che confusione
sarà perché ti amo
è un'emozione
che cresce piano piano
stringimi forte
e stammi più vicino
se ci sto bene
sarà perché ti amo…

Kissy megkönnyebbülten abbahagyta a dudorászást és belépett a kapun. Dacból énekelt, az időjárás ellen egy igazi nyári dalt. Mert nemrég megnézték a filmet is, amiben a szám szerepel, folyton szól benne. *A csitri,* az a címe, Charlotte Gainsbourg játszik benne, és nyár van. Állandóan. Mármint a filmen csak pár nap telik el, de több egérnemzedéknyi idővel ezelőtt forgatták, és nekik még mindig nyár van. Itt bezzeg…

Fölballagott az emeletre, a kabátját kinyitotta, le is vette közben, de az egérfüles sapkát a fején hagyta. A srácok imádják ezt a sapkát, azt mondják, végre igazán olyan benne, amilyennek lennie kell.

Belépett az osztályba, fölakasztotta a kabátját, aztán levette a sapkát is, besöpörve egypár mosolyt. Bár nem sokan mosolyogtak, még abból a kevésből sem. Tíz embert számolt meg az egész osztályban, és a folyosó is majdnem kongott az ürességtől. Azért jöttek még ketten, amíg a helyére ment.

– Lesz ez még rosszabb is – jósolta Sylvie Sandrine-nak.

Sandrine megcsóválta a fejét.

– Ha még néhányan kiesnek, bezárják a sulit a járvány végéig.

– Fenét zárják – mondta Jacques. – Össze fogunk gyűlni mindennap, és átadjuk egymásnak a bacijainkat.

Kissy vállat vont. Neki ugyan mindegy. Ő úgyse kap el semmit. Voltak már fertőző betegségei, hogyne lettek volna, de még a Jerry-kiképzés előtt. Azóta olyan, mint az acélrugó, ellenáll mindennek, őt nem teríti le semmiféle betegség. És különben is beoltották. Egy hete egész Kisegérföld megkapta az oltást, mármint nem testületileg, mindenki a saját orvosától, de megkapták. A kisfülűek is. Igazából miattuk kellett az oltás, mert ők nincsenek úgy megedzve, mint a kisegerek, őket be kell oltani, de hát minden kisfülű állandóan egy légtérben van az egerével, csak úgy ér valamit az oltás, ha ők is fölveszik. Úgyhogy bementek a rendelőbe Martinnel és megszúratták magukat. Marie néni és Étienne bácsi is ágynak esett influenzával, D'Aubissonék vállalták az ápolásukat, így még nagyobb a fertőzésveszély.

Ezért aztán csak bólintott, amikor Jacques megkérdezte:

– Te persze azokat is meg tudod verni, mi?

Mármint a bacilusokra gondolt persze.

– Mindenkit meg tud verni – szögezte le André. – És el van rontva a napja, ha nem verhet laposra valakit.

Kissy mosolygott és a mikrólányra gondolt, akinek csakugyan egyik életcélja, hogy minél többet verekedhessen – de neki sincs elrontva a napja, ha ez hiányzik belőle. Mert vagy ott lehet Beaulieu-ben, azon a helyen, amit a legjobban szeret a világon, vagy itt északon, Nimbyvel, akit a legjobban szeret a világon. Amióta D'Aubissonék hazavitték, talán egyszer töltött hosszabb időt a városától távol és a kedvese nélkül: amikor meglátogatta Jean-Fran családját. Egyébként akárhol járt, Svájcban, Németországban, a nyári túrájukon, mindenhol ott volt az egere. Így aztán Vanessa napjai sosincsenek elrontva.

Ekkor belépett madame Croissant, elkezdődött az óra. Igazából Croisant-nak hívták, egy s-sel, de az osztály kijavította. Eggyel semmi értelme, kettővel viszont meg lehet enni.

Kissy sóhajtott és megpróbált odafigyelni Afrika élővilágára. Alapjában véve igazán érdekes téma, Afrikában csupa izgalmas állat él, oroszlán, tigris, elefánt, zsiráf, de azok az állatok, amik

őt legjobban érdeklik, nem Afrikában vannak. Mármint ott is élnek persze, Vanessa megmondta, hogy a világon mindenütt van belőlük, de őt nem testületileg az összes érdekli, csak az a kilenc példány, akiket már hetek óta nem látott. És egyhamar nem is fog. Borzasztóan rá kell hajtani a tanulásra, ha a felületen összejönnek, akkor is többet beszélnek a tantárgyakról, mint shindykről és sajtokról együttvéve. Ami kész tragédia. A lányok nem jönnek el napokra, amíg a két beteget ápolják. Tehát Pi is marad, és akkor már Angélique is, aki lehet, hogy egyébként se jöhetne, annyi a munkája. Georges azt mondta, még legalább fél év, de talán egy egész is, mire eljutnak odáig, hogy működő vállalkozássá álljanak össze és megpihenhessenek a babérjaikon.

Valamit lendít a dolgon, hogy együtt fognak működni a Morin céggel. Kissy nem, de Vanessa találkozott a vér szerinti rokonaival a szünetben, és mutatott pár tervrajzot valamilyen szerkezetekről; Kissy már rég letett arról, hogy megpróbálja megérteni. A repülés biztonságán akarnak javítani, neki ez elég. Szóval kötöttek egy ideiglenes megállapodást, és néhány alkatrészt Morinék fognak szállítani nekik, ha nem jön közbe semmi.

Az île-de-france-i egerek valamivel könnyebben össze tudnának jönni, de már két hete ők se találkoztak. Valahogy nem az igazi, ha csak a csapat fele van együtt. Pontosabban ötvennégy százaléka, számolta ki gyorsan fejben. Hat osztva tizeneggyel az nulla egész öt, négy, öt, négy, a végtelenségig. Végtelen szakaszos tizedes tört. Szerette ezeket a törteket, jól el tudott játszani velük. A héttel való osztás például csupa ilyet ad. Tíz osztva héttel az egy egész négy, kettő, nyolc, öt, hét, a végtelenségig. Tizenegy osztva héttel az ugyanennyi, csak a tizedesek nem a négyessel kezdődnek, hanem az ötössel. Tizenkettő osztva héttel az…

– Tigris – kapta föl a fejét hirtelen, mert a nevét hallotta. Fogalma se volt, mi lehetett a kérdés, de ösztönösen bemondott egy választ. Hátha jó. De a tanárnő arcát látva rögtön érezte, hogy nem. Nem lehet jó.

– Tigris – bólintott madame Croissant. – Értem. Nem csodálom, hogy Afrikáról is egyből a macskák jutnak eszedbe. – Az osztály fölkuncogott. – Afrikában azonban nem él tigris, ezért

próbáljuk meg másképpen megközelíteni a kérdést. Valaki más, aki netán jelen volt az eddigiek során?

Sylvie jelentkezett és bemondta, hogy a Kalahári-sivatagban. Kissy nem tudta meg, mi volt a kérdés, de nem is érdekelte. Tessék, ez az ő formája. Pont olyasmire gondolt, ami tananyag… csak nem ebből a tantárgyból… erre ráfarag.

Lehajtotta fejét, hogy a homlokára hajoljanak nagy fülei, és sóhajtott. A tavaszi szünet még felfoghatatlanul messze van. Ha eljön egyáltalán.

Eljött! Végre! Szünet! Vakáció!

Kissy kirohant a többiekkel a virágokkal telehintett rétre, élvezve a napsütést, a madarak csicsergését, a finom meleget. Egy pillangót kezdett kergetni, futott utána, csattogjanak csak nagy fülei, és… egyszer csak bent volt az erdőben. Óriási fák között haladt, egyre nagyobb sötétben, és sehol se látta a többieket.

Hirtelen neszt hallott, lépteket a fű között. Gyorsan elbújt egy fagyökér alá, még éppen idejében, mert a fa mögül kilépett egy macska. Puha léptekkel haladt el egészen közel, Kissy igyekezett összehúzni magát, amilyen kicsire csak tudta, lesunyta füleit és behúzta farkincáját. De a macska egyszer csak megállt és visszafordult. Kissy tudta, hogy megérezte az ő szagát. Két lépéssel odaért hozzá, megállt fölötte és lenézett rá. Kissy fölbámult a baljós tekintetű, nagy zöld szemekbe, és tudta, hogy ebből a helyzetből bármi áron ki kell dumálnia magát.

– Szép cica – nyögte –, jó cica…

Az óriási macska közelebb lépett, fölébe magasodott és kitátotta a száját. Kissy elszántan odaugrott a konyhaszekrényhez, kirántotta a fiókot, fölkapott egy cicakonzervet, feltépte és kiöntötte a tálkába. A kiscica fölpillantott Kissyre és a lábához dörgölőzött.

– Kösz – mondta, és hozzálátott.

– Azt mondta, hogy kösz?

– Azt.

– És megette a konzervet?

– Azt hiszem. Mindenesetre *engem* nem evett meg.

– Én miért nem álmodok sose ilyeneket? – kérdezte Martin, felkönyökölve Kissy mellett.

Ő tanácstalanul vállat vont. Honnan tudhatná, hogy bárki bármilyeneket miért álmodik? Beleértve saját magát is?

– Másmilyet nem álmodtál?

Kissy tűnődött pár pillanatig.

– Azt hiszem, nem. Többre nem emlékszem.

– Kár. Álmodhattál volna olyat, amilyet én, az sokkal jobban tetszett volna.

Kissy elmosolyodott.

– Meséld el te is az álmodat. Vagy mutasd meg a gyakorlatban, hogy játszódott le.

– Oké – mondta az egere, azzal megfordult és kihúzta az éjjeliszekrény fiókját. Kissy elégedetten nyújtózott egyet. Annak is megvan az előnye, ha szombat reggel nincs a ház tele kisegerekkel.

– Hé – mondta Martin, és visszafordult, kezében a dobozzal. – Ez üres.

Kissy pislogott. Aztán még egyet, mert a doboz a pislogás után is üres maradt.

– Legutóbb még nem volt az.

– Akkor valaki titokban dézsmálja a készleteket.

Kissy vigyorgott.

– Fenét, csak mi nem bírunk magunkkal. Számolj utána, hány darabot használtunk el a héten, stimmelni fog.

– Nagyon kicsi számok jönnének ki – állította Martin. – Most mihez kezdjünk?

– Részletes rekonstrukció helyett be kell érned egy egyszerűsített demonstrációval – felelte Kissy. – Reggeli után pedig el kell surrannunk bevásárolni.

– Ez is azért van, mert túl sokat tanulunk.

– Éppen attól fogy ennyire, hogy mást is túl sokat csinálunk…

– Nem erre gondoltam. Ha nem tanulnánk ennyit, akkor most itt lennének a többiek, és én átsurrannék valamelyikükhöz kölcsönkérni.

– Vagy éppen ők állnának sorban az ajtónk előtt, hogy mi adjunk kölcsön – nevetett Kissy.

Persze nem a patikába mentek, a sajtbolt közelebb volt. Elke egy ideje már így hívta az otthoni üzleteket, és a télen Beaulieu-ben is meghonosította a szakkifejezést. Sajtbolt minden olyan hely, ahol árulnak sajtot. Függetlenül attól, hogy még hányféle egyéb dolgot árulnak.

Vettek *négy évszakos Michelin radiált,* és hazafelé indultak. Nem volt kedvük sokáig időzni az utcán, ahhoz túl vacak volt az idő. Hideg volt, valamilyen bizonytalan állagú csapadék szemerkélt fentről, épp csak a szél nem fújt, hálistennek.

– Majd ki kell próbálni, hogy jót vettünk-e – mondta Martin.

Kissy bólintott.

– Minél hamarabb, hogy visszavihessük, ha garanciális problémák adódnának.

Kissy bólintott. Kétszer is.

– Gyorsan kipróbáljuk, még kajakészítés…

Kissy bólintott, nem várva meg az „előtt” szót. De a szó nem is hangzott el. Kissy tett még pár lépést, aztán visszanézett az egerére, aki egyszer csak megállt a járdán és valamerre nézett. Kissy követte a tekintetét. Macska? Shindy?

Füstoszlop kanyargott a szemközti ház fölött.

– Hideg van. Fűtenek – tippelte Kissy.

– Tábortűzzel? Gyere, egérke!

Átszaladtak az úton, Martin bakot tartott, Kissy pedig fölhúzódzkodott a falra. Körülnézett.

– Nem ég a ház. A füst mögüle jön.

– Akkor mássz föl!

– Nem, szerintem ez a szomszéd ház. Mármint a másik utcabeli.

– És? Meg akarod kerülni az egész tömböt?

Nem, gondolta Kissy, végül is nem akarja. Hátha nincs odabent cica, gondolta, amíg fölkapaszkodott és lenyújtotta a karját Martinnek. Leugrottak a kertbe és átrohantak rajta; nem találkoztak senkivel, nem volt se házigazda, se cica, még kutya se.

Igen, a füst a párhuzamos utcából nyíló házból jött, nyomban látták, ahogy fölmásztak a két telek közötti falra. Leugrottak, megkerülték a ház sarkát, és ott volt az ablak, amin a füst ömlött kifelé. Nem az a sűrű, koromfekete füst, mint a filmeken,

de füst. Kissy a telefonjáért nyúlt, de nagy füle elkapta az egere hangját, amint a hollétüket magyarázza. Tehát ő már beszél velük.

Közelebb ment, megpróbált bekukucskálni az ablakon, és rögtön eszébe jutott, hogy azt nem lenne szabad, E. T. is hogy járt miatta, de most mégis muszáj. Az ablakon kitóduló füst egyenesen fölfelé szállt, így elég közel tudott menni, de látni semmit se látott odabent. Fényt se. Ha lángok is lennének, vajon látszanának a füstön át? Nem biztos. Lehet, hogy nem is ebben a helyiségben van a tűz, hanem a következőben, csak itt van nyitott ablak.

Megkerülte a ház következő sarkát és rátalált az ajtóra. Ki merje nyitni? A kilincshez közelítette a kezét, nem érzett meleget, így óvatosan megérintette. A kilincs hideg volt. Vajon ez azt jelenti, hogy ha kinyitja az ajtót, akkor nem robbannak ki lángnyelvek az épületből? Nem lehet tudni. Lehet, hogy ezzel okoz olyan huzatot, ami szétviszi a házban az égő anyagokat.

– Ne nyisd ki – szólalt meg Martin a sarokról.

– Nem nyitom ki. Jönnek?

– Azonnal itt lesznek. Nyissunk inkább kaput.

Kissy bólintott és futottak a kapuhoz. Persze zárva volt. Martin próbaképpen megpördült és hatalmasat rúgott a zárba, de az kitartott.

– Ez rendesen meg van csinálva. Mindegy, a tűzoltóknak semmiség lesz.

– De akkor mi mihez kezdjünk? – nézett rá Kissy.

– Meg kellene nézni, van-e odabent valaki.

Kissy visszafordult. Most vette észre, hogy az ajtó fölötti résen is szivárog a füst.

– Ha megnézzük, akkor már biztosan lesz odabent valaki. A tűzoltóknak oxigénpalackjuk is van, meg tűzálló ruhájuk. Én nem megyek be.

S mire ezt kimondta, a távolból már hallották is a szirénát.

A tűzoltók hamar megküzdöttek a kapuval és benyomultak a házba. Az egerek nem követték őket, nem is engedték volna és kedvet sem éreztek hozzá. Akármi lehet odabent. Inkább kimentek az utcára és igyekeztek olyan helyet találni, ahol nem

lép rájuk senki. Elsurrantak a hatalmas piros tűzoltókocsi mellett.

– Hát már megint te vagy az – hallatszott valamerről, és Kissy nem kereste a hang forrását. Nem mintha fölismerte volna, de nem sok tűzoltóval találkozott életében. Egy pillanat múlva oda is lépett hozzájuk a szőke srác. – Most mit törtél össze?

– Semmit – felelte Kissy dacosan. – Azóta csak egy netes molesztálót fogtunk, de annak is csak egyetlen pof…

Elharapta a mondatot, mert megszólalt a rádió.

– Leállhattok, minden rendben, lokalizáltuk.

– Vettem – felelte a srác, és intett egy-két embernek, hogy hagyják abba, amit csinálnak. – Konyha?

– Konyha bizony. Az emberünk fölrakta a kaját és elaludt. Nem nagy a kár, csak most kezdett lángra kapni. De ha kicsit később érünk ide…

– A férfi?

– Hubert már vizsgálja. A hátsó szobában aludt, itt elég tiszta a levegő, nem sok füstöt kaphatott. Viszont *nagyon* részeg.

Kissyt elfutotta a méreg. Sarkon fordult és elindult. Martin habozás nélkül melléje szegődött.

– Hé… várjatok már, Alapítvány, hallod?

Kissy megállt. Félig fordult csak meg.

– Mit akarsz, Tűzoltóság?

– Most mi bajotok van?

Kissy sóhajtott. Nem nagyon volt kedve elmagyarázni. De Martin nemhiába volt vele olyan régen, idén már négy éve lesz.

– Ide hallgass. Mi megmásztunk két kőfalat, magánbirtokot sértettünk, hogy egy vadidegen segítségére siessünk, erre kiderül, hogy csak bepiált. Hát nem örülünk.

– Aha, viszont meghalhatott volna, ha ti nem jöttök. Nekünk ez a buli többe van, ugye nem várod, hogy sajnáljalak?

– Nem várom – felelte most Kissy, mégiscsak megfordulva. – Nem is panaszkodtunk neked egy szóval se, hogy mi nagyobb tüzet szerettünk volna, sikoltozó kisgyerekekkel, csak elballagunk a naplementébe. Mert itt már nincs ránk szükség, arra pedig nem vagyunk kíváncsiak, hogy hoztok ki egy piást hordágyon, mint drága kincset.

– Szigorú vagy – mondta a srác, és leült a tűzoltókocsi hátsó lökhárítójára, ami olyan széles volt, hogy kényelmesen elfért

rajta. – Nem az a feladatunk, hogy megítéljük az embereket. Csak az, hogy megmentsük őket.

– Nektek igen – bólintott Kissy. – De nekünk nem.

– És mi van a múltkori ürgével? Az életedet kockáztattad érte, pedig nem tudtál róla semmit. És ha ő se rendes ember? Ha esetleg éppen azért lett beteg, mert ivott?

Kissy dühösen kinyitotta a száját, hogy válaszoljon ennek a szemtelen alaknak. Meg akarta neki mondani, mert igenis tudja meg…

Aztán becsukta a száját megint. Hirtelen rájött, hogy nem tud neki mit mondani. A srácnak igaza van.

De azt akkor is meg kellett állapítaniuk, hogy a tűzesetet éppoly unalmasan intézték el, mint annak idején az erdei rablókat, mármint első alkalommal, amikor Kissy egyedül volt. Betörhették volna az ajtót és elszánt harcot vívhattak volna a menynyezetig csapó lángokkal. A hátukon vonszolhatták volna ki a pasast és a karjukban a csecsemőt.

– Nem is volt csecsemő – próbálta Kissy lehűteni Elkét.

– De akkor lett volna is! És kismacska.

– Kis… micsoda?

– Macska! Tudod, kicsi, hegyes fülekű, szőrösös…

– Tudom, hogy néznek ki. De zsebike, mi egerek vagyunk.

– És akkor már ki se is mentsed égőházbelőle kicsi síró macskájat?

Kissy zavartan megvakarta az orra tövét. De. Nyilván kimentené.

– Természetesen valamennyien kimentjük az égő házból a macskát is – sietett a segítségére Niala. – Aztán persze belénk harap, amiért összekócoltuk a bundáját, mi pedig orrba vágjuk, és csakhamar tömegverekedés tör ki a tűzoltóautó alatt, egerek kontra macskák, tizenhárom menetben, két hosszabbítással. Most viszont lássunk a tananyaghoz, gyerekek, mert elmegy a nap és nem végzünk semmit.

Igen, ez volt a másik nagy baj amellett, hogy nem lehettek együtt fizikailag. Hiába voltak együtt legalább a felületen, az idő nagy részét a közös tanulás töltötte ki. Persze még mindig sokkal jobb volt, mint egyedül tanulni, sokat nevettek, játszottak azalatt is. De hát ők verekedésre vágytak, ha nem shindy-

vel, legalább egymással, és a legtöbbjüknek alig jutott belőle. Ők Martinnel legalább egy héten egyszer-kétszer összecsaptak, ha csak egy félórára is. Beaulieu-ben a négy egér közül kettőnek-háromnak csak-csak jutott ideje edzeni egy kicsit. Elkének ott volt Franz, Chantal és Jennifer is tudott néha találkozni és váltani néhány ütést. De Nimby és Françoise teljesen partner nélkül maradt.

Hát, gondolta Kissy, átadva magát az első világháború örömeinek, Niala már megint meghatározott egy alapelvet. A Megmentjük A Macskát Is Elve. Persze, ő se akart a sorsukra hagyni védtelen kiscicákat. Akkor már a piásokat inkább. De hát ugye ösztönök is vannak a világon, és ha macskát látnak, el szoktak bújni, nem pedig fölkapni a ragadozót és kirohanni vele. Az is igaz mindazonáltal, hogy a dolog sosem fog kiderülni, mert nem találkoznak égő házban se macskával, se senkivel. Ők igazán bátor egerek, de mindennek van határa. Abba a házba nem azért nem mentek be, mert annyira bővelkedik az életük izgalomban, hogy ez már fölösleges parádé lett volna; szó sincs róla. Az életük határozottan unalmas. Azért nem mentek be, mert nem ment el az eszük.

Soha senki nem gondolta végig a Jerry működésének legalapvetőbb problémáját, döbbent rá Kissy, mialatt helyet keresett magának. Kiválasztotta a bejárathoz legközelebb eső asztalt, és elővett egy színes magazint. Kinyitotta, de persze nem olvasott.

Mostanában szinte semmit se tudnak edzeni, mert a tanulással vannak elfoglalva – ez rendben van. Elég jó kondiban vannak, padlóra tudnak küldeni egy shindyt kihagyott edzésekkel is. A Jerry-morzét, az X-kódot álmukból riasztva is fújják, a zsebek is géppuskagyorsasággal morzéznak már. A felkészülésük régesrég tökéletes. Nincs abból probléma, ha most a tanulásra koncentrálnak.

Kivéve ha bejön egy riasztás és rohanni kell.

Erre sose gondolt senki. Megesett már, ha jól emlékszik, az Areva-toronynál, hogy iskolában voltak, amikor sikoltozni kezdett a telefon, de akkor ez még könnyebb volt. Akkor még nem is ide járt, no meg négyen voltak egerek az osztályból, ha a tanárok akadékoskodnak, kettő ott maradhatott volna megverni őket, míg a másik kettő kisurran.

De az akkor volt, most pedig most van. És madame Croissant-nak egyáltalán nem tetszett már az sem, hogy óra közben megszólal a mobilja…

– Jó napot – pillantott föl. – Egy csokis sütit és egy kólát legyen szíves.

…az a visítás pedig pláne nem, amit a Cirrus csapott, ő pedig alig tudott az üzenetre figyelni, mert madame Kifli kiverte a balhét, hogy ez egy iskola és nem rendőrség. Aztán úgy kellett kicseleznie, mert állandóan közte és az ajtó között lépkedett, és azt hajtogatta, hogy Kissy nem megy sehová. Kissy pedig mégis ment. Ebből még kellemetlenségei lesznek, de hát mindegy, nincs mit tenni. Az alapítvány vállalta, hogy megfékezi a shindyket, szavuknak kell állni. A facebookos alkalmazást kimondottan úgy hirdették, hogy igazi bűnüldöző szervezet van mögötte, ami lecsap a shindykre.

Azazhogy hirdetni persze nem hirdették, hagyták, hogy szájról szájra terjedjen a híre, facebookos módra, megosztásokon át. A Cirrus most már úgy van beállítva, hogy a helyszínhez legközelebbi egeret riasztja.

A taxiban elolvasta az üzenetet a Jerry telefonos felületén. Fényképek is voltak hozzá, hiszen a forrás a Facebook.

Guillaume D’Arcy, tizennégy éves, lakik Versailles-ban, találkára hívta Marie-Cathérine-t (családnév nincsen, csak mindenféle cirkalmak), tizennégy éves, lakik ugyanott. A gyanú okai. Egy. Beszélgetésükben szexről is szó esett, a log mellékelve. Kettő. Guillaume arcképére a Tineye hat találatot ad, részben külföldi szerverekről; mellékelve. Pont, több ok nem volt.

A Tineye zseniális szolgáltatás, a Dzsinn ötlete volt, hogy vegyék bele. A rendes képkeresés fordítottja. Normális körülmények között valamilyen témakört, kulcsszót ad meg az ember, és arra kap képtalálatokat, amik vagy hasonlítanak egymáshoz, vagy nem. A Tineye-nak viszont nem szavakat kell megadni, hanem egy képet, és megkeresi annak további előfordulásait a neten. Akkor is megtalálja őket, ha megváltoztatják a felbontást, belevágnak a képbe, rárajzolnak valamit, akármi – tehát remekül alkalmas képek eredetijének fölkutatására. Az emberek a Dzsinn véleménye szerint – és ezzel Nimby is egyetértett – nem szokták a facebookos arcképüket máshol is közzétenni,

legfeljebb még a saját honlapjukon, esetleg a munkahelyükén, ilyesmik. Híres emberekkel persze más a helyzet, de egy shindy se fogja híres embernek álcázni magát – hisz melyik gyerek hinné el, hogy egy világsztár pont ővele akar találkozni egy cukrászdában?

A Tineye megtalálta Guillaume arcképét egy amerikai fiúról szóló cikk több változatában. Kissy nem volt kíváncsi arra, hogy miért írtak cikket a fiúról, beérte a ténnyel, hogy a képet lopták. Guillaume nem így néz ki, tehát hazudik.

Naná, hogy ő hozta szóba a szexet. A szövegből úgy tűnt, már korábban is volt köztük szó ilyesmiről, és Marie-Cathérine nem is nagyon húzódozott. De egyelőre csak abba egyezett bele, hogy megigyanak együtt egy kólát, aztán majd eldönti-e, hogy tetszik-e neki a srác. Szerelemről nem beszéltek.

Marie-Cathérine szőke volt és gyerekforma. Kislányos, lapos mellek, kölykös vigyor. Kissy kapásból lefordította a nevét angolra és az Olsen fedőnevet adta neki, Mary-Kate Olsen után. Két eset lehetséges, gondolta, miközben kifizette a taxit. Olsen vagy egy másik shindyüldöző szervezet csaliembere, és igazából nagydarab harcsabajszos, vagy pedig igazi csemege a pedofiloknak, mert még nagyon kölykös. A magasságát nem lehetett megmondani. A Cirrus persze az ő fotóját is megkereste a Tineye-on, de nem talált semmit. Vagyis legalábbis lopni nem lopták a képet.

Olsen nem volt nagydarab és nem volt harcsabajusza sem. Pontosan úgy nézett ki, mint a fényképen. Bejött, leült, várakozott. Kék nadrág és piros-szürke mintás kabát volt rajta.

Kissy zsebében viszketni kezdett a Nimbusz nyele. Ha a kiscsaj tényleg tizennégy éves, akkor ő hajlandó végigsétálni egy macskatenyészeten. Tizenkettő, de lehet, hogy annyi se. És már pasizik. Amikor ő ekkora volt, még csak ábrándozott a fiúkról, pedig az egerek sokkal gyorsabban fejlődnek. Igyekezett nem gondolni rá, hogy akkor még nem is volt kisegér.

Kilencvenkilenc százalék, hogy shindyvel van randevúja, gondolta pár perc múlva, amikor Olsen már kiitta a málnáját és az órájára nézett. Egy fiú jobban sietne, nem várakoztatná meg a lányt, főleg hogy olyasmikre van kilátás, amiket a chaten ígért a kiscsaj. Persze a shindynek is van oka sietni, csak más-

képpen. Nem fog idejönni az asztalhoz és bemutatkozni, hellóka, hogy ityeg, én vagyok a tizennégy éves srác, akivel az előbb dumáltál, nézd, milyen szép nagyra nőttem, amíg ideértem. Dehogyis. Azt akarja tudni, hogy hol lakik, aztán otthon megkeresni. Már itt van. Itt bent – vagy odakint.

Olsen csak egy málnát ivott és várt néhány percig, amíg a pincérnő odajött és megkérdezte, kér-e még valamit. Olsen nem kért, a pincérnő tehát kifizettette vele a málnát. Kissy gyorsan előkapta a tárcáját és intett neki. Valószínűleg lesz ideje fizetni, mert Olsen várni fog még odakint is egy pár percet, de neki résen kell lennie.

Az üvegen át jól látta Olsent, amint a presszó előtt ténfereg, aztán elindul jobbra. Kissy gyorsan kilépett az ajtón és figyelni kezdett.

Lottózni fog. Vagy nem is, amikor legközelebb délen járnak, elugrik Monacóba és minden vagyonát fölteszi egy számra. Hát nem megjósolta, egy csalhatatlan kisegér biztonságával, hogy a shindy ott figyel valahol és követni fogja?

Ott volt. Köpcös pasi, kicsit kopaszodik. Negyvenesforma. Krémszínű öltöny, aktatáska. Valami hivatalnoknak adja ki magát, akinek a gyerek ösztönösen ajtót nyit. Kissy a derekára csíptette a telefont, úgy, hogy a kamera előre nézzen; túl feltűnő, ha a blúza kivágásába teszi. Ha a pasi hátravizslat, úgyis odanéz, annyira nem lehet pedofil, hogy rá se pillantson a mögötte jövő tinilány mellére.

Olsen két sarkot ment, Cica a nyomában, Kissy utánuk. Aztán Olsen megállt egy kapu előtt és elővett egy kulcsot. Cica továbbment, hogy lassan utolérje, Kissy pedig lelépett a járdáról és szép nyugodtan megvárt egy elhaladó kocsit. Cica hátra fog nézni, hogy valaki jön-e utána, hadd lássa, hogy Kissy átmegy a túloldalra.

Olsen bement a kapun, Kissy átsétált a túloldalra és folytatta útját, de akkor már a kezében volt a zsebtükre. Cica körülnézett és becsöngetett. A tükörben egy pillanatra látszott félprofilból, pontosan olyan ragadozóképe volt, mint egy igazi macskának.

Nyílt a kapu. Kissy megállt, hogy a lépte se üssön zajt, és igyekezett a kapu környékét fókuszba állítani nagy fülein. Hiába, nem hallott semmit. De a Cica egyszerre csak eltűnt a tü-

körből. Kissy leguggolt egy parkoló autó mögé és óvatosan kileskelt.

A kapu becsukódott.

Kissy eltette a tükröt, elővette a telefonját, s míg átvágott az utcán, fölhívta a Jerryt. Azonnal kézbesítendő üzenetet küldött, élőszóban. Bemondta a címet, és hogy bemegy. Minden egyéb adat automatikusan megvan nekik, hiszen a Cirrus rögzítette, amit eddig videózott, a riasztás adatai is ott vannak. Ha a Cica megeszi őt, egy órán belül egymillió fölfegyverzett kisegér kutatja át a környéket.

Azt már megfigyelte, hogy a fal jól mászható. Téglafal, helyenként repedésekkel, amikbe az egér jól beakaszthatja a lábát, és az alján szélesebb a betonszegély, az valóságos lépcsőnek kínálkozik. Először csak óvatosan beleskelt, aztán fölkapaszkodott a falra, áttette a lábait és leugrott. Ügyesen áthengeredett a fején és futásnak eredt, búvóhelyet keresve. A fegyverét automatikus mozdulattal húzta elő közben. Egy pillanatra megbújt az épület sarkánál, aztán a bejárathoz surrant. Nyilván nincs bezárva, az ember nem zárkózik be egy idegennel. Lenyomta a kilincset, résnyire kinyitotta az ajtót, bekukkantott. Előszoba. Belépett, átsurrant rajta, egy-egy nyitott ajtón bepillantott a konyhába, majd a nappaliba. Senki. A következő ajtó csukva volt. Lenyomta a kilincset és egy határozott mozdulattal föltépte az ajtót. Hálószoba. Senki. Akkor ez lesz a gyerekszoba, állapította meg, s a következő ajtóhoz lépett. Fölrántotta.

– Hát te mit művelsz itt? – dörrent a shindyre.

Egyáltalán nem tudott örülni annak, hogy „végre” az a látvány fogadja, amit az ember joggal várhat el egy pedofiltól: a megtépázott ruhájú gyerek alul, a shindy fölül, és éppen a nadrágjától igyekszik megszabadulni. Ez a shindynek súlyos évekbe fog kerülni, de Kissy egyelőre nem érzett kárörömöt. Az ágyhoz ugrott és egy szempillantás alatt fegyvert cserélve a Cica nyakának szegezte kését.

– Fölkelni!

A shindy megvonaglott és reszketni kezdett. Olsen rémült nyüszítést hallatott.

– Ne félj, kislány, most már nem lesz semmi baj – mondta Kissy, és rásziszegett a shindyre: – Mozdulj, mert levágom a füledet.

A pasi nagyon lassan fölemelkedett, és még lassabban elkezdett föltápászkodni az ágyról. Kissy egy gyors pillantással megállapította, arra már volt ideje, hogy térdig lehúzza Olsen nadrágját és bugyiját; a kislány most kapkodva visszarángatta őket és remegve húzódott a falhoz. Kissy a shindy nyakánál tartotta a kést, amíg a Cica két lábra nem keveredett az ágy mellett.

Elég zilált volt a megjelenése. A zakója egy székre volt dobva, a nyakkendője se volt rajta, Kissy nem tudta, az hol van. Vajszínű inge félig kint a nadrágjából, a nadrágon is látszott, hogy az imént még szerette volna ledobni magáról.

– Kezeket tarkóra! – csattant föl Kissy. – Lassú léptekkel kifelé!

A shindy engedelmeskedett. Kissy közvetlenül mögötte haladt, a tarkójának szegezve a bicskát. Magában hálát adott a mikrók zsenialitásának a késekért. A túszdrámánál is milyen jó szolgálatot tettek. Most éppen azért hajtotta ki a shindyt a szobából, nehogy valamivel túszul ejtse Olsent, no meg hogy a kislány ne is lássa ezt a szemétládát. A zakót otthagyta, esze ágában se volt lefoglalni vele a figyelmét és a kezét.

– Állj! – vezényelte, amikor az előszoba közepére értek. – Kezeket a falnak, lábakat terpeszbe! – A shindy ellenkezés nélkül beállt úgy, ahogy a krimikben a zsaruk motozzák meg az embereket. Kissy bal kézbe vette a kést, a jobbal végigtapogatta a pasast. A farzsebében talált egy tárcát, kirántotta, a földre dobta, megint megtapintotta a zsebet. Volt még benne valami, tapintásra alighanem bicska. Benyúlt, hogy kivegye azt is.

A Cica akkor mozdult meg, amikor a zsebében volt Kissy keze. Hirtelen elfordult, ezzel elrántva őt is, aztán valahogy hátradőlt és földre döntötte őt, de maga is rázuhant. Kissy ösztönösen döfött egyet a bal kezében tartott késsel. A shindy felordított, talpra ugrott és botladozva rohanni kezdett a kijárat felé. Kissy látta, ahogy a tárcáját fölkapja a földről, és tudta, hogy nem engedheti elmenni. Jobb kézbe vette a kést és elhajította. A célzásra alig figyelt oda, de így is eltalálta. A combján. A shindy üvöltve nekiesett az ajtónak és föltépte.

– Állj! – Végre megtalálta a hangját. – Állj vagy lövök!

A shindy kibotorkált az ajtón, Kissy talpra kecmergett és utánavetette magát. A kezében már ott volt a Nimbusz.

– Még egy lépés és kilyukasztalak!

A Cica megállt, lihegve és nyüszítve. Nem fordult meg. Kissy vérfoltot fedezett föl a bal oldalán, elég hátul. Lejjebb, mint a szíve, de a veséjénél följebb. Ott szúrta meg, amikor a földre estek. Úgy tűnik, belső szervben nem tett kárt, de sebaj, lesz még alkalma rá. A bal combja is vérzett, és benne volt a kés.

– Hasra!

Ekkor végre megszólalt a Cica.

– Te nem vagy rendőr – nyögte. – Engedj… engedj elmenni. Soha többé… nem jövök vissza…

Kissy hirtelen bal kézbe vette a Nimbuszt, lépett egyet előre, lehajolt és kirántotta a kését. A pasas üvöltött egyet, de ő addigra már hátralépett megint. Eltette a kést és újratöltötte a lőfegyvert.

– Azt mondtam, hasra!

– Nem tudok… fáj a lábam…

– Egy nyavalyát. Mindjárt belelövök a másik lábadba, akkor majd lehasalsz magadtól.

– Ez blöff… nincs is pisztolyod…

Kissy nagy ívben megkerülte a shindyt, a gyomrának szegezve a fegyverét.

– De van ilyenem, látod? Többször nem mondom, mozdulj már!

A Cica megadóan fölemelte a kezét és nehézkesen négykézlábra ereszkedett, aztán lehasalt.

– Vedd ki szépen a zsebedből azt a bicskát, és dobd el oldalra.

A shindy engedelmeskedett. Csakhogy dobás előtt kiugrasztotta a pengét is, és nem oldalra dobta, hanem Kissy lába felé. Aztán ugrott. A támadás újabb ordításban végződött, ahogy ő belerúgott a vállába.

– Hülyének nézel?!

A shindy sziszegett valamit válaszul, és elkapta a bokáját. Csakhogy ők rengeteget gyakorolták, mi a teendő ilyen esetben. Kissy fordított egyet a lábán, hogy a Cica kénytelen le-

gyen elengedni a lábát, különben kificamodik a keze. El is engedte, de azonnal elkapta a másikat is. Kissy megbillent, a Nimbusz gumija kicsúszott a kezéből. Minthogy ott állt a shindy fölött, a lövés célzás nélkül is talált. A pasi akkorát üvöltött, hogy végigzengett az utcán, de nem ájult el, mint Masoudi doktor támadója annak idején. Ez abból derült ki, hogy lerántotta őt a földre.

A rövid dulakodás részleteire Kissy sose tudott pontosan visszaemlékezni. A Cica elkapta Kissy fegyvert tartó kezét, ő a másikkal orrba vágta, valószínűleg térddel gyomron is rúgta, de ő is kapott egyet a hasába, amit viszont alig érzett, hiszen kabát volt rajta. A küzdelem azzal végződött, hogy sikerült úgy megrúgnia a pasast, hogy volt alkalma nemcsak fölkelni, de le is porolni magát és az elejtett csúzliját is megkeresni, amíg a shindy karikába görbülve fetrengett.

– Jól van – mondta Kissy –, amit tudtál, megpróbáltál, de most már legyen ebből elég. Ha csak megmoccansz, olyat kapsz, amihez képest az eddigiek csak simogatás.

– Ki vagy te… – nyögte a shindy.

A Jerry Alapítvány egyszemélyes shindyelhárító rohamcsapata, gondolta Kissy büszkén. Igen, ez végre igazi verekedés volt, amiben a pasinak is volt némi esélye, mert állta a késszúrásokat, sőt a nimbuszlövedéket is. Azt a hátába kapta, az is vérzett jócskán.

– Én vagyok a te rémálmod – felelte, jól tudva, hogy a szavai bekerülnek a Jerry archívumába. A telefon továbbra is rögzített mindent, már ellenőrizte, nem sérült meg és ki sem kapcsolódott a harcban. – Hátralevő életedben rólam álmodsz éjszakánként és sikoltva ébredsz. A cellában, aztán majd szabadlábon is. Valahányszor gyerekekről ábrándozol, eszedbe fogok jutni. Ha bármikor hozzányúlsz egyhez megint, eljövök én vagy egy társam, és úgy megverünk, hogy a büntetésed felét kórházban töltöd. Legközelebb nem úszod meg ilyen apró karcolásokkal. – Fél térdre ereszkedett a Cica mellett és a torkának szegezte a kés pengéjét. – Mi ott vagyunk mindenütt. Ha csak egy ujjal megérintesz még egy gyereket, ábécésorrendbe rakjuk a testrészeidet az orrod előtt a földön. Ez a kés borotvaéles. Most szépen, illedelmesen megköszönöd a verést és a tanítást.

– Ha rendőr vagy – nyögte a shindy –, nem bánthatsz… ha nem fenyegetlek…

Kissy elvette a kést és orrba vágta.

– Amint látod, nem vagyok rendőr – egyenesedett föl. – De ez ne szegje kedvedet. Fogsz te ma még rengeteg rendőrt látni, szebbnél szebbeket.

– Ki vagy te…

Kissy mozdulatlan fejjel, könnyedén félrehajtotta nagy füleit, hogy a kérdés hangsebességgel elszáguldjon mellettük a semmibe.

– A rendőrökről jut eszembe. Neked volt egy táskád is. Az hol van? Mit tartasz benne, gyerekpornót?

A Cica megint elkapta Kissy bokáját. Ő ezúttal nem mozdított a lábán, inkább a másikat emelte föl, és a sarkát nekicsapta a pasi ujjainak. Ordítást kapott válaszul, de nem artikulálatlan üvöltést. Ez szavakból állt. Kissy nem túl erősen szájon rúgta. A szavakat tompa fájdalomüvöltés szakította félbe.

– Így nem beszélünk hölgyek előtt. Gondoskodni fogok róla, hogy a börtönben komolyan kioktassanak az illemből. Megparancsoltam, hogy köszönd meg a verést és a tanítást. Nem engedelmeskedtél. Megkérdeztem, hol a táskád és mit tartasz benne. Nem feleltél. Szabad így bánni azzal, aki bármikor ráléphet az orrodra?

A shindy kétségbeesetten megfordult, háttal Kissynek, aki lélegzetnyi szünet nélkül hozzátette:

– Vagy összecsomózhatja a tarkódon a füledet?

Kifinomult, nagy fülei ekkor elkapták a kertkapu zárjának zörgését. Villámgyorsan a pasi fölé hajolt, hátracsavarta mindkét karját, aztán megrántotta az inget hátul a nyakán, amitől elöl ki is nyílt; hogy a gombok szakadtak-e vagy az anyag, Kissyt nem érdekelte. Lehúzta az inget a Cica könyökéig és ráült a lapockájára.

– Nem ajánlom, hogy megmozdulj – mondta neki, és nyomatékul megveregette a kés lapjával a kopaszodó feje búbját.

A kapu kinyílt és belépett egy nő.

– Semmi baj, asszonyom – kiáltotta Kissy –, jöjjön be és zárja be a kaput maga mögött!

– A lányom telefonált, hogy…

– A szobájában van. *Sértetlenül,* de éppen az utolsó pillanatban érkeztem. Persze halálra rémült. Legyen szíves, menjen be és hívja ki.

– Hívjam ki?…

– Mondja meg neki, hogy megvertem a pasit, a földön fekszik és reszket.

– De hát…

– Sokkal jobban fogja érezni magát, ha megnézi. Higgyen nekem, asszonyom, én is keresztülmentem ezen.

Madame Olsen tamáskodva bement a házba, a Jerry Alapítvány Rohamcsapatának Tapasztalt Kisegere pedig úgy folytatta a vidám társalgást nyöszörgő páciensével, mintha egy korábban félbehagyott témát folytatna.

– Ja, te persze közben tüdőgyulladást kapsz itt a fagyos földön, félmeztelenül, igaz? Ne aggódj, majd kihevered a börtönkórházban, mire a sebeid begyógyulnak. A börtönben majd megnyugtatnak, nem olyan rossz hely az, főleg ha szereted a focit. Akkor jó, vasárnap focizni szoktak. Hát az olasz konyhát szereted-e? Még jobb, szerdán pizza van a büfében. És a filmeket szereted? Akkor a szombatot is szeretni fogod, az a mozis nap. Heteroszexuális vagy?

Elhallgatott és gondterhelten megdörzsölte az állát.

– Hát a csütörtököt nem fogod szeretni.

A ház felé pillantott.

– Már jönnek is. Viselkedj tisztelettudóan és ne tegyél olyat, amivel megrémítenéd a kisasszonyt. Az a cél, hogy csak te emlegesd meg egész életedben a mai napot. Világos?

Olsen gyanakvóan nézett rájuk és nem jöttek közel. Az anyja fogta mindkét vállát.

– Miért hívtál? – kérdezte Olsen vékony hangon.

– Meg akartam mutatni neked – Kissy ruganyosan fölpattant a shindy hátáról – ezt a rakás szerencsétlenséget. Látod? Már nem veszélyes. Most fölkel és szépen bocsánatot kér. Légy szíves, mozdulj meg, mindjárt ebédszünetem lesz.

A Cica reszketve, nyögve föltápászkodott. Beletelt egy percbe is. Véres volt és koszos a földön hempergéstől. Kissy örült, hogy száraz a föld, semmi kedve nem volt úgy hazamenni, mint egy malac.

A shindy tett egy lépést a kislány felé.
– Én nem mennék abba az irányba – figyelmeztette Kissy.
A pasas megállt.
– Miért… teszik ezt velem? Én nem csinál… csináltam semmit…
– Nem figyeltél – válaszolt Kissy élesen. – Bocsánatkérést mondtam, nem hazudozást. Mindent rögzítettünk.
Beszéd közben követte a shindy tekintetét, aki fölfedezte a földön a saját kését. Kissyre pillantott, aki elmosolyodott.
– Próbáld meg, ha mered. Fájni fog.
Pontosan tudta, mire készül a páciense. Nem arra, hogy fölvegye a kést. Az csak figyelemelterelés.
A Cica hirtelen előrelépett és lehajolt jobbra, a kés felé, arra számítva, hogy foglyul ejtője követi és megpróbálja előtte megszerezni. Kissy ehelyett megpördült és iszonyú erővel fenékbe rúgta. A pasas átbucskázott a kés fölött és elterült a földön. Kissy rávigyorgott Olsenékre, minden sietség nélkül fölvette a bicskát, becsukta és eltette.
– Én szóltam. Kelj föl és kérj bocsánatot. Ha nem, újra megrúglak.
De látta az arcán, hogy nem fog bocsánatot kérni. Ez még mindig abban reménykedik, hogy egyszer elkaphatja őt és be tudja gyömöszölni két szelet kenyér közé.
Odalépett a pasas fölé és rúgásra emelte a lábát, támadásra számítva. Helyesen. A pasas most a kezét kapta el, kihasználva, hogy fél lábon áll, és magára rántotta. Kissy hassal zuhant a pasi arcára, és hirtelen fölrántva a térdét fültövön rúgta. Aztán előkapta a kését és a shindy karjába döfte. Azonnal kiszabadult a keze.
– Én csak védekeztem, tisztelt bíróság – közölte, és fölállt. – Valahányszor ennek az alaknak a közelébe kerültem, rám támadt. Védekeznem kellett, ezért újra és újra bántalmaztam és megsebesítettem. Amint ezt fölismertem, azonnal elmentem a közeléből.
Ezzel odasétált Olsenékhez.
– Megnyugodtál már egy kicsit?
Olsen bizonytalanul vállat vont.
– Azt mondta neki, hogy a férjemet perbe fogták és ő az ügyvédje – mondta az anyja. – Amiből egy szó sem igaz.

Kissy visszanézett a shindyre.

– Örülnék, ha nem ficánkolnál többet. Nem szeretnék egy véletlen mozdulattal túl nagyot vágni. Nem mintha zavarna, ha lejön a füled, csak nincs kedvem bíróságra járni. Jó, hogy ügyvéd vagy, szükséged lesz védelemre. Tudod, miért teremtette Isten a kígyót még az ügyvéd előtt? Gyakorlásnak!

Ezzel visszafordult és leguggolt Olsen elé.

– Látod, én nem félek tőle.

A kislány bizonytalanul elmosolyodott.

– De ki vagy te? És hogy kerültél ide?

– Ja, azt nem mondhatom meg. Majd ha ő már nem lesz itt – bökött a háta mögé. Fölpillantott az asszonyra. – Kérem, ön se mondjon semmit, madame Olsen.

– Olsen?…

Kissy zavarba jött.

– Ja… az csak egy fedőnév… én találtam ki… mindegy. – Hátranézett páciensére, aki még mindig a földön feküdt, már oldalra fordulva. – Hogy vagy? – Csak dühödt morgást kapott válaszul. – Jut eszembe… Egy turista Kínában elvetődik egy kis régiségboltba, ahol mindenféle titokzatos tárgy között talál egy bronzpatkányt. Ez mibe kerül, kérdezi a tulajdonost, egy nagy szakállú, ravaszkás tekintetű öreg kínait. Azt mondja: húsz dollár a patkány és ezer dollár a története. Tessék húsz dollár, mondja a turista, tartsa meg a történetet. Elindul a patkánnyal a zsebében, sétál a városban, egyszer csak egy csatornából előjön két patkány és mennek utána. Gyorsít, de máris jön még két patkány. Egyre csak jönnek, jönnek az újabb patkányok, kirohan a kikötőbe, addigra már megszámlálhatatlan patkány lohol a nyomában. Előkapja a bronzpatkányt, behajítja a tengerbe, az összes patkány utánaugrik és belefullad. A turista visszarohan a régiségboltba. Á, eljött a történetért, mondja az öreg kínai. Kit érdekel a történet, liheg a turista: azt mondja meg, ugye akad itt egy bronzügyvéd is?!

– És most mit fogunk csinálni vele? – kérdezte Olsen, ahogy visszamentek a házba.

– Sok mindent lehet – felelte Kissy, megállva az ajtóban, az ügyvéd tárcájával a kezében. – Gilles Noir, párizsi lakos, negyvenhárom éves. Talán még nem túl öreg. Bár persze ki tudja…

a misszionáriusok ebben a korban remekül átsülnek olajban, de ez ügyvéd.

Olsen meglepve nézett rá a nappali ajtajából. Kissy rávigyorgott. A kislány kicsit bizonytalanul visszavigyorgott.

Ahogy madame Olsen becsukta maguk mögött az ajtót, Kissy intett a shindynek.

– Jöhetsz. De mintha élnél, mert kihűl a ház.

A pasi ellenkezés nélkül bement, nagyon fázott már. Kissy beterelte a vécébe és rázárta az ajtót.

– Itt helyet foglalsz és nyugton maradsz. Tekintsd előtanulmánynak: ennél csak jobb lesz a cellában, ahol fekvőhely is van.

S bement Olsenékhez, de a nappali ajtaját nyitva hagyta.

– Ne mondják ki hangosan, ami ide van írva – mutatta meg nekik az igazolványát. – Nem szeretünk a pácienseink előtt névvel szerepelni. Nyugodtabban alszunk tőle. Hívhatja a rendőrséget, asszonyom.

– Várjatok azzal még egy kicsit – szólalt meg a telefonja, ami meglepte a háziakat. Kissy elfelejtett szólni nekik, hogy közben végig rá van csatlakozva a Jerry hálózatára. Niala szólalt meg most. – Az a véleményünk, hogy túl sok a külsérelmi nyom a shindyden. Brigitte már a Périphérique-en van.

Kissy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Ezt Niala is látta, mert közben maga felé fordította a telefont.

– Ne szólj semmit – mondta Niala. – Nagyon megrongáltad a shindyt, de önvédelemből szükség volt rá, és Brigitte azért megy, hogy ezt megmagyarázza a rendőröknek.

– Alfa November hogy van? – szólalt meg Nimby.

– A kislány jól van – felelte Kissy –, és ne használjatok kódokat, ők is hallanak minket és megijednek. Egyébként nem rongáltam meg annyira a shindyt – nézett az előszoba felé –, most jut eszembe, hogy mennyi fölszabdalatlan terület van még rajta… egy pillanat…

– Nem szabad – mondta Niala pont olyan hangon, ahogy Ködöcskéhez beszél, amikor az meg akar rágni valamit.

– Ugyan már – érvelt Kissy –, ha úgyis ügyvéd kell a pasi irháján ejtett lyukak miatt, akkor nem mindegy, hogy hány lyuk van?

De Olsen úr előbb jött meg, mint Brigitte. Berohant a nappaliba, átölelte a lányát és tudni akarta, hogy mi történt.

Kissy felmutatta az igazolványát.

– Kérem, ne mondja ki ön se hangosan a nevemet, és az intézmény nevét se.

– Miért?

– Mert feltételezem, hogy a mellékhelyiség ajtaja rossz hangszigetelő.

Olsen úr – középmagas, vörösesszőke, öltöny, bajusz – kipillantott az előszoba felé.

– Ki van ott?

– A páciensünk. Oda zártam be, az udvaron fázott már.

– Miért nem hívott rendőrt?

– Azt tanácsolták, hogy várjam meg az ügyvéd megérkezését.

Olsen úr bólintott.

– Tehát mi történt?

Kissy nagy vonalakban elmesélte odáig, hogy rátört Olsenre és a Cicára a gyerekszobában. Olsen úr zsebkendőt vett elő és megtörölte a homlokát.

– Hála az égnek… ez volt a leghasznosabb program, amit valaha találtam.

– Tehát ön helyezte üzembe?

– Én. Egy barátom mesélt róla… valami olyasmit, hogy önök figyelik a gyerekek beszélgetéseit, és beavatkoznak, ha veszélybe kerülnek. Ezek szerint csakugyan.

– Igen, nagyjából. – Kissy éles fülei elkapták egy autó hangját, amint megáll a kapu előtt. – Ez alighanem az ügyvédem lesz.

– Az öné? Azt hittem, a… a…

– Nem, ő majd kap ügyvédet a rendőrségen.

– De önnek miért kell?

– Semmiség – vont vállat Kissy –, csak egy kis reklámot csináltam a baleseti sebészetnek.

Brigitte ragaszkodott hozzá, hogy a shindyt addig is engedjék ki, amíg a rendőrség megérkezik, és hívjanak orvost hozzá. Ez jogtalan fogvatartás, mondta. Kissy megjegyezte, hogy a pasas állandóan verekedni próbált, de Brigitte-et ez nem érdekelte, tehát kieresztette a Cicát és leültette a nappali belső sarkában,

ahonnan nem lóghatott meg egykönnyen. Alighanem szívesebben bámulta volna tovább az üres falat, mint az Olsen szülők ellenséges arckifejezését. Olsen már nem volt ott, visszament a szobájába, miután Kissy közölte vele, hogy nem kell bámulnia az ügyvéd képét, ha nem akarja, de teljes biztonságban van, bárhol. Olsen megköszönte és bezárkózott a szobájába.

Nem nagyon lehetett megítélni, mennyire hatott rá az ügyvéd támadása. Elég zárkózottan viselkedett, Kissy sejtette, hogy mások jelenlétében nem fog sírni, de alighanem jót tenne neki, ha jól kisírná magát. Talán majd most a szobájában. A szülei leplezetlen felháborodással meredtek az ügyvédre, aki bűntudatosan pislogott vissza rájuk.

Brigitte hívta a mentőket és a rendőrséget, aztán megkérdezte a shindyt, hogy ő ügyvéd-e. A Cica lehajtott fejjel nemet intett.

– De hiszen azt mondtad! – csattant föl Kissy. – Egyik ügyvédviccet a másik után vágtam a fejedhez, és még csak nem is vagy ügyvéd?!

– Azt csak úgy mondtam… hogy beengedjen…

Kissy tekintete megakadt Brigitte-en, aki *csakugyan* ügyvéd volt, és nem mondott több ügyvédviccet. Különben is, Brigitte valószínűleg mindet ismerné. De mélységesen elítélte a hazugságot.

– És mi vagy igaziból?

– Nem kell válaszolnia – szólt közbe Brigitte. – Légy szíves, Ki…

Kissy keze mint a villám lendült meg és tapadt az ügyvédnő szájára, mielőtt a nevéből a harmadik hangot kimondta volna.

– Ne mondd ki a nevemet!

– Hülye… bolond vagy… elment az eszed?! Nem is ez az igazi neved, és a bírósági eljárásban úgyis hallani fogja éppen elégszer! Hogy jut eszedbe, hogy befogd a számat?!

– Csigavér – szólalt meg Kissy derekán Niala hangja. – Azért vagy itt, hogy ne tudja meg a nevét. Se a szervezetünkét. Ez nem lehet neked probléma.

Brigitte Kissyre meredt, aki lelkes kisegérvigyorral nézett vissza rá. Brigitte persze minden tehetségét be fogja vetni a Jerry érdekében, sokat is köszönhet D'Aubissonéknak meg az alapítvány céljaival is maximálisan egyetért. Az más kérdés, hogy a módszereikkel nem annyira.

Aztán megjöttek a mentők és a rendőrök, és amilyen érdekes volt az eset akkor, amikor kedvére szurkálhatta a shindyt, olyan unalmas lett most. A rendőrök kérdéseket zúdítottak rá, Brigitte pedig rendre visszaverte mindet. Két-három kérdésenként egy-egy törvényi hivatkozással. Aztán a Cicát megbilincselve, rendőrkocsiban elvitték, őket pedig Brigitte vitte a saját kocsiján, miután megvívta a csatát az őrmesterrel, aki őket is rendőrautóval vitte volna.

Kissy elöl ült és gyönyörködött a napsütötte tájban, amit valósággal elborítottak a virágok. Mindenki másnak esőáztatta, hófoltos városi utcáknak tűntek volna – de egyből kisüt a nap, ha a kisegér shindybe márthatja a pengéjét!

Azt hitte, ezzel vége is a történetnek, amikor végre kiléphetett a rendőrségről és foghatott egy taxit haza. A feje zúgott a rengeteg kérdéstől és Brigitte végeérhetetlen karattyolásától, amivel kétségkívül az ő jogait védte, de már negyedóra után fárasztó volt hallgatni, neki pedig majdnem négyóránnyi jutott belőle. Déltájban kapta el a shindyt. Azért is nem kérte, hogy Brigitte vigye haza, nemcsak mert ő az ellenkező irányba tartott.

Illetve *ők.* A kihallgatáson, aminek nagy részén Olsen nem lehetett jelen, ott volt egy nála sokkal kisebb gyermek is. Kissy rögtön észrevette. De hát erről se tudtak beszélgetni. Most hazamegy, megtámadja a konyhát és… hopp, de hisz Martin már otthon van.

Fölkapta a telefont, amit a rendőrségen persze ki kellett kapcsolni.

– Cin-cin!

– Cin-cin – felelte. – Úton vagyok hazafelé, egérke, van valami kaja?

– Hogyne lenne. Akár macskát is sütök a tiszteletedre.

– Már nem lenne idő megsülnie, öt perc és otthon vagyok.

– Öt és fél perc múlva tálalok.

Kissy elégedetten megbillegette nagy füleit. Igen, ilyen srácot kell tartani. Aki tudja, hogy a párja megéhezett a kemény küzdelemben, és akár macskát is elejtene a kedvéért. Kisegér létére!

Macska tényleg nem volt, illetve elkészítve nem. A nappaliban ült, a füle tövét vakargatta és rosszallóan nézte a két egeret,

akik nagy egyetértésben tartottak a konyha felé, nyomukban az őrült farokpörgetéseket rendező Suzyvel.

Martin csirkét sütött krumplival, Isabelle néni egyik paradicsomos mártásával, hozzá pedig egy egyszerű kis salátát, uborka, paprika, metélőhagyma, fűszerek, ecetes-olajos öntetben. Kissy hálás közönségnek bizonyult, úgy evett, mintha nem is egyetlen cicával birkózott volna, hanem egész alomra valóval, mondjuk egyhónaposakkal, azok már beleváló kis vasgyúrók lehetnek.

– Hány darab? – kérdezte Martin.

Kissy bekapott két krumplit és eltűnődött, amíg megette.

– Hét. Kettő a füleimet ráncigálta, kettő a mancsomat, kettő a lábamat, a hetedik pedig itt ült a mellemen és kiselőadást tartott a válogatott kínzásokról, ha nem vallok. Azzal kezdték volna, hogy tanulmányi kirándulásra visznek egy macskatenyészetbe, ahol a bennszülöttek házimacska néptáncokat és karmincadalokat adnak elő.

– De te legyőzted őket – mondta kedvese.

Kissy sötéten bólintott és vett még a salátából.

Este hétig mindenki azt hitte, hogy a Jerry dicsőséglistája csak egy újabb shindyvel bővült. Az első facebookos shindyjükkel, hiszen Carati nem volt valódi pedofil. De pár perccel hét után, alighogy a végére ért új kalandja elmesélésének – anya tíz perce ért haza –, csörgött a telefon. A hívó Quirion néven mutatkozott be, Kissynek pedig két-három másodpercig is eltartott rájönni, hogy ez Olsenék igazi neve. A rendőrségen elkérte a telefonszámát.

– Szóval az a helyzet, hogy az imént fölfedeztük a sarokban Noir aktatáskáját, és nem tudjuk, mihez kezdjünk vele.

Kissynek megrebbent a füle. Csakugyan.

– Nahát… erről teljesen megfeledkeztem – ismerte be. – Sőt úgy rémlik, hogy csak a tárcáját vitték vele a rendőrök.

– Más is van?

– A zakója… és a nyakkendője. Valahol ott heverhetnek azok is.

– Majd megkeressük. Mindenesetre a táska már előkerült. Mit gondol, vigyük be holnap a rendőrségre?

Kissy csak egy másodpercig gondolkodott, és rögtön tudta, mit kell tenni.
– Mindenesetre *most* legjobb lesz, ha kinyitják.
– Miért?
– Mert ha van benne valami bizonyíték, az esetleg azonnal előkerül, nem két hét múlva, amikor valamelyik nyomozó kegyeskedik átvizsgálni a táskát.
– De szabad ezt nekem kinyitni?
– A páciensünk aligha kérheti számon, Ols… Quirion úr. Nyissa ki nyugodtan.
– Hát jó… maga tudja. Egy pillanat.
Kissy elégedetten helyet foglalt a nappali asztalánál és kiitta a narancsleves poharát.
– Nyitva van – érkezett a hang a telefonból. – Van benne egy számítógép, egy telefon…
Kissy lecsapta a poharat az asztalra.
– Micsoda?!

Ők érkeztek meg Olsenékhez először, s alig egy perc múlva a lányok, Tom hozta ki őket. Chantal már náluk volt, ott alszik, Andreasszal, akibe persze nem szerelmes, á, szó sincs róla.
Amíg Nimbyt várták, a háziakkal beszélgettek és kicsomagolták a játékaikat. Netbook, szerszámok, gumikesztyűk. Ők csak ennyit hoztak, de Nimby beugrik Shrekhez és fölpakol mindent, amit tud.
Olsent mulattatta, hogy ezt a nevet kapta Kissytől. Ismerte az Olsen ikrek egypár filmjét, de sose gondolkodott el azon, hogy ugyanúgy hívják, mint Mary-Kate-et. Kissy úgy látta, sikerül maradandó trauma nélkül túljutnia a támadáson, ami nemcsak annak köszönhető, hogy a Jerry Alapítvány Rohamcsapatának Harcedzett Kisegere az utolsó pillanatban megmentette, hanem annak is, hogy a Jerry Alapítvány Lélekbúvár Kisegere gondoskodott róla, hogy megszemlélhesse az ártalmatlanná tett, több sebből vérző shindyt. De a szerénységére a legbüszkébb!
Az Olsen szülők már nem voltak ennyire nyugodtak. Kissy alighanem súlyos büntetéstől mentette meg Olsent azzal, hogy figyelmeztette a szüleit: a lányuk már megbűnhődött a könnyelműségéért, a további fenyítés nem lenne igazságos. És a világ minden kincséért el ne tiltsák a netezéstől, egy napra se!

Ez még a rendőrségen volt, amíg a folyosón várakoztak. Kissy akkor szegődött Olsen úr mellé, amikor az fölkereste a kávéautomatát. Kissé nehezményezte, hogy Kissy bele akar szólni a gyereke nevelésébe, de ezt ő egyből leszerelte azzal, hogy Olsenék tartoznak neki eggyel-mással, és ő teljes munkát akar végezni. A Jerrynek nem elég, hogy elkapja és hűvösre teszi a shindyt: ők mindent meg akarnak tenni azért is, hogy az áldozatok számára a legkisebbre csökkentsék a traumát.

Most megint visszatértek erre a kérdésre. Kissy elmondta, hogy van a csapatban egy diplomás gyermekpszichológus is, akinek az a véleménye, hogy minden utólagos gyógykezelésnél többet ér, ha már eleve nem engedik a poszttraumás stresszt kialakulni. Ezt maga Pi is megerősítette telefonon. Olsen éppen eleget szenvedett, pedig voltaképpen csak a gyerekek szex iránti természetes kíváncsisága és az ugyancsak természetes naivitása okozta a bajt. Semmiféle büntetés nem lenne helyénvaló. Ellenkezőleg, úgy kell bánni vele, mint aki éppen egy súlyos betegségből lábalt ki vagy szerencsésen megúszott egy rémületes balesetet.

A szülők nem egészen értettek egyet velük, ez látszott az arcukon. De az az érv hatásosnak bizonyult, hogy adósai Kissynek. Meg talán a lovas érv is. Niala azt mondta, egyszer az egyik barátnője leesett a lóról, évekkel ezelőtt. A lovasiskolában történt, egy sereg szakember volt jelen. Amint megállapították, hogy nem esett baja, rögtön erőnek erejével visszaültették a lóra. Mert ha nem ül vissza azonnal, soha többé nem mer majd lóra ülni. Olsen éppen ezért a szobájában volt és netezett Jenniferrel, amíg ők mindezt megbeszélték. Csak később jöttek elő, amikor megérkeztek a fiúk is.

Nimbyt várták, egyedül, de csapattal jött. Shrek… Maszat… Jean-Pierre. Nem is taxival, Shrek kocsijával.

– Azt beszéltük meg, hogy elhozok mindent, amit tudok – mondta a mikró a bemutatkozások után –, és én pontosan ezt tettem. Ezeket tudtam hozni – mutatott körbe a három férfin, akik bármelyikének elfért volna a zsebében, egy darab sajttal együtt.

– Ez most privát buli – mondta Shrek. – Nem pénzért jöttünk, csak úgy. Poénból.

– Mert csípjük a burátokat – tette hozzá Maszat barátságosan. – Még ha a kedvencem nincs is itt.
– A képem itt van – cincogta a netbookból Vanessa.
– Baró! Szóval ezeket zsákmányoltátok szerencsétlen hülyétől – pillantott Maszat az asztalra. – Nimby azt mondta, rendesen kicifráztad az ábrázatát.
– Az ábrázatát éppen nem – felelte Kissy –, de jócskán kapott késsel is, ütést meg rúgást is, sőt bele is lőttem egyszer.
– Miért? – kérdezte Jean-Pierre.
– Mert többre nem volt alkalom!

A táska valóságos kincsesbányának bizonyult. Egy elég jó netbook, egy okostelefon. Alattuk négy pornómagazin, gyerekek nem voltak bennük. A tetőrekeszekben még két pornómagazin. S ahogy átvizsgálták a rekeszek mélyét is, előkerült két kis zacskó. Az egyikben kék, rombusz alakú tabletták, a másikban fehér por.
– Né csak – dörmögte Nimby.
– Csúcs – mondta Maszat. – Ha ezt tudom, hozok egy rekesz sört is.
– Ez az, amire gondolok? – kérdezte Olsen.
– Hát aligha porcukor – felelte Jean-Pierre, aki a zacskót fogta. Egészen a sarkánál, két ujjal, persze kesztyűben. Óvatosan arrébb sétált vele és letette egy polcra. – Senki ne érintse meg. Kellenek az ujjlenyomatok.
– És az? – mutatott Olsen a kék tablettákra.
– Viagra – felelte Maszat, de ezt a szót Olsen láthatóan nem ismerte. – Öregebb pasiknak nagyon jól jön, ha kiscsajokkal…
– Igen, igen – vágott közbe madame Olsen sietve –, de ezeket nem itt akarta felhasználni, igaz?
– Lehet, hogy később vette volna elő – mondta Nimby.
– Csodát – legyintett Jean-Pierre –, a hölgynek igaza van. Az ürge sietett, hisz nem tudhatta, mikor jön haza valaki. Nem ért rá megvárni, hogy hasson a szer, azt pedig pláne nem, amíg a hatás elmúlik. Nem, itt egyikhez se nyúlt volna.
– És mit kap értük? – kérdezte Olsen.
– A tablettákért semmit. Az törvényes, megvette a patikában. A fehér por… az bizony súlyos évekbe fog kerülni.

– Ha tényleg ütős cucc – mondta Maszat, és elővett egy bicskát. Odanyújtotta Jean-Pierre-nek.
– Mit csináljak ezzel?
– Zsaru voltál, öreg, nem? Kóstold már meg, pofára ne csattanjunk!
Az exrendőr megcsóválta a fejét.
– Te is csak tévékrimikben láttál rendőrt, mi? Te észlény, én az informatikusoknál voltam, nem a kábszereseknél, de a fehér porokat ők se kóstolják meg. Ízről nem is lehet fölismerni őket, és ha így csinálnák, a maffia egykettőre elkezdene kis zacskókban sztrichnint csempészni, és egykettőre földobná a talpát minden zsaru. Na lássuk azokat a cuccosokat.
– Kétszer mondtad, hogy egykettőre – szólalt meg Vanessa.
– Mi van?
– Stílusbeli igénytelenség – felelte a kislány. – Ugyanazt a szót használtad kétszer, pedig két különbözőt is használhattál volna… á, mindegy, nem érdekes.
Jean-Pierre az egerekre nézett, akik vállat vontak. Ők nem tehetnek róla. Kissy a maga részéről legalábbis biztosan nem. El persze nem határolódik tőle, szó sincs róla, teljes mellszélességgel egértársa mellett áll mindenben, akár shindyt kell verni, akár exrendőrt froclizni.

Az asztal csakhamar megtelt játékokkal. Kissyék elhozták a netbookot, Shrekék kettőt, plusz két ugyanolyan telefont, mint a shindyé, három töltővel. ZTE Blade, olcsó, gyakori típus, útközben beugrottak egy haverjukhoz, tőle hozták mindezt. Amíg ők a havernál voltak, Nimby ellépett üzemanyagért. Kóla, narancslé, aprósütemény. Elhozták egyik-másik szerszámkészletüket is, bár azokra most nemigen lesz szükség. És hoztak egy tízes elosztót, hogy mindebbe áramot is tudjanak adni. Nimby körbejárt, csatlakoztatta őket, aztán előszedett egy LAN-kábelt és egy rádiós routert, mert a házban nem volt wifi, de erre is gondoltak. Mire végzett, az asztal fele kábelrengeteggé változott.
– Na, srácok – mondta Maszat –, akkor csapjunk bele. Én fölnyomom a telót.
Azzal fölkapta a shindy telefonját az asztalról.

– Hé! – csattant föl egyszerre több száz kisegér. – Az ujjlenyomatok!

Maszat végignézett a szemrehányó arcokon, utoljára Vanessáén.

– Elfelejtettem fölvenni azt a dögös doktorbácsis cuccot, mi? – Bólogattak. – Na, akkor ide vigyázzatok, kispofák. Ez kapacitív. Értem? Ezt gumival hiába nyomkodod, egyikőtök se fogja élvezni. Majd letörölgetitek szépen, bár szerintem jó ez maszatosan is, de megsúgom, hogy akkor se venném föl azt a vacakot, ha ez amúgy komálná. Gumi nélkül az igazi, higgyétek el nekem.

Kissy Olsenre meredt, aki remekül szórakozott a szövegen, és szemlátomást minden szónak mindkét értelmét értette.

Maszat letelepedett az egyik netbookkal és a telefonnal, Kissynek pedig összeakadt a tekintete Martinnel. Egyetlen pillantásból is értették egymást. Igen, gumi nélkül nemcsak a mobiltelefon jobb. Kipróbálták már egyszer-kétszer, miután megállapodtak, hogy a kisegér-utánpótlás ellen véd a tabletta és az óvatosság, a betegségektől pedig nem tartanak, hiszen egyikük se állna le a szomszéd mezei pocokkal. Azért nem ez volt a rendszeres gyakorlat, mert első a biztonság. Például soha nem fekszenek le anélkül, hogy ellenőriznék, Macska kiment-e a szobából.

– Oké vagyok – szólalt meg Shrek. – Ezen a kis vacakon megint nincsen semmi erősítés. Egyszer foghatnátok valami olyan csókát, aki tényleg föladja a leckét.

– Majd körkérdést rendezünk – felelte Vanessa. – Esetleg pályázatot írunk ki, komoly programozói képzettségű bűnözőket keresünk, biztonságtechnikai cégeknél dolgozó shindyk előnyben.

– Fúha – mondta Maszat –, az állati frankó lesz. Mégiscsak meg fogom csinálni, amit régebben akartam, csak aztán ledumáltatok. Elveszlek feleségül. Istenien főzöl, és még klassz melókat is szerzel.

– Az ötlet aligha tetszene Nimbynek – cincogta Vanessa. – Egyébként sincsen elég nagy füled, hogy el tudj hódítani tőle.

Kissy elkapta Olsen arckifejezését, amikor ebből a mondatból megtudta, hogy a mikrók szeretik egymást. A kis disznó! Alig pár órája majdnem rosszul járt a szexmániája miatt, és máris

szemet vet Nimbyre. Olsen tizenkét éves, ezt azóta már tudta. Nimby tizenöt! A nagyapja lehetne!

Elővette a telefonját, belenézett a Wikipédiába, és döbbenten olvasta, hogy a kisegerek ötvennapos korukban már szaporodnak. Gyorsan elosztotta a három évet ötven nappal. Huszonkét generáció! Nimby olyan távoli őse lehetne Olsennek, mint Kolumbusz egy mai embernek.

Persze csak ha Olsen is kisegér lenne. Bár tulajdonképpen az is, Vanessa mondta valamelyik szónoklatában, hogy egér mindenki a világon, akit a rossz emberek bántanak. De jobb, ha Olsen ezt nem tudja és nem próbálkozik Nimbynél. Vanessa vigasztalhatatlan lenne, ha nem verheti meg a kislányt személyesen.

A netbook tartalmát gondosan lementették, aztán kotorászni kezdtek benne. Nem kellett sokáig: a levelezéssel kezdték.

– Né csak – mondta Shrek, amitől az összes egér odarohant hozzá, sőt Martin a Jerry netbookját is odafordította. De nem láttak semmi különöset. A levelezőprogram volt kinyitva, levelekkel.

– Mi van? – kérdezte Vanessa.

– Levelek. Sok helyes kicsi levélke.

– Shindységek? – cincogta Kissy lelkesen.

– Hát ezek titkosítva vannak, te – mondta Nimby, átkukucskálva a szoftveres válla fölött.

Shrek előrehajolt, fölvette az asztalról a kóláját, belekortyolt, visszatette.

– Úgy van, öreg. Ezek bizony titkosítva vannak. Vajon miért? – kérdezte olyan hangsúllyal, mint aki nagyon is jól tudja a választ.

– Mit használ? – érdeklődött Maszat, aki még a telefonnal bajlódott.

– PGP-vel nyomatja.

– Hát akkor nem sok játékunk van.

Kissynek lekonyult a füle. Hallotta már, hogy a PGP feltörhetetlen. Nem is egyszer, mert Nimby is azt használta a Jerry archívumán. Az egész titkosítva volt, hiszen tele volt a személyes magánügyeikkel meg a védenceik titkaival, címek, telefonszámok, Fiona, azaz Madeleine meztelen fotója, mindenféle.

Sőt volt olyasmi is, amihez még a Jerry se férhetett hozzá, vagyis nem mindenki. Nimby valamikor beletette a programba a személyes titkosítást, így olyan adatokat is eltehettek, amiket csak ők maguk tudtak kinyitni. Neki nem volt ilyenje, és Martinnek sem, de Nimby azzal indokolta a dolgot, hogy Vanessa másképp nem engedi meg, hogy lefotózza meztelenül, csak ha van ilyen személyes páncélszekrény. A kislány nevetett, de Kissy megfigyelte, hogy egy szóval sem tiltakozik, nem mondja, hogy így sem engedné magát lefényképezni. Chantal viszont nem sokkal később megköszönte az újítást, azt mondta, egész jó videókat tudtak csinálni, így el tudja tenni őket anélkül, hogy Nimby beleütné az orrát.

Később azért mindkettejüket megkérdezte. Chantal nevetett és azt mondta, vigyázzanak, hogy a lámpa a kamera mellett legyen, mert ha szembesüt a fény, akkor nem látszik semmi, ha meg oldalról, akkor minden tele lesz árnyékokkal. És mindig tegyék töltőre, amíg videóznak, mert az aksi nem bírja olyan hosszan, mint ők.

Kissy úgy döntött, nem kérdezi meg, milyen hosszan. Illetlenség volna.

– Milyen hosszan? – kérdezte abban a pillanatban.

Chantal nevetett és azt mondta, egy óránál rövidebb videót nem is érdemes csinálni, de igazából két-három óra az ideális. Kissy bólintott és arra gondolt, hogy ők ugyan videózni nem próbáltak – nem is látszana semmi a képen az ő tűzpirosan ragyogó füleitől –, de az időtartamok stimmelnek. Ha a cselekmény igazán kibontakozik, kell arra két-három óra, még több is.

Vanessa is nevetett, és azt felelte, régen elképzelni se tudta volna, hogy Nimby meglássa csupaszon. Itt kis szünetet tartott, aztán egy megdöbbentő őszinteségi rohammal beismerte, hogy ma már imád levetkőzni előtte.

Kissy tudta, hogy ennél többet akkor se fog megtudni, ha kiscicák elé veti barátnőjét; de hirtelen rájött, mi a teendője.

– Én azt szerettem ebben már kezdettől – mondta –, hogy Martin úúúgy nézett…

– Nimby is – bólintott a kislány, Kissy pedig igyekezett pókerarcot vágni, amíg gratulál magának. – Még mindig az orra hegyére ülnek a szemei, pedig mindent végignézett már.

– Az enyémek is – vigyorgott Kissy –, ma is éppen úgy kiülnek az orrom…
Vanessa hirtelen odanyúlt és megragadta Kissy fülét.
– Kiazmiaz?! – kapta föl a fejét rémülten.
Martin elengedte a fülét.
– Megint elábrándoztál, egérke – állapította meg. – Hol jár az eszed?
Kissy zavartan körbepillantott. Olsenék nappalijában ült, és mindenki őt nézte.
– Csak elgondolkodtam… a PGP-ről.

Több mint tizenötezer levél. Egészen pontosan tizenötezer-ötszáznegyvenegy darab. Ezerkétszázat a shindy írt, a többit kapta. Kilenc különböző címről. És mind titkosítva volt.
Volt neki még több ezer titkosítatlan levele is, majd kiolvassák őket, de azokból nem számítottak különösebben értékes információkra. Ez az archívum volt a fontos.
– Shindyklub – jelentette ki Vanessa azonnal, az első néhány adat hallatán. – Tízen vannak és gyerekekről leveleznek.
Ettől kezdve mindenkinek magától értetődő volt, hogy shindyklub, és fel kell törni a titkosítást. Csakhogy – a PGP-t nem lehet feltörni.
– Ez biztos? – kérdezte Olsen úr.
– Ez biztos? – kérdezte Niala egy pillanattal később.
– Ez biztos? – tudakolta Vanessa.
Shrek fölemelte a kezét. – Igen, ez biztos. Ha másféle védelem lenne rajta, azt mondanám, oké, brute force-ot neki, aztán majd csak végez úgy harmincezer év alatt, ha jó sok gépre leosztottad a feladatot. De a PGP-nek tökmindegy, hogy hány millió évig futtatod.
– Ja, masszív a cuccos – értett egyet Maszat. – Zimmermann egy isten. Nem azért, szóval mondjuk én is egy kisebb isten vagyok, de amit az az arc művelt az egyirányú függvényekkel, az baromi penge. Az FBI-nál se nyomulnak laza gyerekek, de szimplán hazavágta őket, totál frankón, mint állat.
– Elég már! – csattant föl Vanessa. – Fejezzétek be ezt a dicshimnuszt!
– Na csak várj – emelte föl az ujját Maszat. – Nyomd ide a nagy füleidet. A csóka kirakta a teljes kódot a netre és kiadta

könyvben. Nekem is megvan, csak per hecc vettem egyet, kiolvastam. Az nagyon ott van, tündérke. Az egész kristálytisztán le van írva, semmi rejtett algoritmus, nem húzza elő a kisegeret a cilinderből, színtiszta matek. Samu bácsi ráállította az összes tojásfejet, akit fölleltek, és lejött a konklúzió, hogy ezt biza nem lehet fölnyomni, mert ahhoz az kell, hogy kétszer kettő bármekkora szám lehessen, csak ne négy.

Hallgattak. Maszat kivételesen érthetően beszélt, és amiket mondott, az elvette a kedvüket attól, hogy felelősségre vonják az egeres poénokért.

– Ki az a Samu bácsi? – kérdezte Olsen.

– Az Egyesült Államok kormánya – felelte Nimby.

– Illetve konkrétan az ef-bí-áj – tagolta Maszat. – Nagyon berágtak a fejre. Vádat is akartak emelni ellene, de aztán jobbnak látták békén hagyni. Ennek a sztorinak húsz éve. Phil papa progijából lett egy gigamega szupercég, ahol ő tanácsadó, és az összes netes fotóján úgy vigyorog, mintha ő találta volna föl a sajtot a lyuk köré. Csak van is neki miért vigyorognia: mert tényleg ő találta föl.

– Nomármost – szólalt meg Shrek – minden titkosításnál van egy apró gikszer, amin el lehet hasalni. Az ember, aki használja. Zimmermann írt egy tündibündi tanulmányt arról, hogy kell használni a titkosítást, hogy tényleg titkos legyen. Itt nem olyanok játszanak, hogy ne írd föl a jelszót a fürdőszobai tükörre. Olyan fogalmakkal dobálózik, hogy csak lesel. *Bevezetés a kriptográfiába,* az a címe, érdemes megrágcsálnotok. Nem tudom, van-e francia fordítása, én angolul olvastam.

– Én is – mondta Nimby.

– Oksesz. Mármost a PGP komplex rendszer, és mint minden komplex rendszernek, megvannak rajta az apró kis sajtlyukak.

Kissy keze a derekára csúszott. Még egy kiszólás egerekről vagy sajtokról, és kicakkozza valamelyiknek a fülét.

– Mármint nem a rendszerben – vetette közbe Maszat.

– Persze, nem abban. A PGP atombiztos. Abban minden le van zsírozva. Csak marhára nem mindegy, hogy értesz-e hozzá. Mármost ha ez a kiscsákó – Shrek a netbookra bökött – a teljes cuccot magával cipeli, amikor gyereket… ööö… amikor *kiküldetésben* jár, akkor vagy annyira keni a témát, hogy no para,

vagy annyira harmat benne, hogy nincs tisztában a veszéllyel. Ez az, ami nekünk marhára nem mindegy. Értem?

Értették. Kissy hálás volt Shreknek ezért a fogalmazásért, hogy „kiküldetésben jár".

– Azt is tudjuk, hogy melyik eset játszik – mondta Nimby. – Tapsihapsi magával hozta a vegyi fegyvereit. Azok nincsenek letitkosítva. Elég, ha kinyitják a táskát, és öt évig csak akkor lát gyereket, ha rajzol párat a falra. Nem lehet valami dörzsölt.

– Ebben van valami – bólintott Jean-Pierre. – Meg kell keresnünk a gyenge pontját.

– Először is ki kell derítenünk – mondta Nimby –, hogy milyen kulcsrendszert használnak.

– Milyenek vannak? – kérdezte Vanessa.

– Amilyet kitalálnak. Lássuk csak. Van tíz emberke, akik leveleznek egymással, azt akarják, hogy mindenki mindent elolvashasson. A legegyszerűbb a közös kulcs.

– Az cikis – szúrta közbe Maszat.

– Persze, de ha abból indulunk ki, hogy a muksi gyengén vágja, akkor fel kell tennünk, hogy senki nincs a csapatban, aki jobban értené a mókát, mert akkor az kiokosítaná a többieket.

– Tied a pont.

– A következő játék a normál leosztás, hogy mindenkinek saját kulcsa van. Viszont várjunk, talán nem fog ártani itt átvenni a PGP alapjait.

Nimby kortyolt egyet a poharából.

– Nyomjad, öreg – buzdította Shrek.

– Tehát, hölgyeim és uraim, a PGP egy nyilvános kulcsos rendszer. Itt nem egy kulcsunk van, hanem kettő. Egy nyilvános és egy privát. A kettő úgy illeszkedik egymásba, mint lyuk a sajtba. Lenne másik hasonlatom is, de azt inkább nem mondom. Mármost a nyilvános kulcsomat megadom mindenkinek, aki kéri. Fölrakom a netre. Rányomtatom a névjegyemre. Akármit. A privát kulcsomat pedig itthon őrzöm a páncélban. No most. Ha Vanessa el akarja nekem küldeni egy sajtos süti titkos receptjét, akkor fogja a nyilvános kulcsomat, titkosítja vele a szöveget és elküldi. Csak szimplán levélben, nem kell a fegyveres futár a csuklójához bilincselt aktatáskával, mint régen. Ugyanis hiába jut a levél illetéktelen kezekbe, és hiába van meg a nyilvános kulcsom ország-világnak: azt a levelet, amit a

nyilvános kulcsommal lezártak, csak a privát kulcsommal lehet fölnyitni. Az pedig csak nekem van meg. Miután elolvastam, a választ hasonlóképpen Vanessa nyilvános kulcsával titkosítom, így csak az ő privát kulcsával lehet elolvasni.

– Mi lesz az? – kérdezte a kislány.

– Egy sajtosszendvics-recept. Így működik. Most lássuk, hogy csinálhatták a pácienseink. Első technika: közös kulcs. Egyetlen kulcspár, aminek mindkét fele megvan mindenkinek, de senki másnak nem adnak egyikből sem. Primitív és veszélyes. Ha egy példány illetéktelen kezekbe jut, föl lehet törni az egész levelezést. Második technika: személyes kulcsok. Mindenkinek megvan a többiek nyilvános kulcsa. Ha írok egy levelet a csoportba, akkor azt kilenc példányban küldöm szét, mindegyiket a címzett nyilvános kulcsával titkosítva, így csak ő olvashatja. Még egymás példányát se tudják fölnyitni. Ennek a hátránya, hogy minden egyes levelet kilencszer kell végigtitkosítani. Ezt hamar elunja az ember, úgyhogy ezt hátha nem csinálták. Inkább azt a játékot, hogy mindegyik levelet a saját privát kulcsukkal zártak le. Akkor bárki el tudja olvasni őket, akinek megvan a feladó nyilvános kulcsa, és persze az is csak nekik lehet meg.

Olsen úr egy ideje szemlátomást unta az előadást. Most megszólalt:

– Hogy néz ki egy ilyen kulcs voltaképpen?

– Egy állati hosszú szám. Ezerhuszonnégy bit… vagy akár négyezer-kilencvenhat bit…

– Gondoltam. Tehát nem tudják őket megtanulni fejből. Ott kell lenniük a számítógépen, nem?

– Hogyne. Csakhogy a kulcsokhoz jelmondatok is tartoznak. Nem jelszavak, mint a régimódi titkosításban, hanem egész mondatok. Ezeket pedig az életben föl nem törjük.

– Ja – mondta Shrek. – A jó öreg DES még ötvenhat bittel szaladt. Itt olvasom: ha olyan cuccod van, ami az ötvenhat bitet egy másodperc alatt megtöri, akkor százhuszonnyolc bittel eldolgozgat itt az asztalon úgy százötvenbillió évig. Márpedig az még mindig csak egy tizenhat betűs jelszó.

Kissy gondosan lesimította nagy füleit, rájuk húzta a sapkát, és ellenőrizte, hogy egy hajszál se lógjon ki. Aztán kesztyűt húzott és bement a konyhába.

– S miért hoztátok haza őket? – kérdezte éppen anya.

– Olsenék nem rajongtak a holmik társaságáért – felelte Vanessa.

– Ezt megértem, de úgy értettem, hogy miért nem adtátok le a rendőrségen? Elvégre a shindytek holmija.

– Ráér. Neki most egy darabig nem lesz rá szüksége. Jean-Pierre csak a fehér port vitte be, azt mégse tarthatjuk itthon.

– És őt csukják le érte?

– Csodákat, videó van róla, hogy az ürge táskájában találtuk, és mindenki aláírt egy vallomást, hogy nem mi tettük oda. – Vanessa fölpillantott. – No, egérkék, lássunk hozzá. Kamraegér?

– Jelen – lépett elő Martin, és szalutált is.

– Dijoni mustár, méz, citrom, csirkemellfilé – sorolta séfjük –, gomba, baconszalonna, cheddar sajt, petrezselyemzöld. No mi baj, egérke, nem tudtad megjegyezni?

– De – felelte a fiú bizonytalanul. – De hát hány fogás lesz ebből?

Vanessa fölemelte a kezét, néhány pillanatig számolt az ujjain, aztán azt mondta:

– Egy.

Kissy összenézett a többiekkel. „Bolond” – olvasta ki Jennifer tekintetéből. „Persze” – üzente vissza a sajátjával. „De végre itt van és megint főz nekünk.”

– Isabelle néni receptje – mondta Vanessa hirtelen, és Kissy riadtan vette észre, hogy egyenesen őrá néz. Tudta, mi a teendője: megadni magát. Vanessa is megfellebbezhetetlen tekintély a konyhában, de Isabelle néni százszorosan az.

Egy perccel később a kislány kivette Martin kosarából a mézet és a mustárt, letette Kissy elé és azt mondta:

– Keverd össze, egérke.

Kissy értetlenül pislogott a flakonokra, de egyik se változott át semmivé.

– Ezeket?!

Vanessa szemrehányóan nézett rá és rosszallóan megcsóválta a fejét. Kissy hanyatt-homlok rohant keverőtálért és kanálért.

Ebben a pillanatban lépett be Nimby.
– Maszat szétcincálta Noir telefonját – újságolta.
– De hisz azt már akkor megtette, Olsenéknél – felelte Chantal.
– Igen, de akkor csak megvizsgálni tudtuk. Most rácsatlakoztatott egy kütyüt, amivel minden adatot leszívott róla. Mindjárt itt lesz.
Párja fölkapta a fejét. – Maszat? Korán van még az ebédhez.
– Csak a telefon. Futárral küldi. Az adatokat már letöltöttem.
– Cin-cin – bólintott Vanessa.
Fél percig nem szólt senki. Nehéz volt beszélni az egész konyhát megülő illatfelhőben. Kissy megadóan kevergette a mustárt és a mézet, és azon tűnődött, mennyi ideig bírja egy edzett kisegér lélegzés nélkül.
– Az mustár? – tudakolta Nimby, teljesen fölöslegesen; a föld kerekén egyetlen dolog van, aminek ilyen tömény mustárszaga van.
– Az mustár – tájékoztatta Vanessa. – Kissy összekeveri mézzel.
– Mi a csodának?
– Mert azt mondtam neki.
Nimby egy pillanatig elfogadta az érvet. Ha Vanessa mond valamit, az ellen nyilván nem lehet tenni semmit. Aztán mégiscsak győzött a racionális gondolkodása.
– De figyelj ide, egérke. A mustár jó lett volna virslihez, a méz meg sütibe. Ha összekevered, soha többé nem tudod szétválogatni, így meg nem jók semmire.
A kislány nevetett, fölkelt, odalépett kedveséhez és megcsókolta.
– Egy egér csavarja ki a citromokat és öntsétek a mustárhoz – mondta, odasimulva hozzá. – Ha kész, merítsétek bele a csirkemelleket. Egyik se látsszon ki belőle. Két órát marináljuk így.

Két órával később fölvette a kesztyűjét, serpenyőt vett elő, olajat öntött bele és forrósítani kezdte.
– Hozhatod azt a mustárosat, egérke.
Kissy boldogan vitte az edényt, remélve, hogy nem sózta el nagyon a könnyeivel. A mikró ügyesen kiemelt egy csirkét húsvillával, és a serpenyőbe helyezte. Hat szelet után bólintott.

– Ez egyelőre elég lesz. Ja, addig egy-két egér hozzáláthat krumplit hámozni. A sajtot pedig reszeljétek meg.

Sót, borsot, paprikát szórt a csirkére, és meg-megforgatva sütögette pár percig. Aztán kiemelte őket és elhelyezte egy nagy tűzálló üvegtálban. Megint megsütött négy darabot, ezekkel megtelt a tál. A serpenyőbe beleszórt némi szeletelt gombát, kicsit megpárolta őket, és rátette a csirkedarabokra. Aztán a szalonnát, majd egy kis sajtot. Helyes kis valamik lettek a tálban.

– Ilyeneket csináljatok még, amíg annyi lesz, amennyivel megtelik a sütő.

– A petrezselymet nem használtad – mondta Martin.

– Majd amikor megsült. Ahogy kivesszük, mehet rá az is.

– Hogy hívják? – kérdezte Françoise.

– Mézes-mustáros csirke szalonnával és gombával.

– Ó. Azt hittem, van neki valami… olyan szakácsos neve.

Vanessa mosolygott.

– Sajttal töltött kisegér Jerry módra?

– Az belőled lesz, csak próbálj engem föltálalni!

A mikró nevetett és az asztalhoz lépett, ahol már néhány meghámozott krumpli volt az edényben. Kivett egyet, deszkára fektette és rámutatott a késsel.

– Most figyeljetek. Három-négy milliméterenként kell bevágni, de nem elvágni. Alul maradjon egyben a krumpli. Közben a kamraegér hozzon fokhagymát, vajat és olívaolajat. A hagymát szedjétek szét és vágjátok vékony szeletekre. A másik sütőt forrósítsátok föl.

Ezzel végigszabdalta áldozatát, majd egy darabban tette sütőlapra. A résekbe fokhagymaszeletkéket dugott, a tetejét megszórta vajjal, ráöntött egy kis olajat, megsózta, megborsozta.

– Íme: svéd Hasselback burgonya. Látod, zsebike, ennek van igazi szakácsos neve.

Egész délelőtt és az ebéd közben is a shindyklubon tanakodtak. Hosszú ideje először lehettek mind együtt – kivéve Elkét, de azért a felületen ő is végig velük volt –, de nem is tudtak igazán örülni neki, annyira lekötötte a figyelmüket az új probléma.

Kilenc szabadlábon levő shindy. Egyszerre kilenc gonosztevő, akikkel el kell bánni, le kell fülelni őket. Abban még Olsenéknél megállapodtak Jean-Pierre-rel, hogy nem formálnak

előjogot a shindykre, az adatokat megosztják a rendőrséggel is; épp csak nem sétálnak be velük a kapitányságra, hanem Jean-Pierre összehozza őket egy volt kollégájával, aki kézbe veszi az ügyet, de őket sem próbálja kirekeszteni belőle. Mert többen többre mennek, és ehhez az ügyhöz minden tudásukra szükség lesz.

A volt kolléga azonban egyelőre nem ért még rá, pár nap türelmet kért. Addig a Jerry agytrösztje dolgozott.

A klub – már csak így nevezték – feltehetően a Nimby által leírt harmadik kulcsrendszert használja: mindenki a privát kulcsával titkosít, és az üzenetek olvasásához a feladó nyilvános kulcsát kell elővenni. A kulcskarika is ott volt a gépen, de a shindy jelmondata nélkül használhatatlan. Nem feltételezték, hogy a mondat bármilyen formában ott lehet a gépen, de azért igyekeztek átnézni mindent.

– Ámbár – magyarázta Nimby – ha van egy kicsi sütnivalója, akkor úgy el tudja rejteni, hogy akkor sem vesszük észre, ha éppen rá bámulunk. Például valamilyen mnemonikkal is fölírhatta. Teszem azt a szavak kezdőbetűivel, amiket csak úgy odafirkantott egy bizonyos levél végére. Vagy lehet a mondat részlet egy könyvből, amiről ő tudja, hogy melyik, de mi akkor sem, ha ott hever előttünk a könyv a megfelelő oldalon kinyitva. Vagy mondjuk lehet a kedvenc versének a tizenkettedik sora. Akármi lehet, amit fejből tud, és nem kell felírnia.

A shindy holmiját hazavitték és berakták Kissyék páncélszekrényébe. A rendőrséget a Jerry nevében aláírt emailben értesítették róla, az automata visszaigazolással együtt eltették, a shindy tehát nem vádolhatja őket lopással. Az adatok viszont megvoltak Maszatnál, Shreknél, Jean-Pierre-nél és a Jerry hálózatán is, és majd a rendőrség is kap egy példányt.

Nimby írt egy kis programot, amit fölrakott a hálózatra, olyan helyre, ahol a többiek is elérték. A netbook tartalomjegyzéke volt rajta, amire mindenki tehetett jeleket. A kék szín azt jelentette, hogy azt a részt éppen vizsgálják. A zöld azt, hogy már megvizsgálták és nem volt benne gyanús. A piros azt, hogy volt. A jel mellé mindig odakerült, hogy ki tette a jelet és mikor. Egyelőre persze csak a titkosítatlan anyaggal foglalkozhattak.

Ha majd a titkosított anyagot is átnézhetik, nyilván nem az fog számítani, hogy mi gyanús, mert minden gyanús, azazhogy shindység. Vanessa kijelentette, hogy az ott shindyklub, és Vanessának mindig igaza van. A titkosított anyagban az lesz a kérdés, hogy mi ad támpontot a többiek megtalálásához.

Szemlátomást volt benne gyerekpornó is: a levelek titkosítva voltak ugyan, de a méretük látszott, és nagyon sok levél túl nagy volt ahhoz, hogy csak szöveget tartalmazhasson. Ha pedig nem szöveg, akkor nyilván kép vagy videó. A rendőrség majd átnézi az archívumot és megpróbálja ennek alapján felkutatni a shindyket.

Ha majd feltörik a titkosítást.

A hétvégén senki sem jutott eredményre, de nem is számítottak ilyen gyors sikerre. A fejük helyett ezért inkább a karjukat és a lábukat használták.

– Ez szép volt, zsebike – mondta Vanessa, és szünetet jelzett. – Hamarosan már megütöd Mikroegér nénit.

– Két vállra is fektetlek – felelte Françoise lihegve, de harciasan. – Eddig csak azért nem lapítottalak egeres palacsintává, mert nem akartam elszomorítani a családodat.

– Meg mert nem tudtad volna megcsinálni – lépett a mikró az asztalhoz, és töltött magának az ásványvízből. A többiek is ott sereglettek már.

– De jól hangzik!

– Ne reménykedj, egérke – mondta Pi. – Évekkel ezelőtt még bíztam benne, hogy utolérhetem Vanessát, ha szorgalmasan edzek. Csakhogy ő is velünk együtt fejlődik. Sose fogod két vállra fektetni.

– Én meg tudom csinálni – jegyezte meg Nimby csöndesen.

Kissy kezében megállt a pohár. Most mihez kezdenek Nimby nélkül? Olyan jó barát és harcostárs volt…

De a kislány nem bántotta. Ránézett, megcsóválta a fejét és legyintett.

Hát igen, gondolta Kissy, aligha kritizálhatja ezért. Este elsőként mentek lefeküdni, reggel utolsóként keltek, és egész délelőtt ásítoztak. De hát ők hetek óta nem lehettek együtt. Mindenki más együtt él a párjával, csak Chantalék és Jenniferék nem, de ők is gyakran találkozhatnak. Chantal éppenséggel tíz

éjszakából hármat-négyet Andreasszal tölt. Egyedül a mikrók nem láthatták egymást hetek óta. Még Elke is minden hétköznap találkozik örök szerelmével, már megint egy másikkal persze.

Két vállra fektetheti, igen, hogyne. Az kétségtelen, hogy Vanessa fél éjszaka két vállra volt fektetve, vagy ha éppen nem ő, akkor Nimby. De az is kétségtelen, hogy hamarosan majd fölmehet a szobájukba és kicserélheti azt a csomag gumit az éjjeliszekrény fiókjában, mielőtt lejár a szavatossága. Beaulieu-ben is van egy csomaggal a fiókban, a kislány nem tiltakozik ellene, hogy odategyék, de ott is felbontatlanul marad. Esemény utáni tabletta is van a fiókban, ott is, itt is. Ahhoz se nyúlnak.

Milyen szépen eltervezte pedig annak idején, amikor Vanessát még nem lehetett rávenni, hogy levetkőzzön Nimby előtt, hogy be kellene fújni valamivel a ruhájukat, amitől leolvad róluk, miközben csókolóznak. Hát tessék, azóta leolvadt. De innentől megint egy tapodtat se tovább.

– No gyerünk, egérkék – mondta Vanessa. – Kissy, te se álmodozz, a shindy már keni a vajas kenyeret.

– Azt szeretem – felelte Kissy, jól tudva, mi lesz a válasz.

– Csak nem enni fogod, hanem feküdni rajta, mustárral a hátadon. Hé, ti ott, a nagy fülekkel, csapjatok össze rendesen, ne csak imitáljátok!

Kissy boldogan öltötte föl a szivacsokat. Imádta hallgatni Vanessa edzőtermi vezényszavait. Ha valamiért szünetet tartott, néha átvette a feladatot valaki más, esetenként ő maga is – de Vanessa az igazi, az eredeti, a bejegyzett védjegy.

– Jó ütés volt, egérke! Hát ha még erő is lett volna benne!

Hétfő délután Kissy éppen letörölt némi port a nappali polcáról – ha ritkán is, de előfordult, hogy valamelyik kisegér hanyagul takarított –, amikor észrevette, hogy a fotel lábánál heverésző Suzy füle megmerevedik és körbefordul. Kissy vigyorogva figyelte, és fölnézett a szekrény tetejére, ahol Macska füle ugyanabba az irányba nézett. Ő is beirányozta a sajátját. Nem hallott semmit, de ezt a világért sem ismerte volna be Macska jelenlétében.

Aztán csengettek. Suzy fölpattant és kirohant.

Kissy követte az előszobába, megszemlélte a monitoron látható férfit és kiment kaput nyitni. Ha Suzy nem lenne ilyen széllelbélelt, nyithatná ő is, akkor másnak nem kellene kijönni ebbe a csöpögős, nyálkás vacakságba. De hát Suzy megbízik bárkiben, még a rágcsálóirtóról se feltételezne semmi rosszat.

– Pierre Dorville hadnagy – mondta a fiatalember –, országos rendőr-főkapitányság. – S fölmutatta az igazolványát.

– Françoise Chaton, Jerry Alapítvány – felelte Kissy, és ő is fölmutatta. A Jerry-belit.

Eddig tartott a komoly felnőtt viselkedés, a két szövetséges bűnüldöző erő első találkozása. Mert a hadnagy előhúzott egy papírzacskót.

– Szia. Ezt nektek hoztam.

Kissy értetlen arccal belekukucskált a zacskóba. Sajtos falatkák.

– És megnyugtatlak, hogy nincs macskám. No, bejöhetek?

– Vedd tudomásul, tábornokom, hogy ez a felelőtlenség elfogadhatatlan – jelentette ki Vanessa, mérgesen föl-alá járkálva, nagyjából a kamera látóterében. – Egyszerűen kifecsegni, hogy mik vagyunk!

– Én komolyan veszlek benneteket így is – mondta Pierre.

– Még szép! – csattant föl a kislány. – Meg is vernélek… úgy értem, a szabadnapodon… de ez szenzitív információ, vigyáznunk kell a macskák, az egerészölyvek és a rágcsálóirtók miatt is!

– Értem. Lakat lesz a számon.

Kissy rámosolygott, aztán Jean-Pierre-re, akinek a letolás szólt. Az exrendőr nem zavartatta magát miatta, csak azt jegyezte meg, hogy ő már nem is hadnagy, pláne ne szólítsák tábornoknak.

A másik hadnagy, a jelenlegi helyet foglalt a gépteremben egy gép előtt és a felülettel ismerkedett. Már megjelent előtte az összes egér és volt kollégája is, még Shrekékre vártak, akik késtek pár percet. A másik monitoron a Cirrus kezelőfelületét tanulmányozhatta.

– Fantasztikus – dörmögte többször is, aztán megint rákattintott valamire. Ő csak kattintgatni tudott, hiszen nem ismerte azt

a rövidítésekből álló, villámgyors nyelvet, amin az egerek társalogtak a programmal. – Fantasztikus…

Kissy elégedetten mosolygott. Már nem volt dolga, a hadnagy sajtos falatkáit kitette tálcára, rakott mellé másféle sütit és gyümölcsöt, Martin pedig lehozott egypár palackot. Most nem volt szükség több ennivalóra, csak hárman voltak itt. Meg Suzy, de ő hiába reménykedik, úgyse kap. Akkor befalná az egészet és még akarna.

– Ez tényleg elképesztő – állapította meg végül a hadnagy. – Ilyen még nekünk sincsen a cégnél. Ki tervezte?

– Nimby – vágta rá Nimby büszke párja. – Persze mind besegítettünk, de főleg ő. És Maszaték se csak végrehajtották, amit kértünk, hanem az alkotói folyamatból is kivették a részüket. A Jerry-felületet viszont, amin engem látsz, nagyrészt Nimby is programozta.

– Sziasztok – lépett be Shrek –, bocs, sokat késtem?

– Addig megmutattuk Pierre-nek a szoftvereket – mondta Nimby. Kirakta Shreket egy monitorra, aztán Maszatot is mellé, mert ő is befutott.

– Akkor kezdjük – emelkedett föl Kissy mint háziasszony, elvégre a hadnagy őhozzájuk jött. – Hozom a pasas holmiját.

– Inkább ne – kérte Pierre. – Ha átveszem, akkor elismervényt kell róla írnom, aztán bevinni a bizonyítékraktárba, kitölteni egy halom papírt, nekem meg az még napokig nagyon nem esik útba. Nagy baj lenne, ha most nálatok maradna?

– Nem. Elfér a páncélban.

– Kösz. Engem úgyis az adatok érdekelnek, amiket az emberünktől elszedtetek.

– Akkor gyertek elő, adatok – mondta Nimby. Az egyik monitoron rögtön megjelent a netbook tartalomjegyzéke, majd Nimby szokott villámgyors mozdulataival előjöttek a titkosított levelek. – Ezekről van szó. Meg persze a többiről is, de elsősorban ezekről. Nemigen feltételezzük, hogy bármi shindység lenne a titkosítatlan részben.

– Oké – bólintott Pierre. – Gondolom, átnéztetek mindent a jelszó után, és nem találtatok semmit. Cache?

– Ilyen nyalánkságok nem játszanak – felelte Maszat. – Phil papa nem olcsó gyerek. Nagyon otthon vannak neki. Tiszta munka, sehol egy bitet el nem rak semmiből. Amúgy azóta

nyöszörgettem kicsit egy progival, hátha valami masszívan idióta jelszót adtak, amit a hülye is kitalál. Hát nem. Vagy én nem vagyok elég hülye. – Kissynek erről más volt a véleménye, de megtartotta magának. – Olyanokat próbáltam, amik összestimmelnek a kiscsákó hobbijával, mindenféle sorrendben egymás után rakva. De itt nem lettem menő.

Kissy sóhajtott és kivett egy sajtos falatkát.

Már rég elfogyott az összes süti és gyümölcs, nemcsak itt, hanem a többieknél is – és nem jutottak eredményre. A titkosítás feltörhetetlen. Ez PGP, Zimmermann pedig egy isten. Ezt Maszat újra meg újra elmondta, és mindenki egyetértett vele.

Úgyhogy másképpen próbálkoznak. Tovább olvassák a titkosítatlan levelezést, hátha rábukkannak bármilyen nyomra, hátha egyszer mégis óvatlan volt a shindy. Közben Pierre alkut kínál a pasasnak: ha megmondja a jelszót, az jó pont lesz a tárgyaláson. Ehhez persze előbb engedélyt kell kérnie a nyomozás vezetőjétől. A többi levelezőpartner címét megpróbálják lenyomozni, de erre nincs sok esély, mert anonim szolgáltatóknál vannak, és az IP-címeket is alighanem titkosították. Ez ránézésre látszik abból, hogy mindegyik postafiókhoz egy csomó IP-cím tartozik. Shrekék beszélnek egy-két emberrel, akik szerintük úgyszintén programozóistenek, és hátha tudnak egypár olyan trükköt, ami nekik nem jutott eszükbe.

A shindy pedig kórházban volt egy kisebb autóbaleset miatt. Ezt közös megegyezéssel döntötték el. Ha sikerül hozzájutni a titkos levelezéshez, az önmagában nem elég, hiszen a többiek neve és lakcíme nyilván nem lesz ott. Egy ideig levelezni kell velük a shindy nevében, hogy a kilétüket földeríthessék. De hetekbe telhet, mire hozzákezdhetnek, s ezt az időt magyarázzák ki a balesettel.

Addig pedig a titkosítatlan levelekből gyűjtik a shindy stílusának jellemző elemeit: szófordulatokat, mondatszerkezeteket, helyesírási hibákat. Írásos jegyzéket készítenek róluk, forrásmegjelölésekkel. Erre ugyan nem szabad fenntartás nélkül hagyatkozni, hiszen lehet, hogy a titkos csoportban elváltoztatott stílussal ír, de kiindulásnak megteszi. Ez a Jerry feladata lesz, mert a levelek átnézése nagy munka, és ők sokan vannak. Shrekéknek elég munkát ad a harc a titkosítással.

– Hát bízzunk a sikerben – mondta a hadnagy az előszobában, és kezet nyújtott Martinnek. – Örülök, hogy megismertelek benneteket. Ígérem, hogy ezentúl se veszek macskát.

– Nekünk van ám – árulta el Kissy, mialatt kezet fogott vele. – Valamelyik polcon alszik, azért nem láttad. De van.

– Macskátok? Egereknek?

Kissy mosolygott.

– Ha nincs Macska, sose lettünk volna egerek.

Csütörtök reggel email várta az álmukból ébredő egérkéket. *Egérkék, Noir nem hajlandó kiadni a jelszót. Még puhítjuk, de nyilván attól tart, hogy hiába számít enyhítő körülménynek az együttműködés, túl sok a terhelő bizonyíték az adatokban. Viszont kitaláltunk mást. Újabb házkutatást tartunk, direkt a jelszó miatt. Próbálok engedélyt szerezni, hogy ti is ott lehessetek. Holnap jó nektek? Dorville.*

A levelet Martin olvasta föl, még amikor reggel bekapcsolták a telefont, hiszen a Cirrus oda is továbbította. Egymásra néztek.

– Cin – mondta Kissy, csak hogy mondjon valamit, hiszen ennél kevesebb szóból is megértik egymást. Valamikor láttak a csapattal egy régi japán filmet egy házaspárról, akik soha nem szólnak semmit, még a gyerekeik se, mert mindig mindenki tudja a dolgát. Róluk is írhatták volna. Ők rengeteget szövegelnek ugyan, de nem azért, mintha enélkül nem tudnák, mit gondol a másik.

Martin már meg is írta, hogy pénteken fél hatkor száll le a gép, onnantól mozgósíthatók. A többiekkel nem is egyeztettek, minek, ők is ugyanezt mondanák. Természetesen amikor a gép leszáll, Vanessa második dolga lesz, miután őket végigölelgette, hogy Nimby karjaiba vesse magát, és vasárnap estig ne is nagyon bukkanjon ki onnan. Hisz már megint nem találkozhattak szerdán. De ha föltúrhatják a shindy lakását a jelszóért, az Vanessát kárpótolja azért, hogy az első csókvihar csak addig tarthat, amíg odaérnek.

Fizikaóra után olvasták a hadnagy válaszát. Egyelőre minden bizonytalan, aki az engedélyt adja, annak is engedélyt kell kérnie. Nimby délután azt mondta, semmi pénzért nem menne rendőrnek, hogy még ahhoz is engedélyt kelljen kérnie, hogy

engedélyt kérhessen. De már földrajzóra alatt megjött az új hír: elintézve, mehetnek. Holnap este hatkor találkoznak Vitryben.

Már meg volt szervezve, hogy Tom viszi ki őket a reptérre, aztán hazahozzák a kocsijához, és megy vissza dolgozni. Így viszont nem tudják hazavinni, félórájuk van Vitrybe érni, az is csak akkor, ha a gép pontosan érkezik. Kissy a szünetben felhívta Tomot, hogy mi legyen, de a nagy kék macska nevetett, ez nem lehet probléma, vonattal is el tud menni a kocsiért.

De el se kell mennie érte, sajnos. Két órával később jött a hír a Cirruson át: a taxi leállt, Tom egy óra hosszat operálta a város közepén, de nem tudta életre kelteni. Megkérdeznék Yves bácsit?

Kissy azonnal fölhívta Yves bácsit, aki foglalt volt. Másodszor és harmadszor is. Negyedszer akart próbálkozni, amikor a Cirrus kézbesítette Nimby üzenetét: már három egér fölhívta az apját és beprotezsálta Tom taxiját, Victor régesrég elindult a kocsiért a vontatóval, többen már ne telefonáljanak. Kissy bólintott, mintha Nimby láthatná, és eltervezte, hogy eszerint eggyel többen lesznek a házkutatáson, több szem többet lát. Azaz nem eggyel többen, Tommal épp csak kilesz a létszám, hiszen Elke csak távközléssel lehet jelen.

– Én? Házkutatásra?

– Miért, van jobb dolgod? – kérdezte Nimby. – Amíg apának a füle se látszik ki a motorházadból, úgyse tudsz dolgozni.

Tom a visszapillantóba nézett és megkezdte az átsorolást balra.

– Apád nem is egér.

– És? Akkor már nincs is füle?

Tom gyorsított és áthajtott a kereszteződésen.

– De – ismerte el. – Van füle. Én pedig ráérek. Ennek ellenére nem látom be, mit keresnék egy házkutatáson.

– Amit mi. Nyomot, ami a PGP-s jelszóra utalhat. Több szem többet lát. Miért, egyébként mit csinálnál, amíg mi kutatunk? Hazamennél? Minek? Inge még dolgozik. Jennifer itt cincog velünk. Andreas focizik. Ülnél otthon egyedül? Hát nem jobb akkor már társaságban, finom egérszagban?

– Igaz – ismerte el a férfi mosolyogva.

– Andreas ma nem focizik – szólalt meg Chantal kis csend után –, egy barátjánál van.

Kissy csöndesen vigyorgott. Két Ford is jelen van, de Chantal az, aki ismeri Andreas programját. Hát még ha szerelmes lenne bele!

Hamarosan megérkeztek Françoise-hoz, az egyetlen északi egérhez, aki még nem volt velük. Tom beállt a ház elé. Fölpillantottak az ablakokra. Vártak. Françoise-nak nem kell jelzés, hogy megérkeztek. Hol késik?

– Cin? – szólalt meg Nimby, Kissy pedig elkezdett aggódni. És ha összeakadt egy macskával? Kicsi még…

Ebben a pillanatban kopogtattak a kocsi oldalán. Az egerek meresztették a szemüket, de sehol senkit nem láttak. Már fölágaskodtak az ülésen, Kissy át is akart menni a jobb oldalra, amikor Tom elnevette magát.

– De hisz itt van – mondta, és leengedte az ablakot maga mellett. A mikrobuszt betöltötte a legkisebb egér szemrehányó hangja.

– És ha cica lettem volna? Micsoda dolog ez, hogy csak egy irányba néztek?!

Kissy lesunyta nagy füleit. Vanessa pontosan így szokta letolni őket, amikor szamárságot csinálnak. Egy pillanat múlva egy fehér sapkát látott elhaladni az ablak előtt, nagy kerek fülekkel. Nimby fölkelt és kinyitotta a hátsó ajtót. Françoise a kocsi mögé ért és fölnézett rá.

– No mi van, bamba egér?

– De hát te erre laksz – bökött a fiú a kocsi jobb oldala felé.

– Viszont erről jöttem! Minek eszitek azt a rengeteg sajtot, ha ilyen szamarak maradtatok?

– Ne prédikálj, inkább szállj be – felelte Nimby, leguggolt és lenyújtotta két kezét. Françoise megfogta őket, a fiú pedig fölkapta, mint a pelyhet, és ügyesen fölemelte a kocsi padlójára. Kissy elismerően biccentett. Azért a kislánynak csak megvan a súlya, akármilyen karcsú és kisportolt a sok edzéstől. Viszont ugyanezektől az edzésektől lett Nimby ilyen erős.

Becsukták az ajtót, leültek, becsatolták magukat, Françoise levette az egérfüles sapkát.

– Mehetünk, nagy kék cica! – mondta vidáman. – Lesz ott még valaki, nem tudjátok?

– Pierre nyilván hoz egy csomó rendőrt – felelte Kissy.

– Nem rájuk gondoltam. A shindynek felesége, kölyökshindyjei…

– Kölyökshindy, jézusmária – dörmögte Tom, kikanyarodva a járda mellől.

– Bolond – mondta Kissy szeretettel. – A shindy gyereke nem shindynek születik. Nézd meg Jennifert.

– Már láttam. Ő se született shindynek, de ez miért érdekes?

– Nem az. Ott ül elöl a nagy kék cica, akinek az imént indulást vezényeltél. De Jenniferből nem lett kis kék cica. Egér lett. Most már érted?

– Most már érted! De akkor mit mondjak? Kisnoirok?

– Hát inkább – jegyezte meg Tom.

– Hát inkább – bólintott Kissy is.

– De a kölyökshindyket megverhettem volna, a kisnoirokat meg nem lehet – világított rá Françoise egy egészen új szempontra.

Aztán kiszáguldottak a reptérre és összeszedték a többi egeret. Vanessa a nyakukba ugrott, végigcsókolta őket, Nimbyt is, Nimbyt is, Nimbyt is. Majd beugráltak az autóba és irány Vitry. Már ott voltak, amikor megszólalt a telefon; a Cirrus Françoise-hoz kapcsolta.

– Dorville. Merre vagytok?

– Merre is… – a kislány egy utcatáblát keresett, de a széles főúton persze egyet se talált.

– Rouget de Lisle – segített Tom.

– Rouge de Lille! – közvetítette a zseb gondolkodás nélkül.

– A himnusz szerzője – vakkant bele Kissy, hogy el tudja fojtani a nevetést.

– Mi is azon megyünk délnek.

– Mi északnak! Várj csak… balról egy pizzéria, jobbról egy patika és… mintha arabul lett volna kiírva valami.

Egy pillanat múlva kereszteződéshez értek, Tom megállt a pirosnál.

– Most vagyunk az 1918. november 11-e utcánál.

– 1948. november 21-e utca! – süvítette a telefonba Françoise, az egerek pedig egymásra borultak nevettükben.

– Az jó, én is mindjárt ott vagyok – derült a hadnagy is. – Be tudtok fordulni jobbra?
– Persze – felelte Tom jó hangosan, és kirakta az indexet –, ez kanyarodósáv is.
– Oké. Hogy néztek ki?
– Én barna vagyok – cincogta Françoise ártatlanul –, nagy kerek fülem van, szép a szemem és a mosolyom, és még szabad vagyok!
A kocsi oldalai megremegtek.
– Ez csodálatos. Majd randizunk, de ha nem mondod meg, hogy milyen a kocsitok, az a nyomozati eljárás akadályozása.
A kocsi falai vitézül állták az egerek hahotáját.
– Fehér Ford mikrobusz. Miért, mi jár az akadályozásért?
– Ha elég csinos vagy, majd megegyezünk. Már látlak benneteket, forduljatok jobbra a Camille Blanc-ra, az utolsó ház lesz.
– Az klassz – mondta Tom –, csak ez a másik irányban egyirányú.
– Ja igen. Akkor kerülni kell. Bocs, elfelejtettem.
Befordultak tehát balra, aztán jobbra. Keskeny lakótelepi utcán haladtak, mindkét oldalról parkoló autók sorfala állt. Jobbról üzletsor, balról játszótér. A következő sarkon megint jobbra. Mindenfelé, amíg a szem ellátott, fehér, vigasztalan bérkaszárnyák emelkedtek, és rengeteg autó parkolt mindenhol.
– Hát amíg itt helyet találunk… – dörmögte Tom.
Befordult jobbra, egy hosszú, alacsony iskolaépület és egy négyemeletes lakóház közé.
– Forduljatok be az épület előtti parkolóba – mondta Pierre.
– Ott sorompó van – felelte Tom, de lassított.
– Majd fölnyitjuk.
Tom bekecmergett a parkolóba, s ahogy megállt, Pi már kint is volt és ment a sorompóhoz. Ahogy fölemelte, egy arra járó afrikai férfinak megakadt rajta a szeme.
– Hé, állj csak meg azzal a szekérrel, pajtás! Ez lezárt parkoló, ide nem jöhet akárki. Te nem ide tartozol.
Hálistennek, gondolta Kissy, és nyilván Pi is, de nem mondta ki.
– Mégis be fogunk jönni – felelte ehelyett barátságosan, és intett Tomnak, hogy mehet. Áthaladtak a sorompón. Kissy megfordult, s a hátuk mögött észrevett egy jelzés nélküli piros

Volkswagent, amiből kihajolt valaki és mondott valamit az afrikainak. Nyilván azt a szót, amitől megnyílnak az ajtók és bezárulnak a szívek. „Rendőrség.”

A kerítésnek ezen az oldalán már volt hely bőven. Tom leparkolt, s ők kiugráltak a kocsiból. A piros VW beállt melléjük.

S már jött is az afrikai szapora léptekkel.

– Hé, várjunk csak! Ez itt egy halom gyerek, azt akarod bemesélni nekem, hogy ezek is rendőrök? – Egy kék zakós fiatalemberhez beszélt, aki a piros kocsi jobb oldaláról szállt ki. – Mutatnál valami jelvényt?

A kék zakós elővette az igazolványát. Közben a volán mögül kiszállt Pierre, lezárta a kocsit és csatlakozott hozzájuk.

– A gyerekek velünk vannak – közölte a kék zakós. – Egy bűntény szemtanúi. Házkutatást tartunk egy lakásban. Megmutassam a parancsot?

– Kit érdekel? Tőlem ott tartasz házkutatást, ahol akarsz. Majd rajta lesz a szemem a kocsikon. Nem mintha érdekelne, csak nem akarok balhét.

– Ez kedves tőled, kösz – mondta a kék zakós, azzal odalépett hozzájuk. – Guy Peuvrel.

Az egerek is elcincogták a nevüket.

– Csak ketten vagytok? – kérdezte Vanessa.

– De ti annál többen – felelte Pierre. – No, melyik volt az a vékony hangú a telefonban?

Françoise előlépett.

– Nem biztos ám, hogy randizom veled – közölte fensőbbségesen a megrökönyödött rendőrrel. – Az én szimpátiámat ki kell érdemelni.

A shindy a másodikon lakott. Lift nem volt, a ház csak négyemeletes volt, de az egerek fürgén fölszaladtak a lépcsőn. Pierre először is ellenőrizte, hogy az ajtón a rendőrségi pecsét sértetlen, aztán kinyitotta a táskáját, kivett egy füzetet, beleírt valamit, aláírta.

– És most halljam mindenkinek a nevét, de a rendes anyakönyvit. Mindenkit be kell írnom a könyvbe.

Az egerek azonnal megmondták a nevüket – egyszerre. Kis fejvakarás, aztán a hadnagy rámutatott Kissyre, aki éppen mellette állt.

– Akkor te mondod mindenki nevét, ők pedig nem cincognak.
– Antoine Blanchard – sorolta Kissy szófogadóan –, Françoise Chandeau, Françoise Chaton, Angélique Clément, Nicole D'Aubisson, Vanessa D'Aubisson, Jennifer G. H. Ford, Thomas Ford, Pierre Jourdain, Martin Rochefort, Chantal Vaillant, valamint távközléssel Elke Schneider.
A hadnagy leírta a neveket, megszemlélte Elkét a telefon képernyőjén, aztán megint a névsorra nézett.
– Hé, ez családnév szerint ábécébe van rendezve.
Kissy büszkén fölszegte fejét.
– Közönséges bubblesort algoritmus. Majd odaadom a forráskódot.
A két rendőr aláírta a füzetet, aztán Pierre elővett egy lepecsételt borítékot, felnyitotta és kivett egy kulcsot.
– A szabályok egyszerűek – közölte, amíg kinyitotta az ajtót. – Mindent szépen vissza kell tenni oda, ahol volt. Ha bármit találtok, ami bizonyíték lehet, azt először is le kell fényképezni… bár most nemigen hiszem, hogy ilyesmi akadhat. Amit mi keresünk, az egy információ.
Bementek. Állott volt a levegő, itt nyilván nem szellőztettek, amióta a shindy előzetes letartóztatásban volt.
– Nem fog ártani, ha kinyitjuk az ablakokat – kezdte Pierre, de ahogy lépett egyet, az előszobát betöltötte Françoise sikítása. A csapat felbolydult, mindenki a veszély forrását kereste, aztán követték a zseb tekintetét, és meglátták a tányérkákat az előszoba sarkában. Ennivaló és víz.
– Úristen! – csattant föl Vanessa. – Macskája van!
– Hagyjátok abba – nyögte a hadnagy. – A hely veszélytelen…
– De hülye vagy! – vágta oda a mikró. – Az az állat tíz napja nem kapott…
Elhallgatott. Kissy is úgy nézett már körül egy ideje, hogy bárhol megláthatja a macska tetemét, de alighanem egyszerre tudatosult bennük, hogy a tányérkák nem üresek. Legalábbis macskakaja van ott, a vizet Kissy nem figyelte.
– Nyugi – emelte föl a kezét Guy. – A macskát magához vette egy szomszéd. Nem pecsételünk le lakást úgy, hogy állatot hagynánk benne.
Pierre fújt egyet.

– Jézusom… szóval nem a macskától ijedtetek meg, hanem őérte aggódtatok… egér létetekre… már látom, hogy nem lesz ez könnyű.

– Nem félünk semmiféle macskától – jelentette ki Françoise. – És nem is kívánunk végezni velük. Azért vannak az egérlyukak, hogy vérontás nélkül is megoldhassuk a konfliktust.

Nevettek és bementek a nappaliba. Kicsi, de szépen berendezett szoba volt. A shindy nem lehetett jómódú, de volt ízlése és tudta, mire költse a pénzét. A két hosszanti fal nagy részét könyvespolcok foglalták el, egy-egy ruhásszekrénnyel és tévéasztallal megszakítva. Középen ülőgarnitúra, s ezzel be is telt a szoba.

Guy átvágott rajta és kinyitotta az ablakot, aztán visszajött és kiment. – Kinyitom a túloldalon is, hogy átszellőzzön a lakás.

– Jó – mondta Pierre. – Hát, kérem, hozzá lehet kezdeni. Bárhol.

Az egerek szétszéledtek, nézelődni kezdtek. Kissy szemügyre vett egypár könyvet. Modern regények. Történelmi regények. Hm. Erotikus regények… nyilván nem gyerekekről… megint erotikus regények… képes magazinok, hetilapok, történelmi regények, pár szakácskönyv. Közben Nimby bement középre és az asztalon felállította a két netbookot. A sajátjukról Elke vigyorgott rájuk, a shindyén elindította a levelezőprogramot, hogy ha lesz jelszótippjük, nyomban kipróbálhassák.

– Mit dolgozik az emberünk voltaképpen? – kérdezte Vanessa.

– Főpincér – felelte Pierre. – Illetve január elsejétől nincs munkája.

– Akkor miből éli magát? – szólalt meg Elke, akit a rendőr megszemlélt a képernyőn, mielőtt válaszolt. Lassan tagolta a szavakat.

– Nyilván vannak tartalékai, esetleg eladott valamit. Nem merült föl gyanú, hogy bűncselekményt követett volna el. Érted?

– Persze! Értek én mindent, csak csinálok sok nyelvtani hibákat beszéléskor. Mert rengetegeset dumálok, és nem elég idő gondolkodjam, hogyan kell mondjamni jól. Érted? – kérdezte ugyanazzal a hangsúllyal, mint a férfi. Az nevetett és bólintott.

– Ich kann ein wenig deutsch – mondta.

– Én többet, pedig mennyivel kicsiebb vagyok – vágta rá Elke büszkén.

– Főpincér – mondta tűnődve Vanessa, és belelapozott egy szakácskönyvbe. – Ételnevek? Lehet esetleg egy ételnév a jelszó. Vinaigrette mártás vagy narancsos kacsa.
Nimby az asztalhoz lépett és kipróbálta mindkét példát.
– Ezek nem jók, de az ötlet klassz. Fölírom egy listába, és kapsz érte puszit.
Kissy eltűnődött, ahogy Vanessa átvette a puszit. Sejtette, mi lesz, ha a többiek is mondanak ötleteket. A lányokéi mind jók lesznek, amikért jár a puszi.
– Meg kell nézni az étlapot – mondta Françoise –, hogy miket adnak ott, ahol a shindy dolgozott. Azokat választhatta.
– Ez jó – mondta Nimby. – Te is kapsz egy puszit.
Kissy sóhajtott. Ezzel a látnoki képességgel már rég milliomos lenne szerencsejátékból.
– Majd megszerezzük az étlapot – mondta Guy. – De akkor mondok egy ötletet én is: a munkatársak névsora.
Nimby kétkedően bandzsított rá.
– Úgy érted, hogy a zamatos képeket a százkilós mexikói szakács neve mögé rejtette volna?
– Miért, nem jó álca?
– Hát… – Nimby matatott valamit a telefonján – én felírom, hogy ki ne maradjon semmi, de ez gyenge ötlet, tábornokom. Ezért nem jár puszi.
Blackjack, határozta el Kissy.
– A környékbeli gyerekek névsora – mondta Vanessa. – Valamelyik megtetszhetett neki, és a keresztnevét vagy a teljes nevét fölhasználhatta. Esetleg több gyerekét egymás után, hogy a jelszó hosszabb legyen.
– Ez oké – mondta Pierre, mialatt a mikró átvett egy sor jutalompuszit –, de még ha meg is szerezzük ezeket az adatokat, ki fogja mindet bepötyögni a programba?
– Egy másik program – felelte Nimby. – Ti csak szállítsátok a listát, én megírom a programot, ami kipróbálja az összes variációt.
– Lehet ilyet írni?
– Persze – felelték kórusban az egerek.

Igen, Nimby pillanatok alatt megírt olyan programokat, amik gombnyomásokat, szövegeket küldenek programoknak. Sőt ezt Kissy is meg tudta csinálni, mert Nimby neki is megmutatta, hogy kell, igazán egyszerű, csak néhány programsor. Nimby telerakta a gépeket ilyen ügyes automatizmusokkal.

– Lehet egy mondat valamelyik kedvenc regényéből – töprengett Vanessa.

– Csakhogy vannak itt százával – felelte Guy. – És mindegyikben elég sok mondat akad.

– Az nem baj – pillantott föl Nimby egy könyvből. – A gépnek odaadjuk a könyvek teljes szövegét, fölbontja mondatokra, kipróbálja. Csak meg kell szerezni a szöveget digitális formában. Meg persze kell egy lista, hogy melyik könyvekről van szó. Időbe telik, de megoldható.

– Igen? Mennyi időbe? – kérdezte Pierre kétkedve.

– Hát… hadd lám csak… – Nimby elkezdte számolni a könyveket az egyik polcon, ötösével. – Öt, tíz, tizenöt, húsz, huszonöt… meg ez a kettő az huszonhét, mondjuk harminc. Ilyen polcból van – számolni kezdte a polcokat – négy, nyolc, tizenkettő, tizenhat, tizenkilenc, kettő a tévé fölött, huszonegy. Van tehát körülbelül hatszáz könyve. Nem is sok. Vegyünk egyet átlagosan háromszáz oldalnak, mert vastag kötetet nem sokat látok… mondjuk, hogy percenként három oldalpárt lehet beszkennelni, az ötven perc egy könyvre. A szövegfelismerést a gépek megcsinálják, de bizony oldalanként öt percbe is telhet az ellenőrzés, a felismerési hibák kijavítása. Tehát egy könyv mondjuk ezerhatszáz perc emberi munka. Hatszáz könyvre az mennyi, Kissy?

Kissy sóhajtott.

– Tizenhatezer óra, vagyis kilenc hónap.

– No lám csak. És most képzeljétek el, hogy csak tíz alkalmazottat veszünk föl erre a munkára. Egy hónap se kellene és meglennének.

– Értem – mondta Pierre. – Arra nem gondoltam, hogy embereket vennétek föl.

– Van elég dolgunk – felelte Niala –, és telik rá, hogy kifizessünk egy ilyen munkát. De azt hiszem, a könyvek nagy részét Nimby meg tudja szerezni a netről készen.

– Könnyen meglehet – bólintott a fiú, és az ajtóban hagyott hátizsákhoz ment. Kivett néhány fényképezőgépet. – Oké, egérkék, lássunk munkához. Kell a könyvek címjegyzéke. Mindenki válasszon egy polcot és kezdje végigfotózni a könyveket. Kell a címlap, olvashatóan, és a belsejéből az ISBN-szám. Ezekkel tudunk keresni rájuk, és ellenőrizni, hogy a megfelelő kiadásokat találtuk-e.

– Egy pillanat – emelte föl a kezét Pierre. – Miért nem ezeket használjátok, itt ni?

Nimby a polcra nézett, aztán vissza a hadnagyra.

– Úgy érted, hogy rakjuk dobozba a könyveket, szkenneljük be őket, aztán cipeljük vissza?

– Igen. Miért akarod keresgélni őket, ha már úgyis megvannak itt?

A mikró bólintott.

– Értelek. Aha… oké, tábornokom. Ha el szabad vinni őket…

– Ne szólíts tábornoknak. Az emberünknek most aligha kellenek. Csak persze vissza kell őket hozni. Sajnos a leltárazást nem ússzuk meg, de még így is egyszerűbb, mint százfelől öszszeszedni a könyveket.

Az egerek gyors haditanácsot tartottak.

– Meg tudjuk csinálni – mondta Nimby. – Toborozni kell pár embert, betanítani őket, megszervezni, nem nagy dolog.

– Mennyit fizetjük egy könyvre munkának? – kérdezte Elke.

– Majd kitaláljuk – felelte Niala. – Jól van, csináljuk meg.

Kissy bólogatott. És a többiek is. Az alapítvány bedigitalizálja a shindy házikönyvtárát!

A könyveket most azonnal elviszik. Ezt is hamar eldöntötték. Semmi kedvük nem volt külön ezért visszajönni. Guy elment és hozott egy gombolyag zsineget, mert azt könnyebben talált, mint dobozokat; addig ők elkezdték a leltárkészítést, polconként, sorban, hogy mindent ugyanoda tehessenek vissza. Ne legyen a shindynek oka panaszra. Lefotóztak minden egyes polcot, aztán felírták a könyvek adatait és magukat a könyveket is lefotózták. Tizenketten voltak a feladatra, hamar végeztek. Aztán Guy szép sorban leszedte őket a polcról és kis csomagokat kötözött belőlük. Mindegyikre rákötött egy cédulát a polc sorszámával, mert beszámozták őket.

– Szerintem nem kellene minden könyvet megcsinálni – mondta Tom, aki egy könyvoszlopot tartott, amíg a rendőr masnit kötött a tetejére.
– Persze hogy nem – értett egyet Vanessa. – Ahogy egy elkészül, máris odaadjuk a szöveget a programnak. Ha megtaláljuk a jelmondatot, az egészet lefújjuk.
– Nemcsak így értettem. A kedvenceivel kellene kezdeni.
– De nem tudjuk, mik azok.
– Hát ez például biztosan – mondta a taxis, és levett a polcról egy könyvet. Nabokov: *Lolita.*
– Né csak – mondta Kissy sötéten, és érezte, ahogy a halántéka fölött, kétoldalt apró szarvacskák bújnak elő, éppen a füle tövében. Ugyanekkor a farkincája vége nyílheggyé alakult, puha tappancsain pedig paták nőttek. A shindy még nagyon meg fogja bánni, hogy megvette ezt a könyvet. Ő személyesen fogja kevergetni a szurkos üstjét.
– Á – felelte Nimby –, nehogy azt hidd, hogy ez olyan nagyon disznó könyv. Szakmai érdeklődésből átlapoztam a könyvtárban. A főszereplő tényleg pedofil, de a könyv legelsősorban elképesztően unalmas.
Kissy egy sóhajjal visszaváltozott kisördögből kisegérré.

Az összecsomagolt könyveket Guy kihordta az előszobába, ők pedig vizsgálódtak tovább. Nem sok érdekeset találtak; ami azt illeti, nem is nagyon volt hol, hiszen az egész lakás nem állt többől a nappalinál, egy még apróbb hálószobánál, a konyhánál és a fürdőszobánál. Az előszobában apró beépített szekrény, néhány ruhadarabbal. A rendőrök már megnézték a zsebeiket. A hálószobai éjjeliszekrény fiókjában még egy zacskó kék tabletta, aminek láttán Nimby megjegyezte, hogy nem lepődik meg, ha órákba telik majd letölteni a shindy postáját.
– No miért? – kérdezte Vanessa.
– Mert akinek ennyi Viagrája van, az alighanem a neten vette. A zugpatikák több millió tonnát adnak el. Viszont zsákszámra öntik aztán a spamet az ember postaládájába.
– Vagy úgy. Hát majd nem veszek tőlük Viagrát.
Nem is lenne rá szükségetek, gondolta Kissy. Egy ilyen pasinak, mint Nimby, sose kellene. Ez majd hatvanévesen is fél kézzel meghajlítja a vasat, átugorja a kétméteres kerítést, egy

rúgással leterít egy bivalyt, és huszonnégy órás gyönyörben részesíti kedvesét. És mindezt egyszerre!

– Nicsak – mondta Chantal, belekukucskálva az éjjeliszekrénybe.

– Találtál valamit? – kérdezte Kissy.

– Nem. Éppen ez az: hogy mi az, amit nem találtam. Itt ez a rengeteg Viagra, pornólap, meg az a fehér por, de gumi egy szál se.

– Azokat az autója kerekein tartja – vágta rá Françoise nagy, ártatlan szemekkel. Nevettek.

– Biztos magával hordja – mondta Vanessa azzal a vérszomjas arcával –, ha elkapna valahol egy gyereket…

– Nem találtunk nála – felelte Kissy. – Nem híve a biztonságos szexnek. Ellenkezőleg: a veszélyeset kedveli. Legutóbb például több késszúrást és rúgást kapott, és hátba is lőttem.

– Elég baj az – sóhajtott Vanessa –, de hát azért van egész klubra való belőlük, hogy nekünk is jusson.

A shindy könyvtáráról készített leltárhoz csatoltak egy elismervényt, amit persze csak Angélique, Tom és Pi írhatott alá, a többiek aláírásával a rendőrség nem tudna mit kezdeni. Aztán lecipelték a könyveket és berakodták a mikrobusz ládájába meg a Volkswagen csomagtartójába. A ládában nagyrészt kempingfelszerelés volt, szerszámok, konzervek, néhány ásványvizes palack meg a Szárnyacska, de azért akadt némi hely a könyveknek.

Franconville-be vitték az egészet, mert mostanában többet akartak ott lenni, és Tom amúgy is látni kívánja már a taxiját. Mindent leraktak a teraszon, ahol egykor Mohi holmija volt. A rendőrök sok sikert kívántak és elmentek. Tom az egyik motorbiciklivel ment ki a műhelybe, ők pedig cincogni kezdtek. Kicsomagoltak, besurrantak az éléskamrába és fölmérték a készleteket, illetve hozzáláttak elkészíteni a *Lolita* digitális változatát. Nimby azt mondta, a feldolgozóprogram pillanatok műve lesz.

– Nem boszorkányság. Vesszük a dokumentumot, beolvassuk a szöveget, a mondatvégi írásjeleknél elvágjuk. Megnyitjuk a leveleket, és a jelszókérő ablakba szép sorban beleeregetjük a

szövegből kitermelt mondatokat. Mindegyik után megnézzük, hogy mit kaptunk, és ha rossz, megyünk tovább.

Nimby egy elég gyors gépet választott, ami persze szintén rajta volt a Jerry-hálózaton, így a programba beletehetett két Cirrus-függvényhívást is. Az egyik úgynevezett passzív függvény, úgy hívták, *whatamIdoing,* mert Nimby előszeretettel használt angol neveket. A program minden századik próbálkozás után meghívja ezt a függvényt, ami tárolja az adatokat a Cirrus rendszerváltozói között: a könyv sorszáma a listában, a címe, a legutóbbi mondat szövege és pozíciója a könyvön belül, és az időpont. Ezeket innentől a hálózat bármelyik gépén meg lehet nézni, és megtudják, hol tart éppen a program.

A másik függvényt akkor hívja meg a program, ha megtalálja a jelszót. Ez aktív függvény, mert azonnal beindítja a Cirrus riasztórendszerét. A neve *customalert,* és arra lett beállítva, hogy küldje el a mondatot, a szerző nevét és a mű címét azonnali SMS-ben.

A döntés előbb lett meg, mint a vacsora; Kissy ezúttal a műszaki csoportban volt, és részt vett a meghozatalában. Nem szkennelnek: fényképeznek. A könyv méretétől függően legalább fél perc, de esetleg egy egész, amíg a szkenner elkészül egy oldalpárral és újrainicializálja magát. Ez túl sok ahhoz, hogy az ember ott álljon fölötte és várja, hogy mikor lapozhat; ha viszont a szkenner jelzését látva nyúl csak oda, az további időveszteség. Márpedig az idő itt kritikus körülmény. Shindyt akarnak fogni.

Tehát fotóznak. Negyedóra alatt kialakult, hogy mi kell hozzá. Egy ősöreg éjjeliszekrényre ferde deszkalapot állítottak, hátul egy másik deszka támasztotta. Ezeket rászögelték. A fényképezőgép állványon állt, stabilan rögzítve, hogy az se mozogjon. Mellette állt egy régi ruhafogas, arra erősítették a lámpát, százas égővel, ebből a közelségből olyan fényt árasztott, mint egy atombomba. A könyvet a ferde deszkára támasztották, mögötte állt egy napszemüveges kisegér, és kétoldalt fogta kézzel. Minden egyéb rögzítés fölösleges időveszteség lett volna. A fényképezőgépet egy másik napszemüveges kisegér kezelte, aki néhány másodpercenként kattintott egyet. Jennifer volt az első fotós, Niala pedig a lapozó. Eleinte úgy tíz másodpercenként lapoztak, aztán úgy belejöttek, hogy tíz perc alatt elkészül-

tek a háromszázhúsz oldalas könyvvel. Százhatvan fotó hatszáz másodperc alatt, az kevesebb mint négy másodperces átlag. Csak arra ügyeltek, hogy meg ne sérüljön a könyv.

Aztán Nimby átadta a képanyagot a szövegfelismerő programnak, és elmentek vacsorázni.

– Ezt az egyet kijavíthatjuk mi magunk – mondta Nimby, kiválasztva egy szendvicset. – Harminckét oldal jut mindenkire.

– Mit kell rajta kijavítani? – kérdezte Françoise.

– A szövegfelismerés sosem tökéletes. Elég egy apró folt a papíron, és a program azt hiszi, hogy az egy pont. Akkor pedig a jelszókeresőnk ott elvágja a mondatot, és máris hibás szöveggel próbálkozik.

– És hol kerestek embert a többire? – kérdezte Yves bácsi; Tom elmesélte neki, mi történt a shindy lakásán.

– Például a sulinkban – Martin arcán látszott, hogy ezt ebben a pillanatban találta ki. – Mindenki ismer olyan srácokat, akiknek jól jönne egy kis keresetkiegészítés.

– Solange-zsal is beszélhetnénk – tette hozzá Niala.

– És mit fizettek érte? – kérdezte Tom. – Kitaláltátok már?

– Az a bibi a dologban – mondta Nimby –, hogy elég jó munkát kell itt végezni. Ha pont abban a mondatban hagynak benne egy felismerési hibát, akkor buktuk az egészet, nem fogjuk megtalálni.

– A jó munka drága dolog – mondta Yves bácsi.

– Van az alapítványnak elég pénze – vont vállat Vanessa, és töltött magának a narancsléből. – Legyen mondjuk egy százas.

Kérdőjelek felhője rajzott az asztalok fölött; Kissy tisztán látta őket. Az ő fejéből is kiröppent néhány.

– Hát kötetenként.

– Az hatvanezer euró! – döbbent meg Tom.

– Nem biztos. Mert ha mondjuk a tizedik kötetnél pont megtaláljuk a jelszót, akkor a világért se csináltatjuk meg mind a hatszázat.

Tom elgondolkodott egy másodpercig… kettőig… két egész egy tized…

– Mennyi idő alatt lehet ezt megtanulni?

– Öt perc – legyintett Vanessa.

– És mennyi idő alatt készülhet el az ember egy kötettel?

– Te forralsz valamit – állapította meg a kislány válasz helyett.
– Forralok – bólintott a nagy kék macska. – Annyi mindent kellene kicserélni a kocsiban, hogy nem éri meg. Új kocsit kell vennem, de nincs pénzem rá.
– Tudod, hogy számíthatsz ránk – mondta Vanessa olyan tapintatosan, hogy Kissynek nyitva maradt a szája. Azt hitte, ezt csak Niala tudja ilyen diplomatikusan előadni. De lám, a mikró ezt is eltanulta. Meg persze azt is, hogy nem konzultál a nővérével, mielőtt ilyen ajánlatot tesz. Nagyobb összegekről is döntenek önállóan, amikor például éttermet vesznek.
Tom nem felelt, csak ránézett. Ha lehet, Kissynek még nagyobbra nyílt a szája. Ezek ketten éppúgy megértették egymást egy pillantásból, mint a…
Martin gyengéden megfogta az orrát és az állát, s összenyomta. Kissy szája becsukódott.
…mint a nővérével. Persze Tom is egyike Vanessa rengeteg pótszülőjének, már a túra óta. Régesrég nem lehet őket megszámolni. Vonzza őket, mint sajtdarab a…
– Akkor jó – mondta a kislány halkan. Kissy egy pillanatra azt hitte, hogy ő ábrándozott el már megint, azért nem hallotta Tom szavait. De nem. A férfi egy szót se szólt. Vanessa egyszerűen kiolvasta a gondolatait. Az ilyesmi igazán nem jelent neki nehézséget.

Vacsora után Tom hazament, de reggel visszajött, megtanulta, hogy kell szöveget javítani, és hozzálátott. Végül is a technikai része nem több, mint egyszerű szövegszerkesztés, azzal pedig már elboldogult. A trükk ott van, hogy észre kell venni a felismerési hibákat. Nimby szerint Tomnak megvan az az előnye, hogy nem a francia az anyanyelve. Idegen nyelvet az ember sokkal nagyobb odafigyeléssel tanul. Rendszeresen látja a neten, hogy angol anyanyelvű emberek nem tudják a különbséget *its* és *it's* között, *receive* helyett *recieve*-et írnak, és hasonlókat. Neki, Nimbynek ez nem probléma, mert az angolt idegen nyelvként tanulta. Hát Tom meg a franciával van így.
Egyelőre nem fotóztak több könyvet. Tom azt mondta, szerinte a *Lolita* lesz a nyerő. Tom telepatikus kapcsolatban áll Vanessával, vagy legalábbis a kislány ki tudja olvasni az ő

gondolatait. Vanessának pedig mindig igaza van. Tehát több könyvre nem is lesz szükség, eleve el se kellett volna cipelni őket.

– Mintha élnétek, egérkék! – csattant a vezényszó, és Kissy megpróbált még gyorsabban ellépni Chantal rúgása elől, miközben már fordul is vissza, hogy tenyéréllel lecsapva lemetszszen egy darabot barátnőjéből. Már tervezte, hogyan süti meg olajban, de az ütés csak az üres levegőt érte. Kissy pislogott, nem értette, hova lett Chantal, amikor balról egy lábfejet pillantott meg a hasa felé közeledni. Elfordult jobbra, lépett egyet, s a lábfej elsüvített mellette.

– Hé, ti ott, a nagy fülekkel! Most táncoltok vagy verekedtek?!

Kissy vigyorgott, megpördült és rúgott, nem mintha lett volna már ideje megnézni, hogy hol van Chantal, de úgyis ott van, ő mindig tudja, hol van az ellenfele.

Kivéve most. Chantal a megfelelő irányban volt, de egy jó méterrel távolabb, és köztük volt Françoise, aki Nimbyvel viaskodva éppen hátralépett. Kissy nem is tudta, hol találta el a rúgás. A kislány majdnem elrepült, bukfencezett egyet és fekve maradt.

Mindenki megdermedt a teremben. Kissy azonnal odaugrott, majdnem összeütköztek Vanessával, ahogy a kislány fölé hajoltak.

– Jézusom, Françoise! – egy pillanatig sérülést keresett rajta. – Fran…

Hirtelen valami követhetetlenül gyors mozgás kezdődött az orra előtt, valami hátralökte, és amikor kitisztult a kép, Françoise a hátára fektetett Vanessa hasán térdelt.

– Nem voltál résen, egérke!

Kissy a derekához nyúlt, de hát edzésre nem hoznak magukkal fegyvert. Akkor puszta kézzel tépi szét a zsebegeret.

– Ügyes voltál – ismerte el Vanessa mosolyogva. – Ti meg mit bámultok? Ezerszer elmondtam már, hogy csak tisztességtelen eszközökkel nyerhetünk. Françoise a legkisebb, ezt neki kell tudni a legjobban. Tisztességtelenül harcolt és nyert. Most láthatjátok, mire képes a csalás és a hazugság. Dupla adag jutalomsajtot kapsz, zsebike.

– Kell is az egérpecsenyéhez! – vágta rá Françoise, továbbra is szorosan tartva a mikró karjait. – Olajat hozzatok, egérsütő serpenyőt, borsot, a töltelékhez reszelt saj…

Vanessa ekkor fölemelte a lábát, és a kislányt a combja közé szorította. Aztán egy kicsit kiegyenesítette a derekát, és fölemelte legyőzőjét.

– Kihagytad a sót, egérke – mondta rosszallóan.

– A sajtban úgyis van – nyelvelt Françoise.

– Verekszik még valaki?

A zseb körülnézett.

– Nem. Minket bámulnak. Jól rájuk hoztam a frászt, amikor döglött egérnek tettettem magam. Legközelebb nyávogni fogok.

Kissy tett még egy kis öntetet a salátára, gombszerű orrocskájával megszimatolta és bólintott. Rendben van. Ezt a salátát most ő csinálta egyedül, Vanessa nem is ellenőrizte. Kár, hogy Isabelle néni nincsen itt, tetszene neki. Van benne mindenféle zöldség, tojás, hal: igazi délfrancia saláta.

– Asztalhoz, egérkék! – szólt bele Niala a netbookba, ami összekötötte őket a nappalival és Elkével. – Szóljatok a nagy kék macskának is. Ez nem gyakorlat!

Kissy nevetett és megrakta a zsúrkocsit a salátástálakkal. Vanessa rátette a krumplit, Niala a csirkét, Chantal az evőeszközt és egyéb apróságokat. Elindultak, négyen véve körül a kocsit, hiszen a társaik ennivalóját meg kell védelmezniük. Akkor is, ha Ködöcskét idejében kiküldték játszani.

De arra nem számítottak, hogy tényleg meg kell majd védeniük az ennivalót. Pár lépés után a kocsi hirtelen megbillent. Kissy mint a villám kapta el a megcsúszó tálakat, de már ott volt a társai keze is.

– Hé!

– Mi van?!

– Mi ez?!

– Vigyázzatok…

Egyszerre cincogtak mind, és a kerékre pislogtak.

Vanessa elkurjantotta magát. – Hé, egérkék! Ide gyorsan! Három zászlóalj a konyhaajtóba!

Egy pillanat múlva egerek tucatjai nőttek ki a földből. Pi emelte meg a kocsit, Martin pedig a helyére igazította a kereket. Ezalatt a lányok és Nimby már el is indultak a holmival gyalog. Kissy is fölkapott egy tálat és követte őket.

– Kerékficam – mondta Nimby az ebédlőben. – Valószínűleg be kell gipszelni. Este megvizsgáljuk.

– Majd veszünk új zsúrkocsit, Nimby doktor – mondta Françoise.

– Mi a csodának? – kérdezte a doktor. – Ez a kocsi még tízéves sincs. Apa egykettőre rendbe hozza.

– Azt hittem, bevisszük a kerékkórházba.

Nimby a zsebre vigyorgott.

– Apa az. Autószerelő, nemde?

– Tényleg…

– Hi, daddy – mondta mellettük Jennifer. – Épp indultam volna szólni neked.

Tom megdörzsölte a szemét és dünnyögött valamit angolul.

– Hogy boldogulsz? – kérdezte Kissy.

– Megyeget – dörmögte Tom kedvetlenül. De azért később, néhány falat után már beszédesebb lett. Azt mondta, neki nagyon szokatlan ez a munka, sokkal fárasztóbb, mint az autóvezetés. De halad vele. Körülbelül egy percbe telik egy oldal.

Kissy döbbenten nézett rá.

– De hisz már három órája csinálod…

A taxis bólintott.

– Vagyis több mint a fele kész?

A taxis megint bólintott. Lenyelte a falatot és azt mondta:

– Úgy számoltam, hogy naponta egy könyvvel mindenképpen el akarok készülni. Különben semmi értelme.

Kissy Vanessára nézett, aki nyugodtan ette a krumplit. Ő állapodott meg Tommal, egyetlen szempillantással. Hogy miben, azt csak ők tudták. Nyilván nem abban, hogy Tom csinálja meg az összes könyvüket; naponta egy darabbal kicsit soká tartana. De ha Vanessa tényleg egy százast fizet Tomnak darabonként, az háromezer egy hónapban. Az már valami. Csak rengeteget kell dolgozni érte. Nem mindegyik könyv háromszáz oldalas.

Az egerek szomorúan ültek a gépteremben, és lelki szemeik előtt shindyk vonultak hosszú sorokban – szabadlábon, elérhetetlenül.

– No, ne törjetek le – mondta Niala. – Majd csak meglesz az a jelszó. Gyertek, fotózzunk valami mást.

Amikor Tom elkészült a könyvvel, Nimby lefuttatta a programot, és kiderült, hogy egyik mondata sem a jelszó. Egy-egy mondat ellenőrzéséhez kellett vagy egy másodperc, és hétezer mondatnál is több volt a regényben, de Nimby fölosztotta a feladatot több gép között, így hamar végeztek. És nem volt benne.

Kissy lekonyult fülekkel bámulta a gépterem végében álló nagy vitrines szekrényt. Az üveg mögött régi számítógépek feküdtek, a hetvenes-nyolcvanas évekből, Nimby gyűjteménye, vagy féltucat. Meg zsebszámológépek, fordítógépek, mindenféle elektronikus kütyü, egyik öregebb, mint a másik, de mind működőképes. Mögöttük régi szakkönyvek, -folyóiratok, özönvíz előtti lemezek, még lyukkártyák is. Ez az egész mindenség együttvéve alighanem kevesebbet tud, mint egyetlen mai gép. De nem mindegy? A Jerry-hálózatnak húsznál is több gépe van, és egyik se tudja megmondani, hogy mi a shindy jelszava.

Átmentek a teraszra és kiválasztottak egy könyvet, most már találomra. Jennifer és Tom hozzálátott befényképezni, a fiúk pedig új fotóállványt készíteni. Vanessa azt mondta, jobb lenne a fényképezést maguknak csinálni, nem kellene a könyveket kiadni a kezükből. Valaki elhagyja, leönti kávéval, aztán magyarázkodhatnak.

Csakhamar két fotós pár dolgozott a teraszon, aztán már három. A terem késő estig fényárban úszott. Vanessa még délután beszélt Solange-zsal, aki még sose csinált ilyet, de érdekelte a dolog. Holnap eljön és megnézi. Esetleg be tudja szervezni néhány barátját is.

Kissy is részt vett a fotózásban, de az esze máshol járt. Az volt az érzése, hogy a jelszó nem ezekben a könyvekben van. Elsőre jó ötletnek tűnt, de mégsem. Meg kellene próbálni a shindy fejével gondolkodni. Ha ő egy középkorú főpincér lenne, aki gyereklányokra bukik, mit választana jelszónak?

Vasárnap tíz órakor megjött Solange és elkezdett ismerkedni a feladattal. Vanessa lett a tanára. Tom már nyolckor ott volt,

megkérdezte, mikor jöhet, és leült könyvet javítani. Negyed tizenegykor Vanessa belépett a nappaliba és azt mondta, Solange érti a feladatot és megpróbálja, aztán a suliban majd toboroz embereket.

Ahogy ezt végigmondta, csöngettek. Nimby kiment az előszobába; már nekik is volt képernyős kaputelefonjuk, Nimby maga szerezte, folyton elektronikus kütyüket hordott haza, többnyire ingyen vagy jelképes áron adták neki.

Jean-Frannal tért vissza. Françoise-nak hátracsapódott a füle, és rohant az apjához. Kissy emlékezett, hogy a férfi elutazott egy időre, azóta egyáltalán nem találkoztak.

– Szia, kicsim – ölelte meg a lányát. Ködöt nem ölelte meg, bármennyire igyekezett magára vonni a figyelmet. – De rég láttalak… de látom, jól vagy.

– Jól! Földhöz vágtam Vanessát – kérkedett a zseb.

– De csak egyszer – nevetett a mikró, és odalépett Jean-Franhoz, aki őt is átölelte. Mindig, amikor találkoztak, egy ölelést kapott Françoise, egyet Vanessa. Elvégre mindketten a lányai, leszámítva azt a jelentéktelen apróságot, hogy Vanessa nem is a lánya. De azt hitték.

A férfi helyet foglalt a kanapén, az igazi lánya leült mellé; Vanessa visszaült Nimbyhez. Kissy döbbenten látta az arcán a változást. A kislány egy pillanatra fölhúzta a szemöldökét, aztán összeráncolta a homlokát. Mint egy tanító néni, aki azt készül megtudakolni, hogy mit követtek el a nebulói már megint.

– Mi történt? – kérdezte kurtán.

Kissy megkésve kapta Jean-Franra a tekintetét, ráeszmélve, hogy Vanessa arckifejezésének forrását őrajta kell keresni.

– Semmi sem kerüli el a figyelmedet, igaz?

– Semmi. Halljuk.

– Hát jó. Szóval egy konferencián voltam Londonban. És egyszersmind beszéltem az apáddal.

Kissynek leesett az álla, és úgy maradt.

– Az apám otthon van – felelte Vanessa nyomatékkal, amikor Kissy még föl sem ocsúdott az első megdöbbenéséből. – A hétvégén teniszezni mennek anyával.

– Tudod te, hogy nem róla beszélek, egérke.

– Nincs több apám.

Dehogy nincs, gondolta Kissy, és majdnem felugrott ijedtében, mert Vanessa ránézett és megkérdezte:
– Kicsoda?
– Kit… mit… cin-cin…
– Azt mondtad: dehogy nincs. Kicsoda?
Kissy megpróbálta összeszedni magát. A szívét majd megkeresi, nem gurulhatott messzire. Ezek szerint nem csak gondolta, hanem hangosan is kimondta. Nem tudott róla.
– Én… izé… rengeteg apád van. Maga Jean-Fran is… meg apa… Yves bácsi… Tom…
– Pit se hagyd ki – felelte a kislány tökéletes nyugalommal.
– Meg Mariót… – lehelte Kissy.
– Mario a nagyapám. De Jean-Fran csak egyetlen embert nevez az én apámnak. Georges D'Aubissont.
Kissy kinyitotta a száját, hogy feleljen valamit, aztán mégis becsukta. Szóval nem tagadja, hogy apjának tekinti ezeket mind, Georges pusztán azért az egyetlen apja, mert Jean-Fran csak őrá hivatkozik ezzel a szóval.
Kis párbeszédük alatt Jean-Fran a táskájába nyúlt és kivett egy nagy borítékot. Kissy fejében megszólalt a vészcsengő. Vanessának van egy borítékja, amit három és fél éve nem nyitott ki. De szerencsére Jean-Fran is emlékezett erre, mert kihúzott egy lapot a borítékból, és a mikró elé tette. Fénykép volt.
– A neve Jean-Claude Sailly. Ötvenkilenc éves, üzletember. Marseille-ben él. A jövő héten érkezik.
Jóképű pasi, állapította meg Kissy. Hangtalanul. Ezt most biztosan nem mondta ki.
Jean-Fran megint a borítékba nyúlt és kihúzott még egy papírlapot.
– A címe, telefonszáma, email, Facebook, Skype.
Aztán a táskából kivett egy kis gyógyszeresdobozt, kinyitotta, kiemelt két kis üvegcsét, és letette az asztalra azokat is.
Vanessa némán nézte őket.
– Ez pedig a DNS-mintája – emelte föl a férfi az egyik fiolát, és visszatette a dobozba.
Vanessa szótlanul nézte a másikat.
Jean-Fran kihúzott a borítékból még egy papírlapot.
– Ez pedig egy tanúk előtt aláírt nyilatkozat. Ha tényleg az apád, akkor vállalja az ebből eredő kötelezettségeit, és csak azt

kéri, hogy néha láthasson, tudhasson rólad. Leszögezi, hogy mindenféle pereskedést el kíván kerülni, és semmiféleképpen nem próbál elszakítani D'Aubissonéktól. Megjegyzem, rendes pasas, ez nyilatkozat nélkül se tenne ilyesmit. Eléggé meg volt hatva, amiért egyszer csak lett egy tizennégy éves lánya.

Ezzel fölkapta a másik fiolát és visszatette a dobozba.

– Most miért rakod el? – kérdezte a mikró, Kissy pedig magában gratulált a férfi pszichológiai érzékéhez.

– Szülői beleegyezés nélkül úgyse kérhetek tőled DNS-mintát.

Vanessa fölhúzta az orrát.

– Add ide azt a vacakot!

Jean-Fran odaadta, Kissy pedig elismerően kezet rázott vele és megveregette a vállát. Persze csak gondolatban. Isten ments, hogy a mikró bármire rájöjjön. Továbbra is pókerarccal figyelte, amint Vanessa kiveszi a fiolából a vattát, kicsit megrágcsálja, visszateszi, becsukja.

– Holnap megkapod a faxot is. Te meg mit ujjongsz, egérke?

Kissy rémülten észlelte, hogy a lelke nyitott könyv a kislány előtt.

Jean-Claude Sailly kétszer vált el, egyik házasságából sem született gyerek. Szülei már nem élnek. Testvére nincs.

Magányos lehet, gondolta Kissy. És ha Jean-Fran nem lőtt bakot, akkor Vanessa a pasas egyetlen örököse.

Giselle-lel nagyjából akkor ismerkedett meg, amikor Jean-Fran szakított vele. Semmit sem tudott a lány előző kapcsolatáról, egyáltalán az életéről. Rövid kapcsolat volt, és persze ő se tudta, hogy Giselle terhes, ahogy Jean-Fran sem; de az ismerős, akitől Jean-Fran értesült Giselle terhességéről, természetesen nem tudta, hogy melyik kapcsolat mettől meddig tartott és mikor esett Giselle teherbe.

Jean-Fran minden követ megmozgatott, hogy megtalálja azt a férfit, aki őt követte Giselle életében, és akiről persze nem tudott semmit. Tizenhét városban járt, hogy beszéljen emberekkel, akik tudhatnak valamit. Beaulieu-i tartózkodásain is azért hagyta ott olyan sokszor az egereket, néha napokra, mert a partvidék távolabbi részein is rábukkant emberekre, akiket ki

akart faggatni. Kettőt Olaszországba kellett követnie, egyet pedig Londonba: ez volt az apajelölt.

Magával hozott egy sor magnófelvételt és írott jegyzetet a kutatásairól, nem is azért, hogy bizonyítsa Sailly apaságát – azt majd a DNS-vizsgálat megteszi –, hanem mert sok részletet megtudott Giselle életéről, amikre Vanessa kíváncsi lehet. Beszélgetőpartnereinek névsora ott van a jegyzetek között, címekkel, telefonszámokkal; Vanessa ezután bármikor érintkezésbe léphet azokkal az emberekkel, akik ismerték az anyját.

Kissy elismerően bólintott. Szép munka. Nyomozónak is becsületére váló teljesítmény. Milyen kár, hogy nem volt semmi értelme.

Vanessa nem kíváncsi az anyjára. Morinékkel egyszer-egyszer elbeszélget telefonon, néha vonatra ül és elmegy Cannesba; háromszor-négyszer járhatott ott. De nem Giselle-ről beszélget velük, hanem jelen időbeli, köznapi dolgokról. Mint akárki mással. Jean-Fran ezt magától is tudhatná, hiszen ővele se beszélget róla. El se zárkózik éppen a tárgytól, de Giselle Morin neki egy idegen – és ebben Vanessa igazán nem hibás. Ahogy ismeri, Giselle akkor sem érdekelné különösebben, ha nem találkozott volna az egerekkel, nem lenne családja, nem lenne annyi ember, aki szereti. Talán az apjával másképp lesz. Kétségtelen, hogy ha valaha helyet kap a kislány szívében, az csak a sokadik hely lehet: alighanem csak a D'Aubisson család és az egerek után következhet. Vagyis a teljes Jerry után, legfeljebb azokat előzheti meg, akikhez nem annyira kötődik érzelmileg: Ange nénit, Mondiot-t, Takada-szenszejt. Mert Vanessa hihetetlenül hűséges. Csak kellett hogy legyen valahol kutya is a családfán.

A következő pénteken tehát az északi egerek indultak délnek, hogy másnap találkozhassanak az apával. Azazhogy apajelölttel. A mintákat elküldték, de válasz még nincs, a jövő héten sem lesz.

Március második hétvégéje volt, de az idő akár február elején. Borult, szeles, hideg. Az egerek sorban reklamáltak Mariónál, aki szokása szerint azt felelte, hogy ez nem Hawaii, de bármikor szívesen mondja, hogy *aloha.*

Még hidegebb volt este, amikor a távoli északról, a hómezők és jéghegyek közül érkező kisegeret várták. Elke semmi pénzért ki nem hagyta volna azt a percet, amikor Vanessa először találkozik az apjával. Louise kisasszony ezúttal vele jött, elszállásolták a panzióban, természetesen ingyen. Kissynek erről az jutott eszébe, hogy lassan szinte már egyetlen családot alkotnak pénzügyileg is. Louise kisasszony szobáját logikusan Johannéknak kellene fizetniük, hiszen a munkája miatt jön, de ez föl sem merült, Isabelle néni csak bejelölte a táblán, hogy az a szoba foglalt, és nem írta be a könyvbe. Schneiderék persze hatalmas pénzekkel támogatják az alapítványt – de azokból a panzió egyetlen centet sem kap. Ami azt illeti, éppen ellenkezőleg, Girottiék is hatalmas pénzekkel támogatják őket, hiszen tömérdek éjszakát töltöttek már náluk, s egy csomó szobát lefoglalnak. Senki se tartja számon, hány ingyenéjszakát kapott már a Jerry. Angélique-ék mindennap itt laknak, szintén ingyen. Mert, mint a néni mondja, ők hozták Vanessát. És persze ingyen esznek, világítanak, ingyen van az ágynemű, a takarítás.

Kétségtelen, hogy Girottiék megengedhetik maguknak. De apáék se kértek még soha hozzájárulást a költségekhez, pedig tíz hétvégéből ötöt-hatot náluk cincog végig a csapat, régebben a szerdákat is, amíg nem borította el őket így a tanulnivaló. Nimby szülei pedig kimondottan kevesebbet keresnek, és őket se zavarja, hogy kiesznek a hűtőszekrényből minden sajtot. Bár persze az is igaz, hogy a franconville-i hétvégeken ők surrannak el bevásárolni, és többnyire Niala vagy Vanessa fizet, mert ők hordanak magukkal több készpénzt.

Ha egyszer ki akarnák számolni, melyik család mennyit költött a Jerryre, kibogozhatatlan zűrzavar jönne ki. Még Tom az egyetlen, aki valamelyest igyekszik őrizni anyagi függetlenségét – vagy inkább különállását, ez jobb szó, ők mind függetlenek egymástól anyagilag, csak egymás között nem számolnak el semmit. Tom a kivétel, mert nekik tényleg sokkal kevesebb van. Azt elfogadja, hogy Jennifer ugyanúgy részesül mindenből, mint a többiek, és ha valahol fizetni kell, többnyire nem ő fizet. Andreas hasonlóképpen, amikor velük van. Némi ellentételezésképpen Chantal egyre többet van náluk, természetesen ott is eszik, és magától értetődően nem fizet érte. Ezzel szemben valahányszor Yves bácsi hozzányúl Tom kocsijához, Tom

mindig kifizeti a munkáját, vagy legalábbis megpróbálja. Most pedig elvállalta nekik a könyveket. Már otthon csinálja, nem jár át hozzájuk; ők megcsinálják a fotózást, a hálózat elvégzi a felismerést, Tom pedig otthon dolgozik. Nimby adott neki egy gépet kölcsön, hogy ne Jenniferét foglalja le, és aligha lesz majd könnyű rábeszélni Tomot, hogy megtartsa.

A net viszont egyszerre példája Tom különállásának és az ellenkezőjének. Nem sokáig ment az, hogy az alapítvány fizesse Jennifer otthoni nethozzáférését – azazhogy az egerek szülei, hiszen ilyen mindennapos költségekre sose használják az alapítványi kasszát. Tom néhány hónap után elcsaklizta a számlát és ő maga fizette be, később pedig közölte is, hogy ne foglalkozzanak ilyesmivel, az a gép az ő lakásában van, tehát ő fizet. Igen, ez azt jelenti, hogy Tom nem fogad el tőlük semmit, ami nem okvetlenül muszáj. Ugyanakkor ezzel ő is beszállt az alapítvány támogatásába, vagyis mégiscsak közösködik velük anyagilag.

Itt a panzióban ő is elfogadja az ingyenszobát, mert nem tehet mást, Isabelle néni egyszerűen nem ad ki szobát pénzért se egérnek, se kisfülűnek. Pedig Tom valamikor a kezdet kezdetén még azzal is megpróbált érvelni, hogy hát rendben van, hogy az egerek hozták Vanessát – no de Jennifer akkor még nem is volt köztük, ő csak később lépett be. Isabelle nénit ez nem érdekli. Tom csak a lakóautón élheti ki valamelyest ezeket az önérzetes dolgait, mert amikor azzal vannak itt, akkor fizet a háztulajdonosnak, aki persze ugyancsak valami Claudel-rokon. Nagyon csekély összeget, de fizet.

Köztük, egerek között pedig teljes a közöny aziránt, hogy melyikük fizeti ki a kajájukat. Akinél éppen pénz van, aki éppen ott van. Itthon, Beaulieu-ben ez nagyon gyakran a D'Aubisson család, mert már mindenhol ismerik őket, és csak legyintenek a pénzre, hagyjátok, majd felírjuk. Aztán D'Aubissonék a saját rendes számlájukkal kifizetik. Vagy éppen ki se fizetik, mert annyi helyen van résztulajdonuk, a főnök csak levonja az osztalékukból.

A délután egyszer már elült egérricsaj Elke jöttével megint fölkavarodott, aztán elcsendesedtek újra. Jöhet az az apa.

Az apa, vagy legalábbis jelölt szombat délután kettőre jelentkezett be. Kicsit megbolydult ugyan az egércsapat, mindenki izgult valamennyire, de nagyon mégse zsinatoltak, mert Vanessáról az egész lepergett. Kissy elnézte, amint az asztaloknál tesz-vesz, rendet csinál ebéd után, barátságosan felelget egy-egy vendégnek, azzal az édes nyugalommal, amit megszoktak tőle. Kissy azt is megfigyelte, hogy amikor éppen nincs mit tennie a kezével, akkor az nem mozdul, nem gyűrögeti a nadrágja varrását, nem szintetizátorozik a térdén, nem babrál semmit. Ha izgatott, de leplezni akarja, mindig ilyesmiket csinál, olyankor nem tudnak nyugalomban megülni az ujjai. De most nem izgatott. Idejön egy pasas? Nagy kaland, ez egy panzió, állandóan idegen pasasok jönnek hozzájuk. Hogy ez állítólag az apja? És akkor mi van?

De azért amikor megszólalt a kapucsengő, a falióra szerint mindössze húsz másodperccel kettő után, Kissy mégiscsak észrevett egy kis grimaszt a kislány arcán. Egészen aprót rándult meg az arca, de nekik az életük múlik azon, hogy idejében észrevegyék, amint a fűszálak meghajolnak a settenkedő cica előtt. Hát egy kicsit izgul mégiscsak.

Jean-Fran ment ki elé, ők már ismerik egymást, és bejövet előreengedte a vendéget.

– Jó napot kívánok – mondta Jean-Claude Sailly.

Középtermetű volt, sportos alkatú. Kicsit szögletes feje volt, markáns vonásai, mint egy filmszínésznek. A haja sötét volt, de a halántékán kicsit már deresedett. Krémszínű öltöny, nyakkendő nélkül, kék ing. Kicsit zavart félmosoly.

Cin-cin, gondolta Kissy. Ez csúcs. Ennél apábbat Vanessa nem is kívánhatna. Hogy lehetne éjszaka besurranni abba a laborba és megdumálni az adatbázissal, hogy ez a pasas okvetlenül az apjának bizonyuljon a vizsgálatnál?

Két héttel később, amikor a vizsgálat egyértelműen tisztázta, hogy *igen,* Jean-Claude Sailly *valóban* Vanessa vér szerinti apja, Kissy újra megnézte a felvételt erről az első találkozásról, és megállapította, milyen különös volt az a kézfogás. A kislány odalépett a férfi elé, kicsit zavartan fölnézett rá, az apja pedig éppoly zavartan, sután kezet nyújtott neki. Vanessa kezet fogott vele. Semmilyen társadalmi konvenció nincsen arra, hogy mi a

teendő, amikor egy apa először találkozik a lányával, akiről tizennégy évig és tíz hónapig nem is tudott. De ha lenne, ők azt sem alkalmazhatták volna, mert akkor még nem tudhatták, hogy mi az igazság. Azért amikor Kissy újra megnézte a felvételt, immár az eredmény ismeretében, úgy tűnt neki, mintha azok ketten egy kicsit már akkor megérezték volna. Talán a vér szava?

Lehet, hogy a minden helyzetet megoldó, leleményes Niala nélkül csak álltak volna ott, nem tudva egymással és magukkal mihez kezdeni, mert Vanessát alighanem elvakította az igazság, amit finom ösztöneivel megérzett, Jean-Claude pedig csak egy férfi volt. Niala lépett oda hozzájuk, bemutatkozott mint Vanessa nővére és kezet nyújtott. Megtehette, hiszen ő a nő, csak mégis kicsit furcsa volt, hiszen Jean-Claude jobbjában még mindig ott volt Vanessáé, most már szokatlanul hosszasan, de Niala kezét látva végre elengedte és kezet fogott vele is. A kislány ekkor negyvenöt fokos fordulatot tett balra, a nővére felé, és abban a pillanatban visszanyerte szokásos formáját, azt a rendíthetetlen nyugalmat, ami mindig sugárzott belőle. Vagyis hogy amióta családra talált és kiheverte a Mohit ért megpróbáltatásokat.

Kissy négy éve tudta, hogy Vanessa nem igazi. Egy mesealak. De azt is tudta, hogy miért. Mert olyan páncélt visel, ami mögül az igazi emberből csak annyi látszik ki, amennyit ő meg akar mutatni. Most nem akar megmutatni semmit, az érzelmei megint visszabújnak a páncél mögé. És Kissy azt is tudta, hogy mik azok az érzelmek. Négy éve tanult gondolatolvasást, előbb csak Nialától, aztán a kishúgától is. Most is elég volt egy pillantás, amivel a kislány az apjára nézett, amikor helyet foglalt Nimby mellett, és Kissy máris tudta, mi jár a fejében.

Ahogy Vanessa leült a kanapéra, egy szemvillanásnyi időre rávilágított az apjára. Nem Jean-Claude Saillyra. Az apjára, egy rövid, de ragyogó pillantással. Tehát *neki* hálás a vér szerinti apjáért is. Azaz mindannyiuknak, de Georges-nak a hálán felül azért is járt ez a rajongó pillantás, mert őt tekinti az apjának. Jean-Claude-nak esélye sincs konkurálni Georges-zsal Vanessa szívéért, legjobb, ha egyáltalán meg sem próbálja. Ezért még megverni is fölösleges lenne.

Kissy tudta, hogy Vanessában mindmáig él a kis Mohi, még ha nemigen esik is szó róla. Mohi mindmáig boldog és hálás, amiért befogadták, és a kapott szeretetért mindannyian imádatot kapnak cserébe; még ha ezt nehéz is elhinni, amikor az edzőteremben lépten-nyomon letolja őket. Mohi, azazhogy Vanessa számára nem az a fontos, hogy Jean-Claude a vér szerinti apja vagy sem. Jean-Frannal se változott a kapcsolatuk semmit, amikor kiderült, hogy nem az apja. Vanessának az emberek számítanak, nem a hozzájuk fűződő kapcsolata, és úgy tekinti, hogy mindkét apát a családjának köszönheti. Az mindegy, hogy Jean-Claude-ot Jean-Fran találta, őt pedig nem találta senki, ő talált rá D'Aubissonékra. De a kislány nekik köszönheti, hogy szilárd, biztonságos háttere van, aminek támaszkodva nyugodtan nézhetett szembe az első apajelölttel és most a másodikkal, meg az anyja családjával is. Vanessa egész életében hálás lesz D'Aubissonéknak mindenért – és persze az egereknek is, hiszen nélkülük sose jutott volna el ebbe a házba, az ígéret földjére.

Jean-Claude, akár ő az apja csakugyan, akár nem, csak egy újabb a sok-sok nagyszerű dolog közül, amivel a családja megajándékozza.

Vanessa Pif Jerry Bohringer-Chandeau-Morin-Sailly D'Aubisson Blanchard. Kissy teljesen el volt bűvölve ettől a névtől. Biztos volt benne, hogy a mikró tényleg Jean-Claude lánya, és egyszer madame Nimby lesz. Az első kérdésre pár héten belül választ kap. A második kérdés nem is kérdés. Vanessáék sohasem fognak szakítani.

Csodaszép neve van. Vagy lesz. Mindegy. Őneki cincoghat, hogy csak egy vezetékneve van. Igenis megilleti a teljes gyűjtemény. A Bohringer-t tizenegy évig viselte, a D'Aubissont három és fél éve használja, a Blanchard-t pedig majd az esküvőjétől fogja száz éven át. A többihez pedig joga van. Mindenkinek joga van használni a szülei nevét. No jó, Jean-Fran nem az apja, de hónapokig azt hitte mindenki.

Persze az is igaz, hogy voltaképpen seregestül vannak pótszülei, olyasfélék, mint Jean-Fran, aki azért valamennyire a sajátjának tekinti továbbra is. Alapjában véve ha viselheti Jean-Fran nevét, voltaképpen a többiekét is megkaphatná. De egyrészt ró-

luk sose hitte senki, hogy a mikró szülei, másrészt akkor apával és anyával kellene kezdeni, hiszen ők egy hétig csakugyan a szülei voltak, a hivatalosan kinevezett gyámjai. Márpedig az ő családnevük egyáltalán nem illik hozzá. Vanessa Chaton… na nem. Szegény kisegér kitérne a hitéből, ha így hívnák. Kissyt persze soha senki nem bántotta a neve miatt, nem volt ebből probléma, de mégse örökíthet tovább egy olyan nevet az egércsapatban, ami kiscicát jelent.

Ami magát az apát illeti, Kissyt nem lepte meg, hogy rendes, szimpatikus pasi. Vanessa apja más nem is lehet. Hamar megtalálták a közös hangot. Elbeszélgettek Jean-Claude munkájáról, természetesen az egércsapatról és harcaikról, és szóba került Giselle is. Jean-Claude őszintén megmondta, hogy volt egynéhány nő az életében, akkoriban sem Giselle volt az egyetlen. De azért emlékezett Vanessa anyjára. Arról nem tudott, hogy neki lett volna akkoriban más pasija, de ennek a kérdésnek a rájuk tartozó, lényegi részét a vizsgálat majd úgyis tisztázza.

Beszéltek Morinékről is. Jean-Claude nem ismerte őket, hiszen Giselle akkoriban alig tartott kapcsolatot a családjával, és senkit se mutatott be nekik az ismerősei közül. Őket nem értesítették erről a találkozóról, egyszerűen mert nem beszéltek mostanában, de Vanessa majd nekik is elmesél mindent.

Jean-Claude ingatlanokkal foglalkozott. De nem házakkal, hanem hatalmas telkekkel, amiket gyárnak, bevásárlóközpontnak és hasonlóknak vettek meg. Kissynek rögtön eszébe jutott megkérdezni a cége nevét. Milyen különös lenne, gondolta, ha apa már üzletelt volna vele. Hiszen ő pontosan ezzel foglalkozik, óriási létesítményeket épít, vagyis hát a finanszírozásukat intézi.

Végül aztán az derült ki, hogy nem üzleteltek, nem is hallottak egymásról. Apáéknak megvan a kialakult partnerkörük, és ebben Jean-Claude cége történetesen nem szerepel. Egy kicsit más is a beruházások jellege, de hogy miben, az Kissyt már nem érdekelte.

Zene is volt, Jean-Fran említette még Londonban, hogy Vanessa szépen szintetizátorozik, és most Jean-Claude meg is hallgathatta. Pi hozta le a Tyrost Vanessa szobájából, bekap-

csolták, és a kislány eljátszott valami tündérszép, elképesztően romantikus számot, aminek hallatán Kissy vadregényes tájakat látott, nagy folyót, száguldó lovasokat. Filmzene, ez egészen biztos, Vanessa egyre több filmzenét játszik, úgy tűnik, ez fekszik neki a legjobban. Ez nem Vangelis és nem is Cosma.

Aztán valami egészen más következett, nagyon modern zene, gyors ritmus, elektronikus hangzások, de kicsit furcsán jellegtelen, nehéz megjegyezni. Persze lehet, hogy azért, mert Vanessa valamennyire leegyszerűsíti a számokat, ezeket eredetiben egész zenekar adja elő, neki meg csak tíz ujja van. Meg tíz a másik kezén is, mosolyodott el Kissy a gondolatra, a mikró tényleg fantasztikusan sokat tud az ujjaiból kihozni. A zenében fokozódott a feszültség, Kissy tudta, hogy mindjárt robbannia kell, és be is következett. Erőteljes fúvósok csaptak fel, Kissy lelki szeme előtt megjelent a kötélen a fedélzetre lendülő, kivont kardú kalózkapitány, és a következő kusza, agresszív futamokból pontosan kihallotta az összecsapást. Aztán valahogy vége lett. Fura zene.

– Mik voltak ezek? – kérdezte Blanche.

– Filmzene mindkettő – mondta a művésznő helyett annak párja. Hiszen amit az egyik tud, a másik is tudja. – Az első a *Huncutka.* Georges Delerue. A végéről, amikor egymásra találnak. – Szent merevlemez, gondolta Kissy, hiszen ő legalább háromszor látta azt a filmet. – A másikat John Powell szerezte. A *Pluto Nash* főcímzenéje. – Kissy értetlenséget látott egy-két gombszerű orrocskán, és tudta, hogy az övén is rajta van. – Eddie Murphy egyik kevésbé ismert filmje, szerintem szenzációs, de megbukott. De a zene benne van egy másik filmben is, háttérzeneként, amikor a sárkány elől menekülnek.

Kissy pislogott. Kicsodák, gondolta.

– Kicsodák? – kérdezte egypár tucat kisegér.

– Hát Shrek, a vállán a Csacsival és Fionával!

Solange öt könyvet csinált meg, Tom tizenkettőt, amikért Ange néni egyik nap majd kifizeti a honoráriumot az alapítvány bankszámlájáról. Megköszönték a munkájukat, és kezdődhetett a töprengés: hogyan tovább?

Igen, Vanessának csakugyan mindig igaza van. Megmondta, hogy a titkosított levéltömeg shindyklub, és tessék: csakugyan

shindyklub. Az egerek megbűvölve olvasgatták a szebbnél szebb disznóságokat a gyerekekről, és bevert orrú shindykről álmodoztak.

Vanessa azt is megmondta, hogy az archívum tele van illegális képekkel és videókkal. És lám, tele volt. Meg se tudták számolni. Ezért egymillió évre bevarrják a shindyt. A shindyket. Mert elkapják mindet!

Az archívumba Tom jóvoltából jutottak be. Tomnak éppen úgy igaza lett, mint Vanessának. Megmondta, hogy a jelszó a Nabokov-kötetben van, és ott volt. Csak elsőre nem találta meg a program. Már tizenhét kötetet elkészítettek és végigfuttattak, amikor rájöttek, hogy érdemes lenne más variációkat is kipróbálni. Az első menetben minden mondatot kétféleképpen adtak oda: eredeti formában, és az összes szót egybeírva. Azösszesszótegybeírva. De aztán többféleképpen is kipróbálták, az összes kötettel. Visszafelé. Egybeírva és visszafelé. A szavakat rendesen írva, de fordított sorrendben. Fordítva írva, de eredeti sorrendben… és ez volt a jó.

„Miért hát e rettegés, amit lerázni nem tudok?”

Ez a mondat volt az. Ennek a rondaságnak a harmincegyedik szakaszából, szavanként megfordítva: *tréim táh e ségetter tima inzárel men kodut?*

– Eléggé félhetett a pasas, ha ezt a mondatot választotta – mondta Tom –, és még ezt is ilyen trükkösen írta le.

– És bárgyú is volt – felelte Nimby, a legcsekélyebb sajnálat nélkül. – Ennek a jelszónak csak a hossza miatt vannak jó esélyei a feltöréssel szemben. Brute-force algoritmussal tényleg elég sokáig tartana. Én igazán kemény esetben olyan jelszót használok, amire semmilyen algoritmusnak nincsen esélye.

– Olyan hosszú?

– Nem. A feltörésnél meg kell adnod, hogy a program milyen jelekkel próbálkozzon. Azokból rakja ki az összes lehetséges kombinációt, és lehet, hogy évmilliókba telik, de egyszer megtalálja a helyeset. Viszont ha olyan jeleket is használsz, amiket az életben nem jutna senkinek eszébe fölvenni a készletbe, akkor a feltörés esélye a szó szoros értelmében nulla. Mondjuk a NIMBY – leírta a képernyőre nagy betűkkel – egy nagyon rövid és egyszerű jelszó. Viszont ha a betűk némelyikét kicseréled görög vagy cirill betűre, akkor csak úgy lehet feltörni, ha

kigondolatolvasod, hogy azok is kellenek. De ha az egész görög és cirill ábécét hozzárakod, akkor borzasztóan nagy lesz a készlet, lássuk csak… – Nimby letöltött egy-két weboldalt, s kicsit számolgatott a géppel. – Meg is van. Ötvenkét latin betű, hatvanhat cirill és negyvennyolc görög, ha a kicsiket-nagyokat mind számolod, de semmi egyebet nem veszel hozzá. Ez annyi mint százhatvanhat betű, egy ötbetűs szóra tehát öt a százhatvanhatodikon lehetséges variáció van. Ez megfelel tíznek a száztizenhatodikon. Tíz a századikon az egy *gúgol,* erről a számról kapta a nevét a Google. Hát ez tizenhatszor annyi.

Kissy fölkapta a fejét.

– Hányszor?!

– Tizenhatszor. Tíz a száztizenhatodikon.

Kissy sóhajtott.

– Hogy létezik, hogy egy ilyen jó programozó ne tudjon számolni? Ha egy gúgol tíz a századikon, akkor tizenhat gúgol az nem tíz a száztizenhatodikon, hanem tizenhatszor tíz a századikon. Te összekevered a szorzást a hatványozással. Tíz a száztizenhatodikon az tíz a tizenhatodikon gúgol!

– Ez klassz – felelte Tom. – Eredetileg miről is volt szó?

Pierre egy órán belül megérkezett, csak fél percig tanulmányozta az archívumot, és rögtön kifejezte elismerését.

– Minden elismerésem a találékonyságotokért. Gratulálok. Oké, akkor amondó vagyok, hozzunk össze egy kis megbeszélést. A főnököm éppen a napokban mondta, hogy szeretne találkozni veletek.

– Hétvégén semmi akadálya – felelte Niala.

– Ha nem cica – lehelte Françoise. Kissy rosszallóan megcsóválta a fejét. A zsebnek tudnia kellene már, hogy nekik semmilyen cica nem ellenfél.

Egy pillanatra elgondolkodott. És ha… végül is meg lehetne szervezni… Igen! Ez az! Két legyet egy csapásra, növelik a zseb cicatűrő képességét, és Macska se lustul el. Megkergetik! Három kör a ház körül, lobogó fülekkel, hosszú, nyújtott ugrásokkal. Macska így szeret futni, nem a lábát szedi gyorsan, hanem hosszú, lapos ugrásokkal vágtat, mintha nyuszi lenne. Végre egyszer az egér kergetheti a macskát.

És mi lenne, ha bevennék ezt az edzési programba is? Vanessa úgyis folyton nyúzza őket, hogy mozogjanak többet, pedig nekik már így is kilóg a nyelvük. Viszont ha macskát kergethetnének, az elég jó motiváció.

Igen ám, csakhogy Vanessa jóban van Macskával. Macska igazából az övé, még Mohinak fogadott barátságot, és Vanessa nem fog macskahajszát engedélyezni. Más macska pedig szóba sem jöhet, még csak azt kellene, hogy aztán csapdába csalja őket, ahol már várnak a haverok a mustá…

– Kissy?

– Mi van? – kapta föl a fejét rémülten. A tekintetekből nem volt nehéz megállapítania, hogy már megint elábrándozott. De hát ez nem újdonság nekik. Ismerik egymást.

Egész héten szervezték azt a találkozót. Mert nem csupán Pierre főnökével fognak találkozni, más rendőrtisztek is szeretnének jelen lenni, megismerkedni velük és részt venni a Centauri megalakításában.

Így fogják hívni a projektet, amit a shindyklub felszámolására hoznak létre. A rendőrök még nem tudják, a nevet Nimby találta ki. A shindyklubnak ugyanis most már tudják a nevét: Crux. Hogy miért pont ez, azt csak a shindyk tudják. Latinul keresztet jelent, de Angélique-nek eszébe jutott, hogy így hívnak egy csillagképet is, a Dél Keresztjét. Nimby megnézte a csillagtérképen, és kiderült, hogy a hatalmas Kentaur csillagkép három oldalról körbeveszi a sokkal kisebb Dél Keresztjét, mintha be akarná kapni. Ők pedig pontosan ezt akarják!

A helyszínt és az időpontot a rendőrök választották: péntek este hétkor a quai des Orfèvres harminchatban. A társaság összetétele még bizonytalan, nem lehet tudni, ki mindenki lesz jelen, mert nemcsak a hadnagy szervezkedett, hanem Niala is.

– Én is hoznék egy-két rendőrt – mondta.

– Leblanc-ra gondolsz? – nézett rá Pierre. – Ő már leszerelt.

– Nem. A beaulieu-i rendőrfőnökre. Régóta dolgozunk együtt, és sokat tud az ilyen ügyekről. Talán el tud szabadulni.

– Tőlem bárkit hozhatsz, csak a titoktartásra ügyeljetek.

Hát hoznak. Legfőképpen töméntelen egeret és kisfülűt. Blanche jön, úgy is, mint a kuratórium tagja. Ange néni is jön. Elvégre a rendőrök nem egy csapat tinivel értekeznek, hanem

egy alapítvánnyal. Georges nem tagja a kuratóriumnak, de ő is jön, mert a hétvégén üzleti tárgyalása van. Johann-nak is tárgyalása van Franciaországban, Elke amúgy is jönne, s akkor már Anne se marad otthon.

Mindezek fokozatosan derültek ki, egy része már a hétvégén, Georges hétfőn, Schneiderék kedden délelőtt… és kedden délelőtt volt az is, hogy Kissy rádöbbent: kinőtték a házat.

A földszinten négy szobában lehet aludni, az emeleten kettőben, az alagsorban egyben. Az hét. Anya és apa, egy. Martin és ő, kettő. Niala és Pi, három. Vanessa és Nimby, négy. Chantal és Andreas, öt. Blanche és Georges, hat. Anne és Johann, hét. Elfogyott. Pedig egér van még bőven, Angélique, Jennifer, Françoise, Elke. De őket se helyezheti el matracokon a nappaliban, mert Jean is jön. Nem alszik együtt Jenniferrel, úgy értve, hogy nem azért, mert már csak a gépteremben jutna nekik hely, hanem ők még mindig nem tartanak itt. Vanni nem jön, dolgozik a hétvégén, ámbár ezek után már akár jöhetne is, egy-két tucattal több vagy kevesebb ezek után már nem számít.

Soha ne add fel, mondta a kisegér, azzal kinyúlt a cica szájából és torkon ragadta. Lássuk, mi van, ha felbontjuk a párokat és matracokat helyezünk el. Az ő szobájukban és a szemköztiben elfér három-három matrac, az tíz férőhely. De csak nyolc egérlány van. Tehát két-két matrac mindkét szobába. Akkor a fiúk megkapják az utcai szobát, matrac persze oda is kell, öten vannak a két kisfülűvel. Az emeleti szobák pedig az egérszülőké, két pár jön, két szoba van, nagyon jó. Sikerült!

Akkorát sóhajtott, hogy majdnem elfújta a füzetét a számokkal telerótt vázlattal, és ráadásul madame Croissant figyelmét is fölkeltette.

Gyorsan fölszegte fejét és magabiztos képet vágott. Ha a cica megérzi a félelmet, támad!

Madame Kifli nem támadott, de félbeszakította előadását a békákról.

– Valami gond van?

– Brekeke – felelte Kissy mély átéléssel. Az osztályon derültség hullámzott végig.

– Mindjárt gondoltam – mondta madame Croissant, és folytatta.

– Ez akkor is lehetetlen állapot – mondta Kissy, és kanalazott egyet a fagyijából. – Még egy-két egér vagy kisfülű, és szétvetjük a ház oldalát.

– Építeni kell egy új épületszárnyat – mondta Vanessa.

– Vagy egy kerti lakot a fák között – javasolta Nimby.

– Egy újabb emeletet – tanácsolta Françoise.

– Ami a házon emelet – csillant föl Vanessa szeme –, de a bejárata földszinten van, a hegyre épült részen.

– Nincs hegyünk a ház körül – mondta Kissy.

– De akkor lenne az is!

Kissy mosolyogva nézte a mikró lelkes arcát a monitoron, és pontosan tudta, hogy úgyszólván semmi se hiányzik neki Vaucressonban, csak a hegy és a tenger.

– Lehet fúrni sok-sok kicsi egérkelyukakot falakbele – találta ki Elke.

– De az a kisfülűeknek nem jó – felelte Angélique.

– Jól van, egérkék – mondta Niala –, akkor majd rendbe teszszük a padlást. A kis beugróban egy hálófülkét ki lehet alakítani, a többi részen kettőt vagy hármat is. Egyébként az alagsorban is lehet még hálószobát létrehozni.

– A hátsó része túl sötét – vetette ellene Kissy.

– Hálószobákat úgyis csak éjszaka használnak, amikor világítani kell – közölte Niala. – A nagy L alakú szobából lehet csinálni két kis szobát. A műhelyt is át lehet alakítani szobává, akármilyen sötét. És egy-két egér elalhatna éppen a gépteremben is, ha nem zúgnának a fülébe azok a gépek.

– Egy-egy éjszakára éppenséggel le lehet őket kapcsolni – mondta Nimby –, hiszen van még két bázisunk. De értem, mit akarsz mondani, egérke. Tavaszra terveztük azt a szervertermet, a tavasz pedig megjött. Munkához látok.

– Cin-cin! – helyeselt Niala. – Szóval nem azzal van a gond, hogy ne lenne hol aludni. Szükség esetén az ember elalszik néhány pokrócon a padlón is. Sokkal nagyobb probléma, hogy kevés a fürdőszoba.

Kissy bűntudatosan lehajtotta nagy füleit. Igen. Mindössze öt fürdőszobájuk van, anyáékét is beleszámítva, és tizenkilencen lesznek rájuk a hétvégén. Erről ő tehet. Ő választotta ezt a pici házat.

– Hát te mit vagy letörve, egérke? – szólalt meg Vanessa. – Nincs itt semmi gond. Egyszerűen csak csinálni kell egy-két új fürdőszobát.

– Ugyan hol? – kérdezték többen is.

– Például az alagsorban a jelenlegi mellett. Az L alakú szoba vége éppen akkora, mint mellette a fürdőszoba, vagyis ugyanaz elfér benne, mint a másikban. Még mindig csinálhatsz hálószobát a maradék részéből. Meg a padláson is be lehet rendezni egyet.

– Ott nem tudsz – csóválta meg a fejét Angélique. – Az emeleti fürdőszoba a folyosó másik oldalán van, nincs hol átvinni a csöveket.

A D'Aubisson lányok pontosan ugyanazzal a szemrehányó arccal néztek rá.

– Egérke – mondta Niala –, tudhatnád, hogy minden probléma csak addig probléma, amíg el nem szánod magad, hogy megoldjad.

De a héten még nem kezdték szétverni a falakat. Csak ketten lettek volna rá Martinnel, akivel megegyeztek, hogy fürdőszobát építeni négyemberes munka. Egy kell a falmunkákra, csempézésre, egy szereli a csöveket és berendezési tárgyakat, kettő pedig balra, illetve jobbra figyel az ajtóban, hogy riaszthasson, ha jön a cica.

Viszont elővették a korábbi terveiket. Eredetileg januárra tervezték a szervertermet, de előbb a rossz idő jött közbe, aztán Noir és a shindyklub terelte el a figyelmüket. Most pedig ugyanez terelte vissza. A shindy rendes levelezéséből már összeállítottak egy adatbázist: jellemző szófordulatok, helyesírási hibák, az életéről, körülményeiről, érdeklődési köréről összegyűjtött információk. Most el kell készíteni ennek a párját. Azt hamar megállapították, hogy a klubtagok egymás elől is titkolják kilétüket, félnek a lebukástól, ez viszont azt okozza, hogy hamis adatokat adnak meg. Noir, akinek a klubban Jack a nickje, azt mondta magáról, hogy kishivatalnok, és Párizs északi részén él. Ennél közelebbit nem mondott, de nekik ezt is fel kell jegyezni, nehogy olyat írjanak a nevében, ami nem illik össze a korábbiakkal. Hasonlóképpen a többiekről ismert adatokat is össze kell gyűjteni, hiába hazugság – nyilván – valamennyi, ők

elfogadják ezeket egymásról, belemennek egymás játékába. Az egyik éppenséggel grófnak mondja magát, és a többiek eszerint is szólnak hozzá.

És jegyzéket kell készíteni a klubban eddig előfordult témákról, akármilyen undorítóak. Nem engedhetik meg maguknak, hogy ne vagy rosszul emlékezzenek valamire, ami korábban szóba került. Végül is ők már hozzáedződtek az ilyesmihez. Szükség lesz rá, mert a képeket is át akarják vizsgálni. De ehhez már rendőri engedélyt kell szerezniük, hiszen ezeket nem szabad birtokolni.

Egy további feladat a levelek fejléceinek átvizsgálása. Abból indulnak ki, hogy a shindyk anonim postafiókokat használnak titkosított IP-címekkel. De hátha egyszer valamelyikük hibát követett el. Persze nem fogják kézzel átlapozni mind a tizenötezret, Shrekék írnak rá programot. Egy másikat pedig a szöveg átfésülésére és bizonyos címkék automatikus elhelyezésére. Ez könnyű lesz, mert a lényeget a Cumulus csinálja a már kialakított adatbázissal, csak egy kis keretprogram kell köré.

Szóval jut munka a gépeknek bőven, és ez adott alkalmat, hogy megint gondolkodni kezdjenek a váltáson.

– Úgy gondoltam – mondta Nimby –, hogy egy komolyabb gépet állítanék be, mondjuk négy- vagy nyolcmagost, egy kicsit sok memóriával… négy gigával, esetleg többel. A régieket pedig szétszedem és eladom, abból visszajön a szerver ára.

– Egyetlen gépet akarsz?

– Egyet, de az erős legyen. Mármint városonként persze. Viszont a légkondit most már nem ússzuk meg.

– És a géptermet is átalakítjuk? – kérdezte Jennifer.

– Át – felelte Vanessa. – Megszabadulunk ezektől az olcsó, zajos masináktól. Mi profik vagyunk, nálunk jobban senki nem üldöz shindyt az országban. Hát legyen a felszerelésünk is profi. A telefonjaink még mindig állják a sarat, pedig rohamos a fejlődés. A fegyverzetünk hipermodern… akárki tervezte a Nimbusz–1 szériát, le a kalappal a tudása előtt. Nagyon tud a fej – folytatta pontosan úgy, ahogy Maszat dicsérte a PHP szerzőjét –, az a cucc tényleg meg van csinálva, állati frankón. A csávó egy isten, de tényleg. Az nagyon penge, amit a fával meg a gumival művel…

– Hagyd már abba! – sivalkodtak az egerek az oldalukat fogva. A paródia kitűnő volt, Maszat szókincsét, de még a hangsúlyait is pontosan visszaadta.

A közlekedési gondjaikat ezúttal Kissy maga oldotta meg. A mikrobuszban nem férnek el ennyien, és sofőr sincs hozzá, mindenki dolgozik. Így az se segít, ha az északi egerek motorra ülnek. Kissy ezért péntek reggel fölhívott egy kölcsönzőt és rendelt egy húszszemélyes buszt. Délután négytől éjfélig, sofőrrel, az alapítvány nevére.

– Erre a számra faxoljanak el egy megrendelést, és pontosan ott leszünk – mondta a pasas.

– Én most semmit se tudok magának faxolni, mert éppen az utcán vagyok – felelte Kissy az igazságnak megfelelően.

– Semmi probléma, hölgyem. Majd amikor beér az irodába.

Kissy egy pillanatig döbbenten meredt egy szembejövő biciklistára. Még soha nem volt irodája, sőt hölgyem se szokott lenni. De egy Jerry bármilyen helyzetből kidumálja magát.

– Vannak némi technikai problémáink az irodában – mondta. – Meddig kellene az a fax?

– Ha négy órára kell a jármű, akkor délután kettőig szeretnénk megkapni.

– Rendben – felelte Kissy. – Visszhall!

Belépett az iskolakapun, és a folyosón surrantában írt a Cirrusnak, hogy értesítse a többieket. Az első óra után jött Nimby válasza: megírta a megrendelőlapot, elküldte Ange néninek a könyvtárba. A második óra után azonban Nimby megint írt: Ange nénitől nem jött válasz, ezért fölhívta. Ma szabadnapos, meg se kapta a megrendelőlapot, rokonoknál van vidéken. Kissy gondolkodás nélkül fölhívta apát.

– Cin-cin, hol vagy?

– Cin-cin, Fontainebleau-ban. Valami gond van?

– Hozzáférsz valahol egy faxhoz?

– Itt az építkezésen? Még vonalas telefon sincs.

Kissy dühösen nézett egy lány hátára, aki valakivel beszélgetett a közelben.

– A kocsikölcsönző faxot akar. Már régesrég vennünk kellett volna egyet.

– Nyomtató van ott az iskolában, nem?

– De…

– Hát nyomtasd ki és küldd el nekik futárral.

Kissy egy egész másodpercre fölvillanyozódott.

– Apa, ez óriási ötlet… lenne… de nem jó. Kell egy kuratóriumi tag, aki aláírja. Vagy legalább egy felnőtt.

– Megmondtad a cégnek, hány éves vagy?

– Dehogyis!

– Akkor egyszerűen írd csak alá. Ha megkapják a pénzüket, teljesen mindegy lesz, hogy kinek a neve van ott.

– Cin-cin?

– Ahogy mondod. Most le kell tennem. Szia!

– Szia – felelte Kissy, és indult volna nyomtatni a suli géptermébe, de erre már csak fizikaóra után volt alkalma. Útban a gépterembe megrendelte a motoros futárt, de nyolc percen belül ott legyen! Szélsebesen kinyomtatta a szöveget, megcímezte a borítékot, belerakta, leragasztotta, kirohant, káromkodott, visszarohant, föltépte, kivette, aláírta, visszatette, leragasztotta, megint kirohant és végigvágtatott a folyosón. Huuuuu!

Épp hogy volt ideje kifújni magát, amikor a futár befordult a sarkon és megállt a ház előtt. Ránézett és levette a sisakját.

Jean volt az, a régi szomszédjuk.

– Szia. Ebben a városban csak neked kell futár?

– Szia, tessék, fogd – nyomta a kezébe a borítékot. A zsebébe nyúlt, és akkor jött rá, hol van a homokszem a gépezetben. A pénztárcája fönt van a táskájában. Macskamenekülési sebességgel is két perc oda, két perc vissza, egy perc fizetni, két perc vissza, és legfeljebb négy perc múlva franciaóra. Inkább három.

Jean követte a mozdulatát és kitalált mindent.

– Értem. Ez eléggé szabályellenes, de most az egyszer elviszem neked hitelbe. Este már lesz nálad pénz?

– Igen. Nem! Elmegyünk hazulról. El tudsz jönni érte négy óra előtt?

– Oké, itt leszek…

Kissy bólintott, odadobott egy sziát és már méterekkel távolabb volt, amikor utolérte a fiú hangja:

– Hé, ezen nincs feladó!

– Nem baj! – rikkantotta vissza, és teljes sebességre kapcsolt. Az osztályhoz közeledve még látta, ahogy becsukják az ajtót. Fölrántotta és bevágódott.

Madame Grandpierre szemrehányóan nézett rá, és éppen készült mondani valamit, de Kissy megelőzte.

– Bocsánat – mondta alig lihegve, hiszen edzésben volt –, egy kicsit elkéstem, de csak mert nem volt nálam pénz.

Háromnegyed négykor szinte egyszerre érkezett meg az összes északi egér, a lányok és Martin motoron, Nimby taxival, Köddel együtt. Még folyt az egerekre jellemző összehangolt, szervezett, fejvesztett káosz, amikor megint csengettek. A képernyőn egy idegen férfi volt.

– Ki az?

– A… Jerry Alapítványt keresem – böngészett a pasas egy papírlapot.

– Jöjjön be, nyitom! – nyomta le Kissy a gombot, aztán kinyitotta az ajtót az érkező előtt.

– Jó napot. Madame Chaton itt van?

– Nincs, de maga nem őt keresi.

– Itt az áll, hogy Kitty Chaton… már ha jól olvasom a nevet.

Kissy odapislogott a pasas kezében levő papírra. A megrendelőlap volt, amit saját kezűleg írt alá. *Kissy Chaton.*

Nyelt egyet. A pasas nem jól olvasta… szerencsére. Milyen jó, hogy a nickje emlékeztet egy létező keresztnévre, az emberek azt hiszik, ők olvassák rosszul. Ha ez így megy tovább, kénytelen lesz hivatalosan is Kissyre változtatni a nevét. De akkor családnévnek fölveszi a Jerryt… középső névnek meg az Alapítványt.

– Én vagyok az – felelte. – Maga engem keres.

Érezte, ahogy zsugorodik a pasas tekintete előtt. Középtermetű volt, teljesen átlagos, jellegtelen ürge, de mégiscsak egy felnőtt férfi, ő pedig kisegérből is csak kamaszlány. Megpróbált gyorsan nőni néhány centit, de ekkor megint csengettek. Kissy a monitorra kapta a tekintetét és fölfedezte Jeant, a kezében a bukósisakjával.

– Elnézést. – Kissy villámgyorsan kisurrant a pasas mellett, tett pár lépést, sarkon fordult, besurrant a pasas mellett, a

nappaliban megkereste a pénztárcáját, kisurrant a pasas mellett és a kapuhoz loholt.

– Szia – vakkantotta, és kinyitotta a tárcát. – Mennyi az?

– De sürgős – volt a válasz. – Úgy tűnt pedig, elég nagy slamasztikából húztalak ki délelőtt.

Kissy ránézett, leengedte a karját és lassan kifújta a levegőt.

– Ne haragudj, igazad van. Kösz. Kicsit zűrös napom van. Tényleg sokat segítettél.

– Folytathatom?

Kissy értetlenül pislogott.

– Ahogy elnézlek, hasznát veszed némi segítségnek. Mi az ábra? Fontos randira készülsz?

Kissy elnevette magát.

– Hát úgy is mondhatjuk, csak húsznál is többen leszünk.

– Ja, miért nem ezzel kezdted? Menő vagyok a péntek esti bulikban. Figyelj, mára végeztem, segítek a szervezésben és ha akad szingli barátnőd, azt is megtáncoltatom. Akár ihatok is, nem kell hazamennem éjszakára.

Kissy hirtelen olyan pontosan emlékezett vissza a Cumulus évekkel ezelőtt látott algoritmusára, mintha ő maga írta volna. Egy szempillantás alatt lefuttatta fejben a hosszú és bonyolult programot. Nulla egész kilenc tized shindy néhány másodperc alatt! A Cirrus mostanra már riasztotta volna az egész alapítványt!

– És hol töltenéd azt az éjszakát? – érdeklődött. – Mert az én ágyam nem elég széles hármunknak.

Pontos nimbusztalálat jól kihúzott gumival. De még mozog.

– Úgy érted… van egy kiscicád?

– Nem. Illetve van, de nem ő alszik az ágyamban. – Még a gondolat is elborzasztotta. Akkor már inkább Köd, még ha ki is bújik belőle az éjszakai ragadozó és félóránként mászkálni kezd rajta, akkor is legalább biztonságban érezheti magát. – És nem is tengerimalac. Egy fiú.

Illetve ma éjjel pont lány alszik az ágyában, mert a szobája lányszoba lesz, de ezt nem mondta meg.

– Úgy érted, hogy egy másik fiú? Nem én?

– Eltaláltad. Mondták már neked, hogy elképesztően romantikusan udvarolsz? No szia.

Hirtelen rácsukta a kaput a megrökönyödött srácra, és vigyorogva indult vissza. Még hogy az ő ágyába akarna mászni… nem is tudja, milyen szerencséje van, hogy most nem ér rá megverni.

A pasas már nem volt az előszobában, a nappaliban talált rá, Françoise-zal beszélgetett.

– Igen, a rendőrségre – mondta éppen a zseb. – Mi van ezen csodálkoznivaló?

A pasas mosolygott és Kissyhez fordult.

– Nos, nem szeretnék udvariatlan lenni, de beszélhetnék valami felnőttel?

– Ahánnyal csak akar, de nem most. Máris indulunk… te jó ég, a buszt elhozta? – s nézett a pasasra, mint aki azt várja, hogy előhúzza a zsebéből.

– Kint áll az utcán. Azt hittem, látta.

Kissy bizonytalanul bólintott. Alighanem. De eszébe se jutott körülnézni.

– Jól van, egérkék – állt meg mellettük Nimby –, én készen vagyok. Indulunk?

– Indulunk – vakkantotta Kissy. – Egérkék, gyerünk, indulás!

Különböző irányokból előseregléttek az egérkék, akiket a sofőr ide-oda forogva szemlélt. Kissy gyorsan megszámolta őket. Jennifer, Chantal, Françoise, Martin, Nimby meg jómaga. Mind megvan. Hátizsák csak kettő van, a két fiúnál, a két netbook és a notebook van bennük.

– Jöjjön – intett Kissy a sofőrnek. Kimentek, bezárta a házat. – A nevét még nem is mondta.

– Baune…

– Tehát, monsieur Baune, összeszedjük a csapat többi részét a reptéren és egyebütt, aztán elmegyünk a rendőr-főkapitányságra. Tudja, hol van a quai des Orfèvres?

– Tudni tudom, csak a főkapitányság nem ott van.

Kissy kilépett a kapun és meglepve nézett a sofőrre. A busz egyébként tényleg ott állt az utcán.

– Dehogynem, a harminchatos szám alatt.

– Igen, úgy hívják, hogy quai des Orfèvres harminchat, sőt mondják röviden Harminchatosnak is. De ha maguk a rendőrségre akarnak menni, az nem ott van. Mondja, mi folyik itt végeredményben? Nincs magukkal egyetlen felnőtt sem, nem

tudják, hová akarnak menni… egyáltalán mit keresnek a rendőrségen?

Kissy habozás nélkül előrántotta a telefonját.

– Dorville.

– Szia, Kissy vagyok. Ide figyelj, beszélned kellene a sofőrrel, akadékoskodik…

– Add át neki.

Kissy átadta, de kihangosítva.

– Baune vagyok – mondta a sofőr.

– Dorville hadnagy, bűnügyi rendőrség. Jó napot. Figyeljen, azokat a gyerekeket este hét órára ide kell hoznia a kapitányságra.

– Meg akiket ezután veszünk föl – cincogott bele Kissy.

– Ja igen, a csapat fele még a gépen ül, azokért még el kell menni. Minden világos, Baune úr?

– Hát… de miért nincs velük felnőtt?

– Azok is a gépen ülnek.

– Értem… nos, igen… ja, a kislány azt mondja, hogy a quai des Orfèvres-re akar menni, de maguk nem ott vannak.

– Nem hát. A belügyminisztériumban, rue des Saussaies, az Élysées-palota közelében.

– Kérdezhetek még valamit?

– Tudom, mit szeretne tudni, de nincs jogom válaszolni magának. Kissy, ne feledjétek a titoktartási kötelezettséget.

– Nem feledjük. Kösz, szia!

Először Ange nénit vették föl a városban, éppen ahogy visszajött a rokonoktól és elintézett némi bevásárlást. A fiúk leugrottak a buszról, fölkapkodták a néni csomagjait és bevitték hátra, ahol nem lesznek útban. Aztán irány a reptér.

Először a nizzai gép jött, logikus, mondta Nimby, az jön közelebbről. S már a nyakába is ugrott a kisegere, mialatt a többiek őket üdvözölték.

Két rendőrt is hoztak magukkal, Lucas-t és Castellit, aki alig emlékeztetett tavalyi önmagára: nem volt a kezében telefon. Sőt később sem vette elő. Szabadságon van, magyarázta, hétfőn áll csak munkába, különben nem is tudna eljönni, hacsak nem küldik.

Aztán leszállt a németországi gép is. Kissy igyekezett jól megvetni puha tappancsait a tranzit padlójában, ahogy Elke a nyakába ugrik, és tényleg nem is borult föl. De Françoise igen, és egy pillanat múlva már összekapaszkodva birkóztak a földön, szakasztott mint Ködöcske a testvéreivel. Még morogtak is!

– Bolondok vagytok – ugrottak oda a minik, hogy szétválaszszák és talpra állítsák őket. – Egymillió ember jár ezen a padlón, hogy fogtok kinézni?!

– Bolond egér módra – állította Françoise.

– Nem is vagyunk bolond – közölte Elke. – Használjuk föl szabadidőt gyakorolni verekszéset, becserkész, ráugor… – Elhallgatott. Követték a tekintetét, de a kislány már lopakodni kezdett, amikor fölfedezték, hogy abban az irányban Pi beszélget Ange nénivel.

– Nem szabad – mondta Niala szigorúan, pont ahogy a kiskutyáknak. Elke ránézett, sóhajtott és egyelőre letett a vadászatról. De Kissy tudta, hogy ha a kislány nincs a szeme előtt, bármikor várhatja hátulról a rajtaütést.

Baune végignézett a megszaporodott társaságon és látható örömmel fogadta a nagyszámú felnőttet. Fél hétkor érkeztek a belügyminisztérium elé, ahol egyenruhás őr fogadta őket. Pi beszélt vele, az utasításnak megfelelően közölte, hogy Artois főfelügyelő várja őket. Jerry Alapítvány. Az őr föltelefonált, felszállt a buszra, megnézte őket, csak aztán adott engedélyt, hogy behajtsanak. De a busz nem maradhat bent. Ange néni azt mondta, egyszerűbb, ha gyalog mennek be.

– Legalább két órát bent leszünk – lépett Kissy a sofőrhöz. – Nem muszáj végig a kocsiban lennie, de ne menjen messzire. Amikor végzünk, fölhívom, kérem a számát.

A tanácsterem közepén hosszú asztal húzódott, két sorban székekkel. Kissy kicsit elfogódottan nézett körül, de Niala csak egy pillantást vetett a helyiségre.

– Szükségünk van egypár konnektorra – közölte útikalauzukkal, egy fiatal egyenruhással. – És netcsatlakozás is kell.

– Természetesen – felelte a tizedes.

Kissy matatást érzett a ruhaujján. Lenézett.

– Ide biztos nem engednek be macskát – súgta Françoise.

– Nem, szerintem se – felelte Kissy halkan. – Teljes biztonságban vagyunk.
– De rengeteg a rendőr.
– Hát aztán, mi a jók csapatában játszunk.
– Nappal igen… de éjszaka… gondolj a hűtőszekrényekre… meg a sok sajtra…
Kissy mosolygott és a kislány fejére tette a kezét. – Egereknek nem tilos az ilyesmi. Nem mondom, vannak gyatra próbálkozások, hogy elkapjanak minket, de a rendőrség nem üldöz.
– Sziasztok – szólalt meg az ajtóban a hadnagy hangja, aztán észrevette az idegen felnőtteket, odament hozzájuk és bemutatkozott. Persze neki is volt arcképes névtábla a ruháján, amilyet ők is kaptak, amikor beengedték őket. – Minden rendben? Köszönöm, tizedes, innentől átveszem, leléphet.
A tizedes tisztelgett és ment.
– Lehet, hogy egy kicsit késünk a kezdéssel – folytatta Pierre –, de van egy-két rendőrtiszt, akik szeretnének még itt lenni. Elég magas rangúak, úgyhogy illik megvárni őket. Hogy utasítottátok a sofőrt?
– Éjfélig béreltük a buszt – felelte Angélique.
– Addig biztos végzünk.
Nyílt az ajtó, Kissy is odanézett. A hadnagy máris az érkező elé sietett, akit Kissy ezer közül is megismerne, ha száz évig nem látná, akkor is. Ezt a bulldogképet nem lehet elfelejteni.
– Jó estét, uram. Dorville hadnagy vagyok, kérem, fáradjon be. Az elsők között érkezett.
Bouriant tábornok megköszönte a tájékoztatást, de a tekintete már Vanessára szegeződött. A kislány mosolyogva jött oda hozzá, mintha hétköznapi dolog lenne szilánkokra zúzni ismeretlenek verandájának ablakát.
– Hát megint látlak – mondta a tábornok mély basszusa.
– Hát megint, Michel bácsi. Örülök, hogy eljöttél.
Kissynek tátva maradt a szája. Senki nem szólt, hogy Vanessa újabban tegeződik a tábornokkal. Sőt Niala is, aki még puszit is kap tőle! Vanessa nem, ez logikus, tábornokok nem puszilnak meg vanessákat. Aki megpróbálta, az még őrmester korában odaveszett.
Hamarosan befutott másik ismerősük, Artois főfelügyelő, akivel a víztoronyügyön dolgoztak együtt. Milyen régen is volt.

Két emberét hozta, Gelis-t és Mansot-t, őket még nem ismerték. Pár perccel később érkezett Ducrocq és Morillon, négy nyomozó nem is sok egy ekkora ügyre. Morillon nő volt, egyedüliként a rendőrök közül.

– Mindenki itt van? – kérdezte Artois.

– Még Raymond bácsi hiányzik – felelte Niala.

Raymond bácsi… persze, az ezredes! Aki telefonon a gutaütést hozta arra a két vígjátéki rendőrre, amikor Nialát megbilincselték. A családneve… Kissy már nem emlékezett a családnevére, nem is találkozott még vele személyesen. De elég nagy kutya, és nagyon szereti a D’Aubisson lányokat.

– Hölgyeim és uraim, Dorville hadnagy vagyok, én szerveztem ezt a kis találkozót. Azért gyűltünk össze, hogy egy online bűnszervezet felderítését megszervezzük. A jegyzőkönyv számára elmondom, hogy jelen van rendőri részről Bouriant tábornok, Lemire ezredes, Artois és Touzeau főfelügyelők, Castelli felügyelő, Morillon, Gelis, Ducrocq és Mansot nyomozók, valamint Dorville hadnagy. A Jerry Alapítvány részéről madame Beaumont kuratóriumi elnök, doktor Claudel, a kuratórium tagja, madame és monsieur Schneider német állampolgárok, monsieur D’Aubisson, mademoiselle Clément, monsieur Jourdain, valamint az alapítvány fiatal- és kiskorú munkatársai, Ford, Vaillant, Chaton, Chandeau, Vanessa és Nicole D’Aubisson kisasszonyok, monsieur Rochefort és Blanchard, valamint a német állampolgár mademoiselle Schneider. A párizsi bűnügyi rendőrség kiskorúak ügyosztályának egyik tárgyalótermében vagyunk, kétezer-tizenegy március huszonötödike van, tizenkilenc óra. A tanácskozást ezennel megnyitom és felkérem az alapítvány szóvivőjét, ismertesse, mit tudunk erről a bűnszervezetről. Köszönöm.

Kissy mint az alapítvány szóvivője már nyitotta a száját, amikor észrevette, hogy vele szemközt Jennifer mint az alapítvány szóvivője ugyanezt teszi. S rádöbbent, hogy ők mind egy szálig pontosan ugyanolyan szóvivői az alapítványnak. Talán Ange nénit illetné az első szólás joga, mégiscsak ő az elnök. De ezek a rendőrtisztek nem elnöki beszédet várnak, hanem tényeket. Azokról pedig a néni nem sokat tud.

Persze hogy Niala mentette meg a helyzetet. Fölállt és kedvesen bólintott a hadnagy felé.

– Köszönöm, hadnagy úr. Ha megengedik, én elkezdem. Egy Gilles Noir nevű egyént tetten értünk gyermekmolesztáláson. Volt nála egy kis netbook, az ott, ni… amelyen tizenötezer titkosított levelet találtunk. Sikerült feltörnünk a titkosítást, és megállapítottuk, hogy egy pedofilcsoport levelezése, amelynek Noirral együtt tíz tagja van. Óriási mennyiségű gyerekpornót találtunk, álló- és mozgóképeket. Megkezdtük egy adatbázis létrehozását a levelek alapján, ahova felvettünk minden adatot, amit Noirnak a csoportban használt stílusáról, szóhasználatáról tudunk, úgyszintén amit a többieknek elmondott magáról, s természetesen ami kiderült a többiekről. Mindezeket arra szándékozunk használni, hogy magunkat Noirnak kiadva bekapcsolódjunk a csoport életébe, és felgöngyölítsük az egész társaságot. Ennyit elöljáróban. Köszönöm.

Udvariasan bólintott és leült. Kissy helyeslően megbillentette nagy füleit. Nialára mindig lehet számítani, ő tudja, hogy kell viselkedni komoly társaságban.

– Jelenleg mennyit tudunk a többiek kilétéről? – kérdezte a tábornok. Ő ülve maradt.

– Gyakorlatilag semmit, uram – felelte Niala, szintén ülve. – Vigyáznak, hogy semmit se mondjanak magukról. A csoportnak van egy alapszabálya is, ami kimondottan tilt minden ilyesmit. Egymástól is félnek.

– Joggal – mondta Artois. – Noir most sokat adna érte, ha beköphetné a társait egy enyhébb ítéletért.

– Akkor hogy akarjátok földeríteni őket? – kérdezte Lemire.

– Hát van egypár elképzelésünk – felelte Niala. – Az egyik szerint Noir, illetve fedőnevén Jack csábító üzenetet küld: hozzájutott egy gyerekhez, aki nem akar kimaradni a buliból, siessen a megadott címre. Azt reméljük, hogy néhányuknál a vágy legyűri a félelmet, és odamennek. De persze kell egy alkalmas helyszín.

– Ezt alaposabban is ki kell dolgozni – mondta Lucas. – Biztosan akarnak majd fényképet.

– Hát majd kapnak.

– A rendőrségi archívumból? Kockázatos, láthatták már korábban.

– Engem nem – cincogott közbe Françoise. – Teljesen új vagyok a pornószakmában.
– Én is – tette hozzá Elke, és bátran szembenézett a szüleivel.
– Egyszóval kapnak majd fotót – folytatta Niala sietve –, nyilván meg tudjuk oldani, hogy elég ígéretes legyen és mégse mutasson semmit. De többféle csapdára is szükségünk lesz, nem hiszünk benne, hogy mindegyik lépre megy ugyanannak.
– Tehát csapdákat állítunk és elkapjuk, aki belesétál – bólintott Lemire. – De érzem, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű.
– Jól érzi – felelte Castelli. – A gépen elmesélték, milyen körülmények között sikerült megszerezniük Noir jelszavát. A csodával határos módon. Hasonlóra még egyszer nem számíthatunk, akkor pedig benne vagyunk a slamasztikában.
– Miért? – kérdezte az ezredes.
– Mert ha a csapdánkba csak a társaság egy része sétál be, akkor azoknak utána hírt kell adniuk magukról. A saját gépükről, a saját titkosítási rendszerükkel. Különben a többiek rájönnek, hogy baj van és szétspriccelnek.
– Nem tudjuk utánozni őket… a bőrükbe bújni?
– Dehogynem, uram, ha az ő jelszavukkal lépünk be.
Nimby fölállt.
– Ez a kérdés talán megéri, hogy pontosítsuk a helyzetet. Ha elfogjuk a kettes számú shindyt… ez a mi szakkifejezésünk rájuk… akkor meg kell szereznünk a titkosításhoz használt jelszavát és a számítógépét. A levelekben ugyanis az adott levelezőprogram adott példányát is azonosító jelek lehetnek. Vagyis ha például Ketteskének van otthon számítógépe, de a Crux céljaira a nyaralóban levőt használja, és erre mi nem jövünk rá, akkor könnyen lebukhatunk.
– Crux? – kérdezte Lemire.
– Így nevezik a csoportjukat. Hogy miért, azt nem tudjuk. De ez alkalmat adott rá, hogy a mi kis társaságunkat – Nimby körbemutatott a konferenciaasztalon – elnevezzük Centaurinak. Ez a csillagkép ugyanis három oldalról veszi körül a Cruxot, mintha fel akarná falni…

Masszív, Tejbepapi, Lincoln, GXR, Velociraptor, Aranyos, Lifepod, Huhu és a Gróf. A Jerry mind a kilencükről külön aktát vezetett, és ezeket most bemutatták a rendőrségnek is. Elismerő szavakat kaptak értük.

– Szépen kidolgozott, alapos munka – mondta Bouriant tábornok. – Sokat dolgoztatok rajta.

– Sokat bizony – mondta az egerek helyett madame Morillon. – Ezért elsősorban én tartozom köszönettel, mert leginkább az én munkámat fogja ez megkönnyíteni.

– Morillon nyomozó készíti el a gyanúsítottak jellemrajzát, lélektani profilját – magyarázta Artois.

– Pedofilok – mondta Elke. – Én elárulok ezt, te pedig meheted magadat fagyienni munka helyette, néni.

– Ennél kicsit részletesebben kell – mosolygott a néni. Talán harmincéves lehetett, de Elkének persze néni. – Például hogy a Gróf művelt ember, Masszív viszont nem tűnik annak. Persze lehet, hogy csak szerepet játszik.

– Masszív egy bunkó – közölte Vanessa. – Csodálkoznék, ha rakodómunkásnál vagy utcaseprőnél többre vitte volna.

– Helyes, akkor azt kell kiderítenünk, hogy hol rakodik vagy söpri az utcát.

– Értem – bólintott a mikró.

A megbeszélés legnagyobb részét az tette ki, hogy a Jack-in-the-box részleteiről vitatkoztak. A csapdát Nimby nevezte el egy régi játékról, a francia dobozos ördög angol változatáról: tarka doboz egy fogantyúval, azt meg kell tekerni, erre kiugrik egy bohóc és megijeszti az embert. Itt a doboz egy ház lesz, valami félreeső helyen, és benne Jack, azaz Noir, aki „szerzett" egy gyereket, és ha az érdeklődő klubtagok bekopogtatnak, akkor kiugrik egy rendőr bilincsekkel, és úgy megijeszti őket, ahogy nem ijedtek meg még soha életükben.

Abban elég könnyen megegyeztek, hogy a ház félreeső helyen legyen. Se Noir nem bolond, hogy a város közepén álljon neki gyereket megrontani, se a többiek, hogy ilyen helyen csatlakozzanak. Félreeső helyen, ahova csak egy vagy két út vezet, és azok mentén állnak lesben a rendőrök. Például egy kis majorság, amit Noir majd kibérel a hancúrozáshoz.

Az viszont már vitát kavart, hogy szerintük a háznak egerekkel kellene tele lennie, a rendőrök viszont egyetlen egeret sem akartak a helyszínen.

– De érteszjed meg – magyarázta Elke –, kell ott lenni gyereknek. Ha shindy bekopogja ajtót és találkozza kislányt, akkor bejössz magát gyanútalanul házbe és kezdi dumálni gyerekkel szexrőle. Nem tudja ellenállni lehetőséget. Esetleg kicsit meg is fogdosi, és közben megy titokzatos kamera. Akkor kislány megmutat fényképet neki nagy barátságostalan házróla rácsos ablakakval és mondok: itt fogol aludsz ma éjszakacht, tetszik?

Nem, a rendőröknek egyáltalán nem tetszett a gondolat, hogy egeret engedjenek a csapdába. Még a nagyokat se. Semmilyen civilt.

– Akkor hogy lesz? – kérdezte Vanessa. – A pasas bekopog, egy civil ruhás rendőr ajtót nyit neki, a pasas erre azt mondja, jó napot, kitűnő üzletet ajánlok, a tízkötetes nagy szuahéli szótár most csak ezer euró, mire a civil ruhás azt feleli, köszönöm, már tudok szuahéliül, nem inkább gyerekkel hancúrozni jött maga, mire a pasas döbbenten néz rá, hogy miről beszél, maga valami elmebeteg, aki nem is tud szuahéliül…

Itt végre kifogyott a szuszból és szünetet kellett tartania. Pi használta ki az alkalmat, hogy közbeszóljon.

– Igen, ez a probléma. Ha egy gyerek nyit ajtót, akkor a pasas biztonságban érzi magát. Akkor nem keres fedősztorit, hogy mit akar ott, hanem egyből a tárgyra tér, és megvan a bizonyíték.

– Asante – bólintott Vanessa. – Így nem bukunk le. De ha olyan rendőr nyit ajtót, aki nem tud szuahéliül, akkor ugye…

Széttárta a kezét.

– Unazugumza kiswahili? – kérdezte Nimby hirtelen.

– Ndiyo, kidogo tu – bólintott Vanessa mosolyogva.

– Ninakupenda – felelte a fiú.

– Én is téged – mondta a kislány.

Elmerültek egymás tekintetében.

Kissy egy szót sem értett. De tudta, hogy a mikroegerek minden nyelven tudnak. Sőt űrhajót is építenek szemeteskukából, ha kell. Sziporka is meg tudta csinálni.

– Egyszóval – Niala megköszörülte a torkát –, amint látják, ha a shindy netán szuahéli könyvárusnak adná ki magát, akkor is a Jerry a legjobb választás. – Derültség lengedezett az asztal fölött. – Egyetértek a húgommal, szerintem is sokkal biztonságosabb, ha egy gyerek nyit ajtót. Ha szerencsénk van, már az előszobában fogdosni kezdi.

– Milyen szerencse, hogy mi vagyunk a legkisebbek – Françoise úgy nézett az ásványvizes poharára, hogy Kissy már látta is a homlokán, a füle tövében kiütköző szarvacskákat. – Csak mi vagyunk elég kicsik, hogy zsákmányul szolgáljunk.

– És kislányok vagyunk – tette hozzá Elke bölcsen. – Mert ezek shindyek pont kislányevők.

Jézusmária, gondolta Kissy. „Kislányevők?!”

– Lehetnék fiúevők is – folytatta a zseb zavartalanul –, és akkor micsinálunktok? A legkisebb fiúegérünk Nimby. Tizenöt éves, nagy egér. Törvényben se tilos hozzápiszkálják, és nem is pedofilnek ízlődése. De mi – büszkén fölszegte a fejét – elég kicsiek vagyunk, igazi ízléses csemege pedofiloknek tányérjábele.

– Ízletes – sóhajtotta Blanche. – Az *ízléses* olyan szó, ami egyáltalán nem illik össze a mondókáddal.

– A tányérjáról jut eszembe – szólalt meg Françoise megint –, ugye nem gondolja, főfelügyelő úr, hogy bármilyen kockázatot vállalnánk? Persze hogy kimegyek ajtót nyitni a nyálát csorgató shindynek, és még rá is mosolygok csábosan, ha tudom, hogy az ajtók mögött ugrásra készen állnak a társaim és egy osztag fegyveres rendőr.

– Szóval ne is egy gyerekre vigyázzunk, hanem egy egész csapatnyira? – kérdezte Artois epésen.

– Tudunk magunkra vigyázni – felelte Niala. – És egymásra. Azért kellünk oda mi is, mert mi megértjük egymást szavak nélkül is. Különleges jelzéseink vannak, úgyszólván saját nyelvünk. Emberélet is múlhat azon, hogy a zsebek egy pillanat alatt üzenni tudnak-e vagy sem.

– És azért is kelletek oda – sóhajtott Bouriant tábornok –, mert ti nem vagytok rendőrök.

Felállt, kinyújtóztatta tagjait. Kissy a faliórára pillantott: nyolc múlt, egy órája tart az értekezlet.

– Vanessa elmesélte nekem a házamban lezajlott incidenst – folytatta a tábornok, s lassú léptekkel megindult az asztal mellett. – Be kellett látnom, hogy abban a helyzetben, ami ott kialakult, ők hatékonyabbak voltak, mint a mi állományunk. Nem mintha lebecsülném a kiképzésünket, én igazán tudom, hogy mire vagyunk képesek, de azt is tudom, hogy mire nem. Amerikai barátaink előrébb tartanak, náluk jóval hamarabb rántanak fegyvert, viszont ilyen szituációban ők is haboztak volna, s ezzel az emberrabló esélyeit növelik. No meg ők se hordanak magukkal kést.

– Ahogy mi sem – szólt közbe Vanessa.

– Ahogy ti sem – állt meg a tábornok a mikró fölött, s a fejére tette a kezét. Kissynek elkerekedett a szeme. – Ha ilyen késeket hordanátok, abból büntetőeljárás lenne, hiszen ezeket tiltja a törvény. Szerencsére az egyik emberrablónál éppen volt egy ilyen kés.

Kilenc egér bólintott. Kissy nem, ő azzal volt elfoglalva, hogy döbbenten bámulja Vanessát, aki szintén nem bólintott. Nyugodtan ült, a fején Bouriant tenyerével, mint akit felavatnak.

Még egy, gondolta Kissy. A tábornokot is az ujja köré csavarta. A világot Vanessa pótapjai népesítik be.

Nem gyerekprostituált lesz. A kilenc közül négy világosan megmondta, hogy az ártatlan gyerekekhez vonzódik, akik még tényleg egészen gyermekiek. Huhu azt mondta, hogy alkalomadtán kipróbálna hivatásost is, elvégre mégiscsak gyerek, de jobb az érintetlen. Hárman egyetértettek vele. A kilencedik, GXR volt az egyetlen, aki azt mondta, hogy a prostituáltak is érdeklik, ha még tényleg gyerekek, de ő eleve csak az egészen kicsikhez vonzódik, tíz éven alul. Ekkora egerük pedig nincs. Persze némi smink és fotómanipuláció bármire képes, de minél többet trükköznek, annál könnyebb lebukni.

És nem GXR volt az, akire leginkább fájt a foguk. Csak Masszív, Tejbepapi és Velociraptor állította, hogy igaziból is molesztált már gyereket. A többiek nem. Masszív csak megfogdosott gyerekeket, de ez rendszeres szórakozása volt. Tejbepapi azon fáradozott, hogy a szomszéd kilencévest az ágyába csábítsa, és állítása szerint jó úton halad. Velociraptor pedig gyilkos.

Évekkel ezelőtt elrabolt egy tízéves kislányt, napokig fogva tartotta, elmesélte, hogy miket művelt vele, végül megölte és elásta. Ez külföldön történt, de nem mondta meg, hogy melyik országban, így Artois hiába is próbált volna utánanézni a nyilvántartásban.

Ezt a három shindyt akarták a legjobban. Akkor is, ha ők maguk állapították meg, hogy nem szabad készpénznek venni a szavaikat. Ezeknél dicsekvésnek számít az ilyesmi, no meg egyfajta igazolásnak, hogy bízhatnak egymásban, hiszen aki ilyet tett, az nem lehet zsaru. Könnyen meglehet, hogy minden szavuk hazugság, de nem ez az, ami számít.

– Aki ilyenekről fantáziál, az előbb-utóbb meg is teszi – jelentette ki Pi, úgy is mint diplomás pszichológus. – Hacsak persze nem mondjuk nyolcvanéves öregember, aki fizikailag nem képes rá. Mindhárman nagyon veszélyesek. Velociraptor történetében sok a nehezen hihető elem, én azt hiszem, csak kitalálta, de álmodozik róla. Tejbepapi története érzésem szerint igaz, vagyis valahol egy konkrét kislány veszélyben van. Ez lehet életveszély is. Masszívnál a veszély kisebb, de több gyereket érint, és ő is bármikor megpróbálkozhat komolyabb dolgokkal.

– Egyetértek az elemzésével – mondta madame Morillon. – Ezért indokoltnak tartom rátérni az akciónk időpontjára, amiről eddig nem esett szó. Az a véleményem, hogy a lehető leggyorsabban el kellene indítani.

– Mennyi idő kell az előkészítésre? – kérdezte Artois.

Mansot az ujjain számolta:

– Keresnünk kell egy alkalmas házat, biztosítani a helyszínt és a távolabbi környéket, ez pár nap. A jövő héten meglehet. Kell egy-két csábító fénykép és egy megfelelően megszövegezett levél, azt hiszem, ezt az egerekre bízhatjuk, ez is pár nap. Kell pár nap arra is, hogy biztosan legyen ideje mindegyik shindynek elolvasni. Mindent egybevéve a jövő hét végén megcsinálhatjuk. Egyébként is hétvége a legjobb, könnyebben el tudnak jönni.

Senkinek nem tűnt föl, hogy már ő is egereket és shindyket mond. A Jerry-szaknyelv egyetlen este alatt meghonosodott a párizsi bűnügyi rendőrségen, gondolta Kissy. Jövőre meghódítják a Scotland Yardot is!

Suzyt egészen elbűvölte a házat elborító tömeg. Imádta a társaságot, és most aztán jutott belőle. Nimby szerint Suzy nem bánja, ha csak kisfülűeket kap játszótársnak: elég nagy füle van neki magának is.

Ha lehetséges, Ködöcske még jobban el volt bűvölve, főleg amikor rájött, hogy ez a sok-sok ember mind kizárólag azért érkezett, hogy őt megdögönyözze. Ráadásul Schneiderék kimondottan értettek hozzá.

Macska persze a legkevésbé se volt elbűvölve. Az elején még csak-csak, amikor a társaság egy része még a nappaliban álldogált, akkor ő is kipróbálta, milyen jókat lehet köztük szlalomozni. Később aztán, amikor az emberek helyet foglaltak, ő egy kicsit gondolkodott, de mivel Suzy lefeküdt Kissy és Martin lábához, Köd pedig Nimbyéhez, úgy döntött, ő is odafekszik a kedvence mellé. Nem a földre, dehogyis, a kanapéra, hogy Vanessa játszhasson a füleivel, ő pedig dorombolhasson. Néha másoknak is megengedte, hogy birizgálják a füleit, főleg Kissynek és Martinnek, hiszen velük volt a legtöbbet. De Vanessa maradt a favorit.

Több mint három óra hosszat tárgyaltak a rendőrségen, fél tizenegy körül értek haza, Ange nénit még hazafuvarozták, a fiúk a csomagjait is fölvitték. De senki nem volt még álmos. Éhesek annál inkább voltak, ezért letelepedtek a nappaliban a netbookkal, összeállították a kívánságlistájukat és egy teherautó-rakomány kaját rendeltek. Kissy egy négyféle sajttal és paradicsomszeletekkel megrakott pizzán osztozik Françoise-zal és Pivel, hozzá sült krumplit és csirkesalátát kért, utána eperfagyit. Innivalót nem rendeltek, az volt a kamrában, a héten egyszer anya is eljött velük bevásárolni, és a fél csomagtartót telerakták palackokkal. A másik felének tartalmát majd megeszik, de ma már Vanessa se főzőcskézik.

Amíg megjön a teherautó, addig is volt dolguk: Kissy lerúgta a cipőjét és rátette a lábát Suzy oldalára, Vanessa különféle alakzatokat hajtogatott macskafülekből, elmesélték anyáéknak a tárgyalást és folytatták a tervezgetést. Shindycsapda egérrel és rendőrrel töltve, késes-csúzlis mártásban, desszertként fogda és börtön, nagydarab, morcos rabtársakkal.

– El kell mennünk bevásárolni – mondta Françoise. Kissy bólintott, természetesen el kell menniük, lehetőleg már holnap,

hogy legyen idő mindenre. A többi egérlány is bólintott, de a fiúk és a kisfülűek nem értették.

– Minek? – kérdezte Nimby. – Tele van a kamra.

– Szamár – mondta Vanessa. – Nem sajtot kell vennünk, hanem valami ruhafélét.

– Nekem ezekben is tetszel. Hát még ha leveszed…

– Valaki verje meg helyettem – sziszegte Vanessa, mint aki tényleg haragszik –, nem akarom Macskát megijeszteni!

– Én mennék – mondta Kissy szolgálatkészen, és a lábára mutatott –, de akkor kinyomom Suzyből a szuszt.

– Nekem megfájdult a kezem gesztikulálás közben – mondta Jennifer.

– Én nem halhatom magamat hősi halálba pont a szülőjeim szeme között – cincogta Elke, amire már kitört a nevetés.

A pizzafutár ujja még rajta volt a csengőgombon, amikor Suzy és Köd fölpattant és kirohant a konyhai kutyaajtón át. Az egerek is indultak. Sok kézre volt szükség, csak pizza tizenkettő volt, és még tálalni is kellett. Hosszú sorban cipelték be a rengeteg kaját, a futár pedig adogatta nekik a kocsiról. Vanessa adott neki valamit, az ennivalót már kifizették anya PayPal-számlájáról. Suzy és Köd boldog farkcsóválásával mit sem törődve becsukták a kaput és futottak a konyhába.

Kissy nem tudta, mire ébredt és mennyi ideje van fönt. Igazából észre se vette, hogy már nem alszik, egészen addig, amíg mozogni nem kezdett a füle. Lassan elfordult valamilyen jeleket követve, és apró neszeket észlelt. Körben kicsit behajlott a széle, hogy a legapróbb rezgéseket is a mikrofonhoz terelje. Ez beszéd. Valakik beszélgetnek. Vékony hangok. Férfi biztosan nincs köztük. És Niala se. Nem mintha ilyen halk neszekből is ki tudná szűrni Niala hangját, de itt alszik mellette.

Jobban behajlította a fülét, hátha többet hall, de akadályozta, hogy csak a ballal hallgatózhat. A jobbon rajta fekszik. Ha hanyatt fordul, akkor pedig teljesen rossz irányba esik az ajtó. Megpróbálta kicsit megcsavarni a fülét, persze nem kézzel, hiszen ha megmozdul, az ágynemű súrlódása hangosabb lesz, mint ezek a neszek. Egy kisegérnek nem gond önállóan mozgatni a füleit. Külön-külön. Macska is meg tudja csinálni. Nimby szerint még egyetlen macskának se sikerült az összes lehet-

séges kombinációt kiforgatni a füleiből, lehet belőlük annyi, mint a Rubik-kockának. Az ő füleik elméletileg…

– Nézd!

Ezt a szót most tisztán elkapta. Vagy ő csinálja ügyesen a fül-tornát, vagy a hang forrása közeledett.

– Segíts föl!

Ez Françoise hangja volt, de hova föl? Nem akarhatnak sajtot lopni a hűtőszekrényből, hiszen a saját sajtjuk van benne, egyszerűen megfogják és kiveszik. Ráadásul a sajt alul van. És ha a kamrában vannak, akkor üvölteniük kellene, hogy abból itt bármit hallani lehessen. De nyilván suttognak, hiszen alszik még az egész ház. Tehát nem lehetnek messzebb a folyosónál. Ott viszont nincs mire fölmászni, polcok vannak ugyan, főleg dísztárgyakkal, azokra fölösleges.

Ekkor meglibbent a függöny. Ó, hát persze! Az ablak résnyire nyitva van, ezek pedig kint vannak a kertben. Ha az imént Françoise hangját hallotta, akkor nyilván Elkével van.

Felült az ágyban, följebb csúszott, s óvatosan a függöny mögé dugta gombszerű orrocskáját. Zöld sötétítőfüggöny volt az ablakon, idebent félhomály, odakint ragyogó tavaszi reggel… kellett volna hogy legyen. De odakint is félhomály volt. És hűvös. Még a nap se kelt föl? Az órára nézett. Fél hét. Nem, nem kelt föl, hét óra körül kel a nap. Mit keresnek ezek odakint?

Megint visszadugta orrocskáját a függöny mögé, de egeret nem látott. A hangjukat viszont megint hallotta, nevettek valamin.

Kissy döntött. Óvatosan kimászott az ágyból, fölvette a köntösét és a papucsát, s az alvó egerek matracai között, minden lépésére ügyelve az ajtóhoz surrant. Szívdobogva nyitotta ki. A legközelebbi matracon alszik Vanessa. Ha fölriasztja, a kislány először ráugrik és végez vele, s csak aztán nyitja ki a szemét.

De az ajtó elég halk volt.

Kissy végigsurrant a folyosón, tudva, hogy a félhomályban bármelyik sarokból előléphet Macska, aki még nem reggelizett, tehát mogorva, és akkor neki nagyon gyorsan találnia kell valami magyarázatot, hogy mit keres itt. És még sikítania sem szabad, amikor Macska hirtelen megjelenik.

Macska nem jelent meg, de mire a konyhába ért, Kissy rá is jött az okára. A kutyák se jelentkeztek. Ezek odakint vannak

mind. Résnyire nyitotta az ajtót és kilesett. Azonnal meg is látta a két kutyát, akik farkcsóválva rohantak felé, már ott is voltak, sarkig tárták az ajtót lelkendezésükben, szerencsére aránylag csendben csinálták. Megsimogatta őket, átvett néhány millió jóreggeltpuszit, aztán intett kifelé.

– Menjetek!

Suzy sarkon fordult és kirohant, Köd habozás nélkül anyja után száguldott, Kissy pedig utánuk baktatott.

– Cin-cin! – jött a hang a magasból.

Kissy megdermedt. Ez Elke hangja. Fentről. Ha Macska nem tanulta meg a nyelvüket és nem hangutánzóművész – sose lehet tudni, mi mindenre vetemedik egy macska, hogy tőrbe csalja a gyanútlan kissyket –, akkor Elke fent ül a fán.

Fölnézett. Elke és Françoise fent ült a fán.

– Hát ti mit műveltek odafönt? – kérdezte fojtottan.

A zsebek vidáman lóbálták a lábukat egy ágon, több emelettel Kissy feje fölött. Elég világos volt már, hogy tisztán látszódjanak. Azon kapta magát, hogy nyel egyet.

– Nézzük a napkeltét – szólt le Françoise. – Gyere föl, nézd meg!

– Eszem ágá… nincs is még napkelte!

– De lesz – állította a kislány magabiztosan. – Az égbolt alján már látszik a fénye.

Kissy vállat vont. Felőle nyugodtan. Ha várnak hat órát, már az égbolt tetején is látszani fog a fénye. Még innen a fa tövéből is. Újabb tizenkét óra múlva pedig sehonnan. Tessék, ő is tud ilyen jóslatokat mondani.

Elfordult, hogy ne is lássa azokat ott fönt, és megdermedt. Majdnem pontosan a feje fölött, egy alacsonyabb ágon ült Macska, és elgondolkodva szemlélte őt.

– Szia, cicus – mondta Kissy zavartan –, hogy vagy?

Semmi válasz.

– Reggeliztél már?

Nem mintha félne tőle, persze. Az ő macskája, már amennyire egy macska lehet bárkié. Pöttöm szőrgombóc kora óta ismeri, Niala pedig már akkor látta, amikor még ki se nyílt a szeme. Éppen azért kérdezi. Mert neki kell megetetnie, ha még nem reggelizett.

– Még nem – jött a válasz odafentről. – Csak idekint találkoztunk.

Kissy bólintott. – Akkor gyere, cicus, adok kaját.

– Az ráérsz – mondta Elke. – Inkább mászjad ide föl magadat, nézni napkeléset!

Kissy fölpillantott, de rögtön el is kapta a tekintetét, mert a zsebek borzasztó magasan voltak. Elszántan megindult a konyha felé.

– Nem jön – mondta a két kislány egyszerre. – Fél.

Kissy megtorpant. Gondolkodott. Mi a teendő, ha egy Jerryt gyávának neveznek? Függetlenül attól, hogy igazuk van? De ők is Jerryk. Muglit egy ilyen kijelentésért lerázna a fáról és muglipürét csinálna belőle.

– Hűha – hangzott a feje fölött. – Most mi lesz, egérke?

– Haragud. Megesz.

– Nem lehet. Mi is egerek vagyunk.

– Én le nem jövöm magamat fára, amíg Kissy haragussza minket. Akarok lenni öreg néni.

Kissy elvigyorodott, továbbra is háttal állva nekik.

– Mi a csodának? Így vagy szép, zsebegérnek.

– Nem érted, egérke! Ha Kissy bekapja minket, sose nem leszem magam öreg néni. Te se is. Leszünk csak zsákállat.

– Zsákmányállat!

– Akkor már nem mindegy?!

– Ki kellene engesztelni.

– Enge… mi?

– Kibékíteni. Bocsánatot kérni tőle.

– Hátha gyorsabbra megesz kicsi zsákállat egéreket, mint csinálja magát engelge… szóval bocsánatot.

Kissy megpróbált komoly maradni, mert a válla rázkódása hátulról is látszik.

– Megbocsát. Kiengesztelődik. Lehet, hogy ez az utolsó napunk a földön, legalább egy kicsit tanulj már meg franciául!

– Annyi kis időben már nem mindegy? Te le mersz mész és kérjed bocsánat? Én nem.

– Pedig neked kéne menni.

– Miért?

– Itt vannak a szüleid.

– De alusszák magukat!

– Viszont reggelinél keresni fognak, és kínos lenne azt mondani, hogy ő már megreggelizett: téged.
– Ráfogik Macskáre, semmi az.
– Igaz…
Kis csend. A két kisegér gondolkodott.
– Megvan! – csattant föl Elke. – Ledobáljunk neki fából öszszes virágot, akkor fog tudja, hogy nem kell haragud.
– Jó ötlet, zsebike. Csak ez meggyfa, itt kuksolhatunk egy hónapig, mire ezen virág lesz.
Kissy idáig bírta cérnával.

A nagy viháncolás persze fölébresztette a lányokat, és már nem is feküdt vissza senki. Vanessa kijelentette, hogy éhes, Macska fusson az életéért. Gyorsan elvonszolták onnan és megmagyarázták neki, hogy ha egér létére megeszik egy macskát, akkor tele lesz a ház tévésekkel, márpedig az alapítványnak titokban kell maradnia. Úgyhogy visszamentek a szobájukba és gyorsan felöltöztek.
Kissy követni akarta a konyhába száguldó Vanessát, de más dolga akadt.
– Hát ti mit nyüzsögtök itt? – kérdezte Martin két csók között.
– Cin – dünnyögte Kissy feleletképpen. Aztán egyszerre ugrott ki a szívük és gurult el a padlón, mert Nimby rikoltva száguldott el mellettük a konyha felé.
– Kajaaaa!
Ők egy sóhajjal elengedték egymást és rohantak reggelizni.
– A zsebek? – kérdezte éppen Vanessa, ahogy a konyhába értek.
– Még nem kelt föl a nap – felelte Jennifer.
– Igyekezzenek! Keljen föl az a nap gyorsabban, mert ha leülök enni, nem várok senkire!
Kissy bólintott. Világos. Vanessa elvárhatja, hogy felgyorsítsák a Föld forgását azért, mert ő éhes. Elképzelte, ahogy az emberek elcsúsznak az utcán, mert az útburkolat kilódul alóluk, és aggodalmasan figyelik a hajladozó toronyházakat. Nem is sejtik, hogy mindennek egyetlen oka van: Vanessa megéhezett.
– Te meg mit vigyorogsz? – baktatott el mellette Nimby. Kissy persze nem tudott róla, hogy vigyorog.

– Vanessa parancsba adta – közölte Chantal –, hogy keljen föl a nap gyorsabban, mert éhes.

– Igaza van – vakkantotta Nimby. – Én is éhes vagyok!

Valamilyen okból az összes mini és mikró farkaséhesen ébredt ezen a reggelen, kivéve Kissyt. A maxik nem, ők velük ettek ugyan, de nem voltak ilyen éhesek. A zsebek sem, ők szépen végigülték a napkeltét, aztán lemásztak, bejöttek és megreggeliztek. A kisfülűek nagy része még föl se kelt.

– Szóval egy csapat kisegér elzúg bevásárolni – mondta Vanessa két falat sajtos-paradicsomos zsömle között. – Aztán hogyan tovább?

– Fotózunk és megírjuk a szöveget – felelte Angélique.

– Hol akartok fotózni? – kérdezte Nimby.

– Mondjuk az egyik emeleti hálóban, ott sok a fény – pillantott föl kedvese.

– Akkor is kelleni fog egy világosító. Én szívesen vállalom.

– Majd megoldjuk nélküled.

– Oké. Végül is ügyes kisegerek vagytok. – Nimby bekapott egy falat rántottát, megrágta, lenyelte. – Megvan. Kelleni fog egy berendező.

– Egy mi?

– Berendező! Ő állítja be a képet, amit a kamera látni fog. Például ha egy szépen elomló lepelre van szükség, akkor ő igazítja el a…

– Azt is megoldjuk nélküled – felelte Vanessa szívtelenül.

Nimby bólintott és beleharapott a szendvicsébe. Kissy tudta, hogy amint lenyeli a falatot, megszólal megint.

– Tudom már! – élénkült meg Nimby, amint lenyelte a falatot. – Én leszek az öltöztető.

Vanessa sóhajtott. Kissy is. Nehéz dolga lehet szegény kislánynak.

Reggeli után ők elindultak a mikrobusszal vásárolni. Angélique vezetett, de az üzletekben nem lesz velük, Georges tárgyalása tizenegykor van, ott a helye. Ha nem érnek vissza, mire ők végeznek, akkor Blanche vagy Anne vezet. A fiúk ezalatt itthon maradnak és dolgoznak, előkészítik a terepet a szerverterem számára. Lesznek rá elegen, a három egérfiú mellett itt van

Jean, Andreas, sőt Johann és apa is, mert most egyiknek sincsen dolga. Anyának ma is van egy megbeszélése.

Így a Défense-negyedbe mentek, mert Georges-ék ott találkoznak az üzletféllel. Kiszálltak, Kissy eltette a kulcsot, cincogtak egymásnak és elindultak.

Az elgondolás már kialakult. A shindynek ajtót nyitó kislány és a szobában minden eshetőségre készen várakozó másik fürdőköpenyben lesz, ami úgy lesz rajtuk, mintha éppen akkor kapták volna magukra, tehát nincs alatta semmi. Alatta tényleg nem lesz semmi, mindössze egy rövid farmer, vastag, durva anyag, az alatt egy testszínű kezeslábas, ami megakadályozza, hogy a nadrág szélénél benyúljanak, és ez alatt a rendes fehérnemű. Persze csak az akciónál. A fotózáshoz sokkal kevesebb ruhát használnak, a kamerának megmutatott részeken tényleg nem lesz semmi. No persze édeskeveset lát majd a kamera.

– Kifejeztünk valamit mi zsebikék – szólalt meg Elke, míg átvágtak a parkolón.

– Kiagyaltunk – javította ki Françoise.

– Úgy is lehet mondani. Vanessa, te mászasz fára sokat, megfigyeltél, fa bőre szúr?

– A kérge? – pillantott rá a mikró. – Igen, kicsit érdes.

– Ez az. Kicsit érdekes a bőre. Ebből lett új ötlet, copyright zsebegerek, alle Rechte vorbehalten.

– Minden jog fenntartva – fordította le édesanyja.

– Ki vele – mondta Vanessa.

– Csinálni zsebegérnek is érdekes bőret, hogy shindy mancsa sivalkodja, ha rátapogózik.

– Hogyan?

– Valami tüsköket rávarrani zsebegér bőréjére, ahol shindy keresgél.

Ekkor értek a Desigual bejáratához, de Vanessa olyan hirtelen torpant meg, hogy Kissy majdnem feldöntötte.

– *Tüsköket?!*

– Aha! Shindy nyúlkál zsebike köntöse alá, remélve gyerekbőrke fogdosások, de zsebike bőre nagyon érdekes és fölszakíti shindy tenyeréjét, mert éles tüskök rajta mindenhol! Muhaha! Shindy már le se is tudja tagadni fogdosását, mert vérecskés kézen sebjeit nyalogati!

Több üzletet is bejártak, vettek egy csomó cuccot, persze nemcsak a shindyvadászathoz. De az érdekes bőrű gyerek a „tüskökkel" egyfolytában foglalkoztatta a képzeletüket.

– Gombostűk – szólalt meg Jennifer, amikor a zsebek éppen egypár fantasztikus tavaszi ruhácskát tanulmányoztak, Kissy pedig azon morfondírozott, hogy mégiscsak visszamegy az egyik nadrágért, amit nemrég látott. – Belülről kifelé átszúrjuk őket az anyagon, olyan lesz, mint egy sündisznó.

– Mit eszik egy sündisznó? – kérdezte Françoise azonnal.

– Sajtot – közölte Niala gondolkodás nélkül.

– Akkor vállalom.

Egymásra vigyorogtak. Kissy inkább nem szólt, hogy a sünök rovarevők.

– Mégse jó – mondta Jennifer két perccel később. – A gombostűk lefelé mutatnának, a shindy meg felülről nyúlkál. Nem elég hatékony.

– Hát mutassanak fölfelé – vélte Kissy –, úgy kell beszúrni őket.

– Akkor meg a fejük néz lefelé, és kicsúsznak az anyagból.

– Zsebike szeret lenni tüskösegér – mondta Elke –, de hátán. Nem talpát lépni bele.

– Egyetértek. Majd megkérdezzük Martint.

– ?…

– Elvégre valaha Süni volt.

Persze nem gondolta komolyan, hogy Martin fogja megoldani a sündisznós problémájukat.

Anne szerette volna elterelni a lánya figyelmét a shindy véres kezéről, de Vanessa emlékeztette, hogy magának keresi a bajt.

– Ha nem nyúlkál, nem jár pórul. Nem mi kértük, hogy jöjjön oda, mi csak írtunk egy meghívót, de ő döntött. A zsebeket viszont megvédjük. Nem érdekel, hány végtagjába kerül a shindynek, de nekik egy hajuk szála se görbülhet.

Kissy bólintott. Már látta lelki szemeivel a vértócsát, közepén a még vonagló shindyvel.

– Azt én sem akarnám – felelte Anne. – De jobban szeretnék valami szelídebb elintézési módot.

– Azt is lehet. Még sose vertünk meg olyan shindyt, aki nem próbált ártani nekünk.

Az egerek elképedve néztek Vanessára.

– Dehogynem – mondta ki Chantal. – Ninót többször is megütöttük, pedig egy ujját se mozdította.

– Igen, de ha láttátok volna a gondolatait!…

Sikerült találniuk olyan kezeslábast, amit balerinák és tornászlányok hordanak a dresszük alatt. Ahogy a megfelelő árnyalatot keresgélték, ami éppen olyan, mint a zsebek bőre, Kissy ráébredt, hogy Françoise mennyivel barnább, mint amikor megismerkedtek. Persze akkor tél volt, ez igaz, de sokkal erősebb is. Annak idején vékony volt, mint Kissy farkincája, és egészen fehér, mint aki csak akkor van a napon, amikor valahonnan valahova megy. Elke barnább volt mindig, de ő is rengeteget erősödött. Az a kezeslábas, amit találtak neki, négy éve úgy lötyögött volna rajta, mintha felnőttnek készült volna. Pedig Elke se magas, fél fejjel kisebb Vanessánál.

Több kezeslábast is vettek, mert cipő is lesz belőlük. A tervezett szituációban a kislány alighanem mezítláb nyit ajtót, vagy csak valami papucsba lép bele hirtelen. De egyik se jó, mert megeshet, hogy rúgnia kell, és cipő nélkül ez kevésbé fáj a shindynek, de annál inkább neki. Úgyhogy egészen kicsi, a lábukra simuló cipőt fognak viselni, aminek kemény az anyaga, hatalmasat lehet vele rúgni – de szétszednek majd egy kezeslábast és bevonják a cipőt az anyagával, így első pillantásra úgy tűnik majd, hogy mezítláb van a gyerek. Ahhoz ragaszkodnak, hogy az előszobában vagy ahova a kinti ajtó majd nyílik, ne legyen túl világos, behúzzák majd a függönyöket. Így a zsebek arcvonásait se lehet annyira megjegyezni, és az álca se feltűnő.

Lesz idejük varrónősködni. Az értekezleten rájöttek, hogy nem küldhetik el az értesítést napokkal korábban, hiszen az tartalmazni fogja az elrabolt kislányok – két kislány – fényképét. Ha már elrabolta őket és ráér fotózni meg levelet írni, akkor biztonságos helyen van velük, tehát bármikor jöhetnek a klubtársak. És könnyen lehet, hogy a levél elküldése után azonnal megjelenik valamelyik, tehát a levelet csak onnan, a búvóhelyről szabad elküldeni. Ott viszont csak minimális számú hétköznapot akarnak tölteni, hiszen így is egy csomót mulasztanak az iskolából. Úgyhogy pénteken mennek. A pénteki napot mindenki kihagyja a suliban, akik repülővel mennek haza, azok a

hétfőt is, mert vasárnap estig tart az akció. Elkének a csütörtököt is ki kell hagynia, mert csak aznapra kaptak repülőjegyet.

A shindy tehát péntek délután értesíti a társait a kislányokról és a helyszínről. Vasárnap estig tartja őket magánál, addig jöhet mindenki. Aztán neki haza kell menni, ugye, másnap munkanap.

Az áldozatok még ott, a minisztériumban estek egymásnak, amikor a hétvégi kiruccanás befejezését kellett eldönteni. Françoise amellett kardoskodott, hogy fojtsák meg őket és ássák el a ház mögött, Elke viszont valami sokkal véresebb módon szeretett volna elpusztulni. Françoise szólt ugyan, hogy Noir nem az a darabolós gyilkos típus, de Elke rávágta, hogy azt a többiek nem tudhatják. Végül majdnem összeverekedtek, mint egyébként is folyton. A rendőrök pedig ültek az asztal körül és nem tudták, hogy mulassanak a két gyerek szenvedélyességén, amivel egy tökéletesen lényegtelen kérdésen vitatkoznak, vagy borzadjanak a horrorfilmbe illő fantáziájuk miatt. Végül Niala oldotta meg a dolgot, szétválasztotta a marakodó kiskölyköket, és kijelentette, hogy a levélben a shindy egyszerűen nem közli majd, hogy mit fog tenni a gyerekekkel a kaland végén. A cimborák úgyis tudják, hogy tanú nem maradhat. Több levél pedig nem lesz, hiszen a shindy a hétvégén nem ül már gép elé. Mással lesz elfoglalva!

Artois megígérte, hogy pénteken a lapok beszámolnak majd két kislány eltűnéséről, a többi shindy olvashatja majd. Az újságírókat persze be kell avatni egy-két részletbe, nehogy nyomozni kezdjenek, de azt ő elintézi.

Minden készen áll, mire a függöny fölmegy pénteken, gondolta Kissy a kiegészítők állványai előtt; valami szép hajcsatot keresett. Vagy mégsem? Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy valamiről megfeledkeznek, valami apróságot kifelejtenek, és az egész szervezkedés kárba vész.

Kissy megkerült egy sort és a próbafülkéhez ért; Niala éppen akkor lépett ki egy kék blúzban. Megszemlélték, tanulmányozták, véleményt mondtak róla.

– Hol a táska? – kérdezte Niala hirtelen. – Kinek adtam?

– A barna? – pillantott föl Elke. – Kissyé? Nekem adtad ide… én adtam neki Françoise-nak…

– Akkor jó – bólintott Niala, de ugyanekkor Françoise kilépett a szoknyák közül, két tarka valamivel a kezében.
– Zsebike, hol a táska? – kérdezték már vagy öten.
– Oda fölakaszto… – a mozdulat félbemaradt, mert semmilyen táska nem lógott a mutatott irányban. – Vagyis nem, oda… illetve…
– Gyerünk, egérkék! – csattant föl Blanche. Kissy döbbenten meredt rá, kisfülűtől még nem hallottak ilyet. – Mit bámultok?! Ez nem gyakorlat, valaki lenyúlta azt a táskát!
– Igazad van – vágta rá Niala, és már körül is nézett, a vásárlókat figyelve. – Nyomás a kijárathoz!
Menet közben lekapta magáról a kék blúzt és fölvette a sajátját, anélkül hogy visszament volna a fülkébe; de férfi amúgy se volt a közelben. Kissy már neki is lódult, levágtatott a földszintre, és ott hirtelen behúzta a kéziféket. Két egér rohant a hátának azonnal.
– Maradjatok már! – sziszegte. – Ott a táskám, azt a nőt viszi.
A jól öltözött fiatal nő éppen akkor ért a pénztárhoz. Kissy, Jennifer és Vanessa két pénztárral arrébb surrant. Figyelték, honnan veszi elő a nő a pénzét. A zsebébe nyúlt, nem Kissy táskájába. Fizetett, fölmarkolta a vásárolt holmikat és ment.
– Ne engedjük messzire – cincogta Jennifer –, az utcán könynyen eltűnhet.
De a nő nem lépett még ki az utcára: előbb fölkereste a mellékhelyiséget. Mikor be akarta csukni az ajtót, már öt egér nyomult be rajta.
– Szia! – dörrent rá Vanessa. – Rég nem találkoztunk!
Körbevették, a falhoz nyomták. Kissy a szeme sarkából látta, hogy Chantal és Niala is befut. Ők megálltak az ajtóban, nekivetették a hátukat. Innentől se ki, se be.
Csakugyan látták már a nőt kétszer-háromszor. Ott mászkált az épületben, ruhaféléket válogatott, próbált, egy-két apróságot a kosarába tett. Ugyanolyan vásárlónak tűnt, mint a többi.
Levette a táskát a válláról és feléjük nyújtotta.
– Én nem… én sajnálom… én…
– Én is sajnálom – felelte Kissy epésen, és átvette a táskát. Kinyitotta, hozzálátott átnézni a tartalmát. – Természetesen nehéz gyerekkorod volt, és ma is minden falatért meg kell küzde-

ned. A férjed elhagyott és otthon sír a három kis éhező. Kihagytam valamit?
– Én nem…
– Ezt már mondtad.
– Nekem nincs gyerekem… igazából nem is… nem is vagyunk szegények… én csak… nem is tudom, mi jött rám, amikor megláttam a táskát, hirtelen úgy éreztem…
– Terhes vagy? – kérdezte Vanessa hirtelen.
– Mi… én nem akartam ilyet csi…
– Azt kérdeztem, terhes vagy-e! – csattant fel a mikró.
– Nem… nem vagyok, de miért…
– Egészen biztos?!
– Persze… biztos…
– Soha nem ütnék meg egy terhes nőt – magyarázta Vanessa szolgálatkészen, és még meg is várta, hogy a nő felfogja a szavait, mielőtt pofon vágta.
Nem volt nagy pofon. Köze se volt a shindyk körében oly közkedvelt Jerry-pofonokhoz, amiktől még napok múlva is olyan hangot ad a fejük, mint Belmondóé a Sophie Marceauval közös filmjükben, amikor nekimegy egy ajtónak. Csak egy szimpla, mezei kis pofon.
– Ha valami kifogása van ellene, asszonyom – tette hozzá a mikró csöndesen –, az eszmecserénket az őrszobán is folytathatjuk.
Nem volt kifogása.

Biztosak voltak benne, hogy a fiúk nem tétlenkednek, alighanem egy csomó munkát el fognak végezni. De erre nem számítottak. Csak keringtek az alagsorban ide-oda, elképedve billegették füleiket, és el se tudták képzelni, hogy tudtak ennyi idő alatt ilyen sokat dolgozni.
A leendő szervertermet kitakarították és kifestették, de előtte befúrták a falba a kampókat, amik a légkondit tartják majd, meg a lyukat, amin át a kültéri egységhez kimegy a cső. A lyukat egyelőre bedugaszolták, napokba telhet, amíg megszárad a fal. De a gépteremben lerakva ott volt már a légkondi – sőt a szerver is.
Külsőre nem látszott rajta, hogy szerver. Ugyanolyan gépnek tűnt, mint akármelyik másik, csak egy kicsit nagyobbnak. De

nyolcmagos volt, nyolc giga memóriával, valami szuperbiztonságos merevlemezzel, aminek hat tera volt a kapacitása. A gépnek olyan hangja van, mint egy helikopternek. Ők nem hallották, nem volt bekapcsolva, de Nimby elmondta, hogy ezeknek már nagyon komoly hűtésre van szükségük, ahhoz pedig kellenek az erőteljes ventillátorok.

Kint az edzőterem közepén egy nagy fóliába csomagolva dobozok és zsákok halmát találták: ez volt az alagsori lépcső alatt. A kis tárolórekeszt kiürítették, kitakarították, és ha már benne voltak, azt is kifestették. Kicsi hely, hamar kész volt, mondták.

Már a padlásnál tartottak. A bejárat mellett volt két szekrény, egy ágy meg valami komódféle, ezeket mind levitték a kertbe. A fiókokat kivették és feltornyozták a garázs sarkában, arra számítva, hogy akad majd egypár kisegér a tartalmuk átválogatására. Utána a fiókok is mehetnek a szekrények után, ki a kertbe, onnan a szeméttelepre. Ezek már nem jók semmire.

A padlás többi részét főleg ládaforma, alacsony szekrények és mindenféle ócska tárgyak összevisszasága töltötte ki, olyan elrendezésben, hogy a lehető legkevesebb tárggyal is a lehető legnagyobb területet lehessen kitölteni. Pi azt mondta még évekkel ezelőtt, hogy ha a padlás háromszor ekkora lenne, Boulanger-ék azt is meg tudták volna tölteni ugyanezekkel a lomokkal ugyanilyen sűrűségben – ő viszont a padlás egész tartalmát el tudná helyezni egy kisebbfajta szekrényben. Kissy el is hitte, hisz milliószor látta Beaulieu-be menet becsomagolni.

De most nem összecsomagolják a padlást, hanem szét. Minden lekerül onnan, apa úgy döntött, hogy ideje kifesteni. A lakást sem ártana, bár Boulanger-ék szépen megcsináltatták, mielőtt elköltöztek, de a padlást mindenképpen. A lomok pedig távoznak, minden megy a szemétbe, vagy ha olyasmi akad, az jótékony célra. Máris találtak egy öreg kabátot, Nimby szerint Boulanger úr nagyapja viselte még a tizenkilencedik században. Senkinek se kell, de szépen be volt csomagolva, nem rágták meg a molyok – megy a hajléktalanoknak.

– Már lecipeltem három ócska, kopott bőröndöt tele ősrégi heroinnal – közölte Nimby, kihúzva magát és kidüllesztve a mellét. – Egyedül vittem le azokat a harmincfontos mozsárágyúkat, amikkel a házat védték a százéves háborúban! Közben

megverekedtem a padlásra befészkelt macskákkal is! *Ekkora* fogaik voltak, ni, de én orrba vágtam őket!

Elke csípőre tette a kezét és már lábujjhegyen állt.

– Te! Te engem mutatsz Parodie, te nagy fülekű, felfújós egér! Csinállak most egérpépnek!

Kissy mosolyogva nézett utánuk. Nimby cikcakkban menekült a kislány elől, átfutottak a nappalin és a konyhán, s eltűntek a kertben. Odakint bármeddig kergetőzhetnek, de Nimby majd úgyis hagyja elkapni magát.

Ha valaha még verekedni akarnak, át kell vizsgálni az edzőterem közepére tornyozott tömérdek holmit. Ebéd után neki is láttak. Niala hozott egy tekercs műanyag szemetes zacskót a kamrából, kettőt kibontottak és letették a doboztorony két oldalán.

– Antik falióra – emelte le Nimby az első tárgyat. – Kínai mester alkotása a tizenkilencedik század kilencedik negyedéből.

– Az mikor? – tudakolta Elke.

– Most – felelte Kissy.

– Egyszerű kidolgozás, letisztult vonalak – folytatta Nimby –, elhagy minden fölösleges díszítőelemet, amilyenek például a mutatók.

Kissy fölkapta a fejét a kezében tartott tárgyról. Az órának valóban nem volt mutatója. Egy sem.

– Az idő állandóságát szimbolizálja – szónokolt a fiú –, és egyúttal soha nem pontatlan…

– Ej hát, dobd már ki – szólt rá Vanessa. – Halljuk a következőt.

– Sakk-készlet – jelentkezett Kissy. – Fadobozban, fából. Elég réginek látszik, de hiánytalan.

– Ugyanilyenünk van már a szekrényben – mondta apa –, és nem is szoktunk sakkozni.

Kissy elindult a zsák felé.

– No és? – kérdezte Jennifer. – Eldobnál egy teljesen ép holmit azért, mert nincs rá szükséged?

Kissy megállt.

– Hát mit csináljunk vele?

– Adjuk el, mint Mohi holmiját – mondta Vanessa, mintha Mohi valaki egészen más lett volna. De hát voltaképpen csakugyan.

– Jó – mondta apa. – Tegyétek le valahova és adjátok el. A bevételt jótékony célra fordítjuk.

– Milyen jótékony célra? – kérdezte Françoise.

– Ha ügyesen alkusztok, talán ketten is ehettek fagyit az árából. Lépjünk tovább.

– Egy doboz szög és csavar – mutatta föl Jennifer. – Vegyesen összevissza. Barkácsolásnál jól jöhet.

A sakkot letették az egyik sarokba, a csavarokat majd fölviszik a garázsba, ott tartják a szerszámokat.

– Cin-cin! – sikkantotta Elke. – Kisegérnek elveszte erője, nem tudja üvegt fölemelik!

Mindenki odagyűlt köré. Egy nyitott bádogdobozban mindenféle üvegek voltak, azok közül akart kiemelni egyet. Azért megmozdult a kezében, de nem tudta kiemelni a dobozból.

Pitől kapott segítséget. A maxi átvette tőle a palackot és a fény felé tartotta. Niala odanyújtott neki egy nedves portörlőt.

– Kösz. Ez alighanem higany lesz, egérkék.

– Mi? – cincogta Elke.

– Quecksilber – mondta Jennifer.

A kislánynak tátva maradt a szája.

– Már régi nagyon, azért ilyen szörnyű súlya?

– Nem – mosolygott Pi –, ez új korában is ilyen nehéz volt. Ez egy literes borosüveg – mustrálta –, úgyhogy lehet benne vagy tizenhárom-tizennégy kiló.

– Ez méregezős?

– Hát ne idd ki. És lehetőleg ne is törjük össze, mert az egész alagsor tele lesz higannyal.

– Folyik szét mindenhovára, és kisegerek ússzák magukat kétségesve!

– Inkább egymilliárd pici gyöngyöt kapsz – mondta Nimby –, amik szétrohannak mindenhova, és tíz év múlva is találsz belőlük.

– Szép lehet. Csapjad földbele!

Pi nevetett, kiemelt a halomból egy öreg lavórt, megnézte, hogy nem repedt, belerakta a palackot és félretette.

– Majd odaadjuk Jean-Frannak, biztos tudja használni. De akkor a többi üveg is vegyésznek való lehet.
– Miről lehet fölismerni a nitroglicerint? – kérdezte Nimby gyorsan.
– Yves Montand félelméről – vágta rá Chantal.
Robbanószer valószínűleg nem volt az üvegekben, bár ők egyiket se próbálták fölrobbantani. Valamilyen olajszerű, fekete folyadékok, némelyikben szemcsés por. Jean-Fran majd megvizsgálja őket és eldönti, jók-e valamire.
– Quecksilber kéne megtartani mégiscsak – vélte Elke. – Ronda shindyt hasznos fejbeverje.
– Hát tudod, egérke – felelte Kissy –, akkor inkább kérj egy menhirt Obelixtől.

Találtak még régi könyveket, egy tekercs villamos vezetéket, lyukas tömlőjű biciklipumpát és mindenféle egyéb limlomot. És találtak két régi családi fotóalbumot is. Apa az órára nézett.
– Ugye a Karib-tenger a New York-i időzónában van?
– Nagyjából – felelte Nimby. – Vagy még az előzőben. Megnézzem?
– Hagyd csak, nem fontos.
Elővette a telefonját, kikereste a számot.
– Monsieur Boulanger? Jó reggelt kívánok, Jean-Jacques Chaton vagyok a régi házukból. Köszönöm, jól. Nos, az a helyzet, hogy csak most jutottunk el a lomtalanításig, és rábukkantunk két fotóalbumra. Úgy gondoltuk, talán örülnének nekik. Ugyan már, csak nem sért meg? Nagyon kedves. Köszönöm, uram. Kellemes hétvégét, viszonthallásra.
Eltette a telefont.
– Alkalomadtán majd becsomagoljuk ezeket és postára tesszük nekik. Hátha találok egypár egeret, aki elintézi.
– Mit mondott bácsi, hogy megsértődjönni tégedet? – kérdezte Elke.
– Pénzt ajánlott – világosította föl Niala. – A költségek megtérítését.
– Az nem lehet sok pénz, lehet?
– Nem hiszem, de az illem úgy kívánja, hogy ő felajánlja, Jean-Jacques bácsi pedig visszautasítsa.
– Értem. Illem csinálja sok fölösleg beszédeket.

– Szerintem találni fogsz, Jean-Jacques bácsi – mondta Vanessa.
– Mit?
– Hát egypár egeret, aki elintézi.
– Ja igen. Jól van, mi a következő napirendi pont?
– A lányok fotózni mennek – rendelkezett a mikró –, a fiúk pedig folytathatják a padlással.
– Csináljatok szép képeket – vágta rá Nimby rögtön. – Amik úgy fölingerlik a shindyket, hogy hanyatt-homlok rohannak a tetthelyre. Nem biztos, hogy jó ám az a koncepció, amit a rendőrökkel kiötlöttünk, hogy egy lepel meg ilyesmik. Az igazi shindyk csak az egészen csupasz kis…
Elke ekkor odalépett és a mutatóujját rátette a fiú szájára, Françoise pedig megkérdezte Vanessától:
– Szereted?
S hüvelykjével a fiúra bökött.
A mikró kedvesére nézett, majd vissza a zsebre, és bólintott.
– De azért megverhetjük?
Megint egy pillantás Nimbyre, vissza Françoise-ra, megint egy bólintás, és a fiú máris menekülhetett a két kislány elől ismét, föl a földszintre és ki a kertbe. Vanessa elégedetten nézett utánuk.

De aztán a játékos kis vadócok maguktól jelentek meg az emeleti szobában, alighogy ők nézegetni kezdték, hová is kerüljön a kamera.
Elke azonnal gombolkozni kezdett.
– Mégis mit csinálsz, egérke? – kérdezte Jennifer.
– Pornót! Shindyeket akarjuk csalogatom, nem?
– De. De azért nem lesz ez pornó. Ráérsz még vetkőzni.
Elke abbahagyta a vetkőzést, de nem is gombolkozott vissza. Niala közben kulcsra zárta az ajtót.
– Vedd ki kulcst – tanácsolta Elke.
– Hogyisne. Nimby le se venné a szemét a kulcslyukról.
– Osztoznia kellene rajta Martinnel – vélte Françoise.
Kissy mondani akart valamit, de Elke összecsapta a kezét.
– Megvan! – rikkantotta olyan hirtelen, hogy Kissy összerezzent. – Csinálunk igaziat! Kislány feküdi magát ágyon kiterítődve, mint fáradt borzasztóságosan, és fölöttére látszódik pasi

csupasz lábája! – Azzal hasra vágta magát az ágyon. – Így feküd én. – Fölpattant, ráállt az ágyra, bal lábbal előrelépve, és a jobb kezével vonalat húzott maga elé a levegőbe. – Így lát kamera állani shindyet. Pi vagy akárpasi. Veszi föl rövidnadrágt és látszódik csak alsó lába. Mint aki most ugriz gyerekre éppen, milyen ötlet? Hívom is be.

Megpördült és leugrott az ágyról, de már ott voltak ők is, hárman ugrottak, hogy elkapják.

– Hagyd már abba! Állj már meg!

A kislány nevetett.

– De hangzotta jól, nem?

Egymásra néztek a feje fölött.

– Vanessával leteperjük – javasolta Kissy –, ti pedig vegyétek ki belőle az elemet.

– Nem vesszük ki – mondta Niala, pedig a zseb már védekező állásba helyezkedett. – Majd amikor nyugton kell maradnia a fotózáshoz. Addig csak pattogjon faltól falig.

– Egérke, te nézesz engem labdává? – képedt el a kislány, amire Niala bólintott, ő pedig döbbenten állt még akkor is, amikor elhelyezték a kamerát az ablak alatti szekrénykén. Az ágyat közben Vanessa és Jennifer elkészítette, de nem szépen megvetve, mint amikor valaki le akar feküdni. Vanessa még meg is hempergett benne, hogy gyűröttebb legyen.

– Zsebek, ugorjatok az ágyra – rendelkezett Niala –, látni akarom, jó-e a távolság, befértek-e a képbe.

Elke már indult volna, de Françoise megállította.

– Játsszuk azt, hogy a párna shindy.

– Jó! Hoztad késet?

– Minek az, amikor le is teperhetjük?

Az ágyra vetették magukat és birkózni kezdtek a párnákkal, Kissy nagy örömére kés nélkül. Niala a szekrényre hajolt, tükröt tett a kamera mögé, úgy figyelte őket.

– Jön a cica! – csattant föl hirtelen. – Hasra!

A zsebek hasra vágták magukat az ágyon és mozdulatlanul várakoztak. Csend volt, egy áldott fél percig egyik sem ugrált vagy rohangászott. Aztán Niala bólintott.

– Azt hiszem, jó lesz.

Elke nevetve ült fel.

– Nagy egérke tudja ám, hogy kicsi zsebeket nem lehet megijesztje cicável, aki ide se meri tolni képjét, mikor ennyi fegyveres kisegér nyüzsgik. Csak ez egérfegyelem, nagy egér vezényelesz, jön cica, hasra, akkor kisegér feküdik és csöndben…

– Jön a cica! – szólt rá Kissy. – Hasra!

Elke elvágódott és nem beszélt tovább, de úgy rázkódott a nevetéstől, hogy egy vaksi öreg macska is megtalálta volna.

A holdraszállás is könnyebb lehetett, mint szexképeket készíteni a két kicsivel, akik egyfolytában ugráltak és rohangáltak, mintha legalábbis mókusok lennének, nem egerek, és állandóan olyanokat mondtak, hogy az oldalukat fogták valamennyien. Ráadásul belőlük is kihozták a vad egeret, ami nem is volt nehéz, hiszen a heti edzésük még nem volt meg. Először Vanessából, aki azt akarta elmondani, hogy helyezkedjenek el az ágyon, de Françoise-nak éppen eszébe jutott, hogy csinálhatnának fotót a korábbi áldozatokról is.

– Már megcsinálta korábban, szerzett két kislányt, azok is mi leszünk, egy hétvégén át szórakozott velük, és végül megölte őket. Kinél van egy kés? Vágjátok el a torkomat és kötözzétek össze a kezemet, visztek elásni.

– Ej, hallgass már el egy percre – mondta Vanessa. – Korábbi gyerek nem lehet, a Cruxban nem ezt írta a pasas. Dolgozzunk, gyerekek. Feküdj végig a…

– Hazudta magát – szakította félbe Elke. – Ölt már meg sok gyerekek, szereti vérszomjásosan…

– Jön a cica! – szólalt meg Chantal hangosan. – Hasra!

– …kisgyerekt leölje – folytatta Elke zavartalanul. – Lehet igazán bízzani shindyeknek őt, mert igazi durva gyilkos. Hol már cica? Akarok megverni orráját, folyton jön és fenyeget kisegérek…

Vanessa rátenyerelt a szájára, és egy másodperc múlva kis gombolyagként hemperegtek az ágyon. Kissy tisztán hallotta, hogy Elke még morog is. Françoise csatlakozni akart, de Jennifer elkapta, és pillanatok alatt birkózni kezdtek ők is. Kissy éppen arra gondolt, hogy addig is megveri Nialát, amikor Vanessa kibontakozott és két vállra fektette a zsebet.

– Megvagy – mondta neki.

– Megvagyok – ismerte el Elke. – Und most? Megeszni úgyse mered kicsi egéret.

– Majd készítek melléd valami finom salátát. De most föl, gyerünk, egérkék, munkára!

Persze nem volt ilyen egyszerű, még negyedórába telt, hogy beállítsák az első képet, egyelőre még felöltözve. A zsebek az ágyon hasaltak, Niala pedig a kamerán át tanulmányozta őket. Eddigre nagy nehezen sikerült elérniük, hogy Elke ne nyöszörögjön. A shindy nagydarab, durva alak, magyarázta. Kórusban próbálták fölvilágosítani, hogy a nyöszörgés nem hallatszik majd a fényképen, viszont őket nagyon idegesíti – amíg végre Kissy rájött, mi az, ami segít, és elmondta, hogy Noir nevében küldik majd a fotókat, ő pedig nem nagydarab, hanem egy kis köpcös, és nem is durva, őt például egyáltalán nem bántotta. Azt nem tette hozzá, hogy azért nem, mert nem volt képes rá, egyébként egyfolytában ezzel próbálkozott. Úgyis tudják.

Aztán föltettek egy kék sötétítőfüggönyt, hogy kevesebb látsszon a kislányokból, majd egy sárgát helyette, hogy mégis több látsszon. Végül eljutottak odáig, hogy az áldozatok levetkőzhettek, bár ez se ment végeérhetetlen szóáradatok és bolondnál bolondabb ötletek zápora nélkül. Meztelenül végighasaltak az ágyon, nyaktól térdig letakarták őket egy lepedővel, amibe kicsit beletekergőztek, mintha már órák óta aludnának alatta – és végre-valahára elkattinthatták azt a fényképezőgépet. Vagy egy tucat fotót csináltak, kicsit változtatva a nézőpontot, meg a zsebek is fészkelődtek.

Aztán megnézték a képeket a notebookon, megállapították, hogy jól sikerültek, nem mutatnak semmit, de világosan látható, hogy két gyereklány van rajtuk – és végre készen voltak. A kicsik felöltöztek és kiviharzottak a szobából, még a földszintről is felhallatszott a nevetésük.

Ők pedig úgy rogytak le az ágyra holtfáradtan, mintha ők hancúroztak volna órák hosszat, egy egész csapat shindyvel.

Aznap többet dolgoztak, mint máskor egy hónap alatt. A fiúk kirakodtak mindent a padlásról, ők pedig szétválogatták. Közben befutott Victor egy kisteherautóval, a fiúk azalatt szervezték meg, amíg ők fotóztak. A szeméttelepre való bútorfélét föl-

rakták rá, nagyrészt persze Victor csinálta, úgy dobálta föl a szekrényeket, mintha papírból lennének.

Az egéranyuk pedig elkészítették a jelmezeket. Egy-egy pár régi tornacipőt behúztak két réteg testszínű szövettel, a zsebek fölvették – ha az ember nem nézte meg a lábukat figyelmesen, vagy ha rossz volt a világítás, azt lehetett hinni, hogy mezítláb vannak. A tornadresszeket ráigazították a zsebekre, és csináltak két szúrós nadrágot.

Csak most, fotózás után mondta el valaki a fiúknak, hogy mit találtak ki a zsebek. Hogy legyen „érdekes a bőrük” ott, ahova a shindy nyúlkál. Martin pedig azt mondta: rajzszögek. Kissynek tátva maradt a szája. Rajzszögekkel kell teleragasztani, magyarázta Martin. Leülni nem fognak tudni benne, de a shindynek felejthetetlen élmény lesz megfogni. És végül is azért jön, hogy felejthetetlen élményeket szerezzen, nemde, kérdezte Martin, miközben fél kézzel odanyúlt és becsukta Kissy száját.

Jean ült biciklire és száguldott el rajzszögért; nekik csak egy dobozzal volt, az is színes műanyag fejű, amit nemigen lehet fölragasztani. Jean hozott lapos fémfejűt, ötszáz darabot, meg többféle kenhető ragasztót is.

Anne és Blanche ragasztotta föl a „tüsköket”, szorosan egymás mellé, hogy a shindy okvetlenül megszúrja magát. Ezzel ugyan nemigen szerez sebeket, de kellemetlen meglepetés fogja érni.

Őket is érte kellemetlen meglepetés. A kis farmersortok olyan merevek lettek a ragasztótól meg a rajzszögektől, hogy a zsebek csak meglehetős üggyel-bajjal tudták fölhúzni őket, s amikor mozogni kezdtek, a külső oldalon a csípőjük hajlatán leesett néhány szög. Ezeket összeszedték, eltették, és levették a többit is erről a részről. A bevetésre majd magukkal kell vinni a tartalék szögeket és a ragasztót is, mert a nadrágok felújításra szorulhatnak.

Főleg ha egy-két szöget már vissza se kapnak, miután a kórházban kiszedik őket a shindy mancsából!

Kissy fáradtan dőlt hátra az ülésen. Napok óta először volt úgy, hogy semmit se kellett csinálnia. Most jön a semmittevés ideje, előbb az autóban, aztán a tanyán.

Nem a saját kocsijukkal mentek, Pierre szervezett nekik egy jelöletlen kisbuszt, ami majd leteszi őket és elmegy. A tanya melléképületében egy rendőrségi csapatszállító és egy mentőautó várakozik majd, az övéket nem lenne hely elrejteni.

Egész héten rohangáltak, mint a rokonok a labirintusban. Megírták az üzenetet, elvitték Artois-nak, aki jóváhagyta. A képeket is személyesen mutatták meg neki, semmit se bíztak a netre. A tanyát Castelli találta, valami rokonáé volt, Senlis közelében, egyórás út Vaucressontól. Egy kilométeres bekötőútja van, amin senki sem jár, csak akinek a tanyán van dolga; amíg a shindyk végighajtanak rajta, nekik lesz idejük harci készültségbe vágni magukat. A tulaj nem lakik ott, karbantartja a helyet, de amúgy húsz éve senki nem jár oda, tehát nem jöhet át a szomszéd vagy ismerős.

Pierre valószínűleg még náluk is többet rohangált, pedig neki suliba se kell közben járnia. Legalább ötszázféle engedélyt kellett beszereznie, amiket ugyan Artois kérelmezett a minisztériumtól, főkapitányságtól, ki tudja, honnan, de Pierre-nek kellett utánajárni és elintézni őket. Külön engedély kellett ahhoz is, hogy a rendőröknek gumilövedékes fegyvert adjanak, mert Blanche már a minisztériumi tanácskozáson kijelentette, hogy nem akar élessel lövöldöző zsarukat látni a gyerekek közelében.

A háromnapos táborozásra rengeteg holmit kellett beszerezniük, annak ellenére, hogy ki se mozdulhatnak majd a házból. A kisbusz hátulja dugig volt csomagokkal. Persze a rendőröké is közte volt, a tizennyolc ülést mind elfoglalták, vagyis hét rendőr jött velük. A többi már ott van. Egy fiatal őrmester vezetett, eleinte kicsit merészen véve a kanyarokat, amíg Jennifer rá nem szólt, hogy ne rodeózzon. Akkor kicsit gondolkodott, alighanem azon töprengett, hogy ha ráfeleli, hogy neki Jennifer nem parancsol, akkor Pierre közli-e, hogy ezen a hétvégén igen, és nyilván arra jutott, hogy a hadnagy pontosan ezt fogja mondani. Úgyhogy azt felelte, bocs, és szelídebbre vette.

A rendőröknek ki van adva, hogy a gyerekekre úgy vigyázzanak, mint a szemük fényére, és ebbe Pi meg Angélique is beletartozik. Ami nagyjából azt jelenti, hogy ha a shindy rájuk lő, számíthatnak rá, hogy egy kommandós a golyó elé veti magát. Kevin Costner is megúszta felkötött karral. De ez semmikép-

pen sem fordulhat elő, a shindynek nem juthat ideje pisztolyt rántani.

Elővette a helyszínrajzot, nem mintha nem tudta volna régesrég kívülről. Senlis közelében az országútról leágazik egy bekötőút. Ez az egyes pont, itt őrködik egy osztag rendőr, jelöletlen kocsikkal, mindenféle felszereléssel. Egy családi házat béreltek ki, az emeleti ablakból folyamatos megfigyelés alatt tartják a bekötőutat, a kocsik a ház előtt parkolnak. Ha bárki rákanyarodik a bekötőútra, készültségbe ugranak, hogy elzárják előle a visszautat.

A bekötőút hatszáz méter után elágazik, ez a hármas pont. Aki itt jobbra fordul, az már csak a tanyára mehet, oda pedig nem megy most más, csak ők meg a shindyk. Egy fa ágai között helyezték el a rejtett kamerát, az mutatja, bekanyarodik-e a kocsi. Itt nincs őrség, mert nem lenne hol elbújniuk, az út jobb oldala erdő, a bal szántóföld.

De van egy kettes pont is, a bekötőút másik vége. Ez egy alsóbbrendű útba torkollik, és van itt egy kis gazdaság. Itt rejtették el a másik osztagot. Erről is jöhet a shindy, vagy éppen erre menekülhet. Ha tud.

A hármas ponttól egy kilométer a tanyáig, erdei földút, nem lehet száguldozni rajta. Mindkét oldalon erdő. Az út a tanyánál véget ér, utána már csak gyalog lehet továbbmenni, a fák között. Az erdőn túl Apremont, egy kis falu van, ahol a harmadik osztag várakozik egy helikopterrel, minden eshetőségre.

A tanya egy kis tisztáson áll. A főépület mellett fog állni egy kocsi, ezzel hozta Jack az elrabolt kislányokat. A főépület mögött a garázs.

A főépület kétszintes. A földszinten egy rövid folyosó, balról a konyha, a kamra, egy szoba, jobbról még két szoba. A folyosó végében a lépcső az emeletre. Az emeleten a fürdőszoba, a vécé, balról két szoba, jobbról is két szoba. Mind elég kicsik és bútorozatlanok. Nem lesz egy kéjmámor itt üdülni, de pár napot kibírnak. A shindyvadászat mindent megér.

A földszinten a bal oldali szobát választották bűntanyának. Ha shindy jön, ennek nyitva lesz az ajtaja és meleg, barátságos fény árad onnan. Bentről valami neszek is hallatszanak majd, ha sikerül megegyezniük végre, hogy azok mik legyenek. Ők nyögéseket akartak, a zsebek viszont sikolyokat. A shindy ép-

pen bántalmazza őket. Csattanások is szóba kerültek, a shindy ütlegeli az áldozatait, de sehogy se tudták eldönteni, mi lenne a legjobb. Niala javaslatát se fogadták el, bár megértették a szempontjait. Ő azt mondta:

– Az egyik zseb kimegy ajtót nyitni, a másikat pedig a shindy fojtogatja a szobában.

– És akkor mi hallatszik? – tudakolta Françoise.

– Semmi – sóhajtotta Niala vágyakozón –, csend van.

Igen, az biztos, hogy lelkileg elég megterhelő a feladat. De hát vállalták, hogy megvédik a gyerekeket a shindyktől. Igaz, azt nem vállalták, hogy ötpercenként hallgatnak végig újabb és újabb kiselőadásokat, amikben egy-egy kislány vérszomjas képpel a saját meggyilkolását tervezgeti. A lelki megterhelés fele ebből van, miközben maguk az áldozatok remekül érzik magukat, állandóan egymásnak rontanak és őket miniket is folyton megtámadják. Elke normális körülmények között ötször olyan agresszív, mint Vanessa, ezek pedig nem normális körülmények. Érzik a shindyvér szagát, és ez feldoppingolja őket.

Valamennyiüket. Kissy is úgy próbálta elhallgattatni a zsebeket, amikor már nagyon véreseket dumáltak, hogy befogta a szájukat és hagyta leteperni magát. Volt úgy, hogy Françoise két vállra fektette, a hasára térdelt és folytatta a szónoklatot, erre ő hanyatt fordította és gyomrozni kezdte. Muszáj lesz puhára verniük négy-öt shindyt fejenként, hogy levezessék az agresszivitásukat.

A zsebek mostanra fölvették ezt a kiskutyás birkózási stílust, ráakaszkodnak az emberre, mint aki ki akar tépni a másikból egy darabot, és pont úgy morognak, mint Ködöcske. Nagyon aranyosak, ugyancsak mint Ködöcske, de Vanessa nyomatékosan figyelmeztette őket, hogy ez csak játék lehet, igazi ellenféllel nem birkóznak, csak messziről ütnek és rúgnak. Szentül megfogadták, hogy shindyvel nem próbálnak birkózni. De persze ha a shindynek sikerül elkapni őket, akkor vessék csak be a birkózótudományukat is, mondta Vanessa, de ne morogjanak, hanem harapjanak!

Anne szerint a shindyket elbátortalanította a Mentőművelet. Alig egy héttel a minisztériumi tanácskozás előtt nemzetközi összefogással göngyölítettek föl egy óriási pedofil bűnszövetkezetet, a boylover.netet. Anne úgy gondolta, ettől a többi shindy is elgyávul, akkor is, ha ők Elke szavával *kislányevők,* a boyloveresek meg persze *fiúevők.* Nimby viszont úgy látta, éppen most mernek majd a shindyk bátrabban nyávogni, hiszen a rendőrség most a babérjain ül. Persze maguknak a shindyknek is volt véleménye, a Cruxon szóba került a dolog, de rövid időn belül megszakadt a téma, alighanem kellemetlenül érintette őket. Kissy meg tudta érteni. Ők se szívesen beszélgetnek egerészölyvekről.

Mindez tehát azt jelenti, megjósolhatatlan, hogy a Mentőműveletnek milyen hatása lesz a Crux tagjaira, ahogy megjósolhatatlan minden egyéb is. Lehet, hogy eljönnek mindannyian. Lehet, hogy egy se.

– Megérkeztünk – szólalt meg ekkor az őrmester. – Ez Senlis.

Kissy fölélénkülve kinézett az ablakon, de csak az autópályát látta. Éppen kanyarodtak, és egy perccel később megint kanyarodtak. Felüljárók, leágazások. Ház egy darab se, de töltések között futottak, lehetett ház akár a közvetlen közelben is. Pár percig kanyarogtak, aztán egy utcán találták magukat. Egy helyen az őrmester lehúzódott és megállt.

Pierre kicsatolta magát. – Az egyes ponton vagyunk. Gyertek, ismerkedjetek össze a csapattal.

Kiszálltak és összeismerkedtek velük. Rengeteg keménykötésű férfi, civilben, ahogy a velük utazók is. Fegyvertelenül. Hiszen az akció még nem kezdődött el. A kettes pontra és Apremont-ba csak ezután indulnak az emberek. A helikopter még valahol másutt van. A bekötőút sarkán álló villa előtt egy terepjáró, valamivel távolabb, az utca másik oldalán egy másik, másmilyen. A többi járművük bent van a telken.

Csak tíz percig maradtak, minél előbb el akarták kezdeni az akciót. Artois, aki persze most valahol egész máshol van és más ügyekkel foglalkozik, külön szólt Pierre-nek, hogy ismertesse össze a rendőröket az egerekkel. Egereket mondott. Azt mondta, fontosnak tartja, hogy lássák, mennyien vigyáznak rájuk. Hát ennél többet is láttak, mert valamikor a huszadik másodperc táján Vanessa már összebarátkozott velük, egy gumilö-

vedékes fegyvert is kihoztak megmutatni nekik, és persze hogy rögtön összetegeződtek. Aztán visszaugráltak a kocsiba és kimentek a házba.

Pont olyan volt, amilyennek a leírás alapján Kissy elképzelte. Egyvalami nem szerepelt az elképzelésében: ez a ház csúnya, barátságtalan épület volt. Piszkosszürke színű, túlságosan kicsi ablakokkal. Hasonlított egy bör…

– Hasonlít egy börtönre – mondta ki ebben a pillanatban Angélique pontosan azt, amit Kissy gondolt.

– Persze – felelte Pierre. – Hiszen ez két elrabolt kislány börtöne, nem igaz?

Az egerek összenéztek, és egyszerre jelent meg arcukon a ragadozóvigyor.

– Nyomás, egérkék, berendezkedni! – vakkantotta Vanessa. – Shindyvadászat indul!

Kórusban zúgta rá a csapat:

– Ez nem gyakorlat!

Egy idegen ház fölfedezése máskor érdekes dolog, de most csak annyiból állt, hogy végigtrappoltak a két szinten és bekukkantottak mindenhová. Hiszen az épület teljesen üres volt. Az emeleten jobbra levő két szobában már tanyát ütöttek a rendőrök: a falak mentén egy sor tábori ágyat és összecsukható széket állítottak föl, a sarkokban pedig asztalokat. A középső térséget üresen hagyták, hogy ha shindy jönne, gyorsan indulhassanak.

– Jó napot – lépett oda egy meglepően kék szemű fiatalember. – Delormes őrmester vagyok, én vezetem az itteni csapatot. Kérem, szóljanak, ha bármiben segíteni tudunk.

Nem volt miben, a velük jött rendőrök már jöttek a nyomukban és hozták a csomagjaikat. Sorban kezet ráztak az őrmesterrel és elmondták a nevüket.

– Minden rendben? – lépett oda hozzájuk Pierre.

– Jelentem, minden rendben – felelte Delormes, közben zavartalanul folytatva a kisegerek üdvözlését –, berendezkedtünk, elhelyeztük a kamerákat, akcióra készen állunk.

– A mentők?

– A doktornőt a kolléganőkhöz szállásoltuk – mutatott Delormes a következő szoba felé –, az ápoló velünk lakik majd. A kocsi a garázsban áll.

– Ágyak?

– A szükséges mennyiségben felállítva a megfelelő szobákban. Egy-egy asztalt is tettünk mindenhova, meg néhány széket. Élelmiszer a konyhában, egyelőre zsákokban. Ágynemű, tisztálkodószerek az egyik földszinti szobában. Fegyverek a legénységi hálóban.

– Köszönöm. Mikor tudunk kezdeni?

– Részünkről bármikor, hadnagy úr.

– Egerek?

Az egerek egymásra néztek.

– A levelet két perc alatt el lehet küldeni – mondta Nimby. – Előveszem a netbookot, megadom a jelszót, elküldöm. Más egyéb… ja, a zsebeknek be kell öltözni a Mézescsupor-jelmezbe.

– Köszönöm. Hamarosan érkezik a jelentés a kettes pontról, már úton vannak oda. Ha ők is elhelyezkednek, indulunk.

Tizenhárom óra húsz perckor indult az akció. Nimby elküldte az üzenetet, a hadnagy értesítette az összes embert, és végre elkezdődhetett az izgalmas unatkozás.

Nimby nevezte el izgalmas unatkozásnak. Izgulhattak, hogy a shindyk mit szólnak a hírhez, lesznek-e válaszok a Cruxban, eljön-e valaki – de alapjában véve mégiscsak unatkozni fognak egész hétvégén. Legalábbis két shindy látogatása között. Ülnek a szobákban és várnak. A változatosságot az fogja jelenteni, hogy átmennek a másik szobába. Persze kimehetnek éppen a házból is, de ha az egyes vagy a kettes pont járművet jelez, akkor három percük van, amíg a kocsi eléri a hármas pontot, és onnantól még egy perc múlva a háznál van. Ha hatvannal megy. Addigra nekik el kell bújni.

Elke követ mutatott, Françoise pedig papírt, ő öltözött be először Mézescsupornak. Félóránként váltják majd egymást, a jelmez kényelmetlen, mozgást akadályozó viselet a rengeteg rajzszög miatt, kell a pihenés. Ha egy shindy alvásidőben érkezik, minden óra első felében Elke ugrik jelmezbe, a második felé-

ben Françoise. Persze ruhástul alszik mindenki, nem lesz idő öltözni, ha éjjel betoppan egy shindy.

Már Elkén volt a tüskös nadrág és a fürdőköpeny, amikor megjöttek az első reakciók. Négy klubtag szólt hozzá pár percen belül, hitetlenkedtek, de…

„Jack rendes pofa, nem ver át minket. Ha azt mondja, hogy elkapott két kölyökcicát, akkor szerintem frankó.”

Ezt Velociraptor írta, akire máskor is hallgattak már a többiek. Pedig most melléfogott. A két kölyök a leghatározottabban nem cica.

Aztán fölvetődött, hogy a képekben nincsen GPS-infó, amiből tudni lehetne, hogy tényleg a megadott helyen készültek-e. Még szép, mondta erre Vanessa, hiszen egyáltalán nem itt készültek. Egy csomó kérdés jött Jackhez, hogyan rabolta el őket, miket csinált már velük meg minden, de csakhamar rájöttek, hogy Jack alighanem kikapcsolta a gépet és a gyerekekkel foglalkozik.

– Most már tudunk olyan képet küldeni – mondta egyszer Gérard rendőr –, amin itteni GPS-koordináták vannak. Van olyan telefonunk, ami rá tudja tenni.

– Rossz ötlet lenne – felelte Niala. – Ha Jack visszaül a gép elé, újabb képeket követelnek tőle, szaftosabb tartalommal. Nem tudnánk megindokolni, miért nem küld olyat.

– Mondjuk csak egy pillanatra kapcsolta be a gépet megint, hogy elküldjön egy újabb képet. Nem vacakol a többiek leveleinek olvasásával, az ráér a jövő héten.

– És miért csak egy képet? – szólalt meg Lagant rendőr. – Százat is küldhetne. Éppen elég buktató van az első fotónkon, jobb nem kísérletezni. Hogy mást ne mondjak, ha az ablakon át csak egy darabka látszott volna az utcájukból, az itteni koordinátákból világos, hogy nem lehetnek házak a közelben.

Gérard bólintott, hogy érti. Kissynek egy pillanatra megfordult a fejében, hogy szóljon, ennyire nem ügyetlenek… de mire a száját kinyitotta volna, már valahol máshol járt az esze. Egy szempillantás alatt jutott az eszébe valami… amit talán látott, vagy csak azt hiszi, hogy látta?

Elővette a telefonját, kinyitotta a billentyűzárat, megállt a mozdulatban, fölkelt és odament Nimbyhez.

– Egérke, hogy lehetne megoldani, hogy telefonról gyorsan böngészhessem a Crux fotóit?

Nimby latolgatott egy pillanatig.

– Összelinkelhetném őket a dobozzal, akkor a képnézőnk egyből mutatja, csak…

– Csak?

– Nem biztos, hogy ez egészen törvényes.

– Hülyeség. Ha a Jerry egyik gépén láthatom őket, akkor a másikon is. Kösd csak össze őket.

– Hát jó, egérke.

Kissy leheveredett egy ágyra és kinyitotta a telefonon a felület dobozát. Nyomban talált benne egy Crux nevű dobozt. Azt is kinyitotta, és elmerült a gyerekpornó tanulmányozásában. A következő órákban akár macskát süthettek volna el a füle mellett.

Amikor fáradtan, a látottaktól kicsit émelyegve fölkelt, csak két egeret talált a szobában. Niala az ágyán heverve olvasott, Jennifer az asztalnál ült és rajzolt. Kissy nyújtózott egyet, fölkapott egyet az ajtó mellett álló palackok közül, megtöltötte a K betűs poharat, és egy hajtásra kiitta. Aztán kiballagott.

Pierre-t a rendőrök szobájában találta meg, a csapat éppen Nimby elbeszélését hallgatta a víztoronyügyről. Nyilván a teljes Egeriádát fölmondják nekik.

– Gyere, egérke – hívta őt Vanessa –, ülj ide.

Kissy inkább odasétált a hadnagyhoz és elébe tartotta a telefonját.

– Na, mit akarsz? – hőkölt hátra a férfi.

– Nézd meg ezt a képet.

– Örülök, ha nem kell ilyeneket bámulnom.

– Akkor nézd örömtelenül, mert most kell. Vagy tudod mit? Egérke!

– Melyik? – kérdezte egy csomó egérke egyszerre.

– Te ott, a nagy fülekkel – mutatott Kissy Chantalra, aki mellett a Jerry netbookja feküdt az ágyon. – Fogd azt a masinát, légy szíves, és nyisd meg a Crux-archívumot. Nyolcvankettedik csoport, hatvannyolcas kép.

– Nézzétek – mondta Kissy, amikor a kép megjelent a képernyőn. Egy pasas feküdt egy ágyon, alatta egy kislány, aki alig látszott. Utálták, de nézték.
– Láttunk már ilyet – mondta Françoise.
– És ilyet is láttatok? – kérdezte Kissy, odalépett a géphez, és ránagyított a kép szélén az ablakra. Az ablakon át egy ház részlete látszott, egész kis darabka, balról az ablak széle határolta, jobbról véget ért a fotó.
A szemközti ház fehér volt, egy ablakot lehetett látni belőle, alatta egy ferde, sötét vonallal.
– Ez mi ez? – tudakolta Elke.
– Jutalomsajt annak, aki rájön – mondta Kissy.

„Hát én odamegyek! Most azonnal kocsiba vágom magam és indulok.”
A csapat felbolydult. A zsebek egymásnak ugrottak és verekedni kezdtek, tornadresszben és fürdőköpenyben, szöges nadrág nélkül. Egy ideje nem viselték az ügyeleti idejükben, majd csak ha shindy jön. Pierre értesítette az őrszemeket, hogy az egyik emberük idejön. Négy rendőr kirohant ellenőrizni, hogy a ház körül semmi gyanús ne legyen.
Huhu idejön! Egerek és rendőrök egymást licitálták túl a lelkesedésben, amíg el nem telt az első félóra. Akkorra kezdett derengeni nekik, hogy jöhet éppen az ország másik végéből is. Lehet, hogy csak éjfélkor ér ide.
De este hét előtt pár perccel jelentkezett az egyes pont. Egy kék Suzuki fordult a bekötőútra. A rendszámát is megadta. Egy férfit láttak benne. Negyvennel megy.
– Vettem – válaszolt Pierre. – Riadóztassa a többi csoportot!
A házban már minden fényt kioltottak, kivéve a bűntanyát. Kintről nem lehetett belátni, de az előszobában látszott a fény. A bűntanyán volt Françoise, az ügyeletes, Elke, a két maxi, Pierre és négy rendőr. Kissy az elülső szobában várakozott a D’Aubisson lányokkal, Jenniferrel és hat rendőrrel. Még a fürdőszobában is volt két rendőr, egy pedig a vécében, hogy a shindy oda se menekülhessen. Egyetlen üres helyiség volt a földszinten: az előszoba. Az emeleten csak négyen maradtak, ha a shindy esetleg fölfelé indul.

– Nem szabad megöldökölni túl gyorsan – susogta Elke a telefonban. – Akkor nem megmondja jelszavat Cruxhoz.

– Tudod, melyik egér jár két lábon? – kérdezte valamelyik rendőr Kissy háta mögött.

– Miki egér – tippelt egy másik.

– Úgy van. És melyik kacsa jár két lábon?

– Hát… Donald kacsa…

– Nem. Az összes kacsa.

Fojtott nevetés a fülhallgatókban.

– Csend, az egész! – csattant Nimby, mintha ő lenne a parancsnokuk. – Elhagyta a hármas pontot, ide tart! Az első kamera jól látja.

A kamerákat úgy helyezték el, hogy a ház irányába néznek, nem közeledni, hanem távolodni látják a ház felé tartó kocsit. A shindy hiába vizslatja a fákat, nem lát kamerát. Hátrafelé viszont nem néz.

Az első kamera a kettes pontnál van, a bekanyarodó kocsit azonnal meglátják. A második kamera egy kocsihosszal a tisztás előtt.

– Mézescsupor kész – érkezett Françoise hangja.

– Kettes kamera – jelentette Nimby. – Megjött, teljes csendet!

De volt ám kamera a ház körül is bőségesen, már be voltak kapcsolva azok is. Nimbyék most a ház bejáratát figyelik három szemszögből, amint a shindy az ajtóhoz jön és…

Csattanás. Ez a kocsiajtó. Tehát még csak most szállt ki. A hangjából ítélve elég közel a házhoz, de lehet, hogy nem csönget be azonnal. Az is lehet, hogy körbejárja a házat. Erre is fölkészültek, a kamerák mutatják, és ha benyit a garázsba, elkap…

Kissy szívinfarktust kapott, amikor megszólalt a csengő. Pedig számított rá. Vagyis hogy éppen azért. Ha valami erős zaj bekövetkezését várjuk bármelyik pillanatban, de nem tudjuk, hogy mikor lesz, iszonyúan meg tudunk ijedni, amikor megszólal. Kissyvel legalábbis így volt.

Lassan teltek a másodpercek. Az elrabolt kislány természetesen nem ugorhat föl pillanatok alatt, hogy ajtót nyisson. Fél percet beszéltek meg. Fél perc alatt az ő szíve éppen százat ver.

Három halk koppanás a telefonban. Mézescsupor indul. A léptei nem hallatszottak, csak az, ahogy a zárral matat, aztán nyikordul az ajtó. Van egy mikrofon az ajtókeret fölött.

– Szia, bácsi!

– Te… te…

– Én jöttem. A bácsi nem ér rá. A húgommal van. Gyere be.

Lépések, ajtócsukódás. A shindy bent van a házban és az egyetlen ajtót figyeli, ami mögül fény szűrődik. A többi mögött sötétség.

– Au… jaj…

Ez Elke hangja, a telefonon át, de a shindy is hallja. Tehát abban a szobában van a másik gyerek, és Jack éppen kicsit durvább a kelleténél.

– Mit csinálnak?

Megállapodtak, hogy ilyen kérdésekre nincs egyenes válasz, a shindynek kelljen szóba hoznia a szexet.

– Biztos elfoglalják magukat valamivel. Te mit szeretnél?

Csend. Öt másodperc. Hat. Hét. Hét egész két tized…

– Auuuuu… a rohadt életbe, mi volt ez?!

Három kamera vette föl, infrával, amint a shindy végigsimít Françoise arcán, a nyakán, a mellén és a hasán, aztán kioldja az övet, és mielőtt a köntös szétnyílna és megláthatná, mi van alatta, azonnal a kislány lába közé nyúl. Méghozzá erőszakos, durva mozdulattal. Françoise fél másodperccel azelőtt vigyorodott el, hogy a shindy feljajdult, visszarántotta a kezét és káromkodott.

– Mi a baj, bácsi?

– Mi az isten volt ez?!

– Rajzszög – felelte a zseb szolgálatkészen. – Fáj?

– A körmöm alá ment… – újabb káromkodás –, minek van ez rajtad?

– Miért, mi legyen rajtam?

Kissy esküdni mert volna, hogy kacéran hangzik a kérdés.

– Semmi! Semminek se kéne lenni rajtad!

– Akarsz levetkőztetni?

Valami dörmögés volt a válasz, később a felvételen látták, hogy a pasi bólint és lehúzza a köntöst Françoise bal karjáról. A zseb segített, kinyújtva a karját, így a művelet végén a shin-

dynek kicsit oldalra kellett lépnie. A kislány ekkor pontos időzítéssel megrúgta a bal combját, amitől a shindy elvesztette az egyensúlyát és kibillent jobbra. Megint kapott egy rúgást, amitől nekivágódott a falnak. Françoise eddigre megszabadult a köntöstől, most ledobta a sortot is, és villámgyors, hibátlan pördüléssel hatalmasat rúgott a shindy fenekébe. A pasas orra vérnyomot hagyott a falon.

– Rendőrség! – harsant föl egy hang, és Kissy a rendőrök nyomában kivágódott az előszobába. A villanyt felkapcsolták, de nem csináltak erős fényt, hogy ők maguk ne hunyorogjanak. – Arccal a falnak!

Huhu kábán megfordult. Középtermetű, harmincas pasas volt, átlagos külsejű. Leszámítva a vérző orrát.

– Arccal a falnak! – ismételte Françoise, azzal megpördült és megint rúgott. A shindy ordítva görnyedt össze, a kislány térddel állon rúgta, aztán lapockán vágta. A férfi elterült a padlón.

– Úristen – mondta valaki.

– Ez kész – lépett oda Pierre. – Állj le, ez már nem ellenfél.

– Nekem eddig se volt az – nevetett a zseb, és boldogan összeölelkezett Elkével. Kissynek remegett a füle a büszkeségtől. Françoise gyors, mint a villám, és olyan ereje van, mint akármelyik mininek. Méltó tanítvány lett!

A doktornőt Agnèsnek hívták, a családnevét Kissy már elfelejtette – csak doktornőnek szólították. Fiatal volt és energikus. A hívásra nyomban megjelent a jobb hátsó szobából az ápolóval, Marais-vel; neki viszont a keresztnevét nem tudta Kissy, mert őt csak családnéven szólították, mint a rendőröket.

– Orvos vagyok. Megvizsgálom. Hol érez fájdalmat?

Gyors, lényegretörő mondatok. Kissy nyomást érzett a könyökén, odapillantott. Egy rendőr fogta meg a karját, és intett a bűntanya felé. Bementek és becsukták az ajtót.

– Nekem? – nézett Françoise a feléje nyújtott maszkra. – Minek? Már látta az arcomat.

– Csak félhomályban és rövid időre – felelte Niala. – Vedd csak föl.

Mindenki más maszkot viselt eddig is. Nem állatosat, hanem fekete símaszkot, lyukakkal a szemeknek és a szájnak. A legutolsó bankrablódivat. Hozzá fekete szerelés, fehér RENDŐR-

SÉG felirattal. Az egereken is, kivéve Mézescsuprot. De most ő is kapott.

– Szerintem jobban tetszettem a shindynek ebben a finom rózsaszínben.

– Szerintem is – felelte Vanessa. – Ezért vagy most feketében.

– De fegyver nélkül milyen rendőr leszek?

Elke visszaadta zsebtársa fegyvereit, a rendőrök fejcsóválásától kísérve.

– Épp elég borzasztó, amit puszta kézzel műveltél szerencsétlennel – dünnyögte Gérard.

– Á, alig értem hozzá – felelte Françoise, Kissy pedig esze nélkül iramodott az ajtó felé, majdnem összeütközött Vanessával és Jenniferrel. A rendőrök értetlenül néztek rájuk.

– Ilyenkor jön az – magyarázta Vanessa –, hogy „mindjárt megverem újra”, és akkor el kell kapni a kisegeret még az ajtó előtt.

– De én még nem is mondtam – nevetett Françoise.

– Jobb is – bólintott a mikró. – Most inkább én verem meg – tette hozzá, és az ajtó felé pördült, de még idejében elkapták.

Kopogtak.

– Szabad! – szólt ki Pierre.

Marais kinyitotta az ajtót.

– A gyanúsított kihallgatható.

– Köszönöm, vezessék be!

Két rendőr beterelte a lehorgasztott fejű shindyt. Két vattapamacs volt az orrában, egyébként sértetlennek tűnt.

– Üljön le oda és viselje jól magát. Az iratai? – Egy rendőr átadta a pasi tárcáját. – Köszönöm. Pierre Dorville hadnagy vagyok a párizsi bűnügyi rendőrségtől, és gyanúsítottként hallgatom ki. Gyermekpornográfia birtoklása és terjesztése, méghozzá bűnszervezetben, kiskorú elleni szexuális támadás… jó pár év kinéz magának. Hallgatom, Peigné úr.

A shindy kókadtan ült. Vanessa odalépett hozzá.

– Halljuk a jelszavadat.

Csend. Vanessa kinyúlt és a mutatóujjával megemelte a shindy állát, hogy az kénytelen legyen belenézni a jégkék szemekbe.

– Azt mondtam, halljuk a jelszavadat.
– M-miféle…
– Amivel a Cruxra írsz. Írnunk kell a nevedben, hogy a társaid azt higgyék, remekül szórakoztál a hétvégén a két kislánynyal. Különben azt hiszik, hogy ez csapda, és nem tudjuk elkapni őket. Márpedig te azt szeretnéd, hogy elkapjuk őket, igaz, Huhu?
– Én nem…
– Nem a fenét. Komoly éveket jelenthet, ha segítesz fülön csípni a többieket. Kapsz gondolkodási időt. Úgy, és most halljuk!
Kissy elrejtette vigyorát. A gondolkodási idő legfeljebb fél másodperc lehetett. Nem is kell több, köpjön csak a pofa!

És a pofa köpött. A jelszó csupa összevissza betűből meg számból állt. Pierre fölhívta az egyes pontot és odarendelt egy kocsit.
– Őrmester – intette oda Delormes-ot –, ha újabb shindy jönne, jól szervezett, pontos elfogást kérek, lehetőleg minél kevesebb verekedéssel. De a civilek, és persze az embereink biztonsága legyen az első. Ha nem jön senki, akkor várnak. Ne feledjen éjszakára őrséget állítani. Jó esély van rá, hogy némelyik madarunk éjjel fut be. Köszönöm, végeztem.
– Értettem, hadnagy úr – felelte Delormes. – Csak…
Pierre kérdőn fölvonta a szemöldökét.
– A gyerekeknek is én vezényelek takarodót?
Pierre Vanessára sandított, akinek lassan elindult a keze a dereka felé.
– Jobb, ha nem. Ne próbáljon parancsot adni nekik, ne hergelje őket és ne dobáljon kiflivéget a ketrecükbe.
– Köszönöm az útmutatást… mondja, hadnagy úr, ha hoznánk egy macskát, az nem tudná kordában tartani őket?
Kissy keze is elindult a dereka felé.
– Nem, széttépnék szegényt, és én lennék a felelős érte.
– Soha nem bántottunk macskákat – mondta Françoise. – D’Aubissonéknak több macskájuk van a ház körül, mint ameddig egy rendőr számolni tud.
A férfiak ránéztek, aztán egymásra, és nevettek. Pierre kiment az autóhoz, amiben már megbilincselve ült a shindy, és

elhajtottak. Huhu kocsiját beállították a ház mellé, a később érkezők két shindyre, két autóra számítanak.

És izgalmasan unatkoztak tovább. A Crux néhány tagja fantáziadús beszélgetést folytatott, elképzelték, hogy miket művelhet a két pasi a két kislánnyal, illetve megbeszélték, hogy ők miket művelnének. Az éppen ügyeletes levélolvasó egér fapofával olvasta, hozzáedződtek már. Nem volt több jelentősége, mint hogy írhattak pár feljegyzést a hozzászólók preferenciáiról és jellemző szófordulatairól.

Fél kilenckor telefonált Artois, gratulált az elfogáshoz. Szereznek házkutatási parancsot és kipróbálják a jelszót Huhu gépén. Peigné gépén, javította ki magát. De jutalomsajt nincsen ám!

– Nem a sajtért csináljuk – közölte Niala tökéletes nyugalommal. – Jól szituált egerek vagyunk, meg tudjuk venni magunknak a sajtot. A gyerekekért csináljuk… no meg az élvezet kedvéért. Felemelő érzés volt a pofát kínvallatásnak alávetni.

Kis csend a telefonban.

– Tessék?

– Kínvallatásnak! Bele kellett néznie a húgom szemébe, közvetlen közelből. Tudom, hogy főfelügyelő úr sokat próbált, tapasztalt rendőr, de én mondom magának, ezt igyekezzék elkerülni, ha nem akar éjjelente sikoltva ébredni.

Kissy rávigyorgott a telefonra.

– Majd vigyázok – dörmögte Artois. – Maguk is vigyázzanak ott magukra.

– Ne aggódjon. Ide nem merészkedik macska. Csak egypár mindenre elszánt gyerekgyilkos, remélhetőleg.

De aznap már nem jött egy se. Megvacsoráztak, Vanessa-féle szendvicseket, aztán tízkor hozzákezdtek az éjszakai készülődéshez, ami azt jelentette, hogy először is kimentek egy-egy pohár vízzel az udvarra fogat mosni, aztán mindenki kapott öt percet a fürdőszobában. Először a doktornő, aztán az egerek, méret szerint, a zsebekkel kezdve. Tizenegy órára a maxik is ágyba kerültek.

Ruhástul alszanak, de azért nem farmerban, olyan hálóruhát vittek, amiben ki lehet rohanni shindyt verni. Kissy egy sötétkék melegítőt. Cipő, álarc, fegyverek egy álmából ébresztett, lassú egérnek harminc másodperc.

De zavartalanul végigalhatták az éjszakát. Az egyes és kettes ponton, valamint a tanya előszobájában őrködő rendőrök semmi rendkívülit nem jelentettek.

Pierre csak déltájban érkezett meg, hétvégén lassan mennek az ügyek. De megszerezte a házkutatási parancsot. Huhu gépét lefoglalta és magával hozta.

– Bekapcsoltad? – ez volt Nimby első szava.

– Nem. Védelem lehet rajta, nem igaz?

– De én egymagam kevés vagyok, hogy azt feltörjem.

– Akkor beszélj Shrekékkel, szervezzetek egy időpontot.

Nimby tehát fölhívta Shreket, de a szaki azt mondta, sajnálja, a héten nem megy. Vidékre utaztak egy munkára. amíg az tart, haza se szagolnak.

– És mi nem mehetünk el hozzátok? – kérdezte Niala.

– Dehogynem – felelte Shrek. – Csak ma már ne, ha nem baj. Elég komoly tesztelésben nyomatjuk.

– Nem, a hétvégén nem mentünk volna – mondta Niala könnyedén –, elég komoly shindyvadászatban nyomatjuk.

– Fúha, hányat vertetek laposra?

– Eddig csak egyet. Françoise csinálta.

– Mi, az a kis kockacukor?…

A zseb fölkapta a fejét és döbbenten meredt a Skype-ra.

– Micso… tudod, ki a kockacukor?! Állj ki velem puszta kézzel, majd meglátjuk, lesz-e még kedved kockacukornak nevezni!

A nagydarab pasi nevetett, nem ijedt meg. Majd fog, gondolta Kissy sötéten.

– Te bolond, hát azért mondtam, mert kicsi vagy és édes. Különben eszemben sincs kiállni puszta kézzel. Mindenki a saját fegyverével. Te fölemeled a kezed, én meg beraklak egy zárójelbe és eléd írom, hogy *while true.* Na, léptem, csá!

Kikapcsolt. Françoise gyanakodva nézett Nimbyre.

– Akkor mi lesz velem, ha zárójelbe tesz és elém írja azt az izét?

– Végtelen ciklusba kerülsz, és ott állsz fölemelt kézzel, amíg ő le nem állítja a programot.

Pár óra múlva Shrek maga jelentkezett, és azt mondta, úgy szerdától kezdve bármikor mehetnek. Megadta a címet. Nancy. Szép kis kirándulás lesz.

Délelőtt és délután is kimentek a tisztásra, nagy edzést tartottak és a rendőröket is tanítgatták Jerry-stílusban verekedni. Hoztak magukkal szivacsot bőségesen.

Ezúttal Kissyt bízták meg az első bemutatóval, ő pedig Gérard-t választotta.

– A Jerry-rendszer lényege, hogy egyenlő esélyekkel küzdjünk meg, a lovagiasság szabályai szerint. Tisztességes, lovagias küzdelem. Ütésekkel kezdjük. Az egyikünk üt, a másiknak pedig ki kell védeni vagy állni az ütést. Három ütés után cserélünk, aki ütött, az fogadja az ütést. Hogy ki kezd, azt kisorsoljuk. Kő-papír-olló jó lesz?

– Persze.

– Helyes. Elke, számolj háromig. Háromra mutatunk figurát.

Előrehajoltak, előrenyújtották a kezüket.

– Egy – mondta Elke.

Kissy gondosan eltervezte az első támadássorozatot.

– Kettő!

Kissy hirtelen előrelendült és hasba rúgta a rendőrt, de a rendőr már nem volt ott. Kissy egy ezredmásodperc alatt fölmérte ellenfele helyzetét, fél lábon állva megpördült és eltalálta Gérard karját, de ettől ő maga kibillent az egyensúlyából. Ügyesen áthengeredett, de nem jutott alkalma felállni, mert lábbal hárítania kellett egy rúgást. Ettől Gérard billent ki az egyensúlyából, lezuhant Kissy mellé, de az utolsó pillanatban valahogy fordult egyet és Kissy torkára tette a kezét.

– És most? – kérdezte vigyorogva.

Kissy lepislogott a férfi karórájára.

– Azt hiszed, egeret fogtál?

– Nekem úgy tűnik…

– Nem sokra mész vele. Ha most nem tudnék kiszabadulni, akkor patthelyzet lenne: én nem tudok mozdulni, te pedig nem mersz. Ha egy pillanatra is elengedsz, megeszlek. De hát ki tudok szabadulni, úgyhogy nincsen patthelyzet.

– No lássuk, hogyan.

– Megmutatom, csak fejre kell támadnom, úgyhogy előbb igazítsd meg a homlokvédődet.

Gérard odanyúlt a szabad kezével, amitől meglazult a fogása Kissy nyakán. Kissy abban a pillanatban a férfi felső karjára ütött, kihúzta a nyakát, fölpattant és rálépett a rendőr mellére.

– Könnyebb volt, mint átbújni némelyik sajtlyukon. Tudtam, hogy ha a kő-papír-ollós cselnek nem dőlsz be, akkor a következőnek igen.

Gérard Kissy bal zoknijára pislogott, amin kék alapon sárga kisegerek kergetőztek. Az egész csapatnak volt már egeres zoknija, bár ma éppen csak Kissy viselte.

– Azt hiszed, rendőrt fogtál?

– Nekem úgy tűnik – felelte Kissy hetykén, de veszélyt szimatolt. Kisegérösztöne figyelmeztette: Gérard most shindyt játszik, és a shindyk imádják az egeret pikáns mártásban.

A rendőr elkapta Kissy lábát: a jobbat, amivel a földön állt.

– Ha ezt a lábamat kirántod alólam – tájékoztatta Kissy –, akkor a másikra kell nehezednem és összetöröm a bordáidat.

– Rendőr-bordaszelet, vau – hallatszott a háta mögül a halk cincogás. Françoise.

– Ugyan mivel? – kérdezte Gérard. – Mennyit nyomsz, tíz dekát?

Azzal hirtelen arrébb csúszott Kissy talpa alatt, Kissy felé, és egyúttal kirántotta a lábát. Kissy elvesztette az egyensúlyát, és csak zuhant a gondozatlan fűszőnyeg felé, mint egy darab kő… aztán ügyesen bukfencet vetett és talpra szökkent, háttal a rendőrnek. Megpördült és rúgott, magasra, mert hátranézés nélkül is tudta, hogy ellenfele is fölkelt már. Kinyújtott karral hárította Kissy rúgását, aztán ő rúgott, de Kissy váratlan gyorsasággal visszatette a lábát a földre, fölemelte a másikat, az ellenkező irányba pördült meg, és villámsebesen, kivédhetetlen ívben hasba rúgta a férfit. Gérard úgy esett hanyatt, mint egy igazi shindy.

Kissy pár lépéssel a ponyvánál termett, ahova mindenféle holmit raktak ki, a dobálásra hozott késeket is. Lehajolt, fölegyenesedett, s egy pillanat múlva megállt ellenfele fölött.

– Jól vagy?

– P-persze…

Hirtelen késpenge szegeződött a férfi mellének.

– Kell egy nagy rendőrszeletelő kés – mondta Kissy a többieknek anélkül, hogy levette volna a szemét áldozatáról –, rendőrdaráló és Vanessa kis rendőrhámozója. Tegyetek föl egy kondér vizet és hozzátok ki azt a fűszerkeveréket, amire az van írva, hogy *rendőrsültekhez.*

Gérard nevetett.

– Hát nem azt beszéltük meg, hogy kést nem használunk a harcban?

– A kő-papír-ollós trükknek nem dőltél be, akkor ezt miért hitted el?

– Mert ez így egyenlőtlen.

– Én ötéves vagyok, még bízom az idegenekben – felelte Kissy –, és fogalmam sincs, mit akarsz csinálni velem. Te egy felnőtt gyilkos vagy, ötször annyit nyomsz, mint én, és fegyvered is van. Ez talán egyenlő?

Gérard felült, ügyet sem vetve a napsütésben csillogó pengére.

– Szeretem ezt a jóindulatot, ami árad belőletek. Az esti ügyfelünknek hihetetlen szerencséje van, hogy még él.

– Nem biztos – felelte Kissy baljóslatúan, bekattintotta a fegyvert és fölegyenesedett.

– Gondolod, hogy levágták a kapitányságon?

– Nem, biztosan él. Az nem biztos, hogy ez neki szerencse.

– Egyébként páciens – jegyezte meg Nimby.

– ?…

– Ügyfélnek nevezted, de nekünk a shindyk pácienseink. A pedofília ugyanis betegség. Önmagában nem bűncselekmény, csak arra ösztönzi az embert, hogy bűnözzön. Ti a bűntettekkel foglalkoztok, mi viszont a betegséget kezeljük.

– Hogyan?

– Van az a gyógyszer alkoholistáknak, amitől undorodnak a piától…

– Azt hiszem, értem…

Abban állapodtak meg Artois-val, hogy a rendőrség nem küld meleg ételt, viszont az ő költségükön vették azt a rengeteg krumplit, amit a rendőrök hámoztak meg alig félóra alatt – voltak rá elegen. Az összes kaját a rendőrség fizeti. Bérbe vettek egy kis kerti traktort egy helybeli gazdától, arra az esetre, ha a

tanya és a két megfigyelőpont között kellene közlekedni. Ha éppen akkor jönne shindy, nem gyanakszik, egy erdei úton egy traktor természetes látvány. Ezzel a traktorral jött el egy rendőr az egyes és kettes csapat ebédjéért. Kisebb a feltűnés, mint ha a városból hozatják. Az apremont-i csapat viszont ott eszik valami étteremben, ők úgyis éppen elég feltűnők a helikopter miatt.

A konyhának nevezett helyiség voltaképpen teljesen üres volt, amikor megérkeztek. Most a Pierre-ék által odaszállított tábori konyha üzemelt benne. Az egyik végében zsákokban konzervek és friss zöldféle, a másikban három kis hordozható tűzhely. A rendőrök odakint ültek egy asztal körül és hámozták a krumplit. Kissy a ház körül sétálva éppen ideért, amikor kivágódott a bűntanya ablaka és boldog egérrikkantás törte szét az erdő csendjét:

– Jön!

Kissy igyekezett visszanyerni lélekjelenlétét.

– Ha még egyszer így megijesztesz, egérke…

– Jön!

– Hallottam. Ki jön?

– Hát Masszív! Most írta nekik! Találgatnak, hogy mi művelik itt minálunk, hogy ekkora hallás van, és Masszív jelentette jösszeni magát idehozzánkgyorsan – hadarta Elke boldogan. Azzal fölugrott az ablakpárkányra és végigtáncolt rajta.

A rendőrök kezében megállt a hámozókés.

– Ez komoly? – kérdezték többen is.

– Igen, de nem eldobjad késet, éheses kis tüskösegér vagyok és akarok megenni kilót krumpliat, kettőt. Masszív azt írta, órájakba telik idejönni magát. Eszjük meg vanessakaját és álljuk lesbe magunkat azután. Hátha jönne én Inspektionomban, és mi van, ha jóképű?

Ezzel leugrott az ablakból, ügyesen áthengeredett a fején, fölpattant, elrohant Kissy mellett és rávetette magát Jenniferre, akit Kissy eddig észre se vett. Tisztán hallatszott, ahogy morog birkózás közben, mint egy kiskutya.

Kissy sóhajtott és összenézett a rendőrökkel. Azok még nagyobbat sóhajtottak és folytatták a hámozást.

Jennifer csakhamar két vállra fektette a zsebet, aki zavartalanul csacsogott tovább.

– Használ nagy bunkó álnevet és beszél úgy, mint betörő, de hátha csak álarc ez neki és igaziban egy jóképű srác? Mert van énnekem pasi odahazában, de hát nem vagyok Mausweib őneki, csinálhatok szext más pasiakkal. Milyen ötlet? Hiába hozza virágcsokor és udvaroz kedves szavakat, én akkor is kiskorú Taschenmaus és ez számítja erőszaknak. Egy óra ágyban, öt év sitiben. Ha csak kicsit jóképű. Ha nagyon jóképű, lehet, hogy csinálunk húsz-harminc év sitiben, meg féltucat kisegér–shindy keverék.

Jennifer már rég nem tudta fogva tartani a kislányt, úgy rázkódott nevettében. A rendőrök is hahotáztak.

Három perccel később Elke bevágódott a konyhába és kihirdette:

– Jön!

– Hallottuk – felelte Vanessa. – Csigavér.

– Nem csiga! Jön Masszív, igazi nagy marha shindy, nem ám kis kölyök, mint az erdői rabolók, hanem kemény férfi, aki bíri zsebegérke rúgásait! Akarok csinálni olyan vékony hangját neki, mint sajátja énnekem! – rikkantotta boldogan, és Françoise-t kézen fogva tánclépéseket tett a konyhában. – Hány kell ahhoz lába közé rúgások, szerinted?

– Öt-hat tucat… – kezdte a másik zseb, de ekkor Vanessa fölragadott egy kanalat és teljes tízcentis magasságában kihúzva magát az ajtóra mutatott.

– Mars ki!

A zsebek eliszkoltak az ajtóban álló Kissy mellett és kirobogtak a házból.

Kissy sóhajtott, de Pierre még nagyobbat sóhajtott a szemközti szoba ajtajában.

– Ha jön még pár shindy, végképp megvadulnak – mondta a hadnagy.

– Hátha ennél vadabbak már nem lesznek – remélte Marais.

– Sokkal vadabbak is lehetnek még – nyugtatta meg őket Kissy. – Pár perce Elke még nem nagy marha shindyről ábrándozott, hanem egy jóképű srácról, akivel ágyba bújik, hogy aztán lecsukhassák. – Látva a hadnagy arckifejezését, gyorsan hozzátette: – És féltucat kisegér–shindy keveréket tervezett.

Azzal kisurrant a szabadba. Csodálatos. Máris sokkal jobb! Elnézte a jó negyven méterre, a tisztás szélén kergetőző zsebikéket, és nagyot lélegzett a friss erdei levegőből.

Igaz, hogy a zsebegerek az idegeikre mennek, de mennyivel könnyebb elviselni, ha arra gondol, hogy a rendőrök még náluk is sokkal jobban szenvednek!

De Masszív nem jött olyan gyorsan. Rég megebédeltek már, amikor megint írt a klubba, válaszolt pár levélre, és azt mondta, hamarosan tényleg indul, csak van még egy kis dolga.

– Ez borzasztó! – fakadt ki Elke. – És ha elkésődesz magadat? Itt van két nagy ronda shindy, két védtelen kislányat disznólkod, és mi van, ha nem elég strapazierfähig? Jövöl késősen, és csak találod két szomorú shindyet, sajnálva, kislányok nemrég kimúlták magukat, pedig akartuk egészen holnap estig, hogy többi shindyek is rákattanhatni bilincseket. De hát voltak túl kicsiek, mi meg túl brutálikus, sadistisch.

– Azok nem a shindyk, hanem te – sóhajtott Pierre.

– Én ugyan nem. Kérdezzed Hanset.

– Hát az ki?

– Enyémnek pasija. Szokta hívni engemet kis virágnak. – Elke vágyakozó sóhajt hallatott. Kissy inkább nem szólt, hogy Hans körülbelül a tizedik pasija Elkének.

– Hány éves?

– Mint jómagam. Járunk egy osztálybele.

– Nyilván nem tudja, hogy a szabadidődben embereket rugdosol – mondta a doktornő.

Elke döbbenten nézett rá.

– Te hiszesz, Agnès néni, hogy nem megmondok férfieknek, hogy mi vagyok? És ha féli kisegértől? És ha van neki egérszőrtől az a hapci betegség? És ha… – A kislány körbepillantott és lehalkította a hangját. – Ha olyan állat, tudod… olajos hal, tejecske… mi lesz, ha csak ágyban derülje ki?

A doktornőnek elkerekedett a szeme. Kissy remekül szórakozott.

– Hát ágyba is bújsz velük?

– Nem, de jól hangzik! Mit képzeled, Agnès néni, gyerek vagyok, nem is kell Tablette, apám azonnal csinálja Mausfleischsuppe másiknap reggel.

– Egérhúsleves – fordította le Jennifer a könnyeit törölgetve. Kissynek már fájt az oldala.

Nem sokkal később Pierre felkérte Kissyt, magyarázza meg végre azt a pornóképet. Vagy húsz órája törik a fejüket, megnézték százszor, de nem tudnak rájönni, mi látható az ablakban.

– Én elmondhatom – kezdte Kissy tűnődve.

– Rajta!

– De akkor nincsen jutalomsajt.

A rendőrök egymásra néztek. Kissy leolvasta róluk saját diagnózisát, és dacosan fölszegte a fejét. Ő márpedig a Jerry Alapítvány Nyomozó Kisegere, és neki a siker jutalomsajtot jelent.

– Majd kibírjuk valahogy – mondta Pierre.

Meg egypár csókot az egerétől.

– Halljuk – biztatták többben is.

És a boldog ragadozóvigyort Vanessa arcán.

– Igen – szólalt meg végre –, csak…

– Csak?

– Ha elmondom, akkor ti mentek oda és aratjátok le a shindyt meg a dicsőséget. Nem a Jerry.

A rendőrök megint egymásra néztek.

– Szóra kell bírnunk – mondta Renard rendőr. – Hadnagy úr, kérek engedélyt hozni egy macskát a városból.

Kissy fölpattant, átszelte a köztük levő távolságot és a férfi elé toppant.

– Tudod, kit tudsz te megijeszteni a kis cicakaja-zabálóiddal?!

– Elég legyen – mondta Vanessa, nagyjából az egyetlen, akire Kissy hallgatott ebben a helyzetben, amikor kétségbe vonták a bátorságát. Hajlandó volt visszaülni a rendőr bántalmazása nélkül.

– Hát jó – mondta. – De meg kell ígérned, hogy nem hagytok ki a buliból.

– Szívesen megtenném, de tudod, hogy nem én döntök.

– Jó, akkor hívd föl Artois-t.

Pierre a fejét csóválta, de fölhívta.

– Nagyon egyszerű alkut kínálok, főfelügyelő úr – közölte Kissy. – Van négy kép a Crux gyűjteményében, amikről tu-

dom, hol készültek. Oda kell menni és elkapni az ürgét. Cserében azt kérem, hogy mi is ott lehessünk.

– Ezt nem ígérhetem látatlanban. Hol készültek a képek?

Kissy hallgatott.

– Sajnálom, de meg kell mondanod. Állampolgári kötelességed.

Kissy fölnézett. A tekintete összetalálkozott Nialáéval. Barátnője bólintott.

– Igaza van.

Kissynek lekonyult a füle.

Tíz perc múlva már nem konyult a füle. Szorosan a fejére simult, mert a rablóálarc lenyomta. A bűntanyán állt a fal mellett és a laptopot figyelte.

– Befordult, idejön! – harsant mellette Nimby a mikrofonba. – Lassít… talán hússzal megy, vagy még kevesebbel.

– Gyanakszik – mondta Kissy.

– Vagy csak nemrég ett és nem akar összeráz gyomorja földúton – cincogta Elke. Már be volt öltözve Mézescsupornak. Az összes helyiséget besötétítették, a bűntanyát is, de égett egy lámpa, hogy fényt vessen az előszobába. Françoise lett volna ügyeletben, de kijelentette, hogy ő már elejtette a shindyjét, most Elkén a sor. Azért ő is beöltözött, minden eshetőségre.

– Még mindig látom – közölte Nimby a többi helyiségben levőkkel. – Nagyon lassan hajt, lehet, hogy meg is fog állni. Igen! Látom a féklámpákat, megállt az ösvényen.

– Gyanakszik – döntötte el Pierre. – Bázis egyesnek és kettesnek, bekötőutat mindkét pontban lezárni! De csendben – tette hozzá.

– Kiszállt – szólalt meg Kissy.

– Látod? – lépett oda Pierre. – Én nem látom.

– Ő maga nem látszik, de a kocsi billegett egy kicsit oldalra.

– Értem. Hopp, megvan az adat a nyilvántartóból. A kocsi tulajdonosa… lyoni lakos. Marc Vainqueurnek hívják.

– Néhai Markus Wennköhr? – ismételte Elke. Kissy vigyorgott és figyelte, ahogy Nimby átkapcsol a tisztáson levő kamerákra.

– Gyalog jön – közvetítette a többieknek. – Magas, testes fickó, tényleg masszív. Farmer, szürke póló… – Ekkor a pasas

előhúzott valamit a zsebéből, Nimby pedig elharapta a mondatot. – Fegyver van nála!

– Változik a terv – jelentette be Pierre. – Elke itt marad, minden egér a szobákban marad. Bázis egyesnek, egy kocsi induljon hozzánk, a gyanúsított kocsijánál kiszállnak és tűzharcra készülve előrenyomulnak. Végeztem. Hatan kimásznak hátul és kétfelől megkerülik a házat, csendben, de gyorsan! Ne mutatkozzanak, amíg az egyes csapat ide nem ér. Végeztem. Hat ember az előszobába!

– De hát nekem kell menni – húzta meg Elke a hadnagy ruhaujját.

– Nem kell. Már nem kell csapdába csalni, a fegyverrel elveszett az esélye, hogy véletlenül idekeveredett járókelőnek mondja magát.

– Azért kell megverjek őtet, mert nem véletlen idejárkáló. Ha csak elkapsz, nem kap rettegési görcsök cellában évekig, és amikor kieresztül, kezdi gyerekmolestier…

– Elhiszem – vágott közbe Pierre –, de ez most rendőri akció, nem kívánságműsor. Itt maradsz a szobában.

– Te nem tudsz őtet olyan jól megverni – jelentette ki a zseb. – Kisegér-Technik sokkal hatékonyebb.

– Rendőr-Technik is hatékony, figyeld csak meg – mosolygott Pierre, és kilépett az ajtón.

És bekövetkezett, amit minden Jerry szeretett volna elkerülni: a rendőrök úgy fogták el a shindyt alig néhány méterre tőlük, hogy ők hozzá sem érhettek. Egy perc alatt. Megszólalt egy megafon, hogy rendőrség, körül van véve, dobja el a fegyvert és álljon a falhoz. Elke rimánkodott az őket őrző rendőröknek, legalább tegyék bele a szövegbe, hogy itt a Jerry, asszimiláljuk magát, minden ellenállás hasztalan – de azok csak nevettek és nem mondták be. Masszív pedig ezalatt eldobta a fegyvert, a falhoz állt, megmotozták, megbilincselték… kész. Az elfogás lezajlott, egértelenül.

Tizenegy egér és vagy harminc rendőr állt komor körben az udvaron, a megbilincselt Masszív körül, aki lehorgasztott fejjel ült egy széken és nem nézett senkire. Nem vérzett az orra. Nem horpadt be a homloka. Nem fájlalta semmijét. Kissy felhábori-

tónak találta ezt a hanyagságot. Nem ezekét a rendőrökét, hanem akik kihagyták a szolgálati szabályzatból a shindyverést.

Pierre bemutatkozott – rajta most sem volt álarc –, elmondta a szükséges tudnivalókat, és felszólította a shindyt, hogy mondja meg a cruxos jelszavát.

– Komoly enyhítő körülményként fog szolgálni, Vainqueur úr, ha mostantól együttműködik velünk. A csapdáink csak akkor hatékonyak, ha a társai azt hiszik, hogy ön ma megkapta, amiért jött, és egy „kellemes hétvége" után elégedetten tér haza. Ön pedig azt akarja, hogy a többiek is csapdába essenek, nemde?

Masszív megrázta lehorgasztott fejét.

– Pedig jobb tennéd – szólalt meg Elke a háta mögött.

A shindy fölkapta a fejét a gyerekhangra.

A zseb ruganyos léptekkel odasétált mögé.

– Nem vártad gyerekt már ide, igaz? Pedig látodsz, milyen jól felkészültük fogadásodat. Ha nem veszesz pisztoly elő, én nyitottam ajtót volna. Csaligyerek. Fogdoshatol is meg minden, hogy legyen ellened jó kövér bizonyíték. Persze kicsit megütöttem akkor arcocskádat volna, hogy legyed mérges és agresszívebb támadszjad. Esetleg.

Megkerülte a széket és a shindy elé lépett.

– Jól nézelsz meg, Masszív? Sok-sok hosszú időkig nem láthatod több gyerekt megint. Talán akkor már nem is érdekelődöd gyerekeket többé. Rabtárs férfiek nem szeretik pedofileket. Haragusznak rájuk nagyon-nagyon. Az fáj, tudod? Nekem apukám főrendőr Österreich benne, ezért vagyok itt most. Mesélte egyik elkapott pedofilet börtönbent, szörnyű nagyon bántottak többiek rabok. Részletek nem elmondta, iszonyú borzalmos. Sokáig szenvedte fickó börtönkórházban. De nem halt meg! – csattant vidáman a kislány hangja. – Maradta életben és börtönben, csak nagyon beteg, és többiek rabok még mindig bántanak őtet, mert ők nem pedofilek, csupa rendes ember, gyilkosos meg bankrablátor und so weiter. Na, ez veled nem lesz.

Az utolsó mondatra mindenki fölkapta a fejét, a shindy is.

– Téged nem bántani fognak társak börtönbele. Verlek itt rögtön döglött pedofilnek, ha nem megmondod jelszót!

Kissy tudta, hogy ősz, öreg egérnéni lesz, mire még egyszer láthat megbilincselt kezű shindyt nevetni.

– Mondja, főtörzs, ez valami vicc?
– Félig-meddig – felelte Pierre. – Egyébként hadnagy vagyok. A kislány valóban csalinak van itt, de persze nem engedélyezhetem, hogy bántsa magát.
– Engedély nem is kell – felelte a zseb, azzal odalépett a shindy elé, és az orra alá dugta az öklét. – Látod ezt, hülye bácsi? Ezzel verek ki belőled jelszót. Hadnagyra ne foglalkozz, ő majd utána veszeked velem, de az rajtad segít semmit.
A shindy most már röhögött. A csapat is, de ők a shindyn.
– Mondjad, bácsi, ismersz kereszténységes tanítást?
– Kicsit. Miért?
– Ha megütlek arcodat, meresz idetartani másik?
És arcon ütötte. Akkora erővel, amit egy óvodástól lehet várni. Kissy már tíz centivel a talaj fölött lebegett.
A shindy röhögött és odatartotta a másik arcát is.

Kissy biztosan tudta, hogy Masszív soha többé nem mer röhögni életében. A második pofon akkora volt, mint Steven Seagalé. Az erdő fái visszhangozták a csattanást, a szikrák majdnem felgyújtották a füvet, a százkilós férfi pedig székestül feldőlt.
– A jelszót! – csattant föl Elke a hirtelen támadt csendben. Masszív hördülésszerű hangot hallatott és találomra rúgott egyet Elke felé. Nem érte el, de a zseb odalépett és hasba rúgta. A shindy felordított.
– Még vereksz is?! A jelszót! – parancsolta Elke, de többet nem rúghatott, mert Pierre hátulról elkapta a derekát, fölemelte és elcipelte onnan.
Vanessa egy szempillantás alatt termett a shindy mögött, leguggolt a fejéhez és belemarkolt a hajába.
– Tőlem is megkaphatod a magadét – sziszegte a fülébe közvetlen közelből. – A hadnagyra ne számíts, túl sokan vagyunk, nem tud megvédeni. Egy percet kapsz, hogy megmondd a jelszót, aztán már hetekig nem leszel képes megszólalni. Pedig sok mondanivalód lenne, mert ha segíted a nyomozást, az súlyos éveket faraghat le a büntetésből. Szóval harminc… huszonkilenc…
Kissy elvigyorodott. Vanessa-matematika, egy perc harminc másodpercből áll, amik nagyjából másfélszer gyorsabban telnek, mint a rendes másodpercek. Valamikor olvasott egy törté-

netet egy bokszmeccsről, ahol a bíró korrupt volt, mindig gyorsan számolt, amikor a főszereplő került földre, és lassan, amikor az ellenfele. Vanessa még korruptabb, ő eleve ötven százalékkal megrövidítette a Masszívnak adott időt. Viszont sokkal helyesebb.

Elkét a vállukon vitték a konyhába, diadalmenetben. Vanessa kis beszédben méltatta a pofont, sőt Pofont, nagy kezdőbetűvel, mert ennél nagyobbat már ő se tud adni. Masszívot már a kocsihoz kísérték, amikor fölfedezte, hogy meglazult egy vagy két foga.

– Tudsz te adsz nagyobbat igenis – jegyezte meg a zseb józanul.

– De jól hangzik! – A mikró kinyitotta a hűtőládát, kiemelt egy darab trappistát, levágott egy kis kockát és átnyújtotta Elkének, aki büszkén mutatta körbe. Az egerek megtapsolták, a rendőrök nevettek. A zseb ünnepélyes arccal bekapta a sajtot, megrágcsálta, lenyelte és azt mondta:

– Cin-cin. Mert kisegérnek nem meglazul fogája verekeszésben, mert kisegér soha kapja pofont. Csak adja. Nagy marha shindy, nagy marha pofon.

– Inkább, mint a féltucat kisegér–shindy keverék – jegyezte meg Gérard.

– Gondoltam arról is – pillantott rá a zseb –, de volt nem egészen sympatisch. Zsebike nem olyan könnyen szerelmes, kell megnyerje szívet énneki, és pisztoly nem jól alkalmos. Ha hozza szép virágcsokor vagy legalább egy piros rózsa, az más. Akkor az csak baj, hogy nem elég szép. Pasira hogyan mondják, szép? – nézett Jenniferre.

– Jóképű – felelte ez.

– Kösz, szóval nem elég jóképűje van neki arcán. Így Romantik nem lett, csak pofon.

No persze, gondolta Kissy a kis szónoklat alatt. Zsebike nem olyan könnyen szerelmes? Az elmúlt két évben nyolc-tíz fiút dobott, de lehet, hogy még többet, és napokon belül szerzett másikat. A srácok bolondulnak érte, nyilván egzotikusnak találják a nagy, kerek füleket, de Elke egyébként is nagyon szép kislány. A sok edzéstől ő is karcsú és kisportolt, a Jerry-kiképzés magabiztossá és életrevalóvá tette, és alighanem a nyelve is

vonzó lehet a legtöbb fiúnak. Mert az otthon is úgy pörög, mint itt, Anne mesélte, hogy időnként az egész osztály hahotázik Elke egy-egy beszólásán. A tanárok is.

A srácok szeretik az olyan lányokat, akikkel beszélgetni is lehet. Azaz persze Elkéék korában csak azt lehet, meg együtt mászkálnak, viszik a lány táskáját, ilyesmik. A…

A telefon szakította félbe gondolatait.

– Én – kapta föl.

– Dorville. Artois most hívott, összehasonlították a fényképedet a szálloda homlokzatával.

Kissy bólintott. Természetesen egyezett, ezt nem is kell külön mondani. Évekig élt Neuillyben, egymilliószor látta azt a homlokzatot. Az ablak alatt a ferde vonal a nagybetűs HOTEL PARIS NEUILLY felirat ipszilonjából van.

– Úgy találták, valószínűleg megegyezik – folytatta Pierre.

– Persze hogy megegyezik – húzta föl az orrát Kissy. – Ha egy Jerry azt mondja, hogy ugorj le az Eiffel-toronyból, mert mire leérsz, lesz ott egy ponyva, akkor eszedbe se jusson ugrás előtt lenézni. Megtalálták már a lakást?

– Dehogyis. Artois keres valami szakembert, aki nekiáll látószögeket méricskélni. Szerinte ugyan időpocsékolás.

– Vegye ki a szabadságát, hogy megverhessem.

– Kissy, azok a képek tíz éve is készülhettek.

– Csak nemrég készültek.

– Igen? No cincogd el, amit még nem tudunk.

– Semmit se tudok, amit el ne cincogtam volna már, épp csak az az érzésem, hogy a képek nemrég készültek. Ezek a megérzések nekünk be szoktak jönni. Ja igen, tudod mit? Emlékeztesd Artois-t a víztoronyügyre. Ott is együtt dolgoztunk. Vanessa megmondta, hogy Fiona fotója a kulcs, és tényleg az volt a kulcs.

– Ebből egy szót sem értek, de megmondom.

– Mert lemaradt a Jean.

– Tessék? Ki maradt le?

– A *Jean!* Akkoriban Jean-Pierre volt az összekötőnk, de te már csak Pierre vagy, Jean nélkül.

A hadnagy mormogott valamit az ő pihent agyáról, és letette. Kissy rávigyorgott a telefonra.

– De még meg kell ölsz engemünket.
– Delormes, maga hat emberrel hátramarad – rendelkezett Pierre. – Nagyon gondosan tüntessenek el minden nyomot, amiből arra lehet következtetni, hogy többen voltunk. A keréknyomokat is. Aztán hazamehetnek. De holnap reggel jöjjenek vissza és nézzenek körül nappali fénynél. Nekem jelentsenek.

– Értettem.

– Köszönöm. A búcsúzkodással még ráérünk, lássanak munkához az üres helyiségekben, végeztem.

Elke kieresztette a hangját.

– De még él az áldozatok! Mikor elvágsz torkomat végre?!

A hadnagy végre lenézett rá.

– Szívem szerint az erdőben kószáló macskákra bíznám a dolgot.

A kislány lebiggyesztette az ajkát.

– Nézesz túl sok indiáner filmet, szerintem. Kikötözni kisegeret fához, otthagysz, és fönt égen szárnyalnak dögevő cicák, mi? Akasztották nyakájánál fára Mel Gibsont, lója hátán ülve, és lónak lábja elé dobtak zsákt sok Klapperschlange benne. – Jenniferre nézett.

– Csörgőkígyó – sóhajtott a mini.

– Tessék, az volt benne, és mégis kiúszta szerencséjesen. Mel Gibson, nem Klapperschlange.

– Megúszta – javította ki Kissy.

– Vagy azt. Nem, nem, rendőrséges bácsiak, kell nektek kivégezni piszkos munkákat. Elvágsz torkomunkat vagy megfojt inkább?

– Elvégezni – sóhajtott Kissy.

– Bármelyiket szívesen megtenném – nevetett a hadnagy. – De igazad van. Gérard, értesítse a többieket: megöljük a zsebegereket.

Rég zsebegérnek hívták őket már a rendőrök is.

– De jó – mondta valaki a szomszéd szobában. – Nagyon kedvesek, de…

A folytatást Kissy nem hallotta. Tudta anélkül is. Végre lesz egy kis csend.

Elke kirohant, Françoise után kurjongatva, aztán együtt berohantak és bevágtattak a bűntanyára. Mire Kissy belépett, már a padlón gyomrozták egymást. A hadnagy, Nimby és Pi két mé-

terrel arrébb, a kicsik szenvedélyes morgásától kísérve, újra átnézte a shindyknek küldendő levelet. Aztán beléptek Noir levelezőprogramjába, gondosan titkosították a szöveget, még egyszer alaposan ellenőrizték, és elküldték. A levél azonnal visszaérkezett mint a csoport levelezésének része. Kinyitották, ellenőrizték. Minden rendben volt.

A levelet az egerek és a rendőrök együtt fogalmazták, egyheti munkájuk volt benne. Utaltak rá, hogy milyen fantasztikus hétvégét töltöttek el a két kislánnyal, de persze tanú nem maradhat. Nem írták meg, hogyan végeztek velük. Voltaképpen azt sem írták meg egyértelműen, hogy megölték őket. Csak annyit, hogy nem hagyhatnak tanút. És hogy a jövőben okvetlenül szerveznek hasonló hétvégi bulikat, ha sikerül alkalmas gyerekeket keríteni. Esetleg a többiek is eljönnek majd?

Vasárnap este kilenckor véget ért a Jack-in-the-box akció.

Kimentek a bűntanyáról, otthagyva a két kislányt. A hátukon feküdtek, szétvetett karral és lábbal, csukott szemmel. Kissy átlépett két társa tetemén és kisétált az előszobába.

– Majd később elássuk őket a garázs mögött – mondta Niala, és lekattintotta a bűntanyán a villanyt.

– Inkább az erdőben – javasolta Angélique.

– Odáig vonszoljuk őket? – nyafogta Vanessa. – Szerintem egyszerűen hagyjuk itt őket a szobában.

– Végül is miért ne – egyezett bele nővére.

– Egy idő után kicsit büdösek lesznek – jegyezte meg Nimby.

A beállott kis csendben tisztán hallatszott odabentről Elke földi maradványainak döbbent hangja:

– Büdösek?!

Kissy hátrapillantott a csúf erdei házra, ami egykettőre eltűnt a fák mögött. Visszafordult és megkönnyebbülten sóhajtott. Termékeny akció volt, két shindy három nap alatt – de nagyon fárasztó. A zsebek imádnivalók, de amióta tart ez a buli, úgy földoppingolódtak, mint… nem is talált hasonlatot. Nem telhetett el úgy egy perc, hogy ne találtak volna ki valami játékot maguknak, és ömlött belőlük a horrorisztikus szöveg.

Elkéék reggel hazarepülnek, Françoise is hazamegy az anyjához. A Cirrus már szétküldte az értesítést az összes kisfülűnek,

hogy mindenki sértetlen, tűzharcra, késpárbajra sajnos nem került sor. Vanessa írta bele azt a szót, hogy sajnos.

De ő is egyetértett vele. Amikor megnézte a videót Huhuról, kedve lett volna megmártani benne a kését. Hála az égnek, hogy sündisznót csináltak a kislányokból, azzal a durva mozdulattal alighanem kárt tett volna benne máskülönben. Nagyon olcsón úszta meg egy betört orral. Talán be se tört az orra. De ha Françoise nincs beöltözve sündisznónak, akkor Huhunak nemcsak az orrát verik szét, és nem érdekli őket, hogy mit szólnak a rendőrök.

Nagyon kell vigyázni ezekkel. Ha Masszív később, bent a házban veszi elő a fegyverét, túszul ejthette volna Elkét. Persze ilyen nagydarab pasinak egy ekkorka túsz nem valami praktikus, a kislány feje fölött szitává lövik a pasas mellét és karját. De közben Elke is veszélybe kerül, az pedig megengedhetetlen. Akkor inkább maradjon el az összecsapás.

A mikrobusz kikanyarodott a bekötőútra, most már csak balról voltak fák. Azért Vanessának a két és fél nap alatt jutott alkalma fára mászni, gondolta elégedetten. Nimby és a zsebek is fölmásztak vele, illetve a zsebek megálltak egy ággal lejjebb, hogy a mikrók zavartalanul csókolózhassanak. Kedves, tapintatos gyerekek, amikor éppen nincsenek vérontásos hangulatban.

De hát sajnos abban lesznek még sokszor, mert hét shindyjük még szabadon van. Velociraptor, Tejbepapi, a Gróf, Lincoln, Lifepod, Aranyos és GXR. Fejből tudja a névsort, és álmából riasztva is fújja valamennyiük összes ismert adatát, stílusbeli jellegzetességeit, mindent.

Megérkeztek az egyes ponthoz, néhány rendőr odakint volt, csomagokat cipeltek a kocsikhoz. Integettek nekik, ők visszaintegettek, aztán továbbhajtottak Senlis utcáin. Egy óra múlva otthon vannak, végre megfürödhet rendesen, ehet egy igazi Vanessa-féle vacsorát, és még reggelig gyönyörködhet a mindenfelől meredező egérfülekben. Holnap este pedig már kettesben lesznek Martinnel.

Ennek az akciónak tehát most

VÉGE.

Holnaptól üldözőbe veszik a többieket!

16.

VADÁSZAT

Buongiorno Italia gli spaghetti al dente
e un partigiano come presidente,
con l'autoradio sempre nella mano destra
e un canarino sopra la finestra…

Kissy lelkesen dalolt Cutugnóval, és látta maga előtt, amint egy igazi olasz sportkocsiban repeszt a sztrádán, valahol a tengerparton, és lobog a szélben a haja. Ő is ott ült mellette, és neki is lobogott a haja. Meg a füle.

Buongiorno Italia con i tuoi artisti,
con troppa America sui manifesti,
con le canzoni con amore
con il cuore
con più sempre meno suore

– énekelte boldogan, de azért közben a keze is járt. A többieké is, és a többség énekelt is. Legalább harmadszor megy ez a szám ma délelőtt, rég megtanulták a szövegét. Hisz minden szavát értik. Ezer éve tudnak olaszul, Beaulieu-ben rájuk ragadt pillanatok alatt.

Buongiorno Italia, buongiorno Maria,
gli occhi pieni di malinconia,
buongiorno Dio,
lo sai che ci sono anch'io.

Piros kocsi, természetesen. Lamborghini. Amikor ez a szám ment, vagy harminc évvel ezelőtt, az volt a menő márka, a nyitott, piros Lamborghini, lapos és áramvonalas, mint egy repülőgép. Látta, ült benne, bár csak egyhelyben, Franco garázsában áll és húsz éve nem mozdult onnan. Csak Francónak fekete van, az nem az igazi. Meg Franco sem az igazi, egyáltalán nem hasonlít Cutugnóra, sőt olasznak se néz ki. Inkább svédnek a rövid szőke hajával. Marie néninek valami rokona, ő sose fogja megtanulni Nialáék családfáját. Blanche a kivétel rajta, egyetlen férjjel és mindössze két gyerekkel. Valamelyik néninek hat férje volt és hét gyereke, de nem ő a rekorder, mert Francónak csak négy felesége, de tizenegy gyereke. Abból némelyiknek szintén van már gyereke, és az mind rokonnak számít. Franco egyik fia Új-Zélandon él. Vajon a régi miért nem volt jó neki?…

Lasciatemi cantare
con la chitarra in mano,
lasciatemi cantare
una canzone piano, piano.
Lasciatemi cantare
perchè ne sono fiero,
sono un italiano,
un italiano vero.

Kissy boldogan énekelt és dolgozott, s látta magát a piros Lamborghiniben. De már nem Toto ült mellette, hanem Martin, biztos kézzel fogta a kormányt, és neki is lobogott a haja meg a füle.

Igaziból persze nem loboghatott. Szakácssapka volt a fején, szorosan lekötve, csak most nem az ételt védte a hajszálaktól, hanem a haját a festéktől. Akkor se loboghatott volna, ha nincs

rajta sapka, mert megfontolt, óvatos, lassú mozdulatokkal kellett dolgozni.

Bemártotta a hengert, lehúzta a fölösleges festéket, fölemelte, és Nialával nagyon gondosan beigazították, hogy illeszkedjen. A henger végébe apa hosszú szöget vert, úgy, hogy az ne érjen a mintához. Amikor elindul a hengerrel, a szögnek pontosan legalul kell állnia. Niala fordította be egész pontosra, ott állt a létra tetején és megigazította, csak a szöget fogva. Aztán Kissy szép lassan végighúzta a hengert a falon.

Háromszínű minta kerül a szobájukba. Az alap halványsárga, ezt apa és Martin kente föl a héten; apa elkészült egy projekttel, megint pihenőideje van, jobban ráér. Most jön a zöld minta, kacskaringós növényi szárak, levelek, egészen diszkrét halványzöld, alig élénkebb a háttérnél. Jövő hét végén pedig a halványpiros virágok. Első pillantásra szinte egyszínűnek látszik majd a fal, valami helyes krémszínűnek, s csak figyelmesen megnézve venni észre a mintát.

A hengerelés lassan halad, mert mindkét mintához csak egy hengerük van. A mikrók találták őket a panzió padlásán, ősidők óta nem voltak használva. Hát most vannak. A többi mintához is csak egy hengerük van. A nappali egy egyszerű mintát kap, enyhén fodrozódó függőleges csíkok, halványsárga alapon sötétebb sárgával. A szemközti hálószoba azt a mintát kapja, ami náluk pirossal lesz, csak a virágokat, halványzöld alapon sötétebb zölddel. Az utcai szoba egy másik csíkos mintát kap, világoskék alapon sötétebb kékkel. Az emeleten az utcai szoba egy másmilyen árnyalatú sárga lesz egy másik virágmintás hengerrel. Ugyanezt a hengert használják Vanessa szobájában is, egy megint másik árnyalatú sárga falon zölddel, és egy apró pöttyös henger kerül még rá pirossal. A végeredmény hasonló lesz az ő szobájukhoz, csak más a minta.

Apránként alakult ki, hogy ők voltaképpen mintás falakat szeretnének, minden szobába másmilyen színben. Úgyhogy brigádokat alakítottak. Az egyik fölverte a sátrakat a kertben, félkörben a konyhaajtó körül – hogy közel legyenek az ennivalóhoz, ahogy Nimby mondta, nyomatékosan. A másik brigád előkészítette a terepet, összeszedték az elöl levő tárgyakat, középre tolták vagy kivitték a bútorokat, és mindent leborítottak műanyag fóliával. A harmadik brigád festéket kevert, színeket

próbálgatott, a negyedik pedig villámgyorsan végigment a falakon a minta nélküli hengerekkel. Nialáék hoztak belőlük egy tucatot, egy szobafestéssel is foglalkozó rokon adta kölcsön, neki most nem kellenek.

A négy brigádnak összesen lehetett vagy harminc-harmincöt tagja, mert mindenhol ott nyüzsögtek mindannyian.

A mintafestés már nem ment ilyen olajozottan, hiszen csak egy-egy hengerük volt mindegyikből. Néhány soronként váltották egymást, mert bizony fárasztó volt lassan és egyenletesen húzni a hosszú nyélen a festékes hengert.

A nappali sarkában és a padláson rakták le a hatalmas festékes vödröket, gondosan lezárva, rajtuk a szobát és a színt feltüntető cédulával. Megesett, hogy elrontották a mintát, akkor elő kellett venni a sima hengert, háttérszínnel újrafesteni azt a részt, megvárni, hogy megszáradjon, aztán jöhetett megint a minta. Elvégre nem volt még gyakorlatuk ebben. De nagyon belejöttek, Nimby szerint jövőre már freskót is vállalhatnak.

Most csak ennyit festenek. Három földszinti és két emeleti szobát, meg a nappalit. Anya nem érzett magában elég elszántságot a sátorban alváshoz, ezért az ő szobájuk csak akkor jön majd, amikor lesz hova kiköltöztetni őket. Akkor jön a konyha is, meg a mellékhelyiségek, és az egész alsó szint. De előbb átépítik a padlást.

Az eleje hálószoba lesz, a hátuljából leválasztott kis fürdőszobával. Az utcai homlokzaton nyíló kis beugróba is tesznek egy ágyat, bár arra nincs hely, hogy rendesen szeparálják a hálótól. Mindegy, tartaléknak jó lesz.

És készül a terv az új házra. Még nem tervrajz, csak terv, építészt még nem vontak bele, csak magukban tervezgetnek. Igazi külön egérlyuk, saját háló- és fürdőszobákkal, sajttal megrakott hűtőszekrénnyel. Fűtés, világítás, minden lesz, ami kell. Apa szerint a nyáron elkészülhet, de a nyaralásuk látja kárát. Egyelőre nem döntötték el, hogy feláldozzák-e a nyarukat az ügynek.

Különben is, ki tudja, mi lesz még addig… Lehet, hogy egyáltalán nem utazhatnak el, de építkezni se lesz idejük. Hét shindyjük mászkál szabadon, köztük egy potenciális gyilkos, vagy talán máris az. Sőt a Jerry szerint nyolc. Ha ők nyaralni mennek, és közben a rendőrség elkapja a pácienseiket, azt még

csak-csak megbocsátják maguknak – de ha a rendőrség *sem* kapja el őket, azt már nem. Ha közben csak egyetlen gyerekben is kárt tesznek.

Jack a kellemes hétvége utáni hétfőn írt a Cruxnak, rövid élménybeszámolót tartott, csak pár mondatban, mert kevés volt az ideje. Fényképet nem küldött, még ő maga se látta őket. Huhu és Masszív nem jelentkezett, egészen péntekig.

Mert csütörtökön ültek autóba és vitték el a gépeket.

Mehettek volna előbb is, kisurrantak volna az iskolából is, ha kell. Artois persze inkább elküldte volna a gépeket rendőrkocsin. De Shrekék váratlan nehézségekkel találkoztak nancyi munkájukban, és kérték, hogy egyelőre ne menjenek. Aztán sikerült kibogozniuk a problémákat, és csütörtök délután négykor telefonáltak: mehetnek. Most már bármikor.

A főhadiszállás azonnal megtelt ide-oda surranó, egyenruhás kisegerekkel, akiknek előírásosan lyuk volt kétoldalt a sapkájuk tetején, hogy kidughassák a füleiket. Percek alatt eldöntötték, mi a legjobb időpont odamenni. Azonnal. Nem várnak semeddig, mert még rengeteg probléma merülhet föl, és a többiek gyanút fognak, ha sokáig nincs hír.

A délvidéki egereket most nélkülözni fogják, persze Elkét is, és úgy tűnt, Françoise-t is, mert ki volt kapcsolva. Nimby taxival elindult Vaucressonba, Jennifer pedig fölhívta Tomot, aki ez idő szerint egy barátja kocsijával taxizott. Vállalta, hogyne vállalta volna.

Martin ollót mutatott, Kissy követ, úgyhogy máris szaladt a mikrobusz garázsához. Beszállt.

– Becsukom az ajtót… becsatolom magam… nagy összegű életbiztosítást kötök… eltakarítom az egereket az útból…

Fölnézett. Az egyetlen jelenlevő egér akkor nyitotta a kertkaput és intett, hogy jöhet.

– Váltó üresben, gyújtás…

Elfordította a kulcsot. A motor nem szólalt meg.

Kissy összeráncolta homlokát, visszafordította a kulcsot, és megint ráadta a gyújtást. A motor hallgatott.

Martin intett a kapuból, hogy jöhet. Kissy visszaintegetett morzéban. Táti tititátá titátá táti titá titititi. OD NO UR. Autó nem indul.

Martin odajött és kinyitotta az ajtót.
– Mi az?
– Honnét tudjam? Nem szól. Biztos kifogyott a benzin.
– Az indításhoz nem éppen benzin kell… Áram van a kocsiban?
Kissy felkattintotta a fényszórókat. Martin lepillantott oldalra, és megcsóválta a fejét. Kissy azonnal előkapta a telefonját. Sok-sok éve hozzászokott már, hogy ha bármi gondja van, a derekához kapjon, a mozdulat közben döntve el, hogy a telefonra van szüksége, a Nimbuszra vagy a késre.
– Cin-cin – jött a válasz.
– Egérke, nem indul a kocsi!
– Adjatok neki sajtot – vágta rá Chantal.
– Inkább egy aksira lesz annak szüksége – hallatszott be a taxis hangja. – Hamarosan ott leszünk és megnézem.
A két kisegér tehát helyet foglalt a kerti úton, aggodalmasan nézve a mozdulatlan mikrobuszt. Suzy is ott ült mellettük.
– Én mindent úgy csináltam, ahogy Niala tanította.
– Nyilván. De ha lemerült az aksi, akkor csinálhatod akárhogy.
– De mitől merült volna le?
– Talán bekapcsolva felejtettünk valamit.
– Ugyan. Sose felejtünk bekapcsolva semmit. Szerintem csak elfáradt.
– Mitől? Csak áll a garázsban, nem is tudom, mióta.
– Hát ez az. – Kissy nyújtózott egyet. – A semmittevés az egyik legfárasztóbb dolog, amit ismerek.
Ültek tovább és nézték a mikrobuszt. Suzy leheveredett a lábukhoz.
Martin törte meg a csendet egy idő után.
– Hozni kellene egy kanna benzint és letenni ide.
– Hátha kicsalogathatnánk vele?
– Aha!
Suzy ekkor fölpattant és kirohant az utcára. Megjöttek.

Tom egykettőre megoldotta benzineskanna nélkül is. Beállt elé a taxival, fölnyitotta mindkét autó motorházát, és két kábellel összekötötte az akkumulátorok sarkait. Pár percig így hagyta őket, járatva a taxi motorját. Közben elintézett egy telefont.

– Jól van, indítsd be!

Kissy elfordította a kulcsot, és a Ford motorja fölbrummogott. A taxis bólintott, szétválasztotta az autókat és a másikat bevitte a garázs mellé. Kissy gondosan becsatolta magát, becsukta az ajtót, nagy összegű életbiztosítást kötött, eltakarította az egereket az útból, aztán lenyomta a kuplungot, betette egyesbe és gázt adott. A mikrobusz szépen kihúzott a garázsból és a kertből. Egyenesbe állt vele, elengedte a gázt és üresbe tette, de a motort járni hagyta. Senki se mondta, hogy ezt tegye, de ha ilyen nehéz volt beindítani, akkor nem állítja le többször. Mikor a többiek beszálltak, Tom azt mondta, remélte, hogy Kissy nem fogja levenni a gyújtást.

– Először is veszünk nektek egy aksit – mondta, és befordult a sarkon. – Ez már leszolgálta az idejét. Egy barátomhoz megyünk Versailles-ba, jó áron tud gyári újat. Tankolni is kell.

– Hoztunk pénzt – mondta Kissy.

– Helyes, tedd el későbbre.

A versailles-i barát benzinkút-tulajdonosnak bizonyult, aki kicserélte az aksit, feltöltötte a tankot, felfújta a gumikat, és adott egy kedvezményes számlát az alapítvány nevére kiállítva. Az egerek megköszönték.

Irány Nancy!

Négyórás út az útvonalkereső szerint, eleve csak este nyolcra értek volna oda. A versailles-i kitérővel is vesztettek némi időt, és már Antonyban jártak, amikor Françoise jelentkezett. Lemerült a telefonja, csak most ért haza és tette töltőre, így most értesült a nancyi útról is.

– Ez a lemerült aksik napja – állapította meg Tom. – Mi legyen, visszaforduljunk?

– Még szép – vágta rá Vanessa a telefonból, amikor Kissy még a töprengésnél tartott. – Ha egy veszélybe került gyerekhez kellene rohanni, az más. De a Jerry soha nem hagy hátra egeret, még macskamentes övezetben sem.

Tom mosolyogva megcsóválta a fejét és pár perccel később rákanyarodott az A6-osra.

Mire odaértek, Françoise már elrobogott anyjával bevásárolni. Ők is hoztak magukkal némi enni-innivalót, de a zseb sokkal jobban fölpakolt. A hipermarketből haza se mentek, ott vár-

ták őket a kijáratnál. A fiúk két nagy vászonzsákot raktak be – az egyik több tonnát nyomott –, aztán egy harmadikat, amire a kislány azt mondta, hogy nem ehető.

– Akkor minek visszük? – kérdezte Nimby logikusan. Kissy értőn bólintott. A világ ehető és haszontalan dolgokra oszlik.

– Fogsz te még örülni ennek – nevetett a kislány, megpuszilta édesanyját és fölnyújtotta mindkét karját. Martin lenyúlt érte, fölkapta, mint egy tollpihét, és a kocsi padlójára állította.

Csak egyszer tartottak pihenőt, Villeneuve-l'Archevêque-nél, úgy húsz percre. Françoise csomagjaihoz még nem nyúltak, de az otthonról hozott kaja nagy részét fölfalták. Végül is csak az útra csomagoltak.

Este tízre értek Nancyba.

A szakik a boulevard de l'Europe-on laktak, egy kétszobás lakótelepi lakásban, amiben nem volt más, csak két matrac, amiken aludtak, egy halom doboz, amikben számítógépeket hoztak ide, és rengeteg üdítőitalos palack, a nagy része már üresen. A lakás azé a haveré, akinek dolgoznak. Szép pénzt fizet, de ennél jobb szállást nem tud adni. Ő otthon lakik a saját lakásában, ami Maszat szerint nem sokkal különb ennél, csak kevesebb a szemét.

A földön kellett kicsomagolni mindent, de nem zavartatták magukat. Őseik a vadonban falevelekre tálalták az ennivalót, jelentette ki Nimby. És nem is álmodtak sajtról, örültek a diónak is.

Sajtjuk most sem volt, ami azt illeti, csak sajtos sütijük. Françoise ésszel vásárolt, nem vett semmit, ami hűtést igényelne, csak többféle aprósüteményt, narancsot, almát, banánt meg mogyorót. És annyi innivalót, amiben úszóversenyt rendezhettek volna, a többtonnás zsák azzal volt tele.

– És mi van a harmadik zsákban? – nézett Nimby a zsebre.

– Nem ehető. El se kellett volna hoznunk – volt a válasz.

Közben kicsomagolták a gépeket is. A szakik felnyitották Huhuét és vizslatni kezdték.

– Jó vas – mondta Maszat. – Jó régi. Legalább öt-hat éves… nem is, nini, itt egy évszám. Kétezernégy. És még egyben van, ez fantasztikus.

– Ugyan már – mondta Kissy –, Nimbynek harmincéves gépei is vannak.

– Haha, csakhogy az még igazi jó békebeli minőség. Nekem is van otthon egy hatvannégyesem, eredeti dobozában, portól védve. Zsír. Százéves korában is pöccintésre indul majd.

– 1964-ben gyártották?

Maszat a mennyezetre nézett és megcsóválta a fejét.

– Nyavalyát – felelte helyette Nimby. – Commodore 64. Így hívják. Ennyi a memóriája: hatvannégy.

Kis csend. Maszat után most Nimby dugta a fejét Huhu gépébe.

– Hatvannégy micsoda? – tudakolta Françoise.

– Ez a jó kérdés – felelte Nimby a gép belsejéből. – Kiló. Vagyis ha jól számolom, harminckétezer-hétszázhatvannyolcszor kevesebb, mint ennek az öreg szekrénynek itt.

– Te nem is vagy Kissy! – állította a zseb.

– Nem, szerintem se. Két Kissyt szeretnél, akik sztereóban ábrándoznak?

Kissy fölkapta a fejét. Még hogy…

– Kissy az, aki ilyen számításokat fejben el tud végezni.

– Néha nekem is megy, ha kettő hatványairól van szó. Szerintem semmi erősítés nincs ebben az öreg ládában. Lehúzhatom?

– Csak rajta – felelte Shrek.

Nimby kivette fejét a gépből és kihúzta a merevlemez kábeleit. Kicsavarozta, kiemelte és csatlakoztatta Shrekék gépéhez.

– No lássuk – mondta Maszat.

Huhu gépében tényleg nem volt semmi „erősítés”, ahogy Shrekék hívnak minden védelmi trükköt. A Crux rendszerével titkosított levelezést találták rajta, sok legális pornó is volt, más nem. Persze majd átnézik részletesen. Egyelőre másolatot csináltak az egészről, és folytatták Masszívéval. Megvizsgálták, kivették mindkét merevlemezt, csatlakoztatták, átnézték.

Nem találtak semmit.

Döbbenten kotorásztak az adatok között, de az égvilágon semmi nem akadt, ami emlékeztetett volna a Crux levelezésére. Még levelezőprogram se volt a gépen.

– Pedig a webes levelezők nem tudják, ami kell a csókának – mondta Nimby. – Nincs bennük PGP, arról nem beszélve, hogy ezt a cuccot istenkísértés egy szerveren tartani.

– Hey, mice – Jennifer csípőre tette a kezét –, szerintem mi át lettünk verve. Ez a gép nem az a gép.

– Zsebike adta pedig elég nagy pofont, szerintem – mondta a netbookból a zsebike. – De lehet még próbálkodni. Másik zsebike is kell esélyet kapja megverni Masszívt.

Nimby közben már telefonált.

– Dorville – mondta a telefon.

– Szia, Nimby vagyok. Ide figyelj, Masszív csőbe húzott minket. Egy szál meztelen kisgyerek nem ül a gépén.

– Letörölte?

– Nyavalyát. Az egész levelezésnek nyoma se. Tudniillik Outlook sincs a gépen. Márpedig a Cruxba azzal ír. Ez nem az a gép. Átvert minket a palánkon. Meg vagyunk vezetve. Felülte…

Kissy odanyúlt és befogta a fiú száját. Vanessa fizikailag nincs jelen, hát őrá hárul a feladat.

– Hallgass már! Pierre ennyiből is felfogta, engedd beszélni!

– Kösz, Kissy – felelte a hadnagy. – Oké, szervezek még egy házkutatást, bár szerintem az előző is elég alapos volt. És kifaggatom Masszívot.

– Françoise-ot vigyed veled verni őtet orrba – cincogta a netbook.

– Hallottam – nevetett a telefon. – Hát Elke nem utazott haza?

– Dehogynemis! Kint ablak előtt látok igazi német fákat, de beszélek hozzátok Franciaország bele. Távközölésnek hívják. Jó, mi?

Kissy az erkélyajtóban állt és a lakótelep késő esti forgalmát figyelte. Françoise kilépett mellette az erkélyre és körülnézett. Egyszer csak megmerevedett és kitartóan nézni kezdett valamit. Pont mint Suzyék. Kissy észrevette a szemében a kis célkereszteket. Követte a zseb tekintetét, és egy fát pillantott meg. Elég nagy fa volt.

– Szerintem nyugodtan fölmászhatsz rá – mondta, jól tudva, hogy Vanessa fáramászási szenvedélye már átragadt a két kislányra is.

Françoise elmosolyodott, a célkeresztek eltűntek.

– Talán majd később, a…

Éles sikoly szakította félbe a mondatot. Kissy szíve kiugrott a helyéből, de szerencsére nem zuhant ki az utcára, bár a szobát elborító rumliban is nehéz lesz megtalálni.

Újabb sikoly, jól kivehetően gyerekhang, aztán gyereksírás. Harsány férfihang, de a szavakat nem lehet kivenni. Csattanások, dübörgések.

Kissynek hátracsapódott a füle. Sarkon fordult és összeütközött Jenniferrel.

– Honnan…

– A szomszédból – mutatta az irányt Françoise, s átrobogott a szobán. – Gyerünk, egérkék, ez nem gyakorlat!

Néhány pillanat múlva ott álltak a szomszéd lakás ajtaja előtt. Bentről mindenféle kivehetetlen zajok, kiabáló férfihang, sikoltozás.

– Csengessünk? – kérdezte a zseb.

– Betörjük – mondta Martin, s az ajtó elé lépett. A többiek kicsit félrehúzódtak, hogy legyen helye, elővették fegyvereiket és megtöltötték.

Martin becélozta a zárat, megpördült, és a teljes erőből indított rúgást az utolsó pillanatban fékezte le, kicsit el is vesztette az egyensúlyát.

Bentről fegyverropogás hallatszott, többszólamú kiabálás, éles fékcsikorgás, ütközés robaja. Motorzúgás, aszfalton visító gumik, robbanás…

Egymásra néztek és csendben visszasurrantak a lakásba.

– Hoppá – mondta Shrek néhány perccel később olyan elégedett hangon, hogy Kissy keze megállt a levegőben a sajtos süti fölött.

Maszat rákukucskált barátja képernyőjére.

– Aha, tök sirály. Csak jelszó is legyen hozzá.

– Mit találtatok? – kérdezte Vanessa.

– A csóka regisztrált a Teamvieweren – felelte Shrek. – Nem az offline verzióval nyomul, hanem a webről. A böngi nem

tudja a jelszavát, de talán a cache-ből előpörög. Mindenesetre van egy rakat címünk, amiket lehozott onnan, naponta látogatja.

– És mit tud weben a Teamviewer?

– Amit az offline cucc. Csak belépsz a címre és nyomatod a gépeidet, mintha ott ülnél előttük. Nagyon baba. Épp csak nincs meg a jelszavunk, skacok, közben lement a szörcsögés.

– Szóval a pofának van valahol egy másik gépe – suttogta Kissy.

– Vagy kettő. Vagy száz.

– Pierre-ék átkutatják a lakást megint – cincogta Françoise.

– Aha, csak ezzel nyomulva nem kell ott ülni előtte, egérke! – csattant föl Nimby. – Akárhol lehet az a gép, Alaszkában vagy Kínában, tökmindegy. Akár meg is mondhatjuk Pierre-nek, hogy fújja le a bulit. Nincs a fejnek otthon több gépe. Inkább ragadjanak tüzes fogót és tudakolják meg, hol tartja a gépet a gyerekpornóval.

– Fölösleges – mondta Vanessa. – Nem fogja megmondani.

– Nem-e, egérke?

– Nem. Biztos a dolgában, és nem fog köpni. Hívjátok föl Pierre-t és kérdezzétek meg, mennyit hozhatunk föl most a pofa ellen.

– Harmatgyenge – felelte a rendőr. – A bíróság megkérdezné, hogy miért utazott Lyonból Senlis-ba, miért kereste meg a tanyát és miért rántott fegyvert, de addigra biztos lesz valami sztorija. De ha nincs, az se számít, ennyiből nem lesz ítélet. Be kell bizonyítanunk, hogy gyerekpornót cserélgetett. Úgyhogy ha a gépe tiszta, akkor vesztettünk. Ahogy ti mondjátok, elmarad a jutalomsajt.

– Nem marad el – közölte Vanessa. – Harcolunk.

És harcolni is fognak. Majd valahogy. Éjfélkor mindenesetre hozattak egy rakomány pizzát és mindenféle egyéb ennivalót, és olyan lakomát csaptak, mintha nem sütivel tömték volna magukat mostanáig. Tom sört is ivott, hisz már úgyse ül volán mögé.

Egy órakor Françoise megkérte, hogy bontsa ki a harmadik zsákot. Tom szétszedte. Nyolc hálózsák és hat gumimatrac ke-

rült elő, mind bolti csomagolásban. Kissy szemei kiültek az orra hegyére.

– Hát ezek? – kérdezték mindannyian.

– Zsebike használta a fejét – jelentette ki büszkén a kislány. – Tudtam, hogy itt nem lesz fekvőhelyünk, úgyhogy hoztam. Vettem volna többet is, de ennyi volt az üzletben.

Mindenki el volt bűvölve. Françoise kapott egy ölelést Nimbytől, amitől Chantal is szükségesnek érezte megölelni kis gondviselőjüket. Erre Nimby lelkesen át akarta ölelni őt is, amire sürgősen véget vetettek az ölelkezésnek.

Hálóruhájuk most egyáltalán nem lesz, de oda se neki. Egy éjszakát elvan a kisegér a nappali ruhájában is. Maguknak a másik szobában ágyaztak meg, az ottani matracot áthozzák ide. A szakik eddig külön szobában aludtak, most majd nem, meg a fiúk is idejönnek, de elférnek. Tom megkapta a két plusz hálózsákot matracnak, és fél kettőkor aludt mindenki.

Kissy végigszáguldott a lakáson és benézett minden sarokba, nem hagynak-e itt semmit. Nem hagytak, minden holmijuk megvolt. Kirohant, az előszobában csatlakozott Maszathoz, bezárták a lakást és lerobogtak az utcára.

– Ti mikor végeztek itt? – kérdezte Jennifer éppen, amikor leértek.

Shrek megvonta a vállát.

– Három-négy nap, talán több. Elég bonyolult rendszer, sok a buktató. Párszor már minden összefütyült, aztán megint fejreáll.

– Ja, nagyon állat – vigyorgott Maszat. – Csípem. Nem az a mókuskerék, összedugod, install, röfög, mész. Itt agyalni kell rendesen.

– Akkor agyaljatok – mondta Kissy. – De azon, hogy lehet elkapni Masszívot. Azzal dicsekszik, hogy gyerekeket fogdos a játszótéren.

Ezzel föllépett a mikrobuszba.

– Az baró lehet – hallotta lentről. – Helyes kiskölykök, ő meg megfogdossa őket. Sirály.

Kissy sarkon fordult, leugrott a földre, egyet lépett a szaki felé, és a torkának szegezte a kését.

– Nem sirály – közölte ellentmondást nem tűrően. – Disznóság.

De riadtan látta, hogy Maszat csak vigyorog és egy cseppet sem fél tőle. Kinyúlt és megfogta az ő bal fülét.

– Kezd meleg lenni. Kicsit legyezem magam, nem baj?

Kissy soha életében nem ismert ilyen szemtelenséget. És képes volt csakugyan mozgatni az ő fülét!

Nem is volt meleg. Kellemes tavaszi idő volt. Hazafelé menet pedig Niala elbeszélését hallgatták a telefonból, amitől egyszeriben még szebb lett az idő.

Mostanra ért véget annak a nizzai étteremnek az ügye, amit szilveszterkor meglátogattak. Mario megvette Jean-Claude részét, de nem készpénzért, tulajdonrészt adott neki különféle kisebb cégekben. Azért tartott ilyen soká, mert egy sereg ügyvéd és könyvvizsgáló kapott hajba azon, hogy mi mennyit ér. Se Mario, se Jean-Claude nem vett részt a vitában, azt mondták, addig ne is hívják őket, amíg nem a végeredményt mondják.

Mostanra meglett a végeredmény, egy köteg papír, amitől Mario most már hivatalosan is az étterem tulajdonosa. Valójában nem is ő, hanem az a konzorcium, ami aztán elosztja a bevételeket a családtagok között.

De nem ez volt az, amitől Kissy virágokat látott nyílni az autópálya mindkét oldalán. Mariónak az az elve, hogy aki olyat tesz, amitől ő pénzt takarít meg, az megkapja a nyereség felét. Ő előre megmondta, hogy ötven százalékot szán az étteremre, még jóval korábban, amikor Isabelle nénivel arról beszélgettek, hogy ideje lépni ebben az ügyben. Vanessa harmincért vette meg a tulajdonrészt, vagyis húsz százalékot megtakarított Mariónak. Ebből tehát tíz őt illeti, jelentette ki Mario, és már akkor följegyezte a családi könyvelésbe. Jean-Claude hatvan százalékának tíz százaléka, vagyis az egész étterem hat százaléka Vanessáé!

Anyagi hasznot ez most még nem jelent, mert egyelőre minden centet visszaforgatnak. Jean-Claude már január elején felállt a székéből – Vanessa helyéről –, bár még csak szóbeli megállapodásuk volt, de mindkettejüknek az a véleménye, hogy úriemberek között ez éppen annyit, sőt többet ér, mint száz pecsét és aláírás. Azóta egy Bertrand nevű fiatalember vezeti a

helyet, akinek Mario csak annyit mondott: nem várja el, hogy a ház már az idén bekerüljön a partvidék tíz legfelkapottabb étterme közé. Ami világos beszéd. Jövőre tehát muszáj lesz, különben a srácot a kisegerek martalékául veti.

Nialának születése óta van bankszámlája, amire minden évben többször kap pénzt, születésnapjára, karácsonyra, húsvétra, hogy hány rokontól, azt megszámolni se lehet. Résztulajdona még nincsen semmiben, mert a családban az a szokás, hogy a gyerekek csak tizennyolc éves koruktól kapnak önálló tulajdont a vállalkozásokban. Hacsak persze nem tesznek érte valamit. Niala számláján így is csinos összeg lehet már, tavaly óta kártyája is van hozzá, de sose használta még.

Vanessának majd jövőre lehet kártyája, addig csak bankban vehet ki pénzt a számlájáról, de azt is csak Blanche-sal vagy Georges-zsal együtt. De szépen szaporodik az ő pénzecskéje is, időnként kap valamennyit Morinéktől, akiknek jólesik, ha adhatnak valamit, meg talán már a vér szerinti apjától is. És persze a rokonoktól ugyanúgy, mint Niala.

Kissy lelki szemei előtt, mint annyiszor az elmúlt években, megjelent a kis Mohi, aki kopott pólóban járt, egy ócska övtáskával a derekán, és jó, ha tíz euró volt a tárcájában. Az volt minden vagyona. De már első alkalommal, amikor sok pénzt vett a kezébe, úgy viselkedett, mint akinek mindennap milliók mennek át a kezén, és abban az üzletben, ahol megverte Gastont, a biztonsági őrt, olyan nemtörődöm arccal dobta a pénztárosnő elé a bankjegyköteget, mint… mint egy királynő, akinek ez szóra sem érdemes. Pedig egy vagyon volt, és nem is az övé. Aztán Monacóban… amikor eltette a fantasztikus rulettnyereményt, a következő napokban senkinek nem jutott eszébe megkérdezni, hogy mire fogja költeni, van-e már terve vele. Lekötötte őket Beaulieu ezernyi csodája, és hát Mohi zárkózottságát is ismerték már. Meg hát mire is költhette volna? Hazaviszi, aztán apránként elfogy.

De Mohi megvette belőle azt a gyönyörű muszlinruhát, aminek az emlékébe Kissy mindmáig beleborzongott, valahányszor eszébe jutott, és az elég gyakran előfordult. Sehová nem vehette volna föl, soha többé, hiszen ilyen ruha csak különleges helyekre és alkalmakra való. Ha megmaradt volna Mohinak, a

muszlinruha ott maradt volna Kissy szekrényében, egy különleges este emlékeként, amihez fogható nem lesz több az életében.

Így se vette föl többé, hisz bármennyire kicsi maradt, csak kinőtte, mire legközelebb hajlandó volt ruhát venni. Meg hát ez nem is ruha, ez annak a rendkívüli estének az emléke. Csak most már a saját szekrényében tartja, nem Kissyében.

Útközben még megálltak elintézni a hétvégi bevásárlást, fél egy volt, mire hazaértek. Tom elment a taxijával, de majd kimegy a reptérre a délvidéki egerekért, péntek van, hamarosan itt lesznek. Ők készpénzzel fizetnek neki, a nancyi utat viszont az alapítvány fizeti. Tom számlát adott, amit Kissy lerakott apa íróasztalára, majd bekerül az alapítvány pénzügyi dossziéjába, a pénzt pedig Blanche utalja. Ange néni nem ér rá, vidéken van az unokáival.

Most nem főzőcskéztek, pizzát rendeltek, majd Vanessa készít nekik valamit vacsorára. Ha nem jön közbe a tegnapi hívás, akkor ma mindenki a suliban evett volna, de hát így blicceltek.

Hárman mentek ki, amikor a futár csengetett, Kissy, Jennifer és persze Suzy, akit mérhetetlen izgalomba hozott már a csengő is, hát még a dobozok illata. Éppen a hozott holmit leltározták, amikor egy rendőrkocsi állt meg a kapu előtt, és kiszállt belőle Pierre, civilben. A pizzafutár nagyot nézett, amikor a rendőr megállt mellette.

– Valami… valami baj van, biztos úr?

– Persze – felelte a hadnagy. – Állandóan. Ha nem lennének bajok, nekem nem lenne munkám. Segíthetek?

Átvett egy doboztornyot és elindult befelé.

– Segíthetsz – szállt utána Jennifer hangja. – Megmondhatod, mit ennél.

– Nem enni jöttem, kösz…

– Azt hiszed, ellenkezhetsz Vanessával?

– Ő is itt van?

– Mindannyiunkban él a szelleme – mondta Jennifer olyan drámaian, mintha Vanessa elesett volna az egérlyuk védelméért folytatott hősi harcban. Kissy lelki szemei előtt rögtön megjelent egy néhány hónapos kiscica, aki mögül alig látszik ki az apró Vanessa, amint éppen elszántan forgatja macskavérrel borított pengéjét, ám a borzalmas karmok…

– Kissy! Elaludtál? Ha odaadnád azt a pénzt, bemehetnénk enni.

Helyet foglaltak a konyhai asztaloknál, tányért tettek Pierre elé, és tálaltak.

– Szóval az a helyzet, egérkék – kezdte a hadnagy –: ha sürgősen nem találunk bizonyítékot, akkor ki kell engednünk Masszívot. Azért jöttem, hogy hazavigyem a gépét, mindent vissza kell adni neki. Aztán megfigyeljük és várunk.

Kissy lekornyadt fülekkel nézett az előtte fekvő pizzaszeletre, aztán sóhajtott, fölemelte és beleharapott.

– Logolni kell – mondta Nimby.

– Mit?

– Mindent. Kell a csóka gépére egy baba keylogger. Amint belép a Teamviewerre, lenyúljuk a jelszót és megvan a bizonyítékod. Magát a gépet fizikailag akár meg se találjuk.

– Persze, egérke – mondta Françoise. – Csakhogy ha szabadlábra kerül, semmi sem akadályozza meg abban, hogy írjon a Cruxra, vigyázzatok, srácok, csapda volt a senlis-i házikó.

– Dehogynem. Pierre közli vele, hogy a Cruxot megfigyelés alatt tartjuk, és Masszív az egyetlen, aki szabadon van és tudja, hogy Senlis-ban mi volt az ábra. Ha akár idegen címről is drót jön, tudni fogjuk, hogy ő volt, és megvan a bizonyíték, hogy tagja a Cruxnak. Aznap este már a sitten alszik megint.

A rendőr közben evett egy falat pizzát.

– Ezt megmondom neki – bólintott. – Mennyi időbe telik ezt a keyloggert fölrakni?

– Beszélnem kell Maszattal, neki minden ilyesmije van.

– Akkor szeretném, ha most nekiállnál, mert rengeteg dolgom van még ma délután.

– Keylogger? – kérdezte Maszat fél perc múlva. – Az van egy pár. Neked persze olyan kell, aki úgy elbújik, mint egy vírus. Sőt még jobban, mert víruskergető is van a gépen, az se csaphatja kupán, mi? Te öreg, figyelj már, mit nyomjunk Nimbyéknek? Valami masszív cucc kéne, Masszív gépére, muhahaha!

Kissy vigyorogva kivett egy krumplikrokettet.

– Valamelyik dll-t kéne meghekkelni a core-ban – vélte Shrek.

– Túl nagy meló, ez most azonnal kell – felelte Nimby. – Pierre máris vinni akarja a gépet.

Shrek sóhajtott.

– Nem tudtátok volna ezt reggel megbeszélni? Együtt megcsináltuk volna.

– Bocs – szólt bele Pierre –, sziasztok. Csak mostanra lett meg a döntés, hogy ki kell engedni a pasast. Egy-két nap és kint lesz.

– Akkor van még időnk…

– Sajnos ezerfelé kell rohannom. Sokat segítene, ha most elvihetném.

– És csak te viheted?

– Gyakorlatilag igen. Tudod, lezárt lakást kell fölnyitni, engedélyek, jegyzőkönyvek…

– Oksesz, ne is folytasd – mondta Maszat. – Nimby, figyelj már, tudsz javascriptben keyloggert írni?

– Tudok, ha megmondod, hogy kell. De hova tegyem?

– A krómot kell megfúrni. Van egypár finom cuccos benne. Az egyik bővítés kódjába berakod, a pofa az életben nem fogja…

– Kivéve ha letölt egy update-et – akasztotta meg Nimby a szaki gyorsan pergő szavait.

Kis csend a telefonban.

– A srácnak igaza van – szólalt meg Shrek –, nemhiába eszi azt a rengeteg sajtot. Ide profi cuccos kell, akit nem kap el a vírusevő és nem ír felül az első automata update. Figyelj, van az a stuff, tudod…

– Ne már – mondta Maszat. Kissynek előrehajlott a füle a nagy figyelemtől.

– Mondjál jobbat, öreg! Mert eddig annyit játszottál, hogy bent vagy a böngiben, már ameddig, de még ki is kell hozni az adatokat. A tűzfalat átviszed, de az első packettel megcsap a kergető.

– Utálom, amikor igazad van – felelte Maszat.

– Akkor add oda Nimbynek a stuffot, én visszamegyek a RAID-ekhez, mert egyszer ezzel is el kéne készülni.

– Nem adom – felelte Maszat, amitől Kissynek tátva maradt a szája.

– Hogyhogy nem? – kérdezte Nimby.

– Bocs, öreg, de ez nagyon ütős cucc. Nem mondom meg, honnan újítottuk, akkor se, ha már nem lesz ott a zsaru, de ez már majdnem féreg. Nagyon állat. Azt csinálsz a fej gépével, amit akarsz, és nem is sejti. A víruskergető se nyal bele. Otthon titkosítva raktuk le, nehogy valami kissrác megtalálja és összevagdossa vele az ujját. Úgyhogy dugd föl azt a gépet, router nélkül, indítsd föl és csak az IP-címet mondd, a többi az én dolgom.

– Okéság – mondta Nimby, felpattant és kiviharzott a telefonnal.

Ők egymásra néztek. Kissy megnyalta a szája szélét és vérszomjas képet vágott. Masszív olyan csapdába sétál bele, ami még nála is masszívabb!

– Nem vagyok egészen nyugodt – vallotta be Pierre kis csend után. – Ezek a fiúk igazán lelkesek, de ha valami törvénytelenséggel kapjuk el az emberünket…

– Ugyan – legyintett Françoise –, ne aggódj. Angyali srácok, csak nem csípik a shindyket. Shreknek apró kisshrekjei vannak odahaza, és Maszat is imádja a gyerekeket.

– Nem tűnt föl rajta.

A zseb nevetett.

– Persze hogy nem, a világért sem ismerné be. Csorba esne a hírnevén, hogy ő egy marcona komputerszaki. De hát én gyerek vagyok, észreveszem, ha szeretnek.

Kissy bizalmatlanul méregette Vanessát, és egyáltalán nem tetszett neki a látvány. A mikrót ez nem zavarta. Nyugodt mozdulatokkal elindult, gyorsított, elment a sarokig, ott nagy ívben visszakanyarodott és megállt előttük.

– Ennyi az egész. Tessék, ki kezdi?

Csend volt. Kissy remélte, hogy valaki más jelentkezik, és nem neki kell. Ugyanakkor tudta, hogy teljesen mindegy. Előbb-utóbb neki is ki kell próbálnia. Nem is tűnt nehéznek. De Vanessa tele volt biztonsági felszereléssel. Térdvédő, könyökvédő, csuklóvédő, és persze bukósisak. Kissy jól emlékezett arra a napra, amikor megtanult korcsolyázni. Minden biztonsági felszerelésük a télapósapka volt, pedig a jég is éppen elég kemény volt. Tapasztalta. Azóta sem érti, miért nem különítenek el egy kis területet a kezdők számára, puhább jéggel.

Most ugyanezt aszfalton, ami még keményebb? Sokkal veszélyesebb körülmények között? Mert ha ennyi mindent kell magukra csatolni, az azt jelenti…

– Kissy!

Riadtan fölkapta a fejét.

– Ne álmodozz – intette Vanessa –, tedd föl a sisakot, szerelkezz, egérke, rajta!

Kissy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– Én is tudom – bólintott a kislány. Pedig Kissy maga se tudta.

Mellettük Chantal már a csuklóvédőit csatolta föl, s kezdett belelépni a korcsolyacipőkbe. Kissy sóhajtott és indult a holmijáért.

A délvidék egerei egészen váratlanul szedték elő a csomagjukból a teljes görkorcsolya-felszereléseket. Mindenkinek mérete és ízlése szerint, tíz készletet. Elke úgyse bírja ki, hogy ne vetessen magának ő is, rég megtanul már menni vele, mire legközelebb eljön.

A Masséna téren jött az ötlet még tegnap, a D'Aubisson lányok ott jártak, s egy csapat görkorcsolyás srác száguldott el mellettük. Két perc alatt rájöttek, hogy a Jerrynek erre is szüksége van, és mentek bevásárolni.

A Jerry nem érezte úgy, hogy pont erre lenne szüksége.

– Ugyan már – mondta ki anya, amit ők maguk is gondoltak –, hogy akarjátok a shindyt görkorcsolyán üldözni? Mire ezeket fölcsatoljátok, árkon-bokron túl jár.

– Motorbicikliket is vettünk – felelte Niala –, pedig ha kocsival megyünk a helyszínre, a motorok nem teremnek ott. A Szárnyacska pedig nem segít a Crux ellen. Nincsenek tökéletes megoldások, Marie néni, csak részmegoldások vannak.

Tegnaptól máig Vanessa megtanult görkorcsolyázni, hogy őket is taníthassa. De hát neki könnyű, gondolta Kissy, helyet foglalva az egyik utcára vitt széken, hogy fölcsatolja kerekeit. Ha egy nap karra csatolható szárnyakra tennének szert, a mikró egyből felröppenne velük.

– Ügyeljetek az egyensúlyra – vezényelt Vanessa, szálegyenesen állva nyolc kis gumikerekén. – De ne feledjétek, hogy esni is megtanultatok. Kissy, Martin, elkészülnétek végre?

Kissy sóhajtva bekattintotta az utolsó csatot. Egymásra néztek az egerével.

„Bolond” – mondta Kissy tekintete.

„Bolond” – értett egyet Martin tekintete.

„De szeretjük.”

„Nagyon is.”

Föltápászkodtak és megpróbáltak talpon maradni. Kissynek elsőre majdnem öt másodpercig sikerült, aztán visszacsüccsent a székre.

– Nem rossz, egérke – mondta közben mesterük Françoise-nak. – Csúsztasd a lábad, és fokozatosan gyorsíts.

Elhúztak Kissyék előtt, Françoise gurulva, Vanessa szinte száguldva. Aztán a zseb éppen Kissy előtt elvesztette az egyensúlyát. A bal oldalára esett, ügyesen összegömbölyödve, ahogy tanulta. Áthengeredett a fején és ülve maradt.

– És most? – kérdezte.

– Mi az, hogy „és most”?

– Hogy fogok fölállni innen?

Vanessa csípőre tette a kezét, s visszakanyarodott a kislányhoz.

– Ahogy általában szoktál, csak most kerekek vannak a talpadon. Támaszkodj meg és emelkedj föl.

– De kimegy alólam a kerekem és az orrom lyukat üt az aszfalton – magyarázta a zseb.

Vanessa elnevette magát.

– Rá se ránts. Elég kicsi az orrod, akkora lyuk nem fogja zavarni a forgalmat.

A festés miatt nomád körülmények között aludtak – de eszük ágában se volt nomád körülmények között étkezni. Hogyisne. Már vacsorára is eredeti Vanessa-féle szendvicseket ettek, bejegyzett védjegy, szerzői jogvédelem alatt. Másnap ebédre pedig igazi Vanessa-kaját ígért a mester. Hogy az mi lesz, arról fogalma sincsen, közölte. Ráér akkor kitalálni, amikor hozzálát kuktáival.

Reggelinél Nimby elmesélte Jack és Huhu legújabb leveleit. Sajnos nem tudnak fényképeket küldeni a hétvégéről, Jack öszszes képe használhatatlan, Huhu meg egyáltalán nem is fotózott, nem volt nála gép. De úgyis el kellene maszkírozni a kis-

lányokat, saját magukat meg pláne, kész lebukás, ha egyszer rossz kézbe kerülnének. Páran eléggé morogtak, nekik Huhu azt felelte, hogy a gyerekeket nem fotózni kell, megmondta, hogy mit kell velük csinálni helyette, és ha legközelebb elkapnak pár gyereket, jöjjenek el a többiek is.

Jack és Huhu leveleit madame Morillon írja a Jerry adatbázisának felhasználásával, a két shindy gépének pontos másolatairól. Egy pici irodában vannak elhelyezve, mindkettőn tábla a „tulajdonos” nickjével és valódi nevével, mellettük egy tonna kinyomtatott infó. Az iroda mindig zárva van, idegeneknek belépni tilos.

Nyolc óra ötvenkor Aranyos írt pár sort, tartalmilag nem volt bennük semmi különös. Az egerek nem olvasták, nem kértek értesítést a Crux leveleiről. Nimby szokta naponta átnézni a forgalmat, és beszámol arról, ami említést érdemel.

Aranyos leveléről nem tőle értesültek. Kilenc óra tízkor telefonált Pierre.

– Hát úgy néz ki, megvan Aranyos.

Kissy érezte, hogy a füle pörögni kezd a festősapka alatt.

– Húsz perce küldött egy levelet, és elfelejtette titkosítani az IP-címét.

– Hol van?! – vakkantotta Vanessa, és tett egy lépést az ajtó felé.

– Liège-ben. A főnököm most beszél a belga kollégákkal, valószínűleg oda is utazik. Egyelőre ennyit tudok mondani. Majd hívlak, sziasztok!

– Hogy lehet elfelejtse titkosítani IP-címét? – képedt el Elke, aki persze ott volt velük a netbookban.

– Úgy – mondta Nimby –, hogy az adatok ilyenkor óriási kerülőt tesznek, átmennek a jó zsúfolt proxyn, tehát nagyon lelassul minden. Nem tarthatod folyton bekapcsolva, mert ősz szakállad nő. Akkor kapcsolod be, amikor kell. Hát ő most elfelejtette. Vagy azt hitte, hogy be van kapcsolva, de a program csődöt mondott…

– Megvan az ebédünk – suttogta Françoise átszellemülten. – Vanessa, tudsz jó shindyrecepteket?

– Amennyit csak akarsz – nevetett a mikró –, de most inkább hozd a mintás hengert, essünk neki ennek a falnak.

De az ebéd mégsem shindyből készült. Délben Vanessa kijelentette, hogy most már nem vár tovább, ha Pierre eddig nem hozta el Aranyost, akkor ma már nem eszik meg. Kér egypár kuktaegeret és irány a konyha. Kissy és Jennifer jelentkezett. Bemasíroztak az alagsori fürdőszobába, a festékfoltos köpenyeket és sapkákat bedobálták a kádba, már ázott egy adag a hígítóban. Aztán alaposan megmosták a kezüket, végignézték egymást, nincs-e festék valakin – csupa sötét színű holmit vettek föl, kéket, zöldet, barnát, amin jól látszik a festék –, aztán fölbaktattak a konyhába.

– Cin-cin? – érdeklődött útközben Jennifer.

– Csirke, rizs meg saláta – felelte séfjük.

A két kukta egymásra nézett. Ezek a szavak bármit jelenthetnek Vanessánál.

– Jól van – mondta a mikró a konyhába lépve –, van a hűtőben egy tonna csirkemellfilénk, kell fokhagyma, barna cukor és olívaolaj. – Jennifer már indult is a kamrába. – Te pedig, egérke, hozz nekem rizst, azt a hosszú szeműt, répát, zöldbabot, hagymát.

Kissy szalutált és ment. Jennifer éppen a csirkés kosarat hozta ki a kamrából. Besurrant mellette a növényekért. Végre megtudja, mire kell a barna cukor. Amikor a mikró megvette, nem volt hajlandó megmondani.

Míg ők szállítottak, mesterük beöltözött előírásszerűen, aztán bekapcsolta a sütőt és bezsírozott egy nagy sütőedényt.

– Egy önként jelentkező vágja apróra a fokhagymát, tizenkét gerezdet. Vékony szeletekre. Egy másik önkéntes párolja meg olajban. Én addig csinálok húslevest, az kell a rizshez.

Jennifer maga elé húzta az első gerezd fokhagymát, amint Kissy megtisztította, és gyakorlott mozdulatokkal szeletelni kezdte. Kissy is kést ragadott és munkához látott. Két szorgalmas, csendesen sírdogáló kisegér.

Szerencsére gyorsan megvoltak vele. Jennifer megpárolta, aztán átadta Vanessának, aki összekeverte a barna cukorral. Kissynek eszébe jutott a méz és a mustár, és biztos volt benne, hogy séfjük tudja, mit csinál.

A csirkemellek már a tálban feküdtek. Vanessa kanállal szépen elterítette rajtuk a cukros-fokhagymás keveréket, megsózta, megborsozta és betette a sütőbe.

A kockából készült húslevesbe beletette a rizst, a zöldbabot, a répát és a hagymát. A répát Jennifer fölszeletelte, a hagymát Kissy halkan zokogva apróra metélte. Persze most is alkalmazta a régi trükköt, hogy a hagymát először is félbe kell vágni, a vágási felületeket pedig papírral megtörölni, így sokkal kevésbé csíp – de azért így is éppen eléggé.

Vanessa megolvasztott némi vajat, beleöntötte az edénybe, sót és vizet adott hozzá, és bólintott.

– Hozzatok nekem kígyóuborkát, joghurtot, mentalevelet, citromlevet és őrölt köménymagot.

Már ugrottak is. Vanessa ritkán, egyre ritkábban mondott mennyiségeket a nyersanyagokhoz. Annyit hoznak, amennyi van, vagy amiből sok van, abból egy dobozzal, flakonnal, akármivel. Ha marad, visszaviszik, ha nem elég, hoznak még. Vanessa érzés alapján adagolta a hozzávalókat, a legritkább esetben mért ki valamit, inkább csak berakott valamennyit a tálba, szemügyre vette és eldöntötte, hogy kell-e még.

Az uborkát meghámoztatta velük, kettévágatta, a magos részét kivájatta. Közben egy nagy keverőedényt teleöntött joghurttal, beleszórta a fűszereket, némi cukrot és kevergetni kezdte.

– Jól van, egérkék. Kockázzátok föl az ubit, ezt keverjétek össze rendesen és öntsétek rá, képezzen szép bevonatot az uborkán. Én ránézek a rizsre.

Fura kaja, gondolta Kissy, de biztos, hogy finom. Vanessa minden receptet megbeszél Isabelle nénivel, esetleg Marie-val, a szakácsnővel. Marie is remekül főz, Isabelle néni ízlése és elvárásai szerint, és mindketten pontos útmutatásokat adnak a kislánynak, hogy kell elvégezni egyes műveleteket, mire kell ügyelni.

Vanessa rengeteget beszélget konyhaművészetben jártas ismerőseivel, és állandóan tanul valamit. Ezt a hagymás trükköt is ő hozta a csapatba évekkel ezelőtt, azóta valamivel kevesebbet sírnak hagymaszeletelés közben.

Kissy néha eltöprengett, vajon mi lesz a mikróból. Biztos volt benne, hogy szép karriert fog befutni, Niala is milyen régen… persze, amikor betörtek a pornóárushoz, akinek a pincéjében Martinnek megsérült a lába, akkor mondta Niala, hogy ha kell,

ők ketten kártalanítják majd az alapítványt. Vanessával. Vagyis a kislány őszerinte is jól fog keresni.

De mit csinál majd vajon? Szakácsnő biztosan nem lesz. Egy nagy étterem séfje, akinek száz kukta dolgozik a keze alá… az már talán. De nem, mégse. Szeret főzni, de alkalomszerűen. Kikapcsolódásként.

Zenész se lesz. Ahhoz olyan sok gyakorlás kellene, amihez neki nincsen türelme. Leül a szintihez, játszik öt percet vagy két órát, ahogy éppen kedve tartja, és lehet, hogy aztán egy-két napig nem nyúl a hangsz…

– Kissy!

Fölkapta a fejét. A mikró állt előtte, akiről mostanáig morfondírozott. Lepillantott. A tálban szépen elrendezve feküdt az uborka, leöntve a joghurtos keverékkel.

– Megint elábrándoztál – világosította föl Vanessa teljesen fölöslegesen. Ezt magától is tudta. – Elmondom újra: tálalhatunk.

– Nahát, indiai kaja – mondta Martin, amikor hozzáláttak, Kissynek pedig megrebbent a füle. Hát persze. Azért volt fura ez a kaja, mert indiai. Ő ritkán eszik indiait, Martinnek egy ideje alábbhagyott ez a szenvedélye, és régebben is inkább étteremben evett indiait, de többnyire Kissy nélkül. Egyszerűen így jött ki a lépés. De milyen jó ötlet volt Vanessától, hogy most ezt találta ki. Mert ráadásul finom is.

A negyedik falatnál tartottak, amikor apa hazaért. Egyenesen bejött a konyhába és szigorúan rászólt Vanessára:

– Ott maradsz!

Pont mint Suzyre, és csak aztán mondta, hogy sziasztok. A kislány csakugyan félig fölállt már, de most visszaereszkedett és láthatóan dohogott, amiért nem szedhet apának a kajából. De hát apa elég nagy már hozzá, hogy egyedül tálaljon magának. Kezet mosott, helyet foglalt Kissyvel szemben, megkóstolta a rizst és helyeslően bólintott.

– A séfegér megint remekelt. No, eldöntöttétek már, hogy megépítitek-e nyáron a kis házat?

A vállukat vonogatták. Dehogyis döntötték el. Jó lenne, persze. De Beaulieu-be menni is. Vagy akár végigautózni megint az országon Tomékkal és a szörnyeteggel.

– Csak mert hoztam egy meghívást a nyárra.

Kissy igyekezett érzékeltetni, hogy az ő helyén most egy nagy piros kérdőjel eszi a csirkét. Többfelől kérdések röppentek: hová, mikor, kitől.

– Amerikába – felelte apa. – Két hétre. Lesz egy beruházásunk egy ottani céggel, és meghívtak családostul. Erre azt mondtam, nekem tizenegy gyerekem van. – Kissy a szeme sarkából hirtelen kigyulladó fényességet pillantott meg. Ott ül Vanessa. – Megkérdezték, mekkorák. Elmondtam, aztán persze azt is, hogy honnan lettek. Az üzletfél el volt bűvölve és kijelentette, hogy mind a tizenegyet várják.

Kis csend lett. Az egerek büszkén néztek össze. Már világhírűek.

– Ott született Tom és Jerry – cincogta Françoise áhítattal –, sőt Miki egér is. Ott a helyünk.

– Hatalmas ország – suttogta Chantal –, rengeteg shindyjük lehet…

– Gee whiz – mondta Jennifer amerikaiul; Kissynek sejtelme se volt, mit jelenthet. – És merrefelé lakik ez az úr?

– Azt mondta, San Francisco közelében.

– Frisco, wow. És elfogadtad a meghívást?

– Megkockáztattam. Hátha nem dobtok a cicák elé…

Nem dobták. Éljenzésben törtek ki, és elénekelték a Tom és Jerry főcímzenéjét.

Andante dairy picolo. Édeskés-savanykás, tavaszi jellegű sajt, gyártják a kaliforniai Petalumában. Ashed tomette. Hamuval borított kecskesajt, krémes fehér belseje és mogyorós íze van. Gyártják a kaliforniai Willitsben…

Persze hogy megvolt nekik *A sajtok nagykönyve.* Tavalyi kiadás. Nimby szerint a modern, művelt egér ismeri a szakirodalmat, lépést tart a legújabb eredményekkel. Sajtipar, kérdezte apa. Sajtművészet, felelte Vanessa. A sajtkészítés is művészet, de a felhasználása még inkább. Mario sokszor negyedórákon át vizsgálgatja a sajtféléket egy-egy rendelés előtt, latolgatja, hogy mihez mi illik, nemcsak a család fogyasztására, a panzió konyhájára is. Mert a vendégnek olcsó, de jó étel dukál.

Kissy régóta ismerte Girottiék elveit. A panzió hasznának fő forrása az, hogy igyekeznek mindig kiadni minél több szobát és

a lehető legolcsóbban megszerezni a nyersanyagokat. De vacak árut nem vesznek, az éléskamra tartalmának legalább a feléből azért kapnak engedményt, mert évek óta vásárolnak nagy tételben ugyanott. Inkább a vegyiárun spórolnak, főleg a tisztítószereken, mert abból a legolcsóbbtól is tiszta lesz az edény, az ágynemű vagy a padló, a vendéget pedig nem érdekli, hogy mit használnak.

Isabelle néni szerint a vendégek nyolcvan százaléka imádja a konyhájukat. Tizenöt százalék csak jónak, elfogadhatónak tartja, és van öt százalék, akiknek nem tudnak a kedvére tenni. Más az ízlésük. Megesik néha, hogy egy-egy vendég – főleg gyerek – annyira nincs kibékülve a panzió konyhájával, hogy még a szobaárban foglalt reggelit sem szolgálják fel neki, és visszaadják az árát. Ilyenkor a vendég, illetve a szülei nagyon elégedettek, és ez többet ér, mint az a pár euró. Mario azt szokta mondani: egy elégedett vendég nulla és tíz közötti további vendéget ér. Mert lehet, hogy sose tér vissza és az ismerősei se jönnek el, de megesett már, hogy tízen is hivatkoztak ugyanarra a korábbi vendégre.

Vendégek… A panzió vendégei közt is akad egy-kettő, aki szétviszi a hírt a világban, hogy Beaulieu-ben kisegerek élnek, akik levadásszák a pedofilokat. De most majd ők lesznek a vendégek San Franciscóban, és ott is megalapozzák hírnevüket. Amerikában minden sarkon belebotlik az ember egy maffiózóba, ezt mindenki tudja, aki néz filmeket. Hát majd visznek Nimbuszt magukkal.

Aztán jöhet Japán és Ausztrália, és jövőre a Szaturnusz!

– És mi van a neuillyi pasassal? – kérdezte Kissy.

– Nem tudom – felelte Pierre. – Azt az ügyet nem én viszem.

– Hanem ki?

– Fogalmam sincs. Artois kiosztotta valaki másra, innentől nem az én gondom. Elég fejfájást okoznak nekem a ti klubtagjaitok.

– A neuillyi pasas is a mienk – felelte Kissy ellentmondást nem tűrően. – Emlékszel a képekre?

– Jobban, mint szeretnék.

– A pasas kikészített bundájára akarok lépni, amikor fölkelek az ágyból – jelentette ki Kissy, és a Százasra gondolt. Milyen rég is volt már. A Százas azóta hozzászokott a börtönkoszthoz.

– Akkor miért nem hívod föl Artois-t és beszéled meg vele?

Kissy pislogott.

– Ez még nem jutott eszembe.

– Pedig kézenfekvő. De most le kell tennem. Majd beszélünk. Szia!

Ebben a szünetben Kissy már nem telefonálhatott, a következőben pedig Artois foglalt volt. De földrajzóra után sikerült elérnie.

– Egyelőre nagyon keveset tudunk – mondta a főfelügyelő. – A lakás megvan, nemcsak az ablak látószöge alapján, de az a szoba mindmáig ugyanúgy is van bebútorozva. Csakhogy a bútorzat már tíz éve nem változott, és a tulajdonos hölgy kiadja azt a lakást. Többnyire csak pár hétre… százával voltak bérlői. Teljesen kétségbe ejtette, amit megtudott; magukat a képeket nem mutattuk meg neki… A kollégám jelenleg a bérlők névsorát böngészi és igyekszik megtudni róluk mindent.

Kissynek be kellett érnie ennyivel, de csak a következő szünetig. Angolóra alatt jött rá, mit kell tenniük, és óra után azonnal hívta a főfelügyelőt megint. Artois töprengett egy kicsit, aztán azt mondta, miért is ne, de kell hozzá a tulajdonos is, majd elküldi a telefonszámát.

A szám perceken belül megérkezett, Artois alighanem az a típus, aki annyira elfoglalt, hogy vagy azonnal megcsinál valamit, vagy elfelejti. Kissy bólintott és földrajzórára menet továbbküldte a Jerrynek az adatokat egy kérdéssel: mitévők legyenek?

– Jó napot, madame Rapons, Françoise Chaton vagyok a Jerry Alapítványtól. Artois főfelügyelőtől kaptam a számát.

– Igen? – kérdezte az idős hölgy hangja. – Mit óhajt?

– Szeretnék találkozni önnel és megnézni azt a bizonyos lakást a szállodával szemközt.

– Hát kérem… én nem tudok odamenni…

– De megengedi, hogy én odamenjek, asszonyom?

– Kérem… ahogy kívánja… illetve… várjon egy percet.

Kissy várt. A suli folyosóján állt, egy falmélyedésbe húzódva, és a faliórát leste. Még öt perc a szünetből. Az utolsó órájuk matek.

– Halló?

– Itt vagyok, madame.

– Mondja, itt tud lenni úgy egy óra múlva?

– Sajnos csak több mint egy óra múlva tudok elindulni, asszonyom.

– Ó, az még jobb. Tudja, hol van a Bellerive-lakótelep Puteaux-ban?

Kissy elmosolyodott. Hogyne tudná. Ezer éven át volt neuillyi lakos. Ha az utcájuk végén kinézett a Szajnára, a Puteaux-szigeten túl pontosan azt a lakótelepet pillantotta meg.

Egy óra múlva már lobogó fülekkel motorozott végig a tavaszi fényben úszó rakparton, a fasor zöld-arany árnyékában, ami egészen olyan volt, mint a panzió kertjének színei. Különféle dallamokat dudorászott, amíg el nem érte célját, egy sokemeletes lakótelepi házat, mellékutcák szövevényén át. Lezárta a motort, levette sisakját – hogy is loboghattak volna a fülei, csak jól hangzott – és besétált a házba.

Madame Rapons a harmadikon lakott. Fél percen belül ajtót nyitott és meglepően fiatalnak tűnt a hangjához képest.

– Madame Rapons – kezdte Kissy kicsit zavartan.

– A rendőrségtől, ugye? Már várja magát – felelte a hölgy, ezzel megmentve őt attól, hogy be kelljen ismernie tévedését.

Az igazi madame Rapons a nappaliban várta, egy karosszékben. Csakugyan nagyon öreg volt.

– Jó napot, kedves. Jöjjön, kerüljön beljebb.

Kissy besétált a szobába, behúzva farkincáját és nagy füleit. Nem mintha bármit is ért volna az álcázás. Pontosan látta, milyen állat fekszik a hölgy ölében. Aludt, vagy legalábbis csukva volt a szeme. De bármikor megérezheti az ő szagát és besúghat asszonyának mindent.

No sebaj. Van nála fegyver.

Már kinyitotta a száját, amikor újabb élőlény jelent meg jobbról, éppen akkor állt fel. Egy öltönyös férfi.

– Jó napot, asszonyom… uram. Françoise Chaton vagyok… a hölggyel már beszéltünk telefonon.

– Említette – lépett közelebb a férfi. Harmincasforma volt, korán kopaszodott, és volt valami gyanakvás az arcán.
– Az unokám, Georges – mondta madame Rapons. – Szerettem volna, ha ő is jelen van. Ugyanis ügyvéd.
Kicsit megnyomta az utolsó szót. Kissy válaszolni akart, de az ügyvéd megelőzte.
– Ön nagyon fiatal, ha megengedi. Szabad tudnom, mi a rendfokozata?
Kissy elmosolyodott.
– Én nem vagyok rendőr, uram, ez félreértés. Egy polgári alapítványtól jöttem.
– Artois felügyelőre hivatkozott, ha jól értettem – felelte a madame.
– Igen, asszonyom – nyújtotta át Kissy az igazolványát. – Mi nyomozunk az ön lakásában történt bűnügyben.
A férfi az igazolványért nyúlt; Kissynek megkésve jutott eszébe, hogy a hölgy talán nem is tudja szemüveg nélkül elolvasni. De az illem akkor is azt diktálta, hogy neki adja. Az ügyvéd átvette és figyelmesen tanulmányozni kezdte.
– Artois úr csak annyit mondott, hogy egy gyermeket bántalmaztak a lakásomban – mondta madame Rapons. – Ön tudja, mi történt?
– Igen, madame. Ami azt illeti, én magam ismertem fel a helyszínt, vagyis a szálloda homlokzatát a szoba ablakán át.
– Tehát mi történt végeredményben?
Kissy úgy döntött, ha kérdezték, válaszol. A hölgy idős és beteg, de nem fogja a kedvéért szépíteni a tényeket. El akarja fogni azt a shindyt.
– Megerőszakolták, madame. Többször és többféleképpen.
– Szent Isten – motyogta a hölgy. – Mekkora… mekkora gyermek volt?
– Öt-hat éves kislány, amennyire meg tudtuk állapítani.
Madame Rapons elszörnyedve mormogott valamit, Kissy pedig Elkére gondolt, aki éppen előző nap ígért borzasztó verést pontosan ennek a shindynek. Nem sokkal korábban látott pár régi Bud Spencer és Terence Hill-filmet (amik náluk családi darabnak számítanak, hiszen Terence Hill igazi neve Mario Girotti, akárcsak Marióé, és róla nevezték el a panziót), és az egyikben volt egy pasas, aki folyton kapott egy-egy hatalmas

pofont, és olyankor kiköpte egy fogát. Elke megígérte, hogy a shindy több fogat fog kiköpni, mint ez a pasas, legalább negyven-ötven darabot, és nem érdekelte, hogy senkinek nincsen ennyi foga.

– Kisegér már tanulta negatíf számokat – jelentette ki. – Shindynek maradik mínusz tíz-tizenöt fogája, és kész. Masszívnek csak meglazítottalak fogáit, de ez a shindy rossz helyre tette lót, amikor hagyta lefénykép csinál magáról.

– Rossz lóra tett – javította ki Françoise.

– Én is azt mondtam. Pasas volt mennyi, mikor kislányat disznólkodta, ötven? Nem akarom látni ötvenegyedik szülinapját megérje szabadlábra. Beszéltem, uff.

– Ez borzasztó – mondta az ügyvéd az igazolványnak. – Azért megenged egy kérést?

– Parancsoljon.

– Láthatnék egy valódi igazolványt is? Mert ez itt – nyújtotta vissza – inkább valamiféle játék.

Kissy meglepve vette át az igazolványát, egy pillanatra még ki is nyitotta. Belepillantott. Csakugyan. Hiszen ezeket az alapítványi igazolványokat Nimby csinálta nem sokkal a Jerry létrejötte után. De azóta úgy használják őket, mintha a köztársasági elnök írta volna alá az összeset. Vagy a pápa. Vagy a dalai láma. Vagy akár maga Vanessa, személyesen. A zsebeknek is van, mindegyiküknek van. Nimby valamikor csinált tartalékokat is, ha elvesznének. A Vilma és a Béni bázis páncélszekrényében egy-egy teljes készlet van.

Mialatt mindezeket végiggondolta, kihúzta a cipzárt az övtáskáján, kivette a tárcáját, kinyitotta és kivette belőle a személyi igazolványát, anélkül hogy lepillantott volna. Végig az idős hölgyet és az unokáját nézte. No meg a macskát.

Csak azért is a hölgynek adta ezt az igazolványt is. Az unoka ezúttal nem nyúlt érte, a nagymama fölé hajolva elolvasta az egyik, majd a másik oldalát.

– Hm – mondta kisvártatva.

Kissy tudta, hogy ez minek szól. A születési dátumának. De hátha beéri ezzel a hümmögéssel.

Nem érte be.

– Tehát még tizenhét éves sincs – állapította meg. – Megtudhatnám, hogy miért éppen magát küldte az alapítványa?

– Mert éppen én értem rá, uram – közölte Kissy, alig csípősen. Egy Jerrynek mindenre van válasza. – Jöhetett volna valamelyik tizenkét éves tagunk is. De én jöttem.

– Úgy. *Felnőttek* is vannak a maguk alapítványában?

Kissynek egy szempillantás elég volt, hogy elcsodálkozzon: mindenki más az ő helyében méregbe gurult volna, amiért gyereknek tartják, de ő még örül is neki. Mert amíg vannak felnőttek, akik gyerekszámba veszik, addig a shindyk között is akadhat, aki bukik rá.

– Vannak, monsieur Rapons – felelte, bár fogalma se volt a férfi családnevéről. – Még ügyvéd is akad köztünk. Idősebb, mint maga.

A férfi arcán mosoly suhant át az utolsó szavakra.

– Csakugyan? Esetleg a nevét is elárulja? Hátha ismerem.

– Alig hinném. Toulonban praktizál, doktor Auguste Jourdainnek hívják.

Az ügyvéd nagy szemekkel nézett rá.

– Ez meglep. Ugyanis ismerem a nevét, bár csak az írásai révén. De ő egész más területekkel foglalkozik.

– Bizonyára. Nekem fogalmam sincs róla, hogy mivel foglalkozik, de a fia egyik alapító tagunk, ő hozta hozzánk.

Közben átvette és elrakta az igazolványát. Madame Rapons fészkelődni kezdett a karosszékben, ami nem kis aggodalmat keltett Kissyben. De nem, a cica nem nyitotta ki a szemét.

– Kedves Georges-om, volnátok szívesek helyet foglalni? Fáraszt, ha fel kell bámulnom rátok.

Kissy bólintott és letelepedett a hölggyel szemközti fotelbe. Az ügyvéd is odahúzott magának egy széket.

– És fárasztasz ezekkel az igazolványokkal is – folytatta a madame. – Engem nem érdekel, hogy a kislány kicsoda és honnan jött. Az érdekel, hogy mit akar.

– Ahogy kívánod, nagymama. Akkor hát, kisasszony, hallgatjuk.

– Amint a telefonban is mondtam – Kissy továbbra is a madame-hoz intézte szavait –, szeretném megnézni azt a lakást. Fényképeket szeretnék csinálni, amiket majd összehasonlítunk a bűncselekményről készült képekkel.

– Tehát lefényképezték? – kérdezte a hölgy döbbenten.
– Igen, asszonyom. Pornóképek készültek a férfiről és a kislányról. De az arcok nem láthatók.
– De hát ki… a fényképeket ki készítette?
– Ezt nem tudjuk.
– Ez is bűncselekmény – jegyezte meg az ügyvéd. – És bűnsegéd volt abban, amit a társa elkövetett. Mikor történt?
– Nem tudjuk.
– De nagyjából?
– Annyit tudunk, hogy a képek januárban már léteztek, de a fényviszonyok alapján nem télen készültek.
– Tehát több hónaposak.
– Vagy akár több évesek, uram. Lehet, hogy a kislány felnőtt azóta. – Ha ugyan életben hagyták, gondolta, de ezt nem mondta ki. – Lehet, hogy a tettesek már nem is élnek. Engem az érdekel, hogy megtaláljuk őket…
Ekkor a hölgy ölében kis mocorgás kezdődött, és Kissy azon kapta magát, hogy egy zöld szempárba bámul alig egy méterről. A szemek leplezetlen közönnyel néztek vissza rá, sőt inkább keresztülnéztek rajta, szerencsére.
– No de ha így van – hallotta a hölgy hangját –, ugyan mit tehetünk ennyi idő után?
Kissy kiszabadította tekintetét a zöld szemek fogságából. Ezt az öreg macskát különben is két ujjal elintézi, csak merjen egy rossz szót szólni.
– Próbálkozhatunk, madame. Az alapítványunk négy éve harcol a pedofilok ellen, és ha valamit megtanultunk ezalatt, az az, hogy a legkisebb dologba is bele kell kapaszkodni, mert a megoldás sokszor a legváratlanabb helyről érkezik.
– Értem. Mi a véleményed, kedves Georges-om?
– Őszintén bevallva időpocsékolásnak tartom, nagymama.
– A saját időmet pocsékolom, doktor úr – vágott vissza Kissy.
– Attól tartok, az enyémet is fogja. Ismerem nagymamát: azt fogja mondani, hogy én is tartsak magával és legyek a segítségére.
– Hát ha ilyen jól tudod – felelte madame Rapons –, akkor már indulhattok is. Kifelé menet pedig szóljatok a lánynak,

hogy hozhatja a teámat. Viszlát, kedvesem, örültem a találkozásnak.

Kissy megkönnyebbülten vett búcsút a zöld szemektől.

Az ügyvéd kocsijával mentek; Kissy rég nem csinált abból problémát, hogy beüljön egy idegen férfi kocsijába. Hiszen a legrosszabb, ami történhet, hogy *nem* cipeli el valami elhagyatott helyre, *nem* teperi le, *nem* adja el monacói leánykereskedőknek… és pontosan így is történt. Pár perc alatt megtették az alig néhány saroknyi utat, parkolóhelyet keresni tovább tartott. Útközben nem tudtak beszélni, az ügyvédet fölhívták peres ügyben. Hogy az ügy miről szólt, Kissy nem tudta, de nem is érdekelte. Másmilyen peres ügyre fájt a foga.

Kiszálltak, a kapu előtt Rapons doktor megelőzte és kinyitotta neki, majd a liftajtót is, azzal az automatizmussal, amit a sokéves megszokás ad az embernek. Kissy mindkettőt biccentéssel köszönte meg.

– Most valami külföldi lakik a lakásban – kezdte az ügyvéd még a parkolóban. – Valamilyen képzőművész.

– Beszél franciául?

– Nem tudom… sosem találkoztam vele. Nagymama említette most, amikor a rendőrség megkereste, de ő sem tudja a részleteket.

Kissy talált egy hiányzó mozaikdarabot.

– Ki intézi a lakás kiadását?

– Egy ügynökség. Ők adták meg a rendőrségnek a korábbi lakók adatait.

– Mindig ugyanez az ügynökség végezte?

– Tudomásom szerint igen.

Kissy bólintott; ezzel a mozaikdarabbal nem sokra megy. A lakók adatait majd elkérik Artois-tól. Nem mintha végig akarna látogatni mindenkit, aki több év alatt megfordult a lakásban. Dehogy. Az a legfontosabb, hogy kiderítsék, mikor készült a kép, és máris kiesik a bérlők egy része.

Az ügyvéd csengetett be a lakásba és ő mutatkozott be az ajtót nyitó férfinak.

– Jó napot, uram. Georges Rapons vagyok, a lakás tulajdonosa küldött. Elnézést, amiért zavarjuk, de szükségünk van a segítségére.

Kissy bekukucskált az ügyvéd mellett. Hétköznapi, keskeny előszoba. A falon kis polc, pár apró dísztárggyal. Tekintete visszavándorolt a bérlőre. Negyvenesnek tűnt, rövidre nyírt szakálla volt, nagy, kíváncsi szeme. Kopott pólót viselt, ami valaha sötétkék lehetett, és valamilyen világosabb színnel békejelvényt festettek rá. A térdig érő, szakadt farmer is elég ócska volt. A pasas vagy nagyon szegény, vagy nagyon nagy művész.

– Ért engem, uram? – kérdezte Rapons doktor.

Vagy nagyon nagy, nagyon szegény művész.

– Ó, persze… bocsánat… Artem Aszkarjan… fáradjanak be maguk.

Egész jó volt a kiejtése. Ez örmény név, állapította meg Kissy. Ő pedig tud örményül. Volt egy örmény szomszédjuk még Neuillyben, tőle tanulta. Sok-sok éve, de ma is kitűnően emlékszik mindenre.

– Parev – mondta, és belépett.

– Hajeren khoszum jek? – lepődött meg a pasas.

– Csak ezt az egy szót ismerem – vallotta be Kissy, s besétált a szobába.

A szoba pontosan olyan volt, mint a képeken. Kissy tekintete először az ágyon akadt meg, és viszketni kezdett a zsebében a kése nyele. De hát a bútor nem tehet semmiről. Odament hozzá, egy pillanatig valami nyomokat keresett rajta, de hát ez ostobaság. Rumli volt rajta, szétdobált párnák, francia újságok és néhány könyv, fura betűkkel. Nyilván örmény. Nem, ha bármi nyomra bukkanhat, akkor az nem az ágy, nem az asztalka… semmi olyan helyen nem lehet, ahol azóta a lakók naponta százszor megfogtak, átrendeztek mindent.

A könyvespolchoz lépett, tanulmányozni kezdte. A polc jól látszik a pornóképek egy részén. Meglehetős rendetlenség van rajta, és most már sejti az okát. Ezt a lakást csak néhány hétre szokták bérbe venni. Nem vacakolnak azzal, hogy az utódaik számára különösebb rendet csináljanak.

Elővette a telefonját, belépett a doboz megfelelő rekeszébe, kiválasztott egyet a képek közül. Ezeken a pasast és a kislányt lefestették, semmi kedvük nem volt őket bámulni. Pár pillanatig szemlélte a kép egy kinagyított részletét, aztán a polcra né-

zett, megcsóválta a fejét, keresett egy másik képrészletet. Próbált hasonlóságokat és különbségeket találni. Valamit, ami…

Ebben a pillanatban egy ember lépett a háta mögé. Kissy villámsebességgel megpördült és rú…

Valahogy sikerült lefékeznie a mozdulatot és visszanyerni az egyensúlyát. Az ügyvéd döbbenten állt előtte.

– Izé… én… elnézést – motyogta Kissy.

– Én csak…

– Persze, semmi baj. Túl jók a reflexeim. Ne haragudjon.

Megigazította a haját és megint a telefonra pillantott, majd a polcra. Nocsak. Azok a számjegyek ott… de ehhez ő túl kicsi egér.

– Doktor úr, lenne szíves levenni azt a könyvet a legfelső polcról?

– Melyiket?

– Azt ott balra… amelyik félig látszik a doboz mögött.

Az ügyvéd levette. Kissy tovább nagyította a képet, és összehasonlította a könyv gerincével. Egyezett.

– Látja? Ez a könyv szerepel a fotón is.

– Kérem – szólalt meg az ajtóban egy ideges hang –, az könyv nem az enyém. Már itt volt, én mikor jöttem. Szabad tudni, mit maguk keresnek?

– Ó, hogyne, Aszkarjan úr – felelte Kissy. – Bocsásson meg. Önt senki nem gyanúsítja semmivel. De ebben a szobában bűncselekmény történt, és szeretnék minél többet tudni. Ez itt egy 2009-es brüsszeli telefonkönyv. Nézze – lépett a férfihoz és odamutatta a képet –, ez ugyanaz a könyv.

– Látom. De mit ez jelent?

– Azt, hogy a kép nem lehet régebbi, mint a kétezerkilences év. Azelőtt ez a könyv nem létezett.

– De igen – volt a válasz. – Telefonkönyvek megjelennek kicsit előbb, mint mikor kezdődik új év.

– Ez igaz – ismerte el Kissy. – De nézze csak… ez itt az ablak. Látja az erős fényt? Ez a kép nyáron készült. Szerintem 2008 nyarán még nem volt meg a 2009-es telefonkönyv.

– Ahá, értem – bólogatott a bérlő széles mosollyal. – Hittem én azt mindig, Sherlock Holmes egy férfi.

Kissy elvigyorodott.

– Köszönöm. Sok éve gyakorolom.

– Maga? Sok éve? Hiszen van maga még egészen fiatalka.
És csak tíz centi magas, tette hozzá Kissy gondolatban.

A Jerry Alapítvány Helyszíni Kisegere ide-oda járkált a kis szobában, mindent aprólékosan áttanulmányozott, s a telefonját nézegette. Háta mögött a két férfi beszélgetett.
– Ön mivel foglalkozik, monsieur?
– Én iparművész vagyok. Formatervező. Csináltam tányérokat, poharakat sokáig, meg dobozokat minden dolgoknak. De akartam most változtatni, és inkább csinálni gépeknek külső burkolatokat. Vállaltam állást itt, önök gyönyörű hazájában. Csak még nem van meg hozzá lakás is, és addig lakom ez lakásban. Monsieur csinál mit, ha szabad kérdezni?
– Én ügyvéd vagyok. Nem olyan érdekes munka, mint az öné, de azért… tessék, Aszkarjan úr. Az irodám címe és telefonszáma. Sose legyen rá szüksége, de ártani nem árthat.
– Köszönöm. Van ön nagyon kedves. Kisasszony lánya önnek és rendőr?
– Dehogy. Csak az imént találkoztunk. Egy alapítványtól jött, és ebben az ügyben nyomoz.
– Hallottam, micsoda ebben szobában történt. Rendőrök mondtak nagyon kevés informásziót, de… szörnyes emberek vannak, Rapons doktor úr.
Szörnyes emberek, vigyorodott el Kissy. Ezt elmondja Elkének.
Azért vigyorgás közben is dolgozott. Gombszerű orrocskájával beszimatolt az ágy alá és mögé, a polc melletti kis zugba, fotózott, és forrón remélte, hogy az őrangyala megmutatja neki, hol van valami nyom. De nem talált. Semmit.
Sóhajtva fordult vissza a férfiakhoz.
– Azt hiszem, mindent megnéztem…
– Nem van több nyom, kisasszony? – bólintott megértően Aszkarjan. – Ne bánkódjék.
– Azt már tudja, hogy tavalyelőtt nyártól kezdve kell keresni – tette hozzá Rapons. – Ez jelentősen leszűkíti a kört.
– Igen – felelte Kissy tűnődve –, a tíz évből nyolcat kizárhatunk.
Elbúcsúztak Aszkarjan úrtól, sok sikert kívánva formatervezői pályájához, és lementek a lifttel. Menet közben Kissy még

mindig a képeket nézegette a telefonján. Valami nyugtalanította. Valami nem stimmelt.

Akkor jött rá, amikor kilépett a liftből. Egy nő jött velük szembe, kikerülte Kissyt és bement a liftbe. Kissy az előtér közepén gyökeret eresztett lábbal, lenyűgözve bámulta a kapu kilincsét.

Aztán sarkon fordult, a lifthez ugrott, de az már megindult fölfelé. Felrobogott hát a lépcsőn, és ráesett Aszkarjan csengőgombjára.

Az ügynökség a Vendôme tér mellett volt; Rapons doktor lemondó sóhajjal ült a volánhoz és vitte oda, hiszen ő a motorját a Szajna túloldalán hagyta, és lehet, hogy így se találnak már senkit a cégnél. De találtak, egy titkárnő még iratokat rendezett, és Rapons-éhoz hasonló sóhajjal állt neki megkeresni a lakás aktáját, amikor az ügyvéd igazolta magát és előadta kívánságát.

Néhány perc keresgélés után meglett a válasz. Május tizedike. A fényképen azért más az ablak kilincse, mint a valóságban, mert május tizedikén az ablakot kicserélték bukóablakra.

Ez pedig azt jelenti, hogy elvileg egyetlen nyár maradt, amikor azok a képek készülhettek: a tavalyelőtti. Elvileg. A gyakorlatban sajnos májusban vagy akár szeptemberben is lehetett még olyan erős a kinti fény, mint a képeken, de az ablak segítségével mégis kizárhattak még egy évet.

Tíz elképedt szempár kereszttüzében Kissy büszkén hátradőlt a kanapén és mutatóujját mögéjük téve meglengette füleit. Az egerek nevettek és ők is meglengették.

– Sose vettem volna ezeket észre – ismerte be Nimby.

– Mert férfi vagy – felelte Niala.

– Nem baj, ha ennek részleteit inkább a húgoddal beszélem majd meg?

– Szemtelen a kisegér – mondta Vanessa, de a szeme nevetett. Kissy jól látta, hála a Jerry-felület nagyszerű képminőségének. – Dolgozzunk, egérkék. Mit tudunk kihozni ezekből az adatokból?

– Ja igen – élénkült meg Kissy –, van még egy adat. Aszkarjan úrnak mutattam egy egeret a telefonomon, és megkérdeztem, hogy mondják örményül. Muk.

Kis csend, a csapat latolgatott.

– Muk – ízlelgette Françoise.

– Megmondtad, miért kérdezed? – pillantott rá Martin, kamera nélkül.

– Dehogyis! Rapons úr már odalent volt, de most már ismerik egymást, és Rapons úr ismeri a nagyanyja macskáját. Nem vállaltam ilyen kockázatot. Megkérdeztem, megmondta, megköszöntem és eljöttem.

– Jól csináltad – dicsérte meg Vanessa.

Nevettek. Mintha bármit is számítana, hogy az az öreg, eltompult fogú macska mennyit tud. Nála még D'Aubissonék Macska Háromja is veszélyesebb, aki most éppen a nyolcadik hónapban van, emberre átszámítva, és minden szabadidejében a kismacska-bébiholmik katalógusait bújja.

– Tehát van kilenc bérlőnk – nézett Nimby a listára, ami akkor már az egyik oldalsó képernyőjén volt. – Őket a rendőrség végignyomozza, nekem nincs sok kedvem utánuk menni a világ végére. – A bérlők közül négy külföldi volt, egy iráni, két egyiptomi és egy német. – Mit tegyünk mi, egérkék?

Csend. Senki nem tudta.

– Először is gondoljunk végig valamit – javasolta Vanessa. – Ha a tett idején X úr bérli a lakást, akkor ő van a képeken? Lehet. Ő készítette őket? Ez is lehet. De az is, hogy kölcsönadta a lakást egy havernak, aki nem kötötte az orrára, hogy mire kell.

– Vagy betörősök is lehettek – vetette közbe Elke.

– Ugyancsak bátor betörő, aki nekiáll gyerekpornózni a feltört lakásban – vetette közbe Angélique.

– De nem lehetetlen – mondta Nimby. – Mondjuk tudták, hogy a bérlő pár napra elutazik. Tettenérésre semmi esély. A nyomokat eltüntetik, és ki áll neki egy bérelt lakást olyan alaposan ellenőrizni? Nem érdekli.

– Sőt – tette hozzá Chantal – éppen két bérlő között is jöhettek, hisz többször volt kiadatlan a lakás, néha hetekig, nézzétek. Akkor senkinek nem szúr szemet, hogy másképpen áll a függöny, mint mikor elment hazulról.

– Akár annál az ügynökségnél is lehet valaki – cincogta Françoise.

– Persze – mondta Pi. – Csak mindezzel oda jutottunk el, hogy gyakorlatilag bárki bárhonnan lehetett. Ennyiféle variációt még a rendőrség se tud lenyomozni.

– Nekünk attól még sikerülhet – jelentette ki Vanessa, büszkén föltartva gombszerű orrocskáját. – Nem ez lenne az első eset, amikor farkincahosszal verjük a nagyokos detektíveket.

De a következő, akit elkaptak, már megint nem shindy volt. Anne mesélte el a történetet, a főszereplő pedig dacosan állt mellette, fölszegte fejét és úgy nézett a kamerába, mint egy mini Vanessa.

Kettesben sétáltak valahol az utcákon, amikor gyereksírást hallottak az egyik udvarból. Anne követte a megiramodó zsebegeret, és egy pasast találtak, aki éppen a fiát ütlegelte. Kicsi volt, talán hatéves. A pasas valami szitkokat kiabált és a fenekét verte. Elke odarohant és rákiabált, hogy hagyja abba, a pasas meg se hallotta, erre elkapta a karját. Akkor egy ideig üvöltöztek egymással, de ezt Anne nem ismételte el, közben a pasas a karját próbálta kiszabadítani, de nem tudta, úgyhogy odavágott neki bal kézzel. Persze nem érte el, mert Elke közben félkört tett körülötte és hátracsavarta a karját. A gyerek lecsücscsent a földre és ordított, Anne emelte föl és próbálta megnyugtatni. A pasas hátrarúgott, de Elke kitért az útjából és fenékbe rúgta.

– Tökön rúgtam – szólt közbe Elke fensőbbséges nyugalommal. Most szólalt meg először az elbeszélés alatt.

– Legyen hát – egyezett bele édesanyja. – A férfi hasra esett és fetrengeni kezdett a földön, Elke pedig rálépett a hátára és kiselőadásba fogott arról, hogy nem verjük a gyereket. Ekkor ért haza a felesége.

Kissy érezte, amint a vigyor körbeöleli az arcát. A feleség természetesen a férje védelmére kelt, Elke pedig megverte őt is. A Jerryben nem él olyan szabály, hogy nőt nem szabad bántani. Ha lett volna valaha, Grevin akkor is eltörölte volna.

– Akkor elég sokat kiabáltunk. Az asszony zokon vette, hogy beleavatkoztunk a gyereknevelésbe, én pedig megpróbáltam megmagyarázni, hogy ekkorákat ütni egy kisgyerekre nem ne-

velés, és pláne nem az utca füle hallatára. A nő odajött hozzám és úgy ordítozott, de Elke rászólt, hogy megveri őt is. Akkor megjött a rendőrség.

Kár, gondolta Kissy. Ráértek volna, amikor a zseb kiütötte már a nő fejét a két füle közül.

– Így legalább csend lett – folytatta Anne sóhajtva. – Sorban elmondtuk, hogy mi történt, őszerintük az, hogy bementünk az udvarukba és rájuk támadtunk, és feljelentenek minket birtokháborításért és garázdaságért. Én közöltem, hogy az egész megvan videón, és én jelentem fel a férfit gyermekbántalmazásért. Erre kihívták a gyámhatóságot, a pasast meg őrizetbe vették. Elke megkérdezte, hogy testi sértésért miért nem jelentenek föl minket, amire a rendőrök felelték, hogy egy-két rúgás egy kisgyerektől még nem testi sértés. Erre mit művelt az én kis angyalom?!

Kissy egész lénye egyetlen vigyorrá alakult át. Pontosan tudta, hogy mit, és látta egértársain, hogy ők is tudják. Elke csak állt, és mérhetetlenül büszke volt magára.

– Azt mondta, hogy akkor jó, és úgy hasba rúgta szerencsétlent…

Így aztán Elke mégiscsak a rendőrségen kötött ki, ahol egy nyomozó leckéztetéseit kellett hallgatnia arról, hogy az önbíráskodás törvénytelen és haszontalan. Szépen végighallgatta, Anne szerint arcizma se rezdült közben. Aztán amikor a nyomozó befejezte, megkérdezte tőle, van-e kutyája. Az fölhúzta a szemöldökét és azt mondta, nincsen.

– Sejtettem – bólintott Elke. – Ha lenne, akkor maga is tudná, hogy ha egy állat megrágja a papucsunkat, akkor nem állítjuk bíróság elé, hanem megbüntetjük mi magunk.

– Igen, tudom. De itt emberről van szó, nem állatról.

Ahogy kimondta ezeket a szavakat a nyomozó, rögtön meg is bánta őket. Elke félrehajtott fejjel nézett rá, mosoly játszott az arcán.

– Biztos benne? Én ott voltam, és mondhatom, tökéletesen ráillett a személyleírás.

Kissy lebegett boldogságában. Elke igazi, tökéletes kisegér, hatalmasakat rúg a rossz emberekbe és szemtelen fölénnyel beszél a rendőrökkel. Anne teljesen félreérti az egészet a maga

szelíd természetével – milyen jó, hogy a lánya nem örökölte. A nyers fizikai erőszak nemcsak praktikus, gyors és hatásos módja rossz emberek megfékezésének, de ráadásul karban tartja a fejlődő szervezetet és megvéd az elhízástól.

Teljesen föl volt háborodva, amikor Anne arra kérte Vanessát, hogy beszéljen Elke fejével.

– Tudom, hogy te vagy a csapatból a legvadabb; éppen azért. Mert szeretném, ha Elke nem lenne még nálad is vadabb. Viszont rád hallgat.

Vanessa a zsebre nézett, aki áttette súlyát a másik lábára, mindkét hüvelykujját a nadrágja szélébe akasztotta és eltökélt arcot vágott. A farmerjában és a piros pólójában, lófarokba fogott vörös hajával úgy nézett ki, mint egy lángnyelv. Csak sokkal helyesebb.

– Zsebike – mondta neki Vanessa –, légy szíves, ne legyél még nálam is vadabb. Régi hagyomány, hogy én vagyok a legvadabb a csapatban. Kivéve persze, amikor valakinek alkalma nyílik még vadabbnak lenni. Mint Nimbynek a lelkésznél, Jennifernek Grevinnel, Kissynek az autós ügyben, s kinek-kinek a többi tucatnyi alkalommal. Megfelel, Anne?

Anne csak sóhajtott.

Kissy a konyhában ült, sajtot reszelt a vacsorához, és a konyhaszekrény tetejére nézett. Régi váza, nagy keverőedény, Macska, papírdoboz, másik régi váza…

A pillantása visszavándorolt a hármas számú tételre. Macska elgondolkodva ült a kétméteres mélység fölött és kibámult az ablakon, de Kissy gyanította, hogy a gondolatai egész másutt járnak.

Az övéi sem a sajttal foglalkoztak. Túl hosszúra nyúlik ez az akció. Velociraptor saját állítása szerint már gyilkolt, Pi pedig úgy látja, hogy előbb-utóbb akkor is megteszi, ha egyelőre csak kérkedésből mondja. Tejbepapi folyamatosan azon ügyködik, hogy lefektesse a szomszéd kilencévest, és ki tudja, mit tesz vele, hogy elhallgattassa. Artois-nak az a véleménye, hogy a senlis-i akciót nem lehet túl hamar megismételni, mert gyanút fognak, a Jerrynek viszont az, hogy ez a két alak túlságosan veszélyes ahhoz, hogy késlekedjenek.

És Katu is éppen ilyen veszélyes, egy gyereket már elkapott, bármikor kedve támadhat újabbra. Meg a társa persze, sose szabad elfelejteni, hogy ketten voltak, valaki a fotókat is megcsinálta. Ellenőrizték, a képek nem pontosan ugyanonnan készültek, vagyis nem egy állványra állított kamera volt, hanem valaki kézben tartotta azt a gépet. Őt is el kell kapni és elvenni a kedvét ettől a művészettől. Katu Elkéé, mert a zseb nem akarja az ötvenegyedik születésnapján szabadlábon látni, beszélt, uff. Hát akkor a fotósát esetleg Françoise elé vetik majd.

Nimby ötlete volt, hogy ha egyszer a shindyket kezdettől fogva rokonították a macskákkal, akkor nevezzék a neuillyi shindyt macskának, örményül. Mert a lakásban most egy örmény lakik, franciául pedig már foglalt ez a név.

Fölpillantott a szekrénytetőre. Macska lepillantott rá. Kissy sóhajtott. Macska nem.

Úgyhogy megnézték a neten, hogy mondják örményül a macskát, és ez jött ki. Katu. Nimby azt mondta, ez ugyanaz a szó, mint a francia chat vagy az olasz gatto, mert az örmény is rokon nyelv.

Kissy lecsapta a sajtreszelőt és fölcsattant.

– Ne bámulj így rám, Macska, én is tudom! Nem vagyok vak! Niala azt mondta, a második alom már megmarad. Majd megtanítjuk őket, hogy az egeret nem szabad bántani. Kapsz megint egy dobozt az alagsorban, és törheted a fejedet, hogy mi legyen a nevük.

Macska nem szólt semmit.

Később, amikor már jutott ideje gondolkodni, sajnálta, hogy a riasztás nem este jött. Akkor csak a reszelőt vagy legrosszabb esetben a sajtot ejtette volna el. De másnap délután szólalt meg a Cirrus, alig negyedórával azután, hogy hazaért.

Hármasban voltak Suzyvel és Macskával. Megtöltötte a vizestálkájukat, megdögönyözte Suzyt, ha már Macskát úgyse lehet, fölhívta apát és elmondta egy levél tartalmát, majd kivett egy doboz levest a hűtőből. Vanessa-féle húsleves, még a télen csinálták, pár adag még van belőle. Süt krumplit meg halat, mire Martin megjön, kész lehet.

A tömbbé fagyott levest betette egy tálba, kiütögetve a dobozból, a tálat letette az asztal sarkára, hadd olvadozzék. Ki-

ment a kamrába, kosárba rakott néhány nagy krumplit, visszafordult a konyhába…

A derekán megszólaló éktelen ricsaj úgy megijesztette, hogy megbotlott a saját lábában. Ahogy előrelendült, ösztönösen elengedte a kosarat, ami meglódult a levegőben és ívben rázuhant a tál peremére. A jégtömb felrepült a magasba, az egyensúlyát visszanyerő Kissy már lezuhanni látta, aztán mindent betöltöttek a záporozó szilánkok.

Suzy ugatása túlharsogta a Cirrus üvöltő csipogását is. Kissy rácsapott a telefonjára.

– Csend legyen! – rikoltott rá mind a kettőre, sarkon fordult, kilépett a konyhából, majdnem a nyakát törte egy krumpliban, és kirohant a nappaliba. Az üzenetet visszajátszani pillanatok műve volt.

– Szentimentális – motyogta kétségbeesetten, Szent Ementáli helyett, aztán levágtatott a gépterembe, hogy a részleteket is megtudja. Mire leért, a felületen már nyüzsögtek az egerek.

– Tíz perc múlva?! – csattant föl Vanessa. – Motorral sose érsz… küldök taxit! – Már a kezében volt a telefonja, intett Kissynek, hogy menjen.

Kissy visszarohant az emeletre, balra fordult, tett két lépést, megpördült és visszaugrott a konyhába a kulcsaiért. Egy pillanatra megállt és végignézett a pusztításon.

– Ha akartam volna, biztos nem sikerül – állapította meg, és kiszáguldott. Bezárta a házat, berohant a garázsba, beugrott a kocsiba és kiemelt egy hátizsákot. A vállára kanyarította, kiemelt még egyet, letette, kiugrott a kocsiból, fölkapta a zsákot és kint termett az utcán. Ahogy ellenőrizte, hogy a számzár bekattan a kapun, ott volt a taxi. Kissy föltépte a hátsó ajtót, bedobta a hátizsákokat, és majdnem fejjel ugrott be az első ülésre.

– Gyerünk, taposson bele! Tűz!

– Tényleg Pontoise-ba akar érni tíz perc alatt?

– Már legfeljebb csak nyolc, igyekezzen, ember!

– Félóra is kell ehhez az úthoz – felelte a taxis, mialatt végigszáguldottak az utcán. – Ha nagy a forgalom, egy egész.

– Döntsünk rekordot!

– Nem lesznek már az étteremben, mire odaérsz! – harsogta Vanessa. – A pasihoz fognak menni!

– Hívom Pierre-t, kell a pofa IP-je – mondta Niala, és kilépett a vonalból.

– Ahhoz minek Pierre? – ordította Kissy, jól megkapaszkodva, mert a taxi visító gumikkal fordult rá a Puits-re.

– Facebookon át nem tudjuk mi magunk megszerezni! – üvöltötte Vanessa.

Iszonyú zaj volt a vonalban, az északi egerek mind egy-egy robogó taxiban ültek, és mind be voltak csatlakozva, hogy mindenről értesüljenek.

– Dugóban állok Nanterre-ben – jelentette Martin. – Kerüljétek az alagutat!

– Vettük! – vágta rá Jennifer. – Az alagút bedugult, monsieur, kerülünk!

Ők közben átrobogtak La Celle-Saint-Cloud-n, egy csomó nagy ívű kanyarral. Kissy nem nagyon figyelte az utat, a fülében tomboló hangzavarra koncentrált.

– Itt a zseb! – hallatszott végre egy vékony, de erős hang. – A Batignolle-nál vagyok! Hozok erősítést!

– Milyen erősítést?! – süvöltötte Kissy.

– Apa is jön!

A sofőr megint kanyarodott, a Défense-negyed felé fordultak.

– Uram – kurjantotta neki Kissy –, a Nanterre–La Défense alagút bedugult, most jelentették!

– Köszönöm, jól hallok – nevetett a sofőr. Kissy tulajdonképpen eddig meg se nézte. Fiatal ember volt, délies külsejű.

– Izé… elnézést.

– Mi nem az alagúton fogunk menni, hanem fölötte, éppen keresztben. Majd Épinay-nél megyünk át a Szajnán. Mondja…

– Nimby a Szajnánál – jött ekkor egy elmosódott hang, és Kissy nyomban megfeledkezett a sofőr jelenlétéről.

– A Szajnánál hol?! – rikoltotta a mikrofonba.

– Argenteuil!

Akkor ugyanott van, ahova ők igyekeznek.

– Egérkék! – csattant föl Kissy. – Valaki hívja föl madame Faubourg-t, jöjjön át és tegye rendbe a konyhánkat, de sürgősen!

– Miért, mi van vele? – kérdezte Vanessa.

– Jobb, ha nem tudod – mondta Kissy rendes hangerővel.
– Miért jobb?!
Kissy behúzta farkincáját. Tudhatta volna, hogy Vanessa ebben a zajban is hall mindent a nagy füleivel, és egyébként is kigondolatolvassa.
– Pierre elérhetetlen, Artois szintén – jelentette Niala. – Kiderítem, hol lakik a pasi.
– Hogyan? – harsogta Kissy. Bármit, csak ne kelljen a konyháról beszélni. Vanessa sajátjának tekinti régóta, teljes joggal.
– Van infó a munkahelyéről, üzleti ügyben fogom keresni. Cin-cin!
A kocsi lassított, mostanáig őrült sebességgel téptek a sztrádán. Sávot váltottak, Kissy elkapta egy pillantással a táblát: az A15-ösre fordulnak, Cergy, Pontoise, Argenteuil, Orgemont.
– Itt Kissy, az Alfa Hotel Fox és Alfa Alfa Echo csomópontnál vagyok – rikoltotta a mikrofonba, és teljes erejéből megkapaszkodott, ahogy a kocsi megdőlt a kanyarban. Nagy ívben fordultak jobbra, háromnegyed körös fordulat, aztán ráfutottak a másik sztrádára, és a kocsi nekirugaszkodott megint. Egy pillanat múlva víztükör tűnt fel jobbról.
– Most értem el Franconville-t – jött Nimby hangja. – Végül is nincs kizárva, hogy még ott érem őket.
– Ha elmegy a shindyvel, őt is laposra verem – vágta rá Kissy.
– Egérkék – szólalt meg Angélique –, mindenki vegyen elő elég pénzt, hogy a fizetéssel ne veszítsetek időt.
– Vettem! – felelte Kissy, és hozzálátott előszedni a pénzét. Közben átrobogtak a Szajna fölött, elhagyták az enghieni csomópontot, közeledtek Franconville-hez.
– Átértem Carrières-be – rikkantotta Martin.
– Az meg hol van? – kérdezte Françoise.
– Nanterre-rel szemben – felelte Angélique. – Martin, muszáj neked ilyen hülye útvonalon menni?!
– Igen! Ilyet talált a sofőröm, de három percet adtam neki, hogy elérje az A15-öst!
– Saint-Ouen! – harsogta Nimby.
– Franconville! – vágta rá Kissy.
– Colombes! – jött Chantal hangja.
– Houilles! – jelentette Martin.

– Courbevoie! – zárta a sort Françoise.

És repesztettek tovább. Kissy mellett éppen elsüvített egy benzinkút, amikor Nimby célba ért, kiugrott a taxiból és benyitott az étterembe.

Innentől csak morzéban kommunikált. Először közölte, hogy nem lát senkit, aki akár a pasira, akár a gyerekre hasonlítana, gyerek egyáltalán nincs is bent. Megnézi a mosdót.

Egy percen belül kopogta, hogy a férfimosdó üres. A pasi nyilván nem ment a nőibe. Nincsenek itt.

– Megint az utcán vagyok – folytatta már élőszóval. – Az étterem tiszta. Ha bármelyik itt van, akkor nem is hasonlít a facebookos képeire, és a randi kútba esik. Odabent én voltam a legfiatalabb. Van infó, egérkék?

– És ha mégis a nőiben vannak? – kérdezte Kissy önkéntelenül.

– Jó, visszamegyek – felelte Nimby.

Ők ekkor haladtak át a Szajnán megint, ez már Pontoise. A sofőr lekanyarodott a városi utcákra, már nem mentek padlógázzal.

– Lassíthat, uram – szólalt meg Kissy –, most már nem számít pár perc.

– Elkéstünk? – kérdezte a sofőr.

– Nem! – vágta rá Kissy elszántan. – Harcolunk tovább!

– Tartsd ott a taxit – mondta Angélique –, Niala hamarosan kideríti, hol lakik a pasas.

– Vettem. – Kissy a sofőrhöz fordult. – Uram…

– Igen, hallottam – bólintott a sofőr, és befordult egy sarkon. – Megérkeztünk. Akkor ráér a pénzzel, amikor végzünk.

– Köszönöm – felelte Kissy, föltépte az ajtót és kiugrott a kocsiból. Egy pillanatig az étterem homlokzatát tanulmányozta, amíg eltette a tárcáját, s közben Nimby is odaért hozzá.

– Bementem a női mosdóba is, de sajnos egy lélek se volt bent. És benyitottam a konyhába meg a személyzeti részre, sőt kinéztem a gazdasági udvarra is. Senki. Jó napot.

Kissy hátrapillantott. A sofőr is kiszállt és a kocsi tetejére támaszkodva hallgatta őket.

– Nimby és Kissy az étterem előtt – mondta Kissy. – Van infő, egérkék?
– Fél perc – felelte Angélique. – Pi kísérletezik a rendőreinkkel, Niala a munkahellyel, Vanessa és Elke a Facebookból próbál adatot kiszedni.
– Másik zseb a gennevilliers-i dokkoknál!
– Másik srác Cormeilles-ben!
– Lányok Franconville-ben!
Kissy helyeslőn megbillegette nagy füleit. A Jerry Alapítvány tökéletes csapatmunkát végez akkor is, ha szét vannak szórva.
– Szálljunk be – indult Nimby a kocsi felé –, ha megjön a drót, indulhassunk.
Beszálltak, Kissy elölre, Nimby a háta mögé. A sofőr is viszszaült, becsatolták magukat és vártak.
– Megvan! – csattant Niala hangja. – Rue de la Harengerie!
Sofőrük bólintott, indultak.
– A15-ösről kilences kijárat, avenue Mitterrand – kezdte Niala –, chaussée César, avenue Delarue, egészen az Oise partjáig, ott balra, quai Bucherelle, ott is balra, rue Depoin, rue Butin, a rue Prachay utáni sarok. A sarkon ugorjatok ki, az utcába tilos behajtani, de nem hosszú utca.
Persze, gondolta Kissy, itt már Oise van, nem Szajna. Ők más útvonalon közeledtek, hiszen már bent voltak a városban.
– Itt leparkolunk – mondta egyszer csak a sofőr, és már be is állt a járdához. Pedig a rue Prachay-t még nem érték el. – Ha ilyen sokan jönnek még, jobb lesz helyet hagyni nekik. Jöjjenek.
Kiugrottak, Nimby kirántotta a hátizsákokat, futás közben dobták a vállukra. Pár méter után balra fordultak, ez még mindig rue Butin volt, keskeny szakasz hegynek fölfelé. A sofőr ott rohant velük, s az első sarkon jobbra fordult.
– Itt vagyunk, ez az az utca.
Egészen keskeny hegyi sikátor volt, aszfaltozva se volt, kockaköveken rohantak föl a meredeken. Nekik persze meg se kottyant, a Jerry-kiképzés acélegereket csinált belőlük, de a sofőr jócskán lemaradt.
Egy nagy udvart találtak, több ház is ide szolgált, és nem volt se kerítés, se kapu. Éppen befordultak, amikor Chantal és Martin egyszerre jelentette, hogy letértek a sztrádáról, a városban

vannak. Közölték egymással a rendszámaikat, de Kissyt nem érdekelte, hogy ki vezet és mennyivel, a házat kereste.

– Ez lesz az – mondta Nimby. – Gyerünk, egérke!

A házhoz futottak, Nimby félfordulattal belerúgott az ajtóba, a zár megadta magát, de a zsanér is, az ajtó félig leszakadt és elállta az utat. Nimby megint rúgott, az ajtó bezuhant az előszobába, és már rohantak is befelé.

Nem volt sok helyiség, és egyikben se találtak senkit.

– Pedig ez az a ház – közölte Vanessa. – Sikerült beszélni egy kollégájával, aki járt már nála, egyeztettünk, biztos, hogy itt lakik. Niala már nyomozza, hol lakhat a kislány.

– Mondják csak… – kezdte a sofőr, aki fél perce érte utol őket és mostanáig fújtatott – nagy kérés lenne… elárulnák… mi folyik itt?

A két egér egymásra nézett. Kissynek egy szempillantás elég volt, hogy döntsön. A gyors döntéshozatal képességét őseitől örökölte, akiknek rohanás közben kellett eldönteniük, melyik útvonal vezethet a lyukhoz és melyik a cica tányérjába.

– Szívesen – felelte. – Egy pasast üldözünk, aki a Facebookon ezer eurót ígért egy tízéves kislánynak, ha levetkőzik neki…

– …valamint azt a kis szajhát – vágta rá Nimby dühösen –, aki azt felelte, hogy ötezerért fogdoshatja is!

A sofőr úgy bámult rájuk, mintha idegen nyelven beszélnének.

– Egy centet se fog adni neki – érkezett Martin hangja az udvar közepe felől. – Megerőszakolja és megfenyegeti, hogy hallgasson.

– Vagy éppen elássa az erdőben – tette hozzá Jennifer.

– Bárcsak a nyakát is kitekerné – csattant föl Chantal –, aztán én az övét, miután kicakkoztam az irháját!

Kissy ezalatt boldog csókot váltott az egerével, és barátnőjének vérszomjas szavai csak átmentek nagy fülein. De amint elengedték egymást, valósággal megsüketítette őket egy éles sikítás és csattanás, szinte egyszerre. Egy pillanatra megdermedt mindenki.

– Zsebike!!! – sikoltottak föl aztán. – Françoise, Françoise, jól vagy?

– Csend! – szólt rájuk Vanessa. – Hallgassatok!

Kissy kétségbeesetten hallgatózott a telefonba, tökéletesen megfeledkezve vadászatukról. A zajok nem szűntek meg a vonalban, zörgő, recsegő, pattogó hangokat hallott. Aztán beszédet, elmosódottan és messziről, a szavakat nem is lehetett kivenni, de ez Jean-Fran hangja. Aztán egy hangosabb szó:

– Kiszállni!

Ismeretlen férfihang volt. Biztosan a taxis. Aztán a válasz:

– A telefon…

Françoise hangja volt. Akkorát sóhajtottak, hogy a sofőr következő szavait nem is értették.

– Zsebike! – szólt bele Martin, de Niala rászólt:

– Csend!

Aztán megint Françoise, teli torokból, de elég messziről:

– Egérkék, hallotok?! Jól vagyunk… összeütköztünk… elveszett a telefon… folyik a benzin… jövök gyalog…

A vége már halkult, nyilván eltávolodott a kocsitól.

– Azt hiszem, már beszélhetünk – sóhajtott föl Niala. Kissy kifújta a levegőt; észre se vette, hogy mostanáig bent tartotta. – Nem akartam, hogy meghallja a hangunkat és nekiálljon megkeresni a telefont a széttört kocsiban.

– Elmegyek elé – mondta Nimby, lekapta a hátizsákját, előszedte a görkorcsolyakészletet, pillanatok alatt fölcsatolt mindent, a csomagot odanyújtotta Chantalnak és őrült sebességgel elszáguldott.

– Meg kell találnunk a shindyt – szólalt meg Vanessa kis csend után.

– Kit érdekel ilyenkor a shindy! – csattant föl Kissy.

– Hahó, egérke – szólalt meg Elke. – Bolond vagy. Szeretünk nagyon ezért, de bolond. Zsebike Kettő odaéri magát pár perc múlva, és akar inni riadozásra shindyvért. Én kutatódok itt közben ribipapa után, de nehéz, gyakori névje van.

– Ribipapa?!

– Mondtam nem jól? Vanessa mondta lányt ribinek.

Elke már megint nem a megfelelő anyagot tanulja franciából, gondolta Kissy.

Leballagtak az utcán, vissza a taxihoz, ott ugrott ki egy másik taxiból Françoise és borult a nyakukba. Sorra ölelgették, tapo-

gatták, hogy mindene a helyén van-e, őbelőle pedig ömlött a szó.

– Apa ott maradt, segít lelket önteni a taxisba meg tanúskodik is majd. Zöld lámpánk volt és főútvonal, mégis belénk jöttek, de önként lemondtam a pasas megveréséről, mert a shindy fontosabb. De a telefonom elrepült valahova, és nem engedték megkeresni, azt mondták, folyik a benzin és tűnés a kocsitól. Azért próbáltam szólni nektek, hallottátok? Azt mondták, ha a kocsi nem gyullad ki, akkor visszakapom. A headset megvan. A hátizsákom is, az ott volt a lábamnál. Nimby mondta, hogy a pasi nem volt otthon, így én is ott lehetek, amikor elkapjuk. Melle húsát kérek, salátával. A kislányt megpróbáljuk hülyére verni, ugye? Nem biztos, hogy lehet még ennél hülyébbre, de hát próbálkozni mindig érdemes, nem igaz? Viszont az ötlete egyáltalán nem hülyeség, már a hétvégén levetkőzöm egy shindynek, no persze nem egy rongyos ezresért, szó sincs róla, ötezer a vetkőzés és külön egy ezres minden pofonért és rúgásért, veszélyességi pótlék, hisz fölsérthetem a bőrömet. Hát te ki vagy, téged nem ismerlek, mit ölelgetsz itt?!

Dehogy ölelgette, ő borult majdnem a taxis nyakába, csak közben észrevette, hogy az nem egér. De a pasas nem is válaszolhatott, mert Nimby telefonja már ki volt hangosítva, hogy Françoise is hallja, és ekkor harsant föl Vanessa hangja:

– Megvan! Rue Thornley, Tango Hotel Oscar Romeo November Lima Echo Yankee! Gyerünk, egérkék, ez nem gyakorlat!

Macskamenekülési sebességgel ugrottak a kocsiba, jól összezsúfolódva hátul, és vágtattak az új célpontba. Kertvárosi negyed volt, kétszintes házakkal, de Kissy csak annyit figyelt meg, hogy a kerítés egészen alacsony, neki nyakig ér, és derékmagasságig beton, amire egy pillanat alatt felugrik. Kipattant a kocsiból, kirántotta a hátizsákot, átdobta a kerítésen és már fönt is volt a betonon. Átlépett a rács fölött, leugrott, a hátára dobta a zsákot, elővette a fegyverét és egypár golyót, s máris a falnál volt, az ablak alatt. Visszanézett. Nimby már a kerítésen állt, onnan nyúlt le Françoise-ért, akit Martin adott föl neki, mint egy kisgyereket. Nimby átemelte a zsebet a rács fölött, letette a betonszegélyre, és egyszerre ugrottak le.

Most Kissy rúgta be az ajtót, és Nimby rohant elöl, ő másodiknak. Egy pillanat alatt fegyveres kisegerek özönlötték el az előszobát, s az se tartott hosszabb ideig, hogy meghallják a sikítást. Csak egyet, s máris berúgták a megfelelő szobaajtót.

– Állj meg! – harsogta Martin a szobába ugorva, és elsütötte fegyverét. Kissy berohant utána, oldalra ugrott és rálőtt az ablakra, de csak egy elsuhanó alakot látott mögötte. A sikoltozás forrására oda se pillantott, átrobogtak a szobán és kinéztek az ablakon. A pasas a kert végében menekült jobbra, Kissy lőtt egyet, de a shindy éppen akkor irányt változtatott, a golyó egy virágcserepet ért, ami kettétört és az egyik fele a földre zuhant. Kiugrottak az ablakon és a shindy után eredtek.

– A szomszéd ház, visszafelé az utca mentén – mondta Martin. – Csapatokat az utcára, ki akar majd törni!

– Vettük – felelte kórusban az egérhad. Kissy megint meglátta a pasast, most már a szomszéd telken. Fékezett és tüzelni akart, de ekkor belerohant Martin és magával sodorta.

– Bocs… jól vagy?

– Jól, csak most eltaláltam volna. Félmeztelen, és cipő sincs rajta.

– Melyik fele meztelen? – érdeklődött Françoise.

– A felső! – vágta rá Martin, és átvetették magukat a kerítésen. Kissy tisztán hallotta közben, hogy Françoise azt feleli, kár. De ez ki is ment a fejéből, mert két lépéssel később észrevette a shindyt egy fa mögött.

– Ne mozdulj! Kezeket fel, arccal a…

A shindy kiugrott a fa mögül és rohanni kezdett, ők pedig két-két golyót küldtek utána. Egy részük biztosan talált, mert felordított és még gyorsabban futott.

– A harmadik telken van, az utca felé megy! – szólt Martin a mikrofonba.

– Nimby és Jennifer bemegy a telekre – felelte Chantal. – A zsebbel idekint vagyunk.

De a shindy hirtelen sarkon fordult.

– Irányt vált – csattant föl Kissy –, a párhuzamos utca felé!

Martin már csak tíz méterre volt a shindytől, megint rá is lőtt, de csak súrolta a golyó. A pasas megugrott és nekirohant a kerítésnek, ami kitört az ütéstől, csak fából volt.

– Megint másik telek, párhuzamos utca!

– Álljon meg! – szólt utána Martin. – Körül van véve, semmi értelme!
– Minden ellenállás hasztalan! – zúgott el mellettük Nimby, és tüzelt. Kissy tisztán látta, ahogy a lövedék becsapódik a shindy derekába. A pasas felüvöltött és két nagy ugrással az utcára nyíló kapunál termett. Feltépte és kirohant.
– Kint van az utcán!
– A sarkon vagyunk! – felelték a lányok.
Tizenöt másodpercen belül Kissy is kint volt az utcán. Körülnézett.
A shindy eltűnt.

– Taxiba ült – mondta Chantal kicsit már lihegve –, indulunk vissza a kocsihoz.
– Láttátok a rendszámát? – kérdezte Françoise.
– Nem, oldalról volt…
– Hogy tudott ebben a csendes utcában…
– Talált és kész – vágott közbe Kissy –, gyerünk, utána! Aki legközelebb van a kocsihoz, induljon a pofa után, különben elveszítjük!
– Haza fog menni – felelte Nimby, és elügetett Kissy mellett a taxi irányába, kézmozdulattal híva őt, hogy kövesse.
– Miből gondolod? – kérdezte Jennifer. – Lehet, hogy egyből elmenekül a városból.
– Csakhogy nincs miből kifizetnie a taxit. A tárcája itt van a zsebemben.
– Cin-ciiiin… – hallatszott elismerően, sok szólamban.
– Egérkék – szólalt meg Niala, amikor Kissy már Nimby után eredt –, váljatok szét! Egy osztag biztosítsa a helyszínt, odaküldtük a rendőrséget. A másik osztag menjen a shindyhez, oda is elindultak már.
– Vettük – felelte Martin.

Chantal és Françoise a helyszínen maradt, visszamentek a házba a kislányhoz. Ők pedig beugráltak a kocsiba és visszamentek a rue de la Harengerie-be. Az udvaron már állt két rendőrautó, és azonnal elébük állt egy egyenruhás.
– Jó napot kívánok. Nem lehet továbbmenni, a helyszínt lezártuk!

– Mi hívtuk magukat – felelte Jennifer. – Jerry Alapítvány. Megvan a tettes?

A rendőr egy pillanatig tétovázott.

– Szólok a hadnagy úrnak. Legyenek szívesek itt várakozni.

A hadnagy, egy idősebb, jellegtelen külsejű és egy cseppet sem Columbo-szerű férfi egy percen belül előkerült.

– Briant. Jó napot. Állítólag maguk meg tudják magyarázni nekem ezt az egészet.

– Chaton. Jó napot – vette át a stílust Kissy. – Igen, meg tudjuk. Ez a pofa ezer eurót ígért a Facebookon egy tízéves kislánynak, ha levetkőzik neki.

– Ezt maguk honnan tudják?

– Ez a szakterületünk – felelte Nimby. – Blanchard. Jó napot. A net megfigyelésével foglalkozunk, pedofil bűnözőkre vadászunk.

– Érdekes. A gyerekről mit tudunk?

– Itthon van – felelte Chantal a Nimby kezében tartott telefonból. – Vaillant. Jó napot. A pofa megpróbálta megerőszakolni, de nem sikerült. Ami azt illeti, nem azért, mert mi megzavartuk… műszakilag nem tudta megoldani…

A hadnagy elmosolyodott.

– Műszakilag, ez jó. És hol van az az otthon? Oda kell küldenem valakit.

– Szükségtelen, mindenhol hemzsegnek a rendőrök.

– Értem. Beszélhetnék a parancsnokukkal?

– Hogyne, máris megkeresem.

– Köszönöm.

– A tettes megvan? – szögezte neki a kérdést Kissy.

– Nincs – felelte Briant. – Az ajtót betörve találtuk, de odabent nincs nyoma rablásnak vagy…

Kissy fölemelte a kezét.

– Azok mi voltunk.

– Hogyhogy?

– Először ide jöttünk, ezt a címet sikerült először kideríteni. Berúgtuk az ajtót, de nem volt bent senki. Akkor nyomoztuk ki a gyerek címét és mentünk oda. De a pasas meglógott előlünk. Taxiba ült, azt hittük, hazajött.

– Tudják a taxi rendszámát?

– Sajnos nem…

– De igen – szólalt meg Vanessa –, sőt a sofőr telefonszáma is meglesz két perc múlva. D'Aubisson. Jó napot. Van egy darab papírja?
– Hé, egérke – hökkent meg Nimby –, honnan tudod te a rendszámot, amikor mi ott voltunk és mi se láttuk?
– Az élet tele van meglepetésekkel, egérke!

Később, amikor már volt ideje gondolkodni, Kissy megállapította, hogy ezt az ügyet a Béni bázis egerei nyerték meg. Csak annyi adatuk volt, amit a pasas és a kislány közzétett magáról a Facebookon, és a találkahelyként választott étterem, de hát ott már nem érték el őket. Amíg ők nagyrészt autóban ültek, a délvidék négy egere telefonált. Fölhívták a pasas munkahelyét és kiderítették a címét. Fölhívtak három környékbeli iskolát, mire megtalálták azt, ahova a gyerek jár, és elmondták az igazgatónak, hogy mi a helyzet, másképp nem adta volna ki a címet. És végül fölhívták Tomot, aki utánakérdezett, hogy ki vett föl félmeztelen, vérző utast a mondott helyen és időben. A taxi még csak Puiseux-Pontoise-nál járt, amikor a sofőr megkapta az értesítést, hogy az utasa egy pedofil erőszaktevő. Hátranézett, közölte vele, hogy van a keze ügyében egy nehéz csavarkulcs, és öt perc múlva megálltak a legközelebbi rendőrőrsön. A shindy sírt, amikor a rendőrök kihúzták a hátsó ülésről, mint egy csomagot. Az egereknek fülig ért a szájuk, amikor megtudták.
A kislány megúszta súlyosabb fizikai sérülések nélkül, bár fogorvosi vizsgálatra szüksége lesz. A shindy többször arcon ütötte, hogy megtörje az ellenállását, és Françoise-tól is kapott egy akkora pofont, ami nagyobb volt, mint a felnőtt férfi összes ütése együttvéve. Lehet, hogy meglazult egy-két foga. Françoise azt mondta, ha tudta volna, hogy a shindy többször is megpofozta, a világért sem ütött volna ő is az arcára. Akkor a gyomrába kap.
– Miért verik maguk a sértettet? – érdeklődött Briant.
– Gyereket szeretnénk faragni belőle – felelte Françoise.
– Miért, most mi?
A zseb kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Kissy forrón remélte, hogy nem válaszol a kérdésre.
– Értem – mondta a rendőr kis csend után.

Macska Öt egy ágon hasalt, egy cseppet se zavartatva magát a kétoldalt tátongó mélységtől, annyira, hogy aludt. És lelógott a farka.

Kissy a teraszon heverészett alig egy méterrel arrébb, és azt a lelógó, cirmos farkat figyelte. Ha most nesztelenül odaosonna és megrántaná azt a farkat, vajon a) dallamos „bim-bam" szólalna meg, b) a macska lezuhanna és örök haragot fogadna vagy c) borzalmas karmokat és fogakat kapna elő, és neki iszkolnia kellene az életéért?

A kérdés persze csak elméleti, valójában pontosan tudja a választ. A környék macskái egyáltalán nem nézik jó szemmel a villában és a panzióban nyüzsgő egereket, de nem mernek hozzájuk nyúlni. Niala nemzedékek óta eteti őket, és amikor kinőtt a füle, pár héten belül megjött Vanessa is, és értésükre adta, hogy ki az úr aháznál. Macska Öt kétéves, ő már beleszületett az egéruralomba. Persze beszél más macskákkal, talán átjár Villefranche-ba is, de a Jerry hírneve ott is csorbítatlan, azt pedig végig a partvidéken minden kéthetes kiscica tudja, hogy őket nem szabad és nem is lehet bántani. Rendszeresen mászkálnak közöttük fegyvertelenül. Nála sincs most, bikinihez nem hord fegyvert.

Nem, természetesen a cicának nem ment el az esze, hogy megtámadja őt egy kis farokrángatás miatt. Másra használná jól kiélezett karmait: megkapaszkodna az ágban, hogy csak akkor lehessen leszedni onnan, ha letépik a fa kérgét is. Vagyis a b) és c) eset nem következhet be, ha tehát megrántja azt a farkat, dallamos „bim-bam" fog hallatszani. Ezt okvetlenül ki kell próbálnia!

Eltervezte a hadműveletet. Föltérdel a nyugágyon, áthajol a falon és megragadja a farkat. Ebben a pillanatban Macska Öt fölkel, ő átbukik a falon, kizuhan a mélység fölé, a macska farkába csimpaszkodva lóg és himbálózik, segítségért cincog, de a macskaszőr selymes és csúúúúúúú…

Összerázkódott. No nem. Akkor már inkább a sziklamászás vagy más hasonló esztelenségek, amiket Vanessa tervezget néha, de letesz a szándékáról, amikor őrá néz és látja, milyen elszánt képet vág, hogy senkinek se tűnjön föl mögötte a rémület. Nem mintha a D'Aubisson lányokat meg tudná téveszteni.

Lentről neszt hallott, beszédfoszlányokat. Kisegerek. A szavaikat nem értette, de nem is volt fontos. Az oldalára fordult és elégedetten lehajtotta nagy füleit. Így az igazi. Bent a szobában Angélique üzleti leveleket ír, az üvegen át idelátszanak nagy fülei, s odalent is egérkék sétálnak. Szundíthat egy kicsit.

Ekkor azonban odajött Vanessa, intett és csak annyit mondott: – Gyere, egérke – és Kissy fölugrott máris. Leszaladtak a konyhába, előírásosan beöltöztek és munkához láttak.

– Olvasztott csoki kell – rendelkezett Vanessa –, és az a shindy Pontoise-ból.

Kissy futott a kamrába, fölkapott néhány tábla csokit, a hűtőből kivette a pontoise-i pasast, bevitte a konyhaasztalra, kibontotta a csokikat és fazékba tette őket.

– Shindyt készítünk csokoládés mártásban – közölte a kislány, és a pasashoz fordult. – Feküdjön nyugodtan, amíg fölszeletelem. Nem csiklandós?

A shindy felelt valamit, de Kissy nem figyelt már, a fazékban addigra megolvadt a csoki, és muszáj volt lelkesen szimatolnia. A csokinak csodálatos illata volt. Boldogan szimatolt, még a szemét is behunyta, lelkesen mozgatta gombszerű orrocskáját, aztán kinyitotta a szemét. Barna-fehér foltokat látott, amik ide-oda mozogtak, aztán közeledni kezdtek. A csokiillat fölerősödött.

Kissy megpróbálta kicsit előrenyújtani az orrát, ahogy Jerrytől látta, s az illatos valami egyszer csak odasiklott közvetlenül elébe.

– Vanessa készítette – mondta Martin, amire Kissy azonnal felült és átvette a poharat. Két málnaszem volt a tetején, csokidarabkákkal, alattuk sárga és barna rétegek. Kiskanál is járt hozzá, s ő nyomban használatba is vette.

– Hogy hívják?

– Még mindig Vanessának.

– Nem! Ezt!

Martin helyet foglalt Kissy mellett a saját poharával.

– Sajtos-csokis desszert.

– Ott voltál, amikor csinálta? – Kissy már a sajtos rétegeknél tartott.

– Igen.

– Halljuk.

Martin néhány kanállal eltüntette az édességet és sóhajtott.

– Puha kekszet morzsolt szét, elkeverte olvasztott vajjal és barna cukorral, aztán kiadagolta poharakba. Krémsajtot, tejszínt és porcukrot kevert össze, rátette, aztán egy málnát, majd olvasztott étcsokit öntött rá. A tetejére még egy kicsi sajtot rakott, málnát meg csokiforgácsot.

Kissy szomorúan nézte az üres poharat. Hogyne lenne üres, ha ilyen kicsike volt, gondolta, aztán föltette a kérdést:

– És csak egy jut egerenként?

– Dehogyis, egy huszonnégy személyes pohárkészletet használ hozzá.

Kissy talpra szökkent.

– Gyerünk a konyhába, egérke! Ez nem gyakorlat!

A sajtos-csokis desszert nagy sikert aratott, Vanessa háromszor töltötte újra a pohárkészletet. Isabelle néni, Blanche és Georges is megkóstolta, és tíz kisegér, de abból egy Elke volt. Bevonult a konyhájukba a netbookjával, és Vanessa szépen elmagyarázott mindent Frau Schultzénak, Elke tolmácsolásával. Anne és Frau Schultze is evett a desszertből, és nekik is ízlett.

A tizenegyedik kisegér majd külön kap frisset, amikor hazaérkezik. Nizzában van, munkát kapott. Igaz, csak egy alkalomra, de hátha megismétlődik majd. Gyermekbántalmazási ügy, és a gyermeket sürgősen ki kell hallgatni, de a rendes pszichológus elutazott. Valakinek a rendőrségnél eszébe jutott, hogy Pi ért az ilyesmihez, és felkérték, hogy kérdezze ki a kislányt. Vagy kisfiút. Ők nem tudják, és nyilván nem is fogják megtudni, hogy mi történt és kivel, hiszen mindenkit köt a titoktartás, akármekkora füle van.

Egyelőre nem folytatják a festést Vaucressonban. Anyának akadt egy nehéz tárgyalássorozata, ami után nem vágyik nomád életre. De ez nem tart soká, hamarosan jöhet az ő szobájuk is. Most mindenesetre ráér. Françoise váltig állította, hogy jól van, és ugyanezt mondta az orvos is, akivel megnézették rögtön a pontoise-i hajsza után, de Vanessa kijelentette, hogy pihennie kell, vita nincs, legfeljebb arról, hogy hol akar pihenni. A kislány persze Beaulieu-t választotta, úgyhogy mind fölkerekedtek és jöttek. Hét közben. Suli helyett. Sajnálják, de orvosi

előírás, mindannyiuknak pihenni kell egy napot, doktor Vanessa nagyon szigorú.

Úgyhogy addig ráér minden. Shindyre se vadásznak, legfeljebb elméletben. Ez persze Vanessának és Nimbynek jött a legjobban, egy éjszakát együtt tölthettek soron kívül, meg napközben is folyton összebújnak.

– Kissy!

– Mi van?! – kapta föl a fejét riadtan. A panzió ebédlőjében ült a sajtos-csokis desszertjével, azazhogy az üres poharakkal. Nagyon sok üres pohárral. Ő nem evett ennyit, Vanessa már megint elébe pakolta másokét.

– Egérke – mondta Jennifer türelmesen –, ha egy percre csatlakoznál hozzánk… azt próbáljuk megbeszélni, hogyan folytathatnánk a vadászatot a Crux-tagokra.

– És Katura – tette hozzá Kissy azonnal. Katu nagyon kellett neki. A kikészített bundájára akart lépni, amikor fölkel az ágyból.

– Őrá is.

Kissy végignézett az arcokon. Tizenegy arcon, mert jelen volt Elke a netbook képernyőjén, és Blanche is. Françoise a telefonját babrálta, fölnézett egy pillanatra. A telefont Jean-Fran sértetlenül hozta vissza neki, a taxi nem gyulladt ki, az első ülés alatt megtalálták a készüléket.

– És mit találtatok ki?

Az ötlet pedig jó lett volna, de hát a rendőröknek nincsen semmi fantáziájuk. Artois nemet mondott. A rábeszéléshez szükséges idő a jelenlevő D’Aubissonok számával négyzetes arányban csökken, és a lányok igazán bevetették magukat, de a főfelügyelő azt mondta, lehet nekik akárhány szelídített shindyjük, nem engedi őket a klubba.

Artois szerint Morillon nyomozó éppolyan jó leveleket írogat a shindyknek, mint egy valódi shindy. Nino nem tudna semmivel többet vagy mást tenni, tehát nem jöhet és kész.

De arra legalább hajlandó volt, hogy egy újabb csapdát megszervezzen. Talán a jövő hét végén felállíthatják, és nem bánja, lehet benne egér is.

Később, amikor visszagondolt ezekre a napokra, Kissy mindig úgy érezte, mintha egy rugó lett volna valahol, ami lassan feszült meg, napról napra, egészen lassan, észrevehetetlenül.

Artois később azt mondta, ekkoriban három-négy ember olvasta a Crux fontosabb leveleit, Morillon nyomozó pedig kivétel nélkül mindet. A Jerrynél is hasonló volt a helyzet, Vanessa és Nimby minden levelüket olvasta, a fontosabbakat pedig több egér is, néha valamennyien.

Senki nem vett észre semmit.

Utólag persze világos volt, hogy azok ketten privát levelezésben szervezkedtek, de erre senki se gondolt a Centauriból, mert alapvetőnek tekintették, hogy a shindyk egyáltalán nem bíznak meg egymásban, és nincs okuk, hogy bármelyik klubtársukban megbízzanak. A senlis-i akciót sem arra alapozták, hogy bárki jobban bízna Jackben, akármit is írt Velociraptor – egyszerűen arra, hogy a gyerekek iránti vágy félresöpör bennük minden józan megfontolást.

Az, hogy két shindy privát levelezésbe kezdhet, meg se fordult a fejükben. Ha valaki fölveti az eshetőségét, alighanem azt felelik, hogy ugyan már, minek tennék, két ember levelezésében semmivel se kisebb a kockázat, mint tízében. Hiszen a shindyk nem sejthetik, hogy a rendőrség már beépült közéjük. Más lenne a helyzet, ha két ember már ismerné egymást a valódi világból, esetleg egyikük beajánlotta volna pedofil haverját a csoportba – akkor világos, hogy bíznak egymásban. De itt a csoportban hogy ismerkedhetnének? Mindenki attól retteg, hogy a másik egy nap lebukik és beköpi. Senlis az más, ott két kislány várta őket, ez megérte a kockázatot… de miért közölné egymással a Crux két tagja, hogy kicsodák? Akkor már miért nem az egész klubbal?

Márpedig Lincoln és Lifepod pontosan ezt tette. De erről ők akkor még nem sejtettek semmit. Ahogy arról sem, hogy a titoktartás megsértése nem elsősorban a két shindyre jelent veszélyt.

Kissy felrobogott az emeletre, aznap reggel vagy huszadszor. Végigpillantott az embereken, a szétszórt csődarabokon és szerszámokon, és megcsóválta a fejét.

– Szerintem tíz perccel ezelőtt is itt tartottatok – jelentette ki.

Robert bólintott. A becsomagolt csempéken ült és egy papírt tanulmányozott.

– És még egy óra múlva is itt tartanánk, ha éppen most nem jöttem volna rá, hogy mi a baj. Nézd ezt meg.

Kissy odadugta fejét a papír fölé. Úgy nézett ki, mint egy tervrajz, mindenfelé számokkal és feliratokkal. Pár pillanat kellett csupán, hogy felismerje a padlást, ahol állt, és újabb néhány pillanat múlva a hibát is megtalálta. Robert ujja egy falszakaszra mutatott, ami mellett az állt: 0,3. Nyilván méter. A szakasz azonban szemlátomást ugyanakkora volt, mint a szemközti, aminél 0,6 volt kiírva.

– Elírta. Megesik.

– Aha, csakhogy aztán ezzel számolt tovább, nézd csak meg. Itt vannak a négyzetméterek. A fal kettőharminc magas, a hiányzó…

– Hatvankilenc század négyzetméter – vágta rá Kissy gondolkodás nélkül.

– Annyi. Neki az jött ki, hogy egy tucat fölös csempénk marad.

Kissy döbbenten nézett Ramónra, aki a falat támasztotta, mármint a valódit, és csendes beletörődéssel szopogatta a kóláját. Apa előre megmondta nekik, hogy alkohol nincs.

Lentről halkan fölszűrődött Françoise kacagása, és Kissy tudta, hogy megoldhatatlan problémák nem léteznek.

– Szóval vennünk kell még csempét.

– Aha, csak hétfőig semmi nincs nyitva, nekünk pedig hétfőn…

Kissy előrántotta a telefonját, fölhívta apát és elmondta, mi történt. Apa kocsiban ült ekkor, hallatszott a motorzúgás, de Kissy nyugodtan beszélhetett, mert apa soha nem vezet a kezében tartott mobillal, mindig a kihangosítót használja. Anya is.

– Ez baj – mondta apa. – Ráadásul én már itt vagyok Rouenban.

– Egy pillanat, uram – szólalt meg Robert. – Én úgy gondolom, hogy meg tudom oldani a problémát, ha megváltoztathatom a tervet. Csak nem tudom, hogy tudnánk megbeszélni, ehhez rajzolni kell…

– Velem ma már sehogy. Mutassa meg Kissynek, és ha ő jóváhagyja, akkor jó. Végül is ők fogják használni.

Kissy néhány mondatot hallgatott csak a magyarázatból, aztán türelmet kért, megint előkapta a telefonját és üzent a Cirrusnak. A padlás fél percen belül megtelt kisegerekkel, és Robert elölről kezdte a magyarázatot.

Robert és Ramón apa cégénél dolgozott, az egyik építkezésen, és apa addig is felfogadta őket erre a kis különmunkára. Nekik kell a pénz, és nem izgatják magukat a hétvége miatt, Chatonéknak pedig ilyenkor jó.

A magyarázat alig két percig tartott, főleg hogy Jennifer éppen rajzolt, magával hozta a vázlatfüzetét is, és villámgyorsan felskiccelte Robert elképzelését. A fürdőszoba berendezésében minden máshova kerül, csak az ablak marad, hiszen az már adott, még az ajtó is arrébb lesz negyven centivel. Viszont így nemcsak elég a csempe, hanem jobban el is lehet majd férni a parányi helyiségben, és tovább is élnek. Ezt az utóbbit nem Robert mondta, hanem Nimby, aki a régi tervet tanulmányozta, s most fölnézett belőle.

– Hajtsátok csak ide a nagy füleiteket. Ezen a rajzon a zuhanyfülke ajtaja pontosan szemben van a fürdőszoba ajtajával, és a távolság kevesebb mint fél méter. Igaz?

Egerek és emberek bólintottak.

– Ez a megoldás fiatalon elpusztuló egérkéket eredményez.

Az egérkék egymásra néztek.

– Képzeljétek el, hogy mondjuk Jennifer zuhanyozik a fülkében, amikor én gyanútlanul benyitok. – Jennifer keze lassan a derekára csúszott, és Kissy tudta, hogy neki kell majd megvédelmeznie egértársát. Csak azt nem tudta még, hogy melyiket. – Jennifer még nem vette észre, hogy a farkincájával félrelibbentette a függönyt, így zavartalanul gyönyörködhetek benne – Vanessa keze is a derekára csúszott – mintegy fél percig, amikor észrevesz, kiugrik a fülkéből és megüt. Nekivágódok a falnak és nyakamat szegem, de sajnos Jennifer tüdőgyulladást kap, s néhány nap múlva már együtt ülünk a felhőkön és esszük a mennybéli sajtot.

Az egerek komoran álltak. Lesújtotta őket a fiatal egérke balvégzete. Mármint csak Nimbyé, akit ezért a fantáziáért egyszerre két egérlány fog fölszeletelni.

Niala megköszörülte a torkát.

– Tehát Robert változata sokkal alkalmasabb – jelentette ki, és megfogta Jennifer jobb kezét, amely már becsúszott a fegyvertartó zsebbe. – Egyedül találtad ki? Vagy valamelyik egérkével már tanácskoztál?
– Csak Ramónnal – mondta a mesterember. – Ő is adott néhány tippet.
– Helyes – mondta Vanessa. – Hogy is hívják a tervező mókust? – Nimbyhez lépett, megszemlélte a kezében tartott régi tervet és már tárcsázott is.
– Nem lesz bent, hétvége van – cincogta Kissy, de rögtön megszólalt egy hang.
– Boissier.
– Vanessa D'Aubisson. Mondja, meg tudja nézni most a Chaton-villa padlásának tervét?
– Persze, de…
– Akkor kapja elő, de sürgősen.
Kis zörgés a vonalban.
– De ki maga és…
– Ne ez érdekelje – felelte a kislány. – Megvan már az a terv?
Kissy érezte, hogy a vigyor most ér el a füléig. Vanessa körülbelül öt másodpercet adott a keresgélésre.
– Megvan – jött kis szünet után.
– Olvassa a méreteket és vegyen elő egy golyós számológépet – parancsolta a mikró.
– De kérem, micsoda hang ez?
– Szoprán.
Kis csend a vonalban, az egerek hangtalanul rázkódtak.
– Értem már, miről beszél – szólalt meg a tervező. – Tényleg van itt egy hiba.
– Azt is tudja, hogy mit okoz ez a hiba?
– Újra kell tervezni… elég nagy részét – ismerte el Boissier. – Egy óra alatt meg tudom…
– Szükségtelen – felelte Vanessa –, ez már megtörtént. Ki van rúgva.
Kinyomta a telefont és Robert-re nézett, majd Ramónra.
– Te kapod a tervezői díjat, te pedig prémiumot azért a néhány tippért. És most munkára, mert nem élünk meg!
Robert és Ramón elképedve munkához látott, az egerek is visszatértek szokásos tevékenységükhöz – elismeréssel adózva

a mikró ügyintézési tehetségének. Egyikük sem sejtette, hogy Vanessa két perc alatt mekkora botrányt kavart.

Monsieur Boissier is apa cégénél dolgozott, de őt a cég bízta meg a tervezéssel – amiről az egerek ekkor még semmit se tudtak. Apró szívesség egy régi kollégának. A mesterembert és a segédmunkást is biztosították volna, de apa megelőzte őket és fölvette Robert-éket a saját pénzéből.

A döbbenetes telefonhívás után monsieur Boissier dúlva-fúlva telefonálni kezdett, teljes joggal arra gondolva, hogy a szoprán a cégtől hívta, és onnét rúgták ki. Először apát akarta hívni, de nem tudta a számát, ezért fölhívta a főnökét, akinek családi programja volt és röviden közölte a tervezővel, hogy majd hétfőn megbeszélik, nyilván valami ostoba félreértés. Ez nem elégítette ki Boissier-t, ezért fölhívta apa főnökét is. Ez a főnök megpróbálta megnyugtatni, hogy ha apa panaszkodott volna Boissier munkájára, arról neki okvetlenül tudnia kellene, de hétfőn beszél a központtal és kideríti, mi a helyzet. Boissier nem akart hétfőig várni és kikövetelte a főnöktől, hogy hívja föl a nagyfőnököt most rögtön. A nagyfőnök nem vette föl, ezért fölhívta a helyettesét, a kisfőnököt. Tíz perc múlva visszahívta a nagyfőnök, aki látta, hogy keresték.

Vanessa telefonja után félórával tehát már négy főnök tudott arról, hogy valaki kirúgta a tervezőt a hátuk mögött. Boissier csak arra emlékezett, hogy az illetőt Vanessának hívták, a családnevet elfelejtette. A cégnél több Vanessa is dolgozott, de csak egy volt olyan pozícióban, hogy egyáltalán joga legyen egy építészt kirúgni. Az egyik főnök fölhívta ezt a Vanessát. Nem ő volt, de innentől ő is tudott a dologról. Ekkorra már a főnökök is rájöttek, hogy Chaton urat kellene megkérdezni, de mivel egyikük se volt az irodájában, senki nem tudta közülük apa telefonszámát, csak apa főnöke, akinek viszont állandóan foglaltat jelzett a telefonja. Ezért másfelé próbálkoztak, így a hétvége ellenére órák alatt mindenki tudomást szerzett Boissier kirúgásáról.

Apa egy órával később kapta meg a hírt, kint Rouenban az építkezésen. Neki persze a Vanessa név egészen másvalakit jelentett, ezért hazatelefonált a kisegerének és barátságosan megérdeklődte, hogy haladnak a munkával.

– Megyeget – cincogta Kissy gyanútlanul. – Csak egész másképpen kell csinálni. Ez a monsieur Dossier teljesen eltolt mindent.

– Boissier – javította ki apa.

– Vagy az. Vanessa fölhívta és kirúgta, aztán fölvette helyette Robert-t, ő kapja a tervezési díjat. Tényleg nagyon ügyes pasas, már lefektette a csöveket, bekötötte a vizet és a villanyt, beépítette a zuhanyfülkét… szóval jól halad.

Apa megköszönte a felvilágosítást, letette és negyedóra hosszat hahotázott. Amikor már tudott beszélni, fölhívta a főnökét, hogy juttasson el egy üzenetet Boissier-nek, ő beszélt azzal a bizonyos Vanessával, félreértés az egész és ne aggódjon. Majd hétfőn megbeszélik.

Este nyolc volt, amikor apa hazaért és vidoran megkérdezte a konyhában szorgoskodó egérkéktől, hogy halad az építkezés.

– Jól – felelte Chantal, aki szendvicskrémet kevert. – Holnap már csak a válaszfalat kell fölrakni és kész. Mit vigyorogsz úgy, Jean-Jacques bácsi?

Apa beszélni kezdett, amitől Vanessa kezében fél perc múlva megállt a hámozókés. Egy perc múlva letette a kést az asztalra, másfél perc múlva pedig letépte a kesztyűjét és a telefonjáért nyúlt.

– Boissier.

– Vanessa D'Aubisson. Emlékszik rám?

– Á, a szoprán. Nehéz is lenne magát elfelejteni.

– Végzetes félreértés történt, Boissier úr.

– Értesültem róla.

– De nem tudja a részleteket.

– Hétfőn reggel nyolckor a vezér irodájában elmondhatja. Aztán meglátjuk, melyikünknek nem lesz állása.

– Ez nem lenne célravezető – felelte Vanessa, rámutatott Nimbyre és gyors morzejeleket adott az ujjával: táti titátiti, OF, taxi. – Hol van most?

Nimby bólintott és elővette a telefonját.

– Itthon.

– Az hol van? – kérdezte Vanessa és kirobogott. A választ már nem is hallották. Nimby utánasietett a telefonnal a fülén.

Az egerek csak néztek.

– Megveri – bólintott Françoise mindentudóan. – Odamegy és megveri.

– Dehogyis, csacsikám – mosolygott rá Jennifer. – Megszelídíti. Mint már annyi sok embert.

Vanessa tíz óra körül ért haza, elégedetten végignézett a csapaton és mutatóujját mögéjük téve meglengette füleit. Ők viszonozták, apa és anya is.

– Megszelídítettem – jelentette be a mikró. – Eléggé meg volt lepve, amiért ekkora vagyok, de közöltem, hogy nagyobb Vanessával nem szolgálhatok. Aztán elmeséltem neki mindent. Már nem aggódik az állásáért. Nekem is hagytatok a kajából?

– Szó sincs róla – felelte Niala már a konyhából. – Frisset kapsz.

– Helyes. Nem baj, ha némelyik szelet egy kicsivel nagyobbra sikeredik.

– Ez a veszély fennáll – ismerte el Kissy, és kiválasztotta a legnagyobb szelet kenyeret.

– Nagyszerű, cin-cin! Mi az, Marie néni?

Kissy visszakukucskált a nappaliba, de anyának csak a hangját hallotta.

– Csak arra gondoltam, kislányom, hogy neked diplomatának kellene menned.

Vanessa Boissier-től tudta meg, hogy még tervezői díj sincsen, amit elvehetne tőle és Robert-nek adhatna, mert egyszerűen a havi fizetéséért csinálta a tervet. Ilyen apróságokért nem adnak külön pénzt. Vanessa közölte apával, hogy Robert-éknek ezt nem szabad megmondani, mert akkor nem fogadják el a jutalmat az újratervezésért.

De más dolgok is történtek ezen a szombaton. Délelőtt, amikor Boissier telefonálgatott, beállított hozzájuk Solange. Kissyvel és Nialával akart beszélni. Bementek az utcai szobába és becsukták az ajtót. Aztán kinyitották, mert Ködöcske dörömbölt, hogy be akar jönni.

– Pasi – szögezte le Niala –, de nyugodtan beszélhetsz előtte, tud hallgatni. – Elkapta Köd farkát, ami döngve csapkodta a szekrény ajtaját. – Nem úgy értem, hogy csendben lenni, csak nem jár el a szája.

Solange nevetett.

– Igazán örülök neki. Szóval… tanácsot szeretnék kérni tőletek.
– Halljuk.
– Mondd, Niala… Pi hány éves pontosan?
Niala nem válaszolt azonnal. Kissy belepillantott a fejébe, és tudta, hogy a fogaskerekek nem azért pörögnek, mert ilyen sokáig tart kiszámolni.
– Huszonhat. Szóval ő mennyi?
Kissynek tátva maradt a szája, de csak egy pillanatra. Gyorsan visszacsukta.
– Öööö…
– Ki vele!
– Hát… negyvenöt.
– Negyvenöt?! Ráadásul nős és gyerekei vannak?
– Nnnnnem – nyögte ki Solange –, elvált. Gyerekei tényleg…
– Mekkorák?
– Tizenkét… tizennégy…
– A kistestvéreid lehetnének – közölte vele Niala.
– Tudom.
– És belezúgtál a pasiba?
– Hát… úgy látszik.
– Neki meg tetszik a finom friss husi, mi?
– Ugyan már!
– Azt mondta, hogy szeret?
– Be is bizonyította – mondta Solange kicsit pirosan, roppantul meglepve Kissyt. Ő ahhoz szokott, hogy az ilyen dolgokról pirulás nélkül lehet beszélni. A D’Aubisson lányoknál mindig ezt látta, tükörbe meg nem néz, amikor ilyesmikről beszélnek.
– Kétlem – felelte Niala szárazon. – Azt úgy kell bebizonyítani, hogy szeretettel és megbecsüléssel bánik veled éveken át. De mit akarsz kérdezni?
– Hát… hogy… mit szóltok hozzá.
– Mit szólnánk? Betöltötted a korhatárt, ez nem a mi szakterületünk.
– Nem, nem úgy értem, hogy mint kisegereknek…
– Úgy érted, hogy mondjunk véleményt magáról a jelenségről, hogy ilyen pasiba estél bele?
Solange bólintott.

– Ha helytelenítjük, akkor kiszeretsz belőle, ha pedig egyetértünk, akkor holnap hozzámész feleségül, ugye?

– Dehogyis!

– Akkor meg nem mindegy?! – kérdezte Niala és Kissy kórusban.

A leszamarazott Solange ezután megtekintette a fürdőszoba építkezését és megígérte, hogy egyszer bemutatja nekik a pasiját.

Tíz perccel azután, hogy ő elment, Ramón lejött a földszintre. A nappaliban Françoise éppen nagy birkózóversenyt vívott Köddel és Suzyvel, és hármuk közül ő morgott a legtöbbet. A srác egy pillanatig elnézte őket.

Kissy odamaterializálta magát mellé. Vanessa bármikor bárhol ki tudott nőni a földből egy pillanat alatt, ő is régen eltanulta.

– El kell mennem csőfogóért – nézett rá Ramón. – A csőfogónknak kiesett a csavarja.

– Hová?

– Hát csak vissza a telephelyre.

Kissy gondolkodott egy pillanatig.

– Az egy évszázad. Gyere.

Kisurrantak a garázsba, ahol Ramón szemrevételezte a szerszámos szekrényt és megcsóválta a fejét.

– Még csak hasonló sincs.

Kissy most már két pillanatig gondolkodott.

– Egy Jerry minden problémát megold. Menj vissza és mondd meg Robert-nek, hogy lesz csőfogó, addig hagyja a csöveket szabadon mászkálni.

Ramón nevetett és ment, Kissy pedig útnak indult. Kétszer bekanyarodott a sarkokon, aztán becsöngetett.

– No lám csak, Chaton kisasszony – nyitott ajtót Masoudi doktor. – Még szebbé tette e kellemes napot.

Kissy mosolyogva kezet nyújtott, nem feledve, hogy ő a nő.

– Jó napot, ügyvéd úr. Bocsánat a zavarásért, csak úgy emlékszem, hogy önnek van a garázsban csőfogója.

Az ügyvéd meglepve nézett rá.

– *Nem* – mondta Kissy gyorsan. – Fürdőszobai szerelésekhez kell. A mienk tönkrement.

Az ügyvéd nevetett és elindultak a garázs felé.

– S mi újság küldetésük terén? Hány veszedelmes bűnözőt fogtak el mostanában?

Kissy nagyot sóhajtott és röviden elmondta. Ezalatt hazavitték a csőfogót, Kissy az első arra járó kisegérrel fölküldte Robert-nek, megtudakolta, mivel kínálhatja meg a doktor urat, és belefért a Vanessa-féle eperparfé méltatása és megkóstolása is.

Az elbeszélés azzal végződött, hogy a rendőrség előbb-utóbb remélhetőleg össze kegyeskedik hozni egy újabb csapdát.

– Ugyanott vagy máshol? – érdeklődött a doktor.

– Mindkét megoldásnak megvannak a hívei és az ellenzői. A főfelügyelő máshova szeretné vinni a következő csapdát, és másik klubtag is kezdeményezné.

– Értem…

Az ügyvéd gondolkodott néhány pillanatig.

– Ha jól sejtem, nem egyszerű feladat alkalmas helyszínt találni.

– Azt hiszem, nem. Még sosem próbáltuk.

– Úgy. Tudja, eszembe jutott egy hely, ami alkalmas lehet. Egy házacska egy Étréchy nevű kisvárosban… ismerik a helyet? – Az egerek megrázták a fejüket. – Nem is gondolnám, hogy bármiről nevezetes. Ám az egyik barátomnak, Djaballah úrnak, akit ön és Rochefort úr már ismernek, van ott egy házacskája. Ritkán használja. Szerintem kitűnő bűntanya válhatnék belőle.

Az egerek egymásra néztek. Kissy nem mulasztotta el megjegyezni magában, hogy Masoudi doktor tudja Martin családnevét, pedig ezer éve, hogy bemutatta őket egymásnak.

– Ügyvéd úr járt már ott?

– Hogyne. Egy utcában áll, de nagy telken, a szomszéd ház távolsága megközelítheti a száz métert. Így kellőképpen szeparált az önök céljaira. Ha jól emlékszem, öt vagy hat szobája van, némiképpen zsúfolva tehát, de elférnének. Magától értetődően ez nem ajánlat, csak egy ötlet, hiszen a ház nem az enyém, de örömmel vállalnám a közvetítés feladatát. Djaballah úr elkötelezett támogatója a bűnüldözésnek, bizonyára érdeklődéssel fogadja majd a javaslatot.

– Ez kitűnő ötlet, ügyvéd úr – mosolygott Niala. – Ha volna olyan szíves elvállalni, hogy közvetíti kérésünket Djaballah úrhoz, az alapítvány örömmel állítana csapdát a házban. Lehető-

leg egy hétvégén, mert mi is akkor mozgunk szabadabban és a klubtagok is.

Kissy helyeslően megbillegette nagy füleit. Nialára mindig lehet számítani, ha állni kell a versenyt Masoudi doktor csiszolt mondataival.

De arra senki se számított, hogy az ügyvéd már hétfőn jelentkezik az eredménnyel. Kissy gyakran összefutott vele a suli előtt, ahogy befelé surrant a gyerekek lába körül szlalomozva és ugrálva, nehogy rálépjenek. Ilyenkor általában bólintottak és intettek egymásnak az út két oldaláról, de az ügyvéd most az iskola kapujában várta, kissé félrehúzódva a befelé igyekvők útjából.

– Ügyvéd úr? – nézett rá Kissy meglepve.

– Jó reggelt… bocsásson meg, hogy most zavarom, de ebben a pillanatban kaptam egy váratlan telefont. Sajnos el kell utaznom néhány napra, de ezt szerettem volna átadni. Kérem, nézze el nekem… – az ügyvéd egy kézmozdulattal jelzett valami olyasfélét, hogy nem kívánja felsorolni, mi mindent kell elnézni neki, mindenesetre átadott egy nagy alakú barna borítékot.

– Vigyázzon rá. És sok sikert. De menjen, el ne késsen. Viszontlátásra.

Kissy nem ment. És ha elkésik, akkor mi van? Matekkal kezdenek, abból tud mindent.

– De hát mi ez, doktor úr?

– Amire szüksége van. A kulcsok, a riasztó kódja, és természetesen ellenjegyzett hozzájáruló nyilatkozat. Bocsásson meg, amiért ilyen kurtán-furcsán intézem ezt az ügyet, eredetileg délután akartam tiszteletemet tenni önöknél… de hát közbejött ez az ügy. Magánál amúgy is a legjobb helyen van ez a boríték, magától aztán el nem veszi senki.

– De… – Kissy keresgélte a szavakat – de ugye nincsen semmi baj?

Az ügyvéd elmosolyodott.

– Dehogynem, Chaton kisasszony. De hát ilyen az élet: ami másnak baj, az nekünk ügyvédeknek munka forrása. Egy cég bajba került, és most részben rajtam áll alkalmazottaik sorsa.

Kissy elmosolyodott, kezet nyújtott és sok sikert kívánt. Aztán bement a titkárságra és megkérte madame Montefiorit, hogy tegye be a borítékot a páncélszekrénybe.

– Miért? Mi ez? És miért nem vagy órán?

– Mert itt vagyok – felelte Kissy az igazsághoz híven –, de ha ezt beteszi a páncélba, akkor mehetek végre a dolgomra.

– Mi van benne?

Kissy visszaemlékezett, hogy mondják ezt rendőrnyelven.

– Sajnos nincs jogom válaszolni magának. De ha illetéktelen kezekbe kerül, abból bűncselekmény származhat, ezért nem tarthatom magamnál egész nap.

Madame Montefiori fél percet hápogott el a matekórából, mire sikerült kinyögnie a kérdést, hogy milyen bűncse…

– Sajnos ezt sincs jogom közölni magával. A boríték le van ragasztva és így is kell visszakapnom tanítás után. Ha nem hajlandó elzárni, akkor haza kell mennem és otthon berakni a páncélba.

Madame Montefiori nagy nehezen megtalálta lélekjelenlétét, kerített egy műanyag zacskót, beletette a borítékot, a zacskót leragasztotta, a ragasztásra rácelluxozott egy papírdarabot, amit előzetesen aláírt és Kissyvel is aláíratott, s végül nagy körülményesen elhelyezte művét a páncélszekrényben. Kissy végre mehetett.

Csak tanítás után akarta viszontlátni a borítékot. De tulajdonképpen meg se lepődött, amikor a matekóráról kijövet madame Montefioriba ütközött, aki közölte vele, hogy az igazgatónő hívatja.

Kissy belépett az irodába és éppen köszönni akart, amikor meglátta az asztalon a borítékot.

– Az az enyém – jelentette ki.

– Szervusz – volt a válasz.

Kissy két lépéssel az asztalnál termett és fölkapta a csomagot. Madame Montefiori rögtönzött pecsétje érintetlen volt.

– Lennél szíves fölvilágosítani, mi folyik itt? – kérdezte madame Deseille.

Kissy sóhajtott.

– Sajnálom, igazgatónő, nem tehetem.

– Madame Montefiori szerint valami bűntettre akarod felhasználni ezt a borítékot.
Kissy elmosolyodott.
– Szó sincs róla, madame Deseille. Bűncselekmény abból lehet, ha illetéktelen kezekbe jut.
– Miféle?
Kissy nem felelt.
– Tudod, mi van benne?
– Hogyne, madame.
– Valami tiltott dolog?
– Szó sincs róla.
– Ki számít illetéktelennek?
– Ezt a borítékot az alapítványra bízták, madame. A rendőrséggel együtt fogjuk felnyitni. Senki más kezébe nem kerülhet.
– Kitől kaptad?
– A szemközti házban lakó úrtól.
– Dr. Masouditól?
– Tőle, közvetlenül matekóra előtt.
– Ő nem foglalkozik bűnügyekkel.
Kissy halványan elmosolyodott.
– Kivételesen, az én kedvemért most mégis.
Ez nagyon tetszett neki. Annak a bűnügynek, ami a boríték felnyitásából lehet, semmi köze ahhoz, amivel ők foglalkoznak.
– Milyen kapcsolatban állsz te Masoudi doktorral?
Kissy ügyelt, hogy a válasza kellőképpen hetyke legyen.
– Semmiség. Időnként megmentem negyvenöt euróját, az életét, egy barátja életét… mindig ami éppen adódik.
Madame Deseille a fejét csóválta, de elővette a kulcscsomóját és keresgélni kezdett rajta.
– Valaki meg akarja tőled szerezni azt a borítékot?
– Nem, dehogy, madame. Csak szeretek nyugodt lenni.
Az igazgatónő a páncélszekrényhez lépett, kinyitotta és a kezét nyújtotta a borítékért. Kissy átadta neki. Madame Deseille betette a csomagot és bekattintotta a zárat.
– Így. Tehát azt mondtad, a rendőrséggel együtt fogjátok felnyitni.
Kissy bólintott.
– Helyes. Akkor nyilván nem okoz gondot, hogy tanítás után idehívd az illetékes rendőrt, akinek majd átadom.

Kissy farkasszemet nézett vele.
– Idehívni nem nehéz, csak nagyon elfoglalt.
– Mint mindenki. Menj, vége a szünetnek.

– Dorville.
– Kissy. Szia, figyelj, igazolnod kellene engem…
– Már megint? Ki vagy hangosítva?
– Nem… most rendőrigazolvány kell hozzá.
– Ajaj… és hol vagy?
– Suliban.
– Értem. Hát félig mázlid van, mert vidékre kell mennem és be tudok kanyarodni hozzád. De hogy az mikor lesz, fogalmam sincs.
– Nem baj, jössz, amikor tudsz.
– Oké, le kell tennem, szia!

A hadnagy angolóra alatt jött, Károly herceg éppen igeidőket magyarázott. Az ajtónyitásra mindenki odakapta a fejét, és Kissy már föl is pattant. Két lépéssel az ajtónál termett és kisurrant, mielőtt Károly herceg megszólalhatott volna.
– Kinél kell lejelentkeznünk? – kérdezte Pierre.
Kissy sarkon fordult és majdnem beverte az orrát a biztonsági őrbe.
– Köszönöm, innentől boldogulok – hallotta a feje fölött a hadnagy szavait. Az őr bólintott és elment. Nyilván ő mutatta meg, hol találja Kissyt.
Az igazgatónőnek persze szintén órája volt. Kissy elsurrant a megfelelő teremig és kinyitotta az ajtót, de a hadnagy megállította és ő ment be.
– Jó napot, asszonyom… beszélnem kell önnel, lenne szíves egy pillanatra?
– Maga kicsoda?
A hadnagy egészen halkan mondta ki a varázsigét, de Kissy érzékeny, nagy füleivel ott állt az ajtóban.
– Bűnügyi rendőrség.
A folyosóra lépve előkerült az igazolványa is.
– Dorville hadnagy. Ne haragudjon, de nagyon sietek. Kissy azt mondta, hogy igazolnom kell őt.
Az igazgatónő még az igazolványt tanulmányozta, úgy felelt:

– Hadnagy úr, mit tud ön egy bizonyos borítékról?

– Semmit – felelte Kissy a férfi helyett. – Madame Deseille, az igazgatónk. A rendőrségnek még nem volt alkalmunk szólni róla, csak iskolába jövet kaptam, madame. Pierre, neked azt kell igazolnod, hogy nem narkó van benne vagy ilyesmi.

– És azt hogyan tegyem, ha sose láttam?

– Nézze, nekem órám van, de…

Kissy belekarolt a hadnagyba.

– Megbocsát egy pillanatra, madame? – Arrébb vonszolta a rendőrt és a fülébe súgta: – Megszerveztem a következő akciónkat, az van a borítékban.

– Egy szót sem értek.

Kissy sóhajtott és minimális terjedelműre tömörítette mondókáját.

– Szereztem egy házat. Suliba jövet kaptam a borcsit, benne kulcsok, riasztó kódja, cím. Nem tarthattam magamnál, ezzel ki lehet rabolni azt a házat. Berakattam a páncélba, de a dirinő gyanakszik.

A hadnagy sóhajtott és visszament a türelmetlen nőhöz.

– Rendben, asszonyom, ellenőriztem a történetet, semmi tilalmas nincsen a borítékban.

– De hisz nem is látta.

– Kissy elmondta, mi van benne, ez elég.

– Mi van benne?

– Sajnos nincs jogom válaszolni magának – felelte a rendőr pontosan azt, amit Kissy mondott. Kissy igyekezett úgy tenni, mintha nem érne fülig a szája.

– Magával viszi?

– Isten őrizz, hogy még arra is vigyáznom kelljen… adja csak vissza Kissynek. Ne haragudjon, de rohannom kell.

– Mondja… maga rendőrtiszt, és minden szavát elhiszi ennek a gyereknek?

Kissy vigyora helyén sértett komorság jelent meg. Teljes tízcentis testmagasságában kihúzta magát, kissé hátrabillentette füleit, fölhúzta szemöldökét, úgy felelte méltóságteljesen, mint egy nagyobbacska Vanessa:

– Madame Deseille, a Jerry Alapítvány kisegere soha nem hazudik.

– No látja – nevetett Pierre, azzal búcsút intett és elrobogott.

A borítékot este nyitották föl Martinnel, a gépteremben, figyelő tekintetek kereszttüzében. Először két kulcs esett ki belőle, aztán kihúztak egy köteg papírt. A legfelső egy levél volt a Jerry Alapítványnak címezve. Djaballah úr hozzájárulását adta, hogy az alapítvány és a nyomozó hatóság támaszpontot építsen ki étréchyi házában, oda bűnözőket invitáljon és csapdát állítson nekik. Felhatalmazta őket a közüzemi szolgáltatások és berendezési tárgyak használatára, kivéve az étellel és itallal érintkező konyhai felszerelést – ezeket ugyanis nem szabad az iszlám étkezési előírásoknak meg nem felelő ételekhez és italokhoz használni. Az iratot dr. Ibrahim Djaballah írta alá, dr. Saïd Masoudi ellenjegyezte és le is pecsételte, és két tanú is volt rajta. Mindez érvényes visszavonásig.

A második papírlap tetején ez állt: *Leírás a riasztóhoz.* A harmadik egy Google Mapsről kinyomtatott térképvázlat, rajta piros filccel bekarikázva a ház helye. A negyedik lap egy üzleti fejléces levélpapír, rajta kézírással: „Május végéig Algériában leszek, de elérhetnek. Utána Párizsban. Djaballah.” A fejlécben algíri és párizsi címek, vezetékes és mobilszámok, email.

– Gondos emberek – állapította meg Vanessa.

– Nem is tudtam, hogy Djaballah úr is doktor – mondta Kissy.

– Ügyvédő? – kérdezte Elke.

– Nem tudom. A papíron csak egy cégnév van.

– Biztosan ő is ügyvédő. Jártak együtt Universität bele, tanulták arabul…

– Szerintem azt már előbb tudták – nevetett Kissy.

– Az nem úgy van. Frau Singer is most tanulja magát arabul, pedig már van neki gyerekje is.

– Ő ki és miért tanul? – érdeklődött Françoise.

– Barátnője anyának. Kettéválta magát férjétől és új pasija arabos. Hogy mondjad olyan embert, aki nem arab, hanem könyveket ír arab Kultur meg Historie meg ilyenekrőle?

– Orientalista – mondta Pi.

– Nem, arab Kultur, nem madár…

– Az az ornitológus! – cincogtak rá az egerek, de ekkor megszólalt a telefon. Pierre volt az, rákapcsolták a hangját a felületre. Kissy elmondta neki, mit találtak a borítékban. A hangszórókból motorzúgás festette alá a történetet.

– Étréchy? Sose hallottam róla, de mindegy. Szóval van egy házunk. Mit tudunk róla?

– Kétszintes – felelte Nimby –, elég nagynak látszik. Jóval beljebb fekszik az utcától, alacsony fémkerítése van.

– A hátsó front?

– Rétre nyílik. Vagy szántóföldre. Abban az irányban elég messze van a következő ház. Az oldalsó szomszédok úgy nyolcvan méterre… persze a szemközti szomszéd legfeljebb húsz méter, erre Masoudi doktor nem gondolt.

– Nem hangzik rosszul. Megbeszélem a főnökséggel. Elküldenétek a pontos címet SMS-ben?

– Már elment – közölte Vanessa.

– Kösz, majd jelentkezem. Sziasztok!

Az étréchyi ház szürke volt és komor. Két elrabolt kislány börtöne. Kissy benyitott egy szobába, az teljesen üres volt. Átment rajta, ott benyitott egy újabb szobába, az is üres volt. Ment tovább, egyre több szoba következett, aztán folyosó, újabb szoba, megint folyosó, de mennie kellett, mert mögötte jött a shindy. Nem látta, de érezte a jelenlétét. Aztán benyitott egy újabb szobába, ahol teljesen sötét volt. Hirtelen egy karmos mancs nehezedett a vállára, ő pedig fölsikított.

– Mi… mi az… – kérdezte egy hang, és fölgyulladt a kislámpa az ágy fejénél levő polcon.

Kissy riadtan bújt oda Martinhez.

– Egérke… mi történt már megint?

– Shindy – motyogta Kissy halkan.

– No és? Miért nem verted meg?

– Cin-cin…

Martin bólintott és megcsókolta.

– Cica nem volt? – kérdezte később.

– Nem… de! Valaki a vállamra tette a mancsát, és karma volt!

A fiú mocorgott valamit.

– Aha, tényleg le kellene vágni már a körmömet. Nyilván épp a másik oldalamra fordultam és hozzáértem a válladhoz.

Kissy bosszúsan fújt egyet.

– Hívjam be Macskát? – kérdezte a fiú szolgálatkészen.

– Nem kell. Egyáltalán nem hiányzott az álmaimból a cica. Ami azt illeti, shindy nélkül is jól elvagyok. Inkább ébren szeretném őket.

– Hétvégén elejtjük a következőt.

– Gondolod?

– Persze. A helyszín készen áll, mi készen állunk, Artois nem őrült meg felbőszíteni Vanessát a halogatással. Ha pedig a csapdát felállítjuk, valamelyik biztos belesétál. A zsebek gyönyörű kislányok, és még egészen kölykösek, nem fognak tudni ellenállni.

– Bolond. Hisz fogalmuk sincs, hogy néznek ki a zsebeink, amíg ott nem állnak az ajtóban.

– Akkor meg már késő – mondta Martin sötéten.

Artois végül döntött: jövő héten mennek. Sajnálja, de ennél gyorsabban nem tudja megszervezni. Az egerek morcosak voltak, Niala csitította őket, azt mondta, egy hét nem a világ.

Valóban semmi se múlt Artois döntésén. Ha ezen a hétvégén indultak volna, akkor se tudják megállítani a két shindyt, akik ekkor már elterveztek mindent és dolgoztak a szervezésen. Ha a Centauri ezen a hétvégén állít csapdát, az péntek délutánra jött volna össze, Lincoln és Lifepod pedig péntek reggel rabolta el a gyereket.

Nimby utólag elmondta: semmilyen különösebb célja nem volt azzal, hogy a Crux levelezését ráküldte a Cumulusra. Csak kíváncsi volt, hogy festenek a levelek az értékelésben, és érdekelte a titkosított levelek automatikus felnyitása mint számítástechnikai probléma. Néhány napja jutott csak eszébe, s egyik délután megcsinálta, kivételesen egyedül, Vanessa otthon konyhatündérkedett. Úgy gondolta, pár napig figyelteti a levelezést, aztán lekapcsolja, hiszen ezt madame Morillon is olvassa meg ő maga is, és a bennük levő rengeteg shindység miatt úgyse lehet őket normálisan kiértékelni. De nem a riasztást kapcsolta ki, hanem átállította a küszöbértéket, aminek elérésekor a Cirrus riaszt. A megmaradt kölyökchatoldalakon úgy volt beállítva, hogy akkor riasszon, ha egy üzenetből 0,75 shindy jön össze, vagy több üzenetből, tizenkét órán belül elérik az 1,5 shindyt. A Facebookon fél shindyvel alacsonyabb volt a küszöbérték. A Cruxhoz Nimby kerek tíz shindyre állította, olyan

számra, amit elvileg nem lehet elérni, főleg nem olyan levelezésben, amit emberi szem is lát, s mire valaki tíz shindynyit összeirkálna, már rég tudnának róla.

Madame Morillon azonban reggel kilenckor már megnézte a Cruxot és legközelebb csak valamikor délután akarta. Ez a gyakoriság bőven elegendő volt a csoport forgalmához. Kilenc óra negyvenhárom perc huszonöt másodperckor, amikor az első üzenet megérkezett, a shindyken kívül a Cumulus volt az egyetlen olvasója, akkora küszöbértékre állítva, ami mellett semmiféle szöveg nem okozhat riasztást.

Amikor utólag megnézték, hogyan kezelte a Cumulus Lifepod leveleit, kiderült, hogy a szorzók okoztak mindent. A levélben levő disznó szavakat mindössze 0,23 shindyre értékelte a szoftver, de a kölyökchaten kialakított szabályok szerint már ez is azt okozta, hogy huszonnégy órára figyelőlistára tette Lifepodot; értelmetlenül, hiszen a Cruxnak csak tíz tagja van és abból is négy madame Morillon, de a Cumulus csak egy program volt, ami tette a dolgát. Lifepod figyelőlistára került, ami a további disznóságoknál automatikusan tíz százalék büntetést jelentett.

Az első levél csak annyit tartalmazott, hogy miket fog ő csinálni ma este. Nem szerepelt benne utalás a gyerekrablásra. Ha már ekkor elmondja, a szorzók egészen másképpen alakultak volna.

Velociraptor alighanem a gépnél volt, mert két perc múlva megjött a kérdése, hogy kivel fogja Lifepod csinálni.

Kilenc óra ötven perc négy másodperckor futott be Lifepod második levele. Ez tartalmazta a „gyerekrablás” szót, amit a Cumulus egy egész shindyre pontozott, vagyis rendes körülmények között pusztán ettől már riasztott volna. De most Nimby átállította a küszöbértéket. A levélben szereplő többi disznóság csak 0,17 shindyt tett ki, így ezt a levelet 1,17 shindyre pontozta a Cumulus. Erre jött rá a tízszázalékos büntetés a figyelőlista miatt, így a levél 1,287 shindyt ért. Ehhez hozzáadta az első levél pontértékét, és a kapott 1,517 shindyt az értékelési szabályok szerint kezdte szorozgatni.

Az „elraboltunk egy gyereket” szövegrészlet múlt időben állt, ezért a Cumulus úgy vette, hogy a múltban elkövetett bűncselekményre utal, és mindössze tíz százalékkal büntette. Az első

levélben talált olyan kifejezéseket, amiket – nagyon helyesen – a jövőben tervezett bűncselekménynek értelmezett, és emiatt már megduplázta a pontszámot. Aztán megint megduplázta, mert a második levélben is talált ilyeneket, és a programozóknak eszébe se jutott arra gondolni, hogy ha két levél kevesebb mint tíz percen belül követi egymást, akkor nyilván mindkettőben ugyanarról a jövőbeli bűncselekményről van szó. A Cumulus vakon követte az utasításokat, és kilyukadt egy 6,6748 shindys, elborzasztó értéknél, amivel még mindig nem tett semmit, mert alacsonyabb volt, mint a küszöbérték.

Régen, évekkel ezelőtt a Cumulus akár több száz, sőt több ezer shindyre is pontozhatott valakit, a Százast három kiloshindys értékkel kezdték üldözni. De azóta az egész pontozási rendszert átírták és finomították, Nimby azt mondta róla, a mai számok annyira se hasonlítanak az évekkel ezelőttiekre, mint a mai bolti árcédulák a múlt századiakra, amikor még frankban számoltak. A mai rendszerben hatshindys pontszám tárgyalás nélkül is huszonöt év.

Velociraptor négy perccel később megint írt és kérdéseket tett föl. Lifepod válasza kilenc óra ötvenhét perc ötven másodperckor futott be. A benne levő kifejezésekre még a büntetéssel együtt se kapott kéttized shindynél többet, egy mondatot kivéve. Velociraptor megkérdezte, miért várnak estig, mi van, ha valaki addig kiszabadítja a gyereket, amire Lifepod azt felelte:

„Estig még számít ránk a család, estétől már lesz alibink, a gyerek meg olyan helyen van, hogy éhen halna nélkülünk, mire rátalálnának."

A Cumulus ebből csak az alibit, a halált és a jövő időt értette, tervezett bűncselekménynek minősítette és ismét megduplázta Lifepod pontszámát. Tizenhárom és háromnegyed shindy jött ki, ez meghaladta a küszöbértéket, tehát átadta a feladatot a Cirrusnak, ami haladéktalanul kiküldte a riasztást. A shindy IP-címe szerint a legközelebbi egeret kellett volna értesítenie, de a cím titkosítva volt, ekkor éppen egy dániai szerveren át jöttek a levelek. A Cirrus utasítása erre az esetre az általános értesítés volt.

Két perccel tíz előtt a Jerry valamennyi egerénél visítani kezdett a telefon.

Kissyék az óra utolsó perceinél tartottak, de hogy milyen óra volt és miről beszéltek, az abban a szent pillanatban kirepült a fejéből, ahogy a Cirrus megszólalt. Már csengetés nélkül jelzett a telefonokon, a közvetlen összeköttetéssel, amit a videókapcsolathoz is használtak, hogy jobb legyen a képminőség.

Kissy az első hangokra fölpattant ültéből, de mielőtt elindult volna, a Cirrus elért az első adatsor végére.

„Esemény: elraboltunk egy gyereket”, morzézta a Cirrus, mintha ő tette volna, de persze igeragozás nincs a programban. „Forrás: Crux. Nick: Lifepod. Hely: nincs adat. Pontszám: 13,75.”

Kissy döbbenten állt meg a padja mellett. Vele szemben madame Croissant elképedve és felháborodva nézett rá, de Kissy nem látta. Csak a Lifepod bűnlajstromát soroló csipogásra figyelt. A hang betöltötte a termet, a Jerry régesrég eldöntötte, hogy nem számít, kit zavarnak vele és miben, de ennek hallatszania kell, bárhol és bármikor. Az osztály csendben ült, először a hirtelen csipogás ijesztette meg őket akusztikusan, aztán Kissy viselkedése, hogy nem rohan ki, ahogy más hasonló alkalmakkor, hanem megáll, aztán nekidől a padnak és hallgatja a végeérhetetlen csiripelést. Ettől egész másképp ijedtek meg. Valami nagy baj van. Kissy arról is megfeledkezett, hogy levehetné a hangerőt és a füléhez emelhetné, akkor csak ő hallaná. Közben kicsengettek, de a gyerekek csak fölkeltek és odagyűltek Kissy köré. Madame Croissant a katedrán várakozott.

A Cirrus végigmondott volna mindent, de Kissynek elég volt a lényeg. Kinyomta a csipogást és belépett a szerverre, egyetlen gombnyomással, anélkül hogy a telefont leakasztotta volna az övéről. Egy pillanat múlva a csipogást sokszólamú cincogás váltotta föl. De csak annyira, hogy mindenki bemondta a nevét. Kissy is. Aztán hallgattak.

– És most? – szólalt meg végül Françoise.

– Pierre és Artois foglalt – mondta Angélique. – Morillon is. Talán olvasták és intézkednek.

– Mit intézkednek, egérke? – kérdezte Vanessa.

Csend. Senki nem tudott felelni. Lifepod és Lincoln elrabolt egy gyereket, és nekik estig lenne idejük megtalálni. De hol? Még az se biztos, hogy Franciaországban vannak. Semmit se tudnak. Az égvilágon semmit!

– Touzeau – szólalt meg egy hang.
– Szia, Nicole vagyok. Ide figyelj, gyerekrablás történt és nem tudunk semmit. Mit tudsz tenni, hogy elérjük Artois-ékat?
– Kit raboltak el?
– Mondom, hogy nem tudjuk! A Crux két tagja elrabolt valakit, este veszik kezelésbe, és bárhol lehetnek!
– Ha a Cruxon át jött, akkor az a hölgy biztos olvasta.
– És ha csak órák múlva nézi meg a leveleket? Más dolga is van. A telefonja foglalt. Bármitől lehet.
– Jó, fölhívom Castellit, neki mindig vannak ötletei. Maradj vonalban.
– Vettem – felelte Niala, és fölhangzott a beaulieu-i kapitányság telefonjának várakoztató zenéje. Niala halkított rajta.
– Az utcán vagyok – jelentette Vanessa –, indulok haza. Kissy, te is menj haza, legyünk a gépeknél.
– Vettem – vágta rá Kissy, azzal faképnél hagyta madame Croissant-t és a hallottakról susmorgó osztályt, kirobogott és két perc alatt otthon volt. Suzy persze lépést tudott vele tartani, akármilyen gyorsan száguldott le a gépterembe.
– Kissy Vilma bázison – közölte. – Nyitom a levelezést. Kitaláltatok már valamit?
– Negatív – felelte Vanessa lakonikusan.
Kissy átolvasta a Crux legújabb leveleit, automatikus frissítésre állította, egy másik monitorra kirakta Lifepod aktáját, egy harmadikra pedig Lincolnét.
– Itt Castelli – szólalt meg a telefon.
– Itt a Jerry – mondta az alapítvány sok szólamban.
– Sziasztok. Hallom, gyereket raboltatok. Mit tudunk?
– Semmit – vágta rá egy féltucat kisegér.
– Hát azért valamit mindig tudunk. Meséljetek.
Vanessa összefoglalta neki azt a semmit, közben Pinek sikerült elérnie Artois-t, aki mozgósította az embereit. Nem, ők nem tudtak semmiről, madame Morillon teljesen meg volt döbbenve, egy órája nézte a levelezést, legközelebb órák múlva nézte volna meg…
– Ide hallgassatok – mondta Castelli. – Én most szabadságon vagyok, nincs ügyem, segítenék nektek.
– Gyere át Beaulieu-be – felelte Vanessa.
– Az nem lenne jó, mert éppen Versailles-ban vagyok…

– Akkor menj Kissyhez!

Kissy most csak fél füllel figyelt, bár az a fél fül elég nagy volt. Huhu, azaz madame Morillon egy perce szólt hozzá, ő is szeretett volna bekapcsolódni a hétvégi szórakozásba, milyen a kislány és hol tartják, a hely biztonságos? S máris megjött Lifepod válasza, hogy igen, a hely biztonságos, hónapokig nem jár arra ember. Lehet, hogy évekig.

Kissy elgondolkodott. Lehet, hogy évekig? Helyek milliói vannak, ahol évszámra nem jár ember, ez kétségtelen, de milyen az a hely, amiről ezt biztosan ki is lehet jelenteni? Legalábbis a hónapokat?

Valószínűleg ez az egyetlen támpontjuk.

Amikor Castelli becsöngetett, Kissy éppen Lifepod újabb levelét olvasta. Fölpattant, felrohant a földszintre, rápillantott a monitorra, benyomta a gombot, belemondta a mikrofonba: „Gyere be!”, visszarohant a konyháig, ott fékezett és visszafordult. Castelli most jár itt először, az a legkevesebb, hogy az előszobában fogadja.

– Szia – lépett be a felügyelő. Farmerban és kék ingben volt, bár Kissytől űrruhában is lehetett volna, őt csak a levele érdekelte. De még mindig nem rohanhatott, mert még két férfi jött be. Az egyik szintén civilben, a másik egyenruhában. – Ő Jean-Louis, ő pedig Fontanet őrmester. Gondoltam, jól fog jönni egy kis segítség.

– Kissy – nyújtott kezet Kissy. – Gyertek.

Leszaladtak a gépterembe és végre elolvasták a levelet. Gyakorlatilag nem volt benne semmi hasznos, Lifepod a gyerekrablás körülményeit mesélte Velociraptornak.

– Tehát kilencéves kislány – szögezte le Castelli, föl-le járva a gépteremben. – Iskolába menet rántották be egy kocsiba. A suliban majd beírják a hiányzók közé, a szülei pedig csak este veszik észre, hogy nem jött haza. Jó esetben délután. Mire bejelentik, késő este lesz, akkor tudjuk meg a gyerek személyazonosságát és a suli nevét.

– Igen, idáig én is eljutottam – szólalt meg Artois a hangszóróból.

– Á, főfelügyelő úr – mondta Castelli. – Megint együtt dolgozunk… tessék.

Az őrmester lépett be az edzőteremből és néhány halk szó kíséretében feléje nyújtott egy telefont.

– Castelli! – vette át a nyomozó azzal a hanggal, ami ismerős volt már Kissynek a Strandlabda-ügyből. – Igen, én vettem igénybe az őrmes… Igen, tényleg az vagyok. Nizzából. Nem érek én rá magának írogatni, főtörzs, de tudja mit? Jöjjön ide személyesen és hozzon pár embert. Persze hogy nem parancsolhatok magának, de ha nincs itt félórán belül, fölhívom a parancsnokát és kivágatom büntetőcédulát osztogatni, végeztem!

Kissy leveleket olvasott és csöndben vigyorgott. A pasi megint teljes fordulatszámon pörög.

Tíz óra húszkor csengettek, Kissy fölment, majd visszatért egy idősebb civil ruhással.

– Moreau főtörzsőrmester jelentkezik – lépett az a gépterembe gyanakvó arccal. Castelli odalépett hozzá és megmutatta az igazolványát.

– Castelli felügyelő, Nizzából.

– Parancsára, uram – jött a válasz egészen más hangon. – Tíz embert hoztam magammal, kint várnak a kocsin.

– Hívja be őket eligazításra.

– Értettem. – Moreau intett Fontanet-nak, aki bólintott és ment.

Kissy ráért a rendőröket figyelni, a Cruxon negyedórája nem volt más forgalom, csak Velociraptor és két álshindy, Huhu és Aranyos adogatta egymásnak a szót, találgatták azokat a részleteket, amiket az emberrablók nem mondtak el.

A monitorok eddigre megteltek arcokkal, az egerek mind hazarohantak az iskolából és gép elé ültek, Martin a legközelebbi egérhez, Chantalhoz surrant be. Nimby pedig egyszer csak megszólalt:

– Főfelügyelő úr?

– Tessék.

– Van maguknál egy netre kötött gép?

– Persze.

– Akkor küldök SMS-ben egy címet, másolja be a böngészőbe, legyen szíves.

Egy perc múlva megjelent a felügyelő arca az egyik monitoron.

– Nahát, látlak benneteket – mondta.
– Hogy csináltad? – kérdezték az egerek.
– Semmiség. Egy backdoor, ami kiteszi a felület képét egy weboldalra, csak passzívan ugyan, de lát minket. És kezeli az ottani kamerát, így mi is látjuk őt. Az egyik szerverünk IP-címét kell megadni egy eseti jelszóval, ami aztán érvényét veszti, úgyhogy ez titkosítás nélkül is biztonságos.
– Nagyon praktikus – mondta Artois. – Be tudjuk kapcsolni madame Morillon irodáját is?
– Mindjárt küldök neki is.
Madame Morillonnak nem volt kamerája, de ő látta az egereket és hallották egymás hangját. A telefonos kapcsolatokat bontották, a Centauri haditanácsa a Jerry-hálózaton összegyűlt.
– Jól van, emberek – lépett a felügyelő az edzőterembe. – Castelli felügyelő vagyok, és most én vezetem magukat. Elmondom, mit tudunk. Két pedofil elrabolt egy kilencéves kislányt. Estig bezárták valahova, este odamennek, addig meg kell előznünk őket. De még azt se tudjuk, hogy melyik földrészen vannak. A neten leveleznek, nagyon jól titkosítanak mindent, de mi beszivárogtunk közéjük és olvassuk a szövegüket. A párizsiaktól egy nyomozó irkál nekik korábban elfogott társaik nevében, most próbálja rávenni őket, hogy csatlakozhassunk a hétvégi szórakozáshoz. Ha nem sikerül, fogalmam sincs, honnan fogjuk kitalálni, hol van a gyerek. Van kérdés? Tessék.
– Uram – jött egy hang odakintről –, ők írták, hogy este fognak a rejtekhelyre menni?
– Igen.
– Akkor nem lehetnek a világnak azon a részén, ahol most van este. Például Tahitin vagy Kanadában.
– Ez jó megfigyelés. Rajta, emberek, magukat arra szántam, hogy legyen karhatalom a kezemben, amikor tettekre kerül a sor, de senki nem mondta, hogy a fejüket ne használják. Agyaljanak! Tessék!
– Tudunk valamit a helyről, ahova bezárták?
– Azt írták, hónapokig nem jár arra ember, lehet, hogy évekig. Tessék, Moreau.
– Felügyelő úr, amíg gondolkodunk, addig is tudunk dolgozni. Megszervezném a kapuőrséget meg a…
– Szó se lehet róla – szólalt meg Kissy hangosan.

Moreau megakadt. Kissyre nézett.

– Nézd, ez most rendőrségi…

– Ez most rendőrségi kivonulás lesz öt másodpercen belül – felelte Kissy jegesen. – Az utcán azt beszélsz Cesaréval, amit akarsz. Idebent csak ha engedélyt adok rá. Ez az én házam, és kapuőrség nem lesz. Még csak az kellene, madame Faubourg bármikor jöhet takarítani, a szüleim is hazaugranak néha napközben, és rendőrök fogadják őket a kapuban, hát azt már nem. Ültök a rendőrségi feneketeken, pörgetitek az agytekervényeiteket és megköszönitek szépen, hogy *én* bevettelek ebbe a buliba. A nyomozásban a főnökeidnek fogadsz szót, de itt a házban én vagyok a parancsnok. Végeztem.

Hihetetlenül büszke volt magára. Egy Jerry így beszél a rendőrökkel, keményen, hidegen osztogatja parancsait. Jövőre tiszti rangot is akar!

Moreau furcsán mosolygott Kissyre, aki csak ült a forgószékben, előrenyújtott lábbal, és várta, hogy legalábbis tisztelegjenek neki. A főtörzs ehelyett a felügyelőre nézett.

– Mondja…

Castelli fölemelte a kezét.

– Ne kérdezzen semmit. Itt az ifjú hölgy van otthon, és mi tényleg csak megköszönhetjük, hogy bevett a bulijába. Amikor legutóbb együtt dolgoztunk, minket csak akkor hívtak, amikor a gyanúsítottakból már ömlött a vér. Maga csak fogadjon neki szót, főtörzs, és nehogy felingerelje!

Kissy büszkén föltartotta nagy füleit.

– Talán az apja valami…

– Fogalmam sincs, ki az apja. Viszont két ujjal falhoz keni magát.

A főtörzs tamáskodva nézett egyikükről a másikukra, és Kissy tudta, hogy ettől a naptól rendőrök nemzedékei fognak mesélni a nagy egérharcosról, aki annyira legyőzhetetlen volt, hogy soha nem küzdött, mert senki sem mert kiállni vele.

De legalábbis jól hangzik.

Moreau letett a kapuőrség gondolatáról, azt mondta az embereknek, hogy ha valaki hazaérkezne, először is nyugtassák meg, hogy nincsen semmi baj. Hogyne lenne baj, felelte Vanessa, egy gyerek bezárva sínylődik valahol, és most még jó-

nak mondható a helyzete. Kissy szüleit meg nem fogja meglepni, folyton akad egy-két rendőr a háznál. Ami szintén nem volt igaz, de ez is jól hangzott.

Közben jelentkezett Jack, aki emlékeztette a gyerekrablókat, hogy ő két kislányt bocsátott a társaság rendelkezésére, és igazán az a legkevesebb, hogy viszonozzák ezt az apró szívességet. Lifepod azt felelte, Lincoln nem akar mással osztozni, csak vele. Mivel Lincoln még mindig nem szólalt meg a csoportban, Jack arra kérte Lifepodot, beszéljen vele, vagy ha Lincoln akarja, föl is hívhatja őt, Jacket – és megadta a telefonszámát.

– Dorville nyomozó fogja fölvenni – mondta madame Morillon. – A szám titkos, de ha utána tudnak járni, akkor se rendőrt találnak bejegyezve.

– Csak nehogy reflexszerűen belemondd a mikrofonba a nevedet – mondta Vanessa. – Tartsd számon, hogy melyik telefonod melyik.

– Ez egy különleges készülék – felelte Pierre. – Igazából nem is mobiltelefon, speciális rendőrségi cucc. Ő még csörgést hall, amikor már elkezdtük bemérni.

– Csúcs – mondta Nimby Maszat modorában. – Csípem az ilyen frankó kütyüket, a Jerrynek is kell egy. Kiscsákó vidáman vakerál, közben meg a háta mögött megáll a zsaru, muhahaha!

Dőltek a nevetéstől. Nimby elmehetne parodistának, gondolta Kissy.

Tizenegykor csakugyan megjött madame Faubourg, és bár a rendőrök nem várták a kapuban, éppen eléggé megijedt a kint álló rendőrségi furgontól, aztán a házban talált egyenruhásoktól. Amikor elmondták neki, mi történt, akkor meg a fejét fogta.

– És nem akad elég magukból a kapitányságon, ezeknek az ártatlan gyerekeknek kell megkeresni az ilyen szörnyetegeket?!

Az egyik rendőrre meredt, aki meghökkenve pislogott vissza rá. Egyikük se szentelt figyelmet Suzynek, aki csapkodó farokkal keringett körülöttük.

– De madame Faubourg – mondta Kissy szelíden –, hiszen tudja, hogy nekünk ez a hivatásunk. Ezeket az alakokat a mi programunk csípte el, és a kislány kiszabadítása és a két pofa hűvösre juttatása után a legfontosabb feladat, hogy a vérükben

fürösszem a pengémet még naplemente előtt. – Ábrándos tekintettel Castellire pillantott, akinek savanyú képén jól látszott, hogy a Bouriant-villára gondol. – Sajnos ez most olyan ügy, ahol a rendőrségnek muszáj volt bekapcsolódnia, de azért ők elsősorban a mi zsákmányaink. Ha boldogulnánk Cesare és az emberei nélkül, okvetlenül magunk tennénk azt a két aljas férget a sercegő olajba… de hát így csak bilincs lesz belőle…

A rendőrök már vigyorogtak, madame Faubourg viszont kétségbeesetten nézett Castellire.

– Mondja, maga rendőrtiszt?

– Igen, madame – felelte Castelli, bár egy perccel azelőtt a rangjával mutatkozott be.

– És nem tud hatni rá?

– Nem, asszonyom.

– Én is voltam kislány – lamentált madame Faubourg. – Nem ma volt, az igaz. Mi filmszínészekről pusmogtunk, meg sminkről és a fiúkról. De hát ezek?! Ismeri a többieket is? Vanessa, nézze, az a kis vigyori szöszke ott a képernyőn, ugye, milyen cukorfalat? Hát az mondta nekem valamelyik nap a konyhában, hogy a késeket mindig jól meg kell élezni, mert sose tudhatja az ember, hogy csirkemell kerül a konyhájába vagy shindy.

– Vérző orrú shindyt mondtam – pontosított Vanessa.

– Tessék, még tódítja is. Ha az enyém lenne, már elfenekeltem volna. De még azt se mondhatom, hogy hát árva szegény, attól lett ilyen, mert a többi szemernyivel se jobb! Ha nem néznének rám mindig ilyen szépen, rég itthagytam volna ezt a házat.

Kissy a monitorra pillantott, ahonnan Vanessa csakugyan nagyon szépen nézett a bejárónőre. Visszafordult az asszony felé és igyekezett ő is nagyon szépen nézni.

– Tudja, madame, én sem értek egyet mindennel, amit tesznek – mondta Artois a másik monitorról –, rendőrként nem is tehetem, de tény, hogy eddig nem bántottak senkit csak az erőszak kedvéért. Sokat beszélgettem róluk a nizzai kollégákkal, ott már megvan a hírnevük… azt mondták, csak addig mennek el, amennyi kell, hogy megállítsák a bűnözőket. Tény, hogy könnyen eljár a kezük, de az ideológiájuk elég egyszerű logikán alapul.

– Az ám – bólintott madame Faubourg –, az ideológiájukat jól ismerem. Lassan külön hűtőszekrény kell a rengetegféle sajtnak… no de megyek, úgyis a padláson kell takarítanom, nem zavarom idelent magukat. Aztán találják meg azt a szerencsétlen gyereket, amíg nem késő.
– Rajta leszünk, madame – felelte Artois.

De nem Lincoln telefonált, hanem GXR. Jól elbeszélgettek Jackkel, és egyetértettek abban, hogy ott akarnak lenni, ebből a buliból kár lenne kimaradni, főleg mert a kislány Lifepod szerint még csinos is. A beszélgetést legalább húsz rendőr hallotta élőben, plusz tizenegy kisegér és három kisfülű, Vanni, Georges és Andreas.
– Colombes – mondta egy hang, miután letették a telefont. – A l’Avant Seine színház közelében.
– Micsoda?… várjatok csak – fordult oldalra Nimby, és az egyik monitoron megjelent a Google Föld, a kamera rázuhant Párizsra, s egy pillanat múlva utcákat és házakat láttak. Nimby lenyomott egy gombot, és az egérmutató nagy piros nyíllá változott. – Itt van a színház – mutatott vele egy terjedelmes épületegyüttesre, aztán egész kicsit jobbra húzta az egeret. – Ez pedig a rue Thomas d’Orléans.
– Cindy! – rikkantotta sok száz elragadtatott kisegér.
– Hát – mondta Nimby elégedett vigyorral – néha jól jön az egér a háznál. Amikor találkoztatok Cindyvel, körülnéztem a környék térképén, a közvetlen szomszédban találtam egy nagy épületet, kíváncsi lettem, hogy mi az, és azóta tudom a nevét. L’Avant Seine színház. Jó rendőreink pedig most kénytelenek magukkal vinni egypár egeret a letartóztatáshoz, mert mi ugyan meg nem mondjuk a házszámot.
– Szóval GXR azonos egy korábbi ügyfeletekkel? – kérdezte Artois. – De hát nem akarjuk mi őt letartóztatni.
Kissy Castellire meredt, aki egyetértően bólogatott, persze hogy nem, eszük ágában sincs. Aztán megértette.
– Ja persze – bólintott Nimby is. – Most még nem.
– Nem hát. Időbe telik megtudni a jelszavát, idővel pedig rosszul állunk. Mondd, hogy mit tudunk az emberünkről, két kocsi már úton van oda.

Mialatt elmesélték Cindyvel való találkozásaikat, GXR írt is a Cruxra. Elmesélte, hogy beszélt Jackkel és mindketten szeretnének benne lenni a buliban. Jacknek van valami pora is, amit gyerekkel még nem próbált ki, de prostival már igen, és valami csúcs. Jut mindegyiküknek. Jack pár perccel később írt és megerősítette a szavait. Aztán jelentkezett Masszív, ő is részt kért a szórakozásból.

A Jerry archívumában mindig rend volt, pillanatok alatt megvoltak a Cindyről készült fotók, és az se tartott sokkal tovább, hogy a Colombes-ba tartó nyomozók mobiljain ott legyenek.

Negyed tizenkettőkor a négy beaulieu-i kisegér kiözönlött a házból és kocsiba ugrott. Velük volt Georges és Vanni, akik éppúgy nem akartak kimaradni a buliból, mint a Cruxra írogató shindyk – csak az ő bulijuk másmilyen volt. Persze fönnállt az eshetőség, hogy Lifepodék pont délen tartják a gyereket, és akkor ezzel az összes egér elveszti esélyét, hogy ott legyen. De lehet, hogy mondjuk Réunion szigetén vannak, és akkor senkinek se volt esélye közülük egy percig sem.

– Majd meglátjuk – mondta Nimby filozofikusan. – Ötven százalék. Vagy elég közel vannak, vagy nem.

Blanche-ért is elmentek, a rendelőben most csak papírmunka volt, ha beteg jönne, a társa is elég hozzá. Jön ő is, rég nem járt Kissyéknél, és nagy zsákmány ígérkezik, neki is juthat egy letéphető shindyfül. Ezt ugyan nem Blanche fogalmazta meg így, hanem a kisebbik lánya.

Stratégiailag, gondolta Kissy, természetesen célszerűbb lenne, ha a Jerry megtartaná szétszórtságát, hogy minél nagyobb területet elérjenek legalább néhány egérrel. De hát ami jó a nyomozásnak, az nem jó Vanessáéknak, akiknek megint ötnapi csókolózásadagot kell bepótolniuk. Ez a legfontosabb.

A nyomozók éppen megérkeztek Cindyhez, amikor Elkének támadt ötlete.

– Szóljatok Cindy utcai nyomozósoknak, nézzenek meg autókra Nummernschilder!

– Rendszámtáblákat – fordította Jennifer. – Miért?

– Lehet valamelyiknek jelje GXR.

– Ugyan – mondta Castelli. – Senki sem íratja a nickjét a rendszámtáblájára.

– Gondolkozzad magadat! Van neki ez a szám, keresi nickot magának, eszébe jut autója neki, írja nickot programba tábláról! Erről még nem fölismerje senki, hiszen számokat nem kiírta.

– Értem – nevetett a felügyelő. – Fejből nem tudom a rendszámok szisztémáját, de kétlem, hogy lenne ilyen.

– Keresni rendőrségi Datenbank benne nem lehet?

– Mit, GXR-es rendszámot? Ha mégis létezik ilyen, százat is kapunk.

– És lesz mindegyik belejegyezve abban az utcában?

Egerek és rendőrök egymásra néztek. Hm. Van benne valami.

De nem működött. Pierre fölhívott valakit a nyilvántartóban, és egy perc alatt megvolt a válasz. Nincs ilyen autó.

– Hát – mondta Elke –, volt legalább megpróbálva.

– Jó ötlet volt pedig – vigasztalta Moreau.

– Csak nem jó eléggé. Kicsi egér, kicsi ötlet. Majd következő!

Fél tizenkettőre az összes shindy gép előtt ült és kommunikált, kivéve Lincolnt, akiről Lifepod azt mondta, hogy most a családdal kell lennie. Ő a munkahelyén van, de biztonságosan levelezhet.

Velociraptor most sem tagadta meg magát, szorgalmasan működtette a szadista fantáziáját, és ontotta a tanácsokat, hogy miket csináljanak a gyerekkel. Az egerek egy idő után nem is olvasták tovább, csak átpörgették a sorokat, hogy van-e valami adat. Később úgyis el kell olvasniuk, amikor ezeket a leveleket is kiértékelik az adatbázis számára.

Pár perccel később hazaért Yves bácsi, aki megütközött azon, hogy az egerét otthon találja suliidőben, örült a többiek látványának, viszont mérhetetlenül fölháborodott a shindyk aljasságán.

– Soha nem értettem ezt az egészet – vallotta be őszintén.

– Pedig nagyon egyszerű – felelte Vanessa lelkesen. – Amikor a shindy orra találkozik a cipőtalpaddal, a keletkező fizikai behatás azt okozza…

– Nem azt, te, egérke – mosolygott Yves bácsi kesernyésen. – Azt, hogy mi teszi ezeket az embereket ilyenné.

– Ez egy betegség, apa – felelte Nimby. – Ez a tíz muki a gyereklányokhoz vonzódik. Amiben amúgy semmi rossz nincsen, én egy időben egy tizenkét évessel csókolóztam, csak annyi a difi, hogy akkoriban én is annyi voltam.
– De érdekes – mondta Vanessa –, én is csókolóztam tizenkét évessel, amikor én is annyi voltam!
– Az enyém lány volt – pontosította Nimby.
– Az enyém fiú.
– Akkor nem ugyanazok voltak! – vágta rá a csapat kórusban.
Nevettek. De közben Kissy elkapta Nimby szerelmes tekintetét, amivel a párjára nézett. Vanessáé is látszott valamennyire, bár az autó azért rázkódott.

Tizenegy óra harmincnégykor Lifepod azt mondta, részéről jöjjenek a többiek is, de csak ha Lincoln is beleegyezik. És válaszolt Masszívnak, aki pár perccel korábban arra kérte, legalább annyit mondjon meg, hogy az ország melyik részén vannak, hogy odautazhasson, amíg eldöntik, hogy beveszik-e. A válasz az volt, hogy nem messze Párizstól.
Elke vakkantott egyet, fölugrott és eltűnt a kamera elől.
– Ha Lincoln áment mond, egész shindycsapatot foghatunk – csillogott Vanessa szeme. Piros lámpánál álltak éppen, jól látszott az arca. – Azonnal ki kell találni valamit arra az esetre, ha Lincoln nem egyezik bele, vagy túl későn.
– Túl későn nem teheti, akkor a többiek nem érnek oda – hallatszott Blanche hangja.
– Dehogynem, anya! Este foglalkozni kezdenek a gyerekkel, aztán reggel szól a többieknek, hogy már jöhetnek ők is. Ma nem főzök vacsorát, shindyt akarok sütni nyárson!
– Ó – mondta Kissy, de nem folytathatta, mert boldog sikkantás szelte át a géptermet.
– Jövök! Cin-cin! Anya már csomagozza, apa viszi zsebegéret, két óra és ott vagyunk!
A vörös lófarok kilibbent a kamera elől, aztán vissza.
– Hozom bicskát, tegyétek nekem egyik shindyet füléjét félre, nyisszantani. Most kikapcsollak, nem bámulja férfiek öltöző zsebegéret.
A felület programja levette Elke képét a monitorról.
– Jézusom – mondta Castelli. – Ő is jön?…

– Persze – felelte Françoise. – Ilyen bulit semmiképp nem hagyunk ki. Ha Lincoln odaengedi a többieket, az egész évi shindytermésünket betakarítjuk még ma délután.

Castelli sóhajtott. Kissy gyanakodva nézett rá. Mi baja Elkével?…

Lelki szemeivel megpróbált bekukucskálni a pasas fejébe, de nem sokat látott. Még vizsgálódott, amikor Elke megszólalt:

– Zsebegér hallok ám téged, csak kamerát kikapcsoltam. Félsz? Én vagyok majdnem pedig legkicsiebb csapatban, nálam csak Françoise. És nem bántom rendőrt, főleg ha van shindy is. Mit félsz kicsi egértől?

Castelli nevetett.

– Nem félek én tőled, ne éld bele magad. Csak Pierre mesélt a senlis-i hétvégétekről.

Úgy, gondolta Kissy. Szóval ezek megbeszélik egymás között a kisegereket!

– Az volt remek tényleg – jött elmosódottan, Elke alighanem távolabb ment a mikrofontól –, két shindy egy hétvégében, és két kislányat is öltünk! Engemet és Françoise. De nem ásták el engemünket, mit szólsz hozzá? Képesek ott hagytak fekszeni padlót, és legyünk lassan büdös. No sebaj, majd lesz Pierre még szabadságra és akkor orrba verlek őtet ezért.

Tizenegy óra negyvenegykor, kis szünet után, megint megélénkült a Crux. Lifepod azt írta, fölhívta Lincolnt, aki hat óra után majd benéz a csoportba és megbeszélik, mi legyen. Többen megkérdezték, mikor akarnak a gyerekhez menni, Lifepod azt felelte, szerinte kilenc körül érnének oda. Kérdezték azt is, hogy mennyi az út Párizstól, egy óra, felelte Lifepod. Artois azonnal parancsot adott, hogy készítsenek neki egy térképet, amin beszínezik azt a területet, amit egy óra alatt lehet elérni Párizsból. Nimby azt mondta, megpróbálja, de a rendőrök is hozzáláttak.

Egy perc múlva Nimby jelentkezett egy térképpel, amire rajzolt egy nagy zöld kört.

– Ez az első változat – mondta. – Szabályos kör Párizs középpontja körül, az autópályákra eső pontjait tényleg egy óra alatt lehet elérni, a többit persze nem. Készítem a pontosabb változatot.

Közben a shindyk beszélgettek tovább, terveket szőttek a kislány jövőjéről, amit nem szántak hosszúnak. A rendőrök megjegyezték, hogy valakinek a megölését eltervezni is már bűncselekmény, gyilkosság előkészülete.

– Engem Jack fojtott meg – dicsekedett Françoise –, Elkét pedig Huhu. De lehet, hogy fordítva.

A rendőrök mosolyogtak. A konferencia szüneteiben egy-két egér Senlis-ról mesélt nekik, lassan megismerték a sztorit.

Tizenegy óra negyvenkilenc perckor madame Faubourg benézett hozzájuk és éppen meg akarta tudakolni, mi újság, amikor Elke belerikkantott a mikrofonba:

– Indulok! Cin-cin!

Ugyanekkor valami nagy zöld dolog jelent meg az egyik monitoron, és Nimby belekezdett egy mondatba, de ezzel egyidejűleg megszólalt egy új hang:

– Itt Piros. A megfigyelt személy kijött a házból.

– GXR? – kapta föl a fejét Castelli.

– Cindy? – ugrott fel Kissy.

– Hová megy ez, amikor a gép előtt kellene ülnie és a híreket várnia? – mérgelődött Jennifer.

– Fehér Pirosnak – mondta Artois –, egyértelműen azonosították?

– Igen. Pontosan úgy néz ki, mint az egerek fényképein.

Ez a Centauri valamelyik nyomozója, gondolta Kissy. Különben nem mondana egereket.

– Elhalad mellettem, úgy tűnik, nem készül kocsiba ülni. Gyalog követem, Sárga a kocsiban marad.

Bár az se lenne meglepő, ha mostanra Île-de-France összes rendőre tudna a shindyre vadászó egerekről.

– Rendben, jelentsen, ha megtud valamit.

– Tessék az újabb változat – mutatta Nimby a nagy zöld valamit. Szabálytalan, fánkforma gyűrű volt Párizs körül. – Ez az a terület, ahova a Google Föld szerint negyvenöt és hetvenöt perc közötti időtartam alatt lehet eljutni Párizsból. Pontosabban Párizs egyetlen pontjáról, de a szélesebb sáv segít kicsit jobb képet kapni.

– Értem – felelte Artois. – Köszönöm.

Nimby mesteri programozó, gondolta Kissy. Ilyet biztos nem tud a Föld, ezt ő csinálta most, pár perc alatt.

– Abban a zöldben van a gyerek? – érdeklődött madame Faubourg.
– Valószínűleg – felelte Jean-Louis, aki az ajtóhoz legközelebb ült a díványon. Talán most szólalt meg először.
Kissy csípőjén megszólalt a telefon: apát jelezte. Kihangosítás nélkül vette föl.
– Én!
– Szia. Masoudi doktor most hívott, hogy egy rendőrautó áll a házunk előtt.
– Tudok róla, apa. Itthon vagyok. A Crux-tagok elraboltak egy kislányt.
– Hol?
– Nem tudjuk.
– És mit keres ott a rendőrautó?
– Egy kis csapat gyűlt itt össze, és azzal jöttek. Moreau!
– Tessék – nézett oda a főtörzs meglepve.
– Küldd ki a sofőrt, álljon el valahova a kocsitokkal, megijeszti az ismerősöket. – A rendőr elképedve meredt rá. – Mit bámulsz rám, nem beszéltem érthetően? Végeztem!
Apa nevetett a telefonban.
– Már rendőröket kommandírozol?
– Persze, apa. Ezek jól idomított rendőrök, szót fogadnak a kisegérnek.
– Ügyes vagy. Bocs, le kell tennem. Masoudi doktort majd megnyugtatom. Szia!
Moreau közben megcsóválta a fejét és utasította a sofőrt, hogy álljon arrébb.
– Teljesen igaza van – mondta neki Castelli. – Ez magánház, csak feltűnést keltünk azzal a kocsival. Nekem kellett volna gondolnom rá. Castelli! – reccsent bele hirtelen a telefonjába. – Szervusz, apa. Nem, sajnos most nem tudok. Átmenetileg megszakítottam a szabadságomat. Ha minden jól megy, csak a mai napra. Igen, eléggé. Gyerekrablás. Meg, persze. Jól van, majd beszélünk. Szervusz.
Déli tizenkettőkor Piros jelentette, hogy a megfigyelt személy belépett egy élelmiszerboltba.
– Az éjszakai buli – kapta föl a fejét Vanessa. – Fogadok, hogy üvegekkel megrakodva távozik. Sör, valami tömény, esetleg még pezsgő is, gumi…

– Azt nem fog venni, anélkül az igazi – felelte Martin.

Kissynek hátracsapódtak a fülei. Ha az a disznó most itt lenne, nyakon ragadná, mégis hogy képzeli, hogy arról magyaráz Vanessának, hogy…

Már nyitotta a száját, hogy jól lehordja az egerét, de mégis becsukta gyorsan. Rájött, hogy ha megszólal, Martin pillanatok alatt vitát provokál vele arról, hogy csakugyan jobb-e gumi nélkül, itt, az összes kisegér és a rendőrség előtt. Hogyisne.

Úgy döntöttek, átcsoportosítják az erőiket. Ha a gyerek Párizstól száz kilométerre van, úgyis együtt indulnak majd. Françoise hívott egy taxit, Neuillyben a lányok és Martin egy másikat. Nimbyt Yves bácsi hozza, mert lead egy autót a közelben.

Öt irányból érkeznek az egerek, autón és repülőgépen, hogy elkapják azt a két aljas gazembert meg a társaikat. Nincs menekvés, gondolta Kissy. Ennek sikerülni kell.

Artois folyamatosan nyúzta a számítógépeseit valami infóért, amiből kiderülhet akármelyik szereplő holléte, a gyereké, az emberrablók bármelyikéé, valamelyik shindyé… a legapróbb morzsa is segíthet, például egy titkosítatlanul hagyott IP-cím, mint Aranyosnál. Az egerek tudták, hogy ilyen hibára kár is számítani, ezt egyszer követte el egy shindy az életben, még egyszer nem fog előfordulni. Persze figyelni kell a címeket, a Cumulus náluk is naplózza a Crux IP-címeit, és ha lenyomozhatót talál, sikít. De úgyse fog. Figyelni kell minden mást is.

És megint találtak egy mozaikkockát. Majdnem egy óra volt már, az île-de-france-i egerek mind ott sürögtek már a Vilma bázison. Nimby kiemelt két monitort és két gépet a helyéről, kivitték az edzőterembe, egy asztalon fölállították, letelepítették a rendőröket, tessék, gyűjtsék az információt, több szem többet lát. Így jobban elfértek, a rendőrök kint, ők bent, Castelli meg ingázott a két helyiség között. Bár nemcsak ő, Françoise is folyton fölugrált, jött-ment, Suzyvel birkózott. Ideológiája is volt hozzá.

– Mi zsebegerek elég sokat rohangászunk, de az izgágaság háromnegyede Elkének jut. Úgyhogy amíg ide nem ér, addig nekem kell kettőnk helyett izgágának lenni.

GXR alig félórát volt el hazulról, a nyomozó megfigyelte, hogy mit vesz, aztán ő is megírta a klubtagoknak. Természete-

sen azokat a bulihoz való dolgokat, amiket Vanessa előre megmondott. Tizenkettő harminckor Lifepod azt felelte, ő is vett már némi piát, de nem baj, ha több van belőle. Ugyanekkor érkezett Huhu kérdése, hogy mennyi időre tervezik a bulit. Ameddig a gyerek bírja, felelte Lifepod. De nektek meddig van alibitek, kérdezte Huhu, mert nekem egy hétre is elég. Hétvégére, felelte Lifepod.

Françoise a szőnyegen ült és Suzyt dögönyözte, amikor Martin ezt fölolvasta.

– Egy kilencéves kislány egész hétvégére kiszolgáltatva ezeknek az aljas szemétládáknak… ez vért kíván, igaz, Suzy?

Suzy nem szólt semmit, őt csak a dögönyözés érdekelte.

– A shindyk is jobban járnak – bólintott Chantal –, ha sikerül idejében elkapni őket.

– Hát mondjuk meg nekik, hogy köztük van a rendőrség – mondta Françoise buzgón –, jöjjenek elő fölemelt kézzel és lekonyult fülekkel…

– Nem lehet – pillantott rá Castelli szomorúan –, a gyerek látta az arcukat, már nem engedhetik szabadon.

– Akkor ebből shindyölés lesz – mondta bele a zseb Suzy bal fülébe.

– Remélhetőleg csak letartóztatás.

Tizenkettő harmincötkor válasz érkezett egy korábbi kérdésre, hogy mikor rabolták el a gyereket. Nyolc óra körül, felelte Lifepod, most már négy órája kuksol bezárva. A Centauri rögtön feljegyezte, hogy a gyereket az iskolába vezető útvonalától legfeljebb félórányira vitték. Tizenkettő negyvenkor Jack megkérdezte, hogy ugye valami jó mély pincét választottak, nem hallatszik a kiabálása?

– Nem kellett mélynek lennie – felelte Lifepod –, a környéken egy lélek se jár.

– És ha odatéved valaki?

– Oda a kutya se téved. Különben is kipróbáltuk, én lementem és ordítoztam, Lincoln már a szomszéd épületnél nem hallott semmit.

Tizenkét óra negyvenkilenc volt, amikor ezek a szavak megjelentek a Cruxon, és fél perccel később megszólalt Jean-Louis:

– Gyártelep.

Castelli rámeredt.

– Bezárt, felhagyott gyártelep – ismételte Jean-Louis –, ahol hosszú ideje nem folyik munka, és belátható időn belül nem is fog.

– Igaza van – mondta Artois. – Azt mondták, évekig nem megy arra ember. Nyilván mert körül van kerítve, a telep belsejére senki nem kíváncsi… Dorville! Kell egy lista minden bezárt üzemről a zöld területen!

– Óriási – mondta Castelli, és előkapta a telefonját. – Castelli! Szia, Marie-Anne… nem, nem hiszem. Akadt egy ügyem, amit meg kell oldanom. Igen, a szabadságom alatt is. Egyik ügy se várhat, ez pedig végképp nem. Ráadásul tudod, kikkel dolgozom? De bizony hogy velük. Aha… hát gondolom, elég véres. Majd vigyázok. Szia.

Letette. Az egerek gyanakodva néztek rá.

– Mi elég véres? – kérdezte Jennifer.

– A végkifejlet – nevetett a férfi. – A húgomnak is meséltem rólatok, az előző ügyünk több szereplőjét ismeri.

Persze, a húga, gondolta Kissy. A barátnője nem lehet, hiszen… ó, hát persze. Jean-Louis-val töltötte a szabadságát, azért jöttek együtt, mert éppen együtt mászkáltak, amikor Lucas elérte őket. Jean-Louis Castelli pasija. Vagy fordítva? Mindegy, egymás pasijai.

– Itt Castelli felügyelő – hangzott föl, s Kissy fölnézett. – Hány embere van szolgálatban? Az nem sok. Mindegy, szerezzen, amennyit tud. Állíttasson össze egy listát minden bezárt, félbehagyott gyárról, üzemről, építkezésről, ahol nem jár senki, és ami Párizstól nagyjából egyórányira van. Küldjön embereket az átkutatásukra. Hogyhogy mikor, most! Egy elrabolt kilencéves kislányt keresünk. Pedofilok. Tizennégy órakor újra hívom. Ja, a listáról küldjön másolatot Artois főfelügyelőnek a Harminchatosra. Köszönöm, végeztem.

Tíz másodpercig csendben volt, új számot keresett, tárcsázott.

– Itt Castelli felügyelő. Hány embere van? Szerezzen még, amennyit csak lehet. Az engem nem érdekel! Ahonnan tud! Állíttasson össze egy listát minden bezárt gyárról, építkezésről, ahol nincs forgalom, Párizstól egyórányi távolságra. Egy példányt küldjön Artois főfelügyelőnek a Harminchatosra, a létesítményeket pedig fésültesse át. Egy elrabolt kilencéves kis-

lányt keresünk. Már mondtam, hogy nem érdekel! Egy óra múlva hívom. Végeztem!

Castelli nem vette készpénznek azt az egyórányi távolságot, fölhívta Île-de-France összes département-ját, Párizs kivételével, valamint Oise-t, Aisne-t, Marne-t, Aube-ot, Yonne-t, Loiret-t, Eure-et-Loirt és Eure-t. Ez összesen tizenöt megye. A tisztviselők persze fogták a fejüket, rengeteg létesítmény jöhet szóba, és rengetegféle listát kell átnézniük… az egyiket Castelli megnyugtatta, egy egész órát ad nekik a feladatra.

Egy óra előtt valamivel sikerült elérni Bouriant tábornokot, aki egyelőre nem tud bekapcsolódni a Centauri munkájába, de minden fejleményről értesítést kér.

A délvidék egerei hamarosan leszállnak Orlyn, Tom és egy barátja már elindult értük. Nemsokára befut Elke is, és jöhetnek a shindyk!

Tizennégy órakor a Centauri csüggedten, lekonyult fülekkel ült a gépek előtt. Több mint egy órája egyetlen használható infó se jelent meg a Cruxon. A Jerry fölkészült a bevetésre. Pizzát rendeltek és fölfalták, mint a kiéhezett vadállatok, hiszen azok is voltak. Elemózsiát csomagoltak, a gyereknek innivalót, csokit, egy dobozra való sütit és szendvicset, az emberrablók egy korty víz nélkül hagyták magára hat órával ezelőtt. Ellenőrizték a gumit a Nimbuszokon, ezt rendszeresen megtették, amióta lőfegyvert használtak. A rendőröknek letelt a szolgálatuk, Castelli hazaküldte őket és nem kért helyettük újakat. Egyelőre nincs értelme. A Vilma bázison csak ő meg Jean-Louis maradt az egerekkel és kisfülűekkel. Meg madame Faubourg, aki már kitakarította az egész emeletet, most a földszinten dolgozott, s időnként lejött megtudakolni, van-e valami új adat. De már két órája nem volt.

Artois időnként kiment az irodájából, azt mondta, sajnos neki főfelügyelősködnie is kell, de a programot úgy hagyta, és nála van a mobilja. Hívják, ha bármi van. De aztán mindig azért ment vissza az irodába, mert elintézte soros tennivalóit máshol, nem azért, mert ők hívták.

Castelli és Pierre végighívta a megyéket, de sehonnan nem kaptak jó hírt. A gyárak listái kínkeservesen készültek, és az első órában jó, ha féltucat helyet tudtak átnézni megyénként. Né-

hol még annyit se. Mindenesetre legalább csináltak valamit. Az átvizsgált létesítményeket ki akarták húzni a listáról, de Vanessa ragaszkodott hozzá, hogy hagyják ott mindet.

– Natascha Kampuscht majdnem megtalálták nem sokkal az elrablása után, de elügyetlenkedték, félvállról vették az egészet. Ezt a hibát én nem fogom elkövetni. Csak azt a létesítményt húzom ki a listáról, amit már átvizsgáltunk sűrűfésűvel, mint az Űrgolyhókban, és minden zugba benéztünk, sőt végigkopogtattuk a falakat, hogy nincs-e mögöttük üreg.

Castelli Kissyre pillantott. Kissy visszanézett rá.

„Nem tehetsz semmit – üzente a tekintetével. – Lehet neked akármekkora rangod, idejöhet a belügyminiszter vagy akár a köztársasági elnök, ezt a nyomozást Vanessa vezeti.”

Castelli nem szólt semmit, de a megvizsgált helyeket mindenesetre nem húzták ki a listából, csak feljegyezték, hogy mikor és kik jártak ott.

A Crux folyamatosan kommunikált, de a két emberrabló nem szólt hozzá. Lifepod egy óra körül azt írta, van némi dolga, Lincoln egyáltalán nem jelentkezett még.

A Centauri ugrásra készen állt és várt.

Három órakor jelentkezett Lifepod, de csak annyit írt, hogy átolvasta az azóta jött leveleket, teljesen egyetért mindenkivel, és hamarosan jön vissza. Az egyetértésnek a Centauri egy cseppet sem örült, mert a shindyk egy ideje arról beszélgettek, hogy mégse kellene végezni a gyerekkel, inkább fogva tartani és visszajárni hozzá. Persze így legalább életben marad és később is kiszabadíthatják. De Vanessa letorkolta őket.

– Ostobaság. Teljesen mindegy, hogy milyen sorsot szánnak a gyereknek buli után, mert nem lesz buli. Amikor kiszabadítjuk a gyereket, az összes karcolást és kék foltot megszámolom rajta, és ők is ugyanannyit kapnak.

A rendőröket nem a kék foltok száma foglalkoztatta. Valaki fölvetette azt a lehetőséget, hogy az egyik elkapott shindyt lebuktatják a Cruxon, vagyis írnak egy levelet a nevében, amiben elmondják, hogy ezt a címet már figyeli a rendőrség, és jól gondolják meg, mit tesznek. Amikor bejelentik a gyerek eltűnését, a nyomozók tudni fogják, kicsoda és hol lakik. Nagyon szűk körön belül kell már keresni, és Lifepodék biztosak lehet-

nek benne, hogy pár nap alatt meg is találják. Úgyhogy ha meg akarják úszni enyhe ítélettel, nagyon gyorsan adják föl magukat.

A javaslatot pár percig fontolgatták, majd Artois megvétózta. Mellette szólt, hogy egy ilyen levél hatására a két emberrabló aligha mer már hozzányúlni a gyerekhez, a tervezett buliból biztosan nem lesz semmi. Ellene szólt viszont, hogy esetleg rémületükben megölik a gyereket és elássák valami eldugott zugban. Amíg nem tartanak a rendőrség jelenlététől, bármikor elköphetnek valamit, de egy ilyen levél után mukkanni se mernének a Cruxon.

Kissy a falióràra pillantott. Tizenhat óra tíz. A gyerek nyolc órája kuksol egy pincében és retteg. Talán tudja is, hogy miért rabolták el, és reszketve várja, hogy mikor jönnek. Ámbár ha nem tudja, akkor se vágyhat a visszatérésükre. Aligha szereti őket.

Adat semmi. Állnak és várnak. A zsebek időnként egymásnak esnek az edzőteremben, a nagyobbak közül is gyakran sikerül egyet-egyet magukkal csábítani egy kis verekedésre, hisz muszáj csinálniuk valamit, és a feszültséget is le kell vezetni. A kocsival már kiálltak a kapuba, hogy gyorsabban indulhassanak, az utcán ott áll Tom taxija, nem ment vissza dolgozni, kelleni fog legalább még egy kocsi. A férfiak kiszerelték a mikrobuszból a Jerry ládáját és visszarakták az üléseket, így tizennégy helyük van, három kisfülűt vagy nyomozót tudnak magukkal vinni. A maradék éppen elfér a taxiban. Kék Renault, Tom még ki se fizette. A mikrobusz ülései alatt mindenhol hátizsákok, csomagok, az ajtókhoz nem tettek semmit, hogy gyorsan lehessen ki-be ugrálni. A tank tele van, a taxival Tom elszaladt és megtankolta azt is. Minden készen áll, és most állnak és várnak.

Castelli óránként végighívta a megyéket, hol tartanak a kutatásban. Több száz rendőr járta végig a szóba jöhető helyeket, de eddig nem akadtak semmi nyomra.

Lincoln hat óra után benéz a csoportba. Ezt írta Lifepod még déltájban, és mindenki attól rettegett, hogy valamiért mégse teszi meg. Kilenc körül akarnak a gyerekhez érni. Az út Párizsból csak egy óra, ha Lincoln hatkor megmondja, hol a gyerek,

még lesz két órájuk azután, hogy kiszabadították, kényelmesen elfoglalhatják leshelyeiket és akár shindyvermeket is áshatnak.

Ha Lincoln eljön. Ha megmondja hat körül, és nem csak a helyszínről üzen. Ha…

Tizenhat óra tizenegykor megcsördült a telefon. Az a bizonyos rendőrségi cucc. Másodszor is. Harmadszor…

– Tessék – szólt bele Pierre higgadtan. Az egerek a monitorra függesztették tekintetüket, a zsebek is bejöttek az edzőteremből.

– Jack? – hallatszott kristálytisztán a férfihang.

– Helló – mondta Pierre lelkesen. – Én vagyok. Melyik vagy?

– Lifepod. Tiszta a levegő?

– De jó, hogy hívtál! Persze, teljesen tiszta, itt egy lélek sincs rajtam kívül.

Pierre ekkor a saját irodájában volt, amit időközben szintén bekapcsoltak a Jerryre. Két nyomozó volt még a szobában. Artois a maga irodájában éppen egyedül volt, madame Morillon másodmagával. Plusz hallotta őket Castelli, Jean-Louis, Blanche, Georges, Yves bácsi, Vanni, Tom, Johann, a gépterem ajtajában álló madame Faubourg, tizenegy kisegér, Suzy és Köd. Igazán tiszta volt a levegő.

– Otthon vagy?

– Aha. Na, mesélj, mi a terved!

– Nyolckor tudok indulni Párizsból. Egy óra az út, kilencre ott vagyok.

– Én is ott lehetek, de hol?

– Azt egyelőre nem kell tudnod.

– Világos, akkor hogy csináljuk?

– Nyolc után fölhívlak.

Katt, letette.

– Bagneux – érkezett egy hang pillanatok múlva. – Avenue Henri Ravera és allée du Prunier Hardy sarok.

– Ez egy lakótelep – mondta Nimby szempillantásnyi idő után. – Hahó, ez a Laurel és Hardy félkört ír le a Raverától a Raveráig, melyik sarok jött ki?

– A déli vége – volt a válasz. – Csakugyan félkört ír le, már látom. A rue Pasteur és a rue Verdun között.

– Vettem – felelte Nimby. – És most? Ott akkora lehet a forgalom, hogy akkor se szúrjuk ki a csókát, ha az orrunk előtt ül autóba.

– Ez igaz – mondta Artois, és rámosolygott a kamerára. – Csakhogy mi nemcsak a helyét tudjuk ennek a csókának.

– A saját nevén van a telefon! – rikkantotta sok száz kisegér boldogan.

– Úgy bizony. Paul Mathelinnek hívják, és pontosan ott lakik, ahonnan telefonált.

– Azt írta, hogy a munkahelyén van – mondta Martin.

– Órákkal ezelőtt – legyintett Castelli. – Mit tudunk a csókáról?

Megint egy szó, amit a rendőrök átvettek tőlük, gondolta Kissy.

– A nyilvántartásban nem szerepel – felelte valaki. – Kocsi… hm, kocsi nincs a nevén. Azonos címen lakó családtag… ez az, megvan, Marie Mathelin nevén van egy kocsi, Zöldnek küldöm az adatokat.

– Itt Zöld, rendben. Hamarosan a helyszínen vagyok.

Az egerek elégedetten hátradőltek székeiken. Végre valami eredmény. Még egy shindyt azonosítottak, méghozzá az egyik gyerekrablót. Több mint húsz másodpercig örülhettek a sikerüknek.

– Megvan – szólalt meg egy újabb hang. – Paul Mathelin, született 1994-ben.

– Tizenhét éves?! – kapta föl a fejét Artois. – A hang egy felnőtt férfié volt. Kérem vissza a beszélgetés felvételét!

Visszajátszották. A hang kétségkívül felnőtté. Harminc-negyven is meglehet.

– Nem a saját telefonjáról beszélt – sóhajtotta Artois. – Elugrott egy barátjához és fölkapta a gyerek telefonját. Semmivel se tudunk többet, mint eddig.

– De tudunk – felelte Françoise. – Megvan a hangja.

– Hát az meg. Viszont mire Drouot a helyszínre ér, Lifepod már messze jár. Fehér hívja Zöldet!

– Jelentkezem.

– Drouot, csengessen be Mathelinékhez és tudja meg, hogy ki járt náluk tizenhat óra tízkor. Paul Mathelin telefonját hozza be ujjlenyomat-ellenőrzésre.
– Értettem. Tíz perc múlva ott vagyok.

Tizenhat óra huszonhét.
– Zöld jelentkezik.
– Itt Castelli felügyelő, hallgatom.
– Beszéltem Marie Mathelinnel. Paul a fia, néhány perce elment hazulról és a telefonját is magával vitte. Vele volt a mostohaapja is, senki más nem járt a lakásban. A mostohaapa neve Joseph Berthier, negyvenhárom éves. Vége.
– Hol van most, Drouot?
– Mathelinéknél. A hölgy nem hall minket.
– Beszélni akarok vele.
– Máris.
– Halló?
– Madame Mathelin, Castelli felügyelő vagyok a bűnügyi rendőrségtől. Jó napot. Lenne szíves meghallgatni egy hangfelvételt?
„– Jack?
– Helló. Én vagyok. Melyik vagy?
– Lifepod. Tiszta a levegő?…”
– Felismeri a hangot, asszonyom?
– Az élettársam… aki azt kérdezte, hogy tiszta-e a levegő. A másikat nem ismerem.
– Joseph Berthier?
– Igen.
– Hová ment a fiával, madame?
– A… a műhelyébe…
– Konkrétan?
– Autószerelő. Két sarokra innen van a műhelye. A fiam segíteni szokott neki.

Castelli elfogatóparancsot adott ki Joseph Berthier és Paul Mathelin ellen, és a hölgy engedélyével átkutattatta a műhelyt. Nem találtak semmit. Pince nem volt. A falakat is végigkopogtatták, lent a szerelőaknában is, de semmilyen üregre nem buk-

kantak. És a két emberre sem. Lifepodnak és a mostohafiának nyoma veszett.

– Rabolta fiút is – mondta Elke.

– Szerintem nem – húzta el a száját Martin. – Szerintem a srác is benne van a dologban. Együtt tervelték ki, és a fiú valójában Lincoln.

– Hülyeség. Lincoln felnövött pedofil pasi. Fiúk nem lehetnek shindyek, mert az pasi, aki akarja gyereket ágyábele. Neked magyarázjak, kergetted már shindyet akkor, amikor én ráültem magamat Hendriksen autójábele, voltam mert még egészen kicsi, hiszős egér.

– Hiszékeny – sóhajtott Kissy. – És nem is voltál még egér.

– Mahatma Vanessa megmondta régen, egér mindenki, akit rossz emberek bántik – felelte a kislány büszkén, és a mikróra nézett. Vanessa valami nagy-nagy szeretettel nézett vissza rá.

Kissy döbbenten nézte őket. Kis idő múlva ujjakat érzett az állán és az orra alatt. Martin odanyúlt és becsukta a száját. Ő észre se vette, hogy tátva maradt.

Mahatma Vanessa. Ez óriási. Elke pedig zseniális, hogy ezt kitalálta.

Mást is kitalált. A gépen győzködni kezdte Johannt, hogy költözzenek ide Franciaországba. Louise kisasszony hamarosan kilép tőlük, hazatér a szüleihez, és nem marad senki, akivel gyakorolhatná a nyelvet. Johann azt felelte, ők maguk is tudnak franciául, és kaphat új nevelőnőt is, de Elke elmagyarázta, hogy ekkora távolságból nem fejlődhet ki rendesen egéri mivolta. Már nem is ő a legkisebb a csapatban, hiszen Françoise utána jött, de Françoise-nak mégis nagyobb a füle. Johann mosolygott és fölajánlotta, hogy elviszi egy étterembe sajtkülönlegességeket kóstolni, de Elke letorkolta, nem a sajtokon múlik, hanem a shindyvadászaton. Ők nem attól egerek, hogy sok sajtot esznek, ellenkezőleg, azért esznek sok sajtot, mert egerek! Nekik vadászniuk kell, erre tettek esküt egy darab ementálira tett kézzel, és Németországban egyáltalán nincsenek shindyk. Ő már kiszagolta volna őket. De ha lennének shindyk, akkor se tehetne semmit, mert egyedül van és kicsi is, nem eredhet a nyomukba, s végképp nem szállhat szembe velük, mert letépik a füleit. Nem a shindyk, a D'Aubisson lányok, akik mindig ügyelnek, hogy a vadászat biztonságos legyen, és még Vanessa

is fékezi a vadászszenvedélyét, ha a helyzet veszélyes, egyetlen eset miatt, amikor nem ügyelt és kórházba is került. Azóta soha nem kockáztat, még akkor se vállalt kockázatot, amikor egy vérszomjas szörnyeteg rontott be a panzióba, és ő kapta el puszta kézzel, mert tudta, hogy Nizzában jól felszerelt kórház van, sok tartalék egérvérrel!

Kissy csodálta Johannt a türelméért. Végigülte az utat Kieltől Párizsig ennek a bomlott kiskölyöknek a végeérhetetlen szóáradatát hallgatva. Ő is imádja Elkét, de félúton biztos fölment volna a fülkébe és kér egy ejtőernyőt.

Elke apróra kivesézte a shindyvadászatot és a francia nyelvtanulást, mint amiket csak Franciaországban lehet csinálni, aztán rátért az egerekre. Egy pedagógiaprofesszor komolyságával jelentette ki, hogy nem ismer senkit, aki olyan jó hatással lenne fiatal lányok lelki érésére, mint Vanessa, Niala, Kissy és a többiek, főleg olyan fiatal lányok esetében, akiknek nagy fülük és hosszú farkincájuk van. Márpedig ő maholnap nagylány lesz, bár csak tíz centi magas, és szüksége van a példamutatásra, hogy kell viselkedni egy jólnevelt lánynak az előkelő társaságban, vagy éppen elhagyott pincékben, shindybicskázás közben.

Aztán elmondta, hogy a suliban sok barátja van ugyan, de egyik sem ér föl akármelyik egértársa kisujjával sem. Johann megjegyezte, hogy van azért a suliban még valaki, akit ott kellene hagynia, amire Elke egy drámai hősnő pillantásával mélyet sóhajtott és azt mondta, valahogy majd csak átvészelik az elválást, elvégre van net meg telefon, és hát időnként találkozhatnak is, mondjuk félúton egy motelszobában. Ettől a Johann mellett ülő nő félrenyelte az italát, a stewardessnek kellett a hátát veregetnie, az meg kiköhögte magát és olyan pillantásokat lövellt rájuk, hogy Elke direkt vigyázott, hogy a tekintete útjába essen, mert neki nem árt, de mi lesz, ha kilyukasztja a gép falát?

Elke nekik is nagy komolyan elmondta, hogy ő persze életre szóló kapcsolatot akar, de hát ugye ki tudja, hogy lesz, megeshet, hogy mégiscsak szakítanak, mint az előző tíz-tizenkét fiúval, és akkor végképp semmi se köti már a sulihoz. Ha meg mégse, akkor szenvedélyes búcsút vehetnek egymástól a reptéren, a fiú majd fehér zsebkendőt lobogtat utána, ő pedig visszainteget a nagy füleivel, hallatlanul romantikus. Dőltek a neve-

téstől, ahogy ezt előadta. Aztán közölte, hogy igazából a francia srácok is helyesek, ráadásul ő is tetszik nekik, ezt már megfigyelte. De úgy mondta, mintha legalábbis csábdémoni ambíciókkal jönne Franciaországba.

Persze nem feledkezett meg a szüleiről sem, részletesen elmagyarázta, hogy itt is tudnának dolgozni, elvégre a net korában igazán teljesen mindegy, hol van a főnök, a cég attól még működik, vagy akár alakíthatnának egy francia leányvállalatot, elvégre mindenhol kellenek mezőgazdasági gépek, és milyen kényelmes lenne a francia gazdáknak, ha nem kellene Kielbe utazniuk, hogy kiválasszák a szívüknek legkedvesebb kombájnt, amit aztán még föl kell pakolni a repülőgépre, és mi van, ha a kombájn helyett a másik utas fürdőruhákkal megrakott bőröndjét kapják, szóval nagyon sok vele a macera, hanem csak bemennének a sarki boltba, választanának maguknak egy kombájnt és hazavinnék – és mondta, mondta, mondta. A taxiban is, otthon Kissyéknél is. Kissy a végére, ha Johann helyében lett volna, már azért egyezett volna bele, mert ez az egyetlen mód elzárni a csapokat.

Castelli úgy rendelkezett, hogy madame Mathelint vigyék be a kapitányságra, azért is, hogy kérdéseket tehessenek föl neki, de főleg azért, hogy ne értesíthesse a gyanúsítottakat. Szereztek fényképeket és kiadták a járőröknek, Berthier és Mathelin ettől kezdve akár a város közepén egy utcán is lebukhatott. Berthier kocsiját is körözték.

Volt két további kocsi is, amiket a műhely nyilvántartása szerint behoztak, de nem vittek még ki, s a műhely udvarán sem voltak. Valószínű, hogy Berthier csak hanyagul vezeti a nyilvántartását, de nem akarták megkockáztatni, hogy egy kuncsaftja kocsiján szabadon mászkáljon, úgyhogy rendőröket küldtek a tulajdonosokhoz, hogy nézzék meg, megvan-e az a két kocsi. Pár perc alatt megtalálták mindkettőt, az utcán parkoltak a tulajdonosok lakásánál.

– Mentek hátha gyerekhez máris, akkor mi van? – kérdezte Elke.

– Baj – sóhajtotta Niala.

– Kellene több rendőröt szétküldesz keresni gyárt – pillantott a kislány Castellire. A férfi lebiggyesztette a száját.

– Sajnos nincs több, de hidd el, hogy kétszer ennyi rendőrrel se lenne sok esélyünk. Ez olyan, mint a rulett: mindegy, hogy egy számot teszel meg vagy kettőt, az esélyed kétszer akkora ugyan, de így is majdnem semmi.

Az egerek elmosolyodtak és Vanessára néztek, aki lehajtott fejjel mosolygott és csendesen világított.

– Valami rosszat mondtam?… – nézett a rendőr egyikükről a másikukra.

Megcsóválták a fejüket.

– Vanessa nyert a ruletten – susogta Françoise.

– Igen? Sokat?

– Minden pénznél többet.

Tizenhat óra ötvennégy perckor Drouot megint jelentette, hogy a megfigyelt személy kilépett a házból. Nála vannak az italos-üvegek. Követi.

Három perccel később Cindy kinyitotta egy ütött-kopott, öreg barna Mercedes csomagtartóját, berakta a holmit és beszállt a kocsiba. Drouot visszaült a kollégája mellé, most már autóval követik. Megadta a rendszámot.

– Roland Degas – mondta egy hang. – Büntetlen előéletű.

– Köszönöm – mondta Castelli. – Drouot, nagyon vigyázzanak, az emberünk a helyszínre megy, nehogy szem elől veszítsék!

– Értettem.

– Nyilvánvaló – mondta Artois. – Kapott egy telefont, hogy mehet.

– Akkor én is számíthatok ilyen telefonra – vélte Pierre.

– Talán. De lehet, hogy egyenként hívja az embereket, és Jackre a legvégén kerül sor. Nem vállalhatjuk a kockázatot.

– Itt Zöld. A boulevard de Valmy sarkán állunk, a rue Périre fogunk fordulni jobbra.

Nimby már elő is kapta a térképet, hogy aztán kövesse Cindy útját a boulevard Edgar Quinet-re.

– Nyilván az A86-osra tart – mondta –, az a legközelebbi gyorsforgalmi út.

– Merre kivezet város belőle? – tudakolta Elke.

– Ő maga sehol – felelte Pi –, az a második gyűrű a város körül, Super-périphérique-nek is hívják. De onnan bármelyik kivezető utat elérheti.

Cindy balra fordult a Kléberen, vagyis az A86-oson. Artois intézkedett, hogy más kocsik is induljanak a követésére.

Vanessa fölpattant.

– Gyerünk, egérkék, indulás! Ez nem gyakorlat!

– Hová? – kérdezte Jean-Louis.

– Megfogni Cindyt!

A mikrobusz összes ajtaján egyszerre özönlöttek befelé az egerek. Pi vezet, mellé ült Nimby a netbookkal és Vanessa, mögöttük Martin és Kissy, Niala és Elke, Jennifer és Françoise, leghátul Chantal és Angélique. Castelli megvárta a lelkesen cincogó egérkéket, aztán beült az imént visszaszerelt C3-as ülésre. Johann a D3-asra. Kigurultak, utánuk jött Tom Blanche-sal, Georges-zsal és Vannival, Jean-Louis pedig integetett nekik a kapuból, amit madame Faubourg zárt be. Majd elbeszélgetnek, amíg ők vadásznak.

– Szembemegyünk a shindyvel – mondta Pi a mikrofonjába –, Nimbynek már megvan az útvonalterve, merre megyünk?

– A D173-ason haladunk északnak, ez Bougivalnál csatlakozik a Superhez – felelte Nimby. – Onnantól szembemegyünk, és ha Cindy elrobog mellettünk, akkor visító gumikkal fékezünk és megfordulunk.

– No persze – dünnyögte Pi mosolyogva, de ez is tisztán hallatszott. A többiek miatt most nem a kocsi hangrendszerét használták, hanem a telefonokat.

– Sárga jelentkezik, elhagytuk a kettes kijáratot, továbbhaladunk az A86-oson.

– Itt Tom és Jerry, vettük – felelte Vanessa.

Cindyék egy alagútban haladtak egyenletes nyolcvannal, amikor Tom és Jerry elérte az A86-ost, azaz mégsem, mert Pi még előtte bekanyarodott egy körforgalomba és leparkolt. Tom követte.

– Így – mondta Pi. – Tom és Jerry Zöldnek és Sárgának, a D173-as és a D113-as út kereszteződésénél parkolunk. Várjuk, merre haladtok tovább.

– Itt Sárga, vettük, Tom és Jerry. Most hagytuk el a harminchatos kijáratot.

– Az a Nanterre Centre – mondta Nimby. Kissy rákukucskált a képernyőjére, egy Wikipédia-cikk volt rajta az A86-os kijáratainak listájával. – Elég messze vannak ide, ha most letér valahol, nagy lesz a hátrányunk.

– Ha viszont rámegyünk a Superre – csóválta a fejét Pi –, és szembejön, még nagyobb lesz, mire átkecmergünk a túloldalra. Várjuk ki, hol lép le a sztrádáról. Hány kijárat van köztünk?

– Mindjárt megmondom, ha rájövök, hogy itt melyik van.

De egy perc múlva Zöld jelentette, hogy a megfigyelt személy kisorol a harmincötös kijárathoz. Pi már indított is, mialatt Vanessa nyugtázta a vételt.

– Két harmincötös kijárat is van a lista szerint – mondta Nimby.

– Csak egy van, de aztán elágazik – felelte Pi. – A 35a átmegy a Szajnán, a másik csak a környékbeli utcákig vezet.

– Itt Sárga, a gyanúsított áthalad a pont de Chatoun.

– Itt Fehér, vettem – felelte Artois. – Hamarosan érkezik a váltás.

Cindy áthajtott Le Vésinet-n, valahol a város közepén Barna és Kék vette át a követését, Sárga és Zöld pedig két különböző sarkon kisorolt a forgalomból, hogy ne fogjon gyanút. Le Pecqnél megint keresztezte a Szajnát, áthaladt Saint-Germain-en-Laye-n, majd Chambourcynál fölhajtott az A13-as útra.

– Ennek meg mi értelme volt? – nézte Nimby a térképet. – Ez az út az A86-osról ágazik le, mostanáig ezen jöhetett volna.

– Talán lekéste a kijáratot – nevetett Pi. – Felfokozott, várakozásteli hangulatban van, és nem figyelte, hogy mikor kell kisorolnia.

– Ó, manót bele – szólalt meg Elke. – Hiszen otthon maradtak tüskösegérke jelmezek. Most hogyan elcsábítom shindyet?

– Sehogy – felelte Vanessa. – Most nem lesz csábítás, most az ütések és rúgások beszélnek.

La Maladrerie. La Maison Blanche. Bures. Bouafle. Flins-sur-Seine. Épône. Mantes-la-Ville…

– Lemegyünk a térképről – cincogott Françoise. – Sose áll meg?

– Hát egy darabig még biztos nem – felelte Nimby –, mert félórája indult, szóval félúton járhat.

– Amíg úton van, addig sincs a gyereknél – tette hozzá Tom. – Az előnye pedig folyamatosan csökken.

Ez igaz volt, Cindy kilencvennel, néha százzal ment, Pi viszont belelépett a gázba, az A13-ason már százötvennel téptek. Artois fölhívott valakit, megadta a rendszámukat és parancsba adta, hogy hagyják őket menni jóval a megengedett sebesség fölött is.

Tizenhét óra ötkor Kék jelentette, hogy Cindy kisorolt a sztrádáról Heudebouville-nél, majd elkanyarodott Louviers felé. Tizenhét harminckor megállt egy utcasarkon Louviers külvárosában, Kék elhajtott mellette és telefonálni látta.

A Jerry ekkor hajtott el egy kijáratjelző táblánál. Tizenhetes, Gaillon les Andelys.

– Jó napot, itt Castelli felügyelő. Szükségem van a támogatásukra. Mindenekelőtt kell egy lista a környéken található bezárt, elhagyatott létesítményekről… most azonnal, tíz perc múlva ott vagyok maguknál! Nem érdekel! Egy elrabolt gyereket keresünk. Szedje össze minden emberét, komoly balhénk lesz. Értesítse a parancsnokát, végeztem!

Pi hamarosan lassított, aztán a következő kijáratnál kisorolt. Lekanyarodtak a sztrádáról és némi kanyargás után egy alsóbbrendű úton robogtak tovább.

– Chaussée de Paris és chemin de la Roquette sarok – jelentette Kék. – A társam továbbhalad, én kiszálltam és figyelem. Telefonál… nem, letette a telefont. Indít, visszaülök a kocsiba!

– Lifepod most közölte vele, hol a gyerek – állapította meg Vanessa.

– Kapjuk el és verjük ki belőle – vágta rá Françoise.

– Nem lehet – mondta a mikró. – Ha kibírja csak tíz percig, hogy a szemembe kell néznie, már elkéshetünk. És lehet, hogy Lifepod csak a következő pont helyét adta meg, nem a rejtekhelyet. Egérkék, álarcokat kell szereznünk, az állatos maszkok a ládában maradtak!

– Verekedéshez úgyis kényelmetlenek – nyújtózott Kissy.
– Igaz. Cesare, tudsz intézkedni?
– Persze – mondta a rendőr, és már nyomkodta is a telefonját.

Mire elértek ahhoz a helyhez, ahol Cindy megállt telefonálni, már csak pár száz méter volt a hátrányuk, ennél kevesebbet nem is akartak. Ne lássa a kocsit, őket se, semmit ne lásson. Tartották a Barna által mondott sebességet, így haladtak át két körforgalmon, majd egy keskeny, hangulatos folyócska hídján, ami mellett jobbról másik híd is volt. Hamarosan elértek egy buszmegállóig, ahol két egyenruhás rendőr integetett. Pi megállt, lehúzódni nem is igen volt hol a keskeny utcán, a felügyelő pedig föltépte az ajtót.
– Mióta állnak itt?! A megfigyelt személy látta magukat?!
– Jelentem, két perce…
– Ostobák! Nem akarom, hogy rendőrt lásson. Mindegy, nem a maguk hibája, mit hoztak? Ugorjanak már be!
A két ember fölmászott és kis habozás után leült a padlóra, bár hátul még volt egy hely.
– Jelentem, álcákat hoztunk, húsz teljes garnitúrát, de csak felnőtt méret van.
– Jön a busz – mondta Pi –, csukják be az ajtót és kapaszkodjanak, indulok.
– A felügyelő úr sajnos nincs a városban, de egy csapatszállító várakozik tizenöt emberrel.
– Helyes. Ki vezeti őket?
– Én… Grossmann őrmester, uram.
– Rendben, és mi a helyzet a néptelen ingatlanokkal?
– Jelenleg dolgoznak rajta…
– Annyi időnk nincs, hívja föl azt, aki ezen dolgozik! Gyerünk már, őrmester!
Közben lassan haladtak tovább a kisváros utcáin. Kellemes hely volt, az idő is szép, az egerek mostanáig kinézegettek az ablakokon, most pedig fölbontották a rendőrök csomagját és elkezdtek bemászni a fekete nadrágokba, RENDŐRSÉG feliratú fekete pólókba, és mindenki vett magának sísapkát is.
– Haha, rendőrséges bácsi, te hiszed zsebegérkét mekkora naggyá? – szólalt meg egy hang a sokadalomban. – Hát hogy fogja orrocskám kinézni, ha bennemegyek ekkora nadrágbele,

mi? Két lépésnek utána rálépem nadrágot és zuhanom magamat orromra földneki! Nekem van ám srác odahazában, aki ilyennek szereti enyémnek orromat, nem mint Eierkuchen. És ha kigurulja szemeimek?…

– Jaj, zsebike, elég már – nevetett Kissy –, hát akkor ne vedd föl a nadrágot. A lényeg a sísapka meg a felirat a hátadon.

– Olyan póló nincsen – érdeklődött Françoise –, aminek az van a hátán, hogy ITT NYITANDÓ?

– Nincs! Öltözz! – vágta rá a csapat.

– Köszönöm, végeztem! – harsant föl mellettük hirtelen, és Castelli erőteljes hangja tört át az egérzsivajon. – Üljetek le, hogy mehessünk, Pi, van egy címünk! Fordulj jobbra valahol, a város északi szélén van.

– De Cindy nem arra tart – vetette ellene Nimby.

– Nem, mert Lifepod előbb nyilván megnézi magának alaposan, megsétáltatja egy kicsit. Addig meg tudjuk előzni őket.

– És ha arra van a gyerek, amerre Cindy megy? – kérdezte Johann.

– Nem arra van – mondta Nimby. – Arra ugyanis nincsenek gyárak.

– Nyomós érv – felelte Tom –, már ha csakugyan valami gyárban van.

Néhány perc alatt kiértek a külvárosba, a lakóházakat cégek telephelyei váltották föl. Az egyik kanyarban meglátták a rendőrségi csapatszállítót, nem sokkal járt előttük. Pi gyorsított, utolérte őket és lefékezett mögöttük. Castelli már ki is ugrott az autóból.

– Kocsiról! Mozgás, emberek! Maga marad, továbbviszi a kocsit és elrejti szem elől, igyekezzenek! Másszanak át a kerítésen és kezdjenek kutatni! Egy elrabolt gyereket keresünk!

Az egerek is nagyon gyorsan ugráltak ki a kocsiból, de ezúttal a rendőrök még náluk is gyorsabbak voltak.

– Nem lesz ez így jó – állt meg Vanessa a felügyelő mellett. – Ha nem itt van a gyerek, nagyon nehezen indulunk el újra.

Castelli töprengett egy pillanatig, aztán az embereire nézett. Az utolsók akkor ugrottak át a kerítésen. Tom ott állt mellettük a taxijának támaszkodva, a kisfülűek álca nélkül.

– Végül is igazad van. Mindegy, nem tudunk mit csinálni, ez a telephely ránézésre is óriási, ennyi emberrel órákig kutathatunk odabent.
– És ha ti ezt néznétek meg – bökött Nimby a kerítésre –, mi pedig a következőt? Van új cím a városiaktól?
– Mindjárt megkérdezem, de akkor ti rendőri kíséret nélkül maradtok. Nagyon kevés emberem van, Artois-nak sincsen sok, ráadásul messze vannak…
– Ti pedig egérkíséret nélkül – vágta rá Vanessa –, az esélyek egyenlőek. És ha mindkét gyárban egyszerre kezdünk kutatni, az egyik csapat biztosan célt ér.
– Hogyhogy mindkettőben? Lehet, hogy harminc létesítmény jöhet szóba.
A mikró magabiztosan fölszegte a fejét.
– Kettőt mondtam, kettő lesz!

A második gyárhoz vezető háromperces úton a kislány végig morcosan ült a helyén. Meg volt sértve, amiért a helyiek rögtön két új címet mondtak, ez már három. Neki mindig igaza van, hogy létezik, hogy most nincsen?
Aztán megérkeztek. Az épület inkább irodaháznak tűnt, mint gyárnak. Háromszintes volt, és elég lepusztult. Az egyes csapat kiugrált a kocsiból: Kissy, Vanessa, Nimby, Jennifer, Elke, Angélique, Vanni és Johann. Pi és Tom továbbment a többiekkel a harmadik címre.
– Hogy jutunk be? – mustrálta Johann a kaput.
– Átmászunk a falon – felelte Vanessa magától értetődően. – Figyeld meg, két perc alatt bent vagyunk.
Nem is kellett annyi, összeszokottan dolgoztak. Kissy és Jennifer épp akkora volt, hogy könnyedén fölmászhatott a falon, egyszerre, aztán Jennifer fedezte Kissyt, amíg ő fölsegítette a két mikrót a falra. Vanessa átvetette lábát a falon, előkapta fegyverét és figyelni kezdett befelé, ők pedig fölkapták Elkét és ráültették a falra. Vanni bakot tartott Angélique-nek, aztán Johann-nak, végül fölmászott ő is. Először a férfiak ugrottak le, aztán leadták nekik Elkét, mint egy kis csomagot. Kissy maradt utolsónak, először még egyszer körülnézett odabent. Valamikor szépen ápolt, mostanra gazosodó gyep, betonút az épület mögé,

ott alighanem udvar van. Mögötte újabb épület. Az utcai részen biztos nincs a gyerek, hátul kell körülnézni.

Már ugrani akart, amikor megszólalt a telefon:

– Itt Barna. Egy férfi áll meg a megfigyelt személy mellett. Behajol a kocsiba és beszélgetnek.

– Személyleírása? – kérdezte Artois.

– Százhetven magas, fehér bőrű, göndör szőke hajú.

– Ez Berthier! Maradjanak rajtuk!

Kissy lesunyta füleit, leugrott, áthengeredett a fején és talpra szökkent.

– De hol van a srác, Mathelin? – kérdezte.

– Akárhol – felelte Vanessa. – Talán ott figyel egy fa mögül, amíg a pótpapa lekáderezi a pofát. De lehet, hogy már itt is van. Gyerünk, egérkék, álarcot föl és indulás!

Elmentek a főépület mellett, s ahogy kibukkantak oda, amit Kissy udvarnak hitt, kiderült, hogy egy óriási térség, szanaszét épületekkel.

– Ezzel reggelig se végzünk – sóhajtott Vanessa.

– Először nézzünk be a pinceablakokon – mondta Vanni. – Zseblámpátok van?

– A telefonokon van zseblámpa is – bólintott Jennifer. – Mindenki válasszon egy épületet!

Kissy futva vágott át a téren, kiválasztott egy kisebb, garázsszerű melléképületet balra hátul, afelé tartott, már majdnem el is érte, amikor fölharsant egy hang:

– Állj! Senki ne mozduljon!

Kissy azonnal mozdulatlanná merevedett. Vakon bízott a társaiban. Tőle egerészölyv is jöhet, akkor se mozdul innen.

– Mi van? – érkezett többfelől, fojtottan.

– Lábnyomok – felelte Jennifer. – Itt homok van a beton mellett, jól látszanak. Nem lehetnek régiek.

Kissy elfordult, hogy lássa a többieket a távolban, de nem mozdult a helyéről. A mikrókat pillantotta meg, amint Jennifer felé szaladnak, aztán Vannit. Akkor ő is megy.

– Jobbra vezetnek, ahhoz az épülethez – mutatta Jennifer. – Szerintem ott kezdjük.

– Igen, de lehet, hogy csak elment előtte – nézett a távolba Vanessa –, arra hátul még egy csomó minden van.

– Itt Barna. Berthier beszállt a kocsiba. Indulnak.

– Itt Jerry Egyes, vettük – felelte Kissy, és futásnak eredt egy melléképület felé. Ahogy odaért, már kanyarodott is tovább. Kis műhely, ennek nincs pincéje. Megkerülte, átment két fészerféle között, s kiért egy térségre, ahol néhány rozzant földmunkagép ácsorgott. Jobbra nyitott kocsiszín, ez nem érdekes, balra földszintes épület. Félkört írt le körülötte, de látta, hogy ez nem lehet, félig össze volt dőlve, nem is előre nézett, csak a lába elé, annyi volt a törmelék. Aztán olyan hirtelen bukkant föl előtte valaki, hogy elsikította magát. A másik szintén sikított.

– Mi van?

– Mi történt?

– Megvan a gyerek?

Kissy és Elke bosszúsan egymásra vigyorgott, megnyugtatták a többieket, és továbbmentek egy kétszintes irodaház felé. Csakhamar meglátták a pinceablakokat.

– Te menj balra, én jobbra – intett Kissy. – A túloldalon találkozunk, de most már ne hozzuk a frászt egymásra.

– Jó – felelte a kislány, és bevilágított az első ablakon –, majd nem hozlak egymásra frászt. Főleg mert keine Ahnung, mi az a frász.

Kissy mosolyogva haladt a fal mellett, hallgatta a telefonból a csapat neszeit, s minden pinceablaknál megállt és bevilágított. Az ablakok nagyon koszosak voltak, s éppen kétség ébredt benne, hogy van-e ennek értelme, amikor egyszerre szólalt meg Barna és Elke. A nyomozónak csak a hangját hallotta, a kislány izgatott kiáltása elnyomta a szavait:

– Hallatszok valamit! Ruhe! Csönd, mind!

Kissy megfordult és visszaindult, de két sarkon is be kellett kanyarodnia, mire meglátta a zsebet. Egy ablak előtt guggolt, a fekete pólón úgy világított a vörös haja, mint egy vészjelző lámpa. Fölnézett Kissy közeledtére, a szeme diadalmasan ragyogott.

Akkor hallotta meg ő is, hogy odalent egy halk hang segítségért kiabál.

– Figyelem! Centauri, figyelem! Itt Elke! Megvan gyerek! Jerry Egyes csapat, mindenki rohanja hátulra, utcáról jobb felé, zsebike lóbálkézzel mutat irányat! Kissy keresi lejárást. Jerry

Kettes csapat, rendőrösök csapat! Jösszétek magatokat minkhez, de óvatosan, shindyek már úton ide, főkapu területjét ne közeledjétek! Begyertek másik oldalból! Vétel!

– Itt Castelli – hallatszott a hangon, hogy a gazdája mosolyog. – Ügyesek voltatok. Hamarosan ott vagyunk.

Kissy ezalatt az épület fala mellett surrant, a bejáratot kereste, végül megtalálta a negyedik oldalon. Jelentette a Jerrynek.

– Félig nyitva van. Becsúszom a résen.

Előcsarnokfélébe jutott, ahol máris föl kellett kattintania a lámpáját megint, olyan sötét volt. Nyilván mert az ablakokat többéves koszréteg borítja. Akkor milyen sötét lehet a pincében? Nem törték be a pinceablakot, nem lenne értelme azt a tenyérnyi üveget betörni, és a shindyk gyanút fognának, ha arra haladnak el és meglátják.

Az előcsarnok teljesen üres volt, a padlón vastagon állt a por. Csak egy sávban nem, a bejárattól a lépcsőig. Itt furcsa, cikcakkos félkörökben hiányzott a por. Hát persze. A shindyk meglátták a saját lábnyomaikat, és úgy tüntették el őket, hogy fél lábbal kaszáló mozdulatokat tettek.

– Lépcső a bejárattal szemben. Lemegyek.

– Zsebike már láti közeledő egéreket.

Kissy óvatosan surrant le a lépcsőn, nehogy úgy járjon, mint Martin a videósnál. De ez szilárd kőlépcső volt. Lent vaksötétség fogadta. Folyosó balra, jobbra, előre. Bevilágított mindháromba, de csak a sötét falakat látta.

– A gyereknek jobbra kell lennie – mondta hangosan, és megindult. Aztán kieresztette a hangját. – Kislány, hallasz engem? Jóbarát vagyok! Válaszolj!

Balra-jobbra ajtók sorakoztak, elhaladt mellettük, számolta őket. Csakhamar meghallotta a választ.

– Itt vagyok…

– Hallottam! Szólj még egyszer!

– Itt vagyok!

Jobbról jön. Jobbra fordult és megállt egy ajtó előtt. A következő „itt vagyok” balról jött, továbbsietett a folyosón, és két ajtóval odébb megállt. Megverte az ajtót.

– Itt vagyok! – hallatszott minden eddiginél hangosabban, és egy pillanat múlva belülről csapkodó zaj hallatszott. De az ajtó meg se rezdült.

– A hetedik ajtó jobb kéz felől – mondta a mikrofonba. A zárra világított. Lakat volt rajta, új. – Jól van, figyelj… hagyd ezt most abba, figyelj rám!

A csapkodás abbamaradt.

– Figyelek – mondta egy sírós hang.

– Te egy kilencéves kislány vagy, akit ma reggel elrabolt két férfi?

– Igen… honnan tudod?

– Egész nap téged kerestünk – nevetett Kissy fölszabadultan. – Hogy hívnak?

– Gabrielle.

– És a másik neved?

– Charpentier…

Kissy éles fülei regisztrálták, amint Grossmann őrmester megismétli a nevet, nyilván intézkedik, hogy megtalálják a szülőket. Nem törődött vele, ez az őrmester dolga. Közben körbevilágított, hogy lássa, hol van. Valami falmélyedést látott a szemközti falon, egész közel.

– Jól van, Gabrielle. Én Kissy vagyok. Figyelj rám. A társaim itt jönnek már a közelben, pár percen belül itt lesznek.

– Egy percen belül – mondta Vanessa.

– Egy percen belül – ismételte Kissy. – Megpróbáljuk kinyitni ezt az ajtót. Az elrablóid is erre tartanak, de tőlük nem kell félned. Mi sokkal többen vagyunk és sokkal erősebbek. Érted?

– Igen…

– Bántott téged az a két férfi?

– Igen…

Kissy zsebében mocorogni kezdett a bicska.

– Mit csináltak?

– Megütöttek… többször is… csúnyákat mondtak… és hogy visszajönnek…

– Itt Kék – hangzott föl a telefonban. – Megálltak egy téglafal mellett, de itt nincsen kapu. Szerintem ez egy másik oldal.

– Egérkék, fedezékbe! – sziszegte Vanessa. – Az innenső oldalról jönnek! Mi bemegyünk, ti bújjatok el az épület mögött, tűnés, az egész! Kissy! Bent vagyunk a házban! Elke, Nimby, Vanni meg én! Gyerünk föl az emeletre, hátba támadjuk őket!

– Vettem – felelte Kissy, és előhúzta a kését. – Gabrielle, figyelj rám!

– Figyelek…
– Mekkora az a szoba, ahova bezártak?
– Ez kettő… van egy fürdőszoba is…
– Igen? Jó. Akkor menj át a fürdőszobába és ne gyere elő, amíg nem jövünk. Azok az emberek mindjárt ideérnek. Megvárjuk, hogy kinyissák ezt az ajtót, az lesz a leggyorsabb, aztán elkapjuk őket. Te nem is fogod már látni őket. Érted?
– Igen…
– Jó, akkor most menj!
– Megyek…
– Itt Kissy – kezdte, de megakasztották.
– Itt Kék. A gyanúsítottak átmásznak a falon. Amikor eltűnnek, bemegyek az utcába.
Aha, állapította meg Kissy, nyilván távcsővel figyeli őket.
– Itt Kissy. Van itt egy falmélyedés, két méterrel arrébb. Elbújok ott, és úgy megijesztem őket…
– A ház előtt vannak! – vágott közbe Vanessa. – Teljes csend!
Kissy besurrant a mélyedésbe és a falhoz simult. Elég mély ahhoz, hogy ha lámpafénnyel közelednek a folyosón, ne lássák. Milyen jó, hogy ez az álcaruha fekete. Ellenőrizte, hogy nem látszik ki semmije, ami nem teljesen sötét, aztán lekattintotta lámpáját, mindkét kezét a háta mögé tette, és az arcát az oldalfal felé fordította.
Úgy lapul most itt a szuroksötétben, mint egy igazi kisegér. És pontosan arra készül, amit amazok szoktak csinálni: a frászt fogja hozni arra a két aljas féregre. Eddig azt hitte, a pincelakó egerek azért ijesztik meg a nénikéket, mert pont összetalálkoznak velük, azok meg félnek tőlük, hát nincs mit tenni. Dehogyis. Most jött rá, hogy élvezetből csinálják.

Egy percig tarthatott talán az az idő, amíg teljesen sötét volt a folyosón, aztán már meg is látta a szemközti falon és az ajtón a fényfoltot. S a hangokat is meghallotta.
– …megmakkantam volna itt, az biztos – mondta egy szuszogó férfihang.
– Hát nem is azért hoztuk ide, hogy szórakozzon – röhögött a másik. Ez Lifepod. Vagyis Berthier. – Majd mi fogunk szórakozni. Itt vagyunk, tartsd a lámpát.

Megálltak, Kissytől két méterre. A lámpájuk gyérebb fényt vetett, mint Kissy telefonja. Kissy mozdulatlanul lapult, a lélegzetét is visszatartotta.

Csörgés, zörgés. Kulcs. Kissy óvatosan kilesett, de csak az egyik pasas hátát látta. Halk, fémes súrlódás. Levették a lakatot, az ajtó nyitható.

Kissy elvigyorodott és hirtelen mély hangon megszólalt, nem túl hangosan:

– Hu!

Azok megdermedtek.

– A rohadt életbe, te barom – mondta Cindy. – Így is…

– Kuss már, nem én…

Kissy hirtelen kilépett a mélyedésből, kitárta karjait, amiknek azok legfeljebb a körvonalait láthatják, ha megfordulnak, de ők egyelőre a bejárat felé néztek és arra is világítottak. Bal kezében volt a sötét telefon, a jobban a becsukott kés.

Várt még egy pillanatot, majd mögéjük lépett és ragadozómadárhoz hasonló, borzalmas rikoltást hallatott. Hogy honnan szedte, fogalma se volt.

A hatás megérte a lapulást a sötétben. A két férfi sikoltozni kezdett, egymásnak ütköztek rémületükben, Cindy elejtette a lámpát, most még sötétebb lett, bár a lámpa a földön is világított még. Aztán az egyik futásnak eredt a bejárat felé, a másik néhány botladozó lépés után elesett, rá a lámpára, ami kialudt. Kissy még nem gyújtott fényt, inkább fülelt. Pár pillanat múlva tompa puffanást hallott a távolból.

– Azt hiszem, az egyik nekiment a lépcsőnek – mondta, és fölkapcsolta a lámpát. A másik pasas egy méterre tőle feküdt a földön. – A másik itt fekszik.

Kiugrasztotta kése pengéjét és cipője orrával megbökte a férfi lábát. – No mi van, elájultál?

Nyögdécselő, érthetetlen beszéd jött válaszul. Kissy leguggolt a pasas mellé és az arcába világított. Megismerte. Cindy volt. A szemüvege nem volt meg, az arca vérzett, és valahogy furcsa volt az arckifejezése.

– Ha ez valami trükk, tegyél le róla – közölte Kissy. – A házat körülvettük, idebent is egy csomóan vannak.

Közben erősödött a fény és beszédhangok hallatszottak, már itt is voltak. Elöl Johann és Vanni.

– Hát ez?
– GXR – felelte Kissy. – Alias Cindy Tizenkettő a Kölyökklubból, négy évvel ezelőtt. Emlékszel, Roland Degas?!
Cindy erőlködve feléje fordította az arcát és nyögött valamit.
– Csak nem szívrohama van? – döbbent meg Vanni.
– Tőlem nyugodtan – felelte Vanessa részvétlenül. – Az is lehet, hogy csak megjátssza. Ti ketten kapjátok föl és vigyétek ki, de fegyveres kísérettel!
A két férfi fölnyalábolta a nyögdécselő shindyt, és eltűntek a folyosón.
– Nagy voltál, egérke – nevetett Vanessa. – Az a hang valami iszonyú volt, még mi is megijedtünk az emeleten… mi ez?!
Míg ő beszélt, Angélique már nyitotta az öreg vasajtót. Kis szobába léptek… nem lehetett több két négyzetméternél… és teljesen üres volt.
– Hoppá – mondta Nimby, és a falon kergetőző fényfoltok egyike megállapodott a szemközti fal egy pontján, egy lakaton. – Ez is ajtó.
Kissy belépett a kis fülkébe, és megkopogtatta az ajtót.
– Gabrielle! Gabrielle, hallasz?! Kissy vagyok!
– Igen – jött egy halk hang kisvártatva.
– Elmúlt a veszély, előjöhetsz. Azt a két férfit elvitték. Itt vagyok a társaimmal.
– Akkor nyisd ki – hallatszott már közelebbről.
– Egy pillanat… van itt még egy ajtó. Kettő volt, és a…
– Egérkék – szólalt meg Vanessa –, ki vigyáz Lifepodra?
– Én – felelte Jennifer. – A lépcső tövében vagyunk. Lifepod, hol van a belső ajtó kulcsa?
Nimby bólintott nekik és elindult. Éles csattanás hallatszott, nemcsak a telefonból, a falak is visszhangozták.
– Még egyszer megkérdezem – mondta Jennifer tárgyilagosan –, aztán olyan rúgást kapsz, hogy soha többé nem leszel férfi. Hol van a kulcs? Helyes. Jó pedofil vagy. Akkor most kiveszem, és ha megmozdulsz, levágom a füledet. Világos?
– Kösz – érkezett Nimby hangja, és a fiú egy pillanat múlva ott volt a kulccsal. Angélique óvatosan matatni kezdett a zárral.
– Hé! – mondta Vanessa. – Ha mi itt vagyunk, Jennifer meg Lifepodra vigyáz, ki ügyel…
De akkor már tudták is, hogy ki.

– Zsebike vigyázza Cindyre idekint. Bár nem sokat kell erre, csak nyög. Szerintem játszja csak, hogy ne figyeljük magunkat rá, aztán meglógja. De mindjárt megrúgok lába között, ha káromkodi, akkor nem beteg.
– Inkább ne – mondta Johann azon a jellegzetes hangon, amit akkor szokott használni, amikor már túl vérszomjasnak tartja a lányát, vagyis elég gyakran. – Felügyelő úr, hallanak?
– Hogyne – felelte Castelli.
– Schneider vagyok. Úgy gondolom, ki kellene hívni a mentőket az egyik elkövetőhöz, nagyon nem tetszik nekem az állapota.
Ekkor Angélique leemelte a lakatot, és Kissy elengedte nagy fülei mellett a shindy további állapotát.
– Gabrielle, itt vagyunk – mondta Angélique. – Nyitom az ajtót, de takard el a szemed!
– Miért?
– Mert órákig sötétben voltál, a lámpafény nagyon rossz lehet ilyen hirtelen.
– Jó, eltakarom…
Angélique meghúzta az ajtót, s Kissy belépett.

Rögtön meglátta a kislányt, először akkorának látszott, mint egy óvodás, aztán rájött, hogy a földön kuporog. Lehajolt hozzá.
– Kissy vagyok. Most már minden rendben lesz, nincs mitől félni.
Az övébe tűzte a világító telefont és lekapta a hátizsákját. Lerakta és fölnyitotta.
– Először is innod kell. Van víz abban a fürdőszobában?
– Nincs…
Kissy kiszabadított egy félliteres palackot és letekerte a kupakot.
– Tessék. Igyál, de ne nyisd ki a szemed!
– Itt a Jerry Kettő – szólalt meg a fülében Niala. – A kapu előtt vagyunk a rendőrökkel, mindjárt kinyitjuk a kaput. Kell odabent sürgős segítség?
– Csodákat – felelte Vanessa a folyosóról. – Idelent minden rendben, odafönt meg legrosszabb esetben Cindy életben marad. Jennifer?

– Itt vagyunk fönt. Lifepod rendesen össze van verve, nem is értem, hogy rohanhatott így a sötétben. Vanni a karjában hozta föl, mint egy kisgyereket.
– Kár volt, az ősemberek a hajuknál fogva vonszolták az elejtett ellenséget, az a módszer is megtette volna.
Gabrielle ekkor engedte le a palackot és vett levegőt, aztán folytatta az ivást.
– Igyál csak nyugodtan – mondta Kissy –, rengeteget hoztunk.
– Ideje beszélgetni – szólalt meg Vanessa hangja, de most csak a telefonból, a folyosón csend volt. – Fogjuk rövidre. Én kérdezek, te válaszolsz. Vagy pedig kérdezek, hallgatsz, döfök és újra kérdezek.
Ezek szerint a mikró fölment közben.
– Hol van a mostohafiad, Paul Mathelin?
– A… barátainál…
– Ő Lincoln?
– Nem…
– Mit tud erről a disznóságról?
– Semmit.
– Hazudsz?! – csattant föl Vanessa, és Kissy boldogan nézte lelki szemeivel, amint megragadja a shindy fülét és megvillogtatja pengéjét a levegőben.
– Nem!
Vanessa bezzeg szemérmetlenül hazudott.
– Hallod a hangomon, hogy gyerek vagyok, igaz? Mi nem vagyunk rendőrök, és nem is szóltunk nekik. A kislányt majd fölhozzuk ide, titeket pedig leviszünk. Nem biztos, hogy valaha még feljössz a saját lábadon. Ha még egyszer meg akarod látni a napvilágot, kezdj el köpni, és nagyon vigyázz, hogy a többiek később ugyanazt mondják, amit te most. Hol van Lincoln?
– P-P-Párizsban…
– Mikor jön?
– Csak este… ő akart első lenni… de én is… ezért előbb jöttem…
– Hogy hívják?
– Yves…
– Yves mi?!
– Bo… Bo… nem tudom…

Gabrielle ekkor zihálva leengedte a palackot, és Kissy nem figyelt már a telefonra.

– Jobb egy kicsit? – kérdezte.

A kislány bólintott.

– Éhes is vagyok…

– Persze – felelte Angélique, és elkezdte levetni a pólóját. – Egy perc múlva ehetsz, de nem itt. Bekötöm a szemed a pólómmal, ez fekete, de valamennyi fényt átenged és lassan megszokod. Akkor majd leveheted. Jó így, nem szorít, nem csúszkál?

– Jó… de így nem tudok menni…

– Nem is kell, kicsim. – Angélique fölkapta a kislányt és biccentett az ajtóban álló Nimbynek. A mikró bólintott és elindult. Kissy fölvette a hátizsákot és kilépve még körbevilágított a helyiségben. Középen asztal, tele lomokkal, oldalt mintha konyhaszekrény lenne… arrébb nyitott ajtó, nyilván a fürdőszoba… a földön szétszórt lomok, szemét. Borzalmas, éjsötét kazamata. A pinceablak fönt a magasban nem is látszott, Elke lámpájának irányított sugara nyilván áthatolt a porrétegen, de a nap már nem süt ide.

Kilépett az odúból és néhány gyors lépéssel utolérte Angélique-et, akinek Nimby és Jennifer világította meg az utat.

– Itt a lépcső – mondta Nimby.

S pár pillanat múlva kibukkantak a napvilágra. Az első, amit Kissy hunyorgó szeme meglátott, Niala nevető arca volt.

Egy perc alatt kialakult minden. Gabrielle-t leültették egy betondarabra, csokit nyomtak a kezébe és elvették tőle az üres ásványvizes palackot, kapott másikat. A mentők rögtön sürögni kezdtek körülötte. A háta mögött vagy tíz méterre hasalt Lifepod, de nem láthatta, mert egy ledőlt faldarab volt köztük, ez a rész is tele volt építési törmelékkel. Cindyt ekkor tették hordágyra, az orvos azt mondta, nem szív, ideg.

– Két rendőr vele megy – közölte Castelli. – Le van tartóztatva.

Aztán odalépett Lifepodhoz.

– Keljen föl, Berthier!

– Hallottad, mit mondott az óvó bácsi – susogta Vanessa. – A saját lábadon fogsz lesétálni a saját kínzókamrádba, csak nem képzelted, hogy a hátamon viszlek?

Pi és Tom fölemelte a falfehér shindyt, aki reszketett, mint a nyárfalevél.

– Castelli felügyelő, bűnügyi rendőrség. Letartóztatom. Őrmester, egy bilincset!

– De… de hát ez itt… azt mondta… – Lifepod reszkető kézzel Vanessára mutatott, aki félrehajtott fejjel, ártatlan tekintettel nézett föl rá, mint egy kiskutya.

– Hazudtam. Baj?

A shindynek lilára váltott a feje, előrelépett, de a két férfi lefogta a karját, ekkor trágár szitoközönt zúdított a kislányra. Vanessa néhány jelzőt érdeklődve végighallgatott, aztán tökön rúgta. A shindy még kinyögött egy-két szótagot, a mikró pedig megpördült, három villámgyors fordulatot tett, és mindháromszor rúgott, a lába közé, a gyomrába, a mellkasába, végül odalépett elé és szájon vágta.

– Itt Castelli, küldjenek még egy mentőt – mondta a felügyelő fejcsóválva, Tomék pedig lefektették az ájult embert a földre. – Kevesebb is elég lett volna…

Vanessa felháborodottan nézett rá.

– Hallottad, mit mondott!

– Nem vagyok süket. Semmit se számít, hogy egy ilyen alak mit mond.

Kissy csendben vigyorgott. Persze hogy nem. Hogy mit mondanak, az csak ürügy a verésre.

– Nekem számít – nyelvelt Vanessa. – Egy csomóan hallották, és meg kell védenem a jó híremet. – Hirtelen visszafordult a shindyhez, becélozta a veséjét és meglendítette a lábát, de Tom elkapta hátulról, a levegőbe emelte, s a rúgás elzúgott a fekvő ember fölött. – Hé! Macska! Segítsetek, elkapott!

Az egerek tanácstalanul néztek egymásra. Erre senki se számított. Tom nyilván nem eszi meg Vanessát, nagy kék macska létére se. De elengedni sem meri, mert akkor a mikró támad. A kiszabadításához kárt kellene tenniük Tomban. Másrészt viszont ha Vanessa így, feldühödve kiszabadul, lehet, hogy megöli Lifepodot. Ezt érdemes lenne végignézni, esetleg segíteni neki. Csakhogy akkor Castellinek le kell tartóztatnia Vanessát.

Rendőrt verni egészséges dolog, élénkíti a hormonháztartást, de az egész párizsi bűnügyi rendőrség hallja őket a telefonokon. Tehát hagyni kellene Vanessa letartóztatását. Csakhogy akkor…

– Kissy?

Fölriadt. Angélique hívta. Megfordult, odament hozzájuk. Az orvos éppen injekciós tűt készített elő.

– Nem fog fájni, egy szúnyogcsípés az egész.

– Ne hazudjon a gyereknek – förmedt rá Niala. Az orvos rámeredt. – Hogy képzeli? Ha az embernek a karjába szúrnak egy tűt, az fáj. Nem vészes, kicsim, ki lehet bírni, és ez már semmiség ahhoz képest, amiken keresztülmentél. Alig néhány másodpercig tart, és kész.

– Te vagy Kissy? – kérdezte Gabrielle. Kissy értetlenül nézett rá, aztán fölfedezte, hogy a gyerek már kipislog a fekete kötés alól.

– Hát már nézel?

– Igazából nem bánt már a fény. Au!

A doki beadta az injekciót, és fejcsóválva dolgozott tovább.

– Akkor erre már nincs szükség – mondta Kissy, kioldotta a csomót a rendőrségi pólón és levette a gyerek fejéről.

– Meg az álarcodra se – mondta Niala.

Kissy Lifepodra nézett, aki álarctalan egerek gyűrűjében feküdt a földön, és ő is lekapta a maszkját.

Egymásra mosolyogtak. Gabrielle-nek barna haja és barna szeme volt, és olyan koszos volt, mint egy malac. Ennél többet egyelőre nemigen lehetett megállapítani róla.

– Rendben – mondta a doki. – Sok folyadék, némi vitamin. Nem látom okát megfigyelni.

– Én sem – felelte Niala, mintha konzíliumot tartanának.

– Mi a helyzet? – lépett oda Castelli.

– Pár nap kényeztetés rendbe hozza – mondta Niala a doki helyett, aki már kinyitotta a száját, de most megint becsukta. Aztán mégis kinyitotta.

– Én is kellek még ide?

– Örüljön, hogy nem – nevetett Castelli, kezet fogott vele, az ápolókkal is, és el is mentek.

– No, kislány – mondta a felügyelő, és helyet foglalt Gabrielle-lel szemben egy téglarakáson –, aránylag minden rend-

ben lenne, a körülményekhez képest, csak a szüleidet nem találjuk sehol.

– Csak anyukám van – felelte Gabrielle nehezen érthetően, mert a szája tele volt sütivel.

– Akkor őt. A munkahelyét fölhívtuk, onnan félórája elment, otthon viszont még nincs. Van ötleted, hova mehetett?

– Valamelyik barátnőjéhez…

– Tudod bármelyiknek a nevét és címét?

Gabrielle határozatlanul megvonta a vállát.

– Én is ettől tartottam. Hát jó, keressük tovább. Rendőrt küldtem a házatok elé, ha hazamegy, rögtön adnak neki egy telefont. Mikor szokott hazaérni?

– Hét körül…

Mindenki az órájára nézett. Fél hét volt.

– Legjobb lesz, ha most hazaviszünk. A lakásotokba nem tudunk bemenni, de majd várunk odakinn. Azért a táskádat is keresik az embereink.

– Már nem, felügyelő úr – érkezett Grossmann végszóra. – Most kaptam az értesítést, megtalálták a kislány által megjelölt bozótban.

Mennyi mindent megbeszéltek ezek, amíg ő Lifepoddal foglalkozott, állapította meg Kissy.

– Akkor viszont kulcsunk is lesz. Gyere, menjünk. Hozhatod az innivalódat.

Gabrielle éppen kiivott egy kóláspalackot, ledobta a földre, és azt mondta:

– Az írógép…

Egerek és rendőrök egymásra néztek.

Kissy leguggolt mellé.

– Mi a baj, kicsim?

– Az írógép! Leírtam rajta…

Angélique a gyerek homlokára tette a kezét, de Vanessa megrázta a fejét és odaguggolt ő is.

– Ott lent van egy írógép? – Gabrielle bólintott. – És te leírtad a nevedet?

– Igen… meg a címemet… és az autó rendszámát…

– Láttad a rendszámát?!

– Igen… elment mellettem… piros Peugeot… aztán megvárták, hogy odaérjek… és akkor berántottak… és röhögtek… és idehoztak.

Csak néztek döbbenten egy másodpercig, aztán máris felhangzott Grossmann hangja a hátuk mögül:

– Kinél van lámpa? Menjenek le és hozzák fel az írógépet. A papírt kivetted? – fordult Gabrielle-hez, lehalkítva a hangját. Valamennyien a szokottnál halkabban beszéltek hozzá.

– Nem volt papír… a hengerre írtam…

– Fantasztikus – mondta Castelli. – Minden elismerésem, kislányom. Az ember azt hinné, egy ekkora gyerek azt se tudja, mi az az írógép.

Gabrielle fáradtan bólintott.

– Induljunk – mondta Angélique. – Nehéz napod volt, ágyba kell kerülnöd.

Fölkapta a gyereket, Nimby hozta az elemózsiás hátizsákot, elindultak. Néhány egér ballagott velük a kapuig.

Kissy megcsodálta a főbejáratot. A kapuszárnyakat kitépték a helyükből, alighanem valami járműre kötötték, aztán letámasztották a főépület falánál. Kint az utcán állt a csapatszállító és két járőrkocsi.

Beszálltak az egyikbe, Angélique és Kissy hátul a kislánnyal, Nimby a sofőr mellé, és villogó lámpákkal elindultak. Gabrielle egy pillanatra fölébredt, nyivákoló hangocskát hallatott és szorosabban kapaszkodott Angélique-be.

Tíz perc múlva megálltak egy másik rendőrautó mögött. Nimby kiszállt, megkerülte a kocsit, nyitotta az ajtót Angéliquenek. Kissy fölkapta a hátizsákot és ő is kiszállt.

– Megvan a gyerek anyja? – kérdezte a kapuban álló rendőrt.

– Nincsen, még nem tudunk semmit.

– A táskája?

– A kocsiban.

– Vegye ki, keressük meg a kulcsot.

A rendőr bólintott, ment, hozta. Kissy egy oldalzsebben megtalálta a kulcsot, kinyitotta a kaput, bementek. Nimby egyből megtalálta a fürdőszobát, átvette Kissytől a hátizsákot, ők beléptek, vetkőztetni kezdték a kislányt, aki erre fölneszelt megint.

– Itthon vagyunk – mondta Kissy. – Levesszük rólad ezt a sok piszkosat, kicsit megmosdatunk és viszünk az ágyba.

Öt percet se voltak bent. Angélique becsavarta a gyereket egy törölközőbe, Kissy kinyitotta az ajtót, s Nimby már ott is volt, mutatta az utat a gyerekszobába. Kissy fél szemmel észlelte, hogy az ágy melletti asztalkára már ki van rakva egy csomó műanyag palack, süti, csoki, szendvicsek. Nimby nem vesztegette az idejét. Gabrielle azonnal egy ásványvízért nyúlt, Nimby kinyitotta neki, úgy adta oda. Gabrielle ivott egy nagyot, aztán leragadó szemmel annyit motyogott, hogy köszöni, hogy kiszabadították. S már aludt is.

Angélique ott maradt vigyázni rá, ők kiballagtak a rendőrökhöz. Ahogy kinyitották az utcai ajtót, egy síró asszony borult a nyakukba, összecsókolta őket, aztán eltűnt odabent.

Kissy fölsóhajtott.

– Ez megvolna, egérke – mondta Nimby.

– Ez megvolna, egérke – visszhangozta Kissy, és bekapcsolta a fülhallgatóját. – Kilo és Yankee hívja harcálláspontot!

– És Alfa? – jött Vanessa hangja.

– Még bent van, most jött meg az anya. Mi a helyzet?

– Megvan a rendszám, a párizsiak már úton vannak Lincolnhoz. Ha otthon van, letartóztatják. Nemrég belépett a Cruxra és küldött három képet Gabrielle-ről, a kocsiban és a ház előtt készültek… ezeken még feltűnően tiszta… semmit se vettek le róla, de az egész csapat őrjöngve követeli, hogy mondják meg, hol a gyerek.

– Ezt nem szabad kihagyni – mondta Nimby, hangjában a vadászó Jerryk jellegzetes izgalmával.

– Hát nem is hagyjuk ki. Anyáék most készítenek főhadiszállást az emeleten, hogy ha kell, éjszakára is maradhassunk. Cesare helyreállíttatja a kaput, hogy ne fogjanak gyanút, és mindenfélét szervez még. Ha Lincoln idevezeti őket, akkor a zsebek bent szeretnének lapulni Gabrielle helyén, de ezt Cesare sem engedi és mi sem. Inkább megismételjük a te trükködet, Kissy, Elke azt mondta, látni szeretne egy shindyt szívinfarktust kapni.

Kissy mosolygott. Imádnivaló. Elke szadistább, mint egy hathónapos kiscica. Viszont sokkal helyesebb, és nem kell tőle félni. Mármint nekik nem.

– Ha pedig Lincolnt elkapják – folytatta Vanessa –, akkor Jack szól, hogy Lincoln megadta neki a helyet, most indulnak, és ad egy guglitérképet.

A két egér egymásra nézett.

Nimby megnyalta a szája szélét. Kissy elvigyorodott.

Ma este leszámolnak a Cruxszal!

– Gyertek, indulunk – jött oda egy szép szál rendőr, akit még nem ismertek.

– Angélique még bent van – mondta Nimby.

– Mennünk kell, parancsot kap…

– Most tőlem is kapsz egyet. Megvárjuk Angélique-et és nem siettetjük.

– A parancsaimat nem tőletek kapom – mondta a rendőr bosszúsan, és az ajtó felé indult. A két egér egy pillanat alatt megelőzte és beállt az ajtóba.

– Cesare? – szólt Kissy.

– Álljatok félre – mondta a rendőr.

– Tessék – mondta a felügyelő.

– Üvöltsd el magad, hogy itt Castelli felügyelő – mondta Kissy a rendőr szemébe nézve, és benyomta a kihangosítót.

– Itt Castelli felügyelő! – harsant föl a hang, amitől a rendőr ösztönösen behúzta a nyakát. – Mi folyik ott?!

– Laval közrendőr jelentkezik, uram – húzta ki magát az egyenruhás, de Kissy megcsóválta a fejét és a mikrofonjára mutatott. Laval fújt egyet, aztán kétrét görnyedt és Kissy arcába hajolva megismételte. – Parancsot kaptam, hogy ezeket a gyerekeket vigyem el önhöz.

– És?

– Még nem akarnak jönni, azt mondják, hogy egyikük még bent van a házban…

– És ki mondta magának, hogy óra-percre hozza őket? Ott áll és vár, ha pedig akarnak valamit, ugrik és teljesíti.

– Értettem…

– Köszönöm, végeztem! Castelli! Szia, igen…

A hang itt hallgatott el, kinyomta ezt a telefont.

Laval kiegyenesedett és lepislogott a két kisegérre. Azok fölvigyorogtak rá.

– Ti kik vagytok voltaképpen?

Begyakorolt mozdulattal kapták elő és csapták föl igazolványukat, egyszerre, mint a felhúzós játékegerek.

– Jerry Alapítvány!

Amikor Angélique jó tíz perccel később kijött, már négy rendőr hallgatta szájtátva, ahogy Vanessa fölkapja a kerti széket és szilánkokra zúzza Bouriant tábornok verandájának ablakát.

Élénk sürgés-forgást találtak a gyárban, mire visszaértek. Bár hogy gyár volt-e csakugyan, azt nem tudta senki, csak négy épületbe léptek be, és azoknak is csak egy kis részét látták. Ezt a négyet beszámozták, a főkapunál levő volt az egyes, két stratégiai helyen fekvő épület a kettes és a hármas, a négyes pedig az, amelyikben Gabrielle-t megtalálták. Ezek emeletén egy-egy támaszpontot alakítottak ki: az első háromban négy-négy rendőrt helyeztek el, a négyesben a Jerry lesz majd, Castelli pedig mozogni fog a támaszpontok között. Később. Először is kerestek egy éttermet és megvacsoráztak, kicsit korán van még hozzá, de most volt rá alkalmuk. A rendőröket ott hagyták őrködni, ők már a váltás voltak, ettek, mielőtt megkezdték a szolgálatot.

Otthon már üres volt a ház, madame Faubourg hazament, Jean-Louis vele együtt távozott. Azaz persze a háziállatok otthon voltak, de nem vettek részt a nyomozásban.

Kissy éppen bedöfte villáját a második falatba – borjúszeletet rendelt rizzsel és sült krumplival, gombamártással és paradicsomsalátával –, amikor Artois megszólalt a fülhallgatójukban, amit ekkor se vettek le, csak a mikrofont, hogy ne zavarjon az evésben.

– Megvan Lincoln. Éppen születésnapi ünnepséget tartottak, amikor lekapcsoltuk.

– Kiét? – kérdezte Castelli.

– A sajátját.

– Ma született a pasas? – csillant föl Vanessa szeme. – Akkor Gabrielle-t ajándéknak szánta saját magának. Lett helyette meglepetés!

Nevettek.

– Kivel ünnepelt? – kérdezte Georges.

– Szülők, feleség, két kiskorú fiúgyerek.

– És ezek szeme láttára bilincselték meg? – lelkendezett Françoise.
– Úgy bizony. A feleség nyitott ajtót, a nyomozók besétáltak és közölték, hogy az ünnepség félbeszakad, az ünnepeltet ugyanis emberrablás vádjával letartóztatják.
– Mit szóltak hozzá?
– Mansot nyomozó azt mondta, semmit. Az ember semmit se szól, ha a fiát vagy férjét bilincsbe verik a születésnapi torta mellett. Jó, ha egy óra múlva meg tud már szólalni.
Az egerek ujjongtak és vacsora után sütit is rendeltek.

A Gróf, Tejbepapi és Velociraptor. Három shindy maradt a tízből. Először Kissy elkapta Jacket, így jutottak be a Cruxba. Aztán Senlis-ban Huhut és Masszívot, Belgiumban az óvatlan Aranyost, ma pedig GXR-t, Lifepodot és Lincolnt fülelték le. Ha ma sikerülne elkapni a maradék hármat, az minden képzeletet felülmúló, fantasztikus rekord lenne, akkor már az se tragédia, ha a shindyk összes foga megmarad.
No persze Masszív nincs még meg. Szabadon garázdálkodik, csak a gépéhez nem nyúlhat, mert tudja, hogy figyelik.
Kissy egy téglarakáson ült a négyes épület közelében, és tűnődve tanulmányozta Masszív kartotékját a telefonján. Egy ideje nem esett szó erről a shindyről, pedig hát őt is el kell kapni. Amit eddig kapott, az nulla. Azt hajlandó elhinni, hogy Nino és Vladek semmi rosszat nem tett, bár nem árt rajtuk tartani a szemüket. De Masszív egy csomó gyerekpornót adott a többieknek, és odament Senlis-ba, méghozzá fegyverrel.
Megnézte az órát és eltette a telefont. Húsz óra tizenöt, a felhívás tíz perce kiment a többieknek. Hárman is reagáltak rá, közölték, hogy jönnek: Huhu, Aranyos és a Gróf. Madame Morillon persze nem jön, főleg nem két példányban, de a Grófot várják. És a másik kettőt. Szeretettel és borotvaéles késekkel.
Fölkelt, elindult a gyárudvaron. Mind ez ideig fogalmuk sincsen, mire szolgált ez a létesítmény, mikor zárták be és miért. Nem is érdekes. De azért belépett egy épületbe, amiben még nem jártak. Üres szobák, üres folyosók. Mint Lifepod és Lincoln agya. Hogy is hihették, hogy ezt a gaztettet megússzák?

Húsz óra ötvenháromkor Kissy néhány egérrel az udvaron őgyelgett, semmi kedvük nem volt bemenni a barátságtalan, sötét, koszos házba, bármennyit dolgoztak rajta, hogy otthonosabbá tegyék. De bejött egy riasztás. Az ide vezető utcák egyikén láttak egy kocsit. Ez ipari negyed, péntek este kilenckor erre csak egy-két munkamániás járhat, és azok is befelé mennek a városba, nem kifelé. Castelli ezért elrendelte az első fokú készültséget. Mindenki a kijelölt épülethez!

Kissy kételkedett benne, hogy egy shindy ilyen hamar ideérhet – bár persze szamárság, hisz lakhat valamelyikük akár a közvetlen közelben is. Mindenesetre fegyelmezetten elbaktatott a négyes bejáratáig, ott várta társaival a hírt: idejön-e valaki vagy sem.

Mérsékelt izgalommal. A Jerry nemrég tanácskozást tartott, aminek az volt a kérdése: mit keresnek ők még itt voltaképpen? Martin tette föl a kérdést, és a többiek először nem értették, mit akar vele.

– Hát shindyt akarunk fogni, egérke – magyarázta Vanessa buzgón. – Tudod: Velociraptor, a Gróf, Tejbepapi…

– Értem én. Csakhogy nem mi fogjuk meg őket, hanem a rendőrség.

– Ők akkor is a mieink! – csattant föl a mikró.

– Igen. De megverni úgyse lehet őket. Csalinak se kellünk, mert aki idejön, az úgyis shindy.

– Csak nem akarsz most hazamenni? – nézett Vanessa a fiúra döbbenten.

– Azt éppen nem. Csak kétség ébredt bennem, hogy voltaképpen mire várunk mi itt olyan lelkesen. Hogy végignézzük, amint a shindyjeink átmásznak a kerítésen és a rendőrök karjaiba sétálnak? Persze, látni fogjuk az ábrázatukat, amikor rájönnek, hogy vége az arany szabadságnak. De ez minden. Ma már nem versz be több orrot, egérke.

Csend. Vanessa elképedve nézett egyikükről a másikukra. Ők hasonlóképpen.

– Nekem megéri itt éjszakázni – vélte Nimby –, ha láthatom a shindyjeinket bilincsben.

– Nekem is. De ne számíts ennél többre.

– És ha – Elke tűnődve beszélt a kóláspalackjához – lesz megint egy Masszív?

– Aki olyan dörzsölt, hogy nem hagy bizonyítékot – bólintott Niala. – Ez előfordulhat.

– Csak nem túl valószínű – mondta Nimby. – Bocs, egérke, de statisztikailag nem sok esélyt látok rá. De ha igen, az nem segít se rajtuk, se rajtunk. Cesare csak akkor kapja el a shindyk nevetségesen apró füleit, amikor már lent vannak a pincében. Ezért küldtünk leírást a négyes épületről. Nincs az a bíróság, amelyik beveszi, hogy egy gyanútlan ürge pont itt keresett éjszakai szállást, pont ezen a telepen, pont ennek az épületnek pont a pincéjében.

– Pont most – tette hozzá Elke.

Kissy sóhajtott.

– Az egeremnek sajnos igaza van – mondta Vanessa. – Cesarénak tényleg nem kellünk már ide. De neki nem szabad ezt megtudnia, mert képes és hazaküld minket.

– Magától is rájön – jegyezte meg Angélique.

Vanessa olyan arccal meredt rá, mintha a lány azt közölte volna, hogy átáll a macskákhoz. De egy pillanat elég volt, hogy megváltozzon az arca megint. Vállat vont.

– Hazaküldhet, ha akar. Menni viszont nem megyünk.

Ez lett a kis megbeszélés vége. Castelli nem tett olyan utalást, hogy őrájuk már ne lenne itt szükség, s amikor bejött a második riasztás, futólépésben közeledett hozzájuk a hármas épület felől.

– Igyekezzetek, egérkék – mondta. – Maszkja van mindenkinek? Vegyétek föl és bújjatok el. Fényeket kioltani!

A kettes és a hármas már sötét volt, az egyes nem látszott ide. Őnáluk is kialudt az emeleti ablak fénye, bár eddig is olyan halvány volt, hogy alig látszott. Csak zseblámpákat használtak, igaz, azokból többet is, és az ablakokat eszük ágában se volt megmosni.

Kissy a többiek nyomában besurrant a sötét előcsarnokba és fölszaladt a lépcsőn, egyetlen telefon fénye mellett, amit Martin tartott a lépcsőfordulóban.

– Itt egyes. Egy személy szállt ki a gépkocsiból. Férfi, százhatvanöt magas, fehér bőrű, harmincon alul… a falhoz jön, tanulmányozza, helyet keres az átmászásra. Vége.

– Itt Fehér, vettem.

– Falon átmászni nagyon könnyű – cincogta Françoise. – Az egyik lentről segít, a másik fentről, pillanatok alatt megvan.

– De ő egyedül van – mondta valamelyik rendőr a telefonból.

– Hát ez az!

– Françoise arról beszélt – magyarázta Niala –, hogy csapatban mennyivel könnyebb és jobb minden, mint a shindyk magányos életmódja mellett.

– A férfi átmászik a falon – jelentette az egyes. – A fal tetejéről körülnéz.

– Kellene jobbra térni magatoknak a belátást – fordult Elke Castellihez. – Bent rejtekezős odúban…

– Nem mehetsz – felelte a rendőr szívtelenül. – És vedd már föl a maszkodat végre!

Elke fölvette az álarcát és elrohant az apjához, győzködni, hogy engedje le Gabrielle börtönébe, megküzdeni a shindyvel.

A helyszínrajzon pontosan megjelölték a megfelelő épületet, és a shindy pár perc alatt oda is talált. Még elég világos volt, hogy az ablakból megfigyelhessék.

– Elérte a négyes épületet – jelentette a hármas. – Kikerült a látókörünkből.

– Már látjuk – suttogta Jennifer. – Mindjárt bent van.

A shindy belépett a kapun. Léptei tompán hallatszottak odalentről. Az egerek nesztelenül surrantak le a földszintre. A pincelejáratban még látták a halványuló lámpafényt.

Pi elkurjantotta magát.

– Hahó! Idefönt vagyunk!

Csend, majd közeledő lépések. Elke a kapuhoz lépett, hat egér megállt a lépcső két oldalán.

A shindy fölbaktatott a lépcsőn és alighanem meglátta a szemközt álló alakot, mert nem nézett se jobbra, se balra.

– Na szia – mondta az utolsó előtti lépcsőfokon, és föllépett a következőre. Még egyet lépett és elvágódott Martin kinyújtott lábában. – Hé!…

Hirtelen pisztolycsövet szegeztek a tarkójának. Pi volt az, a pisztoly pedig valami ócska, görbe fémcső, odakint találták.

– Ha megmozdulsz, a dörrenést már nem fogod hallani – suttogta Pi vérfagyasztóan. És az igazságnak megfelelően. A shin-

dy csakugyan nem fog dörrenést hallani, ahogy más sem. – Szép csendesen, mozdulatlanul válaszolj. Ki küldött?

– Ti hívtatok… meg vagy te húzatva… én nem vagyok tégla!

– Mi a nicked a csoportban?

– Tejbepapi…

– Szóval Tejbepapi! – csattant föl Pi. – Mesélj csak a szomszéd kilencévesről! Igaz ez a sztori?

– Iiigen…

– A neve?!

– Mi a fenének neked a…

Pi erősebben nyomta a csövet.

– A nevét kérdeztem!

– Virginie!

– Kösz – mondta Pi, és elvette a csövet.

Castelli elővette a bilincset a zsebéből.

– Most már fölkelhetek? – kérdezte Tejbepapi.

– Igen – felelte Castelli –, aztán nyújtsa előre a kezét. Letartóztatom. Castelli felügyelő vagyok a…

Tejbepapi az igent hallva már elkezdett föltápászkodni, de most hirtelen a kapu felé lódult. Az ugrás lendületét a villámként megpördülő Elke rúgása törte meg, Tejbepapi elgurult oldalra és még szánkázott is a porban, aztán fekve maradt.

– Auuuuu… mi volt ez… – nyöszörögte.

A csapat rávigyorgott a zsebegérre.

A riasztás akkor érkezett, amikor két rendőr éppen kivezette Tejbepapit az épületből.

– Itt Lila, riasztok, kocsit észlelek! Vétel!

Az egerek megdermedtek. Castelli nem.

– Narancs azonnal induljon a járőrkocsival! Kerülje el a közeledő kocsit, Lilával egyeztessék az útvonalat! Újabb parancsig egy mellékutcában várakozzon! Végeztem!

Kiugrott a kapun és a két ember után szólt.

– Várjanak. Ne vigyék a kocsihoz. A hármasba viszik és ott őrzik, az ottani egységtől szeparálva. Nem hallhatja a rádióforgalmunkat.

– Értettem – jött a válasz.

Mire a második riasztás befutott, semmiből sem lehetett látni, hogy egy elfogott shindyt is őriznek. A négyes előcsarnokából

Elke éppen arra buzdította a hármasbelieket, hogy kötözzék cölöphöz a shindyt, de az őrmester nevetett és azt mondta, egy fia cölöpöt nem látott a környéken, és tomahawkjaik sincsenek. Elke megnyalta a szája szélét és azt mondta, késeik viszont vannak. A cölöphiány tényleg gond, de esetleg…

De sose derült ki, mi lenne esetleg. A megfigyelők jelentették, hogy a kocsi megállt abban az utcában, ahol korábban Cindyé, a négyes épület közvetlen közelében. Az egerek fölhúzódtak az emeletre és teljes csöndben várakoztak.

Ez a shindy is annak rendje és módja szerint átmászott a falon. De az ablaknál kukucskáló Niala rögtön látta, hogy baj lesz vele.

– Ezzel a shindyvel meggyűlhet a bajunk. Lelapulva közeledik, csapdát szimatol. Fiatalos, gyors mozgású… és fegyver van nála!

– Az nem akkora gond – mondta húga. – Csak senkinek nem kell a csöve elé kerülni abban a pár pillanatban, amíg még nála van a fegyver.

– Itt hármas, mi is tisztán látjuk a fegyvert.

– Itt kettes, mi semmit nem látunk, takarásban van az a terület.

– Marcel Fourrier – szólalt meg Artois Párizsból.

– Elke Schneider vagyok – cincogta egy hangocska –, örülök megismerkedni tégedet.

– Így hívják a shindyteket – nevetett a főfelügyelő.

– De hisz nem is látsz az arca!

– De a kocsi rendszámát leolvasták.

– Ó…

– Castelli hármasnak, négy ember induljon a négyes felé, de ne közelítsék meg az épületet, amíg a Brüsszel jelszót ki nem adom. Akkor fegyveresen behatolnak. Lámpát nem használnak, végig fedezékben maradnak. Végeztem.

– Értettük, indulunk.

– Itt hármas – mondta egy másik hang –, a gyanúsított megkerüli a négyes épületet.

– Melyik irányban? – kérdezte Castelli.

– Balra tart.

– Támadó csapat, hallanak?

– Tisztán halljuk, uram! Vettük, a gyanúsított balra tart.

– Itt Elke – susogta egy halk hang. – Látom fejebúbot gyanúsítottjának.

Kissy körülnézett, a zsebet kereste az egerek tömegében, akik szintén a zsebet keresték. De egy pillanat múlva már ki is vált közülük Vanessa, s nesztelen léptekkel kisurrant az ajtón. Kissy utánaeredt.

– Megvagytok – állt meg a mikró a szomszéd helyiség ajtajában, de nagyon halkan beszélt. – Mit láttok?

Kissy bekukucskált barátnője mellett az üres, sötét szobába. Két telefon halvány pislákolását látta.

– Shindybúb a fejét – suttogta Elke a mikrofonba. – Megy kint lopakszódva. A keleti oldalban van.

– Itt brüsszeli csoport, vettük, a keleti oldalban van – felelte egy rendőr. – Közelebb nyomulunk, de fedezékben maradunk.

– Vettem – mondta Castelli. – Legyenek óvatosak.

– Ez így nem lesz jó – szólalt meg Vanessa, sarkon fordult és eltűnt a folyosó sötétjében. – A terved fabatkát sem ér, Cesare. Lemegyek a pincébe.

– Bolond vagy?! – csattant föl a felügyelő, s majdnem Kissybe ütközött a folyosón. – Állj meg!

– Nem lehetne hangosabban? – sziszegte a mikró. – Mindjárt itt a shindy.

Castelli kétségbeesetten nézett Kissyre, aki tanácstalanul pillantott vissza rá.

– Ez az egér megőrült. – A nyomozó nekidőlt a falnak és a zsebébe süllyesztette a telefonját. – Ez az esztelen hősködésetek… ez…

– Pedig igaza van – szólalt meg mellettük Niala.

– Mert Vanessa egy istennő, mi?

– Nem. De ha szemtelenkedsz a húgommal, akkor figyelmeztetlek, hogy hivatalosan szabadságon vagy, tehát nyugodtan megverhetlek.

A rendőr Nialára meredt, Kissy pedig boldogan vigyorgott a háta mögött.

– Nem istennő. Csakhogy a te terved rossz, a…

– Shindy a kapuban – szisszent egy férfihang a fülükben, és Nialában benn rekedt a szó. Egymásra néztek és elővették a késeiket. A szobából kijöttek a többiek, ők is késsel a kezükben, és lopakodni kezdtek a lépcsőlejáró felé.

Eltelt fél perc. Vagy fél év, Kissy nem tudta. Aztán olyan hirtelen szólalt meg Vanessa hangja, hogy mindenki összerezzent.

– Dobd el a fegyvert! – Egy másodperc szünet, aztán: – Nem szólok többször! Dobd el vagy baj lesz!

– Ugyan miféle… – kezdte a shindy gúnyosan, de a mondat vége fájdalomüvöltésbe fúlt. Kissy remélte, hogy a penge mélyre hatolt.

– Dobd el!

Éles csattanás, majd még egypár kisebb, fémtárgy verődött ide-oda a kövön.

– A falhoz! Kezeket a fejed fölé, a falra! Terpeszállás! Nem mozdulsz, hangtalanul káromkodsz! Táti tátititi – tette hozzá jóval halkabban. – Ti tátitátá titá tititititá, titátá táti ti tátititá tititi tititátá. Azt mondtam, nem mozdulsz!

Az egerek vigyorogva indultak lefelé.

– Mi volt ez a hablaty? – kérdezte Castelli, és az élre tört.

– Oké – fordította Angélique. – Gyertek le, nincs shindyveszély.

Castelli ennek ellenére előreszegezte fegyverét és úgy lapult a falhoz, mint egy akciófilmben. Martin és Pi követte példáját, csak nekik Nimbuszuk volt. Kevéssel utánuk surrant Jennifer és Niala.

– Hogy hívnak? – kérdezte a telefonban Vanessa, továbbra is kiképző őrmesteri hangon. – Akkor még egyszer megkérdezem, aztán döfök és újra kérdezem! Mi a nicked a csoportban?

– Mmmmmmm.

– Nem hallottam! – dörrent Vanessa. – Most levágom rólad a nadrágot, úgyis levetted volna. Fájni fog.

– …óf – nyögte a shindy elmosódottan, aztán hangosabban is megismételte: – Én vagyok a Gróf!

– Isten hozta kegyelmességedet – felelte a kislány. Akkor már látták őket: a lépcső mellett álltak, a férfi két kezével a falnak támaszkodva, s az apró, szénfekete alak mögötte, a kezében késsel.

– Brüsszel – mondta Castelli lemondóan a telefonba –, de nincs szükség fedezékre, csak jöjjenek be.

A shindy fegyvere valahol a sötétben hevert a földön. Körbevilágítottak, de nem látták.

– Egyvalaki keresse – mondta Vanessa –, mondjuk India Foxtrot. Addig a többiek maradjanak a lépcsőn.

– Vettem – bólintott Françoise, és lámpájával módszeresen körözve elindult az alagsorban. – Meg is van. Itt hever. Ne nyúljak hozzá, ugye?

– Semmiképp – felelte Castelli –, elmaszatolnád az ujjlenyomatokat. Kettes, van maguknál bizonyítékzacskó?

– Itt kettes, jelentem, van, máris visszük.

– Bocsánat – tolta félre Kissyt a brüsszeli csoport egyik rendőre –, itt vagyunk, uram. Tessék a bilincs.

– Bilincs – ismételte Vanessa boldogan. – Hát, nagyuram, végre megint viselhet ékszert, ami rangja szerint megilleti. Tudom, hogy ősi családjában az arany pecsétgyűrűt jobban kedvelik, de higgye el, az acél karperec is remekül fog állni.

– Castelli felügyelő, bűnügyi rendőrség – lépett a nyomozó a lámpák fénykörébe. – Letar…

A szó végét elnyomta a shindy dühös, grófhoz cseppet sem illő káromkodása.

– Hát ez van – nézett Vanessa a távolodó menet után. – Elmaradnak a nózizúzó rúgások, viszont kivonjuk a forgalomból a pácienseinket. És végül is ez a fontosabb. Csak egy baj van.

– Kettő – helyesbített Jennifer. – Masszív is még szabadlábon van.

– Három – vágta rá Elke. – Katu! Nekem kell a bunda róla.

– Majd csak elejtjük őket – remélte Martin. – Most Velociraptorra megy a buli. Elkapjuk és hazamegyünk Vanessa-szendvicset enni.

– Nemrég ettünk – jegyezte meg Blanche.

– Enni sose lehet elégszer – vágta rá Nimby nagy átéléssel. – Különben is kell az energia a sok testmozgáshoz.

Sóhajtottak. Mintha lett volna ma testmozgás. De hát alig üthettek néhányat, még a legtöbbet Vanessa adhatta Lifepodnak.

Kissy helyet foglalt egy téglarakáson, az órájára nézett és kinyitott egy kólásüveget. Negyed tíz. A nap még le se ment, de elég alacsonyan áll, hogy a gyárudvart nagyrészt belepjék az árnyékok. Még pár perc és egészen sötét lesz. Bent az épületekben eddig is az volt, ott alighanem sötét is marad, amíg egy nagy vihar ki nem töri az ablaküvegeket.

– Haspók – mondta mellette Vanessa. – De lemozogtatom veled. Nincs kegyelem, a hétvégén extra edzést tartunk, hiába volt ma ilyen akciódús napunk. Úgy megugráltatlak benneteket, hogy a lyukat se találjátok meg a sajtban.
– Miért? – kérdezte apja.
– Mert rég nem volt komoly edzésünk, és ideje már. A shindy nem vár, amíg az elpuhult, kövér egér kegyeskedik végre megmozdulni, hanem lecsap!
Kissy mosolygott. Csúcsformában voltak valamennyien, egy deka fölösleg se volt rajtuk. Acélizmok és kötélidegek. És főleg hihetetlen gyorsaság. Semmiféle shindy nem veszi föl velük a versenyt.

Ültek és vártak. Castelli útnak indította a két shindyt és visszajött hozzájuk. Együtt várták Velociraptort. Néha egy-két egér felfedező útra indult, nem tudtak túl sokáig egy helyben ülni. Besurrantak az elhagyott épületekbe, jól tudva, hogy ennél koszosabbak már úgyse lesznek, és bekóborolták a folyosókat és szobákat.
Nem volt minden kiürítve. Sokhelyütt megvoltak a bútorok, ezeket nyilván nem tudták eladni, sőt egy özönvíz előtti tévét is találtak egy közepes méretű teremben, ahol széksorok voltak, valamiféle moziterem, vetítő lehetett. Persze áram nem volt. Lehet, hogy ez a tévé már akkor se működött volna, ha van áram, ez már akkor ősöreg volt, amikor itt még dolgoztak – valamelyik helybeli rendőr szerint öt-hat éve állt üresen a hely.
Meglátogatták a rendőröket is a többi épületben. Mindhárom csoport a legfelső szinten rendezkedett be, egyelőre csak nappali megfigyeléshez; hálózsákokat, tábori konyhát akkor hoznak, ha szükséges.
– Látod – mondta Vanessa, mikor Castelli helyet foglalt mellette egy betontömbön –, megint a kisegérnek lett igaza. Lent kellett várni a csókát az alagsorban.
– A kisegér szempontjából persze – sóhajtott a férfi. – Nem bírjátok ki, ha nem ti vagytok a középpontban.
– Nem erről van szó. Ti követtétek volna, aztán amikor rájön, hogy átverték, dühöngeni kezd, ti pedig fedezékbe bújtok. Kész a patthelyzet, ő legbelül, ti kijjebb, ő nem akar kijönni, ti nem tudtok bemenni, mert az ürgénél fegy…

Ekkor valami nyikkanás hallatszott a telefonból, és a mikró elnémult. A többiek is.

Elmosódott, halk zörejek. Az összes egér és kisfülű a telefonba figyelt. Kissy gyorsan végignézett soraikon. Nem látta Jennifert, Nimbyt és a zsebeket. Susmorgó beszédfoszlányokat hallottak, de egyetlen hangot se tudtak kivenni. Aztán egy nagyobb koppanás, egy kisebb, és a telefon elnémult. Egyszerre kaptak a készülékeikhez és egyszerre állapították meg, hogy Françoise eltűnt a listáról.

– Elkapták – pattant föl Vanessa. – Velociraptor itt van és elkapta. Elke, Nimby, Jennifer, hol vagytok?

– Elke négyes épület másik oldal, jövök.

– Nimby hármasban, jövök én is.

– Jennifer az egyesben a rendőrökkel, indulok. Jól hallottam az O betűt?

– Valószínűleg – mondta Nimby.

– Milyen O betűt? – kérdezte Castelli.

– Françoise táti jelet kopogott.

– Az az N betű, nem…

– A mienkben O – szakította félbe Nimby türelmetlenül. – Megvan! Nem betű, számjegy! A hatos épületnél vannak! Indulok arra.

Egy pillanat múlva úton voltak ők is. A telefonokon kikapcsoltak minden fényt, látni még anélkül is lehet, de a félhomályban egykettőre elárulja őket.

– Hol jutott be? – dünnyögte Blanche; Georges és ő is velük tartott.

– Majd megkérdezzük tőle, amikor kijön a kórházból – szűrte a foga között Vanessa. – Az világos, hogy hátulról kapta el és fegyver van nála. Különben nem kényszeríthette volna, hogy kapcsolja ki a telefonját.

– És persze tud rólunk – tette hozzá Niala. – Alighanem meg is számolt minket.

– De az egyenruhás fiúkat nem látta – pillantott Kissy balra, ahol egy kis csapat rendőr éppen meglapult egy talajgyalu mögött.

Háromfelől közelítették meg a hatos épületet, mert három bejárata volt. Kissy osztaga nagy félkört írt le, elmentek egészen a hetesig, ott surrantak mindenféle ócska ládák fedezékébe búj-

va. Chantal, Elke, Martin, Grossmann őrmester és két rendőr volt vele.

A két épület között még volt valamicske fény, mert a hatosnak ezen az oldalán még derengett. De az épület mögé érve már teljes sötétség fogadta őket.

– Éjjellátót kellett volna hozni – mondta Grossmann.

– Van! – felelte Nimby. – Egérkék, nyissátok ki a doboztt. A KÍSÉRLETI rekeszben van egy KAMERA rekesz, abban találtok egy November, India, Romeo nevű programot. Indítsátok el. Működni működik, de hogy látunk-e vele valamit, azt bizony nem tudom. Élesben még nem próbáltuk.

Kissy szélsebesen kezelte a telefonon a Jerry-felület otthonos rekeszeit. Azonnal megtalálta a NIR programot és elindította. A képernyő elsötétült. Aztán lassan derengeni kezdett valami. Egyszer csak kirajzolódott néhány homályos vonal. Mire Nimby elhallgatott, ő már látott valamit, de hogy az mi volt, nemigen tudta volna megmondani.

– Cin-cin, látlak, Kissy – mondta Elke.

Kissy megfordult. Elke arcát piros fénybe borította a telefon. Ahogy fölemelte a készülékét, ő is meglátta a zsebet egy sötétpiros foltként.

– Fog ez menni – bólintott Chantal. – Gyerünk! Rendőrök, ti közvetlenül egy-egy egér mögött jöttök, hogy lássatok valamit.

– Állj meg – mondta Martin. – Miért nem kapcsoljuk be a lámpáinkat és megyünk úgy?

– Mert akkor meglátnak minket… – kezdte Vanessa, de hallatszott a hangján, hogy már érti.

– Hát ez az. Tisztán látom a többieket a képernyők fényében, messziről olyanok lehetünk, mint egy karácsonyfa. Szerintem csak egyet hagyjunk bekapcsolva, azt is minimális fényerőn, és aki elöl megy, jelzi a többieknek az akadályokat.

– Helyes – mondta Kissy, és kioltotta telefonját. – Mehetsz is előre, egérke.

Martin bólintott és elindult. Egyszer-kétszer nekimentek ugyan valaminek, de nagyobb gond nélkül elérték a kaput.

– Hármas behatol – jelezte Martin. A másik két csoport már bent volt. – Két rendőr őrzi a bejáratot.

Azok bólintottak és hátramaradtak. Grossmann velük tartott. Sorban benyitottak az előtérből nyíló helyiségekbe, fölkattin-

tották lámpáikat és körülnéztek. Sehol senki. Kissy éppen egy dobozokkal megrakott fülkébe lépett be, amikor megszólalt Françoise hangja.

– Itt vagyok, hallotok?!

– Hallunk! – üvöltötte a telefonba a Jerry egy egérként, hogy aztán azonnal el is némuljanak és várják a választ.

– Velociraptorral vagyok. Elkapott hátulról… igen – ezt a szót másfelé mondta. – Azt mondja, mondjam meg nektek, hogy ha vissza akartok kapni, engedjétek elmenni és ne kövesse senki.

– Mert ha nem? – kérdezte Castelli tipikus rendőrhangon.

– Akkor kinyír engem – felelte a zseb tárgyilagosan. – Éccaka.

– Add át neki.

– Nem akarja, hogy rögzítsék a hangját, de a telefon ki van hangosítva.

– Rendben. Tehát, Velociraptor, Castelli felügyelő vagyok a bűnügyi rendőrségtől. Hagyja ezt abba, semmi esélye. A gyártelepen nyüzsögnek az embereim. A gyerek életével zsarolni nagyon súlyos bűncselekmény, de ha most elengedi a kislányt és megadja magát, az sokat fog számítani.

Pár pillanatnyi csend, aztán Françoise hangja.

– Ökölbe szorította a kezét és kinyújtotta a középső ujját. Ez nem büntetendő? Én ugye kiskorú vagyok, és…

A telefon elnémult. Kissy ellenőrizte, hogy csakugyan kilépett a hálózatról.

– Derék öreg Françoise – mosolygott Martin. – Helyén van a szíve, nem tudja egy ilyen alak megijeszteni.

– De engem igen – felelte Tom. – Hogyan szabadítjuk ki?

– Állj – szólalt meg Nimby fojtottan. – Csendet! Mit mondott az az egér az éjszakáról?

– Hát lesz az mindjárt – mondta Elke.

– Kicsit maradj csendben – kérte Nimby. – Azt mondta: „éccaka”. „La nouit”, nem pedig „la nuit”.

– Így Bretagne-ban beszélnek – mondta Pi. – De lehet, hogy mi hallottuk félre.

– Várjatok. Lehet ez morzekód?

– „Nouit”, az leírva már öt betű – felelte Angélique. – De csak négy lehetne…

– „La nuit” – mondta Kissy. – Oscar Whisky.
– Szerintem egész mást mondott – jelentette ki Nimby. – Mi hangzik még így, ami belefér a morzéba?
Kicsit töprengtek.
– „L’âne…” – szólalt meg Françoise. – A szamár…
– „Ouïe”! – vágta rá Vanessa. – A szamárkopoltyú, tá titáti tititi, ET R, a negyedik emeleten vannak, gyerünk, egérkék!
A lépcső felé loholtában Kissy hálát rebegett a Jerry nagy eszének, amiért saját morzét találtak ki, és hozzá betűkbe csomagoló technikát.
– Itt Castelli felügyelő – hallotta Kissy elmosódva, valahonnan lentről. A folytatás elveszett a távolban. A Jerry felrobogott a negyedikre és kutatni kezdett.
– Cin – susogta Elke –, de hogyan tudta magát bezáródani zsebikévele? Láttam kulcst egy-két ajtóben alig.
– Már negyedórája, hogy elkapta – felelte Niala. – Volt ideje keresni egy zárható ajtót.
– Vagy eltorlaszolta valamivel – tette hozzá Artois. – Castelli, tíz percre van szükségünk!
– Vettem – felelte Castelli, már hallották a hangját a hátuk mögül.
– Mi lesz tíz perc múlva? – tudakolta Nimby.
– Ideér a kommandó.
Az egerek összenéztek a telefonok pisla fényében. Tíz percük van, hogy elintézzék Velociraptort, különben őt is elhappolják előlük!

Szétspricceltek az emeleten és benyitottak az ajtókon. Akadt három-négy, ami nem nyílt ki, és az egyik mögül dühödt üvöltés hallatszott:
– Tűnjenek el innét, vagy keresztüllövöm!
Egerek és emberek az ajtó köré sereglettek, vigyázva, hogy ne lépjenek az ajtó elé. Aligha volt golyóálló. Vanessa gyors pillantást váltott a nővérével, aztán közelebb lépett és bekurjantott:
– Beszélni akarok magával, kapcsolja be a telefont!
– Itt vagyunk – mondta Françoise nyugodt hangja néhány pillanat múlva. – Velociraptor hallgat téged.

– Jól értettem, hogy ha nem tűnünk el innét, akkor keresztüllövi?

– Igen – felelte Françoise.

– Oké. És mondja, kedves monsieur Raptor, mit fog csinálni azután?

Csend.

– A kislány a maga életbiztosítása, ne feledje. De csak ameddig él. Ha nem él, magának nincs biztosítása. Akkor azt csinálunk magával, amit akarunk. A rendőri jelentés miatt ne aggódjon. Aki megöli egy tábornok unokáját, az csak a börtönkórházon át jut a fogdáig.

Kissy elvigyorodott.

– Arra se számítson, hogy nem férünk magához, mert ránk lő. Ha nincs túsza, öt perc alatt kifüstöljük magát onnan. És most halljam a kislány hangját.

– Élek – felelte Françoise. – Jól vagyok. A barátunk erősen gondolkodóba esett.

Kissy éles, nagy fülei ekkor hallották meg a távoli morajlást. A shindy gyomra korog?

– Szóval mi a terve, Raptor? – kérdezte Vanessa.

– Azt mondja, hagyjuk egy kicsit gondolkodni.

– Rendben, de hatvan másodpercenként hallani akarom a hangodat. Világos?

– Persze.

– Nem neked, neki!

– Neki is.

A moraj már tisztán hallható volt. Az egerek egymásra néztek, a kisfülűek is fölkapták a fejüket.

– Úgy hallom, előbb érnek ide – mondta Castelli. – Főfelügyelő úr, össze tud kötni velük?

– Kis türelmet, már intézkedtem – felelte Artois.

Másodperceken belül dübörgéssé erősödött a moraj, az épület falai beleremegtek a zúgásba.

– Itt Castelli felügyelő – szólalt meg a rendőr megint. – Az épület negyedik emeletén vagyok néhány rendőrrel és egy csapat civillel, köztük gyerekek… ja, akkor tudja. Egy ajtó választ el minket az elkövetőtől. Sajnos még csak a túsz látta. A hangját sem ismerjük. De mindenki máson fekete rendőrségi álca van, elrablásakor a túszon is az volt. Nem. Egy tízéves kislány.

Françoise már tizenkét éves, gondolta Kissy, de ezt Castelli persze nem tudja.

– Az északi oldalon, nagyjából középen. Idebent nem könnyű tájékozódni.

Hát nem, gondolta Kissy. Neki sejtelme se volt, hogy az épület melyik részén lehetnek, minden irányt elveszített, amíg szobáról szobára járt és keresgélt.

Egy pillanat múlva olyan hirtelen kezdtek dörömbölni az ajtón, hogy Kissy összerezzent ijedtében.

– Macskamentes, November Oscar India Whisky! Uniform Queen Oscar Lima!

– Nyissuk ki! – ismételte Vanessa közönséges francia nyelven, megpördült és belerúgott az ajtóba. Az kitartott.

– Várj – mondta Vanni hangosan, mert a zúgás mindent betöltött, félretolta a kisegeret, és egy hatalmas vasrúddal rávágott a zárra. Egy pillanat múlva egy apró, sötét alak ugrott a lámpák fényébe, és Vanessa nyakába borult.

– Jól vagy, kicsim?

– Semmi bajom. Gyerünk, fogjuk meg azt a shindyt.

– De hát hol van?!

– Van egy másik ajtó, azon át…

Castelli nem várta be a mondat végét, már a kapuk őrségét figyelmeztette, hogy a gyanúsított kifelé igyekszik, legyenek résen. Ők pedig lerobogtak a földszintre, ahol egy kiáltás fogadta őket a sötétből.

– Felügyelő úr!

– Ki az?

– Boileau rendőr, uram. A gyanúsított erre ment ki. Sajnálom, uram… rám szegezte a fegyverét, az enyémet eldobatta velem…

Az egerek már indultak arra, de a nyomozó megelőzte őket.

– Szerezze vissza a fegyverét. A déli oldalon menekül, mindenki oda! Fegyver van nála!

Kissy az egerek nyüzsgésében eljutott a kapuig, kiugrott rajta, és azonnal meglátta a shindyt.

Talán húsz méterre lehetett tőlük, oldalról látták. Ő is sötét ruhában volt, mint ők, de nem lehetett nem észrevenni, mert a fejük fölött zúgó dübörgésből egymillió nap vakító fénye világította meg a ház előtti térséget. Kissy mostanáig nem látott

erősebb fényt a telefonokénál, de megszokta, hogy a sötét egérlyukból kilépve azonnal a megvilágított hűtőszekrénybe nyit. Viszont a shindy nem. Elvakíthatta a fény. Egy helyben állt, a haja lobogott a szélben.

– Itt a rendőrség! – harsogta egy hang a magasból. – Semmi esélye! Dobja el a fegyvert és emelje fel mindkét karját!

A shindy felnézett a magasba. Kissy nem, és az egerek közül aligha tette bárki. Csak őrá figyeltek.

Kissy mint valami lassított felvételben látta, ahogy Velociraptor elkezd feléjük fordulni, tíz foknyival, hússzal, harminccal… és már látszott a kezében a pisztoly. A megafon továbbra is bömbölt a fejük fölött, túlharsogva a motorzúgást, és a shindy a vakító fénykörben állva emelni kezdte a fegyvert. Kissy a szeme sarkából látta, ahogy Vanessa oldalra pillant és észleli, hogy abban az irányban áll Blanche, aztán már a kezében van a Nimbusz, és egy golyó megindul Velociraptor felé. Mire Kissy is elsütötte a fegyverét, Vanessa már a második lövedéket is kilőtte, és akkor töltött harmadszor. Egy pillanat múlva acélgolyók felhője zúgott el mellettük. Kissy második, majd harmadik lövedéke is csatlakozott hozzájuk.

A tizenegy egér vagy húsz lövést adott le két-három másodperc alatt, a golyók felhője úgy vágódott Velociraptor testének, mint egy tömör fal. A férfi hátralökődött az ütéstől, karjait az égnek csapta, a pisztoly földre hullott. Mint egy klasszikus westernben, cikázott át Kissy agyán a gondolat. A shindy már zuhant a föld felé, amikor újabb golyó csapódott az oldalába, aztán még egy. Kissy a zuhanó test röppályáját figyelte, s csak mint közömbös tényt regisztrálta, hogy Vanessa még mindig újabb és újabb golyókat lő ki, és mindegyik talál.

Aztán már nem lőhetett többet, rendőrök rohantak oda, körbevették a fekvő alakot és rászegezték a fegyverüket.

Kissy mintha álomból ébredt volna, ahogy hirtelen tudatosult benne a dübörgés, majd a megafon hangja.

– Castelli felügyelő, hall engem?!

– Elnézést – kapta föl Castelli a telefonját éppen Kissy mellett. – Kicsit megdöbbentett a látvány.

Kissy fölnézett, s a vakító robaj, amit eddig csak tényként elfogadott, de nem tanulmányozott, átváltozott egy óriási heli-

kopterré. Még soha nem látott helikoptert közelről, legfeljebb a tévében, de ez nagyobbnak tűnt, mint a *Titanic.* A négy kémény és a roppant hajócsavar nem látszott, belevesztek a sötétségbe, ami a hatalmas reflektor mögött még feketébb volt, mint bárhol. Kissy levette a maszkját, hadd csattogjon a szélben a füle. Aztán a fény megbillent, s a Nagy Karácsonyfadísz leszállt kicsivel távolabb. Egy csapat E. T. ugrált ki belőle, s behúzott nyakkal kiszaladtak a pörgő rotor alól.

– Engedjenek, orvos vagyok – mondta valaki, és terepszínű ruhás alakok térdeltek Velociraptor köré. – Világítást kérek. Hall engem, uram? Orvos vagyok. Tud beszélni?

Kissy nyugodt léptekkel továbbsétált. Két méterrel arrébb vörös fürtök lobogtak a rotorszélben.

– Schau mal, Papa, aus diesem Grund habe ich gesagt, dass wir hier hinziehen sollten.

Johann nevetett és válasz helyett megsimogatta a vörös fürtöket.

– Mit mondott az egered? – kérdezte Kissy, mert Jennifert nem látta a közelben.

– Nézd, papa, ezért mondtam, hogy ide kellene költöznünk – fordította a férfi sóhajtva.

– Hát van benne valami – ismerte el Kissy.

– Otthon nem vannak semmi helikopterek se is – mondta Elke.

– Már hogyne lennének – nézett rá apja.

– Hát én eddig láttam semennyiet. De fogok nagyon figyelni.

Kissy is megsimogatta a kislány fejét, és továbbment, a saját egerét kereste. Elhaladt Nimby mellett, aki éppen magához intett egy rendőrt.

– Jegyezze meg, hol feküdt Velociraptor, és miután elviszik, keressék meg a lövedékeinket. Ilyenek. Kilőttünk vagy húszat, biztos nincs mind a bőre alatt. Juttassa vissza őket az alapítványhoz.

– Értettem.

Blanche ült nem messze onnan egy betondarabon, magához vonta a kisegere fejét és halkan dumált neki. Kissy bólintott, csak úgy magamagának. Az anya megköszöni gyermekének az életmentést, és letolja, amiért szitává lőtte a shindyt. Igaza van,

csak hát nincsen igaza. Velociraptor ezt érdemelte, illetve igazából ennél is többet. Egy szadista gyilkos. Most majd kiszedik belőle, hogy csakugyan elkövette-e azt a gyerekgyilkosságot, amiről mesél. Remélhetőleg csak fantázia és kérkedés.

Aztán szembejött vele Castelli, fülén a telefonnal, majd Niala és Pi, a fiú átkarolta a lány vállát és nagy egyetértésben, halkan cincogtak. Végül aztán megtalálta Martint, és ő is cincoghatott nagy egyetértésben.

– Azért igazából nem bánom, hogy kevesebbet verekedtünk – ismerte be. – Így is elég veszélyes volt.

– Nem lett volna szabad hagyni a zsebeket elmászkálni – mondta Martin. – És figyelni kellett volna a teleknek a szomszéd gyárral határos oldalát is. Ott jöhetett be.

Kissy bólintott. A rotorszél kárörvendő nevetést sodort feléjük; odapillantottak. Françoise akkor hajolt Velociraptor fölé, akit már hordágyra tettek és éppen leszíjaztak.

– Most miért nem vagy olyan nagy legény, mint kettesben? Pisztoly nélkül nem érsz semmit, kispofám. Sajnos nincs időm, hogy tisztességre tanítsalak, be kell érned egyetlen leckével.

Azzal megvillant a keze, és lekent a shindynek egy iszonyú pofont.

Kissy végignézett a kisebb-nagyobb, nagyrészt mozgó lámpák fényétől megvilágított, romos gyártelepen, s arra gondolt: a Jerry Alapítvány eddigi legnagyobb vállalkozásának, a tíztagú Crux felgöngyölítésének

VÉGE.

Ideje enni egy kis sajtot, aztán jöhet a következő!

17.

A FOKHAGYMA

E mi diceva… io sto bene con te.
E mi diceva… tu sei tutto per me.
Se non e amore, dimmelo tu, cos'è?
Si addormentava abbracciandosi a me.

Kissy szomorúan és magányosan üldögélt a padon és Totót hallotta. Nem hallgatta, csak hallotta, arrébb csókolózott egy fiatal pár, az egyikük zsebéből szólt halkan, tökéletes aláfestésként a csókolózáshoz.

Kissy sóhajtott. Nekik van kivel csókolózni. De ő mihez kezdjen most, nem egész tizenhét évesen magára maradva? Arra számított, hogy eszik egy fagyit, de hát abból se lesz semmi. Bár Martin nélkül nem is kell.

Solo noi, solo noi,
Le montagne, se vuoi.
Solo noi, solo noi,
Prati verdi, se vuoi.
Solo noi, solo noi.
Dimmi che non sai stare da sola un minuto se non sei con me.

Hát ez az, gondolta Kissy. Cutugnónak tökéletesen igaza van, egyetlen perc is rossz Martin nélkül, őt pedig már milyen régen elhagyta… Ráadásul hegyek és zöld mezők sincsenek. Persze van helyettük tenger, abból aztán van bőven, bár innen nem látszik, nagyon messze van, a másik utca végén, legalább negyven méter ide.

Vele szemközt Angélique fölkelt és segített Jennifernek letenni az egyik tálcát. Kissy hátrapillantott és felugrott. Martin akkor tette le a másik tálcát.

– Hol voltatok ennyi ideig? – kérdezte, és gyorsan megcsókolta, mielőtt Cutugno előbújik a szomszéd párocska zsebéből és reklamál.

– Tudod, milyen nyüzsi van odabent, egérke? – kérdezte a fiú a csók után. – Ez a város legjobb fagyizója, mindenki itt akar fagyit enni.

– Ezt ki mondta?

– A tulajdonos. Ő csak tudja!

Kissy még fagyievés közben is azon kapta magát, hogy lepillant a földre, száraz-e. Pedig hát szamárság, a riasztórendszer tökéletesen működik, ha jön a tenger, ők előbb tudják meg, mint maga a tenger. Ráadásul ez itt valószínűleg szárazföld, a lába alatt egy kis sziget talaja van, nem tengerre épített talapzat. De valahogy mégis benne volt az ösztöneiben, hogy ezt a várost egy nap mindenestül elnyelheti a tenger, amiből kinőtt. Alighanem mert túlságosan szárazföldi egér, folyóparton kisegereskedett ugyan, de már négy éve hegyen él. Igaz, gyakran jár a parton, de az tényleg part, ez meg nem, itt minden irányban tenger van.

Ráadásul az otthoni part nem süllyed, Velence meg igen.

A gépen megbeszélték az egészet. Ezerötszáz évvel ezelőtt Velencét a mocsár apró szigeteire építették, ahol nemigen volt szilárd talaj, hát csináltak maguknak. Égerfa cölöpök millióit süllyesztették a talajba, ezekre tölgyfából padlót ácsoltak, majd arra vastag, vízzáró kavicsrétegeket fektettek. Mintha az örökkévalóságnak akartak volna építkezni. A cölöpök a víz alatt megkövesedtek és máig szilárd alapot nyújtanak.

Csakhogy három körülmény is Velence vesztére tör. A súly alatt a cölöpök süllyedni kezdtek. Ez egy idő után megállt, de a kutak elkezdték kiszivattyúzni azt a talajvízréteget, aminek ellennyomása fenntartotta az épületek roppant tömegét, és a város újra süllyedni kezdett. Végül pedig a harmadik és legveszélyesebb fenyegetés lépett föl: a globális felmelegedés. Velence ma nem süllyed, vagy legalábbis nagyon lassan, a tengerszint viszont annál gyorsabban emelkedik.

– Egyre gyakoribb az *acqua alta* – mondta Johann, aki járt már Velencében. – Alighanem nekünk is lesz alkalmunk bokáig vízben gázolni az utcán.

– Titeket majd beültetünk egy tojástartó dobozba – mosolygott rájuk Blanche –, azzal csónakázhattok majd.

Hát csónakázásban máris volt részük, bár nem az utcán. A gép a szárazföldön szállt le, hiszen Velencében nincs reptér. Különgéppel jöttek, egy kisebb típussal, Georges bérelte. Aztán kimentek a kikötőbe és hajóra szálltak. Itt a menetrendes busz is hajó, vaporettónak hívják, de nekik Georges különhajót bérelt, az is el volt már intézve, ott várta őket menetkészen. Átvágtak a lagúnán, behajóztak a Canal Grandéra, ami ma nagy hidakkal kezdődik, gyorsforgalmi út és vasút vezet a városba.

– Jobbra van a piazzale Roma – mutatta Johann –, a kocsik idáig jöhetnek a városba. Amarra délre még el tudnak menni, de a város többi részébe csak gyaloghidak vezetnek.

Kissyben ekkor fölmerült a gondolat, hogy ha üzembe állítanának egypár autószállító kompot, a város többi részében is járhatnának az autók. De csakhamar megtudta, hogy Velencéből a nagyobb hajók is ki vannak tiltva, mert erős hullámverést keltenek, és ez veszélyezteti a házak alapozását. A kipufogógázt sem szeretik, mert az meg az épületek díszeit, a kőszobrokat marja. Mire elérték a Rialtót, Kissy úgy érezte, érti már ezt a várost. Ez a hely a múltról szól, itt csak egy jelszó van: megóvni, amit a régiek építettek. Új házak nyilván nem épülnek Velencében, nincs hol, s új szigeteket sem létesíthetnek, mert megbontaná az ősök művének egységét.

Később, amikor mászkálni kezdtek a városban, már érezte, hogy ez az első benyomás nem egészen helyes. A megóvás tényleg fontos, csillagászati összegeket költenek rá, annyit, amennyit az olasz kormány elő se tudna teremteni, az unió is jócskán hozzájárul. De maga a város nem a múltban él, és egyáltalán nincs világvége-hangulat, „gyorsan-gyorsan, amíg el nem süllyed a város”. Velence a köztudatban egyáltalán nem süllyed. A mérnökök úgyis kitalálnak valamit.

És ki is találnak. Betont injekcióznak a cölöpök alá, hogy megállítsák a süllyedést. És igyekeznek elszigetelni a lagúnát a tengertől. A lagúna hatalmas, Jesolótól Chioggiáig nyúlik, és rengeteg apró, lapos sziget van benne. Csak három bejárata

van, a lidói, a malamoccói és a chioggiai, ezekben épül évek óta a Mózes-terv. Négymilliárd eurós, gigantikus beruházás. Óriási zsiliprendszer lesz, ami magas vízállásnál elzárja mindhárom bejáratot és megvédi Velencét, rendes körülmények között pedig engedi szabadon áramolni, hogy a város utcáin és a lagúnában mindig tiszta maradjon a víz.

Kissyt csak egy dolog aggasztotta. Még három év, hogy a Mózes-terv működésbe lépjen. Ők pedig most vannak itt, és ők a legkisebbek a városban. Nekik a tízcentis víz már a fejük búbjáig ér.

Azért általában nem aggódott ő sem. Annyira semmiképp, hogy a D'Aubisson lányok a még oly éles szemükkel észrevették volna. Ahhoz túl szép volt a város, nyüzsgő, eleven életével, az ősöreg házak a köztük kacskaringózó utcácskákkal és csatornákkal, ahol sose lehetett tudni, hogy a következő sarkon vizet vagy szárazföldet talál az ember. És különben is tudnak úszni mindannyian.

Régebben azt hitte, Velencében minden háznak vízbe ér az alja. Hát nem mindegyiknek, sokuk szigeten áll, még olyan házak is vannak, ahonnan nem is látni a tengert. A szállóból remekül, a frontja a Canal Grandéra néz, szemközt a San Giorgio Maggiore, közbül mindenütt vízijárművek. Oldalt meg csatorna, egész keskeny, de ott is van egy bejárat, ők is ott szálltak ki, amikor megjöttek. A szálloda előtt van egy nagy térség, mármint persze itteni fogalmak szerint nagy, ahol jönnek-mennek az emberek, hajók kötnek ki, és hidak kötik össze a szomszéd szigetekkel. Riva degli Schiavoninak hívják. A szálló mögött a sziget egész messzire elnyúlik, persze van még rajta egy sereg szálloda, étterem, kis üzlet. Ha az ember elindul jobbra a riva degli Schiavonin, a harmadik sziget a San Marco. De oda majd később mennek.

A szállodát Metropolénak hívták, egészen kicsi volt, végül is itt semmi nem lehet nagy, de volt helyük bőven, mindenkinek jutott szoba. Persze, mert Georges és Johann, a két összeesküvő kibérelte a fél szállodát már idejekorán, hónapok óta szervezték ezt az utat, de senkinek se szóltak róla, csak Blanche tudta, Anne, Isabelle néni és persze Mario, akinek itt is vannak vendéglátós kapcsolatai, nélküle nem ment volna ilyen olajozottan.

Egy vagyonba kerül ez a… nincs is rá jó szó, hogy mi ez, nem nyaralás, hisz még csak tavasz van, de nem is születésnap, hiszen az csak egy napig tart, illetve Vanessáé többnyire egy egész hétvégén. Ide pedig egy teljes hétre jöttek! Egy egész hét abban a városban, ahol a legtöbb turista örül, ha egy napot el tud tölteni!

Az ok persze Vanessa születésnapja, ami az évek folyamán Kisegérföld nemzeti ünnepévé lépett elő, mind a kettő, a mostani meg az októberi is.

Szerdán a mikró betölti a tizenötöt.

Ez se olyan dolog, amit csak úgy tudomásul vesz az egér. Vanessa ma is éppen olyan kiskölyök, mint négy évvel ezelőtt, nőtt ugyan pár centit, de nem sokat, és a lénye semmit se változott. Mármint persze egészen más, amióta nem él vadon, nem csatangol az utcán és nem kell félnie senkitől, de akkor is ugyanolyan. Éppolyan lökött, habozás nélkül megtámad bárkit, és valamicskével ugyan lányosabban öltözik, de ruhát ma se látni rajta, csak a legritkább, legkülönlegesebb alkalmakkor, és éppen csak valamelyest lett formásabb, csak annyira, mintha kényszerűségből engedné kicsit nőni a mellét és szélesedni a csípőjét, mert muszáj, másként furcsán néznek rá. Kizárt, hogy ez a kiskölyök már tizenöt éves. Valahol elszámolták.

– Kissy!

Kissy felriadt. A fagyizó előtt ült a társaival, előtte üres fagyis pohár, kivételesen csak egy.

A szállodájuk gyönyörű volt. Távol-keleti hangulat, mindenhol minden kidíszítve, a szobák között még véletlenül sincs két hasonló, jó illat terjeng, és a folyosókon üvegezett tárlókban meg lehet tekinteni a szálloda gyűjteményeit. Mert azok is vannak. Legyezők, dugóhúzók, retikülök, névjegykártyatartók, csupa antik darab, egyik szebb, mint a másik. Kissy sose gondolta volna, hogy dugóhúzókat is érdemes gyűjteni.

A konyha is biztos jó, de egyelőre nem derült ki, mert első nap a városban ebédeltek, méghozzá nem is valami előkelő étteremben, hanem egy kis trattoriában, persze így is elképesztő árakon, de azzal nem volt szabad foglalkozniuk. Mindent a vendéglátók fizetnek, a kisfülűek konzorciuma. Vagy szindikátusa? Mindegy, a lényeg, hogy ők. A szálloda ötcsillagos és

nyilván iszonyú drága, de nekik egérkéknek meg se mondták, hogy mennyi.

Valami csoportos kedvezményt persze biztos kaptak, hisz annyian vannak, mint az oroszok. Tizenegy kisegér, tíz kisfülű. Blanche és Georges, Anne és Johann, Inge és Tom, Jean-Fran, Vanni, Jean, Andreas. Rejtély, hogy lehetett rávenni Tomékat, hogy eljöjjenek, amikor nyilván egy centtel se volt szabad beszállniuk a költségekbe, tönkre is tette volna őket. A D'Aubisson egerek rábeszélő képessége sem segíthetett, hiszen ők se tudtak semmiről, nekik is vasárnap délután szóltak, hogy csomagoljanak, reggel indul a gépük. És csak a reptéren tudták meg, hogy hová!

Bár persze az is igaz, hogy Blanche és Georges is D'Aubisson egérnek számít, póttagként vannak számontartva, és mindig is rendelkeztek egypár hasonló képességgel, mint a lányaik. Csak nagy fülük nincsen, mert az a valódi egereknek van fönntartva. Meg Suzynek és Ködnek. Meg Macskának.

Anyáék nem jöttek, nekik dolgozni kell, de voltak is már Velencében. Yves bácsiék se jöttek, ők is voltak már, Isabelle néniék pedig pláne nem jöhettek, hiszen a panzió most is üzemel, de ők meg aztán rengetegszer voltak itt, régebben minden évben elmentek nyaralni, és addig a személyzet vitte a boltot. De már öt-hat éve nem járnak el hazulról.

Az első napot mászkálással töltötték. Ha az ember Velencében van, muszáj mászkálnia. Először végigsétáltak a San Marcón, aztán mindenféle sikátorok dzsungelében tovább, el a Fenice Színházig, valahol ott ebédeltek, a város legjobb trattoriájában, természetesen. Onnan aztán elsétáltak a Rialtóig, átmentek rajta, ami nem volt könnyű feladat, akkora tömeg volt, hogy csak lépésben lehetett haladni. Aztán megint belevesztek a sikátorokba, fogalmuk se volt, merre járnak, de hát itt nem lehet eltévedni, minden irány a vízhez vezet. Este aztán vízitaxival hazamentek a szállodába és ott vacsoráztak, neki nagyon is kedvére volt az étlap, mert rengetegféle hal volt rajta.

És egész nap senki sem esett vízbe.

Másnap már nem maradtak mind együtt, párokban, kisebb csoportokban indultak fölfedezni a várost. Blanche azzal indí-

totta el őket reggel, hogy nézzenek meg mindent, ami tetszik, de bele ne fulladjanak az útburkolatba.

Kissy és Martin a fél várost bekóborolta, nekik legalábbis úgy tűnt. Legtöbbször fogalmuk se volt, merre járnak, csak mentek, egyszer csónakot is béreltek, s nézték a vízbe merülő házakat, amik úgy álltak büszkén, mintha nem foglyai lennének a tengernek, hanem urai, tulajdonosai. Kissy kezdte érteni, miért volt ez a város évszázadokon át Európa egyik nagyhatalma. Mert még a falakból is az sugárzik: nekünk a tenger smafu, ha emelkedik, hát emelkedik, mi kibírunk mindent. Ha pedig ezzel a várossal még a tenger se szállhat szembe, ugyan ki más lenne képes rá?

Ahogy bekanyarodtak az egyik sarkon, rögtön észrevették a füleket. Egy kis híd volt a csatornán, annak a korlátja fölött meredeztek, két pár nagy, kerek fül. De a kislányok is rögtön észrevették őket.

– Hát ti? – kurjantott le Elke.

– Hát mi – felelte Martin.

– Honnan ti csónakot?

– Tele van velük a város, nem láttad?

– De nem tiédeknek!

– Viszont pénzért mégiscsak.

– Kergettünk cicát – jelentette be Françoise büszkén.

Martin megállította a csónakot a híd előtt.

– Milyet?

– Cirmos volt, olyan kisebbfajta. Egy egész saroknyit üldöztük egy csatorna partján, aztán meglépett. Talált följáratot egy ablakba.

– És ha megfordul és rátok támad? – kérdezte Kissy szemrehányóan.

– Megverjük! – vágták rá kórusban a zsebek.

A két mini jóváhagyólag bólintott. Mégse kell félteni őket.

Ezen a napon a velencei shindyknek rémálom lehetett az életük. Bármerre mentek, egypár Jerry jött szembe, a város minden sarkába jutott belőlük. Kissy persze tudta, hogy Velencében nincsenek shindyk, őrült kockázatot vállalnának, hiszen itt nem lehet hirtelen kiugrani az ablakon, ha hazaérnek a szülők, az ember belefullad az utca kövezetébe. Rengeteg helyen még járda sincs. Macskák viszont vannak, Kissy először nem értet-

te, hogy mit keresnek itt, ha egyszer utálják a vizet, de Martin elmagyarázta, hogy éppen azért. Nem tudnak kijutni a városból, mert nincs hová, csónakba ülni nem hajlandók, vonatra, buszra nincs pénzük, itt kell maradniuk. És várni, hogy jöjjenek a harcos kedvű zsebikék.

Legközelebb még meglepőbb körülmények között találkoztak egerekkel. Akkor már gyalog voltak. Egy kis téren, valami kerthelyiség mellett üldögélt két fiatalember, az egyik furulyázott, a másik gitározott, a harmadik szintin játszott. De az nem fiatalember volt, hanem Vanessa. Kissy szemei kiültek az orra hegyére. Megdörzsölte őket, de az egér változatlanul ott volt, nyugodt, komoly arccal nyomkodta a billentyűket, valami középkori hangulatú zenét játszottak, Kissynek halványan ismerős volt. A szinti nem, ilyen szintit nem hoztak magukkal Franciaországból, ezt könnyű megjegyezni, mert semmilyen szintit se hoztak.

A kerthelyiségben emberek ültek, iszogattak, ettek valamit, hallgatták a zenét. Kissy fölfedezte Nialát és a szüleit, illetve szüleiket. Csöndben odasurrantak és helyet foglaltak ők is.

– Mit hozhatok? – kérdezte egy perc múlva egy barátságos, halk hang. Kissy nem vette le a szemét Vanessa ujjairól, amik gyakorlottan szaladgáltak a billentyűkön.

– Talán egy kólát.

– Nekem is – mondta Martin.

A szám éppen véget ért, amikor megkapták a kóláikat, a pincér együtt tapsolt velük.

– Az unokaöcséim – közölte. – Egész nyáron itt játszanak, mindennap. Nézzenek be és hallgassák meg őket, bármikor.

– És a kislány? – tudakolta Martin.

– Egy vendég. De szépen játszik, nem?

– Meghiszem azt – felelte a fiú –, hiszen ő Vanessa D’Aubisson.

Csend. Kissy szerette volna látni a pincér arcát, de nem mert hátranézni.

– Maga nem is tudja, milyen szerencséjük van – folytatta Martin. – Még soha nem lépett föl Olaszországban, itt maguknál játszik először. Tudja, hogy maga Marcel Jourdain is elismeréssel nyilatkozott róla?

Kissy tudta, hogy ha a pincér nem is, más vendégek látják az arcát. Egyetlen arcizmának sem engedte meg, hogy vigyorogjon.

– Nem – ismerte be a pincér –, ezt nem tudtam.

– Vigyázzon, amikor beszél vele. Utálja, ha sztárolják. Ezért utazik mindig impresszárió nélkül, és soha nem ad autogramot. Azt hiszem, tévés fellépést se szokott vállalni. Még a DVD-ire se teszi rá az arcképét.

Ez színigaz volt. A Jerrynek jelentős gyűjteménye volt zenei és filmes lemezekből, és Vanessa arcképe egyen se volt rajta. Martin minden egyes szava tökéletesen megfelelt a valóságnak, Kissynek éppen ezért esett oly nehezére fékezni rekeszizmát.

– De önök ezek szerint ismerik – állapította meg a pincér.

– Persze, a legjobb barátok vagyunk. Szinte minden fellépésére elkísérjük.

– Örömmel hallom. Egyébként a világsztár annyira szerény, hogy amikor a harmadik fiúnak hirtelen el kellett mennie, a művésznő azzal próbálta elhárítani a felkérést, hogy még sosem játszott idegenek előtt, és a jövőben sem áll szándékában.

Amikor Vanessa befejezte a játékot és kurta meghajlás után visszatért hozzájuk, meglepve fedezte föl, hogy társai mind rángatóznak a nevetéstől.

Voltaképpen nem is hiányoznak a shindyk, állapította meg Kissy este, amikor összegömbölyödött az ágyban, a fantasztikus vacsora után, egy olyan pazar szobában, amit a legtöbb egér még elképzelni se tudna. Martin még tett-vett a fürdőszobában. Nem mintha visszautasítaná persze, ha megkínálnák egy shindyvel, akit esetleg beledobhat a csatornába, és füttyenthet idomított piranháinak. Vagy akár szívesen üldözné a csatornák labirintusában, csónakon, miközben a kétségbeesett pasas úszva menekül. Ha tud.

De egy pillanatig se zavarja, hogy nincsenek shindyk a városban. Kell egy kis kikapcsolódás, a klub egyébként is nagyon igénybe vette az energiájukat, a gyártelepi vadászat különösen. Nem mintha igazán féltette volna Françoise-t, egy ilyen alaknak esélye sincsen egy Jerry ellen, de azért mégiscsak…

– Mit gondolsz, egérke – dugta be a fejét Martin az ajtón –, a velencei shindyk különböznek az otthoniaktól?

Kissy elmosolyodott. Hát mindkettejüknek a shindyken járt az esze.

– Persze. Sokkal vizesebbek.

– Érdekes lenne itt megfogni egyet.

– Nekem is éppen ezen járt az eszem – sóhajtotta Kissy –, de nem hiszem, hogy lenne esélyünk. Inkább majd Amerikában, ott minden tele van velük.

Vanessa kerek perec megmondta már hetekkel ezelőtt, hogy Amerikában rengeteg a shindy, és ha Vanessa megmond valamit, az meg van mondva. Különben is minden amerikai film tele van bűnözőkkel. Mármost pénzcsempész dél-afrikai diplomata már nincsen az országban, mert Murtaugh őrmester lepuffantotta. Ravasz arab diplomata se gyilkol már, mert azt meg Columbo leplezte le, és kiadta a hazájának. Őrült gyilkos sincsen, aki ledöfi a rendőrtiszteket, a nőket pedig forgácsológéphez bilincseli, mert abból Eddie Murphy sült gyilkost csinált. Már minden bűnözőt elkaptak, a legtöbb csúnya halált halt, és fura módon így is zsúfoltság van a börtönökben, de ez most nem érdekes, szóval mi marad? A kedves, jó modorú úriember, aki megdöbbenve hallja, hogy eltűnt a szomszéd gyereke, kifejezi együttérzését, aztán hazamegy és leballag a pincébe.

Ilyenek igenis vannak Amerikában, ott van Jaycee Lee Dugard esete, meg Elizabeth Smarté, az a pasas kétszeres életfogytot kapott. De itt? Velencében igazán nem rejtegethet senki elrabolt gyereket a pincéjében, a velenceiek azt se tudják, mi az a pince. Legfeljebb a tévéből.

Nem, itt nem lesz shindyvadászat, itt csak pihenés lesz, és ez így van jól. Megérdemlik.

– Itt vagyok – lépett be az egere. – Soká jöttem?

– Nem – felelte Kissy. – Épp rájöttem, mi a teendőnk, amíg itt vagyunk.

– No mi?

– Zsebtolvajt fogni.

Vanessa játszott másnap is, délelőtt a szállodában. Volt zongorájuk, és ő persze kipróbálta. Még sose játszott zongorán, szokatlan is volt neki, de jól boldogult vele. Valami őrülten romantikus darabot adott elő, rengeteg szenvedély volt benne, magával ragadó lendület, drámai hangulat. Kissy nem ismerte.

– Mi volt ez? – kérdezte súgva Nimbytől, amikor a művésznő befejezte, kiengedett, fölállt és szokott gyors, kicsit zavart mozdulatával meghajolt.

– Filmzene. *A zongoralecke.*

– Állati.

– No hallod – húzta ki magát a fiú.

– Te írtad? – kérdezte Françoise.

– Csodát. Én csókoltam meg a kisegeret.

Vanessa fantasztikusan festett a tizenötödik születésnapjának reggelén. Egy piros rózsát kivett a rengeteg csokorból, amikkel már fölkeléskor elárasztották, és a hajába tűzte. Fehér blúzt vett föl, apró színes virágokkal a szegélyén, és világoskék nadrágot. A haját most is szabadon hagyta, hogy a vállát söpörje. Már csak egyetlen dolog emlékeztetett a kis Mohira, akit valaha régen megismertek. A magabiztos pillantása.

Páran a kisfülűek közül készülődni mentek, hamarosan elmennek hazulról, természetesen szigorú titok, hogy hová, de hajóval. Közben egy idősebb hölgy jött oda Vanessához, és erős akcentussal megtudakolta, beszél-e olaszul.

– Da, ja gavarju italienszkij – mosolygott a mikró, a hölgy pedig eltátotta a száját és oroszul válaszolt. Egy darabig ezen a nyelven csevegtek, Kissy pedig sugárzott a büszkeségtől. Az ő Vanessájuk a világon bárkivel szót ért. Aztán átváltottak olaszra, mert Vanessa csak kifogyott a szókincséből, és most már Kissy is értette őket. A hölgy azt kérdezte, mióta tanul a kislány zongorázni, ő pedig megmondta, hogy úgy igazából sose tanult, csak leül a szinti elé és játszik. Autodidakta, jegyezte meg Nimby olyan büszkén, mintha ő alkotta volna a kislányt – mint ahogy így is volt. A hölgyről kiderült, hogy zenetanárnő volt Kijevben, és most hangszerekkel kereskedik, tehát eléggé érdekli az ilyesmi.

A hölgy még beszélt, de Vanessa ekkor oldalt pillantott és úgy maradt. Kissy, aki régesrég ismerte barátnője arcának minden rezdülését, meglátta a ragyogó kék szemekben a célkereszteket, és gyorsan az ajtó felé fordult, miközben a derekára csúszott a keze.

De nem volt szükség fegyverre. Az ajtóban ekkor tűnt föl Jean-Claude Sailly.

– Nahát… te?…
– Én bizony – felelte a vér szerinti apa, átölelte a lányát és megpuszilta a feje búbját. – Boldog születésnapot.
– Köszönöm… de hát hogy kerülsz… a születésnapomra jöttél?
Hülye kérdés, gondolta Kissy. Persze hogy arra. Mi másért jött volna Velencébe pont most?
– Természetesen. Mikor indulunk?
A kérdés már Georges-nak szólt, aki a lépcső felől érkezett.
– Szia, Jean-Claude. Blanche-ék mindjárt készen vannak és mehetünk. Hacsak ti nem akartok még gyorsan megverni valakit – pillantott az ünnepeltre.
A mikró kihúzta magát.
– Nem akarunk. Nem kell nekünk egész nap verekedni. Ráér, amikor hazaérünk.
– Várj csak, egérke – szólalt meg egy hangocska Kissy háta mögött. – Hátha értette úgy Hauptmauspapa, hogy van kínálásban shindy tálcára, és csak kell menni és megverjed.
– Nem, sajnos az nincsen – felelte Georges mosolyogva.
– Kár.
– Ugyan, egérke – vigasztalta Françoise. – Hisz hajóval megyünk.
– ?…
– Nos, a hajónak van kapitánya és matrózai. Van egy úticélja, ahol esetleg sok a cica, ezért mi inkább másfelé szeretnénk menni. Tehát mi a teendő?
– Eltérítsed hajót… megverni Kapitän és Matrosen – susogta Elke átszellemülten. – Óriási ötlet. Hol van hajójánk? Gyerünk!
Azzal rohanni kezdett kifelé, Chantal és Jennifer kapta el és hozta vissza.
– Nem kalózkodunk – intette Georges. – Az olasz törvények szigorúan büntetik.
– Akkor jönnek rendőrösök és letartóztat kicsi egéret – bólintott a zseb –, és lehet megver őket is…
Megpördült és futásnak eredt megint, de Jennifer résen volt és elkapta újra.
– Chantal, te tartsd a farkincáját – intézkedett –, Martin, te fogd le a füleit, gyorsan, mert elszabadul!

– Haha, egérke! Azt hiszel, meg tudsz hárman fékezni képzett zsebegéret? Csinálok bármikor egérpépet rólatok percek alatt, csak nem akarlak összegyűrjem ruhámat.

Jobb is, hogy vigyázott rá, mert nagyon szép volt. Vajszínű, térdig érő ruhácska rafinált szabással, piros övvel és hozzá illő cipővel, hogy kihozza Elke színeit, és vajszínű pánt volt a hajában.

Mindannyian nagyon szépen voltak öltözve, hiszen ünnep volt, kettős nemzeti ünnep, hiszen most itt vannak, első ízben a történelemben Olaszország is megünnepli ezt a napot. Kissy szemernyit sem kételkedett benne, hogy Rómában, Palermóban és Firenzében is már fölvirágozták az utcákat, akárcsak Párizsban, Lyonban és Marseille-ben, és a palazzo del Quirinaléban Giorgio Napolitano éppen a nyakkendőit válogatja. Vanessának születésnapja van!

– Kissy?

– Mi van?!…

Igazi D'Aubisson–Schneider-féle születésnapi meglepetés, gondolta Kissy, amint a rudat forgató Vanessát bámulta. Ilyen senki másnak nem jut. A turisták megnézhetik a múzeumot, ritka alkalmakkor talán bejöhetnek egy ilyen műhelybe is, és nézhetik a mestert, amíg az idegenvezető elmondja a betanult szöveget. Aztán óvatosan kisomfordálhatnak – hozzányúlni nem szabad semmihez – és vehetnek valamit a múzeum boltjában, már ha dúsgazdagok persze.

De itt nyoma sincsen idegenvezetőnek, csak ők vannak a kisebb-nagyobb füleikkel, meg Marco.

– Mindig mindent csak lassan – tanította Marco még az elején, és ezt többször is elismételte. – Ha nem tudod, hogy egy mozdulatot meg merj-e csinálni, ne csináld. Ezerötszáz fokos forróságot tartasz a kezedben.

Vanessa szép lassan forgatta a hosszú rudat, a túlsó végét mindig a munkaasztal fölött tartva, s a rúd végén a massza még lassabban, de határozottan folydogált ide-oda. Egy ideje a színe is megváltozott, már nem volt olyan fényes, kezdett vörösödni. De Vanessa is, mert egyáltalán nem volt könnyű bánni vele. Marco odalépett, a fogóval belecsípett a tűzforró anyagba és kihúzott belőle egy nyúlványt. Aztán még újabbakat, végül az

egyiket vastagabbra és hosszabbra hagyta, s a végén kétféle fogóval kialakított valamiféle alakzatot. Majd az egészet megfogta egy harmadik fogóval, elhúzta a rúd végétől, elcsípte az elkeskenyedő nyúlványt és megformázta.

– Ez persze nem lesz igazán szép – mondta közben –, nem is tudnám megmondani, hogy milyen állat, de a *tiéd* lesz. Sosem fogod elfelejteni, hogy te forgattad a rudat, amíg a lábait megformáztam.

Az állatka ekkor már biztosan állt négy lassan hűlő, sötétedő, tömzsi lábán. Marco még egyet igazított a nyakán, aztán hagyta teljesen kihűlni és megszilárdulni.

Megtapsolták őket.

Állandóan videózott valaki, de Kissy tudta, hogy óriásira nagyítva, lassított felvételben nézve sem lehet megérteni azokat a mozdulatokat, amikkel Marco például lovat készít. Hármat is csinált nekik, s mind a három másmilyen volt. Először csak egy vakító tojásforma volt a rúd végén, olyan volt, mint egy lámpa. Marco nyugodtan ült, előtte keresztben a rúd, két fabakra föltámasztva, jobb kezénél a munkaasztal, afölött a munkadarab. Bal kézzel forgatta a rudat, jobbal fölvett egy fogót és két helyen belecsípett az anyagba; mikor először látták, még sejtelmük se volt róla, miért teszi, de az lett a ló füle. Aztán kihúzott egy nyúlványt és különböző fogókkal nyakat kezdett formálni belőle, majd végigcsipkedte egy darabon, és egyszeriben sörénye lett a lónak. Közben folyton ide-oda forgatta, és a fénylő, rózsaszín pép állandóan változtatta az alakját. Majd kihúzta a két mellső lábát, térdben meghajlította, ekkor már egy fél lovat láttak, aki elszántan küzd, hogy kiszakadjon a masszából. Marco várt és forgatott, amíg a ló eleje mögötti rész megnyúlt egy kicsit, aztán kicsippentette a hátsó lábait és megformázta azokat is. Végül jól meghúzta, egy nagy ollóval elvágta a köldökzsinórt, s a maradékából megalkotta a ló farkát. Akkor már a test sötétrózsaszínben ragyogott, a fej és a lábak végei feketének tűntek. Egy kőlapon feküdt és hűlt, sötétedett, amíg Marco a fogóival kiigazgatta a végtagjait, testtartást adott neki, s mire talpra állította, az újszülött ló már egészen sötét volt. Kissy ekkortájt mert először levegőt venni.

Mesélt nekik a műhelyek történetéről. Murano hírneve 1291-ben kezdődött, amikor az akkor még fából épült Velence félni

kezdett a tűzveszélytől, ezért ideköltöztették az üvegfúvókat. Azok pedig világhírt hoztak Muranónak és vele együtt Velencének is, hiszen Murano régóta Velence *frazioné*ja. A költöztetés persze nemcsak a tűzvédelmet szolgálta, hanem a titkok őrzését is. A muranói üveg olyan különleges, hogy hamisítják is, de igazi muranói csak itt készül.

Marco mutatott nekik gondosan tárolt *murriná*kat is. Hosszú üvegrudak voltak, amik végén egy egyszerűbb vagy bonyolultabb kis virágot, geometriai alakzatot lehetett látni, s ugyanezt látta az ember mindenhol a rúd keresztmetszetén. Ezeket majd vékony lapokra vágják, hogy sok-sok virágot kapjanak, és ezekből készül a döbbenetes *millefiori,* például úgy, hogy a forró üvegtárgyat végighengergetik egy asztalon, amit előzőleg beborítottak ezekkel a virágocskákkal, és az egész tárgy százszínű virágokban fog pompázni. De azt is megcsinálják, hogy murrinákból és egyedileg formázott kis üvegtárgyakból apró, tarka csendéletet alakítanak ki, aztán az egészet leöntik átlátszó üveggel, amit félgömb alakúra formáznak: így készül a muranói papírnehezék, amit lassan csökkenő hőmérsékletű kemencében kell lehűteni, nehogy megrepedjen. Most is hűlt egy adag a műhely végében.

Láttak ilyeneket készen, sőt haza is visznek majd belőlük. Vanessa egy olyat választott, amiben nagy zöld levelek és rózsaszín virágok bonyolult térbeli labirintusában üldögéltek a vidám, zöld békák. Csak másnap, a szállodában számolták öszsze őket: hat béka bújt meg a csodálatos alkotásban. Ha az ember nem tudta, hogyan készülnek, törhette a fejét, hogy lehet benyúlni az üvegbe és kialakítani ezeket a formákat.

Kissy egy teknősbékát alkotott, Marco lencseformára nyomta össze az üvegjét, aztán kezdett végtagokat formázni rá. Kékeszöld volt az anyag, nyilván ezért választotta ezt az állatot. Vanessa kis négylábú űrlénye sötétvörös volt.

Ebéd közben is üvegekről beszéltek Marcóval, akit meghívtak egy helybeli étterembe. Kissy biztosan tudta, hogy egyetlen kisfülűnek se volt alkalma kisurranni vagy észrevétlenül telefonálni, amióta ideérkeztek Muranóba, és az étterembe is csak az egérsereg után léptek be. A pincér, egy igazi temperamentumos olasz mégis azonnal odarohant Vanessához, tévedhetetlenül választva ki a sokaságból, átölelte, óriásiakat cuppantott a képére,

úgy gratulált neki, hogy egyfolytában ömlött belőle a szó, és egy pillanat múlva elővarázsolt egy muranói tarkaságú, óriási gyümölcstortát, szerencsére nem üvegből. Később több egér is megesküdött, hogy a zsebéből húzta elő.

De ez még csak a fele volt a születésnapnak. Ebéd után mentek vissza Marco boltjába és nézték meg a kész üvegtárgyakat, akkor választottak ki mindenfélét. Semmit se vittek magukkal, Marco mindent elküldet majd a szállodába, és nem is fizettek. Hosszas kézrázásokkal búcsúzkodtak, de egyetlen cent se cserélt gazdát. Nekik egérkéknek nem is szabad tudni, hogy mi mibe kerül, ez a kisfülűek szigorú kikötése.

És a születésnapnak még mindig nem volt vége.

Persze a hajójuk legénységét nem lehetett megverni. Blanche állt a kormánynál, Georges kötötte ki a hajót egy muranói utcán, aminek az egyik oldalán házak voltak, a másikon a tenger. Hiszen gyakorlott hajósok, nem kell nekik legénység.

Hazafelé az útjuk váratlanul lerövidült. Blanche elhaladt a San Michele mellett, elvitte őket az első házakig, és szépen befordult a parthoz. Georges kivetett egy kötelet.

– Vanessa, Niala, Nimby és Pi most kiszáll – jelentette be.

Kissy csodálkozva billegette meg nagy füleit, de mire szólt volna, már megelőzték.

– Messze még otthonróla vagyunk. És kiszáll miért csak négy?

– Zsebike nem szól bele – intette apja.

A négy egér értetlenkedve, de fegyelmezetten kikecmergett a partra. Addigra ott állt két csíkos trikós férfi, akik intettek a hajónak és megszólították Vanessáékat, de közben Georges eloldotta a köteleket, Blanche beindította a motort, és ők nem hallottak semmit. A hajó sebesen távolodni kezdett a parttól. Integettek az ottmaradottaknak, akik visszaintegettek nekik.

Kissy nem aggódott. Mi baj érheti őket Velencében? Négyen vannak, és van náluk fegyver.

Fél kilenckor Kissy ott állt a riva degli Schiavoni hídján, a rio di Palazzo végén, az esti szélben boldogan lobogtak fülei, és Martinhez bújva várakozott. Ott álltak mindannyian, várták a naplementét és a két szerelmespárt. Később majd a holnap estét

fogják várni. Holnap rajtuk a sor, Martinen és őrajta, és amíg megkerülték a várost, Georges megmondta Chantalnak és Andreasnak, hogy szombatig dönteniük kell. Aztán Jenniferhez és Jeanhoz fordult, és közölte, hogy nekik is.

Húsz óra harminckettő.

Chantalék egyelőre csak egymásra néztek, ők alighanem alaposan meg fogják még beszélni a dolgot, ami sokáig tarthat, mert kevés idejük van beszélgetni. Nem mintha nem lennének eleget együtt. Állandóan együtt vannak. Éppen azért.

Jennifer viszont csak félrevonult pár percre Jeannal, aztán visszajött és nekiszögezte a kérdést a pilótának:

– Ha nemet mondunk, egyszer s mindenkorra eljátsszuk az esélyünket?

– Nem – volt a válasz. – Jövünk mi még Velencébe. Akár külön miattatok is, ahogy most Vanessa miatt jöttünk.

– Akkor… most még nem. Nem kell elsietni.

Húsz óra harmincnégy.

Kissy növekvő izgalommal figyelte a Sóhajok hídját és az alatta fodrozódó víztükröt. A város két legjobb gondolieréje evez a csónakokban, itt lesznek pontosan naplementére. Húsz óra harmincnyolc perc ötvenöt másodperckor, egy pillanattal sem előbb, sem később. Mert akik pontban naplementekor csókolóznak egy gondolában a Sóhajok hídja alatt, azok mindig együtt maradnak és örökké szeretni fogják egymást.

Húsz óra harmincöt.

Ezért nem mennek most többen, bár Kissyéknek a D'Aubisson szülők kérdezés nélkül megszervezték holnapra. Mert két gondola haladhat át a híd alatt abban az egyetlen másodpercben, nem három. És egy csónakban csak egyetlen pár ülhet.

Húsz óra harminchat.

– Ott vannak – cincogta Françoise.

Ott voltak. Innen nézve úgy tűnt, mintha egészen a híd alatt lennének, de nyilván mögötte voltak még. A csíkos trikós férfi nyugodt mozdulatokkal evezett, az ülésen Vanessa és Nimby összebújva csókolózott… s egy pillanat múlva feltűntek mellettük Nialáék is. Ők is csókolóztak.

A campanile harangja kongani kezdett, s a város rengeteg templomának harangjai feleltek neki. Kissy meghatottan bújt a

kedveséhez, és boldogan csókolóztak, amíg a két gondola az égzengéssel felérő harangzúgásban siklott a tenger felé.

A napjuk Elke végeláthatatlan szóáradatával kezdődött, amiben megpróbálta meggyőzni a szüleit, hogy Velence Franciaországban van, vagy legalábbis Kielből nem közelíthető meg, és egyszerűen muszáj odaköltözniük a többiekhez, ha azt akarják, hogy az ő kisegerük is olyan szép és okos legyen, mint a többi. Vagy valami efféle. Fordék egymást váltva próbáltak valamennyit lefordítani belőle, de a kislánynak úgy pergett a nyelve, hogy egyszerűen nem tudták tartani az iramot. Amíg végigmentek a folyosón és leballagtak a földszintre, Elke csivitelése betöltötte a szállodát, aztán lent a parton szállt a hang a Canal Grande fölött, és csak mondta tovább, elzárhatatlanul.

Ezen a délelőttön nézték meg a San Marcót, abban a reményben, hogy ilyenkor kevesebb a turista, mint a hétvégén. Hát lehet. De ha a hétvégén még ennél is többen lesznek, akkor az akárhány millió cölöp összeroppan alattuk, és az egész műremek elmerül a habokban.

Kisebb csoportokra szakadtak, úgyse lehetett volna ennyiüknek együtt maradni a mindenfelől záporozó turisták között, és mindenkinek ott voltak a fülében a többiek. Többnyire a Velencét már megjárt kisfülűek meséltek, hogy mi micsoda, mikor épült, ők pedig nézelődtek, fotóztak, és a világért sem álltak félre senki útjából. Úgyse mernek rájuk lépni.

De azért nem ment bonyodalom nélkül. Kissy és Martin éppen az Óratorony tövében bandzsított föl a magasba, amikor megszólalt egy hangocska a fülükben:

– Szent merevlemez, árva egér lettem!

– Nem lettél – felelte Jean-Fran –, csak apád nem tudja, hol vagy.

– Azt nem is kell! Azt tudom én magam! Azt nem tudom, te hol vagy!

Kissy tudta, hogy a következő pillanatban gurulni fog a nevetéstől, aztán beleesik a Canal Grandéba.

– Én itt vagyok a téren. Hát te hol vagy?

– Egy óriási torony tövében – felelte Françoise, amire Kissyék összenéztek és elindultak balra. Megkerülték az Óratornyot és rögtön meglátták a kislányt. Csípőre tett kézzel állt, háttal

nekik, úgy szövegelt. – Gondolt már valaki arra, hogy ez a város mennyire kisegérellenes? Egyetlen óriási labirintus az egész, de nekünk nem tettek ki sajtot.

– Honnan tudod – kérdezte Nimby –, lehet, hogy csak még nem találtuk meg.

– Nem is fogjuk, ha még egymást is elveszítjük!

Kissyék ezalatt lassan közelítették meg hátulról, kétfelé húzódva, nesztelen léptekkel, ámbár a milliónyi turista zsongásában akár kurjongathattak is volna.

– Éppen ez javítja az esélyeinket – érvelt Niala –, így mindenhova jut belőlünk, nagyon eldughatták azt a sajtot, ha…

Kissy ekkor intett Martinnek, és hirtelen lecsaptak a kislányra, aki az utolsó pillanatban lebukott, és ők majdnem egymásba ütötték az orrukat.

– Haha! – mondta Françoise csúfondárosan. – Azt hittétek, nem vagyok résen, egérkék?!

De mégse rendeztek egérviadalt a Szent Márk-székesegyház előtt, bár Françoise-nak nem lett volna kifogása ellene. Ami azt illeti, Kissy sem utasította volna vissza. Mégis inkább útnak indultak az embertömegben, oszlopokat nézni.

A várost ismerő kisfülűek egyetlen kérdésre nem tudtak választ adni. Hogy csinálták? Nemhogy az egész várost, de ezt a teret itt hogyan építették föl? Mindent vitorlás hajókon kellett ideszállítani, de lehet, hogy evezős csónakon, hiszen a keskeny csatornákba csak az fér be. Hány rakománnyal jöttek csak a cölöpök? Honnan hozták azt a rengeteg fát? Hogy oldották meg, hogy a tömérdek hajó ne akadályozza egymást, talán közlekedési rendőröket alkalmaztak? És a milliónyi figura? Nyilván ott faragták ki őket, ahol kitermelték a követ, hiszen a faragással csökkent a súlyuk, meg ha itt faragnak, akkor a kőtörmelék feltölti a csatornákat. De aztán? A mester kifaragott egy kőalakot és számot írt rá, hogy hova kell tenni, vagy csak vitték, majd fölrakják, ahova tudják?

Egy szempillantás alatt eltelt a délelőtt úgy, hogy szinte nem is láttak semmit. Ebédelni visszamentek a szállodába, hisz csak pár lépés, és a konyha méltó volt a ház csillagjaihoz. Aztán megint kimentek a térre, és most már bekukkantottak a palotába

meg a székesegyházba is. Csak éppen hogy. Alaposan körülnézni – ahhoz hónapok kellenének. De megállapodtak, hogy majd visszajönnek, nemcsak a következő három napon, hanem eljönnek Velencébe máskor is, és folytatják a nézelődést. Françoise azt javasolta, rajzoljanak egeret azokra a helyekre, ahol már jártak, hogy legközelebb másfelé induljanak, és az ötletet el is fogadták, Niala azt felelte, rendben, de csak Jennifer tud igazán szép egeret rajzolni, otthon semmi más dolga nem lesz, mint berajzolni őket az itt készített fényképekre.

A délután talán másfél szempillantásig tarthatott, amíg egyszer csak Georges beleszólt a telefonba: találkoznak a székesegyház főkapujában, igyekezzenek, mindjárt indul a busz.

– Milyen busz? – érdeklődött Elke, aki ekkor épp Kissyvel volt, bent a templomban.

– A tied kék-fehér – mutatott Kissy a zseb cipőjére. – Gyere, csússzunk le a rúdon és nyomás.

– De hisz ez földszint…

– Attól még nyomás!

Pár perc múlva már úton voltak a város másik vége felé, ahol a labirintusokhoz szokott kisegerek biztonságával megtalálták a két evezőst. Kettőt. Chantal még reggel, a San Marco felé menet közölte, hogy hát végül is, izé, ámbár, annak ellenére, szóval igen.

– Nem mintha szerelmesek lennétek persze – jegyezte meg Françoise –, igazából csak a szexről szól az egész.

Andreas rápillantott, aztán a párjára.

– Belelökjem a vízbe?

– Magával rántana – legyintett Chantal –, aztán mindkettőtöket kiakaszthatnálak száradni.

– Engem a nagy füleimnél fogva – kérte a zseb.

Két gondoliere várt rájuk tehát, barátságosan üdvözölték őket, ők pedig helyet foglaltak a csónakokban. S megkezdődött az utazás.

Kissy előző nap, amikor a társait várta a hídon, nem is gondolt arra, hogy egy ilyen út általában jóval rövidebb lehet, megesett, hogy látott embereket gondolába ülni, aztán mellettük haladni, amíg ők a parton sétáltak, és végül kiszállni. De ők most keresztüleveznek a fél városon, és már tudta is, hogy miért. Velence csak a vízről igazán Velence, s a félig vízbe merült házak

látványa csak a partról megdöbbentő, a hullámokon ringatózó csónakban egészen természetes. Odabújt Martinhez és együtt nézték az alkonyi fényt az öreg épületek homlokzatán s játékát a víztükrön. Ezek az ősöreg házak millió ilyen gondolát és millió szerelmespárt láttak már, de mégis mintha ők lennének itt egyedül, a gondoliere sincsen itt, a csónak magától megy.

Az út hosszú volt, mégis mintha csak percekbe telt volna, máris feltűnt elöl a távolban a Sóhajok hídja, s egykettőre föléjük magasodott.

A campanile harangja kongani kezdett, s a város rengeteg templomának harangjai feleltek neki. Kissy meghatottan bújt a kedveséhez, és boldogan csókolóztak, amíg a két gondola az égzengéssel felérő harangzúgásban siklott a tenger felé.

Kissy gyanakodva nézte a kapu előtt álló rendőrautót. Evező helyett kerekek voltak rajta, teljesen szokatlanul. Igaz, az utca is furcsa volt, nem víz borította, hanem szilárd burkolat. Érdekes szokás. Belépett a kapun, egy sereg fiúval és lánnyal együtt, akik mind ugyanolyan csodálkozással nézték a rendőrautót, legfeljebb nem ugyanazért, és madame Montefiori mégis egyedül őt szemelte ki.

– Chaton! Chaton, állj csak meg! Gyere ide!

Odament. Madame Montefiori szigorú arccal karon ragadta és ellentmondást nem tűrően magával cipelte az igazgatói irodába.

– Itt van, asszonyom – jelentette be. Baljós volt a hangja.

Az igazgatónő az íróasztal előtt állt egy idegen férfival, aki érdeklődve szemlélte Kissyt. Neki arcizma se rebbent. Nem az első férfi, aki érdeklődve szemléli.

– Köszönöm, madame – mondta. – Szervusz. Tehát te vagy Françoise Chaton.

– Én – felelte Kissy, és kezet nyújtott, hiszen ő a nő. A férfi mégis mintha megütközött volna ezen, és kicsit habozva nyújtotta a sajátját. Lagymatag volt a kézfogása.

– A nevem Flanvart – mondta. – Flanvart *nyomozó* – tette hozzá nyomatékkal, szakasztott úgy, ahogy James Bond szokott bemutatkozni. De ha azt remélte, hogy ezzel hatást gyakorol Kissyre, tévedett.

– Szia, Flanvart nyomozó, mit tehetek érted?

A pasasnak egy pillanatra megálltak a mellizmai belégzés közben. Kissy nyugodtan nézett rá. Ugye nem azt várta, hogy majd tegezheti, mint egy kisgyereket, ő pedig esetleg még bácsizni is fogja? Nem lehetett több harminc-harmincötnél.

A pasas fesztelenül helyet foglalt az íróasztal előtt álló egyik széken, nyilván attól remélve fölényt, hogy Kissynek így majd állnia kell, mert madame Deseille közben elfoglalta a másik széket. De egy Jerryt nem lehet zavarba hozni. Kissy tökéletes nyugalommal leült az íróasztal szélére, fölpillantott az órára és rámosolygott a nyomozóra. Madame Montefiori elképedve állt az ajtóban.

– Öt perc múlva földrajzórám van – jegyezte meg Kissy.

– Akkor térjünk a tárgyra – bólintott a nyomozó. – Hol voltál péntek éjszaka?

Kissy fölhúzta a szemöldökét.

– Ágyban. Hol lettem volna?

– A szüleid otthon voltak?

Kissy elmosolyodott.

– Nyilván.

– De gondolom, kijuthattál a házból úgy, hogy a szüleid nem vesznek észre.

Kissy mosolya szélesebbre húzódott. Ha dinamittal fölrobbantja a házat péntek éjszaka, azt se vették volna észre a szülei. Egész Velence elsüllyedhetett volna, ők csak reggel olvassák a lapokban.

– Hogyne – felelte.

– Úgy tudom, van egy nagyméretű késed.

Kissy ezúttal habozott a válasszal. A Jerry nem egészen jár törvényes úton, amikor ezeket a késeket birtokolja, viszont meg kell tudniuk védeni magukat.

– Akkor fölteszem kérdésként. Megmutatnád?

Kissy vonakodva előhúzta a kést. Morgómedve határozottan azt tanácsolta, hogy ne vigyenek kést az iskolába, viszont a Jerry későbbi tanácskozásán másképpen döntöttek. A késre szükség lehet suli után is, és nem mindig mennek egyenesen haza. Őnáluk ezek a fegyverek biztonságos helyen vannak, hiszen tőlük nem lehet elvenni, még ellopni se, és ők nem veszik elő csak azért, hogy hencegjenek vele, vagy mert valaki az orruk előtt hadonászik az öklével.

Megmutatta a kést és kis habozás után a pengét is kipattintotta.

– Csukd vissza és add ide.

Kissy visszacsukta és nem adta.

– Nem adom. Nem gyerek kezébe való.

– Tehát megtagadod, hogy átadd a kést.

– Elmondanád, mit akarsz a késemmel?

– Hol voltál péntek délután ötkor?

– Pellestrinában.

– Hogy *hol?*

– Pellestrinában! Nagyon érdekes település, egy egészen keskeny földnyelvre épült, alig néhány háznyi szélességben. Egyik oldalon a lagúna, a másikon a tenger.

A nyomozó csak pislogott.

– Aznap végigmentünk az egészen – folytatta Kissy kíméletlenül –, a lagúna bejáratain átvittek minket hajóval, egyébként gyalogoltunk. A lidói reptértől Chioggiáig huszonhat kilométer, klassz gyalogtúra volt. Nagyon szép kisvárosok vannak végig a szigeteken.

Flanvart-t nem érdekelte a kisvárosok szépsége.

– Szóval… ha te a hétvégén Velencében voltál…

– Egész héten ott voltam.

– A jegyed megvan?

– Nincs. Bérelt különgéppel mentünk, nem jegy van, hanem egy csomó más dokumentáció… ördög tudja, hol. Hívd föl Georges-ot és kérdezd meg. Vagy hívd a Metropolét Velencében, kérd a recepciót és tudakold meg, vendégül láttak-e egy csapat egeret a múlt héten. Egeret mondj, akkor egyből tudni fogják. Még van három percünk, addig elmondanád, mi ez a marhaság?

Péntek délután ötkor a parkban összeszólalkozott néhány fiatal. Valami szerelmi ügyről volt szó. A szemtanúk láttak egy barna hajú lányt, aki nagyméretű késsel fenyegetett egy másik lányt és egy fiút. De a nevét a tanúk nem tudták, csak hogy ide jár. Éjfél körül a fiút az egyik sarkon több késszúrással megsebesítették, jelenleg kórházban van, a támadóját nem látta, és nem hajlandó megmondani, hogy ki az a barna lány.

Madame Deseille és madame Montefiori egyetlen lányról tudott, akinek nagyméretű kése van. Ez a lány a beszámolót végighallgatva lehülyézte mindhármukat, és kijelentette, hogy ha most adnak neki egy ötöst, ő egy eurót fizet minden óráért, ameddig a lány még nincs meg. Madame Deseille azt felelte, nem köt fogadásokat a tanítványaival, és a nyomozó sem óhajtott. Kissy vállat vont és ment földrajzra.

Óra alatt szétküldött egy levelet. *Van a suliban egy barna hajú lány, aki nagy kést hord. Tudni akarom, ki az. Kissy.*

Második órára menet lerohant a titkárságra, föltépte az ajtót és bevakkantotta a megrökönyödött madame Montefiorinak:

– Monique Arnel.

S már ott se volt. A Jerry legrövidebb nyomozása véget ért.

Egy óra múlva az egész suli arról pusmogott, hogy egy negyedikes lányt a rendőrök bilincsben vittek el a matekóráról. Kissy csak annyit mondott, majd a fogdában korrepetálják gyökvonásból, és a bíróságon négyzetre emelik.

Kissy elnézte a felületen hemzsegő egérkéket, akik mind lelkesen tevékenykedtek, bár nem ugyanazt. Jennifer rajzolt, illusztrációkat Chantal regényéhez, pontosabban azok vázlatait. Chantal az illusztrációkról konzultált vele, közben itt-ott belenyúlva a szövegbe, csiszolgatva a mondatokat. Angélique Françoise-t korrepetálta kémiából, bár ahogy Kissy belehallgatott, mintha minden második vegyület tartalmazott volna sajtot is, trappista-oxid, ementáli-szulfát, ilyen szavak röpködtek. Elke is részt vett a beszélgetésben, és többet gurultak a nevetéstől, mint tanultak, de a lényeg, hogy jól érezték magukat.

Átkapcsolt Vanessáékhoz. A mikrók is lelkesen tárgyaltak valamit, de ez aligha volt tananyag, számítógépes zsargonban folyt az eszmecsere, Kissy egy kukkot sem értett belőle.

– Szerintem ide is kell egy rutinhívás. Ha nem adod át a tömböt, ugyan mit kapsz?

– Csókot a nagy füledre – felelte Nimby.

Kissy megnyugodott, mégiscsak ért valamit. Továbbkapcsolt Nialáékhoz, akiknek az arcát mutatta ugyan a kamera, de a hang nem szólalt meg, egy mancsait a fülére tevő Jerry jelent meg helyette. Szóval ők bizalmas beszélgetést folytatnak, ha nem is annyira bizalmasat, hogy a képet is privátt á tegyék. Ak-

kor eltűnne a képük a kamerás oldalról, és ha mégis látni akarja valaki, csak Jerryt kapja, aki mindkét szemét eltakarja. Ha pedig valakinél ki van kapcsolva a hangszóró, mármint szoftveresen, akkor Jerry a szájára teszi a kezét: ne beszélj, úgyse hallják.

Kissy keze hirtelen lecsapott a derekára, és előrántotta a telefonját.

– Én – mondta neki, hiszen csakugyan ő volt.

– Dorville. Szia. Hát megvan Velociraptor vallomása.

– Várj egy pillanatot, kiadlak a többieknek!

Mire végigmondta, már megvolt, a várakozás arra kellett, hogy a többiek reagálhassanak. Nimbynek az volt az elve, hogy a billentyűzet nagyságrendekkel gyorsabb, mint az egérrel sétálgatni, ő is csak a kertben szokott a sajátjával, nem a képernyőn. A Jerry-felület minden funkcióját billentyűparancsokkal is el lehetett érni. Ctrl–A: értesítés mindenkinek. Ctrl–D: új egység csatlakoztatása, erre a program automatikusan felismerte, hogy melyik telefonon van éppen hívás – csak egy tucatnyit kellett ellenőriznie, pillanatok műve volt. Már át is vette a beszélgetést, a hadnagy megjelent egy telefonáló Jerryt ábrázoló rajzocskaként, s mellette szinte egyszerre tűntek föl az arcképeik.

– Mindenki vonalban, beszélhetsz!

– Oké, sziasztok. Szóval megvan Velociraptor története. Nem volt gyilkosság. Tényleg járt külföldön, öt éve Svédországban, molesztálni is próbált egy kislányt, de az kiabálni kezdett és ő elmenekült. Ellenőriztük a svédeknél, egy kis falu, emlékeznek még az incidensre.

– És honnan tudod, hogy máskor sem ölt meg senkit? – kérdezte Vanessa szigorúan.

– Biztosan még sehonnan, de váltig állítja, és kérte, hogy vessük alá hazugságvizsgálatnak. Egyelőre nem lehet, kórházban van. Úgy néz ki, elveszíti az egyik veséjét.

Az egerek hallgattak, komoran, mint a balvégzet. Kissy szemernyi szánalmat sem érzett. A pasas azzal fenyegetőzött, hogy megöli Françoise-t, és éppen Blanche-ra akarta emelni a pisztolyát.

– Az ügyvédje nagyon szeretné beperelni a rendőrséget, de Raptor nem akarja. Bűnhődni akar. Pszichiátert kért, mert elis-

meri, hogy előbb-utóbb megölt volna valakit, meg akar javulni, és így tovább.

– És te hiszel neki? – kérdezte Niala.

– Az senkit sem érdekel, rendőr vagyok, parancsokat hajtok végre. Most azt a parancsot kaptam, hogy tolmácsoljam Raptor kérését: szeretne találkozni a kislánnyal, akit elrabolt, hogy bocsánatot kérhessen tőle. Artois három napig fontolgatta, hogy engedélyezze-e.

– Kit félt? – tudakolta Françoise.

– Hát nem téged. A találkozó csak akkor lesz meg, ha te és a szüleid is igent mondtok rá, no meg a shindytek orvosa. A többi részletet akkor.

– Nem fognak kelleni – mondta Françoise.

– Máris nemet mondasz?

– Jerry vagyok – szegte föl a fejét a kislány büszkén. – Az alapítvány kisegere soha nem bocsát meg shindynek.

Kissy gyorsan ellenőrizte, hogy a száját visszacsukta-e. Soha senki nem szögezett le ilyen szabályt, most hangzott el először. Françoise-nak még a hátán van a kozmetikai vatta, amivel a dióhéj bölcsőjét kibélelték, és máris hozzáírja a maga paragrafusát a Kisegerek Nagy Törvénykönyvéhez.

És persze valamennyien rábólintanak, eszükbe se jut olyasmi, hogy életkorhoz vagy az alapítványnál leszolgált időhöz kössék a törvényhozói jogkört. A Jerryben tökéletes egyenlőség van, ők már megvalósították a hiánytalan demokráciát!

– Más is van – folytatta a hadnagy.

– Masszív – vágta rá Vanessa.

– Honnan tudod?

– Én mindig mindent tudok, megszokhattad volna már. Halljuk!

– Oké. Szóval lehet, hogy fogást találtunk rajta. A pisztolyát sikerült azonosítani egy fegyverrel, amivel két éve egy rablásnál súlyosan megsebesítettek egy rendőrt.

– De jobban van már? – kérdezte Kissy együttérzően.

– Fogalmam sincs róla. Mindenesetre Masszívot behoztuk újra és szembesítettük ezzel az értesüléssel, épp csak kihagytunk néhány részletet és azt mondtuk, hogy a rendőr meghalt. Hát eléggé megijesztettük, mit mondjak. Egyből elköpte, hogy kitől

és hol vette a fegyvert, ami lehet akár igaz is, majd ellenőrizzük. Ha a története stimmel, akkor kiengedjük, és onnantól nagyon ráállunk. Azt reméljük, hogy a nagy ijedtségre a Cruxon keres vigaszt, és megcsíphetjük.

Az arcokon szinte egyszerre jelent meg a sátáni egérvigyor.

– És ha a történet nem stimmel? – tudakolta a zseb.

– Akkor átadjuk az ügyet a rablásiaknak, és drukkolunk, hogy sikerüljön bizonyítékot találniuk ellene.

Az egerek komoran hallgattak. Masszívnak persze börtönben a helye, ez világos. De shindységért, nem rablásért. Azokért a dolgokért, amiket a Cruxon elkövetett, meg a senlis-i kirándulásért. Két gyereket raboltak el és öltek meg a gazemberek! Kissy igyekezett nem gondolni arra, hogy a gyerekeket ők maguk vitték oda, és most is itt cincognak velük.

Katuról a hadnagy nem tett említést, de nem is várták tőle. Tudták, hogy Katut nekik kell megfogniuk, s most megint őróla kezdtek beszélgetni.

Volt két anyajegyük a pasas hátán, a testalkata, valamint a helyszín és az időszak. A gyereken semmilyen ismertetőjel, ő maga is alig látszott a képeken. Most viszont fölmerült egy új szempont. Eddig csak a shindyt és a helyszínt elemezték, az áldozatnál beérték a korának megtippelésével.

A Jerry által eddig összegyűjtött szakirodalom szerint egy ekkora gyerek egy ilyen… az egerek nem is tudtak rá jelzőket, hogy milyen támadás után okvetlenül orvosi ellátásra szorul. Méghozzá nem is olyanra, amit egy egyszerű rendelőben el lehet intézni, ehhez kórházi felszerelés kell, többféle szakember, csak a testi sérülésekhez, a lelkiekhez megint más. És természetesen a kórház ilyenkor értesíti a rendőrséget, hiszen ilyen sérüléseket nem lehet balesetben szerezni. Az elkövető DNS-mintáját rögzítik és átadják a nyomozó hatóságnak. Az aktában feljegyzik az áldozat kilétét, a kórházba szállítás körülményeit, és ha másból nem, a kórház hollétéből nagyjából sejteni lehet az elkövetés helyét. Ha a tettes viszi kórházba, nem lesz vele bolond az ország másik végébe furikázni, ha rendes emberek találják meg, azok végképp nem.

De a tettes nem vihette kórházba, mert megszerzik a DNS-mintáját. Sőt mindent el kellett követnie, hogy a gyerek ne ke-

rülhessen kórházba, legalábbis negyvennyolc órán belül ne. Addigra a minta használhatatlanná válik.

Csakhogy a kérdéses időszakban olyan gyereket sem szállítottak kórházba, akit negyvennyolc óránál régebben erőszakolták meg, ezt Artois régesrég ellenőriztette.

Egy másik lehetőség, amit a klubbeliek akartak tenni: végezni a gyerekkel, és a testét elrejteni. Csakhogy ez esetben ha a gyerek nincs is meg, a hiánya megvan, és valaki előbb-utóbb hívja a rendőrséget. Még ha a szülők bűnrészesek is, egy ekkora gyereket már számon tartanak a szomszédok, óvodába vagy iskolába jár, észreveszik, ha nincs meg.

Tehát megvan. A sérüléseit nem látták el kórházban, hanem valamiképpen felgyógyult orvos nélkül, nyilván otthon ápolták. Ez esetben viszont a szülők bűnrészesek, hisz másként bejelentették volna. Az is lehet, hogy a saját apja művelte szegénnyel ezt a szörnyűséget.

Csakhogy itt ellentmondás van. A gyerek ezután mindenképpen sokáig betegeskedett, amit az anyja előtt se lehetett eltitkolni, már ha van anyja. Ha vannak testvérei, azok előtt se. Akkor mi értelme volt elmenni egy idegen lakásba? Ezzel az erővel otthon is csinálhatták volna.

A Jerry apróra kitárgyalta az összes lehetőséget, undorodva bár, de hát hozzáedződtek ők az ilyesmihez.

A gyerek csak olyasvalaki lehetett, akit nem keresnek sehol. Nem lehetnek szülei, mert azok keresnék, vagy ha ők követték el, akkor nincs szükség erre a lakásra. Nem lehet árvaházi gondozott, mert azokat számon tartják, és menekült sem lehet, mert azokat is. Kizárólag gyermekkereskedelem áldozataként kerülhetett Neuillybe.

Csak másnap tudtak beszélni a hadnaggyal, aki gratulált a remek logikájukhoz, csakhogy bőven vannak egyéb lehetőségek.

– Halljuk – követelte a Jerry egy egérként.

– Például lehetett a tettes az apja, de otthon nem találta zavartalannak a körülményeket, mondjuk mert a szomszédok meghallanak valamit. A gyerek anyja például nem él már, vagy ő volt a fotós, más nemigen nézegeti a gyereket, egyszerűen hazavitték. A legszükségesebb elsősegélyt egy cinkos orvostól is megkaphatta, vagy a tettes maga látta el. De ez csak egy változat. Ne higgyétek, hogy olyan nehéz nyomtalanul eltüntetni a

nyomokat. Egy kis házat vagy autót elhagyott helyen felgyújtanak, mire a tűzoltók kiérnek, csoda, ha azonosítani lehet az áldozatot, a korábbi nemi erőszakot észrevenni semmi esély. Vagy mondjuk építkeznek, véletlenül elüti a teherautó vagy rázuhan egy betontömb, a halál oka egyértelmű, kinek jutna eszébe bármi mást keresni?

Az egerek lesújtva hallgattak.

– Úgyhogy ezeket felejtsétek el. Egyébként ha igazatok lenne és tényleg gyermekkereskedők vannak a dolog mögött, akkor is megakadunk. Talán egyszer majd előkerül több kép is a sorozatból, és akkor többet tudunk majd. Most le kell tennem, sziasztok!

Az egerek egymásra néztek.

– Igaza van – törte meg a csendet Vanessa. – Rosszul fogtunk hozzá. Nem a meglevő képek fölött kell spekulálni, hanem új képeket szerezni. El kell kapni a következő shindyt, úgyhogy gyerünk, egérkék, dologra!

Nevettek. Mintha az úgy menne.

Eszükbe se jutott arra gondolni, hogy akár már a következő adag gyerekpornó között ott lehet, amit keresnek.

Elkének persze Katu is újabb alkalom volt, hogy litániát zúdítson a szüleire: Németországban biztosan nincsen Katu, Párizs környékén van, és neki a helyszínen kell lennie, hogy megtaníthassa a pasasnak a magas c-t. Vanessa már tudja, szintetizátoron, neki is lejátszotta, nagyon kellemes, szép hang, ő ezt hallani akarja férfihangon. Anne nevetett és azt mondta, hátha Katunak nincs is szép hangja. Erre a kislánynak fölcsillant a szeme, s a messzeségbe révedő tekintettel suttogta:

– Akkor sokat fogjuk gyakorolni.

Kissynek nem volt oka bármi jót kívánni annak az aljas féregnek, de azért remélte, hogy Elke nem egy barkácsboltban kapja el, ahol minden tele van fűrészekkel, kalapácsokkal és fúrókkal.

Kissy bamba képpel ült az asztalánál, kortyolgatta a kóláját és nézte a járókelőket. A portálüvegben látta a tükörképét, és annak bamba volt az arca, ebből gondolta, hogy az övé is ilyen lehet. Milyen is lenne, negyedórája ül itt egy kólával és két minyonnal, mert vesztére megígérte apának, hogy itt megvárja.

Gondolnia kellett volna rá, hogy csak az öt perc, amíg kigöngyölik a tervrajzokat, és még legalább tíz, amíg el is igazodnak rajtuk. Úgyhogy most rendel valami sajtos sütit.

Megfordult, hogy intsen a pincérnőnek, nem is értette, hogy nem jutott eszébe rögtön, az osztálytársai rendszeresen meg szokták kérdezni, hogy van-e tízóraira elég sajtja, mert ha nincs, hoznak még. Nagyon számon tartják, hogy kisegér van az osztályban. Hát most eszik valami sajtos sütit is. De az intés félbemaradt, a keze megállt a levegőben. Nyílt az ajtó, a harang csilingelt, és belépett Gabrielle.

– Hozhatok még valamit? – hallatszott egy hang Kissy feje fölött, amire ő kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Gabrielle körülnézett, meglátta Kissyt és már rohant is hozzá.

– Kissy, Kissy!

Kissy döbbenten ölelte magához, aztán kicsit eltartotta magától, megnézte. Megvolt mindene, orra, szeme, apró fülei, amik nem is hasonlítottak az ő szép nagy…

– Szóval hozhatok még valamit?

– Valami sajtos sütit – felelte Kissy föl se pillantva, Gabrielle-t nézte továbbra is.

– És a kislánynak?

Gabrielle gondolkodni kezdett, de Kissy megelőzte a válasszal.

– Majd odamegy és kiválasztja. A sajtos süti lehet dupla adag.

– Máris hozom.

Kissy fölnézett a Gabrielle mögött közeledő férfira, aki homlokráncolva figyelte őket.

– Ő Kissy – fordult meg a gyerek –, ő talált rám abban a pincében!

A pasas elmosolyodott.

– Nahát… örülök, hogy megismertem. Charpentier. A nagybátyja vagyok.

– Chaton – nyújtott kezet Kissy, de ülve maradt. – Foglaljanak helyet.

A nagybácsi leült, Gabrielle nem, a sütis vitrinekhez szaladt és tanulmányozni kezdte a választékot.

– Még mindig remegni kezdek, ha rágondolok – mondta Charpentier. – A húgom is teljesen…

Legyintett. Kissy Gabrielle-re pillantott.

– És ő?

– Ő viseli a legjobban. Gondolom, föl se fogta igazán, hogy mit akartak azok a…

Elhallgatott, mert a pincérnő jelent meg a sajtos sütikkel. Letette és az új vendégre nézett.

– Az úrnak?

Charpentier rápillantott a sajtosra, és az asztal fölött furcsa, köröző mozdulatot tett a mutatóujjával, de a keze egy helyben maradt. A körvonal úgy ért véget, hogy önmagára mutatott.

– Egy kávét és egy konyakot – mondta közben –, meg nekem is egy ilyet legyen kedves.

A pincérnő Kissyre pillantott, majd vissza Charpentier-re, aki nyílt tekintettel bólintott.

– Máris.

Kissy pislogott. Nem szerette, ha egyezményes jeleket váltanak róla, amiket nem ért. Olyan érzése volt, mintha azok azt beszélték volna meg, hogy a pasas egeret is kér a sütihez, a pincérnő pedig most utánanéz a Kissy-recepteknek. Viszont nála fegyver van, és nem adja olcsón a farkincáját.

– Hogy kerülnek ide? – kérdezte, hátha a pasas elszólja magát az egérkosztról, és beleharapott a sütibe.

– Pár napig most nálunk van… a húgomat elküldtük pihenni. De mondja már, hogy találták meg? Ismerem a louviers-i rendőrfőnököt, de semmit se tudott az egészről, és az emberei sem. Maguk nem odavalósiak, igaz?

Kissy jóváhagyólag biccentett.

– Akkor jártunk ott életünkben először.

– És nem is rendőrök, ha jól sejtem… maga még nagyon fiatal, és Gabrielle azt mondta, gyerekek is voltak ott.

Ekkor megjött Gabrielle és a pincérnő egy tálca süteménnyel és a poharakkal. Kissy gyanútlanul kért még egy kólát, és belefogott a régi történetbe a Jerry Alapítványról. Az elbeszélés közben befutott apa, megszemlélte Gabrielle-t és a sütiket, előbbinek gratulált a szerencsés megmeneküléshez, utóbbiakból ő is kért.

– Az írógépet nekem adták emlékbe – mesélte Gabrielle. – Meg a kendőt is eltettem.

– Milyen kendőt? – kérdezte apa.

– Egy fehér kendőt csavartak a kezemre, hogy meg tudjam fogni az ennivalót, mert nagyon koszos voltam. Másnap egész nap ettem, ittam és kétszer fürödtem.

Kissy magában hálát adott az őrangyalaiknak, hogy idejében odaértek, mert különben Gabrielle egész mást csinált volna másnap, és máshol. S leolvasta Charpentier úr arcáról, hogy ő is ugyanerre gondol.

Csak félórával később, amikor indulni készültek és apa intett, hogy fizetni szeretne, akkor derült ki, mit jelentett az a furcsa mozdulat. A kisasszony rájuk nézett és megrázta a fejét.

– De kérem, Chaton úr – mondta a nagybácsi.

– No de Charpentier úr – mondta apa.

– Nem tesz semmit, uram. Nekem szereznek örömet vele.

Gabrielle értetlenül nézett egyikről a másikra. Kissy értőn megbillegette füleit.

Néhány nappal később ötszáz euró érkezett az alapítvány számlájára, a következő nap pedig levelet kaptak, amelyben Charpentier úr elnézést kért, hogy ennél többet nem tud, és még egyszer kifejezi a család hálóját az életmentésért.

A kertkapu nyitva volt, Kissy kitette az indexet és behajtott. Beállt a sorba a többi motor mellé, levette a gyújtást és megvárta, hogy Martin is bemanőverezzen. A kormányra akasztották a sisakjukat és megkeresték a többieket. Nem volt nehéz, a házban, a kertben máris nyüzsögtek a kisegerek, pedig a fele még a gépen ült. Nimby a folyosón kapta el és borult a nyakába, mint aki ezer éve nem látta. Kissy türelmesen fogadta a rajongó puszikat, az imént már átesett Ködöcske még nyálasabb üdvözlésén.

– Vanessa? – tudakolta Nimby, és megpróbált belenézni Kissy zsebébe.

– Nincs nálam. Hamarosan leszáll a gépe, maradj veszteg.

Nimby nem maradt veszteg, elrohant köszönteni Françoise-t, aki legalább félórája itt lehetett már, és ötpercenként biztosan összefutottak. De hát Nimby ilyen, Kissy tudta, hogy pár perc múlva úgy öleli át megint, mintha ezer éve nem látta volna. Ködöcske pedig egész éjjel a farkát pihenteti majd, mert napközben megállás nélkül pörgeti.

A délvidék egerei menetrend szerint befutottak, Tom hozta őket és Suzyt a Jerry mikrobuszával, amit aztán továbbvitt a műhelybe, Yves bácsi átnézi, rendbe teszi, aztán viszi műszaki vizsgára. Nekik feladatul szabta, hogy azalatt egyenek ki minden sajtot a hűtőszekrényből.

A hétvége jól kezdődött, leszámítva, hogy Elke nem lehetett velük. De hát csakugyan nem ülhet repülőre minden hétvégén, és a felületen azért köztük volt. És hamarosan úgyis ideköltöznek. Ő már eldöntötte. Csak pár részletkérdést kellett még elintézni, például hogy a szülei is egyetértsenek.

Ange néni nem sokkal hat után érkezett, helyet foglalt a kerti pavilonban, fogadta az egerek lelkes üdvözlését, mutatott képeket az unokáiról – Jeanról is, bár őt látták már a múlt héten, és holnap jön –, és megevett egypárat Vanessa szendvicseiből.

Yves bácsiék hét előtt otthon voltak. Anyáék bejelentkeztek Vaucressonból, Alexék – Alex már korábban azt mondta Kissynek, hagyja a bácsizást a csodába, elvégre a fiával él –, Albert bácsiék és Tomék Neuillyből, Blanche-ék Beaulieu-ből és Johannék Németországból. Hét órára az összes egérszülő vonalban volt, kivéve a maxik és Françoise szüleit. De hát az üléshez igazából csak a kuratóriumi tagok kellenek, a többieket azért hívták, mert Vanessa el akart dicsekedni az egere legújabb művével. Valójában a kettejükével, de a kislány folyton úgy tesz, mintha egyedül a kedvese lenne zseni.

Ők a nappaliban gyűltek össze, különféle ülőbútorokon, Françoise éppenséggel a földön ült, Ange néni lábánál bal kéz felől, mondván, hogy a néninek hátha kedve támad játszani a füleivel. Jobb kéz felől ugyanis Ködöcske hevert, a fejét a fotel oldalának támasztva, és az ő füleivel a néni csakugyan játszott. Suzy fülei kihasználatlanul maradtak, Suzy Kissy lábai alatt hevert, ahogy szokott, az oldalán Kissy talpaival.

– Ange néni, elnökünk – kezdte Vanessa a tévé mellé lépve –, tisztelt kuratórium, kisfülűek és nagyfülűek, kedves Jerry Alapítvány! Kutatórészlegünk, a Jerry központi nimbológiája új felfedezéséről szeretné tájékoztatni önöket.

Nimby megnyomta a telefonját, s a tévén megjelent egy shindy, aki rémülten kuporgott a földön, kicsire összehúzva magát, lesunyva nagy füleit. Nagyok voltak neki, mert Nimby maga

volt az; shindy mivoltát onnan lehetett tudni, hogy nyíl alakú táblácska állt mellette, SHINDY felirattal, és őrá mutatott.

– A shindyk félnek – jelentette be Vanessa a korszakalkotó felfedezést. – Félnek a leleplezéstől – hirtelen éles fehér fény világította meg a földön kuporgó fiút –, a letartóztatástól – váltott a kép, két megbilincselt kéz jelent meg –, a börtöntől – a következő képen Nimby szomorúan nézett ki egy rács mögül – és a rabtársaktól.

Nimby szemén óriási monokli jelent meg. A közönség derült.

– Lökött egerei – jegyezte meg Yves bácsi.

– Hosszasan tanulmányoztuk a shindyket – folytatta Vanessa, s a képen megjelentek mindketten, fehér köpenyben, ő egy kék folyadékkal teli kémcsövet vizsgálgatott, Nimby pedig mikroszkópba kukucskált. – Arra derítettünk fényt, hogy a shindyk nem mernek szabadon beszélni shindy mivoltukról. – Megjelent Nimby fekete zorróálarcban, majd egy mozgókép, az a jelenet *A függetlenség napjá*ból, amikor az űrhajó New York fölé ér, hatalmas árnyéka elborítja a várost, de maga a hajó még nem látszik a felhők között.

– De van megoldás – közölte a kislány diadalmasan. – Évek óta üzemel a szuperbiztonságos, anonim hálózat, a Tor, amelynek jelképe a hagyma.

A felhők közül kibukkant egy hatalmas vöröshagyma, s a felhők tiszteletteljes koszorúba rendeződtek körülötte.

– A hagyma fejezi ki a Tor rendszer lényegét, a többrétegű titkosítást. Az adat szerverek hosszú és követhetetlen láncolatán keresztül utazik, folyton újabb titkosítási rétegeket kapva.

Egy pillanatra megjelent a hagyma keresztmetszete, középen a shindységet jelképező stilizált pornóképpel, fölötte az egyes rétegeken lakatokkal.

– A Tor segítségével elnyomó rezsimek alatt élő emberek milliói kommunikálnak a lebukás veszélye nélkül. Márciusban a Tor díjat is nyert ezért.

A képernyő aljában tapsoló kezek erdeje tűnt föl, s a hagyma szerényen hajlongott minden irányba.

– Nincs hát más teendőnk, mint ugyanezt a biztonságot megteremteni szegény shindyknek is.

A kép elsötétedett, s a közepén apró, világos téglalap kezdett növekedni. Csakhamar akkora lett, hogy már látszott: egy weboldal van benne.

– A Jerry Alapítvány büszkén mutatja be legújabb alkotását, a Pepe & Dodo nevű webes fórumot, a shindyk új, nyílt, biztonságos kommunikációs csatornáját! Örömmel fogadunk minden shindyt és minden shindységet, gyerekpornót, bármit!

A weboldal tetején egy gyerekátkelőhelyet ábrázoló közlekedési tábla volt, mellette a Pepe & Dodo felirat, alatta egy szokásos fórumprogram képe. Aztán ez elhomályosult, s középen ismét megjelent a hagyma, dicsfényben, felhőkoszorúval.

– A Tor rendszerben a shindyk teljesen biztosak lehetnek benne, hogy nem lehet lenyomozni őket, hacsak meg nem adják valódi adataikat. Egy baj van csupán…

A dicsfény eltűnt, a felhők szétrebbentek, a képbe benyúlt két kéz egy vágódeszkával és egy késsel, egykettőre fölszeletelte a hagymát és elvitte. A közönség az oldalát fogta.

– …a Tor által nyújtott szabadság… – mondta Vanessa, s a weboldal képe előtt nagy piros betűkkel megjelent egy felirat: LIBERTÉ.

– …csupán illúzió…

A felirat lejjebb csúszott, s még egy sor jelent meg fölötte: ILLUSION.

– …mert ez valójában nem a Tor, csak egy ügynök…

Mindkét sor lejjebb csúszott, s legfelül megjelent: AGENT.

– …a szabadság illúziójának ügynöke…

A felirat kiegészült néhány szócskával: L'AGENT DE L'ILLUSION DE LIBERTÉ. Aztán a betűk halványodni kezdtek, csak a kezdőbetűk maradtak meg.

– …rövid nevén AIL, azaz fokhagyma!

A három tűzpiros betű mellett hirtelen egy óriási fokhagyma jelent meg.

– A fokhagyma nem áll rétegekből, viszont sokkal jobban csíp. Az AIL rendszerben az egymásra épülő titkosítási rétegek helyett mindössze egyetlen titkosítás van, abból a célból, hogy ha valaki monitorozná a forgalmunkat, ne lásson dekódolható adatokat, de a titkosítás rétege alatt, a valódi adatok mellett ott van a felhasználó összes elérhető adata, az IP-címe is.

Közben kis diagram jelent meg a képernyőn: balról egy kettévágott vöröshagyma részlete, az egyes rétegeken lakatok rajzaival, a legbelsőn a stilizált pornóképpel, alatta TOR felirattal; jobbról AIL felirat fölött kettévágott fokhagyma részlete, belül a pornókép és egy IP-cím, a külső rétegen egyetlen lakat.

– A felhasználói élmény megegyezik a Torral – folytatta Vanessa, s feltűnt Nimby egy netbook fölé hajolva, kéjesen kilógatott nyelvvel. – Az AIL rendszer Tor-szabvány szerinti címen érhető el, de valójában egyáltalán nem része a Tornak. A közönséges neten át lehet elérni, de csak Tor-böngészővel, különben hibaüzenetet ad. Így felhasználói szinten megkülönböztethetetlen a Tortól.

A netbookból kis vöröshagymák repültek szanaszét, időnként egy-egy a kamera felé jött, megállt, szétnyílt, és belül fokhagyma volt. Aztán továbbrepült.

– Az AIL sokkal jobban csíp, mint a vöröshagyma – ismételte Vanessa –, mert benne van az IP-cím.

Nimby kihúzott a netbookból egy gerezd fokhagymát, és hatalmas könnyek kezdtek ömleni a szeméből.

– Ha tudjuk az IP-címet, mindent tudunk. Senki se csatlakozik titkosított címmel a Torra, vagy amit annak hisz, hiszen a Tor éppen erre való.

A szanaszét röpködő fokhagymákból tizenegy kört formált a shindy-Nimby körül, és egy-egy kisegérré változott, maga Nimby is köztük volt. Aztán a shindy arca előtt megjelent egy börtönrács. A kezében levő fokhagymagerezd kibújt a rácson, a kép közepére ugrott, s alatta megjelent a három betű: AIL.

Végül az A betű kicsit mocorogni kezdett, s felül, kétoldalt nagy egérfüleket növesztett magának.

A prezentáció fantasztikus sikert aratott, taps is volt meg éljenzés, Vanessát persze vette egy kamera, és megígérték, hogy csinálnak egy olyan videót, amin a prezentáció eredeti minőségben van, és mellette áll a mikró és magyaráz.

Az ötlet maga már nem volt akkora siker, csak az egerek körében. Ők imádták, egy saját pedofil fórum, a legkülönbözőbb ízesítésű shindykkel, csak választani kell közülük és házhoz vinni neki a pofonokat – ez egy álom. A mikróknak arra is volt gondjuk, hogy itt-ott megberheljék a készen kapott fórumprog-

ramot, a rendszergazda például bármelyik felhasználó nevében tud írni, tehát a lefülelt shindyk itt is aktívak maradhatnak. És a rendszer minden látogatást naplóz, IP-címmel, vagyis arról is lesz adat, ha valaki csak olvasni jár ide.

Csak hát a kisfülűek húzták a szájukat. Nem tetszett nekik. Az biztos, hogy szakmailag szenzációs, Tor-weboldalnak álcázni valamit, ami nem is az, a mikrók programozói tudása kétségkívül minden dicséretet megérdemel. Bár ezt a Jerry-felület és a Jerrypoly is hirdeti. No de fórumot készíteni pedofiloknak…

Apa öntötte szavakba a fanyalgás okát.

– Nézzétek, ezzel végeredményben ti magatok invitáljátok meg őket, hogy sértsék meg a törvényt. Milyen alapon kéritek számon rajtuk, ha tényleg megteszik?

Vanessa Kissyre nézett, aki megrázta a fejét.

– Jobb, ha nem. Ő tart el, fizeti a tanulmányaimat…

Vanessa sóhajtott és beszélni kezdett; apa megmenekült, de Kissy látta az arcán, hogy egy cseppet sem fél a mikrótól.

– Nem nyomtunk nimbuszcsövet a hátukba, hogy pedofilkodjanak, ha kedves az életük. Csalogatónak kitesszük majd a Crux levelezésének néhány részletét, linkekkel szebbnél szebb képekre, amik sajnos nem jelennek majd meg. De ha ők föltöltenek valamit, az meglesz. Mi valójában nem sértjük meg a törvényt, csak olyan környezetet teremtünk, ahol *ők* megtehetik.

– Viszont ettől kezdve mégiscsak lesz gyerekpornó a szervereteken – mondta Yves bácsi.

– Hát aztán – vont vállat a kislány. – A drogellenes csoportnál is találsz narkót bőven, másképp nem tudnának beépülni a maffiába.

– Csakhogy ők rendőrök.

– Mi is azok vagyunk. Akarom mondani, mi magunk nem, de azért van egy rendőr, aki tud az ötletünkről, és támogatja.

– Dorville?

– Bouriant tábornok.

Kis csend támadt.

– Párszor akadt már dolga shindykkel, egyszer magánemberként is; egy rokona gyerekét támadták meg, évekkel azelőtt, hogy mi kinövesztettük a füleinket. Meglehetősen haragszik rájuk, és van némi befolyása, amit bevet annak érdekében, hogy

a Pepe & Dodóért ne zaklassanak minket a kollégái. Mire elindul a szolgáltatás, tudni fognak róla.

Kissynek megrebbent a füle. A Jerry rendőrtábornoki segítséggel indít pedofil fórumot. Jövőre saját droglabort is akar!

A fórum hátterében egy ravasz trükk állt, amit Nimby talált ki, ezzel bármilyen közönséges weboldalnak olyan címet lehet adni, mintha a Tor-hálózat része lenne, *onion* végződéssel, vagyis hagymával. Vagy akármilyennel, ha akarja. Egy kínai domainszolgáltatónál vett egy összevissza betűkből és számokból álló nevet, aztán belépett a névszerverükre és a végződést kicserélte *com*ról *onion*ra. Az egészet a Tor-hálózaton keresztül csinálta és bitcoinnal fizetett, így lenyomozhatatlan.

– Mivel? – tudakolták a kisfülűek.

– Bitcoinnal. Digitális valuta, alig két éve van forgalomban. Egy speciális hálózat termeli és hasznosítja.

– És neked honnan volt ilyen bitcoinod? – kérdezte Yves bácsi.

– Bányásztam. A Jerry egyik gépe fél éve dolgozik egy bányászcsapatban és termeli a bitcoinokat. Ezek voltaképpen állati hosszú számok, amiket egy borzasztóan bonyolult algoritmussal kell előállítani, ez adja az értéküket. A csapat időnként előállít egy ilyen számcsoportot, ezt blokknak nevezik és ötven bitcoint ér. Mindenki annyit kap belőle, amennyi részt vállalt a számításokból. Mostanában lehet vagy száz bitcoin a számlámon.

– És az mennyit ér? – kérdezte Julie néni.

– Egy bitcoin most nagyjából kilenc dollár, de nagyon ugrál az értéke, nem is érdemes megjegyezni.

Többen elismerően bólintottak. Kilencszáz dollár már pénz. Kissy sokadszor állapította meg, hogy Nimby olyan dolgokat tud a netről, amiket ő sose fog megtanulni, akármennyi sajtot eszik meg.

– Így tehát van egy domainnevünk, amely pontosan úgy néz ki, mintha a Tor része lenne, pedig a közönséges weben van – folytatta a fiú. – Persze rögtön le is buknánk, ha valaki közönséges böngivel jönne, ezért a site mindenekelőtt ezt ellenőrzi. Csak akkor ad rendes választ, ha Tor-böngit lát, különben hibaüzenetet ad. Tehát minden odakint folyik, a rendes weben, de

Tornak látszik. Arról is gondoskodtunk, hogy jó lassú legyen, mert a Tor is az, de az átlagos Tor-oldalaknál mégis gyorsabb, ez növeli a vonzerejét.

Vanessa közben leült egy netbook elé és lenyomott egypár gombot. A tévén feltűnt a Pepe & Dodo már látott képe. Ez a tévé egyúttal monitor is, Nimby nemrég vette, de hogy hol van a gép, ami irányítja, azt Kissy nem tudta. Alighanem rádióval csatlakozik.

– A rendszer még nem éles – mondta a kislány –, egyelőre csak a Jerry-felületről érhető el. Amint látjátok, két témakört nyitottunk meg, az első címe *Kislányok,* a másodiké *Zsaruk.* Ez a két téma foglalkoztatja a leginkább a Cruxot. Az első csoportba huszonnyolc beszélgetést vettünk fel, a másodikba tizenhetet, összesen közel kétszáz hozzászólással. Írtunk egy programot, amely a cruxos leveleket fórumhozzászólássá alakítja és a szerző nevében posztolja. A nickeket mind egy szálig megváltoztattuk, mert megeshet, hogy némelyikük máshol is használja ugyanezt a nicket, shindységekre persze. Nyolcvanhét pornóképet tettünk föl, azazhogy egyet se, a linkek hibaüzenetet adnak, miszerint a kép már nem elérhető.

Beszéd közben lassan lapozgatta a fórum tartalmát, hogy a nézők mindent láthassanak.

– Kettős biztonsági rendszerünk van – vette át a szót Nimby megint. – Az első a shindyket védi, ez a Tor által nyújtott biztonság, és az a különszolgáltatás, hogy a regisztrációnál nem kérünk postafiókot, csak egy azonosítót, egy jelszót és egy jelszó-emlékeztetőt. A második biztonsági rendszer ennek pont az ellenkezője: a Tor hamis, a látogatásokat naplózzuk, a regisztrációs adatokat mi is látjuk, a hozzászólások átmennek a Cumulus jól bevált szövegfigyelő technológiáján. Más is van. A fórum adatbázisa kétrétegű. A normál réteg tartalmazza mindazt, amit egy fórumnak tartalmazni kell, felhasználók, hozzászólások, csatolt képek. De alatta van egy másik réteg, amit csak mi látunk. Minden felhasználóról, minden hozzászólásról és csatolmányról adatokat rögzíthetünk, a Cumulus megfigyelései kerülnek az egyik mezőbe, az egérkommentek a másikba. Ha például egy nyelvtani hibából arra következtetünk, hogy a szerzője mondjuk olasz anyanyelvű, akkor ezt feltüntetjük a hozzászólás mellett, és ettől kezdve a felhasználó rekordjában

is meglesz. Vagyis össze tudunk gyűjteni minden adatot, amiből a felhasználó kiléte megállapítható, olyan esetekre, amikor az IP-cím önmagában nem elég, mint az Areva-toronyban.

– A csatolt képekhez is fűzhetünk ilyen kommentárt – folytatta Vanessa, és egymás mellé tett három képet Gabrielle-ről, amiket az emberrablók csináltak róla. – Ha például ezeket a shindyk tették volna föl, akkor mindhármat ellátnánk egy sor címkével, amikből az összetartozásuk világos. Kapnának egy közös fedőnevet. Egy ilyen fedőnevünk már használatban van, Katu áldozata kapta, akit nem vagyok hajlandó megmutatni. Muk. Örményül kisegér.

Kissy zsebében ökölbe szorult a bicska. Szóval egeret kapott el Katu. Hiszen egér mindenki, akit bántanak ezek a szemétládák. Mahatma Vanessa megmondta.

– A képeken látható gyerekek után akkor indítunk nyomozást – intett Nimby Gabrielle felé –, ha világos, hogy bántalmazás történt, és nem mondjuk egyszerű leskelődés, és ha az ő révükön esélyt látunk rábukkanni a shindykre. Ha nyomozunk egy gyerek után, akkor fedőnevet kap és összegyűjtjük, amit tudunk róla. Muk és Katu közös dossziéjában az ő képeiken kívül megvannak Kissy fotói, amiket a helyszínen csinált, és az adatok a lakás akkori bérlőiről.

– Az adatbázis egyes pontjaira linkelni is lehet – zárta az ismertetést Vanessa. – Ha két shindy között kapcsolatot sejtünk, összelinkelhetjük őket, így minden információ kéznél van. S mindez össze van kapcsolva a Cumulus által a Kölyökklubkorszak óta épített adatbázissal.

Nimby közben sétálni kezdett a szobában, most megállt Ange néni fotelja mellett és megbirizgálta Ködöcske fülét.

– Ilyen egyszerű – jelentette ki. – A Jerrynek mindig az volt a célja, hogy a lehető legtökéletesebb felszereléssel dolgozzon.

Beszéd közben megkerülte a fotelt és lenyúlt megint. Kisfülűek és nagyfülűek sokasága figyelte, amint Nimby megbirizgálja Françoise bal fülét. A kislány mozdulatlanul ült, de a homloka gyűrődni kezdett.

– Lépést kell tartani a fejlődéssel – magyarázta Nimby. – A shindyk ma már nem járnak a Kölyökklubhoz hasonló, köznapi helyekre, mert félnek a lebukástól. El akarnak bújni, biztonságos helyekre.

– Mégis mit művelsz, egérke? – sziszegte Françoise vészjóslóan.

A fiú lepillantott.

– Te mondtad, hogy szabad játszani a füleiddel.

– Ange néninek!

– És nekem nem?

– Nem. Ő az elnök.

Nimby éppen behajtotta Françoise fülét, de most megállt a mozdulattal. Fölnézett, őrájuk. Kissy tanácstalanul megvonta a vállát. Végül is csakugyan Ange néni az elnök.

A mikró lehajolt, gondosan visszasimította a zseb fülét a helyére, és sürgősen odébbállt. Françoise rosszallóan nézett utána. Vanessa a fejét csóválta.

Kissy remekül szórakozott. Tudta, hogy ha a zsebegér fiú lenne, Nimbynek eszébe se jutott volna a fülét hajtogatni, ugyanakkor viszont tökéletesen hűséges, ezekkel a lányokhoz törleszkedő dolgaival együtt, és persze tudatában van, hogy Françoise még csak tizenkét éves. Ennél a fülhajtogatásnál bizalmasabbat akkor se csinálna vele, ha nem lennének elválaszthatatlanok az egerével.

De szerencsére azok. Amikor Vanessa megérkezett, olyan csókban forrtak össze, hogy Kissynek sürgősen meg kellett keresnie a saját egerét, hogy leutánozzák. Az este folyamán Vanessáék is el-eltünedeztek negyedórácskákra, akárcsak ők, bár aligha ugyanazzal a céllal. Vanessa hajthatatlan és rendíthetetlen.

Niala egyik nap négyszemközt elmondta egy beszélgetését a húgával. Vanessának már nemcsak esemény utáni tablettája van, hanem *négy évszakos Michelin radiálja* is, ezeket Niala most visszakérte, adott helyettük újakat, későbbi lejárattal. Persze mind bontatlan volt, Niala kicsit rosszallóan jegyezte meg, hogy igazán fölbonthatná már őket. Add ide, nyújtotta a kezét a mikró, de a nővére nem adta.

– Nem most. Nimbyvel!

– Még nem jött el az ideje – közölte Vanessa megfellebbezhetetlenül.

Niala egypár szitkot szórt rá, amikben sűrűn szerepeltek macskák. Aztán megkérdezte:

– De azért ugye a korábbi szégyenlősségedre nem tértél vissza?
– Nem – mondta a kislány, határozottan fölvetve fejét. – Semmiképpen. Akármikor láthat meztelenül…
– Szerencséd – felelte Niala.
– …és alaposan él is az engedelemmel – tette hozzá a mikró, inkább csak úgy magamagának.
Aha, gondolta Kissy fölragyogva. Disznó! Ráismer! Saját malaca van évek óta, pontosan tudja az ismertetőjegyeket. Nimby éppen olyan disznó, mint Martin! Végre egy jó hír!

És még aznap este kiderült, hogy van még disznó a háznál. Jennifer félrevonta őket egérlányokat, és röviden elmondta, hogy hát szóval az a helyzet, hogy most már másik szobában kellene elhelyezni a zsebegeret.
– Védekezzetek – felelte Françoise.
– Jó – felelte Jennifer.
Ezzel ezt meg is beszélték. Csakugyan védekeztek, szükségük volt rá, mert ők nem fokozatosan csinálták, mint Kissyék és Vanessáék, hanem már első éjjel a lényegre tértek, akárcsak Chantalék és Nialáék, illetve ez utóbbiaknál nappal volt. Jennifer nem tartott másnap részletes beszámolót, mint Niala, de röviden azért elmondta. Nem unatkoztak az éjszaka, állapította meg Kissy. Ők se. És Vanessáék se, ez akkor derült ki, amikor a mikró ásított egy nagyot, és a kérdő tekintetekre beismerte, hogy hajnalig nem aludtak. De védekezniük továbbra se kell.
Neki, Kissynek persze kell. De eddig azt hitte, csak otthon a hálószobában. Az iskola eszébe se jutott.
Hétfőn derült ki, törióra után, hogy itt is kell védekezni. Kissy gyanútlanul tett-vett a vécében, nyugodtan mosta a kezét, hiszen ide nem engednek be macskát – amikor hirtelen nekilökték a mosdónak, súly nehezedett a hátára, és egy kés jelent meg az arca előtt. A nyaka felé tartott, de Kissy nem várta meg, hogy elérje. Elfordította a felsőtestét, amitől a támadó lecsúszott róla, de bal karjával magához szorította Kissy hasát. Ő hirtelen hátrarúgott, de nem talált, erre teljes erejéből nekivágta a támadó bal csuklóját a mosdókagylónak. Tompa jajkiáltást és elmosódott szitkot hallott. Megint nekicsapta a mosdónak, s ahogy lazult a szorítás, elkapta a kést tartó másik kezet, és azt

meg a falnak csapta neki. A kés beleesett a mosdóba, Kissy ekkor megint dobott egyet magán, lelökte a támadót, fölkapta a kést és azzal együtt pördült meg. Támadója ezalatt fenékre csüccsent a földön.

Kissyt egy cseppet se lepte meg, hogy lány az illető. Hiszen ez a női vécé. Az se lepte meg, hogy egyáltalán nem ismeri. Ha már találkoztak volna, a lánynak eszében se lenne megtámadni őt, inkább kerül egy háztömböt, nehogy összefusson vele. De ki az ördög ez? Köznapi, jellegtelen arc, valószínűleg látta már, húsz ilyen arcú lány jár a suliba, de lehet, hogy harminc. Shindynek túl fiatal. Ki ez és mit akar?

– Ki vagy és mit akarsz? – förmedt rá, kezében a bicskával.

A lány tompa, dühödt morgást hallatott, aztán egy sor szitkot zúdított Kissyre. Sok közülük hasonlított azokra, amikért Lifepod négy rúgást és egy ütést kapott Vanessától, de ez a féladag annyit ki se bírna.

– Ez nem érdekel – közölte vele. – Azt kérdeztem…

– Mi folyik itt? – szólalt meg az ajtóban az igazgatónő.

Kissy csak egy ezredmásodpercre villantotta oda tekintetét.

– Nekem jött késsel ez a kis izé – intett a földön kuporgó alak felé. – Ki ez a…

– De hiszen nálad van a kés – mondta egy férfihang, amire Kissy már csakugyan odanézett. Egy pillanat múlva már érezte a bokáján a lány vízszintesen kaszáló rúgását, és fölpattant a levegőbe. Látta, ahogy a lány lába elsüvít alatta, s mire ő földet ért, az már félig fölkelt a helyéről. Kissy az egyik vécéfülke ajtajába vágta akést, előrelépett és nekilökte a lányt a falnak. Ellenfele jajdult egyet, aztán megint káromkodni kezdett.

– Változatos a szókincsed – mondta Kissy.

– Elég legyen ebből – állt meg mellettük madame Deseille. – Hallod, Monique?

Monique. Legalább a keresztnevét már tudja.

– Mit csináljak vele? – nézett az igazgatónőre. – A sulibüfében nem tudjuk elkészíteni, és egy rendes köretnek való sincs.

– Gyerünk az irodába – madame Deseille csak a kérdésre reagált. – Elég ebből a cirkuszból.

Két tanár már hessegette a tömeget az ajtóból, az egyik szájából elhangzott az a mondat is, ami a legalkalmasabb a kíváncsiskodók odacsődítésére. „Nincs itt semmi látnivaló.” De azért

Kissy kijutott a folyosóra pácienseével, akinek hátracsavarta jobb kezét, úgy vezette. Vagy tíz métert megtettek így, aztán Monique kilendült oldalra és hátrarúgott. A keze kicsúszott Kissy fogásából.

– Hagyd – mondta madame Deseille, amikor ő már készült utánavetni magát. – Kénytelenek leszünk értesíteni a rendőrséget.

– Madame ismeri ezt a vadmacskát?

– Hogyne, hozzánk jár… most fel van függesztve. Monique Arnel, aki helyett téged faggattunk azzal a nyomozóval a minap.

Kissy végre emlékezett. Barna hajú lány késsel… hát persze. Éppen hazatért Velencéből, és majdnem lecsukták késelésért, sajtmegvonással. Pedig ez a lány csinálta, és ő adta meg a nevét a zsaruknak. Akkor lesz még hozzá szerencséje hazafelé.

Nem lett. Franciaóra után jött az értesítés: Monique Arnelt megint őrizetbe vették madame Deseille újabb feljelentése után. Kissy sajnálta egy kicsit. A csajszinak semmi technikája ugyan, de nagyon elszánt és izmos. Ha elhozná a fiúját és a két bátyját, négyükkel egész jót lehetne verekedni.

Suli után motorra ült és bement Auteuilbe, megbeszélték, hogy úsznak egyet a kedvenc uszodájukban. A többiek már bent voltak, nem várták meg, hiszen ő jóval távolabbról érkezett. Kissy bement az öltözőbe, ösztönösen körülnézett, hogy nem lát-e kamerát valahol, majd gombolkozni kezdett, de ezalatt megszólalt a telefonja. Morzekód jött.

AIL OK YQ UR UZ IY.

Kissy helyeslőn megbillegette nagy füleit. Az AIL kész, délután induljon-e? Nimby.

Visszamorzézott.

IC IJ IK IM Auteuil UN, AIL UR OK IK. Ők Auteuilben úsznak, az AIL induljon csak nyugodtan.

Rögtön megjött a válasz. Kissy hátracsapott fülekkel olvasta.

IK UW IY UV UI UG IK IY.

Méghogy ő várjon, mert Nimby jön és segít neki öltözni! Megírta a választ, aztán kikapcsolta a telefont, hogy az a szemtelen egér lássa, kilépett a hálózatról. Elégedetten levetkőzött és ment zuhanyozni, mielőtt belebújik a fürdőruhájába.

IK UF IY ICH IK. Kissy Macska elé veti Nimbyt!

– Logikus – mondta a lépcső tövében tempózva Martin, amikor elmesélte neki. – Én is segítettem volna szívesen, csak hát már előbb itt voltam, és meg kellett védenem a lányokat a cápáktól.

Kissy már a lépcsőn állt és vízbe lógatta egyik lábát, de gyorsan visszahúzta.

– Elijesztettük őket – nyugtatta meg Jennifer. – Az egered persze csak kérkedik, nem ő védett meg minket. Együtt vertük vissza a cápákat.

– Meg is fogtatok néhányat?

– Akartunk, de mihez kezdtünk volna hallal citromlé nélkül?

Kissy bólintott. Jogos. Körbepillantott a medencén és az embereken. Nyugodtak mind, fürdőznek, úszkálnak. Mert három bátor kisegér elriasztotta a cápákat.

– Majd hazafelé – mondta Martin.

Kissy megint bólintott, a víz hőfokát próbálgatta. Kellemes volt. Lépett egyet a lépcsőn, aztán fölkapta a fejét.

– Mi lesz hazafelé?

– Segítek öltözni neked – magyarázta a fiú szolgálatkészen, és megvárta, hogy neki fölcsillanjon a szeme, mielőtt befejezi: – és a lányoknak.

Kissy dühösen lépett egyet felé, és összecsapott fölötte a víz.

Két nagy pizza látta kárát a nyolc farkaséhes kisegér úszkálásának – fizikailag csak négyen voltak, de kettő helyett éhesek mind –, egy sonkás-mozzarellás és egy tenger gyümölcse. Még egy-egy cikk volt mindkettőből, s már tanakodtak, mit rendeljenek még, vagy esetleg rohanják meg a cica hűtőszekrényét – amikor Martin az asztalra tette kezét és kopogni kezdett az ujjával.

- ..-. . -... . -..-

Kissy megdermedt. Shindy? Az ő háta mögött?

Nem mozdult, bár a kezét kibiztosította. Bízott a társaiban, ők megvédik. A lányok figyelmesen tanulmányozták őt, azaz persze a háta mögé néztek.

– Sült krumplit is ehetünk – mondta Jennifer, és közben kérdőjelet rajzolt az asztalra.

– Kecsöppel – tette hozzá Martin, és tovább kopogott.

--. .. ..- ..- - -.. ... .-. ..-. -.-

Kissy döbbenten meredt a kedvesére. Martinnek láza van? Hogy kerülne Masszív az ő háta mögött balról a harmadik asztalhoz?!

Pontosan emlékezett, hogy annak idején Martin fedezte föl Cindyt az utcán, így tudták meg, hol lakik, és Artois emberei innen tudták, kit kell követni, amikor Cindy megkapta a drótot és elindult Louviers-be. Ha Martin akkor nem ismeri föl Cindyt, akit személyesen nem is látott azelőtt, akkor Gabrielle… akkor ők csak sokkal később tudják meg, hol van a gyártelep. Jóvátehetetlenül elkéstek volna.

De a rokfor lyukaira, hát Cindyt itt látták Courbevoie-ban netcafézni! Ő itt lakik, nem épp a legközelebbi netcaféba ült be, nyilván szándékosan utazott kicsit messzebb. No de Masszív?! Lyonból jár ide pizzát enni?

Lekopogta a városnevet. -.- -- -. .--

– Én is tudom, egérke – bólintott a fiú. – Márpedig akkor is Echo Bravo India Kilo India Whisky.

Kissy a lányokra nézett. Chantal és Jennifer egyszerre bólintott.

– Ő az – mondta Jennifer –, és most rendel, úgyhogy együk meg a pizzánkat és esetleg még némi sült krumplit, lesz időnk rá.

Volt idejük rá. Kissy pár perccel később kiment a mosdóba, ekkor volt alkalma megnézni Masszívot; csakugyan ő volt az. Fehér ingben, barna nadrágban ült, egyedül volt és levest szürcsölt. Erőlevesnek tűnt, tojással.

Kissy a mosdó előtt bekanyarodott és kisurrant az épületből. Masszív kocsijának rendszámát már korábban kikeresték az adatbázisból, magát a kocsit azonban nem találta sehol. Az egész parkolót végignézte. A shindy vonattal jött. Vagy kiszállt három sarokkal odébb és sétált egyet. Bárhol lehet a kocsija.

A rendőrség nem követi Masszívot, a kocsiján sincs jeladó. Csak a számítógépét figyelik, Maszaték „brutál kukucs” programjával, őt magát nem. Ezt a hadnagy mondta el, mert persze fölhívta nyomban. Sikerült ellenőrizni a történetet, amit Masszív előadott a pisztolyáról, stimmel. A terv az volt, hogy ebben az esetben kiengedik és nagyon ráállnak. Hát kiengedni kiengedték: itt van. De csak a gépét figyelik továbbra is, a rend-

őrségen valaki arra jutott, hogy a pofa nem elég nehézfiú ahhoz, hogy huszonnégy órában megfigyeljék.

– Shindy – vetette ellene Kissy.

– Tudom – felelte Pierre. – De akkor sincs mit tenni, ez a döntés és kész.

A Jerry gyors tanácskozása arra jutott, hogy egy telefon elvesztését megkockáztathatják: ha el tudják rejteni a kocsiban, érdemes lenne megtudni, hova megy a pofa. Az alvázra is lehet ragasztani, és később érte menni. Ha Masszív megtalálja, akkor sincs gond, számzárat tesznek rá, anélkül semmire se felel, ha pedig rossz számot kap, töröl minden adatot. Nimby máris fölrakta a programot Kissy telefonjára, és a zsebében lapult Martiné, hogy beszélhessen a többiekkel, miután a sajátjából nyomkövetőt csinált. De kocsi híján ezt nem tudják megcsinálni.

– Tessék – adta vissza párja telefonját az asztalhoz visszatérve. – Leveheted a szoftvert, Nimby.

– Már lent van – cincogta a fülhallgatója Vanessa hangján. – Mit csinál Vader?

– Tömi a fejét – felelte Chantal. – Mint mi.

Jennifer készült el elsőként és rögtön indult is a motorjához; ha a pofa elmegy, követi. De Vader csak akkor került elő, amikor már Chantal is odakint őgyelgett.

– Elindul, gyalog – jelentette Jennifer. – Chantal utánasétál, én készenlétben maradok motorral.

– Erre ki kellene találni valamit – morfondírozott Vanessa, aki ez idő tájt rokonlátogatóban volt a családjával, és valamelyik hegyoldali villa erkélyéről szemlélte az álomszép látképet, míg velük beszélt. – Ha gyalog mennek, aztán a pofa taxiba ugrik, meg vannak lőve. Motoron viszont nem lehet követni valakit, aki mondjuk tíz háztömböt sétál.

– Majd kitalálunk – mondta Kissy. – Végeztünk, indulunk mi is.

Martin fizetett, kisurrantak a motorjaikhoz és várakoztak. Jennifer már nem volt ott, lassan elindult, mire eléri a következő sarkot, Masszív rég elhagyja.

– Ha a pofa tényleg sétál tíz sarkot és bemegy egy házba – mondta Nimby –, akkor Jennifer visszaviszi Chantalt a mocijához és kész. Nagyobb gond a taxi.

– Követjük – felelte Vanessa, mintha ő maga szándékozott volna megtenni.
– Aha, csak mi van, ha kimegy a sztrádára és faképnél hagy benneteket?
És pontosan ez történt.

Masszív két sarok után leintett egy taxit. Chantal nyugodtan továbbment, mintha amúgy is arra vitt volna az útja, Jennifer pedig rálépett a gázra és a taxi nyomába eredt. Kissyék is elindultak, villámgyorsan egyeztetve. Martin követte Jennifert. Kissy vitte Chantal sisakját is, fölvette társát és visszarobogtak a falatozóhoz. Chantal leugrott, s mire Kissy körbefordult, már ő is ott volt mellette motorostul.
De hiába nyomták a gázkart. A taxi fölhajtott a Périphérique-re, begyújtotta az AFT-t és eltűnt.
– Mi az az AFT? – tudakolta Kissy, ráérősen gurulva a boulevard Suchet-n.
– Utánégető – felelte a pilóta kisebbik lánya. – Vadászgépeken van, jelentősen megnöveli a tolóerőt.
– Hi, honey – szólalt meg Tom hangja.
– Hi, daddy – felelte Jennifer. – Az egész Jerry vonalban van.
– Sziasztok, sajt kellene?
– Nem – felelte Nimby. – Szia, Tom. Egy taxi úticélját kellene megtudnunk, de anélkül, hogy az utas értesülne róla.
– Shindy?
– Csakis!
– Kit bántott?
– Most remélhetőleg senkit. Masszív az.
– Értem. Mit tudtok a kocsiról?
– Lima Uniform Alfa Foxtrot India Delta Zulu – felelte Nimby.
Tom nevetett.
– Ugyanez közönséges földi nyelven?
– Louis Ursule egy-kilenc-hat Désiré Zoé.
– Így már világos. Maradjatok vételben, Roger.
Kissy döbbenten hallgatta. Tom soha nem szólította őket fedőnéven.
– Itt hat-kettő-tizenegy, vétel – mondta Tom.
– Hat-kettes, hallgatlak – felelte egy távoli női hang.

– Egyeske, szívesség kellene. Meg kellene tudni egy kolléga úticélját. De az utas nem foghat gyanút.

– Balhé van, hat-kettes?

– Egyelőre semmi, egyeske. A lányomék kértek meg rá.

Kis csend.

– Csak nem valami pedofilt üldöznek már megint?

Kissynek elakadt a lélegzete. Még szerencse, hogy a motor nem hallotta, megtorpant volna ijedtében, és ő ballisztikus pályán fúródik az előtte haladó Suzukiba.

Hát már a taxisok is tudják?!

Hogy lehet így nyugodtan shindyt fogni, ha egész Párizs tudja már, hogy ők mit csinálnak? Egész Párizs? Talán egész Île-de-France! Egész Franciaország!

– Dehogynem, egyeske – felelte Tom. – De nem hiszem, hogy a kolléga bajban lenne, az utas nem sejt semmit.

– Vettem, hat-kettő, melyik kollégáról van szó?

– Várj, egyeske. Nimby, mondd megint azt a rendszámot!

– Louis Ursule egy-kilenc-hat Désiré Zoé.

– Vettem, hat-kettő-tizenegyes, Louis Ursule egy-kilenc-hat Désiré Zoé. Ez nem nálunk van, megkeresem a cégét, addig vége.

– Kösz, egyeske, vége. Meséljetek, egérkék, miért üldözzük a pasast?

– Mert idejött Lyonból – felelte Nimby.

– És?

– Nincs „és”. Ennyit tudunk. Azért üldözzük, hogy többet is megtudjunk.

– Hát ez nem sok. És ha megtaláljátok, kiveritek belőle, hogy miért jött?

Vanessa csettintett a nyelvével.

– Remek ötlet!

De amikor Egyeske megint jelentkezett, már látták, hogy nem lesz itt verés. A taxi a Maillot-kapunál tette ki Masszívot.

– A Dauphine-kapunál vagyunk – mondta Jennifer. – Mire odaérünk, a pasas rég felszívódott.

– Én gyorsabb vagyok és most nincs utasom – mondta Tom –, megpróbálhatok odamenni, csak fogalmam sincs, hogy néz ki az ipse.

– Hol vagy, apa?
– Éppen a Georges Cinq előtt.
– Ugyan, nagy kék cica – mondta Chantal –, még az Étoile-ig sem érsz el, mire Masszív kényelmesen lesétál a metróba és nyoma vész.
– Hát az igaz…
– Hagyjuk a csodába, egérkék – szólt bele Kissy. – Találkozunk a Maillot-kapunál és összedugjuk a fejünket.
– Jó – mondta Martin –, legyen a mociparkoló a metróállomás előtt, cin-cin.
– Cin-cin – felelte Kissy, és nagyot sóhajtott. Összedugják a fejüket, persze, de annak csak annyi haszna lesz, hogy a járókelők nyolc nagy fület csodálhatnak meg egy csomóban.
Ők is közel voltak már a Dauphine-hoz, egy perc múlva már az Amiral-Bruix-n gurultak. Megkerülték a Maillot-kaput és beálltak a parkolóba. A másik kettő nem volt ott, csak a motorjuk.
– Echo Bravo India Charlie – szólalt meg Martin a fülükben. Chantal olyan gyorsan pördült meg, hogy Kissy egy pillanatig az új irány szerint nézett a háta mögé. Aztán átszaladtak a boulevard Pereire-en, átsurrantak egy kis teherautó alatt, és füstölgő tappancsokkal fékeztek Jennifer mellett.
– Hát te?…
– Vader most ment be – intett a társuk az épület felé. Kissy döbbenten meredt rá.
– Hát nem veszett el?
– Újra meglett. Abban a pillanatban vettük észre, amikor belépett. Úgy harminc másodperce. Martin bement utána.
Kissy azonnal megindult a bejárat felé, de két lépés után megtorpant. Egy pincér jött vele szembe, karján tálcával, amit kivitt a kerthelyiségbe.
– Étterem?…
– Hé, egérke, ébredj – bökte oldalba Chantal. – Ez a Le Congrès-Maillot. Innen háromutcányira kisegereskedtél, rémlik valami?
Kissy fölkapta a fejét. Körülnézett. Persze, a Maillot-kapu túloldalán kezdődik a Bois de Boulogne, boulevard Maillot és Barrès, az voltaképpen egyetlen utca, aztán jön a Charcot.

Azon a sarkon akadt össze élete első shindyjével. És a következő utcában volt apró egér.

Mindez egy szempillantás alatt cikázott át az agyán, és máris mondta:

– De hát most evett!

– Igen, egérke – felelte Chantal türelmesen –, mi is láttuk.

Kissy fejében gyanú kezdett kikristályosodni. Olyan érzése volt, mint amikor a szoba közepén lapul egy fotel alatt, és tudja, hogy a lyukhoz vezető útvonalak egy részénél ott leskel a cica, neki pedig villámsebesen találnia kell egy…

Ekkor suttogni kezdett a fülében a telefon.

– Vader az emeleten hátul ül egy férfival – jelentette Martin. – Összehajolva tárgyalnak valamit.

– Közelebb tudsz menni? – kérdezte Jennifer.

– Kizárt. Már a szomszéd bokszból se hallanék semmit, és gyanút fognának.

– Csinálj fotókat.

– Próbálok.

Kissy bólintott. Igen, ezt érezte meg az imént.

– Vadernek tehát ezzel az ürgével volt találkája – állapította meg. – De csak rövid ideig lesz együtt vele, különben itt evett volna. Azért ebédelt korábban, hogy innen bármikor eljöhessen. Nem jár egyenes úton, fontos neki, hogy ki ne hallgassák és bármikor kereket oldhasson.

– Könnyen meglehet – mondta Vanessa, és a lányok is bólogattak.

– A pofa eltéveszthetetlen – mondta Martin. – Tökkopasz, és piros-kék kockás inget hord.

– A fedőneve Jabba – jelentette ki Nimby.

– Nem rossz – felelte Martin –, csak ez egy vékony, középtermetű ürge.

– Annál jobb – vágta rá Vanessa –, az első shindyjeinknek is női neveket adtunk, mert azok illettek rájuk a legkevésbé.

– Amikor kijönnek, váljunk kétfelé – mondta Chantal. – A tietek Jabba, mi Jenniferrel rátapadunk Vaderre.

– Rendben – mondta Kissy –, igazi önzetlen egértárs vagy.

– ?…

– Vader kapott már pofont, de Jabbának mi adhatjuk az elsőt.

– Ha okot ad rá – mondta Pi.

– Okot fog adni – felelte Vanessa. – Egy shindyvel susmusol egy étterem hátsó zugában, biztos, hogy nem jár egyenes úton.

De Jabba igenis egyenes úton járt. Öt perccel később kisétált az étteremből és nyílegyenesen átment az állomásra, majd helyet foglalt egy kocsiban, a zsebéből elővett egy regényt, és föl se nézett hosszú-hosszú ideig. A néhány üléssel távolabb lapuló két kisegér már attól tartott, hogy lemennek a térképről, a RER C vonalát alighanem azért építették ilyen hosszúra, hogy ők feladják a nyomozást, valahol kiszálljanak és Jabba megléphessen.

Egy Ablon nevű állomásig utaztak, Kissyéknek fogalmuk se volt, hogy hol lehet. Nimby mondta meg a térképről, hogy Orly mellett vannak. Egy-két gép el is húzott a magasban, amíg Jabba nyomában haladtak a kisváros utcáin. Könnyű volt követni, egyszer sem nézett vissza. Néhány saroknyit ment a kopott, szegényes utcákon, aztán becsöngetett egy ház utcára nyíló kapuján. A két egér közömbösen haladt felé az utca túloldalán. Vagy száz méterre voltak, mikor valaki kinyitotta a kaput és Jabba bement.

– Oké – mondta Kissy. – Eddig eljutottunk. Hogyan tovább?

– Felhívom Pierre-t – mondta Vanessa –, nézzen utána a címnek a nyilvántartásban.

De erre nem volt érkezése. A hadnagy foglalt volt, és fél perccel később, amikor a két egér a kapu elé ért, az kinyílt és egy csomó férfi özönlött ki rajta. Fegyver volt náluk.

– Szép napunk van egy kis sétára, igaz? – kérdezte Jabba. – Na emeljétek csak föl szépen a kezeteket. Mint a filmekben, gyerünk! A barátaimnak már viszket az ujjuk a ravaszon.

Kissy és Martin egymásra nézett. Lassan fölemelték a kezüket, és közben hangtalanul megbeszélték, hogy nem adják olcsón a farkincájukat.

– Papa Zulu! – szólalt meg a fülükben két-három szólamban a vészjel. Egerek veszélyben, mindenki a helyszínre! A többiek nem láthatták a támadókat, de Jabba hangját hallották, és ez elég volt.

– Uniform Romeo – jelentette Chantal, hogy indulnak. Ők ez idő tájt a Lyoni pályaudvaron ténferegtek, a vonatra vártak, az-

azhogy arra csak Masszív várt. De akkor most faképnél hagyják és jönnek.

– Oscar Foxtrot Yankee Uniform – közölte Nimby pillanatok múlva, hogy taxival félóra. Mármint a lányoknak persze. Maga Nimby otthon volt Franconville-ben, felmérhetetlen távolságra innen.

– Charlie Charlie – hallotta Kissy még Niala hangján a rendőrség kódját, aztán kirántották a fülhallgatóját.

– Au! – jött meg a hangja. – Finomabban!

– Pofa be – mondta a nagydarab alak, aki elvette a fülhallgatóját és a telefonját, pár pillanatig szemlélte, aztán kiszedte belőle az aksit. Martiné ugyanígy járt.

– Mit akarnak tőlünk?! – kérdezték majdnem egyszerre.

– Azt mondtam, pofa be – ismételte a nagydarab. – Gyerünk befelé.

A két Jerry felemelt kézzel, négy fegyveres gyűrűjében besétált a kapun, ami becsukódott mögöttük.

Kis, homályos előszobán át egy nagyobb, ugyanolyan homályos szobába terelték őket. Áporodott volt a levegő. Bútort alig láttak, de aztán előkerült két szék, azokra ültették le őket.

– Úgy – mondta a nagydarab, és egy asztalra dobta szegény telefonjaikat. – Most már beszélhettek, sőt ajánlom, hogy beszéljetek.

– A kezünket leengedhetjük? – kérdezte Martin.

– Csak nyugodtan.

Leengedték a kezüket. Kissy érezte a derekán, a ruha alatt a fegyvereit, nem motozták meg őket, nem is számítottak rá, hogy ilyesmi lehet náluk. Viszont mindegy is, négy megtermett férfi, akik közül kettőnél pisztoly van, Jabbánál rövid csövű puska, a nagydarabnál pedig hosszú csövű – akárha egy hadsereg lenne, csúzlival és késsel nem mennek semmire.

– Nehezen viselem a hosszadalmas meséket – közölte Jabba –, kíméljetek meg az olyanoktól, hogy pont erre vitt az utatok. Az étteremben ott ültél és felém sasoltál – mutatott Martinre –, és azóta követtek. Halljam, ki küldött!

Kissy sóhajtott.

– Szerintem mondjuk el nekik.

– Szerintem is – bólintott az egere nyugodtan.

– Oké – mondta Kissy, és szemrebbenés nélkül farkasszemet nézett Jabbával. – Azért követtünk, mert Arnold megkért rá.

Ebben a szempillantásban találta ki. S közben magában azt mondta: egy.

– Hát az meg kicsoda? – röffent a nagydarab, aki szemlátomást a főnökük volt.

– Akivel ő beszélgetett az étteremben – biccentett Kissy Jabba felé.

– Így hívják a tagot? – dünnyögte a Főnök.

– Dehogyis – felelte Jabba és Kissy egyszerre, és a Jerry Alapítvány Dörzsölt Kisegere máris folytatta: – Marc az igazi neve. Marc Vainqueur. De mi csak Arnoldnak hívjuk, mert akkora, mint Schwarzenegger, és imádja a filmjeit.

– Honnan ismeritek?

– A nagybátyám haverja. A bácsikámnak van egy privátkopócége, és mi amolyan gyakornokfélék vagyunk. Időnként kapunk egy-egy feladatot, hogy kövessünk vagy figyeljünk meg valakit. Eddig főleg olyanokat, akik be voltak avatva és direkt próbáltak minket kicselezni, de most már idegeneket is.

Büszkén fölszegte fejét: lám, már a második osztályban is megállja a helyét az egerével együtt.

Kis csend állt be, a férfiak egymásra néztek, Kissy pedig azt gondolta: kettő.

A Főnök elgondolkodva billegette karján a vadászpuskát, Kissy pedig gyengéden kivette a kezéből, tusával maga felé fordította, és úgy nyomta a csövet a Főnök szájába, hogy néhány fogát is kitörte vele. Egyelőre csak gondolatban. Még nem jött el az ideje.

– És aztán? – kérdezte a Főnök.

– Mit aztán? – kérdezett vissza Kissy.

– Mit csináltatok volna, ha nem kapunk el benneteket?

– Hát hazamegyünk és megvacsorázunk – felelte Kissy szolgálatkészen. – Holnap elmondjuk a bácsikámnak, hogy hazáig követtük az ürgét, ő pedig megdicsér minket és ad másik feladatot. Sajnos igazit még nem kaphatunk, de azt mondta, hamarosan.

– Aha – dünnyögte a Főnök. – És hogyan ellenőrzi, hogy nem lógatjátok be?

Kissy felháborodott képet vágott.

– Mit képzelsz te rólunk?! Ha nem lennénk megbízhatóak, a bácsikám rég kitett volna minket. Ebben a szakmában ez alapszabály.
– És persze a diszkréció is – tette hozzá Jabba.
– Még szép – vágta rá Kissy.
Három, gondolta közben.
– Szóval ha most kilökünk titeket az utcára, elfelejtitek az ide vezető utat?
– Húsz euróért igen – szólalt meg Martin.
– Húsz euró? – nézett rá a Főnök fenyegetően, és közelebb is lépett.
– Persze – pillantott rá Martin tökéletes nyugalommal. – A bácsikája egy tízest ad minden megbízatás után, de te idegen vagy, nem várhatod, hogy ugyanannyit kérjünk.

A Főnök nemcsak nagydarab volt, hanem csúnya is. Szétlapított krumpliorra és formátlan szája volt, Kissy le merte volna fogadni egyheti sajtadagjába, hogy bokszoló. Vagy az volt, mielőtt átnyergelt a jelenlegi iparára. Gyerekpornó, remélhetőleg. Megérdemelnének egy finom kis pornókereskedő bandát.
A formátlan száj és a krumpliorr most furcsa, kontrollálatlan mozgásba kezdett, amit Kissy érdeklődve figyelt. Majd a száj rándult egyet és hahota tört elő belőle.
– Hahahaha! Egy húszasért elfelejtitek ezt a címet, mi?! Na ide figyelj, cicám! – azzal Kissy orra alá dugta az öklét. – Három hete tudom, hogy szaglásztok! – üvöltötte. – Három hete! Van pár jó trükkötök, ezt el kell ismerni, de engem sem ejtettek a fejem lágyára! És a főnökömet meg pláne nem! Úgyhogy most nagyon gyorsan kezdjetek el énekelni! Meg vagyok értve?!
Kissy arra gondolt, hogy a pasas kétszeres tévedésben van. Ők nem szaglásznak három hete, legalábbis őutánuk nem, és hát ő – nem cica. A pasas is rá fog erre jönni, de csak a mentőautóban. És még arra is gondolt, hogy négy.
– Azt akarod, hogy őszintén beszéljünk? – kérdezte Martin.
– Méghozzá nagyon gyorsan – sziszegte Jabba, egész közel hajolva a fiú arcába.
– Akkor is, ha nem tetszik majd az igazság?
– Ki vele, amíg futja a türelmemből – lihegte az arcába Jabba.

– Hát jó – felelte a fiú elszántan. – Akkor megmondom az igazat. *Baromi rossz a szájszagod.*

Jabba felhördült és óriási pofont akart adni Martinnek, aki az utolsó pillanatban kitért az ütés elől, és a pasas bezuhant kettejük széke közé. A következő zaj a Főnök röhögése volt.

– Úgy kellett, te marha. Kászálódj föl! Bátor gyerekek vagytok, az biztos. Kár, hogy a bátorság most nem segít. Motozzátok meg őket és le velük a pincébe! Majd a főnök szóra bírja őket.

A másik két pasasnak már nem volt fegyver a kezében, valahol az egerek háta mögött letették őket. Az egyik, a szakállas odalépett Kissyhez és feléje nyúlt, de ő fölpattant és lekevert neki egy pofont. Csak simát, nem jerryset.

– Kiürítem a zsebeimet – mondta neki –, de ha egyetlen ujjal hozzám érsz, két fogad látja kárát.

– Höhö – vigyorgott a szakállas –, nem is rossz az ár!

Kissy megint ütésre emelte a tenyerét, de a Főnök leállította a szakállast.

– Elég a szórakozásból, pakoljátok ki a zsebeiteket és gyerünk a pincébe!

Amikor a négy pasas elhűlve megszemlélte a Nimbuszokat és a kéttucatnyi acélgolyót, Kissy arra gondolt: öt.

– Ezek meg micsodák? – hajolt a Főnök az asztalon fekvő csúzlik fölé, a kezét hátul összekulcsolva. Ha egyedül lett volna, Kissy haladéktalanul kettétörte volna az asztallapot a pasas orrával, és ez csak a kezdet lett volna. Vagy ha akár itt vannak mind a négyen, de nincs fegyverük. Egyedül a fegyvereknek köszönhetik, hogy nem verték őket fasírttá már az utcán.

– Mégis minek látszanak? – kérdezte Martin.

– Miért vannak ezek nálatok?

– Te kérdezed, amikor nektek sokkal nagyobbak vannak?

A Főnök fölhorkant.

– Elég a rizsából! Válaszolj, ha jót akarsz!

– És ha rosszat akarok?

– Azt megkaphatod! – bömbölte a Főnök lila fejjel, de ekkor megszólalt a negyedik, akit Kissy ebben a pillanatban nevezett el. Szőke loboncа volt, Kissynek az egyik terrorista jutott eszébe róla, akivel Bruce Willisnek eléggé meggyűlt a baja a Naka-

tomi-toronyban. De nem emlékezett se az alak, se a színész nevére, úgyhogy elnevezte a pasast Németnek.

– Ne csináld már – mondta Német –, nem látod, hogy szórakozik veled?

– De – röffent a Főnök lassan –, látom. Majd aztán visszakapod, kispofám, majd én is szórakozni fogok egy kicsikét. Na tűnés a pincébe, de szaporán, ne is lássalak itt! Kísérd le őket!

Végre elkövettek egy hibát, gondolta Kissy, hat percbe beletelt ugyan, de ez aztán hiba a javából. Végzetes hiba. Martin úgy feldühítette a Főnököt a pimasz válaszaival, hogy elfelejtették befejezni a motozást.

A pincébe vezető szűk, félhomályos lépcsőn a Szakállas terelte le őket rájuk szegezett pisztollyal és egy ugráló fényű zseblámpával, amit a bal kezében tartott. Olyan mélynek tűnt, mint Gabrielle börtöne, és majdnem olyan sötétnek is. De itt aligha tartanak gyerekeket. Akkor őket nem ide zárnák.

Vasajtóhoz értek, a kulcs benne volt a zárban. Nem volt bezárva.

– Nyissátok ki és befelé. Még három lépcső van az ajtó mögött, ne essetek orra.

Martin megnyomta az ajtót, az nyikorogva feltárult, és ők beléptek. A Szakállas most is a földre világított, hogy lássák a lépcsőt.

– Papa India – mondta Martin hirtelen, és ellépett jobbra.

– Mi van? – kérdezte a Szakállas, de ekkor Kissy ellépett balra, Martin pedig megragadta az inget a pasas nyakán, és teljes erőből megrántotta. A Szakállas zuhanórepülésben szállt le a három lépcsőfokon, tompa üvöltéssel, s közben Kissy kiemelte a kezéből a lámpát. Mire a csattanás felhangzott, ő már a zárat kereste.

– Fényt – suttogta Martin, Kissy megtalálta a zárat, bevilágított a helyiségbe, és a másik kezével a kulcson matatott.

– Megvan a pisztoly!

Fentről kiabálást és a lépcsőn dübörgő lépteket hallott, gyorsan kirántotta a zárból a kulcsot és bevágta az ajtót. Egy pillanat múlva nekivágódott valaki az ajtónak, Kissy majdnem elrepült, de megtartotta. Az ajtó csak résnyire nyílt ki, és benyúlt rajta egy kar. Martin ott termett és belevágta a kését. A kar egy ordítással eltűnt, ő pedig bezárta az ajtót.

Két másodperc múlva a Szakállas fölött térdeltek. A homloka vérzett, de kezdett mocorogni.

– Kötözzük meg – suttogta Kissy, és egy pillanat alatt elővarázsolt késével végighasította a pasas ingét. Martin bal kézbe vette a pisztolyt és ő is segített. Néhány másodperc alatt leszedték róla az inget, nem különösebben ügyelve a bőre épségére, aztán hátracsavarták a kezét és összekötözték az anyaggal.

– Tart – vélte Martin.

Megmozgatták a pasas csuklóit, a csomó lazulni kezdett.

– Nem tart – mondták kórusban. Már végig is hasították a nadrágszárát is, és levágták róla. A balt. Egykettőre csomó lett abból is.

– Ez már tart – sóhajtotta Kissy.

Felálltak és egymás nyakába borultak.

Az ajtón felhangzó dörömbölés riasztotta fel őket. Valószínűleg eddig is dörömböltek, de nekik nem jutott érkezésük észrevenni.

Elengedték egymást. Hét, gondolta Kissy. De lehet, hogy nyolc vagy kilenc. Nem, annyi nem lehet. Hét vagy nyolc.

Martin leguggolt a Szakállas mellé, az arcába világított és adott neki néhány kisebb pofont. A pofa nyöszörögni kezdett.

– Zavar a zaj – mondta neki a fiú. – Szólj nekik, hogy hagyják abba.

Nyöszörgés volt a felelet.

– Csönd legyen odakint! – süvöltötte Kissy. A dörömbölés elhallgatott. – A haverotok egy kicsit rosszul lett, és most a mi túszunk. Tűnés föl, vagy még rosszabbul lesz!

– Talán bizony lelövitek? – röhögött föl Jabba.

– Nemcsak pisztolyunk van, okoskám. Elfelejtettétek befejezni a motozást.

Csend. Jabbáék korlátolt agyában alighanem lassan ölt testet az a szó, hogy *tényleg*.

– Azt mondtam, tűnés! – csattant föl Kissy, s mivel mozgást nem hallottak, Martin odahajolt a Szakállashoz. Az arcába világított és megvillogtatta a szeme előtt a pengét.

– Ne! – sikította a pasas nevetséges fejhangon, aztán felüvöltött: – Kés van náluk… tegyétek, amit mond!

– Hát jó – mondta a Főnök. – Itthagyunk titeket… de ezt még megkeserülitek!

A két egér egymásra nézett a félhomályban, amit a falakról visszaverődő lámpafény adott. A lépcsőn hallatszottak a távolodó léptek.

– Van egy rossz hírem – guggolt le Kissy a Szakállas fejéhez. Közben azt gondolta: nyolc. Vagy kilenc. – Egy csomó édes kis játékszert hagytatok a zsebünkben, és mesterei vagyunk a kínvallatásnak. – Egy másodpercre szünetet tartott, és Vanessára gondolt, aki elvárja tőle, és ő soha nem okozna csalódást a drága kis bogárnak. – No jó, ez talán túlzás, mesterek még nem vagyunk. De szépen haladunk, már két ipse volt, akiket mi ketten bírtunk szóra, persze a bácsikám felügyeletével. Hát mit mondjak, igyekeztünk. A Doki azt mondta, örül, hogy nem kell őket megmentenie, mert kutya kemény munka lenne. No jó, eleget dumáltam, mesélj most már te is valami szépet.

– Kik… kik… kik… – nyögte a Szakállas, és egy kissé az oldalára fordult. Kissy visszafordította hasra és ráült a hátára.

– Nem veheted zokon, ebben a lyukban még egy szék sincs. Szóval?

– …kik vagytok?

– A maffia – felelte Kissy magától értetődően. – Csak nem olyan kis amatőr társaság, mint a tietek, hanem az igazi. Titeket a rendőrség fog majd elvinni, de ez ne tévesszen meg, ők is a mieink. Ha nem mondunk elég szépeket rólad a bácsikámnak, szörnyű nehéz életed lesz a börtönben. Úgyhogy ideje a tárgyra térni.

Kilenc vagy tíz.

– Mesélj – vette át a szót Martin. – Egy csomó mindent már tudunk, de nem mondom meg, hogy mit. Kezdjük a nevekkel. Van köztetek, akinek már tudjuk a nevét. Halljuk mind a négyet. Kezdjük veled.

– Billot… Jean Billot.

– Jól van, Jean, látod, fog ez menni. Hogy hívják a kopaszt, akit követtünk?

– Olivier Tocheport.

– A férfiszépséget, aki dirigál nektek?

– Joseph Viguié.

– És végül a szőke szépfiút?

– Simon Grézaud.
– Nem is volt nehéz, ugye? – mosolygott Kissy. – Lássuk azt a kis üzletet, amit visztek.
Csend, másodperceken át. Tíz, gondolta Kissy, vagy tizenegy.
– Oldjuk meg a nyelvedet? Sajnos nincs nálunk semmilyen drog, amitől a legféltettebb titkaidat is kibeszélnéd, csak némi szerszámok vannak. Ronda munka lesz, de hatásos. Fogó van nálad, drágám?
– Pillanat, édesem – mondta Martin, átadta neki a pisztolyt és kotorászni kezdett a zsebében.
– Ja igen – élénkült meg Kissy –, egy nevet kihagytál. A főnök nevét, akire vártok. Volnál oly szíves?
– César Baras… őt kérdezzétek! Ez az egész az ő bulija, én csak a gépeket kezelem!
– Milyen gépeket? – tudakolta Martin.
– Számítógépet… nyomtatót… laminálót, meg ami kell!
– És mit csinálnak ezek a gépek? – kérdezte Kissy.
– Iratokat… útleveleket, igazolványokat, jogsit, meg mindent.
– És pénzt – mondta Martin. Nem kérdezte, állította.
– Azt is… hiszen tudjátok. Tudtok mindent.
– Sokkal többet, mint hinnéd – felelte Kissy, és ez igaz is volt. Például tudnak egy saját külön morzeábécét, és ő maga kitűnő fejszámoló is. Ezeknek az embereknek az ügyleteiről éppenséggel nem tudtak semmit, de majd bolondok lesznek elárulni.
– Mit is mondtál, hol vannak a gépek? – érdeklődött Martin.
Tizenegy vagy tizenkettő.
– Semmit… erről nem szóltam semmit…
– De ugye belátod, hogy ez tarthatatlan állapot, és sürgősen javítasz rajta?
– A pincében. Nem itt… van egy rendes pince is, biztonságos… páncélajtó meg minden…
– Hogy lehet bejutni?
– Figyeljetek… engem agyonütnek, ha ezt elmondom nektek…
– Kicsoda tenne ilyen csúnya, durva dolgot? – kérdezte Kissy rosszallóan, és még cöcögött is.

– A főnök meg a többiek.

– Nem hiszem, hogy őmiattuk érdemes aggódnod. Ők most börtönbe kerülnek. Nyilván te is, de ha elmondasz mindent, akkor azt a bíróság *is* enyhítő körülménynek fogja tekinteni. És a mi főnökeink is értékelni fogják. Ezért a négy pitiáner csibészért igazán ne fájjon a fejed.

– A páncélajtó kódja egy-négy-három… öt-kettő-öt-három.

Kissy villámgyorsan mnemonikot fabrikált hozzá, és tudta, hogy az egere is ezt teszi. ADC EBEC. *L'amour des chats est beau est cher.* Szörnyű, hogy pont macskás dolog jutott eszébe, de éppen ezért lesz könnyű megjegyezni. Egeres dolog mégse juthatott az eszébe, az S betű nem szerepel a számjegyeik között.

– És még? – kérdezte Martin. – Van valami egyéb trükk? Vigyázz, mert van rá esély, hogy a főnök veled nyittatja ki azt az ajtót.

– Nincsen semmilyen csapda, ha erre gondolsz. Ha a számokat beütötted, csak ki kell nyitni az ajtót. De…

– De?

– De most, hogy engem elkaptatok… lehet, hogy Joseph lemegy és átkódolja.

– Van valami trükk arra, ha feltörik az ajtót? – akarta tudni Kissy. Tizenkettő, esetleg tizenhárom.

– Nincs. De azt nem tudjátok bicskával…

– Ugyan már. Nem mi fogjuk csinálni, hanem a nagy srácok erős szerszámokkal. Ugye nem fog felrobbanni vagy effélét? Ha valakinek baja esik, azt soha nem bocsátanád meg magadnak… mert fájni fog…

– Nem, semmi… nincsen ott semmi, ami felrobbanhatna.

A két egér egymásra nézett.

– Mit tudsz arról az ürgéről, akivel kopasz barátod találkozott ma Párizsban?

– Semmit… csak annyit mondott, hogy találkozik valakivel, de rögtön őutána jöttetek ti, úgyhogy nem tudott beszámolni róla.

– Nem jöttünk – jegyezte meg Kissy epésen. – Ti rángattatok be fegyverrel, ha elfelejtetted volna.

A pasas nem felelt. Erre nem is volt mit.

Tizenhárom vagy tizennégy.

A két egér csendben ült a háromszor három méteres, ablaktalan lyukban, Kissy a pasas hátán, Martin vele szemben, a pisztoly a sarokban. Csendben voltak, de nem hallgattak. Jobb kezük a másik bal kézfején dobolt, így beszélgettek.

„Óriásiak voltunk, amikor elkaptuk” – morzézta Kissy.

„Azért az egy pillanatért megérte a kódrendszert kidolgozni – morzézta vissza Martin. – Enélkül bezárt volna minket, és egyedül kuksolunk a sötétben.”

„Vanessáék már a reptér felé robognak. A többiek meg ide.”

„Úgyis a rendőrség ér ide elsőként.”

„Reméljük, hagynak nekünk is pár cafatot az embereinkből.”

Egymásra nevettek, és egy pillanat múlva meghallották fentről a robajt és az elmosódott, aztán egyre hangosabbá váló kiáltásokat. Éppen végszóra.

– Rendőrség, rendőrség!

Kissy előkapta bicskáját, amit már eltett az imént, és Billot tarkójának nyomta.

– Semmi ostobaság vagy ugrálás!

Több pár láb sietett le a lépcsőn, és megverték a vasajtót.

– Rendőrség! Kinyitni!

– Nyugi, rendőrök! – kurjantott vissza Kissy. – Idebent a jók nyertek!

– Nagyszerű, akkor nyissák ki! – mondta a fiatal, energikus férfihang. – *A házibulit Sophie Marceau rendezte!*

Martin szeme visszatükrözte Kissy szemének lelkes csillogását.

– Máris nyitom – kelt föl Martin, mialatt Kissy figyelmeztetően megveregette Billot nyakát a pengével. – De óvatosan jöjjenek, az ajtó mögött három lépcsőfok van még lefelé. Tizenkét óránál hasal a rossz bácsi megkötözött kézzel, és a hátán ül a jó kislány egy bicskával. Három óránál egy pisztoly fekszik a földön. A jó fiú pedig az ajtót nyitja. Minden világos?

– Minden világos – felelte a hang derűsen. – Nyithatja.

Martin elfordította a kulcsot, és a történelem első egérrablása véget ért. Körülbelül tizenöt percig tartott.

Igazi kommandósok voltak, sisakban és golyóálló mellényben, veszedelmes külsejű instrumentumokkal teleaggatva, és a parancsnok fülében ott ült Bouriant tábornok, nagyon felzaklatva.

– Mi ez az őrültség, hogy bemennek egy csapat fölfegyverzett bandita közé, mi?! – ez volt az első szava, ahogy a parancsnok kezet rázott velük és jelentette, hogy a túszokat kiszabadították, kihangosítja a vonalat.

– Eszünk ágában se volt – felelte Kissy. – Ők hívtak be minket barátságosan, föltartott kézzel. Mármint a mi kezünk volt föltartva – magyarázta. – Az ő kezükben meg csupa mordályok voltak. Mit kellett volna tennünk?

– Óriási szerencséjük volt – a tábornok nem válaszolt a kérdésre –, hogy éppen a közelben járt ez az egység.

Még alighanem magyarázott valamit, de Kissyék fölértek a földszintre, ahonnan a hemzsegő fegyveresek sűrűjéből két alak ugrott a nyakukba.

– Chantal – szorította Kissy magához a barátnőjét –, hogy kerültök ti ide?

– Lestoppoltunk egy rendőrautót és szirénával téptünk át a városon. Őrült balhét csináltatok, az egész rendőrség fejvesztve rohangál. Nem, de jól hangzik. Vanessa hívta a tábornokot, ők is jönnek, már a reptéren lehetnek. Még két egér száguld felénk taxival, egyedül Elke nem kapott engedélyt a szüleitől. Meg tőlünk se, Pi egyenesen megtiltotta, hogy idejöjjön.

Chantalnak be nem állt a szája, dolgozott benne az adrenalin, de Jennifer se volt más, ő Martinnek magyarázta ugyanezt. De közben a kommandósok fölhozták Billot-t, a pasas lehorgasztott fejjel botladozott köztük és igyekezett nem nézni senkire. Martin megállította őket.

– Hol van a hamisítópince lejárata?

Billot csak a fejével bökött valamerre az ő hátuk mögé, de egy rendőr már mondta is:

– Találtunk még egy pincelejáratot, de páncélajtó van odalent.

– Elég a sírásból, gyerekek, igyatok és énekeljetek! – rikkantotta neki Martin.

Kissynek megrebbent a füle. *Arrête de crier, enfants, buvez et chante.* Eléggé úgy hangzik, mint egy kedélyes pedofil tivor-

nya, de kétségkívül éppúgy kinyitja az ajtót, mint az ő mondata – és nincsen benne macska.

A mondatot persze a kommandósok számára le kellett fordítani számjegyekre, de azok már egyből nyitották az ajtót. Minden tele volt iratok és pénz hamisítására szolgáló felszereléssel, hamis bankjegyekkel, igazolványokkal, még különféle intézményekbe szóló belépőkártyák is voltak. De ők ezt már csak később tudták meg, Bouriant tábornok fölhívta Vanessát – személyesen ő és személyesen Vanessát –, és mindent elmondott neki. Őket nem engedték a pincébe, ott helyszínelni kell, nyomokat rögzíteni, ott civilnek nincs helye. De később láthatják a fotókat.

Az ötödik pasas, a valódi főnök már könnyen meglett, még aznap este, de ők nem vártak rá, rendőrkocsival hazavitték őket, egyenesen Vaucressonba, illetve Neuillybe, hiába mondták, hogy a motorokat a Maillot-kapunál hagyták. A parancsnok elvette tőlük a kulcsokat, felírta, hogy melyiket hova kell vinni, még az este ott lesznek. Ott is voltak, tíz óra körül hozták meg őket furgonnal, aminek rámpa jött ki a hátuljából, csak legurították őket és bevitték.

Nimby a város közepén lassítást, aztán visszafordulást vezényelt a taxijának, Françoise pedig éppen piros lámpánál állt, amikor Kissyéket kiszabadították. Kifizette a taxit, kiszállt és hazament metróval. A délvidéki egerek is visszafordultak a reptérről, de Niala közölte, hogy ezért a vakmerőségért meghúzza a füleiket, készüljenek a hétvégén nagy összecsapásra.

Anya szívinfarktust kapott, amikor elmondták neki, hogy négy fegyveres nehézfiú bezárta őket egy pincébe, azt mondta, már Mohi sérülése óta nincs nyugalma az egerei miatt, akik ilyen veszedelmesen élnek. Egereit mondott, többes birtokos esetben, és Mohit, nem Vanessát. Kissy azt mondta, egérbe nem üt a villám, tudnak ők vigyázni magukra. Azok a nehézfiúk nem azért nem bántották őket, mert csak hamisítók és nem shindyk, hanem mert ők, a Jerry Alapítvány Belevaló Kisegerei pontosan tudták, hogyan viselkedjenek. Nem féltek egy percig se, mert tudták, hogyan vehetik elejét a fegyveres összetűzésnek, amiben nem lett volna esélyük. Amikor veszélytelenül támadhattak, azonnal támadtak. Billot-nak van egypár vágás a

karján és a lábán, zúzódásokat is beszerzett, Tocheport, azaz Jabba pedig a felsőkarjába kapott egy mély döfést Martintől. Nem adták olcsón, azazhogy egyáltalán nem adták a farkincájukat.

Anya végül kilábalt a szívinfarktusból és azt mondta, ha egyszer bármelyikük farkinca nélkül kerül elő, hát megnézhetik valamennyien, amit tőle kapnak.

Masszív persze teljesen le volt döbbenve a fotókon. Volt alkalma elméleteket gyártani, hogy mit akarhatnak tőle, mert amikor hazaért, két nyomozó várta, bevitték a lyoni kapitányságra, aztán kocsiba ültették és visszafuvarozták Párizsba. Jó darabig várakoztatták is, mielőtt bevezették egy szobába, ahol az asztalon fotók hevertek róla és Jabbáról.

– Kapásból rávágta, hogy egy régi barátja, és egy nevet is mondott – mesélte Pierre. – Csak közben persze attól rettegett, hogy mi tudjuk már a pasas igazi nevét és hogy miben utazik. Egyelőre meghagytuk kétségek között.

Az egerek vigyorogtak.

– Előfordul, hogy féltucatszor be kell hoznunk ugyanazt az embert, mire rá tudunk valamit bizonyítani, úgyhogy ne lepjen meg, ha Masszív most is büntetlenül elsétál.

– Nem élünk álomvilágban – felelte Vanessa, és ez kétségtelenül jól hangzott. – Tudjuk, hogy egy igazi dörzsölt bűnözőt elkapni hosszadalmas feladat. Nekünk általában szerencsénk van, mert akik olyasmit tesznek, amire mi lecsaphatunk, azok ellen már nemigen kell bizonyítékot gyűjtögetni. Hát Masszív a kivétel.

Kissy arra gondolt: dehogynem. Igenis álomvilágban élnek. Eddig valahány shindyt megfogtak, Masszívot is beleértve, mind ment egyenesen a börtönbe, mármint persze vizsgálati fogságba, nagy részük a kórházon át. És nemcsak a shindyk, Niala autótolvaja is, az is a rácsok mögött kötött ki.

Igen, az egy álomvilág, ahol a rossz fiúkat nyílegyenesen a hűvösre küldik, és nem jön dörzsölt ügyvéd, joghézag, hiányos bizonyíték, semmi nem jön, ott maradnak szépen a sitten. És ő ebben az álomvilágban akar élni ezután is. Hihetetlen szerencséjük volt a négy fegyveres bűnözővel. Ezt a hihetetlen sze-

rencsét akarja maguknak továbbra is. És meg is lesz. Nem sajnálják a sajtot az őrangyalaiktól.

Az ambloni kaland az egerek többségének meggyőződése szerint bátor hőstett volt, igazi Jerrykhez illő próbatétel, és ők jelesre vizsgáztak bátorságból, hidegvérből és a rossz fiúk rovására való poénkodásból is. De volt ellenzékük. A kisfülűek mind olyasféleképpen reagáltak, mint anya, és a maxik sem osztoztak az ő lelkesedésükben. Hárman.

– Én se gondolom, hogy bármi értelmesebbet tehettetek volna, mint hogy feltartott kézzel besétáltok – mondta Niala, teljesen átváltozva harmadik maxivá. – De akkor is egy életveszélyes, őrült kaland volt, amit nem engedhetünk meg magunknak. Amióta az alapítvány létrejött, a mi harcmodorunk az, hogy az ellenségnek szikrányi esélyt sem adunk. Úgyhogy meg ne halljam még egyszer, hogy valaki ilyesmibe keveredik. Beszéltem, cin-cin.

Pénteken aztán Kissy és Martin a szokásosnál is több ölelgetést kapott, a füleiket tapogatták, hogy megvannak-e, aztán megfordították őket, hogy a farkincájukat is lássák. Pedig ők már hétfőn este ellenőrizték, hogy a másiknak mindene megvan, részletesen, ráadásul Martin most ki is mondta!

– Mindene? – vigyorgott Nimby Kissyre, aki lázasan kutatott emlékeiben bármiféle szabály után, ami megtiltaná, hogy fölszeletelje egértársait.

– Apróra végigvizsgáltam. De másnap délután nappali fénynél is megismételtem.

Kissy előrántotta bicskáját, és Martin egy pillanat múlva vérében hevert volna, ha nem csöngetnek. Megjött Françoise. De a malackodásnak ezzel se lett vége, Kissy alig keveredett ki a zseb öleléséből – fül- és farkincavizsgálattal, persze –, máris eljutott hozzájuk a suttogás, hogy Nimby alaposan ellenőrizni akarja, hogy Vanessának is megvan-e mindene. Kissy nem szólt egy szót sem. A mikrónak magának kell figyelmeztetnie az egerét, hogy ő ott se volt.

És öt perccel később a házat betöltő egérzsivaj újra felcsapott, most még zajosabban. Megjött Elke!

– Meglepetés! – robbant közébük a nappaliba, és máris ugrott Kissy nyakába, olyan lendülettel, hogy Kissy kezeket érzett a

hátának nyomódni, társai tartották meg, hogy a szenvedélyes kislány föl ne döntse. – Mutasd füleideket! Semmit nem bántották rólad gengszterek? Martiiin! – Kissy megint majdnem fölborult, ahogy Elke eleresztette és a fiúhoz ugrott. – Neked is minden füleidek megvan? Mert azért jöttem, ellenőrizlek, megmindenetekvan-e. Hát szabad ezt?! – nézett rájuk csípőre tett kézzel. – Bemerészeled nagy marha gengsztereknek házába csak ketten, és nem beviszed kicsi zsebegéret?!

– Jaj, hallgass már, egérke – ölelte át Vanessa. – Hogy kerülsz te ide?

– Jöttem magamat Fahrradon biciklírozva, hogy tudod ilyen hülyeséget kérdezni, egérke?! Hát mivel jöhettem volna Kielből idéig? – Elke meglengette két karját, mintha szárnyak volnának. – Rémledik valami? Nagy marha repülő, azzal jöttem.

– De kivel?

– Egyedül most. Zsebegér utazhat már egyedül is repülőgépen, csak kell nagyon vigyázni egerészölyvektől. Azok is mennek fönt – hüvelykujjával a mennyezetre bökött –, ezért kell körbenézni alaposan, amikor zsebegérke fölcsatoli ugróernyőt és kiszállja.

Kissy lelki szemeivel tisztán látta Elkét ejtőernyővel kiugrani tízezer méter magasból.

– Hoztam rátok sütit, nagy Kunststoffdoboz hátizsákben, Frau Schultze csinálta és akarja tudni Vanessa véleményét. Anya akarta jönni velem, de nem tud, utolsó pillanatban közbejötte rengeteg munka magát, így Herr Schultze kifuvarírozta zsebikét reptérre és föladta postában, dobozbele. Nem, de jól hangzik. Mikor indulunk Lyonra, jól megverjünk Masszívt? Szabadláb éppen arra való, egérkék odasétál, becsönget, rámosolyog, kiveri fejét két füle közül. Hát micsoda dolog ez, hamasítótól csináltatni útlevélet hamas névre? Ráadásul thai?! Ahol minden Strassensarok gyerekprostikkal van tele? Kellene, mi?! Odanézz!

Mindenki riadtan a kislány kinyújtott karjának irányába kapta a fejét, Françoise háta mögé. Egy pillanat múlva Françoise a szőnyegen hasalt, a hátán ott ült Elke, és rosszallóan mondta:

– Nem voltál résen, egérke. Lusta, figyelemetlen kicsi zsebegérek, ilyenek ezek mind – állapította meg, mintha nem ő maga lenne a másik. – Masszív is ezért mászkálja szabadlábra,

mert rendőrösök is ilyen ráérő emberek, ó, majd megfogjuk legközelebb, kell hagyni szabadon mászkáltok bűnösöket, hadd molesztálja kisgyerekt megint, mert mi vagyunk rendőrösök és legközelebb is kell munka!

Jabba köpte el, hogy Masszív Thaiföldre szóló iratokat akart. Útlevelet, vízumot, jogosítványt, társadalombiztosítást, mindent. Hamis névre. Michael Drinkwater. Brit állampolgár.

Masszív még nem tudja, hogy Jabba köpött, azt sem, hogy lakat alatt van a társaival együtt.

– Különben nem hülyeség – mondta Pi, odalépve a kicsikhez. Könnyed mozdulattal hátracsavarta Elke karját. – Thaiföldön úgy el tud bújni, hogy az életben meg nem találják, ráadásul minden tele van keleti szépségekkel. – Elfordította a szabadulásért hasztalanul küzdő zsebegeret, és lenyomta a földre Françoise mellé, aki megpróbált kimászni, de nem tudott: Pi rátérdelt a fenekére. – Csak két baj van. Ott is megtalálnák, és nem is jut el odáig. No mi van, egérke, nem bírsz a túlerővel?

Elke már a földön hasalt, arccal Pi felé, s most kurtán megrázta fejét.

– Nem, de nem is kell. Túl van az erőd hiába, akkor se tudod vele mihez kezdesz.

– Azt hiszed?

– Azt – vigyorgott a zseb. – Akarhatsz kettőféle dologt. Egyikhez kell előszeded nyársakt, fűszer, egerező kések, másikhoz leveszjed nadrágodat meg enyém is. Bármelyiket próbálsz, kell közben elengedsz, és akkor véged. Leszel csak kupac törmelék padlón, diplomás.

Kissy Martin vállára borult nevettében.

– De én egy harmadik dolgot akarok – felelte Pi vigyorogva.

Kis csend lett. Elke és mindenki más azon töprengett, mi lehet az.

– Át akarod verni palánkot a zseben – szólalt meg végül a kislány. – Nincs harmadik semmi is. Finom omlásos húsú, szexi gyerekegéret mi harmadik dologért lehetne földbe nyomni?

Pi bal kézzel összefogta áldozata két csuklóját, jobbjával pedig a hasához nyúlt és csiklandozni kezdte. A nagy visongás és vihàncolás hirtelen követhetetlen gomolygássá változott, s Pit

hirtelen a földön hasalva látták viszont. Két elégedett zsebegér ült a hátán.

Kissy azért később elgondolkodott Elke szavain. Letagadhatatlanul igaza van: tényleg szexi. Ezt még egy lányegér is észreveszi. Most megint lófarokba fogta a haját, feszes farmert visel, látszik, hogy kezd már formásodni. És időnként beszámol róla, hogy a fiúknak kidülled a szemük, sajnos csak a korabelieknek – ezt ilyenkor ki szokták javítani, nem sajnos, szerencsére, egyedül nem szabad shindykalandokba bonyolódnia. De nem használ, Elke úgy sétál végig a suli udvarán, hogy rá se hederít a nyálcsorgató srácokra. Pasit akar, felnőtt férfit, aki elveszti a fejét és úgy veti rá magát a zsenge csemegére, hogy csak a kórházban tér magához.

Vigyázni kell rá, egyre jobban. A gyorsasága megvan ahhoz, hogy szembeszálljon egy felnőttel, de az ütései még nem elég erősek. Nem bírna el egyedül egy shindyvel, még legalább egy-két évig. Kissy saját magáról tudta, hogy sokkal gyorsabb nemigen lett a kiképzés befejezése óta, de négy év alatt nőtt annyit, hogy a nagyobb testsúlyával és erejével péppé tud verni bármekkora shindyt. Négy évvel ezelőtt hiába volt meg a technika, a gyorsaság, a pontos ütések és rúgások, nem bírt volna el mondjuk Rouvellel. Hozzá már erő is kellett.

Viszont ő nem is volt olyan vérszomjas és vakmerő, mint Elke. Képes rá, hogy valami gyanú miatt besurranjon valakihez otthon Németországban, egy szál maga, és aztán ő kerüljön kórházba. Ők többiek csak a rossz fiúkra veszélyesek, de Elke önmagára is.

Nimby beszámolójára másnap délelőtt került sor, ebédkészítés közben. Főzés közben egyébként is beszélgetni szoktak, de gyakran megvitattak fontos kérdéseket is.

Niala, Chantal, Martin, Nimby és Kissy voltak a kukták, a zsebek a kamraegerek, akik nyakukba akasztott tálcával, vigyázzban hallgatták a rendelést.

– Burgonya, virsli, szalonna, sajt, tojás, petrezselyem, zsemlemorzsa, liszt és olaj.

A zsebek bólintottak.

– Végeztem, cin-cin!

A kislányok szalutáltak, sarkon fordultak és rohantak a kamrába.

– Az első osztag a krumplit hámozza meg és kockázza föl, aztán főzze puhára. A második csapat a virslit kockázza föl és pirítsa meg a szalonnával együtt. Hallgatunk, egérke.

– Hát bizony haladunk – mondta kedvese, aki előtt kinyitva feküdt a netbook. Azazhogy a Jerry első netbookja, hiszen a kliensgépeket is már mind kicserélték netbookokra. – Négy és fél nap alatt háromezer oldalletöltésünk volt, ezek ötszáz felhasználóhoz tartoznak, vagyis átlagosan hat oldalt néztek meg. Negyvenöt felhasználót tettünk figyelőlistára. Közülük harmincan csak nézegették az oldalt, de jó sokat, és többször is visszatértek. Tizenöten viszont már aktív hozzászólóink, részt vesznek a fórum életében, folytatják a korábbi eszmecseréket, bár egyelőre senki sem írt négy hozzászólásnál többet. Hárman töltöttek föl képeket is, összesen nyolcat. Négy a híres gyerekekről szóló szálhoz jött, publikus sajtófotók, a neten egymillió példányban vannak meg. Kettő hiányos öltözetű gyerekeket ábrázol, kettő pedig meztelenekeket. Két fiú és három lány van rajtuk. De igazi pornó nincsen.

– Muti meg – jött oda Françoise, amire Vanessa az asztalhoz lépett, becsukta a gépet és eltette a sarokban álló polcra. – De miért? Azt hiszed, nem láttam még olyat?

Aha, gondolta Kissy. Növekszenek a gyerekek.

– Az egész Fokhagyma rajta van a Jerry hálózatán – közölte a mikró szigorúan –, az összes egér bármikor megnézheti. Most nyomás a kamrába salátának valóért, de rajta ne csípjen a cica!

Elke csípőre tette a kezét és csúfondárosan nézett rá.

– Ugyan miért ne? Csak nem hiszel zsebeket félni cicától? Megfogunk, elhozunk őt is. Nincsen neked Rezept salátáról cicável?

– Nincs! Az egész konyha telemenne szőrrel, amíg megkopasztod! Mars a kamrába!

Kissy a mikró egyik félmondatán tűnődött krumplidarabolás közben. Vanessa csak úgy megjegyezte, hogy a Fokhagymát az összes egér bármikor megnézheti, és persze így is van, és nemcsak a Fokhagymával. A Jerry négy éve gyűjtöget mindenféle digitális információt, shindykről és egyéb dolgokról is, Nimby

állandóan töltöget valamiket a netről, és már az összes egércsalád CD-it és DVD-it fölmásolták a hálózatra, és bármelyik egérnél megnézhetők. Egy saját kis netet hoztak össze, ami összeköttetésben áll ugyan a rendes nettel, de mégsem a része: Nimby kijelentette, hogy az archívumot kizárólag a Jerry-felületen át lehet elérni, közönséges számítógépről semmilyen hackertrükkel nem megy. Egyedül az alapítvány egerei és kisfülűi férnek hozzá mindahhoz a kincshez, amit összehordtak.

A krumplit Vanessa összetörette krumplinyomóval, és hagyták kihűlni, addig a salátával foglalkoztak. Sült csirke is lesz, séfjük Pit bízta meg az elkészítésével.

– Mi a következő lépés, egérke? – tudakolta Vanessa, bíráló tekintettel tanulmányozva a salátaöntetet, aztán tett hozzá még egy kis olajat.

– Az anyag még senkinél sem elég a vádemeléshez, úgyhogy megesszük a Vanessa-féle menüt, utána bekapunk egy-két zsebegeret, és várunk a komolyabb gyerekpornóra.

– C-c-c – mondta Elke. – Akadná torkodon magát a zsebegér nagy füle. Hát voltál te mennyies osztályzatú bioszból?

– Közepes, miért?

– Akkor elmondok neked. – A kislány nekitámaszkodott az ajtófélfának és keresztbe fonta a karját. – Csirke és egér között van három különbség, ezek okozik, hogy csirkét megehetsz, de egéret nem tanácsos. Egy. Csirke semmi fegyvere nincsen neki, csőrikéje apró, karomja semmi is, csak fogod és elnyiszálod torkáját, kész, meg van dögölve. Egérnek te magad tervezted csúzliat és éppen te egérkepárod adta Elkének sajátja Nimbuszát, hahaha, késő bánat, most már. És Elke előbb dobálta késet deszkábele, mint te magad. Rosszul, de előbb. Most már pillanat és hasítja nimbyszeletek rántanivaló, tepsibe. Kettő. Csirke önöző, semmit se is tesz társa csirkéért, hiába van hűtőben tucat, nem segítik védekez egymást, egyedül meg semmi esély nem van. Egér viszont csapatos falkaállat, ha te próbálsz megenni zsebegéret, jön rád haddal tizenegy.

– Tíz – vigyorgott Nimby. – Egy én magam vagyok.

Elke visszavigyorgott.

– Tizenegy igenis! Te is vagy kisegér, ha fenyeget bármi veszély harcostársad kisegéret, jövösz és segíted vålladvetve. Esküdtünk együtt nagy szelet ementáli sajtra.

– Ez igaz – bólintott Nimby pont arra a részére, ami nem volt igaz.

– Különbség három. Csirke nyomja élve csak egy kiló, és a fele toll. Zsebegérke háromnegyed részi sajátja súlyodnak, ha engem megeszel, Vanessa lesz egészen papírvékony lapos, szegényke.

Vanessa kezében megállt a kanál, Kissyében a kés. Beletelt néhány másodpercbe, amíg felfogták, hogy Vanessa mitől lesz lapos.

– Ez nem következhet be – sziszegte a mikró. – Egyenlően elosztjuk. Négy egér terítse le és szeletelje föl, én fölhívom Annét, kérek tőle jó Elke-recepteket!

A kislány vigyorgott és esze ágában se volt menekülni, pedig Kissy örömmel vadászott volna rá, ha nincs elfoglalva a második adag krumplival.

– Nincs neki. Azt hiszed, nem sütötte volna régen nyársra kicsi zsebegéret, ha tudja elkészíteni? Neked nincs pici sejtésed se nem, hogy én mindennap reggeltől esteig tudok belőle csinálni mekkora idegbajt.

Kissy tudta, hogy nem készül el az ebéd, amíg a zseb száját be nem ragasztják. Addig az oldalukat fogják valamennyien.

– De majd megtudod – folytatta Elke kárörvendve. – Kell csak pár hét bele és néhány apró dologt elintéz, és költözzük ide magunkat!

A nevetőkórust mintha elvágták volna.

– Micsoda?!

– Tényleg?

– Hogy tudtad rávenni a szüleidet?

A kislány színpadiasan fölsóhajtott.

– Hát igen. Ez benne van néhány dologban, amit ezután kell elintéz.

Kissy lecsapta a kést az asztalra és rárontott a zsebre, aki egy pillanat alatt megugrott, s másodperceken belül már odakint kergetőztek. Egészen a kert végében kapta el és gyomrozta meg alaposan. Aztán talpra állította, az ujját a lapockájának nyomta, s úgy vezette vissza a konyhába, föltartott kézzel.

De megérdemelte volna, hogy odavessék martalékul Macskának.

Vanessa összekevertette a tört krumplit, a sült virslidarabkákat, apróra vágott petrezselymet, tojássárgáját, sót, borsot, szerecsendiót rakott bele, és jóváhagyólag bólintott a szemle után.

– Jól van, formázzatok belőle gombócokat, és mehet a sütés.

Amíg ők formáztak, séfjük előkészített lisztet, tojást és zsemlemorzsát, sorban megforgatta a gombócokat mindháromban, és kisütötte őket olajban.

– Hogy hívják? – tudakolta Françoise.

– Burgonyakrokett Elke módra.

– Én módra?! – kapta föl fejét a nevezett.

– Te. Te dumáltad végig a készítését sületlenségekkel, hát viseld a következményeket. Rólad lesz elnevezve a mai ebéd.

A zseb láthatóan tépelődött magában egy verset, aztán úgy döntött, hogy ez megtiszteltetés, és büszkén föltartotta gombszerű orrocskáját.

– És mikor eszünk meg zsebet? – kérdezte.

– Nemsokára kész a csirke, meg még csinálunk mártást is. – Vanessa fölemelte a hangját. – Föltéve persze, ha valaki dolgozik is, és nem csak a száját tátja!

Kissy és kuktatársai gyorsan ellenőrizték, hogy a szájuk csukva van-e, és sietősen munkához láttak.

Masoudi doktor akkor érkezett, amikor Kissy éppen a mártást keverte. Őhozzá jött, ezért egy gyorsan odasurranó egérke megszabadította a munkájától.

– Jó napot, Chaton kisasszony, bocsásson meg a zavarásért.

– Sosem zavar, ügyvéd úr – nyújtott kezet Kissy elégedetten, hogy végre ő mondhatja. Annyiszor hallotta már tőle, hogy „sosem zavar, kisasszony”, hát egyszer ő felelheti. – Jó napot. Mi szél hozta?

Ekkor belépett Vanessa a kamrából, ahol valamilyen tervéhez való nyersanyagoknak nézett utána.

– Á, doktor úr – mondta. – Asszalám alejkum.

– Valajkum asszalám, Vanessa – mosolygott az ügyvéd, megszorítva a feléje nyújtott kezet.

Kissy elégedetten nézte őket. Minden szavukat értette. Igaz, ezzel az ő nyelvtudását ki is merítették.

– Kajfa hálik? – kérdezte az ügyvéd. A mikró egy pillanatig habozott, ezért hozzátette: – Hal tatakallam allurah alarabíja?

Arábia, Kissy ezt is értette. Nyilván arábiai társasutazást szerveznek a csapatnak.

– Nakam – nevetett Vanessa. – Aná afham kalílan. Takallam bibut, min fadlak. Dzsalasza.

Kissy fülrebbenés nélkül hallgatta. Ezer éve ismerik az ügyvédet, még szép, hogy Vanessa mostanra folyékonyan karattyol arabul. Most épp azt mondta, hogy foglaljon helyet. Ennyit Kissy is tudott arabul, mivelhogy a mikró közben franciául mutatott a legközelebbi székre.

– Köszönöm, de csak egy percre – felelte a doktor, és leült. – Talán folytassuk franciául, nem illendő, hogy a többieket kirekesszük a társalgásból.

A kislány rámosolygott a férfira, a kék szemek megcsillantak a fényben.

– Még soha senki nem mondta meg ilyen udvariasan, hogy pocsék a kiejtésem.

Nevettek.

– Hát… nem tagadhatom, csakugyan szorul még némi csiszolásra. De a szándék roppant tiszteletreméltó. Hol tanulta?

– A panzió vendégeitől, természetesen. Radá dzsáhaza takríban.

Egy pillanat szünet állott be, Kissy sejtette, hogy az ügyvédnek először is le kellett fordítania magában a mondatot rendes arab nyelvre.

– Nagyon kedves, Vanessa, köszönöm. De akkor nem tudok segíteni benne.

Ugyan miben, lepődött meg Kissy.

– De tud, ügyvéd úr. A desszertet még nem készítettük el.

– Az mindjárt más. Hanem én ezúttal konkrét céllal jöttem, üzenetet hoztam Chaton kisasszonynak.

– Helyes, adja át és öltözzön be kuktának, igyekezzen, még ha nem is lobog a füle!

Kissy nem fogadta valami lelkesen a meghívást. Elég ritkán fordult elő, hogy hálálkodó szavakat kelljen hallgatniuk, és ennek kimondottan örült. Például azzal az elrabolt kisfiúval, akinek révén megismerkedtek Vannival, vele nem is találkoztak. A szüleivel pláne nem. Amikor Gabrielle-t mentették meg, neki még nem nagyon volt alkalma köszönetet mondani, el volt fog-

lalva azzal, hogy igyon és egyen; később az anyja a nyakába borult ugyan a házában talált két egérnek, de aztán már nem találkoztak. A nagybácsi a cukrászdában, hát igen.

De vele is véletlenül akadt össze. Most pedig fogja magát és sétáljon el Masoudi doktor életmentett barátjához, hogy az a nyakába borulhasson?

Semmi kedve nem volt hozzá. Ő a Jerry Alapítvány kisegere, nem valami tévésztár vagy focista, aki rajongókat gyűjt maga köré. Az alapítvány a háttérbe húzódva végzi munkáját, érintkezésüket a nyilvánossággal a minimumra csökkentik, mert a módszereik akkor hatásosak, ha minél kevesebben tudnak róluk, no meg semmi kedvük nyálcsorgató macskanépséghez a ház körül. Így is éppen elég sokan vannak: Macskának három gyereke lesz, Niala az este állapította meg. Beaulieu-ben pedig van vagy egy tucat. Nem kell még shindyhad is melléjük.

Régóta szokás, hogy a problémáikat a D'Aubisson nővérek oldják meg: a kisebbik azokat, amikhez verekedni kell, a nagyobbik az összes többit. Hát most nem kellett verekedni, és mégis a kisebbik oldotta meg. Hiszen úgy társalog az ügyvéddel, mint aki ezer éve koptatja vele a tárgyalótermi folyosókat. Elmagyarázta neki mindazt, amit Kissy gondolt, ehhez még a gondolatolvasó tehetsége se kellett, az összes egér ugyanezt gondolta. Az ügyvéd pedig megígérte, hogy beszél a barátjával, nem lesz semmiféle hálarebegés, pezsgő és tűzijáték, csak látni szeretné Chaton kisasszonyt, semmi több. És sosem volt macskája.

– Üdvégy úr hiszi, Jerryek megijedik magukat kicsi macskától? – tudakolta egy vékony hang szemrehányóan. – Ötéves voltam se, amikor már simogítottam kicsi macskát. Szólta semmit is. Feküdte ölemben, simogult és berregett.

– Dorombolt – mosolygott Masoudi krémkeverés közben.

– Az nem! Az berregett! Olyan hangos volt, mint MP2-lejátszó.

– MP3 – javította ki Nimby.

– Annyira azért nem volt hangos. És nem akarta megenni semmit is belőlem, játszottam pedig fülkéivel is.

– De nem is voltál még egér – jegyezte meg Chantal.

– Ő tudhatott volna azt honnan?

A hétvégéjük persze Elke körül forgott, aki ott volt mindenütt, hozzászólt mindenhez, amitől folyton az oldalukat fogták, és egyfolytában a költözésről szövegelt. Már minden meg volt tervezve és szervezve, három részletet kivéve: hogy mikor költöznek, hogy hova, és hogy a szülei is beleegyezzenek. Lényegestelen apróságok, jelentette ki a zseb. Az a fontos, hogy költöznek. Majd valamikor. Valahová. De egész biztosan.

Kissynek ekkor jutott eszébe, amit voltaképpen már rég kitalálhatott volna bármelyikük. A D'Aubisson lányoknak kellene beszélniük Elke szüleivel. A történelemkönyvekben is úgy áll, hogy Napóleon azért akarta meghódítani Európát, mert a D'Aubisson egerek nem próbálták rábeszélni, hogy foglalkozzon inkább képzőművészettel.

Elkének egyetlen érve se volt a költözés mellett, amit bárki logikusan cáfolni tudott volna. Részint azért persze, mert senki nem vette hozzá a fáradságot, no meg mert a kislány szenvedélyessége nemigen csinál kedvet ellenkezni vele. Volt viszont pár olyan érve, amiket aligha is sikerült volna cáfolni. Egy: az egerek intenzív társasága jót tenne harci képességeinek – ez vitathatatlan, ámbár tény, hogy Johann és főleg Anne jobban örülne, ha gyermekük nem lenne ilyen harcias. Kettő: az egérlányok jó példát mutatnak egy serdülő kislány számára, főleg Niala, aki igazi társasági hölgy, akármilyen nagy a füle. Három: Schneiderék csakugyan tudnának dolgozni Franciaországban is…

Hirtelen megrebbent a füle. És ha… hm. Ezen el kell gondolkodni. Lássuk csak logikusan. Mi lenne, ha Elke velük töltené a nyarat? Úgyis van egy meghívásuk Amerikába, de mi lenne, ha egész nyáron együtt lennének? Ez ellen a szüleinek nem lehet kifogása, a nyár a pihenés ideje mindenkinek, a lenge öltözetű gyerekekre való vadászat ideje a shindyknek és a shindyvadászat ideje az egérkéknek. Csakhogy Elke szünete hosszabb, mint a szüleié, a gyár ügyeitől sose lehet hosszú időre elszakadni. Tehát a nyár egy részében biztos külön lesznek, ami kétségkívül fellélegzés ugyan, de a zseb azért elég hamar elkezd hiányozni. Ha viszont idejönnek, hogy lássák a lányukat, amint shindyvérben füröszti pengéjét, akkor hamarosan kiderülhet, hogy igenis tudnak itt dolgozni. A net korában ez iga-

zán nem probléma, de nekik nem ennyire magától értetődő, ki kell próbálniuk a gyakorlatban.

Meg kell szervezni!

A hétvégéjük Elke körül forgott, de csak vasárnap délután fél ötig. Háromnegyedkor indult volna a reptérre, már javasolták is neki, hogy kezdjen el búcsúzkodni, hiszen a tíz egéren kívül itt vannak anyáék meg a háziállatok is, alig egy perc jut fejenként – de a kislány hetykén csak annyit felelt, nem kell neki hosszú búcsúzkodás, nemsokára jönnek vissza mindannyian, végleg. Bár úgy lenne, gondolta Kissy, és küzdött a hirtelen föltámadó ingerrel, hogy beültesse Elkét egy halom plüssjáték közé a gardróbszekrénybe, s ha a szülei keresik, ő csak mozdulatlanul üljön ott. Ez egyszer már bevált.

De fél ötkor Tom, akinek ki kellett volna vinnie a zsebet a reptérre, azzal csengetett be, hogy van egy problémája.

– Kicsit bonyolult – kezdte –, de majd összehozunk egy találkozót és megbeszélitek személyesen. Mármint… ha úgy gondoljátok, hogy a ti asztalotok.

– Halljuk – felelték.

– Szóval a kollégámnak van két kislánya. Kilenc és tizenegy évesek.

– Be kell verni a pasas orrát – vágta rá Françoise.

– Nincs is… illetve nem tudjuk. Tehát Félix egyszer csak megtalálta a lányai profilját a Facebookon. Mind a kettőét.

– Nem tudott róluk? – kérdezte Niala.

– Nem. És a lányok sem.

– Ez kezd érdekes lenni – mondta Vanessa, s az asztal sarkának támaszkodott, ahogy a rendőröktől látták. – Az egyszerű névazonosságot bizonyára kizártátok.

– Tele vannak róluk készült fényképekkel.

– Pornó? – tudakolta Nimby lényegretörően.

– Dehogyis! Teljesen normális családi fotók. Ők maguk csinálták őket, és ők is publikálták. De a lányoknak nincsen saját… hogyishívjákjuk a Facebookon. Ők nem jegyeztették be őket, de mégis léteznek. És egy csomó vadidegen pasas van az ismerőseik között. Meg más kislányok. Az egyiket ismerjük és megkérdeztük a szüleit. Ők se tudnak a lányuk facebookos jelenlétéről, és a gyerek sem.

– És ha a gyerekek hazudnak? – kérdezte Pi.
– Nem hiszem. Félix kisebbik lányát egyáltalán nem érdekli a net. Ja igen, és egy csomó képet éjszaka raktak föl. Ők olyankor alszanak.
Az egerek egymásra néztek.
– Valaki valakit átver ebben a történetben – mondta Vanessa. – Hívd föl a barátodat, légy szíves. Az lesz a legjobb, ha idejön, megmutatja a Facebookon, amit látott, és elmondja, amit tud.
– Jó, de nekünk indulni kell Elkével.
– Szó se róla lehet – vágta rá a zseb határozottan. – Ti shindyes vadászatot szervezitek, itt a helyem. Majd megyek másik gépben.
– Nem hiszem, hogy ebből egyhamar verekedés lesz – simogatta meg Niala a vörös fejecskét. – Menj csak nyugodtan. Úgyis vonalban leszel, tudni fogsz mindenről, amit szervezünk. Ha mégis lenne verekedés, akkor félútról visszafordítjuk a gépet, Georges elintézi, és kapsz ejtőernyőt.
A kislány fölragyogott. Kissy már látta maga előtt, amint a kapitánnyal büszkén szalutálnak egymásnak, aztán az ajtóhoz masírozik.
De a kolléga éppen a közelben tett le egy utast, úgyhogy hamarosan befutott. Nyurga fiatalember volt, nehéz volt belőle kinézni, hogy tizenegy éves lánya van.
Félix Longchamps-nak hívták. A lányok neve Geneviève és Marie-Anne. És tényleg megvolt mindkettejük oldala a Facebookon, Félix pedig sorra mutogatta a képeket, hogy melyik mikor, hol készült. Ő is rajta volt a képek egy részén, és a felesége meg más rokonok is. Teljesen ártatlan képek voltak.
– Oké – mondta Vanessa az ötödik fagyizós képnél, és a faliórára nézett –, hamarosan indulnunk kell, csapjunk a közepébe, egérkék! Le kell menteni a teljes kapcsolati hálójukat, a közzétett IRL adatokkal együtt.
– És kategorizálni az emberkéket – bökött Nimby egy pasas fotója felé –, három csoportba: lopott kislány gyanúja, shindy gyanúja, egyéb.
– A fotókat is le kell menteni – tette hozzá Niala –, azokról is IRL adatok derülhetnek ki.
– Milyen adatok? – kérdezte Félix.

– In Real Life, a neten kívüli élethez kapcsolódó adatok.
– A mi fotóinkról?
– Nem, a többiről, de mi nem tudjuk kiválogatni, hogy melyiket csináltátok tényleg ti és melyiket tették hozzá ők. Majd ti megcsináljátok.
– De még ennél is fontosabb – mondta Chantal –, hogy a shindygyanús ismerősök minden adata és képe meglegyen, mielőtt leveszik őket.
– Értem…
– A legfontosabb pedig – jelentette ki Niala –, hogy beszéljünk a lányaiddal. Merrefelé laktok?
– Rungis-ben, de…
– Az hol van?
– Tíz centire a reptértől – felelte Pi –, gyerünk, egérkék!
Gyors búcsúzkodás után a partvidék egerei elrobogtak Félixszel, ők pedig hozzáláttak lementeni az adatokat. Nem volt bonyolult, a Cumulus dokumentációs rendszerét a Dzsinn segítségével ellátták Facebook-olvasóval, csak azt kellett megmondani neki, hogy mit mentsen le. A lányok profilját adták meg, kétembernyi távolságig, vagyis az ismerőseiket és azok ismerőseit is mind letöltik. Hátha némelyik shindygyanúsat az ismerősein keresztül lehet majd azonosítani.
Rungis-ben a D'Aubisson egerek a szülőket kitessékelve vonták kérdőre a két kislányt. Bármi közük van a két profilhoz, most még nyugodtan elmondhatják, köztük marad, a Jerry százféle ürüggyel le tudja állítani a nyomozást.
De nem volt hozzá közük. Továbbra is ezt állították, és a két egérlány vesékbe látó tekintete fölmérte, hogy igazat mondanak.
A Jerry nyomozása megindult egy facebookos bűnszervezet ellen.
Idősebb, nagymama külsejű asszony nyitott ajtót a második csengetésre.
– Tessék.
– Jó napot, asszonyom. Françoise Chaton vagyok a Jerry Alapítványtól, és Pierre Mullert keresem.
– A fiamat? Nincs itthon, üzleti ügyben?
– Eszerint van egy unokája is, akit ugyanígy hívnak?

– Igen, van… – a hölgy összehúzta a szemöldökét. – Lent focizik a barátaival.
– Merre találom?
– De miről van szó?
– Ezt talán nem az ajtóban kellene megbeszélnünk, madame.
– Vagy úgy. Tessék, fáradjon be.
Kissy besétált a kis hallba, helyet foglalt a hölggyel szemközt egy asztalkánál és elővette a telefonját. Már korábban kikeresett egy alkalmas fotót. Tízéves fiú volt rajta, a születésnapi tortájával, éppen készült elfújni a gyertyákat.
– Ez az unokája, madame?
A hölgy meglepve nézte a képet.
– Persze. Két éve készült, a születésnapján. Mi a baj vele?
– A képet valaki feltette a Facebookra. Talán a fia?
– Nem, nálunk a menyem használja. De ismét kérdem, mi a baj ezzel?
– Magával a képpel semmi, asszonyom. De felteszem, a menye a saját nevét használja a Facebookon, és nem ír olyanokat, hogy – Kissy bökött egyet a telefonon – „klassz volt a fagyi, srácok, de legközelebb hívjuk meg a csajokat is”.
– Ezt nyilván az unokám írta.
– Éppen ez az, amit szeretnék megkérdezni tőle, madame.
– De hát mi ezzel a baj? Már harmadszor kérdem, kisasszony.
– Ha csakugyan az unokája írta, akkor semmi. Nekünk azonban az a gyanúnk, hogy másvalaki volt.
– Kicsoda?
– Azt nem tudjuk.
– Úgy érti, egy idegen egyén?
– Pontosan. Ezeket a képeket az ön unokája nevében tették közzé, és az ő nevében írogatnak hozzájuk megjegyzéseket. Sem a képekben, sem a szövegben nincsen semmi helyteleníthető, kivéve azt az apró tényt, hogy visszaélnek a gyerek nevével. Gyanúnk szerint. Azért jöttem, hogy ezt a gyanúnkat alátámasszam vagy elvessem.
– Hogyan?
– Megkérdezem a gyereket, hogy használja-e ő maga a Facebookot, közzétette-e ezeket a képeket és írt-e ilyen szövegeket.
– De várjon már. A Facebook használatára korhatár van, amit ő még nem töltött be.

– Nála jóval kisebb gyerekek tömegei használják a Facebookot, szülői engedéllyel vagy anélkül.
– Ez törvényes?
– Azt nem tudom, asszonyom, ehhez nem értek. Minket nem érdekel, hogy ha Pierre facebookozik, engedéllyel teszi-e vagy sem, csak az, hogy idegent kell-e keresnünk a neve alatt megjelenő facebookos tartalom mögött.
Madame Muller egy pillanatig gondolkodott, aztán elővett egy olvasószemüveget, föltette és a kezét nyújtotta. Kissy beletette a telefont. Madame Muller olvasni kezdte a szöveget.
– Szerdán? – szólalt meg kis idő múlva.
– Parancsol?
– Jól látom, hogy szerdán jelent meg a közlemény a fagyizásról?
Kissy fölkelt, a hölgy mögé surrant és átkukucskált a válla fölött.
– Igen, madame, jól látja.
A nagymama bólintott.
– Pierre-nek torokgyulladása volt, csütörtökig utcára sem engedtük. Ma már mehetett iskolába, leengedtem játszani is, de fagyiról még ezen a héten se lehet szó. Orvosi igazolás is van róla, ha látni kívánja.
– Szó sincs róla, madame – emelte föl a kezét Kissy, kilépve a hölgy háta mögül, de a helyére nem ült vissza. – Eszemben sincs kétségbe vonni a szavait. Így a gyerekkel már nem is kell beszélnem, a helyzet teljesen egyértelmű.
– Bizonyára – adta vissza a telefont a nagymama –, de én még mindig nem értem. Mit akar az az illető az unokámtól?
– Tőle semmit, madame. Csak használja a nevét és a fényképeit, hogy nagyobb hitelességgel adhassa ki magát tizenkét éves fiúnak. Szerintünk az a célja ezzel, hogy más gyerekek bizalmába férkőzzön.
– Mi végre?
Kissynek az a nyugtalanító érzése támadt, hogy a kimért modorú idős hölgy még soha nem hallott a pedofilokról, és neki kell megmagyaráznia, hogy kik azok. De nem, a hölgy ismerte a szót.
– Ez teljesen abszurd – mondta kisvártatva.

– Az, madame. Egy beteg elme szüleménye, amit ép ésszel nehéz megérteni. Mi is csak annyira akarjuk érteni, amennyire ahhoz kell, hogy lefülelhessük.
– Tehát maguk őutána nyomoznak.
– Igen. Alapítványunk netes pedofilok üldözésével foglalkozik.
– Mióta?
– Négy éve.
– És fogtak már ilyen… netes pedofilt?
– Tucatszámra, asszonyom.
– S aztán mit tesznek velük?
– Átadjuk őket a rendőrségnek – felelte Kissy, és arra gondolt, hogy igazat mond. Grevint például sértetlenül adták át a rendőrségnek. Jennifer csak azután rúgta orrba.
– És mitőlünk mit vár most?
– Semmit, madame. De nagyon szeretném, ha okvetlenül megtennék.
– Mit? – ráncolta homlokát a nagymama.
– Hogy nem tesznek semmit. A menye nem figyelmezteti a facebookos vagy bármilyen ismerősöket. Nem veszik le a fotókat a Facebookról. Az égvilágon semmit sem csinálnak.
– Nehogy elriasszuk, igaz?
Kissy bólintott.
– Akkor az lesz a legegyszerűbb, ha nem is szólok a fiaméknak.
Kissy két perc múlva ismét motoron ült és úton volt a következő címre.

Negyvenkilenc. A Jerry két délutánt és estét töltött a Longchamps lányok kapcsolati hálójának felgöngyölítésével, és negyvenkilenc hamis accountot találtak. Húsz lány, tizenhat fiú és tizenhárom család, két vagy több testvér. Tíznek sikerült meghatározni a lakóhelyét, mert Tom vagy Félix ismerte őket, a többieket egyelőre nem keresték meg. Ahhoz, amire most kell, nincs is rá szükség, enélkül is tudják, hogy a profilok hamisak. Hamar meg tudták határozni az ismertetőjeleket.
Egy. Gyerekek, akikhez a Longchamps lányoktól egy vagy több közös ismerős láncán át el lehet jutni, és ezek az ismerő-

sök szintén gyerekek. Az életkoruk nincs megadva, a képek alapján főleg tizenhárom éven aluliak.

Kettő. A fölrakott képek, legalábbis azok bárki számára látható hányada nagyrészt a gyerekeket ábrázolja, egyedül vagy társaságban. Csak egy kisebb hányaduk olyan, amiket a gyerekek csináltak vagy szereztek. Pedig a valódi lányok szívesebben raknak föl képet egy-egy cipőről vagy ruháról, mint önmagukról fagyievés közben. Azokat a szüleik szokták föltenni. Vagyis a shindyk a szülőktől merítették a képanyagot, s csak mellékesen tettek hozzá némi általános jópofaságot, ami terjed a neten.

Három. A gyerekek ismerősei között nincsenek családtagok. Tom és Félix megadta az ismerős gyerekek családtagjainak nevét, a többieknél a nevekből lehetett sejteni. A Longchamps lányok és több más ismerős gyerek hamis profiljánál a facebookozó rokonok és barátok nemcsak nem voltak megjelölve ismerősként, de egyenesen letiltották őket, vagyis Félix, ha a saját nevével lépett be, nem láthatta a gyerekei hamis profilját. Úgy fedezte fel őket, hogy egy barátjánál volt, valamiért beírta a keresőbe a saját vezetéknevét, és nagy meglepetésére megjelentek a lányai is. Ez a barátja csak az életben barát, a Facebookon nem volt megjelölve, így a hamis profil kezelője nem tudhatott róla.

Négy. A gyerekek ismerősei között feltűnően sok volt a gyanús figura. Volt egy, aki a szőrös mellkasát használta profilképnek. Többen csak nickkel szerepeltek, bár a Facebookon ez tilos. És persze mindegyik gyerek ismerősei ugyanazok a gyanús figurák voltak.

Öt. A képek megjelenésének időpontja nem volt életszerű. Nagyon sokat éjjel raktak fel, és rövid időn belül, pedig előfordult, hogy más-más évszakban készültek.

Hat. A képek alatt sok volt a hozzászólás és a tetszikelés. A hozzászólások többsége a gyanúsaktól eredt és leggyakrabban a gyerekek külsejét dicsérte. A legnépszerűbbek a fürdőruhás képek voltak. A tapasztalt kisegerek biztosak voltak benne, hogy ha akadnának meztelen képek, azok még népszerűbbek lennének. A télen, szabadban, vastag öltözékben készült képek sokkal kisebb figyelmet kaptak.

Az archiválást kiterjesztik a gyanúsak és a hamis gyerekek összes ismerősére és azok ismerőseire, bár a Facebook kimondottan tiltja az ilyen adathalászatot, de túl bonyolult és hosszadalmas lett volna engedélyért folyamodni. A Jerry-hálózat három városból töltötte az adatokat, és a rendszer időnként megváltoztatta az IP-címeit, így a Facebook szerverei remélhetőleg nem figyelnek föl.

Egyvalami hiányzott a képből. A valódi gyerekek. A Jerry meggyőződése szerint a hamis gyerekek adatai és fotói azért kellenek, hogy rajtuk keresztül igazi gyerekek bizalmába férkőzzenek. Ahogy Sheila tette annak idején, csak most már fejlettebb a technika. Persze a shindyk nyilván szívesen nézegetik a nyolcvankét gyerekről összegyűjtött fotókat is, de a Jerry négyéves tapasztalatai szerint más is lesz itt még.

Csapdát kellene állítani. A Jerry kétfélét is kidolgozott.

– Mi is létrehozhatunk egy hamis gyereket – mondta Nimby –, aki megismerkedik eggyel vagy többel a shindyk hamis gyerekei közül, elcsábíthatónak bizonyul, és a randi…

– A véres részt kihagyhatod – mondta Blanche.

– Vagy pedig – vette át a szót Vanessa – elcsalhatjuk őket a Fokhagymára. Egy újabb gyanús figurát hozunk létre, aki beírja a Pepe & Dodo linkjét, és meglátjuk, ráharapnak-e.

– Az elsővel van némi gondom – szólalt meg Georges. – Kell hozzá egypár fotó valamilyen gyerekről.

– Kevés ruhában – mondta Nimby, és megnyalta a szája szélét. – Olyan tizenkét év körülire gondoltunk, egy sportos kis barnára vagy vörösre.

A zsebek büszkén felszegett fejjel néztek a kamerába. Kissy azon tűnődött, vajon mennyi ruhát lennének hajlandóak ezek ketten levenni, ha ezen múlik, hogy shindyt fogjanak. Kétségkívül mindent. A senlis-i csapdához még csak lepedő alatt fényképezkedtek meztelenül, de a vállalkozókedvükhöz képest a szégyenlősségük semmi. És a vadságukhoz képest.

– Nekem is jobban tetszik a fokhagymás változat – mondta Vanessa. – Elvégre azért készítettük, hogy shindyt fogjunk vele. Egérke, honnan tudnánk bekommentelni a linket, és hová?

– Valamelyik tesztprofilt átalakíthatjuk gyanús figurává – mondta Nimby –, és az egyik fürdőruhás képhez beteheti a linket.

– Rajta hát. Hopp, csengetnek.

Mialatt Beaulieu-ben Vanessa kaput nyitott valakinek, Franconville-ben pedig Nimby a gyanús figurán dolgozott, Vaucressonban Kissy lenyúlt az asztal alá, Suzy fülét morzsolgatta, és átnézte az adatbázist még egyszer.

A negyvenkilenc hamis gyerek ismeretségében hét shindy-gyanús figurát és húsz egyéb profilt találtak. S ezzel vége szakadt. A hetvenhat felhasználó zárt kört alkotott, ahonnan nem vezetett út a Facebook többi részére. Senkinek nem volt egyetlen olyan ismerőse sem, aki ne szerepelt volna ebben a kis klubban. Kissy fogadott volna egy óriási karika rokforban, hogy ez a zártkörűség a legékesebb bizonyítéka, hogy shindy-klubot találtak. Azért is le kellett menteniük minden adatot, mert bármikor erre tévedhet egypár becsületes mugli, akik bejelentik a Facebooknak, és az idilli kis társaság eltűnik a netről. Akkor pedig sose találják meg a mögötte levő embereket.

Elengedte Suzy fülét és beírt egy parancsot. Utasította a Cumulust, hogy ne csak a hét gyanús figurát vegye föl a shindy-adatbázisba, hanem a negyvenkilenc hamis gyereket és a húsz egyebet is. Mind a hetvenhatot. Biztos volt benne, hogy azok húszan éppolyan shindyk, csak nem néznek ki gyanúsan. És a hamis gyerekek létrehozói szerepelhetnek ugyan a többi huszonhét között, de az is lehet, hogy a gyerekekén kívül nem használnak több nevet. Valószínű, hogy a negyvenkilenc gyerekprofil csak néhány ember műve, könnyen meglehet, hogy csak egyé. De ezt csak úgy deríthetik ki, ha nyomoznak őutánuk is.

– Írni kellene egypár malacságot is – szólalt meg Françoise.

– Szó se lehet róla – vágta rá Kissy.

– De figyelj már, egérke. Az nem lesz jó, hogy minden előzmény nélkül megjelensz és beírod a Pepe és Dodo címét. Kell néhány megjegyzés a kicsik formáiról meg ilyesmi. Előbb ismerjenek meg egy kicsit.

– A zsebegérnek igaza van – mondta Nimby; Kissy látta az arcán a vigyort. Pénteken az edzőteremben még megfizet ezért. – Pár napig ismerkedni kell velük, mielőtt egy ilyen linket bedobnánk. Alighanem bejelölnek ismerősnek, és talán több adatunk lesz.

– Egyetértek – mondta Chantal. – És jelöljünk ki egy egeret, aki a műshindynk nevében kommunikál, hogy egységes legyen a szóhasználata.

– Jó, csak ne Nimby legyen – vágta rá Kissy, és élvezte a meghökkent kifejezést a fiú arcán.

Suzy fölpattant és kirohant a gépteremből. Alighanem Martin ért haza.

– Célszerűbb, ha fiút választunk – felelte Nimby. – Én pasinak csináltam meg a műshindyt. Nézzétek, ez lesz az arcképe.

Egy rajzot mutatott nekik, amin a Mikulás és Rudolf, a rénszarvas egymás vállát átfogva, részegen énekel, sörösüveggel a kezükben. A neten milliószámra vannak effélék.

– Nem rossz – mondta Jennifer. – A neve mi lesz?

– Cukorkaárus, vagyis cukrosbácsi.

– Remek, cin-cin!

Kissy neszt hallott az ajtóból. Odapillantott… és az ajtóban egy hatalmas macs…

Rémülten hátracsapta füleit. Fölállt, hátrálni kezdett, de a ragadozó közelebb jött. Kissy a gépterem végébe surrant, a macska utána, egy percig körbe-körbe kergette őt a teremben, aztán elkapta és lenyomta a díványra.

– Most megvagy – közölte, és hámozni kezdte.

Kissy egyelőre nem állt ellen. A macskának még rengeteg munkája lesz, amíg lehúzza kisegérbundáját, fölszeleteli őt, megfelelőképpen előkészíti, megsüti és tálalja. Köret, mártás, saláta… ezalatt bármikor megverheti. Majd. Esetleg. De inkább mégse. Hadd falatozzon csak a cica kedvére.

Aztán valaki hangosan megköszörülte a torkát, és a macska keze megállt egy éppen kigombolt gombnál. Egymásra meredtek egy pillanatig, aztán Martin a homlokára csapta az álarcot és hátrafordult.

Blanche, Vanessa, Jennifer, Chantal, Françoise, Georges és Nimby pontosan egyforma tartásban, csípőre tett kézzel nézett rájuk a monitorokról, és még a fejüket is egy ütemre csóválták.
Nimby néhány lájkolással és pár barátságos, nem különösebben érdekes hozzászólással kezdte a facebookos shindyklubban, amit felfedezőjéről, Félixről neveztek el Feliciának. Aztán vártak. Hadd szokják a shindyk, hogy új fiú van a fedélzeten.

Elke első beszámolója hazatérése után nagyon optimista volt. Túl optimista, indokolatlanul. Az ő értelmezése szerint a szülei támogatják a költözést, de egyelőre csak elméletben, a gyakorlati megvalósítással még várni akarnak. Anne és Johann ezzel szemben külön-külön azt mondta az egereknek, hogy Elkének sajnálattal, de félreérthetetlenül nemet mondtak, többször is. Mindennap többször. Gutta cavat lapidem, mondta erre Vanessa, amire Johann egy pillanatra morcos képet vágott, aztán megvakarta a fejét és jámborul azt mondta, hát az bizony lehetséges.

Kissy később kapta el Vanessát és faggatta ki, hogy mit mondott. Ez egy latin közmondás, felelte a mikró, azt jelenti, a vízcsepp kivájja a követ, mármint ha sokáig csöpög a víz ugyanoda, előbb-utóbb lyukat váj a kőbe. Vagyis ha Elke sokáig csöpögteti ezt a költözést, előbb-utóbb kilyukasztja a szülei ellenállását. Kissy bólintott, és már nem is csodálkozott, hogy ezek szerint a panziónak latin vendégei is vannak, nyilván gladiátorok meg centuriók.

A levél pénteken földrajzóra után érkezett. Kissy kétszer is elolvasta, nem nagyon tudva, hogy mihez kezdjen vele.

„Egérkék! A franciatanárunkról olyan pletyka kering, hogy pedofil és gyerekpornót tart az otthoni gépén. Ő keresett meg, most jutott a fülébe, és halálra van rémülve. Ha eljut a dirihez és az vizsgálatot rendel el, még az újságokba is bekerül, és lőttek a karrierjének, hiába nem talál semmit a rendőrség. De a pletyka is elég, hogy tönkretegyék. Én hiszek neki. Mit tegyünk? IF”

Míg olvasott, a háta mögött hangok érkeztek a bal fülébe, de a jobb fülén át ki is eresztette őket rögtön.

– Ez mi a csoda?

– Morze. Így leveleznek.

– El tudod olvasni?

– Dehogy, saját morzéjuk van, senki más nem ismeri.

Kissy végül határozott mozdulattal megérintette a képernyőt és előhívta a billentyűzetet. A mikrók legújabb alkotása kerek, színes gombokat használt. A jobb szélén volt a zöld gomb, ezt Kissy villámgyorsan nyomkodni kezdte, és pontok-vonások jelentek meg a szövegszerkesztőben. A mellette levő pirossal be-

tűnként, hosszabban nyomva szavanként lehetett törölni. A bal szélen levő fehér gomb volt a szóköz, mellette a sárga új bekezdést csinált, a középen levő kék pedig elküldte a levelet.

„Ki kellene vizsgálni az ügyet. A Jerry súlyt helyez a megelőzésre. IK” – írta, és elküldte. Pillanatok alatt megjelent az előző kettő alatt az új üzenet:

„De ha az ürge nem shindy, akkor mit előzünk meg? IY”

„Hogy kirúgják az állásából a puszta gyanú miatt. Akkor majd pert indít, megnyeri, de évekig nem dolgozhat és tönkremegy belé. Oda kell menni és átvizsgálni a gépét. IN”

„Én odamehetek, de ki hisz nekem? IY”

„Neked senki, de az alapítvány hivatalos papírt adhat a vizsgálat eredményéről, felnőttek aláírásával. IN”

„A hétvégén odamehetünk mind. Vagy akár ma este. IK” – írta Kissy.

– Morze szövegszerkesztő, marha jó – haladtak át érdektelen hangok a nagy füleit összekötő alagúton.

– Tele vannak ilyen titkos bigyókkal. Beszélni is tudnak úgy, hogy egy árva szót sem értesz, pedig franciául van.

„Nem jó, a gyanúsítás már eljutott hozzá, hazamehet és törölheti a cuccot. Azonnal indulok, addig a tanár legyen folyamatos megfigyelés alatt. Senki ne mondhassa, hogy hazaszaladt eltüntetni a bizonyítékokat. IY”

„Vettem. IF”

„Kell segítség? IK”

„Ha esetleg tényleg van cucc a gépen, klasszabb lesz IF-fel kettesben megnézni. IY”

„Ha kettesben leszünk, akkor kitapétázom a szobát a bundáddal, egérke! IF”

Kissy nevetve írta:

„Inkább vigyetek még egy tanárt a suliból. IK”

„Tanúnak? IY”

„Persze. Arra is, hogy a gyanúsított nem próbált molesztálni titeket. IK”

– A fehér jeleket ő írja, a sárgákat a másik – állapították meg a feje fölött.

– Vagy a többiek. Egész csapat van belőlük.

„Arra tárgyi bizonyíték is lesz, elég megnézni, hogy megvannak a fogai. IY”

„Azért vigyetek csak egy tanút is” – írta Kissy nevetve, és ahogy lekopogta az aláírása . -... jeleit, eszébe jutott, hogy a program voltaképpen magától is tudhatná, hogy melyik egér melyik.

– Lehet, hogy vicceket mesélnek egymásnak.

– Aha, lehet.

– Hányan vannak?

– Fogalmam sincs, egy-két tucat biztos.

– Akkor jobb, ha megelőzöm őket a hipermarketben, ha sajtot akarok venni, ugye?

– Hát nem árt biztosra menni.

A következő órát a tanár úgy tartotta meg, hogy az asztalán ott állt Françoise telefonja és őt videózta folyamatosan. Maga a zseb ezalatt egy másik osztályban történelmet tanult. Szünetben átment a tanárhoz, aki a kamera előtt ülve várt rájuk, az időközben taxin befutott Nimbyvel együtt. Hármasban felkeresték az igazgatóhelyettest, a két egér fölmutatta alapítványi igazolványát, beszámoltak a pletykáról – a hölgy nem tudott még róla –, és felkérték, hogy működjön közre. Némi rábeszélés kellett ugyan, hogy a következő órát kihagyja, de végül adott egy lyukasórát az osztályának és velük tartott. A franciatanár kocsiján mentek el hozzá négyesben, és átvizsgálták a számítógépét. Alaposan. Három óra hosszat tartott, az igazgatóhelyettes megpukkadt mérgében, de az egerek többször is lecsillapították, sűrűn emlegetve olyan szavakat, mint vizsgálat, nyomozás, bizonyíték, tanúskodás, rendőrség, bíróság.

Délután kettőkor készültek el. Nimby szerkesztett egy kis dokumentumot és feltette a Jerry-hálózatra. Blanche, Angélique, Georges és Pi a telefonok érintőképernyői segítségével aláírta, Nimbyék közben visszamentek az iskolába és ott kinyomtatták négy példányban. Egyet-egyet kapott a franciatanár, az igazgatóhelyettes és a döbbent igazgató, egyet pedig kiszögeztek az iskola folyosóján a faliújságra.

A Jerry Alapítvány nevében fogalmazott nyilatkozat büntetőjogi felelősségük tudatában kijelentette, hogy a tanár engedélyével lakásán tartott vizsgálat során egyetlen számítógépet találtak, amelyet e célra kialakított, hatékony eszközeikkel alaposan átvizsgáltak, és semmiféle pornográf tartalomra nem bukkantak, se gyerekekről, se felnőttekről, és egyértelműen kide-

rült, hogy a gépről nem látogattak meg pornóoldalakat, nem töltöttek le ilyen anyagokat, a gép tökéletesen pornómentes. Mégpedig másfél évre visszamenőleg, a gépet akkor vették, Nimbyék látták a számláját.

A nyilatkozat záradéka közölte, hogy amennyiben a tanár úr rágalmazási pert indít, az alapítvány tanúsítja és tárgyi bizonyítékokkal is alátámasztja igazát.

Mindezek után ők összegyűltek szokásos hétvégi együttlétükre, és nem nyomoztak tovább ebben az ügyben. De valaki más vagy mások igen, és kiderítették, ki indította el a pletykát. Az igazgatóhelyettes húga, aki szintén tanár volt ugyanott, és megtetszett neki a franciatanár, de hiába próbálkozott nála – a pasi nős volt és hű a feleségéhez. Az igazgatóhelyettes azért nem tudott semmiről, mert a hugi jobbnak látta kihagyni őt a buliból.

Françoise mindezt csak jóval később tudta meg. Apránként állt össze szállingózó hírekből, hogy hétfőn reggel a húg négy tojást talált egy zacskóban a lakása kilincsére akasztva kívülről. Napközben elmesélte pár kollégájának, nem értve, mit keresnek azok ott. Kedden három tojást talált ugyanott. Szerdán két tojást. Csütörtökön már csak egyet.

Péntek reggel a piros lámpánál várakozott, amikor megállt mellette egy teherautó. Csak a mozgást látta a platón, és hirtelen tojások kezdtek záporozni a kocsijára, olyan mennyiségben, hogy elborították a szélvédőt és nem tudott elindulni. A teherautónak nyoma veszett. A nő üvöltve rohant be az iskolába és óriási patáliát csapott, de csak úgy általánosságban, hiszen nem akarta bevallani, hogy a pedofil pletykát ő kavarta.

Françoise következő hétfőn nem találkozott a nővel, de ez föl se tűnt neki, amúgy is ritkán találkoztak, a nő a végzősöket tanította. De a nap folyamán elterjedt a hír, hogy kilépett, miután aznap reggel a kilincsére akasztva négy paradicsomot talált.

A tanár igazolása utáni hétvégén megszervezték a nyarukat. Beaulieu-ben kezdik, a két kutyát és Macskát is viszik, a gyerekek majd ott születnek meg, legalább lesz társaságuk a saját népükből. Azok majd megtanítják nekik, hogy kisegeret nem szabad bántani. Niala azt mondta, ezek is macskák lesznek. Bár nyomokban párducot és tigrist is tartalmazhatnak.

Tehát először is szép barna egérré süttetik magukat Beaulieu-ben, és esetleg megfogják végre azt a zsebtolvajt, aki Velencében nem jött össze. Tomék a szörnyeteggel jönnek, most majd nem olyan ráérősen, nagyon jól érzik magukat Beaulieu-ben, nem akarnak túl sok időt elvenni az ottani nyaralásból. Ráadásul Andreas is velük utazik, és ő meg az egerével akar együtt lenni megint. Jennifer nem, ő a csapatot választotta, no meg Jeant. Dúl a szerelem, év közben nem lehetnek eleget együtt, úgyhogy a nyáron akarják bepótolni. Azaz a nyár első, beaulieu-i szakaszában.

Aztán indulás Amerikába! Anyáék most nem jönnek a délvidékre, túl sok a dolguk, a csapat fog fölutazni, a reptéren találkoznak és irány a Vadnyugat, ahol ezer kilométeren át lehet üldözni a shindyt a sivatagban. A papírokat Georges intézi, ő nem jön ugyan, csak anyáék meg a tizenegy kisegér. A zsebek is megkapták a szülői engedélyt, írásban, kell az ügyintézéshez. A két kutya és az egy plusz három macska megvárja őket Beaulieu-ben, Suzyék imádnak ott, Macska meg a srácaival lesz elfoglalva, nem utazhat. Egyébként neki úgyis mindegy, hol van, mindenhol ugyanolyan sértődött. Valószínűleg túl jól emlékszik kiscica korára, amikor még nem volt egéruralom.

Nyaralás után az első összejövetelt északon tartják, a délvidéki egerek akkor hozzák majd haza a négylábúakat. Tomék nem vállalják, a lakóautó nem elég nagy ahhoz, hogy kergetőzős jeleneteket lehessen rendezni benne, meg félnek, hogy valamelyik elcsavarog útközben. Jöjjenek csak repülővel.

Aztán vasárnap délután ötkor, nem sokkal azelőtt, hogy készülődni kezdtek volna, Nimby csendesen megszólalt:

– Houston, van egy kis problémánk.

Az egérzsivaj elnémult. Mindenki Nimbyre nézett, aki a nappali sarkában ült a pamlagon és összedugták a fejüket az egerével egy netbook fölött.

– Jelentsen, Apollo–13 – mondta Pi.

Vanessa fölnézett.

– Tudtátok, hogy a Fokhagyma logolja az üzenetszerkesztőben lenyomott billentyűket, már a szöveg elküldése előtt?

– Nem – csóválták a fejüket.

– Az volt a véleményünk, hogy jól jöhet, ha egy hozzászólásnál nem csak azt látjuk, hogy mi lett a szöveg végső formája, hanem azt is, hogy mit törölt ki, fogalmazott át szerkesztés közben. A loggert úgy eldugtuk a gyári programcsomag mélyére, hogy sose fognak rátalálni.

– És?

– „Ezt nem értem, hogy kerül ide a csop” – olvasta Vanessa a képernyőről.

Az egerek bólintottak, hogy folytassa.

– Ennyi. Nincs tovább. Ennyit írtak be a a szerkesztőbe, aztán becsukták a böngiablakot.

– Mikor? – kérdezte Niala.

– Pár perce. A Cruxról áthozott levelezés egyik részénél.

– Csak Masszív van szabadlábon – susogta Kissy.

– Csakhogy ő Lyonban él – felelte Nimby –, ezt pedig Rennes-ben írták.

– De ki ismerheti még ezt a levelezést? – ráncolta a homlokát Pi.

– Néhányan a rendőrségnél, de ők nem írnak ide semmit.

Vanessa előkapta a telefonját és hívta a hadnagyot.

A rennes-i járőrök negyedórával később csengettek a kérdéses lakásban és igazoltatták a férfit, akit ott találtak. A parancsuk az volt, hogy ha az illető Marc Vainqueur, akkor vegyék őrizetbe és küldjék el Artois felügyelőnek Párizsba, a számítógépével együtt.

A hadnagy csak másnap tudott beszámolni mindezekről.

– Egy barátjától kapta kölcsön a lakást. Innen levelezett a Cruxszal, távirányítással. De amióta az otthoni gépét átkutattuk, tartott tőle, hogy megfigyeljük, úgyhogy Rennes-be utazott egy jót shindyskedni. A Cruxon nem talált semmi újat, hát keresgélni kezdett, és ráakadt a ti fórumotokra. Elkezdett beírni valamit, aztán beijedt és abbahagyta… a többit már tudjátok.

Igen, a többit már tudták.

Óriási ötlet volt a Fokhagyma, gondolta Kissy, és berakott még pár apróságot a táskába. És az is óriási ötlet volt, hogy el se kelljen küldeni az üzenetet, csak elkezdeni írni valamit, és a Cumulus máris tudjon róla.

Maga elé tartotta a tavalyi fürdőruháját és elégedetten állapította meg, hogy idén is belefér. Pár nap múlva ebben a fürdőruhában sétál majd a tengerparton, a férfiak dülledt szemmel bámulják, ő pedig válogatni fog, hogy melyiket verje orrba.

Csodálatos dolog, hogy a Crux utolsó tagját éppen most sikerült elkapni. Az iskolaévnek és a shindyklubnak majdnem egyszerre lett

VÉGE.

Amerikában esetleg bankrablót is foghatnak majd.

18.

AMERIKA

Well I’m just outa school
Like I’m real real cool
Gotta dance like a fool
Got the message that I gotta be
A wild one
Ooh yeah I’m a wild one

Gotta break it loose
Gonna keep ’em movin’ wild
Gonna keep a swingin’ baby
I’m a real wild child…

Kissy lelkesen táncolt a többiekkel vagy fél percen át, és egy cseppet sem bánta, hogy a körülöttük állók bambán, döbbenten vagy hüledezve néznek rájuk. A srác, akinek a válláról a zene szólt, inkább csak jót vigyorgott. Nagydarab afrikai srác volt, vagyis hogy afrikai amerikai, itt úgy mondják. Egy nagy dobozt vitt a vállán, abból szólt Iggy Pop ősrégi száma, úgy látszik, a friscói vagány srácok nemcsak a legújabb, menő zenét szeretik.

A gyerekek egy pillanatig éppúgy néztek a táncoló egerekre, mint a járókelők, de aztán ugrálni kezdtek ők is.

A refrén végére zöldre váltott a lámpa, s ők gyorsan átsurrantak az úttesten. A túloldalon a srác vidáman fölmutatta nekik bal hüvelykujját, és továbbment a zenével.

Egy órával korábban még nem voltak ilyen lelkesek. Rémültek voltak, kétségbe voltak esve, az életükért reszkettek. Legalábbis ők így érezték, és soha senki nem mondta meg nekik,

hogy kívülről milyennek látszottak. Egy bankfiókban történt, valahol a belvárosban, ahol mindenre elszánt fegyveresek fenyegették őket. Ezzel nem is lett volna baj, azért jöttek Amerikába, hogy bankrablót fogjanak, mármint amíg shindy nem akad. De a rablókat egyáltalán nem látták, azokat külön veszik föl, nekik azt se mondták meg, hogy kik lesznek azok. A film címét se, az ilyesmit mindig titokban tartják. Őbelőlük nem lesz több egy képsornál, amint az ablakok előtt sorba állnak, ijedten föltartják a kezüket, aztán lehasalnak, amikor a rabló rájuk förmed, hogy hasra, illetve a gyakorlatban ezt egy bajuszos fickó intése helyettesítette, aki a kamera mellett állt. Azaz még az is lehet, hogy ez a képsor se lesz meg belőlük, mert az egereket, a gyerekeket és mindenféle korú amerikaiakat cserélgetve többször is fölvették a képsort, majd a vágó eldönti, hogy melyiket fogja használni. Az editor. A bajuszos fickót persze megverhették volna, de nála nem volt slukker és semmi cicó.

Aztán kaptak pár dollárt és kiterelték őket a bankfiókból, aminek csak az a fele létezett, ahol őket lefilmezték, és ott se dolgozott egyetlen igazi bankár se. Bolond filmesek. Kissyék elkapták valami nő panaszkodását, hogy két napja dolgozik ezen a díszleten és még mindig nem jó. Ahelyett hogy kibérelnék egy igazi bankfiók egyik felét.

Iggy Popnak már csak a távolból hallatszott a hangja, aztán az se, a nagyváros zaja elnyomta. A tizenegy kisegér és társaik elszántan masíroztak San Francisco közepén a Golden Gate felé.

Vagy a szélén. Az is lehet, hogy éppen távolodva. Kissynek se a helyről, se az irányról nem volt halvány fogalma se. A tulajdonképpeni San Franciscónak csak nyolcszázezer lakosa van, de kilencezer négyzetkilométeren terül el, és ők még egy felet se láttak belőle. Hiszen nem is itt laktak.

Egy kicsi zsákutca végében laktak, három szép nagy villában, úszómedencével. A zsákutca vége kerek terecskévé szélesedett, ahova négy villa kapuja szolgált. A bal oldaliban laktak Thomasék, a következő kettőt bérelték az egereknek, illetve nemcsak nekik, rendszeresen vendégül láttak bennük másokat is. A negyedik egy fiatal ázsiai házaspáré volt, de őket alig látták.

A környék dimbes-dombos volt, éppen Vanessának való, és az utcalabirintus végén, a sztrádán túl következtek a hegyek. A Szent András-törés itt van egy farkincahossznyira. Már megpróbálták rábeszélni Thomast, hogy szervezzen meg nekik egy kisebb földrengést.

Földrengést egyelőre nem, de mindenféle érdekes programot szervezett nekik. Illetve ő csak kiadta az utasítást, aztán a titkárnője, Sheila gondoskodott a részletekről. Sheila mászkált velük mindenhová, és intézkedett, ha kellett. De nemigen kellett, boldogultak ők maguk is.

Volt egy másik titkárnő is, Kim, aki időnként megjelent egy aktatáskával, és olyankor leültek négyesben, Kim, apáék meg Thomas, meg esetleg még egy vagy két emberke. A beruházásban ugyanis anya cége is benne lesz, nemcsak apáé.

És volt María meg Ramón, anya és fia. María vezette a háztartást, Ramón pedig sofőrködött, ügyeket intézett, mindenfélét. Ők spanyol ajkúak voltak, és teljesen el voltak bűvölve, amikor a buszból kisereglő egerek közül kilépett egy szőke, kék szemű kislány, és az anyanyelvükön köszöntötte őket, sőt ennél többet is tudott. Ők négyen, mert persze Niala is, ezentúl csak spanyolul beszéltek. Kissy gyakorlatilag minden szavukat értette, a provanszál és az olasz jó előtanulmány volt a spanyolhoz.

Maríának volt férje is, de ő nem volt itthon, később tudták meg, hogy kamionsofőr. Kissy jól látta, ahogy Vanessának megrebben a füle. Hiszen a motoros haverjai között volt, aki Amerikába jött kamionsofőrnek, az is lehet, hogy jó barátok María férjével. De amikor a férj egyik nap hazatelefonált, akkor megkérdezték, és nem ismerte.

Aztán itt volt Monica, Thomas felesége, aki pszichológus volt és rengetegszer hívták tanácsért, a legváratlanabb időpontokban, csak a forgószél hiányzott meg a repülő tehén. Azért most mégiscsak szabadságon volt és a legtöbb idejét velük töltötte.

Meg itt volt maga Thomas, aki igyekezett igazi amerikai fapofával viselni az egereket, de olyankor valamelyik mondott valami falrengetőt, többnyire Françoise, akinek az angolsága vetekedett Elke franciatudásával, vagy Elke, aki jóformán semmit se tudott angolul, de azt óriási átéléssel adta elő.

És itt voltak a gyerekek. Thomas azért hívta meg apát családostul, mert az övé is nagy volt. Dot tizennégy éves volt, Annie tizenkettő, Kate és Matt tíz, Fran pedig nyolc. Teljesen odavoltak az egerekért, a füleiket nézegették, reggelinél versengve kínálták nekik a sajtot, egyszóval tökéletesen elbűvölte őket, hogy kisegerek érkeztek a tengerentúlról.

Hamar kiderült, hogy Amerikában is élnek macskák, már a második reggelen, amikor szembejött velük egy az utcán, megállt és gyanakvóan nézett rájuk. Ugyanaz a tervrajz, mint a francia, német, svájci, olasz, belga és brit macskák. Puha tappancsok, kígyózó farok, cirmos bunda, nagy, hegyes fülek – azért az övéknél mégse nagyobbak –, s az a hihetetlenül gyanakvó pofi, amit csak macskák tudnak vágni. A gyerekek mintha összebeszéltek volna, úgy húzódtak be a macska és a francia vendégek közé, de Vanessa megállította őket és elmagyarázta, hogy őket nem kell félteni a cicától, meg tudják védeni magukat; egyik bevetésükön Kissyt éppenséggel el is kapta egy, de látják, nem ette meg, itt van épségben. Kissy vidáman integetett, hiszen csakugyan itt volt épségben, és arra az éjszakára gondolt a félszigeten, amikor az a rémületes kiscica megmarta a lábát, s újra látta maga előtt, amint Vanessa belevágja a széket az üvegtáblába.

Valahol a belvárosban járhattak, mert a házak egyre nagyobbra nőttek körülöttük.

– Nálatok milyenek a házak? – kérdezte Annie Kissytől.

– Sokfélék – felelte, fölbámulva egy égbe nyúló kolosszusra, és eszébe jutott egy másik égbe nyúló kolosszus. – Egyszer jártunk egy akkora házban, mint ez, egy csomó emeletét végigbarangoltuk.

– Kerestetek valamit?

Kissy bólintott. – Egy számítógépet, amelyik elzöldül, ha hozzányúlnak.

Annie hüledezve nézett rá, de fél méterre tőlük egy San Franciscó-i lakos ebben a pillanatban kezdte közvetlen közelből tanulmányozni Vanessa bokáját, amire a kislány nagyon lelkesen reagált, először csak megsimogatta, aztán egymás nyakába borultak, a helybeli rengetegszer képen nyalta a mikrót, aki jó kis-

kutyának nevezte. Végül elbúcsúztak, de Vanessának mostantól eggyel több csodálója van ezen a földrészen.

– Miért? – kérdezte Annie.

– Cin-cin?

– Miért zöldült volna el a számítógép?

– Ja – értette meg Kissy. – Este elmeséljük a víztoronyügyet, jó?

Esténként rengeteget meséltek, de persze négy év egérkalandjaiból olyan sok mesélnivaló gyűlt össze, hogy végigszövegelhetik az egész itt töltött időt. Már megszokták, hogy mindenki hallani akarja az alapítvány nagy shindyvadászatait, s régen kialakították az elveket, amik szerint elmesélik őket. Nevek, személyes adatok nem szerepelhetnek, még nickek és fedőnevek sem. Helyszínek sem. Természetesen egyetlen emailt, csetszöveget vagy fotót sem mutatnak meg senkinek. Nem beszélnek lezáratlan ügyekről, nem említik a maffiás esetüket, és nem szólnak a Fokhagyma létezéséről. Nem mintha bármelyik hallgatójukat shindységgel gyanúsítanák, de az emberek gyakran továbbadják a történeteket, és a Fokhagyma sikere leginkább azon múlik, hogy a Jerryn és Bouriant tábornokon kívül ne tudjon róla senki.

Kissy néha elgondolkodott azon, milyen jól tudnak ők hallgatni. Eleinte csak annyi volt fontos, hogy védjék a gyerekek személyiségi jogait, no meg a shindykéit is persze, hiszen semmi kedvük pereskedni velük, még csak az kellene. De aztán egyre több titkuk lett. Például a Coligny-villa tulajdonosa nem örül neki, hogy az egyik bérlője egy elrabolt kisfiút rejtegetett a házában, és szeretné, ha erről illetéktelenek nem tudnának. Ahogy a Volpone-villáé se tartja jó reklámnak Lindströmék elrablását. Aztán itt van Delacroix úr, akitől százezer eurót kaptak, kétségkívül a hallgatásukért. De például Solange is megérdemel annyit, hogy ne terjesszék az apja viselt dolgait.

Rengeteg ilyen titkot őriznek. S milyen érdekes, hogy még a zsebek is mennyire megbízhatóan őrzik a titkokat, kezdettől fogva, pedig ők a legkisebbek és legszeleburdibbak. A Jerry összes titkát ismerik, egészen a kezdetekig, a Sheila-ügyig visszamenőleg, de soha nem fordul elő, hogy elővigyázatlanságból elkottyantanának valamit. Kérkedésből pedig végképp

nem, bár a Fokhagyma éppenséggel olyan programozói bravúr, amivel bárki el akarna dicsekedni, de ők hallgatnak.

Az is szerepel a történetmesélési módszerükben, hogy nem nagyon részletezik a dolog shindys vonatkozásait, főleg gyerekek jelenlétében, mert nem kell kiborítani a szülőket – de anynyit igenis elmondanak, hogy mifélék ezek az emberek és mit akarnak, legalábbis vázlatosan, és hogyan lehet ellenük védekezni. Azt remélik, hogy az a gyerek, aki meghallgatta egypár történetüket, már nem száll be idegen autójába vagy nem enged be ismeretlent, ha egyedül van otthon.

A Best gyerekek biztosan nem mennek már lépre shindynek, és ez a haszna már okvetlenül megvan az amerikai útjuknak. Meg persze valamennyire meg is fogják tudni már védeni magukat, hiszen az edzéseket úgyis meg kell tartani, akkor pedig már bevonták őket is és tanítottak nekik egypár fogást. Mattnek is, hiszen a shindyk a fiúkra is veszélyesek, és különben is, bármelyiküket éri támadás, mindenkinek föl kell venni a harcot.

A harcot. Ha lenne kivel. De Amerika csendes volt és biztonságos, legalábbis az a része, amerre ők jártak. Tavaly nyolcvanötezer nemi erőszak, háromszázhatvanezer rablás és hétszázharmincezer kocsilopás történt az Egyesült Államokban, Nimby megnézte az FBI honlapján. Shindykről külön nem írtak, és csak tavalyi adatok szerepeltek. Pedig nekik az ideiek kellettek volna. A holnapiak. Hogy hol lesz legalább zsebtolvajlás a közelben!

Nem volt úticéljuk, csak barangoltak San Francisco hatalmas házai között, nézelődtek, a járókelőket bámulták, azok meg közömbösen visszabámultak rájuk. Amerika nagy ország, itt mindenki látott már egeret. Éppenséggel Kalifornia Tom és Jerry szülőföldje, csak nem Frisco, hanem Hollywood. Miki egér messzebbre valósi, Kansas Citybe. Ott működött a Disney-stúdió, amikor megrajzolták.

A Jerry-stúdió egy parkban nyílt meg, valahol a város közepén. Egy fiatalember állt ott egy állvánnyal, és vázlatokat készített azokról, akik leültek elé. Az egerek egy darabig nézték, továbbmentek és találtak egy papírboltot. Jennifer gondolkodott egy pillanatig, bement és egy vázlattömbbel meg néhány ceruzával jött vissza. A park sarkán csokorba rendezte a Best

családot, s pár perc alatt lerajzolta őket, fantasztikus élethűen, ahogy szokta. Mire elkészült, már ott őgyelgett egy-két ember, nézték a rajzot, s az egyik megkérdezte, lerajzolná-e őt is.

– Sure – felelte Jennifer amerikaiul.

A pasas az árát tudakolta. Jennifer vállat vont és azt mondta, aláírás nélkül egy dollár, aláírással tíz, de ha csak a családnevét írja rá, akkor százezer. Miért, tudakolta a pasas. Mert akkor ráfoghatja Harrison Fordra, felelte Jennifer.

Végül öt embert rajzolt le, és keresett ötven dollárt.

És volt saját zenekaruk is, a Best Mice! Már első nap kiderült, hogy a Best gyerekek zenélnek, látták a szobájukban a hangszereket. Dot fuvolázott, Matt és Fran gitározott, Annie és Kate pedig zongorázott, szintin, egy Korg M3-asuk volt. Egy. Négykezest is tudtak rajta játszani, de háromnak mégiscsak kicsi volt. Amikor megmondták, hogy Vanessa is játszik, Thomas kicsit gondolkodott, aztán elvitte őket egy hangszerboltba. Vettek egy egyszerűbb Moog szintit, most majd hárman osztoznak a két hangszeren, amikor meg az egerek elutaznak, mindkét lánynak lesz sajátja.

Így alakult meg a Best Mice, alighanem az első zenekar a világon, aminek a nevén egy pillanatig se kellett gondolkodni. Aztán amikor játszani kezdtek volna együtt, kiderült, hogy egyetlen közös darab sincs a repertoárjukban.

Úgyhogy elkezdték tanítani egymást. Vanessa először Bachot tanult tőlük, egy korálelőjátékot, Kissy is sokszor hallotta már. B, g, a, b, d, c, c, e, d, d, g, fisz, g, d, b, g, a, b, c, d, e, d, c, b, a, b, g, fisz, g, a. Ő pedig cserében megtanította őket a Popcornra, hisz mi másra, Nimbyvel az a daluk. Soha senki közülük nem fogja elfelejteni azt a májusi estét.

De megtanította őket a Magas szőke férfi-zenére is, a, a, a, a, a, gisz, a, b, c, b, d, c, a, gisz, a, e, c, e, a, és megnézték együtt a filmet. Esténként filmeket néztek együtt, főleg francia és olasz filmeket, mert azokat Besték nemigen láthatták még. A Jerry-hálózat közvetítette nekik egy kontinensen és egy óceánon át, kilencezer-négyszáz kilométerről egy Jerry-netbookba, amit csak rádugtak a nagyképernyős tévére és kész.

Minden adott volt, hogy remekül szórakozzanak. Csak legalább egyetlen árva shindy akadt volna.

Kissy nem ringatta magát ábrándokba. Legalábbis nem nagyon. San Francisco óriási város, de még az ő városuk, Millbrae is épp elég nagy ahhoz, hogy egy shindyt könnyűszerrel elkerülhessenek. Hiszen ha csak a szomszéd utcában jelenik meg, már nem is szereznek róla tudomást. Otthon azért akadnak olyan sok – az ő mozgásigényükhöz képest nem elegendő, de az áldozatok szempontjából tényleg túl sok – shindyre, mert a legkorszerűbb csúcstechnikával keresik őket. De itt nem kereshetik. A Cumulus Facebook-figyelőjét San Franciscóra átállítani nem lenne probléma, de csak franciául ért, no meg ők senkit sem ismernek az itteni hatóságoknál. És hát – itt ők nem egy alapítvány, csak vakációzó tinik, nagy fülekkel.

– Hey, egérke – tűnt föl Annie a terasz sarkán. Persze hogy egyből eltanulták tőlük ezt a megszólítást, méghozzá franciául, ügyelve a nemekre is. Sourisette – souriseau.

– Hey – viszonozta Kissy.

– Már nézlek odalentről egy-két perce. Min töprengsz?

Kissy sóhajtott és elmondta.

– De hisz mindennap szoktatok verekedni.

– Az csak edzés. Egy igazi shindyt elkapni egész más.

– Jó érzés?

Kissy elgondolkodott.

– Hát jó is meg nem is. Először egy frászban vagy, hogy sikerül-e elkapnod, mert az életeddel játszol, ha ő kerekedik fölül. Elég egyszer hibázni… Például amelyikről tegnap meséltünk. Lehetett volna jobb verekedő, lehetett volna nála fegyver, vagy akár láthatta volna az ablakból, amikor átmásztam a falon… vagy akár mindhárom egyszerre. Ha észrevesz engem és túszul ejti a kislányt, mit csinálok?

– Nem tudom.

– Én se. De később, amikor ott feküdt az udvaron összeverve, én pedig ügyvédvicceket vagdostam a fejéhez, mert ügyvédnek mondta magát… hát igen, az nagyszerű érzés, amikor ott fekszik előtted legyőzve. Főleg mert idejében érkeztem. Ha elkéstem volna, nem lett volna olyan diadalmas dolog.

Nem folytatta. Már megfigyelte, hogy Besték szégyenlősek, mint általában az amerikaiak, nem szeretnek ilyesmikről hallani.

– Nekem úgy tűnik – mosolygott Annie –, hogy ti olyanfélék vagytok, mint nálunk a comic heroes.
– Kik? – Kissy hirtelen nem ismerte föl a szót. – Ja, képregényhősök. Azok nálunk is vannak. Igen, nekünk általában minden sikerül, hála a Mohi-féle kiképzésnek és a Nimby-féle csúcstechnikának. Egy különbség azért van. A regényhősök bízhatnak a szerzőben, aki mindig kihúzza őket a csávából, de nekünk magunknak kell helytállnunk.
Nem árulta el a kislánynak, hogy őrangyalaik viszont nekik is vannak – ő már sokszor tapasztalta. Most alighanem valamelyik felhőn lustálkodnak, sajtot esznek és a nagy füleikkel legyezik magukat a kaliforniai melegben.
Már másnap megtudhatta, hogy tévedett: az őrangyalaik egyáltalán nem vakációznak.

Arra készültek, hogy megnézik az Alcatrazt, s előtte a mólóval szemközt, a Hillstone-ban ebédeltek. Kissy rögtön kiszúrta a halfélét az étlapon, és vöröspisztrángot rendelt cajun módra, brokkolival. A felnőttek üzletről beszélgettek, a gyerekek főleg egeres témákról. Kissy mosolyogva hallgatta őket, amint megtervezik vendégeik másnapi programját. Az étel még nem érkezett meg.
– Átruccanunk L. A.-be – mondta Matt. – Hollywoodban rengeteg a kaszkadőr, akik tudnak verekedni.
– Cool – mondta Katie. – Vanessának legalább egy tucat kell, egyszerre. Ott bőven találunk.
– De csak egyet tudna megverni – vetette ellene Fran. – A többi látja, mi történt az elsővel és mind elszalad.
Nevettek. Kissy elégedetten nyugtázta, hogy Vanessa rémületes híre terjedni kezd a Csendes-óceán partvidékén is, és tovább figyelte az Embarcadero forgalmát.
A maffiózók gyalog jöttek. Négyen voltak, fekete álarcban, géppisztolyokkal, és két síró gyereket vonszoltak magukkal. Egy kisfiút és egy kislányt. Röhögtek is.
Kissy megvárta, amíg egyenesen elé érnek, és a legmagasabbikat pontos, hibátlan célzással torkon lőtte. Az étterem nagy portálüvege millió darabra robbant, s amíg a gengszterek előbb megriadtak a dörrenéstől, majd összeeső társuk után kaptak,

addig ő kényelmesen lelőhetett még kettőt. A negyedik azonban a gyerekekre fogta a fegyverét, és…

– Kissy?

– Mi van? – kapta föl a fejét riadtan, nem számított rá, hogy belebeszélnek a vérfürdőjébe.

– Megint elábrándoztál – állapította meg Annie.

– Én?! – Kissy zavartan az ablakra nézett, ami sértetlenül nézett vissza rá, aztán fölfedezett egy tányért maga előtt. – Én csak a gengszterek…

– Gengszterek?! – kapta föl a fejét Elke, és egy pillanat múlva Françoise is. – Hol? Mennyi sokan? Fegyverjük van?!

– Kissy képzeletében – legyintett Vanessa. – Olyan a fantáziája, mint a muranói üveg. Pillanatok alatt bármi kijöhet belőle.

Kissy lelki szemei előtt megjelent a ló, amint fejével és két mellső lábával kimászik a vakítóan fénylő masszából, és büszke kisegérvigyorral látott hozzá a pisztrángjához. Még soha nem hasonlították a fantáziáját muranói üveghez. Márpedig ha Mahatma Vanessa ezt mondta, akkor úgy is van.

Még volt némi idejük ebéd után, sétáltak egyet a kikötőben. Egész más volt, mint a beaulieu-i part, csupa beton mindenütt, hatalmas térségek, ahol kocsik jártak ide-oda – de mégis megvolt a vonzereje. Mert öt perccel azután, hogy meglátták a vizet, egy kissrác rohant el mellettük, és néhány pillanat múlva az üldözője, aki alig volt nagyobb nála. Elkanyarodott egy kocsi útjából és nekirohant Thomasnak, aki nagyot nyögött és majdnem felborult.

– Bocsánat, uram! Nem akartam… jól van, uram?

Thomas bólintott, Kissy pedig sok száz kisegérrel egyidejűleg lódult meg a srác felé, de az már ott sem volt.

– Oscar Tango! – rikkantotta Nimby, Kissy pedig futtában engedelmeskedett, előkapta telefonját, oda se nézve kapcsolta föl a hálózatra, s máris a fülében volt a hallgató.

– India Kilo! – jelentkezett be. – Alfa Golf Echo Alfa!

De egy pillanat múlva már nem volt előtte a gyerek: bekanyarodott egy konténer mögé és nyoma veszett.

– Papa Romeo Alfa Zulu Uniform Romeo – jelentette Vanessa, Kissy pedig elvigyorodott.

– Jól van, kispofám – dünnyögte –, most aztán fölveheted a nyúlcipőt.

Közben futott tovább, mindenhová benézve, de a fiút nem látta. A hely nyüzsgött az emberektől és járművektől, no meg a lehetséges búvóhelyektől.

Hirtelen elzúgott mellette a Jerry Görkorcsolyás Rohamcsapata, ő pedig leállt, fújt egyet és levette a hátizsákját. Kivette a korcsolyáit, fölcsatolta, s egy pillanat múlva teljes sebességgel… torpant meg.

A fiú egy asztal alatt lapult, aminek a tetején egy öregasszony mindenféle apróságot árult.

– Uniform Whisky – mondta Kissy halkan a mikrofonba, mert ez nemcsak várakozást jelentett, hanem azt is, hogy álljatok meg. – Alfa Golf Echo India.

– Charlie Delta? – kérdezett Niala a veszélyre.

– Negatív, macskamentes.

– Uniform Victor.

Kissy nyugodtan állt a kerekein vagy fél percig, és nézte a fiút, aki háttal ült neki és nem sejtette, hogy figyelik.

Fél perc múlva odaszáguldott a Jerry, és Kissy intését követve körbevették az asztalt.

– Buenas tardes, señora – mondta Niala, meg sem kérdezve az öregasszonyt, beszél-e angolul.

– Buenas – lehetett sejteni valami motyogásból.

– ¿Usted conoce este muchacho?

A válasz alighanem az volt, hogy milyen fiút.

Niala lefelé mutatott.

– Éste, aquí, debajo de la mesa.

Az asszonyság vállat vont, ismeri, nem ismeri, mindegy.

– Akkor jó – mondta Vanessa franciául, és hirtelen behajolt az asztal alá. – Hi, kid. Come out before I cut you in halves, move!

Kissy vigyorgott, elképzelte, amint Vanessa szakácsi precizitással két egyenlő részre vágja a srácot.

– Speak – mondta Elke legjobb angolságával az asztal alól kimászó srácnak, aki nemigen lehetett idősebb nála. – Vagy egyszerűn csak nyúljasz a zsebedbele und give back the Brieftaschen.

– Mit akartok? – kérdezte a srác normális angol nyelven.

– A tárcát vagy az orrodat – felelte Jennifer. – Válassz.
– Milyen tárcát… auuuuu…
– Rögtön kapsz még egyet – ígérte Jennifer. – Pakold ki a zsebeidet, amíg jókedvemben vagyok.
A fiú vonakodva a zsebébe nyúlt és előhúzott egy tárcát, ami nem is hasonlított Thomasséra. Jennifer megnézte, eltette, nyújtotta a kezét a következőért. A fiú megvonta a vállát, erre akkorát kapott a képére, hogy majdnem felborult.
– Au – mondta Françoise az ujját dörzsölgetve. – De kemény feje van!
A srác hüledezve nézett a nála jó két centivel, illetve egy hüvelykkel alacsonyabb kislányra, aztán tétován az asztal alá mutatott. Pár egér benézett, aztán Elke bemászott és kihúzott egy ronggyal letakart papírdobozt, amiből előkerült Thomas tárcája és még három. Martin odalépett a sráchoz, gyorsan megmotozta, aztán adott neki egy pofont. Pillanatok alatt négy egér követte egy-egy továbbival, utolsóként Kissy. A fiú már szédelgett.
– Öt tárca – öt pofon – oktatta ki Jennifer. – És köszönd meg, hogy nem adtunk rendőrkézre. Egy darabig itt leszünk, azt ajánlom, szívódj fel egy időre. Ha megint meglátunk lopni, nem úszod meg ennyivel.
Gyereknevelés közben az egerek egyenként levették a korcsolyát és visszacserélték cipőre; most Jennifer is megtette, és elindultak, a hátizsákjaikba rakodva a tárcákat. Kissy hallotta, amint a zsebtolvaj valami szitkot mormol a háta mögött, majd egy csattanás, az összedőlő asztal robaja és az öregasszony rikácsolása, és fordulhatott vissza segíteni, hogy fölállítsák az asztalt és visszarakják az árut. De Elke vigyoráért megérte.
Tizenegy elégedett kisegér masírozott vissza a Best családhoz, akiket eléggé lehangoltan találtak: Thomas időközben rájött, hogy ellopták a tárcáját, és lekésték a hajót. De a tárca megkerülése jobb kedvre derítette a felnőtteket, a Jerry-pofonok elmesélése pedig a gyerekeket.
Az Alcatraz helyett beültek a buszukba és elmentek négy címre, leadni a tárcákat. Az egyik helyen nem találtak senkit, bedobtak hát egy cédulát Thomas telefonszámával.

– Hát elég hiperaktívak már, mit mondjak. Reggel a polc tetején találtam kettőt.

– Melyik kettőt?

– A fiúkat.

– És a kiscsaj hogyhogy nem mászott föl velük?! – méltatlankodott Vanessa. – Hol volt?

– A fészekben az anyjával.

– Megmagyaráztad neki, hogy ők macskák?

– Két egér lányom van.

Kissy jól látta, hogy Vanessa szívfénye éppúgy fölparázslik, mint négy évvel ezelőtt.

– Magyarázd csak meg nekik, a lányaid úgyis fegyvert hordanak. Amint hazaérek, fölkergetem őket egy fára. Aki nem mászik elég gyorsan, azt fölviszem kézben és otthagyom.

Kissy nem mert nevetni. Régóta tudta, hogy Vanessa úgy bánik a beaulieu-i macskákkal, mint az alkalmazottaival, és nem is egy lágyszívű főnök. Hogyne lenne képes fölvinni egy hathetes macskakölyköt a fára, ha ettől reméli, hogy az megtanul mászni. Nincs félnivalója, ő maga legalább úgy mászik, mint bármelyik macska.

Amint Niala megjósolta, Macskának három gyereke született, és tényleg mind macskák lettek. Kismacskának nevezték el őket, az anyjuk után, hiszen az apjukról csak annyit tudnak vagy inkább sejtenek, hogy az is egy macska.

Kismacska Egy fiú volt, kék. Szürke. Kék! Szürke! Ebben sehogy se tudtak megegyezni, Niala kéknek mondta, Nimby szürkének, és az se segített, hogy Vanessa felajánlotta a verekedést mint kézenfekvő döntési módszert. Nimby laposra verte Nialát, aki továbbra is ragaszkodott a kékhez, aztán másnap ő verte laposra Nimbyt, aki nem engedett a szürkéből.

Kismacska Kettő volt a kislány, egészen fehér, úgyhogy Niala folyton zajokat keltett a háta mögött, amint kinyílt a fülük, hogy megtudja, rendben van-e a hallása. Macskával is ezt tette, amikor kicsi volt. Egy macskánál nem könnyű hallásvizsgálatot csinálni, mert ha nem reagál, akkor nem tudni, hogy nem hallja vagy csak szimplán nem érdekli. De fontos, mert a fehér macskák gyakran születnek siketen. Kettő reagált a zajokra, úgyhogy rendben van a hallása.

Kismacska Három is fiú volt, vörös cirmos bundában, fehér papucsokkal. Eléggé hasonlított a két unokatestvérére, akik az ősszel születtek, Macska Hatra és Hétre. Ő volt a legelevenebb, ezért először neki akarták adni az egyes számot, de a kislánynak is, mert hát övé az elsőbbség, de végül rájöttek, hogy a nemzeti zászló színei szerint kell őket sorba állítani. Niala azt mondta, legalább Nimby is láthatja, hogy az a macska bizony kék. Egyik nap fektetésnél sikerült úgy elrendezni őket, hogy a lány a fivérei között legyen, és lefotózták őket mint macskazászlót. Nimby azt mondta, még sose látott ilyen remekbe sikerült zászlót macskából, csak kár, hogy kiszürkült rajta a kék.

Blanche telefonja után tíz perccel csörgött Solange. Óriási dolog, hogy a telefonhívásaikat a Jerryn keresztül intézik, nincs roamingdíj, semmi sincs, továbbra is a Jerry franciaországi számát kell hívni, onnantól minden a neten megy tovább, de nem üti bele az orrát a Skype vagy akármilyen világcég.

Solange Kissy véleményét akarta tudni.

– Szóval… szeretné, ha odaköltöznék hozzá.

Kissy gyorsan becsukta a száját, mielőtt tátva marad.

– Azt mondja, tényleg szeret és velem akar élni. Azt akarja, hogy tanuljak tovább, ő segíteni fog… kifizeti azt is, amivel nektek tartozom. De persze akkor is, ha nem költözöm hozzá. Lesz két mostohagyerekem, az igaz… bár csak kéthetente egy hétvégére. De majd csak összeszokunk.

– Egyáltalán ismered már őket?

– Igen, találkoztunk már. Egyből levették, hogy járunk az apjukkal, nem kiskölykök már. Jól elvoltunk, úgyhogy… hátha működni fog.

– És tőlem most mit vársz? – tudakolta Kissy, teljesen üresnek érezve az agyát.

– Nem is tudom… esetleg ha nagyon nagy hülyeséget csinálok, hátha rám szólsz.

Kissy rájött, mi a teendője.

– Várj egy percet.

Körülnézett a ház apró kertjében, de ott csak a zsebek diskuráltak egy bokor tövében. Bent a nappaliban már nagyobb egereket is látott. Fölkelt, besurrant és elkapta Nialát a nagy füleinél fogva.

– Értem – volt a válasz a rövid ismertetésre. – Szia, Solange. Szóval ha jól értem, azt várod, hogy ha majd balul sül el a dolog, akkor legyen kihez jönnöd a számonkéréssel, hogy miért nem figyelmeztettünk.

A telefon csak hápogni tudott.

– Feltűnt már, hogy még nem is ismerjük azt a te pasidat? Hogy mondjunk így véleményt? Nem mintha lenne hozzá kedvem.

– Hát… eljöhetünk éppen hozzátok, amikor itthon lesztek…

– Jövő hét utáni hétvégén, legkorábban.

– Majd megbeszélem vele. Gyakran dolgozik hétvégén, de megszervezzük.

– Rendben. Cin-cin!

De persze megnézték az Alcatrazt, két nappal később. Nem volt valami szép. Öreg épületek egy öreg szigeten. Vanessának hegyet mászni azért jutott valamicske alkalom, ha csak pár méternyit is, és láttak szarvasegereket az erőmű mellett. Nagyon gyorsan tudnak futni és kitűnő ugrók, innen a nevük, de nem álltak ki a zsebekkel versenyezni, eltűntek az aljnövényzetben. Pedig az ő félig németesített franciával kevert angolsággal, félig mutogatva előadott felhívásukat Fran és Matt lefordította rendes angolra, de a szarvasegerek nem is válaszoltak.

A börtönt is megnézték, a cellák ugyanúgy voltak berendezve, mint ötven évvel ezelőtt, amikor még működött. A cellákban volt egy ágy meg egy fali polc, könyveknek és tisztálkodószereknek, egy helyütt ki volt téve egy korabeli rajz a cella belsejéről, magyarázattal, hogy minek hol a helye. És az persze szentírás volt. Akárcsak a napirend meg a rengeteg előírás.

– Ez volt Amerika legkeményebb fegyháza – mesélte Thomas.

– Nincs összehasonlítási alapunk – dünnyögte Vanessa. – Jó pár fickót rács mögé küldtünk már, de mi magunk még sose jártunk börtönben.

– Nem is látogattatok még meg egyet se? – kérdezte Dot.

– A Jerry Alapítvány nem közösködik shindykkel – felelte a mikró. – A legszigorúbb szabályunk, hogy nem tudhatnak meg rólunk semmit.

– És a bíróságon? – tudakolta Matt.

– Nem jelenünk meg. Általában egyáltalán nem szerepel a nevünk az ügyekben. Tényleg ronda hely, nem irigylem szegény börtönőröket.

Kissy összenézett Martinnel.

– Miért, a rabokat igen?

– Ők hamarabb szabadultak.

Mindenki azt hitte, az alcatrazi látogatás nem lesz több, mint egy érdekes emlék, néhány fotó meg egy-két könyv az itteni könyvesboltból. Esetleg egy újabb zsebtolvaj, ha nagyon nagy szerencséjük van. Eszükbe se jutott bármi többre gondolni.

Éppen odakint sétáltak, amikor Kissy halk berregést hallott a háta mögül. Először nem foglalkozott vele, de néhány pillanat múlva megismétlődött, s valami nagy, mozgó dolog libbent elő a háta mögül, balról, nem sokkal a feje fölött. A Jerry-kiképzésen csiszolt villámgyors reflexek most sem hagyták cserben, megpördült, fölugrott és rúgott, csak ösztönösen, célzás nélkül, nem volt rá ideje, de szüksége sem. Telibe találta az objektumot, bár jóformán nem is látta, aztán a derekát megcsavarva talpára esett, mint egy… illetve mint Kissy. Tökéletes rúgás volt!

– Mi történt? – kérdezték többen is, a társaság megállt, a távolabb levőknek is odacincogtak.

– Megrúgtam valamit…

– Azt láttam, egérke – mondta Françoise. – Tökéletes rúgás volt. De mit rúgtál meg? Csak egy villanásnyira láttam.

Kis kutatással felfedezték az út mentén a fűben. Furcsa szerkezet volt, két propellert ismertek föl, ismeretlen rendeltetésű rudakat, majd arrébb további részeket is találtak.

– Ez repült – emelte föl Nimby a harmadik propellert. – És nagyjából öklömnyi lehetett.

– De volt mi? – akarta tudni Elke.

– Azt nem tudom, egérke.

– Akkor Nem Azonosított Repülő Tárgy – mondta Angélique –, vagyis UFO.

– Szent ementáli – motyogta Kissy –, mit tettem az utasaival?

– Semmit. – Nimby fölemelt valamit a fűből és felmutatta. – Ez egy videókamera. Panasonic… ez a te ufód földi gyártmány.

Elke odaugrott, a kamerába kukucskált, de Nimby megcsóválta a fejét.

– Nem működik, darabokra tört. A rúgás ereje se volt kismiska, de ráadásul nekivágta a falnak, úgyhogy… ennek vége.

– De *mi* volt?! – tört ki Françoise.

– Valami repülő jármű, az biztos – mutatott föl Annie egy negyedik propellert.

Hirtelen meghallották a berregést megint. Kissy ijedten nézett a roncsokra, aztán fölkapta a fejét. A hang a magasból jött.

Csakhamar meglett a forrása. Apró szerkezet lebegett fölöttük, olyasformán, mint egy helikopter, bár a testét nem lehetett kivenni. Mintha nem is lett volna neki. Magasan volt, nyilván látta már, hogy mit tettek, és nem mert lejjebb ereszkedni.

– Hahó! – rikkantotta Matt, és kurjongatni, integetni kezdtek a helikopternek. Kissy megint gyorsan kapcsolt, előrántott egy fehér zsebkendőt és lobogtatni kezdte.

– Mit műveltek ti itt?! – szólalt meg hirtelen egy hang, Kissy riadtában azt hitte, hogy a helikopter beszél. – Mit csináltatok a gépünkkel?!

Megtöltötték az egész kerthelyiséget, annyian voltak. Besték heten, nyolcan a Sky Kids, meg a Jerry tizenegy egere és két kisfülűje, valamint Hagrid. Igaz, ő nem ült asztalhoz.

Vanessa közölte, hogy mindenki a Jerry vendége, ez része a jóvátételnek, aztán ránézett a pincérlányra és azt mondta, az italok hidegek legyenek, az aprósütit pedig legalább negyven főre méretezve hozza.

A Sky Kids családi vállalkozás volt, Mike és Bert egy éve alapította. Ők testvérek voltak, és volt összesen négy gyerekük. Igazából még nem ebből éltek, Mike műszerész volt, Bert programozó, a feleségeik is állásban voltak. De a kis cég azért megyegetett.

Az egerek tűnődve szemlélték az asztal közepére tett helikoptert. Nem is hasonlított azokra, amikben emberek ülnek. Felülről nézve olyan volt, mint egy virág, négy szirommal, amik valami fekete műanyagból voltak, és mindegyiknek a közepében volt egy propeller. A szirmok találkozásánál az irányító elektronika, alatta pedig a kamera. Az, amelyikkel Kissy végzett,

másmilyen volt, két rudat illesztettek össze keresztben, azok végeire tették a propellereket.

Quadkopternek hívták őket, mert négy rotorjuk volt, de a Sky Kidsnek trikopterei is voltak. Gyártották és forgalmazták őket, programokat fejlesztettek hozzájuk, és időnként filmezést is vállaltak velük. Most éppen családi kirándulás keretében megnézték az Alcatrazt felülről, ahonnan kevesen látják, de most a kopter negyedórás filmet készített, csak épp egy rúgással végződik.

Az egerek sosem hallottak ezekről a gépekről, még Nimby se, pedig népszerű sport világszerte. Nemcsak abban különböznek a hagyományos helikoptermodellektől, hogy más a formájuk és több a rotorjuk, hanem hogy kamera van rajtuk, amivel filmezni tudnak a levegőből. A Sky Kids videószemüveget is használ hozzá, amivel a gép irányítója úgy látja a világot felülről, mintha ott ülne a gépen. Csimpaszkodna, gondolta Kissy, a kamera a gép alján van, és éppen akkora, mint egy kisegér. A többiek közben egy laptopon követhetik a repülést. Kollektív műfaj, az irányítónak amúgy is szüksége van még egy emberre, hiszen a szemüvegben semmit se lát a világból.

– És olyan érezés, mint repülsz? – kérdezte Elke, meg se próbálkozva az angollal. Felváltva tolmácsoltak neki.

– Igen, olyan. Majd kipróbálod. Folyton emlékeztetned kell magad, hogy nem te vagy a magasban, csak egy kis gép. A segítő azért is kell, hogy ne akarj a lábaddal elindulni, amikor a koptert irányítod.

– De ha kipróbáljam én is, és lees helikó vagy nekicsap kőfalnek?

– Ezért van az oktató – mondta neki Nimby angolul. – Neki is van egy szemüvege és egy távvezérlője, és ki tudja javítani a hibáidat.

Az amerikaiak mosolyogtak.

– Hát nem egészen. Olcsó kis gépeket használunk erre a célra, amiket nyugodtan össze lehet törni.

– Érdekes – mondta Françoise. – Georges nekem is ígérte már, hogy egyszer fölvisz és megtanít repülni, de arról nem szólt, hogy ha összetöröm a gépet, akkor legfeljebb veszünk másikat.

Kissy megállapította, hogy a kislányt ma már nem szabad kiengedni a tűző napra, így is megártott.

Közben a maxik megírták a papírt. Elismerik, hogy tartoznak ezerötszáz dollárral, dátum, aláírások. Semmilyen eszközük nem volt, hogy itt Alcatraz-szigeten előteremtsék ezt a pénzt. Apa bemegy majd egy bankba. A meggyilkolt gép árát nem a Jerry fizeti, ámbár a kiképzés eredménye, hogy Kissy így rúg.

A másik gépről nem írtak papírt, az egyszerű vásárlás lesz.

Nimby kijelentette, hogy a Szárnyacska természetesen imádnivaló, de csak függőlegesen lefelé lát, csak állóképeket készít és azokat is csak leszállás után lehet megnézni. Lindströméket nem a Szárnyacska korlátai miatt nem találták meg, hanem mert nem is voltak a környéken, de ha ott lettek volna, akkor se vették volna észre őket. Az alapítványnak professzionális felszerelésre van szüksége, hiszen náluk jobban senki sem üldöz shindyt az országban. De még itt Amerikában sem.

Ellenvetés nem volt, mindenki egyetértett. A Jerry helikoptert vesz.

Mivel a döntést az ügyvezető bizottság hozza meg, a döntés részletei is hamar megvoltak. A Sky Kids választja ki a gépet, a megadott paraméterek alapján, a lehető legnagyobb hatótávolságú, maximálisan üzembiztos masinát. Bert bólintott, egy percig matatott a telefonján és odamutatta nekik.

– Egy kicsit drága, de igazi profi cucc. Ha rám hallgattok, nem kezdtek játékszerekkel. Ez mindent tud.

A kép nekik semmit se mondott, egy ágas-bogas, fekete tárgyat ábrázolt, és mellé volt írva: $2500. Ezerhétszáz euró, számolta át Kissy.

– Hallgatunk rád, hogyne – bólintott Nimby. – Hamarosan megkötjük az üzletet.

A kuratóriumi ülés nemcsak azért volt rendhagyó, mert a felületen gyűltek össze. Jóval többen voltak, mint a kuratórium, szinte az összes kisfülű jelen volt, csak Jourdain úr és Clémenték hiányoztak. Még Isabelle néni is átment a villába, hogy láthassa őket. Nimby ugyanis szétküldött egy értesítést, hogy a Jerry helikoptert akar venni, és frászt kaptak, hogy a levegőből akarnak shindykre ugrálni.

– Nem egészen – mondta Niala, miközben Nimby elővett egy demóvideót. – Ez a gép két kiló, és még Françoise-t se tudná fölemelni. Viszont nagyon sok mindent tud, amit a Szárnyacska nem. Meg kell állapítanunk, hogy a Szárnyacska nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket: nehéz elképzelni olyan bevetést, ahol reális esélyünk van, hogy felhasználhatjuk. A kopter más. Valós időben látjuk, hogy mit lát a gép, és bárhova el tud jutni, míg a Szárnyacskának igazodnia kell az aerodinamika törvényeihez. Akár egy nagy tömegben menekülő shindyt is lehet üldözni vele.

– Mire előszeded a helikopteredet – vetette közbe Alex –, a shindyd árkon-bokron túl jár.

– Így van, Alex bácsi, de nincsenek tökéletes megoldások, csak részmegoldások vannak.

Kissy ezt már hallotta tőle korábban is. A motorokkal kapcsolatban… vagy a görkorcsolyákkal? Erre már nem emlékezett pontosan.

– A cél ugyanaz, mint a korábbi beruházásainknál – vette át a szót Vanessa. – Minél többféle olyan eszközt hadrendbe állítani, amiket alkalomadtán bevethetünk. Amikor Nimbyvel éjjellátó programot írtunk a telefonjainkra, nem törtük a fejünket azon, hogy mire lesz jó. Majd csak jó lesz valamire. És Louviers-ben milyen hasznosnak bizonyult.

– De nem került ezernyolcszázba – jegyezte meg Ange néni.

– No és? Mennyi is van az alapítvány számláján?

– Ebben igazad van – sóhajtott a néni. – Jó, végül is ahhoz képest nem nagy összeg. Támogatom a javaslatot, ha azt is megmondjátok, ki fogja vezetni.

– Mindannyian – felelte Nimby. – Ha egyszer csakugyan szükség lesz rá, nem engedhetjük meg magunknak, hogy az összes képzett pilótánk máshol legyen.

– Kocsitok is van, de csak a maxiknak van rá jogosítványa.

– Mert így szól a törvény – felelte Niala. – De mindannyian tudunk vezetni, még a zsebek is. És elhiheti, Ange néni: ha egyszer valakit gyorsan kell kórházba vinni, és csak Françoise lesz kéznél, akkor ő fogja megtenni, ha az összes rendőr mögötte lohol, akkor is.

A döntés ellenszavazat nélkül született: a Jerry Alapítvány helikoptert vesz. Kissy tudta, hogy mostantól a shindyknek a levegőben sincs menekvés. Jövőre saját űrhajót is akar!

A kuratóriumi ülést a Best család nélkül tartották, ez végtére is az alapítvány belső ügye, egérdolog, ezért arra az időre visszavonultak az egyik villa nappalijába. De a Best gyerekek mind ott voltak két nappal később, amikor a Jerry első repülőóráit vette a Sky Kidstől.

A cég székhelye egy völgyben volt a Golden Gate-től északra, San Rafael város közelében, magas hegyek között.

– És átrepülünk hegyt? – tudakolta Elke, amikor kiugráltak a buszból és körülnéztek. Hagrid sorban a nyakukba borult, összenyalta őket és szenvedélyesen csóválta a farkát.

– Nem – felelte Mike, miután lefordították neki. – A hegyek több mint tíz mérföldre vannak, a gép hatósugara pedig csak két mérföld.

– Három kilométer – számolta át Kissy.

– De ha ott lennénk, át tudna repülni fölöttük? – kérdezte Nimby.

– Persze, ha végig ott mész alatta, hogy benne maradj a hatósugárban. Mi még nem próbáltunk ilyesmit, és nektek sem ajánlom. Ha ott elveszted a gépet, az életben meg nem találod. Gyertek, nézzétek meg a helikoptereteket.

Nem mentek. Rohantak. Egymás hegyén-hátán vágtattak a mutatott irányba, s egy kerti asztalnál torpantak meg.

– Íme, a Discovery – mosolygott rájuk Jessica, és megnyomott valamit a kezében tartott jókora dobozon. Az asztalon álló helikopter négy rotorja pörögni kezdett.

A gép kicsit rovarra emlékeztette Kissyt, bár csak négy lába volt. Négylábú rovarra. Volt egy törzse is, annak az egyik végén volt a kamera, a másik végén V alakban állt ki a kétágú antenna, pont mint a csápok. A lábak végein pedig a rotorok.

Mialatt a gép elszakadt a földtől, Mike a képességeiről magyarázott. Kissy nem nagyon figyelte, nem ismerte a szakszavakat, és Nimby úgyis megjegyez majd mindent. És úgyis fönt van minden adat a neten, Mike azért beszél, mert amerikai, kényszeresen állandóan beszélnie kell, ahogy nekik muszáj rendszeres időközönként shindyt fogni.

A helikopter a levegőbe emelkedett, ők pedig boldogan lengették a fülüket. Hamarosan már maguk vezetik.

Kissy megállt a fánál és emelkedni kezdett, közben körözve a fa körül. Amikor elérte a csúcsát, közelebb ment és lenézett. Még soha nem látta fa tetejét fentről, legfeljebb a műholdas térképen, de ott csak egy-egy zöld pöttynek látszanak. Itt közvetlen közelből nézheti, és az összes levelet külön-külön…

A madár olyan hirtelen csapott fel a lombok közül, hogy hátraugrott ijedtében. Igen, a madarakat meg kell szokni. Esetleg egyet-kettőt majd megrúg, és azok elmondják a többinek is, hogy vele nem érdemes kezdeni.

Előrelendült, elhagyta a fát, a ház fölé libbent. Végigsiklott a tetőgerinc fölött, újra megnézte a cserepeket, elmenőben már látta őket, akkor is ugyanilyenek voltak. Átrepült a ház fölött, s az udvaron meglátta a csapatot, egy kivétellel mind fölfelé tekingettek, integettek neki, fotókat csináltak róla. Üdvözlésül megbillegette szárnyait. Tett egy kört a csapat körül, kétméteres magasságban, Elke rohanni kezdett felé, s egy pillanat múlva Françoise és egypár Best gyerek is a nyomába eredt. Kissy megcsodálta a fejük búbját, aztán megkereste a csapat közepén azt az egyet, aki nem integet neki. Mozdulatlanul állt, szemén a videószemüveggel, kezében a vezérlővel, s éppen olyan volt, mint ő maga. Szépen leereszkedett a saját lába elé, megnézte a cipőjét, aztán levette a szemüveget és lenézett magára. De nem ő volt a lába előtt, csak egy kis piros gyakorló helikopter.

– Sam! Sam!

Kissy tűnődve tanulmányozta a dobozok feliratait. Sokféle doboz volt, és ő is sokfélét akart közülük, de persze egyáltalán nem mindegy, hogy milyeneket. Ő itt most szakértő. Talán egy nap majd bíróságok fogják felkérni szakértőnek, borsos tiszteletdíj ellenében, mert ehhez senki más nem ért úgy, mint ő.

– Nem lát a szemétől?!

– Elnézést…

De egyelőre csak Vanessa kérte föl. Azt mondta: Kissy, a halvásárlást rád bízom, mert ehhez senki sem ért úgy, mint…

Valaki nekilökte a bevásárlókocsiját, kiverve a fejéből a gondolatot és a kezéből a szardellás dobozt.

– Hé!

– Elnézést – motyogta a valaki, aki egy zöld ruhás nőnek bizonyult. Zavartan lehajolt és visszaadta Kissy dobozát. – Nem láttál egy… hároméves kislányt?

– Nem – mondta Kissy kicsit bizonytalanul, mert fogalma se volt, mi az a hároméves kislány. Tengeri vagy folyami? Olajban van, citromlében vagy paradicsomszószban?…

– Sam! Saaaaaam! – indult tovább a nő, Kissy pedig hirtelen kizökkent abból a hangulatból, hogy az egész világot halkonzervnek lássa.

– Elnézést… ki az a Sam?

– A kislányom – fordult meg a nő, szemével a távolban pásztázva Kissy mögött. – Elveszett…

Kissy sejtette, hogy a dobozon a szardella intelligensebb képet vág, mint ő.

– *Sam?* Kislány és Samnek hívják?

Kizárt dolog, gondolta közben. Ő hallott félre valamit. Régen egy kislányt akár Mathildának is lehetett nevezni, de ma már törvény van a gyerekkínzás ellen.

– Aha… Samantha… honnan jöttél? Nálatok nincs ilyen név?

Kissy zavartan lesunyta nagy füleit. Ha kicsit gondolkodott volna, magától is rájön.

– Izé… és elveszett?… akarom mondani, mikor veszett el?

– Talán öt perce… elnézést, mennem kell, meg kell keresnem…

Ez volt az a pillanat, amikor Kissy összeszedte magát. Otthagyta a bevásárlókocsit, hogy soha többé ne lássa viszont, és a nő után eredt.

– Várjon már!

A nő nem lassított, már a mustároknál járt, de Kissy fürgén átsurrant egy csomó ember között és néhány kocsi alatt, és utolérte.

– Szóval azt mondja, hogy öt perce már, hogy elvesztette… hol történt?

– A… amott – mutatott a nő valahova hátrafelé –, készételt válogattam, és mire megfordultam, nem volt ott. Beültettem a kocsiba, és… a kocsi sem volt ott…

Kissynek hátracsapódtak a fülei. Fejében vadul pörögtek a fogaskerekek. Egy másodperc… kettő… két egész egy tized…

Előrántotta a telefonját és villámsebesen kapcsolt hangüzenetre.

– India Kilo India Zulunak, azonnal a mustárokhoz, A házibulit Sophie Marceau rendezte!

Pillanatokon belül özönleni kezdtek minden irányból.

– Ilyen bevásárlókocsi? – mutatott egy elhaladó példányra Françoise, a nő pedig bólintott. – De azt a gyerek nem tudja belülről elindítani. Nincs benne kuplung.

Kissy vigyorgott. A zsebek előző nap vívtak kemény harcot a busz kuplungjával, nekik még elég nehéz lenyomni a pedálokat.

– Valaki tolta – mondta Katie.

– Biztosan a sajátjának hitte – jegyezte meg Matt epésen. – Pont ilyen gyereket vett le a polcról ő is…

Fran a fejéhez kapott.

– Are you crazy?! Gyerekeket nem árulnak!

– Mit gondolsz, miért ül az a rengeteg kisgyerek a kocsikban?

– De azokat kintről hozták!

– Minden árut kintről hoznak!

– Elég! – csattant föl Dot. – Hagyjátok abba! Matt ironikusan értette. Foglalkozzunk a hölgy problémájával.

– Én is tudom – morogta Fran –, de másképp hogy kössek bele…

Kissy még jobban vigyorgott. A Best gyerekek egyre-másra találtak alkalmat, hogy műveszekedéseket produkáljanak és egymásnak essenek. A zsebektől tanulják, akik nem képesek meglenni két órát verekedés nélkül. Túl nagy hatással vannak a kicsikre, akiknek megugrott a sajtfogyasztásuk is.

– Nincs mit foglalkozni a hölgy problémájával – közölte Niala, és eltette a telefonját. – Bejelentettem az emberrablást, mindjárt itt lesznek. Induljunk.

A pénztáraknál találkoztak az első két rendőrrel, aztán lett több is. Egy civil ruhás őrmester embereket vezényelt az összes kijárathoz, minden három év körüli lánygyereket meg kell állítaniuk és Mrs. Smithhez kísérniük. A többiek átkutatják az épületet, a mosdókkal kezdik.

Nem, gondolta Kissy. Semmiféle shindy nem olyan bolond, hogy becipeljen egy háromévest a mosdóba pont itt, ahol azon-

nal rájuk nyitnak. Egyébként sincsenek már az épületben. Ahol a gyerek elveszett, onnan két perc alatt a kijárathoz jutni, és Mrs. Smith vagy öt percig kereste a gyerekét, mielőtt összeakadt Kissyvel és a halas dobozával.

Az aulában táboroztak le, a főbejáratnál, Mrs. Smith, a Jerry, Besték és a rendőri vezérkar. Kissy ellépett a kávézóba, fölkapott egy széket, és csak ekkor vette észre, hogy még mindig a kezében szorongatja a szardellakonzervet. Úgy jött ki az eladótérből, hogy senkinek nem szúrt szemet a doboz.

Elvitte a széket Mrs. Smithnek, a konzervet közben egy arra ténfergő biztonsági őr kezébe nyomta.

– Néhány hete beszéltem vele utoljára – mondta éppen Mrs. Smith hímnemű névmással.

– Hol dolgozik? – kérdezte az őrmester.

– Azt nála soha nem lehet tudni.

– Neve, lakcíme, személyleírása?

– Ted Browning. Valahol a kikötői negyedben lakott utoljára…

– Elnézést – lépett oda a biztonsági őr, kezében Kissy exszardellakonzervjével. – Jól értettem, hogy Ted Browningot mondtak?

– Ismeri? – szögezte neki a kérdést az őrmester.

– Hogyne. Itt dolgozik.

– Mint mi?

– Árufeltöltő. Magas, testes férfi, szakálla van.

– A szakálla vörös – élénkült meg Mrs. Smith.

– Igen, vörös.

– Nahát, sose gondoltam volna, hogy itt kapott munkát…

– Ma bent van? – akarta tudni az őrmester.

– Hát ezt nem tudom – felelte az őr.

– Lenne szíves kideríteni?

– A gyerek mikor látta utoljára az apját? – kérdezte Vanessa, ami szemlátomást nem tetszett az őrmesternek.

– Ő is néhány hete, velem együtt.

– Tehát emlékszik rá, fölismeri.

– Hogyne.

– Vagyis ha itt az áruházban megjelenik az apja és tolni kezdi a kocsit, amiben ő ül, akkor a gyerek nem kezd el sikoltozni.

– Kiáltozni kezd, hogy apa, apa – vetette közbe Annie.

– Amit Mrs. Smith nem hall az áruházi zajban – felelte Niala –, főleg ha pár métert arrébb ment közben, illetve csak távolról, és nem ismeri föl a gyereke hangját.

– Plusz még – tette hozzá Nimby – az apja csendre inti, megvicceljük anyut vagy ilyesmi.

Az őrmester láthatóan még vívódott, hogy rájuk szóljon-e, ezt a nyomozást ő vezeti, ne avatkozzanak a rendőrség munkájába, ilyesmik. De mostanra döntésre jutott.

– Az apa körülményeinek mindenképpen utánanézünk. Fuller, megvan már az apa címe?

– Azonnal meglesz, őrmester úr – felelte egy egyenruhás, telefonnal a fülén.

– Ha megvan, küldjön oda egy kocsit. Mi a helyzet? – nézett az őrmester egy odaérkező rendőrre.

– A mosdókat átkutattuk, főnök. A passzázs üzleteivel is már majdnem végeztünk. Semmi.

Vanessa intett nekik, s az egércsapat félrevonult az elengedhetetlen kísérettel.

– Egérkék – kezdte a mikró –, nem lesz ez így jó. Az áruházat majd persze átvizsgálják sűrűfésűvel, mint az Űrgolyhókban, de hát ők is tudják, hogy nincsenek itt.

– Megnézik otthon is – jegyezte meg Dot, de a mikró csak legyintett.

– Egy kiló sajtot egy szál macskabajusz ellen, hogy nem lesznek ott.

Hallgattak. Egy kiló sajt nagy érték, a macskabajusz viszont hasznavehetetlen. Ha Vanessa ekkora oddsszal hajlandó fogadni, akkor biztos a dolgában.

– Akárhol lehetnek – dünnyögte Katie.

– Akárhol – visszhangozta Dot.

Álltak. Hallgattak. Nem volt ötletük.

Mrs. Smitht bevitték a rendőrségre vallomást tenni. Előzőleg megadták egymásnak a számaikat, és kérte, hogy szólítsák Lynn-nek, ami itt a tegeződésnek felel meg.

– Gondolkozz, hova vihette – kérte Vanessa.

– Akár egy motelba is – sóhajtott Lynn.

– Szerintem nem. Tudja, hogy keresni fogják, és azt szeretné, ha minél kevesebben látnák őket. Inkább meghúzza magát valahol, egy barátjánál vagy ilyesmi.
– De hát nem ismerem a barátait…
– Asszonyom? – szólalt meg egy rendőr a virágüzlet előtt.
– Jövök már… gyerekek, nézzétek, tudom, hogy segíteni akartok, és nagyon hálás vagyok érte, de…
– Hagyd ezt – felelte Niala. – Menj csak, aztán hívj föl, ha végeztél.
– Oké.
– És most? – kérdezte Katie, pillantásával kísérve a távozókat.
– És most? – tudakolta Annie is.
– És most? – visszhangozta Françoise.
Kissy éppen ugyanezt akarta kérdezni, de így negyedikként már inkább mégse.
– És most? – csúszott ki a száján egy pillanat múlva.
– Vissza bevásárolni – felelte Nimby, de Niala megrázta a fejét.
– Nyavalyát. Gyerünk!
Gyors léptekkel a vevőszolgálati pulthoz lépett és megkérdezte, lenne-e kedves elkísérni őket a… Kissy nem ismerte a szót, amit Niala használt.
– Oda nem lehet… – kezdte a hostess, de Niala fölemelte az ujját.
– Nem ezt kérdeztem, hölgyem. Én is tudom, hogy nem lehet. De itt elraboltak egy gyereket, és minden információra szükségünk van. Minden perc drága. Ha maga velünk van, akkor bemehetünk.
A hostess némi tépelődés után bólintott, szólt a kolléganőjének, hogy elmegy egy kicsit, és kijött a pult mögül. A kitűzője szerint Cynthiának hívták.
Jókora gyaloglás után bementek egy ajtón, amit a hostess kulccsal nyitott ki. Hosszú folyosóra értek, ahol sokkal kevesebb volt a fény és nem volt semmi vevőcsalogató díszítés. Üres, fehér falak, fehér ajtók, feliratokkal. Cynthia bekopogott az egyiken.
– Én kikérdezem a személyzeti igazgatót – fordult hozzájuk Niala –, ti beszéljetek a közvetlen munkatársaival, a főnökével,

akivel csak tudtok. A hölgy lesz szíves elkísérni benneteket – pillantott a hostessre, aki tanácstalan képet vágott.

– Nézzétek… engem ezért kirúghatnak.

Nala lenyomta a kilincset és kicsit kinyitotta az ajtót, így már bent is hallhatták a szavait.

– Minden együttérzésemet bírja, de ezt a kockázatot sajnos nem tudom levenni a válláról. Ha viszont nem segít, emiatt aztán késve találjuk meg a gyereket, és az az alak valami disznóságot művel vele, hogy fogja magát érezni?

– Hát… rosszul – ismerte el a hostess, és most először hibát követett el. – De legalább meglesz az állásom… – tette hozzá félhangosan.

– Tévedés, Cynthia – sziszegte Vanessa, fékezve magát. – Garantálom, hogy akkor én magam rúgatlak ki.

Több mint félórát töltöttek a személyzetnek fenntartott területen, a hostess és egy biztonsági őr felügyelete mellett, aki elkapta őket egy folyosókanyarban, és úgy megdöbbent, hogy szólni se tudott. A hostess elmagyarázta neki, hogy mi történt, Vanessa barátságosan közölte vele is, hogy vagy segít, vagy kirúgatja, és végre kikérdezhették az alkalmazottakat, két formaruhás ember felügyelete mellett, akiknek egyszerre volt lila a fejük azért, mert őket a pokolba kívánták, és mert reszkettek az állásukért.

De az alkalmazottak nem sokat tudtak Ted Browningról. Itt nemigen éltek egymással társadalmi életet, mindenki azt mondta, hogy nem szokott beszélgetni Teddel. A nevéről se mindenki tudta, de a személyleírásról felismerték. Nincs több magas, testes fickó a cégnél, vörös szakállal.

Az emberek nem álltak persze sorba, hogy ők kifaggathassák őket, jöttek-mentek, ahogy a munkájuk megkívánta. Egy köpcös, tökkopasz targoncavezetőt Kissy kapott el.

– Jó napot, uram, beszélni szeretnék önnel. Ismeri Ted Browningot?

– Persze, valahol itt kell lennie.

– Nincs az épületben. Engedély nélkül távozott, és tudni szeretnénk, hová. Magával vitte a lányát.

A targoncavezető bambán nézett Kissyre.

– Hát van neki lánya?

– Van bizony. Hároméves.
– És ez baj? Ha egyszer az ő lánya…
– Csakhogy a gyereket a bíróság az anyjának ítélte. Tud valamit mondani nekem, uram?
A targoncavezető bamba képpel bámulta a targonca villáját, de ekkor megszólalt egy hang Kissy mögött.
– Kérem? Talán én tud valami segít… keres maguk Ted Browning?
Kissy megpördült. Szakállas bácsi állt előtte, a ruhájáról láthatóan takarító. Elég bizonytalan volt, és nagyon erős akcentussal beszélt angolul. Felismerhető akcentussal. Kissy hallott már francia szót is így ejteni, és rögtön tudta, melyik egérnek intsen.
– Tessék – jött oda Vanessa.
– Én hiszik – mondta a takarító –, talán tud segít maguk…
Vanessának megrebbent a füle.
– Gaszpagyín, mózsete li vi pamócs nas? Izé, nam?
A bácsinak nem rebbenhetett meg a füle, hát neki a szeme csillant föl.
– Vi gavarítye pa-rússzki?
– Da… nyemózska. Vi nyim stoto znájetye?
– Ja dúmaju sto znáju ggye on – bólintott az öreg takarító.
Kissy úgy döntött, eleget hallott. Egy árva kukkot sem értett a beszélgetésből. Az a lényeg, hogy helyesen ismerte föl az öreg akcentusát, és Vanessa mostanra nyilván tökéletesen beszél oroszul. Ha pedig a panzióban esetleg megszállt a Kirov Balett portása, akkor Vanessa azóta az összes orosz balerináról tudja, hogy kivel jár és mit szokott reggelizni.
Kissy ezért visszatért a targoncavezetőhöz, de tőle nem tudott meg semmi érdekeset. Megköszönte és keresett újabb alkalmazottat. De nem talált. Fél perc múlva felharsant a háta mögött Vanessa hangja:
– India Zulu Uniform Sierra! India Whisky Charlie Uniform!

A Jerry Alapítvány és Szövetségesei öt perc múlva a bérelt buszon ültek, és Angélique egyből indított, ahogy felhangzott a cincogás, hogy mehetnek. Kihúzott a parkolóból és a főút felé vette az irányt, Nimby útmutatása szerint.

Az öreg orosz takarító azt állította, és akár meg is esküdött volna rá, hogy Ted Browning egy barátja lakását bérelte ki a Sutter Streeten. Frisco északi részén. Ők délen voltak.

– És onnan jár munkába? – hökkent meg Dot.

– Nem, nem – felelte az öreg. – Lakik régi lakásában mindig. Csak akarja használ másik lakás, azt mondja nekem. Kérdezni én, hogy mire használ, de nem mondja. Nem említje gyévocskát. Nem is tud én, hogy vanja neki.

– Browning tudja Lynn címét – töprengett Pi. – Követte, kiderítette, hova jár vásárolni. Szerzett itt egy állást… árufeltöltőnek jóformán bárkit fölvesznek… talán nem is azért, hogy elrabolhassa a gyereket, csak hogy figyelhesse. Munkából jövet benézhet hozzájuk.

– Aztán adódott egy remek alkalom – bólintott Niala. – Lynn hátat fordított és eltávolodott a kocsitól.

Az öreg persze nem tudta a pontos címet, de tudta a barát nevét, az pedig benne volt a webes telefonkönyvben. A barát is itt dolgozott, bár most délutános volt.

Kissy sejtette, hogy az öreg orosz hasonlóképpen szerzi az információit, mint Vanessa. Nyilván egyikük se közölte vele, hogy Pete bérbe adja Tednek a lakását a Sutter Streeten. Apró, itt-ott meghallott morzsákból állt össze a kép.

Úgyhogy robogtak. De nem túlságosan gyorsan. Tednek egyórányi előnye van, és nem tudták, nem áll-e meg valahol. Nem akarták megelőzni, legyen csak bent az odújában a gyerekkel, amikor odaérnek. Elvégre nem shindy. Lynn teljesen kizártnak tartotta, hogy bántaná a gyereket. Csak nem nyugszik bele az ítéletbe.

– Nézhetjük, ahogy megveritek? – tudakolta Katie mohón. Kissy sóhajtott, és sejtette, hogy jó néhány kisegér ugyancsak sóhajt, bár a kocsiban ez nem hallatszott. Azt is sejtette, hogy vannak soraikban, akik nem sóhajtanak. Kettő biztosan. Ők fertőzték meg a Best gyerekeket a vérszomjukkal.

– Hátha nem is kell majd megverni – felelte Pi, Kissy pedig döbbenten nézett rá. Ugye nem mondja komolyan?…

– Ezt nem mondod komolyan – mondta ki Vanessa pontosan azt, amit Kissy gondolt. – A csóka gyerekeket lopkod fényes nappal, egymillió ember szeme láttára.

– Csak egyet, és az is a sajátja.

– Először mi is csak egy shindyt kaptunk el – nyelvelt Vanessa –, és az is a sajátunk volt, Kissyt támadta meg. Ted is kicsiben kezdi. Csak egyetlen egészen apró gyerekkel. Aztán jönnek majd nagyobbak, egyre többen.

– Igen – mondta Niala Katie-nek, amikor egy sarokkal távolabb kiszálltak a kocsiból. Végignézett a gyerekeken. – Nézhetitek, ahogy megverjük, de csak biztonságos távolságból. A pasi és tiköztetek mindig lennie kell legalább két egérnek. Világos?

– Mi van, ha nem világos? – kérdezte Matt éppen úgy, ahogy ők kérdeztek vissza a különféle tilalmakat ismertető rendőrtiszteknek.

– Akkor két egér kimarad a buliból, mert itt maradnak veletek a kocsiban és vigyáznak rátok.

A Best gyerekek egymásra néztek. Kissy elégedetten látta, hogy használt a figyelmeztetés.

Fölmentek; a levélszekrény tanúsága szerint a barát a harmadikon lakott. Meg se nézték, van-e lift, úgyse fértek volna bele. Megkeresték a lakást és felsorakoztak az ajtó mellett kétoldalról. Jennifer az ajtóhoz lépett és becsengetett.

– Ki az? – kérdezte bentről egy mély zengésű, nem túl barátságos hang.

– Ted Browningot keresem – felelte Jennifer akcentus nélküli, tökéletes amerikai angolságával.

– És ki keresi Ted Browningot?

– Angelica Homestead – felelte Jennifer.

Kissy elvigyorodott. Háztartási angyalka, mi?

Nehézkes léptek odabentről, aztán kinyílt az ajtó, résnyire. Kissy jól látta a a folyosóra eső fénycsík szélességéből.

– És milyen ügyben?

– Helló, Ted. Mi hallomásból már ismerjük egymást. Beengedsz?

– Hallomásból, honnan?

– Muszáj ezt az ajtóban állva elmesélnem?

Olyan hang hallatszott, mint amikor egy szusszantás horkantásba megy át, aztán az ajtó becsukódott, zörgött a biztonsági lánc, s az ajtó kinyílt megint.

– Tessék.

– Kösz – lépett be Jennifer, ők pedig szépen a háta mögé sétáltak. Ted elképedve nézte a tömeget. Pontosan olyan volt, amilyennek leírták. Úgy száznyolcvan magas, jó vaskos is, de a szakálla nem volt hosszú, pedig Kissy úgy képzelte el, mint egy vikinget. Az ajtó a nappaliba nyílt, annak a közepén állt.

– Samért jöttünk – közölte Niala barátságos mosollyal, Kissy pedig fölkészült a verekedésre.

– Mi?…

– Sam nálad van, ugye?

Ted nem válaszolt, de nem is kellett. A résnyire nyitott ajtón át kihallatszott a hálószobából, hogy valaki játszik. Játékok zörögtek, és halkan dünnyögött egy cérnavékony hang.

– Sam nálad van – bólintott Niala a saját kérdésére. – Lynn minket küldött, hogy vigyük vissza hozzá.

Tednek végre megjött a hangja.

– Neki fogalma sincs, hogy itt vagyok. Csak nem képzelitek, hogy odaadom?

– Nem – felelte Vanessa, és közelebb lépett. – Szépen fölpakolod a játékaival együtt, és elmegyünk együtt Lynnhez. Ő átveszi a gyereket, te pedig bocsánatot kérsz, szánod-bánod, többet ilyet nem teszel.

A pasas elmosolyodott.

– Igazán? No jó. Menjetek szépen valahol máshol játszani. Na kifelé, amíg jókedvemben vagyok!

– Hallottátok, nem? – csattant föl Kissy. – Mr. Browning a házigazda engedélyével van itt, tehát ő gyakorolja a háziúr jogait, és azt kívánja, hogy távozzunk. Úgyhogy tűnés kifelé, mindenki! Az ajtó előtt letáborozunk és hívjuk a rendőrséget. Majd ők letartóztatják. Igyekezzetek. Még a házigazdát is fel kell hívnunk, alighanem bepereli Mr. Browningot, amiért gyerekrablásra használta a lakását…

Tíz perccel később Ted morcos képpel bemászott a kocsijába. Pi ült mellette, hátul Niala és Kissy Sammel, aki nagy, kíváncsi szemekkel nézte őket, és persze hogy örömmel ment a mamihoz. A bérelt busz követte őket.

Lynn-nel a lakásuk előtt találkoztak. A karjába kapta a gyerekét, összevissza puszilt egypár egeret és Bestet, és egy tucatszor megköszönte. Tedhez csak annyi szava volt, hogy „te teljesen hülye vagy”.

Megvárták, amíg a pasas dúlva-fúlva elhajt, és visszakászálódtak a buszra.

– No, egérkék – nézett az órájára Vanessa –, ha ma még ebédelni akarunk, akkor a főzőcskének lőttek. Hé, te ott, a nagy füleiddel, taposs a gázra, irány a legjobb étterem ötszáz méteres körzeten belül!

Azért volt az hatszáz méter is, mire találtak egy ebédet, ahol megéttermelhettek. Beözönlöttek és elleptek mindent.

– Nem vertétek meg – vetette a szemükre Katie már vagy harmadszor, mert az előzőekre az volt a válasz, hogy majd kaja mellett megbeszélik.

– Nézd – felelte Niala –, ez az ürge nem csinált a gyerekkel semmi rosszat. Csak magával vitte. Az övé, és ezt a gyerek is tudja. Önként vissza is vitte Samet az anyjához. Miért kellett volna megvernünk?

Fran megnyalta a szája szélét.

– Az nem számít – pirított rá Vanessa. Éppen Vanessa. – Nem fogunk valakit agyba-főbe verni csak mert ti látni szeretnétek, amint a padlón vonaglik és kegyelemért könyörög.

– Vagy legalább azért, hogy vegyem le a cipőm talpát az orráról – jegyezte meg Françoise ábrándosan.

– Eleve nem is lehetett szó verésről – közölte Niala. – Képzeljétek el, mennyire megrémült volna Sam. Odajön egy csomó vadidegen, összeverik az ő drága apukáját, aztán fölkapják és elcipelik onnan. Súlyos lelki trauma lett volna neki. Ő még nem érti, hogy az apja rosszat tett, amikor elhozta, de ha értené, akkor is az apja.

– Attól tartok – mondta Dot –, a kicsikben még nincs meg a ti felelősségtudatotok.

– Márpedig az kell hozzá – felelte Vanessa. – Nem elég berontani valahová és leteríteni mindenkit. Gondolkodni is kell.

– Mi, szóval mi nem gondolkodunk? – fortyant föl Katie. – Ez vért kíván!

Nevettek. Kissy a borús jövőre gondolt, ami a kaliforniai shindykre vár, ha majd a Best gyerekek is elég nagyok lesznek, hogy laposra verjék őket, és megnyalta a szája szélét.

Úgy igazából nem bánta, hogy itteni tartózkodásuk alatt nem akadt horogra shindy. Majd fognak párat otthon, a gyerekek

pedig kimaradnak ebből az egészből. A vadászat izgalmas, de veszélyes is. A szerepek bármikor fölcserélődhetnek. S az igazat megvallva, ha Françoise elrablására gondol, hát kimondottan örül neki, hogy időnként velük van a rendőrség, tekintélyes létszámban, fegyverekkel. Nem mintha nem tudnák megvédeni magukat, de jobb a kettős biztonság.

De csakhamar kiderült, hogy még egyszeres biztonságban sincsenek.

Az utolsó teljes napjukat töltötték Amerikában – éppen úgy, mint valaha régen, az emlékezetes, csodálatos legelső beaulieu-i nyaraláson. Akkor is utolsó nap kerültek bajba. De most legalább nem ragadtak itt, bár egy ideig ettől is lehetett tartani. Szerencsére jó sok rendőrt ismernek, magas rangúakat, igaz, hogy az óceán túlsó oldalán, de ennek is megvan az előnye. Ha itteni rendőröket ismernének, azok esetleg rossz viszonyban lennének Mitchell kapitánnyal, aki örömest itt tartotta volna őket, ha ezzel keresztbe tehet az ellenszenves főnökeinek. De így, hogy a kérés Franciaországból jött, a kapitány úgy érezhette, hogy ha elengedi őket, akkor egy szövetséges hatalomnak tesz szívességet, de ha nem, abból még diplomáciai bonyodalom is támadhat. Bouriant, Lemire és Castelli egymás után telefonált, talán a rendőrigazolványukat is elfaxolták, mindenesetre Mitchell eléggé meg volt illetődve, amikor ráparancsolt a fogdai őrmesterre, hogy nyissa ki az ajtót. Nyilván még sosem őrzött egeret a fogdájában.

Délelőtt tízkor még sejtelmük se volt Mitchell kapitány létezéséről. Séfjük a konyha közepén surrant ide-oda és éppúgy egzecíroztatta őket, mint odahaza. Meg a Best gyerekeket, akik ugyanúgy beöltöztek fehér köténybe, sapkába és kesztyűbe, mint az egerek, másként Vanessánál senki be se teheti a lábát a konyhába.

A húsételnél tartottak, amikor Monica bekukkantott és megérdeklődte, mi készül.

– A csirkét kockázzátok föl – utasította Vanessa Annie-t és Dotot –, ti pedig ott, azokkal a nagy fülekkel, keverjétek össze a lisztet, tojást, tejfölt, rakjatok bele petrezselymet, fokhagymapépet, sót, borsot! Mit kérdeztél, Monica?

– Hogy mit főztök.

– Ja. Sajtos csirkemellet. Én már kivajaztam a sütőformát és beszórtam zsemlemorzsával, most jön a bacon, ezzel kibélelem. A harmadik csapat közben elkezdhet dolgozni a palacsintán, mozgás, egérkék!

– Te jó ég, hány sütőformát használsz?

– Vagyunk egypáran, nem?

Kissy, Jennifer, Niala, Katie, Nimby és Martin dolgozott a többi formán. Kissynek csak intenie kellett, s máris ott termett egy kamraegér, Elke vagy Fran, és hozták a szalonnát vagy ami kellett. Fran egér nem volt ugyan, de éppen olyan gyorsan tudott ide-oda surranni.

– Második osztag, az a palacsinta olyan legyen ám, hogy megnézem, sőt eszem is belőle, úgy vigyázzatok!

A második osztag lesunyt fülekkel látott munkához az amerikai palacsintán.

Vanessa befejezte a forma kibélelését, megszemlélte a többiekét, jóváhagyólag cincogott egyet és kérte a csirkemelles masszát.

– Ne töltsétek tele, hagyjatok másfél centi helyet.

– A tetején? – tudakolta az egere.

– Nem, az alján! Ha megvan, szórjatok rá reszelt sajtot. Másfél centi vastagon. Hajtsátok rá a szalonna széleit.

Kissy fölvett egyet a rengeteg reszelt sajtos tálból és gondosan szórni kezdte a formába.

– Tepsiket kérek – mondta Vanessa azon a hangon, amivel egy főorvos kér másik szikét a műtőben. – Minden formát rakjatok tepsibe és mehetnek a sütőbe harminc percre.

– Harminc? – csodálkozott Monica. – Elég ennek harminc perc?

Vanessa csak ránézett és rosszallóan megcsóválta a fejét.

A második osztag ezalatt rengeteg tojást tört fel és külön rakta a sárgájukat és fehérjéjüket; annyi tojás volt, hogy a Best gyerekek elnevezték őket *poultry farm yolk*nak, vagyis tyúkfarmsárgájának. A sárgájából liszttel és tejjel tésztát kevertek, sütőport és sót raktak bele, a fehérjét pedig cukorral habbá verték. Majd összekeverték a kettőt és hozzáláttak a sütéshez.

A harminc perc leteltével Vanessa felnyittatta a sütőket és megvizsgálta műveit. A tetejükön összehúzódtak a szalonnák,

ezeket kivette, újakat rakott rá, hogy egyenletesen fedjék a masszát. Újabb adag sajttal szórta meg és visszatette sülni.

– Helyes, negyedóra múlva megfordítjuk. Mi a helyzet a palacsintával, egérkék?

– Sülnek szépen – felelte Pi.

– Hogy fordítjuk meg? – kérdezte Fran. – Így sütővel együtt?

– Nem – mosolygott rá a mikró. – A formából átfordítjuk tepsibe, hogy az alján is megsüljön a szalonna. Az még negyedóra. Addigra legyen kész minden, egérkék, a krumplipüré hogy áll?

– Mindjárt megvan – felelte anya.

– Helyes, lássatok neki a salátának, gyerünk, csattogjon a fületek!

Ebéd után jóllakottan elnyúltak a nappaliban és elégedetten cincogtak, főleg arról, hogy lassan ideje csomagolni. Este indul a gépük.

– Maradhatnátok még – mondta Katie. – Kapnátok terráriumot… sajtot mindennap…

– Sajnos valakinek meg kell fogni otthon a shindyket – sóhajtotta Vanessa. Kissy sejtette, hogy a sóhaj nemcsak annak szól, hogy el kell válniuk Bestéktől, hanem annak is, hogy vágyik már Beaulieu, a szülei és a néniék után.

– Itt is – jegyezte meg Matt. – Egyet se fogtatok, amíg itt voltatok.

– Hiszen tudod, hogy itt nem működik a rendszer. Fogtunk egy zsebtolvajt és visszaszereztünk egy gyereket. Ennyi idő alatt igazán nem rossz.

– Amúgy is kikapcsolódni jöttünk – mondta Niala, és ásított egyet. – Kénytelen leszek mozogni valamit, különben elalszom.

– Remek ötlet – vágta rá Françoise fölcsillanó szemmel –, hozom a szivacsokat.

– Bolond vagy, egérke. Most ettünk, nem kezdhetünk ugrálni. Elég lenne egy séta a környéken. Még így utoljára.

Bekóborolták a fél várost, különösebb cél nélkül. Még csak arra sem ügyeltek, hogy együtt maradjanak mind. Kissy Nialával és Annie-vel éppen befordult egy sarkon, amikor észrevette, hogy sem a mögöttük, sem az előttük haladókat nem látja.

– Másfelé kanyarodtak – mondta Niala. – Majd találkozunk, ha előbb nem, otthon.

De öt perccel később már sajnálták, hogy elszakadtak a többiektől.

Először a kocsit látták meg, ütött-kopott fehér furgon volt, bár Kissy nemigen nézegette. A lányt csak közelebb érve vették észre, a kocsi mellett állt, a ház felőli oldalon, egyik kezével a kocsinak támaszkodva, a másikkal a hasát fogta. Nagy hasa volt.

– Hé, jól vagy? – kérdezte Niala, de nem jött válasz. Megszaporázták a lépteiket.

– Helló – hajolt hozzá Kissy. – Minden rendben?

A lány válaszolni akart, de ehelyett feljajdult. Ugyanekkor egy hang szólalt meg a ház ajtajából.

– Mi az isten van?!

Kissy odapillantott a fiúra.

– Gyere, segíts, vigyük be. Jobb, ha fekve várja meg a mentőket.

Niala közben már átkarolta a lány vállát és elindult vele.

– Hallod?!

A fiú csak állt ott, kezében egy papírdobozzal, és nézte, ahogy a két egér betámogatja a lányt. A vége már könnyebb volt, elmúlt a fájás.

– Kösz – lihegte, és nagy körülményesen leült egy díványra.

– Szívesen. Hányadik fájás volt ez?

– Az első… vagyis nem, ez nem lehet az, még korai lenne!

– Hány hétnél tartasz?

– Nyolc hónap körül…

– Körül?! – kérdezte a két egér és Annie egyszerre.

Kis csend támadt, aztán Niala bólintott és elővette a telefonját.

– Tedd azt le!

A hang a szoba ajtajából érkezett. Kissy csak odapillantott a fiúra, majd vissza Nialára, és hirtelen megint a fiúra, miközben hátracsapódtak a fülei.

A srác pisztolyt tartott a kezében és rájuk szögezte.

Mostanáig nem sok figyelmet fordítottak a környezetükre. Bekísérték a lányt, leültették, körül se néztek. Kissy pillantása most kezdett villámként cikázni ide-oda. Nappali, narancsszínű félhomályban, mert a sötétítőfüggönyök be vannak húzva, mögöttük látszik, hogy a redőnyt is leengedték. A fotelek, a kanapé leborítva fehér lepedőkkel. A fiú és a lány nagyjából velük egyidős. A srác háta mögött, az előszobában szintén sötét van, vagyis a bejárati ajtót becsukta.

– Elment az eszed? – kérdezte Niala jéghidegen, rendreutasítóan. – Segíteni jöttünk, hogy képzeled ezt?

A fiú kinyújtotta bal kezét és maga felé integetett az ujjaival.

– Add csak ide azt a telefont. Add ide, ne mondjam kétszer!

Niala a lányra nézett, aztán Kissyre, és odanyújtotta a telefont.

– Helyes. A többit is.

Kissy is odaadta a sajátját, Annie csak belenyúlt a zsebébe és mutatta, hogy üres. A srác elrakta a két készüléket.

– És most? – kérdezte Niala. Válasz nem érkezett. – Azt kérdeztem: és most?!

– Fogd már be! Hadd gondolkozzam.

– Ha képes vagy rá – felelte Niala lesújtón, és Kissyre nézett. Aztán mindketten Annie-re, aki keményen összeszorította a száját és elszántan nézett vissza rájuk. Bátor kislány.

Egymásba kulcsolódott a tekintetük. Aztán Niala egy pillanatra lehunyta a szemét. Kinyitotta, megint lehunyta, most hosszabban. Kinyitotta két másodpercre, becsukta hosszan, röviden, megint röviden, megint hosszan. Kissy apró bólintással jelezte, hogy megértette. UW. Várni. Igen. A srác nem lesz mindig résen.

– No, hol tartasz a nagy gondolkozásban? – szólalt meg Niala, továbbra is háttal a fiúnak. – Megvan már a…

– Azt mondtam, fogd be! – ordított a fiú, de egy Jerryt puszta hangerővel nem lehet megfélemlíteni.

– Mert különben mi lesz, lelősz? Ha nem tetszik, hogy beszélünk, el is mehetünk. Azt kérdeztem, megvan-e már a csodálatos terved.
– Nincs – mondta az fáradtan. – Itt maradunk és várunk.
– Meddig? Nekünk el kell érni a…
– Ameddig én azt mondom!
– És mi lesz a gyerekkel? Koraszülés lesz, ha nem tudnád…
– Hallgass már el végre!
– Nem hallgatok. – Niala csípőre tette a kezét. – A következő fájás végéig várom a döntésedet.
– Mert különben mi lesz? – kérdezte a fiú gúnyosan.
– Különben mi döntünk. – Niala visszafordult a lányhoz, aki éppen felnyögött. – Gyorsan jönnek a fájások, hamarosan meglesz a gyerek. Két percet kapsz, öcsi!

A második fájás alatt a fiú meg se szólalt, és utána se nagyon akart.
– Szóval nincs közlendőd – állapította meg Kissy, átvéve Niálától a szót. – Felfogtad, hogy ez koraszülés lesz?
Fogalma se volt, hogy a nyolc hónap koraszülésnek számít-e, de aggódjon csak a srác.
– Minél előbb kórházba kerül*nek* – megnyomta a többes számot –, annál jobb. Feltett szándékod, hogy ezt megakadályozd, mert valahol csórtál egy mordályt?
A fiú bólintott.
– Akkor jönnek a zsaruk is – bökte ki némi habozás után.
Kissynek már világos volt, hogy ezek ketten nem lakói ennek a háznak, hanem betörők. Az is lehet, hogy itt csöveznek már egy ideje, amíg a tulaj nyaral. Bár a porvédőket nem vették le a bútorokról.
– Hát jó – mondta Niala. – Kezdheted a cipőm talpát csókolgatni, mert a szülést levezetjük. Úgy nézem, elérjük még a gépet úgy is. Aztán viszont elmegyünk, és játszhatsz a pisztolyoddal egyedül. Egy-két rendszabály. Egyetlen másodpercre se maradhatsz kettesben ővele – tette Annie fejére a kezét –, különben olyan vádakat kapsz a fejedre, amikhez képes kismiska, akármit csináltál eddig. És most tedd el azt a stukkert.
– Mi?…

– Tedd el a stukkert! – csattant föl Kissy. – Már láttuk, tudjuk, hogy van neked, állatira meg vagyunk fenyegetve. De semmi szükség rá, hogy egyfolytában ránk szegezd. Ha véletlenül elsül és eltalálod valamelyikünket, garantálom, hogy több gyereked nem lesz.

A fiú halványan elmosolyodott, és nem tette el. Pedig ha zsebre rakja, a következő másodpercben szitává lövik.

A harmadik fájás alatt Kissy hátrasandított a fiúra, aki ugyanúgy ült a fotelban, keze a térdén, benne a pisztoly, oldalra fektetve. Kissy megfordult, odasétált hozzá, és egy iszonyút rúgott a csuklójába. A pisztoly fölrepült a levegőbe és elsült, a golyó lassított felvételben süvített át a szobán és Niala hátától egy centire állt meg. Kissy fejcsóválva szemlélte, ahogy izzón pörög a levegőben. Ez nem jó terv. Mást kell kitalálni. A csóka figyelme lankadni fog.

Egy óra telt el így. Jane a díványon feküdt, ők pedig ott ültek körülötte. A srácnak nagyon nem tetszett, hogy Jane az egyik fájás görcsei alatt elköpte a nevét, de Niala letorkolta: – Ugyan, öcsi, mit gondolsz, pont ezen múlik majd, hogy lesittelnek-e? Esélyed sincs. Rég föl kellett volna adni magad. Legjobb lenne most azonnal, amíg még hívhatjuk a mentőket. Akkor nem veszélyezteted a szülést.

– Fogd már be…

Niala Kissyre nézett.

– Juliette, figyelmeztess, hogy ha nem lesz már pisztolya, képeljem föl ezért a hangért. Velem nem szoktak így beszélni.

– Rendben, Sandrine.

Annie vigyorogva hallgatta őket. Kissy megint Öcsire sandított. A fiú görnyedten ült a fotelban. Kissy felállt, odasétált és tenyéréllel akkorát vágott a tarkójára, hogy Öcsi eszméletlenül csuklott össze, a keze megrándult a ravaszon, a fegyver elsült, s a golyó egyenesen Annie…

Ez se jó. Olyat kell kitalálni, ami biztosan beválik.

– De honnan fogjuk tudni, mit tegyünk, amikor… – kérdezte Annie.

– Csináltunk már hasonlót, hisz tudod – felelte Kissy.

– De hiszen ők kutyák!

– No és? – nézett rá Niala. – Annyi csak a különbség, hogy Jane nem eszi meg a méhlepényt.

Nevettek. Most először még Öcsi is elmosolyodott.

– Kelleni fog egypár törülköző és meleg víz – mondta Niala. – Bár a víz még ráér, kihűlne. Lássuk csak. Te nem mehetsz, öcsi, mert leküzdhetetlen ingert érzel, hogy ráfogd valakire a stukkerodat. Közülünk az egyik nem mehet, mert rettegni kezdenél, hogy keresztülmegy a falon és meglóg. Egyikünkkel kettesben mégy, helyes?

– Minek az a…

– Nézd, öcskös, ha a háziasszony meglátja a kanapéjából csinált disznóólat és megtudja, hogy azért lett, mert te nem engedtél törülközőket hozni, hát nem szeretnék a helyedben lenni. Melyikünk menjen? – nézett Niala Kissyre.

Ő fölállt. – Én. Te segíts levetkőzni Jane-nek, szerintem ideje már.

Kiment, megkereste a gardróbot, nyomában a pisztolyos fiúval. Megtalálta a törülközőket és egyszerűen fölnyalábolta valamennyit. Aztán visszatette, fölvett egy ponyvaszerű anyagot, morzsolgatni kezdte.

– Nézd csak, öcsi, ez mintha valami műanyag lenne. Talán kerti abrosz.

– Lehet.

– Helyes, ezzel takarjuk le a kanapét. – Kissy fölkapta az abroszt és a törülközőket, visszavitte a nappaliba, letette.

– Keresek egy lavórt a víznek, legyen kéznél, amikor szükség lesz rá. Mi kell még?

– Valami fonal, hogy elkössük a köldökzsinórt, meg egy nagyobbacska olló. Ja, és ha véletlenül találsz a konyhakredencben egy szülész szakorvost, okvetlenül hozd magaddal. Ha bármilyen komplikáció adódik, abba belehalhatnak mindhárman!

– Mindhárman? – kérdezte Jane, aki már zokniban állt a kanapé mellett, amire ők ráterítették a kerti abroszt. – Miért?

– Mert ha az öcskös megöl mindkettőtöket a hülyeségével, akkor az a minimum, hogy utána megszabadítja a világot kellemetlen jelenlététől.

Öcsinek már vörösödött a képe, úgyhogy Kissy elindult az ajtó felé.

– Jössz? – nézett vissza.

A kamrában találtak valami spárgát, amiről Kissy megállapította, hogy ha jó sok lenne belőle, akkor nem lenne baj, hogy vékony, úgy is meg lehetne vele kötözni a srácot – de csak pár méter volt. Ebből csak arra elég, hogy kétszer-háromszor összehurkolják a csuklóját, de azt jó eséllyel eltépi. A fürdőszobában volt egy lavór, a konyhai fiókba viszont Öcsi maga nyúlt be, Kissyt nem engedte oda. Kissy vállat vont. Nincs szüksége konyhai szerszámokra, mindkettejüknek megvan a kése és a Nimbusza is. Ha csak ezen múlna, a srác már vértócsában fetrengene a padlón.

Közben persze földerítette a terepet. Lehetséges búvóhelyek, fegyvernek használható tárgyak csak annyiban érdekelték, hogy Öcsi felhasználhatja őket, ha nem sikerül elsőre ártalmatlanná tenni, nekik maguknak nem lesz idejük rá, hogy ilyesmikért szaladgáljanak. Fontosabb lett volna kötelet találni, amivel megkötözhetik, ha azalatt kapnák el, amíg tart a szülés és nem tudják megvárni a rendőrséget.

Öcsi kivett egy nagyollót és a zsebébe csúsztatta, de Kissy fölcsattant:

– Megvesztél?! Sterilizálni kell!

Öcsi zavartan elővette az ollót.

– Tényleg?

– Még szép! Azt akarod, hogy vérmérgezést kapjanak? Mosd le jó alaposan, én addig keresek egy gyertyát, hogy tűzbe tudjuk tartani.

Erről nem tanultak az elsősegélynyújtó tanfolyamon, de Kissy biztos volt benne, hogy az ollót tökéletesen fölösleges sterilizálni. Hiszen a köldökzsinórt aztán úgyis csak kidobják. De ezzel is fokozta Öcsiben az érzést, hogy ő itt nem irányít, csak szolgál, és elfoglaltságot is adott neki. Addig sem a pisztolyával játszadozik.

Kissy vitt gyertyát és gyufát, Öcsi a háta mögé tartva az ollót. Kissy magában jót derült rajta. Ha megszabadítja a srácot a pisztolyától, akkor lehet neki már száz ollója, kése-villája, komplett vaskereskedést hordhat a zsebében, azonnal leteríti bármelyik egér.

Minden kellék együtt volt – csak ki kellett várni. Már gyakrabban jöttek a fájások. Ültek, vártak. De nem tétlenül. Az egyik kezükön, amelyik Öcsi felől nézve takarásban volt, szakadatlanul mozgott egy ujj. Nem doboltak vele, mert a kopogást meghallanák vagy Jane megérezné, ha a kanapét ütögetik, csak föl-le mozgatták az ujjukat. Egyedül Annie látta, tudta, hogy morzéznak, de elolvasni persze nem tudta.

Mire megindult a szülés, a haditerv is megvolt.

Jane jajgatása egyszer csak másmilyen lett. Niala fölállt.

– Megyek kezet mosni, jössz, stukker?

– Mi?…

– Azt kérdeztem, jössz-e! – csattant föl Niala, és kifelé indult. – Szedd a lábad, stukker, nem várok rád!

Öcsi felugrott és kirohant.

– Te komolyan stukkernek szólítasz engem?! – hallatszott a hangja kintről.

– Még szép. Ha nem lenne a mordályod, két szót nem szólnék hozzád és egyszerűen kijönnék kezet mosni. Ha itt lennék egyáltalán. Te itt nem vagy senki, kispofám, csak egy mutatóujj a ravaszon. Mindenki csinál valamit, de te csak óbégatsz. Úgyhogy vigyázz a stukkeredre, mert ha elveszted, a csukott ablakon doblak ki. No gyerünk vissza. Loholás, öreg! – Niala berobbant a nappaliba. – Most ti mostok kezet, együtt menjetek, a stukkert ne hagyd kettesben a gyerekkel.

Kissy fölpattant, kisurrant a fürdőszobába, szorosan maga mellett tartva Annie-t, és alaposan megmosták a kezüket. A stukker közben idegesen téblábolt az ajtóban.

– Mit állsz ott? – nézett rá Annie. – Még most is észre térhetsz és hívhatod a mentőket. Orvos nélkül meghalhatnak mindketten, felfogtad?

– Nem lehet – nyögte a srác.

– Ha meghalnak – folytatta Annie –, ott leszünk a bíróságon és elmondjuk, hogy végig ott volt a zsebedben a két telefon. Kettős gyilkosság, ötven évet kapsz, öreg korodra meg majd hajléktalan leszel. Nem lehet. Menj te a francba.

Annie emelt fővel visszaindult a nappaliba. Kissy vigyorogva ment utána. A kislánynak is jól fölvágták a nyelvét.

Bent már kezdődött a küzdelem. Jane egyre nagyobbakat sikított.

– Ha a gyerek farfekvéses – közölte Niala –, akkor öt perc múlva meghal, tíz perc múlva pedig Jane is. Hívd föl a…

– Hagyjátok már abba! – üvöltötte Öcsi, bár Jane sikítását nem tudta túlharsogni. – Ha rám akartatok ijeszteni, sikerült!

De már senki se figyelt rá.

– Jól van – mondta Niala –, ha jön a görcs, akkor nyomj! Kint lesz egykettőre, meglásd.

A szobában vágni lehetett az idegességet. A haditervüket előbbre kellett volna hozni, gondolta Kissy, akkor a stukker már le lenne csapva és itt lennének a mentők. De túl gyorsan jött a gyerek. És nem is lehetett megállítani. Niala és Kissy egyszerre mondta: – Látom a fejét –, és két üvöltéssel később már a fél gyerek kint volt. Niala kiszabadította a lábacskáit, Jane pedig megkönnyebbülten dőlt hátra.

– Fiú – mondta Annie fölöslegesen. Ő tartotta a törülközőt, amire ráfektették a gyereket és úgy-ahogy belecsavarták. Most már a kisbaba ordított Jane helyett.

– Hogy is van az Apgar? – tűnődött Niala. – Légzése az van… a teste rózsaszínű… a pulzusa… – megfogta a gyerek csuklóját… – az is van. A többit nem tudom, de egyelőre jól van, úgy látom. Hi, kid. Gyere, odaadlak anyunak.

Egy percre osztatlan boldogság szállt a szobára, ahogy a kicsit ráfektették Jane hasára, és ott megnyugodott. Láthatóan Jane is jól volt. Öcsi egyelőre zavartan és bambán, az apai büszkeség minden jele nélkül nézett rájuk.

– Ideje megmosdatni – mondta Kissy, és fölvette a lavórt. – Jössz, öcskös?

– He?… ja, aha…

Kissy szeme összevillant Nialával, ahogy kifelé indult. A fürdőszobában hosszan bíbelődött a víz hőfokával, hogy Nialának legyen ideje beavatni Annie-t.

– Fontos, hogy testmeleg legyen a víz – közölte Öcsivel. – Ha túl forró, megégeted az érzékeny bőrét, ha viszont túl hideg, akkor megfázik. Hiszen mostanáig jó melegben volt.

Mindez logikusan hangzott, de Kissynek fogalma se volt, hogy igaz-e. Nem is volt jelentősége. Ezzel a vízzel senki nem fogja a kisbabát mosdatni. Azért állította be csakugyan testmelegre, mert Öcsi belenyúlhat a vízbe, hogy ellenőrizze.

– Jól van – mondta. – Mehetünk.

Kissy ment elöl, kezében a tele lavórral. Tízliteres fémlavór volt, majd leszakadt a karja tőle. A nappali elé érve tett néhány jó nagy lépést, hogy eltávolodjon Öcsitől, és hirtelen oldalt lépett, Öcsi felől nézve balra. A srác követte a mozdulatát, így nem vette észre a jobbja felől az ajtó mellé simult Nialát, aki a megfelelő pillanatban kitette a lábát, s a fiú egy üvöltéssel elvágódott a padlón. Kissy bal kézzel elengedte a lavórt, s a tíz liter víz rázúdult Öcsi fejére. Annie előugrott a másik oldalról, rálépett a fiú csuklójára, s mire az kiprüszkölte magát, a saját pisztolya szegeződött a tarkójának.

– Mondd még egyszer, hogy fogjam be a szám – sziszegte Niala. – Kezeket hátra! Gyerünk!

A srác morgott valamit, amiről Kissy sejtette, hogy azért nem érti, mert erre nem terjed ki az angol szókincse. Fejbe kólintotta a fiút a lavórral.

– Au! Ne csináld már!

Niala hátracsavarta a fiú jobb karját, Annie pedig kihúzta a zsebéből a telefonokat. Kissy azonnal lecsapott az egyikre, közben elengedve a lavórt, ami rázuhant a srácra, s az ordítással mit sem törődve leadta a Jerry-vészjelet.

Ekkor nézett először Jane-re, amióta belépett a lavórral. A lány elhűlve meredt rájuk.

– Maradj csak fekve – mondta Kissy barátságosan –, nem szeretném, ha téged is fejbe kellene vernem. A kórházban majd add meg a szüleid címét, mégis legyen valaki, aki vigyáz a gyerekre, amíg ülsz.

Az ajtót Angélique rúgta be, mert Öcsi nem mondta meg, hová tette a kulcsot. A mentőorvos egérseregtől körülvéve lépett a szobába, és felváltva pillantgatott Öcsire és Jane-re.

– A gyerekkel és az anyjával foglalkozzon – mondta neki Annie, mintha ő lenne a főnöke –, a srácnak semmi baja, csak egy kicsit fejbe vertük. De agykárosodása úgyse lesz. Nincs minek károsodnia, ugye, öcskös?!

– Legyenek szívesek távozni – felelte az orvos –, meg kell őket vizsgálnom.

– Hallottad, stukker – mondta Annie –, gyerünk, kifelé!

Öcsi nagy nehezen négykézlábra kecmergett. Úgy nézett ki, mint egy ázott kutya. Csavarni lehetett volna belőle a vizet.

Vércsík is keveredett bele, amit Kissy elégedetten állapított meg.

– Így jó is lesz – állította meg Annie a további fölegyenesedésben. – Aki ilyen állat, járjon négykézláb. Fordulj meg és indíts!

Öcsi habozott. Kissy lehajolt és megkocogtatta körmével a lavórt.

– Hallottad, nem? Amikor nálad volt a stukker, nagyon nagy volt a szád. Most nálunk van. Most nekünk nagy a szánk.

Öcsi négykézláb kikászálódott az előszobába, egyenesen két pár egyenruhás láb elé. De még nem vele foglalkoztak.

– Dobja el! – harsant föl a filmekből jól ismert rendőrhang.

– Nyugi, officer – felelte Niala. – Én a jó oldalon állok. Hova dobnám ennyi ember között? Tessék, fogja.

Niala bal kézbe vette a fegyver csövét, úgy adta oda a rendőrnek, aki átvette, az övébe tűzte és intett a sajátjával.

– Mindenki álljon a falhoz, a kezüket tegyék a falra!

De pár perc múlva, miután tisztázták, hogy mi történt, már csak hármukat tartóztatta le.

– Hozhatok valamit? – tudakolta a stewardess kedves mosolylyal.

– Egy óriási palack narancslevet – felelte Kissy. – Egy órája még a dutyiban ültem.

A stewardess bólintott, szemlátomást nem értette. Pedig úgy volt. Ahogy a rendőrtisztek közbenjárására Mitchell kapitány elengedte őket, rohantak haza a csomagokért, és irány a reptér. Amíg a becsekkolásra vártak, végigölelgették Bestéket, a gyerekek válaszul meghuzigálták a füleiket, ezt alighanem előre eltervezték. S máris a gépen ültek. Irány haza.

Amíg Niala meg ő a fogdában ült, a Jerry kiderítette, mit lehet tudni Jane-ről. Kórházba vitték, mindketten jól vannak. Öcsit is bevitték, ellátták a fejsebét, aztán fogdába került ő is.

Egy éve szöktek meg otthonról, csöveztek, lopásokból, betörésekből éltek. A házban, ahol a gyerek született, egy hete laktak, feltörték a zárat és beköltöztek. A házban talált értékek nagy részét már eladták. Ha a tulaj hazaér, el fog ájulni. A ház előtt álló furgon lopott, a pisztoly lopott, még a rajtuk levő ruha sem az övék. Az egyetlen saját holmijuk a gyerek.

Hülyék, gondolta Kissy. Önállóságra vágytak, mi? Hát tessék az eredménye. Még tizennyolc évesek sincsenek, de van egy nem tervezett gyerekük és le fogják csukni őket. Ha letöltik a büntetésüket, hazamehetnek a gyerekkel és megpróbálhatják összerakni valahogy az életüket.

Azért jó volt ez a nyaralás. Rengeteg szép dolgot láttak, szinte mindent, amit San Franciscóban látni érdemes, kivéve egy földrengést. Az valahogy kimaradt. A helikopterük ott utazik a poggyásztérben. Fogtak zsebtolvajt és gyerekrablót, még ha apa volt is, elkaptak egy ostoba párocskát és levezettek egy igazi szülést. Élni fog Frisco környékén egy kisfiú, akinek sejtelme se lesz róla, hogy két egér és egy Best segítette a világra. De remélhetőleg nyomot hagy rajta ez az élmény és sose tart majd macskát.

Egy csomó minden kimaradt a szülésnél is. Nem ők vágták el a köldökzsinórt; ami azt illeti, ezt Kissy egy cseppet se bánta. Nem mosdatták meg a kisbabát – fontosabb volt, hogy minél előbb ott legyen az orvos. És nem tudták meg, mi lesz a neve. Besték azt ígérték, megpróbálják majd kideríteni. Persze megkérdezték Jane-től még a szülés előtt, de azt mondta, fogalma sincs. A mentők mondták, hogy a Mills-Peninsula kórházba viszik, ami az egereknek nem mondott semmit, de Katie-nek igen, Sally Mills az osztálytársa, aki egyáltalán ott se volt, és mégis elérte, hogy róla nevezzék el a kórházat, ő ezért haladéktalanul meg akarja verni. Ami hagyján, azt mutatja, hogy az egéri eszme termékeny talajra hullott. De erre mit nem mond neki Vanessa? Éppen Vanessa, aki ezt az eszmét kialakította? Hogy először meg kell tudni, mit tett Sally Mills, amiért róla nevezték el a kórházat. Hátha kiérdemelte. Ugyan mivel, kérdezte erre Fran csúfondárosan, mintha ugyan ők ismernék Sally Millst és tudhatnák. De Vanessa fapofával közölte, hogy őnáluk Franciaországban a legtöbb kórházat részeg buszsofőrökről nevezik el, mert ők hozzák a legnagyobb forgalmat.

Erre egyetlen Best gyerek se tudott mit mondani.

Kissy felhúzott lábakkal hevert a fűben és várta, hogy mi lesz. Közben a többiek beszélgetését figyelte, amerikai kalandjaikat mesélték.

– Először nem akartak elvinni minket – mesélte Vanessa –, azt mondták, túl nagyok a macskák. Emlékeztettük őket a fegyvereinkre, akkor meg Dot közölte, hogy borzasztóan megbüntetnek minket, ha engedély nélkül vadászunk az állatkertben.

– De végül elvittek mégis – folytatta Nimby. – Hát tényleg nagyon nagyok a macskák.

Kissy jobb kézzel benyúlt a combja alá, keresgélt. Valami hosszúkás, szőrös dolgot tapintott. Meghúzta. Valaki hirtelen rácsapott a kezére. Benyúlt a bal kezével is. Azzal is talált valami szőröset, és arra is rácsaptak.

– Óriási nagy állatkert – mondta Françoise. – A zsiráf több méter magas, és még aztán jön a feje. Minket szerintem nem is látott, ahhoz távcső kellett volna neki.

Kissy hirtelen szétnyitotta a combját. Kismacska Kettő döbbenten meredt rá.

– Ilyet is láttunk – kapta föl Kismacska Egyet Elke –, cirmoset, egészen volt olyan, mint házimacska. De pedig ázsiai halazós macska volt, úszik vízben és víz alatt búvárpalackkal, és összefogdossa minden halakat Kissy elől.

Kissy fölkapta a fejét. Még hogy…

Kismacska Kettő kihasználta az alkalmat és nekilátott fölkapaszkodni Kissy bal lábára.

– És az állatkerten kívül nem akadtatok össze eggyel sem? – tudakolta Blanche.

– Dehogynem – kacagott föl Françoise, és elmesélte, hogyan akarták a Best gyerekek megvédeni őket. Kismacska Kettő ezalatt Kissy térdén ült és büszkén nézett le a testvérére. Három fölágaskodott és két mancsát Kissy lábszárára tette, de ekkor odanyúlt Vanessa és meghúzta a farkát. Három hátrafordult, rávetette magát a mikró kezére, aki hanyatt fordította és gyömöszölni kezdte.

A családanya ezalatt egy faágon aludt. Nem tiltotta meg gyerekeinek, hogy játsszanak velük, de ő maga persze nem ereszkedett le az egérnépséghez. Kissy gyanította, hogy Macska kamaszlány korában keletkezett viszonyukban a törés, amikor neki azzal kellett volna foglalkoznia, hogy készüljön a felnőtt macskaságra, s ehelyett föl kellett dolgoznia, hogy nekik hétről hétre nagyobbak a füleik, egyre nagyobb átéléssel eszik a saj-

tot, és egyre többet cincognak. Talán az új nemzedéknek már könnyebb lesz, ők már beleszülettek az egérvilágba.

– Micsoda?! – kapta föl a fejét Vanessa hirtelen, Kissy nem hallotta, hogy kinek a szavaira. – De hiszen ez volt a legjobb az egész nyaralásban, sajnálom, hogy nem voltam ott. Én tökön is rúgtam volna a srácot. Többet kellene egérportyákra járnod velünk, apa. Akkor értékelnéd a dolog szépségét.

– Hát ha arra a gyártelepi ügyre gondolok – felelte Georges –, valahogy nincs hozzá sok kedvem. Ahhoz se, hogy ti keveredjetek ilyenekbe.

– Pedig fogunk – felelte Nimby, és felállt, kezében a telefonjával. Vanessa és Kissy előtt állt meg, az arca komoly, a füle nagy volt. – Kaptunk egy köteg gyerekpornót. És Katu is benne van.

Kissy egy pillanatig meglepve meredt Kismacska Kettőre. A cica meglepve meredt vissza rá.

Kissy hirtelen kinyújtotta lábát a földre. Arra számított, hogy Kismacska ott marad a levegőben, lenéz, fölnéz, megint lenéz, aztán egy rémült sikollyal alázuhan. Minden valamirevaló rajzfilmfigura így csinálta volna, és Kismacskában is volt némi rajzfilmszerű. De Kettő egyszerűen csak lesüllyedt az ő térdével együtt, egy szempillantásnyit gondolkodott, aztán megiramodott Kissyn, hosszirányban. Éppen a mellét ugrotta át, amikor Kissy elkapta és talpra szökkent.

– Mutasd – lépett oda Nimbyhez, de már a többiek is jöttek. A fiú az asztalon fekvő netbookhoz ment és nyomogatni kezdte. Az egerek összegyűltek a kerti asztal körül és Katu arcába bámultak.

Azaz nem egészen az arcába. A képmező az orránál ért véget, a jobb szeme egyáltalán nem látszott, a bal szeme alatti táska viszont igen. Elég sokat láttak a csupasz mellkasából, az ölében ülő gyerek nem nagyon takarta. Neki le volt hajtva a feje, az arcából semmit nem láttak. A fénykép készítője másra figyelt. Kissy ösztönösen eltakarta a tenyerével Kismacska szemét, ne lásson ilyet a gyerek.

– Ez Muk? – kérdezte Elke.

– Valószínűleg – felelte Nimby. – Tudod, hogy alig látszik a korábbi képeinken. De hogy ez Katu, az fix.

– Hány képünk van?

Nimby továbblapozott. Öt képet találtak Katuról és – bizonyára – Mukról, hat pedig más szereplőkkel készült. A Jerryt egyelőre Katu érdekelte. Apróra végigvizsgálták a képeket és feljegyzéseket készítettek. Három képen is látszott az ablak, de épületeket nem lehetett kivenni.

– Márpedig a pasas kikészített bundájára akarok… – kezdte Kissy, de a folytatás elmaradt, mert közben csípőre tette a kezét, amiben fickándozni kezdett valami, aztán oldalba rúgták. Kissy riadtan fedezte föl a kezében a macskakölyköt. Letette. Kismacska megrázta magát és elrohant a testvéreihez.

– Avignon – mondta Nimby.

Françoise megnyalta a szája szélét.

– Az itt van délen, nem?

– Ahhoz túl messze, hogy most odarohanjunk – felelte Vanessa, de azért ő is megnyalta a szája szélét.

– Nem ez számít – mondta Niala, és ő is megnyalta a szája szélét. – Valószínűtlen, hogy az avignoni shindy bármit tud a képek forrásáról. Voltak neki, hát föltette őket. Katuhoz aligha jutunk el rajta keresztül.

– Ő maga is lehet éppen Katu – mondta Jennifer –, vagy a fotós.

– Lehet – bólintott Niala. – De lehet bárki más is. Az avignoni ürge egy ember, mások többen vannak, tehát valószínűbb, hogy nem ő az.

Az egerek egymásra néztek. Niala logikája megdönthetetlen volt.

Mindenesetre az avignonit, nickje szerint Ramonát fölvették az adatbázisba teljes névvel, címmel. A rendőrséget nem értesítették, ellenkezőleg, a Fokhagyma néhány tagja nevében elismerésüket fejezték ki és remélték, hogy föltesz még egypár képet.

A fotókat pedig nagyítóval vizsgálták át apróra. Az látható volt, hogy másik helyszínen készültek, nem ott, ahol most az örmény iparművész lakik – ha még ott lakik –, de az ablakon át semmi mást nem láttak, csak az eget és egy fa lombozatát. De volt a képeken egy polc és egy asztal, mindenféle tárgyakkal. Ezekre vetették rá magukat.

– Azért azt jegyezzük meg – mondta Pi –, hogy a mostani képeken jobban látható a testhelyzet, mint a régieken. Ha annyi történt, amennyit itt látunk, akkor a gyereknek nem voltak súlyos fizikai sérülései. És akkor könnyen meglehet, hogy az öreg hölgy lakásában történtek után sem.

– Vagyis nem kellett orvos – bólintott Angélique. – Azaz kellett volna, de a gyerek akkor is túlélte, ha nem látta orvos.

– Igen – mondta Vanessa, átsétálva a kerti asztal másik oldalára. Lehajolt, fölkapta Kismacska Hármat. – Egyszerűen hazavitték, a kisebb fizikai és a nagyobb lelki sérüléseit nem látta el senki, úgy-ahogy begyógyultak. Mi is csak jó ráérősen hívunk majd mentőt hozzájuk, rendben, cicus?

A cicus nem szólt semmit.

– BB37503 Fret Véolia – mondta Maszat, és Nimby felé nyújtotta a táblagépet. – Százötvenért bármikor megkaphatod.

– Százötven euró ezért a kis vacakért?! – bámult rá Françoise.

– Miért vacak? Nagyon klassz kis mozdony. Bár én a gőzösöket jobban csípem.

– Mekkora ez a valóságban?

– Huszonegy és fél centi…

– Ez nem érdekes – vágott közbe Vanessa. – Azt mondd meg, hány példány van ebből.

Maszat a mikróra nézett a telefon képernyőjén.

– Ez nem valami speckó cuccos, kis pocok. Akárki megveheti a boltban.

– Ha még egyszer lepockozol, felülök az első gépre és kicakkozom a füledet – közölte Vanessa hidegen. – De ezek a játékvonatozó ürgék csak nincsenek valami sokan, nem?

– Ha még egyszer lejátékvonatozod, megvárom, hogy felülj az első gépre és kicakkozom a füledet – felelte Maszat barátságosan. – Ez vasútmodell. Lilám sincs, hogy hányan vannak. Annak idején, amikor ilyesmivel foglalkoztam, voltunk egypáran. Ezer meg ezer csóka töri ilyesmin a fejét. Valami disznósággal kapcsolatos a fotó, igaz?

– Persze – sóhajtott Kissy. – Ez az asztal a mozdonnyal egy pornóképről lett kivágva.

– Baró. És ez az egyetlen támpötty?

Kissy elővette a telefonját, benyúlt a Jerry-felület dobozába, kivette Katu dossziéját és átlapozott pár képet. Aztán Maszat elé tolta a telefont.

– Áthozhatom? – nyúlt Maszat a táblagépért. – Ez mégis nagyobb egy kicsit.

– Nyugodtan.

Maszat egy percig szemlélte a képet, rajta az asztallal, ami a kis fehér mozdony állt. – Mi folyik a lemeszelt részen? – kérdezte közben.

– Még ha az orrodra akarnám kötni, akkor se itt mesélnék róla – pillantott körbe Kissy a kis falatozóban, de senki se foglalkozott velük.

– Oké – mondta Maszat kisvártatva. – Szóval a polc tetején áll két fa…

– Fa?!

Egy egérként kaptak a telefonjaikhoz. Vanessa otthon volt, neki rendes gép volt a keze alatt, hát ő nagyított rá leggyorsabban.

– Hát persze. Amiről azt hittük, hogy valami rongy. Ágas-bogas kis fácskák.

– Ez az. Helyes a cincogás. Azok olyan fák, amiket terepasztalokon használnak. És a legalsó polcon szerintem egy köteg *Vasúti élet* fekszik. A legfelsőnek látszik a címlapjából valami. Olyasfélén néz ki. Szóval a fószer rendesen nyomatja a témát. Csak hát ezzel nektek nincsen több sajt a pizzátokon.

– Miért? – kérdezte Françoise.

– Mert vasútmodellezők vannak épp elegen.

– Az nem baj – felelte Kissy. – Van nekünk több adatunk is.

A villa des Sablons a járműforgalomtól elzárt zsákutca volt, jól ismerték még apró egér korukból. Épp a Bois és a fürdőközpont között van. A bejáratnál letették a motorokat és besétáltak a rácsos vaskapu mellett.

Itt működött a neuillyi modellezőklub. Rengeteg vasúttal, repülőgéppel, játék hadseregekkel. A két egér körbejárt a teremben, megszemléltek mindent és mindenkit. Pár percig álldogáltak egy kisebb terepasztal mellett, hamisítatlan svájci kisvárost ábrázolt, vagy talán németet, farácsos szerkezetű házakkal, dombra építve. Még egy kis gyár is volt benne, kéménnyel, és

egy vasútállomás. Lent a völgyben nagyobb pályaudvar, öt vágánnyal. A kettőt nagy körben haladó sínpár kötötte össze, ami alagúton ment át a város alatt, és egy tavat meg egy erdőt is megkerült. Az utak mentén villanylámpák álltak, kis autók, a tó sarkában vízimalom, csak embert nem látni sehol. De a vonat az mozgott, éppen kibukkant az ala…

– Segíthetek valamit?

Kissy megpördült. Kivételesen anélkül, hogy rúgni próbált volna, így a háta mögött álló férfi sértetlenül nézett rá.

– Én…

– Német terepasztal 1968-ból, egy korabeli prospektus alapján rekonstruáltuk. Nagyon szép darab.

Kissyben egy pillanatra olyan érzés támadt, hogy az utolsó mondat nemcsak a terepasztalra vonatkozik, mert a férfi közben végigpillantott rajta. Nem zavarta. Nézni szabad.

– Nagyon szép kis vonatok – bólintott Kissy, s egy pillanatra visszanézett a zakatoló járművekre. A másik oldalon Martin hátratett kézzel hajolt az asztal fölé, talán a gyárat tanulmányozta. De Kissy tudta, hogy figyeli a beszélgetést is. Elvégre idegen helyen vannak, bárkinek kedve szottyanhat egérpecsenyére. – A házak is helyesek, és a vízimalom csodás. De mi egy embert keresünk.

– Kit?

– A nevét nem tudjuk.

– Hanem?

Kissy elővette a telefonját és két mozdulattal kikeresett egy képet. Katu arcának részleteit rakták egymás mellé. Felmutatta.

– Érdekes fotózási technika – mustrálta a férfi.

Kissy bólintott.

– Sajnos nem ismerős. Miért keresik?

– Lehet esetleg valaki más, aki felismerheti?

– Lehet… megkérdezhetjük egy-két régi tagunkat. Idejár ez az ember a klubunkba?

– Talán.

– Hát ez elég kevés. Jöjjenek.

– Mutattak mindenféle szép modelleket – mesélte Martin –, egy tárlóban csupa gőzmozdonyt tartanak, és ki van írva, hogy melyik milyen típus, mikor és hol készült… rengetegféle. Van

két úr, akik vagonokkal foglalkoznak, ők maguk készítik őket az eredetikről készült fotók alapján. Szóval igazán érdekes volt. De Katu senkinek sem ismerős. Legalább öt emberrel beszéltünk, akik évek óta odajárnak és mindenkit ismernek, aki többször megfordul ott. Soha nem látták.

A Jerry hallgatott. Erre nem lehetett mit mondani. Egy perc is beletelt, mire a huszonkét lekornyadt fül közül kettő valamelyest kiegyenesedett.

– Sebaj – mondta Vanessa. – Legalább ezt is megtudtuk. Az is lehet, hogy nem jár klubba, vagy nem oda. Lehet, hogy csak az első fotózáskor járt Neuillyben, és akkor épp nem a kisvasutak érdekelték. Vagy az is lehet, hogy a mostani képek se nála készültek. Minden lehet. Egy biztos: elkapjuk. Ezt én mondom nektek, Pif. Cin-cin.

A Jerry Alapítvány visszacincogása baljósan hangzott. Bíróságot és börtönt ígért Katunak, s előtte nagy-nagy verést.

Kissy soha nem gondolta volna, hogy egy régóta keresett shindyre úgy fog rátalálni, hogy egyszerűen szembejön az utcán. Pedig pontosan ez történt. A suli előtt. Megtorpant és elképedve nézte a kövér férfit, amint közeledett felé.

– Elnézést – szólította meg. – Ön Katu?

– Kérem?

Kissy zavarba jött. Miért nem mondja, hogy igen, ha egyszer szemlátomást ő Katu? A bal kezében egy villanymozdonyt tart, a jobbal pedig Mukot vezeti kézen fogva.

– Jöjjön – mondta neki. – Okvetlenül meg kell vernünk magát.

Beléptek a panzió aulájába, s Kissy keresni kezdte a többieket. Átszaladt az aulán és benyitott a nappaliba, ahol Jane féltőn ölelte magához a kisbabáját, de Kissy nem törődött velük, továbbrohant a San Marcón, az embertömegben egértársait kereste, de nem voltak meg, úgyhogy rohant tovább, egyre gyorsabban, de érezte a tarkóján a cica leheletét, már egészen közelről, szemközt feltűnt az egérlyuk, már a táblán a *Home Sweet Home* feliratot is el tudta olvasni, készült fejest ugrani a lyukba, de ekkor a cica elkapta a vállát és azt mondta:

– Kissy! Kissy!

– Mivammá?!

– Rosszat álmodtál.
Kissy pislogott. Martin az ő bal fülét birizgálta, a jobbon rajta feküdt, égett a tompa fényű kislámpa, otthon voltak az ágyban. Kissy megint pislogott, aztán nagyot sóhajtott.
Martin két háromszöget rajzolt Kissy homlokára.
– A-azt hiszem… de nem evett meg. Arra emlékeznék. Valami zagyvaság volt. Ja igen! Elkaptam Katut!
– Muti meg – kérte az egere, mintha csak úgy előhúzhatná.
– Később elvesztettem. Pedig villanyvonat is volt nála.
– Vízimalommal?
– Nem, csak egy mozdony.
– Sajtot ettél?
– Nem, sajt nem volt.
– Vacak álom.
– Az.
– Hozzak?
– Nem, kösz. Most nem kérek sajtot… viszont…
– Meg lehet oldani.

Kissy gondosan megvajazta a kenyereket, sajt- és felvágottszeleteket fektetett rájuk, aztán paradicsomot és uborkát, és megszórta némi zöld fűszerrel. Nagy odafigyeléssel dolgozott, ahogy Vanessától tanulta, ámbár ő már akkor is készített szendvicseket, amikor Mohit még nem is ismerte. De ma már mindenki Vanessa tanítványa a konyhaművészetben, kivéve a mestereit.
Úgyhogy csak akkor nézett föl, amikor a szülei megálltak az asztalnál és őt nézték. Kissy rájuk pillantott, vissza a szendvicsekre, aztán fölkapta a fejét.
– Valami baj van?
– Beszélnünk kell – felelte apa.
Kissy gyanakodva nézett egyikről a másikra, aztán hirtelen hátracsapta füleit.
– Szent ementáli… csak nem… csak nem kistestvérem lesz?…
– Nem – felelte anya fejcsóválva –, épp elég nekünk ez a töméntelen kisegér a ház körül. Másról van szó…
Kissy fülei elindultak lefelé.
– De ugye… nem akartok… elválni?

Apa bosszúsan fújt egyet.

– Nem! Már rég elmondtuk volna, ha képes lennél csendben maradni.

Kissy gyorsan a szájára szorította a kezét.

– Helyes – nyugtázta apa. – Szóval a beruházásról van szó, amit Thomasékkal összehoztunk; mint tudod, mindkettőnk cége benne van. Nos, úgy fest a dolog, hogy hamarosan beindítjuk az üzletet. Ehhez viszont az kell, hogy ott legyünk a helyszínen.

Kissy levette a kezét a szájáról. A füle határozatlan tartásban állt, még nemigen tudta, merre forduljon.

– Mennyi ideig?

– Sokáig – felelte anya gondterhelten. – Nyolc-tíz hónap is meglehet. Sőt akár egy év.

Kissy füle végleg lekonyult.

– Á, ne törj le – vigasztalta Niala később, a fizikaóra utáni szünetben majdnem ugyanazokkal a szavakkal, mint Martin. – Repülőgép is van a világon, és karácsonyi meg mindenféle szünet.

– No jó, de egy egész év?!

– Hát egy év. Vanessa, szegény kis bogár már milyen régóta nem látta a szüleit, mégis elvan.

– Melyikeket? – kérdezte Kissy logikusan.

– Az igazi, közös szüleinket. Apa céges ügyben tárgyal Berlinben, és anyát is elvitte. Estig meg se jönnek.

– Mikor mentek el?

– Hajnalban.

Kissy sóhajtott.

– Vanessa edzett kislány, tizenegy évet kibírt szülők nélkül. De én sose voltam ennyi ideig nélkülük.

– Itt az alkalom. Rendezhetsz monstre egérbulit. Mennem kell, cin-cin!

Kissy is ment angolórára, de még az osztályterem ajtajában is a fejét csóválta.

Nialának persze igaza van. Amióta Vanessa családra talált, szinte sosincsen egyedül; ha a szülei nincsenek a közelben, akkor ott a nővére vagy más egerek. Rendes körülmények között a leghosszabb idő, amit a családja nélkül tölt, az, amíg iskolában van, de ott is vannak rokon gyerekek, és Nialával is nem-

egyszer összeakad. Egy nap Georges nélkül megszokott dolog – amíg repült, gyakran két-három napig se ment haza, azóta meg tárgyalásokra jár sokat. De Blanche otthon dolgozik, csak néha utazik el egy-egy konferenciára. Vanessa maga többet utazik, mint az anyja.

De hát a panzióban ott vannak a néniék, ott van Niala meg az a rengeteg rokon, Beaulieu-ben a mikró sosincsen egyedül. De ő mihez fog kezdeni Vaucressonban az egy szál Martinnel és a háziállatokkal?

– Á, nem úgy – mondta Chantal a következő szünetben. – A házat ellátjuk, ott van madame Faubourg is, meg mi nagy egerek már a porszívótól se félünk.

– Ez az – élénkült meg Nimby –, a cicától pedig Martin majd megvéd. Vagy ha ő éppen a szüleinél alszik, akkor átmegyek és bebújok melléd helyette, jó?

Kissy aznap már sokadszorra sóhajtott.

– Nem gond, egérke – tudatták vele matekóra után. – Csak egyetlen apróság hátravan most már, és költözzük egyenesen tehozzád magunkat. Apuék lak majd egyik vendégszoba, én egy másik, ők lesznek pótszülőjeid, én meg pót kistesód, és hozom reggeltől estig idegbajt Macskáre, jó?

Kissy jól tudta, mi az az egyetlen apróság, ami még hátravan, és Elkéék máris jöhetnek. Az, hogy a szülei továbbra sem egyeznek bele. Az amerikai nyaralás Johannéknak is legalább annyira pihenő volt, mint nekik, mert azalatt a zseb nem nyaggatta őket Franciaországgal – de amióta hazatért, egyebet se hallanak tőle, mint hogy Amerika milyen nagyszerű hely, és eddig valahányszor ott járt, mindig Franciaországból indult az egerekkel, tehát neki közöttük van a helye, hisz másképp sose juthat el még egyszer Amerikába. Ami egyébként azért olyan nagyszerű hely, mert együtt lehet az egerekkel.

Anne valamelyik nap elmondta Blanche-nak, hogy ő tiszteletben tartja a gyerekei összes bolondériáját, a lányáéit is, akinek több van, mint a fiainak együttvéve, de nem áll szándékában Franciaországba költözni csak azért, mert a gyerek úgy érzi, hogy összezsugorodnak a fülei, ha távol van a csapattól. Blanche azt felelte, megérti, ő semminek nem örül jobban, mint hogy a lányainak eszük ágában sincs elhagyni a szülői házat, még a kisebbiknek sem, akinek ez nem is szülői ház, sőt a ki-

sebbiknek aztán végképp esze ágában sincsen. Georges-zsal őszintén remélik, hogy felnőtt korára sem fog mást akarni, hiszen tizenegy és fél évig nem lehetett velük, ha tizennyolc évesen elköltözik otthonról, akkor mindössze hét év jut együtt. Kissy tudta, hogy ez nem fordulhat elő, és meg is mondta, amikor Blanche erről mesélt neki. Ő már évek óta tudja, hogy Vanessa kizárólag Nizzában tanulhat majd tovább, mert oda bejárhat otthonról, és Nimbynek is ott kell egyetemre mennie, mert nem lehetnek mindig az ország két végén. Amikor az Amerika utáni, részben a kismacskák kedvéért vállalt beaulieu-i napok véget értek, olyan szomorú volt mindkettő, mintha évekre szólna az elválás. Pedig hát csak öt napra.

És pénteken össze is gyűltek megint, ezúttal Franconvilleben, Yves bácsiék a szavukat vették, hogy eljönnek és mesélnek Amerikáról. Kissy és Martin valamivel Chantalék után érkezett, és egy perc múlva futott be Jean. Jennifer a nyakába ugrott rögtön az utcán; az bizony hátrány, ha valakinek kisfülű a párja, ők nem lehettek együtt Amerikában, Jean Beaulieu-be se tudott lejönni – vagy föl, hiszen hegyen van –, hét közben se találkoztak a suli miatt. Chantal és Andreas csak pár háznyira lakik egymástól, ők egész héten együtt voltak.

Jennifer félig-meddig kibontakozott Jean karjaiból.

– Mintha ezer év telt volna el, amióta…

Itt elhallgatott. Kissy várta a folytatást, aztán felfedezte, hogy Jennifer az ő háta mögé néz. Chantal is, Andreas is…

Megpördült. Egy egér állt ott.

De nagyon egér, ennél egerebb már nem is lehetett volna. Piros ruhácskában, a fején nagy, barna fülekkel, közöttük piros masnival. A háta mögött összekulcsolt kézzel, elégedett vigyorral nézett rájuk.

Döbbenet, gondolta Kissy. Egérfüles hajpánt, honnan szedi ezeket?

– Tetszem? – kérdezte Françoise teljesen fölöslegesen. Naná hogy tetszett. Mindenkinek. És mindenki ilyet akart, de egyelőre csak ezt az egyet tudták szerezni.

Bent a házban, a teraszon gyűltek össze, hogy képeket tudjanak vetíteni. Françoise itt aratta következő sikerét, amikor a netbook elé lépett. Elke másodpercekig bámult rá elképedve, összecsapta a kezét, és azt motyogta:

– Ein Haarreif mit Mäuseohren…
Aztán fölpattant és kirohant, azt kiabálva: Mutti, Mutti!
– Azt hiszem, sikered van – nevetett Kissy.
Elke már jött is vissza, kézenfogva vonszolta be Annét, mint egy kisgyerek, és persze folyamatosan pörgött a nyelve. Annénak a könnyei potyogtak nevettében, ahogy meglátta Françoise-t büszkén feszíteni a nagy fülekkel.
– Ő is akar ilyet – fordította Jennifer fölöslegesen, ezt maguktól is tudták –, ez még egy okkal több, hogy idejöjjenek lakni…
Anne megígérte lányának, hogy neki is lesz ilyenje, de egyelőre nem költöznek.

A hajpánt remekül állt mindenkinek, bár a fiúk egyelőre vonakodtak fölpróbálni. Éppen Kissy fején volt – sokkal kényelmesebb volt ilyen időben, mint az egérfüles sapka –, amikor csengettek. Kiballagott a kapuhoz, nem nyitotta ki távirányítóval, mind együtt voltak már. Vanessa magyarázott éppen egy sor San Franciscó-i képről. Csak idegen jöhetett.
Mégis ismerős volt. Néhány pillanatig döbbenten bámultak egymásra Jeannal, motoros futárrá lett egykori szomszédjukkal.
– Hát te? – kérdezték majdnem egyszerre. Jean főleg a füleket nézte.
– Én Yves Blanchard-t keresem… de te hogy kerülsz ide?
– Ahogy te – nevetett Kissy. – Motorbiciklin. Gyere be, ne kelljen Yves bácsinak kijönni.
Odabent éppen az alcatrazi fotóknál tartottak, néhány szarvasegeret láttak, és Françoise pont azt mondta:
– …de őket egyáltalán nem érdekeltük, hiába magyaráztuk, hogy mi is csakolyan egerek vagyunk, mint…
A kislány elharapta a mondatot. Minden tekintet a Kissy nyomában belépő fiúra szegeződött, aki megnézte a vetítővásznon a szarvasegereket, aztán a pillantása végigvándorolt a csapaton, és utoljára megállt a Kissy hajába illesztett nagy füleken.
– Egerek – mondta.
Kissy az ajkába harapott. Lebuktak. Hát jó, annyi baj legyen. Elég nagy a kert, van hol elásni a srácot.
A keze lassan a derekára csúszott.
– Nem szólhatsz senkinek, hogy láttál minket – szólalt meg Niala. – Ha eljár a szád…

Nem fejezte be. Az ismeretlen veszély sokkal félelmetesebb.

– Egyáltalán ki vagy te? – tudakolta Vanessa.

– Nos – mondta a fiú mosolyogva –, én motoros futár vagyok, és Yves Blanchard úrnak hoztam küldeményt.

– Az én vagyok – felelte Yves bácsi.

Jean odalépett, átadta neki a kézbesítőkönyvet és egy kék dossziét. Amíg az aláírásra várt, megint megakadt a szeme Kissy nagy fülein.

– Gondolom, elsősorban a barátnőm macskája előtt kell titokban tartanom – jegyezte meg.

Françoise lebiggyesztette a szája szélét.

– Ne hidd, hogy holmi macskákkal meg lehet minket ijeszteni. Most született három kiscicánk.

– Igazán?

– Igen, ha tudni akarod. Egy kék, egy fehér meg egy vörös, mint a nemzeti zászlón.

– Nocsak, megmutatod őket?

Kissy odament az asztalon álló netbookhoz. Jean odalépett mellé és megnézte a képernyőn Elkét.

– Szép. Hát a fehér meg a kék?

– Micsoda?! – csattant föl a kislány, és talpra szökkent. – Nézesz engemet macskává?! Utolsó állat a földben, aki lennék hajlandó. Kissy, te hagysz ezt, ahelyett hogy mosnád padlót vérével?

Kissy nevetett.

– A szőnyegből nehezen jön ki. Egy kicsit eltüntetlek, megmutatom Kismacskáékat.

Lejátszott egy kétperces videót, amin a három Kismacska testvér egymást gyömöszöli. Aztán megint megjelent Elke, szakasztott olyan morcos és gyanakodó arccal, mint a Kismacskák.

– Aranyosak – mondta Jean. – Sajnos nekem mennem kell, még egy csomó címem van. Sziasztok… egerek. Viszontlátásra.

– India Whisky – szólalt meg Elke. – India X-ray Uniform India India Kilo.

Jean megállt az ajtóban, értetlenül pislogott vissza a nagy csendre. Kilenc egér ugrásra készen ült a szobában, sőt Vanessa fel is állt és elindult feléjük.

– Ugyan már – nevetett Kissy zavartan –, szamárság. Gyere, Jean.

Kimentek, visszakísérte a fiút az utcára.

– Mi volt ez az indiai ételrecept? – érdeklődött a srác.

– Nem kell neked mindent tudni.

Jean fölszállt a motorra és nyúlt a sisakjáért.

– Hozzak legközelebb szalonnabőrkét?

Kissy elképedve tette csípőre a kezét, a fiú pedig búcsút intett és elhajtott.

Kissy megfordulva fölfedezte Vanessát az ajtóban. Szóval vigyázott rá. És a biztosítás még nagyobb volt, mert az előszobában ott állt Martin, aki látta volna, ha Vanessa elindul, a teraszajtóban pedig Nimby figyelte Martint.

Kissy beszáguldott a szobába és felelősségre vonta Elkét.

– Bolond vagy, egérke?! Mégis mi a csodáért lenne Jean shindy?

– C-c-c – csóválta a fejét a kislány. – Hát kamerát nem kapcsoltad ki, amíg vetítetted macskásos filmt.

– Persze hogy nem, és?

– Srác nem sokat nézte hegyes fülekű, szőrösös kicsi macskájakat rémisztő fogakval. Kukucskázotta sokkal többet ruhád kivágásába.

Kissy lepillantott magára, és bosszúsan fújt egyet.

– Jaj, egérke. A srác csak egy átlagos pasi, aki időnként odapislog a lányok mellére, de attól még nem shindy. Szomszédunk volt Neuillyben, már máskor is találkoztunk és próbálkozott.

– Miii?! – kapta föl a fejét Martin. – Ezt nem említetted.

– Mint ahogy azt sem, hogy hány ember jött velem szembe az utcán vagy egyéb érdektelen apróságokat. A srác ártalmatlan, egyébként két ujjal földhöz vágom. Egyszerűen csak szeret nézelődni. Azt nem tiltja meg senki.

– Van esztétikai érzéke – mondta Nimby.

– Miii?! – kapta föl a fejét most Vanessa.

– Férfiek – mondta Elke lesújtón.

A csapat három részre oszlott, Kissy a motorosok között kapott helyet. Ha messzebbre kell menni, akkor ők indulnak, ha közelebbre, akkor a görkorisok. A harmadik szakaszba tartozott a pilóta és a segítője.

De nem kellett menni, a Discovery nem zuhant le, nem akadt fönn, nem tévedt el. Ahogy korábban Beaulieu-ben sem. Az egész környéket bekalandozták a levegőben, többször cseréltek elemet, és mindenki vezette a helikoptert. Kissy Cormeilles fölött járt vele, jó két és fél kilométernyire, minden gond nélkül.

Másnap Angélique vonatra ült és elhozta a mikrobuszt. Beszálltak és elindultak, a helikopter követte őket. Lassan kellett menni persze, a Discovery nem tudja tartani a lépést egy autóval, és ha Angélique egy csöppet megnyomja a pedált, azonnal kikerülnek a hatósugárból. Városi utcákon, mellékutakon mentek, így értek el Chamblyba, harminc kilométerre hazulról. Itt a Discoveryt visszatették a mikrobusz ládájába, a Szárnyacska mellé, és elmentek ebédelni.

Vanessa komoly arccal nézett végig a csapaton. Már leadták a rendelést, várták a sült krumplijukat, halat, pulykát, salátát, miegyebet.

– Hát jó – mondta –, akkor elmondom. Isabelle nénivel és Marie-Claire-rel már megbeszéltük, és arra jutottunk, hogy a lehetőségeimnek nincs határa. Tehát belevágok.

Kissy határozatlanul bólintott. Vanessa lehetőségeinek kétségtelenül nincsen határa, viszont fogalma se volt, ki az a Marie-Claire.

– Lehet, hogy elbukok majd, és úgy emlékszik rám az utókor, mint aki túl nagy fába vágta a fejszéjét – közölte a mikró olyan arccal, mint aki át akarja úszni a Csendes-óceánt –, de én hiszek magamban és a képességeimben.

Elszántan föltartotta gombszerű orrocskáját.

– Mi is – cincogta Françoise a nagy csendben –, miről van szó?

– Megtanulok macaront készíteni.

A csend mintha még nagyobb lett volna. Kissy érezte az izgatott vibrálást a füleiben. Ez óriási vállalkozás, kétségkívül, viszont ezerszeresen megéri. A lehetőség, hogy hamarosan lesz valaki soraikban, aki tud macaront készíteni, mellékessé tette a

tényt, hogy eddig is bármikor hozzájuthatott, többhelyütt is árulnak.

– Az állati finom – lehelte Françoise.

– Így van, egérke. És én tudni akarom, hogyan csinálják.

– Eszerint Marie-Claire egy cukrász – tippelte Martin.

– Igen, és megígérte, hogy megtanít. – A mikró fölpillantott, a pincérnő ekkor érkezett a tányérokkal. – A szusit is megtanultam. Ezt is meg fogom, és rengeteg leugrálnivaló kalóriát szedünk össze.

Kissy képzeletét teljesen rabul ejtette a gondolat: a panzió privát kertjében hever egy nyugágyon, Vanessa százféle színben pompázó macaronjait eszi, a lábát Katu lenyúzott bundájára fekteti…

Hát ez az. Nyugágy van bőven a kertben, amióta ők odajárnak, megtöbbszörözték a készletet, hogy mindenkinek jusson hely. Macaron is lesz – Vanessa persze hogy meg fogja tanulni.

De Katu bundáját még mindig nem szerezték meg.

Ebéd után hazamentek, ugyanúgy, a Discovery a levegőben kísérte őket. Lassan haladtak a mellékutcákon, s a pilóta – Françoise, aztán Angélique – földerítette a környéket.

– Macska két óránál – jelentette Françoise az egyik saroknál, amikor Angélique éppen elindult visszafelé, hogy letegye a helikoptert a kocsi tetejére és átadja a vezetést a következő pilótának.

Mindenki a mondott irányba nézett, kivéve persze Angélique-et, aki házakat és fákat látott lent a mélyben. Csakugyan macska volt két óránál, egy téglafal tetején ült és őket bámulta. Aztán elindult a falon, lépést tartva velük.

Pinek a vezetésre kellett figyelnie, Angélique repült, de nyolc kisegér megbabonázva figyelte a szürke cirmost, amint a fal tetején baktat mellettük. Aztán elérték a sarkot, továbbmentek egyenesen, a macska pedig ott maradt. Mind a nyolcan nézték a hátsó ablakon át.

– Mi bolondok vagyunk – állapította meg Vanessa. – Tízen vagyunk, fölfegyverezve, egy kéttonnás kocsival, de úgy bámulunk egy egykilós macskát, mintha esély lenne, hogy ránk támad.

– Sose lehet tudni – vélte Niala. – Az éhség sokszor kétségbeesett tettekre sarkall.

– Hát ez a macska nem úgy nézett ki, mint aki éhezik.

– Viszont lehet, hogy egérpecsenyét már hosszabb…

Niala szavait a telefon szakította félbe: Blanche volt az.

– Én – vette föl Niala.

– Kicsim, figyelj csak – kezdte anyja bevezetés nélkül –, ez a ti Katutok…

– Mi van vele?

– A Jerry dobozában kotorásztam, és rátaláltam a fényképeire. Megnéztem őket.

– Jobb hétvégi programot is találhattál volna – jegyezte meg Niala.

– De figyelj csak ide… ez egy fogorvos.

– Hogy mi?

– A polcán ott van két fogászati szakkönyv. A címük nem olvasható, de megismerem őket a gerincükről.

Niala döbbenten meredt maga elé egy másodpercig… kettő… két egész egy tized…

Kissynek ugyanabban a szempillantásban csapódtak hátra a fülei, mint Nialának. De Vanessa szólalt meg először.

– Egy vasútmodellező fogorvos?!

– Igen – felelte Blanche –, egy vasútmodellező fogorvos. És én ismerek is egyet.

A Jerry Alapítvány mindig villámgyorsan jut döntésre. Indulnak. A Discoveryt visszahozták, betették a ládába, és irány Reims. Blanche nem tudta, hogy a vasutas fogorvos hol él, sőt a nevére sem emlékezett, de arra igen, hogy melyik konferencián találkozott vele és miről adott elő az illető. Megkereste a konferencia programját, meglett a név, s a net megmondta a doki címét. Százhatvan kilométer, két óra alatt lezavarják.

Negyed ötkor álltak meg egy kis reimsi utcában, ami nem volt aszfaltozva, hanem macskakő borította; egéremlékezet óta nem láttak ilyet. A haditerv hamar kialakult. Három egér megy föl: a D’Aubisson lányok és Kissy. A fiúk egy emelettel lejjebb várakoznak, fülhallgatóval persze, hallani fognak mindent. A többiek a földszinten állnak készültségben.

A rendelő ajtajára ki volt írva a doki neve. Fotó nem volt, pedig akkor egyből tudták volna, hogy ő-e az. Benyitottak.

Középkorú asszisztensnő ült az íróasztal mögött, és azt tudakolta, hogy be vannak-e jelentkezve.

– Nem, madame, más ügyben jöttünk – közölte Niala. – Beszélnünk kell a doktor úrral.

– A doktor úr nagyon elfoglalt. Milyen ügyben?

– Megvárjuk – felelte Vanessa, és helyet foglalt. A váróban egy lélek se volt rajtuk kívül. A doktor úr nagy-nagy elfoglaltsága nyilván mind odabent hemzseg, ahonnan a fúrógép visítása hallatszik.

– A doktor úr csak sürgős esetben fogad bejelentés nélkül – közölte az asszisztensnő hidegen.

– Helyes – felelte Niala, és leült a húga mellé. – Ez sürgős eset.

– Talán bizony mindhármuknak fáj a foga?!

– Úgy van, ahogy mondja – felelte Kissy hidegvérrel, és leült a lányokkal szemközt.

A nő csípőre tette a kezét, valamit mondani akart, aztán megcsóválta a fejét és bement a rendelőbe.

Öt perccel később kijött a doki. Idősebb úr volt, vékony alkatú, nem is hasonlított Katura.

– Önök azok a sürgős esetek? Mi a panaszuk?

Niala talpra szökkent.

– Maurice Anquetil doktor?

– Tessék.

– Van önön kívül másik Anquetil doktor is? A fia esetleg…

– Nincs fiam. Miért?

Niala fölmutatta az igazolványát.

– Nicole D’Aubisson, Jerry Alapítvány. Doktor úr, foglalkozik ön vasútmodellezéssel?

A doki magasra rántotta a szemöldökét.

– Kisasszony, már engedelmet, de…

Niala csillapítóan fölemelte a kezét.

– Tudom, mit gondol, doktor úr, de ha felel nekem, egykettőre végzünk.

– Nos, igen, van egy ilyen hobbim.

– Ismer más fogorvost, akinek szintén ez a hobbija?

– Ez valami tévévetélkedő?

– Nem – lépett Vanessa a nővére mellé. Már Kissy is állt.

– Hát képzeljék: ismerek. Két egyetemi évfolyamtársammal együtt kezdtünk ezzel foglalkozni.

– Járt valamelyiküknél az elmúlt pár évben?

– Nem.

– Tehát nem ismeri fel ezt a helyszínt – szólalt meg Kissy, és átnyújtotta a telefonját Katu polcának fotójával.

A fogorvos szemöldöke mintha még magasabbra szaladt volna.

– Nem, nem ismerem, kedves…

– És ezt az arcot? – nyújtotta most Vanessa is a telefonját, amin már ott volt Katu arca részletekből összeállítva.

A doktor jó fél percig szemlélte.

– Önök nyomoznak valaki után?

– Igen – felelte Niala. – Felismeri?

– Sajnos nem.

– Rendben van – mondta Vanessa, eltéve a telefont. – Lenne szíves megadni a két évfolyamtársa nevét és címét?

A fogorvos megvakarta az orrát.

– Nos… attól tartok…

– Bűncselekményről, kedves doktor úr – felelt Niala a kérdésre, ami még el sem hangzott. – Ez a fotó egy bűncselekmény helyszínén készült, és nekünk meg kell találnunk azt a helyszínt.

– Úgy. Nem fiatalok önök nyomozónak?

– Nem vagyunk rendőrök – nézett fel rá Niala nyugodtan. – Polgári alapítvány vagyunk. De ha doktor úr úgy érzi, hogy csak a rendőrségnek adhatja ki ezeket az adatokat, annak sincs akadálya. Némi időbe telik, addig ön nyugodtan dolgozzék tovább. Mi beszélünk munkatársainkkal a Harminchatoson, ők elfaxolnak egy parancsot az itteni rendőrségnek, ez tíz-tizenöt percig biztosan eltart.

– Jól van, egérke – pillantott kedvesére Vanessa, amikor leértek az utcára –, halljuk.

– Soissons alig egyórányi út – felelte Nimby –, ráadásul nagyjából hazafelé. Strasbourg viszont… a német határon, háromszázötven kilométer ide.

– Soissons-ból pedig még több – tette hozzá Françoise.

– Akkor nyilván Soissons-ba kell mennünk – mondta Kissy.

Beugráltak a mikrobuszba és kerestek egy üzletet. Négytagú különítmény ment be enni-innivalóért, amit aztán berakodtak a ládába, két palack kivételével, amiket kinyitottak. Poharakat mindig tartottak a kocsiban.

Fél hat körül értek Soissons-ba, ezt a dokit is egyből megtalálták: ő maga nyitott ajtót. Nem hasonlított Katura, de nem is feltételezték, hogy ő lehetne: Anquetil doktor közel lehet a hatvanhoz, az évfolyamtársai nyilván hasonló korúak, Katu viszont inkább negyvenes. Elke ötvennek nézte, de nincsen annyi.

A doki nem ismerte föl sem a helyszínt, sem az arcot. Nem kérdezősködött annyit, mint Anquetil, valami írásműbe volt elmerülve, amiben Kissy rengeteg orvosi szakkifejezést figyelt meg. Föltették a kérdéseiket, a doki válaszolt, elköszöntek.

– Strasbourg – mondta Françoise, amikor kiléptek az utcára.

– Késő este lesz, mire odaérünk – húzta az orrát Angélique; most rajta volt a vezetés sora. – És hajnalra keveredünk haza.

– Szó sincs róla, egérke – csóválta a fejét Vanessa. – Strasbourg ugyan nem a Côte d'Azur, de szállodáik nekik is vannak. Majd holnap megyünk haza.

– Hát jó – mondta Angélique. – De estére dupla adag sajtot kérek.

– Meglesz – ígérte Françoise. – Te háromszoros adagot kapsz a vezetésért, mi pedig duplát Katu elejtéséért.

– És ha nem lesz ott? – mosolygott rá Pi.

A zseb morcosan nézett a fiúra.

– Ott lesz!

Ezzel aztán teljesen megbolondította Elkét, aki rohant a szüleihez, hogy ő is ott akar lenni, amikor elejtik Katut.

Este tíz körül értek Strasbourg-ba. A Gutenberg téren fölvették Elkét és Johannt, akik három órával előbb értek oda repülővel, s azóta már körülnéztek a belvárosban, foglaltak szobákat a Cathédrale szállóban és asztalokat a Kammerzell-House-ban. Elke rimánkodott, hogy csatolják az éttermet Kisegérföldhöz, mert akkor Kammerzell-Mouse lehetne a neve, de egyelőre csak annyit feleltek, hogy nem dönthetnek, amíg nem látták.

A Jerry francia része már akkor tudomást szerzett Schneiderék jöveteléről, amikor Johann kénytelen-kelletlen beleegyezett, hogy Strasbourg-ba vigye a lányát. Elke azonnal elújságolta. Johann eredetileg azt a feltételt akarta szabni, hogy útközben nem eshet szó a franciaországi költözésről, de a zseb megejtő őszinteséggel közölte, hogy a cica tányérjába bármikor befekszik, de arra képtelen, hogy némán ülje végig az egyórás légiutat. Végül aztán szabadon karattyolhatott, de Johann később azt mondta, rosszabbra számított, a gyerek nem traktálta egész úton Franciaország előnyeivel.

Nimby ült le hátul a padlóra, hiszen csak tizenegy ülésük volt. Most Pi vezetett, Kissy ült mellette a térképpel; mindkét sofőr jobban szerette az egér segítőt a GPS-nél. Messzire mentek, route de la Lisière, valahol a város szélén; a doki házával szemközt hatalmas erdő terült el. A rendelőben persze már nem keresték.

Idősebb hölgy nyitott ajtót, inkább házvezetőnőnek látszott, mint a doki feleségének.

– A doktor úr nem fogad ilyenkor betegeket – közölte érezhető akcentussal.

– Nem betegek vagyunk – felelte Niala. – Halaszthatatlan ügyben kell beszélnünk vele.

– Miről van szó?

– Személyesen vele kell megbeszélnünk, madame. Párizsból jöttünk, hogy vele találkozzunk.

– Nincs is itthon.

– Hol találjuk meg, asszonyom?

A hölgy nagy levegőt vett és szigorú arcot vágott, de ekkor a tömegből előfurakodott egy kisegér, és határozott hangon cincogni kezdett. Németül. A hölgy válaszolt valamit, de Elkének sokkal gyorsabban pergett a nyelve, és többször is letromfolta. A kis szópárbaj azzal végződött, hogy a házvezetőnő elnevette magát és megsimogatta Elke fejét.

A csapat ünnepélyes csendben vonult a mikrobuszhoz, mérhetetlenül büszkén a zsebegerükre. Jennifer csak azután szólalt meg, hogy elindultak.

– Elke elmesélte, hogy Észak-Németországból repült ide azért, hogy beszéljen a dokival.

– Frászt – nyelvelt közbe a zseb –, azért, hogy Katut hülyére verjünk, de ez mégse megmondhattam néninek.
– Szóval ezt mondta – nevetett Jennifer –, amire a néni azt mondta, ő is odavalósi, Lübeckbe. Elke is járt már Lübeckben, a néni járt Kielben, megértették egymást. Elke azt mondta, okvetlenül beszélniük kell a dokival még ma este, nem tűr halasztást. A néni megkérdezte, mi olyan fontos, amire Elke azt felelte, hogy ez a legszigorúbb államtitok, semmiképp sem árulhatja el, hogy a doki az egyetlen, aki meg tudja állítani az űrlények invázióját.

Amikor a házvezetőnő azt mondta, hogy a doktor úr Schiltigheimban van, több egér arra gondolt, hogy az már Németország. De nem, csak a város másik vége. Az utcatáblákon is mindenfelé német neveket láttak.
Háromnegyed tizenegykor álltak meg egy ház előtt, ahol láthatóan nagyobb fogadás zajlott, emberek és kocsik jöttek-mentek. Pi találomra kiválasztotta az egyiket és megkérdezte, ismeri-e Riton doktort. Ismerte. Tudja-e, hol van. Nem tudta. Az embereket kérdezgetve nyomultak előre a kapuig, ahol egy udvarias fiatalember a meghívójukat kérte.
– Nincs meghívónk – felelte Chantal. – Riton doktort keressük.
– Meghívó nélkül nem engedhetem be önöket.
– Nem baj, ha Riton doktort viszont kihívja nekünk.
– Sajnálom – mondta a fiatalember, és már másfelé akart figyelni, de ekkor Angélique barátságosan a vállára tette a kezét.
– Semmi gond, öregem. Most telefonálok egyet, és tíz perc múlva mindent ellepnek idekint a szirénázó rendőrautók. Később a rendőrfőnök személyesen fog bocsánatot kérni a házigazdától, de az este már el lesz rontva, és mindenki tudni fogja, hogy miattad.
– Hülyéskedsz – nevetett a kapuőr, és Kissy pontosan tudta, hogy Angélique most változatlanul barátságosan elmagyarázza nekik, hogy nem hülyéskedik, de ezt ők már nem hallották: az őr háta mögött szép sorban belógtak a kapun.
A vendégek sokaságában jó öt percig keresgélték Riton doktort, akit végül bent a szalonban találtak meg. Idős úr volt,

akárcsak a két évfolyamtársa, elegáns öltönyben. Meglepve nézte a lezser viseletben érkező egereket.

– Jó estét, doktor úr – lépett hozzá Niala. – Nicole D’Aubisson vagyok. Beszélnünk kell… találhatnánk valami helyet, ahol nem zavarnak?

– De miről van szó… orvosi ügy?

– Ezt majd inkább négyszemközt.

A doktor elnézést kért beszélgetőpartnereitől és egy kis folyosón át a dolgozószobába kalauzolta őket – hogy kinek a dolgozószobájába, arról nekik fogalmuk se volt.

– Szeretnénk minél rövidebben rabolni az idejét – mondta Niala, és elővette a telefonját. – Látta már valaha ezt a szobát?

Riton meglepve nézte a vasútmodellt és fogorvosi szakkönyveket is tartalmazó szobarészletet.

– Nem értem… honnan ismerik ezt a helyet?

– Tehát felismeri.

– Hogyne, hiszen az én szobám.

Elke csettintett a nyelvével. Kissynek boldogan vibráltak a fülei. A Jerry Alapítványon elégedettség hullámzott végig.

– Látta már ezt az arcot? – tartott Martin oda egy másik telefont.

A doktor a homlokát ráncolta.

– Ez valami vicc?

– Kérem, feleljen a kérdésre, doktor úr.

– Igen, láttam – mondta Riton neheztelően.

– A nevét is tudja?

– Önök nem rendőrök – nézett végig rajtuk a doktor. – Mit…

Niala fölemelte a kezét. – Nem, doktor úr, egy polgári alapítványtól jöttünk. Ha kívánja, percek alatt bevonhatjuk a rendőrséget is, de talán jobb lenne magunk között elintézni ezt az ügyet.

– Miféle ügyet?

– Megmondom, ha megnevezi az embert a képen.

– Kérem. Gustave Riton. Az unokaöcsém.

A Jerry Alapítvány hatalmasat sóhajtott. Hát megvan Katu.

– Köszönöm, doktor úr. Még csak annyit, mielőtt válaszolok: van a családban hat év körüli lánygyermek?

– Nincsen.

– Akkor valahol másutt kell keresnünk az illetőt. Az ön unokaöccsét ugyanis, doktor úr, egy hat év körüli kislány zaklatása miatt keressük.
– Mit… ugyan, ostobaság. Mégis mivel zaklatta volna?
– Szexuálisan.
A fogorvos hitetlenkedve bámult egyik egérről a másikra. Ők komoran bólogattak.
– Ez képtelenség…
– Legjobb lesz, ha vele magával beszéljük meg – vette át a szót Chantal. – Hol találjuk?
– Hogy hol?… – az orvos az órájára nézett. – Ilyenkor… alighanem… az utcán. Nézzék, ez teljes képtelenség. Az öcsém tisztességes ember.
– Akkor kiderül majd a félreértés – közölte Niala –, és őszintén bocsánatot fogunk kérni. Az utcán hol keressük Riton urat?
– Bárhol… az öcsém rendőr, ott dolgozik.
Az egerek egymásra néztek.

Némi időbe telt meggyőzni a fogorvost, hogy hívja föl az unokaöccsét. Ha tévedésről van szó, akkor az a legjobb, ha egymás között tisztázzák, nem vonnak bele hatóságot, ügyvédet. Minden hercehurca nélkül megbeszélik és kész.
Riton doktor végül kimentette magát vendéglátójánál és eljött. Nem volt messze a Hilton, ott találkoztak és leültek az előcsarnokban.
– Mondják csak – a doktor tűnődve forgatta kezében a telefonját –, van arra valami bizonyítékuk, amit… értem – tette hozzá az arcokat látva. – Szóval van.
– Arra igen, hogy a dolog megtörtént – felelte Vanessa. – Ha beszélünk az unokaöccsével, egykettőre megtudjuk, hogy ő követte-e el.
– Hogyan?
Válasz helyett a mikró a telefonra nézett. Az orvos sóhajtott és kikereste a számot.
– Szervusz, én vagyok. Találkoznom kell veled… fontos ügyben. Most azonnal. A Hilton előcsarnokában vagyok. No, ez éppen rendőrségi ügy! Jó. Siess, kérlek.

Az egerek mozgolódni kezdtek, elültek Riton doktor közeléből, többfelé csoportosultak. Niala összesúgott Pivel, a férfi bólintott és elment a recepcióra.

Nyolc perccel a telefon után lépett be két rendőr. Az egyik kövér volt, Kissy azonnal felismerte. Ez Katu.

– No mi a baj, bátyó? – hallották a doktor előtt az asztalon fekvő telefonon át. – Mi az a rendőrségi ügy?

– Ülj le, kérlek – felelte Riton doktor halkan.

A shindy nehézkesen helyet foglalt; a társa állva maradt az asztal mellett. Néhány egér elindult feléjük.

– Megdöbbentő vádat hallottam az imént – kezdte a doktor kimérten. – Szeretném, ha a szemembe néznél és úgy válaszolnál. Igaz vagy sem, hogy egy gyermeket zaklattál szexuálisan?

Katu majdnem hangosan csattant fel.

– Tessék?!

– Igaz vagy nem igaz?

– Természetesen nem igaz! Honnan veszed ezt az ostobaságot?!

Ekkor egy kéz nehezedett a shindy vállára.

– Nyugi – mondta Vanessa gyengéden. – Csak semmi izgalom.

– Te ki vagy? – kapta oda a fejét Katu.

– Az nem fontos. Az a fontos, hogy te ki vagy. – Vanessa belépett az asztal negyedik oldalához, de nem ült le. – Ha nem te vagy a képeken, akkor bocsánatot kérünk és elmegyünk.

– Milyen képeken? – kérdezte a két rendőr majdnem egyszerre. Kissy néhány lépést tett oldalra, hogy a másik rendőr háta mögött legyen. Volt egy megérzése.

– Örülök, hogy megkérdeztétek – felelte Vanessa, és elővette a telefonját. Egy képet mutatott, a neuillyi felvételek közül, olyat, amin a szereplők helyén csak egy nagy folt van.

– Mi… mi van ezzel… – kérdezte Katu idegesen. – Mi közöm ehhez?…

– Valami baj van, Gustave? – kérdezte Vanessa lágyan. – Zavar valami?

– Ez a… ez a… ez… – dadogta Katu céklavörös fejjel, és a képet bámulta.

– Mi a bajod?! – csattant fel Riton doktor. – Egy üres szoba egy nagy fekete folttal! Vagy te tudod, mi történik a kivágott részen?!
– Én… én…
Ekkor megszólalt a másik rendőr.
– Azt hiszem, eleget hallottam. Állj fel, Gustave, beviszlek az őrsre és vallomást teszel. Gyere.
Katu felnézett a társára, zavartan bólintott és tápászkodni kezdett. Kissy, Martin, Jennifer és Angélique egyszerre lendült mozgásba, és a soványabbik rendőr hátának egy pillanat múlva négy kés hegye szegeződött.
– Ne mozdulj! – szólt rá Angélique. – Föl a kezeket!
Kissy ki akarta nyitni a rendőr pisztolytáskáját, de nem boldogult vele, úgyhogy két nyisszantással lemetszette az övről és hagyta leesni. Látta a szeme sarkából, hogy Elke lehajol érte. Niala, Chantal, Pi és Nimby ezalatt visszanyomta Katut a székére, és Françoise őt is megszabadította a fegyverétől.
– Így – mondta Vanessa, és rámosolygott a soványra. – Most már te is leülhetsz közénk. Súlyos hiba volt, ugye tudod?
– De hát… – mondta Riton doktor döbbenten – én ezt nem értem…
– Aki bűncselekménnyel vádolt rendőrt be akar vinni az őrsre, az először is elveszi az illető fegyverét. Elemi önvédelem. A barátunk ezt elmulasztotta. Nagyon, nagyon súlyos hiba. – Vanessa ráragyogtatta kék szemeit a sovány rendőrre, akit közben lenyomtak egy székre Katu mellé. – Rettentően súlyos hiba. Tudod, minket régóta foglalkoztat egy probléma. Jó Gustaveunk le van fotózva, őróla tudtunk annyit, hogy ha nehezen is, de megtaláltuk. De aki a fotókat készítette, abból nem látszik semmi. Azt vajon hogyan találjuk meg, ha Gustave nem köp? Ez nehéz kérdésnek látszott. De lehet, hogy úgyszólván az ölünkbe hullott?…
A sovány rendőr lehorgasztotta a fejét. Katu, ha lehet, még vörösebb lett.
– Akkor hát beszélgessünk – mondta Vanessa még mindig nagyon szelíden, de a hangjában már ott volt az a hangszín, amitől a két rendőrnek térdre hullva kellett volna bevallani mindent. – Kicsoda a kislány a képeken és hol van most?
A két shindy hallgatott.

– Két városban is fotóztatok vele, tehát nem csak úgy felszedtétek valahol egy félórára.

Csend.

– Úgy tudom – szólalt meg a doktor fojtott indulattal –, magának van egy kislánya.

A sovány rendőr is már éppoly vörös volt, mint Katu.

– Ő volt az?

Válasz nem jött.

Riton doktor mindkét kezével az asztallapra támaszkodott és elszánt mozdulattal fölkelt.

– Úgy gondolom, énrám itt már nincs szükség.

– Köszönjük – felelte Vanessa – és sajnáljuk.

Az orvos bólintott, megfordult és megállt egy pillanatra.

– Gustave – mondta, háttal a shindynek –, többé ne tekintsd magad a családunk tagjának.

Nem nézett vissza, úgy ment ki a szállodából.

– Hol van a gyerek? – kérdezte Niala, kivárva egy verset.

Nem volt válasz.

– Otthon alszik az ágyában?

Ekkor feltűnt mellettük egy egyenruhás szállodai alkalmazott, s valami olyasmit tudakolt, hogy segítségükre lehet-e valamiben, de senki sem figyelt rá, mert a soványabbik rendőr fölpattant és rohanni kezdett kifelé. Kissy megcsóválta a fejét, eltette a bicskát, elővette a Nimbuszt, megtöltötte, szép kényelmesen becélozta, s eltűnődött az egyenruhatervezők hanyagságán, amiért lehagyták az ing hátáról a célkeresztet. Csak ezután sütötte el a fegyvert, ráérősen, tudva, hogy úgyis talál. Meg se várta, hogy biztos lehessen a találatban, nyugodtan eltette a csúzlit és elővette a bicskát megint.

A rendőr tíz lépés után golyózáportól találva felbukott.

A mentők előbb értek oda, mint a rendőrök, bár Niala már az elején fölhívta Bouriant tábornokot. De ezek nem a közönséges rendőrök voltak, hanem valamilyen katonai szervezet, akik a bűncselekménnyel vádolt rendőrökkel foglalkoznak. Amikor megérkeztek, a mentők már ellátták a shindy sebeit, a vérveszteség nem volt nagy, belső sérülése nem volt – nem lesz sokáig börtönkórházban.

Ők addig Ritont faggatták, de a shindy hallgatásba burkolózott.
– Fotózás közben beszédesebb lehettél – mondta Vanessa. – Esetleg hozzunk ide egy hatéves kislányt? Azzal szóba állnál?
A shindy megcsóválta lehajtott fejét.
– Ahh-ha – mondta a mikró lassan. – Szóval azzal se. Jobban szeretnél egy fiút?
Ekkor futottak be a mentők, a beszélgetés egy percre félbeszakadt. Már amennyire ezt beszélgetésnek lehet nevezni.
– A barátodnak szerencséje volt – jött vissza Chantal egy perc múlva. – Pár nap legfeljebb, és találkoztok a cellasoron. Csupa szerencse ez a mai este, ugye? Ti sikeresen megúsztatok egy elképzelhetetlenül nagy verést azzal, hogy a volt nagybátyád ide jött. A Hiltonban mégse illik valakinek egyenként kirugdalni a fogait. A barátodnak szerencséje volt, hogy nem puskát hordunk magunknál. De a legszerencsésebbek a strasbourg-i kislányok.
– Rég nem láttuk az arcodat – vette át a szót Vanessa. – Lennél szíves ránk nézni?
A felszólítás hatástalan maradt, a shindy még jobban leszegte a fejét.
– Á – mondta a kislány bosszúsan –, veled nem lehet beszélni.
Azzal megpördült, és oldalról vállon rúgta. A shindy székestül felborult, az előcsarnokon végigvisszhangzott a robaj.
– Nem szeretem a barátságtalan embereket – állt meg a mikró zordonan a leterített ember fölött. – Megismétlem a kérdéseket. Hol van a gyerek? Hogyan láttátok el a sérüléseit? Hogy kerültetek a neuillyi lakásba? Hányszor bántalmaztátok, mikor és hol?
Miután válasz nem érkezett, könnyedén rátette a cipőtalpát Riton orrára. A pasas nyüszíteni kezdett.
– Á, szóval a hangszálaid még nem vesztek el. Ha rátolom az orrodat a füledre, megszólalsz?
Kissy megfigyelte, ahogy a mikró igazít egyet a lábán, mintha már nyomni akarná a shindy orrát, és eközben fölpillant. A tekintete összeakad Piével, aztán lenéz a shindyre, és Kissy már nem is csodálkozott, amikor levette a lábát Riton arcáról.

Tisztán emlékezett arra a beszélgetésre évekkel ezelőtt, a víztoronyügy után. Jóval később volt, a maxik akkoriban szakítottak, és egy időre távol maradtak a csapattól. Pi helytelenítette, hogy orrba rúgták a takarítónőt, aki már meg is volt kötözve.

– Hogy jön az ide, hogy meg volt kötözve? – kérdezte Vanessa.

– Esélye se volt védekezni – felelte Pi.

– De hisz – cincogta a mikró – akkor sincsen esélye, ha mindkét keze szabad. A Jerry-alapelv éppen arról szól, hogy a shindyknek semmiféle esélyt nem szabad adni.

– Értem én. De egy olyan embert megrúgni, aki még védekezni se tud, nem illik a mi színvonalunkhoz.

Vanessa kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– A színvonalunkhoz? – kérdezte aztán.

– Igen. Mi különbek vagyunk a sokaságnál, akik elfordítják a fejüket és továbbmennek, ha suhancok egy hajléktalant rugdosnak az utcán. Mi segítünk a bajba jutottaknak. Elsősorban shindyk karmai közé került gyerekeknek persze, de másoknak is. Vagy te nem így gondolod?

Vanessa bólintásában ott volt, hogy csak kerüljenek a szeme elé azok a hajléktalant rugdosó suhancok.

– Én semmivel se szeretem jobban Grevint, mint te, egérke. De magunknak tartozunk azzal, hogy csak akkor ütünk, amikor kell.

Vanessa kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– Igen, tudom, egérke. Te azért ütsz, mert te vagy Vanessa D'Aubisson, és neked muszáj. De gondolj bele valamibe. Aki önzetlenül segít a bántalmazottakon, az megengedheti magának, hogy akkor is erőszakoskodjon a gonosztevőkkel, amikor azok már tehetetlenek?

A mikrónak fölcsillant a szeme.

– Persze!

Nevettek. De Kissy tudta, hogy Vanessa elgondolkodott egértársa szavain, és azok apránként beszivárogtak a gondolkodásába.

Riton most alighanem egy komoly orrbarúgást úszott meg annak a sok évvel ezelőtti beszélgetésnek köszönhetően.

Kissy tűnődve könyökölt az ablakpárkányon és tanulmányozta az elébe táruló panorámát. Egyetlen épületet ismert, a Zenei és Kongresszusi Központot egy parkon túl, mert este a londíner megemlítette. Strasbourg összes többi háza idegen volt. Még sose járt ebben a városban.

Végül is itt szálltak meg a Hiltonban, Pi még a shindyk érkezése előtt kivette a szükséges számú szobát és lemondta a foglalást a másik szállóban. Meg az étteremben, amit Elke szeretett volna kisegérföldi birtokká tenni. Fölösleges lett volna éjszaka még visszamenni a belvárosba. Itt ettek az étteremben, halat is, nagyon finom volt. De fele olyan jól sem esett volna, ha nem tudják, hogy Katu és a bűntársa ma már rabkosztot reggelizik.

Amikor feljöttek, Martin megkérdezte a londínert, szabad-e ide macskát behozni. Nem, uram, felelte a srác igazi szállodás fapofával, alig lehetett idősebb náluk. Úgyhogy úgy alhattak volna egész éjjel, mint a tej, tökéletes, macskamentes biztonságban. De azért mégse sokat aludtak.

– Szép szálloda – lépett be Martin a fürdőszobából.

Kissy bólintott. – Szép.

– De nem bírna ki egy parti Jumanjit.

Kissy nevetett.

– Hát azt biztos nem. Egérke, figyelj csak…

– Cin?

– Meg kell keresnünk Mukot.

– Mukot?

– Igen, őt. Te nem így gondolod?

– Szerintem a rendőrség már gondoskodott róla.

– Talán igen, talán nem. Nekünk most nem az a dolgunk, hogy Jumanjit játsszunk a Hiltonban, hanem hogy utánanézzünk, mi van a gyerekkel.

– Akkor legjobb lesz a rendőrökkel beszélni… mármint akik még szabadlábon vannak.

– Igen. Éjjel is megtehettük volna, de fáradtak voltunk már.

– Úgyis aludt a gyerek, bárhol is volt.

Pár perc múlva már a folyosón surrantak. A szobáik mindenfelé szétszórva voltak az épületben, az első emeleten egy társalgóféleben gyűltek össze.

– Mukot? – nézett rájuk Vanessa. – Igen, az tényleg jó lesz. Mindjárt fölhívom a tábornokot.
– Miért őt? – kérdezte Kissy.
– Mert ha besétálunk az itteni kapitányságra, hogy mondják meg, hol lakik Riton társa, elküldenek minket. Bouriant-t meg nem… ez foglalt. Majd próbálom újra. Gyerünk, egérkék, ne üljünk itt. Nézzük meg a várost!

Hát megnézték. Niala már tudakozódott a szállodában, hogy mit érdemes megnézni Strasbourg-ban, és útbaigazítást kapott Kis-Franciaország felé. Hamarosan ott voltak – és tényleg érdemes volt megnézni. Egy igazi középkori városnegyed a Rajna szigeteire épülve, gerendaszerkezetes német házakkal, macskaköves utcákkal, amik összevissza kanyarogtak, és jártak olyan szigeten, aminek a közepén egy ház az egyik parttól a másikig ért. Szóval hasonlított Velencére, de itt autók is jártak.
Itt ebédeltek, a Müebleplanon, egy olyan étteremben, amit mintha évszázadokkal ezelőtt építettek volna. Kissy rögtön kiszúrta a csigát elzászi módra, és egy tucatot kért. Mindenféléket megkóstoltak, főleg sajtokat, például lágy münsteri sajtot.
Elke rögtön az anyanyelvén kezdett csacsogni a pincérnővel, aki folyékony németséggel válaszolt. Egy darabig diskuráltak, a nő fölvette a rendelést és elment, Elke pedig apjához fordult.
– Látod, papa – mondta neki franciául –, nem fogja Vaterland se hiányodzani, amikor ideköltözzük magunkat. Van Franciaországban kicsi Németország is.
Nevettek.
– Tényleg, Johann – mondta Vanessa –, nem azért, hogy tovább hergeljem a zsebegeret, de miért nem költöztök ide csakugyan?
A férfi a fejét csóválta.
– Ha akarnánk se lehetne.
– Ugyan miért nem?
– Mert megkapom a vérszemt és még többet követelkedek – vágta rá Elke.
– Hát nagyjából – nevetett apja.
– Ugyan már – legyintett Vanessa. – Elke nagyszerű kislány. Nem akar ő többet, mint együtt lenni a társaival, mint bármely más egér.

Johann továbbra is csak csóválta a fejét.

Vanessának valamivel ebéd előtt sikerült elérnie a tábornokot, aki megígérte, hogy utánanéz, mit lehet tudni a másik rendőr lányáról. De csak órák múlva jelentkezett, amikor ők az Orangerie parkban kószáltak. Egy fán tiltó táblát látott, úszó ember volt rajta áthúzva, szóval fürödni tilos. Erről Kissynek azonnal az jutott eszébe, hogy nincs olyan tábla, amin nagy fülű alakot húztak volna át fára mászás közben, vagyis Vanessát előbb-utóbb az egyik fa tetején fogja viszontlátni.

És úgy is volt. Vagy húsz perce sétálhattak már a parkban, amikor jelzett a telefon. Csak Martiné; Nimbyék nemrég beleírták a programba, hogy ha az egész csapatnak megy egy hívás, és két vagy több telefon a GPS szerint ugyanott van, akkor csak az egyik szólal meg, a többire némán megy ki a jel. Kisebb a hangzavar.

– Egérkék – közölte Vanessa –, most hívott Bouriant. Reggel rendőrök mentek Riton társának lányáért. Árvaházba vitték és fotót is készítettek róla. Egyértelműen azonosították, ő Muk. Orvosi vizsgálat is volt, az eredményt még nem közölték, velünk később se fogják. Nem is találkozhatunk vele.

– Találkozni akartál vele? – kérdezte Pi.

– Egy szót se szólhattam ilyesmiről, a tábornok kijelentette, hogy ez tilos. A tettesek már elkezdtek köpni, erről Bouriant még nem kapott jelentést, csak annyit tud, hogy egyikük valamilyen üggyel kapcsolatban szerzett tudomást az üres neuillyi lakásról, és a nyáron valamiért hosszabban voltak Párizsban, persze a gyerekkel együtt, és ott nem volt más alkalmas hely, a szállásukon nyilván emberek voltak a közelben, hát odavitték. Hogy hogy jutottak be, azt még nem tudjuk. Állítólag több ezer pornókép készült már a gyerekről, de Bouriant nem tudja, hogy ezt csak a nyomozók feltételezik, vagy már el lett köpve, esetleg meg is találták őket. Majd kap jelentést.

A mikró elhallgatott; Kissy elismeréssel adózott a tüdejének. Talán ha kétszer vett lélegzetet a pergő nyelvvel előadott monológ közben.

– El kellene kérni őket – mondta Nimby.

– Disznó! – csattant föl Vanessa. – És ha lelöklek a fáról?! Van neked lány, akit nézegethetsz.

Kissy vigyora körbeölelte az arcát. Látni nem látja őket, de csakugyan fönt ülnek a fán. És lám, Nimby eszerint rendszeresen láthatja az egerét meztelenül.

– Nem azért – nevetett a fiú; más alighanem hanyatt-homlok menekült volna, ha Vanessa megfenyegeti, hogy lelöki a fáról, de neki nem volt félnivalója. – Alig pár képet láttunk, de abból megtaláltuk a neuillyi lakást, aztán a strasbourg-i fogorvos nagybácsit. Szerinted mennyi minden derülne ki több ezer képről, ha mi kezdenénk feldolgozni őket?

– Semennyi! – nyelvelt vissza a kislány. – Ugyanaz a mocskos disznó van rajtuk, ugyanazzal a kislánnyal! Mars lefelé, negyvenöt másodpercen belül találni akarok egy fagyizót.

Kissynek és Martinnek egyszerre csapódott hátra a füle. Egymásra néztek a telefon fölött, és azonnal tudták, hogy ők is meg akarják találni azt a fagyizót.

Több mint négy éve már, hogy úgyszólván állandóan fotóz egypár egér, amikor együtt vannak; amikor nincsenek, gyakran olyankor is. Most egy tucatot készítettek a csapatról, amint körbeállnak és csomóba tartják össze a rengetegféle tarkabarka fagyit, aztán hozzáláttak elfogyasztani őket.

– Azt hiszem, indulhatunk is haza – mondta Françoise. – Itt már nincs kit megfogni, és Mukkal se fogunk találkozni.

– Hát nem – bólintott Vanessa.

Ebben a pillanatban elrohant mellettük három kergetőző kismacska, de nekik szemük se rebbent. Nyalogatták tovább a fagyijukat.

– Jó – mondta Angélique. – Aki elsőként megeszi a fagyiját, elmegy a mikrobuszért.

– Én már meg – jelentkezett Elke.

– Úgy értem, a jogsitulajdonosok közül.

Johann végzett hármuk közül elsőként, átvette a kulcsokat és elment taxit fogni. Ők nyugodtan fagyiztak tovább, ügyet se vetve a három kismacskára, akik megint feléjük tartottak. Ahogy elvágtattak mellettük, Elke rugógyorsasággal odakapott, s egy pillanat múlva egy macskát emelt a magasba. A ragadozó döbbenten meredt rá. Az egerek döbbenten meredtek rá vissza.

– Te aztán gyors vagy, eg… – Jennifer elharapta a megszólítást. Nem kell ezeknek mindent tudni.

A macska gyanakodva figyelte Elkét, de láthatóan még nem tudta eldönteni, hogy küzdenie kell-e az életéért.

– Látod, cica – mondta a zseb –, ha lennétek ti kutyák, akkor most már visszajötték volna társaid magukat, és kiharcolva szabadították volna irhabundádat.

A cica nem szólt semmit. Pedig akár azt is mondhatta volna, hogy megszívlelik a tanítást és igyekeznek a jövőben kutyák lenni. Ők úgyse lesznek itt, hogy ellenőrizzék – igaz, ezt a macska nem tudja.

– No sipirc – mondta Elke, letette a földre, gondosan beigazította a megfelelő irányba, és meglökte, mint egy játékautót. A macska elszáguldott, vissza se nézett.

Elke fölegyenesedett és büszkén nézett egértársaira, akik büszkén néztek vissza rá, amiért ilyen gyors és bátor, és szeretettel, amiért ennyire lökött.

Aztán megjött Johann a kocsival, meghallgatta az elbeszélést a macskáról, és kimentek az entzheimi reptérre, ott búcsúztak el.

– Idejövéskor alig dumáltam apa fejét tele költözésröle – mondta Elke. – Majd most! Fogja neki zúgni még feje magát hazáig.

– Azt hiszem, benézek még a reptéri boltba – tűnődött apja –, hátha kapok egy kis ragasztószalagot.

A zseb elképedve kapta oda tekintetét, a tarkóján csapdosott a vörös lófarok.

– Nem tudsz beragasztani szájáját fegyveres kisegérnek! Macska se bírta legyűrni zsebikét rengeteg fogakval és karmokval, voltak hárman pedig! – Aha, csak abból ketten túl a láthatáron, gondolta Kissy vigyorogva. – Fogok védekezni magamat, meg se is próbáld egéret lebirkózni ragasz…

Vanessa könnyed mozdulattal befogta a kislány száját.

– Hallgass már egy percre, mindjárt indul a gépetek. Johann, kösz, hogy elhoztad, nélküle nem lett volna az igazi.

Elke sorban a nyakukba ugrott. Kissy magához szorította, és arra gondolt, hogy bármikor leterít egy tucat pedofilt ennek az édes kislánynak a kedvéért.

Mialatt Pi kihajtott a sztrádára, Kissy arra gondolt: két nagyon disznó shindyvel kevesebb rontja már a szabad levegőt. Szegény Muk kálváriájának

VÉGE.

Az alapítvány pedig harcol tovább!

19.

AZ AUTÓ

Eine Mäusemutter geht mit ihren Kindern durch die nächtlichen Straßen der Stadt. Eine Katze nähert sich. Die Mutter macht laut „Wau”, die Katze verschwindet. Daraufhin sagt die Mutter zu ihren Kinder: „Jetzt wisst Ihr, wozu eine Fremdsprache gut ist.”

Kissy tűnődve olvasgatta az üzenetet. A Jerry rendszerén jött, mint minden üzenet, és piros színnel volt jelölve, bár a küldő személye enélkül se volt kétséges. De mihez kezdjen vele fordítás nélkül? Pár szót értett csak, Mäusemutter az persze egérmama, gehen az menni, a gyerekeivel… durch die nächtlichen? Ki tudja. Straßen der Stadt, utcák a város… a macska világos, nähert sich az nem. Macht laut, csinál hangosat, verschwindet… a ver az valami olyasmi, hogy el. Daraufhin, azt se tudja. Sagt, mondja a gyerekeinek. Jetzt… most… wisst… Wissenschaft az tudomány, akkor alighanem most tudjátok… Fremdsprache, most már tudjátok, mire jó egy idegen nyelv.

Nevetve olvasta újra. Persze, verschwindet, a macska elmenekült, ja, és a nächtlichen az a Nachtból van, éjszaka mászkálnak az utcán és jön a macska, akkor mondja az egérmama hangosan, hogy „Wau”!

Eltette a telefont. Arrébb, a bárpultnál anya éppen kiitta a narancslevet és megköszönte, a férfiak már erre tartottak.

– No – állt meg anya mellett apa –, csomagok elintézve. Kissy nem vert meg közben senkit?

Anya megnyugtatta, hogy nem.

– Nem – felelte Kissy is –, de legyetek nyugodtak, sor kerül rá.

– Shindy három óránál – jegyezte meg Martin.

Kissy a jelzett irányban legalább nyolcvan embert látott, egy részük az asztaloknál ült, mások jöttek-mentek.

– Melyik az? – susogta.

– Te választhatsz – felelte az egere lovagiasan.

– Elég legyen – mondta anya szigorúan. – Egy perc nyugtom sincs négy éve, de eddig legalább a közelben voltunk, ha megvernének titeket vagy letartóztatnának. De a világ másik oldaláról nem tudunk rohanni.

– Egy Jerryt nem lehet megverni – szögezte le Kissy. – Ha pedig letartóztatnak, annyi baj legyen. Amerikában nem ismertünk senkit, mégis egy óra alatt kint voltunk. Itthon a fogdaőrök versengenének, kinek a kezéből fogadjuk el a sajtot.

Ez nem volt igaz, és Kissy is jól tudta. Az őrszemélyzetnek tilos benyúlkálni az őrizetesek terráriumába, biztonsági okokból. De meg kellett nyugtatnia a szüleit.

Miután föltették őket a gépre és megvigasztalták magukat egy-egy fagyival, elindultak hazafelé.

Különböző sorrendben és változó összetételben Kissy legalább tízszer elmondta anyáéknak a megnyugtató litániát. Nem kell arra hazajönniük Amerikából, hogy nekik shindy kapta el a farkincájukat, letartóztatták őket egy shindy teteme fölött, összeverették magukat, egy tucat cincogó kisunokával ajándékozták meg őket, rájuk léptek az utcán, sajtkocka akadt a torkukon, belefulladtak a tengerbe, leestek a motorról, fölbosszantották Macskát vagy nem nevelték kellő tiszteletre a Kismacskákat. Ilyesmik. Meg elmondta, hogy ha ő megbetegedne, itt van Martin, ha ő is elkapná tőle, akkor jön Vanessa vagy az összes többi egér és kisfülű, és kiápolják bármiből. És nem esnek le a létráról és az állványokról, nem gyújtják föl a házat, nem hagyják nyitva a vízcsapot, sem a kaput, amikor elmennek, nem engednek be biztosítási ügynököt, jehovatanút és baltás gyilkost, és soha, de soha nem próbálnak otthon Jumanjit játszani. Sem Zathurát. Kissy jól emlékezett a strasbourg-i Hiltonra, amely az övéknél sokkal nagyobb és masszívabb ház volt, és az sem bírta volna ki. És természetesen körülnéznek és megvárják a zöldet, mielőtt lelépnek a járdáról.

Soha nem gondolta volna, hogy éppen ezt az utóbbi tételt fogja megszegni, alig két nap múlva, méghozzá nem is figyelmetlenségből. Az már előfordult vele, négyéves korában, az volt az egyik ritka eset, amikor kapott anyától egy pofont, nem csoda, majdnem kivasaltatta magát.

A barkácsáruház előtt történt. Ketten voltak, de Martin előrement, hogy kerítsen egy bevásárlókocsit. Kissy letette a motort, elrakta a sisakot és átment az úttesten, amikor megdermedt. Döbbenten nézte a parkolóból kihúzó piros Fiatot, egy másodpercig se talán, de teljesen mindegy is volt, a kocsinak legalább húsz méter előnye volt, amikor meglátta, és nem is lépésben haladt már.

Kissy tudta, hogy mire visszaugrik a motorra és beindítja, régen késő lesz. Ráadásul van köztük egy járdacsík, ami lelassítja. Rohanni kezdett a kocsi után, utol nem érheti ugyan, de a sofőr talán meglátja a tükörből. Átvágott a járdacsíkon és rohant, mint az őrült. A Fiat zavartalanul haladt tovább.

Megvan! A kocsinak most kerülnie kell, hogy kijusson a parkolóból, ő pedig egyenesen átvág. Élesen elkanyarodott, úgy érezte, soha nem futott még ilyen gyorsan életében, és a parkoló kocsik közötti ösvényen száguldott. Aztán a következő soron és a harmadikon, ahol hirtelen kinyílt előtte egy kocsiajtó. Kissy lassítás nélkül felrohant a kocsi motorházára, a méltatlankodó kiáltásra oda se figyelve végigrobogott a járművön, aztán átugrott a következőre, azon is végig és a másik végén le. Háta mögött felhangzott a riasztó jajgatása, de ő csak rohant. A Fiat most bal kéz felől közeledik, és neki meg kell előznie, különben kiér a főútra. És ha még nem késő, akkor elébe kell ugrani. A sofőr akkor is éleset fog fékezni, ha tíz vagy húsz méterrel maga előtt látja meg őt, és pontosan az éles fékezés lesz a legrosszabb. Neki legfeljebb egy méterre szabad lennie a kocsitól, amikor fékez, de inkább még közelebb. Majd visznek neki sajtot a kórházba…

Ahogy kiugrott a sarkon a keresztutcába, azonnal ott volt a piros Fiat. Kissy szemberohant vele, a fékek felvisítottak, Kissy felugrott a motorházra, óriási ütést kapott a még mozgó kocsitól, aztán a testének vágódott a mózeskosár, benne a csecsemővel.

– Kislány… kislány, jól van? Hall engem?…
Kissy pislogott. Férfiarcot látott maga fölött… kopasz… szemüveges… akkor ez Greene doktor, és viszik a műtőbe. Most már minden rendben lesz.

Greene doktor a vállára tette a kezét, ő pedig most már kinyitotta a szemét rendesen. Az arc, amit látott, nem is hasonlított a dokiéra, és különben is, Mark már meghalt…

– Mkhpsz – mondta –, hol vagyok?

– A kocsimon – felelte a doki mérgesen. – Maga megőrült?

Kissy körülnézett. Az égboltot látta, és a szélvédőt a feje alatt.

– A kisbaba…

– Bömböl, de semmi baja. Remélem, maga nem a bébiszitter, mert akkor lesz mit hallgatnia. Az anyja?

Kissy felült, de nem jól tette, mert hirtelen forogni kezdett vele a világ. Elkapták és visszafektették.

– Hé, el ne ájuljon itt nekem!

– Jól vagyok…

– Hívom a mentőket.

– Miket beszél… hogyhogy az anyja…

Hallotta, ahogy a férfi a mentőkkel beszél, de a szavak nem jutottak el a tudatáig. A feje zúgott, és egyáltalán nem volt jól. Ösztönös mozdulattal a derekához nyúlt, kitapintotta a telefont és megnyomta a gombot.

A Jerry-vészjel még soha nem működött ilyen gyorsan: egy másodperc múlva Martin hajolt fölé.

– Hogy vagy, egérke? – suttogta.

– Jól…

– Ne beszélj sokat, agyrázkódásod van. De úgy néz ki, más bajod nincsen. Mindjárt a kórházba érünk.

– A kisbaba…

– Megmentetted, te bolond. A rendőrök…

De Kissy már aludt.

Amikor felébredt, Vanessáé volt az első arc, amit meglátott.
– Szia – lehelte a mikró.
Kissy pislogott.
– Hol vagyok…
– Kórházban, egérke. Fáj valamid?
– Nem…
– Mire emlékszel?
– A kisbaba…
– És még?
– A kocsi…
– Mi van vele?
– Piros Fiat… a tetején volt a mózeskosár… rohantam utána…
– És aztán?
– Nekiugrottam… meg kellett menteni a gyereket… a pasi… a pasi azt kérdezte, az anyja vagyok vagy a szittere… hülye volt vagy részeg…
Vanessa akkorát sóhajtott, mint még soha.
– Akkor nincsen amnéziád, egérke. Kicsit tartottunk tőle. Nem, a pasinak semmi baja nem volt, csak olyan gyorsan bukkantál föl, hogy azt hitte, a gyerek is veled volt.
– Hülye vagy, egérke – szögezte le Kissy. – Az a…
– Várj csak – Vanessa fölemelte az ujját. – Az nem az ő gyereke volt. Amíg a mentők ellátták téged, Martin és a fiatos tisztázta a rendőrséggel, és a rendőrök megkeresték az anyát. Annak is piros kocsija van. Kijött az áruházból, a gyereket lerakta a kocsira, aztán rájött, hogy a táskáját a csomagmegőrzőbe tette. Visszament, nem vette észre, hogy az nem az ő kocsija, és benne is ül a tulaj. Az meg őt nem vette észre.
Kissy kétszer is pislogott, de ez nem segített, Vanessa ugyanazzal az arckifejezéssel nézett rá.
– Ugratsz, egérke.
– Szó sincs róla. Amikor kijött, sikítozni kezdett, hogy elrabolták a gyerekét, a járókelők hívták a rendőrséget, így találták meg aztán a rendőrök a gyerekkel. Amikor megtudta, mi történt, sokkot kapott, őhozzá is hívni kellett egy mentőt.
Kissynek ekkor esett le, hogy mi nem stimmel itt az egészben.
– De hiszen… de te Beaulieu-ben vagy…

– Csodákat, szamár. Az első géppel jöttünk, az egész Jerry kint ül a folyosón. Félóránként váltottuk egymást az ágyadnál.

– Mennyi idő…

– Majdnem tizenkét órát aludtál, most hajnali fél hat van.

Kissy döbbenten nézett a barátnőjére, de mielőtt kigondolta volna, mit feleljen, elaludt megint.

Másnap is egész nap aludt, csak néhányszor neszelt föl, és mindig talált valakit az ágyánál. Anyát többször is, pedig ő hétfőn elutazott, de szerda reggel már indult is vissza, hogy az egere mellett legyen, akit szerda délután elütött egy autó. Anya érkezése után néhány órával már az egész kórház kívülről fújta, hogy Kissy negyvennyolc órát bírt ki a szülei távozása után, és már ugrott is az autó elé. Ráadásul még meg is kell érte dicsérni. A gyerek anyja maga is rosszul van, de az apja szerdán már átadott egy virágcsokrot a Kissy szobája előtt strázsáló egereknek, és Greene doktor is hozott már. Csak a szerencsén múlt, hogy a mózeskosár nem zuhant le korábban, meg azon, hogy ő ráérősen vezetett a parkolóban és a kanyart is elég simán vette. Ötven méterrel később kifordult volna a főútra, és ott élesebben kell kanyarodni, hogy besorolhasson a forgalomba.

Csütörtökön az apa új virágcsokrot hozott, Greene doktor pedig telefonált valahonnan vidékről, az egerek megadták neki a Jerry publikus számát. Hármas-négyes csoportokban ültek odakint, egy pedig mindig Kissy ágya mellett volt, félórás váltásban.

Elke a többiekkel együtt kapta meg a vészjelet, és egy üvegpohár lelte halálát a konyhakövön, amikor Anne megtudta, hogy Kissyt elütötték. Azonnal indultak. Blanche-ék a lányaikkal együtt jöttek, a többi kisfülű átlag óránként hívta a Jerryt, hogy van-e változás Kissy állapotában. Ő még a CT-ben volt, amikor Nimby átvette az irányítást, a telefonokat rezgőre állította, a Jerry üzenetküldőjének hangjelzését is átállította, rövidebb rezgésre. De aki bement Kissyhez, az mindig odaadta a telefonját egy másik egérnek, nehogy a készülék megzavarja a monitort. Nimby lekapcsolta a Cumulust is. Az alapítvány egyelőre nem fogad shindyriasztásokat.

A CT negatív volt, Kissynek nem volt agysérülése, aminek mindenki nagyon örült, anya kétszeresen, mert végre kiderült, hogy a lányának van agya. Őbenne évek óta erős volt a kétség. A suzukis kapunyitás gondolkodtatta el a leginkább.

Csütörtök este történt először, hogy Kissy mást is látott a sajátjain kívül; addig még mindig aludt, amikor a kórháziak bejöttek. Most pár perce volt ébren, amikor egy nővérke érkezett és közölte, hogy leveszik a monitorról és átviszik az osztályra.

– Különszobába – jegyezte meg Niala.

– Úgy tudom, rendes kórterembe kerül – felelte a nővérke.

– Különszobába kerül. Már megbeszéltem Gensac doktorral.

A nővérke nem felelt, levett Kissyről egy csomó drótot és a berendezésekkel matatott. Kissy megint elaludt, és amikor felébredt, valahol máshol volt, de eddig se sokat törődött a környezetével. Csak jóval később tudta meg, hogy Niala akkor kinyitotta az ajtót, pár szót beszélt Nimbyvel, és mire megjött a beteghordó, hogy áttolja Kissyt az intenzívről a traumatológiára, már ott volt Gensac doktor is, és intézkedett, hogy Kissy megkapja a különszobát.

A hét hátralevő részében egyre kevesebbet aludt, de még mindig többet a szokottnál. Vanessát annak idején két nap után hazaengedték, de Kissynél erről szó se lehetett.

Kissy pénteken szembesült azzal, hogy a kórházban tudnak mindent. Két orvos volt éppen a szobájában, a leleteit tanulmányozták, és Robin doktor valamit dörmögött a macska elől szaladásról.

– Hát annak egy időre lőttek – bólintott Gensac doktor.

Kissy gyanakodva pislogott.

– Igen – nézett Robin Kissyre –, egyelőre a társainak kell megvédeniük a macskáktól. De ennél már csak jobb lesz. Pihenjen, gyógyuljon, egyen sok diót meg szalonnát.

– Meg sajtot – tette hozzá Gensac, és a két orvos vidáman távozott.

Kissy Jenniferre nézett.

– Mi nem szóltunk nekik – tárta szét kezét a társa. – Már tegnap is tudtak mindent, az egész kórház ránk cincog, ha meglátnak minket. Fogalmunk sincs, honnan.

Csakugyan mindenki tudta. Néhány órával később Kissy fültanúja volt, amint egy nővérke megáll a szobaajtóban és azt mondja valakinek a folyosón:

– Oké, mindjárt megcsinálom, csak meghőmérőzöm az egeret.

Az őrmester péntek reggel kilenckor jött. Kissy tudott róla, hogy jönni fog, már szerdán is járt ott, de Gensac doktor nem engedélyezte a kihallgatást, és Kissy se lett volna képes rá. Csütörtökön a doki szerint már mehetett a dolog, de megtiltotta, hogy Kissyt fölébresszék. Az őrmester két órát várt, aztán el kellett mennie. Pénteken a doki továbbra sem engedte Kissyt fölébreszteni, de fél tízkor magától ébredt.

– Nem akarlak kifárasztani – kezdte az őrmester, és Vanessára nézett, akit meg se próbált eltávolítani a szobából; ezt a meccset már alighanem korábban megvívták. – Csak mondd el, hogy mi történt, a saját szavaiddal.

– Átmentem az úton és megláttam a mózeskosarat a kocsi tetején.

Az őrmester bólintott. Majdnem fehér volt a haja, lehetett vagy hatvanéves, kicsit pocakos volt. Civil öltönyt viselt.

– A kocsi melyik oldalát láttad?

– A balt. A bal kezem irányába távolodott.

– Milyen messze volt?

– Vagy húsz méter.

– Honnan tudtad, hogy gyerek is van a kosárban?

– Láttam.

– De hisz a kosár olyan, mint egy autóülés, a támlának takarnia kell a gyereket, nem?

– Csakhogy a gyerek háttal ült a menetiránynak, vagyis láttam az arcát. Igazából ugyanis egyáltalán nem ő vezetett.

A rendőr lélegzete elakadt. Kissy nyílt, őszinte tekintettel nézett rá. Másfél nappal ezelőtt elütötte az autó, neki súlyos agyrázkódása van. Azt mond, amit akar.

– Értem – mondta az őrmester derülten, és bólintott is hozzá. – Mit tettél ekkor?

– Azt, amit mindenki tett volna. Rohanni kezdtem.

– Gyalog egy kocsi után?

– Még csak a parkolóban voltunk, nem ment gyorsan. Először azt reméltem, hogy a sofőr meglát a tükörből és lassít, de nem tette, úgyhogy átvágtam a parkolón átlósan, amíg ő az úton haladt.

– Neki kanyarodnia is kellett egyszer – jegyezte meg a rendőr –, a gyerek ott is leeshetett volna.

– Szerencsére nem így lett, mert az ellen a világon semmit nem tudtam volna tenni. Amikor találkoztunk, a mózeskosár még rajta volt.

– Amikor találkoztatok – bólintott a rendőr. – Hol láttad meg ismét a kocsit?

– A kijárati útszakaszon jött, én pedig bekanyarodtam arra a szakaszra és szembementem vele.

– Mekkora lehetett a távolság, amikor megláttad a kocsit?

– Pár méter. Nehéz megmondani.

– Lett volna alkalmad megállni?

– Persze. Akármikor. Különleges cipőt hordok: csak akkor megy, ha az ember mozgatja benne a lábait.

Kissy pontosan emlékezett, hogy a kihallgatás kezdetén csak a rendőr mondta, hogy nem fogja őt kifárasztani. Tőle nem kért hasonló ígéretet.

Az őrmester megvakarta a fejét.

– És megálltál?

– Eszem ágában se volt.

– Miért?

– Mert a sofőrnek már mindenképpen rá kellett lépnie a fékre, akkor pedig lerepül a kosár. Kicsi lett volna az esély, hogy el tudjam kapni, és a gyerek akkor is megsérülhetett volna.

– Ezért futottál tovább.

– Lélekszakadva – közölte Kissy higgadtan. – Egyenesen neki a kocsinak.

– Miért?

– Hogy a lehető legrövidebb úton elkapjam a mózeskosarat.

– Tudtad, hogy megsérülhetsz?

– Hogyne.

– Hogy meg is halhatsz?

– Persze – bólintott Kissy zavartalan nyugalommal. – De bíztam benne, hogy megúszom. Mondjuk nem bántam volna, ha kisebb ütést kapok, de magammal nem értem rá törődni.

A szobatársára igazából oda se figyelt, amíg az rosszul nem lett. Őmellette éppen Vanessa ült őrségben. A másik kislány arca egyre furcsább lett, ők pedig homlokráncolva nézték.

– Valami baja van – mondta Kissy zseniálisan, épp amikor a másik kislány rángatózni kezdett. Vanessa fölpattant, kinyitotta az ajtót és kiszólt rajta. Egy pillanat múlva a szoba megtelt egerekkel.

– Csak nyolcvankilencet szaturál – olvasta le Pi.

– Tegyük oxigénre – javasolta Jennifer. – Száz százalék maszkon át.

– A vérnyomása rendben, pulzus alig tapintható – mondta Angélique –, és görcsöl.

– Jól van, emberek – csattant föl Vanessa –, ez nem gyakorlat! Száz epinefrint, ötven szukcinilkolint! Ez kardiomiopátia! Mi van a hematokritjével?

– Azt hiszem, azt a családja hazavitte – felelte Kissy.

Néhány másodpercig szótlanul álltak, gondolkodtak, várták, hogy hasson a gyógyszer.

– Valahogy akkor is boldogulnunk kell – szólalt meg Françoise.

– Úgy van, egérke – vágta rá Vanessa, és újabb injekciót készített elő. – Kapjon még adrenalint, epinefrint és polivinilkloridot.

– És ha allergiás rá? – szólt közbe Kissy.

– Akkor anafilaxiás sokkot kap – közölte Vanessa higgadtan –, de ha nem adjuk be, akkor biztosan elveszítjük. Úgy. Most mi a helyzet?

– Százhússzal teker – csattant föl Angélique –, készenléti kocsit, gyorsan!

– Kamrai tachikardia – állapította meg Vanessa, fölkapva a tappancsokat. – Töltés kétszázra! Hátra!

Óriási csattanás.

– Nem elég, hívjátok a műtőt és a pszichiátriát, üssük ki még egyszer, töltés négyszázra, hátra! Még mindig nem elég, torakocentézishez készüljetek!

Hirtelen Kissy mellkasára nyomta a tappancsokat, ő tiltakozni akart, de Vanessa már vezényelt is:

– Töltés hatszázra! Hátra!

Iszonyú csattanás, és Kissy hirtelen fölkapta a fejét.

– Mivammá?!

Gensac doktor a térdét csapkodva röhögött, amikor Kissy elmondta neki, amire az álomból emlékezett.

– Ez az első eset a történelemben – mondta a könnyeit törölgetve –, hogy eszméletlen beteghez pszichiátert hívnak, de neked alighanem szükséged van rá. Csak tudnám, hogy fogom legközelebb komoly képpel megkérdezni a beteg hematokritjét. Holnap hazamehetsz.

Kissynek pörögni kezdett a füle.

– A srácod mesélte, hogy állandóan marhaságokat álmodsz össze. Amint látom, helyreállt az eredeti állapot, nincs miért bent tartanunk tovább.

– Komolyan beszélsz?

– Persze, ki is adom, hogy intézkedjenek, én holnap nem vagyok bent.

– Miért holnap? – kérdezte Niala. – Miért nem ma?

– Vasárnap kicsit bonyodalmas az ilyesmi.

Niala felállt és már nyúlt is a telefonjáért.

– Miért, mi kell hozzá?

Egy órával később Kissy elégedetten nyújtózott el a saját ágyában. Itt azért sokkal jobb. Hiába volt egyágyas különszobában – az álmot leszámítva –, a kórház akkor is egy lármás, zaklatott hely. Itthon a ház tele van egerekkel, de jó esély van rá, hogy tud majd nyugodtan pihenni, ha a zsebeket megkötözik és beragasztják a szájukat.

Ebben a pillanatban halkan nyílt az ajtó, és a két zseb kukucskált be rajta. Pierre Richard, gondolta Kissy gyorsan, de Pierre Richard nem jelent meg.

A kislányok úgy lopakodtak az ágyhoz, nagy, óvatos, hangtalan léptekkel, mintha Kissy egy alvó cica lenne, akinek meg akarják húzni a bajszát.

– Jöttünk vigyázni rólad – cincogta Elke. – Marie néni kikísér mentőzőket, egérkék surran ide-oda, készül elrendezked vacsoráre.

– Nem kell énrám vigyázni.

– Dehogynem – legyintett Françoise akkorát, hogy mindhármuknak meglibbent a füle –, Vanessa ránk parancsolt az előszobában, hogy jöjjünk be hozzád, de amíg ideértünk, még két egér állított meg és adott utasítást ugyanerre.

Kissy mosolygott. Négy napja az egész Jerry őkörülötte forog, két napot már hiányoztak az iskolából, a felnőttek nem dolgoznak… ideje lesz véget vetni ennek.

– Tartanunk kell majd egy haditanácsot – mondta.

– Miről?

– Nézzétek, én elég sokáig leszek beteg…

– Á, arról volt már – huppant le Elke az ágy szélére.

– Mikor?

– Csütörnapon, este. Íme döntések. Egy. Alapítvány leáll, amíg nem leszel sokkal jobb egér.

– Már most is jó egér – javította ki Françoise. – Amíg nem lesz sokkal jobban.

– Igen, de nem szabad vitatkoz, kifáradítani vele Kissyt. Döntés kettő. Csapat marad itt, amíg kell, kivéve – Elke sóhajtott – kicsi, vörös, nordnémet zsebegeret, aki hétvégéréig szabad itt marad, ha olyan lesz, mint kisangyal, nagy fülekkel. Ha zavar Kissyt vagy akárkiet, Mauspapa fölkap nagy füleimeknél fogva és visz rögtön. De ma este akkor is megyünk már, ha voltam legcsodálatosabb egérangyalka földkerekségben.

– Te csak magadról szövegelsz – csóválta a fejét Françoise. – Pedig én is csak ma estig maradhatok. Angélique is hazamegy, neki dolgozni kell, a többi egér mind itt marad. Anyukádnak is valamikor el kell repülnie, de ő még nem mondott időpontot. A többi kisfülű is elmegy persze.

– Miért, hány kisfülű van itt?

Françoise az ujjain számolta.

– Marie néni, Anne néni, Johann bácsi, Yves bácsi, Blanche, Georges, Alex bácsi és Vanni. Nyolc. Jaj, dehogy, Tom és Andreas is itt van, akkor tíz.

Kissynek meghatottan vibrált a füle.

– Ezek mind énmiattam jöttek?

– Hát nem ütteti el magát mindennap féltucat egér. – Françoise fölkuncogott. – Bár ha engem kérdezel, szerintem Andreast nem te vonzottad ide.

Kissy mosolygott, és arra a napra gondolt, amikor a kert egyik fáján majd fölfedezik az első srácot, aki azért mászott föl oda, hogy beleshessen Françoise ablakán.

A rengeteg kisfülű egyenként jött be elköszönni és mielőbbi gyógyulást kívánni, kivéve Tomot, aki kiviszi a többieket a reptérre, aztán hazahozza a mikrobuszt, majd akkor néz be. Yves bácsinak Párizsban van dolga, úgyhogy most ő viszi haza Françoise-t.

Most Niala és Pi lakik majd Kissyékkel szemközt, Vanessa persze a saját szobájában, Chantalék a másik emeleti szobában, Jennifer az utcaiban. Jean most nem tudott jönni, de holnap itt lesz. Hogy ez az állapot meddig áll majd fenn, nem tudni. Anyára borzasztóan nagy szükség van az amerikai dolgokban, de csak akkor volt hajlandó megrendelni a repülőjegyet, amikor Kissy közölte, hogy most már igazán nem ugorhat a shindy tányérjába, egyelőre fölkelni se tud. Ez a sok kisegér itt mind őrá fog vigyázni. Úgyhogy anya holnap visszarepül. Kelleni fog az egérsereg, ők ketten elegendőek lettek volna, de Martin nem tudná őt is ápolni, a háztartást is ellátni meg a festést is irányítani. Holnapután jönnek a munkások, azért indultak szerdán a barkácsboltba, hogy hétfőre megrendeljék az anyagokat. Így másnap ment vissza egy egérkülönítmény.

A ház halványzöld lesz. Ez a döntés még anyáék elutazása előtt született, többfordulós megbeszélések eredményeképpen. Szorgos egérkezek fölkutattak olyan felvételeket, amik dokumentálják, hogy Jerry sárga házban lakik, tehát ez a szín eleve kiesik: nem kell útbaigazítást adni a macskáknak. Igaz, más filmekben meg fehér a ház, de olyat nem is akarnak. Színeset szeretnének. A kék, piros, narancs, lila mind kiesett, mindnél volt valaki, akinek nem tetszett a házbeliek közül – csak négyen szavaztak, Martin végül is majdnem olyan régen él itt, mint ők maguk, de a csapat többi tagja és Suzy nem kívánt beleszólni –, végül a zöldben állapodtak meg.

Apa cégétől jönnek a munkások, kedden reggel nyolckor. Néhány apróbb kelléket megvettek az áruházban, a festéket, szigetelőanyagot, az állványzatot, efféléket hétfőn hozzák házhoz. Az egérfeladatokat felosztották egymás között. Két munkacsoport lesz, az egyiket Niala, a másikat Jennifer tartja szemmel,

ebéd után Chantal és Nimby lép a helyükre. Pi és Martin a konyhában dolgozik Vanessa keze alá, az emberek is kapnak enni, úgyhogy lesz munka bőven. Kissy pedig nagyokat alszik.

A terv jól hangzott, úgyhogy Kissy rögtön meg is támadta. Nem áll szándékában egész nap aludni. Kedden már a hatodik nap lesz a baleset óta, és ő már ma, vasárnap is csak tíz órát aludt.

– Eddig – mondta Vanessa, és az órára nézett. – Éjfélig még feltornászhatod tizenötre. Remélem, nem gondolod, hogy hat nappal egy ekkora baleset után krumplit akarsz hámozni.

– Csak olyat, amelyik már nem harcol az életéért.

– Bármikor előkerülhet egy agilisebb példány. Nekem te nem tudsz agyrázkódásról újat mondani, egérke. Hat nappal utána én csak feküdtem, és az enyém sokkal enyhébb volt, mint a tied.

Kissy sóhajtott. Tudta, hogy ez lesz.

Élete legunalmasabb napjai következtek. Egész nap csak feküdt, olvasgatott, néha megnézett egy filmet, meg nagyokat aludt. Egyik este már könyörgött Vanessának, hogy legalább egy jól megkötözött shindyt vonszoljanak oda, ígéri, hogy csak egyet üt az orrára. A mikró sóhajtott és azt mondta, pár hét múlva majd beszélhetnek róla. De Kissy tudott olvasni a sorok között, és egykettőre rájött, mit titkol a kislány: nincs is otthon shindyjük, se megkötözve, se semmilyen. Borzasztó.

Egy idő után átköltözött a nappali díványára, innen láthatta a jövő-menő egérkéket, szót válthatott velük. A festőkkel nem is találkozott, ez különösebben nem zavarta, van ott elég egér, akik ellenőrzik, hogy minden tökéletes legyen. Társain és Suzyn kívül nem látott senkit egész héten. Még madame Faubourg se jött, kivételesen nem őmiatta, neki jött közbe valami. De volt egér bőven, aki kitakarítson, gondosan időzítve, hogy őt ne zavarják a porszívózással.

Aztán megjött madame Faubourg is, aki először falfehérre vált, amikor megtudta, hogy őt elütötte egy autó, aztán amikor azt is elmondták neki, hogy miért, akkor már azt se tudta, milyen színű legyen vagy mit mondjon. Kissy már a kórházban is megfigyelte, hogy az emberek nemigen tudnak mihez kezdeni azzal, hogy ő egy vadidegen csecsemőért képes volt autó elé

ugrani. Nimby úgy fogalmazta meg, hogy az emberek nem tudják eldönteni, micsoda Kissy: őrült, de tiszteletreméltó, vagy tiszteletreméltó, de őrült.

A gyereket egyébként Michelnek hívták, fiú volt. Az anyja már rendbe jött, amikor Kissy még a kórházban volt, be is mentek hozzá, hárman együtt. Kissy éppen aludt. Az egerek jól elbeszélgettek velük, elbabáztak Michellel, a további látogatásokról viszont lebeszélték őket. Niala elmesélte nekik a suzukis kapunyitás történetét, és hogy az az úr egy barátjuk barátja, aki aztán meghívta Kissyt, hogy köszönetet mondjon – de ő nem ment el. Egyszerűen nem szereti a hálálkodást.

A család végül úgy ment el, hogy az alapítványról nem is szereztek tudomást. Akkor alighanem pénzzel akarták volna leróni hálájukat, a Jerry számláján pedig annyi van, hogy Johanék egy ideje már más alapítványoknál csökkentik az adóalapjukat.

Kissy arra gondolt, őneki nem kell semmilyen hála sem az életmentésért, sem azért, hogy a farkincáját kockáztatta. Bőven megkapta már a jutalmát a sok megmentett gyerek közül az egyikért, a legelsőért, aki szerdától vasárnapig az ágya mellett vagy a folyosón silbakolt, s ha nem azt leste, hogy ő nem kíván-e valamit, akkor azt, hogy nem jár-e cica odakint.

– Hát ez mi az ördög? – mustrálta Jennifer a nagy kék tálat, ami tele volt izészerű hogyhívjákokkal. Fehérek voltak, girbegurbán fodrosak, mintha selyemből vágtak volna ki apró darabkákat, aztán halomba dobálták volna. És vízben úsztak.

– Ezüst fül – felelte Vanessa, közben szemlét tartva kellékei és műszerei fölött.

– Cin-ciiin?

– Ezüst fül! *Tremella fuciformis,* más néven hógomba vagy fehér zselégomba.

– Ó…

– Ő pedig Jennifer Ford – folytatta a mikró zavartalanul. – Jól van, a gomba már eleget ázott, ideje munkához látni. A fokhagyma miért nincs még megtisztítva, egérkék, mindent én csináljak?

Chantal munkához látott a fokhagymán, Kissy tekintete pedig összeakadt Jenniferével.

„Igen, én is hallottam. Bemutatott téged a gombának.”
„Bolond.”
„Tökéletesen, hálistennek.”
Vanessa megpirította a fokhagymát olajban, rádobta a gombákat, öntött rá egy kis rizsecetet, sót, cukrot, mogyoróolajat. Szokás szerint villámgyorsan járt a keze, egyetlen fölösleges mozdulat nélkül, hibátlan koncentrálással. Kissy örült, hogy nézheti. Munkát még nem kap, már az is nagy dolog, hogy fölkelhetett és kijöhetett a konyhába.
– Egy egér párolja meg sós vízben az edamamét – rendelkezett a séf, s Martin máris munkához látott a zsenge szójababon. – Kérem a garnélát és a keményítőt.
A mikró megforgatta a rákokat a burgonyakeményítőben és kisütötte olajban.
– Így csináljátok, ropogós legyen. A vöröshagyma fölvágva?
– Kész – hüppögte Nimby látványosan.
– Helyes, akkor te pedig azt pirítsd meg olajban, aztán jöhet mindez egybe, de szép legyen, mert megnézem!
Hát szép is lett. A végén mesterük még megszórta szezámmaggal. Klassz kínai kaja.
– Ki vele, egérke – nézett Jennifer Vanessára, amikor leültek enni.
A mikró vállat vont.
– Nincs különösebb tervem. Nyilván eljön a többi egér, néhány kisfülű… kapok virágot meg puszikat, kész. Most Kissy ápolásával foglalkozunk.
– Én már jól vagyok – cincogta Kissy.
– Majd főzünk valamit – folytatta a kislány –, esetleg lehet különféle sütiket csinálni, elvégre kuktám van elég. Nem is kell elmennünk hazulról.
– De én már jól vagyok – ismételte Kissy.
– Jókat dumálunk, játszunk egy kis Jerrypolyt, vakargatjuk Suzy füle tövét. Eltöltjük a szülinapot.
Kissy kinyitotta a száját, hogy elárulja a nagy titkot, amiről eddig szó sem esett: hogy ő már jól van – de ekkor a jégkék szempár feléje fordult és belefagyasztotta a szót. Dehogyis. Szó sincs róla. Majd ha az orvos azt mondja, hogy jól van, akkor lesz jól. És ezt az orvos addig nem mondja, amíg Vanessától engedélyt nem kap rá.

Pedig tényleg jól volt, ő legalábbis úgy érezte. Az igaz, hogy kicsit gyenge volt, a szokásosnál még mindig többet aludt – kilenc órát egy nap, néha tízet is –, de amikor ébren volt, teljesen jól érezte magát. Persze nem próbálkozott semmilyen tiltott erőfeszítéssel, teljesen a társaira bízta, hogy megvédjék a macskáktól – valószínű, hogy a szaladgálás, ugrálás, verekedés még nem ment volna. De hát majd idővel. Vanessa se mászik mindennap fára.

Nimby akkor jött, amikor Vanessa elment fürödni. Besurrant Kissyhez, gondosan körülnézett, aztán hirtelen lehajolt és benézett az ágy alá.

– Nincs macska – nyugtatta meg Kissy.

– Vanessa kémjeit keresem.

– Miért lennének Vanessának kémjei, és éppen itt?

Nimby megnyugodott. Leült az ágy szélére és közölte:

– Megvan a szülinapi ajándékötlet.

– Halljuk.

– Robbantsunk a tiszteletére szupernóvát a kertben.

Kissy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– Vagy legalább egy nóvát – tette hozzá Nimby.

– M-mi a különbség? – tudakolta Kissy, hogy időt nyerjen.

– Elég sok. A nóvarobbanások sokkal kisebbek. A szupernóva igazán nagyot szól.

Kissy kényelmesen elhelyezkedett, jobb mutatóujját a füle mögé tette és megbillegette kicsit.

– Rendben – bólintott a fiú. – Nóvarobbanás kettős csillagrendszerekben történhet. Van egy fehér törpe, és a közvetlen közelében egy vörös óriás. A vörös óriás felszínéről elszökő gáz bekerül a törpe vonzásába, pályára áll körülötte és lassan sűrűsödni kezd, ezt hívjuk akkréciós korongnak. Ahogy a korongban sűrűsödik a hidrogén, úgy forrósodik is, míg végül beindul benne a fúzió, és irdatlan nagyot robban. Ezt mi a Földről úgy látjuk, mintha egyszer csak megjelent volna egy új csillag, ahol korábban nem volt, ezért hívják nóvának, vagyis újnak.

Kissy nagyon komolyan bólogatott. Már látta lelki szemeivel, amint fölépítik a két hatalmas csillagot, nagyobbakat, mint a Föld, itt a kertben.

– A szupernóva egész más. Olyankor a fehér törpe hirtelen annyi anyagot nyer, amivel a tömege túllépi a mi Napunk tömegének 1,44-szorosát, amit Chandrasekhar-határnak neveznek. Ennél nagyobb fehér törpe nem létezhet.

– És ha a törpe nem olvasta a könyvet, amiben ez le van írva?

– Akkor sem, mert az anyag a súlya miatt a középpont felé igyekszik, és csak a hő az, ami visszatarthatja. Ha egy fehér törpe túl nagyra nő, akkor már nem tud annyi hőt termelni, ami ezt a nagy tömeget kiegyensúlyozza. A törpe összeroppan, aztán felrobban. De akkor az egész csillag szétmegy, és a helyén csak egy óriási felhő marad. Ezer évvel ezelőtt az egyik az egész eget beragyogta, frászt is kaptak tőle a babonás emberek.

– De az nem valakinek a kertjében robbant – remélte Kissy.

– Nem, hétezer fényévre innen, a Farkas csillagképben.

– Még szerencse. Angélique-kel beszéltél már erről?

– Még nem, csak az imént jutott eszembe.

– Értem… és mondd, miből akarod felépíteni azokat a csillagokat?

– Hidrogénből. Másból igazán nem lehet.

– És mennyi manapság a hidrogén literje a boltban?

Nimby megvakarta a fejét, elővette a telefonját, böködött rajta kicsit.

– Azt mondja, tizenhét dollár egy gramm. Egy egész negyvennégy század naptömeg az annyi mint… két egész nyolcszázhatvanhárom ezredszer tíz a harmincharmadikon gramm, szorozva tizenhét dollárral az… közel negyvenkilenc kvintilliárd dollár. Hm-hm. Mennyi is ez euróban?

Kissy a szájára szorított kézzel várta ki, amíg Nimby kiszámolja, hogy harminchat kvintilliárd euró.

– Ez tényleg elég sok – ismerte be. – Azt mondod, dolgozzam ki az ötletet alaposabban?

– Ühüm – nyüszítette Kissy.

Nimby másnap reggel két ötlettel is előállt. Hegyet kellene építeni a kertben, hogy Vanessának ne kelljen nélkülöznie a kedves hegyeit, és kell tenger is. Nem bonyolult, csak pár kiló só kell az úszómedencébe, és egy hullámoztató gép. Kissy mindkettőt kapásból visszaverte. Vanessa szobája az emeleten van, az éppen elég hegymászás, és ha a kertben fölépítenének egy

hegyet, az takarná a fákat, amik sokkal fontosabbak neki, mint a hegyek. A tenger pedig ezekhez képest egészen lényegtelen. Rengetegszer látni Vanessát fán ülve, mindhárom főhadiszállásukon előfordul, hogy nem találják, és olyankor rögtön indulnak a legközelebbi fákhoz. De a tengeren még sose kellett keresni. Még a partra is csak velük jár.

Aztán persze kiderült, hogy Nimby csak dumál, mondja a bolond ötleteit, de régesrég megvan az ajándéka. Yves bácsiék hozták el péntek este, a gyülekező kisfülűek sűrűjében. Az ünnepelt szülei közül hárman, Blanche, Georges és Jean-Fran már délután megérkeztek, persze nem együtt, Jean-Fran a munkahelyéről jött. Ange néni is itt volt már kettőkor. Elke a szüleivel jött és még az ünnepelt előtt Kissyt kereste meg és azonnal tudni akarta, hogy van, mintha nem beszéltek volna mindennap többször is. Françoise a suliból egyenesen kijött Vaucressonba, Tom hozta Ingével és Jeannal együtt. Andreast nem kellett hozni, neki aznap nem volt dolga, már előző este megérkezett. Angélique elhozta Vannit is. Yves bácsiék hétkor jöttek, a kocsit beállították a garázs mellé és bezárták. Fél nyolc körül futott be Jean-Claude, majd a Morin nagyszülők és a nagybácsi meg az unokatesó.

Ez volt az egyik ajándék, hogy ennyi mindenki eljött. Egy egérkülönítmény már napok óta szervezte, hogy aki csak tud, itt legyen. Niala foglalkozott a szobafoglalással, Versailles-ban egy szálloda jókora részét lefoglalta, hiszen itthon nem tudnak elhelyezni ennyi embert.

Sok telefon is volt. Isabelle néni, Mario és a panzió személyzete együtt köszöntötte az ünnepeltet, de kapott hívásokat szinte minden osztálytársától – Beaulieu-ben ma is lenyűgöz mindenkit, hogy Vanessának öt hónappal a tizenötödik születésnapja után jön a negyedik –, több tanárától, egy csomó rokontól, Takada szenszejtől és a lányától, Mondiot-tól, no meg az összes többi egér szüleitől. Kivéve Yves bácsiékat, akik személyesen jöttek el, és elhozták Nimby ajándékát.

A kislány olyan közömbös, érdektelen arccal kezdte bontogatni a jókora dobozt, hogy Kissy azonnal figyelni kezdte a kezét. A balt, amikor éppen a jobb kezének jut csak tennivaló. Igen, nem csalódott, Vanessa bal keze abban a néhány másod-

perc üresjáratban is azonnal a nadrágja korcát kezdte gyűrögetni. Azért vág olyan közönyös képet, mert elképesztően izgatott.

Kissy nem volt Vanessa, neki akkor se sikerült volna ilyen arcot vágni, ha akarja. Nyugodtan lehetett az arcán is ugyanaz, amit érzett. Mert ő se tudta, mi van a fehér szalaggal átkötött, aranypapírba burkolt csomagban. S ahogy végignézett egértársain, látta, hogy ők se tudják. Csak Nimby.

Az aranypapír alól csakhamar előkerült egy kartondoboz. A kislány leemelte a tetejét és belenézett.

Az asztal ki volt húzva a nappali közepére, hogy jobban férjenek, és a legtöbben álltak, hogy láthassák, mi van a dobozban. Lapos, világoskék, táskaszerű dolog volt. Egy laptoptáska?

Vanessa megfogta és kiemelte a dobozból, amit segítő egérkezek gyorsan félrehúztak az útból, neki pedig legalább egy centit nőtt hirtelen a füle. Kissy nem értett semmit. Nyilván nem laptop van a táskában, minek venne Nimby laptopot az egerének?

A táskában egy laptop volt, éppen olyan világoskék, mint a táska.

Kissynek hátracsapódott a füle. Még soha nem látott világoskék laptopot, de nem lepte meg, hogy ilyen is van. Nem ez volt a gondja. A Jerrynek töméntelen gépe van, amióta a kis netbookokat megvették, Vanessa bárhol tud netezni. Akkor minek?

A kislány éppilyen csodálkozva nézett az egerére, aztán annak biztatására felnyitotta a gépet. A képernyő kivilágosodott, és rengeteg ikon jelent meg rajta. Sajtmintás háttér előtt, figyelte meg Kissy nyomban, valamilyen ementálifajta. Szakértője volt a sajtoknak.

Vanessa tűnődve szemlélte az ikonokat, és kérdőn rezgett a füle.

– Ezek zenei programok – árulta el Nimby. – Ha ezt a laptopot összedugod a szintivel, van egy komplett hangstúdiód. Mindent tud, ami csak…

Vanessa hirtelen megpördült, az egere nyakába ugrott, és úgy csókolta meg, hogy sose tudták meg a mondat végét.

Kissy csak másnap reggel kapta el Nimbyt és vonta kérdőre.

– Ide hallgass, egérke. Én a héten folyton gép előtt ültem. Programozgattam is. Rengetegszer volt előttem a klienslista. Hogy lehet, hogy ez a világoskék csoda nem volt rajta?

A klienslistában a Jerry-hálózat összes gépe látszott, szerverek, tartalék PC-k, netbookok, telefonok, akárhol is voltak éppen. Ha ki voltak kapcsolva, akkor is. A telefonokat hamarosan modernebbre cserélik, Ange néni már aláírta a banki papírt, azokban GPS is lesz, és a klienslistában attól kezdve a pontos földrajzi helyzetük is látszik majd.

Minden eszköznek azonosítója volt, aszerint, hogy hova vagy kihez tartozott. A telefonoknál a tulajdonos keresztneve vagy nickje volt az azonosító, már egyre több kisfülűnek volt Jerry-telefonja, az övék fehérrel jelent meg a listán, az egereké pedig sárgával. Magukon a készülékeken csak morzéval íródott ki, hogy egy esetleges tolvaj ne tudja meg a nevüket. A netbookokat a bázisok szerint számozták, Vilma–1, Vilma–2, a többbit pedig a tulajdonosuk neve jelölte: Jennifernek, Chantalnak és a zsebeknek volt otthon saját netbookjuk. Ezeket zölddel mutatta a klienslista. A szervereket pirossal, Clémentine-t és a három bázison még meghagyott pár tartalék PC-t pedig lilával. Összesen ötvennégy gépük volt.

És tegnap este, az ajándékozás után megjelent egy ötvenötödik is, *Vanessa hangstúdiója* néven, világoskékkel.

Nimby mosolygott.

– Te nagyon képzett szakegere vagy a Jerry-hálózatnak, egerentyű.

Kissy bólintott.

– De én még képzettebb vagyok belőle, mert én írtam. Betettem egy pluginban a kliensadatbázis regisztrálófüggvényébe, hogy ezt az egy gépet rögtön azonosítás után törölje az adatbázisból. És mielőtt anya becsomagolta a gépet, én rátettem egy scriptet, ami a legközelebbi indításnál lefut és szól a hálózatnak, hogy dobja ki azt a plugint. Aztán a script önmagát is törli. Tiszta munka, sehol se maradnak fölösleges kódcafatok.

Kissynek tátva maradt a szája. Persze, ez csakugyan ilyen egyszerű. A Jerry-rendszer szoftvere villámgyorsan bővíthető, az ember csak megír egy scriptet, beteszi a megfelelő helyre, és az magától lefut, persze csak ha benne van a biztonsági jelzés,

amit a Jerry programozói fejből tudnak, meg az eseményazonosító, amiből a rendszer tudja, hogy hova linkelje és mikor indítsa el.

Szóval a világoskék csodagép hetek óta itt volt a hálózaton, és ők semmit se tudtak róla. A gép otthon volt Nimbyéknél, ott most nem jártak egerek, akár kint hagyhatta az asztalon, be volt dugva a konnektorba és a netre. Nimby itthonról elintézett mindent, föltette a programokat, előkészítette a gépet, Julie néninek csak ki kellett húzni és becsomagolni.

Az elmúlt hetekben Nimby és Vanessa rengeteget alakított a Jerry-rendszeren, de most nem a látható részén, hanem ami a háttérből működteti. Mindhárom szerveren üzembe helyeztek egy speciális biztonsági programot, ami lehetetlenné teszi, hogy bármelyik szervert feltörjék és más funkcióra bírják. Akár a neten át jönnek, akár betörnek a házba és közvetlenül nyúlnak hozzá, a gépen meg fognak változni bizonyos biztonsági kódok, amik nem egyeznek majd a másik kettő kódjaival, ezért azok kényszerítik majd a renitens szervert, hogy csak olvasható DVD-ről töltse vissza az eredeti rendszert. De az se segít, ha a három közül kettőt egyszerre törnek föl, mert nem a többség szava dönt, hanem ha a kódok nem egyeznek, akkor mindnek meg kell néznie a DVD-n tárolt kódokat, és amelyiknek ugyanaz van a wincsijén is, az érintetlen és az parancsol a többinek. Hamarosan vesznek még egy szervert és kiviszik Angélique szüleihez, kicserélik Clémentine-t is, már megvan a megállapodás, hogy attól kezdve hozzájárulnak a villanyszámlájukhoz, mert a szerver fogyaszt ám rendesen. Négy szerver négy különböző városban, amiket egyszerre kellene feltörni, és egyiktől a másikig csak úgy lehet eljutni, ha már feltörték és átkutatták.

Nimby főleg szórakozásból írja ezeket a bonyolult biztonsági protokollokat a programba, hiszen senki se számít arra, hogy a Jerry-hálózatot valaha is megpróbálnák feltörni. Nincs nekik más ellenségük, csak a shindyk és a macskák, de mire a shindyk tudomást szereznek róluk, addigra rács mögé is kerülnek. A macskák pedig semmit se nyernének a hálózat feltörésével. Nekik azt a késből, csúzliból, ütésekből és rúgásokból álló páncélt kellene feltörniük, ami a puha egérhusit rejti. Jobban járnak, ha meg se próbálják.

– Fantasztikus ötlet volt ez a hangstúdió.

– Cin-cin? – nézett rá Nimby lelkesen.

– Még annál is cincinebb.

Tényleg nagy sikert aratott. Vanessa egész este tanulgatta, játszott vele, kisebb koncertet is adott. És egész idő alatt világított.

A Versailles-ban elszállásolt vendégek másnap reggel visszajöttek ugyanazzal a bérelt busszal, amivel odamentek. Jean-Claude egész hétvégén ráér, aminek hírét Vanessa egy higgadt bólintással fogadta, vagyis nagyon örült neki. Kissy is. Ideje, hogy összemelegedjen kicsit a vér szerinti apjával. Az előző vér szerinti apja sokkal több időt töltött már vele, még azóta is, amióta kiderült, hogy nem az apja.

A vér szerinti nagyszülei is ráérnek, és az unokatesója is. Jean-Pierre-nek vasárnap mindenképpen haza kell mennie, nem éppen Juliette miatt, az üzlet hétvégén sem áll meg. Niala azt mondta, ha kell, hazaküldi csillagkapuval, de maradjon, amíg csak lehet. Vanessának örömet szerez vele.

Kissy kicsit megmozgatta gombszerű orrocskáját, amíg beszélgettek, és úgy érezte, kiszimatolt valamit. Az első adandó alkalommal elkapta Jean-Pierre-t, és félrevonta a kertben.

– Ugye tudod, hogy nekem Vanessa a húgom? – szögezte neki.

– Apai vagy anyai ágon? – mosolygott a férfi.

– A szüleim voltak a gyámjai. Te a húgom nagybátyja vagy, ennélfogva nekem is a nagybátyám. Világos?

– Hát… érdekes értelmezése a rokonságnak.

– Felőlem tarthatod bárminek – közölte Kissy kérlelhetetlenül –, én jogot formálok rá, hogy belenézzek a szemedbe.

– De hisz éppen oda nézel.

Alig fél méterről nézett föl a nagybácsira, akinek legfeljebb a melléig ért. Fölmutatta két ujját.

– *Két* D'Aubisson egértől tanultam olvasni az arcokban – mondta, megnyomva a számnevet. – És akkor is figyeltelek, amikor Juliette-ről volt szó. Igen! Pontosan így rándult meg a szemed sarka, mint most!

– És? – kérdezte a bácsi összehúzott szemöldökkel.

– Tudom, hogy azon kevesek közé tartozol, akik nem félnek Vanessától. Nem is vele akarlak kivallattatni, bár ha ő nézne a

szemedbe, még te is egykettőre elköpnél mindent. Nem, te nekem fogsz köpni. Beteg vagyok, és Kisegérföld nemzeti hőse, aki élete kockáztatásával mentette meg egy csecsemő életét. Jelenleg én vagyok a világ negyedik legtekintélyesebb egere Jerry, Mickey és Stuart Little után. Előttem nem titkolózhatsz…

Itt zavartan elhallgatott, mert nem azt a reakciót kapta, amire számított. Azt persze nem várta, hogy a nagybácsi a lába elé borul. De azt még kevésbé, hogy elneveti magát.

Gyorsan végiggondolta még egyszer, amit eddig mondott, és az az érzése támadt, hogy Jean-Pierre nem veszi elég komolyan az ő egéri tekintélyét. Hátrabillentette füleit és eltökélt arcot vágott.

– Aranyos vagy – mondta a nagybácsi. – Mit akarsz tudni?

– Mi van veled meg Juliette-tel? Ki vele!

– Muszáj neked mindent tudnod?

– Igen, mert ami Vanessa rokonaival történik, az érinti Kisegérföldet is, egyébként pedig hidd el, hogy sokkal jobb, ha én vallatlak és nem ő.

– Értem. Kérlek. Gyakorlatilag külön élünk, bár egy fedél alatt… a gyerek és az üzlet is összeköt minket. Nekem megjelent valaki más az életemben, és azt hiszem, ő sincsen egyedül. Igyekszünk civilizáltan viselkedni… ez a helyzet.

– És persze az üzlet miatt nem válhattok el.

– Így van. Pascal elég nagy már, átlátja a dolgokat… Kielégítettem a kíváncsiságodat?

– Miért nem költöztök külön?

– A ház is közös szerzemény, szerinted melyikünknek kellene otthagyni mindent?

– Mennyi pénzre lehet szükség, hogy megoldódjon a helyzet?

– Fogalmam sincs, de miért akarod tudni?

– Egyelőre én kérdezek. Mégis mennyi? Tízezer? Százezer? Egymillió?

– Néhány százezer alatt nem úsznám meg, de a millió se lenne csoda. Attól függ, hogyan tudunk megállapodni. És most halljuk, mit forgatsz a kis fejedben.

Kissy megmozgatta a cimpákat gombszerű orrocskáján.

– A Jerry Alapítvány kisegere sosem engedi, hogy a lapjaiba lássanak.

– Dehogynem, ha máskülönben elkapom és berakom egy gyufásdobozba.

Kissynek elakadt a szava. Egy pillanatig gondolkodott.

– Van nálad gyufásdoboz?

– Nincs, majd kérek a konyhán. Szóval?

Kissynek fölcsillant a szeme. Csúfondárosan nézett föl a férfira.

– A konyhán nincsen gyufa. A gáztűzhelynek piezoelektromos…

A nagybácsi fölemelte a kezét.

– Te! Én kölcsönkérem a szomszédoktól az összes macskát, ha nem bököd ki, amit kifundáltál!

Kissy jól tudta, hogy a társaitól alig húsz méterre egy egész macskahadtól sincsen félnivalója – de azért mégiscsak kibökte.

Nem rontott ajtóstul a házba. Először Nialával beszélt, mert ha nagyszabású pénzügyekről van szó, akkor vele kell. Aztán Vanessával, mert két D'Aubisson egérnek négyszer akkora rábeszélőereje van. Majd sorra járták a szóba jöhető kisfülűeket, Georges-ékkal kezdve, aztán Johannt, Jean-Claude-ot, Yves bácsit, távközléssel Mariót, anyáékat, Rochefort-ékat és Vaillant-ékat.

Nem azt kérték tőlük, hogy vegyék meg Juliette részét a Morin cégben. Csak vegyék fontolóra. Barátkozzanak a gondolattal. Egyelőre nem is lehet még szó konkrét üzletről, hiszen Jean-Pierre nem hozott magával semmit, amiből meg lehetne tudni, milyen cégről van szó, mire képes, mennyit ér. Üzletemberek egyébként sem döntenek alapos tájékozódás nélkül, ahhoz pedig idő kell.

A megkérdezettek meglepetéssel fogadták az ötletet, de senki sem zárkózott el. Abban állapodtak meg, hogy valamikor majd szerveznek egy tárgyalást, amin Jean-Pierre elmondja, amit a cégről tudni kell.

Kissy elégedetten foglalt helyet egy kerti padon, és fölvett egy Vanessa-féle sajtos sütit. Ez az. Ilyen az igazi Jerry-tempó: kitalál valamit, és rögtön hozzálát a megvalósításához. A tárgyaláson pedig, bár ezt a kisfülűek még nem tudják, egy új elvet fognak megfogalmazni.

Vasárnap reggel Kissy kijelentette, hogy kitűnően érzi magát, és nem akar egész nap üldögélni meg kényelmes lassúsággal sétálgatni, mint egy vén egérnéni. Ha verekednie nem is lehet, legalább mozogni akar. A kisfülűek még nem indultak el Versailles-ból: ő elébük akar menni. Világot látni, csalódott macskapofikat nézni az út mentén, szóval a rendes életét élni, vagy legalább ahhoz hasonlót.

Úgyhogy beültek a mikrobuszba és átmentek Versailles-ba.

A szálloda nem volt nagy, kétszintes, három csillagos. Egy szűk, macskaköves, iszonyú forgalmas utcán állt, s az utca túloldalán tömérdek buszt látott. Azok ott állnak azon az óriási téren, amin ők is átgyalogoltak, amikor jöttek a palotát megnézni.

A kisfülűek persze az étteremben voltak, hiszen jött a telefon, hogy az egerek jönnek ide, nem Vanessa csinál reggelit. Már a csapatnak is voltak asztalok foglalva, úgyhogy Kissy pillanatok alatt elmerülhetett az étlap tanulmányozásában.

– Jelentékeny készletük van állatokból, amik életükben a tengerben rohangáltak lábakon – állapította meg Nimby.

– Látom – mosolygott Kissy, és le is csapott azokra az állatokra. Megosztozott Vanessával egy kétszemélyes tálon, amin volt osztriga, tarisznyarák, languszta, garnéla, tengeri csiga és szívkagyló. Előételnek egy kis füstölt lazac. Elvégre Vanessa születésnapja van, lőn este és lőn reggel, harmadik nap.

Étkezés után kiültek a szálló kertjébe és megbeszélték, hogy jó volt a kaja.

– Azért ehetnénk legközelebb a szomszéd házban is – jegyezte meg Nimby.

Françoise a háta mögé bökött a hüvelykujjával.

– Aha, ott. Különlegesek vagyunk, nálunk jobban senki nem üldöz shindyt az országban, igazán úgy illik, hogy a király meghívjon ebédre. Hányadik Lajosnál is tartanak, Kissy?

Ő egy pillanatig a fiúra meredt, aztán felpörögtek a fejében a fogaskerekek. XIII. Lajos 1610-ben lépett trónra, XVI. Lajost pedig 1792-ben fosztották meg a trónjától, vagyis négy Lajos volt száznyolcvankét év alatt, az negyvenöt és fél év Lajosonként. A harmadik köztársaság óta nincs többé monarchia, ez száznegyven év, vagyis három Lajos, ezt hozzáadjuk a legutóbbihoz…

– XXI. Lajosnál, egérke – felelte nyugodtan, alig öt másodperc veszett fejszámolás után.
– Kösz. Talán a legközelebbi kisegérföldi ünnepre jön tőle egy meghívó.
Jean-Pierre ekkor nézett többedszer az órájára, és fölemelte a kezét.
– Egérkék… azt hiszem, ideje elindulnom. Jó volt itt veletek, de hát dolgozni kell… és hadd mondjak valamit, inkább Jean-Claude, Georges meg a többiek számára. Én tényleg nagyra értékelem mindannyiótok segítőkészségét, de mi itt mind tisztában vagyunk Kissy szeleburdiságával. Szóval csak azt akarom mondani, hogy ezt az ötletet a tulajdonrész megvásárlásával… nem kell olybá venni, mintha…
– Jean-Pierre Morin – vágott közbe Kissy kimérten –, ha ezt a mondatot be mered fejezni, soha nem fogsz hazajutni, magam felügyelem a fölszeletelésedet a szálló konyháján.
– Én csak azt akarom mondani…
– Te csak ne akarj mondani semmit. – Kissy fölállt, előrehajolt és mindkét karjával az asztalra támaszkodva végignézett az arcokon. – Hát jó. Eredetileg a céges tárgyalásra tartogattam, de akkor inkább elmondom most. Meghirdetem a Jerry-szolidaritás elvét. Ehhez legyetek szívesek tartani magatokat.
– S az mi fán terem? – érdeklődött Pascal.
– Négy éve, hogy létrejött az alapítvány – egyenesedett föl Kissy –, s mi alapítók négy és fél éve vagyunk együtt sülve-főve. Néhányan valamivel később csatlakoztak, de rájuk is igaz, hogy mi egyetlen családot alkotunk. Nekem Martin a párom és Vanessa a húgom, akinek Nimby a párja, de neki meg Angélique a nővére, hiszen Yves bácsiék lányukként szeretik. Françoise Vanessa húga, még ha tévedésből is. Chantal Jennifer bátyjával jár, Jennifer pedig távoli rokona D'Aubissonéknak. Elkét pedig mi mentettük meg, ezért őt is húgunkként szeretjük.
Nagy levegőt vett.
– Ez pedig azt jelenti, hogy rajtunk keresztül ti is valamenynyien összetartoztok. Az alapítvány összes kisfülűje közvetlen rokonságban áll egy vagy több egérrel, kivéve Mondiot urat. Még Ange néni is, hiszen az unokája Jenniferrel jár, ami nálunk egereknél nagyon komoly dolog. De például te, Jean-

Pierre, nemcsak az egértársadalom szokásai szerint vagy közeli rokona Jean-Claude-nak, Georges-nak és az én apámnak. Mindhárman az unokahúgod apjai, vagyis neked sógoraid. Ez a muglik között is közeli rokonságnak számít. Márpedig itt elsősorban az ő pénzükről van szó. De Jean-Fran és Yves bácsi is az unokahúgod apja. Ja, meg persze Johann pénzéről, aki az unokahúgod tiszteletbeli húgának az apja, vagyis neki magának se lehet mostohaapánál távolabbi rokona. – Jean-Pierre kinyitotta a száját, de Kissy roppant szigorúan nézett rá. – Még nem fejeztem be. A tisztelt jelenlevők tehát, s úgyszintén még sokan, akik nincsenek jelen, egyetlen óriási családot alkotnak. Ebben benne vannak azok is, akik egy-egy kisfülűhöz tartoznak a muglik családjogi szokásai szerint, vagyis például Girottiék, Jean-Fran testvérei, Tom amerikai rokonai; sokukat mi magunk sem ismerjük, de a rokonság fennáll.

Egy másodpercre szünetet tartott.

– Mindebből pedig az következik, hogy ezennel a Jerry-közösségnek legalábbis azt a részét, amely az egerekhez legszorosabban kötődik, felhívom, hogy ezentúl működjön együtt mint tágabb család – üzletileg is. Beaulieu-ben és környékén ez már megvalósult, Mario a rokonság számos tagjának befektetéseit kezeli, s így együtt sokkal több vállalkozásban van érdekeltségük, mint amennyit egy-egy család megengedhetne magának. – Ivott egy korty kólát és folytatta. – Az alapítvány létrejötte óta valójában a ti pénzügyeitek is jócskán összefonódtak már, ha nem is tudtok róla vagy nem tulajdonítotok jelentőséget neki. Közületek mindazok, akik egeret nevelnek, zsebpénzt is adnak nekik, amit viszont az egércsapat együtt használ föl, soha nem számoltuk, hogy mikor kinek a pénzéből mennyit költünk. Sokan közületek támogatják az alapítványt, ha mással nem, hát azzal, hogy fizetitek otthon a netet és az áramot, amit aztán nagyrészt alapítványi és egyéb egérkommunikációra használunk. Ezek persze nem nagy összegek, de akadnak nagyobbak is: Georges a saját pénzén vett nekünk egy mikrobuszt, az ő nevén van és ő fizeti a fenntartását, de mi használjuk. A másikat, amivel idejöttünk, Johannéktól kaptuk. Akkor hát itt az ideje, hogy a Jerry körüli pénzügyi összefogást átvigyük a nagyobb számokra, és ennek a legjobb módja, ha közösen megvesszük a

részt a Morin-cégben. Kelt mint fent, maradtam őszinte tisztelőjük, Kissy Chaton, beszéltem, cin-cin.

Megvárta a nevetés elültét, mielőtt visszaült volna, aztán egy hajtásra leküldte a maradék kóláját. Rég nem beszélt ennyit egyszerre, de ez most fontos.

– Vagyis azt akarod mondani – szólalt meg kisvártatva Jean-Claude –, hogy adjuk össze a tulajdonrész árát, aztán Mario vegye meg és kezelje a befektetést?

– Nem, eszemben sincs effélét mondani. Ti vagytok az üzletemberek, majd ti eldöntitek, hogy milyen pénzügyi konstrukció lesz megfelelő. Felőlem kezelheted te vagy Johann, miattam akár Inge is, vagy ki-ki gondot viselhet a maga részére. Engem csak az érdekel, hogy megoldjuk Morinék problémáját, éspedig Jerry-összefogással.

– Értem.

Ekkor Nimby kért szót; nem lett volna önmaga, ha ezt nem úgy teszi, hogy feláll és megköszörüli a torkát.

– Hölgyeim és uraim, egértársaim! Tudom, hogy ez korai még, de nem tudok ellenállni a kísértésnek, hogy én legyek az első, aki bejelenti lekötési szándékát. Szeretnék részvényeket jegyezni ötszáz bitcoin értékben. – Az értetlen arcokat látva folytatta. – Digitális valuta, tisztelt leendő üzlettársaim. Önöknek természetesen euróban fogom átadni, de azt még nem tudom megmondani, hogy milyen árfolyamon tudom majd eladni ezt az összeget. Köszönöm.

Leült. A kisfülűek elnézően csóválták a fejüket.

– Tényleg van ötszáz bitcoinja – jegyezte meg Vanessa.

– És honnan? – tudakolta Jean-Claude.

– Bányásztam – mondta a fiú olyan természetes hangon, hogy Kissy egy pillanatra látni vélte a fején a bányászsisakot. – Meg itt-ott üzleteltem is vele. Vettem bitcoint euróért… összegyűlt.

– Szép. Nekem is van valamicske, de inkább csak próbaképpen tartom. Nem kapsz érte sokat.

– Lehet, hogy én leszek a legkisebb kisbefektető – ismerte el a fiú –, de nem ez a lényeg, hanem hogy az legyek.

– Nagyra értékeljük – szólalt meg Niala. – Azt javaslom, hogy a közeljövőben üljünk majd össze és beszéljük meg ezeket a részleteket, ki mennyit kíván jegyezni és hasonlókat. Ehhez mindenekelőtt az kell, hogy Jean-Pierre elkészítse azt az is-

mertetést a cégről; és hát beszélni kell Juliette-tel is. Ha ő nem hajlandó eladni, vagy nem az általunk rentábilisnak tartott áron, akkor nincs üzlet.

– Majd beszélek vele – sóhajtotta Jean-Pierre.

– Jobb, ha nem te teszed. Ide egy D'Aubisson egér rábeszélőképessége kell.

– Vagy egy üzletemberé – mondta Jean-Claude. – Valamelyik nap elugrom hozzá és leülök vele tárgyalni.

– Rendben – bólintott Niala. – A Jerry Szindikátus nevében megbízlak a feladattal, amelynek sikeres teljesítése esetén nem marad el a jutalomsajt.

Kissy főleg a zsebektől tanulta, hogy bele kell kötni a másik egérbe, hogy aztán egymásnak ugorjanak és verekedhessenek egy jót. Ők rendszeresen csinálták. De hiába volt minden igyekezete, a többiek nem voltak hajlandók verekedni vele. Egy darabig ellenkeztek, azt mondták, korai még, aztán rábólintottak. Niala volt.

– Hát jó, ha ennyire akarod, kapcsoljuk vissza. De ha riasztást kapunk, te nem mehetsz. Sehová, semmiféleképpen. Még jó pár hétig. Cin-cin?

– Cin-cin – sóhajtotta Kissy. Úgyse volt más választása, egy Jerryt senki nem tud legyőzni, csak több Jerry. Márpedig ők jóval többen voltak így is, hogy Angélique és a zsebek hazamentek.

Nézte, ahogy Nimby kiadja a parancsot a Cumulus újraindítására, és magában számolt. Tíz másodperc kell a program inicializálására. Talán öt, amíg betölti a megfigyelési pontok adatbázisát, aztán nekiáll a pontok legújabb forgalmának ellenőrzéséhez, mindig azt vizsgálja először, csak aztán nézi meg, hogy van-e valami korábbi, kimaradt infó. Az első adatok letöltése mondjuk harminc másodperc, de onnantól kezdve folyamatos a vizsgálat, javában dolgozik az egyes pontokon, amíg a többi pontot még tölti. Ha a legelső pontok egyikén talál valami gyanúsat, akkor az Enter lenyomása után negyvenöt másodperccel már riaszthat. Ha az utolsók valamelyikén, akkor negyedóra is beletelhet.

Nimby tíz óra nyolc perckor indította el a Cumulust, hétfőn délelőtt. Tíz óra huszonháromkor letelt a negyedóra, és a riasz-

tás nem szólalt meg. Kissy belépett a Cumulusra és megnézte, hogy hány pontot figyelnek. Tizennégyezer-hatszázötven Facebook-felhasználó, nyolc csevegőszolgáltatás összesen ötezer-négyszáz szobája, ezerháromszáz webes fórum és a Fokhagyma. És sehol semmi.

Megnézte az állapotjelzőt. A Cumulus éppen visszamenőleg ellenőrizte a forgalmat, egyelőre a pontok egy százalékánál jutott vissza huszonnégy órát. Rengeteg időbe telik, amíg több mint húszezer pontnál visszajut addig, amikor Nimby lekapcsolta a rendszert az ő balesete után.

Kissy továbblapozott a figyelőlistára. Jelenleg százhúsz tétel állt rajta, olyan szövegrészek, amiknél a Cumulus gyanúsat észlelt, de nem elég gyanúsat ahhoz, hogy riasszon. Ezeket pontozza és gyakrabban ellenőrzi.

Most Kissy is ellenőrizte őket. Nem volt bennük semmi különös, bármilyen fülméretű intelligens lény számára első ránézésre világos volt, hogy a félreértést csak a szoftver korlátozott képességei okozzák.

Egészen a negyvenkettes tételig, ahol viszont Kissy képességei bizonyultak korlátozottnak. Végigolvasta, és egyetlen szót értett meg belőle, azt, amelyik miatt figyelőlistára került. Illetve annak is csak az elejét. A többi idegen nyelven volt. Föl sem ismerte, hogy milyen nyelven.

Fölpillantott, körülnézett a nappaliban, és észrevett két nagy fület az egyik fotelban.

– Egérke? – szólalt meg.

A fülek megmozdultak.

– Cin-cin? – pillantott rá Nimby.

– Figyelj csak… ha már úgyis netbook van a kezedben, ránéznél a figyelőlistára?

– Ha nincs benne cica, miért ne?

– Nézd meg a negyvenkettest.

– Pillanat… megvan. Cin-ciiiin?!

– Hát ez az.

– Honnan szerezted? – kérdezte Nimby, mintha Kissy hozta volna a szöveget bevásárlásból.

– Itt volt, ni. Milyen nyelv ez?

– Valami szláv – felelte Nimby, és folyékonyan olvasni kezdte. – Bola by si mojou sexualnou otrokyňou? Mal by som pár nápadov… Ez cseh vagy szlovák, egérke.
– Honnan tudod?
– Csak rá kell nézni. – Nimby közben már elő is vette a telefonját. – Szervusz, Mario, zavarhatlak? Van egy problémám. Akad most cseh vagy szlovák vendégetek? Persze hogy egérdolog! De mindenképpen felnőtt kellene, a szöveg feltehető tartalma miatt…
Volt egy úr Prágából, aki teljesen meg volt döbbenve Nimby kitűnő kiejtésén, nem akarta elhinni, hogy egy árva kukkot sem ért a szövegből. Ami egyébként szlovákul volt, de a cseh úr jól megértette.
A szöveg szerzője, bizonyos Biela Vrana – Fehér Holló – szexrabszolgának szerette volna a képen látható lányt, és rögtön hozzá is kezdett az ötletei sorolásához. Volt neki egypár, és Nimby szépen lediktált mindent az idős úrnak, hisz fogalma se volt, hogy van-e még valami.
Volt. A végén az indián nevű szlovák tett egy megjegyzést, hogy szívesen oda is utazna.

– Á, hülyeség – mondta Vanessa, és megforgatta a fazékban a kanalat. – Az emberek mondanak mindenféléket, de ne higgyétek, hogy tényleg ide fog jönni Szlovákiából. Az ottaniaknak kellene elkapniuk.
– Hogyan? – kérdezte Kissy.
– Mekkora ország az a Szlovákia? – tudakolta a mikró.
– Nem mindegy? – nézett föl a nővére a zöldségtisztításból. – Monacónál csak nagyobb lehet, arról jól tudod, mekkora. Ott se találnád meg az életben, ha nem tudod a pontos címét.
– Hát derítsük ki – mondta Vanessa, és bólintott a fazék felé. Kissy imádta, ahogy kommunikál a saját főztjével.
– Minek? – kérdezte Chantal.
– Hogyhogy minek, egérke? – képedt el Kissy. – Mi vagyunk a Jerry Alapítvány, nem emlékszel?
– Dehogynem. No és? Mi rosszat tett a pasas?
Kissy sóhajtott.
– Egy kisebb pornónovellát irkált össze egy tizenegy éves kislány képe alatt. Még ha idegen nyelven is.

– Aha, csak azt a képet egy shindy lopta el és rakta ki.

Kissy döbbenten meredt a társára.

– Helyes a cincogás – szólalt meg Niala. – Totálisan pedofil az ürge, de semmi törvénytelent nem csinált. A bíróságon egyszerűen közli, hogy tudott róla, hogy amit ír, azt semmilyen gyerek nem fogja olvasni. Kerít hozzá történetet, hogy honnan tudta… megoldja, ne féltsd.

– Nem féltem – jelentette ki Vanessa határozottan, azzal fölkapta a fokhagymaprést, beledobott egy gerezdet, és már lapította is össze.

Kissy részvéttel nézte a fokhagyma pusztulását. Szegény. Most ő bűnhődik mindenért.

– Akkor nincs más hátra – mondta a mikró, s beledobta a gerezd roncsait a fazékba –, el kell venni a kedvét a további shindyskedéstől.

– Hogyan? – kérdezte Martin.

– Meg kell ninózni.

Kissy döbbenten nézett a társára, másodperceken át, amíg Martin oda nem nyúlt a szájához és be nem csukta neki.

– El akarsz utazni Szlovákiába csak azért, hogy ráijesszünk az ürgére?

– Nem kizárólag azért. Körül is néznénk, ennénk valami helybeli specialitást, ilyesmik. Vannak hegyek Szlovákiában?

– Szlovákiában – közölte az egere – *csak* hegyek vannak.

– És erdők?

– Rengeteg.

– No látod. Ámbár én a megninózással csak arra gondoltam, hogy egyszer csak levelet kapna Franciaországból, a saját kinyomtatott szövegével, és egy barátságos hangú jövendőmondással, arra az esetre, ha valaha az életben még egyszer hasonló az eszébe jut.

Vanessa ábrándos tekintettel szemlélte az előtte fekvő zöldségeket, szemlátomást nem azokat látta, hanem a shindyt, amint egy hegyoldali fa tövében szlovákul az életéért könyörög. Aztán belemarkolt a répaszeletekbe és beszórta őket a fazékba.

De egyelőre nem tudják megtalálni a szlovák shindyt, nincsen támpont, amin elindulhatnának. Semmilyen adatot nem adott

meg magáról, az ismerősei listáját se lehetett látni, csak a közös ismerősökét, ha lettek volna. Úgyhogy Elke kijelentette:

– Meg kell fogni másik shindyt, Agnovinban.

– Avignonban – mosolygott a képernyőre Kissy.

– Vagy ott is. Elvégre föltette képeket Katu és Mukról, meg másokat is. Megsérültette törvényt. Akkor mit várunk még?

– Emlékezz, egérke. Úgy döntöttünk, hogy egyelőre talonban marad, hátha rak még föl hasznos képeket.

– Én ellene szavaltam – felelte a zseb.

– Ha újra szavaznánk – sóhajtott Kissy –, most mindenki azt mondaná, hogy ne nyúljunk hozzá.

Elke a netbook felé nyúlt, s egy piros kérdőjel rajzolódott a homlokára.

– Mert mindenki félt engem a verekedéstől.

– Igazájuk van. Ott voltam, amikor vizsgálat mutatta, hogy fejedben agyad benne van. Eddig csak Vanessa meg terólad lehet biztosra tudni.

– Hol voltál, egérke? – lepődött meg Kissy. – Nem érhettél ide olyan gyorsan.

– Ach ja, akkor még csak távközölésben voltam francia része Jerryvel. De aztán láttam örömt Kissyanyu arcán, amiért egérjének van agya. És meglepődéset, hogy akkor miért ilyen mégis.

– Vigyázz a szádra, egérke!

– C-c-c. Nem verheted meg kicsi zsebegéret, amíg orvos nem engedélyeli, sajnos. Hétvégén jövöm magamat és pótolunk verekszéset, jó?

Kissy sóhajtott.

– Nem hiszem, hogy addigra szabad lenne.

És tényleg nem volt szabad. Másnap eljött Tom és bevitte a kórházba. Gensac doktor kikérdezte a hogylétéről, tünetekről, csinált pár egyszerű vizsgálatot, de nem volt CT meg semmi efféle. Holnaptól mehet iskolába, de verekedni továbbra se szabad. Még görkorcsolyázni, sőt biciklizni sem. A doki világosan megmagyarázta, hogy a fő veszély nem az, hogy elesik és beveri a fejét, hanem a sebességgel járó rázkódás és a hirtelen fékezések.

Azért majdnem meglett a verekedés. Niala azt mondta, ideje hazamenniük, de a húga még maradni akart. Nimby mindent

bevetett, hogy egymásnak ugrassza őket, de végül megegyeztek. Hazamennek, még az este. Valamikor iskolába is kell járni, mondta Niala.

Nimby is megy, ő is sokat mulasztott. Chantalék maradnak, ők innen is be tudnak járni, nem nagyobb a távolság, mint Martinnek. Jennifer megjegyezte, hogy Kissy a szomszéd utcából jön haza és egyedül lesz, amíg ők átbumliznak több városon, de Kissy közölte, hogy nem fél Macskától, és itt van Suzy is.

A zsivaj már akkor megkezdődött, amikor Kissy belépett a kapun, és villámgyorsan fokozódott. Mire felért az emeletre, valóságos menet vette körül, és már tapsoltak is. Akkor csendesedtek el kicsit, amikor előkerült madame Deseille, kezet nyújtott Kissynek és gratulált is.

– Mindenki megdöbbent, amikor megtudtuk, mi történt.

– Én is – bólintott Kissy, amire megint kitört a zsivaj, de el is hallgatott rögtön.

– Azóta az egész iskola erről beszél. Ki lettél nevezve a legbátrabb diákunknak.

– Kösz – mondta Kissy –, de… azt hiszem, nem érdemlem meg. A bátorság az, hogy szembenézünk a félelmünkkel és csak azért is megtesszük, amitől félünk. De én akkor egyszerűen nem értem rá félni. Talán egy percig sem tartott az egész, és másra kellett figyelni.

– Ezt szépen mondtad. Hogy van a kisbaba, akit megmentettél?

– Jól, nem esett baja.

Madame Deseille elkísérte őt az osztályáig, s közben beszélgettek. A csodálók sleppje követte őket. Az igazgatónőt egészen elképesztette, hogy Kissy nem beszélt a gyerek szüleivel, és nem is áll szándékában. Kissy röviden elmagyarázta, hogy nem vágyik hálálkodásra, csak szeretne meggyógyulni és kész.

Azt nem tette hozzá, hogy miért szeretne minél előbb meggyógyulni. A közérzete jó, nem fáj semmije, és majdnem mindent ugyanúgy csinálhat, mint azelőtt. Két dolog hiányzik. A biciklizés és a verekedés.

Illetve biciklizni szeret ugyan, de kibírja nélküle, gyalog is eljut a céljához. De a verekedést nem pótolja semmi.

Terence Hill egy közönséges csütörtöki estén érkezett, egy közönséges bérelt kocsival, egyedül. Nizzában volt dolga, hallott a panzióról, amit róla neveztek el, s úgy gondolta, megnézi. Vanessa éppen az aulában volt, s igazi Jerry-hidegvért tanúsított. A színész elé sietett, udvariasan köszöntötte náluk és megkérdezte, miben lehetnek a segítségére. Természetesen signor Girottinak szólította és folyékony olaszsággal beszélt vele. Jeanne a recepcióról mindent látott és hallott, s utólag azt mondta Mariónak, ha Niala van ott, nem is lepődik meg, kicsi kora óta ismer híres embereket, de hogy Vanessa, aki alig négy éve csöppent közéjük, úgy üdvözli éppen az egyik kedvencét, mintha mindennap együtt ebédelnének, hát ezt nem gondolta volna.

Pedig pontosan így történt. Vanessa hibátlan helyzetérzékeléssel átkalauzolta a filmsztárt a személyzeti részre, így elkülönítve a vendégektől, akik legalábbis egypár autogramért rögtön megrohanták volna. Terence Hill hetvenkét évesen is éppen úgy néz ki, mint harminc-negyven éve készült híres filmjeiben; az arca kicsit megöregedett, de a haja ugyanolyan szőke, ugyanolyan kéken ragyog a szeme és ugyanaz a csibészes mosoly játszik az arcán. Mindenki azonnal felismeri. A mikró ezért bekísérte az irodába, ahol találkozhatott Marióval. Amíg a két Mario Girotti összeismerkedett, Vanessa a belső telefonon leadta a VIP-vészjelet, a házban mindenki tudja, mi olyankor a dolga. Niala is rögtön előkerült és bemutatkozott.

Signor Girotti jó két órát beszélgetett a kertben Blanche-sal, a két egérrel és a Girotti házaspárral, velük is vacsorázott. Aláírta a ház emlékkönyvét, ami már sok neves ember szignóját őrizte. Néhány fotót is készítettek együtt, aztán távozott.

A D’Aubisson egerek elbeszélése szerint éppen olyan, amilyennek az életrajzírója és más riporterek is leírták: halk szavú, szerény, közvetlen és barátságos ember. Mielőtt elment, még körülnézett magában a panzióban is, egy-két vendéggel kezet rázott és egy autogramot is adott: egy olasz kislánynak, akinek az volt az első szava, amikor meglátta, hogy Bud Spencer hol van. Girotti úr nevetett és azt mondta, otthon Olaszországban, egy tévésorozatot forgat. Luigi valahonnan elővarázsolt egy régi képet egy filmből, amit Girotti úr aláírt, Maddalenának szeretettel, sajnálva, hogy Bud Spencer nincsen itt. Vagy valami

effélét. A képen Terence Hillnek görkorcsolya lóg a nyakában, Bud Spencernek pedig bőrönd van a csuklójára bilincselve. Az egerek mind egy szálig tudták azt a filmet is kívülről.

Kissy el volt bűvölve, s vele a többiek is. Niala is mesélt a találkozóról, ő mondta el, milyen kedvesen kérte Vanessa búcsúzás előtt a színészt, adná át üdvözletüket Pedersoli úrnak. Amikor ilyenek történtek, neki mindig eszébe jutott az apró kislány, aki hányaveti keménységgel leplezte riadtságát és kitaszítottságát, mert jószerivel egy szál maga állt a világban. Ma pedig… sokkal nagyobb nem lett, de mintha kicserélték volna, nyugodt és magabiztos, és ha belép az ajtón egy világsztár, hát belép, ő azonnal tudja, mit kell tennie. Intelligencia, gondolta Kissy. Az intelligencia az a képesség, ami segít kiválasztani a helyes cselekvést újszerű, ismeretlen helyzetekben, éspedig minél magasabb, annál gyorsabban. Azt pedig nagyon régóta tudják, hogy Vanessa intelligenciája követhetetlen magasságokban szárnyal.

És hát a nevelés. Blanche-ék csodálatosan nevelik, minthogy egyáltalán nem nevelik, soha egy percet sem töltöttek ezzel – Nialát még nevelték, amikor kicsi volt, de mire iskolába ment, már nemigen. Azóta csak példát mutatnak, kiutat helyzetekből, segítenek döntéseket hozni, ha kell, efféléket. Vanessának pedig pontosan erre van szüksége. Nem volt nehéz ellesnie a szüleitől és a nővérétől, hogy viselkedik egy jólnevelt lány hírneves emberek társaságában, ma pedig már gondolkodás nélkül csinálja. És ha ezt ilyen tökéletesen tudja Terence Hill-lel, aki az egyik legnagyobb filmcsillag Európában, akkor a sokkal kevésbé ismert Albert herceg is nyugodtan bekopoghat. Vanessa szíve a helyén lesz.

S éppen másnap történt, hogy Kissy szíve viszont nem volt a helyén. Egyszerűen lebénult a döbbenettől. Még szerencse, hogy Nimby lélekjelenlétére mindig lehet számítani.

Éppen indulni akartak bevásárolni, azért mentek a konyhába, hogy magukhoz vegyék a pénztárcát, bevásárlólistát, szatyrot. Véletlen, hogy mindketten mentek, egyikük is elég lett volna. Az is, hogy egyszerre értek az ajtóba, így egyszerre torpantak meg.

A konyhaasztalon, a mosogató mellett fényes fehér folt világított.

Kissy döbbenten pislogott egyet, de a folt változatlanul ott volt és visszapislogott rá. Tűnődve, mint aki sejti, hogy valami nem stimmel, és most éppen azon töpreng, hogy mi az.

Kissynek nem kellett ezen töprengenie. A fényes fehér foltnak már nagyon régen értésére adták, hogy a konyhaasztal tiltott terület. Kissy töprengését az okozta, hogy fogalma se volt, mitévő legyen.

Nimby hirtelen fölragadott egy üres, félliteres kóláspalackot az ajtó melletti polcról, és vad csatakiáltással Macskához vágta. A palack óriásit csattant a szekrényen, öt centire Macska fejétől. Az állatot mintha rugó lökte volna le az asztalról, olyan gyorsan szelte át a konyhát, hogy a levegőben nem is látszott, a szemközti polc előtt földet ért, elcsúszott a kövön, becsúszott a polc alá, pedig közben már szedte a lábait, aztán egyszer csak kirontott a polc alól és villámsebes vágtában eltűnt a kertben.

A két egér egymásra nézett.

Nimby kihúzta magát.

– Én győztem.

Kissy bólintott.

– Te győztél. Viszont… nem találtad el.

– Nem is akartam. Túl puha és bolyhos, ha megütöm vele, megijed egy kicsit, de amúgy föl se veszi. De ha a háta mögött ekkorát durran valami, akkor esze nélkül menekül innét.

Közben fölvette a palackot, ami többször ide-oda pattant a helyiségben és még akkor is robajt okozott, amikor Macska már elporzott. Megszemlélték. A palack fenekén hosszú repedés futott keresztben.

– Jól odavágtad, egérke – mondta Kissy elismerően. – Macska most még jobban fog utálni, mint eddig.

– Annyi baj legyen. Ami azt illeti, sokkal inkább zavarna, ha szeretne.

Az első gratulációt Martintól kapták, akivel a hipermarketben volt találkozójuk. Vásárlás közben pedig megbeszélték, hogy Macskát szigorúbban kell fogni. Az, hogy már családanya, nem jogosítja föl, hogy megszegje azokat a szabályokat, amiket kiscica korában már elmagyaráztak neki.

Kissy boldogan hámozta a tojásokat, szeletelte és vágta apró darabokra. Végre megint szabad kuktáskodnia Vanessa mellett. A könnyei folytak örömében. Meg mert fél méterre tőle Chantal vöröshagymát darabolt.

Pi kockázta a füstölt szalonnát és ő vitte a szót. Elvégre ő volt előző nap állásinterjún.

– Nagyon szép hely, kedves emberek. Kicsit velem is úgy beszéltek, mintha egy bántalmazott gyerek rémült apja lennék. Körbevittek, mindent megmutattak. Van két kihallgatószoba, amiket teleraktak játékokkal, felvesznek mindent, amit a gyerek mond. S az én dolgom lesz, hogy előcsaljam belőlük a mondanivalót. Megállapodtunk, elsején munkába állok.

– Nagyon jó – mondta Vanessa. – De finomabbra ám azt a szalonnát, mert megnézem!

Françoise, aki a snidlinget aprította, rávigyorgott Kissyre.

– Klassz. Az első egér, aki valódi álláshoz jut alapítványi hírneve segítségével.

– És remélhetőleg az utolsó – sírta Jennifer, és befejezte a tormareszelést.

– Cin-cin?

– Ilyen állásokat azért kínálnak, egérke, mert vannak bántalmazott gyerekek. Ha nem lennének…

– Ja persze. De ha senki nem bántana gyereket, akkor mit csinálnánk mi?

– Töltött virslit – vágta rá Vanessa, és lendületesen kevergetni kezdte a hozzávalókat. Mustár, majonéz, torma, zsemlemorzsa, ehhez jött Kissytől a tojás, a zsebtől a metélőhagyma és Pitől a szalonna. Chantal is elkészült a hagymával és beszórta a nagy edénybe. Vanessa megsózta és megborsozta a keveréket, még forgatott rajta néhányat, addig a csapat hozzálátott a virslikhez.

– Háromnegyed részig vágjátok be, egész hosszúságában – tanította séfjük.

– Szóval mintha shindy lenne – felelte Françoise, a mikró pedig bólintott.

– Pontosan, és előre szólok, hogy nem tűrök verekedést az ennivalóval.

– Kés van nálunk – mutatta a zseb –, a virsli csak annyit tehet, hogy megadja magát.

– Szóval ha lenne virslinál a kés – csattant fel az asztalon álló netbook –, te hagynád szónélkültelenül felvágni hasikódat?!

Hallgattak. Hasogatták a virsliket. Vigyorogtak.

Miután Vanessa betöltötte a keveréket a virslikbe, vártak pár percet, amíg Elkéék is elkészülnek. Ők csak hárman vannak az egész munkára, nekik tovább tart. Aztán nekifogtak a salátának.

– Látod, Mutti – szólalt meg Elke franciául –, milyen praktisch lenne lakni magunkat Franciaország bele. Most Vanessa és kuktaegérkék csinálnák vacsorájunkat nektek is, és nem kellene dolgoznod. Semmit se is. Csak megvársz eléd teszik tányérot.

– Itthon se kellene – jegyezte meg Anne fejcsóválva, míg meghámozta az utolsó tojást –, csak egy egérke kikövetelte, hogy vegyek részt a játékban.

– De akkor nem követelnélek, mert lenne egérjátszódó társak nekem bőven – közölte a kislány megejtő őszinteséggel.

Anne rájuk nézett a képernyőről. Kissy együttérzően meghajtotta füleit, de ennek nemigen volt foganatja.

– Szemtelen egér vagy – közölte Angélique. – Ha az én lányom lennél, már megneveltelek volna.

A kislány fölpattant, a feje mögött csapdosott a vörös lófarok.

– Igen?! Hogyan? Lássamjuk! Ki vagy mondva tiszteletbeli Taschenmausmutter Nummer kettőnek, muti meg azt a nagy kisegérnevezéses tudományot!

– Videón át nem lehet – kacagott Angélique, a tiszteletbeli egérmama.

Elke pislogott.

– Ugyan miért nem?

– Mert először is jól elfenekelnélek.

A zseb csodálkozva nézett végig az arcokon.

– Hülyeség – jelentette ki. – Nem szabad verni gyerekt.

– *Egér*gyereket szabad verni – állította Angélique.

– És hogyan ez segítje megoldani problémát?

– Mit csinálnál, miután elfenekeltelek?

– Miután? Miután semmit. Első ütéset nem tudnád rátenni zsebikére, már feküdnéd padlóra magadat, zsebikét ráülve hasikódra, pengével torkájadon! Haha, töltött virsli nem szenvedik annyit, mint te fogsz, ha ilyet próbálod!

– De eközben nem jut időd követelni a franciaországi költözést.
Elke ajkára ráfagyott a csúfondáros vigyor. Kissy arcán viszont éppen most jelent meg. A kislány megvakarta fejét, valamit mormogott németül, amiből Kissy csak a Katze szót tudta kivenni, aztán sürgősen meg kellett vizsgálnia, hogy a virslik rendesen meg vannak-e töltve. Kissy még nem mert gratulálni Angélique-nek a megmeneküléséhez.
– Hát jó – szólalt meg Elke egy perc múlva. – Most nyertélsz, egérke. Az nem kis dolog, ha valaki olyat tudsz mondani, amire maga Elke Mézescsupor Jerry Schneider se tudlak felelni.

– Mézescsupor?
Jó fél percbe beletelt, mire Vanessa megtörte a csendet.
– Aha, Mézescsupor, tudod, egérke, finom kisegér, voltam bois de Erdőben csalogató megfogni rablókákat.
– Tudom. De a Mézescsupor nem fedőnév, hanem feladatkör. Én is voltam már Mézescsupor, a Roger-ügyben.
– Aha, lehetett állati fincsi, jéghűtős tekintettel belenézni shindy szemeibe és elővenni ultrahangos lámpa – Elke csettintett a nyelvével, és máris anyjának kezdett magyarázni. Kissynek nem kellett fordítás. Ha akkor itt lettek volna, ő se marad ki a buliból, sőt esetleg ő lehetett volna a Mézescsupor.
– A lámpa nem ad hangot, de egyébként tényleg fincsi volt. Viszont eszerint neked nincs még fedőneved, egérke.
– Az nincs, tényleg – bólintott a zseb.
– Nekem sincs – mondta Françoise.
– Maja! – rikkantotta Elke.
– ???…
– Maja! Die Biene!
– A méhecske – szólalt meg Anne. – Képregény- és rajzfilmfigura… Elke nagyapja még tűzbe dobta az eredeti könyv egy példányát.
– Cin-ciiin? – döbbent meg a méhecskejelölt.
Anne sóhajtott.
– Eredetileg egy nagyon szép mesekönyv volt, az első világháború táján jelent meg, és egy hősies méhecskéről szólt, aki bátran megmenti a kaptárát a… a darazsaktól, azt hiszem. Sokféle rovar van benne, és éles megjegyzések rossz, élősdi rova-

rokról… gondolom. Sosem olvastam. Amikor apám rendet rakott a házunk padlásán, egy halom olyan könyv került elő, amik…

– Nem öregbítik a német kultúra hírnevét – szólt közbe Niala.

– Ez az, nagyon jó, köszönöm. Apám azt mondta, könyvet elégetni bűn, de ez jogos önvédelem, és még az effélék sem menekülhettek, mint Maja. Szerintem akkor már megvolt a belőle készült rajzfilm, amiben nyoma sem volt ideológiának. Az már igazi mese.

– Akkor lehet Maja lefedős nevem? – tudakolta a zseb.

– Hát persze.

De a legjobb neve Françoise-nak lett. Javában törték a fejüket, a virsli már sült a grillezőben, amikor Nimby odaballagott a kislányhoz, barátságosan hátba verte és azt mondta:

– Egyet se búsulj, Sziporka szívem. Megoldjuk a dolgot.

Hat nappal később Kissy elégedetten ült a magasban, a kilátást csodálta és a macskáját kortyolgatta. Az egész ország ott terült el a lába előtt, a fontvieille-i kikötő, az óváros a palotával, az Hercule-kikötő, Monte Carlo magas házai különösen jól látszottak, s a távolban a Cap Martin-félsziget, mint egy felmerülő bálna. Közte és köztük töméntelen apróbb-nagyobb hajó az öböl vizén. Valahol a Larvottón túl ér véget az ország, ahol egy iszonyú meredek hegyfok látszik, illetve voltaképpen nem látszik, csak sejteni lehet a házak, erdők és sziklák sokaságában.

Ők francia földön voltak, de ezt csak onnan lehetett tudni, hogy megmondták nekik. Néhány utcával lejjebb van a határ, de itt az akkora távolság, mintha legalábbis vissza akarnának menni a Cap d’Ail fölötti kanyarig.

Ott már jártak idefelé jövet. Georges már jóval előbb elkezdett fölmászni velük a szerpentinen, aztán egy hajtűkanyar előtt kimutatott az ablakon.

– Ez az.

Továbbhajtott, befordult egy utcába és megállt. Kiugráltak.

A hajtűkanyar éppen olyan volt, mint bármelyik másik. Út fölfelé, út lefelé. A kanyarból nyílt még egy út, mint a villa szára, ott állt a mikrobusz. De az zsákutca, az Azur Mer és a Signal birtokokhoz vezet, ki van táblázva.

– Fentről jött – mutatta Blanche –, de elvesztette az eszméletét, stroke-ot kapott. Kivágódott az útról, ott.

Az egerek a mutatott irányba néztek, lefelé. A kanyar alatt a meredek hegyoldal terült el, egészen a városig és a tengerig. Innen fentről egészen a félszigetig, Saint-Jeanig el lehetett látni. A kanyar másik oldalán a sziklás hegyoldal. Sehol semmilyen felirat, emléktábla, semmi. Aki nem tudja, hol történt, meg se találja.

– Élt még, amikor kihúzták, a kórházban halt meg – folytatta Blanche. – A lánya, Stéphanie hercegnő is súlyosan megsérült, de felépült. Később olyan pletyka kapott szárnyra, hogy ő vezetett, de ez nem igaz.

– Hány éves volt? – kérdezte Françoise.

– A lány? Tizenhét.

Kissy megborzongott.

– Én annyi vagyok, de ezen a szerpentinen még lépésben se vagyok hajlandó végigmenni.

– Én se – dünnyögte Niala.

– Pedig te itt nőttél föl – mondta Nimby.

– No, hát éppen azért.

Mindez egy órával ezelőtt volt. Búcsút vettek Grace Kelly, vagy ahogy itt mondják, Grace hercegnő huszonkilenc éve történt balesetének helyszínétől, aztán megint lehajtottak a szerpentinen, s egy másik ágán végigjöttek a hegyoldalon. Most pedig itt ültek ég és föld között, több emelettel Monaco fölött, atommacskát kortyolgattak és beszélgettek.

Kissy nem jegyezte meg, hogy a háziak milyen rokonai Claudeléknek, beérte annyival, hogy azok. Fanny és Louise. A családnevüket nem jegyezte meg, valami hosszú, bonyolult kettős név, mert fölvették egymás nevét, amikor összeházasodtak. Hollandiában, akkor még csak ott lehetett. Kissy nem merte bevallani, hogy fogalma sincs, mióta lehet itthon is, illetve lehet-e egyáltalán. Harmincas éveikben jártak, nagyon kedvesen fogadták őket, és amikor megtudták, hogy senki sem iszik közülük alkoholt, felajánlották az atommacskát. Remek moktél, és az elfogyasztásával törleszthetnek valamit a sok-sok üldöztetésből. Az italt elfogadták, de muszáj volt megjegyezniük, hogy *őket* semmiféle macska nem üldözi. Őrültség lenne. Még

Macska se mer kikezdeni velük, a minapi ügy egyszeri eset volt, esze ágában sincs lázadozni az egéruralom ellen.

Másféle moktélokat is ittak, Fanny ugyanis hobbiból mixerkedett és bármit ki tudott keverni; pont mint Jean-Fran, dünynyögte Vanessa. Ő is egy mixer, kérdezték. Nem, felelte a mikró, az apám volt egy időben, és az a hobbija, hogy iskolákat robbant föl. S nagy nyugalommal kiitta a macskáját.

Az atommacska receptje egyszerű: narancslé és tonik, egyenlő arányban, jéggel. Moktél, nem koktél, mert nincs benne alkohol. Ennél jóval bonyolultabb volt a mikró rejtélyes szavait elmagyarázni a hölgyeknek, akik persze tisztában voltak Vanessa regényes életrajzával, de nem ilyen részletességgel.

Persze hogy tartottak nekik légi bemutatót, ezért jöttek. Nimby volt a pilóta és Vanessa a segítője. Felszállás előtt viszont némi vitába keveredtek, mert Nimby okvetlenül tudni akarta, miről lehet felismerni az országhatárt.

– Semmiről – felelte Louise –, nyugodtan átrepülhetsz fölötte.

– Az nem jó. Szeretnék belföldön maradni.

– Ugyan miért?

– Mert ha lezuhanok és agyonütök egy monacóit a harmincezer közül, azonnal észreveszik és lecsuknak. De ha egy franciát ütök agyon, azok ötvenmillióan vannak, hátha nem veszik észre!

Ezzel a szemére húzta a pilótaszemüveget, felszállt és a legteljesebb lelkinyugalommal berepült Monacóba.

Fantasztikus látvány volt a város a levegőből, direkt elhoztak egy nagy monitort a Béniről, hogy jó képet kapjanak. Nimby először a botanikus kert fölött körözött jó negyedórát, Fanny ott dolgozott és mindent elmesélt nekik. Kissy kiszámította, ők minik, a mikrók és a zseb fejenként három nyolcvan, a maxik és a kisfülűek hét húsz, az összesen ötvenkilenc húsz. Ennyit spóroltak a belépti díjakon. Majd elfagyizzák.

És nem kell attól se tartaniuk, hogy ha véletlenül hozzáérnek a kert lakóihoz, kipukkadnak, mint egy lufi. Tele volt kaktusszal. Hosszú, egyenes kaktuszok. Ágas-bogas kaktuszok. Nagy labdaforma kaktuszok. Meg persze másféle növények is, főleg az errefelé elmaradhatatlan pálmák.

Nimby körberepült egy rusztikus hidacskát, aztán visszakanyarodott és ráepült a hídra, egész lassan, alig pár centivel a kövezett járda fölött. Szemközt feltűnt egy család, szülők és három gyerek. Meglepve torpantak meg. Nimby lendületes ívben fölemelkedett és átrepült a park másik részére.

– Azt hiszem – mondta Fanny –, jobb lesz, ha szólok nekik, ne lepődjenek meg, hogy ott röpdösünk.

– Persze – helyeselt Françoise –, mondd csak meg, hogy másik bolygóról való vendégeitek vannak, akik most derítik fel a környéket. Nincs ebben semmi titok.

Fanny nevetett és tényleg ezt mondta. Kissy már látta lelki szemeivel, amint rájuk tör egy sereg ügynök, orvos és tudományos kutató, élükön egy emberrel, akinek rengeteg kulcs lóg a derekán, mintha más űrlények fogait tördöste volna ki, és ők csak őrült tempójú biciklis üldözéssel érhetik el a Nagy Karácsonyfadíszt. Csakhogy itt rosszabb a helyzet, mert egyszerre két ország NASA-ja, titkosszolgálata és ki tudja, még milyen szervezete fog jönni, és összevesznek rajtuk…

Ekkor Fanny válaszolt a telefon kérdésére.

– Azt kérték, hogy ezt mondjam. Egyébként Blanche Claudel gyerekei azok a barátaikkal. Igen, pontosan, az egerek. Nem, most nem nyomoznak senki után. Jól van. Kösz, szia!

Kissy döbbenten ült. Hát már Monacóban is tudnak róluk?! Ha ez így megy tovább, jövőre mókusnak vagy borznak kell álcázniuk magukat, különben egyetlen shindyt se fognak többé!

A Discovery elhagyta a botanikus kertet és a tenger felé tartott, Fontvieille fölött. Kissy arra gondolt, milyen más innen a város, mint lent az utcákon, nem érződik annyira az a nagy forgalom, a zsúfoltság. Milyen szerencse, hogy amikor először jártak itt, akkor lent jöttek, talajszinten, ahonnan a kaszinó…

– Mennyi? – kérdezte Nimby.

– Nyolcszázötven méter – felelte Vanessa, aki minden pillanatban tudta a távolságot.

A stadion fölött voltak. A legnagyobb beépítetlen terület az egész országban, második a larvottói strand, több gyakorlatilag nincs is. Ahogy továbbrepültek, toronyházakat láttak úszómedencékkel a tetejükön, mögöttük már közel volt a marina. Az

már megint Franciaország. Louise mesélt valamit a munkájáról, de elhallgatott ijedtében, amikor Françoise felcsattant:

– Charlie Tango Echo Delta!

Nimby kicsiszolt reflexei pontosan működtek, az éppen továbbröppenni készülő Discovery hirtelen mozdulatlanná dermedt.

– Hol, egérke?

– Jobb felső kvadráns. A szélső épület teteje alatti teraszszerű valami. Kék ruhát visel. Betörő! Fedélzeti fegyvereket élesíteni!

Mindenki a szemét meresztette, Nimby pedig lassan elindult a célpont felé. Már látták is.

– Nincsenek fegyvereink – felelte Vanessa.

– Hova lettek?! – csattant föl a zseb.

– Sose voltak!

Nimby jobban megközelítette a tetőteraszon ólálkodó betörőt, aki felnézett, barátságosan integetett nekik és folytatta a műholdvevő javítását.

Két másodperccel később a Discovery már úton volt az óváros felé.

Valahányszor meglátta a monacói óváros tenger fölé magasodó sziklatömbjét, Kissy mindig középkori várostromokat látott, magas létrákon rohamozó zsoldosokat görbe kardokkal, akik bősz csatakiáltással… belezuhannak a tengerbe, mert megbillen a hajó, amin az ostromlétra áll. Pedig hát Monacót legfeljebb a liechtensteiniek vagy az andorraiak akarhatták volna megostromolni. Vagy a San Marino-iak. Mert a luxemburgiaknak már túl kicsi célpont.

Nimby tett egy félkört a szikla körül, s az Hercule-kikötő fölött visszakanyarodott a hercegi palota felé.

– Mennyire mehetek közel? – tudakolta. – Nem szeretnék ujjat húzni a légvédelemmel.

– Nem fogsz – ígérte Louise. – Semmiféle légvédelem nincsen.

– Ez javítja a túlélési esélyeket – felelte Nimby, és átrepült a palota fölött.

Kissy elnézte az óváros kanyargós utcáit, csakhamar már egészen közelről, mert Nimby leereszkedett a házak közé. Többfe-

lé kitűzték a nemzeti zászlót, amiből persze mindmáig hiányzik Vanessa kék pólója. Louise közben a hercegről mesélt, akit ő személyesen is ismert, kedves, barátságos úriember. Nimby kiért a hegy peremére, megcsodálták az Hercule-kikötőt innen is, meg egy óriáskereket, ami odalent forgott, a benne ülők valószínűleg a kerék tetején is alacsonyabban vannak, mint az óvárosi utcák. Végigrepültek a rue des Remparts fölött, ami éppen olyan volt, mint bármelyik hegyi utca, csak a jobb oldalán házak helyett pazar kilátás nyílt egész Monte Carlóra, s mögötte az Agel-hegyre, aminek a tetején úgy ültek a felhők, mintha vulkánkitörés lenne. Valahol ott van a kaszinó is, biztos látszik, csak innen nézve nehéz megmondani, melyik épület az; ő legalábbis nem tudja. De Monacóról mindig a kaszinó jut eszébe, és az egyetlen, rövid látogatás, amit ott tettek. Vajon ha valamelyik hercegnek vagy ki tudja, kinek nem jut eszébe megalapítani a kaszinót Monte Carlóban, akkor is itt ülnének ők most, soraikban Vanessával?

A Jerry Szindikátus este hatkor gyűlt össze a felületen, a világ minden tájáról. Ők Girottiék panzióbeli lakásában, a kisfülűek nagy része északon, Jean-Pierre Cannes-ban, Jean-Claude viszont éppenséggel New Yorkban. De Johann se volt otthon a családjával, hanem Bécsben üzletet kötni. Apáék meg persze Kaliforniában.

– Hölgyeim és uraim, egérkék – kezdte az ülésvezető elnök –, azért gyűltük itt ma össze magunkat, hogy Jean-Claude Sailly betarthassa megszámolóját madame juliette-es cégalkuszásról. Tessék, Jean-Claude papa.

A férfi mosolygott és már szólt volna, de az utolsó szó megakasztotta.

– Papa?…

– Papa hát, még szép. Te vagy apája Vanessának, akinek én kishúga tiszteletbeli, maradtam üdvözléssel Elke Maja Jerry Schneider, alapítványi zsebike.

– Vagy úgy, persze. Elfelejtettem. Tehát…

– Pedig ez fontos ám, ezért itt vagyunk most üzletrőle tárgyalogni.

– Tárgyalni – javította ki Jean-Claude, aki még nem volt értesülve arról, hogy ez reménytelen.

– Tárgyalogni! Mert a tárgyal az üzletező emberek asztal körüle komoly pofikával, nyekkendőben, pecsétnyomkod, aláír, villog fényképesztőgép, vigyorog kamerábele. De a társalog az csak összejön együtt, beszélget, esz-isz, jól érez magát. Na, ez a kettő van együtt most, ezért tárgyalog.

Kissy Angélique vállára borult nevettében. A zseb már a francia nyelvet is megreformálja nagy lelkesedésében.

– Értem – derült a tiszteletbeli papa. – Akkor hát tárgyalogjunk. Hölgyeim és uraim, amint tehát elnökünk is említette, beszéltem madame Morinnel. Tárgyalogtam, voltaképpen, hiszen egy cukrászdában találkoztunk. Az eredmény a következő. A hölgy hajlandó megválni a tulajdonrészétől, hatszázezerért.

– Vau – mondta Chantal.

– Ne hidd, hogy ez olyan sok. Egymillióról indultunk.

– Vau – mondta most Nimby.

– Nem az összeg miatt mondtam, hogy vau – rázta a fejét Chantal –, hanem mert ilyen gyorsan eredményre jutottál.

– Én pedig az alkudási tehetséged miatt – tette hozzá a fiú.

– Köszönöm – bólintott a férfi –, de ez nagyrészt annak köszönhető, hogy meg tudtam mutatni a hölgynek a cég értékéről készített felmérést. Mint tudjátok, a tulajdonrész értéke közelebb van a hétszázhoz. Ebből alkudtam le hatszázra, feltéve, hogy a lehető leggyorsabban nyélbe ütjük az üzletet.

– Akkor még mire?! – ugrott föl Elke, a feje körül csapkodott a vörös lófarok. – Gyerünk összeszedni pénzet! Nimby!

– Kétezer-ötszáz euró – jelentette be a fiú.

Vanessa, az ülés titkárnője felírta a felület egyik oldalára, s alá a többiekét is:

Nimby – 2500
Schneider – 50 000
D’Aubisson–Claudel – 50 000
Blanchard – 25 000
Rochefort – 30 000
Chaton – 50 000
Vaillant – 25 000
Girotti – 150 000
Sailly – 150 000

– Kész? – kérdezte. – Senki többet?

S gyorsan hozzáírta:

Vanessa – 2500

– Kevés – állapította meg Elke csalódottan. A lista alatt az összeg is megjelent, bár Kissynek nem volt rá szüksége. – Valaki még?

– Van egy ezresem – mondta Martin, s Vanessa fölírta.

– Nyolcezer – jelentkezett Jean-Fran.

– Nekem is van ezer – sóhajtotta Jennifer.

Elke baljós képpel föltápászkodott.

– Hát jó – mondta sötéten. – Megyek. Megölök perselymalact.

– Ne! – sikoltották mind egyszerre.

– Inkább vállalom a maradékot – mondta Jean-Claude.

Kissy elégedetten billegette meg nagy füleit. A Jerry Szindikátus gyárat vesz. Első közös beruházásuk, amelyet nagyvállalatok sorának felvásárlása követ majd. Jövőre olajfúró tornyot is akar!

– Emelem poharam a Jerry Szindikátus első nagyberuházására – mondta Kissy, és felemelte gyömbérszörpös bögréjét. – Amikor…

– Konzorcium – mondta Mario és Jean-Claude egyszerre.

– …egy nap majd… tessék?

– Konzorcium – ismételte Mario. – Így hívják, nem szindikátusnak.

– Ööö… vagy úgy. Szóval amikor majd a jövőben visszagondolunk nemzetközi üzleti birodalmunk megalapítására, a mai nap aranybetűkkel emlékeztet minket arra, hogy… mi van már megint, egérke?!

Françoise elengedte Kissy ruhaujját és elébe tartott egy telefont.

„Köszönöm a kedves meghívást. Jelenleg sajnos betegeskedem, a tárgyaláson nem tudok részt venni. De örömmel jegyeznék részvényeket. Mondiot.”

Kissy pislogott, miután elolvasta, de ettől az SMS nem változott.

– Mi baja?! – förmedt a zsebre számonkérőleg, mintha az tehetne róla. Aztán észbe kapott és felolvasta az üzenetet a szindikátusnak. Azazhogy konzorciumnak.

– Jobbulást kívánok neki – mondta Jean-Claude. – Szívesen átengedek valamennyit a részemből, amikor neki alkalmas.

Françoise bólintott és nekifogott megírni. Kissy gyorsan átgondolta, hol is tartott.

– Néhány éven belül kezünkbe vesszük a hazai sajtkereskedelem jelentős hányadát – nyilatkozta az izgatott újságíróknak. – Az évtized vége előtt pedig a gyártást is.

Az újságírók nem kérdeztek semmit, mivelhogy nem léteztek. Jean-Fran jegyezte csak meg:

– Ez a cég se sajttal foglalkozik.

– Ez nem – emelte föl a mutatóujját Kissy. – Ez még nem! De amikor elfoglalod a helyedet a Jerry Sajtgyárak Mammuttröszt igazgatótanácsában, emlékezz rá, hogy volt egy kisegér, aki ezt előre megmondta.

Már megvolt a vasárnapi programjuk, reggeli után indulnak. Bemennek Nizzába, repülnek egyet a Prom és a Masséna tér fölött, onnan elérik a kastélydombot és a marinát is. Aztán átrepülnek Saint-Laurent-ba, a hegyek fölött. Ők félúton egy hegyen lesznek, már a helyet is kiválasztották, Saint-Antoine Ginestière-nek hívják, a két mikró oda fog menni taxival, viszik a távirányítót és a videószemüveget. A csapat Le Piolban őrzi a Discoveryt. Kétezer-nyolcszázötven méter a távolság a két kijelölt hely között. Amikor a mikrók megérkeznek, megpróbálják elindítani a gépet; ha nem sikerül, akkor a csapat felmegy a legközelebbi magaslatra, onnan már biztos lesz vétel. A cél az, hogy a Discovery átrepüljön La Conque, Ventabrun, Saint-Antoine Ginestière és Fabron Supérieur fölött, majd a hegyeken túl, Saint-Isidore-ban szálljon le, ahol a csapat már várni fogja: amíg a gép erre-arra röpködve, nézelődve átkel a hegyeken, addig a csapat beugrik a mikrobuszba és odahajt.

A tervnek csak kedvezett, hogy azok a hegyek alig egy-két ponton érik el a kétszáz méteres magasságot. Egyszerűbb elérni a Discoveryt, ha valahol kényszerleszállást kellene végrehajtania.

Már minden készen állt, az összes felszerelést berakodták a mikrobuszba, ami körül úgy sürgölődtek a kisegerek, mint a liliputiak Gulliver körül. Nemrég együtt láttak egy ilyen filmet, Richard Harris játszotta Gullivert, csak még nem volt meg a

nagy Dumbledore-szakálla, a liliputiak pedig rajzfilmfigurák voltak. Ők is ilyen apró rajzfilmfigurák voltak a nagy Gulli…

A riasztás olyan hirtelen szólalt meg a derekukon, hogy még Vanessa is ugrott egyet ijedtében. Egy pillanat alatt mindenki abbahagyott mindent, úgy hallgatták a Cirrust.

AU 11327 Robur AG AA 13. AU 10624 Laure Duvoisin AN AA 12. CF CK CX.

Egy szempillantás alatt leraktak a kezükből mindent az udvar közepén, beszáguldottak a garázsba, feltépték a hátsó ajtót és bent voltak a melléképületben. A Béni HQ megtelt sürgölődő kisegerekkel, és mindenki tudta a dolgát.

Nimby kilistázta a beszélgetést az összes nagy monitorra, és amíg ők olvasni kezdték, ő már nyomozott is Robur után, Jennifer pedig Laure után.

Facebookos chat volt, a Cumulus Facebook-alkalmazása Laure gépén futott. Két gyerek vidám vasárnap reggeli beszélgetése erről-arról, például egy kis szexről. Azazhogy nem is olyan kis szexről. Kifejezetten sok szexről. És másról gyakorlatilag nem is, Robur a harmadik percben a szexre terelte a szót, és Laure-nak szemlátomást nem volt ellenére. Képen is meg lehetett nézni őket. Roburnak voltak képei az oldalán, egy helyes szőke kissrác volt csibészes mosollyal, és valóban tizenhárom éves volt. Nyolc évvel ezelőtt, akkor jelent meg egy kanadai hírportálon a cikk, amiből a képeket lopta. Laure oldalán nem volt kép saját magáról, de küldött, és Nimby egyszer még késpengék és Nimbuszok gyűrűjében fog felelni azért a füttyentésért. Laure tényleg nemigen lehetett több tizenkettőnél, neki is csibészes volt a mosolya, és fehér bikiniben volt. Azt mondta, nyári kép. És nem lopta, legalábbis az egész neten nem lehetett még egy példányt találni belőle.

Robur szerint ahhoz most túl hűvös van, hogy ezt a fürdőruhát fölvegye, de ez egyáltalán nem baj. Fölösleges is. Laure szerint valaminek mégiscsak kell rajta lennie, amikor randiznak. De aztán leveszi, kérdezte Robur. Le, persze!

A minigolfpályán fognak találkozni, egy óra múlva. Hogy melyik városban, az nem derült ki, de a felhasználói visszakeresés már működött.

– La Rochelle – jelentette be Nimby.

– Vladek! – vágta rá kórusban sok ezer kisegér.

– Nem biztos – mondta Niala. – Több shindy is élhet ott. De próbáljunk meg utánajárni.
– És a helyszínen teremni, egérkék – mondta Françoise.
– La Rochelle-ben, egy óra alatt? – csóválta Pi a fejét. – Képtelenség.
– Zsebike is jön! – kurjantotta Elke, és kirohant a szobából.
– Kilenc óra kocsival – közölte Nimby.
– És repülővel? – tudakolta a zseb.
– Ugyan már – legyintett Niala –, ilyen gyorsan azzal se. Még jegyet se kapsz ennyi időn…
Elharapta a mondatot, ahogy a húgával egymásba kapcsolódott a tekintetük, s Kissynek már megint az volt az érzése, hogy telepatikusan kommunikálnak egymással. Vanessa hirtelen előkapta a telefonját és keresgélni kezdett benne. Kissy tudta, hogy két percen belül meglesz a jegyük a négy perc múlva külön a kedvükért induló La Rochelle-i járatra.
– Szia, Vanessa vagyok, zavarhatlak?…
A mikró kilépett az udvarra, a folytatást Kissy már nem hallotta.
– Bent vagyok Laure-ban – szólalt meg Nimby, és csettintett a nyelvével. Kissy keze a derekára csúszott. – Nagyon rossz ötlet volt ezt a jelszót választani.
– Kitaláltad a jelszavát?! – csattant föl az alapítvány kórusban.
– Nem várok érte csodálatot. A saját neve a jelszó.
Beszéd közben az ujjai száguldottak a billentyűzeten.
Laure Duvoisin: jaj itt vagy még? robur!
Chantal közben egy másik gépen is belépett Laure accountjára.
– Jelszó megváltoztatva – közölte –, eltettem az újat a trezorba.
Kissy helyeslőn megbillegette füleit. A Jerry jelszógenerátorát ő maga írta még régebben, Nimby ötlete alapján. A világ legnehezebben kitalálható jelszavait adja, mert az egész Unicode-táblából veszi, és a jelszavak tele vannak kínai, arab meg mindenféle jelekkel. Van hozzájuk egy külön virtuális trezor, abban van az összes jelszavuk és biztonsági kódjuk, és persze szuperbiztonságos.
Robur: Itt vagyok.

Laure Duvoisin: jaj de jó figyejj a családom köszbeszólt. estig nem mehetek.

– Ez az, egérkék – mondta Nimby, és még nem nyúlt az Enterhez. – Az ő randijukat is meghiúsítjuk, és magunknak is adunk időt, hogy odaérjünk.

– Óriási, egérke, de akkor küldd is el az üzit – mondta Françoise.

– Nem kell túl gyorsan. A kislány nem gépel úgy, mint a villám.

Nyílt az udvari ajtó, Vanessa benézett és föltartotta balját kinyújtott hüvelykkel és begörbített mutatóujjal, aztán két további ujját is félig kinyújtotta hozzájuk. Jobb kezében volt a telefon, azt hallgatta, és visszafordult az udvarra, amikor látta, hogy bólintanak. OK. Szóval meglesznek a repülőjegyek.

– Jól van, egérkék – állt meg Niala csípőre tett kézzel a terem közepén –, Nimby szervez nekünk új randit, Vanessa megoldja az utunkat… mi kell még?

– Kocsi La Rochelle-ben – mondta Françoise.

– Az nem kell, visszük a mikrobuszt hátizsákban, majd ott összerakjuk. Ez az, gyerünk, egy csapat egér hozzám!

Kivágtattak a mikrobuszhoz és elkezdték összeszedni, amit magukkal visznek. Enni-innivaló, egy netbook, a Discovery – minden bent volt a kocsi hátuljában, most hátizsákokba rakodták őket. Aztán visszarobogtak a gépterembe, Pit kivéve, aki elindult a kocsival kifelé.

– Randi fixálva este hatra – jelentette Nimby. A képernyőn már az utolsó sziák voltak, de azok között is akadt pár utalás a találkozás utáni szakaszra. Laure ugyanis, még a valódi, közölte, hogy a családja délután elutazik és az övék a kégli.

– Jól van – bólintott Niala, és a húgára nézett. – Mikor?

– Ők készen állnak.

– Melyiket kaptad?

– A hatötvenest.

– Szent merevlemez, mibe fog ez kerülni?!

A kislány nem válaszolt, csak elmosolyodott. Kissy nyomban megértette. Aki a Côte d’Azurön él, az imádja Vanessát. Tehát szó nélkül ad neki tíz jegyet a leggyorsabb járatra, ajándékba. Valószínűleg űrhajóval mennek.

Már kint voltak a főúton, amikor Vanessa megszólalt.

– Cannes-ba megyünk, egérke.

– Cannes-ba? – hökkent meg Pi. – De hisz az egy órába telik.

– És? Más programot terveztél?

– Lökött egere – dünnyögte Pi, és kitette az indexet.

Akkor már tudták, hogy Elke is jön, akkor vágtatott vissza a gép elé, amikor ők már az udvaron voltak. Apja beadta a derekát, de mivel ő Bécsben van, Anne pedig bent Kielben, Schultze úr viszi ki Elkét a pályaudvarra és teszi föl a vonatra. Kis lyukakkal a dobozán, hogy kapjon levegőt.

Kilenc után pár perccel jött a riasztás, kilenc húszkor indultak. Fél tizenegykor álltak meg a cannes-i reptér előtt. Leparkoltak, fölkapkodták a hátizsákokat, kiözönlöttek, beözönlöttek.

– Monsieur Saint-Croix-hoz jöttünk – lépett oda Vanessa a legelső pulthoz.

– Várja önöket? – kérdezte a formaruhás kisasszony, és nem nyúlt a telefonért, amíg Vanessa azt nem mondta, hogy igen, és be nem mutatkozott. Aztán a türelmüket kérte.

Nem ültek le, ténferegtek a váróteremben és megtudták Elkétől, hogy már leszálltak a vonatról Hamburgban – Schultze úr vele maradt –, úton vannak a reptér felé.

Itt Cannes-ban pár perc múlva előkerült egy fiatalember és elkalauzolta őket az épület útvesztőiben.

Kissynek eszébe jutott az első reptéri útjuk együtt. Akkor is előre megbeszélt szöveget kellett mondaniuk – hogy kutya, féklapokat húsz fokra –, és akkor is jött valaki, hogy elkísérje őket.

No igen. Csakhogy akkor Mohi volt velük, aki éppúgy nem tudott semmit, mint ők, vagy még annál is kevesebbet – ma viszont éppen a magabiztos Vanessa szervezi az utat, aki lám csak, keresztnéven szólít valakit még itt Cannes-ban is.

– Szervusz, Pierre – lépett oda egy férfihoz, aki rámosolygott.

– No mi van, felcsaptál üzletasszonynak? Látom, hoztad az összes tengerimalacodat. Szevasztok.

– Egerek – felelte a mikró szigorúan –, és nem az enyémek. A gép pedig nem üzleti útra kell.

– Nocsak, pedig az öreggel mintha gyárakat vásárolnátok föl.

– Csak egyet, egyelőre. Nos, indulhatunk?

– Hol van az még? Ez itt egy repülőtér. Apád pilóta volt, tudnod kell, mennyi cirkusz van ezzel.

– Most is pilóta – felelte a mikró –, csak lent. Viszont a cuccot leraknánk a gépben, jó? Egy helikoptert cipelek a hátamon.

– Azt a távizés micsodát? – derült föl a férfi. – Egyszer megnézném.

– Jó, gyere ki és megmutatjuk.

– Bár jöhetnék. A számla kinek menjen?

– Jerry Alapítvány.

– Okk-ké. No, cuccoljatok föl, hamarosan jövök.

– Cin-cin – mondta Vanessa és megindult a folyosón. Kissy követte példáját, biztos, ami biztos: ő is cincogott. És sorban a többiek mind.

Kiléptek az épületből, egy nagy betontérségre, amin mindenhol repülőgépek álltak. A D'Aubisson egerek otthonosan néztek körül és balra fordultak.

– Szóval mégse szívességből utazunk – mondta Françoise.

– Dehogynem, egérke. Gustave egy tízest kért az egészért.

Kilenc kisegérnek gyökerezett földbe a lába olyan hirtelen, hogy Vanessa pár lépéssel túlszaladt rajtuk.

– *Tízezer eurót?!* – kiáltottak föl. De szerencsére nem volt érkezésük elárulni, hogy azon döbbentek meg, milyen óriási ez az összeg, mert Niala nekiszögezte:

– De hisz nekem azt mondtad, hogy lealkudtál valamicskét… – Vanessa bólintott. – Hogy a csodába tudtad rávenni a vén zsugorit, hogy… nem is tudom, mi ez az összeg, még önköltségnek se mondhatom… – Vanessa megint bólintott. – Majdnem ingyen utazunk, egérke! Hogy csináltad?

Kissy minden arcizmával azon ügyelt, hogy ne látszódjon rajta: nem meri megkérdezni, mibe kerülne ez az út rendesen.

– Hát… – a mikró tűnődve tanulmányozta a közelben álló gépeket – szóval… ígéretet tettem némi malackodásra.

Kissynek leesett az álla, és úgy maradt.

– Hülyéskedsz, egérke – mondta Niala. Vanessa megrázta a fejét, ő bizony nem. – A világon senkinek nem ér meg Isabelle néni malaca nyolcvanezer eurót.

Kissynek még jobban leesett az álla.

– Sütit is ígértem – vallotta be a mikró. – És hogy ott leszünk mindhárman anyával, és szépen mosolygunk rá.

Kissy fölemelte a kezét és becsukta vele a száját.
– Te bolond vagy – állapította meg Niala.
Húga bólintott.
– És mit felelt?
– Nevetett és azt mondta, jól van, legyen egy tízes az egész, de saláta is legyen ám!
Niala megcsóválta a fejét és továbbindult.
Egy darabig baktattak, aztán Niala intett egy gép felé, ami éppen kibukkant egy másik mögül.
– Az az, a huszonnégyes Zulu.
A mutatott irányban egy karcsú, fehér kisgép állt. Ránézésre ugyanolyan, mint akármelyik másik.
– És rendesen kilencvenezer euró a viteldíja? – kérdezte Jennifer.
– Hát legalább. Az extra sürgősséget még bele se számoltam.
– Mitől ilyen drága? – tudakolta Françoise.
Vanessa elindult a gép felé.
– Ez egy hatötvenes Gulfstream. Ötvenmillióba kerül, és egy tucat van belőle a világon. Itt a Côte d’Azurön – ez az egy.
A gép ajtaja nyitva volt, a lépcső leengedve, és egy egyenruhás ember állt mellette karba tett kézzel. Nem pilóta volt.
– Hát ti?
– Hát mi – viszonozta Vanessa. – Gustave küldött. Azt üzeni, hogy hatszáztizennégy.
A pasas összehúzta a szemöldökét. Jó nagydarab pasas volt.
– Mennyi?
– Hatszáztizennégy.
– Eltévesztetted a házszámot, csibém. Ilyet a főnök nem üzenhetett.
Vanessa felmutatta egy ujját.
– Először is: de, ezt üzente, és azt is megmondta, hogy kételkedni fogsz, mert ez a dolgod. Másodszor: ha rendesen játszanád a szerepedet, akkor nem ismernéd be, hogy Gustave a főnököd. Harmadszor: ha még egyszer csibémnek szólítasz, nem is lesz többé a főnököd.
A nagydarab fölényesen elvigyorodott.
– Gondolod, hogy ezért kirúg?
– Talán nem, de ő is csak eleven embert tud alkalmazni.
A vigyor lehervadt a nagydarab arcáról.

– Mikor beszéltél vele?
– Negyed tíz körül.
– Telefonon?
– Igen.
– Ő hol volt?
– Gondolom, még mindig Korfun diktálja a leveleket Melanie-nak – felelte Vanessa olyan hangsúllyal, amiből még a hátizsákban lapuló helikopternek is meg kellett értenie: Melanie titkárnő ugyan, de ott Korfun szó sincsen diktálásról.
– A pilótával beszéltetek?
– Persze.
– Hogy hívják?
– Pierre Saint-Croix. Figyelj, nem akarlak megbántani, de a kérdéseidre az egész félsziget kapásból tudna válaszolni. A mai kódszámot viszont csak én tudom.
A nagydarab horkantott egyet és bólintott.
– Hát jó. Beszállhattok.
Françoise megindult a lépcső felé, de Niala rásziszegett.
– Ott maradsz!
A D'Aubisson nővérek lekanyarították a hátizsákjukat, kicipzárazták és hozzáláttak kirakodni belőle. Kissy gyorsan követte példájukat, s vele a többiek.
– Adjatok valami zacskót – mondta Niala –, egy helyre rakjuk a fegyvereket és átadjuk a barátunknak. A nevedet elárulod most már?
– Milyen fegyvereket? – vált megint gyanakvóvá a pasas arca.
– Nem hallottál még rólunk? – egyenesedett föl Vanessa, Kissy pedig most értette meg, hogy miért nem tudják a nevét még a D'Aubisson egerek sem. Új ember, Gustave most vette föl, és nem idevalósi. Kanadai bevándorló. De lehet, hogy marslakó.
– Ti vagytok… azok a bűnüldöző gyerekek! Ti kaptátok el azt a sok disznó pedofilt!
– Mi – bólintott a Jerry Alapítvány egy egérként.

Mire átestek a biztonsági ellenőrzésen és megtudták, hogy az őrt Brunónak hívják, Gustave tényleg csak egy hónapja vette föl, viszont belga, Elke is bejelentkezett. Mindjárt indul a gépe,

három órakor leszáll Bordeaux-ban. Schultze úr már nincs vele, föltette a dobozát a gépre és hazament.

– Onnan hogy jutlak La Rochelle bele?

– Majd szerzünk neked egy gépet, zsebike – felelte Niala.

– Jó. Nem baj, ha másodpilóta két méter, csupa szőrösös vuki.

– Majd megszervezzük.

A gépre fölérve már értették, miért kerül ennyibe egy utazás. Luxus a tetőfokon. Nem voltak üléssorok, csak néhány óriási, kényelmes fotel úgy elhelyezve, mint valami szobában, köztük nagy asztalok, még egy pamlag is. Minden krémszínű és barna, minden ragyog és csillog. A pamlagon párnák, az asztalokon virág, gyümölcs, néhány könyv. A bejárat és az utastér között apró konyhán haladtak át, és hátul volt még egy szeparált pihenő is.

– Ejha – mondta Françoise.

– Drága játékszer – bólintott Vanessa olyan természetes arccal, mintha beleszületett volna a gazdagságba. – Azért ezzel megyünk, mert Gustave többi gépe foglalt vagy messze van. Többek között ezért is engedett az árból. De haza már nem jöhetünk vele, minket letesznek és mennek a dolgukra.

– Nem baj – mondta az egere –, letelepszünk La Rochelle-ben, veszünk egy kis házat, gazdálkodunk… Hány gépe van?

– Még négy. Persze nem az övé, a cégéé, de a cég nagyrészt az övé.

– Sziasztok – jelent meg az ajtóban egy férfi. – Ti mentek La Rochelle-be?

– Mi – lépett oda Niala, és kezet fogott vele. – Rég láttalak, Marcel, mizujs?

– A szokásos. Nyomjuk a gombot. Pierre mindjárt jön, én addig elkezdem.

Amíg Marcel beült a másodpilóta ülésébe és hozzákezdett az ellenőrzéshez, a háta mögött nesztelenül cserélődtek a kisegerek. Kissy akkor került sorra, amikor Marcel éppen kallantyúkat billentgetett, csavarókat csavargatott és képernyőket figyelt. Volt neki bőven, egész sor képernyője volt és rengeteg nyomogatható bizgentyűje.

Aztán megjött Pierre is, és pár perccel tizenegy után felszálltak. Bruno is jött, de utaskísérő nem volt.

Dél volt, amikor feltűnt alattuk La Rochelle. Hétszázhúsz kilométert kevesebb mint egy óra alatt tettek meg. Kissy már nem is sokallotta az ötvenmilliót ezért a gépért. Jövőre vesznek egyet maguknak is.

A fülke ajtaja nyitva volt, behallatszott, ahogy Pierre nyugtázza a leszállást a kilences pályára. Bruno kikukucskált az ablakon.

– De hiszen csak egy pálya van – mondta.

– Igen, a kilenc-huszonhetes – felelte Kissy, bár az ő oldaláról a pálya nem is látszott, de ennyiből már ő is tudott mindent. Elvégre négy éve repül állandóan. – Ez nem sorszám. A pálya irányát jelzi. Amikor leszállunk a kilencesen, kelet felé haladunk, vagyis kilencven fok felé. Ha a pálya másik végén szállnánk le, nyugat felé, az kétszázhetven fok, vagyis huszonhetes pálya.

– Nahát – mondta Bruno.

Leszállás után Bruno visszaadta a fegyvereiket. Kezet fogtak vele és a pilótákkal, és kiszálltak a legkisebb reptérre, amit Kissy valaha látott. Illetve ha az is reptérnek számít, ahol négy éve fölfedezték Mohi provanszál nyelvtudását, akkor a második legkisebbre.

Fogtak három taxit és bevitették magukat a városba. A minigolfpályához, egyelőre, bár nem valószínű, hogy Laure még mindig ott várná a srácot, de csak két támpontjuk van, ez meg a sulija.

A minigolf annyira mini volt, hogy percek alatt végig lehetett járni. Három egér ment be, Françoise, Chantal és Jennifer.

Az egyik taxisuk odajött.

– És mi itt várjunk, amíg ti golfoztok?

– Nem golfozunk – felelte Vanessa. – Keresünk valakit. Miért, nem értek rá várni?

– Három taxióra ketyeg ám.

– Az a dolguk, hogy ketyegjenek.

– Meddig?

Vanessa fölpattant a padról és megindult a kocsik felé.

– Mostanáig! – vetette oda, és egy pillanat múlva már a másik két taxissal beszélt. Kissy remekül szórakozott. Fél perc múlva a mikró visszajött.

– Ők maradnak, te elmehetsz, hívnak helyetted másikat. Tessék, megnéztem az órádat – nyújtott a férfinek néhány bankjegyet. – Végeztünk.

A taxis egyik kezével önkéntelenül átvette a pénzt, a másikkal a homlokára tolta a sapkáját.

– No de…

– Nem érdekel – felelte a mikró. – Mi a helyzet?

A kérdés a lányokhoz szólt, akik már kifelé jöttek, és a fejüket csóválták.

– Akkor hát mit tudunk a suliról?

Az már a gépen kiderült, hogy Laure iskolájának nincsen honlapja, a facebookos kapcsolatokon keresztül kellett felderíteni valakit, a telefonkönyv segítségével. Angélique, Martin és Nimby dolgozott rajta.

– Próbáljuk meg ezt – mondta a lány. – Yves Royer, egyértelműen tanár és ismeri Laure-t.

A tanár pár utcával arrébb lakott, de nem volt otthon. Megpróbálták néhány házzal arrébb egy tanárnő házát, de az idős hölgy, aki ajtót nyitott, az anyja volt. A lánya elutazott.

– Nézzétek csak – mondta Nimby –, Laure-nak ez a barátnője pár perce még facebookozott.

– Azt mobilról is tehette Párizsból – legyintett Françoise, de Kissy hirtelen elkapta az állát, maga felé fordította a kislány fejét, és hipnotikus hangon azt mondta:

– Az a lány otthon van és ránk vár. Mondd utánam!

– Az… a lány… otthon van… és ránk… vár… – tagolta a zseb, és ahogy Kissy elengedte, robotszerű mozgással kezdte emelgetni a tagjait.

Nevettek és beugráltak a kocsikba. Két perccel később megálltak egy ház előtt.

– Ez a csajszi velem egyidős – mondta Françoise –, mi lenne, ha én csöngetnék be?

A lányt, aki ajtót nyitott, azonnal felismerték a facebookos fotóiról, de a zseb azért megkérdezte.

– Szia, te vagy Amélie?

– Én.

– Én Laure-t keresem, de nem tudom elérni. Tudsz segíteni?

Amélie nem figyelt föl az utca túloldalán csoportosuló kilenc egérre, akik nemigen néztek felé. Csak egy magával egyidős

lányt látott, akin semmi nem mutatta, hogy a Földközi-tenger partjáról repült ide az atlanti partra.
– Otthon nincs? – kérdezte.
– Azt nem tudom, mert elfelejtettem a címét. Még nem jártam náluk.
– Georges Emonin negyvenöt.
– Jaj, ez az, kösziiii!
Útközben az egyik taxis megjegyezte, hogy még életében nem csinált ilyen rövid fuvarokat. Az Emonin utca is legfeljebb kétpercnyire volt.
– Van egy ötletem – mondta Nimby. – Most én megyek.
– Aha – mondta Françoise –, én meg törölgessem Vanessa könnyeit, mi?
– Nem, elég, ha adogatod neki a zsebkendőket. Egyedül is letörli.
Ezzel Nimby becsöngetett a házba, ők pedig gyorsan befordultak a sarkon.
– Szia – hallották a telefonon át. – Te vagy Laure?
– Én, és te ki vagy?
– A haverommal lett volna találkád a minigolfpályán.
– Igen? És ő hova lett?
– Engem kért meg, hogy szóljak. Amikor a randira ment, elütötte egy autó. Én is épp ott voltam. Kórházba vitték, szerintem ma már ki se engedik.
A választ nem hallották.
– Figyelj, a kertkaput azért kinyithatnád.
– Ja persze…
Csikordult a zár, aztán az ajtó, és egy pillanat múlva óriási csattanás. Ők pedig elindultak.
– Ezt elöljáróban – mondta Nimby nyersen. – Roburt nem ütötte el az autó, azért mondtam, hogy kinyisd a kaput. Robur nem fiú, hanem egy felnőtt férfi, aki el akart csalni valahová. Tőle nem egyetlen pofont kaptál volna. Megerőszakolt és esetleg meg is ölt volna. A szüleid itthon vannak?
Laure nem válaszolt, az arcára szorította a kezét és bőgött. Niala rátenyerelt a csengőgombra, és addig nem vette el a kezét, amíg ki nem jött egy dühös férfi és meg nem kérdezte, hogy mi folyik itt, mi ez a csődület.

– Duvoisin úr? – kérdezte Nimby, de a férfi tekintete a lányon akadt meg, és néhány gyors lépéssel a kapuban termett.

– Ki bántott?! – nézett Laure-ra, aki valami olyan mozdulatot tett, mintha Nimbyre akarna mutatni. A férfi Nimbyhez ugrott. – Te voltál?! – És ütött.

Egy Jerryt magasra emelt kézzel lecsapva megütni a legroszszabb ötlet, amit ki lehet találni. Mire a kéz eltalálta volna Nimby fejét, neki három ütést is ideje lett volna bevinni, és utána ellépni a kéz útjából, ámbár annak lendületét a három közül egy is megtörte volna. A kapuban tolongó egerek bármelyike darált Duvoisin urat csinált volna belőle, mire a keze eléri Nimbyt. De hát nem akarták komolyan bántani. Nimby csak ellépett a lecsapó kar útjából, visszanyúlt, elkapta a férfi kezét, s amikor az a lendülettől leért térdmagasságig, megállította. A férfi meggörnyedt és úgy maradt.

– Duvoisin úr? – kérdezte a fiú másodszor is.

– Eressz el! Te, én agyonváglak!

– Duvoisin úr? – kérdezte Nimby változatlan, higgadt hangon.

A pasas a másik kezével kapott Nimby felé, de ezt meg elkapta Chantal.

– Duvoisin úr? – kérdezte ő is, lassan, tagoltan.

– Én az vagyok, és ki fogom deríteni, hogy ti kik vagytok!

Vanessa leguggolt és az orra elé tartotta az igazolványát.

– Jerry Alapítvány. Éppen megmentettük a lányát egy pedofil bűnözőtől, kedves Duvoisin úr.

Nem is az apja volt, hanem a nagybátyja. De az apja is ott volt a szobában. Meg az anyja, meg a nagybácsi felesége, meg egy felnőtt unokabáty. Láthatóan családi összejövetelbe trappoltak bele.

Persze nem volt ennyi ülőhely, de őket nem zavarta. Kissy éppenséggel egy asztalka szélére ült le, és jutott mellette hely a zsebnek is.

Nimby néhány mondatban beszámolt a Roburral való beszélgetésről, de részleteket nem mondott.

– Látni akarom – mondta az apa.

– Nem fogja, uram.

Az apa a lányára nézett, aki az anyja karjaiban szipogott.

– Laure, azonnal hozd ki azt a gépet!

– Fölösleges, Duvoisin úr – felelte Nimby. – Laure jelszavát megváltoztattuk, a gép egyre csak azt hajtogatná, hogy rossz a jelszó. Lenne szíves rám figyelni?

Duvoisin kieresztette a levegőt és bólintott.

– Köszönöm. Tehát. Robur azért nem volt ott a minigolfban, mert Laure nevében áttettük a randit máskorra és máshová. Még jó pár óra van addig. Viszont nem zárható ki teljesen, hogy kinyomozza Laure lakáscímét, ezért addig itt maradunk. Mivel Laure azt mondta, hogy önök ötkor mennek el hazulról, ötig nyilván nem jön. Azután pedig – majd meglátjuk. Ha nem jön, akkor elmegyünk a randevúra és szerzünk egy kis meglepetést a kisfiúnak.

Duvoisin lassan bólintott.

– És miért nem láthatom, amit beszéltek?

– Mert nem tartozik önre.

– Ami a lányommal kapcsolatos, az rám tartozik.

Nimby bólintott. – Ezt kivéve. Amikor Laure visszakapja a fiókját, ez a beszélgetés nem lesz már benne. India Zulu Uniform Mike?

A kérdés már nekik szólt. Bólogattak, persze hogy esznek.

– Oscar Romeo – felelte Vanessa. Megint bólintottak, nyilván étterem, nem kívánhatják Duvoisinéktől, hogy őket etessék. – Echo és Echo.

Volt abban valami klassz agyserkentő hatás, hogy semmi nem jelezte, amikor a betűjelek számokat jelentenek. Ezek azok voltak, öt-öt, márnapř nem a rendes számkódolással, hanem morze szerint.

Chantal, Jennifer, Angélique, Françoise és Pi tehát kiment a taxisokhoz és elfurikázott egy étterembe.

– Semmi kedvünk félóránként másik kocsikat fogni – érkezett Angélique hangja a telefonon –, úgyhogy maradjanak velünk. Meghívjuk magukat, ha addig kikapcsolják az órát. Vagy ülnek kint és ketyeg az óra.

Kissy jóváhagyólag bólintott, de a figyelmét inkább az kötötte le, ami a helyszínen történt. Ugyanis nem történt semmi. A háziak ültek a helyükön, nemigen tudva mihez kezdeni a helyzettel. Laure az anyja karjaiban, elrejtve az arcát. Mérhetetlenül szégyellte magát. Kissyben felrémlett apával való első beszél-

getése a szexről, amikor felvetette, hogy előbb-utóbb nagyobb ágyra lesz szükség. Azon az őszön volt, amikor létrejött az alapítvány és kinövesztették a füleiket. Vagy már a télen. Tizenhárom volt… talán már tizenhárom és fél, de nem biztos. És csak a jövőre gondolva beszélték meg azt az ágyat.

Ebben a korban még nemigen szokás beszélni a szexről, főleg nem a szülőkkel vagy a jelenlétükben. Próbálkozni vele, azt még csak-csak. Olsen is megtette, rajta is vesztett; ezrével lehetnek tizenegy-tizenhárom évesek, akik nem kerültek az alapítvány elé, mert korukbeliekkel kísérleteztek, nem shindyvel. Vagy éppen shindyvel, csak nem volt olyan szerencséjük, mint Olsennek és Laure-nak, nem volt ott az alapítvány. A shindyk tevékenységét számottevően megkönnyíti, hogy a gyerekek hamarabb kezdenek érdeklődni a szex iránt, mint ahogy megérnek rá. Kissy jól emlékezett saját apró egér korára, azazhogy akkor még egyáltalán nem volt egér, de már sokat törte a fejét, hogy is van ez az egész a fiúkkal. Neki kimaradt az a szakasz, ahol most Laure tart, hogy még éretlen hozzá, de már csinálná, illetve ő is csinálta volna, de nem beszélt meg randit fiúval, semmilyen kísérletezésbe nem ment bele. Voltak persze fiúk, akik vele szerették volna tanulni a biológiát, hogyne lettek volna, de ezeket olyan automatikusan hajtotta el, mint a legyeket.

Laure elképzelése, hogy a fiú késő estig nála marad és mindenfélét kipróbálnak, akkor is katasztrófába torkollott volna, ha Robur az, akinek mondja magát. Egyszerűen ezt is meg kell tanulni, és nem az a jó módja, amit ők terveztek…

– Kissy?

– Kiazmiaz?

Az első ebédelő csapatból három egér, a két mini és a zseb nem tért vissza Duvoisinékhez, hanem elvitették magukat Vladekhez, vagyis persze csak a közelbe, és megfigyelőállást vettek föl. Vladek jó messze lakott Laure-tól, avenue d’Helsinki. Chantalék körbevizslatták, aztán jelentkeztek.

– Itt Finnország. Ennek a háznak mindenfelé van kijárata, nem tudunk ennyi figyelőt állítani. Erősítést kérünk.

– Vettük, Finnország – felelte Pi –, indulok.

Kissy csapata ezalatt már úton volt a legközelebbi étterembe, hogy aztán nagy lakomát csapjanak sült krumpliból, halból és

salátából. Fél kettőre járt, mire ők is végeztek. Martin visszaballagott, hogy csatlakozzon az egyedül őrködő Angélique-hez, ők pedig kocsiba ugrottak és irány Finnország.

A shindy egy nyolcemeletes házban lakott. A déli kapu közelében Chantal őgyelgett, keleten Jennifer, északon Françoise. Most áthelyezték őket, Niala és Pi sétálgatott a déli oldalon, Vanessa és Nimby a keletin, Kissy és Françoise a nyugatin és Jennifer meg Chantal az északin.

– Uniform Yankee Papa Hotel? – kérdezte Françoise.

Kissy eltűnődött. Felröpíteni a helikoptert? Lenne éppen értelme… talán…

– Negatív – felelte Nimby. – Uniform Yankee Papa Hotel Uniform Bravo India Zulu, India Zulu.

Repül helikopter kell egerek egerek? Ja igen. Két egér kell a kezeléséhez.

– Két párból kiveszünk egy-egy egeret – felelte Niala közönséges francia nyelven.

– Az egyik Pif lesz, mert nála van Papa Hotel – mondta Nimby.

– A másik Törpilla – mondta Jennifer. – Uniform Romeo.

– Papa Hotel India Zulu Uniform Romeo Echo Tango Oscar Mike – javasolta Kissy, hogy menjenek messze a háztól –, India Whisky Uniform Alpha Charlie Delta.

Veszélyes lenne, ha a shindy meglátná őket.

– Oscar Kilo – felelte Vanessa.

Pár perc múlva a Discovery felszállt a házak fölé. Ők Françoise-zal egy lámpaoszlopnak támaszkodva nézték a telefonon, amint a gép a nyolcemeletes felé fordul, közeledik, de aztán elkanyarodik és ívet ír le a park fölött.

– Nem közelítem meg azonnal a célobjektumot – mondta Vanessa. – Papa Hotel nem láthatatlan, és hangja is van. India Whisky gyanakvó természetű, mindenkiről azt hiszi, őrá vadászik. Ebben az egyben hasonlít ránk. Ha meglátja Papa Hotelt mindenfelé csalinkázni, az elaltatja a gyanakvását.

– Hm – mondta Nimby. – Mondasz valamit, egérke. Kérek egy váltótársat az Echo Echo oldalra, utána kell néznem valaminek.

– Obelix Uniform Romeo – felelte Pi.

A Discovery éppen átkerült a ház keleti oldalára, és látta, amint a maxi megérkezik egy parkoló autó mellé, a mikró pedig jó húsz méterrel arrébb elindul anélkül, hogy ránézne. Vanessa követte kedvesét a magasból. A fiú gyors léptekkel visszament a két taxihoz, amiket a parkon és a következő háztömbön túl állítottak le, beszállt az egyikbe és elindult. A Discovery tovább követte, jó magasan, ahonnan a fél várost be lehetett látni, csak olyankor mozdult meg, amikor a taxi takarásba ért. Nimby végül bement egy házba.

– Mit találhatott ki? – tűnődött Françoise.

Vanessa közelebb szállt, s kiderült, hogy ott egy optikai bolt van. Nem hallották, hogy a fiú bárkivel beszélne odabent, nyilván kikapcsolta a mikrofonját. Öt perc múlva kijött, felnézett a Discoveryre és integetni kezdett. Vanessa kétszer megbillentette a gépet az oldalkormánnyal, visszaintegetett.

– Szállj le, egérke. A taxi motorházára, és állítsd le a rotorokat.

Vanessa megtette, Nimby pedig fölkapta a gépet. A következő percekben nem láttak semmit, ugrált a kép, többször el is takarta a kamerát, aztán elengedte.

– Mit látsz?

A képen házak voltak, de olyan homályosak, mintha a Discovery kamerája könnyben úszna.

– Szent merevlemez, mit műveltél, egérke?! Nem látok semmit! Nézd meg a telefonodon!

– Ja persze. Igen, elég homályos. Próbálj állítgatni a zoomon.

A kép csakhamar kiélesedett.

– No, tudsz így repülni, egérke?

– Így már tudok, persze.

– De vigyázz, azok a házak, amiket látsz, több száz méterre vannak innen. Azt a kiteregetett ruhát azon a balkonon nem is látom, és szerintem szabad szemmel te se látnád. Távcső van az orrocskádon, egérke.

Döbbent cincogások mindenfelől.

– Hogy kaptál te a legelső La Rochelle-i üzletben ekkorka távcsövet?

– Úgy gondoltam, ötven százalék, vagy kapok, vagy nem. Az is ötven százalék, hogy itt az utcán összefutsz Richelieu bíbo-

rossal. Vagy összefutsz, vagy nem. Csinálj egy próbát, egérke, szállj fel függőlegesen és nézz körül.

Őrült ugrálás kezdődött a képen, semmit se lehetett kivenni. Vanessa sivalkodott, hogy nem lát, aztán hirtelen lefékezte a gépet, és a kép kisimult. Bár most se volt olyan éles, mint rendesen.

– Hű, egérke. Ebben meg lehet makkanni. Végre látok.

– És jó messzire – mondta Nimby –, a legkisebb és legerősebb távcsövet kértem.

– Aha, csak nem merek megmozdulni, mert akkor nem látok. És ha van a városban egy sárkányrepülős macskaklub?!

– Majd megvédelek – mondta Nimby szeretettel. – Csukd be a szemed és húzd le a gépet.

– Negyven – mondta Jennifer –, harminc, húsz, tíz… öt… négy… három… két és fél… kettő… egyötven… egy… fél… negyven… harminc… húsz… tíz… engedd le. Jó. Leállhatsz.

– Levettem a szemüveget – közölte Vanessa, a telefonon pedig megint meglódult a kép.

– Jól van – felelte Nimby. – Kifizetem a távcsövet és visszaviszem a gépet. Igen, uram, ez egy helikopter.

Ez nyilván a taxisnak szólt. A választ nem hallották.

– Akarja tudni? Hát nem fogja.

De a távcső végül is nem vált be. Vanessa felszállt csukott szemmel, aztán amikor elérte a kellő magasságot, kinyitotta a szemét és megpróbált becélozni egy-egy ablakot. Képtelenség volt, úgy ugrált a kép. Amikor néha sikerült, akkor pedig nem lehetett megállapítani, hogy melyik ablakot látja, mert az az egy töltötte be az egész látóteret, és ha megpróbált átaraszolni a szomszéd ablakra, az egész kép megugrott.

Nimby is megpróbálta, aztán megállapították, hogy ez így nem megy.

– No mindegy, van egy helyes kis távcsövünk – mondta, leszerelte és zsebre vágta. – Azt hiszem, tudom, mi kell az ötletemhez, de az hosszabb fejlesztést igényel.

– Hahó, egérkék! – harsant a fülükbe. – Zsebike leszáll öt percben belül, hova tettétek repülőgépt énneki?

– Ott van már, nyugi – mosolygott Niala. – Egy piros Cessna, a jelzése hat-kettő-nyolc Yankee Delta.

– Aha! Delta Airlines, jenki gyártó vállalat. És mennyi csomókkal kell kigurulni futópályáról? Mennyi utazódási sebesség? És magasság? Merre van La Rohscheib? Milyen gombbal kell behúzjak futókerekeket? És kiereszt? Hol tartik repülőn ugróernyőt?

– Hagyd már abba! – jajgattak ide-oda gurultukban. – A géphez pilóta is van, zsebike, az tud mindent, ami kell!

– Ach so. Hacsak úgy nem…

Kissynek különösen nehezére esett visszanyerni uralmát a rekeszizma fölött. Tisztán látta maga előtt a zsebet, amint lerohan a nemzetközi járat lépcsőjén, végigszáguld a reptér betonján, beugrik egy Cessnába és vadul nyomkodni kezdi a gombokat, hogy felszálljon. Aztán váltott a kép, már fölöttük repült, robotpilótára állította a gépet, hogy visszamenjen magától, és már ugrott is, csapkodott a szélben a vörös lófarok, egyenesen Kissy mellett ért földet és azt mondta:

– A nevem Bond. Elke Bond.

Alig tudta végigmesélni a többieknek, amit elképzelt, Niala fojtott hangon jelentette:

– India Whisky!

Csend lett, a Jerry ugrásra készen állt.

– Echo Sierra. Alpha Tango Alpha Juliet Alpha Mike Alpha Kilo.

Szóval délnek tart, összegezte Kissy. Magas, szőke férfi, szemüveges, bajuszos. Ez csakugyan Vladek, Nino ilyennek írta le.

– Elfordul, Echo Echo irányba – mondta Niala, majd felcsattant: – Oscar Delta! Mustárszínű Citroën, az Echo Echo oldalon, látjátok, Papa Hotel?

– Jövök – mondta Nimby –, már látom is. Kövessétek a felszínen, én a levegőben.

Rohantak a taxikhoz. Nyolc egér két kocsiba ugrott, a harmadik sofőrre ráparancsoltak, hogy ott várjon.

– Délnek megy ezen a kanyarodó úton – mondta Nimby.

– Kihangosítunk mindkét kocsiban – mondta Niala –, útba tudod igazítani a sofőröket.

– Rendben. Délnek halad. Jobbról hosszú, fehér épület, négy vagy öt emelet magas. Már elég nagy az előnye, indulhattok.

– Indulunk – mondta Kissy, aki elöl ült a sofőr mellett, az ő kocsijukban az ő készüléke volt kihangosítva. – Követjük a célszemélyt.

– Az utcának vége van, balra fordul, irány kelet. Balról temető, az utca végén sárga erkélyes, négyemeletes ház. Jé, helikopter-leszállóhely van előtte… milyen kedvesek.

– Ne szállj le! – rikkantotta két kocsirakomány kisegér.

– Nem szállok le. Majd visszafelé. Délnek fordul, aztán nyilván keletre fog, nem kanyarodik vissza. Igen, balra indexel. Keletnek tart. Most mintha még mustárszínűbb lenne, mint korábban. Szerezzünk hozzá egy virsliszínűt és együk meg.

– Az előbb ebédeltél! – förmedt rá Kissy. – Repülj inkább, ne a kocsiját akard megenni!

– Nincs hova repülnöm, amíg el nem kanyarodik. Ez az utca nyílegyenes, száz kilométeren át belátom a vidéket.

De fél perc múlva a mustárszínű kocsi megállt az egyik sarkon, Vladek kiszállt és becsöngetett egy házba. Kijött egy pasas, üdvözölték egymást, bementek.

– Húzódjunk le, uram – mondta Kissy a sofőrnek. – Megállunk és várunk.

– Ugyan mire?

– Azt nem tudjuk.

Letáboroztak egy parkban, vagy háromszáz méterre Vladek kocsijától. Pi előrement, hogy megfigyelje, aztán a Discoveryt lehozták, és Nimbyék is elindultak a csapat után.

– Tényleg van pilóta repülőbele – újságolta Elke. – Vigyorogja szájáját óriási nagyra folyton.

– Mint mindenki a közeledben, zsebike – felelte Niala.

– India Whisky meg nehogy fogjátok, amíg én nem ott vagyok – intette őket a kislány. – Micsinál?

– Még mindig bent van.

– Másik pasi hátha nagy tititá tititi tátititá tá ti titátá India Whisky szintén.

Kissy vigyorgott. Schwein. Disznó.

– Nem valószínű – mondta Vanessa. – Nino leírása szerint az ürge nem barátságos a magához hasonlókkal. Naná, retteg a lebukástól. Még rengeteg ideje van a randiig, nyilván csak beugrott egy rokonhoz vagy baráthoz.

– Nino mesélt ugyan rólunk, már amennyit tudott – morfondírozott Kissy –, de nem lehetett nagyon hihető, meg régen is volt már. Mostanra biztonságban érzi magát a barátunk, hát keres valami elfoglaltságot.

– Meg játszótársat hozzá – bólintott Françoise sötéten. – Nimbytől csak egyetlen pofont kapott, de majd még úgyis találkozunk.

– Nem kell verni a gyereket – mondta Niala.

– Dehogynem – érvelt a zseb.

Nevettek. És remélték, hogy inkább Vladeket verhetik helyette.

De amikor Elke leszállt, Vladek még mindig vendégeskedett. Az egyik taxit elküldték a zsebért.

– Mondja neki, hogy Ali Baba és a negyvenöt rabló – hajolt be Kissy az ablakon.

– Negyven – helyesbített a taxis.

– Negyvenöt. Ezt mondja neki, különben nem fog beszállni a kocsijába.

A férfi megcsóválta a fejét és elhajtott.

– Hogy kicsodák?! – csattant a zseb hangja a telefonban.

– Ali Baba és a negyvenöt rabló – mondta a sofőr türelmesen. – A lelkemre kötötték, hogy ezt mondjam.

– Toborzotta biztosan új rabolókat Ali Baba, ötöt. Követtél autót nemrég az utcákon, mondjad?

– Igen, követtem.

– Milyen volt neki színűje?

– Mustárszínű. Egy mustárszínű Citroën.

– Jól felelted. De Sicherheit mindig első, ezért hátuli ülésre ülöm magamat. Nehogy bámuljad kislányka combokat vezetés helyett, és figyelési szünetban összedurranjad autót másik autóba bele, reccs! Aztán égjen egész utca mint Feuerwerk, és benne jómagam sütve, semennyi krumplival! Mehetünk!

Kissynek már fájt az oldala, de tudta, hogy amint Elke látótávolságba kerül Françoise-zal, megvadul mind a kettő, és D’Artagnan meg a barátai nem tettek akkora kárt La Rochelle-ben, mint ezek fognak.

A taxi mintha még mozgott volna, amikor a zseb kiugrott belőle és rohanni kezdett feléjük. Vanessa nyakába ugrott, aztán sorban a többieket ölelgette a szokásos szenvedélyével.

– Szóval eljötte idő. Megfogjuk Vladekt. És hátha másik pofát is, mint régi szép idők Strasbourg benne, egyet vadász, kettőt kap.

– Régi? – nevetett Kissy. – Ez két hónapja volt, egérke.

– Már olyan sok régen? No, indulunk?

– Hová?

– Shindyekhez!

– Szó sincs róla, pontosan tudod, hogy kell bizonyíték is. Illetve először kell a bűntett, csak aztán jöhet a bizonyíték.

– Mondjuk a bűntett végül is már megvolt – mondta Niala. – Elég sokat dumált a gyerekkel a szexről, egy csomó mindent elmondott neki a tapasztalt nagyfiú szerepében, ez már megrontás.

– Hogyan csináljuk randit? Pofa ismeri Laure-ot fényképről, nem mehet zsebike. Laure meg aligha fog.

– Lehet, hogy rá tudjuk őket beszélni – szólalt meg Angélique. – Már túl vannak az első megrázkódtatáson.

– Ha mégse, akkor majd megy zsebike – mondta Niala. – Laure barátnője lesz, akit mondjuk előreküldött maga helyett, fölmérni a srácot, efféle. Robur is egy felnőtt férfit küld maga helyett.

– Azért megpróbálunk elrabolít vele zsebet, jó?

– Nem annyira.

– De tér közepén, emberek mászkál és beszélget, egyszer csak odasétál zsebike magas szőke pasihoz felemás cipőben és kiüti fejét két füléje közül, hát milyen dolog az már, mit fogják La Rohscheibniek gondolni zsebikéről? Külföldön mindenki kicsit képviselője Vaterlandjának, én is itt képét viselem Németországénak, és hisznek minket udvariastalan, erőszakos, bárha csinos és szexi. Nem jó! Vladeknek el kelletik rabolni zsebikét, mint Sylvie csinálta, csak most majd zsebike fog rábeszélje őtet, mert barátnője Laure-nak, és ha neki megtetszik srác, akkor majd hármasban. De hát ugye nem srác fog jönni, mert ő meg felnőtt haverjét küldte, ezért először el kell menni srácért, autóvel, tényleg olyan mustárszínűs, mint képen? Beülünk autóbele, Vladek elviszi zsebet, biztos van neki valami

klassz gyerekrongáló rejtőhelye, és amikor leveszi ruhájait, leesik vele szőke fejéje is, mert megkapja akkora irdalatlan nagy pofontot!…

Itt a kislánynak szerencsére, órák óta először, levegőt kellett vennie.

– Hagyd már abba – könyörgött Niala –, jaj, az oldalam. Jól van, körülbelül így fogjuk csinálni.

– Az nem lehet – hökkent meg a zseb.

– Mi nem lehet?

– Mindig úgy lenni szokott, zsebikék mondják hiperszuper remek ötletekt, aztán nagy egerek letorkozzák kicsi zsebikéket, hogy az csacsiságos. Most mi lelte tégedet, hogy egyetérted kis lökött Elkével mámeg?!

A nagy egerek egymásra néztek és csak nevettek.

Laure nemigen tudta eldönteni, hogy akar-e részt venni Vladek lefülelésében, de nem is volt jelentősége, a szülei hallani sem akartak róla. A Jerry pedig nem erőltette. Angélique és Martin továbbra is őrségben maradt a családnál, nem kérték, hogy váltsák le őket, már jól összebarátkoztak Duvoisinékkel. A csapat pedig a parkban várakozott, a taxisokkal együtt, akiket végül beavattak az ügybe, miután kikérdezték őket és meggyőződtek róla, hogy nem ismerik a mustárszínű kocsi tulajdonosát. A kocsinál őrködő egeret időnként leváltották, néhányszor csak a Discovery figyelte az autót tisztes távolból.

– Ha nem hat órát beszélsz meg a shindyvel, egérke – mondta Françoise egy ízben Nimbynek –, már rég a levágott füleit rágcsálhatnánk.

– Honnan tudhattam volna, hogy az egerem kibéreli a Concorde-ot, egérke?

– Hm… onnan, hogy ismered?

– Ezt az egyet még én se tudtam róla – vigyorgott Nimby büszkén, s Kissy sejtette, hogy olyasmik járnak a fejében, amiket viszont tud Vanessáról: amiket rajta kívül nem tudhat senki. Efféléből pedig lehet bőven, teremtett egér nem emlékszik már olyan időre, amikor ezek ketten egy városban, de külön ágyban aludtak volna.

Háromtól ötig nem történt semmi, a shindy a barátjával beszélgetett, a mustárszínű kocsi kint várta a virslit. Ötkor Niala az órájára nézett és azt mondta:

– Jól van, egérkék, ideje megmozdulnunk, mindenképpen nekünk kell előbb a helyszínre érni. Kell egy előőrs és egy utóvéd.

– Az utóvédben legyen Mézescsupor – mondta Kissy. – Neki egyáltalán nem kell a shindy előtt odaérnie, sőt, hadd várakozzon csak az emberünk.

– Françoise lesz Mézescsupor – közölte Elke –, vörös hajájú zsebike megy előcsapatba.

– Az legyen a nagyobb – mondta Nimby. – Vladek követésére nem kell sok egér, igazából elég a Discovery.

– És ha kimegy a városból? – kérdezte Jennifer.

– Egy óra múlva randija van, ha most elmegy, akkor nem ő a mi emberünk.

Az előőrs végül hét egér lett, csak Csuprot és Pit hagyták a parkban, minden eshetőségre. A Discoveryt is hozták, a tér jóval közelebb van három kilométernél, onnan majd visszarepül. Két taxival jöttek, az egyik rögtön visszamegy majd a parkba.

A találkahely a város főtere volt. Kis, kövezett terecske, három oldalról házak, a negyedik oldalon utca. Az egyik ház tövében étterem kerthelyisége, ernyővel fedett asztalkákkal. A tér közepén szobor. Itt fognak találkozni. Robur azt mondta még az igazi Laure-nak, hogy néha nehéz fölismerni valakit, akinek csak fényképről ismerjük az arcát, ezért legyen ismertetőjel is. Laure azt mondta, hogy virágot tűz a hajába. Annak a dinnye lánynak meg se fordult a fejében, hogy Roburtól is kérjen ismertetőjelet. Mindenesetre Mézescsupor számára kapóra jön a dolog, lesz virág a hajában.

Nem fogják álcázni magukat, ezt is eldöntötték. Vladek túl messze él az egérlakta helyektől, soha nem fogja viszontlátni és felismerni őket. A zsebnek úgyse lehet álarca, ha egyszer randira jött, hát nekik se lesz.

Földerítették a helyszínt, búvóhelyeket, egérutakat. Az egyik emeleti ablakpárkányon fölfedeztek egy alvó kismacskát, gondosan megjegyezték a helyét, méretét, hogy cirmos, jóllakottnak tűnik és nincs fegyvere. Megfigyelték az étterem alkalmazottait és vendégeit. Készültek az összecsapásra, ami nem is

fog bekövetkezni. Hiszen azt tervezik, hogy Csupor megismerkedik Vladekkel, beülnek a kocsiba és elmennek innen. Ha Vladek idejön, akkor Angélique-ék elhagyják az őrhelyüket és a shindyhez mennek, ők előbb lesznek ott. A lépcsőházban keresnek búvóhelyet és várni fognak rájuk. Françoise kijelentette, hogy ha a pasas még el akar menni Duvoisinékhez, amikor ő már ott ül a kocsijában, akkor nincs ízlése és külön verést kap ezért.

– Készen vagyunk – állt meg Vanessa csípőre tett kézzel a tér közepén, öt óra húszkor. – Válasszuk ki az őrhelyeinket. Legyen két egér a kerthelyiség két átellenes végében.

– Egy pedig a butikban – mutatott Nimby az utca túloldalára, ahol kis divatáruüzlet működött. – Oda már a leggyanakvóbb shindy se néz.

– Egy vagy kettő ott fent – mutatott Jennifer a tér keleti oldalát lezáró nagy épületre. Az a polgármesteri hivatal, és olyan, mint egy középkori vár. Mivelhogy az. A barbakánja egy emelettel magasodik a tér fölé.

– Nem biztos, hogy ez jó ötlet – nézett föl Niala. – Ha Vladek rámoccan Csuporra, igyekeznünk kell, és onnan hosszadalmas lesz lejönni.

– Nem baj – mondta Kissy. – A csapat többi része követi Csuporékat, két taxira lesz szükségük a létszám és a biztonság miatt is, a várbeli páros pedig a harmadikkal jön utánuk.

– A harmadik Martinéké – mondta Chantal.

– Kell még egy kocsi – döntötte el Kissy, és a taxisukra nézett, aki szintén ott állt velük.

– Hívjak egy negyedik taxit? – kérdezte meglepve.

– Igen – mondta Elke. – Hívjadsz.

A sofőr végignézett az arcokon.

– Bocs, de… ki köztetek a vezető?

– Senki – felelték kórusban.

– Demokratikus szervezet vagyunk – tette hozzá Vanessa –, nincs szükségünk vezetőre. Hívja csak azt a kocsit, de olyan jöjjön, aki hosszabban is ráér, ha kell. Fogalmunk sincs, meddig fog tartani ez a történet. Rendben, ki lesz a várban?

– Zsebike – jelentkezett a kislány feltartott kézzel. – Nekem rövidebbek lábjaim, ettől mozgathatók gyorsan, és ha indul

mustárautó, pillanat és lerohanom térre magamat. És Nimby legyen itt a szoborodás alatt.
– Minek? – kérdezte az.
– Mert másik két fiúk máshol vannak. Te vársz valakire szobornak tőben, pár lépés Csuportól. Te leszesz első védelmes vonal, ha Vladek elborulja fejét szexi zsebegértől és ráugor itt a tér közepén.
– Azt hátha mégse – dünnyögte Niala.
– Jó – mosolygott Nimby –, itt leszek.
Kissy és Jennifer lesz a kerthelyiség egy-egy asztalánál, előre kikészítenek pénzt, hogy egy pillanat alatt távozhassanak. Chantal és Niala vezeti a Discoveryt, a pilóta nem tud rohanni a szemüveggel az arcán, ezért ők eleve bent ülnek majd az egyik taxiban. Vanessa pedig a butikban lesz, de vásárolni aligha fog, inkább laposra nyomja az orrocskáját a kirakatüvegen.
– Csupor telefonját le kell némítani – mondta Kissy.
– Meglesz – felelte Françoise.
– Jól van, egérkék – mondta Niala –, felkészültünk. Jöhet az a shindy.

Amíg ők körülnéztek a főtéren, a Discoverynek nem volt pilótája, a gép a parkban várakozott egy padon; Françoise ült mellette, Pi pedig Vladek kocsiját figyelte. Fél hatkor Chantal beült a taxiba Nialával és felszállt, átvette a megfigyelést. És öt perccel később Chantal mozgást látott a kapuban.
– Látom India Whiskyt. A barátjától búcsúzkodik.
– Távolság? – kérdezte Vanessa.
– Kétszázötven. Jól látok mindent. A kocsinál állnak.
– Csupor, induljatok!
– Jövünk – felelte Pi. – Uram, indulunk a főtérre!
Vladek nem sietett, negyvenkettő volt, amikor elköszönt a barátjától és kinyitotta a kocsiját. Françoise két perccel később lépett be a butikba.
– Csupor a butikban.
– Pi a taxiknál, én leszek itt az összekötő.
– Mustár úton van – közölte Chantal –, de nem tudom, hogy milyen messze, nem igazodom el a városban.
– A sofőrünk szerint öt perc alatt itt lehet – felelte Françoise.

– Tartsuk meg ezt a Mustár fedőnevet – kérte Kissy. – A nickje nem jó, azt ő is ismeri, és Ninóhoz köti, őhozzá meg minket. Ne használjuk.

Ő is a helyén volt már, egy kólával meg egy sebtiben vett füzetes krimivel ült egy asztalnál a tér utca felőli sarkán, és felkészült, hogy elmélyülten olvasson, ha kell, bár egyetlen betűt se fog látni a szövegből.

– Tom és Maci Laci úton Mustárhoz – jelentkezett Angélique.

– Látom a városházát – szólalt meg Niala. – Mustár két percen belül itt lesz. Már látom a taxijainkat is. Obelix, téged is látlak, figyeld a kék kisbuszt, amögött jön. Húzódj fedezékbe!

– Rendben – mondta Pi.

– Figyelem – szólalt meg Vanessa –, most már biztos, hogy Mustár a páciensünk. Ez nem gyakorlat, emberek! Shindyt fogunk!

– Tedd hozzá, hogy *A házibuli*t ki rendezte – mondta Françoise.

– Sophie Marceau! – zúgta a Jerry Alapítvány.

– Most halad el a tér mellett – szólt Niala, és a lelkes cincogás elhallgatott a fülhallgatókban, mindenki a közvetítést hallgatta. Kissy a regénye fölött kukucskálva figyelte a mustárszínű kocsit, amint elhalad mellette; egy üvegfal volt köztük, a járda meg egy félsávnyi bicikliparkoló. – A vár oldalában találni fog parkolót. Lassít. Megáll. Kiszáll. Indul a tér felé.

Kissy elővette a tárcáját, kivett három eurót és letette az asztalra. A tér sarkát figyelte a füzet fölött, közben észlelte, hogy a Discovery leereszkedik egy háztetőre, éppen a shindy háta mögött. Vladek, azaz Mustár éppen kilépett egy elhaladó autó mögül és beért a térre. Körülnézett.

– Jerry figyeli Mustárt – közölte Kissy a füzetes regénnyel. – A téren van, a parkoló motorokat nézegeti. Meg az embereket.

– Maja is figyeli Mustárt – susogta Elke.

– Pif is.

– Törpilla felől takarásban van.

– Láthatod még eleget – mondta Pif. – Ne felejtsétek el az asztalra tenni a pénzt.

– Már megvan. Most látom Mustárt, eszerint a szobor takarta. Közeledik a szoborhoz.

– Leül szoborodásnak aljára – jelentette Maja.

– Egy perc múlva hat – mondta Mézescsupor. – Indulhatok?

– A lány késhet nyugodtan – felelte Tom. – Egyébként nekünk még kell egy kis idő, hogy macskamentes megfigyelőhelyet találjunk Mustár házában.

– A mustárosflakonban – jegyezte meg Pif.

– Öt percet várhatunk nyugodtan – közölte Hercules.

– Hat óra öt perc – mondta Pif. – Maci Laci, mi a helyzet?

– Bent vagyunk a flakonban, minden tele remek, macskamentes helyekkel, tőlünk mehet.

– Asterix?

– Oscar Kilo – felelte Nimby, aki a téren ácsorgott, vagy tíz méterre Mustár háta mögött.

– Rendben. Virág a hajadban… telefon elnémítva… fegyverek… mehetsz. Figyelem, Mézescsupor indul!

Jerry nem figyelte Csuprot, amint kijön a butikból, átvág az úton és besétál a térre. Mustárt figyelte, arra volt kíváncsi, észreveszi-e Csuprot és hogyan reagál rá.

Észrevette. Már Jerry is jól látta Csuprot Mustártól pár méterre, amikor Mustár jó fél percig tanulmányozta Csupor alakját. Csak ezután szúrt neki szemet a virág Csupor hajában.

– Baj van – szólalt meg Törpilla hirtelen. – Gyanakszik. A homlokát ráncolja, nyilván mert másik lányt lát. Körülnéz.

Csupor többedszerre fordult körbe, most alig öt méterre lehetett Mustártól. Jerry jól látta, amint közömbös pillantása átsiklik Mustáron, de persze semmi sem kerülhette el a figyelmét. Elővette a telefonját és valamit matatott rajta. Egy pillanat múlva hangosan megszólalt:

– Laure? Figyelj, tuti, hogy ide beszélted meg a sráccal? Az egész téren senki sincs, aki hasonlítana rá.

– Ez nagyon jó, Csuporka – susogta Pif –, Mustár Uniform Alpha Charlie Delta. Folytasd!

Aha, figyel veszély, vagyis gyanakszik.

– Értem én – mondta Csupor hangosan –, de vagy az idő, vagy a hely nem jó. Figyelj, Laure, várok még pár percet, de aztán elmegyek. Ha ez a te Roburod nem tolja ide a képét… Oké, szia!

Kinyomta a telefont, azaz nyilván csak a hangot vette le, és eltette megint. Körülnézett, sokadszor.

– Mustár figyel – mondta Törpilla. – Nézi, tiszta-e a levegő. Fölkel.

Mustár közelebb somfordált Mézescsuporhoz, megint körülnézett. Fölöslegesen, gondolta Kissy. A legközelebbi egér Asterix, ő is legalább tizenöt méterre van, háttal, a szobor túloldalán. Rajta kívül csak Maja van abban az irányban, de innen nem látni, pedig biztos ott leselkedik a fal tetején. A szeme nem segít Mustáron, ha meg akarja tudni, vadásznak-e rá. Inkább a józan eszét kellene használnia helyette.

– Kislány! – szólította meg Mustár a kisegeret, de meg kellett ismételnie, mert Csupor minden idegszálával koncentrált, hogy ne figyeljen rá. Nem kell olyan gyorsan reagálni. Kissy elégedetten bólintott a kóláspoharának. Sziporka igazi profi.

– Nekem szól? – pillantott hátra Csupor, de körbe is nézett, hogy van-e más kislány a közelben.

– Igen. Jól hallottam az imént, hogy Roburt keresed?

– Aha… ismeri? Hol van?

– Igazából mi Laure-t vártuk.

– Hát, tudja, bácsi, én jöttem helyette.

Informatív, gondolta Kissy.

– Én meg Robur helyett jöttem – nevetgélt Mustár kényszeredetten. – Mondd… Laure elmondta neked, miért van itt találkozója Roburral?

– Aha, elmondott mindent. És Robur magának?

– Ő is nekem, és én felajánlottam a lakásomat. Kicsit messzebb van, ezért kocsival kellett jönni, úgyhogy én jöttem, ő pedig kicsinosítja a lakást. A hölgyvendég tiszteletére. Laure később jön?

– Á, leköti a család, még legalább egy óra hosszat. Igazából azért jöttem, hogy megnézzem Roburt és megbeszéljem vele, hogy jöhetnék-e én is. Laure elmesélt mindent részletesen, és nekem is tetszik, szóval hátha bevennének a buliba.

Kissy sajnálta, hogy Mustár most háttal áll neki, de amikor otthon megnézte Maja felvételén a pasas arcát, bólintott. Pontosan ilyennek képzelte az arckifejezését.

– Szerintem tetszeni fogsz neki, biztos nem lesz kifogása.

– Oké, és mit csináljunk, amíg Laure elszabadul otthonról?

– Mondjuk – tűnődött Mustár olyan ráérősen, mint aki nem is várja évek óta, hogy elmondhassa ezt a mondatot – gyere el hozzám, ismerkedj meg Roburral, beszéljétek meg. Akár el is kezdhetitek, aztán én majd visszajövök Laure-ért.

– Rendicsek – bólintott Mézescsupor. – Mehetünk.

Elindultak. Néhány méter után elhaladtak egy szemüveges turistafiú mellett, aki érdeklődve fotózta a várat a telefonjával, őrájuk oda se hederített. Csak akkor szólalt meg, amikor azok ketten már a tér szélén várták az elhaladó kocsikat:

– India Zulu Uniform Romeo!

Jerry fölkelt, elrakta a füzetes regényt, kiitta a maradék korty kóláját és ráérősen elindult a kastély felé. Ahogy átvágott a téren, találkozott Asterixszel, aki már a taxik felé tartott.

Csupor és Mustár előtt végre szűnt az autóforgalom, átmentek az utcán és a kocsi felé tartottak. Jerry valamivel mögöttük ment, de más szögben kelt át az úttesten, a butik felé tartott. Mustár kétszer is hátrafordult, őt is megnézte, de ő nyugodtan ment tovább és benyitott a butikba.

– Jé, mustárszínű kocsi – mondta Csupor öt másodperccel később, Jerry még csak egyetlen pillantást tudott váltani Piffel.

– Tetszik?

– Aha, jópofa. Hova üljek?

– Ide előre, mellém.

Csapódott a kocsiajtó, Jerry föltépte a butik ajtaját és rohantak mindketten a taxikhoz. Törpillát már látták előttük futni, a sarkon majdnem összeütköztek Obelixszel, aki kinyitotta előttük az egyik kocsi ajtaját, ő pedig futott a másikhoz.

– Asterix, hol vagy? – kérdezte Pif.

– Menjetek, én bevárom Maját!

– Rendben, indulás, taposson bele!

– Indulás! – vezényelte Obelix a másik kocsiban.

– Papa Hotel jól látja Mustárt – szólalt meg Tintin a másik kocsiban. – Délnek tart.

– Kerülni fog – mondta a taxisuk. – A rue Réaumurön jön majd vissza.

– Ha maga mondja!

– Mit művelsz, egérke?! – hallották ekkor Maci Laci fojtott, indulatos hangját.

– Nyugi – felelte Tom. – Mindjárt kész.

– Mit műveltek ti ott? – kérdezte Pif.
– India Mike Charlie Tango!
– Mustárhoz? – döbbent meg Obelix.
– Csak megvédem a Discoveryt – felelte Tom.
– Ugyan mitől?! – csattant föl Pif.
– Ha Mustár bezárja Csuprot a lakásba és fejbe üti, akkor csak a Discoveryvel az ablakon keresztül…
Elhallgatott, mert megszólalt Mustár.
– Pár perc és otthon vagyunk. Klassz bulit csapunk, meglátod.
– A bácsi is velünk bulizik?
– Á, ne mondd, hogy bácsi. Vincent vagyok.
– Én pedig Marie – felelte Csupor, aki pontosan tudta Ninótól, hogy a pasast Henri Griffonnak hívják.
– Hány éves vagy?
– Tizenkettő.
– Egy sarkon áll, dél felé fog fordulni – jelezte Hercules.
– T alakú kereszteződés, igaz? – kérdezte Jerryék sofőrje. – Nyugat felé nincsen utca. Keletről érkezik.
– Így van, uram.
– Csináltál már ilyet? – kérdezte Mustár.
– Mit?
– Hát amire most készültök Roburral.
– Nem, dehogyis. Szóval te is velünk leszel, Vincent?
– Baj lenne?
– Nem baj, csak meglep. Felnőttre nem számítottam.
– Pedig a felnőttek is csinálják ám – nevetett Mustár.
– Indít, befordul – közvetítette Tintin.
– Azt tudom, csak sose gondoltam, hogy gyerekekkel is – hazudta Csupor folyékonyan.
– Ez egy szabad ország, nem igaz? Mindenki azzal bújik ágyba, akivel akar.
– Tényleg – felelte Csupor. – Erre nem gondoltam.
– Akkor nem bánod, ha csatlakozom én is?
– Nem, egyáltalán nem – Csupor hangján hallatszott, hogy mosolyog. Alighanem már a vádiratra gondol.
– Nyugat felé kanyarodik.
– Most fog átmenni a folyón – mondta Tintinék taxisa. – Kövessük?

– Még szép!
– Vagy inkább előzzük meg? Elvégre tudjuk, hová tart.
– Nem lehetünk benne teljesen biztosak – felelte Hercules. – Azt mondja, hogy hazaviszi, de lehet neki egy búvóhelye máshol. Kövessük csak. Ez a pár száz méter éppen jó lesz.
– Rendben.
– A felnőttek ugyanúgy csinálják a gyerekekkel – érdeklődött Mézescsupor –, mint egymással?
Jerry vigyorgott. Most kiszedi belőle, hogy hozzányúlt-e már más gyerekhez. Ninónak azt mondta, hogy nem, de mikor volt már az…
– Gyakorlatilag igen.
– Az mit jelent, hogy gyakorlatilag?
– Hát mivel te kisebb vagy, óvatosabbnak kell lenni. De ne aggódj, vigyázni fogok.
Még jó, hogy nem aggódik, gondolta Jerry. Tíz fegyveres kisegér őrzi.
– Hé, és te tudod, hogy hogyan kell óvatosabbnak lenni?
– Persze, nincs mitől tartanod. Nem először csinálom.
– Mármint gyerekkel?
– Úgy van. Egész csomó gyerekkel csináltam már, akkorákkal, mint te, sőt kisebbekkel is.
Hát ez nem jött be. Meg akarja nyugtatni a kislányt, azért kérkedik a nagy tapasztalatával, csakhogy őnekik még nagyobb a tapasztalatuk és átlátnak a szitán. Mindenesetre az igazság így nem derül ki.
– Mekkorákkal?
– Kilencévesek is voltak köztük.
– Ó, azok tényleg kicsik. És mit szóltak?
– Nagyon jól érezték magukat.
– Jobbra indexel, északnak – jelezte Tintin.
– A sarkon van egy vörös árnyékoló ponyva – mondta Jerryék taxisa.
– Szerintem barna.
– Lehet barna is. Az utcában, ahova befordul, fasor van mindkét oldalon.
– Igen, alattam minden zöld.
– Helyes. Ott a harmadik sarkon fog balra fordulni, egy széles utcára, és az viszi át a vasúti felüljáró alatt.

Így is történt, Mustár mindenben követte a taxisok által mondott irányt, mintha csak ők irányítanák. Az utolsó szakaszon már lehagyták a pasast, világos volt, hogy hazafelé tart. Egy idő után már nyíltabban beszélt a szexről, hallhatóan tetszett neki, hogy egy gyerekkel beszélhet róla. Most ez lesz az utolsó öröme elég sokáig.

– A háztól kicsit távolabb állunk meg – rendelkezett Pif –, nehogy észrevegyen! Asterix, mi a helyzet?

– Jövünk mögöttetek, két percen belül ott vagyunk – jött a válasz.

– Itt jó lesz, fék! – csattant föl Pif. Szerencsére a sofőrök gondolkodtak is, ha már a kislánynak nem sikerült, és előbb a hátsó kocsi fékezett.

Kiugráltak és futásnak eredtek a ház felé. Tintin és Hercules persze ott maradt, ők repültek.

– Érkezésig egy perc – közölte Hercules, a Jerry Alapítvány négy kisegere pedig macskamenekülési sebességgel tűnt el a házban. Törpilla hívta a liftet, Obelix pedig szólt, hogy bent vannak.

– Mi is – felelte Tom. – A hálószobában bújtam el, Maci Laci a bejárat közelében.

– Most fordulnak a parkolóba – jelezte Tintin, amikor mögöttük becsukódott a liftajtó.

A hetedikre mentek föl, aztán Obelix és Törpilla lerobogott két emeletet a lépcsőn. Pif és Jerry maradt.

– Kiszálltak – szólt Hercules. – A ház felé tartanak.

– Mi is itt vagyunk – mondta Asterix. – Ha bemennek, hozzátok le Papa Hotelt és gyerünk mindannyian a mustárosflakonba.

– Negatív – szisszent föl Pif. – Asterix, utánuk! Nem mehetnek kettesben a liftben! És rádiócsend!

– Itt laksz? – kérdezte Csupor fölöslegesen, de nyilván figyelmeztetni akarta őket, hogy megérkeztek. Ha jól végzik a dolgukat, akkor nemcsak Mustár nem látott sehol se helikoptert, se egeret, de Csupor sem.

– Aha, gyere – mondta Mustár.

– Ne csukja be, uram! – hallották Asterix hangját. – Köszönöm. Jó napot. Szia, kislány.

– Helló! – mondta Csupor vidáman.
Mustár morgott valamit, és pár pillanat múlva lehívták a liftet.
Hallatszott, ahogy feljön a lift, Asterix nyilván a hetediket vagy a nyolcadikat nyomta meg, hogy végig velük legyen, tehát amikor megállt, akkor ők szálltak ki. A lépcsőnél hallgatózó Pif és Jerry még azt is hallotta, ahogy egy emelettel lejjebb Mustár elfordítja a zárban a kulcsot.
– Gyere be – mondta barátságosan.
– Szép lakás – állapította meg Csupor, és hallatszott, ahogy a kulcs megint megfordul a zárban. Pif és Jerry halkan megindult a lépcsőn. Egy pillanat múlva megállt a lift a hetediken, és Asterix is csatlakozott hozzájuk. – Hahó, Robur!
Kis csend. A fentről jövő egerek a hatodikon találkoztak a lentről jövőkkel, már Maja is ott volt, kicsit fújtatott, hiszen gyalog kellett felrohannia. De vigyorgott.
– Úgy látszik, leszaladt valamiért – mondta Mustár. – Addig kezdjük el, jó?
– Jó! Mivel kezdjük?
– Gyere, gyere a hálószobába.
– Klassz hálószoba – közvetítette Csupor a helyzetüket –, de Robur igazán rendbe tehette volna az ágyat, nem?
Halkan fordult a zárban a kulcs, az ajtó kinyílt és megjelent Maci Laci nevető arca.
– Majd megmondjuk neki. Vetkőzz le gyorsan!
Nyolc egér sétált be a lakásba olyan csendesen, mintha sajtot lopni jöttek volna.
– Á, nem lehet – mondta Mézescsupor. – A szüleim agyoncsapnának, ha megtudnák, hogy bármit levettem magamról a jelenlétedben.
– Nem kell megtudniuk. A mi titkunk marad.
– De nem érted?! Mindent meg fognak tudni!
– Igaza van – szólalt meg hirtelen Tom bent a szobában.
Artikulálatlan, zavart kiáltások. Obelix föltépte az ajtót, ami mögött ott állt a félmeztelen Mustár, láthatóan ugyanezt akarta, de megijesztette, hogy van ott valaki. Obelix tempóvesztés nélkül orrba vágta. A shindy felnyögött és az arcához kapva megfordult, Mézescsupor pedig megpördült és a hasába rúgott. Mustár nekitántorodott egy könyvespolcnak.

Az egerek betódultak a szobába. Maja habozás nélkül odalépett a shindyhez, megragadta mindkét lábát és kirántotta alóla. A pasas fenékre ült a padlón, alaposan beverve a fejét a polcokba.

– Elnézést – mondta a zseb kedvesen –, de túl magas pasit fölnézni fáraszti nyakamt.

Néhány pillanatig senki nem nyúlt Mustárhoz, Csuprot ölelgették és körülnéztek a szobában. Kétszemélyes, bevetetlen franciaágy. Szekrények mindenfelől. A túlsó sarokban nagy dobozok feltornyozva, azok mögül lépett ki Tom és vigyorgott rájuk.

Aztán Pif leguggolt a pasas mellé.

– Akkor most mesélj azokról a gyerekekről, akikkel már csináltad.

– Kik maguk? – nyögte a shindy.

– Ne foglalkozz vele. A kérdésemre válaszolj, és életben maradsz. Hány gyerek volt? Nevek, dátumok, események. És ne merj hazudni.

A shindy hallgatott.

Pif elővette a kését, kipattintotta és a pasas orra alá nyomta.

– Henri Griffon – mondta jéghidegen. – Negyvenhét éves. Áruházi osztályvezető, élelmiszerosztály. Szeret sakkozni, kedveli az eperfagyit és a kislányokat. A fagyit hidegen, a kislányokat csupaszon. Körülbelül száznyolcvan centi magas, szőke, két füle van. Most még éppen kettő. Csináljatok néhány fotót, kapjon egy esélyt szegény plasztikai sebész. Bár azt nem tudom, hogy a tébé fizeti-e a helyreállító műtétet. Legfeljebb ronda maradsz, legalább elijednek tőled a gyerekek.

– Csak egy gyerek volt! – ordította Griffon kétségbeesetten.

– No, kezdünk előbbre jutni. A neve?

– Nem tudom! Egy kislány… nyolc-kilenc éves lehetett…

– Mit műveltél vele?!

– Fogdostam… az erdőszélen…

– Aztán?! – Pif megragadta a shindy egyik fülét.

– Le akartam teperni… de jött egy kocsi, megijedtem… elszaladtam… ennyi volt!

– Mikor történt ez?

– Egy hónapja.

Pif becsukta a bicskát és eltette.

– Köszönd meg, hogy ilyen gyengéd voltam hozzád.

A pasas motyogott valamit. Pif a hajába markolt és nekicsapta a fejét a polcnak.

– Au!

– Ezt az erdőszéli kislányért. Hasalj a földre!

A shindy fölnézett.

– De…

Pif lekevert neki két borzalmas pofont.

– Ne merj ránk nézni még egyszer, és meg ne halljam azt a szót, hogy de. Le a földre!

Maci Laci hívta a rendőrséget, a két zsebegér pedig elégedetten helyet foglalt Vladek hátán.

Az őrmester hosszasan hümmögött és nagyon bizalmatlanul nézett, de nem lehetett leolvasni az arcáról, hogy ez a bizalmatlanság kinek szól. Mindannyiukra egyformán bizalmatlanul nézett. Végighallgatta Vladek elbeszélését és bólintott.

– Értem. Betörtek magához, megverték, leteperték a földre. Egy tucat vásott kamasz, ugye? – A shindy bólogatott. Az egerek a shindy ágyán, bútorokon üldögéltek, a lábukat lóbálták és nem szóltak semmit. – Ki is rabolták esetleg?

Vladek kinyitotta a száját, de Pif feltartotta két ujját.

– Nem szeretném hátráltatni a nyomozást, de ha azt mondod, hogy kizsebeltünk, akkor már csak holnap tudod befejezni a vallomástételt.

– Miért? – érdeklődött az őrmester.

– Mert vasárnap nem fog találni fogorvost – felelte a mikró barátságos mosollyal.

– Hallja ezt? – sápítozott a shindy.

– Ez udvariatlanság volt, Henri – pirított rá Csupor. – Az őrmester úr nagyon jól hall és az elméje is teljesen rendben.

– Szóval nem rabolták ki?

– Nem… nem tudok róla.

– Csak bejöttek, megverték, aztán kihívták a rendőrséget.

– Hát… én sem értem…

– Mit is csinált maga, mielőtt ezek a vásott kamaszok berontottak magához?

– Én… olvastam. – Vladek Maja felé mutatott, aki egy asztalkán ücsörgött. – Egy Dumas-kötetet… az ő háta mögött van.

– Mennyi ideig?
– Két-három órát biztosan.
– Tehát nem járt a főtéren és nem szedte föl ezt a kislányt.
– Dehogyis!
– Valahol máshol azért járt, ugye?
– Őrmester úr, egész nap ki se mozdultam a lakásból.
– Kölcsönadta valakinek a kocsiját?
– Én… nem, dehogy.
– Tehát csak egy autótolvaj lehetett, akit negyedórája láttam az avenue Coligny sarkán a maga kocsijában. Érdekes, hogy mennyire hasonlított magára, és hogy autókázás után milyen becsületesen visszahozta. Ja, és a tolvajok ketten voltak, a férfi mellett ott ült egy barna kislány rózsaszínű pólóban. Az első számú autótolvaj felszívódott, de a kislány megvan, feljött magához a cinkosaival és nekiverte a maga fejét a könyvespolcnak.
– Az én voltam – jelentkezett Pif.
– Én a hasába rúgtam – pontosította Sziporka.
– Legyen hát – egyezett bele az őrmester. – Szóval, Griffon úr, kiegészíti a feljelentését kocsilopással is?
A shindy habozott.
– Figyelmeztetlek – mondta Sziporka –, ha azt mered állítani, hogy velem együtt elloptad a saját autódat, akkor megúszhatod a börtönt. Diliházba kerülsz.

Az őrmester arra hajlott, hogy mindannyiukat bekísérje az őrsre, tisztázni a problémát. Vanessa azt mondta, ennek semmi akadálya, de kár lenne rendőri karrierjéért. Miért, kérdezte. A parancsnokok ritkán gondolnak az előléptetéseknél olyanokra, akiket kiröhögtek a kollégák. Márpedig ez lesz, ha lejátsszák a felvételt. Miről, kérdezte az őrmester. Mindenről, felelte Vanessa.
– Szóval a kislány be volt mikrofonozva? – tudakolta a rendőr, a shindy pedig egyre fehérebb lett.
– Az hagyján. De több kamera is vette, ahogy leszólítja a téren. És persze mi minden szavukat hallottuk, egész idő alatt. Mindent rögzítettünk. Van benne gyakorlatunk.
– Vallomást akarok tenni – szólalt meg Vladek.

– Ej, nem figyeltél – mondta Françoise rosszallóan. – Előbb az a rész jön, hogy „semmilyen kérdésre nem válaszolok az ügyvédem nélkül”. Ezt nem hagyhatod ki, annyira maffiózósan hangzik, naaa, légyszi, csak egyszer!

Még az őrmester is elmosolyodott. A shindy nem, ő oda se figyelt, csak állt ott magába roskadva.

– Rendben, Griffon úr, felvesszük a vallomását. Bejön velem az őrszobára?

A shindy bólintott.

– Az önökére is szükség lesz – nézett végig az őrmester az egerek sorain.

– A világért se hagynánk ki – nyugtatta meg Niala.

– Van valami járművük?

– Négy taxi vár minket odalent.

Az őrmester nagyot nézett.

– Jó nagy lesz a taxiszámlájuk.

– Jelentéktelen az útiköltségünkhöz képest.

– Miért, honnan jöttek?

– Messziről… majd később elmeséljük, őrmester úr.

A rendőr a shindyre nézett és bólintott.

– Akkor hát mehetünk, uram.

– Hogy jutott eszetekbe – fordult Kissy az egeréhez, amíg a liftre vártak –, hogy betörjetek a shindyhez?

– Tudod, egérke, mindig ki akartam próbálni, hogy föl tudok-e törni egy zárat. És mi mást tehettünk volna? Idekint várjunk, amíg Françoise leteríti a shindyt? És ha a pasi is tud verekedni? Akkor legfeljebb nekirepülhetünk a Discoveryvel az ablaknak, hogy megijesszük.

– És honnan tudtad, hogy kell zárat feltörni?

– Olvasgattam a neten. Szerintem el kellene sajátítanunk egypár betörőkészséget is.

– Kösz – mondta a telefonban Niala –, részemről inkább kihagynám.

– Igen? És ha Cindyék nem akkor jönnek a kulccsal, amikor épp rátaláltunk Gabrielle-re?

– Akkor kinyitják a rendőrök… igen, tudom, egérke, úgy is adódhatott volna, hogy nincsenek velünk rendőrök.

– Ez az. Tudod, hogy a munkánk alapja a maximális biztonságra törekvés. Ezért nem szállhatott be Mézescsupor kettesben a liftbe Mustárral. Szerintem a maximális biztonságnak az is része, hogy ha kell és nincs más megoldás, akkor ki tudunk nyitni egy ajtót.

Niala sóhajtott. Kissy is. Martin érveinek nehéz volt ellene mondani. Mindenki tudta, hogy bármikor találhatnak gyereket egy ajtó mögött, aminek nincs meg a kulcsa. Végül is azt az elrabolt kisfiút is kiszabadították, akit Vanni munkaadója rejtegetett. Akkor senki nem szólt, hogy nem kellene feltörni azt az ajtót. Meg az emeleti ablakot.

Bent az őrszobán Kissy azzal kezdte a vallomástételt, hogy kérdőre vonta az őrmestert.

– Árulja már el, hogy csinálta, hogy emlékezett Griffon kocsijára és hogy mikor és hol látta.

Az őrmester nevetett. Negyvenen innen járt, csak fél fejjel volt alacsonyabb Vladeknél.

– Mondhatnám, hogy rendőri rutin, de az az igazság, hogy véletlen volt. Én éppen szembejöttem vele, és amíg a lámpára vártunk, a többi kocsit nézegettem. A kislány kicsit emlékeztetett az unokahúgomra, ezért alaposabban megnéztem őt is meg a sofőrt is. Akkor hát kezdjük az adatokkal, legyenek szívesek az irataikat.

Az adatok felvétele közben egyre jobban csóválta a fejét, s végül megkérdezte:

– Ha maguk mind Párizs környékén vagy a földközi parton laknak… igen, meg Németországban – tette hozzá, mert Elke föltartotta ujjait –, hogy kerülnek La Rochelle-be?

– Mit Flugzeugrepülőgéppel – hadarta Elke. – Nagyon gyorsan kellett jösszeni megfogni shindyet.

– Kérem?…

Niala átvette a szót, beszámolt az alapítványról és a riasztásról, amit Laure gépéről kaptak, de a lány nevét nem mondta meg, bár az őrmester megkérdezte.

– Nincs rá szüksége, őrmester úr. A bűncselekmény sértettje Françoise, nem a másik kislány.

A rendőr hümmögött.

– Mondjuk. De a másik gyerek miatt is lehetnek vádpontok. Netes zaklatás, megrontás, effélék… a beszélgetés tartalmától függ.
– A család nem kíván szerepelni az ügyben – közölte Angélique. – Nem akarják látni Griffont a tárgyalóteremben és a lányuk nevét a periratokban.
– Félek, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű. Ha maguk ügyvédek lennének, azt mondanám, rendben, az ügyfelük titoktartást kért, majd a bíróság kibogozza az ügyet, ahogy tudja. De hát maguk ugyebár nem ügyvédek.
– Semmi gond, őrmester úr – mondta Niala, elővette a telefonját, kikeresett valamit és átnyújtotta.
– Ez mi?
– Az ügyvédünk adatai. Vele mindent meg tud beszélni.
Amikor kisétáltak az őrsről, a négy taxis unottan várakozott, mindegyik a kocsijának támaszkodva. Vanessa végignézett rajtuk és csípőre tette a kezét.
– Maguk meg miért nem ültek le kártyázni, amíg vártak?
A taxisok egymásra néztek.
– No mindegy. Indulunk haza. Irány a reptér, és közben számoljunk. Ha nem elég a pénzünk, útba kell ejtenünk egy bankautomatát.
Elég volt a pénzük, mert a D’Aubisson lányok mindig úgy mászkálnak, hogy egy köteg bankjegyet hordanak magukkal. Vanessa erszénye kiürült ugyan, de Nialáéval kipótolták. A bőséges borravalót megtoldották egy vidám egérvigyorral és mentek a gépükhöz. Vagyis jegyet venni a menetrendes járatra, a Gulfstream már messze jár. De aznap már nem indult gép Cannes-ba, csak Nizzába.
– Akkor adj Nizzába – mondta Vanessa a jegyelárusító lánynak, akit akkor látott először, de rögtön összetegeződtek –, Cannes fölött megállunk és a lentiek földobják a kocsinkat a fedélzetre. – A lány rábámult. – Nem, de jól hangzik! Hazamegyünk taxival és majd elhozatjuk a kocsit később. Légy szíves, igyekezz, én már éhes vagyok és nem ehettem a shindy füléből.
A lány nem merte megkérdezni, mi az a shindy.

Kissynek az volt a kedvenc része, amikor Vladek feljelentést akart tenni életveszélyes fenyegetésért, a kis szőke ellen, akinek a nevét persze nem tudta. Mert az azt mondta, hogy megöli, ha nem válaszol a kérdéseire.

– Hazudsz, Henri – felelte a kis szőke. – Nagyon csúnya dolog. Azt mondtam, válaszolj a kérdéseimre és életben maradsz. Egy árva szót sem szóltam az ellenkező eset kilátásairól, azt te gondoltad hozzá.

Vladek végül feladta. Pedig Elkét is fel akarta jelenteni a könyvespolcos dolog miatt, az őrmester figyelmeztette, hogy nincs sok értelme egy gyerekkel pereskedni.

– Nem lett volna rossz azért – mondta a zseb már a gépen –, hátha ítélik zsebegeret könnyű testi sértésre hat hónapig, és börtönben összes nagydarab gyilkoszosok mint édes kicsi állatkák ülik cellájukban, szelíd mosollyal arcájukon. Aztán jön börtönminiszter és kéri igazgatót bemutasja börtönpapnak, megköszönni szépen jólnevelt börtönrabakat, de jövik válasz: nem, nem, rabozott itt kicsi vörös hajú nordnémet egérlányka, az verte úgy meg börtönrabakat, hogy azótától se is nem merik magukat rossz gyerekek lenni, *és ez öt éve volt!* Ez az! Menjünk vissza, csináljuk meg! – Föl akart ugrani, de előrelátóan az ablakhoz ültették, Vanessa mellé, aki visszanyomta, bár már neki is a könnyei folytak. – Nyugi, egérke, nem akarom nimbuszcsövet nyomni Kapitännek fejébe, hogy fordulja hátra gépet. Csak megkérem, hogy szállja át engemet szembejövő másik gépre.

Angélique a gépről hívta Duvoisinéket, elmondta, hogy a pasast megfogták, már az őrszobán van. Laure hamarosan visszakapja a facebookos fiókját, a Roburral való beszélgetés nélkül persze, és kapnak emailben egy sor fényképet a pasasról, hogy felismerjék, ha összefutnak az utcán – amikor majd kiszabadul. És a továbbiakban a megbeszéltek szerint.

Kissy helyeslőn megbillegette füleit. Az alapítvány három szakaszban véd a shindyktől: a Cumulus a megelőzést szolgálja, a tizenegy harcias kisegér a támadás idején védelmezi a gyerekeket, a jótanácsok és hasznos információk pedig a későbbiekre szolgálnak. Vladeknek fogalma sincsen, hol lakik Laure, egyáltalán létezik-e, mert elejtettek előtte egy-két szót arról, hogy Laure kitalált személy. Bár nem biztos, hogy elhit-

te. A rendőrség még a nevet se tudja, hacsak nem Vladektől. De Duvoisinék fotókat kapnak róla, a nevét és a címét is megkapják. A többi shindynél erre nem volt szükség, de ez tudja kiválasztott áldozata nevét, és ugyanabban a kisvárosban élnek. És a Jerry fő elve a biztonság.

A csengő nagyszerű találmány, gondolta Kissy, amíg átbandukolt a nappalin. Ha az ember hallja, ajtót nyit. Ha nem hallja, nem nyit. Csakhogy ha kutya is van, és éjszakára elfelejtették becsukni a szobaajtót, akkor lehetetlen a csengőt nem hallani.

Suzy őrülten csapkodó farokkal loholt mellette, amíg kiment az előszobába és ránézett a képernyőre. Valaki volt rajta, de az arc felismeréséhez hosszan nyitva tartott szem kell, és Kissynek most nem volt ilyesmije. Inkább csak megnyomta a gombot, aztán kinyitotta az előszobaajtót.

– Françoise – lépett be Solange elképedve. – Mi történt? Beteg vagy?

Kissy pislogott néhányat, aztán sarkon fordult és elindult. Tudta, mire van szüksége és hol találja. Ha el nem alszik a konyháig…

– Hallod, amit beszélek? – tudakolta Suzy. Solange is jött mellette csapkodó farokkal.

– Ühüm – dünnyögte Kissy. Elérték a konyhát, a hűtőszekrényt is. Kinyitotta, kivett egy palackot, s amíg ivott, addig is csukva tarthatta még a szemét. – Mi van? – kérdezte, egy pillanatra leengedve a palackot. – Mit akarsz ilyenkor?

– Milyenkor? Délután egy óra van, madame Kifli küldött, hogy megkérdezzem, hova tűntél. Miért alszol fényes nappal, beteg vagy?

– Dehogyis – mormogta Kissy. Abbahagyta a vedelést, de a kólát mindenesetre a keze ügyében tartotta. – Reggel hétkor kerültünk ágyba. Ma egyetlen egér se ment iskolába.

– Hogyhogy, mi történt? Csak nem shindyt fogtatok az éjjel?

– Fogtunk… de az még nappal volt. Hagyj már, menj játszani.

Ez Suzynek szólt, aki lelkesen keringett Kissy lába körül, és pontosan értette a felszólítást és a kifelé mutató kézmozdulatot, de nem ment játszani.

– És éjjel mit csináltatok?

– Repültünk… a La Rochelle-i járatnak nyolc órába telt, hogy Nizzába érjen… mindjárt jövök.

– La Rochelle-ben voltatok shindyt fogni? – szólt utána Solange.

– Aha…

Mire visszatért a fürdőszobából, némileg visszanyerve rendes egérformáját, Solange-ot már serpenyővel a kezében találta, amit éppen leemelt a tűzhelyről. Kissy mozgatni kezdte gombszerű orrocskáját.

– Négy tojásból sütöttem, nem mertem többet használni. Majd ha Martin fölébred, csinálok neki külön.

Kissy összeráncolta a homlokát. Martin? Az a srác a nagy fülekkel? Egyszer csak rájött, mi nem stimmelt végig. Amikor Suzy berohant és a nyakába ugrott, hogy figyelmeztesse a csengőre, Martin nem kelt föl vele együtt. Nem is dörmögött semmit félálomban. Mert egyáltalán nem volt ott.

– Nincs itthon – állapította meg.

– Hát hol van?

– Aaaa… azt nem tudom.

– Mit kérsz a rántottához?… persze, gondolom, sajtot.

Kissy lezökkent az asztalhoz és két perc alatt fölfalta a reggelijét. Solange megtudakolta, hogy kér-e még, de nem kért.

– Elhozom a telefonomat és fölhívom az egeremet… aztán elmesélem a shindyügyet, ha akarod.

– Persze. Én meg beszólok a suliba, hogy életben találtalak, és megnyugtatom őket, hogy kémiaórára visszaérek.

Kissy visszament a szobájukba, elhúzta a sötétítőfüggönyt és nyúlt a telefonért, de ekkor meglátta Martint. A körtefa alatt állt és fölfelé nézett. Nem, nem nézett. Beszélt. Valakihez, aki fent volt a fán. Kissy ebben a pillanatban jött rá, ki az, akinek a hiányát egész idő alatt nem fedezte föl, bár ez végül is nem csoda, annyira magának való, annyira nem érdekli se az egerek, se a kisfülűek élete, hogy nemegyszer napok telnek el úgy, hogy csak evésnél találkoznak. Mert az ennivalót azért kegyesen elfogadja.

Most pedig ott ül a fán, vagy valószínűbb, hogy heverészik, és Kissy rá merte volna tenni egyheti sajtadagját, hogy egy csöppet sem érdekli, amit az egér magyaráz a fa tövében.

– Megvan? – nézett rá Solange, ahogy visszaért a konyhába.

Bólintott. – Igen, Macskával beszélget a kertben.
– Nem kellene… tudod… kimenni, megvédeni?
Kissy megcsóválta a fejét. – Ő a mi macskánk, eszébe se jut ilyesmi.
De aztán mégiscsak kimentek.
– Jó reggelt, egérke – csókolta meg Martin –, fölébredtél?
– Te mikor?
– Úgy félórája. Szia, Solange, hát te?
– Egérnézőbe jöttem – felelte Solange csípősen –, a suliban el nem tudtuk képzelni, mi baja lehet Franç… mármint persze Kissynek, hogy nem jött be. Mindenki azt találgatta, milyen jármű elé ugrott már megint, úgyhogy inkább idejöttem.
– Nem szoktam járművek elé ugrani – felelte Kissy. – Csak ha mózeskosár van a tetejükön.
– Akkor sem – Martin fölemelte az ujját. – A következő mózeskosárért majd én ugrom. A doki megmondta, hogy ilyet nem csinálhatsz még egyszer.
– Hát jó – mondta Kissy nagylelkűen –, ugorhatsz. De csak az autó elé. A cica szájába még te sem. Erről jut eszembe, ettél már?
– Még nem, téged vártalak.
Mivel Solange már úgyis kihagyta madame Kifli óráját, ráértek elmesélni a Vladek-történetet, s közben jókora pusztítást vittek véghez az éléskamrában. Solange velük főzőcskézett és evett, aztán visszaloholt a suliba.
– Azért azt a találkozót tényleg meg kellene tartanunk – mondta kifelé menet –, csak ő rengeteget dolgozik, még hétvégén is… de egyszer akkor is elhozom.
– Jó – cincogta Kissy lelkesen –, mikor megy nyugdíjba?

Csak Solange távozása után jutott eszébe, hogy bekapcsolja a telefonját. Fél perc múlva megjelent a képernyőn Vanessa.
– Hahó, egérkék, fölébredtetek?
– Föl…
Nem akarta bevallani, hogy már félórája fönt vannak, csak megfeledkezett a telefonról.
– Ti vagytok az utolsók. Elke nemrég elindult haza, este már Johann idegeire akar menni a költözéssel.
Kissy vigyorgott.

– A téli szünetet mindenképpen nálunk kell tölteniük.

– Csakis! De neki az még rengeteg idő, tudod, kicsi még, türelmetlen.

Kissy még jobban vigyorgott. Vanessa alig három évvel idősebb Elkénél.

A ház előtt mozdult valami. Kissy felnézett. Suzy ült az előszobaajtóban és a füle tövét vakarta. Kissy megfordította a telefont, hogy Vanessa is láthassa.

– Szia, kiskutya! Történt valami, amíg Kissyék nem voltak otthon?

Suzy nem szólt semmit.

– Akkor jó. Egérke, most leteszlek, beszélnivalóm van Nimbyvel.

Kissy visszafordította a telefont, a füle mögé tette egy ujját és megbillegette. Vanessa viszonozta, cincogott egyet és kikapcsolt.

– Egérke? – szólalt meg mellette Martin.

– Igen, szerintem is – felelte Kissy. – Az egész délutánunk szabad.

– Akkor mire várunk?

Elindultak a ház és a hálószoba felé. Ahogy beléptek az ajtón, Kissy szórakozottan lenyúlt, megbirizgálta Suzy fülét, és arra gondolt: ha ők nincsenek, talán most Laure, az a szegény ostoba kislány is ugyanezt csinálná, de nem a maga jószántából. De hála az alapítványnak, most már Vladek garázdálkodásának is

VÉGE.

Suzy lefeküdt a szobaajtóban és őrizte őket.

20.

A HEGYEK

A rendőr megállít egy autóst.

– Mondja, mit kacskaringózik itt az úton? Részeg maga?

– Én, biztos… úr?… hukk… de-dehogyis… én cs-csak… óvatos v-vagyok…

– Óvatos?!

– Ii-igen… hukk… vi-vi-vigyáznom kell az úúú-úton arra a… hukk… sok k-kkicsi f-f-fehér egérre…

Kissy helyeslőn meghajtotta nagy füleit és eltette a telefont. Igen, a sok kicsi egérre vigyázni kell. Lám csak. Ha valaki sokat iszik, egereket lát maga körül. Lehet, hogy most mindjárt átmegy a szemközti bárba és rendel egy vodkát tequilával, hogy ő is lásson egereket. Mert egyébként a legközelebbi is kilométerekre van innen.

De nem ment. Láthat ma még egeret, valamikor estefelé, amikor hazaér. Az órára nézett, volt egy a falon éppen szemközt. Fél három. Túl korán jött, de ez jobb, mint túl későn jönni.

Mégiscsak átment a bárba és kért egy gyömbérszörpöt.

– Mivel issza? – tudakolta mellette egy idősebb úr.

– Tisztán – dünnyögte Kissy oda se figyelve; a délutáni program járt a fejében, elég zsúfoltnak ígérkezik. Olyan taxist kért, aki vállalja, hogy estig fuvarozza őket. Tom egyik barátja jött, ő maga nem tudott, vidéki fuvarja volt.

– Meghívhatom?

Csipogott a telefon, kivette, megnézte. Apa volt, hamarosan leszáll, és kér néhány dolgot. Kissy továbbküldte az üzenetnek azt a részét, ami a cégre tartozik, ő pedig nekilátott teljesíteni egy másik pontot, de a szám foglalt volt. Nem is figyelt oda,

hogy mi történik előtte a pulton, gépiesen elővett egy bankjegyet, letette, belekortyolt a poharába és újra próbálkozott. Most fölvették.

– Jó napot, madame Jobert-t keresem.

– Milyen ügyben? – felelte egy közönyös férfihang.

– Harminckettes projekt, extra sürgős.

– Azonnal megkeresem – élénkült meg a hang.

Kissy megint kortyolt egyet és eltette az előtte fekvő pénzt, oda se figyelve arra, hogy az ugyanaz a bankjegy.

– Tessék.

– Jó napot, üzenet a főnöktől. Szüksége van a tervdokumentáció negyedik és nyolcadik fejezetére, két nyomtatott példányban. Ön és monsieur Auriac legyen szíves magával hozni, és kell egy projektor.

– Rendben. A főnök úr mikor érkezik?

– Pár percen belül.

– A helyszínre? – lepődött meg Jobert asszony.

– Dehogy… de egyenesen odamegyünk.

– Rendben, várjuk önöket.

– Köszönöm.

Kissy letette, kortyolt egyet, újra tárcsázott.

– Jó napot, asztalt szeretnék foglalni hat személyre, ma este hétre.

– Jó napot, madame – felelte egy szolgálatkész, de aggodalmas férfihang –, azonnal utánanézek, de alig hiszem, hogy…

– Hagyja ezt abba, Pierre – szakította félbe Kissy –, pontosan tudom, hogy van szabad asztaluk.

– Ööö… kivel beszélek?

Kissy rávigyorgott a telefonra.

– Nem tudja? Van egy ötletem: nem is árulom el. Legyen a foglalás mondjuk… – a poharára pillantott – a gyömbérparti köztársasági elnöknek.

– Izé… értem… természetesen meglesz.

Kissy vigyorogva tette le. Pierre apa cégénél dolgozott öt évig, mielőtt átnyergelt a vendéglátásra. Sokszor ettek már náluk, bár amióta ő kinövesztette a füleit, ritkán kísérte el apáékat ilyen helyekre, többnyire inkább egerezett. Ez most kivételes eset.

Átolvasta apa üzenetét még egyszer és önkéntelenül bólintott. Ez a része megvan. Fölnézett az órára.

– Maga nagyon rámenős ifjú hölgy – hallotta. Odapillantott. Egy idősebb úr volt, jó hatvanas, pohárral a kezében. – Ne haragudjon, de hallottam, ahogy beszélt. Tetszett.

Kissy köszönőleg bólintott. Hogyne lenne rámenős, mindent a D'Aubisson egerektől tanul, akik egy tankot is rábeszélnének, hogy inkább álljon be virágáruslánynak.

– Üzleti vacsora?

Kissy bólintott és kiitta az italát.

– Még egyet a hölgynek – intett az úr a mixernek, de Kissy megcsóválta a fejét. – Esetleg valami tüzesebbet?

– Semmit, köszönöm… ööö… – Kissy a mixerre pillantott – mondja, fizettem én már ezért?

– Az úr rendezte – biccentett a mixer. Kissy a hatvanasra kapta tekintetét. Őszes halántéka volt, háromrészes, szürke öltönyt viselt, disztingvált jelenség volt.

– Ó, szót sem érdemel – mondta a hatvanas. – Magam is üzlettel foglalkozom. Ön miben érdekelt, megkérdezhetem?

Ekkor szólalt meg a figyelmeztető sziréna olyan zajjal, hogy nemhogy a bárt, de a tranzitot, sőt az egész repülőteret azonnal ki kellett volna üríteni és biztonságiakat, terrorelhárítókat, kommandósokat bevetni – ha a vijjogás kihallatszott volna Kissy fejéből.

Letette a poharát és az órára pillantott.

– Öt percem van magára – jelentette ki –, nem érek rá hosszan csevegni. Maga föl akar csípni engem?

A hatvanas úr elmosolyodott. A mosoly különös módon Macskára emlékeztette Kissyt, aki pedig soha nem mosolyog.

– Maga tényleg rámenős. Ez tetszik nekem. Öt perc sajnos nagyon kevés egy ilyen vonzó fiatal hölggyel, de megnyugtathatom… ennyi idő alatt is *jelentős hatást* vagyok képes elérni.

Kissy latolgatott egy másodpercig… kettőig… két egész egy tized…

– Hány éves maga? – szögezte neki.

– Hm. Ez érdekes kérdés. Tudja, az a véleményem, hogy a férfiak az idő múltával nemhogy veszítenének a…

– Csak a számot mondja, a filozófiája nem érdekel.

– Maga valóban roppantul rámenős. Hatvankettő.

Egy évvel kevesebb Caratinál, aki rányomult Solange-ra.
– Mit szól, ha azt mondom, hogy én tizenhét vagyok?
Hatvankettő elmosolyodott.
– Hát, tudja, a maga fiatal hevessége kombinálva az én tapasztalatommal mindkettőnk számára szenzációs élmény lenne… ha majd egy kicsit több ideje lesz. Esetleg az öt perc alatt meggyőzhetem, hogy szánjon a dologra többet is?
– Mi van a poharában?
– A poharamban? – nézett le Hatvankettő. – Konyak, ifjú hölgyem, igazán kitűnő, tudom ajánlani.
– Kiissza, mielőtt leteszi a poharat?
– Okvetlenül.
Hatvankettő kihörpintette az italát és letette.
– Akkor hát mehetünk is…
– Csak én megyek – lépett közelebb Kissy, és megmozdult a keze. Hatvankettő csuklásszerű nyögést hallatott és egy helyben maradt. – Az úr gyakran szed föl tinilányokat?
Hatvankettő kidülledt szemmel bámult rá.
– Hallotta a kérdést? – kérdezte Kissy halkan, aztán mozdított egyet a hüvelykujján. Hatvankettő felhördült és bólogatni kezdett.
– Megesik – nyögte.
– De éppen most akart egyszer s mindenkorra leszokni róla?
– Iii… igen – nyüszítette a pasas. Folyt róla a víz, és egyáltalán nem volt már disztingvált jelenség.
– Nem értettem jól – mondta Kissy vészjóslóan, és most egy másik ujját mozdította meg. Hatvankettő tompa sikkantást hallatott.
– Éppen… le akartam… szokni róla – zihálta.
– Milyen szerencse – mosolygott rá Kissy, hátralépett és elnézte pár pillanatig az összegörnyedő férfit. Elővette a bankjegyet, s a lába elé dobta. – Tartsd meg az aprót, te mocskos állat!

Apa nagyot nézett, amikor elmesélte neki, mi történt.
– Ugratsz, egérke – mondta pontosan úgy, ahogy valamelyik csapattársa tette volna, pedig nem szokta így szólítani. – Kitaláltad az egészet, hogy szórakoztasd apádat.
– Eszemben sincs – nevetett Kissy, és ügyesen kikerült egy szembejövőt –, a Jerry Alapítvány kisegere vagyok, nincs szükségem kitalált történetekre. Éppen elég történik velünk…
Beléptek a bárba, ahol Kissy azonnal meglátta Hatvankettőt. Egy asztalnál ült magába roskadva. Meg is volt rá minden oka.
– Nézd, apa, ott…
– Egy pillanat – intett vissza apa, átvágott a termen, egyenesen Hatvankettőhöz. Milyen érdekes, gondolta Kissy, egyből rájött, melyik az…
– Jó napot, ügyvéd úr – állt meg apa Hatvankettő asztalánál. Kissy pislogott. Hatvankettő felnézett.
– Á, Chaton úr – mondta. Mintha öregedett volna néhány évet az elmúlt tíz percben.
Kissy fülei megdermedtek valamilyen meghatározhatatlan tartásban.
– Valami baj van? Rosszul érzi magát?
– Én… nos… tényleg nem vagyok valami jól…
– Sajnálattal hallom. Tehetek önért valamit?
– Nem is tudom… – motyogta Hatvankettő – tudja, az imént… igen kellemetlen élményem volt… fájdalmasan érintett…
– De hát mi… – apa elharapta a mondatot. Hátranézett, egyenesen őrá. Kissy lábai valahogy életre keltek. Megindult feléjük.
Hatvankettő követte apa tekintetét és meglátta Kissyt. Falfehér lett. Talpra kászálódott és kinyújtott karral mutatott Kissy felé.
– Ő volt… Chaton úr, maga el sem tudja képzelni, mit tett velem az a kis ri…
Az utolsó szó félbemaradt. Apa meglendítette az öklét és úgy vágta állon, hogy átrepült a szomszéd asztalhoz és feldöntötte.

A délutáni programjuk teljesen felborult. Apa először kénytelen volt beszámolót tartani a reptéri biztonságiaknak, aztán a mentőorvosnak, aki először ellátta Hatvankettőt, aztán kibon-

totta apa kezét a mixer által készített jeges borogatásból és megvizsgálta.

– Pontosan úgy volt, ahogy a kék öltönyös úr mondta – kapták el közben Kissy nagy fülei a mixer hangját. – Az öregúr nagyon keményen rányomult a kislányra. Gusztustalan volt, én mondom maguknak. Én még nem vagyok harminc, de én se kezdenék ilyen fiatallal. Már arra készültem, hogy leállítom az öreget, de aztán a kislány megoldotta.

– Úgy látom, nincs eltörve – mondta ekkor az orvos. – A borogatás csak használ neki, és esetleg meg is röntgeneztetheti.

Apa megköszönte, Kissy segítségével visszacsomagolta a kezét a borogatásba, aztán telefonált.

– Igen, megérkeztem. Van egy kis változás, Antoine. Dubarry doktort nélkülöznünk kell, légy szíves, keríts másik ügyvédet. Nem tudom, akárhonnan, azért repültem haza, hogy… igen, tudom. Nem, ne hívd föl. Most éppen gyengélkedik, és ha meglátom a lányom közelében, még sokkal rosszabbul lesz! Köszönöm, szervusz.

Felborult minden. Késve érkeztek az első megbeszélésre, és nem volt rendes ügyvéd, csak egy kétségbeesett fiatalember, aki azzal kezdte, hogy csak idejövet tudta sebtében átnézni az ügyet, ne haragudjanak, ha nem ismeri ki magát rajta. Időt vesztettek azzal is, hogy a Hatvankettő-esetet el kellett mesélni a kisfőnöknek és az üzletfeleknek. A kisfőnök le volt sújtva és közölte, hogy beszél a nagyfőnökkel, hogy minél gyorsabban szabaduljanak meg Dubarry doktortól.

Kissynek, aki eredetileg alkalmi titkárnősködést vállalt apa mellett, hogy addig is vele lehessen, most ápolónőnek is föl kellett csapnia. Időnként kicserélte a borogatást apa kezén, máskor pedig levette és visszatette, mert apa képtelen volt csak a bal kezével dolgozni, aláírni pedig végképp nem tudott. De a jobbal igen, ha nem volt rajta a borogatás, és ha apán múlt volna, vissza se teszi, ha egyszer levette. Kissy visszaemlékezett Vanessa betegápolási elveire és ragaszkodott hozzá, legalább néhány óra hosszat.

A munkát egyszer félbe is kellett szakítani, mert telefonált a nagyfőnök és tudni akarta, mi történt. Kissy kénytelen volt még egyszer elmondani. A nagyfőnök el volt képedve és közölte, hogy már érintkezésbe lépett az ügyvédi irodával, felkérte őket,

hogy valaki mást küldjenek, és meg is ígérték. Kissy megnyugtatta, hogy a helyettes ügyvéd már velük van. A nagyfőnök megnyugodott és jó munkát kívánva letette.

Majdnem félórával később végeztek a tervezettnél, mert a tárgyalópartnereknek muszáj volt egy sereg kérdést feltenniük az alapítványról. Kissy nyugodtan felelgetett, megszokta már. Lehetne rosszabb is, például ha az utcán minden második szembejövő ellenállhatatlan ingert érezne, hogy őt megsimogassa és elhalmozza becéző szavakkal – Suzy és Ködöcske számára ez mindennapos. De azon már ő is felhúzta a szemöldökét, amikor kifelé menet az egyik hölgy félrevonta egy pillanatra és egy papírdarabot nyomott a kezébe.

– Az alapítványnak – mondta. – Ez az alak megérdemelte, amit kapott.

Kissy csak a taxiban nézte meg. Egy csekk volt, kétezerről.

A második megbeszélésen már kevesebb szó esett az ügyről, itt mások voltak jelen, akik nem ismerték Dubarryt. Kissy itt sok hasznát vette a Jerry-kiképzésnek, mert kint voltak a terepen, egy créteili építkezésen, és az első szakaszon törmelékkupacokat és gödröket kellett kerülgetni, a másodikon pedig nagy, berregő munkagépeket. Neki rengeteget kellett jegyzetelnie, de egyszer azért szerét ejtette, hogy lefotózza magát a sárga műanyag sisakban, ami akkora volt, hogy csak egy kis motor kell rá és az egész egércsapat elcsónakázhat benne.

Körbejárták az egész terepet és megbeszéltek mindent, Kissyt különösebben nem érdekelte, hogy miről, neki csak feljegyeznie kellett. És végül összeakadtak egy másik csoporttal, akikkel persze meg volt beszélve, de Kissynek senki nem szólt, hogy lesz ott valaki, aki ismerősként üdvözli. Egy kistermetű, idős úr.

– Chaton úr – mondta komoly, halk hangon, és kezet nyújtott apának. – Chaton kisasszony – fordult Kissy felé, és hosszasan elnézte. Kissy kicsit riadtan nyújtott neki kezet. A tekintélyes, ősz úr kezet fogott vele, és úgy nézett a szemébe, hogy Kissy már látta magát a szendvicsében. – Ön sokat fejlődött, amióta nem láttam.

– Köszönöm – cincogta Kissy elhalóan, és tudta, hogy valamit még mondania kellene. Valamit az előző találkozásukról,

ami lehetett akár akkor is, amikor ő cumisüveggel a szájában ringatózott a fél dióhéj bölcsőjében. De nem emlékezett rá.

Még vagy két percig, amikor éles fülei elkapták, amint az idős urat a nevén szólítja valaki.

Monsieur Delacroix.

Hát persze. A halk szavú, roppant tekintélyes úr, akinek ő tökön rúgta és orrba telefonálta a pedofil unokáját. És most megint találkoznak. Három év után.

Kissy tudta, hogy az öreg Delacroix egy nagyon komoly, tekintélyes üzletember, akinek a tisztesség és a család becsülete mindenekfelett. Természetesen nem hagyhatta, hogy egy pedofil unoka rontsa a család jó hírét az üzleti világban, ezért a gorilláival szabályszerűen kinyíratta és elásatta a kertben. De azt se hagyhatta, hogy egy tizennégy éves kisegér megverjen és megalázzon egy vérbeli Delacroix-t, a cég potenciális majdani örökösét. Mostanáig kivárt – most eljött az idő. Véletlen balesetnek kell látszania, az egyik munkagép irányíthatatlanná válik és kivasalja az egeret. Olyan apró, csoda, hogy nem lépett még rá senki.

Amikor a munkavacsorára tartva elhagyták a helyszínt, Kissy gyanakodni kezdett. Delacroix valami egyebet forralhat. Egész idő alatt úgy beszélt vele, mint bárki mással, Chaton kisasszony így, kisasszony úgy, ezt legyen szíves feljegyezni, azt legyen szíves megkeresni. Egész idő alatt meg se próbálta őt egy exkavátor vagy egy macska elé lökni. Pedig az építkezésen volt két macska is, és rengeteg lánctalpas szörnyeteg, egyik nagyobb, mint a másik.

Valami más lesz az öregúr sötét terve.

A vacsorával akadt egy kis gond, mert Kissy szó szerint vette, hogy hárman jönnek apa cégétől, hárman a partnertől, és mint apa mondta, az ő zseniális fejszámolója percek alatt kiderítette, hogy az hat. Ezekért a szavaiért egyszer még felelnie kellene, ha nem állna Vanessa védelme alatt. De megoldották, találtak helyet apa zseniális fejszámolójának is, aki nem számolta bele saját magát. Érdemes volt, rögtön talált halat az étlapon, csak azt nem tudta, ehet-e belőle.

– Persze – csodálkozott a kérdésre apa.

– De ha evés közben is jegyzetelnem kell, akkor jobb, ha beérem némi szendviccsel.

– Egyél nyugodtan, mi is azt fogjuk tenni.

Így is lett, bár a megbeszélés evés közben sem szünetelt. Kissy nem figyelt különösebben, apa előre megmondta, hogy nem várja el tőle, hogy bármit megértsen vagy megjegyezzen, csak írja föl, amit mondanak.

A mikrók furcsa viselkedésén járt az esze. Már többször megesett az elmúlt pár napban, hogy félrevonultak a felületen, a képet és a hangot is kikapcsolták, de volt úgy, hogy csak a hangot. Ő igazán nem akart leskelődni, de egyszer odakapcsolt, mert nem tudta, hogy el vannak zárkózva, és furcsa rajzokat látott, amiket éppen fölvázoltak és javítgattak. Nyilván beszéltek is közben, csak a hang ki volt kapcsolva. A rajzoknak se füle, se farka nem volt. Nagyon egyszerű vázlatok, némelyik egy fúrófejre vagy csigalépcsőre emlékeztetett, mások labirintusra.

Ezek megint forralnak valamit. A rajzok aligha kapcsolatosak szoftverrel, úgyhogy bizonyára shindyketrecet terveznek.

Vagy macskacsapdát.

A vacsora véget ért, az üzletfelek búcsúzkodtak.

– Akkor ahogy megbeszéltük – nyújtott kezet apának az öreg Delacroix –, jó utat kívánok.

Apa kezet fogott vele és mondott valami udvariasságot, Kissy nem figyelt oda, az öregurat figyelte. Mostanra időzítette a tervét. Közvetlenül elválás előtt fog lecsapni. Nem ő maga. Alig magasabb nála, és öreg is már. Megvan! Amíg egymás kezét szorongatják, hátulról előugranak az emberei, és…

Delacroix udvariasan bólintott Kissy felé, mondott valamit és távozott.

Kissy zavartan állt. Fogalma se volt, felelt-e Delacroix-nak, és ha igen, mit. Lehet, hogy azt mondta, Kilimandzsáró.

– Kissy?

– Cin-cin?!

– Elaludtál? Úgy néztél Delacroix úrra, mint a saját szobrod. Mi lett volna, ha köszönsz neki?

Kissy lehajtotta fejét. Hát legalább tudja. Nem mondta, hogy Kilimandzsáró. Csak állt kukán, mert azt várta, hogy a pasas most jön a bosszújával.

– Bolond vagy, egérke – közölte vele Martin, amikor otthon elmesélte neki a történteket. – Az öreg egy vagyont fizetett a hallgatásunkért, és három év alatt megtudta volna, ha köpünk. Arra is lett volna bőven ideje, hogy felbérelt macskákat uszítson ránk. Ha nem tette, az csak egyet jelenthet. Örül, hogy a segítségeddel megszabadulhatott az unokájától.

Kissy lassan bólintott. Ez igaz. Amikor az öreg megtudta, mit művelt az unokája, egy cseppet sem volt meglepve. Kellett hogy legyen egy s más a rovásán.

Apának csak másnap este merte bevallani, amikor megint a reptéren voltak, és tudta, hogy mindjárt indul a gép.

– Bosszút? Delacroix? Hogy jut ilyesmi…

Kissy dacosan hallgatott. Apa nem fejezte be a mondatot, csak lassan bólintott.

– No persze. Számodra az egész világ egy nagy Tom és Jerry. Elindulhatok egyáltalán? Nem ugrasz megint autó alá?

– Legutóbb az autó *tetejére* ugrottam – cincogta Kissy halkan. Apa a faliórára nézett.

– Mindjárt szólítanak. Nem tudok most hegyibeszédet tartani neked, csak annyit kérek: ha megint látnád az öreget, legalább ne verd meg.

Kissy bólintott, jobb kezével kis keresztet rajzolt a szívére, rátette a kezét, a balt pedig föltartotta. Ezt is Jerrytől tanulta.

– Rendben. Indulok is. Karácsonyra hozok neked valami amerikai sajtot.

A csengetés megriasztotta, nem számított rá. Éppen arról ábrándozott a taxi első ülésén, hogy hamarosan itt a tél, aztán a karácsony, s mind összegyűlnek majd a panzió aulájában, amikor a zsebében megszólalt a telefon. Régimódi csörgés, vagyis ismeretlen szám.

– Én – szólt bele.

– India Charlie! – kiabálta Chantal valami szörnyű zúgáson, recsegésen át. – Papa Tango, Papa Tango!

Kissy hátracsapta füleit.

– Charlie Delta?!

– Negatív!

– Mi a baj? – kérdezte Tom.

– India Charlie Oscar Tango Uniform Whisky! – vágta rá Kissy, és villámgyorsan belépett a Jerry-felület beállításaiba. Kinyitotta a klienslistát. Valamennyi telefon mellett zöld pont világított, minden rendben. Rányomott Chantaléra, s a végig morzéval írt menüből kiválasztotta a Papa Tangót.

– . ... --- .-. ---. – kérdezte a telefon. Kissy lemorzézta az „igen” szót. Visszakapta a klienslistát, majd egy másodperc múlva Chantal telefonja mellett villogó pirosra váltott a pötty.

– Oscar Kilo – mondta Kissy. – Echo Papa?

– Alpha Uniform Tango Echo Uniform India Lima!

– Vettem! Auteuilben van – mondta Tomnak, mert neki sejtelme se volt, hol járnak. Valahol a sztrádán. De Auteuil még nyilván előttük van, mert Tom nem kezdte hirtelen vadul csavargatni a kormányt. Bólintott és robogtak tovább.

– Echo Papa? – kérdezte Kissy megint a pozíciót, Chantal érteni fogja, hogy most a pontosat kérdezi.

– Golf Romeo Echo Victor India November!

– Grevin? – pislogott Kissy. – Az uszoda, ahol Grevint elkaptuk, ott van!

– Pozitív – jött a válasz elmosódottan. – Leteszlek, mert ez fizetős és nincs nálam több.

– Vettem. Uniform Victor!

– Szóval mi baja? – kérdezte Tom, és kitette az indexet jobbra.

– Ellopták a telefonját.

– És vele mi van?

– Nincs veszélyben. Megyünk visszaszerezni.

– Ja, mert különben a tolvaj betör a hálózatotokba?

– Az a hálózat éppen úgy a tiéd is – pirított rá Kissy. – A Jerry Alapítvány kisfülűje vagy. Nem, nem tör be, átállítottam… á, itt is van. – A képernyőn megjelent a térkép. – Jól van, a telefon bejelentkezett Papa Tango módban és közli a helyzetét. Auteuilben van. Ha a tolvaj most bekapcsolja, egy egyszerű mobilos kezelőfelületet lát, és azt hiszi, hogy van egy telefonja. De senkit nem tud hívni, hallja a csengést, de nem veszik föl. Az SMS látszólag elmegy, de soha nem érkezik meg. A beállítások menüje működik, de a biztonsági beállításokat csak hazudja a telefon, valójában egyáltalán nem azok vannak érvény-

ben. A háttérben pedig folyamatosan jelzi a helyzetét, bár egy kis időbe beletelt rálelnie a szerverre.

– Majd megnézzük ezt a programrészt – szólalt meg Nimby váratlanul.

– Hát te vonalban vagy, egérke?

– Még szép. Papa Tangóra még sose vadásztunk.

– Hát az meg mi? – tudakolta Tom.

– Ellopott telefon – felelte sokhangú egérkórus.

A Papa Tango régóta része volt a Jerry-telefonok programjának, többször átírták és továbbfejlesztették, de még sose volt rá szükség igaziból. Senki nem olyan bolond, hogy egy alapítványi kisegér zsebéből megpróbálja kilopni a telefont. Most sem ez történt, az uszoda aulájában Chantal mellett a jól ismert főnök fogadta őket, aki már tudta, mi a helyzet.

– Elromlott az öltözőszekrény zárja – közölte – és valaki kihasználta az alkalmat. Nagyon sajnáljuk. Holnap átvizsgáltatom az összeset. Jó estét. Vineuil, biztonsági főnök.

– Ford – viszonozta Tom. Kezet fogtak. Kissy közben már kinagyította a térképet.

– Nincs messze… avenue Mozart. Alighanem a metrón ül. Surranjunk utána és kapjuk el.

Elköszöntek Vineuil úrtól, aki röviden kifejezte reményét, hogy nem rúgják orrba a tolvajt, és már szaladtak is a taxihoz.

– Nicsak – cincogta Vanessa –, a tolvajunk egy lány.

Tom keze megállt az ajtókilincsen. Kissy az imént kihangosította a telefonját, ő is hallotta.

– Ugratsz, egérke. Honnan tudnád a tolvaj nemét?

– Hát csak onnan, hogy nyomkodni kezdte a telefont. Ő most a hamis felületet látja, de közben mindkét kamera bekapcsolt. Két képernyőn látom az arcát és a cipője orrát. És most szólított valamilyen Antoine-t.

– Az én vagyok – mondta Nimby. – Semmi közöm a telefontolvajhoz, én ott se voltam, tisztelt bíróság.

Nevettek. Tom fejcsóválva beült a kocsiba.

– Szóval le is hallgatjátok?

– Még szép. A Jerryvel nem jó ötlet kikezdeni.

– És ha egyszer a kocsitokat lopná el valaki, abban is kamerák és mikrofonok indulnának be?

Erre nagy csend lett. Niala szólalt meg kis idő elteltével:
– Hogy ez eddig miért nem jutott eszünkbe…
– Michelle – mondta Vanessa, amikor kihúztak a parkolóból.
– Így hívják a lányt? – derült Tom. – Arckép alapján a bűnügyi nyilvántartóból?
– Fenét, nagy kék cica. A fiúja így szólította. Már az ő kezében van a telefon, éppen megpróbálja feltörni.
– És ha sikerül neki?
– Nem fog – felelte Nimby.
– Hátha ő még nálad is nagyobb ász.
– Az lehetséges. Csak egyhamar nem fog rájönni, hogy amit lát, az nem telefon.
– Hát micsoda?
– Egy teljesen igazi Android-rendszer… emulálva. A Jerry szerverén fut, nem a telefonon, az csak a képet kapja a szervertől meg az érintéseket adja vissza. Törje föl, ha akarja, akkor bármit megtehet az emulátoron belül, de onnan kijönni nem tud. Én pedig bármikor lelövöm a taszkot, és kezdheti elölről.
– Jesus – dünnyögte Tom angolul.
– Kedves rokonom az antoine-ságban most nem Chantal valódi telefonját nyomogatja – magyarázta a fiú. – Azt átalakítottuk egy videólejátszóvá, ami a szerveren futó rendszer képét közvetíti. Azzal a rendszerrel pedig azt csinálok, amit akarok. Ha lelőné a programot, ami ezt csinálja, akkor tényleg feltörhetné a készüléket, bár a szerverre akkor se jut be, illetve akkor aztán végképp nem. Jerry-hozzáférése akkor sincsen, csak egy elég értékes telefonja. Nekem meg a telefon gyári száma elrakva a klienslistában, amiről Michelle-nek meg kell magyaráznia, hogy került oda. No meg Chantal ujjlenyomata is azonosítható.
– Nyilván alaposan megtörölgették.
– De az aksit aligha.
Kis csend lett. Tom többször megcsóválta a fejét.

Chantal akart becsengetni, már megvolt a terve. Kissy és Tom megállt kétoldalt az ajtó mellett. Chantal megnyomta a gombot.
– Ez meg ki? – kérdezte Antoine.
– Honnét tudjam? – kérdezett vissza Michelle.
– És ha követtek?
– Hülye vagy, nem követett senki. De azért dugd el a telefont.

Már csak némi zörgés hallatszott, Antoine nyilván eldugta a készüléket. Kis szünet után szólalt meg Michelle az ajtó mögött:

– Ki az?

– Én vagyok az, Michelle, engedj be – felelte Chantal.

A lány valaki másnak hihette a hangját, vagy csak nem gondolta, hogy egy idegen így válaszol, mindenesetre az ajtó kinyílt.

– Michelle, drágám! – rikkantotta Chantal, és a nyakába borult. – Annyira jó, hogy megtaláltalak!

Kissy vigyorogva nézte Michelle-t, aki meghökkenten nézett vissza rá Chantal válla fölött. Hisz még jóformán megnézni se tudta, fogalma se volt, hogy ismeri-e. Chantal elengedte és boldogan nézett rá.

– Milyen jól nézel ki. Semmit se változtál, amióta nem láttalak.

– Hé… várjál már… ne mondd meg…

Kissy és Tom közben besétált az előszobába, aminek a túlsó végén megjelent Antoine. Tom becsukta a külső ajtót.

– Szia, Antoine – folytatta Chantal lelkesen –, te is milyen klasszul festesz ma este! Hogy vagytok? Milyen rég nem láttalak titeket…

Antoine egyáltalán nem festett klasszul. Szakadt farmerben és lyukas atlétatrikóban volt, pedig csak pár perce értek haza. Lehet, hogy az utcán is így mászkál.

– A suliból? – próbálkozott Michelle.

– Jaj, Michelle, drágám, mekkora szamár vagy – kacagott föl Chantal, és megcsipkedte a lány arcát, mint egy régi barátnő. – Hát hogy járhattunk volna mi egy suliba, amikor én jó családból való úrilány vagyok, te pedig zsebtolvaj? – Ezzel gyengéden pofon ütötte. – Annyira aranyos vagy ezekkel a naiv dolgaiddal, édesem. – Megint megütögette Michelle arcát, és nevetett. Kissy együtt nevetett vele. A kezét lazán a teste mellett lógatta és látszólag oda se figyelt Antoine-ra.

– Mi van? – kérdezte a fiú.

– Bolond vagy? – kérdezte a lány ugyanakkor. – Már hogy lennék én… zsebtolvaj?

– Jaj, Michelle, annyira édes vagy ezzel a szöveggel. – Chantal megint megpaskolta a lány arcát. – Hát aki mások táskájá-

ból lopkod, az micsoda szerinted, talán űrpilóta? De ne ácsorogjunk idekint, jó? Menjünk be a szobába, kényelmesebb is lesz meg a szajré is ott van, ugye?

Besétáltak egy meglehetősen rumlis szobába. Itt napokig lehetne keresni a telefont, ha ki lenne kapcsolva – de hát persze be van.

A háziak vonakodva követték őket. Tom fesztelenül helyet foglalt egy fotelben és várta az előadás folytatását. Kissy nem ült le, nem tehette. Chantal sem, de a fiataloknak helyet mutatott az ágyon.

– Üljetek le, érezzétek otthon magatokat. Meséltem már nektek a zsebtolvajokról?

– Én nem vagyok tolvaj – ült le Michelle durcás képpel.

– Michelle, Michelle, te csirkefogó. Hát nem látod be, hogy én csak azért vagyok veled ilyen kedves, mert szeretem az apámat?

Kissy remélte, hogy leplezni tudja meghökkenését.

– Ki az apád? – tudakolta Michelle.

– Az apám itt a közelben fogorvos. Rengeteg munkája van, és szeretne már végre elutazni kicsit pihenni. Hát csak nem terhelem szegényt azzal, hogy pont most kiverem a fogaidat, édes kicsi Michelle? Ugye belátod, hogy szívtelenség lenne vele szemben? – Chantal leguggolt a lány elé, és barátságos mosolylyal folytatta. – Anyámnak viszont mostanában túl kevés a munkája, és ráférne a segítség. Ő halottkém. Szóval hova szoktátok tenni a szajrét?

– Ki a franc vagytok ti? – kérdezte a fiú.

– Mindig ilyen udvarias vagy a vendégekkel, édes Antoineom? – érdeklődött Chantal, és megint a lányra nézett. – Valahogy az az érzésem, hogy a srácod nem örül nekünk. Pedig mi szegről-végről rokonok vagyunk, nem igaz?

– Milyen rokonok?

– Mondhatjuk úgy is, hogy szülőtársak. Elvégre örökbe akartátok fogadni a telefonomat.

A kis csendben Kissy megcsodálta, amint azok vad igyekezettel próbálják leplezni, hogy végre megértették, miről van szó.

– Nem tudom, miről beszélsz – jött elő Michelle a legócskább szöveggel.

Chantal fölegyenesedett és gondterhelten nézett Kissyre, Tomra, majd megint Kissyre. Aztán újra Tomra.

– Apa, figyelj… nagyon haragudnál, ha mégis pluszmunkát csinálnék neked?

Tomot kicsit váratlanul érte, hogy hirtelen ő lett Chantal apja, ráadásul fogorvos, de sikerült úrrá lennie meghökkenésén, ha a derültségén nem is. Azt viszont ezek ketten úgyis inkább vészjóslónak fogják értelmezni.

– Valahogy majd kibírom. Tedd, amit jónak látsz.

– Köszönöm, apukám – ragyogtatott rá Chantal egy bűbájos mosolyt. – Imádlak. Látod, édes kicsi Michelle, milyen rendes ember? Nem lop telefont, viszont ellátja a rászoruló zsebtolvajokat. Félicité, kérlek, csinálnál néhány fotót az *előtte* állapotról?

– Örömmel, húgocskám – felelte Kissy szolgálatkészen, Michelle elé lépett és fotózni kezdte. A lány felvisított és eltakarta az arcát.

– Így nem jó – korholta Chantal. – A plasztikai sebésznek tudnia kell, milyen volt az arcod, mielőtt elloptad a telefonomat. Máskülönben elrontja, aztán úgy nézel majd ki, mint Klaus Kinski.

– Hagyjátok abba… – hallatszott a lány karja mögül – én nem loptam semmilyen telefont!

– Nem? – döbbent meg Chantal. – Ez biztos?

– Biztos!

– De hát én azt hittem… mi mindhárman azt hittük… miért nem ezzel kezdted?

Michelle kikukucskált a karja mögül.

– Én nem vagyok tolvaj! Semmilyen telefont nem loptam el! Ti csak bejöttetek ide és faggatni kezdtetek!

A két Jerry meghökkenve nézett egymásra.

– Akkor hát egyáltalán nincs nálad a telefonom? – kérdezte Chantal.

– Nincs!

– És nálad sincsen, drága Antoine?

– Nálam sincs – morogta a fiú –, és most tűnjetek innét!

– Antoine, édes öregem, én állatira csíplek, de már megint nem vagy udvarias. Ha azt mondtad volna, hogy legyünk szívesek távozni, mostanra már az ajtóban puszilkodnánk, de így…

– Chantal hirtelen elővette és kinyitotta a kését. – Fogadást ajánlok. Ha a telefonom tényleg nincsen itt, akkor szent a béke, elmegyünk, azért se haragszunk, ha idén karácsonyi lapot se küldötök. De ha a telefonom idesétál magától a kezembe, akkor lenyisszantom a fületeket. Áll a fogadás?

– Áll – vágta rá Kissy boldogan. Kezet ráztak.

Chantal elkiáltotta magát:

– Telefonom! Itt vagy?!

Csend. A két jómadár egymásra nézett. Kissy sejtette, hogy mire gondolnak, és tudta, hogy a gondolataik elmegyógyintézetre vonatkozó részének meg is van a valóságalapja. De ez rajtuk nem segít.

Chantal körbesétált a szobában és a telefon nevét kiabálta.

– Hagyd már abba – nyögte a srác fáradtan. – Akkor se tudna válaszolni, ha itt lenne.

– Csak nem öltétek meg?! – csattant föl Chantal.

– Nem! Az egy telefon! Nem tud beszélni!

– Furcsa elképzelésed van a telefonokról. A mai telefonok rengeteg mindent tudnak, de beszélni már a legelső is tudott. Akár naphosszat. Biztos lehetsz benne, hogy az én telefonom is *tud* beszélni. Akár hangokat is utánoz. De most maradjunk csendben, nehogy véletlenül megmaradjon a fületek, amikor nem érdemlitek meg. Telefonom, itt vagy?!

Folytatta a sétálást és a kiáltozást, s közben elhaladt Kissy mellett. Odanyúlt és lekopogta az ő készülékén: *most.*

– Itt vagyok! – szólalt meg egy halk hang. A két tolvaj falfehér lett.

– Nem hallom!

– Itt vagyok, itt vagyok!

– Gyere elő!

– Nem tudok!

– Miért nem?!

– Nem tudok járni!

Chantal a srácokra meredt.

– *Ti… ti levágtátok a telefonom lábát?!*

– Soha nem volt lába – rebegte Michelle, amire a fiúja oldalba vágta.

– Fogd be, te hülye!…

Chantal fölnevetett és felrántott egy ajtót.

– Hol vagy?
– Itt vagyok! – hallatszott jóval hangosabban. Olyan hang volt, mint egy rajzfilmfiguráé. Vagy mint amikor a mikrók héliumos lufit szippantottak. Chantal átment a másik szobába és tovább szólongatta, az pedig válaszolt. Kissy közben előhúzta a kését, kibökte, az élét próbálgatta, aztán lehajolt, szemügyre vette Michelle egyik fülét, szakértően hümmögött, megnézte a másikat…
Mialatt ő így hasznossá tette magát, Chantal a másik szobában kutatott; a nyitott ajtón át látszott, mekkora rumli van ott is. Aztán egyszer csak előjött; a tenyerén ott feküdt a telefon és arról lelkendezett, mennyire félt egyedül a sötétben, meg hogy le fog merülni, hiszen a töltője otthon van.
– Egy fiók mélyére volt eldugva, azért hallottuk meg ilyen nehezen a hangját. Nagyon, nagyon csúnya dolog így bánni egy védtelen telefonnal. Hány óra van, picikém?
– Fél kilenc – cincogta a telefon szolgálatkészen.
– Hű, te jó ég. Gyerekek, igazán jó volt veletek eldiskurálni, de nekünk most már rohanni kell. Valamelyik nap majd beugrunk, jó? Korábban jövünk, hogy több időnk legyen beszélgetni, és akkor elintézzük azt a füllevágást. Mi hozunk steril kötszert, ti hozzátok a füleket. Addig jók legyetek, és ha kérhetek valamit… a régi barátságunkra való tekintettel, jó? Ne lopjatok többé telefont. Mert nincs ám rajtatok olyan sok levágható rész, és a steril kötszer is drága.

Chantal kis magánszáma egyike volt a ritka eseteknek, amiket egyetlen kisfülű sem kritizált – mert nem verték meg a tolvajokat. Niala azt mondta, ez félelmetesebb lehetett nekik, mintha ütlegelni kezdték volna őket. Több kisfülű egyetértett vele, de leszögezték, hogy a lényeg mégiscsak az, hogy nem volt verés. Sőt a füleiket is megkímélték. Françoise-nak az volt a véleménye, hogy nekik büszkének kell lenniük a nagy füleikre, és mindenki más füleit meg kell védelmezniük… viszont az is igaz, hogy erről az illető fültulajdonosoknak nem muszáj tudniuk. Vanessa kijelentette, hogy alapjában véve egyetért, elvben semmi kifogása a fülszolidaritás ellen, de ami a shindyket illeti, nekik semmilyen testrészüket nem érzi különösebben kímélni valónak, és nem érez vágyat arra, hogy pont a fülüket bántatla-

nul hagyja egy összecsapásnál – ellenkezőleg. Örömest lenyisszantja bármelyikét, amikor csak alkalom adódik.

A kisfülűek hallgattak, mert erre nemigen lehet mit mondani, Vanessa vadságával régóta tisztában voltak mindannyian. A nagyfülűek is hallgattak. Nem akarták a szüleik kedélyét borzolni annak beismerésével, hogy ők is bármikor, boldogan, csak kapjanak esélyt rá. Meg fület.

A telefonlopás alkalmat adott rá, hogy elmeséljék a szülők még beavatatlan részének, miért nem lehet ellopni egy jerrys telefont, és miért kötötték mindannyiuk lelkére, amikor készüléket adtak nekik, hogy tanulják meg a hálózat titkos számát, és ha elveszne a telefonjuk, nyomban hívják őket. Ha Michelle és Antoine előbb kezd keresgélni a telefonon, mint ahogy ők Papa Tango módba teszik, akkor az ismerkedés addig tart, amíg az első menüparancsot ki nem akarják adni. Az egerek telefonjai már teljesen át vannak állítva morzéra, a feliratok pontokkal és vonásokkal jelennek meg, a menükből is kopogtatással lehet választani. Magát a menüt hiába böködi a tolvaj, nem történik semmi. Ha pedig találomra kezdi nyomkodni a morzegombokat, akkor pedig a rendszer érzi, hogy zagyvaságot mondanak neki, ezért lekapcsolja a bevitelt. Hátha éppen megmentettek egy kisgyereket vagy kutyakölyköt, aki megtalálta a telefont és játszani kezdett vele. Úgy írták meg, hogy ettől kezdve a készülék minden nyomkodásra értelmetlen morzekódokkal felel, amíg meg nem kapja azt a speciális kódot, amiből tudja, hogy egy egér kezébe került és lazíthat.

De a kisfülűek telefonjain nincs morzés rendszer, hiszen ők nem tanulták meg, csak Blanche és Georges, de ők se tudják folyékonyan. Az ő telefonjaikon ezért hagyományos, betűkkel írt Jerry-menük vannak, de egy-két buktatót azért elhelyeztek a leendő tolvajok számára. A legelső a képernyőzár, amit másképp kell feloldani, mint a muglik telefonjain, egyetlen rövid mozdulattal az egyik sarokban, miközben a képernyő közepén ugyanolyan lakat van, mint a muglinál. Ha a tolvaj bedől neki, máris élesíti a biztonsági rendszert. Ha pedig éppen úgy kaparintotta a kezébe, hogy a zár nyitva volt, akkor más dolgokkal fogja felkelteni a rendszer gyanúját. Előbb-utóbb óhatatlanul megteszi, és megjelenik a reklámkép, amit a kisfülűek már jól ismertek: egy nemlétező Tom és Jerry-játékprogram reklámja,

rajta a két főszereplő többféle pózban, egy nagy zöld gombbal a letöltésre és egy piros X-szel az ablak becsukására. Ha bármelyiket megnyomja, azonnal beindul a Papa Tango, és csakhamar kést villogtató egérkék lepik el a szobáját. A kisfülűeknek megtanították, de egyébként semmi nem mutatja, mi a helyes megoldás: az egyik Jerry fejecskéjét és füleit kell körberajzolni, vonal nem jelenik meg, de eltűnik a reklám és a rendszer megnyugszik.

Tökéletesen föl voltak készülve technikailag. S valahányszor újabb és újabb alkalommal kellett élesben vizsgáztatni a technikát, Kissy mindig megállapította, milyen jó, hogy ennyire körültekintőek.

Technikáról beszéltek másnap is, amikor összegyűltek a felületen, megcsodálták a szép sajtkockákat, amikkel Vanessa kidíszítette a képernyő széleit, Nimby pedig bemutatta az ötletét.

– Fantasztikus dolog, hogy vasárnap délután találtam egy optikai boltot La Rochelle-ben, ami nyitva volt – kezdte –, vagyis hát a taxis találta. Használjuk ki a szerencsénket és fejlesszük tovább a technikát.

– Én bízom benned, egérke – mondta Vanessa –, csak vakon repülnöm ne kelljen.

– Nem kell, ha ezt megcsináljuk. A távcsövet föltesszük ugyan a Discoveryre, de állítható lesz.

– Raksz valamit a gépre, ami eltekeri az élességszabályozót?

– Pontosan.

– Nem lesz olyan beállítás, amivel repülni lehet – szólt közbe Angélique –, ezt megjósolom neked.

– Nem is kell, mert amikor repülsz, a távcső egyáltalán nem lesz ott. Csak amikor leskelődsz.

– Cin-ciiin?

– A lehető legcincinebb. – Nimby kinyúlt oldalra, fölvette a Discoveryt, hanyatt fektette és a kamera elé tette a távcsövet. – Nézzétek és cincogjatok. Ide kerül egy kis szervómotor, ami egy kart mozgat, arra lesz erősítve a távcső. Megnyomsz egy gombot és a csövike szépen befordul a kamera elé. A nyélen lesz egy másik szervó, ami az élességszabályozót tudja tekerni, elforgatsz egy másik gombot és beállítod magadnak. Ha arrébb akarsz libbenni, megnyomod a gombot és félretolod a csövet.

Nézték és cincogtak, lelkesen. Vanessa ráadásul még büszkén is, hiszen ezt megint az ő egere találta ki.

– Csúcs – jelentette ki Niala. – Erre van szükségünk. Gondolom, Jean-Pierre-t fogod felkérni a kivitelezésre.

Nimby megcsóválta a fejét.

– S miért nem?

– Mert már felkértem. Azt mondta, várjak pár hetet, kaptak egy nagyobb megrendelést.

– Pénzről beszéltetek?

– Persze. Megkérdezte, hogy nekünk kell-e vagy a Jerrynek, mondtam, természetesen a Jerrynek, erre azt mondta, akkor ő ezzel támogatja az alapítványt. Azt nem tudom, mit felelt volna, ha azt mondom, hogy nekünk kell.

Vanessa fölnevetett. – Azt, hogy a cégtulajdonosoktól nem kér pénzt egy ilyen apróságért.

Kissynek fölcsillant a szeme.

– Apróságról jut eszembe, mi van a terveddel?

– Melyikkel?

Kissy megjegyezte magában, hogy Vanessának több terve van.

– Hogy egyszer macaront eszünk.

A mikró bólogatott.

– Az is meglesz, de időbe telik, Marie-Claire nagyon elfoglalt.

– Macaront készít – csillant föl Kissy szeme.

Vanessa nevetett.

– Többek közt azt is. Cukrász, hogyne csinálna macaront.

– Rokon?

– Nem, de anyának osztálytársa volt.

– Az lehetőtelen! – vágta rá Elke. – Aki már járta magát fogászorvosi iskolába, az nem megy cukrásznek! Édesség rongáli fogakat, első nap, első óra!

Amikor kinevették magukat, a mikró elmagyarázta az izgága zsebnek, hogy középiskolában jártak egy osztályba.

– Erről jut eszembe – szólalt meg Nimby –, nagyjából kész van a terv, hétvégén kezelésbe vesszük a mikrobuszt.

– Egérméretűre fogod zsugorítani – csillant föl Françoise szeme. – Remek ötlet!

– Nem erre gondoltam…

– Repülni fogik! – rikkantotta Elke boldogan. – Rárepüljük magunkat shindy fölé és kilövjük helikót rátámad a shindy fejeje…
– Nem, erre se gondoltam – mondta Nimby, amikor kinevették magukat –, de nem fogjátok megtudni, ha nem maradtok csöndben.
A kislányok gyorsan behúzták a cipzárat a szájukon és a kulcsot is ráfordították.
– Így már jobb. Szóval Tom kérdezte tegnap, hogy az autóink is tudják-e a Papa Tangót, és rájöttem, hogy miért ne tudhatnák. Megcsináljuk. Ha ellopják a kocsit, a GPS-kütyün beindul a Jerry Papa Tango programja.
– De hiszen azon nem a mi rendszerünk fut – mondta Pi.
– Most még nem!
– Várj már, egérke. A felület programjában nincsen GPS-támogatás.
– De addigra lesz, egérke.

Kissy kidugta gombszerű orrocskáját az ajtón, körbeszimatolt, s bár macskát nem látott, a vékony blúzra fölvett egy pulcsit. Jobb a békesség, Martin nem akar mirelit egeret.
Persze gyalog kellett még mennie, ezért a többieknek is. Állítólag hamarosan engedélyt kap, hogy biciklizzen. Sofőrjük pillanatnyilag nincsen, Pinek el kellett mennie hivatalos ügyeket intézni, Angélique pedig üzleti tárgyaláson van Genfben, Georges találmányát hamarosan gyártani és forgalmazni fogják, ha minden jól megy. Vannit is magukkal vitték, kiderült, hogy élnek rokonai Genfben.
Az egérfüles sapkák még túl melegek lennének, de Françoise már fölvette a kis kötött sapkáját, anyai utasításra, és csak mert egérszínű. Kék. Ő tiltakozni próbált, mondván, hogy az egerek nem kékek, de az anyja elébe tartott egy képet, amin Vanessa kék blúzban és farmerban áll, mellette Niala kék ruhában, fagyiznak. A zseb beadta a derekát, Kissy pedig elégedetten állapította meg, hogy az egéri eszme közvetetten is terjed. Véronique-nak alig van kapcsolata a Jerryvel azon kívül, amit a lánya mesél – de az aztán jó sok –, néha találkoznak futólag, szia-szia, hogy vagy, és mégis elsajátította a jerrys módszereket, tudja, hogy csak ilyenekkel hathat a lányára.

Nem hívtak taxit, mozgásra vágytak. Jó húsz percet gyalogoltak a vasútállomástól, aztán még vártak kicsit az előcsarnokban, hogy a főnök előkerüljön. Köpcös emberke volt, nagyot nézett a sok-sok egér láttán, aztán amikor a Discovery előkerült a hátizsákból.

– Nem gondoltam, hogy ilyen kicsike – mondta.

– Két kilót nyom az egész, Blum úr – felelte Vanessa, bekapcsolta a vezérlőt, ellenőrizte a rendszereket, s megpöccintette az indítókapcsolót. A rotorok felpörögtek, Blum úr pedig zavartan meredt a helikopterre.

– De talán először kimennénk, nem?…

– Idebent sokkal jobb az idő – mondta Vanessa, feltette a szemüveget, s könnyedén fölemelte a gépet. Méltóságteljes lassúsággal körberepült az irodában, közben a zseb kinyitotta neki az ajtót, s kirepült az előcsarnokba. A mennyezet alatt vágott át rajta, a vendégek és alkalmazottak meglepve pislogtak föl rá. Aztán a kijárat előtt körülnézett, hogy nem jön-e arra valaki, egy gyors mozdulattal lecsapott, be a fotocella hatósugarába, s már emelkedett is megint. Kiröppent a feltáruló kapun és elindult felfelé.

– Nos, Blum úr, merre menjünk? – kérdezte Nimby, a navigátor.

– Ööö… – Blum úr tűnődve vizsgálgatta a képernyőn a szállodája lefelé suhanó ablakait –, legfelül kellene kezdeni.

A Discovery látszólag lelassult, ahogy felért az épület fölé, de Kissy tudta és a vertikális sebességmérőn is látta, hogy ez csak érzékcsalódás, eddig a pár méterre levő falakat látták, most meg a távolabbi utcákat, a perspektíva téveszti meg. Vanessa berepült a ház fölé és körülnézett.

– Magát a tetőt nézzük?

– Nem, azt a legkevésbé… oda ugyebár fölmegyünk és végigsétálunk rajta. A falakat, a mellvéd alatt, ahová a tetőről kihajolva már nem látni. Főleg a túloldalon, mert ott lentről egészen takarásban van…

Vanessa hüvelykujja megmozdult, a Discovery egy helyben lebegett. Nimby kérdés nélkül mondta:

– Irány százharminc fok.

Vanessa ívben megfordította a gépet, kirepült a mellvéd fölött, visszafordult, ereszkedni kezdett. Nem telt bele fél perc, a főnök rámutatott egy pontra a képernyőn:

– Ott, nézzék!

– Irány kettő-kilencven – fordította le Nimby, hiszen a kedvese igazán nem láthatta, hová mutat Blum úr.

Vanessa megközelítette a foltot, ami pontosan annak bizonyult, aminek gondolták. Egy nagy darabon lejött a vakolat.

– Ez az! – örült a főnök. – Jól látom, hogy amott egy nagy repedés is van?

A mikró oldalra húzta a gépet. Repedés volt.

– Ugye azt mondták, hogy az egészet megkapom videón?

– Hogyne, uram – felelte Niala. – Anélkül nem lenne az igazi.

– Akkor hétfőn hívhatom a mestereket – ujjongott Blum úr. – Ipari alpinistákkal ezt a részt felderíteni legalább félóra, arányos költségekkel.

Még sokat lelkendezett így, amíg Vanessa végignézte neki a bonyolult alakú épület összes oldalát, különböző magasságokban. Aztán a Discovery beröppent a házba, vissza az irodába, s kecsesen helyet foglalt az asztal közepén. Vanessa lekapcsolt, levette a szemüveget, Nimby pedig hozzálátott, hogy átvigye a videót a főnöki gépre.

Blum úr barátságosan kezet szorított a pilótával.

– Maga rengeteg időt és pénzt takarított meg nekem, ifjú hölgy. Mivel tartozom a segítségükért?

A mikró fölpillantott a faliórára. Fél egy.

– Ugyan, igazgató úr, nem volt ez olyan nagy dolog. Ellenben ha már itt tartunk…

– Igen?

– Milyen konyhát visznek?

Blum úr felragyogott.

– Én erről egyetlen szót sem mondok Isabelle Girotti unokájának. Jöjjön és győződjön meg róla személyesen, kóstoljanak meg mindent!

Így esett, hogy óriási falatozást csaptak egy rejtett VIP étkezőben, aztán a séf személyesen vezette körbe Isabelle Girotti két unokáját, bár nem is voltak az unokái. Ők nem kértek ebből, számukra minden konyha egyforma volt, de Vanessa csil-

logó szemekkel nézett meg mindent, és remegtek a fülei. Niala mesélte. Nem csoda. Egy négycsillagos nagyszállónak igazi büszkesége a konyha, ahova soha, semmiféle ürüggyel nem engednek be egeret. Ők ketten voltak az elsők és az utolsók.

Ők hatan addig az épület többi, nyilvános részében tettek sétát, végül az előcsarnokban találkoztak.

– Voltaképpen – nézett végig rajtuk Blum úr – ki hozta el önöket?

– A vonat, uram – mosolygott Niala.

– No hát azt már mégsem – mondta az igazgató, s odaintett egy fiatalembert.

Félóra múlva elégedetten nyújtóztak el a vaucressoni ház nappalijában, és élvezettel bámulták Macska hihetetlenül gyanakvó képét.

A Kismacska Testvériség ekkor már rég a saját útjait járta. A piros fiút elkérték Louise-ék, úgyhogy ő most Monaco fölött élt a hegyen; valószínűleg jót tesz a felsőbbrendűségi komplexusának, ami minden macskának van, hogy felülről nézhet le a világra. Az öccse Beaulieu-ben maradt, egy ismerős családnál, akik szerint kék. A kislány Villefranche-ban macskáskodik. Az anyjukkal nem is leveleznek. Kissy nemegyszer megkérdezte Macskát, amikor délre indultak, hogy üzen-e valamit a srácainak, de csak megvető hallgatást kapott. Vanessa azt mondta, nem csodálja, azok után, hogy amazok feléje se néznek az anyjuknak. Egérkörökben bezzeg nem szokás az ilyesmi.

Kissy értette. Valamelyik nap a továbbtanulásról beszélgettek a felületen, és szóba került Isabelle Frémont, aki ma a Harvardon tanul, bár hogy ő kicsoda, azt Kissy nem tudta. Akkor tett Blanche egy megjegyzést, hogy szörnyű lehet, ha az ember gyereke ilyen messze tanul, Niala pedig azt mondta, ezt az érzést nem fogod megismerni, anya. Vanessa pedig bólintott és azt mondta, tényleg nem.

Vagyis a D’Aubisson egerek eltökélték magukban, hogy nem hagyják el Beaulieu-t olyasmiért, mint a továbbtanulás. Igazuk is van, Beaulieu nem az a hely, amit csak úgy otthagy az ember. Főleg nem Vanessa, akinek egyszer már el kellett jönnie onnan, alig két hét után, és sejtelme se lehetett róla, hogy visszatérhet-e valaha. Persze a továbbtanulás neki még eléggé tá-

voli dolog, de Kissy jól ismerte a kislányt, tudta, hogy az elhatározásai véglegesek.

Ami magát a továbbtanulást illeti, csak egyetlen egérnek van biztos és egynek nagyjából biztos elképzelése. A nagyjából biztos az Nimby, aki számítástechnikával szeretne foglalkozni, de hogy azon belül mivel, azt még nem döntötte el. A Jerry-felület kifejlesztésekor fantasztikus programozói tudásra tett szert, de a hardver is nagyon érdekli. Otthon van a hálózatokban és a fejlett grafikai megoldásokban, utóbbit a Jerrypoly tanúsítja. Szóval igazi számítástechnikai polihisztor.

Az egészen biztos elképzelés még hat évig nem időszerű, mégis sziklaszilárd.

– Kell keres Hochmausuniversität Franciaország benne, vörös hajú nordnémet zsebike ott fogja tanulni felsőfoki egérséget. Muszáj fejlődíteni egeres tudást mindig nagyobbra, kicsi egér csak megeszje sajtot, Hochmaus már készíteni is tudja, kicsi egér csak megverje shindyet, Hochmaus már tudja szakszerűen kivallati, hogy hova rejtette rabolt gyerekeket, és még sőt meg tudi különböztet tehent a nyuszitől.

– Ez miért fo…

– Zsebike! – Elke kétségbeesetten a fejéhez kapott. – Ezt kell tudni alvásból ébredítve is! Tehen tejéből lesz a sajt! Egérkének muszáj nagyon fontosan ismerni összes sajtokat, ja, és persze cicát is! Felsőfoki egér tud olyan – csettintett a nyelvével – trükköket, amikkel megbolombít kergető cicát, az nem elég, hogy megnézed sokszor filmeket és tudod fejből Tanítónk összes trükkiit, kell újakat kieszelni ott azon sürgiben, ahogy rohanod magadat kiscica elől!

Elke lesz tehát a történelem legmagasabban szakképzett egere, ez most már bizonyos. Ők minik viszont, akiknek ez csakugyan időszerű lenne, nemigen tudtak sok használhatót kitalálni „azon sürgiben”.

Nimby mellett, akinek persze még jóval több ideje van gondolkodni, Martin volt az, aki valami műszaki dolgot szeretett volna, de nem kifejezetten számítástechnikát. Jennifer némileg hajlott arra, hogy a rajzzal foglalkozzon, valami képzőművészeti suli vagy efféle, de kérdés, hogy meg lehet-e ebből élni. Niala ingadozott a szállodaipar és az egészségügy között, orvos éppen nem akart lenni, vagy legalábbis nem ez volt az elhatáro-

zott célja, de talán valamit mégis beteg emberekkel kapcsolatosan – vagy a vendéglátás. Van egy közös vonása az orvosnak és a szállodásnak – fejtette ki –, mindkettő olyan embereken segít, akik valamiért rosszabb helyzetben vannak a szokottnál. A panzió vendégei nem betegek ugyan – bár néha az is előfordul –, viszont idegen helyen vannak, ahol nem ismerik ki magukat, sokan a nyelvet sem beszélik, gyakran nincsenek náluk holmik, amikre szükségük lenne, és így tovább.

Három egérnek egyáltalán lövése se volt, mihez akar kezdeni. Chantalnak, Kissynek és Vanessának – bár a mikrónak persze még van némi ideje dönteni. Nekik miniknek már nem sok, és ötük közül egy sem akadt, aki bármit el tudott volna dönteni – azon kívül persze, hogy egerek akarnak maradni, és éjjel-nappal harckészültségben várni, hogy jöjjön a shindyriasztás.

– Akkor hát – mondta Blanche – egyetlen dolgot tehettek. Gondolkozzatok. És ha nem juttok semmire, akkor legfeljebb kihagytok pár évet, kergetitek a shindyket, aztán majd beiratkoztok valahová.

– A shindyket azután is kergetjük – ígérte Vanessa.

Először egy egér és egy kutya állt a fa tövében és bámult föl a macskára. Aztán már két egér és két kutya. A kutyáknál ez hétköznapi, már kicsi korukban kezdik, a felnőtté válás egyik fontos mérföldköve, hogy egyedül föl tudjanak kergetni egy macskát a fára. De az egerek nem szoktak fölbámulni a macskákra. Örülnek, ha nem látják őket.

Nimby végül elhívta a kutyákat, bement velük a házba, Kissy pedig megpróbált Macska lelkére beszélni. Nem lesz itthon egy falat ennivaló egész hétvégén, madame Faubourg is elutazik, senki se tudja őt megetetni. Beaulieu-ben viszont találkozhat a gyerekeivel, ha akar, elviszik mindhármukhoz, vagy szerveznek egy találkozót, családi összejövetelt, beülnek egy cukrászdába… nem, nem, dehogyis, a henteshez vagy a halárushoz, és elbeszélgetnek, Macska kipanaszkodhatja magát a szörnyű egéruralom miatt…

Macskát az egész nem érdekelte. Ült egy ágon három méter magasan, és tűnődve tanulmányozta a háztetőn a cserepeket. Végül megjelent Martin egy létrával és lehozta. Macska nem is

tiltakozott, amikor berakta az utazódobozba, pedig egy öntudatos macska nem engedhet ilyesmit egy egérnek.

Bent a házban Jennifer, Chantal, Nimby, Jean, Andreas, Tom, Suzy és Ködöcske javában dolgozott a Jerryre jellemző összehangolt, pontosan megtervezett káoszon, amit mindig olyan ügyesen összehoznak, amikor utazni készülnek. Alig két órába telt, hogy fenekestül felfordítsák a házat – rendbe tenni sokkal több idő lesz. De mindent beraktak hét hátizsákba és egy macskás dobozba, ami kellhet a hétvégén, főleg ruhafélét, mert elég változékony az idő. A két kutyát nem csomagolták be, ők majd a reptéren kapják meg a szokásos dobozt.

– Ebből márpedig elég – jelentette ki Chantal, amikor végignézett a zűrzavaron. – Két garnitúrát fogok tartani a ruháimból, egyet itthon, egyet Vanessáéknál. Nem cipelhetünk örökké mindent a hátunkon, mint a málhás tevék.

– Kicsit drága mulatság lesz – jegyezte meg Tom.

– Bánom is én… azt a pénzt, amit eddig megspóroltunk a ruhákon, úgyis elköltjük sajtra, hogy legyen erőnk cipekedni. Vagy odaköltözöm Beaulieu-be. – Egy pillanatra csípőre tette a kezét. – Hm. Ez nem is rossz ötlet.

Kissy tekintete összeakadt a férfiéval, s rögtön tudta, mire gondol a másik. Jövőre Chantal akár csakugyan odaköltözhet Beaulieu-be, de akkor Andreas is megy vele. S ez nemcsak azt okozza, hogy attól kezdve nem sokat látják, de akkor nem sokáig tart a tanonckodása sem. A napokban beszélték meg, Andreas hétfőtől segédmunkás lesz Yves bácsinál, és ha jól megy a dolog, akkor kitanul autószerelőnek. Jó darabig tartott rájönnie, hogy mi érdekli, de úgy tűnik, ez.

Bezárták a házat, élesítették a riasztókat – az egyik egy biztonsági céghez volt bekötve, a másik a Jerry-hálózatra –, aztán beugráltak a kocsiba. Már az sem jön vissza, a hétvégét Yves bácsinál tölti, aki átnézi, felkészíti a télre. Tom taxiját már rendbe tette, Tom a reptérről Franconville-be megy a mikrobusszal és elviszi a kocsiját.

– Macska hol van? – nézte át Kissy a csomagokat.

– Itt – felelte Nimby a háta mögül. – Macska vigyor nélkül, ahogy Alice is megfigyelte.

A macskadobozt letették hátul, a két kutya elhelyezkedett a láda előtt – megvolt a három lépés távolság. Indulhatnak.

A reptéren egymás nyakába ugráltak és átvették az állatos dobozokat – Macska pontosan olyan unott és közönyös volt, mint nyolcszáz kilométerrel korábban –, aztán kimasíroztak a kocsihoz.

– Hoppá – mondta Françoise, amikor elhelyezkedett az ülésén, ami mellé leheveredett a nagyobb kutya, a lábához a kisebb, mellette ült Vanessa… egész Európa legbiztonságosabb helyén ült, ami a macskákat illeti. – Hoppá. Erre nem is gondoltam eddig. Ha Elke ideköltözik, már öt kutyánk lesz, nem kettő.

– Már most is négy van – figyelmeztette Nimby.

– No jó, de azok ketten a panzióban vannak. Szóval akkor hét.

– Suzyékkel tetszenének egymásnak – mondta Vanessa.

– Lehet – felelte nővére –, de Elke még jó darabig biztosan nem költözik ide. Annéék világosan megmondták.

A zseb sóhajtott. Kissy is. Alighanem az egész kocsi sóhajtott. Kellene ide az a kiskölyök a szenvedélyes szövegeivel. Most különösen. Az előrejelzések egész hétvégére nem mondanak shindyt.

– Rá kellene beszélnetek őket – mondta Jennifer. – Két D’Aubisson egér a hóembert is meg tudja dumálni tűznyelőnek.

– Már próbáltuk, egérke. Alapjában véve helytelen beleszólni ebbe, de némi nyomást azért megpróbáltunk gyakorolni.

– De nem eleget – csillant föl Vanessa szeme; Kissy mögötte ült ugyan és a csillanást nem látta, de tudta anélkül is. – Holnap odarepülünk és beszélünk velük.

– Minek, egérke? Ugyanannyit tudsz mondani élőszóval, mint telefonon.

– Dehogy. Visszük Macskát is.

Erre kis csend lett, latolgatták az ötletet.

– Nem félnek Macskától – nevetett Niala. – Három kutya vigyáz rájuk, akik bármelyike egy falásra megeszi Macskát, és még kér.

Megint sóhajtottak. A Jerry Alapítvány a legkülönbözőbb típusú problémák megoldásának módját dolgozta ki, de mindegyik azon alapszik, hogy a gondot okozó egyént lelövik vagy megverik. Kisfülű társaikkal szemben nincsenek módszereik.

Kissy leküldte az utolsó falat Vanessa-féle szendvicset, nagyot nyújtózott és azt mondta:
– Jó kaja volt, egérkék. Mi a délelőtti program?
– Ebédet készíteni – mondta Nimby átszellemülten.
– Adta falánk egere – nevetett Vanessa. – Ma egyáltalán nem főzünk ebédet, meghívásunk van Rocard-ékhoz, rég láttak minket, rég szívtak egérszagot.
– És náluk ebédelünk?
– Igen, a meghívás ebédre is szól.
– Mehetünk – mondta a fiú. Vanessa nevetett és megcsókolta.
– Később lesz az. Tizenegyre szól a meghívás, és még kilenc óra sincs.
– Akkor még ráérünk összeszedni a fegyvereket és egyéb fölszerelést – mondta Nimby, és ő is nyújtózott egyet.
– Rocard-ékhoz nem kell fegyver – nevetett a kislány.
– Akármikor betévedhet hozzájuk is egy macska.
– Vagy egy shindy – csillant föl a zseb szeme.
Órákkal később, amikor már volt ideje kicsit gondolkozni, Kissynek eszébe jutott, mennyivel jobb lett volna, ha ekkor, reggeli után elkezdenek készülődni, fegyvereket és fölszerelést becsomagolni, és ha el nem is marad a fejvesztett kapkodás, legalább valamivel kevésbé kellett volna rohanni. De hát erre még nem is gondolhattak. Ültek a reggelizőasztal körül, beszélgettek, még az ételmaradékot se vitték ki, csak ami romlandó volt. Ráérős szombat délelőtt volt. Sejtelmük se volt róla, hogy valahol a távolban ezekben a percekben emberek rohangásznak, kétségbeesetten küszködnek egy lerobbant szerkezettel, és kilenc óra huszonháromkor valaki megcsóválja a fejét és azt mondja, ez ma már nem indul be.
De az egerek még egy ideig nem jutottak eszükbe.
Ők tíz óra tájban kezdtek nagy ráérősen készülődni. Nem volt miért sietniük. A Discoveryt Jennifer rakta a hátizsákjába, a távirányítót Pi, meg akarták mutatni a gépet Rocard-éknak, elterjedt már a híre a partvidéken, kíváncsiak voltak rá. Kissy berakott néhány tányért a mosogatógépbe, a konyhából visszalépett a folyosóra és kikerülte Nialát, aki éppen akkor vette föl a telefont.
– Én. Igen, tessék. Hogyne lenne. Igen, itt. Három kilométer… Micso… *Sophie Marceau!* Ne törődjön vele! Honnan?…

A többit Kissy nem hallotta, Sophie Marceau nevére azonnal bevágódott a nappaliba és riasztotta a csapatot, akik kérdőn néztek rá.

– Nem tudom, Niala beszél valakivel, majd elmondja.

– Jó – bólintott a mikró. – Hozzátok a kocsit, csináljunk elemózsiát és szedjünk össze mindent, gyerünk, egérkék!

Kissy tíz másodpercen belül készen volt egy hátizsákra való innivalóval, csokival, effélékkel, aztán egy sor egér robogott el mellette, kis csomagokat tettek elé, amiket a zsákba süllyesztett, becipzárazott mindent és kirohant a garázs felé, hogy egy pillanat múlva a falhoz lapuljon és még az orrocskáját is behúzza.

– Hé! – ripakodott Pire, s a mikrobusz nagyot döccenve megállt.

– Mi van?

– Majdnem lapos egeret csináltál belőlem!

– Mi? izé… bocs. Majd jobban vigyázok.

– Remélem is!

A mikrobusz megremegett, ahogy minden irányból feltépték az ajtókat, hátizsákokat raktak bele, aztán beugráltak az ülésekre. Kissy odaadta a zsákját Angélique-nek, aztán visszarohant a házba, hogy a következő másodpercben füstölgő cipőtalpakkal pördüljön meg. Niala már kifelé tartott.

– Mindenkészindulhatunkholashindy? – hadarta Kissy.

Niala csak az autóhoz érve válaszolt.

– Sehol sincsen shindy – mondta, a Jerry Alapítvány pedig döbbenten meredt rá a kocsi üléseiről. – A hegyi mentőktől hívtak. A Discoveryre van szükségük. Öt gyerek elveszett a hegyekben, nekik pedig leállt a helikopterük.

– És most? – kérdezte egyszerre sok száz kisegér.

– Egy pasas akart jönni a gépért, de megmagyaráztam, hogy mi is kellünk hozzá, náluk senki se tudja vezetni.

– Akkor ugorjatok be és induljunk – felelte a volán mögül Pi.

– Nem lehet, az ürge a panzióba jön, tíz perc és itt van.

– Helyes, beszállás, indulok!

Niala beugrott, Kissy mellé, berántotta az ajtót és már mentek is. Lehajtottak a hegyről, leparkoltak a másik utca torkolatában, s Françoise már kint is volt. Átsurrant az utcán cikázó kocsik

alatt és megállt a mellékutcában, az út közepén. Egy pillanat múlva be is fordult egy kocsi, leállította.

– Hegyi mentők? – hallatszott a hangja a telefonon át.

– Kicsodák?

– Elnézést, akkor menjenek.

Még két kocsi fordult be, aztán egy piros Simca.

– Engedj, kislány, sietek! – szólt ki egy férfi.

– Hegyi mentők?

– Igen, az vagyok.

– Jerry Alapítvány, minket keres. Ott állunk szemközt, jöjjön!

– Duhamel, hegyi mentők – hajolt be a kocsiba egy bajuszos, kistermetű pasas.

– D'Aubisson, Jerry Alapítvány – vágta rá Niala. – Mi útra készen állunk.

– Mit lehet tudni arról a helikopterről?

– Három kilométer a hatósugara – felelte Nimby –, akár kilencvennel is tud menni, két kilót nyom, mire kíváncsi még? Blanchard. – És kezet nyújtott neki.

Duhamel megszorította.

– És van egy kamerája, igaz?

– Igen. Mindent látunk, mintha ott lennénk.

– Meddig bírja egy töltéssel?

– Sok mindentől függ, de bőven vannak tartalék aksijaink.

– Fényszórója milyen?

– Semmilyen.

– Lehet szerelni rá?

– Egy kilóig bármit.

– Értem. Szóval a helyzet a következő. Öt gyerek elveszett a hegyekben, még szerdán. Mostanáig helikopterrel kutattunk utánuk, de annak leállt a motorja, és egyébként is az a véleményünk, hogy más módszer kell. A maguk gépe kicsi, befér apró szurdokokba, résekbe, ahova mi nem látunk be. Százával vannak ilyenek.

– Értjük – mondta Françoise, ők pedig bólogattak. – Mi lenne, ha elindulnánk? Én beülök magához, akkor összeköttetésben van a Jerryvel és tudja folytatni.

– Céltudatos – mondta Duhamel. – Tetszik. Mentonba megyünk, uram – nézett Pi hátára. A hát bólintott, s már mentek is.

Útközben Duhamel még elmondta, amit tudni lehetett. A gyerekek tizenkét-tizenhárom évesek, három fiú, két lány. Szerdán iskola után kimentek a hegyekbe, sokszor voltak már ott, idevalósiak. Szülői engedéllyel, sötétedésig. Hétkor már sötétedik, a szülők keresni kezdték őket, nyolckor hívták a hegyi mentőket. Két teljes nap telt el a kereséssel, nem találtak semmit. Mobilja csak egynek van közülük, be tudták mérni, meg is találták egy fa tövében, nem messze onnan, ahonnan elindultak. A magas fűben meglátszott volna, ha dulakodtak volna, nyilván kiesett a fiú zsebéből.

– Szóval közel hetven óra – mondta Vanessa. – Ezen a hegyi terepen nem lehet rohanni, de ha csak száz méter volt az átlagsebességük, az is hét kilométer. Irdatlan területet kell átkutatnunk.

– Azért elég sokat megnéztünk már belőle.

– Biztosan, de ha azt az egy mélyedést nem látták, amibe becsúsztak, akkor nem láttak semmit.

Mentonban elkanyarodtak a tengertől, jó darabig autóztak egy völgyben, végül kacskaringós hegyi utakon megérkeztek egy parkolóba, amit lánckordon zárt le, két rendőr engedte át a kocsijaikat.

Jókora parkoló volt, a kiugráló kisegerek csakhamar fölfedezték, hogy egy hipermarkethez tartozik. Rendőrök és civil ruhások őgyelegtek benne, a lánc túloldalán kisebb-nagyobb helybeliek bámészkodtak. Kissy észrevette, hogy a lánckordon csak egy viszonylag kis területet kerít be, a parkoló többi részén jönnek-mennek az autók. Az ő területük hosszúkás, szabálytalan alakú volt, és a túlsó végén állt a helikopter. Valamivel nagyobb, mint a Discovery, sárga, rendes utasfülkével, de csak két rotorral, egy felül, egy meg a farkán. Szerelőruhás emberek mászkáltak körülötte.

– Hát itt vagytok – toppant melléjük egy ismerős figura. – Az én ötletem volt, hogy hívjunk el benneteket, hallottam az új gépekről, bár a régi se volt rossz. Gondolom, nem bánjátok.

– Nem! – felelte a Jerry kórusban.

– Akkor… Castelli! Igen, Édouard, mondjad! Jó. Jó, rendben. Valaki nézzen utána, kérdezzétek ki a szomszédokat. Mentonban vagyok, a hegyiekkel… nem tudom, lehet, hogy egész nap.

Oké, kösz. Szóval, pockok, mi kell, hogy beindítsátok azt a gépet?

– Egy asztal – felelte Vanessa – és hogy tiszteletben tartsd egér mivoltunkat.

– Legyen hát, gyertek, ez a térképasztalunk, csináljatok egy kis helyet, srácok!

– Fölösleges – mondta Nimby, és nyugodt képpel rápakolta a netbookot a kiteregetett térképekre. – Nem vesszük hasznát az infónak, hogy merre jártatok, mert nekünk azokba a kis zugokba kell benéznünk, ahová a ti nagy gépetek nem lát be.

– Ebben van valami – ismerte el Castelli, fölemelte a netbookot és kihúzta a térképeket –, de azt akkor is be kell jelölnünk, hogy ti hol jártok. Ez az? – mustrálta a Discoveryt Chantal kezében. – Jól néz ki, mikor repül föl?

– Mindjárt – felelte Françoise –, csak egy gyors pilótachecklist és kérhetjük a kigurulási engedélyt a toronytól.

Castelli olyan képpel meredt rájuk, hogy Chantal gyorsan föltartotta a gépet a feje fölé, Nimby bekapcsolta a motorokat, s a helikopter máris a levegőbe emelkedett.

A ház, ahonnan a gyerekek elindultak, kétszázharminc méterrel fölöttük volt, La Vigne-ben. Biciklivel mentek végig a hegynyúlványon, majd föl a szerpentinen, amíg rendes út volt a kerekeik alatt. Ott a bicikliket lelakatolták két fához, és pár száz méterrel följebb vesztették el az egyetlen telefonjukat.

– Ez majdnem két kilométer ide – mérte le Pi a netbookon. – A hatósugár nagy részét elveszítjük, ha innen indulunk.

– Egyelőre nézzünk körül – mondta Nimby, és a magasba emelte a gépet, mialatt Vanessa eligazgatta a fején a videószemüveget. – Később közelebb tudunk menni, ugye, Cesare?

– Persze. Itt főleg a szitakötő miatt voltunk, annak kell egy bázis.

Vanessa átvette a vezérlőt, megrántotta a gázkart és az elevátort, s egy pillanat múlva rendőrök és hegyi mentők értetlenül kémlelték az eget.

– Most hol van? – kérdezte Duhamel. Az egerek a netbook képernyőjére mutattak, amin gyorsan suhantak a házak hátrafelé.

Az első próbautakon még lassan mentek, a mikrobusz lépésben araszolt a Vaucresson környéki mellékutakon, nehogy elhagyja a helikoptert és az kikerüljön a hatósugárból. Aztán kiderült, hogy Nimby rosszul emlékezett a csúcssebességre, ez volt az egyetlen adat, amit nem jól jegyzett meg a Sky Kids rengeteg szövegeléséből, és amikor a nyomtatott leírás volt a kezében, elkerülte a figyelmét. A Discovery valójában sokkal gyorsabb, mint gondolták, kilencvennel, százzal is gond nélkül tud menni. Nimbynek csak arra volt ideje, hogy átemelje Vanessa fején a vezérlő tartószíját és a nyakába akassza, ügyelve, nehogy vágja a bőrét, intsen egy rendőrnek, hogy hozzon székeket, és a kislány máris visszarántotta a gázkart.

– Célnál vagyok. Magasság nyolcszáz, és egy óriási hegy van előttem.

– Az valójában több hegy – nézte Duhamel. – Ez itt előttünk egy kisebb, kilencszáz méteres magaslat, és ami mögötte húzódik, az ezer méter fölé is megy. Igen, ez az a hely. Látják az ösvényt?… ott, ahol annak vége van, ott találtuk meg a bicikliket. A környéket átvizsgáltuk alaposan, itt nem kell keresni, viszont a hegyoldalban az apró szurdokok… azokból rengeteg van.

Nimby már a térképes gép fölé hajolt. – Ötven fok, egérke, és nem kell sietni.

– Vettem – felelte Vanessa és kinyomta a gázkart, a Discoveryt mintha puskából lőtték volna ki. – Látok is valami szurdokfélét, tíz óránál.

– Pozitív, egérke, menj csak.

A célpont régi kőomlás lehetett, amely most hosszú, egyenes karcolásként vágódott a hegyoldalba. A Discovery figyelmesen megközelítette a felső végét, aztán ereszkedni kezdett. Kissy tudta vagy legalábbis gyanította, hogy a karmolásnak látszó vonal a valóságban több méter széles is lehet. Amikor meglátta benne az első fákat, bólintott. Öt-tíz méter széles biztosan. Ebbe alighanem a nagy helikopter is jól belátott, meg itt van egész közel a biciklikhez, de gyakorlásnak megteszi.

A rendőr meghozta a székeket, az egyiket tanácstalanul Vanessa felé nyújtotta, de Françoise kivette a kezéből.

– Majd én. Kösz. Egérke, széket teszek mögéd.

– Vettem – szűrte a foga közt Vanessa, mialatt a Discovery leért a szurdok aljáig, s odébb libbent balra, párhuzamosan a fallal.

Françoise gondosan beigazította a széket, aztán azt mondta, leülhetsz, és a mikró vállára tette a kezét. Vanessa ezt is nyugtázta, leült, megköszönte.

Félórát repült a sziklafal előtt, jókora területen átvizsgálta a repedéseket, ezen a részen nem sok volt, amiben elférne egy gyerek és nem lehet belelátni rendes helikopterrel. Aztán leszállt egy sziklára és átadta a vezérlőt Martinnek.

Ahogy Vanessa felállt, Kissy már töltött is neki kólát. A Jerry eddigre a fél asztalt belakta, poharakat és palackokat raktak szét, a két netbook elosztójában egy nagy aksitöltő is volt, az asztal alatt két jerrys hátizsák, a többi a kocsiban.

Vanessa kiitta a kóláját.

– Kösz. Szerintem nem ezen a részen lesznek.

– Szerintünk se – mondta Duhamel. – Átnéztük már ezt a részt, maguk ragaszkodtak az apró repedésekhez.

Françoise megcsóválta a fejét.

– Nem azért nem lesznek ezen a részen, mert maguk már átnézték, hanem mert Mahatma Vanessa ezt mondta. Vanessának mindig igaza van.

A férfi rámosolygott.

– Igen? Akkor Mahatma Vanessa mondja meg, hogy hol vannak, lehozzuk őket és mind mehetünk haza.

– Vanessa nem látnok, csak mindig igaza van.

– Cipő – szólalt meg Martin.

Mindenki a monitorhoz sereglett. Egy szikla tövében barna cipő feküdt.

– Ez nem az övék – mondta Duhamel. – Férficipő.

– Akkor nem baj, ha nem veszem a számba, hogy visszahozzam?

– Nem, kiskutya, repülj csak – felelte Kissy.

Amikor Martin letette a gépet, hogy Chantal átvehesse az irányítást, Duhamel megkérdezte:

– Mondják csak, hányan tudják vezetni ezt a gépet?

– Mindannyian, monsieur Duhamel – felelte Nimby. – Fontos volt, hogy mind megtanuljuk.

– És hányan is vannak?

– Tizenegyen, de Elke nincs itt – biccentett a fiú a telefon mellé, amit kitettek kamerának, hogy a zseb is lásson valamit.
– Tehát tízen vannak itt, mind tudják irányítani, de csak egy gépük van.
– Így van.
– Nem lehetne valahonnan kölcsönözni még néhány ilyen gépet?
Nimby megvonta a vállát.
– Nem tudom. A miénket San Franciscóban vettük, onnan nem hozhatunk.
– Hát nem. De én utánanéznék, hogy akadna-e még valahol ilyen gép.
– Csak rajta. Öt pilóta–navigátor párost tudunk alakítani, úgyhogy még négy gépre van személyzetünk.
Kissy tudta, hogy nem kell minden géphez külön navigátor. Most még igen, de aztán Nimbyék megírják a szoftvert, amivel egy egér egész csapatra való gépnek lehet a navigátora. Jövőre tíz helikopter rémületes felhője rajzik majd a shindyk feje fölött!
De volt olyan óvatos, hogy ezt ne mondja ki. Magában tartotta, több mint öt másodpercen át. Nimby tűnődve hallgatta, aztán azt mondta, ezt éppen nem, de… hadd lám csak.
Kissy elnézte a két mikrót, amint összedugják a fejüket a netbook fölött, és már sejtette, hogy egy órán belül meglesz az a szoftver. Mellékes szolgáltatásként egy pilóta több gépet is vezethet majd, és milliónyi apró helikopter lepi majd el a…
– Én – kapta föl a telefont hirtelen.
– Szia – mondta anya. – Jó estét. Csukd be a szád!
Kissy gyorsan becsukta.
– Hoooo… hogyhogy…
– Itt este van.
– De hisz Kalif…
– Nem, nem ott vagyok. Apáddal egy tokiói szállodában vagyunk. Úgy néz ki, egy japán cég is beszáll a beruházásunkba.
Kissynek legörbült a füle.
– Ez azt jelenti, hogy még tovább maradtok ott?
– Szó sincs róla. Az ő belépésük meggyorsíthatja az üzletet, nyerhetünk egy-két hónapot. Talán hármat is.
Kissy fülei hirtelen fölmeredtek megint.

Rocard-ékat még idejövet lemondták; nem volt jó csere, a hipermarket éttermében ebédeltek sült krumplit két turnusban, hogy a Discovery folyamatosan a levegőben lehessen. De hát ilyen az egérélet, egyszer drága szállodában, másszor kint a terepen. A mai bevetés igazán különleges, egyszerre öt gyereket menthetnek meg, és nincsen shindy, vagyis teljesen önös érdek nélkül teszik, pro bono, mint a nagymenő ügyvédek, akik időnként elvállalnak egy ügyet ingyen. Ez komoly nyereség a hírnevük szempontjából, ami megér egy ebédet, Rocard-ékhoz pedig majd elmennek holnap.

Hamarosan el kell majd indulniuk a helyszínre. Nem mintha innen nem tudnák remekül elvezetni a Discoveryt, de ez egy mély völgy, Vanessának pedig szüksége van a hegyekre. Minél nagyobbakra. Valahol egy magas hegyen kell keresni egy fát, amire fölmászhat.

Castelli kölcsönkért két nagyméretű tévét a hipermarketből, rádugták őket a netbookokra, hogy jobban lássák az apró részleteket. Duhamel új helikók után kutatott, egy csoport dolgozott a nagy helikopter kijavításán, egy Jérôme nevű fiatalember pedig a kutatócsoporttal tartotta a kapcsolatot, mert persze voltak emberek is a hegyen, két csapatban, de messze onnan, ahol a Discovery keresgélt. Mindenkinek megvolt a dolga, kivéve azt a kilenc egeret, aki éppen se pilóta, se navigátor nem volt. Illetve csak hetet, mert a mikrók elmerültek a munkában, Castelli laptopján dolgoztak lendületesen.

Azaz volt még egy kisegér, akinek megvolt a feladata, de azt ő adta saját magának. Meg kellett győznie a szüleit, hogy engedjék el Franciaországba, hiszen egérmunka van, neki ott a helye.

Egészen addig, amíg Nimby fölegyenesedett a gép előtt ülő Vanessa válla fölött és azt kérdezte, hol van Duhamel úr. Françoise megkereste neki.

– Uram – lépett oda a fiú –, tényleg szerez nekünk még helikoptereket?

– Próbálkozom, csak még nem sikerült elérnem, akit keresek.

– Jó. Mi kitaláltunk valamit arra az esetre, ha összejön, mindjárt be is üzemeljük. Zsebike!

– Jelen – cincogta Elke.

– Ha Duhamel úr szerez még gépeket, te leszel a légi forgalomirányító.

– Légirányú forgalomító? Az jó! Egész héten olyan nem voltam semmikor is. Az mi az?

– Mindjárt meglátod. Ülj a géped elé és kapcsolj a kilencvenedik oldalra.

– Ülök szerinted most hol?

– Ne cincogj, csináld.

– Maus im Himmel! Landkartentérkép, rengeteg tarka pötty rajta, drei, sechs… acht… és mozogóznak, ide-oda, de még számok is rajtuk vannak, ti becsapsz kicsi zsebegéret, ennyi helikót akkor se tudtok fölrepülíteni, ha lennének!

Kissy remekül szórakozott. Ő is látta a képet Vanessa válla fölött, és az egész csapat, kivéve a soros pilótát, Chantalt.

– Igen – felelte Nimby –, csak az egyik valódi, a többit a gép szimulálja a teszt kedvéért. Tudod-e, melyik az igazi?

Alig telt bele öt másodperc, és megjött a válasz.

– A zöld! Mert látom Discoveryet videón éppen süllyedődni, és zöld pötty mellett éppen csökkenődik szám. Az magasság. És Discovery szemközt van nagy fehér szikla, és zöld pötty előtt is van nagy fehér szikla!

– Rendben, zsebike – felelte Nimby –, az első osztályt kijártad.

– Cin-ciiiiin – mondta a kislány elbűvölve –, és most lesz vizsgaünnepség?

– Nem! Rátérünk a második osztályra.

– Jó! Leszek másodikos kisegér, azt szeretik shindyek.

Vanessa vette át a szót.

– Elmondom, mi lesz a feladatod. A térképen állandóan látod a gépeket, mint most. Mindet a saját pilótája vezeti, aki a saját navigátorától kap irányítást, de a te feladatod kijelölni a területet mindegyiknek, hogy a lehető leggyorsabban eljussanak a lehető legtöbb helyre. És te ügyelsz, hogy ne ütközzenek össze.

– Világos. Hogyan mondok meg területet navigátoroknak?

– Ahogy mozgatod a térképen az egeret, megjelennek a koordináták, azokat mondod meg nekik.

– De nekem nincsen itt több egérem, csak én egyedül itten zsebike.

– A tizenkettedik egeret – nevetett Vanessa.

Kissy büszkén nézett az egyik rendőrre, akit szemlátomást egyáltalán nem érdekelt az, amiről ők cincognak, de ez Kissyt nem zavarta. Imádta a Jerry fantasztikus hatékonyságát, hogy a felület programja úgy van megírva, hogy ilyen ötleteket percek alatt meg lehet valósítani.

– Értem – mondta Elke. – És most?

– Kijártad a második osztályt is.

A zseb összecsapta a kezét.

– Jesus Christus, már vagyok harmadikos, öregeszek borzasztó gyorsan!

– Nem vagy, nincsen harmadik osztály, kijártad az iskolát. Te vagy a légi forgalomirányító a Jerry Alapítvány Helikopteres Hegyi Mentőszolgálatánál. Ha kapunk még gépeket.

A Discovery jókora területet bejárt délután kettőig, de persze csak töredékét annak, ahol a gyerekek lehetnek. Kettőkor elindultak a helyszínre, most már távolabb is körül akartak nézni. Négy kocsival mentek, a Jerry mikrobusza előtt haladt a mentők terepjárója, mögöttük egy másik mikrobuszban egy csapat hegyi mentő, akik a társaikat váltják, és egy rendőrkocsi Castellivel és a társaival.

A táj egyre szebb lett, ahogy megmászták a szerpentint, de följebb már annál is szebb volt. Ilyen magasan még nem is voltak Beaulieu környékén, csak a nagy túrájukon. Egy óriási, tiszta zöld hegyoldalon araszoltak fölfelé, lent a mélyben elláttak egészen a tengerig, a fejük fölött pedig tovább emelkedett a hegy, fel az égig. Fák is voltak sokan, Kissy figyelte is Vanessát, akinek most minden együtt van a boldogsághoz, együtt van az egerével és az egereivel, fönt a hegyen, fák között, és a tengert is látja. No jó, a szülei nincsenek itt, ez igaz. Viszont ez nem a Francia-középhegység és nem is az Alpok valamelyik távoli vidéke, ez ugyanaz a hegylánc, aminek a lábára Beaulieu is épült, gyakorlatilag otthon van. És rezgett is a füle lelkesen, annak rendje-módja szerint.

Lassan mentek, harminccal vagy még annyival se, hogy a rázkódás ne zavarja Jennifert, aki eközben is repült, és egy idő után közölte, hogy négy kocsit lát közeledni a szerpentinen.

– Hogy néznek ki? – tudakolta Nimby.

– Mint mi!

– Akkor hátha mi vagyunk azok.

És tényleg ők voltak. Amikor kiszálltak, a magasból leereszkedett hozzájuk a Discovery, körberepülte őket és leszállt Françoise kinyújtott tenyerére. A zseb kicserélte az aksit, de a gép még nem indult, előbb Jennifer is kiszállt, a netbookokat letették egy sebtiben fölállított asztalra, kezdtek berendezkedni. A hegyi mentők közben összeszedték a holmijukat és elindultak gyalog a társaikért.

Jennifer megnézte a térképen a következő szakaszt, bólintott és már a szemére is húzta a videót. Françoise lebiggyesztett szájjal nézett a tovaröppenő Discovery után.

– Ez így dögunalmas. Egy repül, egy navigál, mi többiek meg ülünk és billegetjük a füleinket.

– Sose becsüld le a kiváltságot, hogy billegetheted a füleidet – nevetett rá Vanessa. – Gondolj a sok kíváncsiskodóra lent a parkolóban, úgy néztek ránk, mint aki sose látott még egeret, és egynek se volt akkora füle, hogy billegethette volna.

– Értem én, de órákon át kicsit egyhangú, és el is fáradt már a fülem.

– Helyes, akkor most hozzáfárasztjuk a lábunkat is. Öttagú egérportya indul föl a hegyoldalon, ki csatlakozik?

– Négytagú – mondta Niala. – Maradjon itt két tartalék páros.

– Helyes, négytagú, kérek önként jelentkezőket, akik vállalják, hogy maradnak.

Mindenki vállalta. Vanessa derék, önzetlen egérkéknek nevezte őket, és szavalni kezdett, szótagonként mutatva rájuk:

– Kisegér, nagyegér, sajtlyukakba belefér, pici cica, iszkoljál, jön az egér, rád talál, nagy a füle, sicc!

Ezzel kisorsolta Chantalt, Pit, Françoise-t, végül Martint.

– Jól van, ti lesztek az első egérportya. Hozhattok zergét, ha találtok.

Zergét nem hoztak, se az első egérportya, se a félbeszakadt második. Jennifer, Vanessa, Nimby és Kissy csak tíz percet mászott fölfelé, éppen megálltak egy ponton és kipróbálták, ellátnak-e már Olaszországig, amikor Françoise jelentette, hogy Duhamel úr szerzett még gépeket, már hozzák is őket. Rohanvást mentek vissza, már amennyire merhettek rohanni a meredeken, leereszkedni is eltartott vagy öt percig. Kár volt pedig

úgy sietni, még félórába beletelt, hogy megérkezzen a kocsi. Nyitott Merci volt, olyan, mint ami mellett Niala valaha autótolvajt fogott, csak fekete, nem piros. De a nyurga fiatalembert, aki kiugrott belőle, a D'Aubisson lányok ismerősként üdvözölték.

– Nocsak, Pascal, te helikopterekkel is foglalkozol?

– Én ugyan nem – felelte az, és összeborzolta Vanessa haját. – Csak feljöttem a bácsiékhoz, és akkor már kiugrottam ezekkel. A lentiek egy kukkot se mondtak arról, hogy kell őket használni, nekem sincs róla fogalmam, de hátha ti rájöttök.

A csomagtartóból tizenhárom doboz került elő. Hat gép, öt vezérlő, egy dobozban elemek, egyben pedig alighanem pótalkatrészek, egy csomó propeller, fémrudak, drótok. És elég ütött-kopott volt minden.

– Jó lesz?

– Ha repülnek, biztosan – felelte Niala.

– Én bízom benne. No, kapok egy puszit a fuvarért?

– Persze! – mondta Nimby lelkesen, és ölelésre tárt karokkal megindult a srác felé, aki döbbenten hátrált két lépést, aztán beugrott a kocsijába és elporzott.

Egykettőre beüzemeltek három gépet, Angélique, Martin és Pi körözgetett, gyakorolt velük itt a közelben. A negyedikkel Nimby nem boldogult, félretette, de az ötödik és a hatodik beindult, jó eredmény ahhoz képest, hogy kimustrált gépek valami modellezőklubból, együttvéve se tudtak annyit, mint a Discovery.

Kissy csakhamar egy kis trikopterrel szállt a hegy fölött, úton a nyolcas szektorba, rögtönzött felosztásuk szerint. A navigátora Martin volt, a színe pedig piros.

– Sárga vigyázz – mondta Elke –, Zöld két óránál!

– Vettem – felelte Jennifer. Kissy látta Zöldet, vagyis a Discoveryt messze maga előtt, a formáját ki se tudta venni, onnan tudta, hogy az előbb még közelebb volt. De a trikopter jó, ha ötvennel tud menni, a Discovery pillanatok alatt maga mögött hagyja.

– Itt Kék – mondta Niala, aki most a húga navigátora volt –, a szektoromban semmi érdemleges, továbbmegyünk.

– Vettem, Kék Vezér. Repüljed tizenegyes szektort, kapkodd föl gyerekeket!

– Negatív, Torony – felelte Duhamel. – A tizenegyes szektorban már ott van a mentőcsapat. Küldje a Kéket a tizenkettesbe.

– Vettem, Mentő Egyes, hallottad, Kék Vezér, tizenkettes szektor, és vigyázzad erős lézertűzre jobb oldalon. Fehér, vigyázz jobbra, szikla nagyon magas!

– És? – kérdezte Françoise hetykén. – Ha vigyázok, attól se lesz kisebb.

– Igen, de géped rosszul bírsz vad emelkedőseket. Csak lassan.

– Torony, eszem ágában sincs fölmenni a tetejére. Gyerekeket keresünk, erre a sziklára ők az életben nem másznak föl. Mentő, jól mondom?

– Mutassa csak… ez? Kizárt dolog. Erre csak kötelezéssel, teljes mászófelszerelésben. Már jártam rajta.

– Piros, lemerülsz, térj vissza – mondta Martin. Kissy nyugtázta, egy helyben megpördítette a gépet és elhúzott a hegy fölött visszafelé. Leszállt az asztalra, lekapcsolt és levette a szemüveget.

– Egy órája repülsz – mondta az egere elemcsere közben. – Ideje cserélnünk, nem gondolod?

Kissy előbb leküldött egy fél palack narancslevet, csak aztán bólintott.

– Vigyázz, amikor kibukkansz a sziklafalak mellett, amik megtörik a szelet. A tri túl gyenge, nem tud ellenállni.

– Tudom, egérke, már mondtad.

– Most megint mondom. Mintha az utolsó negyedórában még gyengébb lett volna, mint korábban.

Martin már készült fölvenni a szemüveget, de most megállt a mozdulattal, inkább letette az asztalra. Kézbe vette a trikoptert és vizsgálgatni kezdte. Aztán odaballagott Castellihez, aki éppen telefonált, hisz mi mást is csinálhatott volna…

– Van egy nagyítód?

– Nem vagyok én Sherlock Holmes. Pierre, van valakinek egy nagyítója? Mire kell?

– Át akarom nézni ennek a gépnek a kábeleit.

Az egyik rendőrnél akadt nagyító, találtak is egy helyet, ahol mintha gyanúsan lötyögött volna a forrasztás.

– Nem tudom – forgatta Martin a nagyító alatt –, nem vagyok biztos benne, hogy elengedett. – Ekkor a kábel a kezében ma-

radt. – Cin-cin… hát… most már biztos vagyok benne. Van forrasztópákánk?

– Van – vette ki a kezéből a felügyelő. – Majd én megcsinálom, te csak szállj föl.

– És közben csimpaszkodsz a gép alján és javítod? Nem bánom.

– Amíg ti repültetek, mi megjavítottuk a hatodik gépet, ott van a rendőrkocsi motorházán. Máris indulhatsz, az Erő legyen veled.

Martin tehát felszállt egy másik trivel, Kissy pedig navigált. És öt perc múlva találtak egy remek barlangot.

– Persze hogy belenéztünk – mondta Duhamel. – Az a barlang alig húsz méter mély, reflektorral az egészet be tudtuk világítani. Nincs benne senki.

Kissy sóhajtott és az órára nézett, Martin pedig továbbrepült.

– Mindjárt négy óra. Hamarosan sötétedik, Duhamel úr.

– Tudom. Sajnos nincs rá orvosságom.

– De nekem van. El kell látni a gépeket világítással.

– Ja, én magukra gondoltam.

– Mi nem félünk a sötétben, Duhamel úr. Még a cicától sem. De látnunk kell valamit odafönn.

– Látni fognak, hozatunk lámpákat.

– Eszembe valami – szólalt meg Elke. – Mit csinálsz hegyen, ha keresed valakit? Fehér, fordulsz vissza, megnézjed árnyékt balra lent.

– Hol?

– Még forduld… most. Ott, képernyőn hét óra.

– Aha, látom, megnézem.

– Hogy mit csinálok, ha keresek valakit? – gondolkodott Kissy. – Mindenhova benézek.

– És?

– Kiabálok.

Elke csettintett a nyelvével. – Zöld, nézjed meg tizenkilencedik szektort. Ez az, egérke. Kiabáloksz a nevét. Jó hangason, hogy hátha válaszol.

Castelli rendőrei lent a városban felhajtották a létező legkisebb súlyú és legnagyobb hangerejű telefonokat, a műszakiak felszerelték őket a gépekre, és Castelli tele tüdőből mondta

magnóra a hívószöveget: „Yvonne, Sylvie, Mathieu, Jacques, Bertrand, merre vagytok? Jelentkezzetek!” Aztán a gépek felszálltak megint, most már alkonyi fényben, hogy még egyszer körülnézzenek, amíg megérkeznek a lámpák is.

– Ki mondta, hogy hatot? – dörrent a telefonba Castelli. – Igen, én is tudom, hogy hány gépünk van, és ha az egyikről leesik a lámpa, akkor majd várunk, amíg maga visszasétál a városba? Amennyit csak tud! Végeztem!

A felügyelő látnoknak bizonyult, a gépekre fél hat körül tették föl a lámpákat, és ahogy megindultak rajban a hegy felé, még látták szabad szemmel, ahogy az egyik lámpa zuhanni kezd. A Sárga volt, Chantal még úgy hozhatta vissza a gépet, hogy tisztán látta a kivilágított bázist. Az összeset visszafordították és még rájuk is forrasztották a lámpákat. Ha odakint vesztik el, nem lesz könnyű hazahozni a gépet a sötétben.

A helikopterszerelők vezetője viszont szerencsére tévedett, amikor délelőtt azt mondta, hogy a gép ma már nem indul el. Sikerült megszerezni a pótalkatrészeket, elvégezték a javítást, és fél hétkor jelentették, hogy hamarosan indulnak.

– Kell majd összebeszélni útvonalat – mondta Elke. – Nem szabad túl közel jönni Jerry-gépekhez.

– Persze – felelte Duhamel –, de látni is fogják a gépet, erős fények égnek rajta.

– Az nem elég, jön hogyha hátulról. Ha rotorszél elkapja kicsi gépet, az baj, mert eggyel kevésebb gép keresi gyerekeket, de csak kicsi baj. Nagyobb sokkal, ha kicsi gépnek rotorszéle kapja el nagy gépet, mert azon emberek is vannak.

Kissy ekkor éppen pilóta volt, nem láthatta a mentőtiszt arcát, de sejtette, hogy azon tűnődik, vajon magánál volt-e Castelli, amikor a Jerryt idehívta.

Hét körül húzott el fölöttük a nagy helikopter, Castelli rákapcsolta őket is a hálózatra és az Arany hívójelet adta neki. Ők távolabb kezdtek keresni, túl a Jerry hatósugarán, az olasz határ felé.

Háromnegyed nyolckor Pi felkiáltott:

– Itt Fehér… nem reagál a gépem! Semmire…

Kissy fölnézett a képernyőről Françoise-ra, aki villámgyorsan előhozta a virtuális vezérlőt és vadul csapkodni kezdte, de nem volt reakció.

– Torony Zöldnek – szólalt meg Elke –, irány harminc fok, távolság ezerhatszáz, magasság nyolcszáz, szaladjad megnézni, milyen éjszakai rémisz elkapta Fehéret! Torony Fehérnek, mondjad, mayday!
– Mayday, mayday – nevetett Pi –, és most mivel jobb? Akármit csinálok, nem válaszol.
– Kell csinálni szakszerűen, nem mint amatőrös mezei egér. Látom Zöld képén Fehéret.
Mindannyian látták. Fehér, egy kis trikopter, pörgő rotorokkal lebegett a sötétben, lassan haladt északkelet felé és közben emelkedett is, a lámpája égett, nyilván a telefonja is szakadatlanul kiáltozott – nem volt rajta semmi különös.
– Elektronikai hiba – mondta Duhamel. – Megszakadt az összeköttetés.
– Bent van a hatósugárban – mondta Françoise. – Járt már jóval távolabb is.
– Nem az a baja. Elromlott. Hozom a hatodik gépet.
– Torony hívja Fehéret! Katapultálj! Hallod, Pi?! Ugrás! Fölcsatoljad ugróernyőt és ki belőle abból a gépből, gyorsan!
– Hallom, egérke – nevetett a férfi. – Ne aggódj, már kint vagyok. Nem esett bajom.
– Hű – mondta Elke. – Volt meleg helyzet.
Pi kisvártatva felszállt megint, azzal a géppel, amin korábban Kissyék a kilazult forrasztást találták; időközben az is kapott lámpát és telefont. Most Fehér lett a hívójele, hogy a térképprogramhoz ne kelljen hozzányúlni. De Kissy gondolt még néha az előző Fehérre, amint lassan sodródik Olaszország felé, egyre magasabbra emelkedve, és hasztalanul szólongatja a gyerekeket, miközben saját magán se tud segíteni. Még legalább félórát lesz odafönt, aztán kimerül az aksija és lezuhan valahol az ember nem járta vadonban. Talán soha nem találják meg.

Fél kilenckor hazahozták a gépeket és nekiültek vacsorázni. A reggel becsomagolt szendvicseket. Castelli felajánlotta ugyan, hogy leviszik őket a városba, egy rendes étterembe, de csak a fejüket csóválták.
– Cesare – mondta Niala –, ha le akarnánk menni, akkor egyenesen haza is mehetnénk. Márpedig nem fogunk, amíg meg nem találtuk azokat a gyerekeket, úgyhogy inkább kerít-

tess egy sátrat, hogy éjjel felváltva alhassunk valamit. A csapat egy része állandóan repülni fog.

– Ezt megbeszéltétek egymással? – kérdezte a felügyelő, jogosan, hiszen a csapat egésze csak telefonon át beszélhetett az elmúlt fél napban, azt pedig ő is hallotta volna.

– Nem kellett. A Jerry soha nem adja fel.

Az egerek komor képpel ültek az asztal körül, tábori székeken, és ették rögtönzött vacsorájukat.

– Inkább azt mondd meg… – kezdte Vanessa keserűen –, illetve ne is te. Duhamel parancsnok, maga mondja meg! Mekkora esélyünk van, hogy még életben találjuk azokat a gyerekeket?

Duhamel nem habozott a válasszal, nyilván már sokszor átgondolta.

– Van esélyünk, bár egyre romlik. Volt valamennyi élelmük, és nem egészen vékony ruhákban indultak el. Az elmúlt éjszakák viszonylag enyhék voltak. Az biztos, hogy nincsenek a szabad ég alatt, vagyis szélvédett helyen vannak. De őszintén meg kell mondanom, nem garantálhatok semmit. Sajnos nem lehetetlen, hogy egy szakadék mélyén találjuk meg őket.

A mikró bólintott.

– Mit tesznek most, hogy ezt elmondtam?

– Megesszük a vacsoránkat és felszállunk. Ahányszor csak kell. Ha azok a gyerekek még életben vannak, mi megtaláljuk őket. Ha nem… akkor is. Cesare, intézkedj, légy szíves. Sátrak és hálózsákok kellenek, és alighanem ideje tüzet is rakni.

Kissy tűnődve ette a sajtos zsömléjét és körbepillantott a táboron. Az öt kocsi egymás mögött állt az úton. A Jerry mikrobusza előtt, az út utolsó méterein két asztal, egy tele a hipermarketből elhozott két nagyképernyős tévével, a Jerry két netbookjával és négy rendőrségi laptoppal, három aksitöltővel; a másodikon a vacsorájuk és rengeteg alkatrész, forrasztóholmi, meg a hat helikopter… dehogyis, már csak öten vannak. A konvoj végén, a később utánuk jött rendőrségi kisteher platóján dohog a generátor, ami ezt az egészet ellátja árammal. A mikrobusz előtt nyitott hátizsákok szanaszét, a tetején és egy közeli fán egy-egy lámpa, a rendőrök vitték őket fel oda. Az asztalokon is lámpák, és még egy kis állványon az út legvégén. A fénykörükön túl már teljes a sötétség. És elég csípős is már a

levegő. Hát nem a legbarátságosabb hely az éjszakázásra, annyi szent. Márpedig az éjszakát itt töltik, legalábbis addig, amíg elő nem kerülnek a gyerekek. És ha egész éjjel nem kerülnek elő, akkor a holnapi napot is itt töltik, vagy valami még eldugottabb zugban az erdő mélyén. Mahatma Vanessa jól mondta. Egyetlen egér sem akar dolgavégezetlenül hazamenni.

– Maguknak nem kötelező, őrmester. Le tudjuk magukat váltani.

– Maradni szeretnénk, felügyelő úr. Hogy mehetnénk haza, ha ezek a gyerekek egész éjjel itt fognak dolgozni?

– Köszönöm, őrmester. Óvatosan vezessen, és igyekezzenek vissza.

– Értettem.

Castelli közeledő alakját látva Kissy kiegyenesítette nagy füleit, mintha az imént nem is görbítette volna tölcsérszerűre őket és nem is hallott volna egy kukkot sem a beszélgetésből, amit nem egérfüleknek szántak. A gépével foglalatoskodott, a Pirossal, felszállás előtt még egyszer átnézi.

– No, mi a helyzet, egérkék? – tudakolta a felügyelő.

– Egy perc és indulunk – felelte Vanessa. – Van itt egy lazának tűnő kábel, azt nézzük még meg.

– Elkét sikerült ágyba dugni?

– Nem – jött a morcos válasz. – Zsebike máskor is nem fekszik tizenegy előtt, és ma később se nem fog. Ő a légnyitófargolam, vagy hogy mondta az ott, a nagy füleiddel?

Jennifer türelmesen elmagyarázta neki a kifejezést, apróra lefordítva németre, de Kissy már nem figyelt rájuk. Beindította a rotorokat és föllibbent a magasba.

És csakhamar megtudta, hogy mennyivel nehezebb lett a dolga. Az elején még nem, csak fölhúzta a gépet, beállította az irányt és ment, a tri vagy öt percet repült a célterületig, azalatt neki nem volt dolga. De aztán – ott találta magát a vaksötétben, egy gyámoltalan kis lámpával, ami legfeljebb néhány méterre adott fényt, odáig se sokat. Valósággal kivilágosodott körülötte a világ, amikor egyszer-egyszerföljebb emelkedett és délnek fordult: meglátta odalent Menton fényeit. Messze voltak, de még így is sokkal erősebbnek tűntek az ő lámpájánál. De nem tehetett mást – repült és kutatott. A hegyvidék óriási, és csak

ők tudják átvizsgálni, ezekkel a kis gépekkel. Végül is mi baja eshet? Ezeken az eldugott helyeken, fönt a magasban még macska se jár.

A rendőrök tíz körül megjöttek, hoztak hősugárzókat, körülrakták velük a csapatot, hamarosan kellemesebb lett az idő. Sátrakat vertek, tettek beléjük matracokat, hálózsákokat. Hoztak még élelmet és üzemanyagot a generátornak, meg még több lámpát. Jól tették. Egy órával később Sárgának kialudt a lámpája. Nimby kalauzolta haza Chantalt a Discovery fényével, itt egy rendőr már forrasztópákával a kezében várta a gépet. Egykettőre leszedte a lámpát, rárakott egy másikat, és a tri már húzott is vissza a hegyre.

És hoztak magukkal mikrofonokat, mert lehet, hogy a gyerekek hanggal fognak majd jelet adni. A gépek sorban visszatértek pár percre, felszerelték rájuk a mikrofonokat – csak a fedélzeti számítógéphez kellett őket csatlakoztatni és rögzíteni –, s attól kezdve egy-egy rendőr állandóan fülhallgatóval a fején ült és hallgatta Castelli kiabálását öt szólamban.

Senkinek nem volt róla elképzelése, hogy lesznek képesek ezt az óriási koncentrációt igénylő munkát egész éjjel csinálni, pihenés nélkül. Már az is csoda, hogy mostanáig képesek voltak rá, hiszen soha nem repültek egy óránál többet egyvégtében, és annyit is csak ritkán. De aztán a probléma megoldódott – jutott alkalmuk pihenni. Negyed egykor Kissy befejezte egy kis szakadék átvizsgálását és kiemelte a gépet. Egy szempillantás múlva őrült pörgésbe kezdett a világ, aztán egyenesen elsuhant előtte a szakadék egy darabja, és a koromsötétre sötétzöld betűk rajzolódtak: A KAPCSOLAT MEGSZAKADT.

Kissy letépte a videószemüveget.

– Mi történt?!

– Piros, vétel, vétel – szólt bele Elke.

– Nem tudom, egérke – nézett rá Martin. – Valaminek nekimentél, aztán egy rotor megakadt és odavágta a gépet a falhoz. Lehetett faág vagy sziklanyúlvány, sose fogjuk megtudni. Ezt a gépet is elvesztettük.

– Még egy gép? – jött oda Castelli.

– Igen. Kétezer-nyolcszáz méterre van ide, ezen a terepen egész napos út.

– Odaküldök másik gépt – mondta Elke.

– Negatív, Torony. Eszetekbe ne jusson, még a végén az is ott vész. Kihúzni úgyse tudjátok onnan.
– Akkor viszont ti ketten feküdjetek le – mondta Castelli –, rossz rátok nézni, alig álltok a lábatokon. Mondjuk négy órára, akkor váltjátok a következő párost.
– Kettőre – ellenkezett Kissy, bár hirtelen úgy szakadt rá a fáradtság, hogy azt se tudta, eltalál-e addig a sátorig.
– Háromra. Tűnés!

Az éjszaka első fele lidércnyomás volt. Aludtak öt percet, amiről Castelli azt állította, hogy két óra volt, viszont Françoise-t egy órája már ő maga vitte be a sátorba, mert elaludt a netbook előtt, azóta Duhamel navigátoroskodott Pinek. Most már a D'Aubisson lányok is félig alszanak, de nem hajlandók leállni, amíg le nem váltják őket. Kissy és Martin tehát kibotorkált az éjszakába és átvette a Kéket, hogy aztán azzal támolyogjanak a vaksötétben. Castelli szidta magát, mostanra régesrég megtaníttathatták volna magukat helikoptert vezetni, akkor nem őket kellene kínozni ezzel.
A nagy helikopter régesrég lent volt már a városban, a rendes helyén. A hegyi mentők is kifogytak már a pilótákból, aludt valamennyi, ők nem repülhetnek félálomban. Reggelig nem tudnak elindulni. A gyalogos keresők is kifáradtak, hálózsákot vettek elő és lefeküdtek az erdőben. Őket se lehet pótolni, nincs már pihent ember a hegyi mentőknél. Szerda délután óta kutatnak, és hamarosan vasárnapra virrad.
Az éjszaka nagy részében csak négy parányi helikopter kereste az eltűnt gyerekeket, kilenc holtfáradt kisegérrel a pórázuk végén.
Vanessáék is csak két órát aludtak, akkor leváltották Chantalt és Jennifert. Nimby és a maxik egész éjjel nem aludtak, ahogy Duhamel és a rendőrök sem.
Fél hatkor, még mindig sötétben, Kissy egy jókora sziklát járt körbe, hogy megtudja, van-e rajta átkutatni való repedés, szakadék. Egy ponton nagy kiszögellés állta útját, óvatosan, ívben kerülte meg, nehogy nekimenjen.
– Vissza, egérke – mondta Martin. – Mintha láttam volna valamit.
Kissy visszafordult, sok ezredszer tegnap délután óta.

– Aha, nincs talaj – mondta. – Szakadék. Óvatos leszek.

– Pillanat. Lassan fordulj balra. Kicsit menj még előre.

A szakadék mellett faácsolat bontakozott ki a sötétségből. Félig összedőlt, lehetetlen volt megállapítani, mire szolgált azelőtt.

– Talán kunyhó romja. Bele ne ütközz.

– Vigyázok. De nem kell közel mennem hozzá, látom, hogy nincs itt senki. Lemegyek a szakadékba.

Ahogy ereszkedni kezdett, már látta, hogy ez nem szakadék. Bal felől épített boltívek sorakoztak, alattuk hosszú fagerendák feküdtek a földön. Lejjebb ereszkedett, be a nagy mélyedésbe. A következő pillanatban a szíve kiugrott a helyéből és legurult a hegyoldalon, mert egy méterre tőle a rendőr hirtelen elüvöltötte magát:

– Hallok valamit!

– Ne ordítson – sziszegett rá Kissy, de az meg se hallotta, és oka volt rá.

– Hallom őket! Tisztán hallom! Azt mondták, „itt vagyunk”!

– Csend, az egész! – parancsolta Castelli. – Adja ide a fülhallgatót!

Kissynek sejtelme se lehetett, hogy a négy gép közül melyiknek a mikrofonja hallja a hangot, de ezen nem is ért rá töprengeni, mert ahogy lassan körbefordult, bent, a boltívek alatt…

– Fény! – mondták az egerével egyszerre, fütyültek Castelli parancsára, és Elke is azonnal intézkedett.

– Mindenki Kékhez, gyorsan! Ez nem gyakorlat!

Kissy nem várt semmire, a navigátorok a koordináták alapján is idetalálnak, ő elindul. Egyméteres magasságot választott a boltívek alatti talajtól, balra-jobbra figyelgetett, nehogy beleütközzön valamibe. A fény most takarásban volt, aztán meglátta megint. Pislákoló tábortűz volt, alig néhány ágacska. És alakok mozogtak mellette.

– Kapcsolják le a hangfelvételt – mondta Castelli. – Gyerekek, hallotok engem?

Valaki kihangosította, a választ már Kissy is hallotta.

– Cesare bácsi? Hol vagy?

– Itt vagyok a közelben – harsogta Castelli. – Ez egy kis helikopter, ez talált rátok… éltek mindannyian? Jól vagytok?

– Élünk… – felelte egy fiúhang.

– Szomjasak vagyunk – mondta egy másik.
– Éhesek is…
– Máris intézkedünk, tartsatok ki! A Zöldet hozzátok haza, csak az tud nekik elvinni valamit.
Kissy mellett hirtelen fénybe borult a helyiség, két sápadt fényforrás jelent meg a közelben. A Fehér és a Sárga. Végre látta már a gyerekeket. Egy, kettő… azok ketten a lányok… és ott az ötödik.
– Teljesen át vannak fagyva – állapította meg Niala. – Van valami meleg italunk?
– Már készítem – felelte Duhamel –, de az majd egy későbbi menet lesz. Most cukros üdítőt vigyenek nekik.
Kissy haját fuvallat borzolta föl. Jó lesz vigyázni, össze ne ütkö… dehogyis, a fuvallat a Zöldtől van, a Fehér és a Sárga amott van, de a Zöld itt, megjött az üdítőért.
– Elbírja?
– Menni fog. Három deci öt gyereknek…
– Nem tudok mit csinálni, ha lezuhan a gép, ennyit se kapnak. A kutatókat felébresztette már?
– Persze, készülődnek, de meg kell kerülniük a hegy lábát, legalább két óra, míg odaérnek.
Kissy nem nagyon figyelt a hangokra. Fölemelte a gépet, körülnézett, a tetőt tartó ácsolatokat tanulmányozta. Ez egy bánya. Régi, felhagyott bánya. Helyet keresett, ahova leszállhat. A talajra nem akart, mert akkor a lámpa a gép alá kerül és alig ad fényt. Végül talált egy párkányt és lecsüccsent rá, valamivel a gyerekek feje fölött. Azok érdeklődve nézték a manőverezését.
– Gyertek ide mellém, Fehér és Sárga.
– Jövünk, Kék.
Helyet foglaltak egymás mellett, mint a kismadarak, lekapcsolták a propellereket és levették a szemüvegeket. Megint itt voltak, a táborban, ahol Nimby éppen padlóig nyomta a gázkart és az elevátort, és a Discovery egy fecske gyorsaságával tűnt el a sötétben.
A három pilóta egymásra vigyorgott.
A gyerekek még mindig látszottak, az egyik nagy monitor most csak őket mutatta. Castelli éppen azt magyarázta nekik,

hogy akasszák le a palackot, de nagyon vigyázzanak a propellerekre. Mindenki egy kicsit igyon, mindjárt hoznak még.

Negyedóra hosszat üdítőt hordtak nekik, persze nem volt enynyi kis palackjuk, de Vanessa visszahozta a Sárgát, tettek arra is egy kampót, és a gyerekek ráakasztották az üres palackot. Azt a Sárga is elbírta. A telit nem, pedig a telefont le is vették róla, próbaképpen a lámpát is, de akkor sem.

Castelli közben szünet nélkül telefonált, és végül sikerült neki.

– Megvan! Szereztem egy rendőrségi helikoptert, hamarosan elindul. Hogyan tudnánk utat mutatni neki a mentőosztaghoz?

– Kimegyek elé, mondja meg, hogy egy ide-oda cikázó, apró fehér fényt keressen – felelte Pi.

– Jó. Az orvost fölveszi a réten és leviszi a bányába, aztán a gyerekeket egyenként hozza föl. A gépen csak egy utas fér el.

– Hová hozza gyerekekt? – kérdezte Elke.

– Egyenesen le a kórházba, a szüleik is ott lesznek addigra.

De nem volt ilyen egyszerű. Fehér útmutatásával a rendőrségi helikopter megtalálta a kutatócsoportot, felvette az orvost és elvitte a bányához. A helikó erős fényében már jól látták a helyszínt. Három méter átmérőjű akna, az alján összevissza heverő gerendákkal. Lehetett vagy tizenöt-húsz méter mély, és függőlegesek voltak a falai. A gép nem tud benne leereszkedni, az orvos pedig a maga erejéből ugyanúgy nem jut le. Úgyhogy a pilóta kitette az orvost és egyenként elhozta a kutatócsoport többi tagját.

– Menni fog – jelentette egy hang. – Csak a doki és az ápoló megy le, minimális felszereléssel, gyors vizsgálat és egyenként felhozzuk őket. Egyből mennek is a kórházba.

– Így nem jó – mondta kicsit később egy másik hang. – Ha itt eresztjük, elakad a gerendákban. Középen kell engedni, csak ott biztonságos. Jöjjön, szálljon fel megint! Átvetjük a kötelet a csúszótalpon, maga csak tartsa, álljon be néhány méterrel az akna szája fölé.

Kissy ekkor hivatalosan a Kék pilótája volt, de nem viselte a szemüveget, a gépe lent ült a párkányon és szemmel tartotta a gyerekeket meg világított nekik. A képernyőkön három irányból figyelték a készülődést, Zöld, Sárga és Fehér tisztes távol-

ban lebegett a helikopter fölött. Az orvos már felszerszámozva állt az akna szélén, a helikopter emelkedni kezdett, a többiek a kötélre vigyáztak, ami egy fához volt kikötve. S ekkor a gyerekek eltűntek a monitorról.

– Mi történt? – kérdezte mindenki. A hangjukat hallották, de az a képnegyed teljesen sötét volt.

– Kialudt a lámpád – mondta Pi. – Lemegyek.

– Vigyázd rotorot, alul surranjad be magadat!

– Nem megyek le – javította ki magát Pi fél perc múlva. – Gyenge a tri motorja, egyszerűen nem bírok a rotorszéllel. Te menj, Nimby.

– Vettem – jött a válasz, és a Discovery a fűszálak hegyét súrolva megközelítette az aknát, lebukott, s egykettőre lent volt a boltívek alatt. Pár pillanat múlva viszontlátták a riadt, de most már kicsit megkönnyebbült gyerekeket.

Percekig tartott leereszteni az orvost, aki a Discovery és a saját lámpájának fényénél gyorsan megnézte a gyerekeket. – Van néhány zúzódás, kiszáradtak, kiéheztek és nagyon átfagytak, de egyébként hamar rendbe fognak jönni. Jössz, François?

Az ápoló akkor lendült be az akna fölé. Egykettőre lent volt, s két perc múlva már az első gyereket szíjazta be a hámba.

Mindet épségben hozták föl, lefektették őket egy rögtönzött tábortűz mellé, takarókba bugyolálva, és palackokat nyomtak a kezükbe. Öt percig is eltartott egy út, és a helikónak végig ott kellett lennie, várni kellett a kórházba szállítással. De úgy nézett ki, amúgy is jól vannak.

Kék már nem volt jól, egyszer csak megszakadt vele a kapcsolat, teljesen lemerült. Az ápoló keresett egy kampót a hátizsákján, arra szíjazta rá, ők már nem is látták viszont, visszaadták a gazdájának. Sárga se jött már vissza, Niala egyszer csak jelentette, hogy nem tudja már a levegőben tartani, Elke sivalkodott, hogy ugorjon ki, de sikerült kényszerleszállást végrehajtania a mentők mellett. Fölvették, elcsomagolták, visszajuttatták. Fehérnek még volt elég töltése, hogy hazajöjjön, amikor az orvost és utána az ápolót is kiemelték az aknából.

Régi bányaakna volt, a tornya régesrég összeomlott, a maradványait Kissy még látta, amikor rátalált a helyre. A gyerekek az aknába akartak leereszkedni a gerendákon, amik megindultak alattuk, és nem volt már út fölfelé. Óriási szerencséjük volt,

hogy nem zuhantak le tíz méterről és nem kerültek a gerendák alá sem. És hogy volt pár liter üdítőjük, néhány szendvicsük és egy doboz gyufájuk. De tüzelőjük nem sok, csak némi lepotyogott faág, a gerendákat nem tudták és nem is merték volna meggyújtani – alighanem jobb is. Ha nem tartanak attól, hogy a gerendák meggyulladnak, akkor kint az aknában raknak tüzet, és azt alighanem észrevették volna helikopterről.

A Discovery lámpája akkor aludt ki, amikor Fehér visszaérkezett. De már nem is volt lényeges, a hegyek mögött már megvirradt, Nimby fölemelte a gépet ezerkétszáz méterre és látta a kelő napot. Hazahozta sötétben. Mire hazaért, a nagy képernyők és a lámpák is kialudtak, elfogyott a generátorba töltött üzemanyag. Castelli azt mondta, ne nyissanak már új kannát.

A rendőrök szélsebesen bontottak tábort. A legvégén ébresztették föl a három egeret, akik boldogan másztak be hozzájuk a mikrobuszba és elárasztották őket lelkes szavakkal, aztán a mikrobusz meglódult és felröppent a magasba. Csakhamar sziklák bontakoztak ki előttük a sötétből, közelebb kormányoztak, vizsgálgatni kezdték őket, aztán leereszkedtek az aknába. Hirtelen megjelent fölöttük a Discovery, vakító fény áradt belőle, az ajtaja nagy csattanással kivágódott…

– Kiazmiaz? – riadt föl Kissy. A mikrobuszban ült a többiekkel, s a sofőrülésről akkor szállt ki egy rendőr. Otthon voltak, a D’Aubisson-villa udvarán.

A csapat egy részét a kisfülűek és a rendőrök a karjukon vitték be a villába és Marie néni házába. Reggel nyolc óra volt.

A Jerry hírneve Beaulieu-ben régebbi volt, mint maga a Jerry. Még Mohi alapozta meg Sylvie elejtésével és az agyrázkódásával, a partvidék napokig róla és róluk beszélt, no meg a shindyről, bár egész más hangnemben. Aztán Mohi hazatérése és átalakulása Vanessává, majd az alapítvány létrehozása mind csak növelte hírnevüket, ahogy a környéken elejtett shindyk mindegyike, de néhány a távolabb elkapottakból is. Vladek esete például azzal is, hogy Vanessa kibérelte tízezer euróért a Gulfstreamet, ami akkor is királyi nagyvonalúság, ha ez az összeg csak töredéke a rendes viteldíjnak. Éppenséggel az is bőven adott okot szóbeszédre, hogy Gustave ennyiért odaadta nekik a

gépet. Nem az a jótékony típus. Az emberek mesélőkedve nincs összefüggésben az ügyek bonyolultságával, például meglepően sokat beszéltek arról, amikor egy egér – az emberek már nem is emlékeztek, melyikük – megmentette André gyerekét, amikor a babakocsi kigurult az útra, pedig nekik maguknak ez pár nap múlva már eszükbe se jutott. És alighanem a legtöbbet a tábornok villájáról meg az elrabolt svédekről, ott látványos verekedés volt, ablaktörés, késelés, az emberek szeretik az ilyesmit. Az egerek már nem annyira, illetve nagyon, csak a veszélyt nem szeretik.

De ez a mostani eset mindent háttérbe szorított. Őket teljesen kimerítette a sokórás repülés, a megfeszített idegmunka, az egész napot átaludták, este hat és nyolc között kezdtek ébredezni. Addigra Blanche-ék elhajtottak egymillió kíváncsiskodót, tízezer újságírót és a gyerekek szüleit. A telefonokat és a kapucsengőt is kikapcsolták, de ezek mind helybeliek voltak, a panzión át jöttek, ahol Isabelle néni már a recepción megállította őket, elmondta, amit tudniuk kell, aztán elküldte valamennyit. A hétfői újságban az ő nyilatkozata lesz, valamint a hegyi mentőké és a modellezőklubé, amelyik a gépeket kölcsönözte. A rendőrségtől a mentoni kapitány adott ki egy kommünikét, amelyben megköszönte a városiak segítségét és „a helikoptermodellesekét”, ami a Jerryt és a klubot is jelentette. A kórházban annyit mondtak, hogy a gyerekeket rövid megfigyelés után hazaengedik, de nem mondták meg, mikor.

A partvidéki lapok mindazonáltal megőrültek egy interjúért az egerekkel, de ez nem jött nekik össze. Ők tíz-tizenkét órás alvás után gyűrötten és fáradtan ébredtek, ettek valamit, aztán csak kornyadoztak Marie néni házában. Elke meg otthon, ő is végigcsinálta velük az egészet, ő is átaludta a napot.

– Holnap senki se megy iskolába – dörmögte Niala. – Nem leszünk rá képesek.

– Kialudtuk magunkat – dünnyögte Françoise, aki éjjel aludt már valamennyit, de ő sem ébredt este hatnál korábban.

– Igen, és most egész éjjel fönt leszünk, aztán délelőtt lekoppan a fejünk.

– De akkor átalusszuk a holnapi napot is – mondta Nimby.

– Hát ez az, egérke.

– De akkor holnap este ébredünk és éjjel fönt leszünk, csak estére álmosodunk el. Átalusszuk a napot és este ébredünk…

– Egérke!…

– …és ez így megy mindörökkön örökké, ámen.

– Majd holnap verlek meg – ásított Niala –, ma már nincs hozzá energiám.

– Menjünk – mondta Vanessa –, tartsunk egy jó kemény edzést, az majd rendbe hoz.

Jennifer bólintott.

– Remek ötlet… akár már a jövő hónapban.

Ültek tovább.

Aztán Vanessa fölkelt és kiballagott. Ők maradtak, időnként valaki cincogott valamit, de jórészt csak ültek és pihentették a szemüket. Kissy legalábbis főleg azt csinálta. Akkor is éppen pihent a szeme, amikor nyílt az ajtó, neki pedig mozogni kezdett az orrocskája.

Mindig is az életük függött attól, hogy idejében kiszimatolják a finom falatokat, mielőtt odaér a cica. Most remekül ment, a szeme fáradt volt ugyan az egész napi és egész éjszakai erőltetéstől, de az orra nem. Azt egyáltalán nem használta a gyerekek felkutatására, mert egér, nem kutya. Ha kutya lenne, akkor most a szeme lenne kipihent és az orra fáradt. Meg a farkincája, mert azt bolondul kellett volna csóválnia, amikor megtalálják őket.

Most az orra kipihent volt, és csalhatatlanul csokiillatot jelzett. Kicsit mozgatta, és az illat felerősödött. Közeledett is. Kissy kinyitotta a szemét és célkeresztbe fogta Vanessa kezében a tálcát. Mi tagadás, látott már életében nagyobb tálcát is.

– Egyetek ilyet – mondta a mikró, és letette az asztalra. – Csokis süti, még meleg.

Öt perc múlva tíz elégedett kisegér kelt föl az üres tálca mellől, és nagy egyetértésben elvonultak céllövészetet tartani.

Nem Kissy volt az egyetlen, aki gyengén szerepelt hétfőn a suliban. A gépen nem tudtak aludni, hazaérve se nagyon. Ők ketten meg se próbálták, egyáltalán nem voltak még álmosak, suli előtt kerestek valami más elfoglaltságot, aztán hamarosan lekoppant a fejük. Kissyé tíz körül, matek alatt, úgyhogy megpróbálta elképzelni, hogy a padján egy kiscica ül és őt nézi,

hátha akkor nem alszik el, hiszen szemmel kell tartania a ragadozót. Egy darabig ment is a dolog, óra végéig kitartott valahogy, aztán a szünetben kicsit felélénkült. De franciaórán a kiscica már nem vált be annyira, úgyhogy elképzelt hozzá még egyet. Két cica négyszer veszélyesebb, mint egy. Addig rendben is volt, amíg a cicák jöttek-mentek a padon, néha vakaróztak, mintha nem is forralnának semmit őellene, máskor a hátukat nyalogatták, csakhogy egy idő után átölelték egymást és ugyanazzal kezdtek foglalatoskodni, mint Martin meg ő suli előtt, és eközben egyáltalán nem voltak veszélyesek, úgyhogy Kissy feje lassan elindult lefelé. Gyorsan elképzelte, amint hazajön a lány cica férje, de ebből az lett, hogy a fiúk összeverekedtek, a lány pedig hol ebbe, hol abba harapott bele, és az egérre rá se nézett senki, ezért sebtiben elképzelt hozzájuk egy kutyát is, pont olyat, mint Suzy, illetve inkább Suzyt személyesen, aki fölkergeti a cicákat a gyorsan odaképzelt fára, de eközben a cicák már egyáltalán nem voltak veszé…

– Kissy! Kissy!…

– Mivammá?

– Felébredt, Chaton? – érdeklődött Collart.

– Én… naggyából… asszem… – mormogta Kissy, és a három cicát meg Suzyt kereste, de nem voltak sehol.

– Nem gondolja, hogy az éjszakai alvás sokkal egészségesebb?

– Ddde…

– Talán ha megpróbálkozna vele.

– Aaaazt… nem lehetett.

– Bizonyára rendkívül indiszkrét lennék, ha megkérdezném, miért nem, úgyhogy ezt inkább nem is…

Kissy közbevágott.

– Elmondom kérdés nélkül is. Azért nem aludtam az éjjel, mert tegnap reggel nyolckor feküdtünk le és estig aludtunk. És mielőtt megkérdezi, hogy miért, azt is elmondom. Előtte közel huszonnégy órán át helikoptert vezettünk a hegyekben, hogy megtaláljunk öt elveszett gyereket.

Erre nagy csend lett, de nem elég hosszú, hogy alhasson még egy kicsit.

– Helikoptert? – kérdezte végül Collart, nyilván mert nem tudott értelmesebbet kérdezni.

– Azt. Ekkorát – mutatta Kissy. – Kamera volt rajta, illetve rajtuk, mert öten voltak, és a hegyi mentők vezetője meg egy rendőrfelügyelő személyesen erősített rájuk lámpákat meg telefonokat, amikből a felügyelő hangja kiabálta, hogy hol vagytok, hol vagytok. Hajnal volt, mire megtaláltuk őket, még éppen idejében, nem esett komoly bajuk.
– Döbbenet – motyogta a háta mögött Germaine. – Ezek állandóan megmentenek valakit.
– Persze – vágta rá Kissy. Már egy cseppet se volt álmos. – Esküt tettünk egy nagy szelet ementáli sajtra, hatalmas lyukakkal.

Az üzenet a szünetben futott be, Kissy meglepve olvasta, aztán sorban a válaszokat. „Anya fölhívta a modellezőket, hogy hova viheti vissza a holmijukat, mire azt felelték, tartsuk meg emlékül. IN." „Öt vezérlőt és egy gépet? IF." „Igen. Nyilván nem támogatásként, ez csak egy kedves gesztus. IN." „Jó lesz tartaléknak, bemutatóra, ilyesmikhez. IC." „Kicsit azért nem árt majd fejleszteni rajta. II." „Komoly vállalkozás lesz. IJ." „Akkor kell neki név is. A Fehér csak egy hívójel. IF." „Hát ha komoly vállalkozás, akkor legyen Enterprise! IY." „? IF." „Enterprise, Endeavour, Challenger, Columbia, Atlantis, Discovery, így hívják az űrrepülőgépeket. IY." „Cin-cin! IF."
Kissy nevetett és ő is leadta jóváhagyását a lila gombbal, amit Nimby a napokban tett a programba: ha megnyomták, egy cincogást küldött a többieknek.
– Miről morzéztok? – kukucskált át Armand a válla fölött. – Megint valami nagy bunyót szerveztek?
– Még annál is nagyobbat – felelte Kissy. – Meghódítjuk a Föld körüli térséget. Jövőre már a Holdon is egerek hemzsegnek majd.
– Az klassz. És hol találtok odafönt sajtot?
– Visszük magunkkal, hátizsákban.
– És ha a cicák is űrhajózni kezdenek?
– Nem kezdenek – nevetett Kissy magabiztosan. – Macska már most se szeret kimenni, pedig plusz tíz fok van. Utálják a hideget: amikor csatlakoztak az emberhez, még sivatagi állatok voltak. Semmilyen egérpecsenye nem éri meg nekik az űrutazást.

– Világos – vigyorgott rá az osztálytársa, és ment a dolgára.
Kissy pedig elgondolkodott. Ha csakugyan shindyt kergetnek majd egyszer a levegőből, a Discovery biztosan nem lesz elég, egy gép semmiképpen, a shindyt pillanatok alatt szem elől lehet téveszteni a tömegben, ha pedig a gépnek vissza kell térnie elemcserére, utána akár föl se szálljon. Kell a két gép, okvetlenül. Vladeknél egy is elég volt, de azért, mert őt csak megfigyelni kellett, nem kergetni. Ha tudott volna róla, hogy a levegőből kísérik a mozgását, igyekezett volna eltűnni, és akkor csak két géppel, két irányból figyelve van esély.
De tényleg komoly vállalkozás lesz fölfejleszteni a Jerry igényeihez.
– Majd átnézzük alaposan – mondta Nimby délután a felületen –, fölmérjük a képességeit. Viszont egyelőre azon töröm a fejemet, hogy a Discoveryvel mit tegyünk.
– Miért, mi baja? – kérdezte Kissy.
– Semmi. Az a kérdés, hogyan tehetnénk állandó tartozékká a lámpát, a hangszórót és a mikrofont. Most éppen útban vannak a távcső felszereléséhez. És legalább a lámpából erősebbet szeretnék, láttuk éjjel a hegyen, hogy ez mennyit ér.
Kissy bólintott. Látta. Főleg azt látta, hogy nem lát, egy halvány fénykörön túl semmit.
– Szerintem nem kellene ezeket állandóra föltenni – mondta Pi. – Sőt a távcsövet sem. Legyen meg a kialakított helyük, ahova szükség esetén pillanatok alatt föltehetjük, de mindig csak az legyen fönt, ami az adott feladatnál tényleg kell.
– Cin-cin – felelte Nimby elismerően. – Remek ötlet. Egérke?
Erre a megszólításra az összes jelenlevő hallgatott, de a hangsúlyból valahogy kiérződött, hogy melyiknek szól. Vanessa nem felelt, csak egymás szemébe néztek nyolcszáz kilométerről, és Kissynek megint az az érzése támadt, hogy gondolatokat cserélnek egymással, mint a nővérével már annyiszor.
– Szerintem ideje beavatni őket – mondta Vanessa kisvártatva.
Nimby bólintott.
– Akkor tegyük meg.
Vanessa fölkelt és kisétált. Kissy vibráló fülekkel nézett utána. Hát szóval megvan. Jártak már néhányszor a D’Aubisson-villa pincéjében, de ő sose gondolta, hogy egy eleven shindyt

őriznek ott. Vanessa most végre előhozza és megnézhetik. A hétvégén már játszhatnak is vele. Kissy a maga részéről legszívesebben azokat a trükköket próbálta volna ki, amiket annak az ürgének ígértek, akivel együtt voltak bezárva a hamisítók pincéjébe, de hát nem volt náluk fogó meg semmilyen szerszám. A villa garázsában bőven vannak szerszámok, és…

Ekkor Vanessa bejelentkezett megint, de nem a pincéből: a melléképületből. És nem volt shindy a közelben, ezt könnyű volt megállapítani, mert senki se volt ott. Az asztalt mutatta nekik, ami tele volt mindenféle holmival, csakúgy, mint máskor.

– Láttok mindent?

– Pozitív, egérke.

Vanessa láthatóan a ruhakivágásába csíptette a telefont, mert mindkét keze benyúlt a képbe. Egy kis xilofont emelt föl, gyerekeknek való játékhangszert, nyolc színes fémlapocskával. A körmével megütögette a lapokat, amik csilingeltek. Aztán odahúzott egy fadarabot és rátámasztotta a xilofon egyik végét, a másikat az asztalra. És kivett egyet egy doboznyi fémgolyóból, amikkel a Jerry egy-két shindyt már kórházba juttatott.

Kissy most jött rá a tervükre. Óriási ötlet! Egy átlagos shindy felületén több száz ilyen xilofonlapocska elfér. Mondjuk a ruhájára lehet tűzni őket, az egyik végüknél fogva, kétcentis közökkel, aztán tüzet nyitni. A találatok fele csilingelést, fele ordítást fog adni, amik Vanessa zeneszerzői képességeivel…

– Mi fog történni – szólalt meg a mikró –, ha ezt a golyót ráteszem a legfelső lapocskára és elengedem?

– Azt fogja mondani, hogy csingiling – felelte Françoise.

Vanessa megmutatta, tényleg csingiling volt. Arrébb lépett és egy hasonló, hosszabb xilofont mutatott nekik. Ez láthatóan házi készítésű volt.

– Ezt mi csináltuk szétszedett xilofonokból. – Rátett egy golyót, elengedte. Csilingelt, hosszabban. Kissy kezdett elbizonytalanodni. Igen, ez klassz, de…

Vanessa továbblépett egy fahengerhez, amiből minden irányban pöckök álltak ki, csigalépcsőformán. Kissynek megrebbent a füle. Látott valamelyik nap ilyesféle rajzokat, amikor véletlenül benézett a mikrók lenémított beszélgetésébe.

– Egy ilyen hengeren is el lehet helyezni a xilofonlapokat – mutatta a kislány, fölvett két színes fémlapocskát és ráillesztette őket két pöcökre. – Éppen azzal kísérletezünk, hogy milyen szögben álljanak. A külső végüket meg kell emelni valamenynyire, hogy a golyó mindig visszatérüljön az oszlop felé, de nem szabad túlságosan, mert akkor az oszlopot súrolja. Ha ezt megoldjuk, akkor a golyó le tud gurulni egy oszlop körül úgy, hogy sorban ráesik az összes lapocskára, és mindet megszólaltatja.

– Csúcs – mondta Elke. – Történik micsoda akkor ettől?

– Lejátssza azt a dallamot, amit a lapocskák kiadnak.

– Nem lesz hosszú dallam – vélte Martin. – Egy ötméteres oszlopon elhelyezhetsz mondjuk kétszáz ilyen lapot, a golyó egy pillanat alatt leszalad és kész.

– Igazából még kisebbeket akarunk, legfeljebb akkorákat, mint jómagam, de többet. Amikor a golyó leért egy oszlopon, a következő tetejéről elindul egy másik golyó.

Kissy most értette meg az egészet. Ez itt csak egy modell, a mikró egy szóval se mondta, hogy ilyen golyókat fognak használni. Dehogy. Mázsás súlyú ágyúgolyók lesznek, és az oszlopok egy emelvényen állnak majd, ami alatt a megkötözött shindyk vonaglanak.

Csettintett a nyelvével.

– Vagyis tizenegy oszlopod lehet – mondta Martin.

– Cin-cin?

– Ahogy mondod. Mindegyik oszlopnál másik cin-cinnek kell állnia, hogy elengedje a golyót, nem lesz időd rohangálni köztük.

Nimby rosszallóan csóválta a fejét.

– Ez nem lenne egérszínvonalú. A golyókat lift viszi föl és egy szerkezet pontos időzítéssel engedi el őket akkor, amikor kell, azon az oszlopon, amelyiken kell. Az ismétlődő dallamszakaszoknak lesz egy-egy külön oszlopuk, vagyis sokkal kevesebb xilofonlapot használunk föl, mint ahány hangjegy van a dalban.

– Mit fog játszani? – kérdezte Françoise.

– Hát a Popcornt! – vágta rá kórusban a két mikró.

Kissy megbillegette nagy füleit. Szóval erről van szó. Nem shindyket fognak gyötörni vele. Saját zenegépet építenek, ami

az ő kettőjük dalát fogja játszani, a világ legszebb szerelmes dalát.

Az egész csapat együtt fog táncolni rá!

Szükségük is volt az elfoglaltságra, hogy helikoptereket meg zenegépet építsenek, rákössék a kocsijaik lopásgátlóját a Papa Tangóra, megtanuljanak macaront készíteni, efféléket. Mert shindy megint nem akadt, pedig Nimby visszatérő hozzászólója volt a Felicia csoportnak, már két néven, Cukorkaárus és Pierre-Jean-Jacques Toulemonde, és rendszertelen időközökben kitette a Fokhagyma linkjét. Cukorkaárusként hozta forgalomba, aztán a másik nick őnála látta meg és lelkendezett egy sort, hogy végre egy jó hely, föltétlenül megnézi, s később már ő is reklámozta. Meg beszélgettek egymással a képek alatt, burkolt malacságokat.

Valamicske forgalmat csakugyan hoztak a Fokhagymának, jöttek emberek és beszélgettek, de valahogy senki se hozott abból az egy dologból, ami egy rendes shindybulihoz kell. Gyerekpornó egyáltalán nem jött. A Cumulus persze automatikusan utánajárt, hogy mit lehet kideríteni a közreműködőkről, hogy ha egyszer csak valamelyik berobban a hírrel, hogy a héten ő rabolta a legszebb gyereket, akkor már felkészülten láthassanak munkához. Ez volt a dolognak az a része, ahol a Fokhagyma technológiája remekül bevált, egyre-másra sikerült lenyomozni a shindyk személyazonosságát, mert bíztak a Tor-rendszerben. Nimby persze köztük is ott volt több nickkel, az egyik, Pied O'Philippe többször is megnyugtatta a többieket, ő a kezdetek óta használja a Tort ilyesmire, és még soha nem találta meg senki. Némelyik nickje pedig lelkesen részt vett a malackodásokban. Kissy néha, amikor beleolvasott ezekbe, arra gondolt, hogy a legtöbb lány az ablakon hajítaná ki a pasiját, ha az ilyeneket irkál a neten, még ha nem gyerekekről, akkor is. Vanessa pedig egy rossz szót se szól Nimby fórumos disznóságaira. Együtt találják ki őket. Nimby feladata ügyelni az anatómiai pontosságra, Vanessa pedig minden közleményt alaposan ellenőriz, mielőtt kimennek, hogy a fogalmazás, a szereplők múltja, minden egyezzen a korábbiakkal. Persze az ő nickjeik is benne vannak a titkos adatbázisban az összes jellemzőjükkel, és a nevük mellett a trójai faló képe jelenik meg Wolfgang Pe-

tersen filmjéből. A shindyk által elérhető részen persze ebből semmi sincs, ugyanolyan fórumtagok, mint a többi.

Kissy apránként rakta csak össze, hogy miért hárítják el köszönettel a felkínált segítséget, boldogulnak vele ketten is, egyszerű feladat, nem kell hozzá több egér. Az elkészült szövegeket nemegyszer megnézték többen is, mielőtt közreadták, és megesett, hogy egy-egy szót kicseréltettek a szerzőkkel, de később már rájuk bízták teljesen. Az alkotás folyamatában viszont nem fogadtak el segítséget, és Kissy végül rá is jött, hogy miért. Mert igazi Jerry-precizitással dolgoznak, ahol tévedésnek nincs helye, ezért gondosan ellenőrzik az anatómiai pontosságot. Alaposan. Többször is. Amikor a gyanúja bizonyossággá vált, elkapta Vanessát az egyik hétvégéjükön a franconville-i kertben a nagy füleinél fogva és színvallásra kényszerítette.

– Persze – nevetett a kislány, s nekitámaszkodott egy fának. – Csak nem gondolod, hogy Nimby leírna bármit a Fokhagymán, ami nincs alaposan ellenőrizve? Egyből lebuknánk. Minden részletnek utána kell járni.

– Milyen részletnek? – követelte Kissy.

A mikró ábrándosan sóhajtott.

– Anatómiai.

– Minden egyes említésükkor?

– Okvetlenül. Hátha elfelejtünk valamit.

Elnevették magukat. De volt még valami, amit Kissynek mindenképpen tudnia kellett.

– Dehogyis – felelte a kislány rosszallóan. – Majd ha eljön az ideje.

Kissy megpróbált legalább annyira rosszallóan nézni vissza rá, de tudta, hogy Vanessa rengeteget gyakorolta ezt az arckifejezést Macskával.

– Nimby maholnap tizenhat éves – közölte szigorúan. – Te is…

Itt egy pillanatra elakadt. Igen, ő is. Tavasszal betölti a tizenhatot. Döbbenet. Kiskölyök volt, amikor megismerte.

– Te is annyi leszel. Tizenhat. Egéremlékezet óta együtt vagytok. Mire vártok még?

– Hogy eljöjjön az ideje – felelte Vanessa rendíthetetlenül.

Kissy nem azért volt egér évek óta, hogy ne tudja, mi most a teendője, és gondolkodás nélkül meg is tette volna, ha valaki más áll ott és néz rá ezzel a nyugodt, derűs magabiztossággal. De Vanessát nem lehet megverni.

– Mégis mit gondolsz, meddig lehet egy fiút várakoztatni?

– Nimby nem „egy fiú”. Nem szerettem volna bele, ha átlagos lenne, már a csapatba se került volna bele. Egyikünk sem átlagos. Nimby sokkal különb az átlagos fiúknál, és várni fog, ameddig kell. És meg is kap mindent, amire egy fiú vágyhat, azt az egyet kivéve.

Kissy tűnődve sodorgatott egy fűszálat. Úgy érezte, ez nem ilyen egyszerű. Nem lehet ilyen egyszerű.

– Soha nem volt köztetek vita erről?

– Soha, és amíg ő a fiú és én vagyok a lány, nem is lesz. Anya már hat-hét évvel ezelőtt megmondta, hogy ebben csak a lány dönthet, itt nincs egyenlőség, mert ez biológia.

– Nem is ismerted hat-hét éve.

– De Niala igen, szamár. Neki mondta. Persze később nekem is, de addigra Nialától is hallottam. Egyébként Nimby egyáltalán nem annyira szexmániás… illetve… legalábbis ebben az egyben nem.

Kissy riadtan próbálta megfékezni izgága füleit. Aha, gondolta. Szóval más dolgokban viszont igenis szexmániás. Ez nem meglepetés, sokszor látta, milyen álmos reggelenként a két kisegér. Ők is ilyenek voltak valaha Martinnel… azóta annyi változott, hogy ők már felsőbb osztályba léptek.

Csak Vanessa ne lenne ennyire makacs.

Idén nem szerveztek semmi különöset a téli szünetre. Természetesen mind mennek Beaulieu-be, Elkéék is, anyáék is, róluk még nem tudni pontosan, hogy mikor szabadulnak el az üzlettől, lehet, hogy csak az utolsó pillanatban. De jönnek. Mindenki ott karácsonyozik és szilveszterezik, újév napján pedig elmennek egy pizzériába és elejtik a hagyományos újévi zsebtolvajt. A zsebek legalábbis ragaszkodnak hozzá, hogy van ilyen hagyomány, pedig csak egyszer fordult elő. És különben is. A Jerry egyre nagyobbra tör. Eleinte taxival jártak, aztán lett mikrobuszuk, aztán még egy, motorjaik, görkorcsolyáik, légi járműveik, jövőre saját holdbázist is építenek. Eleinte csak olyan

shindyket kaptak el, akik disznóságokat írtak gyerekeknek, aztán gyerekrablókat meg még maffiózókat is, és legutóbb olyan gyerekeken segítettek, akiket semmilyen shindy nem bántott. Folyamatosan bővül az eszköztáruk és a tevékenységi körük is. Úgyhogy ha az újévi vadászatot hagyománnyá akarják tenni, akkor nem állhatnak meg zsebtolvajnál, most már legalább autótolvajt kell fogni újév reggelén. Jövőre pedig rablót.

Vanessa úgy tervezte, hogy a szünetben elmennek és megnézik a gyárat, ami most már az övék is, és a két ünnep között is működik. S ha már Cannes-ig elmentek, nem fordulnak vissza, meglátogatják Pi apját és nagyapját. Úgyszintén a szünetben megépítik a Popcorn-gépet és péppé verik a helyi bokszbajnokot. Ugyanis alig várja, hogy kiállhasson ellenük, persze nem bokszolni, hanem Jerry-módra verekedni, mert azt még nem ismeri, de sokat hallott róla. Nem lesz könnyű feladat, mert a gyorsaságával lett bajnok, nem azzal, hogy háromszáz kilót nyom és csigalassú, az ellenfeleit meg egyszerűen letaglózza. Dehogyis. Hatvanöt kilót nyom, váltósúlyú bajnok, és nagyon gyors. Persze él négy egér is Beaulieu-ben, akikkel kiállhatna, de az utcán akadtak össze és beszélték meg. Dátum nélkül, mert nagyon elfoglalt.

A szünetben végre esznek Vanessa-féle macaront és esetleg szusit is. Nimby készít egypár bővítést a felület programjához, Chantal új fejezetet ír a regényéhez, a zsebek pedig végre csinálnak mindenkinek egérfüles hajpántot, már eltervezték a módját.

De hát a dolgok ritkán történnek úgy, ahogy a kisegér eltervezi. December elsején Benjamin Duvalt autóbaleset érte, elég komoly sérüléseket szenvedett, várhatóan hetekig kórházban lesz és hónapokig munkaképtelen. Kissy akkor hallotta a nevét életében először, amikor Niala közölte a csapattal a hírt.

– Benjamin személyes problémáival majd foglalkozik a családja – mondta –, de az üzletre már nem jut energiájuk, meg nem is értenek hozzá. Az étterem rengeteget hoz, és háromnegyed része a miénk. Nekünk kell továbbvinni, illetve találni valakit, aki megteszi.

Kissy föltartotta két ujját.

– Vállalhatunk egypár műszakot… felszolgálni, mosogatni mi is tudunk…

– Egérfüles hajpántban! – vágta rá Françoise lelkesen. – Óriási reklám lesz!
– Szamarak vagytok – felelte Niala fejcsóválva. – Az alkalmazottak nem ültek ott Benjaminnel a kocsiban, semmi bajuk, dolgoznak. Üzletvezetőre van szükség, nem pincérre. De mindenki, akit ismerek, be van táblázva.
– A nővérem – mondta Nimby olyanformán, mint aki csak hangosan gondolkodik.
– Marie? – kapta föl a fejét Niala. – Látod, ez jó ötlet. Fölhívod?
– Persze, holnap az első dolgom lesz.
– Á, nem kell már holnap! Most azonnal hívd föl.
Kissy nem is emlékezett már, hogy hívják Nimby nővérét, hiszen soha nem találkozott, nem beszélt vele. De jellemző, hogy Niala tudta. Nimby tehát fölhívta Marie-t, de az üzleti tárgyalásos részét átengedte Nialának, aki négyszemközt beszélt vele. Kissy tudta, hogy egy D'Aubisson rábeszélőképessége mellett a kérdések formálisak, Marie-nak valójában nincs választása. Ezért nem is lepődött meg, amikor Niala visszatért és közölte, hogy Marie vállalta a dolgot, elvégre helyettesnek lenni Belleville-ben és vezetőnek Antibes-ban nem egészen ugyanaz a kategória, a megbecsülés szempontjából sem, hát még anyagilag. Tizennyolcadikán érkezik, az ünnepi hajtást már ő irányítja.
– De addig nekünk kell megoldanunk. Egyelőre én járok be suli után és próbálok értelmesen nézni a számítógépre.
– Több mint két hét – mondta Jennifer.
– Lesz az három is, Marie-nak is kelleni fog a segítség, mire belerázódik.
– Ez némiképp átformálja a szünetünket – jegyezte meg Martin.
– Át, de ha van erre az időre kisfülű vagy fületlen jelöltetek, csak szóljatok.
Kissy eltűnődött ezen. Kétségtelenül érdekes látásmód. Ha ők tizenegyen a nagyfülűek, akárcsak Suzyék és Macska, a családtagjaik pedig a kisfülűek, akkor a muglik fületlenek? De hisz nekik is van fülük. Másrészt viszont kétségtelen, hogy amikor a zsebeket egérré fogadták, akkor is elhangzott, hogy még nincsen fülük. A fül őnáluk rangjelzés, a csapathoz tartozás jelvénye, két változatban: kis fül vagy nagy fül, farkincával. Farkin-

ca csak a nagy fülhöz jár. És ebben az értelemben voltaképpen Macska is kisfülű, hiába van akkora nagy neki.

Fölpillantott. A nappaliban ültek Martinnel egy-egy netbook előtt, Macska pedig az ablakpárkányon aludt, ezt a helyet nemrég fedezte föl magának. Csak egy fehér kupacnak látszott, amiből kimered két hatalmas háromszög.

– Kissy?

– Mivammá?

– Arról beszéltünk, egérke – mondta Vanessa türelmesen –, hogy amíg Niala éttermet vezet, egy-két egér majd bemegy hozzá, társaságot szolgáltat neki és segít, amiben tud.

Kissy bólintott. – Remek ötlet. Elsőnek te menj.

– ?…

– Kialakíthatod az új étlapot, hiszen tömérdek receptet tudsz kívülről.

– Azokat ő is tud.

– De ő nem ér rá fogásokat válogatni, mert azt intézi, hogy meglegyenek a hozzávalók.

Niala tűnődve bólintott.

– Mondasz valamit, egérke.

A következő napokban nem sokat tudtak beszélni a D’Aubisson lányokkal, ők suli után azonnal indultak Antibes-ba. Sofőrnek valamelyik helybeli barátjukat kérték fel, mert Angélique hol itthon temetkezett a munkába, hol Svájcba utazott Georges-zsal, Pi úgyszintén dolgozott mint gyermekpszichológiai szakértő, a panzióbelieknek is volt dolguk elég, és persze bőven akadt fájós fogú ember is. Úgyhogy Beaulieu szinte elérhetetlenné vált, legalábbis ritkán kaptak választ egy-két óránál hamarabb, és akkor is csak sietősen, rövidre fogva. Mindenesetre annyit megtudtak, hogy a két lány egyesített leleményessége az étteremben is jól beválik. Benjamin a körülményekhez képest jól van, a felesége nagyon szépen megköszönte a testvérek segítségét, de Vanessa csak annyit felelt, hogy övék a többségi tulajdon, ők többet veszítenek, mint Benjamin, ha befuccsol az üzlet. Ami jól hangzik, de tényszerűen nem igaz, és nem csupán azért, mert nekik kevesebbet jelent a haszon hetvenöt százaléka, mint Benjaminnek a huszonöt – de valójában nem az övék a hetvenöt százalék, egész pontosan D’Aubissonék köz-

vetlenül egy centet sem kapnak a haszonból. Az egész a családi konzorciumé, amit még kevésbé rázna meg az étterem tönkremenetele, ott ez már végképp nem tétel. De nem a pénz számít. Benjaminen kívül még nyolcan dolgoznak ott, hárman közülük Mario barátai, akik tényleg csak ebből élnek. Niala egyik nap ugyan megjegyezte, hogy az étterem ügyei annyira rendezettek, hogy szerinte az is elég lenne, ha a séf napjában egyszer leülne a számítógép elé – de hozzá is tette, hogy nem kockáztathatnak és nem kísérletezhetnek, tönkretenni valamit sokkal könnyebb és gyorsabb, mint rendbe hozni.

Niala első üzletvezetői döntése az volt, hogy Benjamin fizetését ugyanúgy folyósítja, mint eddig, ő pedig ingyen dolgozik, baráti segítség csupán. Vanessa se kért fizetést. Kissy sejtette, hogy ő akkor is visszautasította volna, ha a nővére felajánlja neki. Arra sokszor van módja, hogy kifejezze szeretetét és háláját a család iránt, de ritkán jut alkalma a konzorciumért is tenni valamit, pedig annak köszönheti a jómódot, amiben négy éve él.

Mario hetente kétszer-háromszor elment Antibes-ba, ennél gyakrabban nem tudott, de a távolból is próbált segíteni. Megmondta például, hogy mekkora forgalomnövekedésre számíthatnak az ünnep közeledtével, napokra lebontva. Ezek az adatok megvoltak az étterem számítógépében is, de a lányoknak nagyon sok időbe telt volna kihámozni. Ez pedig fontos, mert nincs szörnyűbb egy étterem számára, mint az a vendég, aki éhesen távozik, mert kifogytak a készletekből. Isabelle néni főleg jótanácsokkal segített, amiket az étterem szakácsai is meg tudtak volna mondani, de nekik azért mégiscsak főzniük kellett elsősorban. Isabelle néni már nem dolgozik, viszont óriási tapasztalata van, amit meg tudott osztani a gyerekekkel telefonon, s meg is tette, de azt nem vállalta, hogy Antibes-ba utazzon. Azt mondta, nem azért ment nyugdíjba, hogy aztán újrakezdje. Ha a gyerekek elfuserálják az éttermet, akkor esetleg odamegy, bár akkor már úgyis mindegy – ha meg nem fuserálják el, akkor minek menne?

Kissy gyanította, hogy a néni hozzáállása komoly adag önbizalmat adott a lányoknak, és volt egy olyan érzése, hogy a néninek éppen ez volt a célja.

Nekik északi egereknek az első dolguk volt megnézni az éttermet, ahogy megérkeztek a partvidékre. Beaulieu-ben még nem is jártak, a reptéren berakták a cuccukat a kocsiba és irány Antibes.

Az első, amire Kissy fölfigyelt, ahogy bedugta gombszerű orrocskáját az ajtón, a patikai tisztaság volt, és rögtön tudta, hogy ez nem akármilyen tisztaság, ezt Isabelle néni honosította itt meg, ez ugyanaz a tisztaság, ami a panzióban is van, a D'Aubisson-villában is, sőt ami azt illeti, Vaucressonban is és mindenütt, ahol a takarítást egér végzi. S egy csöppet sem lepődött meg, amikor a kamrában ábécérendben találta a hozzávalókat.

Persze hogy beengedték őket a konyhába és az éléstárba, semmi értelme nem lett volna kényeskedni a rágcsálók miatt, amikor pont ugyanilyenek vezetik az éttermet. Úgyse fognak éppen most ellenőrzést tartani, és különben is, a két üzletvezető fantasztikus rátermettségével és magabiztos tudásával együtt annyira átkozottul kiskorú, hogy semmiféle ellenőrnek nem jut eszébe a füleiket méricskélni. A vendégekét meg végképp nem. Persze ha bajba kerülnének, amiért mindenféle képesítés és engedély nélkül vezetik a helyet, akkor lesz ügyvédi segítség meg ami kell.

Amikor beléptek, egy pincérlány sietett eléjük, végigpillantott rajtuk és azonnal megkérdezte:

– Jó napot. Nem tudják, ki rendezte A házibulit?

– Sophie Marceau! – vágta rá kórusban a nyolc kisegér.

A lány mosolyogva bólintott és elkalauzolta őket a különterembe, ahol egy óriási asztal állt, legalább húsz székkel.

– Foglaljanak helyet, máris szólok a főnököknek, hogy itt vannak.

– Főnökök – dünnyögte Jennifer.

– Azok – mondta Pi. – Niala már mesélte, első perctől ez ment, igen, főnök, rendben, főnök, azonnal, főnök. Nagyon hálásak nekik, amiért kézbe vették az ügyeket.

Kissy lelki szemei előtt hirtelen egy szoba jelent meg. Egy ágy volt benne, egy asztal, egy szék, egy szekrény… már nem emlékezett pontosan, csak pár percet töltött ott, négy évvel ezelőtt. Mohi szobája két éven át. Onnan indult – és most főnök egy étteremben, pedig még iskolába jár. Igaz, csak két hétig, de

főnök. De Kissy úgy érezte, hogy ez az étterem csak az első hely, ahol Vanessa főnökösködik. Lesznek még többen is.

Aztán berobbant a kislány, átölelte az ajtóhoz legközelebb álló, Françoise-t, majd sorban a többieket is, és mögötte jött a nővére.

– Meg kell néznetek mindent – közölte a mikró –, és a legjobb dolgokat okvetlenül megkóstolnotok. Már teljesen beálltunk ünnepi üzemmódra, fantasztikus fogásokat hoztunk ki.

Végigmentek a nagytermen és benéztek a másik kisterembe, ahol egyelőre nem volt vendég, a nagyteremben volt még annyi üres asztal, hogy ezt fenntartsák egy esetleges rendezvénynek.

– Van egy esküvőnk tárgyalás alatt – mesélte Niala –, még nem döntötték el az egész ételsort meg mindent, de nálunk tartják, harmincadikán. Akkor persze már nem mi leszünk itt.

– Nem lepte meg az ifjú párt, hogy veletek kell tárgyalniuk? – kérdezte Kissy.

– Nem – vigyorgott a mikró. – Az örömapát lepte meg. De csak annyit kérdezett, hogy ugye a szakácsok idősebbek. Mondtam, mindenki az. Akkor megbeszéltünk szépen mindent. Erre gyertek, öltözzetek be.

A lányok fehér szakácsruhában voltak, s azt húztak ők is az utcai ruha fölé; Kissy tudta, hogy másként akkor se léphetnének a konyhába, ha nem lenne egérszaguk. Azt pedig kár lett volna kihagyni, egy igazi éttermi konyhát, ahol az ő egértársaik a főnökök. Kissy egy egész percig sütkérezett a büszkeségben, amiért ketten közülük már parancsolnak ebben a konyhában, ahelyett hogy a fal mellett surranva próbálnának sajtot lopni, aztán Niala bemutatta a séfnek.

– Jól nézd meg, mert ő parancsol ebben a konyhában.

Aztán megérkezett Marie, a csapat összeismerkedett vele, elvitték Antibes-ba, és visszagurultak Nizzába. Ráérősen, félórás út, nekik pedig még egy egész órájuk volt. De már nem volt miért maradni, egy csomó mindent megkóstoltak, pocakot pedig nem növeszthetnek. Akkor csak a véletlenen múlik, hogy ki kapja el őket előbb, a shindy vagy a cica.

Éppen ezért javasolta, amikor a tranzitba értek és látta, hogy van még húsz percük, hogy ne üljenek le egérhusit növeszteni, hanem mozgassák meg az izmaikat. Egy körséta a reptér folyo-

sólabirintusában eltarthat húsz percig. Legfeljebb ha közben megjön Elke, akkor nem a tranzitban ugrik a nyakukba, hanem utánuk megy, neki sem árt meg egy kis mozgás.

– Az indítványt vita nélkül, egyhangúlag elfogadom – mondta Françoise. – Mostanában túl sok az olyan esetünk, amiket egy ültő helyünkben oldunk meg.

– Miért, hány ilyen esetünk volt? – csodálkozott Kissy. Elindultak a folyosón.

– Egy. Letáboroztunk a parkolóban, aztán a hegyen, a helikopterek mozogtak helyettünk.

– Fölkapaszkodhattál volna az egyikre.

– Akkor is egy helyben ülök, legfeljebb a fülem csattog a rotorszélben.

– Szervezhetnénk egy hegymászást – mondta mellettük Jennifer.

– Vanessa előtt ne mondd – kérte Kissy. – Azonnal megszervezi, aztán letörik a farkincánk a hegyen.

– No miért?

– Keményre fagy!

– Fázós a kisegér – szólalt meg Chantal.

– Még szép – vágta rá Kissy. – Az ősidőkben ilyenkor már elintéztük az összes téli bevásárlást és elbújtunk a kis föld alatti fészkünkben.

Látta, ahogy néhány egér összenéz. Büszkén fölszegte fejét és vonult tovább. Igenis tud Nimby kettő lenni, ha kell.

– Most is meg fogjuk tenni – vigyorgott Françoise. – A panzió lesz a mi téli egérlyukunk, beépített macskával, elhízás ellen.

– Hát edzőpartnernek nem őt választanám – felelte Jennifer, és könnyed mozdulattal átugrott egy padot. – Felőle olyan kövérre hízhatunk, hogy… hopp, lehet, hogy éppen ez a célja?

Két perc alatt megvolt a haditerv. Elkével kimennek Antibesba, hiszen megígérték neki, aztán hazamennek és több körön át kergetik Macskát a ház körül. Aki elkapja a farkát, jutalomsajtot kap.

A harmadik percben szólalt meg a shindyriasztás.

Soha még nem volt ilyen fejetlenség a Jerry Alapítvány berkeiben. Egy kis mobiltelefon-üzlet előtt torpantak meg, és átmenetileg fogalmuk se volt, mihez kezdjenek. Elkének még kell tíz perc, és Antibes felé még éppen jó is lenne az irány, de egyszerűen túl messze van, illetve…

– Nincs is olyan messze – nézte Martin a netbookot. – Négy óra és tizenkilenc perc, vagyis még arra is jut időnk, hogy megmutassuk Elkének az éttermet.

– De romba dönti az egész napi programunkat – felelte Pi. – Odaküldhetjük a rendőrséget is.

– Ugyan már, egérke!

– Mi sose küldünk rendőröket, ha mi magunk is mehetünk – mondta Kissy.

– Lille-be őket küldtük.

– Az más helyzet volt!

– És a polgármester meghívása?

– Majd áttesszük máskorra – vágta rá Jennifer.

– Az nem úgy megy, egy ilyen meghívást illik elfo…

– De hát shindybulit szerveznek! – csattant föl Chantal.

– Erre tényleg a rendőrség… – szólalt meg Angélique, de a szavai belevesztek az általános hangzavarba. Mindenki egyszerre beszélt.

Kissy: Mi már jóval előbb ott tudunk lenni és csapdát állítani.

Françoise: Hónapok óta molesztálja őket! El kell kapni!

Angélique: De értsétek meg, hogy késő éjjel érnénk csak haza!

Martin: Krokodilt még nem tudtuk lokalizálni, de ha odamegy…

Jennifer: A rendőrök csak Papafejet tartóztatnák le, nincs idő olyan csapdát szervezni, mint Senlis-ban.

Pi: Föl kell hívni Castellit, hogy beszéljen az ottaniakkal.

Chantal: Fölvesszük a többieket és rohanás!

Kissy: Lehet, hogy többen is lesznek!

Pi: Az is lehet, hogy…

Jennifer: Azzal kell kezdeni…

Martin: Nincs ezen mit…

Chantal: Amíg itt vitatkozunk…

Françoise: *Terhes vagyok!!!*
Erre nagyon nagy csend lett.

– Na végre – dohogott a zseb. – Elfelejtettétek, hogy nekünk össze kell tartanunk? Tizenegyen vagyunk, és négyen nincsenek itt. Együtt kell döntenünk, az egész csapatnak.
Kissy lassan megindult feléje.
– Ha még egyszer így megijesztesz, egérke…
– Akkor mi lesz? – nevetett a kislány csúfondárosan. – Talán megversz?
A csapat egy egérként lendült előre, de Françoise megugrott előlük és futásnak eredt. Vágtában kergették vissza a tranzitba, rosszabbat ki se találhattak volna. Elke úgy vágódott a csapat közepébe, mint egy ágyúgolyó, heten nyolcfelé repültek. Amikor Kissyt valaki talpra segítette, egy pillanatig azt hitte, már a kórházi nővérke az. De csak egy idegen nő volt. Motyogott valamit köszönetül, aztán meglátta az aggódó arcokat.
– Jól vagy? – hajolt hozzá Martin.
– Aha…
– Ilyet máskor nem szabad csinálnunk, egérkék – sziszegte Jennifer. – Kissy nem kockáztathat.
Senki nem szólt semmit. Erre nem is volt mit. Inkább Elkét ölelgették, s közben már a shindytalálkozóról beszéltek megint. Elke tudott róla, s mint kiderült, az Antibes-ban levők is tudtak róla, mindegyiküknek be volt kapcsolva a telefonja. De a riasztás után fél perccel bejött egy hívás éttermi ügyben, azt megtanácskozták, addigra pedig már csak az őrült hangzavart hallották Nizzából.
Niala fölhívta a polgármestert és elmondta, mi történt. Persze, menjenek csak, volt a válasz, majd átteszik a meghívást másik alkalomra.
– Ez az! – csattant föl Elke. – Gyerünk megfogni shindyeket, irány D’Artagnan!
– Perpignan – javította ki Kissy.
– De az értelemestelenség. Irány! Indulás!
Húsz perc múlva álltak meg Antibes-ban az étterem előtt.

Arra azért rászántak tíz percet, hogy Elkét is körbevezessék az étteremben, aztán berakodtak néhány doboz szendvicset az útra, és már indultak is. Marie azt mondta, boldogulni fog, menjenek nyugodtan és ne aggódjanak. Úgyhogy a D'Aubisson lányok beszálltak velük a kocsiba és nem aggódtak, ámbár Marie-nak igazából még egyáltalán nem kellett volna munkába állnia, rögtön az első nap, ahogy megérkezett. De úgy tűnt, őt nem zavarja.

Cannes-ban kerestek parkolót, kiugráltak és kimentek a partra, sétáltak, nézelődtek. Ráértek. Arra nem értek volna rá, hogy Morinék gyárát megnézzék, de persze nem is üzemel, vasárnap van. Aranyvasárnap. Ünnep és pihenőnap, kivéve az éttermet és a rendőrséget. Marie azért jöhetett ma, mert otthon már betanította az utódját és őrá bízta az aranyvasárnapi forgalmat. Castelli pedig azért jöhet, mert nincs más sürgős ügye, és a nem sürgőseket át tudja adni másoknak vagy félretenni holnapig.

Negyedóra múlva meg is érkezett, az egyik sarkon találkoztak és visszaballagtak a kocsihoz.

– No meséljetek. Mi a buli?

– Beérett a termés a Fokhagymán, megyünk szüretelni – felelte Nimby. – Van egy páciensünk, Papafej, aki közölte, hogy hónapok óta csinál mindenféléket a gyerekeivel. Hétéves lány és ötéves fiú. Krokodil és Martalóc beszélgetni kezdett vele, és percek alatt megszerveztek egy komplett szexbulit ma estére. Martalóc a hatéves lányát hozza, Krokodil a négyéves lányát. Papafejet és Martalócot azonosítottuk, de Krokodil IP-címe egy párizsi irodaházba vezet, egyelőre nem tudunk többet róla. De a beszélgetés még tartott, amikor az imént megnéztem.

– Klassz – felelte Castelli. – És szerintetek én képes leszek megakadályozni, hogy félholtra verjétek a fickókat?

– Dehogyis – mondta Elke rosszallóan. – Ha hittünk ilyesmit volna rólad, semmit eszünkbe nem jutott szólni neked volna. Még a végén sikerül *tényleg* megakadályozasz félholtra veréseket, ami nagyon rossz lenne shindy szegényeknek.

– Ha nem veritek őket félholtra?

– Persze! Börtönkrankenházban beteg shindyet nem bántik más rabok, de ha rendes börtönbe kerülik, ott nagyon – Elke csettintett a nyelvével – nem szeretik pedofileket. Még sőtebb ha saját gyerekét disznólkodi.

– Voltatok ti már börtönben? – nevetett Castelli.
– Igen – vágta rá sok száz kisegér. – Az Alcatrazban!
– De működő börtönben, rabok között?
– Ott nem. Sose is. Mindent tudunk szakirodalomból. Fantasztikusan borzalmos dolgokat művelnek shindyekkel rendes rabok, gyilkolósok meg sikamlósok.
– Sikkasztók – javította ki Kissy szelíden.
– Aha, lehet úgy is mondani. Három finom shindy lesz jó csemege gyilkolósoknak börtönbele D'Artagnanban.
– Perpignanban!

– Te jó ég, éppen költöztök?
Kissy bekukucskált Castelli mellett a kocsiba, mintha nem tudta volna, hogy mi van ott.
– Persze. Az egész téli szünetet itt fogjuk tölteni, és csak ma jöttünk. Még nem volt időnk hazamenni és letenni a csomagokat.
A férfi bólintott, beszállt leghátulra és már a füléhez is emelte a telefonját.
– Jó napot, Castelli hadnagy vagyok Nizzából, a parancsnokkal szeretnék beszélni. Rendben, várok.
– Előléptettek? – susogta mellette Françoise.
– Hm?
– Eddig felügyelő voltál, az alacsonyabb, mint a hadnagy?
– Ja, nem, az ugyanaz. Régebben felügyelőnek mondták, ma is gyakran használjuk ezt a szót, de hivatalosan hadnagy a rendfokozatom. Igen… jó, akkor kérem, hívjon vissza minél előbb. Köszönöm.
Mire kiértek a városból, Castelli már vagy egy tucat hívást lebonyolított, nagyrészt más ügyekkel kapcsolatban. Éppen a sztrádára készültek fölhajtani, amikor megkérdezte:
– Mondjátok, az elektromos csatlakozó szabad? Muszáj lesz föltöltenem a telefonomat.
– Nálunk nemcsak egy van – nevetett Kissy. – A Jerry kocsijai tele vannak kényelmi berendezésekkel. Itt mellettem van egy nagy elosztó.
Helyet cseréltek, hogy a rendőr csatlakoztathassa a telefonját és tudjon beszélni.

– Nagyon klassz. Gondolom, van beépített sajtadagoló meg minden.
– Az is van – vágta rá Elke boldogan. – Hátizsákokban mindig rengeteg sajtokat cipelünk, ezt a hármat mindig, fegyverek, járművek, sajt. Most eredeti antibikus szemvicseket hoztunk, egérvezetésű étteremnek belőle, fogod összenyalogat mindegyik ujjadat rája.
– Erről kérhetek fordítást? Mi az, hogy „antibikus”?
– Antibes-ban van egy éttermünk – felelte Vanessa –, amit egy ideig ketten vezettünk a nővéremmel. Onnan hoztuk az elemózsiát.
– Értem… Castelli! Nem, ma már nem, egy másik üggyel foglalkozom. Köszönöm.
A táblák Fréjus felé jelezték a kijáratokat, amikor jelentkezett a főfelügyelő. A perpignani, nem a d’artagnani. Castelli összefoglalta neki az akció lényegét. Azt megmondta neki, hogy a pedofilok este nyolckor találkoznak, de azt nem, hogy hol; a pontos címet még ő se tudta. A három shindy közben rendszeresen kommunikált. Papafej elmondta, hogy nyolc óra előtt nem ér haza, addig hiába is jönnének, sőt veszélyes is, mert bébiszitter vigyáz a gyerekekre. És megállapodtak, hogy itt a fórumon szól majd, ha biztonságos. Mindhárman laptopról neteztek, egyszerűen magukkal viszik és csatlakoznak bárhol, akár Papafej háza mellett a sarkon.
– Ez baj – felelte Castelli. – Az volt a tervem, hogy amikor Papafej hazaér, lekapcsoljuk és mi küldjük ki az üzenetet a másik kettőnek, hogy jöhetnek. De ha azok ott lehetnek akár a sarkon, akkor ez kockázatos.
– Hacsak nem vagyunk ott már jóval korábban – mondta Pi. Ő vezetett, úgyhogy négy üléssor volt köztük, de persze a hangrendszer a Citroënben is remekül működött. – Bemegyünk a házba, elkapjuk Papafejet, aztán elküldjük az üzenetet. Papafej nem fog nekik kiordibálni az ablakon, hogy csapda, srácok, mert az az ő büntetését súlyosbítja.
– Ebben van valami. – Castelli tűnődve tanulmányozta az újabb üzeneteket a laptopján, amit a felület backdoor rendszerével rácsatlakoztattak a Fokhagymára. – De a későbbiektől függ. Ha megállapodnak valami jelzésben, amit nem tudunk utánozni…

– Ugyan – felelte Françoise –, bármit le tudunk utánozni. A maxi helyesen cincog. Mi két órával előbb ott leszünk, a gyerekeket biztonságba helyezzük, és még arra is bőven jut időnk, hogy kilopjunk minden sajtot a hűtőszekrényből és csináljunk valami köretet. Aztán megjön Papafej, kiütjük a fejét a két füle közül és jöhetnek a srácok. Martalóchoz burgonyát ajánlok, Papafejhez rizst, Krokodilhoz természetesen borsót.

– Saláta is kell – nevetett Vanessa.

– Persze, de azt majd úgyis készítesz.

Castelli közben sokatmondó pillantásokat váltott Kissyvel.

– Vigyázni kell persze a gyerekeikre – mondta Nimby. – Nem szabad az ajtónyitás pillanatában azonnal rúgni, mert hátha a gyerek jön elöl. Papafej fog ajtót nyitni, akit Pi vagy Cesare személyesít meg.

– Pi – vágta rá Elke. – Cesare nem tanulta rendőrsuliban, hogy kell beszélni mint fantasztikusan nagyon disznó pedofil, Pinek viszont óriási gyakorlása van. Az most lesz nagyon fontos, kinyiti ajtót, ott áll shindy kicsi gyerekével, akkor le kell hajolsz, megsimogat gyereken a fejecske és mondani neki valami állati disznó szexiset, amit normál pasi nem mond profi Hure képébe se nem az utcasarok nála. Különben shindy gyanúba fog és elinalzik.

– Hát abban biztos lehetsz, hogy ezt nem fogom megtenni – nevetett Pi.

– De nem érted, hogy akkor tovarohan?

– És nem tudjuk őrizni a kivezető útvonalakat?

– Ja, de…

– Nem, nem tudjuk – szólalt meg Niala. – A tömb két forgalmas utca kereszteződésében van, az egész környéket le kellene zárni.

– Pont erre való a Discovery!

– Kockázatos. Sötét lesz, a forgalomban egykettőre szem elől téveszthetjük.

Castelli elérkezettnek látta az időt, hogy megköszörülje a torkát.

– Elnézést, amiért lerombolom a szépen épülő terveket, de egyáltalán nem így fogjuk csinálni.

– Ha most azt mondja, hogy ez egy rendőrségi akció, kitehetjük a kocsiból? – kérte Françoise.

– Őrültség lenne – felelte Vanessa. – Hívna egy járőrkocsit, elvitetné magát vele, minket pedig oda sem engedne a célterületre.
– Hát körülbelül – bólintott Castelli. – Ez ugyanis valóban egy rendőrségi akció, amit a perpignani kapitánnyal ketten fogunk vezetni. Hiába is döntenénk mi úgy, hogy átengedjük nektek. Nincs jogunk hozzá.
– Akkor tehát hogy csináljuk? – kérdezte sóhajtva Françoise.
– Nem tudom. Meg fogjuk vitatni a kapitánnyal és majd ő eldönti.
– Akkor ki kell készíteni egeres terveket igenis – cincogta Elke határozottan. – Kapitännek kell terv, többféle, amiből választik.

De a kapitány csak annyi döntést hozott, hogy átadta az ügyet Legrand felügyelőnek, aki egy fiatal nő volt. Meglehetősen furcsálkodva méregette az irodájába besereglő, kisebb-nagyobb alakokat. Castelli vitte a szót, igazolta magát, bemutatta az alapítványt, röviden ismertette a Fokhagyma működését és elmondta, hogy mire bukkantak. Meg is mutatták a laptopon.
– Itt tartunk most – fejezte be Castelli a legfrissebb üzenetekkel, amikben Martalóc és Papafej technikai részletekbe bocsátkozott arra vonatkozólag, hogy mit és hogyan lehet ekkora gyerekekkel művelni anélkül, hogy látható sérülést okoznának. – Még van időnk, hogy csapdát állítsunk nekik. Mi az elképzelése?
Legrand felügyelő hümmögött egy kicsit, aztán Angélique-re nézett.
– Legyenek szívesek odakint várakozni.
Az egerek egymásra néztek.
– Hé, néni – mondta Elke –, ez a miénk bulink. Le nehogy nyúljátok előlünk skalpokat!
De aztán kisétált velük együtt, s egy negyedórát eltöltöttek a folyosón ácsorogva, mert ülőhely nem akadt. De ültek is eleget az úton. Végül nyílt az ajtó, kijött Castelli és végignézett rajtuk.
– Nos, megbeszéltünk mindent. Én vezetem az akciót, Legrand felügyelő a helyi erőket biztosítja hozzá. Úgyhogy részt vehettek benne ti is. Nagyjából a ti terveteket fogjuk követni.

Hat óra negyvenkor még jött üzenet Papafejtől a Fokhagymára, továbbra is a gyerekmolesztálás technikai részleteivel kapcsolatban – tehát bárhol is volt eddig, alkalmasint még mindig ott van, és a bébiszitter vigyáz a gyerekekre. Ezért hat óra negyvenkettőkor becsöngetett hozzá Legrand, Castelli, két rendőrnő és Françoise. A zsebet azért vitték, hogy a gyerekeket megnyugtassa. S így persze ők is hallottak mindent.

– Jó estét. Legrand felügyelő vagyok a rendőrségtől, a társam Castelli felügyelő. Monsieur Gallót keressük.

– Nincs itthon…

– Ön madame Gallo?

– Nem, én csak a gyerekekre vigyázok.

Fiatal lányhang volt, alighanem korukbeli. Persze hogy a bébiszitter.

– Rendben. Beszélhetnénk odabent?

– Kérem… én nem is tudom… miről van szó?

– Szeretnénk ezt bent megbeszélni, a gyerekek hallótávolságán kívül.

– Hát… tessék.

– Köszönjük.

Bementek, Françoise később elmondta, hogy a konyhába. Madame Legrand tömören és szárazon beszélt.

– Tudja, hol van most monsieur Gallo?

– Hogyne, dolgozik.

– Mit és hol?

– Sofőr… teherautót vezet.

Akkor hazudott a lánynak, gondolta Kissy, és egy szemvillanással megbeszélte társaival, hogy ők is ezt gondolják. Papafej az elmúlt órákban több százszor írt, ezt a volán mögül nem tudná megtenni.

– Hogy hívják magát?

– Yvette…

– Nos, Yvette, Gallo úr ma délután biztosan nem vezetett teherautót. Jobb lesz, ha megmondja az igazat.

– Én csak ennyit tudok. Néha akad hétvégi különmunkája, és akkor én vigyázok a gyerekekre, amióta a felesége kórházban van.

– Mióta van kórházban?

– Nyár óta… augusztus vagy szeptember…

– Mikorra várja?
– Azt mondta, fél nyolcra hazaér.
– Akkor maga elmegy?
– Persze… nem vagyok a szeretője vagy ilyesmi, ha erre gondolnak. Van nekem fiúm.
– Nem erre gondolunk. Van magánál telefon?
– Van.
– Adja át, legyen szíves.
– De hát… vádolnak valamivel? Elkövettem valamit, le vagyok tartóztatva?
– Halkabban – intette Françoise. – A gyerekek meghallják és megijednek.
– Nem vádoljuk semmivel, csak szeretnénk, ha nem figyelmeztethetné Gallo urat. Tud róla, hogy vendégeket vár ma estére?
– Nem.
– Két férfit.
– Nekem nem említette. Talán valami törvényellenesre… készülnek?
– Igen – felelte Legrand kis habozás után. – Mi pedig tetten akarjuk érni őket itt. Ezért elvisszük a gyerekeket. Magát őrizetbe vesszük, amint mondtam, azért, hogy ne figyelmeztethesse őt. Egy órán belül otthon lesz. Rendben? Öltöztesse föl a gyerekeket és induljunk.
– De hát hová viszik őket?
– Van valami rokonuk, akihez mehetnek?
– Nincs, csak az édesanyjuk, de az ugye…
– Akkor a városi árvaházba.
– De… mit követett el Gallo úr?
Legrand sóhajtott.
– Higgye el nekem, jobb úgy magának, ha nem tudja.
– Úgyis meg fogja tudni – kottyant bele Françoise.
– Ne szólj bele. Majd elmondjuk, amikor jónak látjuk. Igyekezzen, nincs sok időnk.

Hét előtt két perccel a gyerekeket és a bébiszittert beültették egy jelöletlen kocsiba és elvitték. Majd megvizsgálják őket, hogy csakugyan molesztálás áldozatai-e, és Yvette-et is ki fogják hallgatni, hátha tud erről valamit. De a ma este az apa leva-

dászásáról szól, a másik két jómadárral együtt. Még két gyereket kell kiszabadítani, akiket szintén molesztáltak már. Krokodil elképesztő dolgokat művelt már a gyerekével. Kissynek mocorogni kezdett a zsebében a bicskája, ha csak rágondolt. A mikrobuszban ülve nézte, ahogy az utca túloldalán a két gyereket beültetik a kocsiba, aztán a kocsi elhajtott és ők kiszálltak.

– Gyakori váltással dolgozzunk, egérkék – mondta Vanessa –, hideg van. Mondjuk tíz perc.

– Rendben – felelte Niala, és bevonultak a házba. Françoise-zal a kapuban találkoztak, ő mostanáig melegben volt, az első őrségben lesz Jenniferrel a közelebbi sarkon. A távolabbin Chantal és Nimby. A maxik a mikrobuszban ülnek, pontosabban Angélique leheveredett az elülső dupla ülésre, hogy kintről ne látsszon, Pi pedig a sötét utastérből figyel. Tizenöt másodperc alatt el tudnak indulni.

Persze Macska is ott van velük, de ő nem figyel, alszik az utazódobozában.

Bent a szobában meleg volt és világos, hiszen Papafej itthon van a gyerekekkel, nem lehet sötét. Ellenőrizték, hogy be lehet-e látni az ablakon, és a redőny legalja nem zárt elég jól, ezért egy takarót összecsavartak és az ablakpárkányra tették. A fény kiszűrődik, de nem lehet már belátni. Csak a nappalit használták, a többi helyiségben leoltottak minden fényt.

Öt egér várakozott a nappaliban, a két felügyelő és hat rendőr. A környező utcákon négy jelöletlen kocsi két-két emberrel, elég messze ahhoz, hogy ha a közeledő shindyk ki is szúrják őket, ne gyanítsanak semmit. Több emberük nem is volt.

Hét óra tizenegykor Kissy és Niala átvette Françoise-ék helyét, Elke és Vanessa ment a másik sarokra.

Hét óra tizenötkor egy kocsi lelassított Kissyék előtt, a sofőr megnézte előbb őt, aztán Nialát. Egymástól jó tíz méterre tébláboltak, mint akik nem ismerik egymást. A taszkenek is libasorban hajtják bantháikat, hogy egy esetleges megfigyelő előtt rejtve maradjon erejük.

A kocsi továbbhajtott.

Hét óra tizennyolckor Martin jelezte, hogy indulnak váltani, és ugyanekkor megjelent a kocsi újra. Sötétkék Citroën volt.

– Helló – mondta a sofőr Kissynek. Neki egy pillanat alatt átcikázott az agyán, hogy itt senki nem tudja, hogy ő eredetileg

Vaucressonból jött, vagyis ő itt a beaulieu-ieket is képviseli, és nem keltheti udvariatlan hírüket. Tehát visszahellózott.

– Nem fázol? – Idősebb férfi volt, végül is nyugodtan tegezhette.

– De – felelte Kissy, mert egy Jerry mindig nyílt és őszinte.

– Szállj be, elviszlek valami melegebb helyre.

– Kösz – felelte Kissy, és nem mozdult.

– Oké, szóval mennyi?

Kissy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Két lépéssel a kocsinál termett, az ablakhoz hajolt, és a kezében megvillant egy hatalmas penge.

– Tűnés, amíg le nem nyisszantom a füledet!

A pasas belelépett a gázba és villámgyorsan elporzott.

Tíz perc melegedés után, fél nyolckor Kissy megint kint állt a sarkon, most a másikon, Elkével.

– Én maradnék tizenöt vagy húsz percekig – kérte a zseb.

– Minek? Lefagy a farkincád.

– De hátha jönne autós pasi engem is.

Kissy zsebében megmozdult a bicska.

– No, gondold csak bele. Kicsi vagyok, nem látszom nagylánnyá. Aki engem szólít pasi, az csak shindy lehet, és máris az orrába…

– Cssss! Uniform Alpha!

Elke hirtelen ellépett mellőle és eltűnt egy parkoló kisbusz árnyékában.

– Uniform Zulu?

– Echo November. Alpha Mike Alpha Hotel. India Whisky!

Igen, észak felől valóban egy bajuszos férfi közeledett, aki pontosan úgy nézett ki, mint Papafej, azaz Gallo a lakásukban kirakott családi képeken. Az utca túloldalán jött.

Néhány pillanat múlva Kissy meglátta a zsebet, amint nyugodt léptekkel ballag a ház felé, olyan tempóban, hogy csak Papafej után érjen oda. Ő lesz az első hátvéd, Kissy a második: ők bukkannak majd föl Papafej háta mögött, ha az menekülni próbál.

Kissy is elindult ráérősen, jókora előnyt adva Elkének. Amikor egy-egy autó elhaladt köztük és Papafej között, egy pillanatra még meg is torpantak, hogy még nagyobb legyen a távol-

ság. A Jerryre jellemző profi technika, minden ki van dolgozva, nem hibázhatnak.

Nem is hibáztak. Papafej átjött az utcán, átsétált a ház előtti zöld sávon és becsöngetett. Kissy meggyorsította lépteit, hogy utolérje Elkét.

– Csókolózási projekt – susogta a fülébe Martin. – Húsz… tizenkilenc… tizennyolc…

– Gyorsíts – lehelte Kissy a mikrofonba, mert Elke már nem volt messze. A kapun túl már látta a másik sarok felől érkező párost.

– Hét… hat… öt… négy… három… kettő… egy, indulok.

S néhány pillanat múlva nyílt az ajtó.

– Ó, monsieur Gallo? Izé… mi nem csináltunk semmit…

– Nem megmondtam – csattant föl Papafej –, hogy nem hozhatja ide a fiúit? Te ki vagy, téged nem is ismerlek?

– Antoine – mutatkozott be Martin szolgálatkészen –, Antoine Raton. Jó estét, uram.

Hm, gondolta Kissy. Patkány, mi?

Már ott álltak négyen a csukott ajtó előtt.

Papafej horkantott egyet válaszul, s egy pillanat múlva messzebbről csattant a hangja:

– Yvette, én elég világosan…

Elhallgatott. Akkor most áll a nappali ajtajában és rengeteg rendőrt lát. Elke határozott mozdulattal benyitott az ajtón.

– Jó estét, Papafej – csendült Niala hangja, s ugyanekkor a pasas megjelent az előszobában, a kijárat felé tartott, nagyon gyorsan, de Martin gyomron ütötte, aztán tarkón vágta. Gallo elterült a szőnyegen.

A tervnek megfelelően nem vitték ki a shindyt a házból, ez biztos lebukás lenne, ha a másik kettő odakint leselkedik. Bekísérték a hálószobába, két rendőr ment vele.

– Mi indulunk vissza – nézett be Kissy a nappaliba –, bármikor befuthat az első vendég. Adjátok le az Uniform Sierrát.

– Még Yankee Uniform van Yankee Tangóig – felelte Nimby, de nyúlt már a gépért.

– Nem baj. Írd meg, hogy Alpha Foxtrot Uniform Romeo, Alpha November Uniform Golf, Charlie X-ray Uniform India,

bánják is ők, hogy mennyi a Yankee Tango! Gyere, egérke, szerzünk még két fogást a vacsihoz.

Az előszobában jártak, amikor Legrand végre szóhoz jutott. Gyanakvás áradt a hangjából.

– Mi volt ez a halandzsa?

– Rám hiába néz, felügyelő – nevetett Castelli –, én sem értem. Saját nyelvük van, rajtuk kívül senki sem tudja, hogy ez a halandzsa mit jelent.

– Csak megbeszélték – felelte Niala –, hogy a nő elment, a kislány már vetkőzik és ők is részt vehetnek a szexben. A shindyket nem fogja érdekelni, hogy a kitűzött időpont csak félóra múlva jön el.

Kissy közben kisurrant Elkével az utcára, illetve odáig nem jutottak el.

– Charlie Delta! – sziszegte a zseb. – Fedezékbe!

Kissy egy szempillantás alatt eltűnt egy fa árnyékában, tudva, hogy ha a cica pont arról a fáról les rá, akkor édeskevés esélye van. Körülnézett, de egyetlen egeret sem látott, pedig Chantal és Jennifer is idekint van. De ha ő nem látja őket, akkor a cica sem.

Nem kellett kérdezősködnie, a fülében nyomban megszólalt a kopogás. *Két férfi északkeleti sarok felől, egy fa mögött lapulva a ház felé.* Kissy a jelzett irányba kémlelt, vigyázva, hogy ne lépjen a lámpák fénykörébe. Bár persze senki sem ismerhetné föl akkor sem, a vastag kötött sapka takarja nagy füleit.

Délkeleti sarok, két férfi jön – morzézta valaki, nyilván nem a zseb, ha ott volt, ahol Kissy sejtette.

Négy férfi? – kérdezett vissza. *Nem lehet négy!*

Közben óvatosan megkerülte a fát és bebújt egy parkoló kocsi árnyékába.

Három férfit látok, északkeleti sarok. IP

Ez lehetetlen, gondolta Kissy, három az egyik sarkon, kettő a másikon, amikor összesen csak kettőt várnak… azaz dehogyis. Akárhány shindy olvashatta Papafej közleményeit! Ellenőrizte valaki, hogy hányan töltötték le az oldalt ma délután? Franciaország összes shindyje láthatta!

Shindyinvázió! Szóljatok a rendőröknek!

Kissy már a kerítés tövében járt, látta maga előtt az egyik shindy hátát. És a mozdulatot, amivel a kabátja alá nyúl, aztán

kihúzza a kezét. Táti titá, koppantott Kissy villámgyorsan a telefonon, és háromszor megismételte. Táti titá, OU, fegyver!

Tudta, hogy bent a házban az egerek lefordítják a rendőröknek, és azt is tudta, hogy a két felügyelő kivezényli az embereket az előszobába, a Jerryket beparancsolják a ház valamelyik védett zugába, és megpróbálják rávenni őket, hogy küldjék el az egereket a közelből. És riasztják az autós rendőröket. Ő ezeket tenné Legrand-ék helyében. Szerencsére nincs a helyükben… illetve hogy ez miért szerencse, azt voltaképpen nem tudta. Mert fogalma sincs, mihez kezdjen. Nem lőhet rájuk, még akkor se, ha neki védelmet nyújt a sötétség, azok pedig az ajtó elé érve egyre jobban látszanak. Sejtelme sincs a többiek hollétéről. Valószínűleg a maxik is idekint vannak már, nem a kocsiban, Elke itt lapul a közelben, Jenniferék valamivel távolabb… vagy nem. A sövényen túl az utca fényárban úszik, de ide csak néhány keskeny pászma jut, egyszerűen vaksötét van.

Ekkor megszólalt Jennifer suttogása:

– Figyelem, hat ember gyülekezik az ajtó előtt, fegyverük van, mindnek! Kétoldalt a falhoz lapultak… álarc van rajtuk, és rendőrségi… hey! – csattant föl hirtelen, aztán teli torokból elüvöltötte magát: – Mindenki tegye le a fegyvert, kívül is, a házban is rendőrök vannak!

Kissy kiugrott a fa mögül, hogy végre odalásson. Igen, az egyik álarcos éppen az ajtó felé fordult, alighanem be akart csöngetni, és a hátán tisztán látszott a fehér betűs felirat. POLICE. Most megfordult, a hang forrását kutatta, de Jennifer láthatatlan maradt, és Kissy is csak egy homályos folt lehetett onnan nézve.

A pasas körülnézett, aztán megszólalt hangosan:

– Itt a rendőrség! Bárki is az, jöjjön elő!

– Eszünkben sincs – harsant Chantal. – Maguk ott puskákkal hadonásznak. Tegyék el, itt mindenki a jó oldalon áll!

A kapuban a rendőrök egymásra néztek. Kissy éles fülei léptek neszét kapták el a másik irányból, aztán megszólalt mellette egy hang, jó hangosan:

– Nem fognak eltenni, félik a sötétben magukat, kislányoktól. Lövöldözik mindjárt fákra, akkor kigyullaszik minden, lesz meleg és világos és fognak már se félni is. Sok szamár rend-

őrök, ha akartuk volna, már rég ementáli lyukasra csináltuk volna irhabundátokat. Ott álltok a fényben, rólunk láttok semmit is, Zielpunkt vagytok tökéleties.

Kissy beleszólt a mikrofonjába, de úgy, hogy a kintiek is hallják.

– Legrand felügyelő, Castelli felügyelő, hallanak engem?

– Hallanak – volt Françoise válasza.

– Vezényeljenek az embereiknek, hogy tegyék el a fegyvereket és nyissák ki az ajtót. Ezek idekint tényleg rendőrök, kommandós ruhában, rendőrségi fegyverekkel és rendőrségi bambasággal. Harminc másodpercen belül mind bemegyünk a házba, különben karikába fagyunk. Vették?

– Cesare azt mondja, vették, intézkednek, a bambaságért majd később számolunk.

Kissy odakiáltott a kommandósoknak:

– Nyitják az ajtót, lesznek szívesek nem durrogtatni rendőrökre?

– Tegyétek el – intett a parancsnok az embereinek. – Úgy látszik, valami hadijátékba keveredtünk.

Hat egér sétált oda hozzájuk a sötétből.

– Biztosíthatom, hogy egyáltalán nem játék – közölte Pi –, legalábbis nem volt az, amíg ezzel a ricsajjal el nem riasztottuk a vendégeinket. Így csak Papafej került rendőrkézre, Krokodil és Martalóc eliszkol.

– Krokodil miatt ne aggódjon – felelte a parancsnok. – Krokodil mi voltunk.

Teljes lett a zsúfoltság Papafej nappalijában és előszobájában, de most már senki nem maradt odakint, muszáj felmelegedniük, jól fel is csavarták a fűtést. A két felügyelő és Véro őrnagy igazolta magát, aztán a kommandósok elmondták, hogy néhány napja bukkantak erre a pedofil fórumra, azóta figyelik. Mármint nem ők maguk persze, hanem a párizsi rendőrség egyik ügyosztálya.

– Beszélnünk kell Bouriant-nal – szólalt meg Vanessa –, mégiscsak be kell avatni a rendőröket. Most valószínűleg elvesztettük Martalócot e miatt a balhé miatt.

– Hátha nem – mondta Legrand. – Még nyolc óra sincs, lehet, hogy később jön.

– Ha én lennék shindy – kapta föl a fejét Nimby –, már régesrég odakint toporzékolnék. Három kislány volt megígérve, négy és hét év között, és fűszernek még egy fiú is.
– Tényleg – reklamált Elke –, hol van Kiskroki? Krokodilnak négyéves kislányája, őt is kellett volna elhozzátok.
– Csakhogy nem létezik – felelte Véro.
– Szegény – sajnálta a zseb.
– Akkor ki kell mennünk újra – sóhajtott Niala.
– Hová?
– Az utcára. Ha Martalóc gyanút fog és megugrik, soha nem kapjuk el a városi forgalomban. Mögötte kell surranni, amikor megérkezik, hogy két tűz közé kerüljön. Mint maguk.
– Értem – bólintott az őrnagy. – Nos, akkor legjobb, ha mi megyünk ki.
– A legkevésbé se jó – felelte Vanessa csípőre tett kézzel. – Ha meglátja a kommandósokat, úgy eltűnik, mint könnycsepp a parázson.
Ezt szépen mondta, gondolta Kissy.
– Nem látja meg, maguk viszont éppen eleget fagyoskodtak odakint. Jól van, emberek – fordult a csapatához az őrnagy –, változzunk civillé és menjünk.
Az emberek lekapták magukról a rendőrségi feliratos pólókat, amik alatt vastag téli öltözék volt, a símaszkokat pedig sapkaként húzták a fejükre. A pisztolyokat elrejtette a kabát, más fegyver nem volt náluk.
– Monsieur Véro – szólt Vanessa a parancsnok után, amikor az már nyitni akarta az ajtót. – Legyenek óvatosak. Sokan járnak az utcán, és ha Martalóc eljön, biztosan elhozza Kismartalócot is. Szóval a fegyver legfeljebb fenyegetésre szolgálhat, rendben?
Az őrnagy kicsit lehajtotta a fejét, láthatóan udvarias szavak után kutatott, amikkel a kislány értésére adhatja, amit ilyenkor egy rendőrtisztnek el kell mondania. De megelőzte egy másik rendőrtiszt, Castelli.
– Ne fáradjon vele, őrnagy úr. Mi a nizzai kollégákkal ezt már sokszor megpróbáltuk, de nem ment. Egyszerűen a fejükbe veszik, hogy ezek az ő ügyeik és a hatóság csak azért van jelen, hogy őket kiszolgálja. Jobban jár, ha rájuk hagyja.
Véro lemondóan megcsóválta a fejét és kinyitotta az ajtót.

– De hiszen – mondta Françoise józanul – ezek *tényleg* a mi ügyeink. Mi csináltuk titi ti tátitát és mi derítettük föl ezeket az India Whiskyket. Persze megengedjük, hogy itt legyetek, hisz minél többen vagyunk, annál jobban szórakozunk, de…

Az ajtó becsukódott.

Amikor legközelebb kinyílt, az előszoba üres volt és sötét. Nyolc óra húsz perc volt, Martalóc érkezését Véróék már két perce jelezték, csak nem Jerry-kódnyelven. Vele volt a lánya, pontosabban egy apró alak, akiből a kabát, sapka és sál alatt nem láttak semmit.

A csengetésre Françoise dugta ki az orrát a gyerekszobából.

– Nyitva van!

Az ajtó kinyílt, Martalócot az utcai lámpa ellenfényében látták kirajzolódni az ajtókeretben, egy sebtiben elhelyezett telefonról, amely az előszoba végéből egyenesen odalátott. A gyerekszobából kiszűrődő fény valamelyest megvilágította a magas férfit és a mellette álló gyereket, piros kabátban.

A többi helyiségben teljes sötétben lapult rengeteg egér és rendőr.

– Ki vagy? – kérdezte Françoise, akiből csak a feje látszott az ajtóból.

– Meghívásra jöttem.

– Te vagy Martalóc?

– Aha…

– Akkor gyere csak be. Itt vagyunk a szobában.

Ahogy a shindy megmozdult, hogy belépjen, már látszott a kezében tartott pisztoly. Françoise is látta, és amíg Martalóc beljebb óvakodott, maga mellett terelve a gyereket, ő nesztelenül kisurrant a gyerekszoba másik ajtaján, a hálóba, ahol négy rendőr és három egér őrizte Papafejet, akinek elővigyázatosságból beragasztották a száját. Elke megmutatta neki a kését is, és megígérte, hogy ha megnyikkan, gyorsabban nyisszantja le a fülét, mint ahogy a rendőrök lefognák a kezét.

Martalóc benyitott a gyerekszobába és óvatosan körülnézett, aztán megdermedt.

– Dobd el a stukkert – mondta Vanessa hidegebben, mint a kinti fagy. – Nem mondom többször.

Martalóc eldobta a fegyvert, aztán villámgyorsan hátralökte Vanessát, hogy a kijárat felé induljon, de a mozdulat lendülete megtört, s az üvöltve összegörnyedő férfi majdnem a kommandósok karjaiba esett.

Ahogy leszedték róla a kabátot és a mentőorvos hozzálátott az ellátásához, világos volt, hogy Vanessa kivételesen semmit sem tett a pasas megszúrásáért, teljesen ártatlan a dologban. Martalóc hirtelen hátrafordulva valósággal fölnyársalta saját magát. Az orvos azt mondta, még nem tudja, hogy ért-e belső szervet, de van esély, hogy igen. A veséjét fogják először megvizsgálni.

A riadt Kismartalócot Niala bekísérte a konyhába, lehámozta róla a kabátot és hozzálátott megetetni és megnyugtatni. Már előzőleg megtiltotta a rendőröknek, hogy ebben megzavarják.

Elke elérkezettnek látta az időt, hogy szemrehányást tegyen.

– Látod, Hauptrendőr bácsi, ha lett volna Kiskroki igazi gyerek, akkor most lehetne ő is együtt Kismartalóccal és játszhatnának is. Gyerekek félnek sokkal kevésbé, ha tudnak játszani valamit.

– De nem igazi – nevetett Véro.

– Hát ez az! Legközelebb tessék igazi gyereket hozni shindyvadászós bulira. Mint mi.

– Közületek ki a gyerek? Mert téged se látlak játszani, és nem tűnik úgy, mintha félnél.

– Egy Jerry nem fél semmitől! De vagyunk gyerekek akkor is. Csak nem eléggé, négy éve még Vanessa lehetett Mézescsupor, most már csak mi kettőn zsebikék, aztán pár évek és mi se. Borzalmos. De majd kérünk kölcsön apró gyerekkéket csalogítani shindyekt. Mondd, Leutnant Legrand rendőrnéni, Kismartalóct most hazaviszik családjába?

– Ezt a gyámhatóság fogja eldönteni – felelte Legrand –, attól függ, hogy fennáll-e a további bántalmazás veszélye.

– Akkor nektek kell kisegér!

– Ugyan mire?

– Vanessa csak ránézi családtagokat és megmond, hogy hazud-e. Tökéletes hazudásvizsgátor, de nem villany hajti, hanem iszonyú fantasztikusan finom sajtos szemvicsek, még van a ko-

csiban, hazafelére. Akkor megyünk is kivallatni családtagokt, jó?

Villámgyorsan megpördült és indult az ajtó felé, de Jennifer elkapta és meghúzogatta az egyik fülét.

– Nyugi, egérke. Nem verjük meg a családot, lehet, hogy teljesen ártatlanok.

– Akkor kérünk utána bocsánat – mondta mohón a zseb –, de kell kiderítünk családi körülményekt Kismarta…

Jennifer rátette a tenyerét a kislány szájára.

– Imádnivaló egyébként – nyugtatta meg a helybelieket –, csak ha vért szagol, nem lehet bírni vele. Valaki kutya lehetett a családban.

– Nem volt meg a napi shindyadagja – mondta Angélique szomorúan. – Nem verhettük meg Krokodilt.

– Sajnálom – tárta szét a kezét Véro –, de még azt sem tudom, hogy ki írta Krokodil üzeneteit, nem is olvastam őket… és ennek nagyon örülök. Valakik megírták Párizsban, aztán fölhívtak minket és parancsot adtak, hogy jöjjünk ide és fogjuk el a kis társaságot. Nézd a jó oldalát – pillantott Elkére –, senki se bántalmazta azt a kislányt, ööö… Kiskrokit, mert nem létezik.

Elkének fölcsillant a szeme és lefejtette Angélique ujjait a szájáról.

– Harry Pottert a nevelőszülőjei rengetegsokszor megaláztak. Egy kis lyuk volt szobájája lépcső alatt. Tudsz te ezt?

– Hallottam róla. No és?

– Hát azt tudsz-e, hogy Harry Potter se nem létezik?

Igenis megcsinálták azt a hazugságvizsgálatot. Legrand nem akarta a gyereket elszakítani az egész családjától, folyton az anyukáját és a nagynénijét emlegette, de nagyszülők is voltak, ezért hazavitték rendőrkocsival, és Niala vele ment, minthogy ők már összebarátkoztak. Szépen besétált vele és a rendőrökkel a családhoz és ott állt Legrand mellett, amíg az elmesélte, hogy apuka miért nem fog hazajönni az este. Kissy tudta, hogy Niala vesébe látó tekintete fölmérte a családtagok elszörnyedésének fokát, módját, fajtáját és típusát, és ha a legcsekélyebb gyanú ébred benne, hogy a gyerek bántalmazásában bármelyikük cinkos, akkor szól Legrand-nak és elviszik. De Kismartalóc otthon maradt.

Ők addig visszamentek a kapitányságra és tanúvallomást tettek. Aztán a rendőrkocsi meghozta Nialát, ő is jegyzőkönyvbe mondta, amit kellett. Mehettek haza.

– Mindjárt tíz – nézett a telefonjára Françoise. – Elinduljunk vagy keressünk egy szállodát D'Artagnanban?

– Perpignanban – mondta Kissy szigorúan.

– Cesarét haza kell vinnünk – felelte Pi –, holnap hétfő, nyilván dolgozik.

– Belőlem ne csináljatok gondot – felelte a felügyelő –, én csak kérek egy kocsit és hazajutok. De ha ti menni akartok, szívesen vállalom a vezetést.

– Jó – mondta Vanessa –, lengesse meg a füleit, aki maradni akar.

Néma csend, az egerek mozdulatlanul álltak a kapitányság folyosóján.

– Akkor most aki menni akar.

Azonnal megindultak mind kifelé, lelkesen billegetve füleiket. Kissynek hiányzott már Beaulieu, ahova még kora délután meg kellett volna érkezniük. Egyáltalán nem akart itt maradni a vadidegen D'Artagnanban éjszakára.

És különben is. Szünet van. Holnap Vanessa elkészíti első igazi macaronját, amit már nem felügyel a tanára. Ha itt maradnak és reggel indulnak haza, délre lesznek otthon, a fél nap elmegy az utazással. Ha viszont most elindulnak, éjjel kettőre otthon lehetnek, persze Vanessa akkor sem alszik sokat, hiszen végre megint mellette van az egere, de reggel már munkához láthat.

– A hatástalanítást ugye megcsináltátok? – kérdezte Niala, amíg bemásztak a kocsiba.

– Maradéktalanul – felelte Nimby. – A pácienseink közleményei mind a helyükön, de hiányzik az a rész, ahol Papafej megadta a lakáscímét. Egyébként utánanéztünk, csak négy IP-cím látta a fonalat, Papafej, Martalóc, Krokodil pedig két címről, ugyanabból az épületből. Úgyhogy más nem tudja ezt a házat.

– Kiskroki – dünnyögte Elke, mialatt kigördültek a parkolóból.

– Mi van vele? – kérdezte Françoise.

– Helyes kislány volt. Szenvedett nagyon sokat fantasztikusan gonosz shindy papájáról. Kellett volna kiszabadítani.

– Oké – felelte Nimby –, majd kidolgozzuk a technikát nemlétező shindyk elejtésére és sosemvolt gyerekek megmentésére, jó?

– Jó – bólintott a zseb, és boldogan összegömbölyödött az ülésen.

Kissy csettintett a nyelvével. Jövőre szellemirtást is vállalnak!

Némi halacskába azért belekerül majd ez az út. Macskának nem könnyű éreztetnie a világgal, ha megsértik, hiszen úgyis mindig morcos, de most a szokásosnál is morcosabban meredt rájuk, amikor éjjel kettőkor kivették otthon a dobozból. Kissy bocsánatot kért az egész napos raboskodásért és elmagyarázta neki, hogy négy gyereket kellett megmenteniük, ámbár az egyikük valamivel kisebb veszélyben forgott, mert nem létezett. Macska fütyült az egészre, és épp csak hogy neki nem szegezte Kissy és Vanessa mellének a kérdést, hogy miért nem lehetett őt egy félórás kitérővel hazahozni. Jobb is. Aligha tudtak volna válaszolni, legalábbis olyat nem, amit ő is elfogad.

Három gyereket mindenesetre kimentettek két shindy karmaiból – ez megéri a kocsiban töltött fél napot, a fagyoskodást a sötétben, Macska szemrehányásait.

Csodálatos, gondolta Kissy, amikor bement a szobájukba Marie néninél. Tulajdonképpen egyáltalán nem laknak itt, „hivatalosan” csak a panzióban van szobájuk, de egy csomó holmijuk van itt, ebben a szobában, meg a többieknek is a sajátjaikban; Macskán kívül semmit se vettek ki a kocsiból, mégis megvannak a saját tisztálkodószereik, váltás ruha holnapra, minden. És persze meg van ágyazva, Jeanne már megcsinálta, amikor kiderült, hogy éjjel fognak hazaérni. Azért van abban valami nagyon kényelmes, ha az ember húsz méterre lakik egy panziótól.

Később, sokkal később, az avatóünnepség körüli napokban, Kissy sok mindenre visszagondolt egérségük kezdeti szakaszától fogva, az olyan alkalmakra is, mint ez az éjszaka, amikor Castelli behajtott a villa garázsába, a sok büszke kisegér kiugrált, és már ott várta őket a D'Aubisson és a Girotti házaspár, valamint Jeanne, akinek órákkal azelőtt letelt a munkaideje, de úgy lépett oda hozzájuk és közölte, hogy a szobáikat már előkészítették és nyitottak egyet a felügyelő úrnak is, mintha fé-

nyes nappal volna. A panzió éjszaka nem fogad vendéget, soha nem fordult elő, hogy bárkinek a kedvéért éjjel kettőkor fölkeltek és szobát nyitottak volna, csak rendkívül különleges esetben. Ha Castelli csak úgy beesik éjjel és kér egy szobát, csak az ablakon vagy a kaputelefonon szóltak volna ki és küldik el, hiába rendőrfelügyelő; talán egy miniszternek már lenne esélye. De Castelli az egerekkel jött, és Kissy olyan pontosan tudta, mintha Mario írásba adta volna neki, hogy semmit sem fognak felszámítani még a reggeliért sem, a felügyelő a ház vendége ma éjszakára.

Ilyen dolgok rengetegszer voltak az életükben. Azzal kezdődött, hogy a panzióban soha egértől nem kértek pénzt, hiszen az első nyáron D'Aubissonék vendégei voltak, legközelebb pedig már ők voltak azok, akik elhozták Vanessát. Aztán itt volt Marie néni, aki rendszeresen tölt hónapokat Kanadában, és egyre gyakrabban engedte át nekik a házát erre az időre – később meg már olyankor is, amikor itthon volt. Elférnek. És mindkét épületben egészen nyugodtan ott lehetnek a holmijaik, nem zavarnak senkit.

De leginkább abból lett ez az egész, hogy a két kis hegyi zsákutca között csupa rokon él, egybenyíló telkeken, amik mind rá vannak kötve a panzió telefonhálózatára és privát biztonsági rendszerére – mert mindenki tagja a konzorciumnak, üzleti ügyeik a rokonságon túl is ezer szállal kötik őket össze. Niala egyszer azt mondta, valami ilyesféle telepet építhetett ki Long Islanden don Vito Corleone, egy elzárt kis közösséget, ahol mindenkit rokoni és üzleti kötelékek kötnek össze, csak persze ott a bűn volt a fő kapocs. A konzorcium tagjainak viszont szigorúan tilos olyat tenni, ami illegális haszonszerzésre irányul, ezt az alapítók húsz évvel ezelőtt írásban fektették le. Ennél már csak egy dolog tilosabb, illegálisan szerzett vagyonnal a konzorciumot kapcsolatba hozni.

A konzorcium adta meg az alapozást, de ők, Jerry-egérkék tették föl a koronát a műre.

Persze nekik, alapítványi kisegereknek jószerivel semmi dolguk nem volt a konzorciummal, legfeljebb amikor együtt megvették a Morin-gyárat. Üzlettársak lettek, de konzorciumi tagok nem is lehettek, és ez nagyon is megfelelt nekik. Eszük ágában se volt pénzügyekkel bajlódni. Amikor végül, annyi év után ki-

derült, mi fogja tökéletessé tenni mindazt, amin addig dolgoztak, Kissy rájött, miért működik mindez ilyen jól. Mert mindent az csinál, aki ért hozzá: az üzleti ügyeket szakemberek intézik, nekik egérkéknek meghagyják a maguk dolgát – és Nimby pedig szép csendesen elvégezte az ő feladatát, amiről ki sem derült, hogy feladat, amíg el nem készült.

A Jerry első jelentős hozzájárulása a konzorcium gyarapodásához ezen a karácsonyon történt és kétszeresen is Vanessának volt köszönhető, hiszen Jean-Claude az ő apja, és a Morin család gyára hozta össze őket üzletileg.

Őket egérkéket egy pillanatig sem érdekelte, hogy mit tárgyal Jean-Claude és Mario a karácsony előtti és a két ünnep közötti napokban, sokszor éjszakába nyúlóan, és miért tűnnek el folyton délutánonként, kikkel találkoznak és miről beszélnek. Mario egéremlékezet óta minden munkanap több órát volt távol, főleg a panzió, de gyakran más vállalkozások ügyei miatt is, s az, hogy most Jean-Claude-ot is magával viszi, érdektelen volt Vanessa virágba szökkenő cukrászművészete, a sok vendégeskedés meg a remek edzések mellett. Hiszen aztán úgyis megjöttek és velük egereztek, volt úgy, hogy majdnem hajnalig ültek együtt a villa nappalijában és beszélgettek, az összes kisegér meg a kisfülűek nagy része.

Amikor aztán Mario bejelentette – huszonnyolcadikán, vacsora előtt az aulában –, hogy Jean-Claude mostantól a konzorcium tagja, ők először nem is értették, azt hitték, hogy a Morin-gyárban szerzett tulajdon eddig is összekapcsolta őket. Mario elmagyarázta, hogy ez a kapcsolat mostantól szorosabb és jövedelmezőbb lesz, Vanessa pedig csendben ült a helyén és világított, fényesebben ragyogott, mint a karácsonyfa. Hiszen ez neki, az ő rokoni kapcsolatainak köszönhető.

Éppen az övéinek, akinek valaha egyetlen rokona sem volt.

Jean-Claude másnap délelőtt érkezett, fél tizenegykor. Kissy nagyon örült, hogy Vanessáék nem aludtak el a kései fekvés ellenére, no meg annak ellenére, hogy most először alhattak együtt az egerével, hétfő óta. Mégse lett volna jó, ha a vér szerinti apa arra érkezik fényes délelőtt, hogy a vér szerinti lánya még ágyban van a pasijával. Ámbár az is igaz, hogy Jean-Claude aligha tette volna szóvá, annál jobban ismeri a lányát.

Évszázadok kellenek, hogy Vanessát valaki igazán megismerje, de a legfontosabb tudnivalók, a „hogyan maradjunk életben Vanessa közelében” hamar elsajátíthatók.

Már egy hete bejelentkezett mára, de Mario csak annyit felelt, hogy Vanessa apjának nincs szüksége szobafoglalásra, ezért be sem írta a gépbe; egeret pedig csak órákkal később látott legközelebb, addigra el is felejtette, nem szólt. Így mindenkinek meglepetés volt a vér szerinti apa.

Engedélyt kellett kérnie és előírásos ruhát öltenie, hogy a lánya elé járulhasson, mert Vanessa éppen mély átéléssel keverte a tölteléket, hogy aztán átnyújtsa egyik lelkesen cincogó kuktájának és odamenjen apjához.

– Szia, Jean-Claude, hogy kerülsz te ide?

No persze. Apjának csak egyetlen embert szólít, és azt nem Saillynak hívják.

– Itt fogom tölteni az ünnepeket, a vér szerinti lányommal. Aki – Jean-Claude szimatolt egy kicsit – valami nagyon ígéreteset készít.

– Amit érzel, az onnan jön – biccentett Vanessa a konyha másik fele irányába. – Ő Geneviève, szakácsnő. Helyettes, Marie ugyanis megbetegedett.

– Tegnap jött és máris beteg?

– Dehogyis… tegnap egy egészen másik Marie jött, Nimby nővére, de nem ide, az antibes-i éttermet vezeti… de honnan tudsz te erről?

– Nézd, eszemben sincs vitatni, hogy D’Aubissonék csodálatos szülők, de ugye belátod, hogy genetikai kapcsolatban nem álltok? Valaki mástól kellett örökölnöd azt a tulajdonságodat, hogy mindig mindenről tudsz.

A szakácssapka alatt boldogan vibráltak Kissy fülei. Vanessának egy kicsit tátva maradt a szája, aztán bólintott, sarkon fordult, visszament a munkájához, s hátrapillantott az apjára.

– Ez itt – mutatta – Jennifer kezében eredeti Vama.

Az apa megszemlélte az edényt, amiben Jennifer odaadóan keverte a masszát.

– Szép zöld. S mi az a Vama?

– Vanessa-macaron – felelte az egész konyha kórusban.

– Úgy van. Ma készül a híres-neves Vanessa-macaron. Már azelőtt híres lett, hogy az első darabhoz hozzáfogtam volna.

Ezek itt mindenkinek erről beszélnek – bökött hüvelykjével az asztal felé, ami körül a csapat ült –, és hát kikövetelték, hogy végre csináljam meg. Úgyhogy ma hozzáfogtam.

Kissynek megdermedt a füle. Ez a kis féladag gyerekegér úgy beszél róluk, mintha kiskölykök lennének, akik kikunyeráltak valami édességet anyutól. Közben meg őnála csak a zsebek fiatalabbak. És meg se lehet verni ezért. Megpróbálni sem érdemes, fél kézzel megveri bármelyik egeret, s közben a másikkal tovább dolgozik a macaronon.

Reggeli után kezdte, negyed tíz körül. Először a töltelékeket csinálta meg, egész arzenállal, de hát volt kuktája bőven, a maxik is éppen szabadok voltak, sőt Vanni is segített, csak délután dolgozik. Csokikrémmel kezdték: hetven százalékos kakaótartalmú étcsokit, zsíros tejfölt és egy kis mézet kevertek össze kis lángon, aztán hagyták kihűlni és később sózatlan vajat tettek bele. Egy másik adagba méz és vaj helyett vanília és kókuszreszelék került, utóbbit Angélique-nek háromszor kellett ledarálnia Isabelle néni legfinomabb darálójával. A narancshéj se járt jobban, amit a harmadik krémbe tettek, azzal Vanni küzdött, hogy olyan legyen, mint a porcukor.

Séfjük persze csak pár percet szánt mindenre, egy kuktának kiadta a munkát, s már tovább is haladt. Következtek a vajas krémek. Kissy kapta az elsőt, tojásokat kellett feltörnie és mixerben habosra kevernie a legfinomabb porcukorral, aztán serpenyőben összekeverni finomra darált pisztáciával, közepes lángon, aztán lefedve hűtőbe tennie. Később habosra kevert vajjal elegyítik. Vaníliás, rózsavizes, citromos, levendulás, gyömbéres, kávés, almás-fahéjas, gesztenyés… mire Jean-Claude megérkezett, már vagy egy tucat különféle töltelék volt készen vagy gyártás alatt.

– Nagyüzem vagyunk, Jean-Claude – magyarázta a séf, végigtekintve a szorgos kuktaseregen. – Az idén végig nyitva leszünk, a szobák felét kiadtuk, és még várunk vendégeket. Akik már itt vannak, azokat megkérdeztük a házi gyártású macaronról, a többség epedve várja. Nem tehetünk eléjük háromfélét. Még akkor sem, ha kétféle töltelék és kétféle héj lényegében négyféle macaront jelent.

– De a macaronnak két héja van – cincogott bele Françoise –, azoknak muszáj egyformának lenni?

– Nem, de az ízeknek illeni kell egymáshoz. Ez nem szendvics, amibe bármit belerakhatsz, ez felsőfokú cukrászművészet.

Kissy csöndesen megállapította magában, hogy Vanessa cukrásztanára egy kissé sznob.

Kicsi séfjük ezalatt dobozokat szedett elő, az elsőt a konyhapult sarkából, ahova egy jó órája tette.

– Ez most már lassan föl is melegszik.

– Ez mi ez? – kukucskált Elke.

– Ovalbumin, ovotranszferrin és ovomukoid vizes oldata – felelte Vanessa –, de van benne még sokféle adalékanyag. Tegnap reggel csináltuk, mert egy napot hűteni kell.

– Hogyan ez a vegyszer készítődik?

– Felütsz egy tojást, szétválasztod, a sárgáját azóta Geneviève elhasználta más dolgokhoz. Tessék, egérke – nyújtott egy másik dobozt a zsebnek –, tudod, mi a dolgod vele, ugye?

– Persze. Kinyitom, kiugor belőle cica, legyőzöm, fogájaiból nyaklánct a nyakájamba teszem, virágok, lelkendelés.

– Nagyjából. Ügyelj, hogy egészen finom legyen, ne maradjanak benne szemcsék.

– Muti, mit kaptál – szólt oda Françoise, míg zsebtársa a darálóhoz masírozott a dobozzal.

– Mandala – mutatta Elke.

– Mand*u*la.

Elke bólintott, szakszerűen munkához látott, és a konyhát megint betöltötte a daráló visítása.

Mesterük ezalatt hosszúkás dobozt vett elő, amiben rengeteg apró tégely állt. Kissy megismerte, látta már korábban. Ételszínezékek.

– Zselés színezéket használunk – harsogta Vanessa –, mert semmi fölösleges nedvesség nem kerülhet a masszába.

Kissy éles fülei ezalatt elkaptak néhány halk szófoszlányt a daráló irányából. Elképesztő, gondolta. Ez a gyerek dumál a mandulákkal, amíg ledarálja őket. Nyilván németül… és alighanem shindykkel hozza őket összefüggésbe. Igaza van, sok minden akad a konyhán, amit érdemes lenne kipróbálni rajtuk.

A daráló hirtelen elhallgatott.

– Kész – jelentette be a kislány.

– Ez kész? – nézett rá Vanessa három méterről. – Épp csak megpörgetted a gépben.

– De ez ipari daláró, egyből hintőporot csinálja mandalákból, nem?
– De. De azért csak ellenőrizd szépen. Szitáld át, és a darabokat porítsd újra, jó?
– Jó! Hátha találok közöttében aranyrögt.
– Akkor azt hagyd benne – mondta Nimby –, elhíreszteljük, és fölverik az árát.
– Szó se lehet róla – Vanessa föltartotta orrocskáját –, az én macaronjaimat az ízükért vegyék, ne nyereségvágyból. Ott egy tányér, arra tegyél ki minden nemesfémet, drágakövet, műkincset, amire ráakadsz a darált mandulában, legalább látjuk, mennyire daráltál felületesen.
A zseb fölkapta a fejét.
– Dalártam hogyan?! Fületelü…
– Fe-lü-le-te-sen.
– Ohne Sorgfalt – nevetett Jennifer.
Elke döbbenten meredt rá, aztán megint Vanessára.
– Hát – dünnyögte, visszatérve a munkájához – belőled is lehet még dalárt mandala…

Vanessa előkészítette a mintalapokat. Kissy aggodalmasan figyelte. Egy lapon negyven karikát számolt meg, és a mikró tíz lapot rakott szét a pulton. Négyszáz héj az kétszáz macaron, feltéve, hogy egy sem törik el, nem ég oda, nem esik semmi baja. Ennyi a fél fogukra sem elég.
De nem szólt. Fenntartás nélkül bízott Vanessában.
Séfjük egy nagy edényben összekevertette a dalárt mandalát porcukorral, a lehető legfinomabbra, mondta. A tojásfehérjéből nagyon gondosan habot vert egy kicsi sóval, cukrot tett bele, és öt csepp lila zselét. Végül nekifogott *macaronálni.*
– Az állaga a legfontosabb az egészben – jelentette ki. – A tojáshabot és a mandalás keveréket teljesen homogénre, csomómentesre kell keverni, és nem lehet se túl híg, se túl sűrű.
Kissy megbűvölve figyelte, ahogy a kislány gumilapáttal átemeli a keveréket az edény aljáról a tetejére, újra meg újra, szemlátomást pontosan tudva, mit csinál és miért csinálja. Mint mindig és mindenben.
Amikor elkészült a massza, nyomózsákba töltötte és a mintalapok karikáira nyomkodta, pontosan tartva a méretet. Megütö-

gette, hogy kimenjen belőle a levegő, aztán negyedórát pihentette, addig előmelegítette a sütőt százötven fokra és hozzálátott a következő adag masszához. Negyedóra után betette sülni.

– Tizennégy perc. Pontosan öt perc múlva egy egér kinyitja a sütőt, kiengedi a gőzt és visszacsukja.

Elke szalutált, a sütőhöz surrant és elővette a telefonján a stoppert.

– És ezt majd pénzért adod? – érdeklődött a vér szerinti apa.

– A vendégeknek igen.

– Mennyiért?

– Lássuk csak. Ha Herménél három euró ötösével, a Ladurée-nél kettő negyven… még Lenôtre is megkér érte egyötvenet… akkor legyen nálunk egy euró. Vagyis darabja húsz cent. Majd talán húsz év múlva én is kérhetek három eurót öt macaronért, de ezek csak egyszerű házi macaronok.

És mégis egy csomó pénzt keresett vele. A négyszáz karikát háromszor is telesütötte, ezerkétszáz macaront gyártott, aminek a felét a vendégek ették meg. Százhúsz darab ötös csomagot.

De Kissy akkor is biztos volt benne, hogy Vanessa nem lesz cukrász, se szakácsnő, se szállodás. Világéletében magától értetődőnek fogja találni, hogy ha kell, megfőzzön egy ebédet vagy megsüssön egy tortát, és bármikor besegít majd a panzióban – akkor is, amikor már híres lesz és gazdag. Mert az lesz, ezt Kissy világosan érezte. Hogy mi teszi híressé, azt még nem lehet tudni, de nem a vendéglátóipar. És nem is a zene. Hobbiból mindkettőt imádja csinálni, de egyik se lesz a hivatása.

A karácsonyi szünet első része a hobbikról szólt. A macaronnal kezdődött s a Golyócskákkal folytatódott; átmenetileg ezt a nevet kapta a zenei projekt.

– Azt már tudjuk, hogy a ritmust mi adja – magyarázta Nimby, és egy háromdimenziós rajzot forgatott lassan a képernyőn. – A hosszabb hangok szélesebb lapok lesznek, ezeken a golyó hosszabban gurul, de hangot ad, mert fémből lesznek. Két hang között különböző hosszúságú szünetet tudunk beiktatni, ha változtatjuk a távolságukat.

– No de a Popcornban állati hosszú hangok is vannak – vetette közbe Jennifer.

– Állati széles lapocskákkal megoldjuk.

– Szerintem többször megkerüli az oszlopot egy olyan hosszú hang alatt.

– Szerintem is. Ezért ezek úgy fognak kinézni, mint csavaron a menet. – Nimby kattintott néhányat, s megjelent egy új henger, hosszan rácsavarodó fémcsíkkal. – A golyó szép lassan legurul körben, és szól a hang.

– Mindez nagyon szép, egérkék – csóválta a fejét Pi –, de honnan szerezzük be ezeket a speciális lapokat? A xilofonlapok rendben vannak, de ilyeneket nem kapunk a boltban.

– Xilofonlapokat se, ne aggaszd magad – felelte Vanessa. – Amik nekünk kellenek, azok túl speciálisak, nem tudunk ilyeneket készen venni. Mi magunk fogjuk előállítani őket. Pontosabban Michel Saint-Croix, aki különleges hangszerekkel foglalkozik. A készítésükhöz is ért, és tudja, hogyan lesznek nekünk ilyen lemezeink. De megtervezni és megépíteni nekünk kell.

– Hogyan? – kérdezte Françoise. – Én el se tudom képzelni.

– Megoldjuk, egérke. A szünet alatt lesz rá időnk.

És tényleg lett idejük, ámbár egész csomó mindennel foglalkoztak. Voltak minigolfozni és átmenetileg fölvették a Quijote művésznevet: don Nimby Quijote küzdött meg elsőként a szélmalommal, de csak a negyedikként próbálkozó doña Vanessa Quijoténak sikerült először úgy átütni a labdát a forgó lapátok között, hogy a túloldalon egyből a lyukba essen. De nem ő nyert, csak harmadik lett. A második Niala és Kissy holtversenyben, az első pedig Jennifer. Akkor már nem voltak Quijoték, hiszen a szélmalom csak az egyik akadály volt.

Teniszeztek is, ami alkalmat adott Kissynek megállapítani, hogy Vanessa elképesztő fonák ütései most is elképesztően fonákak, de ha számít rájuk, akkor néha meg lehet birkózni velük. De csak néha. A mikró hat-négyre legyőzte őt.

Karácsony előtt két nappal már megint dolgoztak.

Kissy végigsétált a folyosón az aula felé, és megakadt a szeme a kicsiken. Az egyik ablaknál álltak és a kertbe bámultak. Odasétált hozzájuk. A zsebek orrukat az üvegre nyomva nézték a kertet. Melléjük lépett és rányomta az üvegre a sajátját.

Macska beszélgetett odakint Mouchival, alig pár méterre tőlük. Valamivel arrébb pedig Macska Öt üldögélt egy fa tövében, és tűnődve bámult a semmibe.
– Nem tudnak bejönni – lehelte Kissy.
– Be tudnak jönni – állította Françoise.
– Be tudnak – egyezett bele Kissy. – De már reggeliztek.
– Kicsi egérek nagyon finomok desszert – szólalt meg Elke.
– Túlerőben vagyunk – felelte Kissy mosolyogva. – Majd védekezünk.
– Jó. Én Mouchi bal combika kérem, salátável.
– Ez a beszéd, egérke – nevetett Kissy.
Álltak, gombszerű orrocskájukat az üvegre nyomva, amíg egyszer csak kiderült, hogy vannak náluk bátrabb egerek is. Odakint sétáltak el a macskák mellett, négytagú csapat, a maxik, Niala és az a belga fiatalember, akit látásból már ismertek. Niala észrevette őket, elmosolyodott és intett nekik. Röviden, hosszan, aztán háromszor röviden, megint hosszan. UV.
– Gyerünk – mondta egyszerre három kisegér, és egy pillanat múlva odakint voltak. Kissy látta, ahogy az előresiető Françoise-nak a derekára csúszik a keze, és egyetértett, óvatosnak kell lenni, Nialának oka volt, hogy hívja őket. Vagy a macskák veszélyesek, vagy a belga.
– Érdekes ez az egész – bólogatott éppen a belga. – De az a meglátásom, hogy nem egyesével kellene csinálni… illetve persze de, de akkor is nagy tételben.
– Akiket tudunk, megfogjuk – felelte Angélique.
– Persze, ezt értem. Hallottatok már a webkamerás gyerekszexturizmusról?
– Mi már mindenről hallottunk – sóhajtotta Niala. – Pasik gyerekekkel, weben át, kamerával, pénzért.
– Pontosan. Azt olvastam, hogy egyedül a Fülöp-szigeteken több tízezer gyerek vesz részt ebben.
– Hol az van? – tudakolta Elke.
– Nem tudom a német nevét.
– Én igen, Philippinen, de tudom akkor se, hol vannak.
– Nos, valahol Kína partjainál.
– Ach so. Kösz. De miért?
– Mert a földgolyót kialakító tektonikus erők oda helyezték őket – felelte Niala türelmesen.

– Nem! A gyerekek miért?!
– Pénzért – felelte Pi.
– Jaaaa…
– Szóval – mosolygott a belga – arról beszélgettünk a barátaimmal, hogy valamit tenni kellene ezzel a webkamerás turizmussal.
– Összefogdosni shindyeket – csillant föl Elke szeme. – Kell kislány, webkamera, szoftver, éles kések!
– Fiú nem jó? – nevetett a belga.
– Nem. Mi Françoise-zal kislányok, és fiú nincs is a csapatban, elég kicsi.
– Értem…
– Nemegyszer használtunk már csaligyereket – magyarázta Angélique. – Sokszor nem is boldogulnánk másképp.
– Nem kockázatos?
– De – bólintott Niala. – Éppen ezért minden elképzelhető és el nem képzelhető veszélyre felkészülünk. Ezért volt a hosszas kiképzés, a verekedés, a fegyverek… minden. Nem vállalhatunk kockázatot.
– Értem. Éppenséggel ami a webkamerás szexet illeti, ott ilyesmire nyilván nincsen szükség, de azért mégse gyereknek való.
– C-c-c – mondta Elke. – Azt hiszesz, nem láttunk még ronda nagydarab csupasz bácsiat?
– Azt! – vágta rá Kissy fölháborodottan.
– Jól van, na. Tényleg nem. De jól hangzik!
– Egy kicsit tenyerelj a szádra, egérke – kérte Niala. – Szeretném tudni, mit tervez René.
Elke szalutált és a szájára tette a kezét. Kissy helyeslően megbillegette füleit. A Jerry tökéletes demokráciája mellett fegyelem is van.
– Még nincsenek kialakult terveim… illetve terveink, persze. Az biztos, hogy a csevegőoldalakon keresgélő pedofilokat le kell nyomozni és bizonyítékot találni ellenük.
– Dumálni velük – bólintott Kissy.
– No igen, de valahányszor ezt megpróbáltuk, gyereknek adva ki magunkat, egyből szóba hozták a webkamerát, kapcsoljuk be és örömmel fizetnek. De hát mi nem vagyunk gyerekek, úgyhogy ez nem működött, és így nem is fog.

– De mi igen – cincogta Elke, aztán gyorsan a szájára tette a kezét megint.

– No persze, de aligha lenne egészséges ötlet – felelte René. – Valami mást kellene kitalálni.

Később, sokkal később, amikor a hollandok befejezték a projektet és az Interpol megkapta az adatokat, Kissy visszagondolt erre a karácsony előtti percre, amikor egy szeleburdi kislány fejecskéjében megszületett a gondolat, amiből aztán ezer pedofil rémképe vált. Csak utólag vált világossá a pillanat nagyszerűsége, akkor, amikor már hullottak a shindyfejek, vagyis hát gyűltek az adatok. Vagy talán még később, közel két évvel ez után a beszélgetés után, amikor a Youtube egyik zugából rámosolygott a döbbent emberiségre Sweetie.

Amszterdamban senki sem ismerte az egereket, ez kikötés volt, hogy a nevük sehol sem szerepelhet. Amikor Kissy először látta Sweetie-t, úgy érezte, hátborzongató a szeme csillogása és a kedves félmosoly az ajkán. Mert ez a csillogás és mosoly ezer pedofilnak jelentett rendőröket, izzasztó kérdéseket, fogdát, bíróságot. Semmi sincs, amitől a shindyk jobban félnének, mint a lelepleződéstől, és éppen ezt hozta el nekik Sweetie.

Ők tizenegyen soha nem lennének képesek ezer pedofilt megfogni, évtizedek kellenének hozzá. Sweetie néhány hét alatt megfogta őket a hamiskás félmosolyával, a csillogó szemével, üde, gyermeki lényével. Kissy sajnálta, hogy nem vehetik föl a csapatba tizenkettedik kisegérnek. Főleg mert Sweetie csak tízéves, akkora, mint a zsebek, amikor kinövesztették a füleiket. Ráadásul soha nem is lesz idősebb.

Sweetie karrierje ezen a beaulieu-i karácsonyelőn kezdődött egy vörös hajú kislány izgatott, tört franciaságú hadarásával.

– Hát ha kislányot nem akarod összeengedsz klassz webkamerás távmegerőszakolós shindynek, akkor kell bele webkamerába műkislányot rajzolod. Modern Computer-Technik tudja ilyet. Shindy üli gépe előtt, örülje csupaszos kislánynak webkamera előtt, pedig kislány van csak, webkamera egy szál se, mert kislány nem gépe előtt üli, hanem benne gépben, memóriaterület, hahahaha. Kell műemberke csinálásos szoftver, Vanessa fölhívi George Lucas, ő erről tudja mindent, csak nem

szabad hagyni neki elereszt fantázia, mert akkor lesz kislány lila bőre hosszú ormány, három sárga szemmel, shindy olyat nem szereti. Tejeskávé színűje kell bőre, Philippinen szigetkislány, fekete haja, csillogja szemeit és mosolyogi édesen, amíg háta mögött szakállas bácsiak lenyomozik shindy lakócíme és küldik rendőröt, muhahaha. Mire kislány csábvonagolja levenni bugyit, ott is lehet éppen rendőr, ha motor jó, pont lehet úgy időzítsz, hogy rendőr integeti kislány képernyőre, és ott rögtön megbeszélik legújabb shindyes vicceket. Rákattint bilincs, elviszi, shindy egész fogdában sírhatja, hogy rendőr jött egy perccel korábbra és nem lekerült bugyi, milyen édes kislány volt pedig. Ez az, édes, lehet neki neve egyből Sweetie!

Utólag visszagondolva döbbenetes volt, hogy Sweetie menynyire pontosan olyan lett, amilyennek Elke megálmodta. Mintha René később odaültette volna őt a gép elé, amikor Sweetie vonásait megtervezték. Pedig nem. Miután René hazautazott, egyáltalán nem beszéltek. Ők már csak készen látták Sweetie-t, nem sokkal azelőtt, hogy nekilátott pedofilokra vadászni.

Az Interpolnál soha nem tudták meg, hogy Sweetie csak két évvel fiatalabb a saját anyjánál.

Anyáék hosszabb magyarázatot is tudtak volna adni, de Kissy beérte a rövidebbel: nem lehet pontosan tudni, hogy mikor készülnek el, de valamennyi időt megtakarítanak a japán cég bevonásával. Az biztos, hogy a jövő év nagy részében nélkülöznie kell őket. Apa emlékeztette, hogy eddig se ők védték meg a macskáktól.

– Nem hát – felelte Kissy –, éppen hogy az én dolgom lenne megvédeni benneteket, ha most fölbukkanna egy.

Sejtelme se volt, hogy mindjárt lesz rá alkalma. A bankban még nem, bár tudott volna örülni egy-két bankrablónak, de hát azok csak a filmekben vannak, valamelyikben talán éppen ők fognak rémüldözni tőlük. Itt nem jött bankrabló, apa balra ment, anya jobbra, elintézték az ügyeiket, aztán visszatértek a taxiba és mentek tovább. Anyáék venni akartak egy-két apróságot a családnak, mármint akik a panzióban és környékén várják őket a különböző méretű füleikkel.

A macska az ajándékboltban jött. Rajtuk kívül csak egy idős házaspár volt odabent, meg az eladó, egy huszonéves csaj. A

macska pár évvel lehetett idősebb Kissynél, hímnemű volt, drága bőrkabátban, és ahogy belépett, elővett egy pisztolyt.

– Oké, kislány – mondta rekedtes hangon az eladónak –, semmi faxni, vili? Csak nyisd ki szépen a kasszát és senkinek sem esik baja.

Az eladó csak reszketett meg hápogott. Az idős házaspár se volt kevésbé rémült. Anya éppen Kissy mögött volt, őt nem láthatta, de apa arckifejezésén ott volt: „már megint". Kissy sajnálta, de nem tehetett róla, nem ő hívta ide ezt a srácot… ezt a hülye, ostoba srácot. Mert ebben a pillanatban a rabló körbefordult, hogy mindenkire rámutathasson a fegyverrel, és Kissy meglátta a csövet oldalról. Ostoba tulok. Vanessa holnap libát süt, annak több esze lesz még megsütve is, mint ennek itt. Komolyan ilyen hülyének nézi őt, egy alapítványi kisegeret?

Odasétált hozzá, ügyet se vetve a fegyverre, amely most már őrá szegeződött.

– Jó napot, uram – mosolygott a srácra, aki eddig is ideges volt, de most kezdett még idegesebb lenni. – Ön ugye ki akarja rabolni ezt az üzletet?

– Te ne szólj bele!…

– Sajnos muszáj, uram. Bizonyára tisztában van a törvénnyel. A rablásnak is megvannak a formaságai. Legyen szíves a pisztoly gyártási számát bediktálni. Másként ugye bárki állíthatná, hogy kirabolták a boltját és felvehetné a biztosítási összeget. Kelleni fognak a személyi iratai, és alá kell írnia egy nyilatkozatot, hogy valóban rabló. Majd a kedves vásárlók lesznek szívesek tanúskodni – intett apa felé, aki ekkor kezdte úgy csóválni a fejét, hogy egész nap abba se hagyta.

– Mi van?! Ez valami vicc?! – ordított a rabló nagyon idegesen.

Kissy elnevette magát. – Hát persze. Miért, azt hitted, hogy papírokkal fogunk itt vacakolni? Majd a rendőrségen elintézik a papírmunkát. Persze hogy csak vicc. Ez viszont nem vicc – tette hozzá, átnyúlt a pisztoly fölött és lekevert a srácnak egy borzalmas pofont. Aztán kivette a kezéből a pisztolyt, megfordította, méregette. Jó nehéz volt. – Tanulj meg két dolgot, ha boldogulni akarsz ezen a pályán. Egy. Használat előtt a pisztolyt ki kell biztosítani. – Ezzel a srác mellének szegezte a fegyvert, kibiztosította és elsütötte. – Kettő. A márkajelzést

legalább takard le – és megint belelőtt a fiúba –, ha már olyan hülye vagy, hogy airsoft fegyverrel jársz rabolni. Azt hiszed, hogy mi még nálad is hülyébbek vagyunk?

Az egész tárat beleeresztette a rablóba, a színes műanyag golyócskák lepattantak a kabátjáról és szétszóródtak a padlón.

– Oké, zsenikém – felelte az, miután magához tért a megrázkódtatásból, és elővett egy kést. – Ez nem műanyagból van, és most kicifrázom a képed!

Kissy villámgyorsan áttette a pisztolyt a bal kezébe, a jobbal pedig elővette a saját kését.

– Az enyém nagyobb – felelte lelkesen –, de nem vívhatunk késpárbajt, mert én tudok vele bánni, te meg nem.

– Igazán? Honnan veszed?

– Oké, nagyfiú. Versenyezzünk. Tessék az a bonbonos doboz – mutatott az egyikre jó két méterrel arrébb, amerre nem állt senki –, célozd meg és találd el vele.

A srác ösztönösen odafordult. Kissy legalább nyolcvan százalékra becsülte az esélyt, hogy eldobja a kést, elbüszkélkedik a találattal, és csak aztán jön rá, hogy fegyvertelen maradt. Bár amilyen mulya, van az kilencven is. De még mindig megvan az esély, hogy nem dől be a trükknek és magánál tartja a kést.

Ezért inkább támadott.

Amikor a padlón találta magát hason fekve, már érezte, hogy valami nem stimmel. A szabályok szerint itt lent a srácnak kellene feküdnie, neki pedig a hátán térdelnie és lökni a fölényes kisegérdumát. Ehelyett *ő* fekszik a padlón és a srác kezdi lökni a dumát.

– Tudod, azt tudtam, hogy jó a humorod és úgy ütsz, mint a veszett fene. Arra is számítottam, hogy lepuffantasz, ha a kezedbe kerül a fegyverem. De azt nem gondoltam, hogy birkózásban legyőzlek. Vanessa azt mondta, elég jól csinálod.

Kissynek gyűrődni kezdett a bőr a homlokán. Ugyanakkor megszűnt a súly a hátán, s egy pillanat múlva a levegőbe emelték és letették a talpára.

– Bertrand Lapierre. Jól vagy, egérke?

Apa ekkor lépett melléjük.

– Ki a fene maga tulajdonképpen?

– Nialáék régi barátja vagyok. Úgy terveztük, hogy összemérjük az erőnket a szünetben… mostanáig nem jött össze. Hát vettem egy kis előleget.

– És halálra rémítette az embereket maga körül! – csattant föl apa.

– Nem egészen… a kisasszonnyal meg volt beszélve. A szüleim előre szóltak neki.

S akkor már ott állt mellettük az idős házaspár is.

Voltaképpen nagyon egyszerűen alakult. Bertrand is bevásárolni volt a szüleivel a belvárosban, amikor meglátta Kissyéket az utca túloldalán. D'Aubissonék legalább ötvenezer fotót mutattak neki a csapat összes tagjáról, fölismerte, de a biztonság kedvéért föl is hívta Nialát, hogy egeret látott-e. Kissy középkék dzsekit viselt, a zsebein lila díszítéssel, nem lehetett eltéveszteni. A szülei bementek Chatonék után az üzletbe, és amikor ők éppen nem voltak a közelben, megsúgták a kisasszonynak, hogy mindjárt jön egy rabló, de nem igazi.

– Én akkor is éppen eléggé megijedtem – panaszolta a kisasszony.

Bertrand odalépett a polchoz, levett egy nagy doboz csokis marcipánszívet, fölbontotta és gáláns mozdulattal odakínálta a kisasszonynak.

– Szánom-bánom bűnömet, nem akartam megijeszteni. De tudnia kell, hogy ezeket – biccentett Kissy felé – viszont *muszáj* megijeszteni, vagyis megpróbálni, ha azt akarom, hogy emberszámba vegyenek. – Miután a kisasszony némileg habozva vett a csokiból, megkínálta Kissy szüleit, Kissyt és a saját szüleit is. – De látja, ő még így se ijedt meg, kiosztott engem, mint valami szamarat.

– Mert az is vagy – vágott vissza Kissy. – És ha lett volna idebent egy szabadnapos rendőr is, akinek van saját fegyvere?

– Erre nem gondoltam – ismerte el a fiú.

– Lehet, hogy verekedni megpróbálhatsz kiállni velünk. De Jerrynek lenni nem annyi, hogy nagyokat ütünk. Ha én akartalak volna így megijeszteni, *engem* nem lőtt volna le a szabadnapos rendőr, mert *én* felkészültem volna minden eshetőségre. És azt a baklövést se követtem volna el, amit te teszel most.

Bertrand már félig fölbontott egy marcipánt, de megállt a mozdulatban.

– Mi rosszat teszek? – kérdezte halkan, óvatosan körbetekintve, ahogy ők szoktak, mielőtt kisurrannak a fotel alól a hűtőszekrény felé.

Kissynek megvillant a keze, és egy szempillantás alatt megjelent benne egy csőre töltött Nimbusz.

– Fölbosszantottál egy Jerry-egeret, de nem írtál végrendeletet – közölte zordonan.

A srác borzasztóan fárasztó volt. Szerencsére nem óhajtotta az összes egérrel kipróbálni az összes fogást és kombinációt, de igenis ismerni akarta őket, és mindenféle módon földhöz akarta őket csapdosni. Kissy már meggyanúsította, hogy a macskák ügynöke, és az ellenállásukat akarja megtörni.

– De hisz nekem kutyám van otthon, hogy lehetnék jóban a macskákkal?

Kissy sóhajtott és elégedetten nézte, ahogy a fiú előrelép, lecsap és megragadja Elke vállának hűlt helyét. A zseb egy szempillantás alatt elsiklott mellette, aztán megpördült és rúgott, Bertrand pedig átbukfencezett a fején.

A zsebekkel képtelen volt elboldogulni, bár ebben a gyorsaságuk mellett annak is lehetett szerepe, hogy nem nagyon merte őket erősen támadni, félt, hogy kárt tesz bennük. Françoise többször is földre küldte azzal a módszerrel, hogy engedte magát megfogni, aztán a megfelelő pillanatban kisiklott, és mire a srác visszanyerte volna az egyensúlyát, már kapott egy rúgást. Elke inkább csak rúgásnyi távolságból csipkedte, szurkálta, aztán a megfelelő pillanatban lecsapott. Ők ketten többször győzték le a helyi bokszbajnokot, mint az ellenfelei összesen, ékesen bizonyítva az elvet, amit még Mohi fogalmazott meg: szabályok nem lehetnek, ha nálunk sokkal nagyobbal verekszünk, győzni kell mindenáron, és *elsősorban* a tisztességtelen módszerek vannak megengedve.

Vanessa éppen ezért ezeket alkalmazta. Elég gyorsan kezdett, de jóval a rendes mozgási sebessége alatt, aztán úgy gyorsult föl hirtelen, hogy Bertrand már csak a földön ocsúdott föl, és nem értette, mi történt vele, mert ő nem látott semmit. Pedig hát ő is elég gyors, de Vanessa még gyorsabb.

Őket miniket, Nimbyt és főleg a maxikat nemegyszer legyőzte, bár volt egy alkalom még a legelején, amikor még nem mér-

te föl a helyzetet reálisan. Természetesen soha nem verekedett nővel, és esze ágában se volt Angélique-et komolyan megütni. Amikor aztán a lány földhöz vágta, akkor derengeni kezdett neki, hogy az illemszabályokat odakint kell hagynia, és akkor már ő győzött.

Végül is Pi és Nimby kivételével mindenkinek sikerült legalább egyszer földre küldenie, bár nem egykönnyen. Kissy átlagos eredményt ért el, hatszor terítette le a srácot és nyolcszor maradt alul, de a végén már hordágyért nyivákolt, hogy valaki azon cipelje el a zuhanyozóba.

Aztán bezúdultak mind az ebédlőbe, és fölfaltak mindent a hatalmas tál ételekből, amikkel Geneviève már jó előre fölkészült. Bertrand végül megköszönt mindent, kezet fogott valamennyiükkel, Vanessának átadott egy összehajtott papírlapot és elégedetten távozott. Kissyt különösebben már meg se lepte, hogy egy csekk volt, tízezerről.

Ingéék csak huszonharmadikán délután jöttek, persze nem kocsival, repülővel, a Szörnyeteget csak nyáron szokták beindítani, a taxi meg egy tonna üzemanyagot megenne idáig. Yves bácsiék és Alexék az eggyel korábbi géppel érkeztek, Ange néni pedig az eggyel későbbivel. A Jerry Alapítvány kisfülűi sorban összegyűltek, és a panziót családtagok serege töltötte meg. Mindenki eljött, akinek egér volt a gyereke, most először még a Clément szülők is, Angélique-nek beletelt némi győzködésébe, mert nem szerettek utazni. Talán soha nem volt még ilyen nyüzsi a panzióban.

Minden adott volt egy remek karácsonyhoz.

– Kivéve shindyekt – mondta Elke. – Silvesternacht hívjunk meg Ninót is.

– Akkor ünnepelni fogunk, nem verünk senkit – csóválta a fejét Niala szigorúan.

– Mulatság része jól érezed magad, verjed orrba shindyet időnként. Táncol kicsit, süti esz, iddogat, tökön rúg shindy, vissza táncba. Nem így igazi?

– Nem. Az munka. Ünnepnap nem dolgozunk. Bírja ki az a shindy valahogy megrúgatlanul.

Marie néni nappalijában tartották a szentestét, mert az sokkal nagyobb volt, mint a D'Aubisson-villáé, és a panzió vendégeivel persze nem akartak együtt ünnepelni. Sokan voltak, az összes egérszülő, Pinek a nagyapja is, négy kisfülű tesó (Andreas, Alexander és Henri Schneider meg Marie Blanchard), Ange néni, Jean, Vanni, Girottiék és Marie néni, akinek a válláról az egérhad levette a vendéglátói teendőket, ők gondoskodtak róla, hogy a több mint negyven ember tányérja, pohara sose legyen üres. Időnként rövid telefonüzenet ment a panzióba, ahol rátermett emberekből álló személyzet helyettesítette Jeanne-t és Luigit, és egy perc múlva hozták az utánpótlást.

Az volt a legjobb az egészben, hogy szilveszterkor is együtt lesznek majdnem mindannyian. Marie-nak akkor dolgoznia kell, ma estére bezárta az éttermet és elengedte az embereket karácsonyozni, de szilveszterkor ez kizárt, óriási forgalomra számítanak. Ange néni csak három napra jött, aztán a többi unokájával pótkarácsonyozik. De a többiek itt lesznek mind.

Kissynek néha eszébe jutott, mennyire kivételes dolog, hogy az egérséggel ilyen óriási családra tettek szert. Többnyire Vanessa miatt szokott ez az eszébe jutni, akinek azelőtt semmilyen családja nem volt, de kétségtelen, hogy ők többiek is, az egy szem Niala kivételével, magányos egérkék voltak, akik suli után legnagyobbrészt egyedül ültek otthon a net előtt, vagy ők ketten Chantallal például sokat jártak moziba. Niala legtöbbször átment a panzióba, ha előbb végzett, mint a szülei, vagy valamelyik rokonhoz itt ezen a szigeten… igen, ez az, a két zsákutca és a hegyi erdőség által határolt, két tucat háznyi terület olyan, mint egy sziget, ha ők úgy akarják, teljesen el van zárva a külvilágtól. A kertek között átjárás van, meg ott vannak még a pincék is, némelyik ház pincéjéből vízszintes folyosó vezet egy másik ház tetejének magasságában levő kijárathoz, teljesen elrejtve a turisták elől, és mindenütt rokonok vannak, suli után Niala csak sétált két percet és rokonokkal találkozott. De ők többiek nem. Még testvéreik sincsenek, csak Nimbynek, de azok rég felnőttek már.

S most ekkora családjuk és még sokkal nagyobb rokonságuk van. Már Kissy is ismert mindenkit a közelben lakók közül, tudta a nevüket, egy csomó dolgot róluk, többségüknél azt is, hogy milyen rokonai Claudeléknek. Meg neki. Mert Vanessát

itt mindenki Niala teljesen igazi húgának tekinti kezdettől, őket egérkéket pedig fokozatosan fogadták el a lányok tiszteletbeli testvéreinek, és megesett már, hogy Kissyt ugyanolyan „szervusz, húgom”-mal üdvözölte Isabelle néni másodunokatestvére, Juliette néni, mint Blanche-t, akit pólyás kora óta ismer. Valószínűleg azért, mert őt meg pólyás kisegér kora előtt is már ismerte.

Karácsony két további napja arról szokott szólni, hogy a rokonok végiglátogatják egymást és barátaikat, de őket egérkéket Blanche-ék sose terhelték ezzel, hiszen ők eredetileg Niala baráti köre voltak, nem is ismerték a rokonokat… Ez mostanra megváltozott, már részt vettek fogadásokon Claudelék rokonai, barátai és üzletfelei körében, bár azok nagyszabásúbb, előre megtervezett, meghirdetett rendezvények voltak. Olyan összejövetelen viszont nem voltak még, ahol csak úgy egybegyűlik a rokonság kisebb-nagyobb része, ünnepelnek, beszélgetnek minden kötöttség nélkül. Idén először, huszonötödikén délelőtt Richard bácsiéknál, ahova csak úgy beugrott egy-két rokon, aztán több is, és valaki telefonált Blanche-nak, hogy ugyan jöjjenek már át ők is. Blanche átment, vitte a nagynénjét és a két gyereke közül ötöt-hatot… Később hasonlóképpen elkeveredtek Gérard bácsihoz, és egy alkalommal Kissy éppen Martinnel sétált kettesben, egy szál D’Aubisson vagy Claudel nélkül, amikor az egyik ház ajtaján kinézett egy Pierrot nevű sokadik unokatestvér, fülön fogta őket és már az ajtóból harsányan hirdette, hogy nézzék, kiket hozott, azonnal rejtsék el a macskát. Aztán leültették őket és olyan finom sült halat kaptak, hogy órák múlva is rezgett még a fülük.

Egyetlenegy dolog hiányzott a tökéletes karácsonyhoz. De hát az ilyenkor nem lehetséges, ők is ünnepelnek, kikapcsolódnak, nem vadásznak gyerekekre, hát őrájuk se lehet vadászni.

Nem, az idei vadászszezonnak már

VÉGE.

De jövőre még több shindyt fognak majd.

21.

AZ ISKOLÁK

I remember jolie demoiselle, the last summer, nous,
la tour Eiffel.
I remember comme tu étais belle, so beautiful with your
sac Chanel.
Sur les ponts de la Seine, let's do it again, again, again, again,
You gave me a rendez-vous, what is it? what is it?

Je le chercher à toi, dans les rues, je ne suis pas venir car tu ne
l'es plus.
Je le regarde partout, where are you? My heart is bleeding,
Oh I miss you!
L'amour à la française, let's do it again, again, again, again,
You gave me a rendez-vous…

Nem volt könnyű dal a kétnyelvű szöveggel, a bonyolult, ugráló dallammal és az összetett ritmussal, de megbirkóztak vele. Duettben egy Jacques nevű langaléta fiatalemberrel, akivel Kissy azelőtt jó, ha tíz mondatot váltott, bár rokonok voltak, valami bonyolult módon, Jacques nevelt fia volt Isabelle néni egyik unokatestvérének, de lehet, hogy annak is csak a sógorának, és éppúgy nem állt vérrokonságban a Claudelekkel, mint maga Kissy. De itt a színpadnak kinevezett pár lépésnyi területen csak az számított, hogy jól tud énekelni és a hangja jól harmonizál Kissyével. Kissy igyekezett maximális művészi átéléssel szerepelni, még szerelmesen is nézett a srácra, ezt legalább tudta, hogy kell, látta abban a filmben, amiből az előtte levő dalt énekelték. Kissy kezdte, egyedül.

I’ve been living with a shadow overhead,
I’ve been sleeping with a cloud above my bed,
I’ve been lonely for so long,
Trapped in the past,
I just can’t seem to move on!

Aztán jött a fiú, még Hugh Grant gesztusait is utánozta.

I’ve been hiding all my hopes and dreams away,
Just in case I ever need ’em again someday,
I’ve been setting aside time,
To clear a little space in the corners of my mind!

Majd ketten együtt.

All I wanna do is find a way back into love.
I can’t make it through without a way back into love.

Ezt viszont nagyon könnyű volt énekelni, az ember csak elengedte a hangját és hagyta, hogy a zene és a szöveg vezesse. Persze nem tudták kívülről egyiket se, két táblagép volt előttük kis állványokon, azokról olvasták, Nimby lapozott nekik távirányítással, és ő kereste ki mindig a következő dal szövegét, miután a közönség megállapodott, hogy mi legyen az.

Ez a két dal véletlenül kapcsolódott is őhozzájuk és egymáshoz. Az évszámban. 2007-ben jelent meg mindkettő, a Les Fatals Picards dala az eurovíziós dalfesztiválon, a film pedig Hollywoodban, ugyanabban az évben, amikor ők egymásra találtak, nyaralni mentek, kinőtt a fülük és létrejött az alapítvány. Életük legjelentősebb éve, megérdemli, hogy tisztelegjenek előtte egypár dallal.

Váratlanul érte őket a felkérés, hogy jöjjenek el az újévi zenés összejövetelre. „Nézőnek, de szabad szerepelni is.” Kissy még sosem járt ebben a házban, a villa utcájának túloldali végén, fönt a hegyen, bár a háziakat ismerte látásból, köszöntek, ha találkoztak. Sose hallott róla, hogy náluk január elseje délutánján mindig zenélnek, táncolnak és énekelnek, van úgy, hogy a partvidék tucatnyi városából jönnek barátok és rokonok. Egér eddig még sose volt köztük, Niala megfordult itt kisebb

korában egyszer-kétszer, nézőként persze, de akkor még a füle is kicsi volt, nemcsak ő maga. Most eljöttek mind, és hát persze hogy azzal fogadták őket, ne aggódjanak, a macska lent alszik a pincében.

De nem az volt a különös, hogy ő ki mert állni énekelni egy csomó alig vagy egyáltalán nem ismert ember elé. Ott voltak az egértársai, a szülei, még egypár kisfülű, otthonosan érezte magát. Egy alig ismert sráccal duettet énekelni – nem nagy dolog, nem akartak versenyen indulni vagy fellépni a tévében. Énekelni pedig tud, a hangja is szép, Nialáék ezt már elmagyarázták neki és fölfogta.

Nem, a meglepetést nem ő szerezte. Már megint Vanessa.

Még öt perce se lehetett, hogy Izzy elkezdte a tanítást, de Vanessa máris olyan tehetséggel utánozta, hogy Kissy már csak őt nézte, és nem volt ezzel egyedül. Ekkor értette meg biztosan, hogy Vanessa mindenben zseniális, és ha egyszer elkeverednek egy atomerőműbe, akkor ő hasítja majd a legszebb atomot. Ebben a meggyőződésében az sem ingatta meg, amikor később ő maga is megpróbálta, és Izzy határozottan kijelentette, hogy jól csinálja.

Vanessát már jóval korábban fölkérték, hogy lépjen be a zenekarba, és nem mondhatta, hogy nem játszik idegenek előtt, hiszen mindenkit ismert a teremben. Azt mondta helyette, hogy nem játszik ő olyan jól. Erre a zenekar vezetője, egy Frédo nevű kövérkés férfi kijelentette, hogy ők se, például Lucas utoljára húsz éve fogott gitárt a kezébe, és mégis játszani fognak. Vanessa sóhajtott, halkan megjegyezte: – Az ám, csak amúgy Lucas hegedül egy szimfonikus zenekarban – és ment játszani. A saját Tyrosán, amit eredetileg azzal kértek kölcsön, hogy a kis Marie-Thérèse fog rajta játszani, és játszott is, Vanessával fölváltva.

Akkor is éppen Marie-Thérèse játszott, amikor Izzy föllépett, Vanessa ráért őt nézni, és teljesen el volt bűvölve. Kissy látta rajta, hogy rabul ejti a látvány, teljes joggal, Izzy csakugyan nagyon szépen táncolt – de nem ezért. Vanessa soha nem látott még ír táncot.

– Mikor láttam volna? Amikor kisebb voltam, a rendőrök elől rohangáltam. Négy éve meg a shindyk után rohangálok.

Az emberek nevettek, Thomas bácsi, a házigazda pedig kijelentette, hogy most úgyis szünet következik, a vendégek harapjanak valamit és öblítsék le, a színpadot pedig átmenetileg kinevezi Izzy tánctanfolyamának helyszínévé.

Az első szemeszter húsz percig tartott, az évfolyam hat tanulóból állt: két rokon lány, egy rokon fiú, Vanessa és a zsebek, akik nyilván akkor is jelentkeznének, ha oroszlánszelídítést vagy holdraszállást tanulhatnának. Mind a hatan ügyesek voltak, de az első tíz perc arra ment el, hogy képesek legyenek függőleges testtel, mereven a törzsük mellett tartott karral táncolni, és az óra végére se ment mindegyiküknek hiba nélkül. Csak Vanessának, aki néhány perc után ugyanúgy rakosgatta egymás mögé és lendítette a lábát behajlított térddel, akárcsak maga Izzy. Neki inkább az esett nehezére, hogy ne akarjon túl gyorsan mozogni, a Jerry-kiképzés arra kondicionálta őket, hogy hihetetlenül gyorsak legyenek, és ez Vanessának mindig is nagyon jól ment – de hát ez tánc, itt nem rúg vissza senki, ahogy Izzy magyarázta, itt ütemre kell lépni. A zsebek valamivel könnyebben tudták lelassítani higanygőz mozgásukat, a mugli tanítványok pedig inkább lassúbbak voltak a kelleténél.

Izzy francia volt, de évekig élt Írországban a szüleivel, ott tanulta, az egyik tanára személyesen Michael Flatley volt – koncertfelvételekről. És éppen olyan hosszú, vörös loboncа volt, mint a Flatley-lányoknak.

Vanessa haja nem volt vörös és nem is göndör lobonc, de éppen elég hosszú volt. Kissy elbámult, amikor Niala összefogta neki lófarokba, hogy tudjon táncolni. A mikrónak egész más lett így az arca, ahogy ide-oda billegett lábujjhegyen.

Kissy még mindig föl tudta idézni azt a fiús kis vadócot, akit egykor látott. De csak azért, mert voltak róla fényképek bőven és emlékezett is rá. Már semmi hasonlóság nem volt Mohi és Vanessa között.

A táblagépeket, amiket a koncerten súgógépnek használtak, az alapítvány kapta karácsonyra. Valamilyen bonyolult üzlet részei voltak, a partnerek megajándékozták egymást mindenféle jelentéktelen aprósággal, mármint a beruházás méretéhez képest persze, és a Jean-Claude-nak járó ajándék átváltozott az alapítvány ajándékává, húsz darab csúcskategóriás táblagéppé. Nem nagyok, de sokat tudnak, és persze fut rajtuk a Jerry-felület. Ez külön program volt huszonhetedikén, a mikrók összetrombitálták a csapatot és tíz kisfülűt, mindenkinek a kezébe nyomtak egy gépet, s mindenki egyszerre rakta föl a rendszert. A felület biztonsági rendszere nem bonyolult, de mégis feltörhetetlen, mert semmilyen biztonsági protokollal nem kompatibilis. Először le kellett tölteni a programot a szerverről, persze jó trükkösen, mert a link nagyon egyszerű ugyan, csak nem tölt. Egy letöltési kódszámot is meg kell adni, amit Nimby generált mindenkinek, egy nagy monitoron jelentek meg a kis- és nagyfülűek nevei a kódszámokkal együtt. Ezek csak háromjegyűek, mert az igazi biztonságot az jelenti, hogy valakinek már bent kell lennie a felületen és kódszámot generálni, ami öt perc múlva le is jár. Amikor ezt megadták, lejött a program, fölrakta magát, automatikusan becsatlakozott, mindent megcsinált, és föltett néhány kérdést a beállításokról, ezekhez kellett valaki, aki válaszol a gépnek. Nimby elnézést kért, amiért még nem valósította meg azt a tervét, hogy a beállításokat csomagban lehessen kiválasztani, aszerint, hogy az új gép egéré lesz, kisfülűé vagy általános célú, akkor az egyetlen kérdés lett volna. De majd meglesz az is.

Amikor a beállítások megvoltak, akkor következett a hiperszuper biztonsági ellenőrzés, ami igazából azért van, mert a mikrók még nem tudták kiválasztani, hogy a különféle technológiák közül melyiket alkalmazzák, és egymás után négyféle zárat kell fölnyitni. Az első egy kilencjegyű számmal működik, a második hat betűvel, de azok némelyike görög betű is lehet, olyan billentyűzet jelenik meg a képernyőn, amin azok is vannak. A harmadik megint betűkre nyílik, hat és tizenkettő között akármennyi lehet, az utolsó pedig nyolcjegyű, betűk és számok vegyesen. Néhány hónap múlva, ígérte Nimby, már csak egy ellenőrzés lesz, de igazán nem számítottak arra, hogy egyszerre húsz gépre kell fölrakni a rendszert. Arra készültek csak, hogy

valaki hozzájut valami infóhoz a Jerry-rendszer működéséről, és megpróbálja föltenni a saját gépecskéjére, az ő tudtuk nélkül.

A gépeket a kis- és nagyfülűek kapják, néhány darabot pedig a D'Aubisson-villában, a panzió személyzeti részén, Marie néninél és más rokonoknál helyeznek el, akik így majd be tudnak kapcsolódni az alapítvány életébe. A munkájába nem, a programban nagyon szigorúan meg vannak határozva a hozzáférési jogosultságok, és a rokonok gépei csak általános hozzáférést kapnak. Vagyis megnézhetik például a film- és zenegyűjteményüket, de a Cumulus adatbázisát nem látják, sőt a felületnek is csak azokat az oldalait, amiken nincsen ilyen adat.

Ange néni is kap egyet. Asztali gépre sose tudták rábeszélni, a nappalija kicsi és tele van emléktárgyakkal, egészen föl kellett volna fordítani, hogy egy gépet elhelyezzen. De ezt a könyvnyi méretűt csak leteszi az asztalra vagy bárhová, ezt elfogadta. Majd elviszik neki az egyiket.

Egyre több és több kisfülű csatlakozik most már elektronikusan is a Jerry mindennapjaihoz. Már alig vannak, akik még mindig csak hagyományos eszközökkel érintkeznek velük: Pi apja és nagyapja, Angélique szülei – bár ha Clémentine-t átvinnék valamelyik szobába és tennének rá egy monitort, egeret, billentyűzetet, nekik se lenne gond –, Mondiot, Nimby és Elke testvérei, meg persze Niala és Vanessa kiterjedt rokonságának nagy része.

Hamarosan a D'Aubisson nagyszülők se lesznek már elvágva tőlük – ők még nem tudnak róla, de nemsokára visznek nekik egy gépet. Sőt Vanessa vér szerinti nagyszüleinek és a nagybácsinak is, valamint a korábbi vér szerinti nagyszülőknek Angoulême-be, akik persze nem annyira Vanessával akarnak majd beszélni, inkább Jean-Frannal és Françoise-zal, akik csakugyan a leszármazottaik. Ezek a gépek már nem a Jean-Claude-tól kapott húszból kerülnek ki, Nimby fogja megvenni őket északon, fölrakják rájuk a felületet és mehetnek.

Némi vitát keltett, hogy honnan kerüljön ki ezeknek a gépeknek az ára. Négy hipermodern csúcsgép nem kis pénz. Öt. Niala találta ki, hogy kapjon egyet Pascal is, aki az anyjával maradt, szétköltöztek nem sokkal azután, hogy a konzorcium megvette a gyárat. A házban Juliette maradt Pascallal, Jean-

Pierre kivett egy kis bútorozott szobát a gyár közelében, egyelőre jól elvan ott. Illetve az ünnepek alatt persze náluk a panzióban. A válóper lezárása után egy csomó pénzt visszakap majd abból, amit a gyárért kifizettek: Juliette megtarthatja a házat, de a felét ki kell fizetnie. Jean-Pierre ezt követeli, és jó ügyvédje van. Nem a Jerrytől kapta, de jó. Niala tehát kitalálta, hogy Pascalnak is adjanak egy gépet, hogy tudja tartani a kapcsolatot az apjával meg a vér szerinti unokatestvére*i*vel. A többes számot megnyomta. Pedig hát vér szerint kizárólag Vanessa Pascal unokatestvére.

A vitát Mario indította egy helyeslő bólintással, mondván, a nagyszülőkkel, rokonokkal való kapcsolattartás remek ötlet, a konzorcium fizeti a gépeket. Erre Nimby vállat vont és ráfelelte, ugyan már, ők fizetik a Jerry kasszájából. Mario azt mondta, ezek nem shindyüldözéshez kellenek, nem fedezheti a költségeket az alapítvány. Ez is a Jerry infrastruktúráját bővíti, felelte Nimby. Végül Vanessa döntötte el a vitát azzal, hogy felezzék el, az érvelőkészségüket pedig tartogassák akkorra, amikor majd egy serpenyőben találják magukat, és föléjük hajol egy cica, szakácssapkában.

– Aligha hiszem, hogy velem ilyesmi előfordulhat – mosolygott a dédnagybácsi.

Vanessa ránézett, nagy, csillogó, hidegkék szemekkel.

– Hát persze hogy nem. A Jerry egerei minden körülmények között meg fognak védelmezni téged.

A Jerry Alapítvány tehát azzal zárja az óévet és kezdi a kétezer-tizenkettes esztendőt, hogy rokonok, barátok és üzletfelek újabb sorát kapcsolja be privát hálózatába. Mert mindenki kisegér, akit a rossz emberek bántanak, meg különben is, minél többen vannak, annál jobban szórakoznak.

Effélékről is szó esett, amikor Kissy felugrott Ange nénihez a táblagéppel.

– Eszembe jutott az első találkozásunk – mondta a néni. – Lassan öt éve. Gondoltad volna?

– Még azt se, hogy Sheilát még aznap este hűvösre juttatjuk – nevetett Kissy. – Igen, egyet s mást összehoztunk azóta.

– Jól sikerült kis csapat lettetek. Sokszor megrémítenek a vállalkozásaitok, de nagy örömömre mindig a shindyk húzzák a rövidebbet.

Kissy kihúzta magát ültében, két mutatóujját a füle mögé tette és megbillegette őket. Ange néni mosolygott.

– Vanessa, illetve még Mohi nagyon szigorúan ránk parancsolt, hogy a shindyknek sosem szabad győzniük. Azt még csak-csak megkockáztathatom, hogy egy shindy elkap, megerőszakol és megesz krumplival, de utána még Vanessa haragjával is szembenézni… no nem. Inkább én eszem meg a shindyt krumplival.

– Vanessa – bólogatott a néni lassan. – Ő a legnagyobb csoda köztetek.

– Köztünk – helyesbített Kissy. – Ange néni is közénk tartozik.

– Rendben, köztünk. Ő indult a legmélyebbről, ő futotta be a legmeredekebb pályát. Sokszor gondolok rá, vajon mi lesz belőle végül. Persze nemcsak őrá vagyok kíváncsi, de ti többiek nem vagytok olyan rejtélyesek.

Kissy bólogatott.

– Vanessa tényleg egy misztikum. Ülünk egymás mellett, én azon töröm a fejem, hogy ő mire gondolhat, ő pedig vidáman olvasgat a gondolataimban.

– Igen, mert kiváló emberismerete van. Ez egy adottság; gondolom, kiskorában egy csomó ember fordult meg az életében, és fontos volt, hogy rájöjjön, nem akarnak-e valami rosszat. Figyelte őket, megfejtette a viselkedésüket, így alakulhatott ki.

– Nialának is kiváló emberismerete van.

– Neki máshonnan. Ti alighanem tőlük tanultátok.

– Miért… nekünk is kiváló emberismeretünk van?

– Hát remélem, mert kell a munkátokhoz.

Kissy mosolygott és megint megbillegette füleit.

Macska tűnődve üldögélt a macskás polcon és billegette a füleit. Kissy néha fölpillantott rá, nem azért, hogy szemmel tartsa mint ragadozót, de Françoise-zal éppen róla beszéltek.

– Anya nem nagyon értette – mesélte a zseb –, de hát nálatok meg Vanessáéknál sem esznek meg minket. Ők a mi macskáink. Akkor miért ne lehetne nekem is?

– Részemről nincs akadálya. Ha Véronique beleegyezett, akkor csak Macskával kell megbeszélned.

– Hiszen ő is hallja. Mit szól hozzá?

Kissy megint fölnézett Macskára, akit a zseb nem láthatott, mert ha odafordítja a kamerát, akkor egymást nem látják, és a kábelt is át kell rendezni; éppen töltötte ezt a netbookot. Nimbyék egyszerű rendszert találtak ki a hálózat rengeteg gépének feltöltésére: ha valamelyikben a kritikus szint alá megy az aksi, a klienslistában megjelenik egy piros lámpa, és a Jerry-felület központi kapcsolótábláján is látszik. Bárki jár legközelebb arra, föl tudja tenni a gépet. De ez csak a mozgóknál kell, mert a géptermek helyhez kötött gépei állandóan be vannak dugva.

– Semmit.

– Ez valószínűleg helyeslés. Hátha ad nekem tavasszal egy kölyköt. Mit gondolsz, kivel hozzuk össze?

– Hé, egérke, macskatenyészetet mégse nyithatunk. Majd ha megtetszik neki egy macskasrác, lesznek kölykök megint. Addig légy türelemmel. Illetve keress más edzőpartnert.

– Nos… amíg Macska teherbe nem esik…

– Felőlem a fára is nyugodtan fölkergetheted – mondta Kissy nagylelkűen.

Françoise csettintett a nyelvével, Kissy pedig újra fölnézett Macskára, aki éppen hozzálátott a mosakodáshoz. Rendben. Macska a fán, kisegér a fa tövében. Csaholó kisegér a fa…

Ekkor a szíve kiugrott a helyéből, pattant egyet a földön és begurult az asztal alá, de Kissy már a Cirrus izgatott csipogására figyelt.

.. .- .. ..-. .-- ..-- - ... - .-.. ..-. ..-- .-- ... . -.-. ... -.-

– Hűha – mondta Françoise, Kissy pedig rábólintott. Szex és gyerekrablás, még szép, hogy hűha! A Jerry-felületen már egyetlen kattintással, illetve érintéssel meg lehetett kapni az aktuális riasztás összes adatát, a telefonok csipogásával egyidejűleg megjelent egy piros gomb a képernyők bal alsó sarkában. Kissy megnyomta, nyilván Françoise is.

A DNCA sorszámú, vagyis 4031-es facebookos szál a Felicia csoporthoz tartozott, egy fotó volt rajta. Hat év körüli kislány fürdőruhában a strandon, Kissy hirtelen nem emlékezett a nevére, de megvan az adatbázisban. A hozzászólást Krapulax néven írták. Kissy lekonyuló fülekkel olvasta.

Klassz fürdőruci, de ha én csináltam volna a fotót, egyből elkaptalak volna és lehúzom rólad.

Kissy sóhajtott. Szexista és pedofil, kétségtelenül. De a Cirrus megint túlzásba vitte az aggódást, persze nem érti a feltételes módot meg az egész helyzetet, csak az elkapást érti és gyerekrablásra asszociál.

– Mit gondolsz – szólalt meg Françoise –, érdeklik valamivel nagyobbak is?

Kissy hallotta a hangjában a mohóságot, és valami olyasmit akart felelni, hogy… de Elke megelőzte.

– Ezt nem. Ez megeszi csak ovisokat. Kell mártani bele késet és irány börtön mögé!

– De egérke – felelte Françoise meglepően józanul –, az ürge semmi törvénytelent nem csinált.

– Még nem!

Kissy sóhajtott és megigazította a zsebében a bicskáját. Nagyon mocorgott már. Krapulax persze megérdemel egy alapos verést, de a zsebek is legalább ennyire ingerlik az egeret. És kedd van, még három nap, míg elkaphatja a farkincájukat.

Az az igazi, amikor sikoltoznak.

Kissy döbbenten nézte az újabb üzenetet. Tom Wemblie-nek hívták a szerzőjét, és ő se szerepelt a Cumulus adatbázisában, akárcsak Krapulax. A Cumulus Facebook-olvasója kékkel húzta alá a nevét, vagyis nem tud róla semmit.

– Mikor? – kérdezte Françoise.

– Mit mikor? – kapta föl a fejét Kissy.

– Mikor sikoltoznak?

– Csütörtökön – vágta rá Elke. – Délután hatkor. Hülye kérdezés, egérke. Hát amikor shindy letépje róluk úszóruhát, aztán viszi őket sütőbele, krumplival.

– Az a cica – felelte a másik zseb. – A shindy egészen mást akar, miután letépte róluk a fürdőruhát.

– Shindy is lehet cica – közölte Elke vaslogikával.

Aha, az tényleg nagyszerű – írta Krapulax.

– Lehet. De ezek nem cicák.

– Honnét tudsz? Láttál belőlük semmit is? „Az interneten senki se tudja, hogy kutya vagy.” Persze kutya nem íri shindységekt, az rendes állat, de macskájak elég nagy disznó, arról telik.

– Attól kitelik.
– Lehet úgy is mondani. Jaj, nem is mesélek. Jötte utánam utcán cica most hazafelé. Egész végig két Strassensarokra követte kicsi egéret. És kicsi egér nem félte semmit is, marschieren nyugodt lépkekvel, és cica nem meri rátámadi kisegéret!
– Milyen cica volt?
– Cirmosas.
Kissy csak fél füllel figyelt a zsebek beszélgetésére, bár az a fél fül elég nagy volt. A két shindyt próbálta lenyomozni. Biztos volt benne, hogy már valami rossz fát tettek a tűzre, vagy éppen most terveznek valamit. Mert nem volt több üzenet. Tehát magánbeszélgetésbe vonultak. Eszmét cserélnek a hét legízletesebb gyerekeiről, fotókkal!
De persze semmilyen adathoz nem tudott hozzájutni, mindkét shindy teljesen anonim volt, nem is rég regisztráltak. Krapulax egy hónapja, Tom Wemblie másfél. Nem raktak föl publikus képet semmiről, nem volt publikus posztjuk, nem voltak publikus ismerőseik. És a Facebookon át nem tudnak IP-címet szerezni. Elakadt.
– Nem olyan nagy gond – vélte Martin, aki közben szintén bejelentkezett. – Voltaképpen semmi adatunk. Még egy kis Charlie Papa sincsen.
Martin ez idő alatt az utcán baktatott, nem beszélhetett szabadon.
– Viszont szeretik Uniform Golf Alpha Novem…
Kissy elharapta a mondatot. Rájött, hogy Martintől csak egyféle választ várhat a kislányok vetkőztetésére.
– Aha, én is. Este majd…
– Este majd hozzád vágom Macskát! – csattant föl Kissy mérgesen, amitől a két kislány meglepve nézett rá a képernyőről; ők mostanáig egymással dumáltak, nem figyeltek ide. Szerencsére.
– Az klassz lehet – cincogta Françoise –, vérszomjas cicákkal dobálózni. Mi is jöhetünk?

Este Kissy nem vágta Macskát Martinhez, aki nem kísérletezett azzal a vetkőztetéssel. Majd később – ámbár Macska nem is volt kéznél, valahol a házban aludt az egyik búvóhelyén. Ők pedig dobálózás helyett összegyűltek a felületen és tanakodtak.

– Csak azt tehetjük, hogy fölvesszük őket a figyelőlistára – mondta Pi –, illetve ezt a rendszer már megtette magától. Meg amit Nimby tett már máshol, megszólíthatjuk őket.
– Egyetértek – bólintott Nimby –, már van is rá tervem. Strandolós shindy leszek, akinek az a hobbija, hogy a strandon lehúzza a fürdőruhát őrizetlenül hagyott kicsikről, aztán elvegyül a tömegben.
– Miért pont ez? – kérdezte Chantal.
– Egyrészt mert zárva vannak a strandok, uszodában pedig ennek nincsen sok terepe. Másrészt viszonylag ártalmatlan dolog, nem akarnám őket elriasztani valamilyen elvadult szatírról szóló történettel, ha ők netán szelídebb kedélyűek. Azonfelül pedig a telefonom háttérképe ma pont egy fürdőruhás lány.
Senki sem kérdezte meg, kicsoda. Nimby persze megnézi a fürdőruhás meg mindenféle lányokat mindenütt, de kifejezetten nézegetni csak az egyiküket szokta, tizenkét éves koruk óta. És a telefonján naponta változik a háttérkép, de mind Vanessát ábrázolja. Néha fürdőruhában, máskor teljesen felöltözve. Csupaszon soha, mert a telefont bárki láthatja. De Vanessa már régebben elárulta nekik egérlányoknak, hogy Nimbynek van róla képe meztelenül is, nem is egy.
Kissy úgy döntött, nem kérdezi meg, hogy Vanessának is van-e Nimbyről. Illetlenség volna.
– És neked őróla? – kérdezte abban a pillanatban.
Vanessa fölkacagott és bólintott.
– Hogyne lenne. Sőt együtt is lefényképezkedtünk már meztelenül.
Kissynek több se kellett: egyszerűen ellopta az ötletet. De Martinnek nem mondta meg, hogy kitől van.
Hirtelen fölkapta a fejét.
– Ez jó lesz – mondta Nimby éppen. – Kis átfogalmazással elküldöm mindkét barátunknak, még ma este. Hiszen ha a gép előtt ülök és shindyskedem, egyszerre találok rá mindkettejükre, de nem másolgatom az üzenetet, hanem leírom kétszer, kicsit másképp.
– Helyes a cincogás – felelte Jennifer. – Ha válaszolnak, rá kell vennünk őket, hogy adjanak valami lenyomozható adatot. A legjobb lenne becsalni őket a Fokhagymára.

– Van egy alternatív ötletünk is – mondta Vanessa az asztalán álló egyik plüssegeret babrálva. – Nincs mindenkinek Tor-böngije, sokan azt se tudják, mi fán terem. Ahhoz nagyon óvatosnak kell lenni, hogy az ember ilyesmiket keresgéljen. Az óvatlanok viszont simán rákattintanak linkekre. Tehát lehetne egy-két linkünk, amiket megosztanánk shindykkel, nézzék, milyen klassz gyerekfotókat találtunk. A link mögött viszont a Cirrus van, ami rögzíti az IP-címüket.

– Remek – vágta rá Elke. – Akkor csinálni kell fotókákat szexi kislányróla, vagyis én. Ráér, ha csak reggel indulom magamat Párizsbele?

Kissy vigyorgott. Pontosan tudta, miért nem vesz hirtelenjében Elke tudomást Françoise-ról, aki semmivel sem kevésbé szexi. Mert ő már itt van, és ha őt fotózzák, akkor neki, Elkének nem kell idejönnie.

– Egyáltalán nem gondoltam valódi fotókat fölrakni – felelte a mikró.

– Pedig szükség lesz rájuk – mondta Nimby. – Ha csak hibaüzenet jön vagy ilyesmi, gyanút foghatnak. De annyira nem sürgős. A hétvégén csinálunk néhány sorozatot rólatok, jó? Hozhattok fürdőruhát, bár a shindyknek jó lesz anélkül is.

– És neked a füled nélkül?! – csattant föl Françoise. – A késemet is viszem!

– Csigavér, egérkék – felelte Vanessa, akinek pedig sokkal több oka lett volna Nimby vérét kívánni. – Nem fotózunk le senkit és nem bántunk egérfüleket. A netről fogunk beszerezni fényképeket, rákeresünk olyasmikre, hogy gyerek fürdőruhában.

– Ezt rám bízhatod – mondta Nimby –, van ízlésem a fiatal nőneműek szépsége terén.

Vanessa olyan kedvesen mosolygott az egerére, hogy Kissy önkéntelenül arra gondolt: lám, a srác egy bókkal kibulizta, hogy ő keresgélhessen fürdőruhás kislányokat.

– Nagyszerű, egérke – mosolygott Vanessa tovább, de a tekintetében ott volt az a csillogás, amitől Kissynek összekoccant a foga –, örülök, hogy értesz hozzá. De aztán jól nézd meg, hogy tényleg szépek legyenek!

Kissy sóhajtott. Értette. Ha Nimby túl sokáig nézegeti a kislányokat, a hétvégén már cipősdobozban temetik a kertben.

A két shindyvel indított magánbeszélgetéseknél csendes riasztást állítottak be – ha válaszolnak, biztosan csupa olyasmit írnak majd, amitől a Cirrus elsikítja magát, de egyelőre nem valószínű, hogy ebből bármi lényeges kerekedne ki. Ráérnek elolvasni. És rá is értek, mert Krapulax első üzeneteiben semmi különös nem volt, átlagos ismerkedő duma; annyi volt benne a speciális, hogy szavát vette Nimbynek, hogy nem zsaru. Nimby az óraközi szünetekben felelgetett neki, többszörös áttétellel: Krapulax üzeneteit a Cirrus írásban, de morzéban kódolva továbbította a Jerry rendes üzenőfelületére, az elején a szokásos azonosítókkal, Nimby szintén írott morzéban válaszolt, amit a Cirrus áttett rendes ábécébe, aztán a Facebook-gatewayen keresztül mobileszközről érkező üzenetként küldte el. Tökéletes őszinteséggel állt a válaszban, hogy Nimby nem zsaru. Tényleg nem.

A másik pasas egyelőre nem válaszolt.

Kissy, mint sok év óta majdnem minden óraközi szünetben, kémia után is elővette a telefonját és benézett a felületre. Két új üzenetváltást talált Krapulaxszal, de ezeknek se volt még jelentőségük; Nimby elmondta, hogy a munkahelyén van, és csak időnként tud ránézni a mobiljára, amikor mások nem látják. Ami színigaz volt, annyi eltéréssel, hogy az osztály nagy kivetítőjén is folyhatott volna a beszélgetés, akkor se értett volna senki egy árva kukkot se. A shindy kérdésére adott válasza viszont száz százalékban igaz volt: idegenek nem férnek hozzá, titkosítva van. És tényleg. Valamelyik nap Jeannette otthon hagyta a telefonját és megkérte őket, adjanak kölcsön egyet, amíg hazaszól. Kissy is automatikusan nyújtotta a sajátját, amire Jeannette nevetett, Stéphanie-ét vette el, Kissynek pedig azt mondta, ugye nem hiszi, hogy közönséges földlakók elboldogulnának az ő telefonjával. Muglik, gondolta Kissy, de ezt nem mondta ki.

A beszélgetés a következő szünetre kicsit megélénkült. Nimby azt írta nekik, némelyik üzenetére félórás késleltetést rak – milyen jó, hogy a Cirrus ezt is tudja –, hogy ne mindig pont az iskolai órák ritmusában kövessék egymást. Mialatt Kissy földrajzon volt, Krapulax részletes leírást küldött a vágyairól, amire válaszul Nimby rögtön a szünet első percében megírta a sajátjait – vagyis elküldte a leírást, amit Vanessával még előző este

készítettek és eltettek a Cirrus üzenettárolójába. Kettő volt belőle, azonos tartalommal, de más megfogalmazásban, a két shindy számára, akik esetleg máskor is beszélnek és hátha összehasonlítják, elvégre paranoiásnak kell lenniük. Ha valóban shindyk.

Nagyszerűen egymásra találtak. Mindketten a vetkőztetős fajta shindykhez tartoztak, vagyis arról ábrándoztak, hogy valami nyilvános, de elhagyatott helyen találkoznak egy gyerekkel és levetkőztethetik, de itt filmszakadás volt, egyikük se vitte tovább a tervezgetést. Ők azért nem, mert előbb látni akarták, hogy milyen típusú shindykkel van dolguk. Különbség volt viszont, hogy Krapulax kedvencei a tíz év körüliek voltak, Nimby – illetve Michel Toulemonde, most éppen így hívták ezt az accountot – viszont a tizenkét éveseket preferálta. És ő nem nyilatkozott arról, hogy már elkövetett-e bármit valóban, Krapulax viszont elbeszélő múltban fogalmazott, úgy lehetett érteni, hogy igen. A részleteket később kell majd kiszedni belőle.

Egyáltalán nem lehetett sejteni, hogy ez valaha összejön-e. De utolsó óra előtt Kissy már vibráló fülekkel olvashatta Krapulax beszámolóját egy esetről, amikor egy erdőszélen levetkőztetett egy piros ruhás kislányt, és itt nem volt filmszakadás, elmesélte a folytatást is. Nem merte megerőszakolni, nehogy azonosítsák, de alaposan kihasználta a helyzetet.

Nimby utasította a Cirrust, hogy a szöveg rendes ábécével írt változatát küldje el Castelli emailcímére. Félóra múlva ott volt a válasz, amit a Cirrus lelkesen belemorzézott Kissy matekórájának kellős közepébe:

„No mi van, megtaláltátok a chartres-i szatírt?”

Kissy úgy ugrott föl a hangos csipogásra, mint egy rugós játék kisegér. Aztán meg is állt. Castelli most nem vár tőlük azonnali telefonhívást, különben ő maga kezdeményezte volna. Nem kell sietni. Az üzenetet az egész csapat veszi.

Az osztály dermedten várta, hogy mi lesz. Nem úgy a tanár. Elsejétől új matektanárjuk volt, Jacques Rostand, de ők csak Cyranónak hívták. Talán mert nem volt benne semmi cyranós. Ő még nem volt tanúja Kissy rendszertelenül bekövetkező riasztásainak. Először rászólt Kissyre, valamit magyarázott is, de ő nem figyelt, az üzenetet hallgatta, ami még tartott, amikor

Cyrano odaszáguldott hozzá és szövegelni kezdett. Kissy továbbra is az üzenetre koncentrált. Nagy fülei észlelték több osztálytársa hangját, amint a tanárral beszélnek, de a szavaik nem jutottak el a tudatáig.

– Igen? – nézett körül, amikor a Cirrus elhallgatott.

A tanár dühösen fújt egyet.

– Elmondaná, hogy mi volt ez?

– Egy üzenet, tanár úr…

– Üzenet! És mégis miféle üzenet?

– Sajnálom, de nincs jogom válaszolni magának – felelte Kissy annak a kisegérnek a nyugalmával, aki tudja, hogy a cicának túl vastag a mancsa, nem fér be az egérlyukon.

– Tessék?!

– Az üzenet tartalmáról nem adhatok felvilágosítást – közölte Kissy lassan, tagoltan. Közben felkészült a harcra.

– S ki tiltotta meg?

– Hát… – Kissy zavarba jött, mert senki nem mondta neki konkrétan, hogy erről az üzenetről nem beszélhet – voltaképpen senki, de…

– Akkor halljam, mi állt benne!

– …de a nyomozás érdekei teljes titoktartást kívánnak.

– Miféle nyomozás?

– Erre nem válaszolhatok.

– Úgy. Hát az iskola rendjének is megvannak az érdekei. Kérem azt a telefont.

Kissy lassan megcsóválta a fejét.

– Nem adhatja oda – szólalt meg Stéphane –, mert mindig elérhetőnek kell lennie, ha jönne egy riasztás.

– Riasztás – mondta a tanár fagyos gúnnyal. – Talán magát hívják a tűzoltók helyett?

– Ezt próbáltuk elmagyarázni az előbb – felelte Jean ingerülten. – Pedofil bűnözőkre vadásznak.

– Bűnözőkre. Hát a rendőrségről hallottak-e már?

– Ők másképpen csinálják – felelte Kissy. – Nekünk is megvannak a magunk módszerei.

– Értem. – Cyrano elindult vissza az asztalához. – Most majd alkalma lesz megismerkedni velük, mert följelentem az iskola működésének megzavarásáért. Ez ugyanis közintézmény, Chaton, ha nem vette volna észre.

– Nyugodtan – felelte Kissy. – Tudja mit, javasolok egy rendőrt, akinél megteheti a feljelentését. Castelli felügyelő, nizzai kapitányság.
– Miért éppen Nizza?
– Mert ő küldte az iménti üzenetet.
A tanár nem hitte el.

– Nos – mondta madame Deseille –, olyan valóban előfordult már, hogy idehozott egy rendőrt.
– Igazán? – érdeklődött Cyrano.
– Egy csomagot adott madame Montefiorinak, hogy tegye be a páncélba. Amikor kérdőre vontam, csak annyit volt hajlandó mondani, hogy bűncselekménnyel kapcsolatos és a rendőrségre tartozik… és a kívánságomra idehívott egy rendőrtisztet.
– S mi volt a csomagban?
– Azt mindmáig nem tudom. A rendőr beszélt vele, aztán annyit mondott nekem, hogy Chaton igazat mond, és távozott.
– Igazolta magát?
– Hogyne.
Kissy szótlanul hallgatta a beszélgetést, közben pedig egy másikat olvasott a telefonján. Nimby nagyon okosan, finoman közelített, apránként faggatta ki a pasast. Legnagyobbrészt arról beszélt, hogy ő mikre vágyik gyerekekkel, Krapulax ezekre válaszolt.
– És azelőtt is rendszeresen előfordult, hogy így megzavarta az órát?
– Igen.
– Nem – pillantott föl Kissy. – Rendszertelenül fordul elő.
S visszatemetkezett az olvasmányába.
– Mit olvas, mialatt mi magáról beszélünk? – kérdezte Cyrano.
– Sajnos nincs jogom válaszolni magának.
– Ki írja ezeket a kódolt üzeneteket?
– Sajnos nincs jogom válaszolni magának.
– Hogy érti azt, hogy „nincs joga”?
Kissy fölnézett, egyenesen a tanár szemébe.
– Monsieur Rostand. Jelenleg egy veszélyes bűnöző után nyomozunk. A rendőrség már bekapcsolódott az ügybe. Ezekben az üzenetekben a nyomozás részét képező, bizalmas adatok

vannak. Azért vannak kódolva, hogy senki ne férhessen hozzájuk. Én nem vagyok rendőr és nem tettem esküt a titoktartásra, fogalmam sincs, hogy mit csinálnak velem, ha bármit kiadok magának – biztos nem köszönik meg, de engem nem ez érdekel. Hanem hogy ha az adatok nyilvánosságra kerülnek, akkor ez a bűnöző megúszhatja büntetlenül. Ez érdekel. Ezért nincsen jogom válaszolni magának.

A tanár hümmögött.

– Mit tenne, ha felkérném, hogy szolgáltasson erre valami bizonyítékot is?

Kissy válasz helyett kopogni kezdett a telefonon, anélkül hogy ránézett volna, Cyrano szemébe nézett és azt kívánta, bárcsak kék szeme volna. Elindította a telefonprogramot, belépett a keresőbe és lekopogta az első négy betűt. A telefon csipogásokkal válaszolt mindenre. Kissy utolsó kopogásaira válaszul megszólalt a csengetés búgása. Azonnal felvették.

– Bouriant tábornok irodája – mondta egy női hang.

– Jó napot – felelte Kissy. – Kissy Chaton vagyok a Jerry Alapítványtól. Beszélhetek a tábornok úrral?

– Milyen ügyben keresi?

– Jelszó: Centauri.

– Megadná a számát?

– A tábornok úr már tudja a számunkat.

– Feljegyzem, hogy visszahívást kérnek. Lenne szíves a nevét még egyszer?

– Chaton, C-H-A-T-O-N.

– Köszönöm. Visszhall.

– Köszönöm – felelte Kissy, és letette. – Ennyit tudtam tenni pillanatnyilag, monsieur Rostand… hacsak nem kívánja, hogy fölhívjam Lemire ezredest is.

– Ez egy igazi tábornok? – kérdezte Cyrano kis szünet után.

– A legigazibb. Ha látta volna, milyen főtiszti nyugalommal fogadta, amikor arra tért haza, hogy porrá zúztuk a gyönyörű verandáját és megkéselt banditák hevernek mindenfelé…

De a tábornok helyett a titkárnő telefonált órákkal később, amikor már az összes egér otthon volt, Cyrano pedig szavát vette Kissynek, hogy hoz neki valami bizonyítékot mindarra, amit

összehordott. Még nem tudtak a problémájával foglalkozni, Krapulax kötötte le a figyelmüket.

– Jó estét, Irène Duclos vagyok, Bouriant tábornok titkárnője. Madame Chatont keresem.

– Madame Kit?… – hökkent meg Kissy.

– Téged, te mamlasz – felelte Vanessa.

– Nem Jerry Alapítvány? – tudakolta a telefon.

– Jaj, dehogynem… én vagyok Chaton, de csak mademoiselle.

– Elnézést. Sajnos a tábornok úr azzal bízott meg, hogy mondjam le a megbeszéléseit. Igazán sajnálom.

– Adj be a vonalba – kérte Vanessa. Kissy lenyomta a gombokat. – Jó estét, Duclos kisasszony, megismeri a hangomat?

– Ööö… nem. Kivel beszélek?

– Gondoljon erősen üvegszilánkokra. Sok-sok üvegszilánkra.

– Jaj, Vanessa, te vagy az?

– Én, és nehezményezem, hogy nem jegyezte meg az alapítványunk nevét, Duclos kisasszony. Kénytelen lesz átjönni egy forró csokira, s amíg azt megeszi, egyfolytában ismételgetem.

– Nagyon kedves meghívás, el is megyek, ha tudok. Mit tehetek értetek?

– Tömör leszek. Szükségem van egy papírra, amin Michel bácsi kijelenti, hogy á ő egy tábornok, bé ismeri Kissyt, cé Kissy egy fontos nyomozáson dolgozik, dé az ezzel kapcsolatos összes információ titkos. Holnap reggelre szeretném.

– Lehetetlen, Vanessa. A tábornok úr külföldre utazott… illetve… csak az ő aláírása jó?

– Tőlem lehet a belügyminiszter is, csak pecsét is legyen rajta.

– Megpróbálom, Vanessa. Futárral küldethetem, ha kapok egy címet.

– Egyenruhás futár lesz?

– Persze, motoros rendőr.

– Helyes, akkor címezze Cyrano tanár úrnak a Suger iskolába, Vaucresson.

Kissyből kipukkant a nevetés.

– Nem Cyrano! Az igazi neve Jacques Rostand!

Castelli még délután elküldte a chartres-i szatír teljes aktáját. A kislány vallomása, vizsgálati jegyzőkönyv, orvosi látlelet, fantomkép a tettesről, újságcikkek. Az ügy referense Hélène Rosier nyomozó, chartres-i kapitányság, telefon, fax, email. Castelli nem ismerte sem a nyomozót, sem az ügyet, hiszen több száz kilométerre tőle történt – és két évvel ezelőtt. Yvette La Salle kilencéves volt, amikor a szatír molesztálta, ma tizenegy. Az ügyet a számítógép találta Krapulax elbeszélése alapján. Azt, hogy Yvette piros ruhát viselt, rajta és az anyján kívül csak három rendőr tudta – és a tettes. A sajtót ebbe nem avatták be, egyike volt az olyan körülményeknek, amikkel meg lehet fogni az elkövetőt. A gyanúsított belezavarodik a sok-sok hazugságba, kérdésbe, válaszba, és egyszer csak elmond valamit, amit csak a tettes tud.

Az alapítvány figyelemmel kísérte a szakirodalmat, főleg filmen, és jól emlékeztek az olyan esetekre, amikor a fotóművész egy pillanat alatt rájön, hogy Columbo hamisította meg a bizonyítékot, az eredeti fénykép sajnos megsemmisült – nem semmisült meg, mondja diadalmasan, ez a típusú gép megőriz egy másolatot, és lekapja a polcról azt a fényképezőgépet, amit a tettes használt a gyilkosság színhelyén, és ő soha nem láthatott… volna.

Aha, tényleg csinos volt benne, nem is akartam elszakítani. Ha szakadt ruhában megy haza, fölfigyelnek rá, főleg hogy piros. Ezen a mondaton bukott le a chartres-i szatír. A gép megtalálta a piros ruhát a nyilvántartásban. Már csak az embert kellett megtalálni Krapulax neve mögött. Rosier nyomozó időközben nyugdíjba ment, ezért Castelli elkérte az ügyet és megkereste a Facebookot, hogy adják ki az adatokat. De persze időbe telik, amíg reagálnak.

És nagy kérdés, hogy akkor mi lesz. Mert a Jerry le merte volna fogadni, hogy Krapulax olyan telefont használ, ami nem névre szól, vagy valaki egész máséra, és a GPS semmiképp sincs rajta bekapcsolva. Legfeljebb a cellaadatokat tudja megadni a Facebook, de minden cellában ezrével hemzsegnek az emberek.

– Már nem élünk a kétezres években, tábornokom – mondta Nimby olyan hangon, mintha azok az évek századokkal ezelőtt tűntek volna tova. – Valaha nagyon egyszerű volt. Tudtad az

IP-címet, hát megtudtál mindent. Ma ezer módja van, hogy az ember elbújjon.

– Tudom, de annak is ezer módja van, hogy megtaláljuk. No, mennem kell. Jó volt veletek dumálni, srácok. Sziasztok.

Castelli kilépett, a Jerry pedig felkészült Krapulax fölkutatására.

– A Fokhagymára mindenképpen megpróbáljuk becsalni – mondta Vanessa –, de megcsináljuk a Toron kívüli fürdőruhás oldalt is. Ez Nimby feladata lesz.

– És ki kell dolgoznunk egy fizikai csapdát – bólintott Jennifer.

– Benne kis tüskösegér Mézescsuporokkal?! – ragyogott föl Elke szeme.

– Anélkül aligha – nevetett rá Jennifer.

– Jó. Kell piros ruha, mint korábbi kislánynak, hozzá fölveszek legszebb mosolyomot és legnagyobb füleimeket. Szia, nagymama, miért ilyen nagyok neked szemjeidek? Hogy jobban téged megnézhetjelek! Miért ilyen nagyok neked füleidek? Hogy hallok téged jobban! Miért ilyen lapos neked orrod és vérező?! De hisz nem is. Akkor majd most!

– Chartres – mondta Niala. – Hadd látom. Hol is van az a hely, ahol Masoudi doktor barátja kölcsönadott volna egy házat?

– Étréchy – kereste ki Nimby villámgyorsan az archívumból, és már nézte is a térképet. – Chartres-ból hatvan-egynéhány kilométer a sztrádán.

– Ez kell nekünk, egérkék. Szervezzünk csapdát abba a házba.

– De hisz a kulcsot meg mindent rég visszaadtunk – felelte Kissy.

– Ez mellékes, hiszen úgyis engedélyt kell kérnünk – mondta Niala. – Ha megkapjuk, kulcs is lesz hozzá. Milyen jó, hogy az igazgatód szóba hozta azt a borítékot, arról jutott eszembe, hogy Chartres közelében kell lennie. Kissy, valamikor majd beszélj az ügyvéd úrral, légy szíves.

– Vedd föl hozzá a legszebb füleidet – tanácsolta Françoise.

Reggel Kissy már az aulában összeakadt Cyranóval, aki mellé-je szegődött, barátságosan üdvözölte és megtudakolta, mit remélhet a kívánsága teljesítéséről.

– Időbe telik, tanár úr, de meglesz – baktatott Kissy az osztálya felé.

– Sajnos a türelem sose volt nagy erényem.

– Szegény ember – mondta Kissy részvéttel. – Sok nehéz órát élhet át.

S nyugodtan továbbhaladt, otthagyva az elképedten megtorpanó férfit. Csak második óra után látta viszont; Cyrano kereste meg, egy papírlapot tartott a kezében.

– Óra közben hívtak ki, hogy egy motoros rendőr keres. Ezt kaptam tőle. Elég sajátos.

Kissy igyekezett úgy tenni, mintha a vigyor arcberendezésének normális részét képezte volna, de érezte, hogy nem sok sikerrel.

– Kissy Chaton az maga?

– Én – rebbent meg Kissy füle. Madame Duclos-nak senki se szólt, hogy neki nem ez a hivatalos neve.

– S ki ez a százados?

– Fogalmam sincs – vallotta be Kissy büszkén. Egy vadidegen rendőrtiszt az ő néhány szavára – meg Duclos asszonyéra – kiadott egy pecsétes papírt arról, hogy ő a jók csapatában játszik. – Nyilván a tábornok urat helyettesíti.

– Nyilván – bólintott Cyrano elgondolkozva. – Mit is mondott, hogy hívják azt a felügyelőt?

– Castelli.

– Értem – felelte Cyrano, és még bizonyára mondott volna valamit, de csengettek. – Hát jó.

Aznap már nem találkoztak. Este hívta föl őket Castelli azzal, hogy egy tanár kereste az irodájában, mert egy diákja állítólag együtt nyomoz vele.

– Mire te? – kérdezte Vanessa.

– Elmondtam neki, hogy vagy egy tucat diák van az alapítványban, akikkel együtt dolgozom.

– Mire ő?

– Azt mondta, hogy a nyomozásunk zavarja az óráit. Ezt sajnáltam, de volt már úgy, hogy életveszélybe került gyerekeket tudtunk azért megmenteni, mert ti bármikor elérhetőek vagy-

tok, ezért én nem tartok nagy kárnak egypár matekórát. Nem örült, de ez az ő gondja. No, erről eleget beszéltünk, halljuk, ti mit végeztetek.

– Krapulaxszal nem jutottunk előbbre – kezdte Nimby –, csak pár mondatot váltottunk, aztán valami dolga volt. De elkészült a fürdőrucis gyűjtemény, akarod látni?

– Kösz, elvagyok nélküle. És azt mondtátok, hogy újabb csapdát terveztek?

– Igen – felelte Kissy, hiszen ezt a részét ő intézte. – Már folyik a házkölcsönzés szervezése.

– Nem bíztok a fürdőruhás kislányokban meg a hagymás oldalatokban?

– De. Fokhagyma, egyébként. De minél több vasat kell a tűzben tartani.

– Értem. Hogyan indul be a csapda?

– Hát gyerekrablással, mint Senlis-ban. Gyerekek nélkül minek menne oda?

– Engem és Françoise – kottyant bele Elke.

De mégse rabolnak majd gyereket. Ezúttal Georges-tól jött az ötlet: vigyenek magukkal olyan gyerekeket, akik önként mennek. Láttak már, sőt pofoztak is olyan gyereket, aki pénzért hajlandó lett volna shindyvel. Használják föl az ötletet.

Az alapítvány megszavazta. Ha sikerül megszerezni a szükséges engedélyeket a háztulajdonostól és a rendőrségtől, és ha Krapulax rááll a dologra, akkor nem rabolják el Elkét és Françoise-t, hanem fizetnek nekik.

A két kislány azonnal megszabta a tarifát. Fejenként egy letéphető shindyfülért bármire hajlandók.

Nimby nemrég beszerzett egy nagy halom színes filctollat, lemosható tintával, meg rengeteg tarka hűtőmágnest, főleg betűket és számokat, de egérfigurák is akadtak köztük, és kis mágneses képkeretek, amikbe bármilyen fotót be lehetett rakni. Meg persze sok olyan is, aminek nem vették hasznát, alpesi táj meg focilabda. Mindhárom főhadiszállásra jutott belőlük; a Jerry-felület üzenőfala persze kétségtelenül praktikusabbnak bizonyult, hiszen címzetteket lehetett megadni, rengetegféle riasztást beállítani, dokumentumok sokaságát csatolni – de azért megesett, hogy ezt is használták. Most is. Pénteken a minden-

felől összesereglő kisegerek mágneses jelzést találtak a konyhai hűtőn. Françoise kezdte elsőként tanulmányozni, mert az elsők között érkezett és mert az üzenet két képkerettel kezdődött, amikben a saját arcát és Elkéét találta. Aztán egy olló alakú hűtőmágnes következett, majd két kis kockamágnes, amik alá egy-egy szál szürke fonal volt becsíptetve.

Persze hogy Françoise nem lett volna önmaga, ha nem veszi észre azonnal, ahogy belép a konyhába – azt is észreveszi, ha Macskának új frizurája van. És még szép, hogy megfejtette. Pár perc múlva már jött is az üdítős palackokkal, amikért a konyhába ment, és megkérdezte:

– Miért kell Elkének meg nekem lenyisszantani a farkincánkat?

– Mert azt mondtátok, hogy két shindyfülért bármire hajlandók vagytok – felelte Kissy szigorúan.

– Sokallod vagy kevesled? Kevésnek nem tarthatod, Krapulaxnak úgysincsen több füle.

– Nem erről van szó. Ti csak ne legyetek hajlandók *bármire.*

A kislány csípőre tette a kezét.

– És ha jóképű?!

Kissynek eszébe jutott Senlis, Masszív és a féltucat kisegér–shindy keverék. Sóhajtott.

Szombat reggelre lehűlt az idő, párás, nyúlós lett a levegő. Vanessa reggel egy darabig csípőre tett kézzel nézte az ablakból, aztán azt mondta:

– Hát jó. Ezzel nincs mit tenni. Sajtleves, milánói makaróni, sült alma.

Kissy bambán nézett utána, amint a mikró besétál a konyhába – reggelit készíteni, hiszen előbb az következik. Aztán gyorsan elindult ő is, hiszen a konyhába van beosztva, de ekkor megszólalt a telefonja. Solange volt, azt tudakolta, ráérnek-e, mert elhozná a pasiját bemutatni.

– Mikor? – dugta ki Vanessa a fejét az ajtón.

– Kora délután… még nem tudom pontosan.

– Kettőkor ebédelünk, addigra legyetek itt – adta utasításba a kislány, és visszament.

– De hát mi nem ebédre… persze, tudom, Vanessával őrültség vitatkozni. Jó, ott leszünk és köszönjük.

Kissy elégedetten ment segíteni.
– Nocsak, Krapulax – mondta Nimby pár perccel később, amikor Kissy már mély átéléssel szeletelte a paradicsomot.
– Mit ír? – tudakolta.
– Csak kérdezi, nem vagyok-e online. Az vagyok?
– Persze, miért ne?
Nimby jóváhagyólag cincogott egyet, s a délelőtt hátralevő részében végig a shindyvel diskurált. Éppen reggeliztek, amikor sikerült eljutniuk a fürdőruhás lányokig. Krapulax küldte az első linket, Nimby pedig elégedetten kattintott rá.
– Így már nem foghat gyanút, amikor válaszul megkapja a mi linkünket. A képeit pedig eltesszük csalinak egy későbbi shindy számára.
– Charlie Papa? – tudakolta Françoise tele szájjal.
– Dehogyis. Teljesen normális Alpha Novemberek. – Nimby csettintett a nyelvével, Vanessa keze pedig elindult az asztalon fekvő konyhakés felé. – Úgy értettem, nagyszerű, hogy ilyen sok hasznos képet kaptunk.
– Reméltem is – felelte a mikró. – Elküldöd a linket?
– Majd később. Egy igazi shindy nem válaszol egyből, alaposabban átnézi a képeket. Addig elmesélhetnéd, hogyan készült ez a szendvics és miért volt ilyen kicsi.
Vanessa mosolygott és készített neki még egyet.
Pár órával később a csapat megint a konyhában volt és szorgoskodott. Isabelle néni szigorú szabályainak megfelelő öltözékben, mint mindig. Teljes létszámban, mert az ebéden is dolgoztak, Krapulaxon is, meg Solange-ékat is várták, ezért Nimby kirakott hat táblagépet a konyha és a nappali különböző pontjaira, amikről Elke nézett rájuk, ő pedig mindenféle irányokból láthatta őket. Kissyt például zöldségtisztítás közben.
– Ez nagyon így vacak, hogy nem tudok segítek nektek – jelentette ki. – Hogy lehet, hogy kisegérek bárkit bármire tudunk beszélni, csak nekem nem szüleimeket, költözzük Franciaország bele magunkat? Most tudnék fölragad késet és gyilkoljam répákokat, így meg csak tudom biztatok Kissyt – hirtelen dalolni kezdett valami ismeretlen nyelven, elmélyített hangon – eej, úhnyem! eej, úhnyem!
Néhány egér elnevette magát, de Kissy azok között volt, akik értetlenül néztek a képernyőre.

– Ez a volgai hajóvontatók dala – magyarázta Niala. – Annyit jelent, hogy hórukk.
– Miért kell vontatni a hajókat? – kérdezte Vanessa; úgy látszik, orosz szakértőjük egyetlen hajóvontatóval se találkozott a panzióban.
– Már nem kell, de régen nem volt motor, és árral szemben a bárkák nem tudtak úszni. Úgyhogy kötéllel vontatták őket a partról. Répát tisztítani könnyebb. Zsebike, hisz látod, nekünk se jut mindenkinek munka.
– Zsebike mindig talál munkákokat. Ha mást nem, megdögönyöz kiskuuuu… Fognak mindjárt ám csöngetni.
Kissy értetlenül nézett a képre, alighanem többen is. Nimby vigyorogva kelt föl.
– Ja, elfelejtettem szólni. A biztonsági kamerákat rácsatlakoztattam a Jerryre, Elke most a kapu elé is lát.
S ment beengedni Solange-ékat. Bocsánatot kértek, amiért korábban jöttek, de Solange-nak régebbről volt egy ígérete Kissytől, hogy egyszer láthatja Vanessát főzni, sőt kuktáskodhat is. Kissy nem emlékezett ilyesféle ígéretre, de Vanessa bólintott, persze hogy láthatja, és felkockázhatja a zöldséget.
Nem sok értelme lett volna a hagyományos vendégfogadás ceremóniáival kísérletezni ott, ahol Vanessa éppen konyhatündérkedik.
Solange pasiját Jérôme-nak hívták. Jérôme Tarassov. Átlagos külsejű, barátságos pasi volt, Kissyben valami olyanféle benyomást keltett, mint aki nagyon hálás valamiért, de nem tudja, hogyan fejezze ki. Persze. Amíg ők össze nem kerültek, a Jerry tartotta el Solange-ot, és azzal a pénzzel mindmáig tartozik, mert még mindig nem beszélték meg, mi legyen vele. Az eredeti megállapodás szerint Solange csak akkor fizeti vissza, amikor már keres – de még mindig nem keres.
Amíg a sajtleves készült, beszélgettek, dolgoztak, sírdogáltak a fokhagyma fölött. Vanessa talált munkát Jérôme-nak is, aki nem szeretett volna tétlenül ülni, és kijelentette, hogy remekül ért a milánói szószhoz.
– Akkor csak csináld – mondta a mikró, és megrendelte Angélique-től a gombát, vörös- és fokhagymát, olajat, gépsonkát, sűrített paradicsomot. A fűszertartót is megmutatta a férfinak,

és elővett egy tekercs alufóliát. – Ideje dolgozni az almán is, egérkék.

Jérôme üzletember volt, beruházásokkal foglalkozott, és – ez most derült ki – anyáékat is ismerte. Egyikük cégével sem volt közös üzlete, egy-két konferencián futottak össze.

És volt két gyereke. A fiú tizenöt lesz, a lány tizenhárom. Solange meg tizennyolc.

– No igen… ebből akár lehetnének gondok. De azt hiszem, összeszoktunk. Persze nem az anyjuknak tekintik Solange-ot, hanem a barátnőjüknek, de ez is rendben van. Voltaképpen ezért jöttünk.

Az egerek sorban átváltoztak nagyfülű kérdőjelekké, farkincával.

– Igen – mosolygott Solange. – Meg szeretnénk hívni titeket a gyerekek iskolájába.

– De hisz van nekünk sajátja – cincogta Elke. – Mindenkinek, csak maxiknak persze nem.

– Nem tanulni – felelte Solange. – Előadást tartani.

– Szent merevlemez, miről? – döbbent meg Nimby.

– Arról, amit csináltok. Nézzétek. Jérôme volt felesége tanárnő abban az iskolában, ahova a gyerekeik is járnak. Meséltem rólatok a gyerekeknek is, neki is, és kíváncsiak rátok. És főképp szeretnék megismertetni a gyerekeket a munkátokkal, ahogy vadásztok a bűnözőkre…

– …hogy megtanulják – folytatta Vanessa –, hogy milyenek a shindyk, mit akarnak, hogyan lehet fölismerni őket, védekezni ellenük…

– Pontosan – bólogattak azok mindketten.

– De hisz ez remek ötlet – mondta egyszerre töméntelen kisegér.

– Örülök, hogy így látjátok – söpörte Jérôme fazékba a felszeletelt gombát. – Mindig is fontosnak tartottuk a volt feleségemmel, hogy a gyerekeket fölkészítsük az élet veszélyeire. Nem foghatjuk mindig a kezüket.

– De nem lehet ez az előadás megtartsátok – riadt meg Elke.

– Miért, mi baj? – nézett föl Solange.

– Az, hogy ő nincsen itt – felelte Kissy.

– Ez az! Vörös hajú nordnémet zsebike nem vanna ott, ha tartsátok előadásat.

Niala leszamarazta.

– Szamár. Az iskolába ugyanúgy el tudunk vinni gépen, mint ide a konyhába.

– Szamárnak is nagyok vannak fülkéi, az nem baj. De hogyan megmutatom gépen shindy lába közé rúgások, célbalöv, késdobál, shindyet orrbarúg, krumplival föltálal?

– Ilyet mi nem tervezünk… – kezdte Solange.

– Márpedig shindy köret nélkül nem jó. Hiszjed ezt el kicsi zsebikének.

– Rendben. Elhiszem. De mi arra gondoltunk, hogy ti csak *beszélnétek* a munkátokról, gyakorlati demonstrációt nem készülünk tartani.

– Hát márpedig legkíváncsiabbak gyerekek lesznek csakis a gyakorlati Demonstration, ezt is elhiszheted kicsi zsebikének. Legcélszerűebb előtte egypár shindyet megfogjunk lesz, használni mint olyan baba, akit mérnökek beültetnek autóba, autó nekirohan falnak *reccs,* babát kiveszik és eltemet, és következő autó lehet megint biztonságosabb. Mikor legyen a Demonstration? Akkorig nekünk shindyeket kell megfogunk. Vagy börtönből kölcsönkérni persze.

Kissy képzeletét teljesen rabul ejtette a gondolat, hogy az autógyári tesztbabát a törésteszt után eltemetik. Honnan szed ez a gyerek ilyeneket?

– Nem tudom, mikor tarthatjuk meg, Elke. – Solange-nak sikerült kiválasztania az érdemleges kérdést a csapongó képzelettel előadott szóáradatból. – Még meg kell szervezni, időpontot találni, nyilván olyat, ami nektek is megfelel…

– Gondolom, néhány hét múlva – mondta Jérôme. – Még azt is ki kell találni, hogy mit fogtok mondani.

– Ami történt – felelte Vanessa magabiztosan. – Nincs azon mit előre kitalálni. Bemegyünk, elmondjuk, hogy mi a helyzet a shindykkel és hogy kell szakszerűen kicselezni a cicát, kicseréljük a sajtossüti-receptjeinket és kész. Mazsola, túró, citromlé, dióbél kell, meg fahéj, egérke! Ja, kristálycukor is. Egy osztag földarabolja a dióbelet és összekeveri cukorral, a másik mazsolás-citromos túrót készít. Én előkészítem az almákat, igyekezzetek, bármikor megjöhet a cica!

– Az miért baj? – lepődött meg Jérôme.
Solange nevetett.
– Mert akkor nekik iszkolni kell az egérlyukba…

– Kész, fegyvert vállhoz!
Kissy fegyelmezetten bekattintotta a závárt és a vállára billentette a puskáját. Jennifer és Pi végigment a termen és kicserélte a lőlapokat.
– Kizárt dolog, hogy ez ne érdekelné a gyerekeket – mondta Niala. – Bár nem hiszem, hogy nekik is tarthatnánk ilyen bemutatót. Túl kockázatos. De beszélhetünk róla.
– Milyen gyakran van céllövészet? – kérdezte Jérôme.
– Nem elég gyakran – felelte Vanessa. – Szinte mindenkinek romlottak az eredményei, csak Kissynek és Nimbynek nem. De nekik se javultak.
– Figyelem! – vezényelt Françoise. – Tüzeléshez készülj!
Kissy élesítette a fegyvert, a szemével megcélozta a lőtér túlsó végében lógó papírlapot, a puska mozdulatlanul pihent a vállán.
– Tűz!
Kissy keze meglendült, a puska irányba fordult és már lőtt is. A papírlap meglibbent a találattól. A kereszt egyik szárát találta el, legfeljebb egy centire a középponttól. Jóváhagyólag bólintott, leengedte a fegyvert, várt. Amikor a papírlap irányba fordult, megint keresztüllőtte. Mégse hagyhatja szenvedni.
– Csakugyan ennyire fontos a célbalövés? – kérdezte Jérôme, miután Kissy harmadikként egy telitalálatot is bevitt.
– Ennyire – felelte tizenegy tagú egérkórus.
– Megesett már, hogy fegyveres banditákat kellett ártalmatlanná tennünk – tette hozzá Niala. – Két alkalommal csak egerek voltak a helyszínen, egyszer mások is, köztük a szüleink meg egy csapat rendőr.
– De mi szedtük le az ipsét – folytatta Vanessa lélegzetnyi szünet nélkül –, mert a rendőröknek éles fegyver volt a kezében, és azzal háromszor is meggondolják, mielőtt lőnek. Nekünk meg csak csúzli. Úgyhogy mi lőttünk.
– Súlyosan megsérült? – kérdezte Jérôme részvéttel.

– Azt nem tudjuk – vont vállat a mikró –, az minket már nem érdekel. Nem volt kötelező odamenni és gyereket rabolni, ha megtette, viselje a következményeit.
– Kemény lány vagy.
Vanessa bólintott. Kissy vigyorgott, aztán lehúzta a maszkját, fölkapta a puskát és célzás nélkül szíven lőtte a következő papírlapot.

– Ó, te drága ciicamiica, csak tudnám, hogy merre jársz – dúdolta Kissy, és befordult a sarkon –, nagy a füüled, nagy a foogad, s a bokorban énrám vársz.
Összeráncolta a homlokát. Hát rímelni rímel éppen, de költő nem lesz belőle, az biztos. Nem ő lesz az az egérbárd, aki…
– Chaton kisasszony?
Fölkapta a fejét. A hang az útról jött, ahol egy kocsi volánja mögül Masoudi doktor nézett rá, majd elmosolyodott.
– Igen, maga az. Nem voltam biztos benne hátulról.
Kissy hátrébb tolta a kapucniját. – Emiatt nem látszanak a nagy füleim.
– Ahogy mondja – nevetett az ügyvéd. – Jöjjön, szálljon be, ne fagyoskodjék.
– De én a hipermarketbe megyek, nem haza.
– Az sincs messzebb, no jöjjön!
Kissy megkerülte a kocsit, beugrott és elégedetten megmozgatta gombszerű orrocskáját.
– Itt csakugyan melegebb van. Köszönöm, hogy elvisz.
– Ezerszer többel tartozom én magának. Az is jelentéktelen részlet, amit most intéztem el, már készültem magát felhívni, de nem jutott érkezésem. Miután meghallgattam az üzenetét, érintkezésbe léptem Djaballah barátommal. Minden el van intézve, a kulcs, a szükséges iratok otthon vannak. Mikor mennek?
– Azt… azt még nem tudom – Kissy kicsit zavarba jött –, a páciensünk néhány napja nem hallat magáról, és nélküle nem tudunk szervezni.
– Semmi gond. Djaballah barátom külföldön van és még jó ideig nem tér haza. Legalább két hónapig nem lesz szüksége a házra.

– Remélem, annál jóval hamarabb oda tudjuk csalni az emberünket – mondta Kissy. – Ügyvéd urat bizonyára nem kell külön kérnem a titoktartásra.

– Ez magától értetődik, kedves kisasszony. Mondhatni, a fejem zsong mások titkaitól, amiknek nem szabad onnan kikerülniük.

– Akkor jó. Nos, egy régóta körözött egyént sikerült azonosítanunk netes beszélgetőpartnerünkben, akire hét év vár, ha elkapjuk.

– Értem. Nem ma volt, amikor büntetőjogot tanultam, de ha jól emlékszem, akkor ez kiskorú elleni szexuális támadás volt, nemi erőszak nélkül.

– Nagyon jól emlékszik, ügyvéd úr.

Megérkeztek. Kissy megköszönte a fuvart és kiszállt. Masoudi szintén kiszállt és vele tartott.

– No de…

– Csak nem gondolta, hogy most magára hagyom? Idefelé csak fagyoskodott, hazafelé még cipekedni is fog.

– De hát önnek rengeteg dolga van.

– Hogyne. Ebből következően bármit csinálok, kétszáz másik ügynek várnia kell. Hát most majd kétszázegy ügy fog várni.

Ezzel az ügyvéd befordult a bevásárlókocsik tárolójába és előkeresett egy érmét.

– Elsősorban az a kérdés, hogy hol tartotok az emberünkkel.

– Délután újra beszéltünk. Határozottan rajta van az ötleten, hogy szedjünk föl egy önkéntest és lépjünk a tettek mezejére gyerekszexileg. Szerencsére elég gyáva ahhoz, hogy egyedül ne kezdjen bele, de mivel én ugye ismerek olyan helyeket, ahol vállalkozó kedvű kiscsajok szoktak megfordulni, engem szívesen követ.

– Hm. Remélem, nem futunk megint árnyékra és nem bizonyul a shindyd kommandós őrnagynak.

– Szó se lehet róla. Másodszorra már minimum ezredest akarunk fogni.

Kissy fölkuncogott. A szeme a munkáján volt, de az egyik fülét rajta tartotta Castelli és Nimby párbeszédén – szerencsére az az egy is elég nagy volt. Még egyszer szemrevételezte a tálcát és jóváhagyólag bólintott.

– Értem. Úgy néz ki, sikerül megoldani, hogy veletek tarthassak; leginkább azért, mert beadtam a feletteseimnek, hogy én tudlak benneteket a leginkább féken tartani. Úgyhogy ha agyonveritek az ügyfelünket, nekik okoztok csalódást.

– Á, nem gond – cincogott bele Françoise. – Mi is beszéltünk a feletteseinkkel, és azt mondtuk nekik, hogy téged meg mi tudunk a legjobban féken tartani.

Szépen elterveztek mindent. A két alapvető kellék: egy vállalkozó kedvű kiscsaj és egy kégli. Nimby azt írta Krapulaxnak, van egy háza nem messze Párizstól, ott senki nem fogja zavarni őket. Lányt pedig szerez, illetve igazából már szerzett is. Megtette az ajánlatot és a kiscsaj ráállt, sőt azt mondta, hozza a barátnőjét is. Ezért a pénzért ő is benne lesz.

Muszáj volt ezt mondani, mert Krapulax türelmetlenkedett, és attól tartottak, hogy ő szed föl vagy rabol el egy gyereket. Nimby ezért ajánlatot tett a zsebeknek.

– Eljöttök velem és Krapulaxszal egy vad hétvégére?

– Mi az hogy! – vágta rá Françoise.

– Mennyiért?

– Négyért – felelte Elke. – Tökön, gyomorjába, orrondilapít, tarkón csap.

Nimby ezt valamilyen átszámítási kulccsal áttette készpénzre és közölte a shindyvel, hogy a két kislány fejenként egy ötösért eljön egész hétvégére, és nekik mindegy, hogy hány pasi. Ámbár még csak tízévesek és szerinte még sose voltak férfival – ő biztos benne, hogy csak a szája járt, amikor azzal kérkedett, hogy miket művelt már pasikkal az ágyban, illetve kocsik hátsó ülésén.

– Melyikünk kérkedett ilyesmivel? – tudakolta Françoise.

– Ha apád kérdezi, akkor Elke. Ha Johann kérdezi, akkor te. De már nem fogtok kikapni, hiszen két éve volt az egész.

– ?!…

– Nem akkor voltatok tízévesek?

– Lehet több is – felelte Elke –, tizenháromok leszünk nemsoká, elég baj az.

– No miért? – kérdezte Blanche, aki szintén vonalban volt éppen.

– Shindyzsákmány korszakból lassan kinövjük magunkat. Sylvie például, ugye, nyolcéves kicsi egéret rabolt el engem.

– Nem is voltál még egér – felelte Blanche.

– Mindenki egér, akit a rossz emberek bántanak – vágta rá sokszólamú cincogás.

– Ja igen, persze.

– Szóval nyolcéveset. Ha most lenne rajta szabadláb, vajon akarna rablani el megint? Sokkal kevésbé vagyok gyerekebb, mint akkor.

Azt te csak hiszed, gondolta Kissy szeretettel.

– Ez benne borzasztó, shindységben. Pi három éve Nialável. Nimby négy a mikroegérvel. Te Georges-zsal miótától is?

– Huszonöt éve élünk együtt.

– Tessék, mennyi sok. De shindy? Képzeljesz el régi világot. Shindy veszi virágstrauß, bekopog, kisztihand hároméves Fräulein, ülik családdal körbeasztalt, Gugelhupf eszik, vesz kalapt, kisztihand megint, el. Négy-öt ilyen randi és Fräulein már három és fél, akkor már neki nem is érdekes. Szex pedig nuku esküvő előtt. No, ezért rabolik ma shindyk gyerekekt egyből el inkább.

Elképesztő, gondolta Kissy, és megtörölte a szemét. Ez a tízdekás kisegér pár mondatban megvilágította a pedofil gyerekrablások társadalmi hátterét. Tudományos kutatóhoz illő logikával. Remélhetőleg soha nem lesz belőle tudományos kutató.

– Hé, várjunk csak – mondta Françoise, amikor elült a nevetés. – Azt mondtad, huszonöt éve?

Blanche bólintott.

– Annyi az, akárhogy számolom.

– Ezüstlakodalom!

Kissynek hátracsapódtak a fülei.

Blanche pár pillanatig gondolkodott, aztán elismerte.

– Szentigaz.

– És mikor van?

– Május huszonnegyedikén – vágta rá Blanche két lánya fél másodperccel gyorsabban, mint ő maga.

– Hoppá – mondta Elke. – C-c-c. Szóval jött gyerek egész hat nappal előtte esküvőnek, mi?

Dőltek a nevetéstől, Vanessa is, de Kissy látta, hogy a szívfénye most is fölparázslik.

– Rendeznünk kell valamit – jelentette ki Françoise.
– Nem szoktunk nagy fölhajtást csinálni – felelte Blanche. – Persze… a huszonötödik azért mégiscsak különleges.
– Egérbuli – jelentette ki Elke. – Lesz az milyen nap… Donnerstag?! Miért nem esküsztétek hétvégekor magatokat?
– Jaj, drágám. Vasárnap esküdtünk.
– Van ide írva pedig egész más. De nem gond, alles in Ordnung, Belmondo is megmondta. Vanessa születi magát Freitag, tehát előttenapkor összegyűl minden kisegér, beborít Vanessát virágokval füliiig, aztán nagy monstre egérbuli egész héten, végén ünnepészet házassági évfordulóról. Remek ötlet, rohanok megbeszél anyuékat!
Fölpattant, kivágtatott, a Jerry tagjai Franciaország-szerte hallották a sikoltást, ahogy fékez a folyosón. Éppen olyan gyorsan jött vissza; Kissy gyanította, hogy a cipője talpa még füstölög.
– De hisz ők még itthon se nem is nincsenek. Majd később. De még ma, kell villámjerrygyorsan megszervez mindent, már csak négy hónap!

Kissy még egyszer körülnézett, ellenőrizte, hogy a madame Faubourg-nak szóló feljegyzések a szokásos helyen vannak, aztán bezárta a házat, élesítette a riasztót és átiramodott a kerten. Egyedül voltak Martinnel, aki a kapuban várta, a háziállatok már Yves bácsiéknál vannak, egész hétvégén ott lesznek. Suzy őket is imádja, és így együtt lehet a fiával, Macskának meg mindegy, úgyis egyformán sértődött mindenütt.
A sofőr türelmesen várt rájuk a volán mögött, keresztrejtvényt fejtett. A csomagokat már berakták.
A két egér beült hátulra. A sofőr hátranézett. Civilben volt, s az autón se volt jelzés, de azért ez egy rendőrségi kocsi, a sofőr pedig nyomozó.
– Mehetünk?
– Mehetünk – felelték; s ezzel megkezdődött az utazás, aminek a végén egy hatalmas sajtos pizza ígérete várja őket.
De egyelőre csak annyira jutottak, hogy álltak egy végeláthatatlan kocsisor legvégén és vártak. A sofőrök egymásnak adták tovább az infót: két kamion keresztbe fordult előttük, már mentik őket. A három sávból kettő tele volt. A belső sáv üres, és az

is maradt, a hátuk mögött a közlekedésiek lezárták ezt a szakaszt.

– Nincs valami rendőrtrükkje ilyen esetekre? – kérdezte Kissy, amikor már tíz perce álltak mozdulatlanul.

– Hát nem nagyon. Kirakhatom a szirénát és elroboghatok a többiek mellett, aztán állhatunk a mentési terület előtt ugyanúgy. De ahhoz, hogy magukat elfuvarozzam, aligha kapnék engedélyt szirénázásra.

Kissy sóhajtott és irigykedve nézte az ellenkező irányba vígan szaladó kocsikat. Aztán összemosódott előtte a kép, a kocsik homályosak, hullámosak lettek. Martinre nézett, de a fiú bal füle nem változott semmit. Ő a másik oldalon nézett ki éppen.

– No tessék, még esik is – mondta a sofőr. – Remélem, nem babonásak.

– Csak ha fekete macskát látunk – felelte Martin –, vagy bármilyen egyéb színűt.

– Ja igen, mert maguk egerek. Hát sajtot nem hoztam magammal.

– Mi hoztunk… azazhogy persze hátul van mindenünk a csomagtartóban.

A mikrobusszal kellett volna jönni, gondolta Kissy. Akkor a csomagok most itt lennének az utastérben. És akkor azt Angélique vagy Pi vezette volna, vagyis előbb még meg kellett volna várni, hogy leszálljon a gépük, aztán még kijöttek volna értük Vaucressonba, aztán még elmentek volna mindenfelé a többiekért, és ha rátették volna a kereküket erre a sztrádaszakaszra, az csak több óra múlva következett volna be, amikor már rég elvontatták a szerencsétlenül járt kamionokat, és az eső is elállt! Ehelyett itt ülnek egy jelöletlen rendőrkocsiban egy jelöletlen rendőrrel, és ömlik az eső.

Másfél óra múlva szabadultak ki a dugóból. Addigra már mindkettejüknek eléggé le volt konyulva a füle.

Délig még senki nem sejtette, hogy ma indulniuk kell. De akkor jött egy üzenet Krapulaxtól, azt írta, el kell utaznia a jövő héten, hosszabb időre, és ha a hétvégén nem tudják megcsinálni a bulit, akkor hónapokig nem lesz mód rá. Márpedig ő gye-

reket akar, úgyhogy útközben majd megáll valahol, ahol nem ismerik föl, és elkap egyet.

Tizenegy ötven volt, amikor ezt Nimby elolvasta. Azonnal riasztotta a Centaurit, azaz Castellit és az egereket. A döntés percek alatt megszületett, egyelőre a felügyelő nélkül: meg kell csinálni a balhét, most a hétvégén, nem szabad várni semmire. Vanessa hazaszólt – hisz mindannyian iskolában voltak –, átszervezte a programot, mert rendesen csak később indultak volna, előbb elmennek Blanche egyik barátnőjéhez. Ez most ugrott, suli után hazamennek, becsomagolnak és irány a reptér. Elke őrült cincogásba kezdett a szüleivel, akiknek szintén volt programjuk a hétvégére, történetesen este színházba készültek az egerükkel, de az most körbe-körbe rohangászott a nappaliban és arról cincogott, hogy neki muszáj ott lenni és laposra verni Krapulaxot. Ezalatt Nimbynek időpontot kellett fixálni a shindyvel, de Castelli még mindig nem hívta vissza őket. Végül Krapulax döntötte el a dolgot. Ma este akarta.

Egy óra volt, amikor ezt megbeszélték. Még mind iskolában voltak, az egy szem Elke kivételével, akinek kimaradt egy órája és hazavágtatott, hogy beszéljen a szüleivel. Szerencsére otthon voltak. Már éppen megkapta az engedélyt és indult vissza a suliba, amikor megtudta, hogy már ma este. Az utcáról fordult vissza, Johann akkor tette le a telefont, már megrendelte a repülőjegyeket.

Egy óra öt perckor a Jerry Alapítvány vészhelyzeti készültséget rendelt el.

– Vészhelyzeti készültség, emberek – közölte Vanessa az iskola folyosójáról. – Ez nem gyakorlat! Mindenki hagyja abba, amit csinál, irány haza, csomagolni, de egész hétvégére, mert még bárhogy alakulhat! Cesarét pedig elő kell keríteni, a föld alól is!

Háromszor próbálta, de mindig foglalt volt. Akkor fölhívta Bouriant tábornokot, de nem lehetett elérni, aztán Lemire ezredest, akit szintén nem. Erre fölhívta Touzeau-t, ők is hallották.

– Lucas, szia, de jó, hogy megvagy, azonnal elő kell kerítenünk Cesarét. Castellit!

– Vanessa?

– Ja, én vagyok, igen.

– Mi történt?

– Shindyvészhelyzet, hadd ne mondjam el most az egészet, nagyon gyorsan kell cselekednünk. El tudod érni?
– Megpróbálom.
Sikerült neki, fölhívta a nizzai kapitányságot és rászólt valakire, hogy robogjon oda Castellihez, akárhol is van. Öt perc múlva a felügyelő hívta őket. Nem örült, amikor megtudta, hogy estére randijuk van, de mozgósította, akiket korábban már beszervezett. Gépre ül és jön.
Négy órakor az alapítvány és a rendőrség összegyűlt a Harminchatoson. A rendőrök ott voltak, az egerek – csak nyolcan. Elke a gépen ült az apjával, Kissyék a normandiai sztrádán egyhelyben.
– Jól van, induljunk – mondta Castelli.
– És velünk mi lesz?! – jajdult föl Kissy.
– Azt nem tudom, sajnálom, de mennünk kell, egy óra az út és még be is kell rendezkednünk. Gyertek utánunk, ha kiszabadultok.
Kissy most örült igazán, hogy rendőrségi kocsiban ül. Egy taxis hisztizni kezdett volna, hogy most még kibumlizhat Étréchybe, a rendőr meg csak sóhajtott és a saint-cloud-i hídnál lekanyarodott a partra. Valamivel hat előtt értek oda, szakadó esőben, a házból nem is láttak semmit a sötétben. Már várták őket.
– Jó estét – hajolt be egy esőkabátos férfi. – Nyissa ki a csomagtartót, kolléga, bevisszük a holmijukat. Jöjjenek.
Kezet fogtak a rendőrrel, kiugrottak és besurrantak a házba. A rendőr nem jött velük, megy vissza Párizsba.
Bent meleg volt, világosság, és bár a többiek is csak alig egy órája értek ide, máris mintha minden Vanessa keze nyomát viselte volna.

Tágas ház volt, négy hálószoba, négy fürdőszoba, de nem sok keleties volt a berendezésében. Szép szőnyegek voltak mindenfelé, olyan szépek, hogy Castelli gondolkodóba esett, nem kellene-e föltekerni és biztonságba helyezni őket, mert értékesek is lehetnek. Végül a legegyszerűbb megoldást választotta, fölhívta a tulajdonost és megkérdezte. Djaballah úr elárulta, hogy a szőnyegek valóban nem tucatáruk, de olyan értéket azért mégse képviselnek. Ha le kell puffantani egypár banditát, ak-

kor le kell, ez van, majd kitisztítják. Djaballah úr persze nem tudta, hogy csak egyetlen shindyt várnak. A bútorok és a függönyök is nagyon szépek, ízlésesek voltak, de az sem olyan érték, ami miatt aggódni kellene.

Valójában nem változtattak semmin, mégis olyan vanessás lett már minden, mire Kissyék megérkeztek. Illetve egy helyen változtattak, az egyik szobából főhadiszállást csináltak, de az is Castelli műve volt. Rendesen dolgozószoba volt, ágy nem volt benne, csak egy íróasztal, egy ülőgarnitúra és rengeteg könyv. A bútorokat szépen fölemelték és valamivel arrébb tették le, egészen összetolva, így lett hely egy sor összehajtható tábori széknek. Vanessa ezalatt a közelben se volt, de máris az ő szelleme beszélt Castelliből, aki úgy adott parancsot a bútorok fölemelésére, hogy közölte: letépi a fülüket, ha csúsztatni merik a bútort a szép szőnyegen.

– Bűnbarlangunk még nincsen – számolt be róla Françoise, miután összepuszilkodtak –, ez a mikrofülű nem akar csinálni.

– Milyen fülű vagyok? – lepődött meg Castelli.

– Mikrofülű! Egyáltalán nincsen említésre méltó füled, főleg mert nem akarsz bűnbarlangot.

– Már elmondtam, hogy erre nincsen semmi szükség.

– Nem érted a lényeget. Azért jöttünk, hogy a fizetett hancúrozás ürügyén a két shindy úgy megerőszakoljon mindkettőnket, ahogy tizenkét centis testmagasságon alul még senkit a történelemben. Egyrészt ehhez kell a bűnbarlang. Másrészt ez itt, mint tudod, nem Djaballah úr háza, aki nem is létezik, ez a shindynk saját háza. Teljesen kizárt, hogy disznóólat akarjon belőle csinálni, ráadásul akkor minden tele lesz vérmintákkal, amikor elvágott torokkal fetrengünk a földön. A bűnbarlangban mindent le kell takarni nejlonokkal, méghozzá duplán, mert lyukat téphetek rajta, amíg végvonaglok. Alig két óra és itt az emberünk! *Muszáj* nagyon gyorsan megcsinálni azt a bűnbarlangot!

Castelli kávét kortyolgatott és jókat mulatott a szenvedélyes előadáson. Kissy próbált ugyan segíteni neki, egy jól célzott szemvillanással feltárni előtte a zsebegér pszichiátriai kórképét, de a felügyelő nem szorult rá.

– Arra az esetre, ha bármikor a jövőben elkapnátok egy magányos pedofilt, amikor nincs jelen rendőr, elmondom, hogy a

világ összes nejlonja se segít. Ha valakinek egy szobában elvágod a torkát, egymilliárd DNS-molekulát szabadítasz ki, amik közül néhány millió mindenképpen ott marad. Kicsúsznak a nejlon széle mellett, amikor föltekered, rátapadnak a ruhádra és onnan a kocsira vagy bárhová. Elég egyet megtalálnunk, és a dutyiban kötsz ki.

Françoise megrázta a fejét, barna lófarka röpködött utána.

– A Jerry nem nyiszál torkokat. Ha kell, bármekkora sebet örömmel ejtünk a shindyn – persze ha választani lehet, akkor minél nagyobbat –, de nejlonra nincsen szükségünk, mert utána átadjuk az illetőt a rendőrségnek és büszkén mutatjuk meg a sebeit. Hűha, bizonyítékzacskót hoztál?!

Castelli összeráncolta a szemöldökét.

– Mi a csodának?

– Hát miben vigyük be a shindy lenyisszantott testrészeit?

Kissy arra gondolt: és Elke még meg sem érkezett.

Elke hétkor ért oda az apjával, bérelt kocsin, amit betettek a garázsba; egy van már ott, de Castelli szerint a shindy úgyse fog benézni oda. Johann azt mondta, ha már így alakult, akkor nem fognak vadászat után rögtön hazarepülni, az azért mégiscsak túlzás lenne, egyetlen pasi kedvéért idejönni; nem, hanem akkor ő a hétvégén meglátogatja néhány ismerősét Párizsban és lefolytat egy-két üzleti megbeszélést. Elke addig visszanövesztheti velük a füleit, amik annyi sokat zsugorodtak a távollét alatt.

– Nem, Johann – felelte Vanessa –, nem Krapulax kedvéért jöttünk ide, hanem tucatnyi vagy ki tudja, hány gyerek kedvéért, akikkel a közeljövőben találkozhat.

– Ebben igazad van – felelt a férfi –, de az időnket csak ő foglalja majd le, és ha őt elkaptuk, akkor nincs több teendőnk.

– De van.

– No mi?

– Krapulax után desszertként egy óriási sajtos pizzát ígértem a csapatnak.

– Mikor?

– Mielőtt elindultunk.

– Nem, úgy értem, mikor lesz a pizza?

– Terveim szerint betesszük Krapulaxot a sok kicsi bizonyítékzacskóba, összecsomagolunk, hazamegyünk és máris.
– Jól hangzik, főleg ha te készíted.
Kissy jól látta, hogy a mikró fölragyog.
– Én, hogyne. Nimby már megvett mindent, az éléskamra tele van. Csak annyi a dolgunk, hogy két osztagot alakítunk, az egyik besurran, amíg a másik eltereli a cica…
– Itt Ménard, jelentkezem – szólalt meg a rádió. Vanessa elharapta a mondatot. Feszülten nézték az asztalon álló készüléket. Ménard az őr volt a padláson.
– Hallgatom – felelte Castelli.
– Felügyelő úr, valami nincs rendjén a szemközti házban. A pasas… elég durván veszekszenek, már többször megütötte a nőt.
– Nem a mi dolgunk, Ménard.
– Szerintem rosszabbra fog fordulni, uram.
– Maradj csak, megnézem – mondta Vanessa, s már ki is surrant a szobából. Persze villámgyorsan mozog, másodperceken belül már beszélt is a telefonban.
– Hé, Jacques, azt nem mondtad, hogy többen is vannak. – Jellemző, gondolta Kissy, most látják ezeket a rendőröket életükben először, de Vanessa már a keresztnevüket is tudja. – Az ott egy gyerek?
– Nem tudom, csak a cipőjét látom.
– Igen, de az egy gyerekcipő. Egy karika brie-t rá, hogy a pasas öt percen belül letépi a ruhát a nőről és megerőszakolja, agyonveri vagy mindkettőt. És van rá egy reblochonom, hogy utána a gyerek következik, kivéve persze, ha az anyjával szimultán.
– Mindig sajtokban szoktatok fogadni? – érdeklődött Castelli.
– Csak ha nagy tétre megy. Gyerünk!
Kissy és Niala esze nélkül ugrott föl és rohant az előszobába, így is alig előzték meg a mikrót, aki szélsebesen robogott le a lépcsőn és száguldott az ajtó felé, de elébe álltak.
– Kabát, sapka! – csattant föl Kissy. Tudta, hogy egy pillanaton belül elszáll egy Asterix-pofontól, pedig az Nimby fedőneve, nem Vanessáé, de nem bánta, a kislány nem mehet ki a szakadó esőbe egy szál blúzban. A mikró szeme szikrát szórt, de lekapta a kabátját a fogasról, s mire Kissy is belebújt a sajátjá-

ba, ő már kint rohant. Ők ketten utána, bár igazából nem kabát kellett volna, hanem szemüveg, uszony és palack.

A kerítés kétrészes volt, egy alacsony fal volt az alja, amire könnyedén fölléptek, s már át is ugrották a felső részt. Vanessa nekivágódott az ajtónak és hármat berrentett a csengőn, aztán megverte az ajtót. Kissy megállt mellette, rápillantott az ajtóra és látta, hogy a kislány miért nem próbálta betörni. Ezt legfeljebb tankkal.

Itt legalább védve voltak az esőtől, az ajtó fölött volt egy kis tető.

– Úgyse hallja, részeg – mondta Vanessa saját magának. – Egy egér menjen föl, tudni akarom, mi zajlik odabent!

– Vettem – felelte Nimby, s neki is csak pillanatok kellettek, amíg megint megszólalt. Kissy közben visszapillantott Djaballah doktor házára. Teljes sötétség volt mindenütt, mindent gondosan befüggönyöztek, nem lehet bekukucskálni és megnézni, hogy a shindy miket művel a két szerencsétlen, kiszolgáltatott kislánnyal. – Tényleg dulakodnak, de gyereket nem látok.

Vagy hogy miket művel a két kislány a szakasznyi szerencsétlen, kiszolgáltatott rendőrrel.

– Van egy asztal fölborítva, amögé bújt be. A cipője kilátszik.

– Aha, megvan. Most is ott van. Bumm! A pasas falhoz vágta a nőt, csupa vér az arca!

– Átmegyünk – mondta Castelli. – Maguk négyen velem jönnek. Maga hívja a mentőket!

Niala közben kilépett a tető alól és fölnézett.

– A földszinti ablakok is jól meg vannak erősítve. Ide nem elég egypár egértrükk.

Kissy is fölnézett. A ház előtt mindent megvilágított az emeleti ablak, ami mögött a verekedés zajlott, de innen lentről persze nem látott be.

Ekkor valaki félretolta, s Castelli máris döngetni kezdte az ajtót és nyomkodni a csengőt.

– Rendőrség! Azonnal nyissák ki!

– Ez nem fog menni – jegyezte meg Niala.

Castelli tovább döngette az ajtót. Hirtelen fölcsattant Nimby hangja:

– India Kilo Echo Delta!

Kissy megiramodott jobbra, s abban a pillanatban csattant valami az emeleti ablakon. Megint. A harmadik csattanásra az ablakon sugárirányú törések jelentek meg, a negyediknél egy nagy darab kiesett az ablakból, be a szobába. Az eső dörején át meghallották a benti ordítozást, aztán egy másféle üvöltést.

– Ez kész. Egy darabig nem nyúl a késéhez. Mert Nimby papa is tud ám lőni.

Amikor visszakeveredtek Djaballah úr konyhájába – itt volt kövezett padló, itt vetkőztek le, csavarni lehetett belőlük a vizet –, Castelli azt mondta, szerencsére a ballisztikai vizsgálatnál egyértelmű lesz, hogy nem rendőrségi fegyverből lőttek, mert az emberölési kísérlet lett volna. Csúzliból azért mégse. Persze jogos védelem, de vizsgálat nélkül akkor se úszták volna meg. Ménard már videózott Nimby telefonjával, a felvételen látható, hogy a pasas kétszer falhoz csapja a nő fejét, aztán kést ránt. Nimby ekkor lőtte le. A vállába kapta, a földön fetrengve ordított, amikor a langaléta Fourrier rendőr fölemelte Vanessát, a vállára állította, a kislány pedig egy letört ággal kiverte a helyéből az ablak egyik nagy darabját, hogy be tudjon mászni. Csak egy pillantást vetett a szobában levőkre, lerohant a földszintre és kinyitotta az ajtót.

Mire a mentők megjöttek, a rendőrök már csináltak egy halom fényképet, Niala pedig ellenőrizte a nő életfunkcióit. Majd lesz egy koponyacétéje, az orvos szerint, aztán majd meglátják. A pasast rendőrkocsival vitték kórházba, a vállát majd megröntgenezik, de nagy baja nem lehet, csak a bőrét sértette föl a golyó. Valamint nagyon-nagyon részeg.

Kissy a gyerekkel akart foglalkozni, de Vanessa már a lépcsőn fölfelé futva közölte, hogy a gyerek nem érdekes, nincsen lába. És tényleg nem volt neki, egyáltalán teste sem. Csak egy gazdátlan gyerekcipő hevert a feldöntött asztal mögött. Castelli elküldött két rendőrt, hogy keressék meg a gyereket. A mentőorvos már magához térítette a nőt, amikor az egyik rendőr visszajött azzal, hogy nincs meg a gyerek, átkutattak mindent, a gyerekszoba üres.

– A kód neve Merkúr – szólalt meg Niala, és letérdelt a nő mellé. – Asszonyom, tud már beszélni?

– Nem – felelte az orvos. – Ne próbáljon beszélni, lehet, hogy eltörött az állkapcsa. Majd a röntgen után.

– Rendben. Madame, kérem, ne beszéljen, csak jelezzen. Ha érti, amit mondok, bólintson.

A nő bólintott.

– Jól van. Ugye van egy gyereke?

Bólintás.

– Itt volt a házban, amikor ez az egész elkezdődött?

A nő lassan megcsóválta a fejét.

– Tudja, hogy hol van?

Bólintás.

– Veszélyben van?

Fejcsóválás.

– Netán a nagyszüleinél van?

Bólintás.

– Rendben – egyenesedett föl Niala. – Köszönöm, madame.

– Hozzatok valami vízálló ponyvát – mondta közben a húga egy rendőrnek. – Abroszt a konyhából vagy bármit, amit ráteríthetünk, amíg kiviszik.

– És egy kabátot a pasasnak – fordult Kissy egy másik rendőrhöz. – Meg ne fázzon szegény.

Minden oka megvolt, hogy ezt mondja, a pasason csak mackónadrág és atlétatrikó volt, s a törött ablakon sarkvidéki hideg áradt be. A nőre már terítettek egy vastag plédet.

Egy rendőr ott maradt a házban, miután eljöttek. Le kellene pecsételni a házat, lezárni sárga helyszínelő szalaggal, de ha Krapulax ideér és véletlenül arra néz, azonnal eltűnik. Majd ha megfogták. Még van esélyük. Háromnegyed nyolc volt, amikor a mentő elment a nővel, a rendőrkocsi meg a pasassal, ők pedig visszarohantak a Centauri bázisára, azaz Djaballah úrhoz. Ahogy kimásztak a vizes holmikból, Chantal és Jennifer beterelte őket a dolgozószobába, ami csodálatosan meleg és száraz hely volt, és forró tea gőzölgött az asztalon.

– Elképesztőek vagytok – mondta az egyik rendőr, amikor már a teájukat kortyolgatták. Chantalék az ügyvéd teafőzőjét használták, az ő poharaival, mert minden más módon csak fölöslegesen késlekedtek volna. Chantal azt mondta, tea ellen Djaballah úrnak nemigen lehet kifogása, Jennifer pedig azt, hogy az

sem érdekli, ha a bagdadi kalifa átkozza el érte, ezt a teát márpedig meg fogja főzni. – Tényleg elképesztőek. Az egyik szétlövi az ablakot, lepuffantja a pasast… a másik bemászik a szilánkok között…

– Te is ugyanezt tetted volna – felelte Vanessa nyugodtan. Másik blúz volt rajta, a kabátjába befolyt az eső, ahogy az ablakban ágaskodott.

– De mi rendőrök vagyunk, ez a munkánk.

– C-c-c – mondta Elke. – Nem azért, hogy okozzam sértődéset, de nem rohantátok magatokat segíteni, amíg mi nem.

– Az én hibám – bólintott Castelli. – Nem jól ítéltem meg a kis családi veszekedés súlyosságát. Benne lesz a jelentésemben.

– Elég gyorsan eszkalálódott a helyzet – mondta Nimby. – Nem tudhattad. És nem láttál ki az ablakon. Gyerekek, mindjárt nyolc óra, nem kellene munkához látni?

– Mire gondolsz? – kérdezte Castelli, Kissy pedig látta, hogy Vanessa keze lassan a derekára csúszik.

– Szerintem ideje megágyazni, levetkőztetni a zsebeket, effélék. Krapulax bármikor beállíthat, és még egyáltalán nincsenek megerőszakolva. A shindy előtt nem hivatkozhatunk arra, hogy nem értünk rá, mert a szomszédba mentünk rendfenntartani.

A kislányok fölpattantak és lelkes kurjongatással átrohantak a szomszéd szobába. Mintha ugyanabban a másodpercben már jöttek is volna vissza, meztelenül, azaz testszínű kezeslábasban, ugyanolyan színű, kemény cipőcskében. Kézben hozták a szúrós nadrágokat, karjukra vetve a köntösüket. A rendőrök nagyot néztek.

– Jó, mi? – vigyorgott Elke. – Csupasz gyerek a köpeny alatt. Shindynek akkor muszáj megfog, tapogózik, és tüskös nadrágka *nagyon* fáj.

– Rajzszögek? – mustrálta Castelli. – Hogy jutott eszetekbe?

– Nem tehettük ki őket a veszélynek, hogy kárt tesznek bennük – felelte Niala –, és a shindy is nehezebben védekezik, ha a kezét már összeszurkálta.

– Mondom én, hogy elképesztőek – mondta az iménti rendőr.

– És még hogy tudnak verekedni is – tette hozzá egy másik. – Az egyik barátom látta őket a déli parton.

– Ez baj – mondta Françoise. – Általában arra törekszünk, hogy ne lássanak minket, és főleg ne tudják meg, merre van az egérlyuk.

Nyolc előtt két perccel a zsebek vad párharcba kezdtek. Françoise nyert kővel olló ellen, ő nyithat majd ajtót. De a tüskös nadrágot mindketten fölvették. Magukon is tartották fél kilencig. Akkor vették csak le.

– Hogy tud ennyit késni?! – csattant föl Françoise. – Nekünk már félholtan kellene hevernünk és kegyelemért könyörögnünk!

– Kegyelemt egy kisegér nem könyörgi soha – sziszegte Elke elszántan.

– Az most mindegy. Cesare! Hol vagy?!

A felügyelő a másik szobában telefonált éppen. – Mi a baj?

– Ha kilencig nem jön meg a shindynk, nem várunk tovább – jelentette ki a zseb ellentmondást nem tűrően. – Be kell vinned minket a szomszédhoz a kórházba.

Castelli elmosolyodott.

– Kíváncsi lennék, a szüleid hogy bírnak veled.

– Sehogy – a kislány büszkén fölszegte gombszerű orrocskáját. – Egérdolgokban meg se próbálnak hatni rám, tudják, hogy hiába.

Kilenckor azonban nem a szomszédhoz indultak, hanem a konyhába. Kicsomagolták az elemózsiát és a Djaballah úréval semmiképp sem keverhető étkészletet, és lógó fülekkel elkészítették, aztán megették a vacsorájukat. Tudták, hogy ha a shindy egy órát késett azok után, hogy már az este nyolcba is csak nehezen akart belemenni, túl későnek tartotta, akkor valami tökéletesen félresiklott. Talán inába szállt a bátorsága. Talán soha nem is akart eljönni, csak játszadozott velük.

Nimbynek jutott eszébe vacsora közben, amiről csak hetekkel később vált bizonyossá, hogy az az igazság.

– Lehet, hogy eljött – mondta, és beleharapott a szendvicsébe. Megrágta, lenyelte. – Sietett, hogy minél előbb rávethesse magát a zsebekre. De ömlik az eső és talaj menti fagyok is lehetnek. Nem az útviszonyoknak megfelelően vezetett, és most már egyáltalán nem fázik, elfoglalta a helyét odalent az egyik szurkos üstben.

Nem, a shindy nem halt meg, de tényleg kicsúszott az útról Chartres és Étréchy között, és amikor Nimby ezeket mondta, alighanem a műtőben volt. Másnap, amikor a nyomozók megtalálták, kómában feküdt az intenzíven. Ő volt az egyetlen, akit a közelben aznap este autóbaleset ért, ezért a rendőrök levették a DNS-mintáját, amit néhány hét múlva pozitív eredménnyel kaptak vissza. Mert a chartres-i szatírnak igenis megvolt a DNS-mintája. Amikor az eredmény meglett, kértek róla fotót a feleségétől, és megmutatták a kislánynak, akit annak idején molesztált. Tíz közül választotta ki, gondolkodás nélkül.

De Krapulax kómában volt még mindig, és az orvosa szerint kétséges volt, hogy valaha magához tér-e.

Amikor megtudták, hogy a shindyjük már este hétkor összetörte magát, egy egérként jelentették ki: ha akkor este tudták volna, akkor is ott maradnak éjszakára, sőt akkor aztán végképp ott maradnak. Mert ami odakint tombolt aznap éjjel, abba őrültség lett volna kimenni, akkor is, ha nyilvánvaló, hogy ilyenkor egyetlen cica sem leskel a fáról.

Az éjszakát a nappaliban töltötték, senkinek nem volt kedve elvonulni külön szobákba és hallgatni a vihar őrjöngését. Lerakták a matracaikat, ledőltek és várták a reggelt. Néha szundítottak egy kicsit, máskor beszélgettek. Többször is fölkeltek, éjjel kettőkor szendvicseket ettek, aztán hatkor megint. Akkor kezdett alábbhagyni a vihar.

Reggel nyolckor Castelli parancsot adott valakinek, hogy nézzenek utána az autóbaleseteknek. Tízkor érkezett a jelentés a kómás férfiról, ők pedig összecsomagoltak és elindultak hazafelé. Bár még nem tudhatták biztosan, hogy az ott Krapulax – de sejtették.

– Ez van, egérkék – mondta Niala. – Azt a nőt kiszabadítottuk, mielőtt a pasas agyonverte volna, ezért megérte.

Majdnem dél volt, mire hazaértek Franconville-be egy rendőrségi mikrobusszal. Az úton is bóbiskoltak valamicskét, aránylag frissek voltak.

– Azonnal megtámadjuk a konyhát – rendelkezett Vanessa. – Mindenki figyelje a többieket. Ha valakinek zsugorodni kezd a füle, gyorsan sajtot kell etetni vele.

– Bolond – mondta Angélique. – Hiszen reggelire is ettünk sajtot.

– Igen? – pillantott rá a mikró olyan kétkedve, mintha nem ő készítette volna. – Én már nem is emlékszem.

De ebben a pillanatban Nimby kinyitotta a kaput, és a konyha elleni inváziójuknak útját állta a két kutya, akiknek okvetlenül és haladéktalanul az összes egeret agyba-főbe kellett ölelgetniük és nyalogatniuk, Johannt is persze, és ha a rendőr közben el nem hajt, ő se maradt volna ki. Meglepetésükre ezúttal még Macska is kijött elébük, bár az ő részéről az örömkitörés elmaradt. Megszemlélte az érkezőket, ide-oda forgatva nagy füleit, és amikor fölkapták a csomagokat és befelé indultak, Vanessa mellé szegődött.

– Aha – mondta a kislány. – Értem. Szóval akarsz tőlem valamit. Ettől ez a nagy szeretet.

A konyhában érintetlenül találták a macskakajás tányért, de a magyarázat is megvolt rá: csukva volt az ajtó. Amikor kinyitották, Macska besietett, megszaglászta a tányért és hozzálátott.

– Anya véletlenül becsukhatta – állapította meg Nimby.

– Dehogy csuktam be – felelte Julie néni a telefonban. – Én is tudom, hogy Macska nem tudja kinyitni. Akkor valaki járt a házban.

– Nem járt – mondta Nimby. – A riasztó élesítve volt, amikor megjöttünk, és nem jelzett.

– Akkor nem tudom.

– De én igen – szólalt meg Martin. – Nézzétek csak.

Nézték. Martin behajtotta a konyhaajtót tízcentis résre és elengedte. Az ajtó lassan elkezdett becsukódni, s vagy fél perc után bekattant a zárja.

– Világos – állapította meg Nimby. – Az ajtó megvetemedett, becsukódik magától, és túl könnyen zár. A kutyák nem éhesek, mert ők megették a kajájukat, amikor kitálaltad, anya, de Macska persze nem óhajtott közösködni velük, valahol kint sziesztázott, csak akkor jött be, amikor már elmentél. És csukva találta az ajtót. Föl kell szerelnünk egy rejtett kamerát, legközelebb látni akarom a csalódott képét!

– Utálatos vagy – nevetett Françoise. – Szegény Macska mostanáig éhezett.

– Foghatott volna kint madarat. Te mit tennél, egérke, ha véletlenül kizárnának a konyhából?

– Úgy érted, hogy kimennék a kertbe sajtra vadászni?

– Lám csak, tudod te – bólintott a fiú olyan természetességgel, hogy a zsebek egymásra néztek, kirohantak a kertbe, és csak tíz perc múlva jöttek vissza azzal, hogy átkutattak mindent, de vadon élő sajtot nem találtak.

– Mert már mindet összefogdostuk és ott vannak bent – mutatott Vanessa a sütőre, ahol már készültek a négysajtos pizzák. Mascarpone, mozzarella, parmezán és gruyère volt rajtuk, bazsalikommal, oreganóval, kakukkfűvel, borssal ízesítve. Négy darab, szép nagy példányok. Saláta is volt, és narancslé csipkebogyóteával és mézzel ízesítve. Fölfaltak mindent, mint a kiéhezett, vad egerek, aztán Johann elment az üzleti ügyeit intézni, ők pedig szétgurultak, mint egy szakadt gyöngysor, és átaludták majdnem az egész hétvégét, legalábbis Vanessa ezt állította, amikor két órával később a teraszra kergette őket. De annyi képzelt shindyt vertek ott meg, hogy az már majdnem fölért az igazi Krapulaxszal.

A konyhaajtót nem tudták megcsinálni, Pi és Nimby levette, körbenézte, próbálkoztak a zsanérokkal, de nem láttak módot a megjavítására. Úgyhogy visszatették és egy fakockát tettek a küszöbhöz, hogy megakassza. Hétfőn majd valaki utánanéz új ajtónak.

A fakocka a padlásról került elő, ahol Nimby az utóbbi hetekben kis asztalosműhelyt rendezett be, egyetlen céllal: oszlopokat és pöcköket tervezni.

– Igazából nem ez a fontos – magyarázta, amíg ők körbesurrantak mindenütt és megszaglásztak mindent, mint a kiskutyák –, hanem az osztó, de azt még alaposabban ki kell dolgozni.

– Az mit csinál? – kérdezte Johann, aki nemrég jött meg a városból és most velük tartott.

– Nos, az osztó valami ilyesmi – emelt föl Nimby egy falapot, amin bonyolult, labirintusszerű, színpompás rajz volt. – Ez fönt van az oszlopok tetejénél. Lentről a liftek folyamatosan szállítják a golyókat, amik ezeken a piros körökön lépnek az osztóra. A kék satírozás korlátokat jelent, amik a golyókat szétosztják az oszlopokhoz, amiket a zöld körök jeleznek. A trükk

nem a szétosztás, hanem az időzítés. A sárga útvonalon haladó golyók egyetlen hangjegyet sem szólaltatnak meg. Arra szolgálnak, hogy a barnával jelölt pontokon megakasszák a hangjegyekhez vezető piros út forgalmát. Ezek tengelyen forgó kis faelemek. – Kikeresett az asztalon egy kis fakorongot, fölmutatta. – Ilyesfélék. A golyók ezekkel a kiálló lapocskákkal fordítják el őket, de csak a sárga úton. A piros úton a golyók más szögben érkeznek és nem tudják elfordítani a lapokat, hanem azok megállítják őket. Amikor a sárga úton a megfelelő számú golyó elhaladt, az akadály elhárul és a piros úton adott számú golyó el tud haladni. Vagyis a mozgás szakaszos lesz, ahogy a lejátszás üteme kívánja.

– Döbbenet – cincogta Kissy.

– Aha, agyaltunk rajta egy ideig – nevetett Vanessa. – De ez a lap igazából csak vázlat. A végleges osztó sokkal nagyobb lesz, és valószínűleg több részből áll majd.

Johann az asztalon fekvő elemeket, fadarabkákat tanulmányozta.

– No és a kopogást hogyan küszöbölitek ki, amikor a golyók hozzáütődnek a mindenféle korlátokhoz és forgórészekhez?

– Sehogy. A gépnek lesz egy halk alapzaja, ami kíséretként is felfogható. Aki stúdióminőségű hangzást akar, játssza le a dalt a telefonján.

– Világos. És mikor lesz kész?

– Hát még némi időbe beletelik – bólintott Nimby. – Michelnek is idő kell a megfelelő hangzású és golyóterelési együtthatójú lemezekhez, nekünk a tervezéshez, aztán összerakni.

– Ez pedig a gyűjtő – emelt föl Vanessa egy széles, lapos kartondobozt. – Az igazi persze fából lesz. Ebben gyűlnek össze a gép alján leguruló golyók. Az alja ferde, ezért mindig a liftek emelőkanalaihoz gurulnak, aztán azok fölviszik őket megint. Ilyenekből állnak a liftek. – Letette a dobozt és fölmutatott egy drótból hajlított valamit. Volt egy hurkos része, abba beletett egy golyót. – Ez emeli föl, ez a vége pedig csatlakozik a többi kanálhoz és láncot képez.

– Nagyon ügyes – nézegette Johann. – Hol fogjátok fölállítani?

– A panzió melléképületében.

– Schau mal, Papa – mondta Elke, és nekifogott elmagyarázni, hogy ilyen sincsen Németországban, megint eggyel több ok, hogy ideköltözzenek. Kissy olyan pontosan tudta, mintha értette volna.

– Valamit nem értek – mustrálta Martin az emelőt. – Oké, ez fölemeli a golyókat, de ha azok benne vannak a dobozban, hol nyúl alájuk?

– Jó kérdés, egérke – bólintott Nimby. – Több megoldáson gondolkodunk. Az egyik az, hogy lyuk van a doboz alján, ezen át jön föl a lánc. A golyók itt nem eshetnek ki, hiszen a lánc ott van a lyukban. Viszont ha a golyók átgurulhatnak a lyuk másik oldalára, akkor azokat a lánc nem fogja fölemelni. Egy másik megoldás az, hogy az oldalfalon nyitunk lyukat, és itt kivezetünk egy kis sínt, amin a golyók kisétálnak a szabadba, mint egy uszodai ugródeszkán – de mielőtt a mélybe vetnék magukat, ott van a lift és fölviszi őket.

Még megnézték a golyókat is, mert már azok is megvoltak, vagy egy tucatnyi zacskóval, mindegyikben másféle színűek.

– Sokkal kevesebb is elég lesz – mondta Nimby –, de egy haveromnak volt mindenféléje, ami már nem kellett neki, hát ezeket megvettem egyben. A maradékot majd belelövöldözzük shindykbe.

Françoise csettintett a nyelvével.

– Esetleg cserélgetni lehetne őket – mondta Martin. – Klassz lehet, ha mondjuk zöld golyók keringenek a gépben, és egyszer csak pirosak kezdenek szétömleni benne.

– Persze. Várjunk csak. Lehetne például több gyűjtőnk, másmás színű golyókkal, és egy kapcsolóval lehetne váltani köztük.

– Összekeverednek – felelte Vanessa.

– Össze hát, de akkor kiborítod és szétválogatod őket. Amíg még nem keveredtek össze, addig viszont megvan a színhatás.

– Akkor öt gyűjtő kell – mondta Chantal. – Külön a kék, fehér, piros, fekete és sárga golyóknak, és úgy adagoljuk őket, hogy a francia és a német nemzeti színek jöjjenek ki.

Kissynek megrebbent a füle. Már látta lelki szemeivel, amint a díszegyenruhás egérgárda sorfalat áll a gép két oldalán és tiszteleg neki.

– Hat – bólintott Vanessa. – Zöld is kell az olasz színekhez.

Sárga egyenruha, rokformintával, a rangjelzések ementáliszínű csillagok, a sapkarózsán áthúzott shindy, sajtkoszorúval.

– Meg lehet oldani – mondta Nimby. – A gyűjtők akkor nem közvetlenül érintkeznek a liftekkel, hanem sínrendszer van köztük, és az oda vezető utat gyűjtőnként lehet nyitni-csukni.

– Nizzának milyen a zászlaja? – kérdezte Françoise.

– Fehér alapon kék hullámok – felelte Vanessa –, azon zöld hegyek, rajtuk egy piros sas. Provence-nak pedig sárga-piros csíkos.

– Lehet róla szó – mondta Nimby –, de a sast nem vállalom.

– És az occitán csillagot? – vigyorgott rá az egere, Kissy pedig bólintott magában. Vanessa ezeket is tudja, választott hazájának összes jelképeit, színeit. No persze, majd pont ezeket nem. Legalábbis Alpes-Maritimes megyében biztos, hogy az összes hegyet névről ismeri már. A fákról nem is beszélve.

– Fehér golyóak kellenek – mondta ekkor Elke –, barnák meg sárgák. Fehér alapon barna Jerry sárga sajtot esz. Ez a mi zászlajunk.

Szombat délután jelentkezett Solange: jövő héten megtarthatnák a dolgot, csütörtökön vagy pénteken beférne.

– No igen – felelte Pi. – Éppen csak amikor az embergyerekek suliban vannak, akkor az egérgyerekek is.

– Ööö… erre nem gondoltunk…

– Persze hogy nem – felelte Vanessa. – Mindig az egér dolga, hogy mindenre gondoljon. Ez a munkamegosztás, amely évezredek alatt alakult ki a falusi ember és a környezete között. A ló húzta a szekeret, a baromfi tojta a tojást, a tehén tejet adott, a disznó növesztette a szalonnát, az ember készítette a sajtot, a kutya vigyázott mindenkire, és a macska pihente ki a fáradalmakat mindezek helyett. Az egér pedig időnként kijött a lyukból, begyűjtötte a többiek munkájának gyümölcsét, főleg persze a sajtot, és közben arra is ügyelt, hogy rá ne lépjenek. De szalonnát is vételezett, és időnként írt egy-egy cédulát az embernek, ha például túl sós volt a sajt vagy ha más egerektől azt hallotta, hogy most jó áron lehet eladni a paradicsomot.

Kissy látta szeme előtt a régi, hagyományos majorságot, ahol a parasztok dolgoznak, az egér pedig dirigál, és nagyon tetszett neki.

– Te szemtelenkedsz velem – nevetett a telefon. – Szóval mi legyen?

– Szerintem tegyük péntekre. Aznap mi úgyis eljönnénk suli után, hát akkor kivételesen már suli előtt gépre ülünk és kihagyjuk a tanítást. Sajnos a kémiát muszáj lesz bepótolnom, abból gyenge vagyok. De lesz földrajz is, az erős oldala mindannyiunknak, hisz mindenfelé rohangászunk a cica elől.

A telefon sóhajtott.

– És engedik, hogy kihagyjátok?

– Ki állíthatna meg minket, ha még a cicának sem sikerült?

Solange megköszönte, beszélni fog az illetékesekkel.

Kissy rosszalló sóhajjal nézett föl a vigasztalan égboltra, és jobban a fejébe húzta egérfüles sapkáját, amíg átvágott a kerten. Fázott a füle. Ennek anatómiai oka van, Nimby egyszer elmagyarázta nekik. A sarkvidéki állatoknak mind kicsi fülük van, jegesmedve, sarki róka, sarki nyúl… a nyúlnak nem éppen kicsike, de a többi nyúlénál mégis kisebb. Mert ott az a fontos, hogy minél kisebb testfelületet érjen a hideg, és a fülek különösen veszélyesek ebből a szempontból, mert a bőr alatt futó erekben lehűl a vér, aztán az szétmegy az egész testben és hűti az állatot.

Ők pedig nem sarkvidéki egerek, ezért aztán a fülük kedvére lehet akkora, amekkora csak akar. Viszont ez nagyon zavaró, amikor a sarkvidék jön el hozzájuk.

Nimby mutatott nekik sivatagi rókát is. Az a forró sivatagban él, ahol a nagy fülek éppen a test túlmelegedése ellen hatásosak, no meg azokkal meghallja, ha a homokban apró, ehető állatok neszeznek. Ezért aztán a sivatagi rókának óriási nagy füle van. Hatalmas, világrekorder füle! Külön-külön mind a kettő nagyjából akkora, mint a feje. Gyönyörű állat, de csak képen szabad szemlélni, mert az étrendje… hát, jobb, ha csak fölfegyverkezve találkoznak vele. A sivatagi róka a legkisebb kutyaféle a világon, de azért egy-másfél kilót ő is megnyom, és aki nála kisebb, az nincsen tőle biztonságban.

Besurrant a garázsba, óvatosan körülnézve. Mert az igaz, hogy sivatagi róka nincsen errefelé, és ha lenne is, már megfagyott volna, viszont sarki róka éppenséggel akadhat, most éppen neki való idő van, és ami azt illeti, ő se veti meg az egeret.

Már csak irigységből sem, amiért annak nagyobb a füle, mint az övé.

De Nimbyék garázsában semmilyen róka nem volt, sőt ennél hétköznapibb és éppolyan veszélyes állat sem. Az bent aludt az egyik fotelban összegömbölyödve. Kissy bement a garázs hátsó falánál álló szekrényhez, kihúzta a fiókokat, keresgélt. Hamar megtalálta a lapos, piros dobozt, kinyitotta. Forrasztópáka, szemlátomást, mindenféle apró kellékkel. Visszacsukta, kiment, lezárta a garázst, és hirtelen, egyik pillanatról a másikra döbbent rá, mi a teendő, míg a garázsajtó csukódását várta.

– Őserdő – közölte, amikor fönt a padláson átadta a dobozt Nimbynek.

– Nem, ez forrasztópáka.

– Nem ez az. Nekünk kell az őserdő.

– Minek?

– Mert a sivatagban is meleg van, de minden tele van rókákkal.

– Az a muris kiskutya az irdalatlan szörnyelmetes nagy, gyönyörű fülkéivel – rikkantotta Elke boldogan. – Csúcs!

– Az lehet, de tudod, hogy mit művelne velünk, ha összeakadnánk.

– No hiszen, Macskát is megneveltük – vont vállat a másik zseb.

– *Egy* macskát. De róka sok van a sivatagban. Ezért kell az őserdő. Ott senki nem eszik egeret.

– Hát… erre azért ne vegyél mérget, egérke – mondta Niala olyan mindentudó arckifejezéssel, amitől Kissynek nemcsak a saját füle konyult le, de a sapkájáé is.

Mialatt Nimby gondosan összeforrasztotta a drótokat, Elke a sivatagi róka füleiről locsogott.

– Kell majd megmutatunk egész Jerry-Netzhálózaton róka gigafüleket. Elő is kell a vigyázatosság, hogy ha valaki hátha lát ilyet, akkor nem szabad közelbe engedni kicsi egérkéknek és egyéb ehetőeknek. De meg a nézegetés miatt is, mert bámulatos hatalmas füléjeiek vannak, no, nem mintha én akarok ilyeneket magamnak, mert más a fazonja is, alapítványi egérkéknek nem divat az ilyen fül, mert háromszögletű, hegyes, pont mint… szóval jobb, hogy nekünk fejünkön kerek fülek vannak.

De akkor is muszáj ekkora őrület hatalmas fülkéket folyton bámulni.

– Ott a doboz, egérke – nevetett Martin –, tedd bele és jelöld meg, hogy mindenki láthatja.

– De ha nem belenézik, nem látik. Nem tudok értesíteni összes kisfülűeket, hogy lesznek sárgák mindjárt irigység belőle, mert mutatok olyat, aki mellett érezik magukat kisfülűnek végképp.

– Hm – mondta Nimby, óvatosan beigazítva a pákát a következő forrponthoz –, azt hiszem, föltaláltad a Facebookot, egérke.

Mire a golyószállító lift prototípusa elkészült – egy öreg villanymotor, egy tápegység, néhány fogaskerék, egy fából és drótokból hevenyészett állvány és a golyóemelő lánc –, a Jerry saját Facebookjának terve is megszületett. Voltaképpen nagyon egyszerű. Ismerősök itt nincsenek, a hálózat összes felhasználója az összes többinek az ismerőse. Kívülállókat meghívni nem lehet, megmutatni se lehet nekik semmit, mert a Jerry-rendszerbe nem látnak bele. A rendszeren belül viszont vannak megosztások. Eddig is létezett a doboz, amiben el lehetett helyezni bármit, már van benne vagy száz rekesz olyan tárgykörökben, mint családi képek, Jennifer rajzai, Vanessa szintis felvételei, netről gyűjtött képek, zenék, videók, könyvek, a Jerry filmarchívuma, sőt egy olyan is, aminek *horrorképek* a neve, és ha valaki nagy bátran rákattint, akkor apró kiscicák néznek rá, hegyes, bár még elég kicsi fülekkel. Tényleg elég rémes. Némelyik rekesz több ezer mappát tartalmaz, és nagy részükhöz a kisfülűeknek is van hozzáférésük, föl is tehetnek bármit.

Most ehhez majd készül egy időfolyam, ami mutatja, hogy ki mikor mit rakott föl, illetve mit írt, és mindenhez lehet majd kommentárt fűzni, éppúgy, mint a Facebookon. Az időfolyamot lehet egészében nézni vagy megszűrve. Ha egyvalakire szűrnek, az olyan lesz, mint az illető facebookos fala. Ha többekre, az olyasmi, mint a Facebookon a csoportok. Azt is kitalálták, hogy elkészítik a teljes tagság családfáját, az egérségi köteléket is berajzolva, és a programban be lehet jelölni például a Girotti házaspárt, Jeanne-t és Luigit, elnevezni őket panziós csoportnak, s így ami a panzióval kapcsolatos, az mind megje-

lenik. Aztán rájöttek, hogy emellett még rengeteg egyéb dolog is megjelenik, ami nem kapcsolatos a panzióval, de ez sem gond, a panziót és a többi vállalkozást fölveszik külön szereplőként. Később esetleg szó lehet arról, hogy ha ezeknek az oldalán írnak valamit, az megjelenjen az illető vállalkozások facebookos vagy egyéb oldalán is, de egyelőre még nem készítenek semmit, ami a Jerry Facebookjából kifelé vezetne. Csak befelé, a netről bárhonnan lehet hozni bármit – macskás képeket csakis figyelmeztető jelzéssel –, de innen kivinni most még semmit. Majd ha a kisfülűek megszokták, hogy van egy különleges, exkluzív Facebookjuk, ami csak az övék, majd akkor. Persze nem linkeléssel, a Jerry-hálózaton tárolt anyagokra nem lehet linkelni, majd lesz egy gateway, ami úgy visz ki dolgokat a hálózatról, mintha a közzétevőjük maga töltötte volna föl – mármint ha van hozzá jogosultsága.

Ezenfelül az ő üzenőfalukon is be lehet jelölni bárkit, hogy értesítést kapjon, de csoportot is, és a mondanivalót apró egérfigurákkal lehet kidíszíteni.

A neve pedig Cheesebook lesz.

Nimbyék konyhája kisebb volt, mint Kissyéké, ezért csak két kukta szaladgált Vanessa körül: Nimby, akinek hamarosan megint búcsút kell vennie kedvesétől egy hétre, és Elke, aki még hosszabb időre utazik el. Ebben a hónapban már egyáltalán nem várható, hogy ideköltöznek. Johann mosolygott, megbirizgálta kislánya fülét és azt felelte, tényleg nem.

De ők többiek se maradtak le semmiről, a kellő számú kamera és képernyő segítségével nyomon követhették, amint séfjük utasítást ad az egerének, hogy reszeljen cheddar sajtot, ő maga pedig előveszi csomagjából az egyik varázsszerét.

– Olasz fűszerkeverék – mondta. – Oreganó, petrezselyem, bazsalikom, fokhagymapor, vöröshagymapor, rozmaring, kakukkfű, bors és paprika.

– Te jó ég – mondta Julie néni.

– Aha, megadjuk a módját. Egérke, majonéz is kell, és sokkal több kenyér, mi mind rengeteget eszünk. És hozz el minden élőlényt a kamrából, aki földben vagy fán termett és nyersen fogyasztható, saláta lesz belőlük.

A reszelt sajtot elkeverte majonézzel és az olasz fűszerkeverékkel, és rákente kenyérszeletekre.

– Így, és be velük a sütőbe húsz percre, addig jöhet a saláta, csattogjon a fületek!

Kissy füle nem csattogott, ráért rátenni a telefont.

– Én!

– Castelli. Szia. Sietek, de ezt el kell mesélnem. Kiderült, mi okozta azt a balhét, amiből kiszabadítottátok a szomszédasszonyt.

– A pia, nem?

– Részben. De az ürge azért itta le magát és verte össze a nőt, mert a haverja kicsalta a nőtől a kocsikulcsot és meglépett az autóval… meg a csomagtartóban egy halom értéktárggyal, amiket együtt raboltak a múlt héten valami nagykutya házából. A havert már körözzük. Az ürge ügyvédje be akar perelni minket a lövés miatt, mert ők persze nem tudják, hogy nem rendőr lőtt, nem is kell megtudniuk. A polgármester se tudja, kik vagytok, de üzeni, hogy imád benneteket. Ennyi. Szevasz!

A macska vad ugrással vetette rá magát az egérre, olyan gyorsan, hogy félrelökte. Az egér a macska feje mellett haladt el, aztán mögé került, mire a ragadozó megfordult, hogy ismét támadjon. Kitátotta száját és borzalmas fogaival az egér felé ugrott, de az föllibbent a magasba. A macska késedelem nélkül fölpattant, a feje búbjával meglökte az egeret, s amíg azt kutatta, hogy hol van, visszahuppant. Az egér az orra előtt táncolt megint. A macska pofon vágta egyik mancsával, az egér elrepült, aztán visszatért. A macska azonnal támadott, fáradhatatlanul…

Kissy rosszallóan figyelte őket. A macska persze nem tudja, hogy ők micsodák, még csak az kellene, és nem tudja a lány sem, a macska gazdája. De akkor is macska. Igaz, még csak kéthónapos. De macska! Ma éjjel a kis kosárkájában az ő combjaikról fog álmodni, de egészen másféléket, mint nyaranta a beaulieu-i srácok.

Ő maga nemigen vett részt a társalgásban, ami főleg macskákról folyt. Csak ácsorgott és igyekezett minden irányba figyelni egyszerre. Itt nagy a forgalom, bármikor észrevétlenül melléjük settenkedhet egy shindy. Vagy valaki a rokonságból,

idősebb, szakavatottabb, aki megérzi az egérszagot és pont van nála só meg mustár.

– Ő a legelevenebb – mesélte éppen a lány. – A testvérei is elég játékosak, de ő az, akit utolsónak lehet lefektetni.

Kár a gőzért, gondolta Kissy. Egy év múlva ez is egy lusta, nagy macska lesz, aki csak ül az ablakban és nem megy ki, mert odakint nincs legalább negyven fok. És morcosan fog bámulni mindenkire. Ami azt illeti, már most se mosolyog.

– Lassan indulnunk kellene – szűrte a foga között.

Françoise bólintott, egy pillanatra sem nézve föl tevékenységéből.

– Lehet, hogy hamarosan nekem is lesz – felelte. – De csak egy. Kislányt szeretnék, és valami olyasféle színűt, mint ő.

A cica vörösesszőke volt, korához képest éppen elég nagy volt a füle, és biztos, hogy Duracell-nyuszit reggelizett. Most hanyatt bukfencezett, úgy kalimpált a levegőben, igyekezett az egeret legalább tíz-tizenkét végtagjával egyszerre megragadni. Kissy tudta, hogy most erre az egy dologra összpontosítja a figyelmét, de bármelyik pillanatban észreveheti a zsebegér sapka alól kikandikáló, az övéinél sokkal nagyobb füleit, és akkor talán csak tizedmásodperceik vannak, hogy védekezzenek. Ezeknek több száz foguk van, nyolc-tíz sorban egymás mögött.

– Persze – felelte Françoise valamire, amit nyilván a lány mondott, amíg Kissy a macskaanatómiáról elmélkedett. A cica ezalatt az orra fölött két centivel táncoló egeret fixírozta, az egyik mancsával utánakapott, de az egér felugrott a levegőbe. Kissy a másik mancsát figyelte, ami most a törzse mellett pihent és nem csinált vele semmit. Látta a filmet, pontosan tudta, milyen jól bánnak ezek a tőrrel és a dobócsillaggal. Bármikor…

A cica hirtelen visszapördült, talpra szökkent és megint ugrott. Kissy megbökte Françoise vállát.

– Mennünk kell – sziszegte. – *Kiszárad!*

A kislány sóhajtott, visszaadta a nagylánynak a zsinórra kötött játékegeret, lehajolt, megbirizgálta a cica füleit, s végre elindultak. Kisurrantak a parkból, átszaladtak a robogó autók alatt, s Kissy csak a túloldalon kapta el Françoise vállát.

– Bolond vagy, egérke?! Hogy gondolod, hogy leállsz egy macskával cicázni?!

A zseb nevetve szembefordult vele.

– Te vagy a bolond, egérke. Ez a kiscica nem kutya, de a szagmintát azért ő is levette a nadrágomról. Egy városi lakáson és egy parkon kívül még semmit sem ismer a világból. Ha majd mindenfelé mászkál és egerekkel találkozik, vissza fog emlékezni, hogy ehhez a szaghoz neki egy kellemes kölyökkori játszadozás emléke társul, és nem bántja majd őket.

Ezzel előrenyúlt és becsukta Kissy száját. Továbbmentek, de ő még bent az öltözőben is egyre a fejét csóválta.

A medencéhez érve mindenekelőtt megtették, amit elővigyázatos kisegér soha nem mulaszt el: körbesétáltak és figyelték, hogy a kimászók nyugodtak és főleg sértetlenek-e. Ha igen, odabent nincsen cápa. Mindent rendben találtak, s már készültek bemenni, amikor valaki fölszólt a vízből:

– Szia, Françoise!

Françoise lenézett. Kissy is, de első pillanatban nem ismerte meg a srácot.

– Szia – felelte a zseb zavartalanul.

– Te is szia, de én őrá gondoltam – mutatott a fiú Kissyre, aki ekkor már megismerte.

– Françoise én vagyok – felelte a kislány olyan magától értetődően, mint akinek privilégiuma van ennek a névnek a viselésére. Mint ahogy úgy is volt. Kisegérföldön senki mást nem hívnak Françoise-nak. Franciaországban felőlük lehetnek akár tucatnyian is.

– Ő is Françoise – vigyorgott a fiú.

A zseb ránézett Kissyre, aki kénytelen volt vállat vonni. Tagadni mégse tagadhatta. De megtette helyette a zseb.

– Nem, ő Kissy. Te pedig a motoros futár vagy, akit nem ástunk el a kertben. A motorod lent maradt a víz alatt?

Jean elképedve bámult egyik egérről a másikra, s már kérdezni akart, amikor Kissy megoldotta a helyzetet: belelökte Françoise-t a vízbe, aztán utánaugrott.

Voltak abból problémák, hogy egy medencében úsztak Jeannal, legalábbis az első három percben. Kissy ekkor elégelte meg, hogy bármerre indul, néhány centin belül a fiúnak ütközik, és közölte vele:

– Oké, akkor most megfordulsz és elindulsz az ellenkező irányba, világos?
– De miért?
– Mert unom, hogy körülöttem zümmögsz. Mostantól ne lássalak meg magam körül két méternél közelebb, amíg a vízben vagyunk.
– Mert ha mégis?
– Akkor átmegyünk Françoise-zal egy másik medencébe.
– Ami azt illeti, utánatok tudok menni…
– Nem tudsz. Ha kimászol a medencéből, tíz másodperc múlva a földön hasalsz és kegyelemért könyörögsz.
– Te fogsz hasra fektetni? – A kérdésben egyszerre csendült kétely és reménykedés.
– Nem, én – felelte a zseb. – Kissynek túl kis falat vagy. Nekem pedig még gyakorolnom kell, hogy kell egy srácból akkora ordítást kicsalni, hogy a rendőrség előbb érjen ide, mint a mentők.
– Hülyéskedsz.
– Igen. Mert bent vagyunk a vízben. Majd odakint komoly leszek.
Jean ettől kezdve három méternél nem jött közelebb hozzá. Kissy hamarosan már meg is feledkezett róla.
Jóval később, amikor megéheztek az úszásban és kiéhezett kis vadállatokként rohantak a büfébe, összeakadtak vele megint. Már ott volt és az árakat tanulmányozta.
– Nem ijedtem ám meg – vigyorgott Françoise-ra, de a kislány lebiggyesztette a száját és vállat vont.
– Nem szoktak.
S ő is beállt az árakat olvasgatni. Kissy rávigyorgott Jeanra, és kiszemelt egy hamburgert.
– Nagyra van magával a barátnőd – dünnyögte neki a srác, megvárva, hogy Françoise a választékot tanulmányozva kicsit előreszaladjon.
– Nem a barátnőm, a húgom.
– Hülyéskedsz. Kicsi korodban nem volt neked testvéred.
– Nem is. Azóta lett.
– Talán örökbe fogadták a szüleid?
– Dehogyis. Vannak neki saját szülei. De Vanessának nincsenek szülei, és egy hétig az én szüleim voltak a szülei. Vanessá-

nak pedig Françoise apja bár mégsem az apja, de egy ideig ő volt az apja. Minden világos?

És elsurrant kaját nézni.

Hamarosan egy hamburgerrel, egy tányér sült krumplival és egy paradicsomos-uborkás salátával telepedett az egyik asztalhoz – ha lett volna fényképezőgépe, amerikai turistának lehetett volna nézni. Krumplit és salátát Françoise is vett, hozzá rendes francia palacsintát és egy croissant-t.

– Echo Bravo Alpha Golf – dünnyögte Kissy, amikor a zseb helyet foglalt. – Alpha Juliet Uniform Alpha India Foxtrot.

Françoise bólintott.

– Már a medencében is Uniform Alpha India Foxtrot. Tátátá ti titititi táti tititá titátá titi tititátá titititi titi tátiti, Uniform Zulu?

Kissy bólintott. Igen, a szőke srácnak piros fürdőnadrágja volt, és továbbra is Françoise-t bámulta. Legalább tizennégy éves volt.

– India Whisky – mondta, és megnyalta az ajkát.

– Hogy lenne India Whisky? Szerintem Alpha Charlie vagy Alpha Delta. Mint India Foxtrot.

Kissy rámeredt India Foxtrotra. Szent merevlemez, gondolta, India Foxtrot már Alpha Charlie éves, hova nőnek ezek ilyen gyorsan?! Alpha November éves volt, amikor megegeresedett. Most meg… ahogy itt ül a sárga bikinijében, a felső résznek már igazán van mit takarnia.

– Így van ez – mondta a zseb filozofikusan, aztán egy ideig nem beszéltek. Már egy részét megrágcsálták az ebédjüknek, amikor előkerült Jean egy tálcával és megkérdezte, leülhet-e az asztalukhoz. Bólintottak.

– Nyugodtan – mondta Françoise –, nem vagyunk mi olyan rémesek, mint a hírünk. Sokkal rémesebbek vagyunk.

A fiú nevetett és leült. Ettek.

– Alpha Golf? – érdeklődött a zseb néhány perc múlva.

– Uniform Alpha – bólintott Kissy, mert a szőke srác a másik asztaltól továbbra is folyton a kislányt nézte.

A zseb bólintott. Szemlátomást büszke volt a vonzerejére. Pedig az lenne a dolga, hogy éltes pasik fejét csavarja el, gondolta Kissy mélabúsan. Itt az uszodában most lehet vagy ötezer ember, ha ezerből egy shindy, az öt. De sejthető, hogy többen vannak, mert odakint a gyerekek kabátban járnak, aki csupasz gye-

rekeket akar nézegetni, az mind idejön. Françoise dolga lenne, hogy az egyiket megfogja. Sajnos csak egyet lehet, mert a keletkező ricsaj elriasztja a többit, ahogy a fán se négy madár marad, ha ötből egyet lelövünk…

– Kissy?

– Mivammá?!

Françoise nevetett. – Üdv köztünk. Alpha Golf titátáti tá titi titátá Uniform Zulu India Zulu Uniform Papa.

Kissy rámeredt a srácra, aki ilyet mert tenni, de az csak ette a salátáját és egyik egérről a másikra vigyorgott. Még hogy ők miről beszélnek…

– Nem kell neked mindent tudnod – közölte.

– Szerintem ti csak szórakoztok velem – nevetett Jean.

– Echo Bravo India Kilo – szólalt meg Françoise – Alpha Foxtrot Alpha Lima Alpha Kilo Alpha India tátitá ti tátitá titi.

– A hátam mögött egy alacsony, szemüveges, vörös hajú nő áll lila fürdőruhában – jelentette ki Kissy fensőbbségesen. – Alpha Alpha Oscar Uniform?

– Foxtrot Alpha, tititi tititi titi. Táti titá titátá.

– Idősebb, hatvanas, és nincs nála fegyver.

Jean elképedve nézett Kissy háta mögé, ahonnan egyszer csak megszólalt egy hang.

– Már elnézést, kedves. Azt értem, hogy maga a háta mögé is lát, de miért lenne énnálam fegyver?

A parkolásra legalább nem volt gondjuk, a motorokat bevihették a keskeny utcácskákba. A mikrobusszal ez nem ment volna, de a maxik nem tudtak eljönni, dolgozniuk kellett. S persze nem jöhetett Elke sem, így motoron utaztak, Françoise Martin mögött.

A portán egy gyanakvó tekintetű öregember várta őket.

– Hová?

Az elöl haladó Jennifer és Martin egy egérként csapta föl az igazolványát.

– Jerry Alapítvány.

A gyanakvás meglepődéssé változott.

– Maguk? Későbbre vártuk magukat.

– Éppen annyival jöttünk korábban, amennyivel későbbre vártak minket – cincogta a zseb zseniálisan.

– Értem. Hanem óra közepe van, ilyenkor egy lelket se tudok keríteni, aki fogadja magukat.
– Nem baj – felelte Niala. – Nem vagyunk mi olyan nagyságok, akiket fogadni kell.
Hát nem, gondolta Kissy. Ha mind a nyolcan egymás vállára állnak, éppen fölérhetnek a pasi derekáig.
Elfoglalták magukat. Letelepedtek az aulában és elmélyedtek a Golyócskák szerkezeti részleteinek megbeszélésében. Az összes dokumentáció a Jerry-archívumban volt, a táblagépek a hátizsákban. Egy perc múlva már ott tartottak, hogy miképpen osszák szét a golyókat az egyes oszlopok számára. A dolog nem egyszerű, mert némelyik oszlopon állandóan gurulnak, máshol csak időnként. Az elmúlt napokban Martin és Nimby külön-külön kidolgozott egy-egy módszert, s most ezeket ismertették.
Nimby a *lead-cgc* nevű oszlopot választotta példának, amely a *lead* hangszeren szolgáltat kíséretet, és egy alsó kétvonalas c-vel kezd, aztán háromszor megismétli, hogy c, g, alsó c, után újabb alsó c-ről föl, g, c, és kezdi elölről. Ebből lesz a lüktetés a háttérben.
– Ez a negyedik ütemtől a tizedikig ismétel – mondta Nimby. – Ha az oszlop egy golyóval játszik végig, akkor ki kell küldenünk hét golyót a szám elején. Aztán szünet és megint, a tizennegyedik ütemig, szünet a huszonharmadik ütemig, és így tovább. Én a gépzongora elvére gondoltam. Egy forgó henger kiálló pöckökkel. A pöckök azonban nem a zongora billentyűit ütik meg, hanem kinyitják azokat a reteszeket, amik egy-egy golyót engednek a megfelelő oszlopokra.
– Én ugyanezt gondoltam szalaggal – mondta Martin. – Kisebb helyen is elfér.
– Lyukszalag? – nézett Nimby. – Elektronika nélkül is föl lehet dolgozni.
– Lehetnek pöckök is. A szalag keskeny lécek sorozata, összefűzve zsinórral, és minden lécről egy sor pöcök állhat ki.
– Ez is jó – ismerte el Nimby –, ha megoldod a szalag használaton kívüli részének elvezetését.
– Egy forgó rúd egyik végén fölcsavarodik, egymás mellett haladó menetekbe, a másik végén lecsavarodik.

– Hogy oldod meg, hogy ne egymásra csavarodjon? – kérdezte Vanessa.
– Azt még nem tudom. Megoldom.
– Meg – bólintott Nimby. – Szerintem csúcs, meg van véve, sokkal jobban fog kinézni a szalaggal, mint a hengerrel.
Még megbeszélték az olvasófejet is, ami a szalagon a pöcköket leolvassa. Minden pöcökhöz egy billenőkar tartozik, amit a pöcök elbillent, majd egy rugó visszabillent. A kar meghúz egy drótot, aminek a másik végén egy emeltyű van, ami valamelyik golyóterelő reteszt nyitja. Ezt is visszabillenti egy rugó. A drótoknak nem kell párhuzamosan haladniuk, így a reteszek bárhol elhelyezhetők.
Aztán véget ért az óra, a folyosókat és az aulát gyerekek özönlötték el, köztük egypár tanárral – de senki nem kezdett sikoltozni és nem ugrott székre. Persze ez itt Courbevoie és La Garenne között csupa városi környék, rengeteg pincével, padlással – errefelé mindenki láthatott már egeret.

A rendhagyó osztályfőnöki óra madame Lopez bevezetőjével kezdődött, aki valami oktatásügyi főakárki volt a polgármesteri hivataltól. Arról beszélt, hogy a világ sajnos tele van olyan veszélyekkel, amikről nem tudunk, amikre nem is számítunk. Az egerek ezalatt az ajtó és a katedra között ácsorogtak, várták a sorukat, lerakták a hátizsákokat a fal mellé. Az ilyen veszélyek egyike, mondta madame Lopez, ööö… az olyan emberekben rejlik, akik… ööö…
– Akik abban lelik örömüket – szólalt meg Vanessa –, hogy gyerekeket hurcoljanak elhagyatott helyekre, ahol aztán perverz vágyaik kielégítésére használhatják őket.
Madame Lopez tekintetében egyszerre volt köszönet, amiért ezt nem neki kellett elmondania, és megbotránkozás, amiért egyáltalán elhangzott. De a mikró még csak éppen elkezdte.
– A pedofília betegség – közölte az osztállyal, közben besétálva középre, s nekidőlt a tanári asztalnak –, ez némely emberrel vele születik, senki sem tudja, hogy miért. Minket, a Jerry Alapítványt ez nem is érdekel, ez legyen az orvosok dolga. Minket azok az emberek érdekelnek, akik gyerekeket használnak szexre, függetlenül attól, hogy pedofilok-e vagy sem. Ugyanis nemcsak ők csinálják, sőt elsősorban nem ők. Mi fő-

leg a neten nyomozunk utánuk, ezért azokat találjuk meg, akik valamilyen netes kommunikációs formát használnak hozzá. Többet megfogtunk azok közül, akik a neten kerestek maguknak áldozatot, és néhány olyat is, akik felnőtt társaikkal beszélték meg hőstetteiket. De ez csak a jéghegy csúcsa. A legtöbb gyerekmolesztálást nem valódi pedofilok követik el, hanem apák, nagyapák, nagybácsik és mindenféle rokonok, akiknél valahol irányt tévesztett a rokoni szeretet, meg testvérek és unokatestvérek, akik még esetleg félig vagy egészen gyerekek maguk is, és most ismerkednek a szexualitással. Amiben nincsen semmi rossz vagy rendkívüli, csak az nem helyeselhető, ha ezt mások kényszerítésével akarják megtenni. Sajnos a mi lehetőségeink csak arra terjednek ki, hogy a neten vadásszunk rájuk, és egyes kivételes esetekben offline is. De akkor is elsősorban a gyerekrablókra. A molesztáló nagybácsik nem szoktak a neten dicsekedni.

Hátranyúlt, megtámaszkodott, s könnyedén fölhúzódzkodott az asztalra.

– A Jerry Alapítvány azért alakult négy évvel ezelőtt, hogy a gyerekek biztonságosabban netezhessenek. Mi csak egy csepp vagyunk a tengerben, de… mi az?

Egy fiú jelentkezett.

– És mit csináltok velük, ha megfogtátok őket?

– Átadjuk őket a rendőrségnek. Börtönbe kerülnek.

– Nem inkább kórházba? – kérdezte valaki hátul. Kuncogás a padsorokból.

– Aha, szóval valakinek eljárt a szája – vigyorgott Vanessa, amire a nevetés most már hangosabban is fölcsapott. – Nem ritka, hogy a börtönbe csak a kórházon át jutnak el, de az volt a kérdés, hogy mit csinálunk velük, *amikor már* megfogtuk őket. Az a kis fizikai erőszak, amire időnként kényszerülünk, azért kell, hogy meg tudjuk őket fogni.

– Ennél fontosabb – vette át a szót Niala, szokásuk szerint abban a pillanatban, ahogy a húga elhallgatott –, és igazából ezért jöttünk, hogy elmondjuk nektek, mennyire fontos idejében fölismerni az ilyen embereket és a szándékaikat. Valahogy védekezni mindenki tud, ha másképp nem, sikít, rúg, harap, hátha a támadó megijed és elmenekül. De a legtöbbször már késő, mire egyáltalán rájövünk, hogy megtámadtak bennünket. – Közben

ő is bejött középre és felült az asztalra a húga mellé. – A legtöbb pedofil nem elrabolja, hanem elcsalja a gyerekeket. Nagyon kedvesek, barátságosak és minden érdekli őket, ami a gyerekeket érdekli.

Megint jelentkezett egy fiú.

– Igaz, hogy féltek a macskáktól?

A derültség végighullámzott a termen. Kissynek megbillent a füle. Tudta, hogy ez lesz.

– Nem – sétált be középre Françoise is. – Nem félünk a macskáktól, aki ilyet terjeszt, álljon elő. Nyilván hozott magával macskát, azt hiszi, hogy meg tud minket ijeszteni vele. Lássuk! Elő a cirmosokkal, hadd mutatom meg nekik, hogy küzd egy igazi Jerry!

Ezzel a háta mögül előhúzott egy egérfüles hajpántot, föltette és diadalmasan csípőre tett kézzel szembenézett az osztállyal.

Ettől kezdve imádták őket.

Az előadás a tervezett háromnegyed óránál jóval hosszabbra nyúlt, ámbár macskát nem hozott senki, az egész iskolát romba döntő Tom és Jerry-harc elmaradt. Azzal kezdték, hogy elmesélték a Sheila- és a Cindy-esetet, hiszen kisegéri pályafutásuk ezekkel kezdődött. Közben elejtettek néhány statisztikai adatot a pedofil bűncselekményekről. A gyerekeket leginkább az lepte meg, hogy az egészen kicsik sincsenek biztonságban, és a fiúk sem. Egyetlen adat volt, amiről előzetesen megbeszélték, hogy elhallgatják a gyerekek előtt: az, hogy a becslések szerint minden ötödik gyerek szexuális bántalmazás áldozata. Nem akarták, hogy a gyerekek kiszámolják, hogy az ő osztályukban eszerint négyen vagy öten már elszenvedtek ilyesmit, aztán kérdezgetni kezdjék egymást, hogy ki volt az – mert minden esély megvan rá, hogy csakugyan vannak köztük, akiket molesztálnak odahaza, és egyáltalán nem itt az osztályban akarják nyilvánosságra hozni. Egyáltalán nem akarják.

Elmeséltek néhány későbbi esetet is. Kissy mondta el, milyen volt az a vaksötét pince, ahová Gabrielle-t bezárták, és hogyan rejtőzött ő el a sötét folyosón és ijesztette meg úgy a két alakot, hogy soha nem felejtik el.

– Én lemenni se mertem volna – vallotta be egy kislány.

– Én se, ha nem lett volna muszáj – felelte Kissy. – De a Jerry Alapítvány tagjaiként arra vállalkoztunk, hogy megvédjük a gyerekeket. Le kellett mennem, nem volt más választásom. De tudtam, hogy a társaim mögöttem jönnek, nincs félnivalóm, akárhány cica lapul odalent.

Aztán persze meg kellett mutatniuk a Nimbuszokat, de azt kereken megtagadták, hogy elsüssenek egyet. Nem lövöldözünk az osztályban, jelentette ki Vanessa. De néhány ütést és rúgást azért bemutattak. És egy riasztást. Már elő volt készítve, a mikrók csinálták, s a megfelelő pillanatban Vanessa jelt adott a telefonjáról a Cirrusnak. Egy másodperc múlva Jennifer telefonja eszeveszetten kezdte morzézni *A három testőr* kezdő sorait. A gyerekek és a tanárnők eléggé meglepődtek, a kislány pedig elmagyarázta, hogy így jelez nekik a rendszer, amikor a neten gyerekmolesztálással kapcsolatos adatot talál.

– Többször is megesett, hogy ilyen jelzésre rohantunk a helyszínre és az utolsó pillanatban fékeztünk meg egy-egy rossz fiút – tette hozzá. – Az egyik már a vetkőztetéssel foglalatoskodott, amikor Kissy benyitott és megkérte, hogy inkább tanuljon. A börtön házirendjét…

Derültség.

– És szót fogadott? – kérdezte valaki.

– Nem – felelte Kissy. – Rá kellett beszélni… némi idő és vérveszteség után már engedelmeskedett.

– A Jerry alapelve: mi nem bántunk senkit – mondta Vanessa. – Mi csak védekezünk és megvédjük a gyerekeket. Létezik ellenünk tökéletes védelem, jobb a páncéllemeznél. Nem kell gyerekeket bántani, és biztonságban van az ember.

Az előadás belenyúlt az óraközi szünetbe, de a gyerekeknek nagyon tetszettek az egérkalandok, és időnként érdekes megjegyzéseket tettek. Az egyik az volt, hogy hozniuk kellett volna egy kis diót. Ezt egy fiú mondta, de egy kislány letorkolta: – Tudhatnád, hogy a sajtot szeretik! – Később valaki megjegyezte, hogy klassz dolog lehet, történetesen akkor, amikor Chantal a víztoronyügyről mesélve megemlítette, hogy óra közepén lógtak ki a suliból. De később már másképpen hangzott el, egy fiú olyasmit mondott a padtársának, hogy klassz meló lehet ez az egérkedés. Erre Nialától kapott választ, aki nagyon komolyan elmagyarázta a srácoknak, hogy ez a munka bizony veszé-

lyes, már ketten is agyrázkódással kerültek közülük kórházba, és csak a gyorsaságukon meg a lélekjelenlétükön múlt, hogy nagyobb bajuk nem esett. És hát az sem örömteli, amikor összetalálkoznak a bántalmazott gyerekekkel.

Az előadás azzal ért véget, hogy Vanessa a csapat nevében megköszönte a figyelmet, az osztályfőnöknő az iskola nevében megköszönte, hogy eljöttek, Jennifer pedig a táblához surrant és másodpercek alatt rajzolt rá egy gyönyörű kisegeret, nagy fülekkel. Megtapsolták. S ezzel ért véget az, amit az első és utolsó ilyen előadásuknak hittek.

– Azt hitték, hogy félünk a cicától – dünnyögte odakint Françoise, mialatt fölvették a sisakokat.

– Hadd higgyék – felelte Chantal. – Ha elmondták otthon a macskáiknak is, azok tévedésben lesznek, és óvatlanul, túl magabiztosan közelítenek hozzánk.

– Vesztükre – bólintott elégedetten a zseb.

S megint jöttek az unalmas, egyforma hétköznapok. Reggel suli, délután haza, főzni valamit, egerezni a felületen, vacsora, lefekvés, reggel megint elölről. Időnként megdögönyözni Suzyt és bámulni Macska morcos képét. Elbeszélgetni madame Faubourg-ral. Várni a hétvégét, amikor motorra ülhetnek és mehetnek Nimbyékhez, ahol egérzsivajjal telik meg a ház. És várni, csak várni, hogy valamelyik shindy mikor lesz végre hajlandó egy kicsit abbahagyni a tél végi lustálkodást és becserkészni egy gyereket.

Egyik nap megint Auteuilbe mentek úszni, most hárman, Jennifert is vitték. Jean nem volt ott – de ott volt az a szőke srác, aki már legutóbb is Françoise-on legeltette a szemét. Most is. Kissy nem látta, amint legelteti, a srácot se látta, egészen addig, amíg egy alkalommal kimászott a vízből, megtörölközött és elindult a büfé irányában, hátha ott vannak a lányok, akiket szem elől tévesztett a tömegben. Ott voltak, Jennifer már messziről lengette a füleit, s amikor Kissy odaért, azzal a jellegzetes mozdulattal nézett körül, amit őseik akkor csináltak, amikor kibújni készültek a lyukból.

– Françoise pasizik – susogta, bár akkora tömeg volt, hogy egy méterrel távolabb már csak a kiáltást hallották volna meg.

Kissy körülnézett.

– Nem itt van, a pizzás pultnál válogatnak, Françoise azt is akar enni.

Kissy rávillantotta kis piros szemeit Jennifer tányérjára. Két hamburger volt rajta.

– Egy szőke srác, azt mondja, már korábban is találkoztak itt és bámulta őt. Most is, de aztán le is szólította. Ő meg elment vele pizzát venni.

– Egyáltalán nem ronda srác – mondta Kissy.

– Nem, de vannak tippjeim a szándékaira.

Kissynek fölcsillant a szeme.

– Le akarja fektetni. Remek ötlet! Itt nem is nagyon kell verekedni, csak lenyomjuk a víz alá.

Jennifer bólintott.

– Rendben. Lenyomjuk. Csak nem tetszett a kisegér arckifejezése, amikor elment a sráccal. Túl lelkes.

– Jóképű srác – emlékezett vissza Kissy.

– Ezt már mondtad, egérke. Tessék. – Jennifer kivette az egyik hamburgert és a tányért a másikkal Kissy elé tolta. – Edd ezt meg, hátha megjön az eszed.

Két másodperccel később a két egér fölkelt, gyomrukban a hamburgerrel, és nekiláttak fölkutatni Françoise-t. Meg valami ennivalót. Illetve, egész pontosan, valami ennivalót és Françoise-t.

A zseb lett meg előbb. A sütispult végének támaszkodott és hotdogot evett. És ott támaszkodott mellette a múltkori fiú is, Kissy nyomban megismerte. Nevetségesen apró volt a füle. Mit akar ez Françoise-tól?

Volt alkalma elméleteket gyártani, mert a srác velük maradt a hátralevő időre, azaz Françoise-zal, épp csak nem annyira rámenősen, mint Jean előző alkalommal. De Kissy pontosan tudta, hogy mit akar. Biztos léteznek fiúk, akik mást akarnak a lányoktól, de nem lehetnek sokan, és ez nincs köztük. Remek ötlet! Csak elszalad az öltözőbe a késéért, mindig kíváncsi volt, hogy terjed a vízben a kiontott vér, csakugyan felhőben terül-e szét, mint a Cápa-filmekben.

De nem ment a késéért. Françoise alapítványi kisegér, tud vigyázni magára. Sőt nemcsak magára. Ezt akkor fedezte föl, amikor a zseb kiült pár percre a medence mellé, ő bent maradt a vízben és nem vett észre semmit. Csak a rikoltozásra figyelt

föl. Ahogy kidugta fejét a medence szélén és rutinszerűen ellenőrizte, hogy odafönt nincs prédájára leső jegesmedve, egy pasast vett észre pár méterrel arrébb. Abban a jellegzetes tartásban hasalt a földön, amiben a shindyk szoktak, ha egy egér térdel a hátukon – mert egy egér térdelt a hátán, és szidalmazta. Kissy egy pillanat alatt kiugrott a vízből és ott termett mellettük.

– …hogy lenyomjalak a víz alá és ott felejtselek! – rivallt éppen a pasas fülébe Françoise, aztán fölpillantott. – Jó, hogy jössz, egérke. Ez az úr kiválónak tartja a helyet csajozásra. Csak éppen túl fiatalt választott. Hívd a biztonságiakat, úgy látszik, nem néznek ide.

Kissy kicsit bizonytalan volt, hogy otthagyja-e őket, a pasas egy falásra le tudta volna nyelni Françoise-t – de aztán kirohant a folyosóra és intett egy alkalmazottnak.

– Jerry Alapítvány – közölte. – Szóljon a biztonságiaknak, egy gyereket molesztáltak a medencénél. No! No! Hall engem?!

A fiatalember lassan bólintott. Régebbi típus, gondolta Kissy, alacsony az órajele és alighanem Windows fut rajta. De nagy nehezen azért elindult. Kissy visszafutott a medencéhez, ahol Françoise fogást váltott a pasas két hátracsavart csuklóján és közölte vele:

– Ha még egyszer fészkelődsz, megtanítalak magas c-t énekelni. Az a szerencséd, hogy a gyerek eltűnt a sokaságban, nincs tanú rajtam kívül, úgyhogy megúszod azzal, hogy kidobatlak. De gyakran úszom itt, és más fürdőkben is. Csinálunk rólad fényképet, szétosztjuk az összes helyen, és ha bárhol feltűnsz, megtanítják neked, milyen élmény két perc után levegőt venni.

A biztonsági őr nem látta ilyen egyértelműen a helyzetet. Nincs bizonyíték, mondta.

– De tanúvallomás van – nyelvelt vissza Françoise. – Milyen bizonyítékra gondol, magnót kellene hurcolnunk magunkkal?

Jennifer is ott volt már, ő oldotta meg a problémának ezt a részét.

– Vineuil úr bent van? – kérdezte.

– Kérem?…

– Monsieur Vineuil. Ő még a biztonsági főnök?

– Igen… ő. Bent van.
– Rendben, akkor most elmegyünk hozzá. Az úr velünk jön. Maga is. Majd ő megmondja, mit tegyünk az úrral, amíg még nincs rács mögött. Mármint az úr, nem monsieur Vineuil…
Az őr vita nélkül elfogadta. Kissynek eszébe jutott egy régesrégi eset, amikor azt javasolták a járőröknek, hogy hívjanak számítástechnikai szakértőt, akkor ismerkedtek meg Leblanc hadnaggyal. Az emberek szeretik másra hárítani a felelősséget.
Vineuil nagyon ideges lett, amikor Jennifer és Kissy belépett az irodájába, és még inkább amikor Françoise betuszkolta a nagyon morcos urat a biztonsági őrrel.
– Hát már megint maguk – ez volt a köszönés. – Maga menjen csak vissza nyugodtan, Richard.
Az őr bólintott és ment.
– Ezt az urat most fogtuk – közölte Françoise vidáman. – Részletes tervei voltak egy hat-hét évessel, és ezeket apróra közölte is vele.
– Az lehetetlen, ha maguk ott voltak! A második mondat után… bele se merek gondolni, mit tettek volna vele.
– Előbb láttam őket egymás mellett ülni a medence szélén, s csak később mentem arra. Öt percig biztos beszélt a gyerekhez. Persze addig nyilván a nimzoindiai védelemről beszélt hozzá, csak éppen akkor váltott témát…
– A gyerekkel mi van?
– Valahol úszkál és próbálja megérteni, amit hallott.
– Szólhatok én is? – kérdezte a shindy sértetten.
– Még egy pillanat, monsieur. Más is hallotta?
– Szerintem nem, elég nagy ott a ricsaj, csak én éppen a hátuk mögött mentem el… és hát ugye ki van élezve a fülem az ilyesmire.
Helyes, gondolta Kissy. A shindynek nem kell megtudnia, hogy az a fül mekkora.
– Értem. Nos, uram, hallgatom. Elnézést: Vineuil vagyok, biztonsági főnök.
– Robin. Én, kérem, értetlenül hallgatom ezeket a vádakat, nyilván nem várja, hogy reflektáljak rájuk. Ha ön most lesz szíves bocsánatot kérni és mehetek a dolgomra, akkor eltekintek attól, hogy az ügyet jogi útra tereljem. Őszintén szólva azért, mert nehezen tudnám elképzelni, amint előadom a bíróságon,

hogy ez a gyerek letepert a földre, és képtelen voltam bármit tenni ellene. Én kilencven kiló vagyok, és férfi, ő meg…

– Kicsi a bors – vágta rá Françoise. – Nem azért nem tereli maga jogi útra a dolgot, mert fél, hogy kinevetik a bíróságon. Hanem mert ott bele kell mondani a bíró arcába rezzenéstelen arccal, hogy nem dumált disznóságokat a gyereknek.

Robin csak rápillantott a zsebre, aztán a főnökre függesztette a tekintetét.

– Elmehetek?

– Igen, uram – felelte Vineuil. – Kérem, fogadja bocsánatkérésemet cégünk nevében az önt ért inzultusért. Természetesen szabadon távozhat. A kollégáim elkísérik az öltözőbe, a kijáratnál pedig visszakapja a jegy árát. Arra kérem, hogy ha legközelebb el kíván látogatni hozzánk: ne tegye. Mindaz, amit mondtam, egy esetleges második alkalomra nem érvényes. Mehetünk.

Kinyitotta az ajtót, az egerek kisorjáztak. A shindy döbbenten nézett rá.

– Úgy értsem, ön hisz ennek a gyereknek?

– Igen, uram.

A srác létezéséről Kissy már meg is feledkezett, ő a vízben volt, amíg a három egér shindyt fogott. De mire visszaértek, kint volt a szárazon.

– Hát ti hova lettetek?

Kissy Jenniferre nézett.

Jennifer Françoise-ra nézett.

Kissy is Françoise-ra nézett.

Françoise elbaktatott a fiú mellett és beugrott a vízbe.

A két mini egymásra nézett, aztán ők is beugrottak.

Később azért összeakadtak a fiúval megint, de nem kérdezte, hol voltak, alighanem meg is feledkezett már az egészről. De arról nem, amit Françoise-tól akar. Kissy rögtön tudta, amikor kifelé készülődve a fiú azt tudakolta, hogy merre tartanak.

– Haza – mondta a zseb közlékenyen.

– S merre van az a haza?

Françoise tűnődve nézte a mászkáló emberek sokaságát, nem felelt. Egy kétévesforma kisfiú megállt Kissy előtt, fölbámult

rá. Kissy rámosolygott. A kisfiú nem mosolygott vissza, csak nézte bambán, aztán jött az anyja, elvitte.

Kissy helyeslően bólintott. Lám, valaki csak észrevette, milyen szép nagy füle van őneki.

– Oké – mondta a srác. – Elárulni nem árulod el, de egy darabon elkísérhetlek?

Françoise vállat vont.

– Felőlem… de akkor öltözz gyorsan.

A fiú bólintott és elinalt.

– Elkével sokat beszélgettünk a fiúkról – nézett utána Françoise. – De sose zavart különösebben, hogy nincs pasim. Neki meg havonta kettő is. Nagy cucc. A srác hazakíséri a suliból, óraközi szünetekben dumálnak kicsit. Én ennél sokkal többet vagyok a mi srácainkkal.

– Hát tudod – mondta Jennifer –, van némi különbség.

– Persze, biztos. Szerintetek kipróbáljam a srácot?

– Miért ne? Egyszer te is felnősz, egérke.

– De legyen nálad a késed – tanácsolta Kissy.

Françoise tehát kipróbálta a srácot, ami abból állt, hogy hagyta magát hazakísérni. Metróval. Megmondta előre, hogy messze van, és a fiúnak egyedül kell majd hazabumliznia. A srác vigyorgott és vele tartott. Egyébként Michelnek hívták, és nem esett hanyatt rémületében, amikor majdnem Párizs másik végében találta magát. Françoise jutalmul hagyta a kapujukig kísérni magát.

– Ott állt még, amikor kinéztél az ablakon? – kérdezte Vanessa.

– Ki kellett volna néznem?

– Szent merevlemez. Azt akarod mondani, hogy nem is voltál kíváncsi, ott van-e még? Vagy vetni rá még egy pillantást?

– De hisz egész délután őt láttam, a shindyügyet leszámítva.

Elke nem is fogadhatta volna másképp a hírt, hogy zsebtársa bepasizott.

– Legfőbben az ideje volt. Holnap csináljad fotókat róla, látni akarok a képjét.

– Holnap nem megyünk az uszo…

– És?! Ott fog állni ablakad alatt és szerenázik. Egyik kezében egy virágcsokrétli, másikban egy doboz bombom – hadarta –, csupa sajtos sütiekből persze, és neked dalolik.

– Csak nem képzeled – csattant föl Françoise –, hogy elmondtam neki, mi vagyok?!

– C-c-c – felelte Elke. – Bamba a kisegér. Hát nem elmondtalak százszor, hogy férfiek előtt nem szabad eltitkolni?

– Az első beszélgetésnél még…

– Szamár vagysz, egérke. Mikor később? Amikor először fölmész hozzához, kezdetek csókolódzani, és közben besétál cicamica? Vagy amikor meghitt kettesben parkban, hirtelen arra jön shindy, mire te villámgyors előkapsz késet?

Kissy hátradőlt a képernyő előtt és élvezte a műsort.

– Eszem ágában sincs vele csókolózni.

– Pedig ismerek több kicsi egéreket, akik szeretik, és nem is mindnek vannak egérkepárjaik.

– Tudom, egérke – felelte Françoise türelmesen. – De én még nem is ismerem ezt a srácot.

– Nem is fogsz, ha tartod benne titokban, hogy kisegér vagysz.

– Nem tartom titokban, csak először meg akarom tudni, hogy *ő* nem macska-e.

– Nem hiszek. Akkor mostanra már megérezett volna rajtad egérszagt és rendezhetsztek volna – Elke csettintett a nyelvével –, úszóházban nagy Tom és Jerry háborúat.

Françoise fölkuncogott.

– Emlékszem, milyen képet vágott a biztonsági főnök, amikor a két minit meglátta. Ha ott elkezdünk Tom és Jerryt játszani, a mentők viszik el.

– Aha, ő irodájában rúgta Jennifer Grevint orrá, ugye?

– De mennyire – felelte Jennifer.

– Ezt is kellett most volna.

– Nem volt bizonyíték.

– Orrához nem kell bizonyíték! Az csak bíróság bele! Orrát csak megrúgod és kész.

Hm, gondolta Kissy. A pasas eléggé magasan hordta az orrát. Lehet, hogy tényleg nem ártott volna megrúgni.

Ekkor mozgást látott a szeme sarkából. Kinézett az ablakon, és gyorsan lesunyta füleit.

A kerítés tetején Macska beszélgetett egy idegen cirmossal.

A Jerry Alapítvány Rátermett Kisegere nem ijed meg, ha szelídített macskája egy ismeretlennel csókolózik. Legalábbis nagy egyetértésben voltak valamiről, és a rögtönzött haditanács hamar megállapította, hogy a beszélgetés témáját soha nem fogják megtudni – csak ha néhány hét múlva Macska oldala gömbölyödni kezd. Amire minden esély megvan, mert Kissy ebből a távolságból is meg tudta állapítani, hogy a cirmos hímnemű. Jóval nagyobb volt Macskánál.

– Meglesz a kölyked, egérke – állapította meg Jennifer.

– Még nem olyan biztos az – felelte Françoise.

– Ők mindenesetre megteszik, ami tőlük telik. Milyet szeretnél?

– Hát… olyan kicsi helyeset… akit persze be lehet tanítani az egértiszteletre. Egyébként valami világos színűt, lehet akár fehér is.

– Az jó – bólintott Elke. – Fehér ciiiica jól látsz mindenütt. Legrosszabb schwarzfekete ciiica, az el tud bújik akár padlón bútor árnyékábele, és csak elősétál bármikor, ráhozni frászot kisegérekre. Fiú vagy lány?

– Nem tudom… a beaulieu-i macskáknál nem sok különbséget találtam. Velem egyformán közömbösek.

– Rassismus – jelentette ki zsebtársa. – Mivel egérre van vadászati tilolam, megenni nem szabadsz, hát nézik rajtad inkább keresztül.

– Tilalom – nevetett Kissy.

– Úgy is lehet mondani, csak akkor semmi értelemje.

Mégiscsak meg kellene oldani valahogy azt a költözést, gondolta Kissy. Elke soha nem tanul meg rendesen franciául, ha nem hallja egész nap.

Ámbár az is igaz, hogy ezzel a tört nyelvével még ennivalóbb.

– Hát tényleg el kellene mennem, az biztos – ezek voltak az első szavak, amiket Kissy nagy fülei elkaptak, ahogy kilépett a panzióból a személyzeti kertrészre. Délen már egész jó volt az

idő, a vékonyabbik egérbundáját vette föl, arra egy pulcsi elég volt. – Csak nehezen szánom rá magam.

Vanessa éppen befelé tartott, de most megfordult és Marióra nézett.

– Bácsikám, ha most azt mondod, hogy öregnek érzed magad hozzá…

– Akkor mi lesz?

– Bemegyek a városba, veszek egy hintaszéket, beleültetlek és takarót borítok öreg csontjaidra – vágta rá a mikró.

Kissy rávigyorgott Mouchira, aki éppen a lába előtt üldögélt és szemlátomást azt akarta eldönteni, hogy mit is akarjon eldönteni.

– Meggyőző érv – nevetett Mario. – Valamelyik nap elmegyek, de ma már semmiképpen.

– Menjek én?

A kerti asztalnál ülő nagyszülők egyszerre kapták föl a fejüket és meglepve néztek a kislányra. Kissy tudta, hogy miért. A macskakiállításra kell menni, ahova Mario persze nyugodtan, de Vanessa egyedül ugye mégiscsak…

– Tudok mindent – közölte a kislány magabiztosan. – És amúgy is örülnének nekem, szeretnének már megismerni. Ha viszek egypár egeret, akik eljátszadoznak a sokasággal, még inkább.

Sokaság, az mi lehet, tűnődött Kissy. Az biztos, hogy messzire mennek. Bordeaux, esetleg még Toulouse. A Földközi-tenger partja nem lehet, itt már egy lélek sincs, aki ne ismerné Vanessát.

– Hm. Sok pénzről van ám szó.

A mikró lebiggyesztette a száját. Persze, gondolta Kissy, mit neki egypár csilliárd euró, már csecsemőkorában is ordított, ha nem a kedvenc, tömör gyémánt kanalával kapta a papit.

– Bácsikám, pontosan tudod, hogy milliós üzleteket ugyanúgy kell megkötni, mint egy kiló sajtot megvenni. Az ember odamegy és megveszi. Ha nem tudnám, hogy bízol bennem, nem is szóltam volna.

Kissyben megint fölrémlett az a csóró kis vadóc, aki egy tavaszi délutánon, csillagászati korszakokkal ezelőtt besétált a kis könyvtárfiókba és az életükbe. Hát szóval megint üzletet köt, alighanem most veszi meg a sajtot a panziónak az egész

szezonra. Azaz nem is, sajtot nem, akkor Mario egyből neki szólt volna. Valami olyasmit, amiben nem Vanessa a szakértő. Talán a rövid italokat, azokat nem kóstolta sose, csak a bort.

Öt perccel később az itt levő egerek mind összegyűltek a tárgyalóban. Ez tulajdonképpen csak egy átjáróhelyiség volt a személyzeti részen, innen nyílt az iroda és a konyha, a recepció hátsó bejárata, az aulába vezető kis folyosó és egy ajtó a szabadba, a személyzeti kertrészre. Meg a kis lépcsőház, ahol föl lehet menni Girottiék lakásába és le a pincébe. Mario már említette, hogy liftet fog beépíttetni, Isabelle néni nehezen caplat már a lépcsőn. Itt nem volt más, csak egy sor fotel az ajtók között és egy kanapé, meg néhány polcocska a falakon, de aki itt leült egy órácskára, az mindent látott és hallott, ami a panzióban történt. Amióta Isabelle néni nem dolgozik, sokat üldögél itt, olvasgat, levelet ír vagy éppen keresztrejtvényt fejt, s közben rajta tartja a szemét az üzleten. Most nem volt itt, kint maradt, Mario pedig bement az irodába.

A Jerry nyolc tagja volt együtt, csak Elke és a két maxi hiányzott, akik dolgoztak. Elvégre péntek volt, munkanap. Niala valamelyik rokontól jött haza macskamenekülési sebességgel, éppen amikor Mario az irodába tartott, összeakadt a tekintetük, s már tudta is, miről van szó.

– Mikor indulunk?

– Mi vagyunk a Jerry Alapítvány – felelte húga –, ha valamit akarunk, azt most akarjuk. Szia, Vanessa vagyok – ezt már a telefonba mondta –, van most fuvarod? Igen. Nizzába, most. Nem, a mikrobusszal megyünk. Jó, köszi, várlak. Szóval egy kis használati utasítás, egérkék. Üzletet kötni megyünk, de ne számítsatok öltönyös urakra. Corentinék elég különc emberek, visszavonultan élnek és csak a gyerekeikkel foglalkoznak. Rengeteg gyerekük van, egy se saját, örökbe fogadták őket. Hát gondolhatjátok, hogy énrám éppen eléggé kíváncsiak, csak az idő nagy részét Svájcban töltik. Mariónak az a baja velük, hogy egyszerűen nem hajlandóak elbújni egy irodába, hogy ott tárgyaljanak, hanem egy óvoda kellős közepén kell velük üzletelni. Annyi pénzük van, mint a pelyva, megengedhetik maguknak, hogy bogarasak legyenek. Szóval azért viszlek benneteket, hogy lekössetek öt-hat gyereket egerenként, akkor látják, hogy jó üzletegér vagyok.

– Világos – cincogta Françoise –, de akkor Mario miért nem ír egyszerűen levelet?
– Mert ez még nem az igazi üzletkötés – felelte Niala –, most csak ajánlatot teszünk. Ők mondanak rá valamit, mi változtatunk az ajánlaton, arra is felelnek, és így tovább. Ha elfogadják az ajánlatunkat, akkor a többi már a jogászok dolga.
– Jogászok is lesznek? – kérdezte Chantal. – Hát mit veszünk?
– Konzervgyárat – vágták rá a D'Aubisson egerek egyszerre.

A kocsiban egy szót se szólhattak a dologról, a Vanessa fölfogadta sofőr, egy Paul nevű fiatalember miatt. Indulás előtt Niala beszaladt az éléskamrába, kihozott egy még bontatlan, ötkilós karika sajtot, s mindannyiuknak rá kellett tenni a kezüket és ünnepélyes egéresküt tenniük, hogy az üzleti titkot megőrzik. Ez volt az első eset, hogy nemcsak a mugliknak kérkedtek azzal, hogy esküt tettek a nagy ementáli sajtra, hanem igaziból is megcselekedték. Nimbyvel egyszer már megcsinálták, sajtra tették a kezét és megeskették, hogy nem szól Vanessának a készülő motorvásárlásról. De akkor csak ő esküdött. Most csapatosan, nyolc kisegér állta körül az asztalt a sajttal, és áhítatosan mondták Vanessa után az esküszöveget, különösen mert a lyukak is benne voltak.
– Én, Vanessa D'Aubisson, eskü…
– Nem jó – vágott közbe Kissy –, az összes neved mondd! Csak úgy érvényes.
– Legyen hát. Én, Vanessa Pif Jerry Bohringer-Chandeau-Morin-Sailly D'Aubisson, esküszöm erre az ötkilós karika bontatlan Grand Cru ementálira és az összes benne levő lyukra, hogy a tudomásomra jutó üzleti titkot megőrzöm, arról senkinek nem fecsegek, különben Mario egérpépet csinál belőlem. Cin-cin!
Kissy büszkén utánamondta és rácincogott, s közben Vanessa neveihez még hozzágondolta, hogy Blanchard, Blanchard, Blanchard!
– Ti mit cincogtok itt? – jelent meg Marie az ajtóban. – Paul kint vár. Mit akartok azzal a sajttal?
– Légy szíves, vidd vissza a kamrába – lépett a fotelhez Vanessa és fölkapta a hátizsákját.

– De miért? – nézett a szakácsnő.
– Mert ott a helye.
– Nem, miért hoztátok ki?
A csapat kisorjázott az ajtón, Niala maradt utolsónak, kilépett, visszadugta a fejét és azt mondta:
– Hüpp-hüpp-hüpp, egértrükk.

Úgyhogy a kocsiban a Golyócskákról beszéltek, amiről Paul is hallott már, mint alighanem mindenki Beaulieu-ben, ezen a hétvégén is fognak rajta dolgozni, méghozzá a legfontosabb részét csinálják: megtervezik, hogy hány oszlopból álljon, azok milyen dallamszakaszokat játsszanak, hogyan legyenek összekötve, egyszóval az egésznek a struktúráját, illetve Nimby elnevezésével modulszerkezetét.
– Kicsit nehezebb, mint a programozásban – mesélte már a kocsiban. – Ott csak meghívsz egy rutint és az végrehajtódik. Itt a rutinoknak van egy bizonyos fizikai távolságuk a hívó programrésztől, nem lehet mindet két centin belül összezsúfolni, márpedig amíg a golyó odaér, az időbe telik. Nem is kevésbe, mert nem száguldhatnak, az kilökné őket a pályájukról.
– De akkor késve szólalnak meg a hangok – mondta Paul, és kitette az indexet Nizza felé.
– Nem éppen. Előbb kell elindítani a golyókat, mint ahogy a hangoknak meg kell szólalni. Pontosan ki kell mérnünk, hogy mennyivel előbb.
– Nem hiszem, hogy ez működni fog. Nem lehet azokat a golyókat olyan precízen mozgatni, márpedig az eltérések halmozódni fognak, és végül szétesik a dallamod.
– Te kételkedsz a Jerry egereiben?! – csattant föl Vanessa, aki Paul szerencséjére a jobb szélen ült elöl, Nimby köztük volt.
– Dehogyis. Csak meglepne, ha ez működne.
– Az a cél, hogy meglepjünk vele mindenkit.
Túlmentek Nizzán, föl a hegyekbe, az egyik völgyben laktak Corentinék. Egyik D’Aubisson egér se járt még itt, bár Niala ismerte őket, de nem járt náluk, a címet Mario mondta meg.
– Szóval üzletet köttök – mondta Paul még a Promon, amikor a golyós témát már kivesézték.

Az egerek az ötkilós ementálira gondoltak és hallgatásba burkolóztak. Niala nem.
– Nem tudom, Paul, lehetséges. Megpróbáljuk.
– Szamarak vagytok – mondta Vanessa később, amikor átvágtak a ház előtti parkolón és Françoise kérdőre vonta Nialát, hogy hogy mondhatott ilyet. – Nem az a titok, hogy ajánlatot teszünk, azt mindenki tudja, elsősorban a többi érdekelt. Az a titok, hogy mi lesz az ajánlatban.
S megnyomta a kapucsengőt.
– Ki az? – kérdezte egy női hang.
– Claudel Konzorcium – felelte a mikró.
Az ajtó fölberregett. Niala megnyomta, aztán megállította a befelé igyekvő Françoise-t.
– Várj csak. Most jut eszembe, rémlik valami arról, hogy vannak állataik is. Adjátok becsületszavatokat, hogy nem öltök meg egyet sem.
– Olyan állatok, akikre gondolok? – kérdezte Françoise gyanakodva.
– Könnyen meglehet.
– Hát ha nem lesz náluk mustáros flakon…
– Bízzunk benne. Mindenesetre *mi* ne kezdeményezzünk ellenségeskedést.
Françoise a Jerrytől eltanult mozdulattal keresztet rajzolt a szívére, bal kezét rátette, a jobbat föltartotta.
Niala rájuk nézett, amire a csapat gyorsan követte a zseb példáját. Erre Niala is.
– Helyes. Gyerünk befelé.
Tágas előkert, keskeny gyalogúttal, arrébb széles út egy oldalépület felé, nyilván a garázs, jó nagy, alighanem szükségük van nagy járművekre ahhoz a sok gyerekhez. A közelben egy lélek se, olyan állatok se, akikre Françoise gondol. Kissy azért szemügyre vette a bokrok alját, ahogy a magabiztos egércsapat végigmasírozott a gyalogúton. Csinos, fehér épület, a teljes mérete nem kivehető, alighanem a rövid oldala felől közeledtek. Valamivel közelebb kis házikó, előtte biztonsági őr.
– Jó napot.
– Jó napot – felelte Niala. – A Claudel Konzorciumtól jöttünk.

Az őr bólintott. Jó nagydarab ember volt, kiképzetlen egeret öt-hat tucatot tudna szétlapítani percenként. Vanessa kinyitotta a kezében levő dossziét és a legelső lapot felé nyújtotta. Az őr nem vette el, csak odahajolva megnézte, aztán megint bólintott.

– Parancsoljanak. Csak be az ajtón és egyenesen.

Továbbmentek és beléptek a házba. Tágas, ízlésesen berendezett hall, kétfelé elkanyarodó folyosóban folytatódik, de már látták, hogy merre kell menniük: a szemközti, széles ajtó a szabadba nyílt, s mögötte apró, színes öltözékű figurák mozogtak. Niala cincogott egyet és kinyitotta.

Nem is volt olyan sok gyerek. Egy, kettő, arrébb még kettő, öt, hat. Mindenféle méretben, nemben, bőrszínben és tevékenységben, az egyik például, egy Françoise méretű, ázsiai vonású lány éppen fölegyenesedett valami fölött és elindult feléjük.

– Sziasztok.

– Szia – felelték.

– Corentinéket keressük – tette hozzá Vanessa.

– Ott ülnek a fa alatt. Ti jöttetek Claudeléktől?

– Mi!

– Nem néztek ki egereknek.

Kissy sóhajtott, és vele sok száz kisegér. Hát már mindenki tudja.

– Jól álcázzuk magunkat – felelte Vanessa, és megindult a füvön, mert gyalogjáró nem volt, a gyerekek a füvön szaladgáltak.

Corentinék ötvenen innen lehettek még, sportosak, fiatalosak, a férfi fehér pulcsiban, a nő világoskékben. A férfi fölállt a jöttükre és kezet fogott velük, a nő nem, egy kicsi, fehérbe csomagolt élőlény mocorgott az ölében. Ahogy letelepedtek egy hosszú padra, Kissy ösztönösen körülpillantott és fölfedezte, hogy egy nagy, ovális átriumban vannak. És az egyik távoli ablakban fölfedezett két háromszögletű fület. De nem mozdultak, alighanem alszik az illető. Messze van és kicsi, de az ott aligha kutya.

– Örülök, hogy végre látunk benneteket – vette át a kezdeményezést monsieur Corentin. – Sokat hallottunk rólatok. Cesare mesélte a minapi kalandotokat Roissacékkal.

– Mi soha nem hallottunk… – cincogta el magát Françoise, aztán gyorsan a szájára tette a kezét.

– Így hívták a hegyi bányában rekedt gyerekek egy részét – mondta neki Vanessa, majd Corentinhez: – Nézd el nekik, Lucas, ők északon élnek, és amikor kihúztuk azokat a gyerekeket a föld alól, nekik senki se mondta meg a nevüket.

Corentin bólogatott, Kissy pedig nyugtalanul próbált felidézni bármit arról, hogy azt mondta volna, szólítsák Lucas-nak. Pedig Vanessa megmondta, hogy még nem találkoztak.

– Nagyszerű dolog, hogy voltak azok a helikoptereitek. Rágondolni se merek, mi lett volna nélkületek.

– Találkoztatok azóta?

– Nem, csak videótelefonáltunk. Tudod, mi alig vagyunk itthon.

– Értem. – Vanessa elővette a dossziét megint, és kinyitotta. – Nem akarunk benneteket sokáig feltartani… térjünk a tárgyra?

– Eddig is a tárgynál voltunk. Nekünk legalább olyan nagy öröm, hogy megismerhetünk titeket, mint az, hogy ajánlatot kapunk a gyárra. Illetve dehogyis, nagyobb, hiszen az csak pénz. Az nem fontos.

– Hát nem éppen *csak* pénz.

– Tudod, hogy értem.

Kissynek megrebbent a füle. Ezek ketten körülbelül negyvenöt másodperce beszélgetnek, de már úgy, mint akik évek óta ismerik egymást.

– Persze hogy tudom. És ha lezavarjuk az üzletet, aztán annyit beszélünk a hegyi mentőakcióról, amennyit akarunk?

– Józan gondolat. Tessék, tied a pálya.

A Lucas előtt álló asztalkán egy kis táblagép feküdt, a férfi most fölvette, kihúzott belőle egy ceruzát és néhány mozdulatot tett a képernyőn.

– Szóval a konzorcium nevében Mario vételi ajánlatot tesz a tulajdonrészre, ésatöbbi, csiribí-csiribá, félmillió – közölte Vanessa.

Nevettek. Madame Corentin is, aki most fölállt, arrébb sétált és átadta a kisbabát az egyik nagylánynak, aki elvitte – nyilván elaludt már.

– Ez tényleg gyors lezavarása lenne az üzletnek – ismerte el Lucas –, de nem versenyképes ajánlat.

– Várd ki a végét. Félmillió készpénzben, plusz negyedmilliós részesedéssel beveszünk titeket a konzorciumba.

– Hm. Ez már valóban szebben hangzik, de sajnos…

– És természetesen átvállaljuk a kötelezettséget Chiracék irányában.

Madame Corentin fölvett egy másik táblagépet és nyomogatni kezdte.

– Vanessa – mondta Lucas –, ismét mondom, ezzel nem fogtok nyerni.

– Hát jó – mondta a mikró. – Hatszáz kápé és háromszáz a részesedés.

Igazi business mouse, gondolta Kissy büszkén. Egymillió eurót megközelítő összegről alkuszik olyan könnyedén, mintha tíz deka sajtot venne.

Lucas leírta a táblagépen és egy pillanat múlva már meg is csóválta a fejét.

– Gérard hétötvenet is megad érte, azt írta, mondjam meg, hogy Mario orra előtt fogja leszámolni a pénzt.

– Beszélhetek vele? – kérdezte Niala hirtelen. Lucas írt pár szót, várt egy verset, aztán mosolyogva bólintott, megnyomott valamit és azt mondta:

– Szervusz, Gérard, ki vagy hangosítva.

– No, legalább hallod, te vén csirkefogó – szólalt meg egy borízű hang. Lucas bosszús fintort vágott.

– Elfelejtettem szólni neki, hogy…

De a hang folytatta.

– A híres nagy konzorciumodnak sose lesz annyi pénze, amennyit én ezért a cégért lepengetek a kölyöknek. Add föl, öreg, hallasz?

– Szervusz, Csubakka bácsi – szólalt meg Niala vidáman. Kissy azonnal látta maga előtt az öreg üzletvukit, a mellén átvetett muníciós övvel.

Kis csend.

– Nicole?…

– Én, személyesen. Mario nincsen itt, csak mi.

– És te alkuszol a cégre?!

– Nem, ami azt illeti, csak itt ülök a húgom mellett és hallgatom, ahogy ráígér az ajánlatodra.

A hang akkorát rikoltott, hogy mindannyiuknak lelapult a füle.

– A fogadott kislány akar ráígérni az ajánlatomra?! Hát jár az már iskolába?!
– Járok – nevetett Vanessa. – Szervusz, Csubakka bácsi.
– Na, már ez is Csubakka bácsizik. Hány éves vagy te, mondjad?!
– Tizenhat leszek.
– No, legalább nagykorú nem vagy.
– Sovány vigasz, Csubakka bácsi. A konzorcium pénze nagyon is az.
Kis csend.
– Hát jó. Ne mondhassa senki, hogy nem vettelek komolyan. Mi az ajánlatod?
– Chiracékról megállapodhatunk?
– Persze! – bömbölte Csubakka bácsi. Kissy már rájött, hogy nem haragszik, csak egyszerűen sose próbált normális hangerővel beszélni. – Az ördög se akarja kirakni őket onnan, maradjanak, ameddig akarnak!
– Hat a kápé és három a rész – felelte Vanessa lakonikusan.
– Bolond vagy, lányom, hétötvennel elviszem úgy, ahogy van!
– De az én ajánlatom kilencet ér.
– Akkor az enyém egy tízest! – üvöltötte Csubakka bácsi, és fél kézzel, oda se nézve szétmorzsolt egy birodalmi gárdistát. Legalábbis Kissy tisztán látta maga előtt, amint megteszi.
– Ötszáz – felelte Vanessa olyan halkan, amilyen hangos a bácsi volt.
– Mi ötszáz? – hökkent meg a bácsi.
– Ötszázezer euró. Ez az ajánlatom.
– Mármint egymillió-ötszáz?
– Nem, csak ötszáz.
– Te bolondra veszed az öreg Gérard-t – harsogta a bácsi –, hát az előbb már egymilliót ígértem!
– Én pedig leszállítottam az ajánlatomat a felére – válaszolta Vanessa zavartalan nyugalommal –, és a többit átengedem neked.
Kis csend.
Még nagyobb csend.

– Ahhh-ha – mondta végül a bácsi. – Szóval társulni akarsz. Csakhogy ebbe a nagyapád nem fog belemenni. Vagy kicsodád is neked Girotti?

– Általában a nagyapámnak vagy a bácsikámnak hívom. Tudod, elég bonyolult, mert Jacques Claudel valójában…

– Állj, állj, állj, ne tarts itt nekem mesedélutánt, arra felelj, amit mondtam! Nem fog belemenni!

– Kénytelen lesz, mert különben nem ezt az üzletet bukja el, hanem a szerződést is, és az már tényleg veszteség lenne. Nem fog örülni, de nem lesz más választása.

– Úgy! Aztán énrám orrol majd, mi?

– Nem, énrám, Csubakka bácsi, én találtam ki, hogy társuljunk. Majd elszaladok előle.

A kis táblagép keményen állta a sarat, nem repedt meg, pedig a bácsi akkorát hahotázott, hogy az átriumban szanaszét játszadozó gyerekek fölkapták a fejüket, mint a kisnyulak.

– Elszaladsz, ez jó! – harsogta. – Aztán hogy képzeled ezt a társulást?

– Hát ha én adok ötöt és három a rész, akkor te mennyit adsz?

– Kettőt!

– Vagyis nyolc a kettőhöz, megvan a millió.

– Na meséld el, milyen képet vág az a Lucas kölyök!

– Nevet és bólogat – közvetítette Vanessa.

– Akkor hát megegyeztünk! Szólok a könyvkukacaimnak, csinálják meg! Mikor írja alá öregapád vagy kid a szerződést?

– Voltaképpen lehet azt mondani, hogy az öregapám, Jacques Claudel ugyanis…

– Te, én megeszlek!

– Akár már ma este – nevetett Vanessa –, csak előbb persze körbekerget engem az udvaron.

– Hát tud az még szaladni?!

– Mint a nyúl! de én gyorsabb vagyok.

– Na, még szerencse! Aztán mikor jöttök el meglátogatni az öreg Gérard bácsit? Téged még nem is láttalak, pedig azt mondják, csinos kislány vagy.

– Igen, én is hallottam. Már holnap reggel, ha nem laknál olyan messze.

– Na persze. Jól van. Mondd meg az öregnek, én nem tehetek róla, neked jutott eszedbe. De megmondd ám, mert őtőle az is kitelik, hogy puskával kerget végig engem az utcán!
– Megmondom, légy nyugodt, Csubakka bácsi.
– Jól van. Lucas, öröm volt veled üzletet kötni. Csókoltatom Sylvie-t. Szervusztok.
Amikor végre istenigazában kinevették magukat, Lucas csak annyit kérdezett:
– Ugye ezt az egész társulást Mario eleve így találta ki?
Vanessa ránézett rezzenéstelen, ragyogó kék szemével.
– Hát persze.

Vanessa kifizette Pault az egész estére, úgyhogy ő továbbment a kocsival egy közelben lakó barátjához, ráértek hát Corentinékkel beszélgetni, játszani a gyerekekkel, szaktanácsot adni két kisfiúnak, akik éppen legóvárat építettek, és Nimby ismert olyan építészeti megoldásokat, amiket ők még nem – és persze apróra elmesélni a helikopteres történetet, sőt be is mutatni, hiszen azáltal, hogy Elkét forgalomirányítóvá tették, az egész kommunikációjuk átment a Jerry-rendszeren, s az mindent rögzített azon az éjszakán. A gyerekek is megnézték a helikopteres felvételek egy részét. Magukat a gépeket nem mutatták meg, a Discovery otthon volt a villában, az Enterprise pedig Franconville-ben, Nimby még dolgozott az átalakításán. De a nagyobbak láttak már trikoptert, Lucas egyik barátja tagja volt annak a modellezőklubnak, amelyik nekik segített akkor éjjel, és egyszer elvitték őket egy bemutatóra.
És megmutatták a Golyócskákat, Nimbyék nemrég készültek el háromdimenziós tervezőprogramban egy vázlattal, ami nem terv volt, vagyis nem a megfelelő számú oszlopot tartalmazta, nem a megfelelő elrendezésben, csak fantáziarajz. De a programban aztán már lehetett mindenfelé forgatni, részletekre ránagyítani, az igazi tervet is így fogják elkészíteni.
– Mikor készül el? – kérdezte egy Yvette nevű lány.
– Nehéz megmondani – felelte Nimby. – Azt reméljük, hogy május tizennyolcadika előtt. Az Vanessa születésnapja, jó alkalom lenne az ünnepélyes bemutatóra.
– Valójában negyvenhárom ismétlődő oszlopunk lesz – magyarázta Vanessa pár perc múlva, és apró tornyokat helyezett

az asztalra legókockákból. – De egészen kicsik, mert a dallamban nagyon rövid szakaszok ismétlődnek.

– És mi hajtja? – kérdezte madame Corentin.

– Villanymotor. Terveink szerint egyetlenegy.

Beszéd közben a kislány már játszani kezdte a darabot, jobb kezével a gyors szólamot, ballal a lassút, két külön táblagépen, hisz volt náluk egy csomó. A gyerekek megint fölkapták a fejüket, mint a kisnyulak.

Perceken belül koncert lett belőle, zenekari, mert a Corentin gyerekek közül hárman is zenéltek, egy gitáron, egy hegedűn, egy pedig egy fura kis fúvós hangszeren, aminek olyan billentyűi voltak, mint a zongorának, csak szivárványszínűek. Triolának hívták, Kissy még nem látott ilyet. De együtt már nem a Popcornt játszották, a gyerekek inkább klasszikusokat tudtak – először a *Magas szőke férfi*t sikerült együtt eljátszani, aztán valami Bach-darabot, amit Mike Oldfield átdolgozásában a mikró is tudott.

A legnagyobb szerencse volt, gondolta Kissy hazafelé menet, hogy annak idején elmentek arra az esküvőre segíteni, és kiderült, hogy a kislány született muzsikus. Bárkivel, bárhol, bármikor szót ért a zene segítségével.

Mario jót mosolygott az elbeszélésen, aztán csak annyit mondott:

– Még nagy üzletasszony lehet belőled.

Vanessa meglepve nézett a dédnagybátyjára. Kissy fülei lassan hátrabillentek és úgy maradtak. Mario ritkán mond effélét, egész pontosan még soha nem tette, de ha ő valakinek ilyet mond, arra mérget lehet venni.

– De hiszen én csak azt mondtam, amire te kértél.

– De pókerarccal, gondolom.

A kislány kihúzta magát.

– A Jerry Alapítvány kisegere vagyok, az életem múlik azon, hogy a shindy ne tudjon olvasni az arcomról.

– És nem tudott?

– Lucas Corentin nem shindy, de természetesen nem tudott. Örül, hogy rászedtük Csubakka bácsit és belehúztuk a társulásba.

– Ami mellesleg igaz is.

– Persze hogy igaz. Magától sose ment volna bele. De Lucas se lépett volna be ekkora részesedéssel a konzorciumba, ha nem az a szándék vezeti, hogy borsot törjön Gérard orra alá.

Kissynek olyan gyorsan kezdtek pörögni a fülei, hogy érezte, amint lassan a levegőbe emelkedik. Hát duplafenekű csel volt!

– Nagyon helyes. Jegyezd meg: az embereket sokszor fondorlattal kell rávenni olyan dolgokra is, amik valójában nagyon is érdekükben állnak. Ők is szépen fognak keresni ezen az üzleten. Tessék.

Vanessa csodálkozva vette át a felé nyújtott telefont – ugyanolyan volt, mint a sajátja, Mario már régóta alapítványi telefont használt, a Jerry-felület morzementes változatával –, de ahogy ránézett, megértette. Elmosolyodott és megnyomta a hívógombot.

– Á, jó estét, Girotti úr – mondta a telefon fiatal férfihangon. – A doktor urat keresi?

– Igen – felelte a mikró –, de Vanessa vagyok.

– Szia, Vanessa, nem tudom, tud-e veled még…

– Hagyd, Jeannot, jó vagy nekem te is.

– Remek, hallgatlak.

– Megvettük a konzervgyárat.

– Ó, nagyszerű. Mesélj.

– Lucas kap tőlem kápéban egy ötöst és három a része, kettővel pedig belép Gérard bácsi. Chiracék maradhatnak a gondnoki házban. Ennyi a történet, megírod a papírt?

– Várjunk csak, hogy érted azt, hogy *te* adsz egy ötöst?

– Hát a konzorcium, de én kötöttem az üzletet.

Kis csend a telefonban. Kissy fülei büszkén meredtek az ég felé.

– Nahát. Erről mesélhetnél, de nem most, valamikor úgyis be akartam ugrani hozzátok. Megírom, persze, hétfőn mindenki megkapja a példányát.

– Köszi, Jeannot, várjuk a példányt meg téged is.

– Milyen sajtot vigyek?

– Amilyet akarsz – nevetett Vanessa –, jöhetsz üres kézzel is, nagy egerek vagyunk, meg tudjuk venni a sajtot magunknak. Szia! – S kinyomta. – No, megvan a konzervgyárunk, Françoise készítheti a hátizsákját.

– Minek? – nézett rá Mario meglepve.

– Corentinéknél már megkérdezte, hogy akkor most még nem visszük-e el a konzervgyárat, mert ő hozott hátizsákot.

– Én – mondta Kissy a telefonba, hiszen csakugyan ő volt.
– Szia, zavarhatlak, nem a cica elől bujkálsz éppen?
– Jaj, Solange. Egy alapítványi egér simán orrba vágja a cicát.
– Nagyszerű, éppen ezt akartam kérni.
Kissynek hátracsapódott a füle.
– Miféle cica merészelt bántani?!
Solange nevetett.
– Nem, nem azt, hogy verj orrba egy cicát, hanem hogy legyél alapítványi egér.
– *Mindig* alapítványi egerek vagyunk.
– Helyes, szóval a kis előadásotoknak híre ment ám, a tanárok is facebookoznak és meséltek más tanároknak. Úgyhogy máris hoztam egy új meghívást. Csukd be a szád!
Kissy gyorsan becsukta.
Az asztal körül öt további egér ült e pillanatban, a többiek mozgásban a konyha és az ebédlő között – mind hallották, s most elképedve néztek egymásra.
– Honnan tudja, hogy nyitva maradt a szád? – susogta a zseb.
– Ismeri – legyintett Niala.
– No de – Françoise megvakarta az orrát – nem hirdethetjük úton-útfélen, hogy kik vagyunk és mivel foglalkozunk. Akkor melyik shindy fog lépre menni? Ami pedig a macskákat illeti…
– Egy pillanatra hagyjuk most a macskákat, zsebike – kérte Niala. – Az kétségtelen, hogy a csapdáink akkor működnek jól, ha a shindyk nem tudnak rólunk. De hát így is rengetegen hallották már a hírünket. Gondoljátok, hogy pont a shindykhez nem jut el?
– És ha eljut? – állt föl Jennifer. – A rendőrség létezéséről már régesrég tudnak, a senlis-i csapda mégis működött.
– Ebben van valami – ismerte el Niala. – De én szívesebben maradnék meg a homályban.
– Ahol a macska se… – kezdte Françoise, aztán gyorsan a szájára szorította a kezét.
– Helyes a cincogás – szólalt meg Vanessa. – Maradjunk csak meg a homályban. Ne tudja senki, hogy kik vagyunk, hol

élünk, mi az egérlyuk biztonsági kódja, hol tartjuk a sajtot. De azt tudják csak meg, hogy létezünk. Tartsunk előadást Solange barátainak. Bárkinek. Hirdessünk a tévében, hívásra házhoz megyünk és elhárítjuk a shindyt, if there's somethin' strange in your neighborhood, bárhol bárki hallhasson rólunk.

– De miért? – cincogta Elke a netbookból.

Vanessa odalépett hozzá és két kézzel az asztalra támaszkodva szembenézett vele.

– Egérke, mit gondolsz, ha a shindyk nem tudnának róla, hogy létezik a rendőrség, mennyire bátorodnának föl?

– Hát… akármennyire… – a zsebnek fölcsillant a szeme –, akármennyire! Kint az utcán elkapnák kicsi gyerekt, nem félnék semmitől!

– Ez az. Ha tudnak róla, hogy mi is létezünk, mi lesz?

– Gyáváabbak lesznek, nem tudhatik, hogy a gyerek nem egér-e. Mert rendőrni nem rendőr a gyerek, az biztos, de egér még hátha!

– Ez az, egérke.

Elke döbbenten nézett rá.

– Vagyis bújódjuk elő magunkat egérkelyukból és… – Ekkor egy lendületes fejmozdulatot tett, amitől vörös hajfonata csapott egyet és a háta mögötti polcról levert valamit, ami nagyot csendült a földön. A zseb ijedten odakapta a fejét.

– Cisz – közölte Vanessa faarccal.

– Van logika a cincogásodban – mondta Chantal. – A megelőzés végeredményben fontosabb, mint az utólagos lefülelés, és ha a hírünk elrettenti a shindyket… vagy legalább egy részüket… az azért fontos.

– És az orraik?! – csattant föl a zseb.

– Marad így is elég, amit beverhetsz. Ne aggódj.

– De aggódjok! – nyelvelt a zseb. – Az dolgom! Így is csökkenődik megfoghatóság, mert Facebookon nehezebb és bújják el magukat egyre jobban shindyek! Ha ez így folytatja magát, nemsoká alig semmi shindyt megfogunk, és te akarsz akkor előbújni egérkelyukból és megijeszteni őket, hogy semmi gyerekeket ne bántsák?!

Kis csend, a kislány magában átgondolta ezt az utolsó részét még egyszer.

– De hiszen – állapította meg jóval lassabban – éppen ez lenne Ziel. Nekünk igazából örülünk kell, ha shindyek minél kevesebb gyereket bántsák, ugye?
– Hát igen – mondta Vanessa –, ez lenne az egészben a Ziel.

Solange, aki persze végig vonalban volt és végighallgatta, amit ő később stratégiai megbeszélésnek nevezett, azt a választ kapta, hogy az alapítványnak döntenie kell minderről, úgyhogy majd holnap fölhívják.
A csapat délután gyűlt össze, amikor Angélique is ráért; mostanában eléggé le van terhelve, mert a cég fejlődésének újabb szakaszába lépett, nemsokára már gyártani fogják Georges találmányát, most készülnek a tervek, amik alapján egy üzemet építenek föl. Egyelőre Antibes közelében egy kis gyártelepen, ami a konzorciumé, azelőtt fémmegmunkálásra használták, de az nem ment, és a telket megvette a konzorcium egyik tagja. De nem tudta hasznosítani, most üresen áll, van egy nagy szerelőcsarnoka, itt fognak dolgozni. Hamarosan. Angélique emiatt surran ide-oda néha reggeltől estig. Hétvégén azért kevésbé.
– S hogy szeretnéd, egérke? – kérdezte meglepve, amikor a csapat összegyűlt a D’Aubisson-villa nappalijában. Elke a nagy képernyőről figyelte őket.
– Szerintem hagyjuk, hogy terjedjen a hírünk – felelte a mikró. – Hiszen úgyis terjed. Tartsunk ilyen előadásokat, mert ezekre szükség van, a gyerekeknek tudniuk kell, hogyan védhetik meg magukat, de azt is, hogy mi is létezünk és megvédjük, akit csak lehet. Az első előadáson nem esett szó a Facebook-alkalmazásunkról, pedig az is fontos, minél több gyereknek kellene használnia. Legközelebb beszéljünk róla.
– Aki részt vesz az előadásunkon, már úgyse megy lépre shindynek – vélte Françoise.
– Bár úgy volna, egérke, de azon kívül, hogy ők maguk használják a programot, másoknak is tudnak róla beszélni, akik nem voltak ott.
– Értem. Szavazni kellene…
– Szerintem is.
– Szerintem nem – szólalt meg a másik zseb. – Kell összehívjuk kuratóriumi ülését, együtt eldönteni alapítvány ekkora változtatásáról.

A maxik már bólogattak, és Niala is.

– Jól van, egérkék, hívjuk össze a kuratóriumot.

– Tisztelt elnök asszony, tisztelt kuratóriumi tagok – kezdte Vanessa a rá jellemző határozottsággal –, tisztelt plenáris ülés! Azért kértük ennek a rendkívüli gyűlésnek az összehívását, mert olyan szempont merült fel, amely gyökeresen megváltoztathatja a Jerry Alapítvány működését. Mint tudják, az alapítványt gyakorlatilag titkosan működtetjük: bár hivatalosan be vagyunk jegyezve és a név alapján bárki megtalálhat minket, maga a név az, ami titkos, így mi elrejtőzünk az ismeretlenségben. Csupán egy maroknyi ember tudja, hogy kik vagyunk és mivel foglalkozunk, azoknak is nagy része rendőr, akiknek ez szolgálati titok. Ezen továbbra sem szeretnénk változtatni. Van azonban egy információ, amiről úgy látjuk, hogy helyes lenne minél szélesebb körben terjeszteni, ez pedig a tény, hogy létezünk és levadásszuk a shindyket. Az alapítvány létezése, megfosztva minden olyan konkrétumtól, ami alapján a shindyk ránk találhatnak, olyan ismeret, amitől halálra rémülnének. Minket nem köt a rendőrség semmilyen szabályzata, mi bevethetünk csaligyereket, bármilyen piszkos trükköt, nekünk szabad tüzet nyitni figyelmeztetés nélkül, és még számos okból sokkal rémisztőbbek vagyunk, mint a rendőrök, akik csak a munkájukat végzik. Márpedig a rémült shindy a jó shindy. Nino például, akit sikerült úgy megijesztenünk, hogy aligha lesz valaha bátorsága hozzányúlni egy gyerekhez. Ezért helyesnek találnánk, ha minél szélesebb körben terjedne a hír, hogy van egy ilyen szervezet – de ennél több nem. Beszéltem, cin-cin.

Kis csend támadt, a kuratórium gondolkodott. Azaz valójában nem is csak a kuratórium, Vanessa az összes kisfülűnek kiküldte a meghívót a Cirrusszal, s mivel hétvége volt, a legtöbben be is léptek. Olyanok is akadtak, akik egyetlen egérnek se voltak közeli hozzátartozói és az alapítványtevők között sem szerepeltek – de beletartoztak a távolabbi rokonságba. Soha ekkora részvétellel nem tartottak még ülést az alapítványnál, és ilyen hirtelenséggel sem.

– Azt hiszem, engem illet az első szólás tiszte – törte meg Ange néni a csendet. – Szerintem ha az egerek biztosítanak minket, hogy senkinek a személyes adatai nem kerülnek nyil-

vánosságra, akkor nincs mitől tartanunk. Értik a dolgukat, ezt már számtalanszor bebizonyították. Hogy mekkora ennek az elrettentő ereje, azt nem tudom.

– Kár ezen töprengeni – kért szót Albert bácsi. – Mióta is áll fenn az alapítvány, öt éve?

– Lassan négy és fél – cincogták többen is.

– Ahogy ön is mondta, a gyerekek értik a dolgukat. Én ugyan főleg Chantal elbeszéléseiből tudok mindent, de nekem ez elég. Azt mondom, csinálják csak, ahogy jónak látják.

Vanessa rámosolygott.

– Köszönöm, Albert bácsi. Ki kér szót?

Nem jelentkezett senki.

– Akkor szavazhatunk – bólintott Ange néni. – Ki van a javaslat mellett?

Julie néni, Blanche, Alex bácsi, Albert bácsi és ő maga is fölemelte a kezét – a kuratórium egyhangúlag elfogadta Vanessa javaslatát. A Jerry Alapítvány ezentúl nem tartja titokban, hogy létezik, és úgy megijeszti a shindyket, ahogy még nem ijedtek meg soha – csak az a kettő a gyártelep sötét pincéjében. Jövőre ejtőernyős osztagokat is szerveznek, akik a shindyk háta mögött teremnek egy-egy felfújt papírzacskóval!

Valamivel korábban mentek ki a reptérre, találkozójuk volt Michel Saint-Croix-val, aki elkészített egy próbakészletet a xilofonlapokból és ott tudta csak átadni. Az volt ugyanis a munkahelye, szerelő volt, egyébként annak a pilótának a testvére, aki La Rochelle-be vitte őket Vladeket megfogni. Valahol az emeleti részen, egy csak Niala által megtalálható kis zugban bütykölt valamit egy áramköri panelen, s csak egy percre hagyta abba, amíg üdvözölte a tíz kisegeret és nagy vigyorral a tizenegyediket, aki Pi ingzsebére csíptetve jött velük és vidáman integetett a képernyőről. A helyiség a padlótól a mennyezetig szerszámokkal, munkadarabokkal és dobozhalmokkal volt tele, egyetlen szék volt benne, de őket ez persze nem zavarta. Michel egy kézikocsit mutatott nekik, amin akkora láda feküdt, amiben az egész egércsapat ellakhatott volna, és jut hely némi sajtnak is. Nimby fölnyitotta a fedelét.

– Arany – csapta össze a tenyerét az öt centi magas Elke, ahogy a csapat a láda fölé hajolt. – Ráismerlek, ezt aranyt fújta meg bankból náciak elől Augagneur őrmester…
– …az idegenlégió első menetzászlóaljából! – fejezte be a Jerry Alapítvány kórusban.
– Pedig ez réz – emelt ki Nimby egy lapot, s Pi elé tartotta, hogy a kislány megnézhesse.
– Nos, nem réz – közölte Michel, már a munkája fölé hajolva. – Egy elég speciális ötvözet.
– Övezöt, az mi az?
– Ötvözet – ismételte Jennifer. – Eine Legierung.
– Ach so. Van mi benne?
– Ezt sosem fogjátok megtudni – felelte Michel.
– A hangszerkészítők nem árulják el az ilyesmit – magyarázta Vanessa. – Szakmai titok. Jól van. Elvihetjük a kocsit?
– Persze. Add le Barbaránál.
– Oké. Mehetünk, egérkék.
– Várj már egy pillanatot – kérte Nimby, aki már visszatette a fémlapot és Michel karja fölött az asztalra kukucskált. – Én ilyen lapot már láttam valahol. Az ott egy EPROM… mikrokontroller… az pedig, várj, ne mondd meg…
Kissy amúgy is az ajtónál állt, elérkezettnek látta az időt, hogy kisurranjon. Ha Nimby belemerül a számítástechnikába, az nem két perc, Vanessa pedig nem fogja siettetni, még rengeteg idejük van a gépig. Addig ő végez egy kis felderítést. A folyosó tovább is van, és errefelé már nem jár senki, akárhány macska megbújhat itt. Vagy éppen shindy.
Végigsurrant a folyosón, és az egyik kanyarban befordulva majdnem fölsikított ijedtében. Ott volt a macska!

Alaposan megnézte, mielőtt továbbindult. E havi naptár, majdnem minden napra beírva vagy begombostűzve valami. De elég nagy felelőtlenség csak úgy kitenni ide a falra, amikor védtelen egérkék is járhatnak erre, nem olyanok, mint ő, hagyományos, nem alapítványi egerek, akár kicsi egérgyerekek, akiknek ez végképp nem való látvány.
Ahogy továbbmenve visszanézett, a macska gúnyosan vigyorgott rá a naptárról. Egészen apró, kék szemű kiscica volt, egy csokor virágból kandikált ki. De akkor is!

Kissy fejcsóválva sétált tovább, a reptériek érzéketlenségén morfondírozva, s csakhamar elérte a folyosó végét. Itt üvegből volt a fal, kilátott a betonra, ahol így vasárnap este kisebb volt a forgalom, de azért jócskán, percenként legalább öt jármű haladt el ezen a részen. A széles úton teherautók, targoncák szaladgáltak. Balra volt a tulajdonképpeni reptér, idelátszottak a gépek, illetve most csak egy Airbus, az takarta a többit, amint kifordult a beszállófolyosótól és eltaxizott a kifutóra. Mögötte egy másik Airbus állt, az még rakodott.

Jobbról egy teherkocsi közeledett villogó lámpákkal, de a taxizó Airbustól tisztes távolságra megállt és türelmesen megvárta, hogy a harmincnyolc méteres szárny elhaladjon előtte. Kissy a korlátra támaszkodott, az üvegre nyomta gombszerű orrocskáját és fölbámult az óriási szárnyra, ami mögött alig látszott a gép, pedig hetvenkét és fél méter hosszú. Két egértársuk is pilóta gyereke, a fontosabb gépek méreteit régóta fejből tudják mindannyian.

Aztán az Airbus elment, ki a taxipályára, a teher is elindult, Kissy pedig azon tűnődött, vajon az a naptárcica értesíti-e a társait, hogy egér van a közelben. Hátha visszafelé menet már egész csapat macska várja. Naptárlapon, természetesen.

Most egy sor targonca közeledett, kicsik, ezek aligha mennek az Airbushoz, bekapná őket, mint bálna a szardíniát. Be is fordultak a sarkon, elmasíroztak egymás után, mint a kislibák. Csak az utolsó nem, az jött tovább egyenesen. Vajon hova tart? Kissy néhány pillanatig érdeklődve nézte, aztán riadtan, végül rémülten. Innen fentről jól látta a sofőrt a rakomány mögött, aki furcsán oldalra billenve ült és nem vezetett.

Kissy körülnézett a beton fölött. A targoncán kívül sehol senki. Csak a rakodó Airbus, balra, éppen a…

Kissy megpördült, a lépcsőhöz vágtatott és három ugrással lent termett a földszinten. Balra fordult és majdnem szétlapult az ajtón. Lenyomta a kilincset. Zárva volt. Persze hogy zárva, ez egy reptér, itt minden biztonságos, az is lehet, hogy golyóálló üveg. Odakint már látszott a közeledő targonca. Kissy körülnézett, fölkapott egy fém szemétgyűjtőt, az ajtó mellett a falhoz ugrott vele és belevágta az üvegbe.

Az üveg nem volt golyóálló. Vagy legalábbis nem egérálló. Egymilliárd üvegcserép zápora hullott a gyorsan hátraugró Kissy elé, aki a robajon át is hallotta a targonca zakatolását, éppen akkor haladt el az ajtó előtt. Kissy kisurrant az épület falába ütött sebhelyen és rohanni kezdett. Egykettőre utolérte, a gép nem ment gyorsan, s ahogy mellette száguldott, meg tudta rázni a sofőr vállát. Semmi válasz. Már kint voltak a betonon, előttük ott magasodott az Air France. Száz méterre, kétszáz? Kissy nem tudta és nem is érdekelte. Felugrott a targoncára a sofőr mellé, s ahogy megkapaszkodott a kormányban, el is fordította, a gép éles kanyart vett jobbra, helyes, kifelé, el innen és főleg el az Airbustól! Egy pillanat múlva lent voltak a zöldön, a targonca zötyögni kezdett, Kissy pedig hasztalanul küzdött, hogy elérje a féket, a sofőr lába beakadt a kuplungba… azt hiába nyomná, nem történne semmi. A zötyögés megszűnt, Kissy fölkapta a fejét. Kint voltak a betonon. Ez nem jó hely, itt gépek járnak… vadul tekergette a fejét, de egyetlen gépet se látott. A sebváltót sem éri el a sofőr miatt, hogy lassíthatna, tíz-tizenöttel mehetnek, de lehet, hogy hússzal. Ahhoz túl sok, hogy kilökje a sofőrt, súlyosan megsérülhetne, egyébként is elég nagydarab. Ahhoz viszont kevés, hogy el tudjon menekülni egy…

S ahogy ez a gondolat átvillant az agyán, szemközt egy gép gördült ki az épület mögül, egyenesen rá az útra, amin Kissy haladt. Kissy nem várta meg, hogy kiderüljön, feléje kanyarodik-e vagy csak keresztezi az útját, elcsavarta a kormányt, s a targonca ismét lerohant a zöldre.

Sziréna!

Nagy fülei elkapták a távolból a hangot. Nem kereste a forrását, idetalál az magától is, és megszabadítja ettől a rémálomtól. Azt figyelte, hová keveredik, ha kijut a zöldről. A targonca nehezen akart itt fordulni, nem nagyon tudja megcsinálni, hogy egy helyben keringjen, amíg ideérnek a biztonságiak. Pedig az lenne a jó…

A zötyögés megint megszűnt, kint volt a… ránézett a betonra és a torkába ugrott a gyomra. A beton nem világos volt, mint eddig, hanem sötét. Kint volt a négy-huszonkettes nagy futón.

Rémülten fölnézett jobbra, hátha meglát egy gépet a magasban, ez az L oldal, itt szállnak le az óriásgépek, észre se veszik ezt a pöttöm targoncát, de ha mégis, akkor se tudnak már… de mire ezt végiggondolta, lent volt a zöldön megint. Keresztben át a pályán, ez a jó… nem, nem jó, még két guruló és kint lesz az R futón, hol van már valaki?!

S ekkor valahonnan a háta mögül szólalt meg a sziréna, de nyomban el is hallgatott.

– Azonnal álljon meg! – harsant egy férfihang.

– Bárcsak tudnék! – rikoltotta vissza.

Egy kocsi vágott be mellé jobbról, s már kint is voltak a gurulón. Balról a távolban észrevett egy gépet. Ez most száll fel az R futóról, már nem tud megállni, túl gyorsan megy, összetörnék magukat. Egyetlen guruló van közöttük…

– Rá tud lépni a pedálra?

– Csak a kuplungot érem…

– Az nem kuplung! Lépjen rá!

Kissy teljes erejéből rátiport a sofőr lábfejére és lenyomta vele a pedált, éppen amikor leértek a két guruló közötti, csak pár lépésnyi zöldre. A targonca vadul előrebukva fékezett, a rakomány legfelső ládája lecsúszott és óriási robajjal a földre zuhant. Kissy is előrelendült és kiesett, alig tudott bukfencet vetni. Ahogy felült, még látta, ahogy a targonca szétlapítja a lezuhant ládát, aztán hördülő hangot hallatva megáll.

Kissy gyorsan körülnézett. A két guruló között voltak, a tenyérnyi zöldön. A sofőr mellől akkor egyenesedett föl egy vörös arcú biztonsági. Kissy kicsit szédelegve kezdett föltápászkodni, de a férfi rákiáltott:

– Várjon még, maradjon ülve!

Kiabálnia kellett, a felszálló gép már a közvetlen közelükben üvöltött. Aztán a hang hirtelen elmélyült, s Kissy még éppen idejében fordult meg, hogy olyan közelről lásson felszállni egy Boeinget, mint még soha. Egy pillanat múlva szélroham csapta meg őket, aztán elvonult.

– Jól van, ez elment – mondta a férfi. – A mentők meg már itt vannak.

Ott voltak, csakugyan, ekkor fékeztek a gurulón, s az orvos már futott is a sofőrhöz. A biztonságival ketten emelték ki és fektették le. Kissy nagyot fújt és megpróbált magához térni. A

tekintete megakadt egy újabb gépen, amely már egészen alacsonyan közeledett feléjük.

Az orvos vezényszavakat kiáltott az embereinek, kettőt vagy hármat, aztán már csak mutogatott, mert a gép iszonyú dörejjel lecsapott a 4L-re, oda, ahol egy perce Kissy átrobogott a targoncával, a gumik hangosabban visítottak, mint bármi, amit Kissy eddig ismert. Letette az orrfutóját is, és egyre lassítva továbbrohant. Háromnyolcvanas, nézett utána Kissy. Air France. Air France volt az is, akibe belerohant volna a targonca, ha ő nem jön.

Valahonnét előbukkant még egy gép, és egy szempillantás alatt Kissy fölött termett.

– Maga jól van, kislány?

Kissy fölnézett rá. A biztonsági volt.

– A… azt hiszem…

– Adja a kezét.

Talpra segítette Kissyt, és elkísérte a kocsihoz. Majdnem a karján vitte, Kissy ugyan szólni akart, hogy tud ő járni, de amikor a sofőr kinyitotta a kocsiajtót, már érezte, hogy a lába cserben akarja hagyni. Berogyott az ülésre.

A biztonsági becsukta az ajtót és beszállt elöl.

– Hármas kocsi a toronynak, vétel.

– Hallgatom, hármas – felelte a rádiója.

– Hármas kocsi jelentem, az elszabadult járművet megfékeztük a Victor gurulón. Sérült ellátása folyamatban, kérek engedélyt kettes bővítőre visszatérni egy személlyel.

– Hármas kocsi, engedélyezem, de siessen. Vigyázzon Yankee gurulónál.

– Itt hármas, vettem és vége.

A férfi hátranézett Kissyre, úgy tolatott ki a gurulóra.

– Maga nem mindennapi szerzet. A targoncán egyébként mindkét pedál fék, csak másfajták. A bal eléggé lelassította, hogy fölugorjak rá. Maga hogy került föl?

– Ahogy maga… rohantam, aztán ugrottam.

– Hát engem is megfuttatott, annyi szent. Meg a fél műszakot. Mindenki szentségel és magát isteníti, egyszerre. Ugye maga D’Aubisson kapitány rokona?

– Olyasmi.

– Azért volt ismerős. Maguk vadásznak a bűnözőkre. – A férfi ránézett a tükörből. – De látom, fáradt, pihenjen egy kicsit, amíg beérünk.

Kissy bólintott és még a szemét is becsukta.

Amikor kinyitotta, egy pillanatra nem tudta, hol van. Egy autóban találta magát…

– Szia, egérke.

Az ablakból Martin nézett be rá. Kissy zavartan pislogott.

– Mi… mi történt?

– Elbóbiskoltál. Vagy húsz percre. Hogy vagy?

Kissynek egyszerre eszébe jutott az egész lidércnyomás, ahogy kint robogott a futón és egy négyszáz tonnás gép vadászott rá kétszázötven kilométeres… brrrr. Akkor már inkább a macska.

– Inkább a macska – dünnyögte és kimászott az autóból. Egy nagy garázsban találta magát, reptéri autók között. Valamivel arrébb fölfedezte a többieket, egy pult körül álltak és beszélgettek valakikkel, de már el is indultak feléjük.

– Szia, egérke – köszöntötték valamennyien. Egy kék inges pasas is volt velük, az megelőzte a csapatot és Kissyhez sietett.

– Jó napot. Fernand Richaud. Hogy van?

– Jól…

– Legyen szíves, kövesse az ujjamat.

Kissy elé tartotta a mutatóujját és elmozdította a kezét, de ő nem követte, a pasas arcába nézett és összeráncolta a homlokát.

– Maga orvos?

– Igen, az vagyok.

– Nekem viszont semmi bajom, nem kell engem vizsgálgatni.

Indult volna, de két kéz nehezedett a vállára.

– Nyugton marad a kisegér – suttogta a fülébe Vanessa. – Akkorát estél arról a targoncáról, mintha elütött volna. Nemrég volt agyrázkódásod. Én hívtam ide a dokit, és Vanessa-féle sajtos szendvicset ígértem neki cserébe, még ma, ha megvizsgál. Szereti a szendvicseimet. Ne rontsd el az örömét.

Kissy nagyot sóhajtott és hagyta magát megvizsgálni, de amikor a doki kijelentette, hogy semmi baja és repülhet, megállás nélkül trappolt végig a folyosókon és ki a tranzitba. Csak ott fordult oda a D’Aubisson egerekhez, akik mellette loholtak.

– Ütöttem egy lyukat az üvegfalon.
– Tudjuk – bólintott Vanessa –, riasztott a rendszer, abból vették észre, hogy mit művelsz.
– A fölötte levő szinten van egy macska a falon. Mit bámultok? Naptárlap! Nézzétek meg, ha nem hisztek nekem.
– Cseréljük ki egeres naptárra? – tudakolta Niala óvatosan, mint aki nagybeteggel beszél.
– Kiskutya is lehet – felelte Kissy. – Aki megvédi az arra járó egérkéket.
Ezzel büszkén fölszegte gombszerű orrocskáját és átmasírozott a tranziton.

A hatalmas műanyag láda nem volt tele xilofonlapokkal, annyiból két tucat Golyócskákat is föl lehetett volna építeni. Három rétegben voltak a lapok, köztük vékony szivacsok, s a legalsó réteg alatt egy nagy műanyaglap, amit Nimby kiemelt, ez alatt voltak a tekergők. Így nevezték el azokat a csiga alakú xilofonlapokat, amik a hosszú hangokat játsszák le. Michel videóra vette és egészen pontosan lemérte, hogy milyen sebességgel gurul egy golyó körbe-körbe egy ilyen csigán, és eszerint méretezte őket.
A készlet pontosan akkora volt, amennyi a négy fő hangszerhez kell. A kalimba négyszáznegyvenkilenc hangot játszik a dalban, ezt felbontották hét oszlopra. A *c* oszlop kezd a hetedik ütemben, hét hangot játszik, felső c, aisz, felső c, g, disz, g, c. Ennek a magasabb változata a *g* oszlop. A *d* oszlop tizenöt hangot játszik, a *desz* ugyanaz, csak a két utolsó hangja más. Az *a* oszlop is ugyanaz, csak az egész magasabban van. Van egy *aisz* oszlop tizennyolc hanggal, meg egy *c-aisz-c* oszlop, ami csak ezt a három hangot adja a hetvenkilencedik ütemtől. Ez összesen nyolcvan, ennyi lapot kaptak a kalimbához, mindegyik hangból a szükséges számban. Michel semmilyen feliratot nem tett rájuk, még egy papírlapra sem írt le semmit, Vanessának abszolút hallása van, majd megcsendíti őket és szétválogatja.
A hosszú hangok a lassú szólamot játszó hangszerekhez kellenek: harmonika, szinti és egy fúvós. Az voltaképpen mindegy, hogy milyen fúvós, a golyó alatt rezgő lemezen úgyse annak hangzik, de mindnek szép hangja van. Nimby és a taxiso-

főr fölcipelte a ládát a padlásra, s egy órával később néhány hang már megszólalt, ideiglenesen fölszerelve oszlopokra, hogy ki lehessen próbálni. Csak a hosszúak, mert azokon tény-leg végig kell gurítani egy golyót, hogy szóljanak; a rövideket elég megütni. Elég trükkös dolog, a csiga közepébe be kell dugni a szabványméretű, öt centi vastag farudat, amin kis lyu-kak vannak, ezekbe kell beszerelni a kis tartópöcköket, amiken puha burkolat van, hogy a hang jól szóljon. De Nimby hamar megvolt vele, s a képernyőkről figyelő egércsapat tekintetének kereszttüzében nemsokára végiggurított egy golyót a leghosz-szabb csigán, amivel a szinti egy c-t ad ki a harmadik ütemtől, majdnem kilenc másodpercen át, miközben a golyó ötször megkerüli az oszlopot.

– Ez klassz – mondta Vanessa, amikor Nimby lejátszotta a hangot. – Szépen szól.

– Akkor mindjárt összerakok néhány oszlopot és meghallgat-juk.

Kissy nagy fülei ezután többször is regisztráltak Popcorn-dal-lamtöredékeket, amíg Solange-zsal beszélt. A kiszemelt két osztálynak kirándulást szerveznek, egész hétvégére, így nem kell iskolaidőben tartani az előadást, a gyerekek együtt lesznek szombat-vasárnap is. Akár velük tölthetik a hétvége egy részét, ameddig kedvük tartja, hely van bőven. Sajtot is szereznek.

– Tudunk vinni magunkkal – legyintett Kissy. – Viszont fi-gyelj, mit tudnak rólunk abban az iskolában? Az alapítvány ne-vét, a mi nevünket…

– Nem soroltam el nekik a neveteket. Miért?

– Cin-cin. Az a tervünk, hogy kilépünk az árnyékból, nyilvá-nossá tesszük, hogy létezünk és kergetjük a shindyket. De hogy kik vagyunk és hol, az titok.

– Értem. Majd meg is kell ölnöd, amiért megtudtam. És akkor hogyan kívántok szerepelni, álnéven, álarcban?

– Nem is rossz ötlet, de azt hiszem, egyszerűen csak nem fog-juk a teljes nevünket használni, csak annyit, hogy Vanessa, Ni-ala, Kissy. Az álarcot inkább a shindyknek tartogatjuk.

– Oké. Mikor tudod megmondani, hogy vállaljátok-e a fellé-pést?

– Most. Vállaljuk.

– De a többiek?…

– A Jerry Alapítvány mindig mindenről egy egérként határoz. Hol lesz a buli?
– Compiègne-ben. Hamarosan megkapom a pontos címet.

Vaucressonból Compiègne-be száz kilométer, egy óra vagy kicsit több. Az út érinti Senlis-t, első csapdájuk helyszínét is. A kormányt biztos egérkezek fogják, probléma hát nem lehet.

De nem minden kormányt fognak biztos egérkezek. Nem sokkal azután, hogy lejöttek a sztrádáról, egy kis piros kocsi bukkant föl mögöttük, furcsán kacskaringózva, egyszer áttért a bal oldalra, mintha előzni akarna, de aztán visszahúzódott, pedig az út egyenes volt, tisztán belátható és nem jött szembe senki.

– Szerintem ez részeg – mondta Angélique, és gázt adott. – Hagyjuk itt a fenébe.

– Negatív, egérke – felelte Pi. – Jobban teszed, ha lehúzódsz és hagyod elmenni.

– És ha belénk jön?

– Megverjük – cincogta egyszerre sok ezer kisegér.

– Kicsit elhagyom, aztán lassítok, hogy legyen ideje fölfogni és megelőzzön.

– Igazából meg kellene állítani – mondta Vanessa elégedetlenül. – A végén még belecsattan valakibe.

– Ne lődd ki a kerekeit, légy szíves. Hagyom elmenni mellettünk, aztán hívjuk a rendőrséget.

De nem így lett. Angélique egy jó kilométerre lehagyta a piros kocsit, aztán lehúzódott és lassított, de készen arra, hogy megint gázt adjon, ha a sofőr nem lesz képes előzni. A piros feltűnt mögöttük, legalább nyolcvannal, átvágott a szembejövő sávba, elzúgott mellettük, és hirtelen visszacsapott az ő sávjukba, pedig most se jött szembe senki. Jobb kerekeivel lefutott az útról, visszahúzott, át a másik sávba megint, és visító gumikkal megpördülve szembefordult velük. Angélique fékezett, elég halkan ahhoz, hogy hallják a piros kocsiból a többszólamú röhögést és kurjongatást.

– Részegős társaság – mondta Elke. – Állítsd meg, Angélique, kiugorok és szitát lövöm kerekeikbe.

– Nem tudod, a golyó lepattan a gumiról – felelte Françoise.

– De lövöm szitát bicskável!

A másik kocsi még állt, a szembejövő sávban, félig belógva az övékbe. Angélique megint gázt adott és elhaladt mellettük. Ahogy a piros mellé ért – Renault volt –, a hátsó ülésről kiugrott egy zilált külsejű srác és kurjantott neki valamit, amiből Kissy csak annyit hallott, hogy hé, szép kislány, de a folytatásról is voltak sejtései. Angélique beletaposott a fékbe, a srác közelebb lépett, ő pedig kicsapta az ajtót.

Egy pillanat múlva az út egerekkel volt tele. És két fiúval meg három lánnyal, huszonévesek voltak, és szemlátomást éppen eléggé be voltak szeszelve. A fiú, aki vezetett, még aránylag meg tudott állni a lábán, de hogy egy rendőr most lekapcsolta volna, az biztos.

– Hé, kislány – dadogta –, mit műveltél a batá… rátommal?

Kissy odapillantott az ötödikre, akit éppen megfogott két egér a karjánál és lehúzták az útról.

– Elaltattam egy kicsit – közölte Angélique. – Úgy látom, nektek is van mit kialudnotok.

Azok vihogtak és dülöngéltek, a zagyva kórusból kiderült, hogy ünnepeltek, de senkit sem érdekelt, hogy mit. A csoportból kivált egy kisegér, elsurrant a részeg társaság mellett, beugrott a Renault-ba és szépen lehúzott vele az útról. Kissy helyeslően megbillegette füleit. Françoise is ügyesen vezet már. Ugyanekkor a háta mögött a mikrobusz is elindult, azt meg Nimby vitte le a másik oldalra. Leterelték a részegeket is, szabad volt a forgalom.

– Nem mondom, hogy lehelj rám – mondta a sofőrnek Angélique –, mert olyan szagom lenne, hogy aztán az én jogsimat is elveszik. Mégis mit képzeltetek? Rátok nem vonatkoznak a fizika törvényei?

– Hé, kislány – kezdte a sofőr, de Angélique fölemelte a mutatóujját.

– Ha még egyszer kislánynak szólítasz, úgy jársz, mint a barátod.

A sofőr elröhögte magát, részeg módra.

– Klassz a szöveged. Meg a karosszériád is… miért nem lazítasz, bulizhatunk együtt! A többiek is, van még egypár üveggel.

– És ebből mennyi van? – tudakolta Françoise, belépve középre. Kinyújtott tenyerén egy zacskónyi színes tabletta. A ke-

ze a sofőr orra előtt, Vanessa arcától alig fél méterre állt meg. Kissy látta, ahogy a mikró arca elsötétül, és tudta, hogy öreg egérnéni lesz, mire még egyszer ilyen gyűlöletet lát rajta.

– Ez micsoda? – köpte Vanessa a szavakat a sofőr felé, aztán fölkapta a zacskót és a srác képébe csapott vele. – Azt kérdeztem, mi ez!

– Hé, te, szét ne szórd… – szólalt meg az egyik lány, féltőn nyúlva a zacskó felé. – Állati príma cucc, totál bepörget…

– Kutassátok át a kocsit! – csattant föl Vanessa.

Kissy már surrant is. Négyen vizsgálták át a kocsit Nimbyvel és a zsebekkel. A padlón egy csomó sörösdobozt találtak, néhány üveg bort, két megkezdett üveg vodkát, a kesztyűtartóban még egy zacskó tablettát és egy kisebb zacskó fehér port. A csomagtartóban nem volt semmi különös. A bűnjeleket magukhoz vették, Elke visszaszaladt a többiekhez, szalutált és jelentett:

– Átkutattuk autót, minden tele palackákkal és kábítós drogszerekkel, don Vito Corleone nagyon fantasztikusan lesz dühös. De lányokat ne verjétek nagyon erősen, mind a három terhes és így is féllábú vak dilis gyerekeket fognak szülődeni, a drog meg a pia miatt.

– Mi van? – nyikkant az előbbi lány. – Mit beszél ez a tökmag, én nem vagyok terhes, és ők se…

Elke csúfondárosan rávigyorgott.

– Gumiakat egy darabot se találtunk. Szokjad gondolatot, leszel nemsoká nagyon terhes, akkora hasikód lesz, mint Alexanderplatz, aztán jön elő kicsi drogbaba és könyörgődve nézi rád szemecskéjeivel, mind háromakkal. – Kissy az ajkába harapott. Ez a szeleburdi kölyök összeképzeleg mindenfélét. – Lehet ám, hogy ikerbébiek lesznek, és kórusban jajgatik, hogy mama, mama, még egy kis kokós tejet!

A lány elzöldülve a kocsi mögé rohant és lehajolt. Elke elégedetten Kissyre vigyorgott, ahogy Vanessa kivette a kezükből a zacskókat, felugrott a motorháztetőre, és az összes tablettát kiszórta a kocsi tetejére. Aztán a fehér port is. Az üres zacskókat melléjük dobta, és lenyúlt Kissy felé. Ő gondolkodás nélkül a kezébe nyomta a vodkásüveget. Vanessa sziklakemény arccal lecsavarta a kupakot és a tetőre öntötte az egészet. Sok lecsurgott belőle. A mikró elővett egy doboz gyufát, egyet meggyúj-

tott és a tetőre dobta. Aztán a tűzbe öntötte a másik vodkát, majd leugrott és a kocsi mellett lefolyt, szintén lángoló alkoholra locsolta a bort és a sört is.

Végül visszasétált a társasághoz, akik eleinte részeg vihogással nézték a tüzet, de néhány pofon segített egy kicsit. Most megkövülve álltak és bámulták a lángokat.

– Ha megint szerencsétek lesz, a tank nem gyullad ki – közölte velük a kislány. – Talán még rendbe lehet hozni. A papa persze nagyon dühös lesz.

A lángok végigfolytak a motorházon és bejutottak a kocsi belsejébe.

– Tűnjünk el innen – mondta Angélique, és a részegeket nyakon ragadva távolabb húzódtak.

– De lehet, hogy nem lesz megint szerencsétek, és nem lehet rendbe hozni – folytatta Vanessa. – Az első szerencsét köszönjétek meg nekünk szépen. Úgy is kigyulladhatott volna, hogy benne vagytok, félig összetörve, és kétségbeesetten próbáltok kiszabadulni. Ilyenkor nagyon ritka, hogy ez mindenkinek sikerüljön, tudjátok? Egy-kettő esetleg szerencsésen kimászik, már ha az szerencse, hogy végignézheti, amint a többiek meghalnak.

A kocsi lobogva égett, de még nem robbant föl. Kissy tudta, hogy már csak idő kérdése.

– A második szerencse is mi voltunk – folytatta a mikró. – Eltüntettem a bűnjelet. Ha nem kerültök rendőrkézre, nincs bizonyíték. Ha igen, akkor vért vesznek és megtalálják a drogot. Rajtatok áll, hogy mi lesz. Én a helyetekben most hosszú ideig lapítanék. Ó, a csoda vigye el, hát nem elfelejtettem?

Odalépett a sofőrhöz és beletúrt a zsebeibe. Néhány egér észbe kapott és megmotozták a többieket is. Az egyiknél találtak egy zacskót két tablettával, Vanessa pedig elvette a sofőr tárcáját és kivette belőle a jogsiját.

– A harmadik szerencse, hogy ezt nem a rendőr vette el – folytatta zavartalanul, alig pillantva hátra, amikor felrobbant a kocsi. Nem volt nagy robbanás, fogytán lehetett már a benzinjük. – Őtőle sokkal nehezebb lenne visszaszerezni.

A jogsit berakta a zacskóba, közelebb szaladt a tűzhöz és belehajította.

Az egércsapat visszaült a mikrobuszba. Vanessa utoljára még figyelmeztette őket, hogy nehogy meglássa bármelyiküket egy kocsi volánjánál, amíg emlékszik az arcukra, és jó a memóriája.

A kis társaság még ott állt és bambán nézte a tüzet, amikor Angélique indított, Pi pedig fölhívta a tűzoltókat. Megadta a helyüket és azt mondta, megkérdezték, személyi sérülés nem történt, ezért továbbhajtottak.

– Tűzoltósokkal jönnek rendőrösök is – mondta Elke, hátrapillantva a tűzcsóvára.

– Nyilván – felelte Pi.

– Szúrják őket drakula, és megtudják drogszereket.

– Az már az ő bajuk. Nem hagyhatunk az út mentén egy lángoló kocsit, ki kellett hívnom a tűzoltókat.

– Vanessa volt pont mint Mathilda, amikor Léon lepuffanti drogosat és ő felgyújt fehér port. – A zseb csettintett a nyelvével. – Fantasztikus nagyon keményen elbántál kocsival. De miért éppen tetőjén?

Vanessa sóhajtott.

– Reméltem, hogy ami lefolyik, az nem gyullad meg. Akkor lett volna egy nagy égett folt a tetőn, amit aztán iszonyú nehéz kimagyarázni. Ha a motorházra vagy a csomagtartóra öntöm, egyből lefolyik az egész, azok nagyon ferdék. Nem akartam az egész kocsijukat elégetni, de egy cseppet sem zavar, hogy így alakult. Jó darabig nem ülnek kocsiba és nem veszélyeztetik mások életét.

– De honnan volt gyufád? – kérdezte Martin.

– Ja, az is az övék volt, az ejtette el, akit Angélique elaltatott a kocsiajtóval. A gyufát is bedobtam a tűzbe. Hány kilométerre voltunk a legközelebbi lakott helytől, egérke?

– Talán három – mondta Angélique. – Valamicskét józanít rajtuk, ha elgyalogolnak a benzinkútig… bár fölvenni nemigen fogja őket senki ebben az állapotban, kutyagolhatnak a városig.

– Hátha elviszik őket rendőrösök – remélte Elke –, segítenek megtalálják elveszett eszüket és kapnak szép karkötőt is hátha!

Kár volt a szép, erdőszéli turistaházért, amiben vendégül látták őket. A szervezők arra föl lehettek készülve, hogy ahol negyvenöt gyerek tölt egy hétvégét, ott egy-két ablakot be kellhet

üvegezni, egy-két kidőlt falat újraépíteni, de robbanásokra nem számíthattak, még akkor sem, amikor elővigyázatlanul meghívták a Jerry Alapítványt.

Az első robbanás úgy egy órával érkezés után volt. A gyerekek már őelőttük ott voltak, az épület előtt várták őket, s alighanem rosszul lehettek tájékoztatva, mert úgy festettek, mint akik egy csapat öltönyös urat várnak, komoly képpel és unalmas szöveggel. Amikor Angélique behajtott a ház elé, az ajtó kivágódott és kiugrottak a zsebek, a társaság először meghökkent, aztán vigyorogni kezdett. A kislányok ezúttal már a kocsiban föltették az egérfüles hajpántjukat, s a gyerekcsapat egykettőre hahotában tört ki. De nekik maguknak is volt okuk meglepődni. Elke másik hajpántot hozott, nem fekete volt, hanem a hátulja fehér, az eleje rózsaszínű, és a fülek felső széle kicsit be volt hajtva. Tisztára úgy nézett ki, mint a valódi.

– Tisztára mint a valódi füled – nézte Vanessa elképedve. – Honnan szerezted?

Elke büszkén kihúzta magát.

– Ez nektek meglepetés. Volt egy a boltban csak sajnos, de csinálunk többet még. Cin-cin?

– Cin-cin – felelték mély meggyőződéssel.

– Hogy lett nálatok ez az egeresdi? – kérdezte egy lány.

– Ez nem egeresdi – felelte Vanessa jelentőségteljesen –, ez egérség. Fontos része az ideológiánknak.

– Az alapelv a következő – hirdette ki Niala két perccel később a turistaház aulájában összegyűlt gyerekeknek és tanároknak –: gyereket bántani nem szabad, de vannak, akik mégis megteszik. Nekünk az a dolgunk, hogy megvédjük tőlük a gyerekeket. Ez veszélyes. De közben persze miránk is vadásznak, hiszen mi is gyerekek vagyunk… illetve amikor összeálltunk, még azok voltunk, ma már nem annyira. A csapat hat alapító tagja közül négy egyidős volt veletek. Egy pedig még két évvel kisebb is – mutatott Vanessára, akinek már szintén volt egérfüles hajpánt a fején, és most megmozgatta kicsit. Derültség. – Ezért vettük föl a kisegér identitást. Mert kicsik vagyunk, és akik vadásznak ránk, sokkal nagyobbak nálunk. Mint a cica elől bujkáló kisegerek.

Ekkor megszólalt egy fiú:

– Az óriás hangyász és a hangya között sokszorosan nagyobb a méretkülönbség, mint a macska és az egér között.

Kis csend. Az egerek egymásra néztek. Kissy tudta, hogy ez lesz. És ez csak a kezdet.

– Így van – szólalt meg Elke jó öt másodpercnyi csend után. – De ha fejemen bolyhos egérfülkék helyette lennének nagy karmolós csápok, akarnád aligha megsimogatni. Egérkéket mindenki szereti. Ti is hívtatok ide, szép nagy terráriumba. Bogarat meg mindenki csak agyoncsapsz.

Az első előadás aránylag simán zajlott, kötetlenül. Szokás szerint a kalandjaikról meséltek, a gyerekek és a tanárok sokszor közbekérdeztek, akkor elmondtak további részleteket, az első órában alig néhány shindykalandnak jutottak a végére. Jennifer megemlítette, hogy azért nem kizárólag shindyket fognak meg, akadt már zsebtolvaj meg autótolvaj is, most meg idefelé jövet éppen részeg autósokat kaptak el. És mit csináltatok velük, kérdezték többen is. Jennifer elmesélte.

– Egyáltalán nem tartom helyes dolognak az önbíráskodást – mondta Guy, a fizikatanár.

A detonáció az egész épületet megreszkettette és füstölgő lyukat égetett a mennyezetbe. Vanessa felrobbant és gombafelhőként terült szét az aulában.

– Micsoda?! – Átvágott a termen és a tanár elé ugrott. – Azt mondtad, hogy én önbíráskodok?!

– Én…

– Tudod, hány ember halhatott volna meg, őket magukat is beleszámítva?! Akár egy buszra való! A kocsi dugig volt piával meg droggal, annyi droggal, amennyit ők az életben föl nem falnak, szerinted az hol kötött volna ki? Eladták volna, lehet, hogy éppen ezeknek a gyerekeknek! – Lendületes mozdulattal körbemutatott. – Önbíráskodok! Egy kicsit megtanítottam őket, hogy a világ nem egy nonstop buli, és a tetteiknek következményei vannak, de ha bevonom a rendőrséget, akkor lehet, hogy életfogytot kapnak, fogalmam sincs, mi jár ennyi drogért. Legalább száz tabletta ecstasy és jó pár deka kokain vagy nem tudom, milyen por. Tudod te, hány embert, hány családot lehet ennyivel tönkretenni?! Este filmvetítés – egyenesedett föl és úgy nézett körül, mint egy hadvezér –, levetítjük a *Léon, a pro-*

*fi*t. Én ugyanazt csináltam, mint Mathilda. Lehet Léon százszor is bérgyilkos, de ha Mathildára azt mered mondani, hogy nincs meg minden oka arra, amit tesz, akkor már csak egyvalamit vagyok hajlandó adni neked. Öt méter előnyt!

Ezzel visszamasírozott a székéhez, karba font kézzel leült és szemlátomást mérhetetlenül meg volt sértve. Kissy tudta, hogy kire emlékezteti ez az arckifejezés, bár persze egy ilyen összehasonlításnak még a gondolata is szentségtörés. Az illető most Yves bácsiéknál üdül és kétségkívül ő is ugyanígy meg van sértve, mert ott van a két kutya is.

Filmvetítést rendezni semmiség a Jerry technológiája mellett, net itt is van, csak kell egy nagyobbacska képernyő, mert ők persze csak netbookokat és táblagépeket hordanak magukkal, ekkora tömegnek az azért kicsi volna. De hátha akad az is.

– Egyáltalán nem állítom – szólalt meg ismét a mikró –, hogy jól tettem, amit tettem. De jobbat nem tudtam kitalálni. Eredetileg csak elvettem volna a kedvüket, hogy részegen és drogosan újra kocsiba üljenek, no meg nem is volt már mit rátölteniük. De úgy alakult, hogy egyelőre nem is lesz mibe ülniük. Egyáltalán nem bánom. Jobban érdekel az utakon haladók biztonsága, mint a vacak kocsijuk. De elég is erről ennyi, meséljünk shindys sztorikat, egérkék. Azért jöttünk, hogy a gyerekek képet kapjanak a világról, amiben élnek.

Hát meséltek, egészen vacsoraidőig, itt-ott egy-két rúgást is bemutattak közben. Holnap élő demonstráció, Jerry-harcművészet, céllövés, helikopteres bemutató, esetleg ejtőernyővel is kiugranak majd a kedvükért, szóval mindenféle lesz, amiből a gyerekek levonhatják a következtetést, hogy vannak, akik vigyáznak rájuk.

Ma este pedig Alkalmazott Kisegér Képzőművészet: szendvicsek. A turistaház csak az ebédhez biztosított konyhai személyzetet, reggelit és vacsorát maguknak kellett készíteniük. Vanessa harminc másodperc alatt brigádokat alakított a gyerekek, tanárok és egérkék hadából, mindet beosztotta feladatokra, és pillanatokon belül egész szendvicshegyet gyártottak, többfélét, és még a konyhát se döntötték romba, pedig ott voltak a zsebek is.

Vacsora alatt jöhetett a filmvetítés. Nimby már előre letöltötte a filmet a Jerry-hálózatról, hogy biztosan zökkenőmentes legyen a lejátszás, egy táblagépet töltőre rakva kitett az ebédlő

egyik végébe, és rácsatlakoztatott egy apró dobozkát. Zsebprojektor. Egyáltalán nem volt szükségük képernyőre, az egyik fal volt a vetítővászon.

Kissy tudta, hogy ha Vanessa arra tett volna ígéretet a gyerekeknek, hogy este aranyat fognak csinálni, Nimby ahhoz is csak elővette volna a megfelelő készüléket a hátizsákjából, csatlakoztatja és már mehet is.

A második robbanás reggel kilenc körül történt. A csapat a konyha és az ebédlő között ingázott, rengeteg gyerekkukta társaságában. Előírásos öltözékük nem volt ugyan, de a kezük alól nagyszerű reggeli került ki, válogatott Vanessa-féle szendvicsekkel, méghozzá nagyon gyorsan, mert utána kirándulni mennek. A szendvicsek egy része egyenesen dobozokba ment, magukkal viszik.

De éppen akkor következett be a robbanás, amikor a kukták egy része már leült enni és a többiek is az asztalok felé tartottak. Méghozzá a konyhából az ebédlőbe vezető ajtóban. A detonáció kiszakította az ajtókeretet és egy nagy darabot a közfalból, amitől a födém is megrogyott és az egész épület életveszélyessé vált. Hamarosan le kell bontani.

Kissy egy másodperccel előbb lépett ki azon az ajtón, majd megállt, mert egy kis csoport megtorlódott. Abban a pillanatban, ahogy a csoport szétoszlott és Kissy mögött Vanessa is az ajtóba ért, szemközt két ember jelent meg. A turistaház gondnoka és…

– Ő volt az, apa!

Vanessa felrobbant és szétvetette, ami az épületből az előző este óta megmaradt.

– Még hogy én?! Te voltál! Részegen és bedrogozva furikázol az úton, és még én voltam az? Hogy kerülsz ide?!

– Ő a fiam – felelte a gondnok vörös arccal. – Tegnap jött haza Párizsból a barátaival, és az imént elmesélte, hogy mi történt velük. Te az én kocsimat gyújtottad föl, én nem is tudom…

– Tele volt piával és droggal – közölte Vanessa szárazon, Kissy pedig óvatosan a derekára csúsztatta a kezét. Biztos, ami biztos.

– És ezt mi bizonyítja?! – csattant föl a fiú.

– A fényképek.

Kissyben ekkor tudatosult, hogy már alig van zaj az ebédlőben, mindenki őket figyeli. Kibiztosította mindkét kezét és várt.

– Fényképek is vannak? – kérdezte a gondnok másodpercekig tartó, feszült csend után, ami alatt Kissy érezte, hogy légy mászkál az arcán, de meg se rezdült. A gondnok se. Farkasszemet néztek. Valahonnét mintha szájharmonika szólt volna. Morricone, természetesen.

– Hogyne lennének, Croizat úr – felelte Vanessa, és már nyúlt is a telefonjáért. Ez a legfeszültebb pillanat, ha a gondnok félreérti a mozdulatot és a coltja után kap, akkor… akkor ő majd résen lesz.

De a gondnok nem nyitott tüzet. Megvárta, hogy Vanessa elővegye a tegnapi képeket, s csak egyetlen pillantást vetett a legelsőre. Aztán akkora pofont kevert le a fiának, hogy az majdnem ráesett a legközelebbi reggelizőkre.

– Ezt elöljáróban, és most tűnj el innét. Majd később számolok veled. – Visszafordult Vanessához. – Hát… sajnálom, kisasszony.

Kissy csöndben kibiztosította most már a lábát is. A pasas forral valamit. A mikrót nem szokták kisasszonynak szólítani.

– Nem a maga hibája, Croizat úr – felelte Vanessa. – A srácok csinálták. Magát pedig kártalanítani fogom.

A gondnok legyintett.

– Nem nagy ügy, az a kocsi már tizenöt éves volt, pár frankért vettem amúgy is. Inkább csak a használati értéke, elvitt ide-oda, amíg ezek a hülyék…

– Akkor a használati értékével kártalanítom – felelte Vanessa. – Jövő héten megveszem az új kocsiját.

A gondnok kinyitotta a száját, aztán újra becsukta. Megint kinyitotta.

– Ugyan már…

– Semmi „ugyan már”.

– Nézze, én…

– Croizat úr – szólalt meg Pi Kissy háta mögött –, Vanessával nem érdemes vitatkozni. Amit mond, az úgy van.

– Hol lesznek már maguk addigra?…

– Otthon – felelte a kislány. – Beaulieu-ben. No és? Van net, telefon, minden van, maga kiválasztja, én kifizetem. Csak egyet kérek.

A gondnok tiltakozón emelte föl a kezét.

– Ki se mondja! Dehogy adok még egyszer kocsikulcsot a fiam kezébe!

Nevettek, Kissy pedig lassan kiengedett. Hát elmarad a párbaj. Vanessa megint megszelídített valakit.

Arra lehetett számítani, hogy az egész erdőt romba döntik, fölperzselik, csak üszkös krátereket hagynak maguk után. De nem. Semmilyen kár nem esett, pedig ott voltak a gyerekek, a tanárok, a teljes egércsapat, ráadásul Elke és Françoise egyszerre. Ezúttal nem robbant föl még Vanessa se. Az uránium-235 kritikus tömege több mázsa, Kissy külön utánanézett a neten. A zsebegér kritikus tömege nyolcvankét kiló: ennyit nyom Françoise és Elke együtt. És ők se robbantak föl. Nyúlvadászatot rendeztek az erdőszélen, Françoise kijelentette, hogy ott egy nyúl, és üldözőbe vette Elkét. Egykettőre eltűntek a távolban. Amikor visszatértek, már Elke üldözte Françoise-t. Pedig nem kiskölykök már, hogy fogócskázzanak, de a kisegérségnek velejárója a nagy mozgásigény – főleg ha nincs a közelben cica –, no meg shindyt se hoztak magukkal, valahogyan az agresszivitásukat is ki kell élniük. Ami azt illeti, Kissy is vágyott már arra a kellemes fáradtságra, amikor az egyik talpát ráteszi a leterített shindy hátára.

A mozgásigényüket elégíthették ki először, jót kirándultak az erdőben, aztán letelepedtek egy kis tisztáson és fölröpítették a Discoveryt. A gyerekek szájtátva nézték, felváltva a gépet és a netbookot, ami a gép által látott képet mutatta. Nimby vezetett, egész messzire elkóborolt, vissza a város felé, mert arra több volt a látnivaló. Még egy golfpályát is talált, amin éppen játék is zajlott, egy idős úr ütéshez készülődött, Nimby pedig megszemlélte, amint elüti a labdát. De azt nem látták, hogy hova esett, egy szempillantás alatt kikerült a kamera látóteréből, s már hiába fordult utána, nem találta.

Csak egér repülhet, ezt előre megmondták világosan, a gép annyiba kerül, mint egy autó, és ha lezuhan az utca közepén, még balesetet is okozhat. Érvényes koptervizsga nélkül senki

nem nyúlhat a vezérlőhöz. De a verekedésbe ők is bekapcsolódhatnak.

Az edzéshez való kellékek a mikrobusz ládájában voltak, úgyhogy az edzést hazatérés után tartották a turistaház egyik termében. Óriási volt az érdeklődés. Tartottak egy rövid bemutatót, aztán megkérdezték, ki akarja kipróbálni, és majdnem mindenki akarta, a lányok is, alighanem megjegyezték, amit előző nap hallottak Angélique-től, hogy a lányokat sokkal jobban fenyegeti a shindyveszély, mint a fiúkat. Úgyhogy hatos csoportokra osztották őket, hiszen tizenkét komplett védőfelszerelésük volt, a tartalékot is elhozták. Hat gyerek és hat egér belebújt a szivacsokba és puhára verte egymást lassított felvételben, közben jó sokat magyaráztak. Aztán a gyerekek üthettek igaziból. Voltak köztük, akik egész jól csinálták, persze egérszemszögből kibírhatatlanul lassúak voltak, de az egyáltalán nem baj, ezek még gyerekek, ki tudja, mi lesz belőlük nagy korukban – némelyikből hátha macska. Ők se voltak mindig egerek.

Persze hogy ki akarták próbálni a csúzlikat is. Vanessa végignézett a lelkes tömegen, kivett egy golyót a zsebéből és letette a kerti asztalra.

– Nézzétek, én nem mondom, hogy nem. De egyvalamit tudnotok kell.

S ezzel sarkon fordult és otthagyta őket. Egerek és emberek meglepve néztek össze. Már követni akarták a mikrót a házba, de jött is vissza, egy üres kólásflakont hozott, két és fél litereset. A kerti csaphoz ment vele és megtöltötte.

– Ez műanyagból van – kopogtatta meg az oldalát, miután rácsavarta a kupakot. Visszament az asztalhoz, letette, a lövedéket fölvette és odasétált hozzájuk. – Elég erős anyag ahhoz, hogy sértetlenül kibírjon egy akkora becsapódást, ami az ember bőrét átlyukasztja.

Felmutatta a lövedéket, aztán hirtelen megpördült, ugyanabban a pillanatban kapva elő a fegyverét is. A dörrenés elég hangos volt, de a látvány többet ért. A palack szétrobbant, szökőkútszerű vízfelhő borította be az asztalt, s miután eloszlott, még eltelt egy-két másodperc, aztán hullott le a palack, jóval távolabb. Repülni nem is látták. Egy fiú elrohant érte, s elképedve hozta vissza. Csak egy roncs volt, óriási hasítékokkal minden

oldalán, kicsavarodva, nehéz volt megmondani, egyáltalán megvan-e az egész. A Pascal-hatás, gondolta Kissy. Vanessa persze csurig töltötte a palackot, a kupakot rászorította, a víznyomás meg szétvetette az egészet.

– Ez nem közönséges csúzli – mutatta föl a fegyvert a mikró. – Ez egy Nimbusz–1-es, az átütőereje akkora, mint egy Magnumé. Majdnem. Úgyhogy csak olyannak adom a kezébe, aki vállalja, hogy betartja a biztonsági előírásokat. Ha nem tartja be, akkor elveszem tőle a fegyvert. Fájni fog.

Nem kellett. Az ebéd után tartott céllövészeten a gyerekek – a hátuk mögött egy-egy egérrel – olyan fegyelmezetten bántak a Nimbuszokkal, mintha az életük múlt volna rajta. Mint ahogy úgy is volt. Vanessa kérlelhetetlen. Meg nem ölte volna ugyan őket, de a fülüknél fogva vonszolja a szüleik elé, akik aztán elintézték volna a többit.

Délután mindenféle elfoglaltságot találtak, nagyrészt csoportokra válva. Kissy és Jennifer egy kisebb lánycsapattal elhelyezkedett a turistaház emeleti teraszán és belekezdett minden kisegér kedvenc időtöltésébe, a nyugodt, macskamentes lustálkodásba. De mégsem minden kisegérnek a kedvence ez. A teraszról kinézve egypár egeret vett észre a közeli fákon, amint eltökélten haladtak fölfelé, s megállapította, hogy a gyereksereg pillanatokon belül el fogja lepni a fákat. Már megfigyelte, hogy amit ők csinálnak, azt a gyerekek is rögtön elkezdik csinálni, vagy legalábbis szeretnék kipróbálni. Ez az egyetlen előnye, hogy a hétvégén egyikük sem alszik a párjával.

Vanessa és a zsebek már magasan jártak odafönt, amikor Kissy megcsóválta fejét, kényelmesen elhelyezkedett a nyugágyon, és elhatározta, hogy a következő órában nem zavartatja magát attól, hogy az a három nyughatatlan mit művel. Leesni biztos nem fognak, azt meg nyilván ellenőrizték mászás előtt, hogy nincsen odafönt cica.

Amikor a lombkoronából előbukkant a cica hosszan kígyózó, cirmos farka, Kissy már a terasz korlátja mögött rejtőzött és várt. De nem lőhetett, akkor a cica bizonyára elejti Françoise-t. Egy pillanat alatt kapta el, maga elé rántotta, Elkét pedig lelökte az ágról, Chantal mentette meg a lezuhanástól. Vanessa a törzs túloldalán állt egy ágon, szédítő mélységgel a talpa alatt,

kezében a kése, és várta az alkalmat, hogy mikor támadhat. Kissy lehajtotta nagy füleit és kikukucskált a korlát mögül. Jól látták egymást.

– Látod? – morzézta Vanessa.

– Csak a farkát – morzézta vissza Kissy.

– Françoise-t?

– Őt egyáltalán nem. Már támadnia kellene.

– A cica biztos megkötözte.

Ekkor a cica megcsóválta a farkát, ami éppen Vanessa elé lógott, aki habozás nélkül elkapta és megrántotta. Bimm-bamm, szólalt meg a cica, Vanessa megint rántott egyet a farkán, a cica harangozott, s Kissy fölegyenesedett a korlát mögött. Megtöltötte a fegyverét, célzott és…

Későn érezte meg a macskaszagot. Egy puha mancs nehezedett a vállára és valaki a fülébe súgta:

– Miau!

– Mivammá?! – kapta föl a fejét Kissy, de nem volt macska a háta mögött. A vállához se nyúlt senki. A turistaház teraszán feküdt egy nyugágyon és már megint hülyeséget álmodott.

Aztán fölkapta a fejét. A harangozás valódi volt, a telefon csipogott mellette, éppen akkor hagyta abba. Fölkapta.

– Mit akar a telefonod? – kérdezték a lányok közül többen is, de Kissy nem felelt, megbökte a gombot és elolvasta az üzenetet írott morzéban. Felugrott, csapott egyet a füleivel és leröppent a teraszról. A csapat akkor szaladt össze az épület előtt. Jennifer is köztük volt, felöltözve, Kissynek föl se tűnt, hogy nem látja a teraszon.

– Mi történt? – kérdezték a gyerekek közül többen is, de ők nem válaszoltak. Sokszólamú, izgatott cincogásuk saját maguk számára se tartalmazott sok érdemlegeset.

– Oda kell mennünk – ez volt az első értelmes mondat, Angélique-től. – Mit álltok itt, egérkék? Gyerünk csomagolni!

Senki se mozdult. Hiszen csak azt tudták, hogy mi történt – de azt nem, hogy hol. Kissy megint rápillantott a telefonjára, a beszélgetés folytatódott.

– Uniform Lima Echo Papa Alpha Hotel – mondta ekkor Françoise. – Mármint tátátá titi tátátá titi, nem India Whisky. Egyelőre.

Igen, gondolta Kissy, az apa hollétét kell megtudni legelőször. Françoise persze azért beszélt X-kódban és morzéban, mert a gyerekek és a tanárok gyűrűje vette már körül őket, és mindenképpen tudni szerették volna, mi folyik itt.

Senki sem sejtette, hogy a Jerry Alapítvány történetének új korszaka kezdődik ezekben a percekben.

– Semmilyen adatunk nincsen – felelte Nimby. – Alpha Hotel nincs is regisztrálva, legalábbis Alpha Novembertől nem érem el.

– Uniform Zulu – mondta Elke. Mindenki ránézett. – Mi van? Még sosem láttok egeret? Uniform Zulu Alpha Hotel Echo Papa, Uniform Papa Uniform Bravo Uniform India!

Teljesen igaza van, gondolta Kissy. Föl kell ajánlani a segítségüket!

– Teljesen igazad van, egérke – bólintott Vanessa.

– Igen – bólintott Nimby is. – Uniform Hotel.

– Oké – mondta Jennifer. – Készülődni szerintem ráérünk, ha sikerrel jársz.

– De miben? – kérdezték többen is a gyerekek közül.

– Tudjátok, hogy nem mondhatjuk el – cincogta Françoise.

– De hisz egy csomó sztorit elmondtatok!

– Persze – mondta Pi. – Nevek, helyek, időpontok nélkül, hónapokkal vagy évekkel később. Így már nem lehet azonosítani a szereplőket. De ez most történik. Maradjunk annyiban, hogy súlyos bűncselekmény.

– És most mit fogtok csinálni?

– Megpróbálunk segíteni.

– Annyit megmondhatunk – tette hozzá Niala –, hogy egy körülbelül veletek egykorú lány van veszélyben.

– Milyen veszélyben? – kérdezte egy fiú.

– Mégis mit gondolsz? – nézett rá egy másik.

– Biztos olyan randit szerveznek, amiről az este meséltek – mondta egy lány rosszallólag.

Hát nem éppen, gondolta Kissy. Az este a La Rochelle-i történetet mondták el, s igyekeztek kiemelni, mekkora veszéllyel jár, ha az ember találkát beszél meg egy csak netről ismert gyerekkel. Pont mint ő maga Sheilával annak idején. De itt szó sincsen efféléről.

– *Mi* nem tudunk segíteni? – kérdezte valaki, de nem kapott választ, mert Nimby ebben a pillanatban megszólalt:

– Uniform Charlie! Uniform Delta Charlie Alpha Oscar Tango!

Válaszolt és megadta a telefonszámát.

– Helyes – felelte Vanessa –, jobb, ha női hangot hall, bemegyek a házba és fölhívom. Aki utánam jön, előbb végrendelkezzen – intette a muglikat, átsurrant soraikon és eltűnt.

– Eszerint kapott egy telefonszámot – nézett utána Jacques, a földrajztanár. – Illetve nem értem. Csak Nimby nyúlt eddig a telefonjához, Vanessa rá se nézett. Hát kit hív föl?

– Azt a számot, amit Nimby kapott – közölte Chantal. – Mindenki mindenkivel össze van kötve. Nagyon fejlett technikával dolgozunk.

– Akár lehallgathatnád Vanessát? – kérdezte az egyik fiú.

– Bekapcsolódhatnék a beszélgetésbe, de ez nem lenne lehallgatás, mert ő is tudna róla.

– A helikopterük is csúcs – mondta egy másik fiú.

S még alig láttatok valamit, gondolta Kissy, és a három Jerry-bázisra gondolt, ahonnan ma már egy nukleáris világháborút is le lehet vezényelni.

– Uniform Alpha – kért figyelmet Elke. – India Whisky Uniform Charlie.

Kissy gyorsan a telefonjára nézett. Igen, a shindy fontos üzenetet küldött. Nem ajánlja Versins úrnak, hogy most kilépjen a Facebookról.

– Uniform Bravo Uniform Alpha – mondta Nimby, és már írta is az üzenetet Vanessának.

– Legalább azt elárulhatnátok már végre – morgott az egyik lány –, hogy ez a hülye nyelv a sok alfával micsoda.

– Saját nyelvünk van – felelte Françoise magától értetődően –, éppen ilyen esetekre, amikor kívülállók is jelen vannak.

– És például mit jelent az Uniform?

– Egyenruha – magyarázta Elke szolgálatkészen, és feszesen lépkedni kezdett –, militärkatonai Soldatenruha mit Schulterstück három V alak, az mi az?

– Vasúti átkelőhely – nevetett Jennifer. – Schulterstück az válljelzés.

– De nincs is egyenruhátok – értetlenkedett a lány –, vagy igen?
– Hogyne lenne – vágta rá Françoise –, egérprém kezeslábas az alkalomhoz illő…
– Megvagyok – szólalt meg Vanessa valamelyik telefonból. – Indulunk, egy-két egér jöjjön csomagolni.
Chantal, Nimby és Martin már surrant is.
– Hová? – kérdezték a muglik.
– Nem kell nektek mindent tudni. Sajnos van rá esély, hogy ma már nem jövünk vissza, és holnap se biztos. De a legfontosabbakat mindenesetre elmondtuk.
– Egyvalamit még nem – lépett ki a tömegből egy lány, akinek ekkor és még sokáig nem tudták a nevét, pedig ővele és ezzel a pillanattal kezdődött a Jerry Alapítvány új korszaka. – Mi hogyan lehetünk egerek?

Tíz perc alatt összecsomagoltak, útiruhába vágták magukat, gyorsan elköszöntek a mugliktól és megígérték, hogy beszámolnak az akció sikeréről. Vanessa Kissy előtt szállt be a kocsiba, még visszanézett és észrevette a gondnokot a távolban. Intett neki – nem is, rámutatott, kinyújtott mutatóujjal, vízszintes alkarral. Kissy látott már egyszer ilyen gesztust. Meg is van, *Több mint testőr,* annak a végén üdvözli így Kevin Costner az utódját. Szóval Vanessa igenis vesz egy új kocsit a gondnoknak. Kissy pontosan tudta, hogy van ennyi a bankszámláján, de nem fog hozzányúlni. Elmondja a szüleinek, hogy vennie kell egy autót, és azok szemrebbenés nélkül kifizetik. A csóró, vad utcakölyök, akit egykor megismertek, ma is éppoly vad, de nem csóró többé. Zavartalanul okoz másoknak anyagi kárt, ha úgy érzi, hogy oka van rá, de aztán helytáll a tetteiért és fizet.
Beszálltak, utolsóként Elke, aki búcsúzóul a hajpántja fülei mögé tette az ujját és megbillegette őket. A muglik visszakurjantottak. Elke becsapta a kocsiajtót és leült a helyére.
– Cin-cin! Mehetsz, nagy egér!
Pi indított és az integető muglikat egykettőre maguk mögött hagyva kihajtott a főútra.
– Van új infónk? – kérdezte, amikor kitette az indexet.

– Nem sok – felelte Vanessa. – Santa ugyanolyan pofátlan, mint eddig, élvezi, hogy védi a Facebook rendszere. Ez nem pedofil, ez perverz, legalább három képernyőt írt már tele azzal, hogy miket fog művelni a gyerekkel, ha nem kapja meg a pénzt.

– Amíg írja, addig sem csinálja – vágta rá Françoise. – Majd meglátjuk, akkor is ilyen nagy legény lesz-e, amikor Ninon az apja öléből nézi, amint őneki levagdosom a testrészeit. Megnevezhetné végre azt az összeget, nem tudom, lesz-e nálam annyi.

Nevettek. A mikrobusz felgyorsított. Tizenegy eltökélt kisegér robogott Doullens felé. Másfél órán belül ott vannak, és annak a disznó gyerekrablónak

VÉGE.

Vacsorára már őt rágcsálják sajttal!

22.

ELŐKÉSZÜLETEK

– Szia, nyuszika!
– Szervusz, róka koma!
– Hát neked miért ilyen rövid a füled?
– Hát, tudod, itt a tavasz, róka koma. A szerelem időszaka, zsendül a természet, a madárkák csicseregnek, fészket raknak, a virágok illatoznak, a méhecskék döngicsélnek.
– És?
– És hát efféleképről mélázva nem hallottam meg a fűnyírót.

Kissy nevetett, ha rosszallóan is, és továbblapozott. A viccet Jean-Fran küldte a Cheesebookon, ami hivatalosan nem működik még ugyan, de tesztüzemben igen, és a hálózat minden tagja hozzáfér. Egyelőre egészen nyers, kiforratlan, Nimby úgy mondta, hogy kilógó kódcafatok meredeznek mindenfelé, de csak úgy derülnek ki a hibák és hiányosságok, ha használják. És használják is, a számláló szerint ez a vicc a negyvennyolcadik megosztott szöveg. Valójában nem minden szöveg, amit megosztanak, a nagy részük kép, de a program azt is szövegnek nevezi, mert voltaképpen minden csak HTML-kódokból áll, és ha képet oszt meg az ember, a program generál egy HTML-utasítást a kép számára, magát a képet pedig elteszi a Jerry archívumába. Nimby azt mondta, később már nem HTML-t fognak használni, hanem wikikódot, az egyszerűbb és sokkal többet tud. Biztosan igaza van. Kissy sokat olvasta a Wikipédiát, de hogy milyen kódot használ, azt nem tudta.

Visszalapozott a Facebook-gatewayre, amit már átkapcsoltak rendes ábécére, hisz nem volt körülöttük a rengeteg kukucskáló mugli. Santa több mint félórát szidalmazta Versins urat, akire a

legszelídebb jelzője az volt, hogy kizsákmányoló, és a szöveg fele az volt, hogy miket fog művelni Ninonnal, ha nem kapja meg a pénzt. Aztán nagylelkűen közölte, hogy most megnézi, jól van-e a gyerek, és egyelőre nem bántja, Versins úr kap néhány órát, hogy átgondolja a dolgot.

Kissy továbblapozott. A felület tizedik oldalán sorakoztak az elemzőcsoport által levont következtetések. Vanessa, Angélique, Niala, Jennifer és Martin vizsgálta át a szöveg minden egyes szavát, és rengeteget tudtak meg Santáról. Egy kirúgott alkalmazott, aki legalább néhány hónapja nincsen a cégnél, valószínűleg szeptember óta, mert akkor Versins úrnak el kellett bocsátania harminc embert. Jelenleg sincs munkája, viszont adósságai vannak. Szóhasználata alapján feltehetően fiatal, de ez nem segítség, mert Versins úrnál kevés az idős alkalmazott, a kirúgottak között évek óta nem volt. Amikor Versins úr felajánlotta, hogy visszaveszi, dührohamban tört ki, de ez se segítség, mert egy ilyen ajánlatot nem is lehet komolyan venni gyerekrablás után. Ninon megölésével fenyegetőzve féltucat halálnemet felsorolt, de az nincs közte, hogy lelőné, tehát vélhetően nincs fegyvere. Vagy van, csak titkolja. Indulatos, agresszív természetű. Helyenként olyan szófordulatokat használ, hogy a harmincöt kilós gyereket fölkapja, mint egy rongyot, tehát nyilván erős, nagydarab férfi. Nem pedofil, de amikor éppen nem a gyerek megölésével fenyegetőzik, akkor a megerőszakolásával, amit többféleképpen, brutálisan részletezve ad elő, tehát túlfűtött szexuális fantáziája van, és vagy az a típus, akinek mindegy, hogy a „partnere” felnőtt vagy gyerek, csak uralkodhasson fölötte, vagy az egészet csak azért mondja, hogy Versins urat minél jobban megrémítse és megkapja a pénzt. És fogalma sincs Versins úr anyagi helyzetéről, különben reális összeget követelne, nem egymilliót.

Vagy valami egész mást akar, írta Kissy gyorsan ehhez a szakaszhoz sárga betűivel. Az eleje világoskékkel volt, tehát Vanessa írta. *Lehet, hogy később áll elő a valódi követeléssel.*

Volt fénykép is, Ninont ábrázolta megkötözve, rémülten. A füvön feküdt, a környékből semmi sem látszott a képen. Santa nem mellékelt mai újságot vagy effélét, de nyilvánvaló volt, hogy korábban nem készülhetett megkötözött kép Ninonról, akit még sosem kötöztek meg azelőtt, és hát nem volt meg. El-

indult a barátnőihez és nem érkezett meg, aztán az egyik fölhívta Versins urat, hogy hol van már Ninon. Jóval később érkezett üzenet a Facebookon, Ninonnak címezve, de az ő üzeneteit az apja is látja. Szerepel a Jerry feljegyzései között egy kérdés, hogy ezt vajon Santa honnan tudja, de a legegyszerűbb válasz az, hogy Ninontól magától, az elrablása után is megkérdezhette, hogy az apja facebookozik-e, és a válasz nyilván az volt, hogy nem, de az ő üzeneteit látja.

Versins úr határozottan állította: Ninon nem tud róla, hogy ő föltette a gépére a Jerry Facebook-figyelő programját, tehát nem tudja elköpni Santának.

Ketten mennek csak, ezt megbeszélték. Versins úr a város közepén lakik egy forgalmas utcán, nem állhatnak be a háza elé a mikrobusszal, Santa bárhonnét figyelhet. Egy egész sarokkal távolabb szálltak ki, sétáltak, közben minden járókelőt alaposan szemügyre vettek. Ha Santa figyel is, ő a rendőrgyanús egyénekre kíváncsi, két lány nem szúr neki szemet. Főleg hogy csak tíz centi magasak.

De azért nagyon óvatosan surrantak be, egy pillanatig sem ácsorogtak a kapuban, Versins úr már ott állt és a megfelelő időben nyitotta. Egy szempillantás alatt bent voltak, az úr becsukta mögöttük és alaposan megnézte őket.

– No, itt vagyunk – mondta a mikró, s kezet nyújtott. – Vanessa D’Aubisson.

– Versins.

– Kissy Chaton.

– Versins – fogott kezet a házigazda vele is, és mutatta az utat a nappaliba. – Jöjjenek. Mindent elfüggönyöztem, nem láthat be senki.

– Nagyon óvatosak voltunk. Amikor ideértünk, alig volt forgalom az utcán. – Letették a hátizsákokat, Vanessa helyet foglalt egy fotelben, Kissy egy másikban, az úr pedig velük szemközt, és az asztalra mutatott, ahol két kis album feküdt.

– Összeszedtem az összes fényképet, amit találtam Ninonról.

Vanessa bólintott és elővette Nimby egyik új játékát, amit szerencsére a hátizsákjában tartott: egy kicsi szkennert. Rúd alakú volt, alig harminc centi hosszú. Sorban végighúzta a képeken, Versins úr szolgálatkészen tartotta neki az album másik oldalát, hogy be ne csukódjon, Kissy pedig ezalatt fölállított egy táblagépet az asztalon, rögtön csatlakoztatta is, hogy le ne merüljön. Versins úr máris láthatta a csapat néhány további tagját. Mozgásban voltak, azt beszélték meg, hogy jobb, ha nem állnak meg, szemet szúrhat valakinek. Inkább fölfedezik a várost, lassan bejárják az utcákat.

– Továbbra is az a véleményem – mondta Pi –, hogy helyes lenne beavatni a rendőrséget. Persze megértem, hogy nem szeretné.

– Semmiképpen, ööö…

– Jourdain. Jelenleg én vezetek, engem ezért nem lát.

– Értem. Ez az alak nagyon nyomatékosan hangsúlyozta…

– Majd meglátjuk, mennyire lesz nyomatékos – csattant föl Françoise –, amikor a földön fekszik és rettegve várja a pillanatot, hogy mikor rúgom *megint* tökön. Mindnek nagy a szája, amíg az összes foguk megvan, de aztán csak alább adják mégis.

– Igen, fogak csinálják hangerőt – helyeselt a másik zseb –, hullámzósan. Összes fog, nagy hangerő. Párat kiütöd, akkor lehalkulják magukat, de ha megint kiveresz néhányt, akkor rákezdik ordítani. Hopp-pá! Tíz óránál cicamica!

– Igen, egérke, mi is látjuk – felelte Chantal türelmesen. – Ezen a vidéken is akad belőlük. Ne aggaszd magad.

– Nem aggaszítom magam. Örülök őket. Amíg Santa elő nem kerül, addig is tudjuk sportolni magunkat.

Vanessa csak egy tucat képet szkennelt be a legfrissebbekből, aztán wifin átvitte a telefonjára, s egy pillanat múlva az egész csapatnak megvoltak.

– Ez kész. Mit tudott meg a személyzeti nyilvántartásból, monsieur Versins?

– Hát nem sokat – húzta el a száját a férfi. – Kigyűjtöttem az összes elbocsátott alkalmazottat két évre visszamenőleg. Néhányról tudom, hogy van munkájuk, egy-kettő meghalt azóta, ezeket meg a nőket töröltem, de ez még mindig több mint öt-

ven név. Itt megakadtam. Nem kezdhetem fölhívogatni őket, hogy melyiknek nincs még mindig munkája.

– Hát nem – mondta Angélique. – Szokás szerint elakadtunk.

– Abból a fenyegetésből – tűnődött Françoise –, hogy leönti benzinnel és felgyújtja, nem következtethetünk arra, hogy magányos házban vannak?

– De, esetleg – vont vállat Kissy. – De ugyanúgy lehetnek egy városi bérházban is. Aki felgyújt egy tizenkét éves gyereket, annak teljesen mindegy, hogy a szomszédok lakása is kiégje.

– Viszont észrevehetik a tüzet.

– Addigra ő messze jár és a gyereken se tudnának már segíteni.

– Fojtani vízbe is akarta – szólt közbe Elke. – Lehet tó vagy folyó közelségben.

– Inkább a fürdőkád – sóhajtott Vanessa.

Kissy fölállt, nyújtózkodott. Húsz perce vannak Versins úrnál és még semmi használható nem jutott az eszükbe. Nem is számíthatnak rá. Santának kell elárulnia valamit, amiből a nyomára bukkanhatnak.

– Az egésszel az a legnagyobb bajom – szólalt meg az úr gyászosan –, hogy a kislányom a legjobb esetben is hétfőig annak a disznónak a karmaiban sínylődik. Hogy pont szombaton kellett elrabolnia…

– Álljunk csak meg egy pillanatra – kérte Nimby, levette a szemüvegét és megdörzsölte az orrnyergét. – Miért nem gondolt a pasas arra, hogy hétfőig nincsen bank? Minél tovább tartja fogva, annál több lehet a baja belőle, még le is bukhat.

– Halmozta föl elég élelmet – mondta Elke. – Bevásárlásni nem kell mennie. Munka nincsen neki, tehát dolgozza se kell. Barátjai nincsenek, mert kölcsönkérte tőlük pénzet, amióta nincs munkája, vagyis nem fogja senki becsöngetni hozzá egész hétvégében. Akkor nem mindegy neki, hogy gyerek mennyit raboskod?

– Valószínűleg éppen ezért választotta a szombatot – felelte Niala. – Így az úr két napig gyötrődik, mire kinyit a bank, és már nem lesz ellenvetése.

– Egyébként se lenne ellenvetésem – mondta Versins úr. – Nem érdekel a pénz, a lányom érdekel. Viszont egymillióm csakugyan nincs, százötvenezrem van, azt az utolsó vasig odaadom.

– Nem lesz rá szükség – szólt közbe Françoise –, ha rájövünk, hol van Ninon, akkor ki tudjuk szabadítani.

– Ez elég merész kijelentés.

– Mert merészek vagyunk, uram – közölte Vanessa, és merészen szembenézett a férfival, akinek amúgy a zakója zsebében elfért volna, egy darab sajttal együtt.

Az adatfeldolgozást erősen megnehezítette, hogy Versins úr a leépítéseknél a régi munkaerőt igyekezett megtartani, és inkább az újabbaktól megválni – ez számos szempontból indokolható eljárás, most viszont azt okozta, hogy az elbocsátott alkalmazottak nagy részét egyáltalán nem ismerte. Vagy félórát küszködtek azzal, hogy a legtöbb kirúgottról nem tudtak semmit, aztán Pi behajtott egy kis utcába, néhány sarokra Versins úr házától, és megállt, amíg Niala kiszáll. Aztán továbbment.

Niala becsöngetett az egyik házba.

– Jó napot. Madame Lavaux-t keresem.

– Én vagyok, tessék.

– Nicole D'Aubisson. Versins úr küldött, szükségünk van a segítségére.

– Igen? Miben segíthetek?

– Szeretnénk ezt odabent megbeszélni, madame.

– Szeretnék? Hányan vannak?

– Itt csak én egyedül, de a többiek is itt vannak a telefonomban.

Madame Lavaux mindenkit ismert a cégnél, ez volt a munkája, ő volt a személyzeti főnök. Szelíd természetű idős hölgy volt, ezért egyelőre nem mondták meg neki, miért kívánják, hogy idézzen föl minél több adatot a korábban kirúgott alkalmazottakról. Meglehetősen gyanakodva olvasgatta a névsort a kezébe nyomott táblagépen, és igyekezett visszaemlékezni. Elég jól ment neki, már az első emberről vagy egy perce beszélt, amikor Niala leállította.

– Ennyi időnk sajnos nincsen, madame. Első lépésként legyen szíves végignézni a listát és kiválasztani a nagydarab, erőszakos természetű embereket. Egy ilyent keresünk.

– Nagydarab, erőszakos? Ó, akkor maguk Depardieu-t keresik. Sose szerettem, és féltem is kicsit, amikor el kellett bocsátanom, de nem szólt semmit, csak azt, hogy nem a maga hibája, madame Lavaux. Voltaképpen nem rossz ember, csak könnyen elragadja az indulat…

– Nincs ilyen név a listán, madame – közölte Niala.

– Jaj, persze, nem így hívják, csak én hívtam magamban Depardieu-nek, bocsánat, de tudja, az orra…

– Madame…

– Várjon már, kedves… V-vel kezdődik…

– Valberg – vágta rá Vanessa, aki akkorra már fejből tudta a névsort. – Stéphane Valberg! Gyerünk!

– Jaj, dehogy, kedvesem, az az ember is elég ingerlékeny, de kisebb nálam. Nem, várjanak, a keresztneve kezdődik V-vel…

– Vincent?

– Vincent, igen, de milyen Vincent…

Egy sor egérmancs siklott végig a listán.

– Alicot… Corpet… Fanelli… Pernin…

– Ő az! Pernin, őt hívtam Depardieu-nek.

– Rue du Fossé Savignac nyolcvanhét – vágta rá Vanessa, Kissy pedig egy szempillantás alatt megkereste a térképen.

– Hol vagytok?

– Impasse des Tilleuls – felelte Pi.

– Irány keletnek, rue des Tilleuls, egészen a Clemenceau–Amiens sarokig, balra, első sarkon jobbra, a téren át, rue du Pont à l’Avoine, azon végig.

– Távolság? – kérdezte Nimby.

– Két kilométer körül.

– Akkor valahonnan félútról felszállok.

Felszállás előtt Nimby és Elke fölszerelte a távcsövet a Discoveryre – ez lesz a gép első éles bevetése távcsővel. Nimby külön elugrott Beaulieu-ből Cannes-ba, kétszer is, hogy megbeszélje a mozgatórendszert Jean-Pierre alkalmazottjával és letesztelje a kész művet. A távcsöves repülésről készített felvételeket az egész alapítvány megcsodálta és biztosak voltak a sikerben.

Valahol a voy Saint-Sulpice-en Pi lehúzódott egy néptelen mellékutcára, Chantal ajtót nyitott, s Elke kilépett a Discovery-vel.

– Itt a torony – mondta –, kigurulsz engedélyezlek.

Nimby fölkapta a gépet, felszállt száz méterre és beállította az irányt.

– Mit láttok? – kérdezte, ami azt jelentette, hogy a térképet figyelő egereknek össze kellett hasonlítani a látványt a térkép szerintivel.

– Emelkedj még – kérte Jennifer –, állj be százhuszonnégy egész hétre.

– Azt hiszem, látom a házat – mondta Vanessa, aki az utcanézetet figyelte az egyik gépen, míg a másikon a Discovery képe látszott. – Az lesz az, a magas fától balra.

– Csinálunk majd egy hálót erre a képre – mondta Nimby –, rögzített koordináta-rendszerrel, hogy könnyebb legyen a tájékozódás.

Kissy eltűnődött. De hiszen…

– Akkor most lássuk távcsövön – mondta Nimby, s Kissy megszemlélte, ahogy a képen megnagyobbodik a ház, aztán kicsúszik a képből, Nimby visszahozza, most már bent marad, de remeg. – Ez ilyen, nincs mit tenni. Kicsit fúj a szél. Igen, a ház előtt udvar van, bent áll egy kocsi, otthon van. Nézzük meg hátulról.

Amíg Nimby félrehúzta a távcsövet és nagy ívben megkerülte a házat, Kissy a harmadik táblagépen megnyitott egy oldalt. Kell két ciklus, egy vízszintes és egy függőleges, egytől *paddle*-ig futnak, ez a rendszer egyik függvénye, kis forgatható gombot rajzol, amivel tetszés szerinti határok között be lehet állítani egy értéket. A határok legyenek huszonhat, mert ennyi betű van az ábécében, és mondjuk húsz. Az egyik ciklus függőleges vonalakat húz *picker*rel, ez a rendszer színpalettája, a vonalvastagság legyen egy harmadik paddle, egyenletes távolságban… a lépésköz *screenwidth* osztva a paddle értékével, igen, és minden vonalközbe írjon egy nagybetűt, színe másik picker, mérete negyedik paddle, vízszintes pozíciója ötödik paddle. Kijelölte a ciklust, lemásolta és betette még egyszer. Átírta a koordinátákat vízszintes vonalakhoz és kicserélte a paddle-ek és pickerek azonosítóit, a vonalközökbe pedig itt nem betűk ke-

rülnek, hanem számok. És ezt az egészet tegyük ki a negyvenedik oldalra, miután arra átmásoltuk a Discovery kameraképét a kilencvenedik oldalról. A kezelőszervek kerüljenek a negyvenegyedik oldalra. Kész. Gyorsan elindította és átkapcsolt a negyvenedik oldalra. A kép felső része világoskék lett, az alsó zöld, homályos kavargás, a Discovery teljes sebességgel száguld, ilyenkor a pilóta inkább a térképről tájékozódik, nem a látványból. Rácsnak se híre, se hamva. Persze, mert nem állított be alapértelmezett értékeket. Átváltott a negyvenegyedik oldalra és a szokásos Jerry-fejléc alatt egy halom paddle-t és pickert kapott. A színeket beállította feketére, ez jól látszik az égbolt és az erdő előtt is, a vonalvastagságot valami vékonyra, és legyen a rács mondjuk tizenkétszer nyolcas. Visszakapcsolt. A rács gyönyörűen megjelent a képernyőn.

– Egérkék – szólt a telefonba –, ki most a másodpilóta?

– Jelen – cincogta Françoise.

– Nézd meg a negyvenedik oldalt.

– Hű, a mindenit, ezt hogy csináltad?!

Mások is lelkesen cincogtak.

– Egérke, állj le és stabilizáld a gépet, mutatunk valamit.

– Vettem – felelte Nimby. – Discovery áll. Jöhet.

– Kapcsolok.

– Hű, a mindenit, egérke! Két perce mondtam azt a rácsot! Nagyon klassz, hagyd fönt, már negyedkört megtettem. Discovery indul, fordulok, meg is van.

– Alpha négyes szektor – rikkantotta sok ezer kisegér, ahogy a ház beért a képbe.

Kissy gyorsan visszaváltott a negyvenegyedik oldalra, hogy szabályozhassa a rácsot, ha kell.

– Innen nem fogunk látni semmit – állapította meg Nimby, de azért megnézte távcsővel is. De az udvar teljesen takarásban volt. Továbbmentek, és harmadszori próbálkozásra mozgást láttak a ház körül, a mikrobusz felől nézve éppen a túloldalon.

– Távcső be – mondta Nimby, és megint megküzdött a széllel. – Egy gyerek?

Nem. Több gyerek volt, egész kicsik. Kint játszottak a ház mögött a kertben.

– Madame – kérdezte Niala –, hány gyereke van Perninnek?

– Ó, nem, nincsen annak gyereke. Senkije sincs, mogorva ember volt világéletében.

– Akkor kik ezek a gyerekek?

– Hát azt én nem tudom, kedvesem.

– Távcső ki – mondta Nimby, és most már nyílegyenesen átrepült a ház fölött. A túloldalon leereszkedett és megkereste a házszámot. – Ez a nyolcvanhetes. Az utca megegyezik?

– Pozitív – mondta Françoise.

A kép meglódult, a Discovery felszállt a magasba és elindult.

– Hazajövök. A lyukat találtuk el a sajtban, egérkék. Itt valaki más lakik, akinek három gyereke van. Ez a filmsztár alighanem eladta a házat és már bárhol lehet.

– Hátha gyűjti gyerekekt – reménykedett Elke. – Rabolta többet is.

– Igen, és engedi őket kint játszani az udvaron. Csak éppen Ninont nem, mi? Leszállok, elkapsz, egérke?

Az alapítvány lekonyult fülekkel ült és gondolkodott. Egy egér az idős hölgynél, kettő az apánál, a többi megint úton a mikrobusszal. Sötétedett. Hamarosan ideje vacsora után nézni, és…

– Hoppá, egérkék – szólalt meg –, nekünk éjszakai szállásra is szükségünk lesz, ez a történet nem fog ma már véget érni. Hacsak Santa valamivel el nem árulja magát.

– Hányan is vannak? – kérdezte Versins úr.

– Tizenegyen, de ide nem jöhetünk, feltűnő lenne.

– Igaza van. De a városban csak egyetlen szálloda van, és elég kicsi is… nem hiszem, hogy egyáltalán lenne ennyi szobájuk.

Françoise akkorát legyintett, hogy Kissy majdnem a gép után kapott, nehogy felboruljon.

– Elalszunk mi szardíniásdobozban is: Jerry abban alszik.

– Mindenesetre felhívom a szállodát – mondta Versins úr –, hátha akad egy-két szobájuk. Természetesen az én költségemre.

Volt egy kétágyas szobájuk, s a Jerry megszavazta, hogy a zsebek kapják. Aztán madame Lavaux fölajánlotta a házát, néhány férőhelye neki is van. Volt egy használaton kívüli díványa, ezt Angélique-nak ítélték, Pi pedig hálózsákban egy mat-

racon alszik. Nekik muszáj kipihenni magukat, holnap is vezetniük kell, nem lehetnek álmosak.

– Hülyeség – mondta Niala, amikor a hölgy zavartan mentegetőzni kezdett a lakása kicsisége miatt. – Évekig aludtak együtt, most is ki fogják bírni.

Persze Niala is ott marad velük, de több egér csakugyan nem fér a szobába – ezek után viszont a hölgy kijelentette, hogy akkor márpedig az ő szobájában is aludjanak csak. Ott kettőnek volt hely.

– Akkor mi Martinnel a kocsiban alszunk – mondta Nimby –, s máris elhelyeztük az összes egeret. Viszont enni talán okosabb lenne étteremben, mint kiüríteni a madame éléskamráját.

– Egyetértek – felelte Niala –, de Vanessa és Kissy ne jöjjön el az úrtól, egyáltalán ne mutatkozzanak a házon kívül. Valószínű, hogy Santa figyeli a házat, de a madame-ét aligha.

– Hűha – kapta föl a fejét Versins úr. – De hiszen…

– Mi a baj, uram? – pillantott rá Vanessa, Kissynek pedig a derekára csúszott a keze. Sejtette, hogy előbb-utóbb eszébe jut az a jelentéktelennek tűnő apróság, amiből ráakadnak a Fontos Nyomra, és félóra múlva Santa már a lábuk előtt vinnyog.

– Ninon a barátnőjénél töltötte volna a hétvégét… én pedig étterembe szándékoztam menni. Úgyhogy nem vásároltam, semmi sincsen itthon.

Vanessa elmosolyodott.

– Monsieur Versins, nekünk egy-két morzsa sajt vagy szalonnadarabka bőven elég, de a diót is szeretjük. *Ön* viszont nyugodtan elmehet étterembe, attól Santa nem fog gyanút, ha meglátja. Az a lényeg, hogy egeret ne lásson az ön háza körül. Szabad?

– Kérem, tessék.

Vanessa átkutatta a konyhát és a kamrát. Kissy nem segített neki, csak megállt az ajtóban és figyelte a kislány magabiztos, gyors mozdulatait. A konyhaasztalon csakhamar kisebb halomba gyűlt a „semmi”.

– No látja, uram, ez mind nincsen itthon – nevetett a mikró. – Kenyér mindenesetre van, némi sajt is akad, ezzel a kettővel már biztos, hogy nem maradunk éhen. Halkonzerv… bab… ezt nem fogjuk használni, olaj is van, és rengeteg alma – nézett a tálba, amiben négy gyümölcs feküdt –, ha bármikor egereket

akar vendégül látni, ennél nagyobb bevásárlást sose csináljon. Egérke, kell két kés, levágjuk a kenyerek héját. Sodrófát merre találok?

– India Whisky Uniform Charlie – szólalt meg Nimby.

– Igen? – pillantott Vanessa a halkonzervre. – Tátátitá.

– Negatív. India Yankee Uniform Charlie.

– Oscar Kilo – felelte a kislány rendíthetetlen nyugalommal, s négy mozdulattal lemetszette a vágódeszkára fektetett szögletes kenyér széleit. Kissy csatlakozott hozzá, majd Versins úr is, egykettőre elkészült a csomag. Vanessa közben már a következő lépésnél tartott, sodrófával összelapította a kenyérszeleteket, aztán mindegyikre ráfektetett egy lapkasajtot; amikor az elfogyott, elkezdett vékony szeleteket metélni a trappistából. Megszórta őket némi kakukkfűvel és rozmaringgal, néhány szendvicset hengerbe csavart és vitte őket sütni.

– Jól néz ki – pillantott a serpenyőbe Versins úr. – Ne haragudjanak, mi volt ez az előbb?

– Az íze is jó lesz, csak vigyázni kell, hogy kevés olajon pirítsa. – Vanessa olyan figyelemmel kezelte a serpenyőt, az olajat meg a tekercseket, mint egy agysebész. – Ha túl sok olajat használ, megszívja magát és vacak lesz, így meg rengeteg olajunk megmarad, azt eladjuk a sejkeknek.

Az úr kezében megállt a kés. Gyanakodva nézett Kissyre. Vanessa nem lett volna önmaga, ha nem lát a háta mögé is.

– Ne aggódjon, monsieur Versins. Az egerem éppen Santával beszélget a maga nevében. Majd beszámol az eredményről. Ha az összes kenyeret fölcsavarták, bontsák föl a halat és tegyék ki három tányérra, az olajjal együtt, az almát pedig mossák meg, szeleteljék föl héjastul, járjon a kezük! Egérke, jöhet az újabb adag tekercs.

Kissynek már csattant is a füle. Még nincsenek tizenöt perce ebben a konyhában, délután ötkor még a város létezéséről se tudtak, de már ez is Vanessa konyhája. Ha Nimby nem ér el eredményt, akkor itt is reggeliznek, és ebédidőre az összes élelmiszer ábécérendben fog állni a kamrában, előírás szerint.

A többiek a szállóban vacsoráznak, a zsebek már ott is maradnak. Madame Lavaux-t magukkal vitték és kijelentették, hogy az ő vendégük, bár Versins úr kapálózott, hiszen őneki segítenek, az a legkevesebb, hogy… de reméli, hogy felszámítják.

Vanessa kezében megállt a villa egy darabka megcitromozott, vajjal kevert hallal.

– Hogy mit csinálunk?

Az úr meglepve nézett rá, majd Kissyre, aztán vissza a mikróra, akinek hidegkéken ragyogó szeme rezzenéstelenül meredt rá.

– Úgy érti, hogy… ezt az egészet ingyen csinálják?

– Úgy, uram. – Vanessa bekapta a falatot, megrágta, lenyelte. – Bajba jutott embereken, főleg gyerekeken segíteni nem üzlet tárgya.

– De maguk egy alapítvány.

– Persze, de van az alapban pénz bőven. Ne aggódjon.

– Ragaszkodom hozzá.

– Én meg ahhoz ragaszkodom, hogy amikor megtaláljuk Santát, ön ne mondjon semmi olyasfélét, hogy „többször már ne rúgják tökön”.

– Megegyeztünk. De jó lenne tudni most már, hogy mi sült ki a beszélgetésükből.

– Még semmi, uram – érkezett Nimby válasza. – A barátunk lassan gépel. Annyit írt, hogy a gyerek jól van, most nézte meg, és azóta megint önt szidalmazza. Megírtam, amit megbeszéltünk, hogy beszélni akarok a lányommal, ezt persze visszautasította, akkor hangfelvételt kértem tőle. Erre még nem jött válasz.

Az éjszaka eseménytelenül telt. Françoise telefonját állították be arra, hogy riasszon, ha Santa bármit üzen, mert egyedül ők ketten alszanak rendes ágyban – meg Angélique, de neki holnap vezetnie kell –, mindenki más a földön, tehát nekik van a legtöbb esélyük, hogy kipihenik magukat akkor is, ha az éjjel kommunikálniuk kell a shindyvel. Azaz hát végeredményben nem shindyvel, hiszen Santa nem pedofil, bár a gyerek megerőszakolását is többször kilátásba helyezte, de nem ez volt a tette célja, ez csak egyike a fenyegetéseknek, amikkel fizetésre akarja bírni az apját.

Ninon ágya üresen maradt. Kicsiny ágy, hamarosan kinövi, de Vanessa még úgy-ahogy elfért volna benne – de neki se volt kedve belefeküdni. A gyerekszobában aludtak a földön, hálózsákjuk persze nekik nem volt, hiszen a kocsi nem jöhet a házhoz, Versins úr kerített nekik matracokat meg ami kell.

Tizenegykor feküdtek le, és reggel hatkor már talpon voltak mind, kivéve a két helybelit és a maxikat meg Nialát. A zsebek gyalogszerrel kisurrantak a szállodából és elmentek madame Lavaux-hoz, ott egy hátizsákot megraktak hasznos holmival, aztán a csapat egy része elment bevásárolni. Hétkor értek Versins úr háza elé, teljes harci készültségben, négyen: Elke volt az elővéd, ő pár perccel korábban érkezett és a következő sarkon állt lesben, aztán jött Martin és Nimby egy-egy megpakolt hátizsákkal, végül Françoise mint utóvéd. A zsebek fedezete mellett a fiúk elballagtak a ház előtt, és zavartalanul haladtak tovább. Santának pontosan a kritikus három másodpercben kellett volna odanéznie, hogy észrevegye, amint az ajtó kinyílik, a fiúk lekapják és beadják a hátizsákokat, két másikat kapnak bentről, a vállukra kanyarítják és mennek tovább. Azokat Versins-ék mindenféle nélkülözhető holmijával tömték meg, hogy a méretük meglegyen, főleg takarókkal, azok terjedelmesek. Majd leteszik madame Lavaux-nál.

– Bőséges reggelit csapunk – mondta Vanessa olyan nyugodtan, mintha nem ő emelné éppen az ólomsúlyú hátizsák felét; a másik fülénél Kissy fogta. Versins úr közben letette a másik hátizsákot és már ki is vette a kezükből emezt. – Kelleni fog az energia, ma még hosszan üldözni fogjuk Santát, aki cikcakkban menekül előlünk, végül utolérjük és *nagyon* megverjük. Ha akkor még nem tudjuk, hol van Ninon. Ha már tudjuk, akkor annál is jobban megverjük!

Kissy gyanakodva nézett rá.

– Nincs benned valahol egy kis Elke elrejtve? Ez szakasztott az ő stílusa, csak helyes franciasággal.

A mikró nevetett és fölnyitotta az egyik hátizsákot. Komplett élelmiszer-kereskedés volt benne, konzervek, sajt, kenyér, zöldségféle, még aprósütemény is. Versins úr elhűlve nézte.

– Én… nézzék, én igazán szívesen látom magukat a házamban még a körülmények ellenére is, de a lányomat minél előbb szeretném visszakapni.

– Ha rajtunk állna, már tegnap visszakapta volna, monsieur Versins – felelte Vanessa –, de nem tőlünk függ. Minden esély megvan rá, hogy ez az ügy eltart holnapig, amíg ki nem nyit a bank. Santát a pénz átadásakor lehet a legkönnyebben megcsípni.

A keze közben fürgén járt, szétpakolta az asztalon a rengeteg ennivalót, amiket aztán Kissy rendezett tovább, hogy legyen hely a többinek.

– De maguk… holnap hétfő, maguknak iskolába meg dolgozni kell menni.

– Nem fogunk, uram – közölte Vanessa magától értetődően –: ha a gyerek nincs biztonságban, Santa pedig lakat alatt körülbelül este kilencig, akkor mi már nem érünk el olyan gépet, amivel elég korán hazaérnénk, hogy még aludjunk is. Elkének hatkor vagy hétkor megy a gépe, pontosan nem tudom. Ha addig nem érünk a reptérre, akkor holnap nem megyünk iskolába, Pi pedig nem jelenik meg reggel a nizzai rendőrségen, ahol molesztált gyerekeket kérdez ki. Ez van, nem lehetünk egyszerre mindenütt. Ez kiürült, egérke, pakoljunk el és jöhet a másik csomag. Nem hagyhatjuk itt magukat kiszolgáltatva egy elmebeteg bűnözőnek. Nahát, tojást nem is hoztak ezek a nagyfülű srácok?

– A másik zsák tetejére tettük – cincogta Jennifer a telefonból.

– Vagy úgy. Cin-cin.

– A házibulit Sophie Marceau rendezte – szólalt meg Kissy háta mögött, ő pedig csattanó fülekkel pördült meg és ugrott a konyhaasztalra tett géphez.

– Mi van?!

– Madame Lavaux talált valamit – felelte Chantal.

A hölgy egy újságot tartott a kezében.

– Nézzék, lehet, hogy ostobaság az egész…

– Sose féljen ettől, madame. Mondja csak!

– Szóval… ez a helyi lap múlt heti száma. Véletlenül akadt a kezembe… benne van ez a hirdetés. Hónapok óta… rendszeresen megjelenik…

Chantal átkukucskált a hölgy válla fölött.

– Pizzéria?

– Igen, Pierre Pizzériája. A másik nevét már nem tudom… mármint ennek a Pierre-nek…

– Nem baj, mi van vele?

– Ez az ember is dolgozott nálunk, aztán elment és megnyitotta ezt a pizzériát. Szóval akkoriban sokat voltak együtt ezzel a Vincent-nal. Arra gondoltam…

– Értjük, madame – felelte Jennifer. – Odamegyünk és kikérdezzük, mi a cím?… jól van, gyerünk, egérkék!

– Várjon már… – állította meg a hölgy, illetve nem is állította, mert Jennifer változatlan lendülettel kapta föl a hátizsákját, és Kissy látott még egy egeret mozogni a kép szélén. – És ővelük mi lesz?

– Semmi, madame, aludjanak csak. A pizzéria nincs messze, gyalog megyünk, de ha kiderül, hogy a barátunk Bordeaux-ba költözött, kelleni fognak a pihent lovak. Az utca macskamentes?

– Cin-cin – érkezett Elke hangja a kamera látókörén kívülről. – Sehol cica. Öreg bácsi Fahrradbiciklin, egy darab. Öreg néni lila kalap alatt, egy darab. Cin-ciiiin?! Krokodil, krokodil!

Ablakhoz rohanó tappancsok nesze, aztán kuncogás.

– Bolond a kisegér – szólalt meg Martin. – A krokodil egy háromévesforma kisgyerek ruhájára van rajzolva. Mehetünk, egérkék.

– De várjad már, egérke. És ha ő az?

– Ki ki?

– Hát Kiskroki! Akit nem tudtuk megmenteni disznó apájától, mert nem jött el.

– Az a gyerek nem is létezett – mondta Vanessa.

– Akkor még nem!

– Mindent vegyünk föl, egérkék – mondta Nimby, mialatt a csapat végigmasírozott az utcákon –, nem tudhatjuk, melyik szónak vagy önkéntelen grimasznak lesz jelentősége.

Kissy kitette a hat kamera képét egymás mellé, most madame Lavaux is ezt látta. Doullens utcáit egy csendes, tavaszi vasárnap reggelen, aztán egy pizzériát, ahol elég ráérősen készülődtek nyitáshoz.

– Csak nyolckor nyitunk – fogadta őket egy pincérnő a kerthelyiségben.

– Nem baj, nem enni jöttünk – felelte Martin –, Pierre-t keressük.
– Még nem jött be.
– Hol találjuk?
– Gondolom, otthon.
– És az hol van?
– Semmi közöd hozzá.
– De van, hölgyem – mondta Jennifer. – Sürgősen beszélnünk kell vele, életbevágó ügyben. Lenne szíves felhívni?
– Ugyan miért tenném?
– Két okból is – felelte Jennifer. – Mert segíteni akar egy bajba jutott gyereken, aki szintén ebben a kisvárosban él, tehát alighanem ismeri. És mert addig nem megyünk le a nyakáról, amíg nem beszéltünk a főnökkel.
– Háromadik ok – tette hozzá Elke –, hogy nagyon-nagyon leszek morcos, ha nem főnökkel beszélhetünk. Az pedig szörnyű ám, ha én morcos annyira nagyon vagyok.
A nő ránézett, alighanem veszélytelennek ítélte, és elmosolyodott. A tévedésére soha nem jött rá.
– Jó, fölhívom, ha ennyire fontos.
Elment, pár perc múlva visszajött.
– Már amúgy is ide tart. Mi az az életbevágó ügy, és ki van bajban?
– Akarja tudni? – érdeklődött Françoise.
– Persze!
– Hát nem fogja.

A főnök egy köpcös, kopaszodó muki volt, aki úgy nézett rájuk, mintha a konyhájában talált volna hat egeret.
– Ti kerestetek? Mi az a fontos?
– Vincent Pernin – felelte Martin. – Ismeri?
– Ismerem hát. Na és?
– Tudja, hogy hol van?
– Tudom. Na és?
– És meg is mondja?
– Ki akarja tudni?
– Mi akarjuk tudni.
– Mi kellene tőle, gyerektartás?
– Dehogyis. Beszélnünk kell vele.

– Az nem fog menni.
– Muszáj.
– Hiába muszáj. A városi temetőben van és ott is marad. Átment rajta egy teherautó. Na, engem vár a meló.
Kissy döbbenten, lesújtva ült a gép előtt. Vanessa tért magához előbb.
– Akkor hát nem ő az emberünk. Ne búslakodjatok, legalább kiderült. Madame Lavaux, legyen szíves gondolkodni, ki jöhet még szóba.
Kissy kornyadtan ült, a többiek lassan bandukoltak az utcán, az ő fülük se állhatott magasabban. Vanessa egy ujjal megveregette Kissy vállát és elhívta reggelit készíteni. Madame Lavaux ismét belemélyedt a kirúgott alkalmazottak névsorába. Öt perc telhetett el, amikor Niala kidugta fejét az ajtón, rácincogott a kamerára és eltűnt a fürdőszobában. Egy perc múlva megjelent Angélique, aztán Pi. Lesújtva hallgatták a hírt.
– Egy csomó időt elvesztegettünk – mondta Pi.
– Dehogy vesztegettek – felelte Versins úr. – Semmilyen más nyomunk nem volt. Ha ez se lett volna, csak ülünk és várunk.
– Ebben van valami. Jól van, egérkék, reggelizzünk meg és várjuk a hírt Santától vagy hogy a madame rábukkanjon valamire.
Santa pontban kilenckor kívánt jó reggelt gunyorosan, Nimby evés közben is felkészülten fogadta, beszédbe elegyedett vele és közölte, hogy beszélni akar a lányával, vagy ha azt nem, hangfelvételt. Santa erre tízperces szitokáradattal válaszolt, de Nimby közölte, amiben már megállapodtak: ha nincs hangfelvétel, arra fog gyanakodni, hogy a lánya már nem él, és hívja a rendőrséget. Santa nem válaszolt, csak negyedóra elteltével. Egy hangfelvételt küldött. Azonnal megnyomták.
– Apa? Jól vagyok, a bácsi nem bántott, de nagyon haragszik és azt akarja, hogy fizess…
A felvétel itt félbeszakadt. Versins úr föltépte az ajtót és kirohant a konyhából.
– Ez is valami, egérkék – mondta Vanessa szenvtelenül, fölkelt és becsukta az ajtót az úr mögött –, legalább ennyit már tudunk. Akkor hát…
– Várjatok – szólalt meg Françoise –, hallgass egy kicsit. Játszd le újra.

Vanessa lejátszotta megint. Madame Lavaux sóhajtozott valamit arról, hogy szegény kislány.

– Csendet kérek – pattant föl Françoise. – Van fülhallgatónk?

Nimby a zsebébe nyúlt, kivett egy vezeték nélkülit és odaadta neki. Françoise a fülére tette a kezét és bólintott. Nimby lejátszotta harmadszor is.

– Én is hallom – mondta Vanessa. Kissy bólintott. Ő is hallotta.

– Zenei hangok – mondta Jennifer. – Legalább kettő. De mire megyünk vele?

Vanessa egy szempillantás alatt kapta elő a telefonját.

– Szia, Mario. Figyelj, szükségem van a segítségedre. A szobámban a tévé mellett fekszik a világoskék laptop. Kérlek, menj át, kapcsold be és tedd a töltőre. Igen, csak föl kell nyitni.

A képernyőn közben Nimby intett Martinnek, aki bólintott, kiment a kocsihoz és behozott még két gépet. Nimby ezalatt föltette a felvételt a hálózatra, aztán belépett a világoskék laptopra mindkét gépről és elindított egyet-egyet Vanessa rengeteg speciális zenei programja közül, amiket ő válogatott és rakott föl. Kissyék is láttak mindent, mert a többi kisegér a fiú válla fölött kukucskált, a telefonjaikkal együtt. Nimby működésbe hozta a rengeteg tolókát, nyomógombot, kattintható és forgatható gombot, amik ezeken a programokon vannak, és némi állítgatás után megnyomott egy zöld lejátszógombot.

A felvétel teljesen megváltozott. Ninon hangja mintha valahonnét a távolból szólt volna, alig lehetett hallani, érteni pedig végképp nem. Helyette a háttérzajok szóltak, valami szétkenődő csattogás, és egyszer csak zenei hangok, ezek is nagyon távolról, de kivehetően.

C, g, a, e.

Kissy hátracsapta füleit.

– Ez mi ez? – tudakolta Elke.

– Vonat, egérke – felelte Chantal. – A francia vasútállomásokon ez a hangjelzés.

– Van ez városban hol vonat?

– Sehol – felelte madame Lavaux. – Legközelebb csak Amiens-ban.

– Aha – mondta Vanessa. – Szóval ott vannak. Indulunk Amiens-ba, egérkék, amint megettük a reggelinket.

– Egyáltalán nem biztos, hogy ott vannak – tiltakozott madame Lavaux –, sokfelé vannak vasútállomások.

– Persze – bólintott Vanessa. – De mivel Doullens-ban nincsen, az esély, hogy itt tartja fogva, zéró. Amiens-ban már ötven százalék. Vagy ott vannak, vagy nem. Mindjárt jövök, vigyázz a reggelimre, ha cica jönne.

Bement a szobába Versins úr után. Kissy evett és hűségesen őrizte társa reggelijét – bár az azért megfordult a fejében, hogy ha csakugyan cica jönne, akkor annak nem éppen a tojásos-sajtos-szalámis-paradicsomos szendvicsre fájna a foga.

A Jerry hamar megszavazta: indulnak. Két további okból is: elegük van már az egy helyben ücsörgésből, és Amiens-ban amúgy is van egy bázisuk, Clément-éknál kitűnően ellesznek. Ha a vendégeskedés soká tart, sátrat is verhetnek, amit itt nem lehet. A Ford mennyezete alatt két sátor fekszik apróra összehajtva, hat férőhely, ott pedig a házban legalább féltucat egeret el tudnak helyezni. Angélique már telefonált is a szüleinek, hiszen a hálózat egércsapatnak fenntartott részéhez nekik nem volt hozzáférésük.

Versins úr persze jön, és madame Lavaux is megkérdezte, nem tarthatna-e velük. Még hasznát vehetik.

– Dehogynem, madame, semmi akadálya – felelte Niala. – De úgy csomagoljon, hogy sokkal tovább eltarthat, mint szeretnénk. Azazhogy már eddig se szerettük volna.

Reggeli után azonnal csomagoltak. A rengeteg élelem egy részét magukkal viszik, akkor Amiens-ban nem kell megint bevásárolni, de például a tojást nem zötyögtetik, Kissy betette a kamrába. Ez volt itt az utolsó teendője. Kilépett a konyhába, megfogta a hátizsák szíját, de az hirtelen életre kelt és elhúzódott. S már távozott is, ki a garázsba. Pedig Versins úr vállán már ott volt a másik hátizsák. Kissy megiramodott és követte. A házigazda betette a zsákokat a csomagtartóba és bezárta a házat.

– Indulunk – jelentette Vanessa a csapatnak –, egyelőre macskaveszélyes üzemmódban.

– Vettük – felelte Françoise –, mi még nem vagyunk készen, de hamarosan.

A mikró beszállt hátulra és lekuporodott a padlóra, Kissy lefeküdt az ülésre.

– Hát maguk? – nézett be az úr az ablakon.

– Jobb félni, mint megijedni – felelte Kissy. – Lehet Santának bűntársa is, aki figyel.

– Értem. Ebben van valami. S meddig akarnak így utazni?

– Mondjuk a hölgy házáig, aztán majd meglátjuk. Ha senki sem sasol a közelben, akkor lekopott a megfigyelő, ha volt is.

Ez könnyen kiderült, mert a hölgy házát kétszeres biztonsági kordonnal vették körül. Egérposzt figyelt a T alakú kereszteződésbe bevezető utcákban, a magasban pedig a Discovery körözött és minden bogárnál nagyobb élőlényt ellenőrzése alatt tartott, főleg ha háromszögletű füle volt vagy ha távcsővel fixírozta a házat. Vagy mindkettő. De egyelőre egyikből sem akadt.

A ház előtt állt a Ford, mellette fegyveres kisegér őrködött. Szalutált, amikor Versins úr bordó Citroënje beállt mellé.

– Eddig nem jött cica – jelentette –, nem is fog, nem mernek azok idejönni, amikor ilyen készültség van.

Azzal magához vonta Vanessát és szenvedélyesen megcsókolta. Kissy helyeslően megbillegette füleit. Szegények tegnap este óta nem lehettek együtt. Persze ők se Martinnel, de az nem számít, ők egész héten együtt vannak.

S Martin amúgy is jött már egy csomaggal, s előbb megcsókolta őt, csak aztán vitte be a zsákot a kocsiba. A jármű túloldalán Kissy fölfedezte Nialát a videószemüveggel, kezében a vezérlővel, Jennifer ügyelt rá. A maxik rakodtak, Martin is visszament. Aztán kijöttek mindannyian, a Discovery leszállt, Nimby berakta a ládába.

– Úgy gondoltuk, most menjen két másik egér az úrral – mondta Niala. – Jennifer és Martin vállalkozott rá, ha megfelelnek. A fülük nekik se kisebb.

Versins úr fáradtan elmosolyodott.

– Ahogy maguknak megfelel. De maradhatnak együtt is, elleszek én egyedül.

– Szó sincs róla, védelemre van szüksége. És zárják be az ajtókat beszállás után.

– India Zulu Uniform Romeo – mondta Nimby, az egérőrszemek visszaigazolták. Kissy beugrott a kocsiba és hátrament.

Madame Lavaux-nak elöl középen adtak helyet. A másik csapat is beszállt már.

– Indítson, uram – szólalt meg Jennifer Kissy fülében –, ne maradjon együtt a két kocsi.

– Ahogy kívánják.

A Citroën elindult és otthagyta őket. De már ők is csukták az ajtókat, Angélique indított, hátratolatott és bekanyarodott a keresztutcába.

– India Foxtrot Uniform Alpha India Juliet – érkezett a jelentés, Françoise látja Jennifert, vagyis a Citroënt. Egy pillanat múlva kiértek a főút sarkára, Angélique kitette az indexet. Nyílt az ajtó, Chantal beszállt és hátrajött Kissy mellé.

– Cin-cin – mondta, amikor elhelyezkedett.

Angélique kikanyarodott jobbra, s a következő sarkon be akart fordulni jobbra megint – de nem tudott. A keresztutcából egy teherautó fara állt ki ferdén, emberek kiabáltak egymással.

– Gyere elénk, Françoise – szólalt meg Angélique közönséges francia nyelven –, nem tudunk befordulni hozzád. Elke, te indulj az ellenkező irányba, nagyobbat kell kerülnünk.

– Vettem – mondták a zsebek, s egy perc múlva Françoise kiszáguldott a keresztutcából, persze görkorcsolyán, s majdnem fejest ugrott a kocsiba az ajtóban őrködő Pi mellett.

Továbbmentek, át a folyón, mert másfelé nem lehetett, megkerülték szinte a fél várost, Kissynek legalábbis úgy tűnt. Ő már régen eltévedt, persze a többiek tegnap alaposan megismerték a várost.

Végre valamelyik sarkon észrevették a másik zseb vörös lófarkát. Térd- és könyökvédőben volt, de a sisakját és a korcsolyáját már levette. És föl volt háborodva.

– Öt percigeket álltam sarokra – volt az első szava, amikor beugrott a kocsiba –, négy autós pasi is nézett, amíg álltak piros lámpától, és nem szólták semmit is. Itt lenne legremekebb alkolam, szólítani kicsi vörös, fantasztikusan szexi nordnémet zsebegéret, ígérni kicsi pénzet, ültetni be autójaikba, vinni haza és fantasztikusan nagyon megerőszakolni, desszertnek utána elvágni torkámat. De senki se is. Bamba doullens-i férfiek. Még rám is mosolygották!

A félórás út felénél járhattak, amikor Santa jelentkezett egypár újabb szitokkal. Ezúttal Niala válaszolt neki, Nimbynek más dolga volt; amióta elindultak, ő szünet nélkül az egerével csókolózott. Megállapodás szerint közölte, hogy semmi sem bizonyítja a felvétel időpontját. Beszélni akar a lányával, élőben. Santa persze üvöltött és káromkodott, hosszan sorolva sérelmeit.

– Furcsa – szólalt meg egy idő után madame Lavaux. – Meg mernék esküdni, hogy ismerős.

– A szóhasználata, igaz? – felelte Kissy. – Az nagyon fontos, madame, több shindyt is elkaptunk jellemző szófordulatokkal. Santát is éppen ezért beszéltetjük.

– Nem, nem az. Amiről mesél… hogy lopással vádoljuk az embereket. Ez nem olyan gyakori nálunk.

– De nem írta konkrétan, hogy *őt* vádolták – mondta Chantal.

– Ez igaz – felelte Versins úr –, csakhogy az ilyen ügyeknél több okból is nagyon vigyázunk, hogy csak az szerezzen tudomást a dologról, akinek feltétlenül muszáj.

– Remek – vágta rá egyszerre több tucat kisegér. Chantal folytatta: – Akkor tehát: kit dobtak ki lopás miatt?

Csend, a két mugli gondolkodott.

– Senkit – felelte az úr kisvártatva.

– Nem, senkit – értett egyet a hölgy. – De a gyerekrabló nem is mondta, hogy ezért dobtuk volna ki.

– Ez igaz. Akkor hát milyen lopási ügyek fordultak elő? Van ezekről feljegyzés?

– Van, csak… hogy tudok ezzel a masinával belépni a rendszerünkbe?

Chantal segített neki a táblagépes böngésző használatában – az közönséges program volt, nem a Jerry-rendszer része, Nimby nem érezte szükségét sajátot gyártani –, és pár perc múlva megtudták, hogy az elmúlt két évben nyolc lopási üggyel foglalkozott a vezetőség.

– Ketten nők, azokat kihúzhatjuk – mondta a hölgy.

Kissy megrázta a fejét. – Ne húzzunk ki senkit. Santa lehet egy kirúgott nő pasija vagy akár a bátyja.

– Rendben. És akiket azóta sem bocsátottunk el?

– Santa szövegéből egyértelműen kiderül, hogy őt kirúgták – gondolkodott Kissy –, azokat kihúzhatjuk.

– Akkor három kiesik – mondta Chantal. – Öt embert már nem akkora mutatvány lenyomozni.

– Főleg most, hogy eljöttünk abból a városból, ahol élnek – cincogta Françoise.

– Nem egészen. Az ötből hárman éppenséggel Amiens-ban élnek. Ha ezekkel nem érünk el eredményt, egy egérdandár visszamegy Doullens-ba és lenyomozza az utolsó kettőt, de az emberünk akkor is itt rejtőzik, a vasútállomás környékén.

– Ha élnek Amiens-ban, dolgozták miért Doullens-ban? – tudakolta Elke.

– Mert ott kaptak munkát – felelte Angélique.

– Rendben, egérkék, megvan a program – mondta Jennifer. – Egyes: Georges Lesoing, rue Anatole France, a fedőneve Tonhal. Kettes: Jean Petin, rue Verrier Lebel, a fedőneve Makréla. Hármas: Irène Creuse, allée Pierre Rollin, a fedőneve Szardínia.

– Vacsorára halat akarok enni – sóhajtotta Françoise, és Kissy tökéletesen egyetértett vele.

– Honnan a fedőnevek? – cincogta Elke.

– Hirtelen ötlet volt. Ezek mind ehető halak, és az egyiket ma megesszük.

– Ez egyszerű – mondta Kissy. – Melyik utca fekszik a vasút közelében?

– Egyik sem. Ha köztük van Santa, akkor máshol ütött tanyát.

– Hm. Ez persze gond.

Santa akkor jelentkezett megint, amikor már Amiens utcáin haladtak. Azt mondta, nem engedheti élőben beszélni őket, mert a gyerek hátha jelet ad arról, hogy hol van. Talán azt hiszi, hogy külön kódrendszert dolgoztak ki gyerekrablás esetére, kérdezte tőle Niala. Hogy tudná elmondani, amikor maga is ott lesz mellette?

Válasz szokás szerint nem jött.

Angélique szülei a város peremén laktak, a föld mellett, amin gazdálkodtak. Szép házuk volt, három oldalról keskeny erdősávval környezve, a negyedik volt az utca. Már ismerték az egereket a felületről, úgy ölelgették meg őket, mint akik száz éve idejárnak, csak most egy ideig nem tudtak jönni. Pedig

csak Nimby járt itt, amikor Clémentine-t üzembe helyezték, meg talán Vanessa, és párszor Pi, még annak idején.

Clément úr felállt, hogy üdvözölje őket, de Angélique visszanyomta. Két hete volt gipszben a bal lába, lecsúszott a traktor felhágójáról és szerencsétlenül esett. De legalább a ház előtt történt, nem kint a földeken. A kerti asztalnál ültek, amikor a csapat befutott és leparkolt a ház előtti gyepen a két kocsival. Miután az üdvözlések és bemutatkozások megvoltak, Angélique vezetésével egérkülönítmény indult a házba, hogy minden föllelhető ülőalkalmatosságot kihordjanak.

– Jó lenne még egy kocsit kölcsönözni – mondta Vanessa székcipelés közben. – Három helyre kell mennünk egyszerre.

– Negatív, egérke – felelte Nimby. – Egyáltalán nem jó ötlet, ha Santa az ablakon kinézve Versins úr kocsiját látja meg, harminc kilométerre hazulról. *Két* kocsit kellene kölcsönöznünk. Nektek csak teherkocsitok van, arra senkinek sincs jogsija.

– Meg lehet oldani – felelte Angélique, s megkereste anyja regiszteres füzetét. Mikor Kissy megint arra járt széket hordani, már javában csevegett valakivel.

Pár perc múlva indultak a kölcsönzött kocsikért. Jó félórába telt, bár nem mentek messzire, de persze mindkét helyen el kellett mesélni, hogy van, ezer éve nem látták, meg kellett hallgatni, hogy mi van amazokkal, át kellett venni a kocsikat, elhozni. Egy öreg kék Mercedest és egy piros Volkswagent kaptak. A mikrobusszal mentek, vittek néhány kisebb egeret is és egyből továbbmentek a gyanúsítottakhoz.

– Helyes – mondta Françoise, végigtekintve a képernyőkön –, Versins úrét nem számítva három kocsink van, mindhárom külföldi, és a nemzeti színeket adják ki. Jó előjel.

Közben ők sem tétlenkedtek, a kerti asztal mellé hoztak még egy asztalt, körberakták őket székekkel, kirakodtak némi elektronikát, madame Clément pedig valahonnét nagy tálcákat varázsolt elő süteménnyel és gyümölccsel, meg egy csomó palackot. A zsebek indulás előtt beugráltak a mikrobuszba és hoztak még. Aztán kitették a képernyőkre Amiens térképét, megjelölve a három gyanúsított lakhelyét, és az utcanézeti fényképeket.

Tonhal: rue Anatole France. Négyszintes bérházak, a lakás a másodikon van, keletre néz. Parkolóhely rengeteg van a közelben, akár a szomszéd utcából felszállhatnak, akkor is rejtve

maradnak. Első lépésként megfigyelik a lakást a levegőből. Az utca egyirányú, csak észak felé szabad haladni, ezért délebbre parkolnak. Távolság a bázistól háromezer-nyolcszáz méter, ezért közelebb kell menni.

Makréla: rue Verrier Lebel. Szintén bérházak, négyezer-nyolcszáz méter.

Szardínia: allée Pierre Rollin, csak ezerkétszázötven méter, ezért Niala azonnal fel is szállt a géppel, Chantal volt a navigátora. A negyedik emeleti lakásban nincs mozgás, a redőnyök felhúzva, az ablakon távcsővel jól be lehetett látni – sehol senki. Szardínia nincs otthon. A Szardíniásszendvics csapat – Versins úr és Nimby – egyelőre hazatért a piros kocsival.

A Tonhalsaláta csapat, Vanessa és Pi a kék kocsival kiment a helyszínre és megfigyelte az ablakokat. Vanessa megpróbált fát is keresni, amire fölmászhat és távcsövezhet. Még ha nem is lát be Tonhal ablakán, legalább fára mászik.

A Sült Makréla csapat, Angélique és Elke a mikrobusszal ment, és váratlan sikert arattak.

Pár perce leskelődtek már a ház körül, folyamatosan változtatva a helyüket, hogy az ablakon esetleg kinéző Santa ne fogjon gyanút, és ne szolgáltassanak túl könnyű célpontot a macskáknak se.

– De hiszen… ő az, ott van – szólalt meg egyszer csak madame Lavaux. – Az az ember a kocsinál, az Petin.

Kissynek megrebbent a füle. Elke kamerája egy elég öregecske Opelt mutatott a ház előtt, aminek egy pasas emelkedett ki a motorházából, megtörölte a homlokát és lehajolt valami másik szerszámért.

– Uniform Whisky – intette Angélique maradásra társát, és odasétált a kocsihoz. A pasas közben már visszahajolt a motorházba.

– Nem indul?

– De – volt a válasz –, majd egyszer…

– A gyertyát megnézte?

Petin fölnézett, a tekintete végigsiklott Angélique alakján.

– Magácska ért a kocsihoz?

– Csak amennyi a jogsihoz kellett. Á, gyújtás van. Ugye a kipufogóba benézett már? Ismeri azt a hülye viccet a krumplival.

A pasas legyintett. – Nincs ebben krumpli, ez a krumpli. Ez a kocsi sokkal öregebb, mint magácska.

– Te meg mit szöszmötölsz? – harsant egy női hang. Ahogy a két egér odafordult, Kissyék egy asszonyságot pillantottak meg, tízévesforma kisfiú jött mellette. – És kivel beszélgetsz?

– Bocsánat, én csak erre jártam – szabadkozott Angélique. – A vőlegényemet várom, és közben a kocsiról beszélgettünk az úrral.

A vőlegény említésére az asszonyság megenyhült. Berakott két táskát a kocsiba és kérdőre vonta a férjét, hogy mikor indulnak már. Angélique elköszönt, visszasurrant Elkéhez és eltűntek a helyszínről.

Makrélát kihúzhatták.

A Discovery először távolról figyelte Tonhal ablakait, aztán közelebb merészkedett és megpróbált bekukucskálni a függönyök mellett. Nem sokat lehetett látni. Csakhogy…

– Cin-cin – mondta Françoise, a pilóta. – Nézzétek azt az ablakot.

Az egyik ablak csak félig volt becsukva.

– Mi legyen? – kérdezte a zseb. – Bemenjek?

– Az magánlaksértés – felelte Pi.

– Viszont ha ott a gyerek, akkor Tonhal aligha panaszkodhat ezért, ha pedig nincsen, eljövünk – mondta Vanessa.

– De működik a vezérlés a zárt térben? – kérdezte Versins úr.

– Hogyne. Körberepültünk több épületet, márpedig a rádióhullámok csak egyenesen terjednek. Jól van, egérke, a válasz pozitív, hatolj be, de óvatosan. Centinként. És ne feledd, hogy ha van odabent valaki, az a lakás túlsó végéből is meghallja a gép zúgását. Legalábbis ha nyitva vannak az ajtók. És főleg ne feledd, hogy ha lezuhansz odabent, akkor vissza kell könyörögni a gépünket, mint egy ablakon berúgott focilabdát.

– Vettem – mondta Françoise, mintha nem Vanessa mellett ült volna a kék Mercedesben. – Indulok.

A Discovery végtelen óvatossággal araszolt az ablakhoz. Ahogy elérte, elkezdett egyhelyben forogni balra-jobbra. Françoise pontosan kimérte a távolságot mindkét oldalon, úgy centizte be a gépet az ablakon. Közben volt alkalmuk megfigyelni, hogy ez a hálószoba. A Discovery átvágott a helyiségen és ki-

nézett az ajtón. Kis folyosó. Jobbra csukott ajtó, balra közvetlen közelben egy másik, nyitva. Françoise megközelítette és benézett. Gyerekszoba. Megkötözve heverő Ninonnak semmi nyoma. Alapos körülnézés után a Discovery visszatért a folyosóra, ami néhány lépés után a nappaliban ért véget, s mellette a konyha nyílt. A nappaliba be tudtak menni, de a konyhaajtó olyan keskeny résre volt csak nyitva, hogy annyit tudtak megállapítani, hogy ott van a konyha.

Sehol semmi nem utalt arra, hogy itt bárkit fogva tartottak volna. Egy nem túl jómódú, átlagos, egygyerekes család otthona.

Françoise visszament a folyosóra, majd a hálószobába, és ismét végtelen óvatossággal kicentizte a Discoveryt az ablakon. Amikor kint volt, kinyomta a botkormányokat, és a gép teljes sebességgel tépett el az épület közeléből, majd jókora zökkenővel ért földet a kocsi mellett a füvön.

– Jól van, egérke – mondta Vanessa gyengéden, és lehámozta Françoise-ról a videószemüveget, közben kint Pi fölvette a helikoptert. – Szép munka volt, de most lazíts és igyál egy kortyot.

A zseb nagyot húzott a narancsléből.

– Azt hiszem – mondta kicsit remegő hangon –, így még nem féltem életemben.

Kissy ekkor vette észre, hogy a keze egész idő alatt ökölbe volt szorítva, a körme nyomot hagyott a tenyerén. Ő is félt. A Discovery bárhol fennakadhatott volna, és nemcsak kínos viszszakönyörögni a háziaktól, de addig nincs is gépük, és szükségük van rá a kutatáshoz.

– Ninon nincsen itt – hallotta Versins úr szavait. – Akkor csak a nő marad… meg az a kettő, aki Doullens-ban él.

– Nem okvetlenül – felelte Pi. – Valahol máshol is elrejthette.

– Ma itthon reggeliztek – jegyezte meg Nimby. – Három teríték volt az asztalon. Apa, anya, gyerek. Nem hiszem, hogy a család mellől jár el a gyerekrabló-rejtekhelyre… bár persze nem zárható ki teljesen.

– Jó – döntött Niala a szokásos Jerry-határozottsággal. – Álljunk át Szardíniára és később nézzünk rá Tonhalra megint.

De Szardínia nem volt otthon, akárcsak Tonhal. A Jerry őrhelyet foglalt el a házával szemközt, és rövid tanakodás után Tonhal házát is figyelni kezdték. Madame Lavaux mindkettejükről adott személyleírást, és mindenkit lefényképeztek, aki belépett a házba vagy hosszabban tartózkodott a közelben. Madame Lavaux pár percenként kapott egy-egy adag fényképet megnézésre. A gyanúsítottak nem voltak rajtuk.

Versins urat Vanessa habozás nélkül befogta kuktának. Ő nem vehet részt az őrségben, mert felismerhetik. A fényképeket hiába nézné, egyik gyanúsítottat sem ismeri. Akkor hát tisztítson zöldséget, addig sem a lányán jár az esze. Madame Clément-nak Angélique fölajánlotta, hogy csak foglaljon helyet és nézze a szorgoskodó kisegeret, érdemes. De végül ő is segített. Csak hárman voltak a konyhában, hiszen Angélique-nek vezetni kellett, meg két táblagép is persze, hogy a csapattal meglegyen a folyamatos kapcsolat.

Kissy Tonhalnál kezdte az őrséget, félóra alatt többször is helyet változtattak Elkével és Pivel, aztán befutott a váltás és ők átmentek Szardíniához. Ott leváltották Angélique, Jennifer és Martin csapatát, akik hazatértek. Újabb félóra múlva érkezett helyettük Chantal, Niala és Pi, és most Kissyék tértek haza.

– Tíz perc múlva eszünk, egérkék – közölte Vanessa, amikor Kissy kiugrott a Mercedesből.

– És a többiek? – kérdezte madame Lavaux.

– Mindenki akkor eszik, amikor megjön az őrszolgálatból, ezt nem hagyjuk most már abba.

Kissy elbaktatott Nimby mellett, aki a mikrobusz nyitott ajtajában ült és éppen a Santával folytatott levelezést olvasgatta. Kissy rácincogott; Nimby visszacincogott. Kissy továbbment a házba, s belépett a konyhába.

– Jerry fent, Jerry lent – mondta.

– Jerry kint, Jerry bent – viszonozta Vanessa.

– Milyen érdekes – szólalt meg Nimby a konyhapultról. – Azt írja, hogy fogdosom az alkalmazottaimat.

– Azt tudjam meg! – csattant föl Vanessa, Kissy pedig majdnem az egyik salátástálba esett nevettében.

– Nem én, szamár. Versins úr. Igaz ez, uram?

– Én… nézze… miért fontos ez?

Kissy fölkapta a fejét.

– De hisz ez iszonyú fontos! – vágta rá, és összeakadt a tekintete a kislányéval. Vanessa lassan bólintott.
– Nos hát… nézzék, azt a szót talán nem használnám, hogy fogdosom, ez azért túlzás, de… mondjuk éppen ha ráteszem a kezem valaki vállára, az nem annyira…
– Kerüljük a szócséplést, monsieur Versins – szólalt meg Jennifer valahonnan a város közepéről. – Milyen neműekkel fordulhat elő ilyesmi?
– Én… hát… ugye… nőneműekkel, elvégre…
– Aha – mondta Nimby jelentőségteljesen.
– Nem értem. Miért fontos ez? Mindig a jóízlés határain…
– Ez nem érdekes – szakította félbe a fiú. – Hát nem érti? Ha ezt az embert hónapokkal ezelőtt kirúgták, és ő egy pasi, aki legfeljebb láthatta, hogy ön valaki másnak a vállára teszi a kezét, akkor miért jegyezte meg annyira, hogy most is emlegeti?
– De hiszen Santa tényleg férfi.
– És ha ketten vannak? – kérdezte egyszerre töméntelen kisegér.

Ebéd közben többféle lehetséges forgatókönyvet dolgoztak ki, és fedőneveket adtak ezeknek is. A fedőnevek az ebédből kerültek ki.
Borsó. Egy kirúgott nő és a pasija, bátyja, apja, aki nem állt alkalmazásban a cégnél.
Paradicsom. Egy kirúgott nő és egy kirúgott férfi.
Paprika. Egy kirúgott férfi, aki valamiért mégiscsak megjegyezte, hogy Versins úr megfogott már egy-két nőt a munkahelyen – például mert az ő csaja is köztük volt.
Uborka. Egy kirúgott férfi, aki vaktában lőtt és véletlenül célba talált.
A sült hal és a krumpli egyelőre nem lett forgatókönyv. Vanessa talált egy óriási borsókonzervet a kocsiban, még Doullens-ban vették, csinált belőle még egy köretet a krumpli mellé, a többi forgatókönyv a salátából került ki.
Versins úr kényelmetlenül feszengett egy darabig, aztán csak nekikezdett, amikor a forgatókönyveket tárgyaló egérkék éppen elcsendesedtek a rágcsálás miatt.
– Nézzék, én azt hiszem, ezt jobb lenne mégiscsak tisztázni… nem szeretném, ha Ninon felkutatása sínylené meg a dolgot.

Vanessa erőteljesen megrázta fejét, röpködtek szőke fürtjei.
– Uram, mi profi shindyvadászok és gyerekmentők vagyunk. Ha önről az derülne ki, hogy együttműködött a náci megszállókkal, akkor mint bűnüldöző szervezet természetesen átadjuk a rendőrségnek önt is, de Ninont mindenféleképpen megkeressük. Ő nem tehet az ön bűneiről.
– Értem – mosolyodott el az úr –, hát… ez az egy biztosan nem terheli a lelkemet, mert a szüleim is a háború után születtek. Ami viszont ezt a fogdosást illeti, ez sokkal ártatlanabb dolog, mint ahogy ez az alak beállítja. Igen, előfordul, hogy ráteszem a kezem a nők vállára, de ez egy egészen hétköznapi gesztus, és nincs benne semmilyen… közeledési szándék.
A mikró bólintott.
– Ismerem. Gyakori például, hogy az ajtóban a férfi előreengedi a nőt és egy pillanatra a hátára teszi a kezét, amikor belép. Velem ritkán csinálják, mert kicsi vagyok, de egyébként a férfiak és nők mindennapos érintkezésének része, sokkal inkább számít a nők női mivoltának elismerésének, mint közeledésnek, és ön amúgy is éppen tegnap határozta el, hogy leszokik róla, nemdebár?
Versins úr összerezzent. Vanessára meredt, aki ragyogó kék szemével visszanézett rá. Dermesztő fagy áradt a tekintetéből, a jéghideg sugarak áthatoltak a férfi megfagyott tetemén és nekiütköztek a háznak, ami azonnal elkezdett átalakulni jégkunyhóvá. A Versins úr kezében levő villa hajlított fémfelülete visszavert egy fénysugarat az ég felé, és nyomban havazni kezdett Amiens fölött. Pillanatok múlva megjelentek a jegesmedve ejtőernyősök, aztán a hóemberek. A fák közül hirtelen kizúduló gleccserjég valósággal elsöpörte Vanessa háta mögül a mikrobuszt, egy pillanattal azelőtt, hogy Versins úr bólintott.
– Hogyne – mondta zavartan.
Vanessa elmosolyodott, és a sarkvidék eltűnt egy pillanat alatt. Kissy még látta az utolsó jegesmedvéket berohanni az erdőbe.
– Mindjárt gondoltam.

Ebéd után Kissy a Szardíniásszendvics csapatban kezdett Martinnel, Pi letette őket a sarkon és az előző párossal hazament

ebédelni. A két kisegér figyelőpozíciót vett föl a parkolóban és várt.

– Eszembe jutott valami – mondta Martin öt perc múlva.

Kissy megbillegette füleit, várta, hogy mi az a valami. De a folytatás nem szavakban érkezett. Martin átsurrant a parkolón és egykettőre a kapuban termett. Kissy megiramodott és utolérte, éppen amikor egy férfi kiszállt a kocsijából és a kapuhoz ért. Kulccsal kinyitotta a kaput és rájuk nézett. Kissy villámgyorsan előrelépett és köszönetül bólintva besétált a kapun. Martin követte.

– Köszönjük, uram – mondta.

– Kérem – felelte a férfi, és az egyik földszinti lakás ajtajához ment. Martin a lifthez indult, de amikor az ajtó becsukódott a férfi mögött, visszasurrant a kapualjba és szemügyre vette a postaládákat.

– Láttad, egérke?

– Mit? – lehelte Kissy, és még körül is nézett, hogy nem hallja-e valaki.

– Ránéztem a postaládára, amikor beléptünk. Ez az övé, és nem üres.

– No és?

– Vasárnap van. Ezt a levelet nem ma kapta. Tehát ma még nem járt itthon.

Ezzel Martin a zsebébe nyúlt és elővette a másik bicskáját, a svájcit, amin egész csomó mindenféle szerszám volt.

– Egérke?… – nézett rá Kissy riadtan.

– Tessék – felelte Martin, kipattintott egy műszert és óvatosan a zárba illesztette.

– *Egérke!*

Martin ügyesen kinyitotta a postaládát, kiemelte a levelet, a bicskával együtt a zsebébe süllyesztette, visszacsukta a ládát, és egy szempillantáson belül eltűntek a házból. Kissy esze nélkül menekült a parkoló túlsó végébe, mielőtt valaki üldözőbe veszi őket. Most kifejezetten remélte, hogy az csak cica lesz.

– Egy ingatlanügynökség – szólalt meg Martin a fülében. Visszanézett; a fiú lemaradt mellőle, éppen behúzódott a kocsik közé. – Amiens-i cím.

– És mit írnak? – kérdezte Françoise.

– Mindjárt megtudjuk.

– De hát ez… ez betörés – mondta Versins úr.

– Még nem – felelte Martin. – Eredetileg a lakásába akartam betörni, de megláttam a levelet a postaládájában. Ráér a lakás a következő fordulóban, ha ugyan van értelme. Egy ideje nem járhatott itthon a hölgy. Cin-cin. Ez egy szerződés. Bérleti… a hölgy bérelt egy lakást. Mégpedig… egy hete.

– Elköltözik – mondta madame Clément.

– Csakhogy a másik lakás is itt van Amiens-ban. Milyen messze van ide a rue de la Délivrance?

– Öt perc lehet – vélte monsieur Clément. – Ez olyan nagy dolog? Nyilván kiteszik a mostani lakásából és bérelt egy másikat.

– Ha erre nincs pénze, miből fizeti a másikat?

– Nem tudom. Ezer és egy oka lehet. Én a helyetekben viszszatenném azt a levelet a helyére.

– Van itt valami más is – szólalt meg Nimby. – Az utca, amit mondtál, éppen a vasút mellett van.

– No lám csak – cincogta Françoise. – Az egyik fő gyanúsítottunk, aki pont egy hete bérelt egy lakást, pont a vasútnál… túl sok az egyezés, induljunk, egérkék!

– Rendben – érkezett Angélique hangja. – Odamegyünk, de a Discovery is kellene.

– Kétezer-ötszáznyolcvan méter – jelentette Niala. – Máris felszállok. Elke, navigálsz?

– Hogyne navigálsznék. De fedélzeti fegyverekt még nem szabad használni, mert ha lelövesz egyikt, másik még sértetlen és rálőheti gyerekt. Kellene kicsalni egyikt lakásból és aztán lepuffantunk másikt.

– Nem rossz terv, zsebike, csak annyi szól ellene, hogy nincsenek fedélzeti fegyvereink.

– Az baj eléggé, nem lett volna szabad leszereljünk őket. Jól van, Niala kész, indulítja helikót – a kislány hangja hirtelen fölerősödött –, vigyázat első fedélzeten, helikó készülődi felszállását, ez nem gyakorlat!

Kissyék egymásra vigyorogtak.

– Discovery úton célpontbele – közvetítette a zseb szenvedélyesen –, máris átrepüli Landwirtschaftsföldekt, utcák, Wohnsiedlung, Friedhof, megint utcák, megint Wohnsiedlung, hoppá! Eisenbahnhof mit vasútállomás!

Az út valójában majdnem két percig tartott, de Elke sportriporteri lelkesedésű közvetítése legfeljebb fél percig, mert abból a magasságból már messziről meglátta az állomást.

– Akkor ez az – jelentette ki megfellebbezhetetlenül. – Gyerek sínylődi Zugvasút mellett, és halnéni lakja pont a Zug mellett szintén.

– Némelyek – jegyezte meg Clément úr – ugyanilyen magabiztosan jelentik ki, hogy ufót láttak.

– Ufót? Kicsi zöld lény Raumschiffhajóból? Olyat nem láttam, csak tükörben.

Hát ez az, gondolta Kissy. Ettől van.

– Ufót nem láthattál tükörben – közölte Nimby –, csak kis zöld űrlényt, nagy fülekkel. Az stimmel, csak az ufó nem, mert az azonosítatlan repülő tárgyat jelent. Abból szálltál ki, mielőtt összeakadtunk.

– Charlie kettő – vezényelt a zseb válasz helyett, mert a Discovery már a házat kereste –, az a lapos tetősös, egérke, de kell ellenőrzeni házszámt.

– Tudom, egérke – felelte Niala. – Csigavér. A ház túloldalán leereszkedem és megnézzük.

– Vigyázz ablakokról! Kileshet rajta fantasztikusan disznó shindy és lövi porrá Discoveryt Panzerfausttal!

– Egész biztosan, egérke – nevetett Niala, ezúttal nem szorulva tolmácsolásra –, éppen ezért jóval túlmegyek a házon és a pályaudvar fölött bekapcsolom a mi kis remek távcsövünket.

Kissy ezalatt hirtelen előkapta a telefonját és lepuffantott egy harmincas nőt, aki a ház felé tartott. Madame Lavaux válasza már írásban, illetve rajzban érkezett a felületen: egy vonással áthúzta a képet, ez nem Szardínia.

Nem jelent meg páncélököl az ablakokban, és semmi más sem. Ha shindy kukucskált ki, akkor azt a lehúzott redőny mögül tette, a lakás minden ablakán le voltak eresztve, belátni nem lehetett.

– Gyanús – mondta Françoise.

– Ugyan már – felelte madame Lavaux. – Száz oka lehet, hogy leengedi valaki a redőnyeit.

– De pont annak a lakásnak, ahol elrablottva őrzik gyerekt?! – csattant föl Elke.

Nevettek.
– Derítsük fel – mondta Vanessa.
– Mit? – szólalt meg monsieur Clément. – Ez a nő csak egy a gyanúsítottak közül, és csak annyit tudtok, hogy kivette azt a lakást. Ahogy a hölgy mondta az imént, száz oka is lehetett rá. És ti egy férfi után nyomoztok, ez pedig nő.
– Igen, apa – érkezett Angélique hangja a város másik végéből –, de ez csak annyit jelent, hogy a nő vette ki a lakást és a férfi írogat nekünk. Le kell nyomoznunk a gyanúsítottakat, hogy kizárhassuk őket. Ha Szardínia tiszta, leállhatunk a megfigyelésével.
– Helyes a cincogás – vágta rá Françoise –, egérke, mármint Martin, gyerünk, törd fel a nő régi lakását, ott biztos nincsen senki, keress nyomokat!
– Vettem – felelte Martin –, indulunk.
Kissy átsurrant a parkoló kocsik alatt és csatlakozott az egeréhez, aki átölelte.
– Cica is lehet odabent – súgta.
– Tudom – felelte Kissy. – Te mész elöl, én lopakodok mögötted. Hátulról előbújik a cica és elkap engem, te pedig hősiesen megküzdesz vele és megmented a kisegeredet. A bundáját kitesszük az ágy elé.
Nagy füleikben ezalatt madame Lavaux megkérdezte, hogy ki voltaképpen a vezető, és megkapta a magyarázatot, de ők nem törődtek vele. Pár perc múlva elengedték egymást, és óvatosan körülnézve visszasurrantak a házhoz.
Nem jött senki. Egy percet vártak, aztán Kissy megnyomott egy második emeleti gombot a kaputelefonon. Nem volt válasz. Megnyomott egy másikat.
– Ki az?
– Sürgős kézbesítés – felelte Kissy.
Az ajtó fölberregett. Martin benyitott, besurrantak és máris a liftben voltak. Föl a negyedikre. Monsieur Akárki a másodikon nyilván a nyitott ajtóban várja a sürgős kézbesítést, amíg rá nem jön, hogy valaki másnak kézbesítettek sürgősen.
Martin becsöngetett, kétszer is. Egypercnyi várakozás után bólintott és elővette a svájci bicskáját. Némi bíbelődéssel kinyitotta az ajtót. Óvatosan belopakodtak, de fegyvert nem vettek elő. Úgysincsen senki idebent.

És nem is volt. Kis, kétszobás lakás, egyszerűen berendezve, láthatóan egyetlen lakója van, s az láthatóan egy nő. Nappali, hálószoba, konyha, fürdőszoba. Nem úgy festett, mint ahonnan hamarosan ki akarnának költözni, viszont Kissynek olyan érzése volt, hogy Szardínia hosszabb időre távozott. A konyha miatt. Nem volt elöl semmi, se mosatlan edény, se tiszta. Kissy benézett a hűtőbe. Tej, vaj, valami felvágott… itt hamarosan enni fognak megint, de egypár napja nem járt itt senki. A konyhaasztalon vékony porréteget talált.

– Egérke – szólalt meg Martin a nappaliból. Kissy belökte a hűtőt és kisurrant, a szobaajtóban majdnem összeütköztek. – Gyere, nézd ezt meg.

A nappali sarkában egy asztalka állt, néhány apró tárgy, egy-két könyv… és egy fénykép.

Versins úr a lányával.

– Ez nem gyakorlat, egérkék! Mindenki kocsiba, indulás! Versins úr velünk jön, de hátul marad és nem hősködik, megértette, uram?

Mialatt Vanessa katonai vezényszavakat harsogott, Kissyék már lefelé tartottak. A liftben Martin kinyitotta Kissy hátizsákját és kivette a korcsolyáit, aztán Kissy is az övéit. Kiugrottak a kapun és leültek a járdaszélre.

– Megvan – mondta Martin, amikor Kissy fölpattant, immár kerekekkel a talpán. – A temetőn át ezernyolcszáz méter, pillanatok alatt ott vagyunk.

Egy gombnyomással átküldte az útvonalat Kissy telefonjára, és ő is fölvette a korcsolyáit. Átvágtak a parkolón, ki az útra, átsurrantak a száguldó kocsik alatt és be a temető kapuján. Itt aztán szaladhattak, nyílegyenes, széles útjuk volt, kétoldalt magas, árnyas fákkal, itt-ott egy járókelő. Füleik lobogtak a szélben, ahogy suhantak. Most semmiféle cica nem éri őket utol, gondolta Kissy, de ekkor már lassítani is kellett, az út elkanyarodott, kiszaladtak a temető szélére és száguldottak tovább. S egyszer csak kint voltak a túlsó kapunál. Át egy forgalmas úton és tovább az utcákon.

Amikor megérkeztek a rue de la Délivrance-ra, először a Discoveryt keresték meg. Kint volt a pályaudvar fölött, jó messze tőlük is, a háztól is. Ők is messze voltak még aháztól. Angé-

lique-ék az ellenkező irányból ugyanakkor értek célba, de nem hajtottak be az utcába, a keresztutcában parkoltak le, egy másik épület fedezékében.
– Hogy csináljuk, egérkék? – kérdezte Angélique.
– Van egy ötletem – felelte Nimby. – Mi elakadtunk a forgalomban, kell még két perc, hogy odaérjünk, addig vegyétek föl a gépet, Niala kiviszi nektek. Vágjatok egy egyenes botot, úgy negyven centi hosszút!
Martin már kinyújtott kézzel üdvözölte a feléjük suhanó Discoveryt, Kissy ezért odalépett a legközelebbi fához, kést rántott és kíméletlenül lecsapta egy vékony ágát. Gyors mozdulatokkal levagdosta róla a kisebb gallyakat. A mikrobusz csakhamar megállt mellettük, s Nimby már ki is ugrott egy drótszállal.
– Figyelj, egérke. Úgy drótozom a hasadra a botot, hogy elöl a két rotor között áll ki. Húsz centit nyúlik előre, ezzel manőverezhetsz.
– Vettem, de ne csiklandozz – nevetett Niala, most már élőben is hallották a hangját, hátul ült a kocsiban.
Két perccel később a figyelők elhelyezkedtek a ház három oldalán. Észak: Jennifer, a ház előtti parkolóban. Dél: Nimby, a szomszéd épület tövében. Nyugat: Chantal, a keresztutca másik oldalán. A leredőnyözött ablakokat nézték és vártak. Nialát bezárták a mikrobuszba, most nem volt szüksége navigátorra. Hét egér és Versins úr a kapu felé tartott. Vanessa előresietett, és szerencséje volt, egy nő éppen belépett a kapun.
– Ne csukja be, asszonyom! – kiáltott rá a mikró. – Köszönöm!
– Te itt laksz?
– Nem, madame, Hélène Laroche-Fréonhoz jöttem.
– Nem ismerem…
Mert nem nézel Belmondo-filmeket, gondolta Kissy.
Mire odaértek a kapuhoz, a nő már bement a lakásába. Vanessa beengedte őket, és fölballagtak a lépcsőn.
– Rendben – mondta Pi menet közben –, akkor a kiosztás a következő. Bal oldali ajtók: Kissy, Martin, Angélique. Jobb oldal: Françoise, Elke, én. Vanessa az ajtóban áll és lő mindenkire, aki megjelenik, Versins úr pedig a háta mögött vár.
– És nem lép a tűzvonalba, mert hátbalövöm – nézett a férfira Vanessa. Az bólintott.

– Ennél nagyobb veszély is van – tette hozzá Angélique. – Ha Santánál vagy a nőnél mégis van fegyver, akkor Vanessa az, aki ártalmatlanná tudja tenni. Ha elzárja az útját, minket találhat el.

– C-c-c – mondta Elke. – Ő nem tud lövni csak úgy, kell pisztoly fölemel, céloz, és előszoba tele lesz fegyveres kisegérekkel, akik lövik szitát belőle.

– Igen, de közben a másik tettes ott lehet abban a helyiségben, amit rád bíztunk – figyelmeztette Kissy. – Nem fordíthatsz hátat neki.

– Nem, persze, előbb kinyuffasztom.

Fölértek a legfelső szintre, Pi hátraintett, hogy csend legyen. Némán sorakoztak föl a lakás ajtaja előtt, három egér a bal oldalon, három a jobbon, Vanessa középen, Versins úrnak intettek, hogy maradjon kicsit hátra, kellett a hely. Mindenki elővette a Nimbuszát. Pi Vanessa előtt állt, jó három méterre az ajtótól.

– Papa Hotel – suttogta Angélique.

– Papa Hotel – felelte Niala. – Echo Sierra egy.

Kissy rápillantott a telefonjára. A házat látta felülről, a Discovery mostanáig a tetőn üldögélt, most felszállt és lecsapott a déli oldal mellett. Hirtelen nekirepült az ablaknak a kinyúló bottal, jó nagyot koppanhatott.

– Echo November egy – mondta Niala, fölkapta a gépet, átrepült a ház fölött és ott is koppantott az ablakon.

– Echo Whisky egy!

Megütötte a nyugati ablakot is, aztán vissza a déli oldalra, majd megint a nyugatira, a délire, az északira, a délire, összevissza, hol az első, hol a második ablakot.

– Echo Sierra kettő! – harsant hirtelen Nimby. – Alpha Foxtrot!

– Echo Sierra – vágta rá Niala –, bevágok! Készüljetek! Látom a nőt, indíts!

Pi vállal nekirohant az ajtónak, aztán rúgott is egyet rajta. Az ajtó kinyílt és beözönlött az egérkommandó.

Az előszobában nem volt senki. Kissy balra fordult és beugrott az első ajtón, amit nyitva talált. A konyha volt, nem volt benne senki, de ajtó nyílt belőle a következő helyiségbe. Föltépte.

Ott volt a nő, az ablaknál állt és rémülten hadonászott a feje fölött zúgó helikopter felé. Martin is ott állt már az ajtóban.

– Föl a kezekkel! – ordítottak rá mindketten egyszerre.

– Mi lesz már?! – üvöltötte Kissy, rászegezve fegyverét a nőre. – Lássam a kezedet!

– Alpha November, Alpha November! – harsant hirtelen többszólamú egérkórus a fülükben. – Megvan a gyerek, semmi baja!

Kissy hirtelen eltette a fegyverét, a nőhöz lépett, aki puszta kézzel rá akart támadni. Kissy könnyedén elkapta a csuklóját, hátracsavarta a karját, aztán kirúgta alóla a lábát és szépen, szakszerűen hasra fektette.

– Macskamentesítve – mondta föl sem nézve, s Martin már ott sem volt, szaladt segíteni a többieknek. Kissy remélte, hogy a férfi nem adja meg magát ilyen könnyen. De már meg is szólalt Angélique hangja:

– A pasas nincs a lakásban, Pif, vigyázzatok, bármikor megjöhet!

A figyelők azonnal rávágták, hogy indulnak a házba. A Discovery közben már kilibbent a folyosóra, de továbbra is szemmel tartotta őket, Kissy látta, hogy rendszeresen feléjük fordul.

– Minden macskamentes! Versins úr bejöhet, harmadik ajtó balra!

Az ajtó előtt elrohant az apa az egyik irányba, egy sor egér a másikba, vissza Vanessához, aki néhány pillanatig egyedül őrizte a lépcsőházat.

Kissy ekkor jött rá, hogy hiszen a pasas hollétét éppen ő tudhatja meg a leggyorsabban.

– Hol van a pasid? – kérdezte.

Valami mormogás volt a válasz.

– Nem hallottam!

– Dögölj meg!

Kissy rosszallóan cöcögve megcsóválta a fejét, előhúzta a kését és a nő arca mellé tette a padlóra. Megnyomta a gombot, a penge kiugrott.

– Bemutatom Bicska felügyelőt. Kemény és éles a modora. Rozsdamentes, úgyhogy neki hiába mondod, hogy dögöljön meg. Persze meg lehet próbálni, de ha megharagszik, még rá-

paskol az arcodra, és a börtönben nem valami fejlett ám a plasztikai sebészet.

– Akkor téged lecsuknak…

– Ugyan már, picikém, beadom önvédelemnek, különben meg nem mindegy neked, hogy velem mi van, amikor te hátralevő életedre úgy nézel majd ki, mint egy lidércnyomás? Tehát, Irène, kis szívem: hol van a pasid?

– Honnan tudod a nevemet?

– Mindig ilyen sok értelmetlen kérdést teszel föl? Én itt vendég vagyok, udvarias házigazda először is válaszol a vendégnek. Mégpedig sietve, nézd, Bicska felügyelő már nagyon ideges – ezzel megmozgatta a kést a padlón.

– Nincs… nincs pasim!

– Akkor kicsoda Santa?

– Én vagyok…

– Hogy *ki?!* – Kissy hirtelen lehajolt és a nő arcába nézett. – Te fenyegetőztél azzal, hogy fölkapod, mint egy pelyhet? Hogy megerőszakolod?!

– Én…

– A gyerek ugyanezt mondta – szólalt meg egy hang Kissy fülében. Angélique. – Nincsen semmiféle pasi. Soha nem is volt. A nő rabolta el, ő tartotta itt fogva, ő csinált mindent.

Kissy fölnézett. Angélique ott állt az előszobában, s vele az egész csapat. És a gyerek. Gyűrött volt és megviselt, de belépett a szobába és a nőt nézte.

– Nézd csak, Irène – mondta Kissy, és a másik irányba fordította a nő fejét –, valaki látni szeretne. Tudod, mi tanultuk gyermekpszichológiából, hogy ilyenkor nagyon fontos, hogy legyőzve lássa kínzóját, akkor tudni fogja, hogy nem árthat neki többé. Ezért ha most valami udvariatlant mondanál neki, az olyan kedvezőtlenül hatna a mentálhigiénéjére, hogy kompenzációképpen kénytelen lennék lenyisszantani a füledet. – Ezzel meg is fogta Irène egyik fülét és fölvette a kést. – Tudod, ő még gyerek, nem hagyhatunk benne életre szóló pszichés traumát. Neked meg tökmindegy, hogy hány füllel kerülsz a sittre.

– Azt mondtad – szólalt meg Ninon kicsit remegő hangon, bár az apja fogta mindkét vállát –, hogy most már kioldozod a kezemet, mert úgyse tudlak megverni.

Irène morgott valamit válaszul.

– Ugye azt akartad felelni, hogy igen, így volt, tisztelt kisasszony? – tudakolta Kissy.
– Igen…
– Kisasszony?
– Igen, kisasszony!
– Egész éjjel – mondta Ninon – azt terveztem, hogy ha ki tudnám nyitni a szoba ajtaját, te biztos alszol… én pedig így csinálnék.
Lerázta a válláról az apja kezét, odajött hozzájuk és akkorát rúgott a nő oldalába, hogy Kissy majdnem leesett róla.

Az előszobában és a lépcsőházban is hemzsegtek az egerek, ott volt a három figyelő és Niala is, feje búbjára tolva a videószemüveg, hátizsákjára szíjazva a vezérlő és a Discovery. A rendőrök néztek is nagyokat, amíg elhaladtak köztük. De volt ott még két gyerek, tíz-tizenkét éves fiúk, valamint az apjuk, egy nagydarab, atlétatrikós férfi, ők a szomszéd lakásból jöttek ki a nagy csődületre. El voltak képedve a hírtől, hogy egy nő tartott itt fogva egy kislányt egy álló napon át. A férfi nagy hangon ki is jelentette, hogy ha tudott volna erről, hát ő nem nézi, hogy nő, rátöri az ajtót és péppé veri. Elnézve a pasas méreteit és a kistermetű, vékony Irène-t, Kissy úgy tippelt, ahhoz a péphez nem kellett volna több két-három ütésnél. Ninon jóval kisebb volt nála is, le is lehetett gyengülve, de akkorát rúgott, hogy az egerek után a rendőrök is fontolóra vették, ne hívjanak-e mentőt. De végül Irène a saját lábán ment le a rendőrkocsiba.
Az egérkék átnézték a lakást. Bútorzat alig. Abban a szobában, ahol a gyereket megtalálták, egy ágy, ahhoz kötözte a nő a bokájánál fogva, de csak éjszakára, még meg is mondta, hogy nappalra nem kötözi meg, nehogy kisebesedjen a bokája. Volt még egy asztalka meg egy teljesen üres polc. A másik szobában, ahol a nő aludt, egy földre dobott matrac, egy polc, rajta néhány könyv, zsebrádió, ezeket Kissy magához vette. A konyhában beépített bútor, a hűtőszekrény tömve, a konyhaasztalon nagy halom konzerv. Az egerek összenéztek, s Pi már indult is lefelé. Ők pedig fölkaptak egy-egy kupac konzervet.

– Mit csináltok? – kérdezte Ninon, aki megint az előszoba közepén állt az apja védelmező ölelésében, egypár fegyveres kisegérrel körülvéve.

– Kifosztjuk a konyhát, ha nem bánod – közölte Vanessa. – Teljesen fölösleges ezeket itthagyni a következő lakónak.

– Utálom a babot.

– Jó, akkor azt megkapja valaki más. Pi ideáll a kocsival, egykettőre lecuccolunk mindent.

Lent a földszinten Kissy meglepve torpant meg. Az egyik ajtószárnyat Elke nyitva tartotta, de a másik szárny alsó felén az üveg kitörve, szilánkok mindenhol.

– Itt meg mi történt?

– Hát valahogy be kellett jutnunk – nevetett rá Nimby. – Nem értünk rá megvárni, amíg jön valaki.

Kissy lesietett a kocsihoz, beszórta konzerveit, amiket gondos egérkezek máris beljebb vittek az útból, s ahogy visszafelé indult, egy nővel akadt össze, aki szintén meglepve nézte az üveget.

– Hát itt meg mi történt? – kérdezte szakasztott ugyanúgy, mint az imént Kissy.

– Bűnüldözés, asszonyom – felelte Kissy. – Majd kapnak egy címet, ahová küldhetik a számlát. Gyermekrablót fogtunk a házban.

– Szóval maguk azok. David hadnagy, bűnügyi rendőrség.

Kissy összeráncolta a homlokát.

– Ha maga David, akkor én Jean-Jacques vagyok.

– A családnevem David. Mi ez a költözködés?

Éppen egy csapat kisegér tolatott el mellettük. Kissy egy egész karika sajtot is látott egyiküknél, igaz, elég olcsó, gyenge minőség.

– Kiraboljuk a konyhát, ha nincs ellenére.

– Hogy képzelik ezt?

– Ezzel a kocsival – mutatott Kissy a mikrobuszra. – Csak berakodunk és kész.

– Szó sem lehet róla, ezt nem tehetik. Azonnal vigyenek vissza mindent.

– Eszünk ágában sincs – jelent meg mellettük Vanessa. – A bájos ifjú hölgy azért vette mindezt, hogy az elrabolt gyereket etesse vele. Hát pontosan erre is fogjuk használni.

– Kivéve a babot – szúrta közbe Kissy olyan ügybuzgalommal, hogy még a rendőrnő is elmosolyodott egy pillanatra.
– No igen – bólintott Vanessa. – A babot utálja. Mit akarnak csinálni ezzel a rengeteg kajával, leltárba veszik mint bizonyítékot, aztán ott megy tönkre a rendőrségi raktárban? Ha meg itt hagyják, a következő lakó se cipelné be Irène-nek a dutyiba. De ha kívánja, megkapja az árát, úgyis szüksége lesz pénzre, Versins úr akkora összegre pereli, hogy a gyerek nagymama korában is kapja még a részleteket.
– Versins?
– A gyerek apja.
– Nem az a Versins, akinek bútorgyára van Doullens-ban?
– De, pontosan.
A hadnagy sóhajtott. – Kicsi a világ. Nála dolgoztam, mielőtt rendőr lettem.
– És szövögetett olyan terveket – érdeklődött Kissy –, hogy elrabolja a gyerekét és váltságdíjat követel?
– Micso… dehogyis!
– No látja. Ezért van maga most a rács innenső oldalán, Irène pedig a túlsón.

A hadnagy először is ki akarta hallgatni a gyereket, akivel már a lépcsőházban találkozott odafönt. Versins úr közölte, hogy itt nem, és a kapitányságon sem. Otthon. A hadnagynak nem tetszett, hogy oda-vissza furikázzon Doullens-ba olyasvalakit kihallgatni, aki itt van, amire Versins úr közölte, hogy őt egyvalami érdekli, haza kívánja vinni a lányát, és nem ajánlja, hogy ebben megakadályozzák. Ekkor közbelépett Niala és kijelentette, hogy Clément-ék nagyon szomorúak lennének, ha csak anynyi időre láthatnák Ninont, akinek felkutatása végett ezt a vendégsereget a házukba fogadták, amíg kiszállnak a mikrobuszból és átülnek a saját kocsijukba. Őnáluk meg lehet tartani a kihallgatást is, és különben is, Ninon éhes, szomjas, meg akar fürödni, Doullens-ig pedig félóra az út. Úgy mondta, mintha félóra egy végeláthatatlan időtartam lenne. Tehát indulás!
Olyan ember persze még nem született, aki egy D’Aubisson egérrel vitatkozni tudna, így a kocsik néhány perc múlva begördültek a Clément-ház udvarára. A két hölgy megölelte Ninont, leültették a kerti asztalhoz, üdítőt, süteményt tettek elé, a

hadnagy pedig diktafont vett elő, belemondta a dátumot és a pontos időt, a helyet, ahol vannak, a saját nevét, aztán mindenkit megkért, hogy mondja be a nevét és a lakcímét.

– Ki szerzett elsőként tudomást a gyermekrablásról?

– Én – szólalt meg Ninon csípősen.

– Úgy értem, rajtad kívül.

– Én – felelte az apja, és elmesélte Santa hívását a lánya Facebookján. Amikor a hadnagy azt mondta, hogy ezt majd el kell olvasnia, a kezébe nyomtak egy gépet, rajta a Cirrus által eltett loggal. Annyiban különbözött a Facebook saját logjától, hogy ott csak a beszélgetés egyes szakaszainak elején van időjelzés, a Cirrus viszont minden egyes üzenet időpontját feljegyzi, és azt is tárolja, hogy az üzenetet valójában ki küldte Versins úr nevében.

– Kap egy példányt – mondta Nimby.

– Köszönöm. Miért maguk irkáltak Versins úr helyett?

– Mert nem jövünk ki a sodrunkból, követjük az előre megbeszélt stratégiát, ő viszont érthetően fel volt zaklatva, nem mindig hozott volna jó döntéseket.

– Értem. Miért döntött úgy, hogy ezeket a fiatalokat avatja az ügybe?

– Nem én döntöttem – rázta meg az úr a fejét. – Az alapítványnak van egy programja, amely figyeli az ember facebookos kommunikációját. Ezt néhány hete feltettem a lányom Facebookjára, így szereztek tudomást róla.

– Mi kerestük meg az urat – cincogta közbe Chantal.

– Tehát maguk egy alapítvány?

Egy pillanat alatt több tucat kisegér-igazolványt tartottak a hadnagy elé.

– Jerry Alapítvány. S mivel foglalkoznak?

– Netes pedofilokra vadászunk – felelte a Jerry kórusban.

– Nekem azt mondták, váltságdíjért rabolták el…

– Igen, de a beszélgetésben sok kulcsszó szerepelt – mondta Kissy –, ezért riasztást kaptunk. Egy elrabolt gyereket pedig nyilvánvalóan kiszabadítunk, akármilyen okból rabolták el.

– Volt szexuális indítéka a cselekménynek?

Kis csend támadt. Kissy helytelenítést érzett a nő magatartásában, nyilván mert a bűnüldözést rendőrségi monopóliumnak érezte.

– Sajnálom, vasárnap van – szólalt meg Pi.
– És? – kapta föl a fejét a nő.
– Azokat a kérdéseket, amikből erre választ kapnánk, nekem kellene föltennem, de nem itt, hanem egy gyerekbarát kihallgatószobában, ahova viszont nem mehetek, mert vasárnap van. Nem dolgozom. Így nincsenek nálam az ehhez szükséges irataim sem.
– Ön pszichológus?
– Igen, Nizzában dolgozom rendőrségi gyermekpszichológusként.
– Rendőri állományban?
– Nem, civil szakértőként.
– Értem. S ebben a minőségében működik együtt az alapítvánnyal?
– Dehogy, egyik alapítója vagyok, akkor még egyetemre jártam.
Ninon mindezek alatt nem különösebben foglalkozott velük, sütit evett.
– Tehát amennyire egyelőre tudjuk – összegezte a hadnagy –, a cselekménynek nem volt szexuális indítéka.
– Santa üzeneteiben sokszor szerepelt, hogy megerőszakolja – szólalt meg Nimby –, de úgy éreztük, hogy csak félelemkeltésnek mondja. Most pedig már azt is tudjuk, hogy félrevezetési szándék is volt benne, emiatt végig férfit kerestünk. Ninonra is ráparancsolt, hogy nevezze bácsinak a hangfelvételen.
– Hogyan találták meg?
Elmesélték. Némi időbe telt, mert mindent meg is kellett mutatni és megmagyarázni különböző technikáikat, a Discoveryt föl is röptették, hogy a hadnagy lássa, tényleg repül. Mire mindennel végeztek és a hadnagy elbúcsúzott, négy óra elmúlt, kezdtek szedelőzködni ők is. A doullens-iak nagy hálálkodások után elmentek, a csomagtartóba szorgos egérkezek berakodták az Irène vásárolta ennivaló egy részét, némi babot is, mert a két felnőtt viszont szereti. A másik része Clément-ék kamrájába és konyhájába vándorolt, s egy kisebb adagot magukkal vittek, főleg olyasmit, amit megeszegetnek az úton. Párizs két óra innen, a délvidékieknek és Elkének aztán még jön a repülőút. Őket északi egereket Tom vitte haza, hiszen az lehetetlenség lett volna, hogy az egyik maxi elvigye őket a mikrobusszal Vaucres-

sonba és aztán még visszametrózzon a reptérre, ezért fölhívták Tomot, aki beszervezte egy barátját, ő vitte a mikrobuszt, a barát hozta utánuk a taxit.

Persze telefonáltak Compiègne-be, elmesélték az ottaniaknak, hogy végződött a történet, aminek ők csak a legelejét hallották.

De csak később derült ki, milyen jól tették.

– Chaton, azt hiszem, téged keresnek!

Kissy meglepve nézett Fernand-ra, aztán Jacques-ra. Vigyorgott mind a kettő. Aztán szétvált a tömeg és meglátta, ki keresi.

Az udvar szélén üldögélt, vagy öt méterre Kissytől, és nemigen foglalkozott a körülötte levő világgal. Az sem izgatta, amikor Kissy odasétált hozzá és leguggolt mellé.

– Szia, cicus, mi szél hozott?

A cicus nem szólt semmit. Talán még nem is tudott beszélni. Pár hetes lehetett, egészen kék volt a szeme és fölfelé mutatott a farka. Kissy tudta Nimbytől, hogy a kicsi macskák még állandóan utasításokat kapnak az anyjuktól, hogy mit tegyenek, ezért szüntelen kapcsolatban állnak: a farkincájuk az antenna. A kiscica valószínűleg éppen rádiójeleket vett, mert nem figyelt Kissyre, aki a Jerry-kiképzés villámgyors mozdulatával csapott le a nyakára és emelte föl. Ahogy fölegyenesedett vele, az egész suliudvaron végighullámzó tapsorkán fogadta.

Kissy csípőre tette bal kezét; a másikban a kismacska előírásosan összegömbölyödött.

– Elkapta! – rikkantotta valaki.

– Hogy jutott eszetekbe, hogy énhozzám jött? – érdeklődött Kissy.

– Hát… ugye…

– Szamárság. Elkóborolt az anyjától. *Mihozzánk* – nyomta meg a szót, hogy értsék, a csapatra gondol – nem szoktak macskák jönni. Legfeljebb születni, azt elég gyakran.

Jobb kezében a cica egyszer csak föladta a kölyökreflex fegyelmét és fészkelődni kezdett, nyújtózkodott, csavargatta a testét, aztán fölnyúlt egyik mancsával és egy karmát beledöfte Kissy csuklójába.

– Au, te szúrsz!

Másik kezébe vette a kölyköt, most a hóna alatt fogva meg, és gyors léptekkel az udvar végében termett, itt lakhatott a macskacsalád. Lerakta a gyereket a fűbe.

– Keresd meg anyádat. Arról ismered meg… – A kiscica fél pillanatig tétovázott, aztán futásnak eredt, macskakölyök módra, egyszerre ugorva a két mellsővel és a két hátsóval. Egykettőre eltűnt a bokrok között. Kissy legyintett és befejezte a mondatot. – …hogy ő is macska.

Visszatért a többiekhez, akik vigyorogva figyelték.

– Azt hittük, bosszút állsz – derült Fernand. – A sok üldöztetésért.

– Szamár vagy – közölte Kissy. – Ez a falatnyi kisgyerek nem tehet arról, amit a rokonai elkövettek ellenünk. Természetesen ha legközelebb úgy találkozunk, hogy például Martint próbálja becserkészni, akkor szemrebbenés nélkül végzek vele, és legközelebb az ő bundájában megyek az operába.

– Elég kicsi bunda lesz – jegyezte meg Cécile.

Murielle oldalba bökte.

– De hisz tudod, hogy Françoise igazából milyen picike.

– Ja, persze…

Kissy büszkén föltartotta gombszerű orrocskáját, bólintott, és abban a pillanatban észrevett két embert Murielle háta mögött. Nem néztek erre, a kapu felé tartottak, de ő azonnal felismerte őket, pedig idegenek voltak. A magatartásukról.

– Azt hiszem, mégiscsak vannak, akik engem keresnek – állapította meg.

Az előcsarnokban érte utol a két férfit.

– Jó napot – mondta.

– Jó napot – pillantottak rá azok, de nem álltak meg.

Kissy lépést tartott velük.

– Rendőrség, nemde?

A magasabbik lassított.

– Igen, rendőrök vagyunk.

– Gondolom, engem keresnek.

– Az attól függ – állt meg a magasabbik, majd pár lépés után a másik is.

– Françoise Chaton, Jerry Alapítvány.

A magasabbik hümmögött.

– Szóval ebbe az iskolába nem is járnak rendőrök másért, csak maga miatt?
– Ritkán.
– Hm. S hol találjuk az igazgatót?
– Erre jöjjenek.
– Köszönjük – mondta a magasabbik, és elindultak. – S mit szokott elkövetni, hogy ilyen gyakran jönnek rendőrök magáért?
Kissy fölnézett rá és érezte, ahogy két nagy füle elindul lefelé.
– Maguk nem is miattam jöttek.
– Hát nem. Látja, ez a ritka eset is bekövetkezik néha.
Kissy sóhajtott.
– No sebaj. Tegnapelőtt még egy hadnagy előtt tettem vallomást.
– De úgy látom, szabadlábon védekezhet.
– *Én* igen – mondta Kissy sötétén.

– És nem volt ott senki, akit orrba vághattál volna? – tudakolta Françoise.
– Mi a csodának, egérke?
– A Jerry Alapítvány kisegere vagy – közölte a zseb kioktatóan. – Megillet a jog, hogy a közeledben tartózkodó rendőrök veled foglalkozzanak és ne mással.
Kissy nevetett.
– Nem vagyok biztos benne, hogy ha hirtelen orrba vágok valakit a suliban, akkor úgy foglalkoznának velem, ahogy szeretném. Kezdődik a kémia.
Nem köszönt el Françoise-tól, hisz beszélnek ma még. Eltette a telefont és bemasírozott az osztályba.
– …szememmel láttam – hallotta a háta mögül. Ez Fernand. – Ő kapta el a macskát, nem fordítva.
Kissy kiegyenesítette nagy füleit.
– És mit csinált vele? – Ez meg Juliette.
– Semmit, szabadon engedte. Ők sosem állnak bosszút ártatlanokon.
Kissy kihúzta magát. Már tudta, hogy a mai hőstette után elterjed a hír a Nemeslelkű Kisegérről, aki nem áll bosszút a sok-

sok üldöztetésért, és puszta kézzel fékezi meg a legóriásibb macskákat.

– Nagy macska volt?

– Nem, csak egy apró kölyök.

No sebaj, gondolta Kissy. Majd a hírverés apránként megnöveszti azt a macskát. És a jövő héten már mindegyik azzal dicsekszik, hogy a hős kisegér őt magát rángatta vissza a szörnyeteg torkából.

Ennyit igazán elvárhat tőlük.

– Mi a helyzet? – jelent meg Vanessa a képernyőn, éppen szembenézve Kissyvel, aki vigyázzba vágta magát.

– Az első fázissal készen vagyunk, parancsnok. Az ellenállás minimális volt. Legyőztük és felaprítottuk őket. Puhára főttek mind!

A parancsnok jóváhagyóan bólintott.

– Derék dolog. Készüljetek a következő ütközetre.

– Parancs – felelte Kissy –, hogyan?

– Most fogjuk legyőzni a virslit. Kockázzátok föl a hagymát, pároljátok meg, sót és borsot bele, aztán tegyétek hozzá a virslit. Karikára vágva. Pirítsátok meg szépen, és ne hagyjátok, hogy ellentámadást indítsanak. A krumplit pedig törjétek össze vajjal. Ha mindkettő kész, keverjétek össze.

– Értettük – felelte Kissy, szalutált és csatlakozott az egeréhez, aki máris nekifogott hagymát szeletelni. Fölkapta a kést, megfenyegette vele az egyik hagymát, de mielőtt annak ideje lett volna megijedni, máris letette a fegyvert és kisurrant az előszobába.

– Nahát, madame Faubourg – mondta a monitornak, és megnyomta a gombot, aztán kinyitotta az ajtót. – Nahát, madame Faubourg – mondta az érkezőnek még egyszer.

– Szervusz. Bocsánat, hogy bejelentés nélkül rátok török, de átszervezték a jövő heti programomat, s arra gondoltam, jöhetnék-e korábban.

– Persze… de hát ezt lehetett volna telef… ja, márminthogy most. – Kissy érezte, hogy megint nem viselkedik túl zseniálisan, de hát mindegy, madame Faubourg már jól ismeri. – Hogyne jöhetne: egy feltétellel.

– Halljuk.

– Megkóstolja a főztünket és véleményt mond róla.
– Hát itt van Vanessa is?
– Csak virtuálisan. A valódi egérszagot ketten biztosítjuk.
Visszamentek a konyhába, ahol Martint könnyek között találták.
– Ó, drágám, olyan régen elmentél már – hüppögte –, annyira hiányoztál…
– És annyira csíp a hagyma – felelte Kissy éppoly drámaian, és kettészelte az imént már megmenekült példányt. Madame Faubourg mosolyogva csóválta fejét és szemrevételezte munkájukat.
– S mi lesz mindebből? – kérdezte.
– Azt nem tudjuk – felelte Martin. – Vanessa nem kötötte az orrunkra.
– A kis gombszerű orrocskánkra – pontosított Kissy.
A hölgy végignézett a fali polcra kirakott öt táblagépen és megállapította, hogy Beaulieu-ben, Franconville-ben, Neuillyben és Kielben ugyanazzal foglalkoznak az egérkék, hagymát kockáznak, főtt krumplit törnek, virslit karikáznak.
– Hát Françoise?
– Elutazott, a nagymamája megbetegedett. A Vanessával közös nagymamája Angoulême-ben, aki Vanessának nem rokona – magyarázta Kissy, hogy egészen világos legyen. – De reméljük, semmi komoly.
Madame Faubourg megköszönte a felvilágosítást és elment porszívózni. Ők addig megcsinálták a pirított virslit és a tört krumplit, összekeverték, kivajaztak egy tűzálló edényt és beletöltötték.
– Minden tojásnak külön mélyedést csináljatok, nem kell túl mély, csak szét ne folyjon – tanította séfjük.
Kissy bólintott, felütött egy tojást a tálkába, szemrevételezte és átadta Martinnek, aki elhelyezte az egyik mélyedésben. Négy tojást kapott a műalkotás.
– Helyes – mondta séfjük. – Sütők előmelegítve kétszáz fokra?
Sorra futottak be a jelentések a Jerry összes harcálláspontjáról: igen, sütők előmelegítve kétszáz fokra.
– Akkor mehet. Egyeztessétek az órákat, háromnegyed óra kell neki.

– És petrezselymek? – kérdezte Elke, mert az is ki volt készítve, de nem nyúltak hozzá.
– Majd a végén, amikor kivettük. Addig megcsináljuk a salátát és levadásszuk a cicát.
– Cicát honnan?
– Ki-ki ahonnan tud. Muszáj edzésben maradnunk.
– De itt nincsen cica. Nem mer bejönni kerítésen, láti tömény kutyaillatot, halli vidám csaholások és fegyveres kisegérke dumálás, ide nem jön cica. Szomszédba inkább, ott nem van kutya – Elkének fölcsillant a szeme –, átmegyek majd és ások neki csapdaveremet szomszédban, jó?
– Jó – felelte Vanessa, és senki sem foglalkozott olyan apróságokkal, hogy egy verem oldalán egy cica egyszerűen fölsétál. – De most irány a kamra, csattogjon a füled!
– És mi neve?
– Vanessa D'Aubisson.
– Nem! Kajának!
– Virslis tört krumpli tojással. Ennek sincsen szakácsos neve, egérke.

Madame Faubourg-nak ízlett a Vanessa tervezte vacsora, de egykettőre bekapta a kóstolót és ment vissza dolgozni, ma este meg akarta csinálni az egész földszintet, holnap az emeletet meg az alagsort. Ők jól belaktak a virslis tört krumplival meg a salátával, aztán indultak dolgozni ők is: kémia, fizika, földrajz, rengeteg mindent kellett átnézniük. De Kissy még kiszaladt egy pillanatra, meg akarta tudakolni Macskától, mit bámul meredten legalább öt perce, néhány méterre a konyhaajtótól, egy bokor tövén.
– Szia, Macska, mizujs?
Macska nem szólt semmit.
Kissy leguggolt, benézett oda, ahova Macska bámult, de semmi különöset nem látott. Egy bokor töve, némi lehullott levelek, növényi törmelék. Macskára nézett, aki oldalra fordította jobb fülét, aztán vissza.
– Gyere be vacsorázni – állt föl Kissy –, a füledet tornáztathatod bent is.
Macska nem szólt semmit és nem is mozdult. Kissy legyintett és visszafordult a konyha felé.

– Vff… vff… vff… – szólalt meg Macska.

Kissy megdermedt. Még sose hallott tőle ilyen hangot. Lenézett. Macska ugyanúgy hasalt lelapulva és hallgatott.

– Te adtad ki ezt a hangot?

Ezúttal választ kapott: a hang megint megszólalt. De nem Macska adta ki.

– Vff… vff… vff…

Mint egy fújtató. A bokor felől jött. Kissy elővette a kését, készen arra, hogy kinyissa és döfjön vele, és lesunyt fülekkel, lassan megkerülte a bokrot. Nagy bokor volt, egészen elfogta a konyhából jövő fényt, ezen az oldalán már szinte sötét volt.

– Vff… vff…

Semmi kétség, a bokorból jött. Kissy tudta, mi következik. Most be fog nézni a bokorba és halálra fog rémülni az űrlénytől. Aztán becsalogatja a szobájukba, összebarátkoznak, és amikor az űrlény hazautazik, Françoise-tól veszi majd át a muskátlit. Szerencse, hogy tudnak jó gyorsan biciklizni.

Félrehajtotta az ágakat és benézett a bokorba. Nem látott semmit. Kockáztatva, hogy egy pillanatig védtelenül marad, a bicskát tartó kezével előhúzta a telefonját, bekapcsolta a fényt, bevilágított… és…

Ott volt. Egyenesen egymás szemébe néztek.

Öt perccel később a két kisegér már az ablakból figyelt kifelé. Macskát behívták, a konyhát besötétítették, csak a kinti lámpa világított. Suzy bent aludt a nappaliban. A tálkákat előrelátóan a fénykör legszélén tették le, ahol már alig látszanak.

– Ha nem rohant el, amikor téged meglátott – susogta Françoise a telefonban –, akkor elég bátor ahhoz, hogy most előjöjjön.

– Ha éhes – mondta Elke.

– Persze hogy éhes. Nem evett velünk virslis krumplit.

Az egyik tálban macskakaja volt, a másikban tej, jóval nagyobb adag, mint amekkorát Macskának szoktak kirakni.

– Ott van – cincogta Kissy, és az ablakhoz tartotta a telefont, hogy a többiek is lássák.

Az űrlény óvatosan mászott elő a bokorból, és folyton szimatolt mindenfelé. Hosszú, elkeskenyedő pofácskája volt, és éppolyan gombszerű orrocskája, mint nekik. De a füle egészen ap-

ró, szóra sem érdemes. Domború háta volt, egészen sötétbarna, mint a bogaraknak, és rövid lábacskái. De nem volt bogár.

– Tüskös? – kérdezte Elke. – Innen nem látszik.

– Biztos lehetsz benne, egérke.

– Kissy majd kirohansz és megsimogati.

– Van is eszemben! – vágta rá Kissy. – Világgá rohanna előlem és soha többé nem jönne vissza, ha pedig utolérem, összeszurkálja a kezemet.

A vendég ekkor kiért a tálkák mellé, és gyorsan hozzálátott a tejhez. Most már több fény esett a hátára.

– Tényleg tüüsköööööös – örült meg Elke. – Pont mint mi!

– Ti? – csodálkozott madame Faubourg, aki éppen kijött a konyhába és kinézett mellettük az ablakon.

– Mi zsebikék! Amikor voltunk shindyeknek csapdácskában iszonyú fantasztikus nagyon tüskös kisegérek, nadrágka miatt, shindy csak hadd nyúlkál bátran, tüskök majd jól összedöfik mancsáját! Úgyhogy kell éppen ezért elnevezni vendéget Sünikének, beszéltem, cin-cin.

– De hisz már el van nevezve, és éppen így – mondta Martin. – Az ott kint tényleg Sünike.

– Ezért könnyű megjegyezni. Macskának sincsen több neve, csak Macska, és egymást is hívunk gyakranta csak annyi, hogy egérke. És volt már, hogy köszöntem Suzyt is csak azzal, hogy szia, kiskutya. Mindenkit hívni biosystematisch, így legegyszerűbb.

Sünike ezalatt kiitta a tejet és rátért a macskakajára.

Kissy fölpillantott a nagy faliórára. Tizenhárom húsz, kicsit korán jött, de hamarabb ért véget a tanítás. Nem baj, kivárja. Esetleg átmegy a büfébe egy sajtos szend…

Megdermedt. A tranziton népes csoport haladt át, nyilván most szállt le a gépük. Egy kövér turista mögött az a drapp kosztümös alak mintha… de ez persze képtelenség…

Kissy megiramodott és a csoport elébe került, egyenesen egy csomagokkal megrakott kiskocsi útjába. A fiatalember keresztültolta a kocsit az ő apró egérketestén, a padlóba passzírozta és még ide-oda mozgatta is, hogy egészen összelapítsa.

– Nem tud vigyázni?!

– Elnézést…

S máris ott jött a drapp kosztümös alak. Kissy hátracsapta füleit.

– *Anya?!*

– Kislá…

Kissy megkerült egy fiút, feldöntött egy öltönyös férfit és már ugrott is. Anya magához ölelte.

– Françoise… Kissy… ne fojts meg…

– Bocs, anya – cincogta Kissy, és kicsit lazított a szorításon. – Hogy kerülsz ide… miért nem szóltál…

– Meglepetést akartam szerezni…

– Sikerült! – rikkantotta Kissy boldogan.

– De te is megleptél engem, neked még iskolában…

– Elmaradtkétóránkkijöttem Angéliqueelétárgyalásavan – hadarta Kissy –, gyereüljünklevalaholmielőttösszenyomnak…

Átsurrantak a felhőkben rajzó emberek között és kerestek ülőhelyet.

– Apa?

– Csak én jöttem, van egypár elintéznivalóm a cégnél. Azt terveztem, hogy beállítok este, amikor otthon már minden egérkékkel van tele, és legalább tíz gyerekem ugrik a nyakamba.

– Ez megoldható – vágta rá a gyakorlatias alapítványi kisegér. – Elke tényleg nem lesz, de mindenki más a nyakadba ugorhat, függetlenül attól, hogy én már ugrottam, és hamarosan Angélique is itt lesz.

– Hogyhogy, egyedül?

– Neki is tárgyalása van, az üzletfél már elutazik, mire a D'Aubisson egerek kijönnek a suliból, úgyhogy előbb jön. Én viszem el a helyszínre.

Anya összeráncolta a homlokát.

– Mivel?

Kissy előrenyújtotta két kezét, megmarkolta a kormányt és azt mondta:

– Brrrmmm, brrrrmmm…

– Te jó ég, ebben a dzsungelben motorozol a reptér előtt? Csak körforgalomból van ötszáz, és egymillió kocsi szaladgál.

Kissy mosolygott.

– Dehogyis. Rungis szélén van egy eldugott bejárat, belépés kizárólag reptéri alkalmazottaknak és kisegereknek. Ott jöttem be, egy biztonsági kocsi mellett megkerültem a huszonnégyes

futót, a motor most kint áll a személyzeti parkolóban. Angélique-kel majd megkerüljük a fél repteret, persze akkor is biztonsági kocsi mellett, és kimegyünk egy másik kapun a huszonhatos közelében. Egyből Villeneuve-ben vagyunk, áthajtunk rajta és célhoz értünk. Feleakkora távolság és milliószor biztonságosabb. Aztán én visszajövök a többiek elé, és eggyel kevesebb taxizik.

– Elképesztő összeköttetéseid vannak.

Kissy a füle mögé tette két mutatóujját és megbillegette őket.

– Hüpp-hüpp-hüpp, egértrükk. Igazából Niala szervezte még tegnap. De téged már tényleg csak a tárolódobozba ültethetlek.

– Nem, köszönöm, másfelé megyek. Este otthon leszek, akkor találkozunk.

– És meddig maradsz? – rebbentek meg Kissy fülei.

– Egész hétvégére. Hétfőn még bemegyek a céghez, aztán repülök vissza.

– Cin-ciiiiin!…

Az egérsereg felbolydult, amikor megkapták az értesítést anya érkezéséről. Kissy és Angélique még a reptéren surrant végig a biztonsági kocsi fedezete alatt, amikor Vanessa már kijelentette, hogy kitesznek magukért, Marie néninek ünnepi fogadtatás jár, tehát mire hazaér, addigra pazar vacsorát készítenek, a házra fölvonják a nemzeti zászlót, mármint Kisegérföldét, és kiszidolozzák Sünike valamennyi tüskéjét. A három óhajból kettőt leszavazott a csapat, semmi szükség a zászlóval nyomra vezetni a macskákat, Sünikét pedig még csak egyszer látták, még arra sincsen garancia, hogy nem valamelyik szomszéd kertben lakik és ide csak kirándulni jött. Nem állnak neki fölkutatni. De a pazar vacsorának nincs akadálya. Elke kivételesen nem cincogott, amiért nem lehet velük, mert színházba megy a szüleivel, utána vacsorázni. Kissynek volt egy ígérete tőle, hogy indulás előtt megmutatja a ruháját. Nagyon szép halványzöld ruha. Johann a szavát vette, hogy lemond az egérfüles hajpántról, mert ha nem, akkor ő beszél a színházigazgatóval, aki régi barátja, és az utolsó pillanatban a Rómeó és Júliáról átállnak a Macskákra. Elke csúfondárosan közölte, hogy ha az az igazgató ilyen felelőtlen, hát őfelőle nyugodtan, hány macska lehet abban a darabban, negyven? annyival könnyűszerrel elbánik, Jer-

rynek filmenként öt perc bőven elég Tom kikészítéséhez, még színpadon lesz és énekel a Karminca törzs fele, amikor a többi színész teteme már megtölti a zenekari árkot.

De lemondott az egérfüles hajpántról. Viszont a fegyvereit magával viszi.

Kissy letette Angélique-et a partnercégnél, cincogtak egymásnak, s ő továbbhajtott. Még jócskán van ideje a D'Aubisson egerek és Pi érkezéséig, addig akár foghatna shindyt is, ha lenne kéznél. De hát nincsen. Vacak a szervezés.

Lassan gurult az utcán, azon tűnődött, hogy ki kellene fejleszteni egy shindydetektort, amit ilyenkor csak ráirányítana az emberekre, és akinél kattogni kezd, az a shindy. Rá lehetne szerelni a motor kormányára, akkor ha jelez a készülék, csak egyenesbe fordítja a kormányt, mindkét keze szabad, lepuffantja a shindyt és…

A rendőr egy mikrobusz mögül lépett ki egy szempillantás alatt, addig nem is látszott, s most egyszer csak ott volt. Kissy gyorsan visszakapta mindkét kezét a kormányra. De a rendőr nem nézett felé, telefonált, csak akkor fordult el, amikor ő közelebb ért, intett neki, hogy menjen tovább. Kissy ehelyett levette a gyújtást, a motor elhallgatott, ő kitette tappancsát és megtámaszkodott. A rendőr bólogatva hallgatta a telefont.

– Értettem – mondta végül. – Végrehajtom. Viszonthallásra.

Letette és betrappolt a házba, ami előtt álltak. Kissy tovább akart már indulni, de ekkor megakadt a szeme egy fejen. Bent, a kapualjban álltak és beszélgettek, két egyenruhás és két civil, és az egyik civil ismerős volt.

Kissy leszállt a motorról, kitámasztotta és közelebb surrant. Még nem érte el a kapualjat, amikor előkerült az iménti rendőr.

– Jó napot. Köszönöm, hogy az imént lecsendesítette a motorját, de egyelőre nem léphet az épületbe.

– Szóra sem érdemes. Egyébként nem akarok bemenni, de mondja, az ott nem Dorville hadnagy?

– De igen. Ismeri?

– Dolgoztunk már együtt. Mondja, ha szépen megkérem, átad neki egy üzenetet?

– Hogyne.

– Akkor mondja meg neki, hogy cin-cin.

A rendőr pislogott. Szép szál ember volt, negyvenes, vörös hajú.

– Tessék?

– Cin-cin – tagolta Kissy. – Csak mondja meg neki egész nyugodtan.

– Kérem.

A rendőr besétált, egy perc múlva visszajött.

– Azt üzeni, hogy Centauri.

Kissy jóváhagyólag bólintott. – Kösz. – S visszasétált a motorjához. A rendőrről lerítt az eltökélt kötelességtudat. Borzasztóan szeretné megkérdezni, mi volt ez az üzenetváltás, de tudja a kötelességét: végrehajtani a parancsot, nem kérdezni, várni, amíg közlik vele, amit jónak látnak.

Még beletelt egy kis időbe, hogy a hadnagy előkerüljön, többedmagával. Intett Kissynek és befejezte a megbeszélést, az is eltartott pár percig, de Kissy ráért. Nézelődött, a forgalmat figyelte, néha fölpillantott a fákra és az ablakokba, nem lesi-e cica valahonnan – és a rendőrök pillantásai sem kerülték el a figyelmét. Mert cica nem lesett rá, de a rendőrök igen. Kissyt nem zavarta. Nézni szabad. Némelyiknek az arcán megfigyelte a titkolni próbált irigységet, ahogy Pierre-re néztek, látva, hogy őrá vár és helytelen következtetésre jutva. Ebből viszont Kissy vont le következtetést: ezek itt nem állandó munkatársai a hadnagynak, akkor tudnák, hogy van barátnője.

Belenézett a visszapillantóba. A sisak megkímélte a frizuráját, nagy fülei szépen kandikálnak ki a haja alól. Helyes kisegér. Esetleg majd a hadnagy nyakába is ugrik, hadd legyenek a rendőrök egészen sárgák az irigységtől.

De végül nem ugrott, csak fölajánlotta.

– Szia, hát te? – jött oda Pierre, elköszönve a többiektől.

– Hát én – bólintott Kissy, a férfi mögött a rendőröket figyelve, akik némelyike le nem vette volna róla a szemét. – Erre jártam. Akarod, hogy a nyakadba ugorjak?

– Mi a csodának?

– Megalapozni a hírnevedet a körükben.

– Köszönöm, nagyon kedves tőled. Rég láttalak, mi van veletek?

– Hát időnként megfogunk ezt-azt… legutóbb gyerekrablót, de az nem volt pedofil. És a tied? – biccentett a ház felé.

– Igen, nekem is van itt egy ügyem.

– Shindy? Mekkora gyereket molesztált? Verést kapott már? Kell segíteni?

– Állj, állj, állj! – Pierre mindkét kezét föltartotta. – Csillapodj. Semmi köze gyerekmolesztáláshoz, egészen másfajta ügy, az alapítványt nem érdekli. De ne faggass, nem mondhatok semmit.

Kissy lebiggyesztette ajkát.

– Ez nem igazság. Én a rabló csajszi levágott fülét is megmutatom neked, ha akarod.

– Jézusom, levágtátok a fülét?!

Kissy milliméternyi távolságot mutatott két ujja között.

– *Ilyen* közel voltam hozzá! De ha megvársz, akkor elszaladok, lenyisszantom neki és hozom.

– Köszönöm, inkább nem élnék a felajánlással.

– De akkor nem is fogod elmondani, min dolgoztok.

– Eltaláltad. Az én csapatomnál ez a szokás. Megyek, sok még a dolgom, de jó, hogy láttalak.

– Akkor csak egyet tehetsz kárpótlásul – jelentette ki Kissy. – Eljössz hozzánk ebédre.

– Mikor?

– Holnap vagy holnapután, anya itthon van Amerikából, Vanessa művészete szárnyakat fog kapni.

– Nem merem megígérni, de megpróbálom. Köszönöm a meghívást.

– Cin-cin!

– Neked is. Szia!

Vanessa izgatottan vibráló fülekkel ért földet és azonnal átvágott a tranziton, nyílegyenesen a taxihoz. Beszálltak a nővérével és Pivel, s már ott se voltak. Kissy nem integetett utánuk, egyáltalán nem ment vissza a reptérre, ahogy eredetileg tervezte. Amikor a gép leszállt, ő már egy bevásárlóközpontból jött kifelé, egy szatyornyi áruval, amiket a fülébe cincogó hangocska buzdítására összevásárolt. Egy másik hang is cincogott a fülébe, az meg arra ösztönözte, hogy látogassa meg azt a francia tudóst, aki zenei kézjelekkel beszélgetett az űrlényekkel. Kissy tehát visszagyömöszölte nagy füleit a sisak alá és elbumlizott a François Truffaut utcába, Bercyben, ahol találkozott egy sza-

kállas fiatalemberrel, aki átadott neki egy csomagot… illetve csak akart volna, de Kissy nem tudta hova tenni.

– Mi a csoda ez?

– Hát a cucc, amit a haverod vett.

Kissy nem mondta, hogy Nimby nem a haverja, sokkal bonyolultabb ennél, a kishúgának a szerelme, ugyanakkor a testvére is, hiszen Yves bácsiék is vállalták volna Mohit, és ezt Vanessa mindmáig számon tartja. Mást mondott ehelyett.

– Ez csak egy kis motorbicikli, senki nem mondta, hogy kamionnal jöjjek. Várj csak. Egérkék, taxit kérek!

Két perc múlva ott volt egy, Kissy fölkérte a sofőrt, hogy fuvarozza el a csomagot Vaucressonba, aztán kinyitotta a motor tárolódobozát és azt is odaadta neki, amit vásárolt.

Jól tette, mert ő maga némi késéssel ért haza.

Úgy tervezte, hogy végiggurul a folyóparton, Saint-Cloud-nál megy át a hídon, ez úgy húsz kilométer lehet, negyvenes átlagsebességet fog tartani, félóra és otthon van. Nem is lett volna semmi gond, ha a shindy át nem sétál éppen az orra előtt, amikor a Marie-híd lábánál várakozott a piros lámpánál. És egy gyereket vezetett kézen fogva.

Kissy tűnődve nézegette a forgalmat, rutinszerűen ellenőrizte, hogy a zebrán átkelők és az autókban ülők között nincsen cica, és elnézte a shindyt, amint a kislányt kézen fogva áthalad az úton. Azok szép nyugodt léptekkel már a járdaszigetnél jártak, amikor neki verdesni kezdte valami a sisakját belülről. Shindy! Egy kislánnyal kézen fogva! A nyílt utcán!

Meg kellett várnia a zöldet, aztán nem hajtott tovább egyenesen, hanem rákanyarodott a hídra. Végighajtott rajta, megelőzve amazokat, talált egy bicikliparkolót, letette a motort és elmélyülten tanulmányozni kezdte a régiségbolt kirakatát.

Amikor a shindy megérkezett a kislánnyal, a rá vadászó alapítványi kisegeret tökéletesen lekötötte egy hétezer eurós Louis Vuitton táska szemlélése, annyira, hogy amikor húsz méter előnyt adva a nyomukba szegődött, már nem tudta volna megmondani, hogy táskát látott-e vagy repülőgép-anyahajót, és nem is érdekelte többé. Ballagott a shindy és a kislány mögött, nem sietett, mert amazok sem siettek. Először ők is megnézték a régiségüzlet kirakatát, aztán átmentek a túloldalra, mert emitt

nem volt több kirakat. Kissy még a táskákat tanulmányozta, és a kirakatban tükröződő képen figyelte, amint a kislány a cukrászda bejáratára mutat, de a shindy lehajol hozzá, valamit mond neki, aztán továbbmennek.

– C-c-c – közölte Kissy egy mutatós aranyórával. – Igazán vehetne neki egy szelet tortát, mielőtt megerőszakolja. A gyerek tízéves lehet, ebben a korban nagyra értékelik, ha a tortát még a nemi erőszak *előtt* kapják. Utána már nem esik olyan jól.

Az aranyóra nem szólt semmit. Kissy hamarosan el is búcsúzott a kirakattól és követte a shindyt, aki az utca túloldalán türelmesen megvárta, hogy a gyerek szemügyre vegye a l'Île Flottante kirakatát is. Venni nem vettek semmit ott sem. Kissy kicsit előrement, a gyógyszertár kirakatát tanulmányozta. Majd továbbsétál, amikor amazok visszajönnek erre az oldalra, hiszen a shindynek nyilván dolga lesz… nem, nem biztos, hogy lesz neki dolga a patikában. Nem meri a gyereket bevinni magával és *négy évszakos Michelin radiált* venni vele, mert paranoiás. Kint hagyni se meri. Ami neki innen kellhet, azt már megvette jóval azelőtt, hogy a gyereket elcsalta.

Jól számított, nem jöttek vissza erre az oldalra, csak a sarkon, ahol befordultak a keresztutcába. Egy könyvesbolt előtt álldogáltak pár percig, ügyet sem vetve a kisegérre, akinek el kellett haladnia mellettük, aztán beléptek egy piros portálú üzletbe. Kissy bólintott. Aha. Szóval mégiscsak elhozta cukrászdába, de nem abba, emebbe. Válogat. Kikereste az üzlet honlapját és csettintett a nyelvével. Ez nem is cukrászda, hanem teaház, alighanem drága hely, igazi különlegességekkel. Hosszú éjszaka vár a kislányra. Egy kis szerencsével a shindy egyenesen egy kibetonozott pincébe viszi, és soha többé nem ereszti el.

Kissy ráérősen visszasétált az üzlethez és elballagott előtte. Azok ketten éppen a kiszolgálóval tárgyaltak. A kislány persze nem gyanít semmit, nem próbál neki jelet adni, még kevésbé megszökni. Pedig lehet, hogy évekig ez a kiszolgáló lesz az utolsó, akit lát, a shindyn kívül. Hacsak persze nem arra ébred holnap reggel, hogy a shindy ráadásul még meg is fojtotta.

Kissy fölhívta az alapítványt, Nimbyt kérte. Műszaki segítségre volt szüksége.

Tíz perccel később jelzett a telefon a férfi zsebében. Kissy egy parkoló autó mögül figyelte az utca másik oldaláról.

– Codet – szólalt meg a fülében a shindy hangja.

– Szép kislány – mondta Kissy lassú, baljós hangon.

– Tessék?

– Szép kislány.

– Ki beszél?

– Tudod te azt nagyon jól, Nino.

Kissy jól látta, ahogy a férfi halálsápadt lesz és remegni kezd a keze. Nem nézett ki az utcára, nem is lett volna értelme, ott csak egy kamaszlányt látott volna, aki az utca túloldalán egy motorbiciklit babrál, látszólag egyáltalán nem néz őfelé, és látszólag nem is telefonál. És hát lány. A telefonból egy mély, fémesre torzított férfihang szól.

– Én… én…

– Ne beszélj annyit – mondta Kissy a cukrászda felől nem is látható mikrofonjába. A hangja Nimby szerint legalább egy másodperc késéssel jut el Ninóhoz, de inkább kettő. Már a szervereken is futnak azok a programok, amikkel ezt a hangtorzítást el lehet érni, a világoskék laptop most pihen. Ninót az alapítvány hívta föl az egyik szerverről, Kissyt csak rákapcsolták, a hangtorzítón keresztül. – És ne reszkess. Megijeszted a kislányt. Kérj elnézést és menj ki a mosdóba.

A férfi körülnézett, most kipillantott az utcára is. Kissy a visszapillantón keresztül látta, ahogy körülnéz az utcán, a motoros lányon átsiklik a tekintete, hátulról is látja, hogy lány, hosszú barna haja van. Nagy fülei rejtve maradnak. Szerencse, hogy erre járt egy motoros srác, a szomszédos indiai üzletbe akart bemenni, amikor Kissy elkapta és tíz eurót ígért neki, ha elhozza a motorját két saroknyiról. A srác nagyot nézett.

– Miért nem magad mész el érte?

– Hogy te kereshess tíz eurót.

– Nem a tiéd az a motor, mi?

Kissy elővette a telefonját és a Jerry-felület gyors, címkés képkeresőjével egy pillanat alatt elővarázsolt magáról egy fotót a motoron ülve.

A srác elhozta a gépet, átvette a tízest, aztán alaposan szemügyre vette Kissyt; ezt egyébként már korábban is megtette. Kissyt nem zavarta. Nézni szabad.

– Rájöttem. Nem akartál elmozdulni innen, mert figyelsz valakit, aki esetleg meglép, amíg elmész a motorért.

– Pontosan így van – nevetett Kissy.

– De te nem vagy rendőr. Fiatalka is vagy hozzá, kicsi is.

Hát még ha tudnád, hogy csak tíz centi magas vagyok, gondolta Kissy. Bólintott.

– Ahogy mondod. Nem vagyok rendőr.

– A srácodat figyeled, aki egy csajjal lófrál, és biztosat akarsz tudni.

– Úgy van – nevetett Kissy.

– Teljesen rosszul állsz hozzá. – A srác közelebb lépett. – Ne kövesd, hagyd, hogy ő kövessen. Tedd féltékennyé.

– Azt már megtettem – felelte Kissy, mialatt a srác egészen közel ért hozzá. – Összejöttem egy másik pasival, ő a tömb túloldalán figyeli őket. – A srác ezalatt hozzálátott, hogy átkarolja a derekát. – Az előző pasim tartozik némi magyarázattal, csak ezért várunk rájuk. Az új pasim nagyon szeret és rá akar paskolni az előző pasim hátára. Szokott ilyet csinálni, ugyanis birkózóbajnok.

Az ölelő mozdulat félbemaradt.

– Ugratsz – súgta a fülébe a fiú.

– Hát persze – nevette el magát Kissy. – Ha nem engedsz el három másodpercen belül, én magam kenlek szét az aszfalton.

– Kicsi vagy te még, hogy… – kezdte a srác, Kissy pedig megfogta egy ponton a nyakát. – Auuuu, ez fáj…

– Légy férfi! Az előbb is az akartál lenni. Egy igazi férfi tűri a fájdalmat és nem nyomul magányos nőkre az utcán. Ha mégis nyomul, akkor pláne tűri a fájdalmat, mert akkor aztán kap is belőle.

– Én csak azt akartam… auuu…

– Te csak be akartál menni abba az üzletbe, miután megköszönted a tíz eurót, igaz?

– Igen…

Kissy elengedte. A srác is őt, nagyon gyorsan.

– Kk… kösz a tízest…

– Kösz, hogy elhoztad a motort – felelte Kissy.

Így tehát a visszapillantóból figyelhette, ahogy Nino körülnéz az utcán, aztán az üzletben, majd fölemelkedik, mond valamit a kislánynak és gyorsan kisiet.

– Ki ez a gyerek? – kérdezte.
– A… a… a…
– Ne dadogj!
– A barátnőm… lánya…
– Barátnőd – nyomta meg a szót Kissy.
– Igen…
– Neked feleséged van, Nino! Vagy tévedek?
– Én… mi… szóval nem élünk már igazán együtt.
– Úgy. Jobban tetszik ez a másik nő, mert van egy kislánya, ugye?
– Hát… nem, igazán nem azért…
– A nő neve?
– Constance.
– Teljes nevet kérek.
– Constance… Trumeau.
– Lakcíme?
– Rue Ferdinand Duval huszonhárom… második emelet.
– A gyerek neve?
– Yvonne. Yvonne Levée.
– Együtt éltek?
– Hát… többé-kevésbé… igen.
– Mióta?
– Két hónapja.
– Hozzányúltál a gyerekhez?!
– Én nem… dehogyis, szó sincs róla…
Kissy gondolkodott egy verset.
– Nem tetszik, hogy olyan nővel kezdesz, akinek gyereke van. Nem vagy elég megbízható.
– De uram, én… én igazán semmi olyasmit nem akartam…
– Hiszek neked – felelte Kissy nagylelkűen, és kivárta a megkönnyebbült köszönetet, mielőtt folytatta. – Már csak azt kell elérni, hogy később se akarj. – Csend a vonalban. – Meg fogunk látogatni. Lehet, hogy otthon, a nő lakásán. Talán amikor egyedül vagy otthon. Talán éjszaka, amikor mind alszotok. De lehet, hogy nem otthon. Bárhol számíthatsz ránk. Bármikor. Megértetted, Nino?
– Igen… – hallatszott alig érthetően.
– Ha egy gyereket molesztálnak, annak felismerhető jelei vannak a viselkedésén. Figyelni fogjuk Yvonne-t. Ha gyanúsat

észlelünk, először is eljövünk hozzád, Nino. Fájni fog. Csak aztán teszünk fel kérdéseket.

– M-megértettem…

Kissy átsétált az úton és megállt az üzlet bejáratánál.

– Most menj vissza a gyerekhez és viselkedj természetesen.

Letette és belépett. Helyet foglalt Yvonne-nal szemben, és éppen rendelt, amikor Nino visszatért a mellékhelyiségből. Csapzott volt, megviselt, és egyáltalán nem viselkedett természetesen, a kislány meg is kérdezte, mi baj. Nino motyogott valamit arról, hogy fáj a gyomra, egye meg gyorsan a sütijét és menjenek. A háta mögött Kissy nyugodtan kopogtatott a telefonján. Egyszer csak megint megcsörrent a férfi telefonja, és a baljóslatú hang közölte vele: azt mondta, viselkedjen természetesen, és ne merje sürgetni a gyereket! Valamelyik másik egér beszélt most, de a hang ugyanolyan lehetett.

Kissy megette a sütijét, fizetett és ment. Ninóék csak jó negyedóra múlva kerültek elő.

– Igen, nagyjából úgy néz ki, mint aki most jött ki a húsdarálóból – mondta a taxis. – Vagy mint aki gyomorbajos. Szóval kövessem?

– Igen, legyen szíves – felelte Kissy. – Persze csak ráérősen, amíg ők gyalog vannak. Jövök maguk után.

– Ahogy kívánja.

Végigmentek a szigeten, a keleti végéig, ott volt egy kis tér, azon sétáltak át, a taxis ide már nem követhette őket. Leállt valahol, Kissy befutott mögé, odaballagott, kifizette, a taxis elhajtott.

Yvonne-t és Ninót a sziget csúcsán találta meg, egy csomó ember között, nézték a vizet. Ninónak még a hátán is látszott a rettegés.

Mire hazaért, a csapaton már úrrá lett az a gondosan megszervezett és összehangolt, fejvesztett káosz, amely mindig is jellemezte őket. De most még magasabb szinten, mert két séf osztogatta parancsait, a kamraegér félpercenként loholt valamiért. Kissyt is azonnal beosztották krumplit hámozni, de lobogjon a füle! Françoise már hozott is neki egy kilót, de mire Kissy kötényt kötött, már két kiló feküdt az asztalon, mire a sapkáját is föltette, már három, s mialatt a kesztyűjét húzta, Françoise be-

futott a negyedik csomaggal. Kissy nagyon örült, hogy farkincavédőt nem kell húzni.

– Egérke – csattant föl Niala, és Nimbyre mutatott –, igen, te ott, a nagy fülekkel! Segíts Kissynek, a krumplit szeleteljétek vékonyra, én megcsinálom a hagymaszószt és már mehet is.

Nimby szalutált és hozzálátott. Gyorsan haladtak, hiszen a kisegérség egyik fontos összetevője, hogy nagy gyakorlatot szereznek krumplihámozásban és más kuktai feladatokban. De sírtak is azért éppen eleget, mert Chantal mellettük éppen végzett a vöröshagymák megtisztításával és fölkockázásával, s előzőleg fokhagymát szeletelt. Niala olajban megpárolta a hagymákat kakukkfűvel, aztán lisztet szórt bele és megpirította, tejjel és vízzel besűrítette, végül szerecsendiót, sót és borsot tett bele, és már kérte is a krumplit.

– Jöhet az első adag krumpli, egérkék, kérem a kivajazott tálakat, abba rakjatok le egy réteget, aztán terítsétek be hagymaszósszal, még egy réteg krumpli, második hagymaszósz, harmadik réteg krumpli, csattogjon a fületek!

Pont mint a húga. Chantal és Martin gyorsan elkészítette a tálakat, amiket Niala megszórt reszelt parmezánnal, alufóliával letakarta és betette sülni.

– Negyven perc múlva levesszük a fóliát és visszatesszük pirulni tíz percre.

Vanessa és Jennifer ezalatt valami bonyolult salátát alkotott, Chantal és Martin pedig főleg Pinek segített, aki bouillabaisse-t főzött, rengetegféle fűszernövényt rakott bele.

– Kész – jelentette ki Vanessa –, innen már egyedül is befejezed, egérke, én áttérek a sütire.

Kissynek mozogni kezdett a fehér szakácssapkája.

A D’Aubisson nővérek nagy egyetértésben hozzákezdtek valami sajtfánkhoz, de alig két perce dolgoztak, amikor megszólalt a telefon. Nimby épp akkor mosott kezet a krumpli után, ő vette föl. Anya volt, hamarosan indul haza. Nimby biztosította, hogy fantasztikus vacsora fogja várni. Ugyanekkor Kissy is fölvette a telefont; a hálózat remek tulajdonsága, hogy telefonközpontot is tartalmaz, így ugyanarra a számra több hívást is kaphatnak egyszerre. Solange volt, először is megkérdezte, hogy fogtak-e újabb shindyt a hétvége óta.

– Persze hogy fogtunk – felelte Kissy helyett Vanessa –, épp az imént, Kissy hazafelé jövet ráhozta a szívrohamot egy régi ismerősünkre.

– Melyikre? – kérdezte anya, aki szintén vonalban volt, és persze mindent hallott, senki se vonult félre a nagy fülére illesztett készülékkel, letették őket az asztalra, kihangosítva.

– Nahát, Marie! – örült meg Solange. – Itthon vagy?

– Igen, itthon töltöm a hétvégét. Szia, Solange. Igazából még a városban vagyok. De mit beszél az a kisegér?

– Szerintem inkább gyomorfekély lesz – nevetett Kissy, akinek időközben a kamraegér a kezébe nyomott egy halom vajat, cukrot, vaníliás cukrot és tojást, hogy készítsen tésztát, s már javában dolgozott. – Az a régi páciensünk, tudod, aki nem csinált törvénybe ütközőt, úgyhogy csak megijesztettük. Most is. Új barátnője van, és annak egy helyes kislánya. Ráfért egy kis emlékeztetés. Ma éjjel nemigen mer elaludni.

– Szóval most is dolgoztok – állapította meg Solange. – Ez jó, mert én is munkát hoztam.

Kissy keze megállt egy tojás fölött. A kamraegér éppen kifelé indult megint, s olyan hirtelen torpant meg, hogy a kötény körbepördült a derekán, mint egy táncosnőnek. Az egész csapat megdermedt egy pillanatra.

– Dolgozni, egérkék! – csattant föl Niala. – Solange, először is mondd el, mit tudunk a shindyről, iszkolni ráérünk azután is.

– Jaj, nem, nem shindy. A hétvégi bulinak megvannak ám az eredményei, még ha olyan kurtán-furcsán félbeszakadt is. Az egész iskola el van tőletek ájulva. Vagyis hát akik ott voltak. Tegnap kaptam egy névsort, nyolcan szeretnének beállni kisegérnek, az egyik név mellé oda van írva, hogy a parmezán a kedvence. Arról is van hírem – Solange sóhajtott –, hogy egy gyerek vasárnap megkérdezte a tanárát, mi a teendő, ha valakit már molesztáltak. Annyit tudok, hogy lány az illető, tizenhárom éves, és a hétvégi kaland volt az utolsó csepp a pohárban, hogy beköpje az apját. Régóta zaklatja. Bevonták a rendőrséget, gyámügyet, mindenkit, apuka valószínűleg már a fogdában csücsül. – Az egerek komor arccal ölték a zöldségeket, tojásokat, ki mit. – De ezzel nektek már nem lesz dolgotok. Viszont szeretnének megint találkozni veletek és megtudni, hogy lesz valakiből shindyvadász kisegér. Egyébként a mi iskolánkból is

hallottam ilyen hangokat, bár névsort itt még nem készítettek. Szóval népszerűek vagytok. Ja, és annak is híre ment ám, hogy Vanessa új kocsit vett a gondnoknak, el vannak bűvölve a lovagiasságától.

– Még nem – nevetett a mikró. – Monsieur Croizat még nem választotta ki a kocsit, kellett némi győzködés, hogy a szándékom igenis komoly, aztán apának is föl kellett hívnia és elmondania, hogy szülői beleegyezéssel cselekszem, ezekkel eltelt az idő, de a jövő héten meglesz az a kocsi. De mit várnak tőlünk a srácaitok? Mindkét iskolának tartottunk előadást, elmondtunk mindent, amit tudni lehet a shindykről és az egerekről, azóta mindenki kiválaszthatta kedvenc sajtféleségeit és elajándékozhatta a kiscicáját. Még mit tehetnénk? Ja, mármint azon kívül, hogy meghívunk vacsorára, gyorsan gyere, nemsokára eszünk.

– Kedves vagy, de most nem tudok menni. Nem tudom, mit tehetnétek, csak elmondtam, hogy ezek az osztályok azóta egérlázban égnek. Találjatok ki valamit. Szerintem megéri a töprengést.

Megérte a töprengést. Később, a nyitóünnepségen Kissy viszszagondolt mindarra, amit az első iskolai szereplés után véghez vittek, a sok kalandjukra megismerkedésük és első shindyjük elejtése óta, s már látta, hová vezet mindez. Jövőre már ők lesznek a harmadik nagy bűnüldöző szervezet, az Interpol és a Csipet Csapat után!

Kissy idejében leadta a drótot, hogy anya elvárja a gyerekeitől, hogy a nyakába ugorjanak, úgyhogy az üdvözlés elég vehemens volt, bár azért a nyakába nem mindenki ugrott. A fiúk beérték egy-egy puszival, a lányok azért átölelték rendesen, csak Françoise ugrott a nyakába csakugyan. Vanessa nem volt ott, épp akkor járt le a sajtfánk sütési ideje, nem volt szabad túlsütni, úgyhogy ő akkor köszöntötte, amikor anya az özönnel hemzsegő kisegerek gyűrűjében elért a konyháig. De akkor már volt ideje a nyakába ugrani.

Mindez persze csak azután történhetett, hogy körberajongta anyát Suzy is, aki nem várhatott és nem ismerte a türelmet. Elhalmozta csókjaival és öt másodpercenként másik egeret borított föl a lendületes farkcsóválással. A maga sokkal tartózkodóbb módján még Macska is jelét adta elégedettségének, ami-

ért újra látja anyát, a lábához dörgölőzött, a bokájára tekerte a farkát és javarészt a közelében maradt később is, már amikor épp nem Suzy ölelgette megint. Suzy továbbra se tudta belopni magát Macska szívébe, pedig sosem adta föl a kísérletezést – sajnos azonban minden barátkozási módszer, amit ő ismert, felháborító sértés volt Macska számára. Főleg a puszilkodás.

– S mivel töltöd a hétvégét? – kérdezte Niala, míg szedett magának a bouillabaisse-ből.

– Főleg megbeszélésekkel – felelte anya –, az üzlet hétvégén sem áll meg, mindkét napra vannak találkozóim.

– Hm – mondta Françoise. – Ez gond. Így nehéz megszervezni, hogy elejtsünk egy shindyt a tiszteletedre.

– Egész csomó shindyt ejtettetek már el a tiszteletemre. Ki fogom bírni ezt a hétvégét shindy nélkül. Ez a leves egész jó, ügyesek vagytok, egérkék.

– Persze hogy ügyesek – szólalt meg az egyik táblagép a konyhaasztalról. – Tanították igazi mesterszakácsok őket, és ha tudósok kitalálik shindység ellenszerét, akkor nyitunk világhíres étteremt Jerry à la Mouse neven, sajttal töltött kiscica Jerry módra…

– Hát te nem vagy színházban? – kérdezte anya.

– De. Benne. Most tartanak szünet. Fiú találkozta lányt, egymásba vannak szeretve, és most színészek tartik tanácst, hogy hogyan tovább, mert családok utálik egymást és így egész fantasztikus nagyon fogják gyerekek meghalni magukat, ha családok nem kitalálnak valamit nagyon gyorsan – hadarta a zseb észvesztő sebességgel –, úgyhogy addig mi kijöttük folyosót és ha szólnak, akkor vissza, de szerintem rossz az esélyek, fognak ezek végül meghalni mégiscsak, mert papák csökönyös vén szamárok és fütyülik gyerekekre. Utána megesszük Júlia.

– Mi van? – kapták föl a fejüket.

– Mondom! Előadás után, ha Júlia túléli persze, megyünk étterem és ott esz együtt Júliával, én kérek majd valami halkát Kissy helyett is, esetleg lazact vagy hátha lesz Flunder őnekik, azt is szere…

– Várj már – állította le Vanessa. – Mi volt ez, Júlia együtt vacsorázik a közönséggel?

– Dehogyseis. Csak velünk, mert Júlia Alexander barátnője húgája, nem igaziból, ő színész csupán és egyáltalán nem sze-

retje Rómeót, nem úgy értve, hogy utáli, csak mást szeret, ott lesz fiújája is, igazi, nem Rómeó, csak nekem nem ott lesz fiújám, mert Michael egy szamár, csak nem vannak neki nagy fülkéjei, ez hiányozza szexepílből, hanem semmit sem érdekli színház és művészet, hanem focizza csak, de nem úgy értve, hogy Andreas is egy szamár és Chantalnak nincsen ízlése, mert akkor engem Jenniferrel együtt legközelebb apró egérkeszeletekre vagdalni fog, hahaha, úgyse tud, zsebike kapta jerryes kiképzéset és remekül megvédeni magát tudja szintén. – Hirtelen németre váltott, valaki mással beszélt, ideje is volt, hogy ők egy kis lélegzethez jussanak. De hamar folytatta. – Most megyek, egérkék, hívnak színpad közepére hajlagani és átvenni Blumencsokrétákat, majd jövök!

És kinyomta. Időbe telt, míg kinevették magukat.

– Biztos a büfébe hívják a szülei – mondta Vanessa. – De élénk a fantáziája.

– Soha nem tanul meg rendesen franciául? – tudakolta anya.

– Valószínűleg nem – csóválta a fejét Niala –, túl hebrencs hozzá. Ennél azért jobban is tud, de minél gyorsabban beszél, annál több hibát csinál.

– Ha még vonalban lenne – szögezte le Françoise –, már rávágta volna, hogy bezzeg ha ideköltöznének…

– Öt év múlva már egyedül is jöhet – jegyezte meg anya. – Készüljetek föl lelkileg. Jönni fog.

Valmont és Társa, háromszáztízezer-hatszáz. Claude Marin, hatvannégyezer-nyolcötvenöt. Franck und Kohl, tizennégy-háromszáz, aztán huszonkettő-nyolcszáztíz, majd még huszonhatezer. IGD Corporation, hat…

– Maga kicsoda és mit keres itt?

Kissy szíve kiugrott a mellkasából és begurult az íróasztal alá.

– A frászt hozza az emberre! – tört ki. – Nem tud kopogni?!

– Ez az én irodám, nekem itt nem kell kopognom.

– Fenét. Ez monsieur Lozier irodája. – Kissy fölpislogott a fölé hajoló emberre. – Magának több liter hajnövesztő kellene, hogy őrá hasonlítson.

A pasas képe eddig vörös volt, most átváltott lilába.

– Igen?! Hát majd meglátjuk, a börtönben is ekkora szája lesz-e. – Fölkapta a telefont és tárcsázott.

– Maga bolond – állapította meg Kissy, és visszatért a munkájához. IGD Corporation, hatszázezer egyszer, és még nyolcvanhétezer. – Vagy részeg.

A pasas lecsapta a telefont. – Nem veszik föl, odamegyünk. Keljen föl. A laptopot majd én viszem.

– Dehogy kelek, le kell másolnom ezeket az adatokat. Azt hiszi, szórakozásból csinálom? Ilyen unalmas munkát még életemben…

– Ne szövegeljen, keljen föl, vagy én állítom talpra!

Kissy csodálkozva elmosolyodott.

– Csak nem akar kezet emelni egy nőre?

– Maga nem nő, maga ipari kém. Ha kell, a lábánál fogva vonszolom ki innét.

Kissy tűnődve megvakarta gombszerű orrocskáját.

– Jó – felelte. – Ha akarja, próbálja meg.

Casio Computer Company, nyolcszáztizenhét-hatötven. LTS A/G, négyszáznegyven-nyolcszáz. Kész is.

Becsukta a laptopot, fölkapta és lement négy emeletet a tanácsterembe. Anya és Lozier úr egyszerre kapta föl a fejét, ahogy belépett.

– Ó, máris kész? – kérdezte Lozier úr.

– Persze, nem volt vészes. Tudják már, mekkora a kár?

– Rengeteg adat odaveszett – legyintett anya. – Legalább egy hét, mire mindent visszaszerzünk a biztonsági másolatokból.

– Hát legalább ez megvan – Kissy átadta a laptopot madame Rochefoucauld-nak.

– Szegénykém, halálra unhattad magad. Nem így terveztem ezt a hétvégét.

– Semmi gond, találtam szórakozást közben. Ja igen. Mondd, anya, ezek szenzitív adatok?

– Hogy érted?

– Hát mondjuk egy ipari kémet érdekelnének?

Az asztal körül ülő és álló emberek mind ránéztek.

– Miért kérdezi? – tudakolta Lozier úr a homlokát ráncolva.

– Csak mert bejött egy úriember, amíg dolgoztam, és aziránt érdeklődött, hogy nem vagyok-e ipari kém.

Lozier úr elmosolyodott.

– Persze, a biztonságiaknak ez a dolguk…

Anya a karjára tette a kezét. – Egy pillanat, Marcel. És mi történt ezzel az úriemberrel?

Kissy megvakarta gombszerű orrocskáját.

– Azt mondta, börtönbe kerülök, és el akart vonszolni onnét. Hajlandó lett volna kezet emelni rám.

– És meg is próbálta?

– Hát a karomat azt megfogta…

– Szűzanyám, él még?!

Kissy egész tízcentis testmagasságában kihúzta magát. – Természetesen él. Csak nem gondolod rólam, hogy megölök valakit csak azért, mert buggyant és Lozier úr irodáját a sajátjának hiszi?

– A sajátjának? – Lozier megint összehúzta a homlokát. – Nem egy kopasz, kicsit elálló fülű férfi volt?

– De, pontosan.

– Az az asszisztensem, Richard Guibourg. Jó, hogy beért végre, hol van most?

Kissy sóhajtott és visszabaktatott a lifthez. Fölment, visszasétált az irodába, leguggolt és letépte a ragasztószalagot a pasas szájáról.

– Hogy hívják? – érdeklődött.

– Richard Guibourg – köpte a lila arcú –, magát pedig ezért…

– Kinek az asszisztense?

– Lozier úrnak!

– Keresztneve?

– Marcel!

– Ki Lozier úr főnöke?

– Serge Duchemin.

– Ki a D osztály vezetője?

– Marie Chaton!

– Hol van Marie Chaton?

– Itt az épületben…

– És hol volt két napja?

– San Franciscóban.

Kissy bólintott és hasra fektette a pasast, hogy levegye a ragasztót a csuklójáról is.

– Várjunk csak. Mi madame Rochefoucauld kedvenc virága?

– Honnét tudjam?!

Három perccel később jelentek meg mindketten a tanácsterem ajtajában. Guibourg elöl, magasra tartott kézzel, Kissy a háta mögött.

– Jó napot, Richard – mondta Lozier –, miért emeli…

– Tőle kérdezze, uram – vicsorogta a pasas.

Kissy lépett egyet oldalra és megvillogtatta kése pengéjét.

– Ez az alak mindenkinek a nevét tudja a cégnél. Fölkészítették, de elemi ismeretekkel nem látták el. Gyenge kém.

– Dehogy, ez az asszisztensem!

– Haha, de nem tudja, mi madame Rochefoucauld kedvenc virága.

– A kék tulipán – felelte nyolc ember kórusban. – Maga hogyhogy nem tudja, monsieur Guibourg?

Guibourg-t leültették, adtak neki egy pohár vizet, Kissy pedig elmesélt mindent részletesen.

– Tudja, mi a maga szerencséje? – lépett oda anya a férfihoz. – Hogy nem az irattárba ment. Ott hetet talált volna belőlük, és ha nekik esik a gyanakvó szövegével, ezek szétszedték volna. Értem, hogy éber akar lenni, de akkor az legyen, ne paranoiás.

– Én… nézze, madame… mit kellett volna gondolnom, amikor belépek és egy vadidegen lányt látok vadul gépelni az üzleti kimutatásainkat?

– Hogy segít nekünk ugyanabban, amiért magát behívattuk. Tud dolgozni, vagy túlságosan megviselte a padlón töltött félóra?

Volt az egy egész is, gondolta Kissy, hiszen miután elhelyezte az ipsét a padlón, szépen befejezte a munkát.

– Tudok, hogyne.

– Akkor tessék – anya átadott a pasasnak egy papírlapot –, ezeket hozza el az irattárból. De anélkül, hogy ott is megveretné magát. Kissy, tessék a laptop, a következő sorozathoz.

Kissy átvette, bólintott és mentek. Az ajtóban Guibourg megelőzte és kinyitotta neki. Úgy látszik, most már mégiscsak nőnek tekinti.

– Jézusom – mondta a folyosón. – Erre nem készítettek föl a főiskolán.

Kissy bólintott. Azon járt az esze, hogy ha Nimbyék nem jutnak semmire, akkor estig nyalogathatják ezt a rengeteg papírt. A huszonegyedik században!

Guibourg a liftajtót is nyitotta neki.

– Én fél éve vagyok itt, de magát még nem láttam, mikor jött?

– Reggel kilenckor – bökte ki Kissy automatikusan.

– Úgy értem, mikor lépett be a céghez?

– Semmikor, monsieur Guibourg, én nem vagyok itt alkalmazásban.

Kinyitotta a liftajtót és majdnem összeütközött Françoise-zal.

– Hahó, egérke. Most jövök a gépteremből, megvan a bibi. Alaplaphiba.

– Akkor itt öregszünk meg? – cincogta Kissy.

– Nem éppen, mindjárt indulnak új alaplapért, néhány órán belül indítják a szervert. Úgyhogy Jacques már csak olyan adatokat másoltat, amik még ma kellenek.

– Néhány óra – sóhajtott Kissy –, hiszen én is azt mondtam, hogy itt öregszünk meg.

– Nézd a jó oldalát, esetleg éppen estefelé szabadulunk, amikor kigyúlnak a fények, éjszakai életre kel a város és a macskák vadászni indulnak. Meglesz a napi testmozgásadagunk is.

Beléptek az irattárba, az ajtóban a két biztonsági őr üdvözölte őket. Bent rengeteg kisegér nyüzsgött egy szakállas fiatalember vezénylete alatt, aki kommandírozta őket, hogy mikor milyen dossziét keressenek ki.

– Jó, hogy jöttök – nézett föl és kivett egy memóriakártyát –, éppen elkészültünk a kaliforniai adatokkal. Ez mi? – Átvette Guibourg-tól a papírt. – Aha, értem, nem, szó sincs róla, ezeket teljesen fölösleges kiszámítani, mert ma már nem kellenek, ezt a kettőt az imént megcsináltuk, ezt itt… ezt még nem, de mindjárt meglesz. Egérkék, kellene nekem egy olyan, hogy Bravo Charlie hat-kettő-nyolc-négy.

– Nekem madame Chaton azt mondta, hogy vigyem el ezeket innen – mondta Guibourg.

– Persze, mert elő akar készülni a hétfői tárgyalásra, de addigra már nem kell papírokkal pepecselnie, menni fog a számítógép.

– Azért én fölvinném neki papíron. Nem akarok ujjat húzni vele.
– Ugyan, nem eszi meg.
– Hát majdnem megevett! Úgy beszélt velem, mintha… mintha valami hülye lennék, miután ez a lány egy órán át megkötözve tartott.
Jacques pont úgy húzta föl a szemöldökét, mint korábban Lozier úr.
– Megkötözte? Csak nem azt akarja mondani, hogy… maga csinálni próbált vele valamit?
– Akkor már nem élne – szólalt meg az egyik biztonsági. Kissy rávigyorgott.
Már teljes csend volt az irattárban, mindenki őket figyelte.
– Én csak… azt hittem, hogy ipari kém, benyitottam az irodába és ő ott gépelte a kimutatásokat, mit gondolhattam volna?
Az őr közelebb lépett.
– De Kissy nem kötözhette meg azért, mert gondolt valamit.
– Oda akartam vinni a főnökömhöz és megfogtam a karját.
Az egész irattár nevetett. Az őr megállt Kissy fölött – szép szál ember volt, Kissy elfért volna az ingzsebében, egy darab sajttal együtt. Rákacsintott Kissyre.
– Maga *így* megfogta a karját?
És megmarkolta Kissy bal karját a könyöke fölött. Kissy nyugodt mosollyal tűrte.
– Igen… de egészen másképpen reagált.
Az őr szétnyitotta az ujjait, de nem vette el a kezét.
– Így reagált, ugye?
Megint összecsukta az ujjait, Kissy pedig földre terítette és szép nyugodtan helyet foglalt a hátán. Az őr együtt hahotázott az egércsapattal.

Négy óra elmúlt, amikor végre végeztek, a szerver elindult, a biztonsági másolatokat már elkezdték visszaállítani, a sürgős adatokat addig is reprodukálták. Anya és a kollégái dolgoznak tovább, de ők eljöttek.
– Ami azt illeti – dünnyögte Nimby –, semmi kedvem most hazamenni.
– Ártalmatlanná tudjuk tenni a cicát – mondta neki Jennifer.

– Nem azért. – Nimby nyújtózott egyet. – Mostanáig monitorok előtt görnyedtem, inkább mozogni szeretnék.

Persze nem Nimby javította meg a gépet, ezt az előírások sem tették volna lehetővé. A cégnek szerződése volt egy erre szakosodott vállalkozással, ők dolgoztak a gépteremben, de nem volt kifogásuk Nimby jelenléte ellen, ezt-azt segített is, és sokat beszélgettek. Megint kötött egypár értékes ismeretséget, eltett egy céges névkártyát, bármikor jól jöhet – és nem mulasztotta el cserébe fölajánlani, hogy ha megfogni való shindyjük van, szóljanak bátran. Konkrétan a Facebook-alkalmazást ajánlotta figyelmükbe. Négy fiatalember volt, egyiküknek se volt akkora gyereke, aki már facebookozott volna, de voltak gyerekek a rokonságukban, baráti körükben, és megdöbbenéssel hallgatták az alapítványi történeteket. Pedig csak egy kis ízelítőt kaptak.

A többiek is inkább mozogni akartak. Kis tanakodás után Angélique elvitte őket a Monceau-parkba, az volt a legközelebb.

– Jól van, egérkék – mondta, amikor beértek a parkba –, kergessük meg azt a cicát.

– De hisz nincs is… – kezdte Françoise, de Angélique odalépett hozzá, bal kézzel fölemelte az állát, jobbal pedig két háromszöget rajzolt a homlokára.

– Most már van cica! Pucolás, cicus, mert megeszünk!

– Majd inkább én titeket – vágta rá a zseb, azaz már zsebcica, és ahogy körülnézett, éppen Kissyn állt meg a tekintete. Kissy döbbenten látta, amint megnyalja az ajkát, és ő már iszkolt is esze nélkül, át a parkon. Ezért még alaposan elpüföli Angélique-et.

Jó félórát fogócskáztak, ezer veszély között, mert Angélique nem érte be egy cicával, átváltoztatta Jennifert és Vanessát is. De Kissyt nem cica kapta el, hanem Nimby. Egy fa mögül materializálódott hirtelen, Kissy már nem tudott kitérni előle, egy szempillantás alatt a földön találta magát, a fiú pedig már rajta is volt. Kissy nem tudott róla, hogy Nimby is át lenne változtatva cicává, de nem kockáztathatta, hogy megeszi. Márpedig Nimby azon ügyködött, hogy hátracsavarja a csuklóját. Ha sikerül mindkettőt, akkor megbilincseli, beviszi a körzeti macskaságra, és egykettőre elítélik valami ízletes kisegérreceptre, salátával.

Aztán rádöbbent, hogy nem ez lesz.

– Te bolond, szállj le rólam – sziszegte. – Egy nyilvános parkban vagyunk, valaki meglát és rád hívja a rendőrséget.
– Mindenkit ismerünk a rendőrségnél – felelte Nimby nyugodtan. Ebben volt valami.
– És Angélique téged nem is változtatott macskává.
– Számít ez, ha úgyis edzeni akarunk?
Kissy sóhajtott és hagyta, hogy Nimby hátra… de nem tette. Nem mozdult.
– No? Mi van?
– Cssss! Tíz óránál, a bokorban!
Kissy a jelzett irányba fordult.
Ott voltak. Ketten. Majdnem ugyanazt csinálták, amit ők, de aki felül volt, nem a társa kezét igyekezett hátracsavarni, hanem éppen átharapta a torkát és végzett vele. Aztán cseréltek, most az áldozat ölte meg iménti gyilkosát.
A két kisegér villámgyorsan elpárolgott, mielőtt a párviadal véget ér, a bajuszos orrocskák megérzik a szagukat, s a puha mancsokból előkerülnek a pengeéles karmok.

A Vigny utcában parkoltak, oda tértek vissza, amikor Pi szétküldött egy üzenetet: IZ OS UD, gyülekező a kocsinál. De már az avenue Van Dyck-i kijáratnál együtt volt mind a hat… hét, nyolc… kilenc kisegér, vidám cincogással baktattak kifelé. Kissy újra megszámolta magukat, aztán visszanézett a parkba. Csak kilencen voltak, és nem látta a tizediket.
– Egy hiányzik – mondta.
A mellette haladó Martin és Niala elhallgatott, aztán sorban a többiek. Mindenki visszafelé tekingetett a parkba.
– Majd előkerül – vélte Françoise, de Angélique kezében már ott volt a telefon.
– Hahó, egérke, Chantal, merre vagy?
Nem jött válasz. Nimby is előkapta a telefonját.
– A park túlsó végén van – állapította meg –, és… nem mozog.
Kissy megriadt.
– De hisz mi… macskákat láttunk…
– Ez nem gyakorlat – döntött azonnal Françoise. – Mikrók, futás vissza a parkba! Egy maxi a volán mögé, kellhet a kocsi, és gyerünk a korcsolyákért!

A kis utca egy pillanat alatt egérmentessé vált. Kissy csattogó fülekkel rohant a csapattal, kiugrottak a díszes, antik utcakapun és már kanyarodtak is a Vignyre. Françoise érte el elsőként a kocsit, villámsebesen beütötte a kódszámot, föltépte az ajtót, beugrott a kocsiba és elkezdte kiadogatni a korcsolyákat a ládából.

– Az a kettő nem tehetett kárt benne – lihegte Kissy –, akiket mi láttunk. Kicsik még. De nyilván vannak szüleik, nagybácsik, nagynénik, és lehet, hogy az mind macska!… Kösz – vette át a korcsolyáját, s már indult is vele. Vagy öt lépés után ébredt rá, hogy nem azért kapta, hogy a kezében vigye. Leült a hátsó lökhárítóra, hogy belebújjon.

A motor fölberregett, a kocsi indulásra kész volt. Kissy háta mögött helyére siklott az ajtó, de ő tudta, hogy nem fognak indulni, amíg a korcsolyáját húzza.

– Megvan! – érkezett Vanessa hangja éppen akkor, amikor Kissy fölállt a korcsolyákkal. – Semmi baja, Oscar Kilo, macskamentes! De Papa Tango, elveszett a telefonja, indulunk a koordinátáira!

– Odamegyek én is – mondta Pi –, a legközelebbi sarkon várlak titeket.

– Oscar Kilo – felelték többen is. A Ford kigördült a boulevard de Courcelles felé, ők pedig megiramodtak, vissza a parkba. Valahol a park túlsó vége felé látták meg a három egeret, akik akkor már körbe-körbe rohangáltak a fák alatt.

– Itt van! – harsant Nimby. – A fűben fekszik és nem mozdul.

– Lehet, hogy a telefontolvaj leütötte – vélte Françoise.

– Bolond – felelte Chantal. – Ez leesett a derekamról, valószínűleg amikor átugrottam a padot. Elszakadt a tartója.

– Üldöztél valakit?

– Dehogyis…

– *Téged* üldözött valaki?

– Nem. De azért jöttünk, hogy mozogjunk. Hát én mozogtam.

Közben ők is odaértek már, a párbeszéd végét Kissy élőszóval hallotta. Megszemlélték az elszakadt telefontartót Chantal oldalán, és mindenki megvizsgálta a sajátját. Fejvakarva indultak tovább a kijárat felé.

– Amit ember alkotott, egyszer tönkremegy – mondta Chantal filozofikusan.

– Az lehet, egérke – vágta rá Vanessa –, csakhogy vannak helyzetek, amikor ezekre a telefonokra van bízva az életünk. Esetleg egy-egy elrabolt gyereké is. Ki kell találni valamit.
– Én már kitaláltam – felelte Nimby.

– Két telefon? – lepődött meg anya. – Mi a csodának?
– Nem két telefon – magyarázta Nimby. – Nem egyformák, nem ugyanarra valók. A rendes telefon többet tud, de mint láttuk, elveszthető. Egy shindy is letéphette volna Chantal telefonját, bedobja a tóba, máris elvágták a világtól. De majdnem ugyanolyan jól lehet vele irányítani a hálózatot, mint a táblagépekkel és a netbookokkal. Az okosóra ennél sokkal kevesebbet tud, viszont a csuklódra van szíjazva, és ha másra nem, arra mindenképp jó, hogy meglegyen a kapcsolatod a hálózattal.
– De ezek nem csak kiegészítik a rendes telefont?
– Azt is megteszik, de ma már olyanok is vannak, amelyeket önállóan használhatsz, és ilyet fogunk keresni.
Anya hümmögve bólogatott, nem nézve föl a munkájából. Ő kérte, hogy tisztíthasson zöldséget, Amerikában szinte mindig készételt esznek, alig jut alkalma főzni.
– Hát – mondta végül – az biztos, hogy pénze van az alapítványnak bőven. És mindig az volt az alapelv, hogy első a biztonság.
– Így van – szólalt meg Vanessa –, ezért hozzatok nekem még lisztet, tojást, olajat, sajtot, és kell a nyolcfiókos kék fűszertartó. Mert az üres asztal nem biztonságos – tette hozzá magyarázatképpen.
– Milyen sajtot? – kérdezte Jennifer mint kamraegér.
– Legyenek jó nagy lyukak rajta, mondjuk az a maasdami jó lesz, amelyiket Kissy zsákmányolt a héten a cica hűtőszekrényéből. Az egyharmadát reszeljétek meg, de lobogjon a fületek!
– És az órákon is a Jerry-felület fog futni? – kérdezte anya.
– Feltétlenül – bólintott a fiú. – Csinálunk egy rájuk igazított változatot, nem nagy munka.
Anya sóhajtott.
– S ha nem lenne az a rengeteg disznó shindy, erre az egész óriási felkészülésre, csúcstechnikára nem is lenne szükség.

– És mennyivel unalmasabb lenne az életünk – vágta rá Françoise –, amúgy Nimbyt akkor is csúcstechnika venné körül, terem a közelében, mint nyári szünetben a shindy.
– Mint eső után a gomba – kérte anya.
– Mint nyári szünetben a shindy – ismételte a zseb nyomatékkal. – Nem csodálom, hogy a srácok szeretnének egérkék lenni.
– Milyen srácok?… ja, a compiègne-iek?
– Azok… illetve igazából nem compiègne-iek, ott csak kirándulni voltak… meg a másik suliban is van érdeklődés. Vonzza őket a kisegér-technológia, a kemény kiképzés, a kiscicákkal is bátran szembeszálló egérkelégió rettenthetetlensége és a sok sajt.
– S kitaláltatok már valamit?
Megcsóválták a fejüket. Ami Kissyt illeti, azóta jószerivel eszébe se jutottak azok a gyerekek.
– Nekem van egy gondolatom – mondta anya.

Anya nem most találta ki ezt az egészet, egy köteg répa és néhány krumpli között: előző este óta gondolkodott rajta, amióta hallotta Solange-t a telefonban. S persze azóta főleg a munkájára kellett koncentrálnia, még inkább amikor összeomlott a szerver a hétfői tárgyalásra való felkészülés kellős közepén, úgyhogy nem sok ideje jutott ezen morfondírozni. De megszokta, hogy rövid idő alatt kész terveket dolgozzon ki, s most is ezt tette.
– Solange azt mondta, ezek az osztályok egérlázban égnek azóta. Ti pedig, legnagyobb örömömre, már nem vagytok csaligyereknek valók, már a zsebek se nagyon. Pár év és felnőttek lesztek. Márpedig az alapítványnak valamennyire szüksége van gyerekekre is, bár remélem, hogy minél kevésbé. Hát tessék, itt vannak ezek a gyerekek, akiknek minden vágyuk, hogy kinöveszthessék a füleiket. Neveljétek ki magatoknak az utánpótlást. Az alapítvány meg tudja venni nekik a felszerelést, be tudjátok kapcsolni őket a felületre, ki tudjátok képezni őket az összes szükségesre, a verekedéstől a morzén át a rendőrökkel való pimaszkodásig. – Anya a tálba rakta az utolsó krumplit és lehúzta a kesztyűjét. – Lassan öt éve, hogy elkezdtétek a munkát. Szerintem ideje kiterjeszteni a tevékenységeteket. Nem

tudjátok ti tízen-tizenegyen megfogni Franciaország összes shindyjét.

– De törekedsz kell rá – mondta Elke harciasan.

– Helyes. Akkor törekedj azzal is, hogy tanítványokat küldesz szét, akik megfogják őket. Mert te akkor is csak egy helyen tudsz lenni egyszerre.

– A kisfülűnek igaza van – mondta Niala –, ezt csakugyan érdemes megfontolni.

– Egériskola – tűnődött Françoise. – Egériskolá*k,* minden megyében és nagyvárosban.

– Egérovi, egérgimi – tette hozzá Martin.

– Egéroktatás-ügyi Minisztérium – tódította Vanessa.

– Európai Unió Kisegér Oktatásos Főközpont – álmodott Elke tovább.

– Cin-cin, egérkék – mondta Niala –, de akkor is az elején kell kezdeni. Indítsunk egérképző tanfolyamot, tanítsunk meg gyerekeket kisegér módra verekedni, annak csak hasznát veszik, ha meg tudják védeni magukat.

– Tantervet kell kidolgoznunk – bólintott a húga –, be kell szereznünk a szükséges felszerelést, időpontokat egyeztetni.

– Az időt nem kell – csillant föl Jennifer szeme –, olyan időpontot kell választani, amikor ők is ráérnek meg mi is. Nyári tábort kell indítani!

Nyári tábor. Kisegérképző Nyári Tábor. Sátrak a természet lágy ölén, madárdal, lombsusogás, a közelben kis patak csörgedez, a tábor bejáratánál figyelmeztető tábla áthúzott macskával. A tábor közepén a nemzeti zászló, fehér alapon barna Jerry sárga sajtot eszik. A táborban egérkék és egérkejelöltek. Verekedés, futás, famászás, erőnléti edzések. A pihenőidőben Jerrymorze és X-kód, a Cirrus és a felület használata, mindenféle egeres tudnivalók. Tábortűz, tábori konyha, a napi menüben egérkéknek való finomságok, sajtos sütik, a vadászzsákmánytól függően sült vadkan (Obelix tiszteletére), torta (Tom tiszteletére), Tomtól lopott torta (Jerry tiszteletére), esetleg cica különféle mártásokban. Helikoptervezetés, autóvezetés, motorbicikli, görkorcsolya. Elsősegélynyújtás. Shindyk felderítésének és elejtésének technikái, érintkezés a rendőrséggel. Jogi tudnivalók, a gyerekmolesztálás természetrajza, korhatárok, cselekmények,

büntetési tételek. Segítség kiszabadított gyerekeknek. Falmászás, zárak felnyitása, épületek felderítése. Barátkozás házőrző kutyával, fejvesztett rohanás. Nyomkeresés, bizonyítékok rögzítése. Céllövés Nimbusszal, paintball- és airsoftfegyverrel, íjjal, számszeríjjal, célbadobás késsel. S a tábor végén ünnepélyes egéravatás, melynek során eléneklik a Tom és Jerry főcímzenéjét, az újsütetű kisegerek fogadalmat tesznek és átveszik felszerelésüket: az alapítvány tagsági igazolványát, csúzlit, kést, alapítványi telefont és táblagépet. No meg okosórát, hiszen addigra az is része lesz a Jerry-felszerelésnek. Kapnak hozzáférést a Cirrushoz, a Jerry-felülethez és a Cheesebookhoz. Viszont nem kapnak motorbiciklit, nem is biztos, hogy elég idősek lesznek hozzá; görkorcsolyát kaphatnak.

Így nézett ki a nyári tábor programjának első vázlata, Françoise, Jennifer és Nimby firkantotta le táblagépeken a záporozó ötleteket. Majd kidolgozzák részletesen. Néhány dologban hamar döntésre jutottak. A tábor ingyenes, minden költséget az alapítvány áll; ki fogják számolni, hogy mibe kerül és megszavaztatják a kuratóriummal. Az új kisegerek a Jerry egyenrangú tagjai lesznek, de még nem teljes jogú egérharcosok, vagyis nem indulhatnak bevetésre felügyelet nélkül. És nem lesznek családtagok. Ők tizenegyen már egy családdá váltak régen, de az új egerek ennek nem lesznek tagjai, vagyis a felületen képeznek egy külön csoportot maguknak, amibe a tanítványokat nem vonják be.

Egyelőre írnak majd egy ismertetőt az ötletről és fölteszik a Cheesebookra, a kisfülűek véleményét tudakolva.

Még aznap este megírták, s másnap reggel már féltucat kisfülű elolvasta; a Cheesebook mutatta, hogy egy-egy közleményt kik olvastak már, sőt azt is, hogy kik nem – utóbbiaknak, ha kívánták, lehetett értesítőt küldeni egyenként vagy csoportosan is. Most nem kellett, a délelőtt folyamán többen is benéztek és látták a közleményt.

Jean-Frantól jött az első helyeslés.

Kimondottan jó ötletnek tartom. Nem foghattok meg minden shindyt ti tizenegyen, és nem tudtok eljutni mindenhová. Amellett fontosnak érzem, hogy a gyerekekben tudatosítsuk a veszélyt és felkészítsük őket a védekezésre. A tanítványaitok már

nem fognak lépre menni shindynek, és más gyerekeket is megvédenek majd. Szívesen részt is vennék a táborban, ha kellek.

Később többen rábólintottak. Alex megjegyezte, hogy vigyázni kell a gyerekekkel, nem szabad hagyni, hogy nagy mellénnyel elinduljanak shindyre vadászni, amikor még nem eléggé felkészültek; őbennük megbízik, de az újoncoknak a lelkére kell kötni, hogy a shindy veszélyes, és mindig csak kellő túlerővel támadjanak.

Senki nem szólt ellene, senki sem próbálta lebeszélni őket.

Anya persze vasárnap is dolgozott, végül is ezért jött haza. Már reggel bement a céghez és délután előtt nem volt várható, a Jerry ezért átment Franconville-be Enterprise-t és Golyócskákat nézni.

A kisebbik helikopter már gyakorlatilag elkészült, de volt még mit finomítani rajta, ahhoz pedig repülni kellett vele. Nimby egy csomó mindent kicserélt rajta, erősebb motort vett bele, a gép most egy kilót tudott fölemelni és ötvennel ment. A lámpát meghagyta rajta, de csinált egy kis trükköt, a kábelét rákötötte a számítógép egyik kimenetére. Így a vezérlőről lehetett kapcsolni, vagyis ha csak az út egy részén kellett világítás, a többi időben nem fogyasztotta az áramot.

– Sőt ezt is meg lehet vele csinálni – jelentette ki Françoise, és gyors mozdulatokkal nyomkodni kezdte a gombot. A menynyezet alatt lebegő helikopter lámpája villogni kezdett, tá tátáti tá titátá titáti…

– Ementáli – olvasta le a csapat kórusban.

– Jól van, egérke – bólintott Nimby –, akkor most surranj ki az ablakon és csinálj pár kört. Figyelj a fordulásokkal, nézd meg, hogy van-e kilengés.

– Nincsen – nyelvelt Françoise –, ahol én vagyok a pilóta, ott a gép úgy áll, mint a cövek.

– Kivéve ha labilis a vezérlése, úgyhogy csinálj csak néhány forgást.

– Igenis, forgást! – A zseb ösztönösen félfordulatot tett a testével, ahogy elfordította az Enterprise-t, amit már egyikük sem látott, s közben dudorászni kezdett valami keringőféle dallamot. – …és vissza – billentette meg a törzsét –, rajta, kicsi Enterprise, ne maradjunk szégyenben, fordulj! Ez az! Kirk kapi-

tánynak jelentem, az Enterprise úgy fordul, mint a parancsolat. Mindjárt csinálok pár szlalomot a fák között.

Kissy ijedten kapta föl a fejét, de Nimby csak bólogatott.

– Jól van, egérke. Ha nem tudod átvinni a fák között, akkor gyenge a vezérlés, és inkább most törd össze, mint amikor egy akció sikere múlik rajta.

Françoise nagyon vészjósló hangon válaszolt.

– Te nem bízol egértársad tökéletes reflexeiben, és még nem vagy macskaeledel?! Hát most majd meglátod. Gyerünk, pörgesd föl a Discoveryt, hadd lám, a kezed is olyan biztos-e, mint amekkora szád van!

– Szó se lehet róla – avatkozott be Niala. – A Discovery túl értékes az ilyen versenyhez, és Nimby különben se mondta, hogy jobb pilóta nálad, sőt azt se, hogy te nem vagy jó. Úgyhogy ne cincogj annyit, hanem indulj.

– Hát jó. Majd később állok bosszút. A hátad mögött hirtelen elnyávogom magam, és… jó, megyek már.

A keze csak megrezdült a vezérlőn, s az éppen az ablak mögött lebegő helikopter egy villanással eltűnt a szemük elől. A monitoron szédítő sebességgel rohantak hátrafelé a fák, minden forgott, a gép haladási irányát jelző mutató egyfolytában pörgött, és mindig másik irányba. Françoise alacsonyan repült, itt könnyű elkerülni a fákat, de egy idő után hirtelen felcsapott, s minden tele lett lombokkal. Pedig a lombkoronába nem szabad berepülni, az egérpilóták törvénye tiltja. A zseb most mégis átvágott a lombokon, leveles ágak között végzett meredek lebukásokat és fölcsapásokat, mindig találva egy lyukat, ahol átjut, mint egy megkergült kismadár, amíg egyszer csak vadul meglódult a kép, a földet, majd az égboltot látták, megint kavargás, és a kamera mozdulatlanul mutatta a kert végében álló fenyő csúcsát.

– Beakadt a rotorod – állapította meg Niala.

– Be – bólintott Françoise. – De nem zuhantam le: fölhoztam a gépet. Egy méteren lehetett a mélypont, és a gép sértetlen.

Senki sem kérdezte, honnan tudja. Nem állhatna ilyen stabilan a levegőben, ha egy rotorja megsérült volna.

– Hát jó – mondta Nimby. – Elismerem, mesterpilóta vagy. Most már hazajöhetsz.

A kislány sóhajtott.

– Úgy kell nekem. Eredetileg fogadást akartam ajánlani. Most lenne egy szép macskabundám.

A Golyócskákkal több időt töltöttek, még anya hazatérése után is dolgoztak rajta, megkérték, hogy inkább Franconville-be jöjjön. Mire odaért, a kísérleti változat összes oszlopát felépítették, pontosan kimért gurulási időkkel, vagyis egy-egy oszlop hangjegyei addig szóltak, ameddig kellett; ha golyót helyeztek a tetejükre, egymás után sorban, akkor szépen lejátszották a dallamot. Ezen dolgozott egy csapat, Jennifer, Françoise és Martin. A második csapat, Kissy és Angélique alkotta meg a gyűjtőt, ami még nem volt az oszlopok alatt, de összegyűjtötte a golyókat, amik közül négy mindig kigurult a trambulinokra – így nevezték, mert olyanok voltak, mint az uszodai trambulinok –, ahol majd a liftek fölkapják őket. Négy trambulin és négy lift kellett, másképp nem lett volna elég golyó az oszlopok működtetésére. A többiek pedig az osztón dolgoztak, a legnehezebb részen, ez volt az egésznek a lelke; azt kellett megoldaniuk kis korlátok segítségével, hogy a liftek által folyamatosan szállított golyók közül mindig egy-egy kerüljön a megfelelő oszlopra, a megfelelő pillanatban. Mivel lift még nem volt, odaállítottak egy festőlétrát, a felső fokára letettek egy papírdobozt, amin három lyukat vágtak, onnan csövek vezettek az osztóhoz, de mindig csak néhány golyót tehettek a dobozba, mert különben akadályozták egymás mozgását.

– Az egész gépezet moduláris rendszerű – magyarázta anyának Nimby –, bármit kicserélhetünk benne. Ha például másik dalt akarunk, kivesszük az oszlopokat és az osztót, beteszünk újakat, s máris kész. A gyűjtő, a lift a motorral, a tartóváz marad. Ha az egyszínű golyókat többszínűre akarjuk cserélni, akkor rekeszekre osztott gyűjtőt teszünk be; ha pontosan négy rekesz van, akkor mindnek jut egy lift, és csak lassan fognak elkeveredni, mert az osztó mindig ugyanoda küldi őket vissza, legfeljebb néha téved.

– Úgy emlékszem, lyukszalaggal akartátok vezérelni, az hol van?

– Nem lesz benne efféle, változott a terv. Az osztó irányítja a golyókat. Amikor egy golyó leszalad az egyik oszlopon, az oda vezető úton elállít egy kaput, ami megakasztja a következő go-

lyót. A kaput az osztó lapja alatt futó drót húzza vissza, amit egy másik golyó által elfordított másik kapu húz meg. Tulajdonképpen a golyók irányítják egymást. Az Alpha kapun átmenő golyó kinyitja a Bravo kaput, ott átmegy egy golyó, ami nyitja a Charlie kaput, de csak ha a Delta kapu zárva van, mert különben megakasztja egy pöcök, és így tovább.

– Te jó ég. S mikor látjuk működésben?

– Hamarosan – felelte Vanessa. – A születésnapomon már mindenképpen.

Hétfőn persze Kissy bliccelt, sürgős családi ügy, létfontosságú. Amikor a többiek befelé rajzottak a suliba, ő már anya mellett ült a kocsiban és olvasott.

– Negyedik pont. A Vevő a tulajdonjog-fenntartás hatályossága alatt az ingatlant nem idegenítheti el és nem terhelheti meg. Ötödik pont. A Vevő az ingatlan birtokába… ide is beírjam a dátumot, ugye?

– Igen, légy szíves. – Anya kitette az indexet jobbra és várt. Most mellékutcákon surrantak, mert a sztrádán torlódás van.

– A Vevő az ingatlan birtokába kétezer-tizenkettő május elsején lép. Ettől az időponttól kezdődően szedi annak hasznait, viseli terheit és kárveszélyeit. Milyen kárveszély lehet egy üres mezőn?

– Már megint belecincogsz – indított anya. – Nem marad üres mező, építkezni fogunk rá, és az eladó ki akarja zárni a felelősséget, ha az építkezésre betévedő kisegerek véletlenül macskával akadnának össze.

– De anya! Kár csak a macskában keletkezhet!

– No látod, és a tulajdonos máris tartja a markát a kártérítésért, vannak macskák, akikért több száz eurót is elkérnek.

Kissy pislogott.

– Akkora fülük van?

– Az is megeshet. De olvass tovább. Várj csak, keresd meg azt a részt, ahol a közművekről van szó, eszembe jutott valami.

Kissy lapozgatott a táblagépen.

– Gyorsabban menne, ha magad csinálnád, nekem meg átadnád a kormányt.

– Jó, vezethetsz.

Kissynek megrebbent a füle.

– Amint lesz hozzá jogosítványod.

Kissy sóhajtott és megpróbálta visszaegyenesíteni lekonyult füleit.

Mire beértek, egy csomó apró részletet átírtak a szerződéstervezeten. Anya beállt a cég parkolójába, Kissy kiugrott és mellette surrant, föl a tanácsterembe, ahol a legelső dolog, amit meglátott, Guibourg kopasz feje volt. Hátulról. Lassan megindult felé, óvatosan, nehogy a léptei nesze…

– Nem szabad bántani Guibourg urat – szólalt meg mögötte anya szigorúan.

A férfi hátrafordult. Kissy villámgyorsan testtartást változtatott, tüntetően nem figyelt oda az asszisztensre, a tájat szemlélte, azaz a tanácsterem barna falait.

– Énrám vadászott? – tudakolta Guibourg félrevezethetetlenül.

– Szüksége van az állandó gyakorlásra – magyarázta anya. Kissy büszkén fölszegte fejét és végigunatkozott egy stratégiai megbeszélést arról, hogy a beruházás ütemezését miképpen alakítsák az új körülményekhez. De csak az első öt percben unatkozott, aztán eszébe jutott valami.

Elővette a telefonját és fellapozta a Discovery, illetve most már a kéttagú helikopterpark vezérlőprogramját, megkereste azt a rácsot, amit ő írt a programba. Tett ide egy gombot és írt egy új függvényt, ha azt megnyomják. Koncentrikus körök, a távolságukat egy paddle szabályozza, és betűjelük lesz, mégpedig görög betűk, mert a latinok már foglaltak a rácshoz. Jaj, dehogy, a betűzőábécében görög betűk is vannak, Alpha, Delta, azokkal össze lehet keverni. Akkor visszafelé, kezdjük az omegával, pszi, khi, fi, üpszilon, tau, szigma, ró, pi, omikron, kszi, nü. Ez tizenkét betű, ennyi elég lesz. Még kell bele egy színbeállító és egy paddle a betűk helyének beállításához, helyes, ki is lehet próbálni… ez egész jó. Mostantól a dolgok szögtávolságát is meg lehet mérni. Jól van, mit is kért még Nimby?…

Hirtelen fölkapta a fejét. Egy nagy tanácsteremben találta magát, ahol mindenki összevissza kiabált és mutogatott. A szemközti falra, ahol… ahol… cin-cin…

Kissy néhány pillanatig döbbenten meredt a saját rajzára a szemközti falon, aztán fölugrott, átsurrant a cipők alatt, anyához, akinek a kezében a táblagépen ugyanazt a rajzot látta, a rá-

csot a koncentrikus körökkel, latin és görög betűkkel, számokkal. A gép fölé hajolt, belépett a felület kapcsolati rendszerébe, bontotta a peer-to-peer kapcsolatot a telefonjával, majd visszalépett a felületre és átkapcsolt a legutóbbi oldalra. Fáradozása jutalmául egy üzleti grafikont kapott. Fölnézett. A falon ugyanaz volt. Bocsánatkérően cincogott egyet és visszasurrant a helyére.

Szóval szektorbeosztás. Tegnap szó volt róla, hogy ha terepen vannak és helikoptereznek, sokat segítene a környék felosztása szektorokra olyanformán, hogy ha mozognak, akkor is változatlan legyen; ami jelenleg van, az a helikopter által pillanatnyilag látott képet osztja föl, de ez más lenne, a térképen kellene csinálni egyet. Mint Mentonban, ott a rendőrségi térképnek volt ilyen beosztása. De aztán másról kezdtek beszélni és ez elfelejtődött, de neki volt egy ötlete, és most meg is valósítja.

A dolog nyitja egy rögzített kiindulópont, amit egyszer kitűznek, s amíg az adott környéken dolgoznak, addig nem változik. A helikóvezérlőben van pontmegjelölő funkció, ezt kell használni, kell egy gomb, amelyik meghívja ezt a funkciót és a kitűzött pontot elnevezi mondjuk Startpontnak. Amint ezt kitűzték, jöjjön létre egy fix négyzetrács, amelynek vonalai párhuzamosak az égtájakkal, húzódjanak kétszáznegyven méterenként, és az általuk határolt négyzetek kapjanak egységes sorszámozást. A Startponttól nyugatra fekvő sávok legyenek sorban Alpha, Bravo, Charlie, egészen Mike-ig, ami már a helikopter háromezer méteres hatósugarán kívül esik, hiszen tizenhárom betű szorozva kétszáznegyven méter az háromezer-százhúsz. Keletre pedig November, Oscar, és így tovább. Észak felé számok menjenek egytől tizenháromig, dél felé pedig tizennégytől huszonhatig. Ezt megtervezni semmiség, most jön a lényeg: a pilóta lássa is, hogy hol van és merre halad. Iránytű eddig is volt a vezérlőrendszerben, most tegyünk mellé négy szektorjelet. Írjuk ki pirossal a szektor jelét, amelyikben vagyunk, fölé sárgával azét, amelyikbe legközelebb érkezünk, ha ebben az irányban repülünk tovább, és kétoldalt fehérrel jelenjen meg az a két szektor, amelyik balra vagy jobbra kanyarodva a legközelebb található. Ez sokat fog segíteni a pilóta tájékozódásán.

Városi használatra még valamit be lehet iktatni: egy kapcsolót, amely duplájára sűríti a szektorvonalakat, így…

– …esetleg Kissy Chaton kisasszonyt – hallotta hirtelen a feje fölött. Fölkapta a fejét, olyan gyorsan, hogy egy pillanatra a homlokába hajlott a füle. De már megszokta.

– Elnézést, amiért megzavarom – szólalt meg Lozier úr közvetlenül a feje fölött, ott állt mellette. – De úgy látom, hogy ön elmélyülten programoz, éspedig matematikai műveleteket. Nekünk pedig éppen egy kis számításhoz kellene programot írnunk. Volna kedve segíteni?

Kissy elégedetten készülődött induláshoz. Megírta a programot, mert ő volt a teremben az egyetlen, aki tudott Excelben programozni – igaz, sose próbálta, egyáltalán nem használt még Excelt, de aki egy nyelven tud programozni, az minden nyelven tud, és azért van a súgó, hogy az alapokat megtudja. Több nem is kellett, egy egyszerű kis statisztikára volt szükség. Lozier úr pénzt ajánlott neki, de ő csak vállat vont, semmiség az egész, örül, hogy segíthetett. Ennél sokkal nagyobb munka volt az adatmásolás, és azért se fogadott el semmit.

Anya utolsó itthoni feladata a tárgyalás, amire nem vihet be egeret, de Kissy majd megvárja odakint, elszórakozik, esetleg megver valakit. Összecsomagoltak, Kissy fölkapta a táblagépet és indult volna, de egyszerre állt meg a mozdulatban Guibourg úrral. Ugyanolyan táblagép volt a kezükben.

– Pillanat – mondta az asszisztens és bekapcsolta a gépét. Kissy rákukucskált; köznapi Android felület. Ő is bekapcsolta a sajátját, és egy hivatalos szöveget kapott, a sarokban azonban ott ült Jerry, nagyon elégedetten, amiért újra látják egymást.

– Ez az enyém – mutatta Guibourg-nak a kisegeret.

– Nocsak. Van valami funkciója?

– Hogyne – felelte Kissy, és jobb keze egy ujját rátette a másfél centis egérkére, közben úgy fogva a gépet, hogy bal hüvelykujja rajta legyen a képernyőn. Jerry hanyatt vágta magát és boldogan kacarászott. Kissy tovább csiklandozta, Jerry önfeledten szórakozott, aztán amikor Kissy levette róla az ujját, fölnézett, kinyúlt a képernyőn kívülre, behúzott a képbe egy darab sajtot és falatozni kezdett. Mindezt Jennifer állította össze eredeti Tom és Jerry-filmekből.

– Nagyon aranyos – mondta monsieur Guibourg és ment a dolgára. Kissy kikapcsolta a gépet és nem mondta meg neki, hogy ha úgy érintik meg Jerryt, hogy máshol nincs az ujjuk a képernyőn, akkor a világ legkülönlegesebb és legexkluzívabb operációs rendszerének főmenüje jelenik meg, ahol szintén minden tele van egeres és sajtos rajzokkal, de a vidám, kölykös külső félelmetes shindyvadász rendszert takar.

A tárgyalás a Hilton La Défense-ban volt, hiperszuperexkluzív környezetben, ide talán még soha nem engedtek be egeret. Kissy még nagy fülek és farkinca nélkül járt ebben a szállodában, sok évvel ezelőtt, üzleti ebédeken, kétszer vagy háromszor. Amióta kisegér lett, egyszer járt a környéken, a szomszéd házban. Ismerősként mosolygott föl a szálloda fölé magasodó Areva-toronyra, és azonnal átment volna amoda, ha valaki megígéri, hogy odabent megint talál shindyt. Mert a szállodában biztosan nem.

És tényleg nem. Elsétálgatott a folyosókon és csarnokokban, megnézett mindent, belebámult a szembejövők arcába – tehette, senki se veszi észre, ha valaki fölnéz rá tíz centiméter magasból –, de senki nem volt gyanús. Zsebtolvajra pedig ilyen környezetben végképp nincs kilátás.

Párszor elbeszélgetett a többiekkel, kinek mikor volt éppen szünete, csinált néhány fotót a szálloda belsejéről, az Areva-toronyról, a másik oldalon a Diadalívről, élvezte a macskamentes környezet biztonságát – eltelt az idő. Anya egyszer csak hívta.

– Kissy, indulnunk kell, de még nem fejeztük be, útközben folytatjuk. Velünk jössz?

– Persze, egy perc és ott vagyok – vágta rá, és már surrant is, muszáj volt nagyon gyorsan, több száz egérmérföldre volt onnét. De ha egy Jerry siet, akkor nagyon siet, az üzletfelek éppen kifelé rajzottak a tanácsteremből, amikor közéjük toppant, átszlalomozott néhány fölébe tornyosuló, óriási cipő között, és olyan nyugodtan lépett oda anyához, mintha végig mellette sétált volna. Anya csak rápillantott, nyugtázta a jelenlétét, de Mr. Corcoranre figyelt, aki folyamatosan beszélt, angolul. Kissy egyedül az ő nevét tudta, érkezéskor találkoztak és bemutatkoztak, de legalább ötvenen voltak jelen, amerikaiak, franciák, japánok. Azok csak néhányan, de Kissynek, miközben kikerült

egy szembejövő poggyászkocsit, pont sikerült az egyikük öltönyének zsebében kikötnie.
– Bocsánat – ugrott vissza, s megpördülve látta, hogy az illető ázsiai, korából és a sorban betöltött helyéről ítélve pedig alighanem a japán partnercég egyik nagyfőnöke. Villámgyorsan megtanult tehát japánul. – Sicurei simasz – mondta, és mélyen meghajolt.
A nagyfőnök szintén meghajolt, persze kevésbé mélyen, hiszen ő is tudta az illemet, olyannyira, hogy franciául válaszolt.
– Kérem, nem történt semmi. Chaton kisasszony, ha nem tévedek.
Kissy éppen fölegyenesedett, de most gyorsan meghajolt ismét. Bár persze ementáli legyen, ha tudja, hogy meg kell-e hajolni bemutatkozáshoz.
– Igen, uram. Françoise Chaton vagyok.
– Murakami, területi vezető. Jöjjön, mert lemaradunk a buszról.
Ahogy Kissy visszafordult menetirány felé, anyának már a hátát se látta, persze, mindenki siet, ő meg itt hajlong és föltartja ezt az urat is. De a területi vezető nem zavartatta magát, nyugodtan ment tovább, Kissy pedig most őhozzá csatlakozott.
– Ugye ön vadászik pedofilokra? – tudakolta a nagyfőnök ismeretségük nyolcadik másodpercében, Kissy pedig hátracsapta füleit. Hát már Japánban is tudják?
– Igen, Murakami-szama – felelte tisztelettudóan.
– Nagyszerű küldetés. Hányat kaptak el már?
– Hát… össze kellene számolni egyszer…
Murakami nevetett, és utat mutatott Kissynek a buszba. Nem volt nagy busz, de nem is jöttek sokan, anya, néhány amerikai, egypár francia és Murakami meg egy japán hölgy. S mint kiderült, ezek nem is repültek el mind, csak azért mentek ki a reptérre, hogy addig még folytassák a megbeszélést. A franciák közül csak anya repült el, meg az amerikaiak fele.
A tranzitban anya átölelte.
– Nem sokszor búcsúzkodunk már itt – mondta –, úgy néz ki, hamarosan pontot teszünk az ügyre. A kocsikulcs nálad van?
Kissy a zsebébe nyúlt és bólintott.

– Jól van. Tomnak még kisebb munka is lesz a szállótól hazavinni, mint innen. Légy jó kisegér, ne kelljen két nap múlva kórházba hazajönnöm.

Kissy elvigyorodott.

– Csak ha a következő áldozatomra leszel kíváncsi.

– Nem leszek. Örülök, ha nem kell őket látnom. Vigyázz velük.

– Vigyázok. A macskákkal is, hisz tudhatod.

– We must go, Mrs. Chaton – szólalt meg mellettük egy amerikai.

Anya sóhajtott és elengedte Kissyt.

– Vakargasd meg Suzyék fülét a nevemben.

– Meglesz, anya.

Egypár puszival később Kissy elindult vissza a tranziton át. Murakaminak és a többieknek már nyomuk se volt, nyilván mentek a dolgukra. Mindjárt egy óra, Tom már várja a hívását. Elővette a telefonját.

Tom nem várta a hívását, egyáltalán nem válaszolt. Kissy megnézte a klienslistát. Tom alapítványi telefonja aktív volt és hívható, a helye… Saint-Denis, onnan egy évszázad… nem, az útvonalkereső rögtön megmondta, csak háromnegyed óra, de az is éppen elég. Semmi kedve még háromnegyed órát sétálgatni itt a reptéren.

Egyszer csak megszólalt Tom.

– Szia, Kissy, bocs, késni fogok, az utasom rosszul van.

Kissy gondolkodott egy másodpercig… kettőig… két egész egy tized…

– Figyelj, Tom, akkor ne gyere a reptérre. A kocsi ott maradt a szállodánál, menj inkább oda, én is indulok.

– Melyik szálloda?

– Hilton La Défense.

– Az neked legalább egy óra metróval.

– Te se leszel ott öt perc múlva.

– Hát nem. Jó, hívj majd, ha odaértél.

Kissy cincogott és háromnegyed óra múlva kiszállt a taxiból a szálloda előtt – Tom megfeledkezett arról, hogy a metróhoz csak taxival juthatna el a reptérről, akkor meg már egyszerűbb végig azzal menni.

Tom most se vette föl, egész idő alatt, amíg Kissy átballagott a parkolón és helyet foglalt a Peugeot motorházán. A klienslista szerint még mindig Saint-Denis-ben volt, hát mi baja annak az utasnak?!

Már rég nem volt semmi baja, Tom fölkísérte a lakásába, megvárta, amíg az utas becsönget és a felesége ajtót nyit – idős úr volt –, aztán visszament a taxijához, és amikor Kissy másodszor kereste, valahol Párizs közepén járhatott. Még nem vette észre, hogy Saint-Denis-ben lefagyott a telefonja. Csak félórával később nézte meg, furcsállva, hogy Kissy még mindig nem hívja, és látta, hogy a telefonjából semmilyen választ nem lehet kicsikarni. Az egyetlen, amit tehetett, hogy foglaltra állította a jelzést és kirohant La Défense-ba, a szállodához. Fél három is elmúlt már, amikor odaért.

Pár perccel két óra előtt Kissy döntésre jutott. Tom elveszett, ő pedig nem állhat neki megkeresni jármű nélkül, éhesen. Tehát bement a szálloda éttermébe, helyet foglalt, s amíg az étlapot tanulmányozta, még egyszer megpróbálta Tomot.

Amikor már húsz perce kísérletezett vele, és éppen végzett a paradicsomlevessel, kiküldött egy riasztást az alapítványnak. *Tomot elrabolták Saint-Denis-ben, én La Défense-ban vagyok és itt a kocsi is.* Fél perc se kellett az első válaszhoz. *Senki se rabol taxisofőrt.* Barnával volt, Pi írta. *Miattunk tették, hozzánk akarnak eljutni!* – vágta rá Kissy, de még megette a halat is, mielőtt elindult. Addig várt, hátha Tom előkerül mégis.

Fél három után két perccel lépett ki a szállodából. Tom ekkor a Peugeot-tól öt méterre állt a taxival és szitkozódott, amiért nem hozott magával másik telefont, és egyetlen szám sem jut eszébe – még a Jerry titkos vészhívószáma sem, amit mindenkinek meg kellett volna tanulnia, neki is. De elfelejtette. Amint később elmesélte az egereknek, azon törte a fejét, milyen számon érhetne el bárkit az alapítványnál, hiszen van netes telefonkönyv, a szállodában van net, van telefon. De senki sincsen otthon, mindenki iskolában vagy a munkahelyén van, hol máshol lennének fényes délután, és nem szívesen zavarta volna Ingét vagy a gyerekeket, azazhogy Inge főnökét, Jennifer iskoláját… Andreas két hétig Yves bácsi egyik barátjánál segít, annak Tom a nevét se tudta. Ha nem ígérte volna meg Kissynek, hogy hazaviszi, egy percig se zavartatta volna magát a lefa-

gyott telefontól, legfeljebb aznap nem kap több telefonos rendelést, van elég utas az utcán is. Még beletelt pár percbe, amíg a homlokára csapott és berohant a szállodába.

Kissy persze nem ment vissza a Peugeot-hoz, Saint-Denis-be indult kiszabadítani Tomot. Kilépett az utcára, fogott egy taxit és bemondta a címet, de gyorsan ám! Szemrehányást is tett magának, amiért nem indult hamarabb, de honnét tudhatná, menynyi teendőt ad Tomnak az a rosszulléttel küzdő utas? Valószínűleg csapda volt, hazakísértette magát a rosszullétre hivatkozva, már ott vártak a társai és együtt legyűrték Tomot.

– Nyomja meg, uram, egy taxisofőr van bajban – szólt előre.

– Kicsoda és milyen bajban? – kérdezte a sofőr.

– Valószínűleg elrabolták. Tom Ford, ismeri?

– Nem, de akkor gyerünk!

És mentek. Már kint voltak a Szajna-parton, ott is jókora távolságot megtettek, amikor megszólalt a telefon. Isabelle néni volt. Most hívta Tom, és azt üzeni, hogy a szállodában van, de hol van Kissy?

Kissy tudta magáról, hogy nem egy észkombájn, de most biztosan megdöntötte összes bambasági rekordját. Gyűszűnyi agyacskájába az ment bele a legnehezebben, hogy Tom miért Isabelle néninek telefonál, miért nem őneki. És amikor megtudta az okát is, elfutotta a méreg.

– Gyerünk – adta vissza Tomnak a telefonját, és kirobogott a szállodából. A taxis lépést tartott vele.

– Most hova mész?

– Haza! Ha nem állna itt a kocsi, senkinek semmi gondja nem lenne. Én rég hazamentem volna, te dolgoznál, aztán este otthonról felhívnál minket és Jenniferékkel megcsinálnátok a telefonodat.

Átvágott a parkolón és megnyomta a gombot a kulcson. Kattant a zár. Tom a kezét nyújtotta, de Kissy megrázta a fejét és kinyitotta a kocsit.

– Várjunk csak, mi jár a fejedben?

– Az, hogy éppen elég időt elvesztegettünk, semmi szükség rá, hogy Vaucressonból még visszabumlizz a taxiért. Ülj csak bele.

Bevágódott az ülésre és dacosan fölnézett a férfira.

– Makacs vagy – mondta az.

– Igen, makacs vagyok. Nem kaptál értesítést?

– Hát jó, nem próbállak lebeszélni. De közvetlenül előtted megyek végig, világos? Ha megelőzöl vagy lekanyarodsz, nem játszom veled Tom és Jerryt, odavetlek Vanessa elé.

– Becsukom az ajtót – mondta Kissy –, becsatolom magam, nagy összegű biztosítást kötök, eltakarítom a kisegereket az útból… – Fölnézett. Se kisegér, se senki más nem volt az útban, Tom akkor kanyarodott be elé a taxival és néhány méterrel távolabb várta. – Kiteszem az indexet… gyújtás…

A motor fölberregett. Kissy lenyomta a kuplungot, egyesbe tette és megindult Tom mögött. Öt percbe se telt rájönnie, milyen jó, hogy ott megy előtte, mert ő már itt eltévedt volna, a szálloda és a környék közlekedése kész zűrzavar, hát még olyannak, aki csak tíz centi magas. De Tom megmutatta a kivezető utat, jórészt alagutakon surrantak a hatalmas épületek alatt. Kissyt nem zavarta, hozzászokott, hogy sok emelet magas dolgok alatt surranjon, amilyen a fotel, a dívány vagy éppen a hűtőszekrény. Aztán egyszer csak kibukkantak a föld felszínére, átmentek két irdatlan torony között, és Tom levezette a főútról, mellékutcákon szaladtak. Azaz nem is szaladtak, harminccal-negyvennel ballagtak, de Kissy tudta, hogy nem mehet gyorsabban, Tom éppen eléggé megijesztette már Vanessával, és egyáltalán nem biztos, hogy ha megharagítja, nem eszi meg mégiscsak. A filmek többsége hatvan-hetven éve készült, azóta a macskák is sokat tanultak. De nem is bánta, hogy nem száguldoznak, úgy érezte, ezzel a sebességgel ura a kocsinak, és éppen elég meredeken lejtett az út. Most csak hússzal mentek, és nem is vágyott többre, biztos kézzel vezette a kocsit, és pontosan betartotta, amit tanult, a pillantása szakadatlanul járt körbe-körbe, forgalom jobbról, szemből, balról, műszerek, táblák, forgalom megint. Ámbár a műszerfalat fölöslegesen nézte, hiszen a sebességet Tom diktálta, de akkor is, így kell, és ő a világ legnagyobb fülű oktatóitól tanult kocsit vezetni, ők tudják.

Puteaux, Suresnes, Garches és Saint-Cloud érintésével jutottak haza, végig kerülve a főutakat. Nem siettek, majdnem egy órába telt. Kissy némileg el is fáradt, de amikor otthon a garázsban levette a gyújtást és elégedetten rávigyorgott a kormánykerékre, frissen ugrott ki a kocsiból és kiszaladt az utcára.

– Kösz – nézett be az ablakon.
– Ezzel nem dicsekszünk ám el ország-világnak – felelte Tom ahelyett, hogy szívesen.
– Nem jól vezettem? – kérdezte Kissy, közben megszemlélve, amint a hátsó ajtóról az utolsó porszemet is lesöpri Suzy csapkodó farka.
– Technikailag remekül, de egyáltalán nem lett volna szabad.
– Viszont muszáj volt. Légy szíves, várj néhány percet.
Besurrant a házba, azaz persze ketten mentek Suzyvel, be a hálószobába. Kissy kinyitotta a széfet, kivett egy telefont meg egy aksit, letette a kisasztalra, visszazárta a széfet, fölbontotta a csomagokat.
– Mi van már, kiskutya? Az előbb már köszöntünk egymásnak. Abbahagyhatod a csóválást.
De ezzel, mint rendesen, csak azt érte el, hogy Suzy még lendületesebben pörgette a farkát.
A telefont kinyitni, az aksit betenni fél perc. Bekapcsolni majdnem egy egész, mert előbb a rendes rendszernek kell elindulnia, aztán a Jerry-felületnek. A mostani telefonjaik már nem originál bolti csomagolásban vannak eltéve, mindet fölnyitották, rájuk tették a Jerry-rendszert, úgy csomagolták vissza. De az aksik bontatlanok, a telepítéshez nem ezeket használták.
Amíg a telefon elindult, Kissy már szaladt vissza Tomhoz, messze lemaradva Suzy mögött, aki imádott rohangálni, és most kihasználta az alkalmat.
– Mindjárt kész – ért vissza Kissy macskamenekülési sebességgel a kocsihoz.
– Micsoda?
– Egy másik telefon, természetesen.
– Mire megyek vele, ha nincsenek benne a számok?
– Ejnye, nagy kék cica, nem figyeltél! A telefonod összes adata megvan a szerveren. Csak belépsz a neveddel és mindent ugyanúgy megtalálsz. Mindegyik jerrys telefon egyforma.
– Akkor miért nem adtad ide a sajátodat ahelyett, hogy ide-oda futkározol, mint akit a macska kerget?
Kissy zavarba jött.
– Hát mert… mert… az nem jutott eszembe.

A Jerry pontos tervet készített, mert az ünnepségsorozat megszervezése nem egyszerű, sok vendéget szeretnének hívni, akik más-más időpontokban érnek rá, és egyáltalán sincsen semmi, ami egyszerű lenne. Ezért készült a terv, ami a következőképpen szólt:

1. Tizenhetedikén, csütörtökön az összes, azaz hét kisegér Beaulieu-be repül.
2. Tizennyolcadikán felköszöntik Vanessát, korabeli fotók és videók felhasználásával megpróbálják kideríteni, hogy a tizenhat éves Vanessa miben különbözik a tizenöt évestől, és egész nap ünnepelnek.
3. A nap folyamán ünnepélyesen leleplezik a Golyócskákat és átadják a csodálóknak. Utána egérbuli hajnalig.
4. A hétvégén a köszönteni jövők fogadása, egypár rokont ők is meglátogatnak. Egyébként pihenés, felkészülés az előttük álló dolgos hétköznapokra.
5. A következő négy hétköznap lebzselnek a tengerparton, sétálgatnak a városban és egészében véve nem csinálnak semmit.
6. Pénteken a szülők köszöntése, ünnepi vendégeskedés, gratulálók fogadása. Utána egérbuli hajnalig.
7. A hétvégén a tíznapos pihenés kipihenése, vasárnap este indulás haza.
8. Hétfőn az iskolában dacos magyarázkodás az újabb, egyhetes hiányzás miatt.

Minden egyéb – ahogy adódik. A kis vakáció alatt, előre meg nem határozott időpontban, megemlékeznek egymásra találásuk ötödik évfordulójáról, ámbár ez nem kimondott ünnep, hiszen csak a hat ősegér volt jelen – ezt a szót Nimby ötlötte ki hirtelen, az őskanton mintájára –, és nem is köthető egy adott naphoz, hiszen aznap, amikor Sheilát elkapták, először találkoztak ugyan, de már hetek, hónapok óta ismerték egymást, és nem egyszerre regisztráltak a Kölyökklubba. Ráadásul Sheila elfogásakor Niala ott se volt. Ezért nem kötik adott naphoz az évfordulót, azért tartják most, mert együtt lesznek. Az alapítvány bejegyzésének ötödik évfordulóján viszont egyáltalán nem ünnepelnek, az csak egy hivatalos papír, aminek nem is látták sok hasznát – Johannék meg mások is persze ezáltal tudták adójóváírással támogatni őket, de amúgy is megtették volna, és ők alig használják azt a pénzt. Ők igazából nem alapít-

vány, hanem család, és ez nem valamiféle papírnak az eredménye – még annak a másik, sokkal fontosabb papírnak sem, amely Mohi Bohringer-ből Vanessa D'Aubissont csinált, s véget vetett a kislány számkivetett hányódásának. Ő sem attól a papírtól lett Blanche-ék gyereke és Niala kistestvére, már az volt sokkal előbb, a papír csak szentesítette ezt, hogy hivatalos helyen se köthessenek bele. Ezért a második születésnapot aznap ünneplik, amikor hazavitték a kislányt, nem pedig amikor meglett a papír.

De az majd fél év múlva lesz, most a májusi születésnapra kell felkészülni. Vanessa legtöbb apja a szünet nagy részét velük tölti, egyedül Jean-Fran nem, hét közben tanít, csak a hétvégéje szabad. Jean-Claude még nem tudja pontosan, hogy mennyi időt tud Beaulieu-ben tölteni, de ott lesz. A nagyszülők is eljönnek, meg még sok rokon.

Tizenhat. Mostanában Kissynek rengeteget járt a fejében ez a szám. Hogyan, mitől, mikor lett ez a kiskölyök tizenhat éves? Látszatra nem változott semmit – no jó, kicsit azért megnőtt mégiscsak, formásabb is valamivel, de elég fiús alkat mindmáig, Françoise-nak hamarosan nagyobb a melle, mint neki. A gondolkodása semmit sem változott, ugyanaz a lökött kiscsaj, ugyanazzal az odaadó gondoskodással veszi körül a szeretteit, ugyanaz a kötelességtudata és az engesztelhetetlen gyűlölete a shindyk ellen. És mégis van benne valami, ami határozottan különbözik a tizenegy éves kis Vanessától, Mohiról nem is beszélve. Nem az, hogy felnőtt, tizenegy éves korában is az volt.

Vanessa mindig különleges marad. Ő az egyetlen, aki nemrég, amikor pályaválasztási tervekről beszéltek, se tervet nem mondott, se azt, hogy nem tudja. Egyszerűen vállat vont. Pedig Nimby is pontosan tudja már, számítástechnikát szeretne tanulni, programozó akar lenni, hivatásos. Persze nekik miniknek ez még sürgősebb, most már muszáj dönteni, felvételizni kell valahová – ha tudnák, hogy hová. Jennifer természetesen grafikusnak tanul majd. Martin műszaki pályára menne, de pontosan még nem tudja, hogy villamosmérnök lesz belőle vagy gépészmérnök. Chantal és Kissy még nem tudja. Niala azonban talált egy kiutat.

– Ide hallgassatok, egérkék. Mi tizenegyen most már akkor is együtt maradunk, ha… nem is tudom, mi történik, bármi lesz.

– Ha fegyveres kiscicák sétálnak az udvaron – segítette ki Françoise.

– Igen, kösz, akkor is. Egy család vagyunk és ez már nem változik, többen még lehetünk persze, de kevesebben már nem…

– Mert megvédjük magunkat, ha jön a cica! – vágta rá a zseb harciasan.

– Igen, egérke – felelte Niala türelmesen –, bár én úgy értettem, hogy nem fogunk különválni. Szóval mivel egy család vagyunk, együtt kell boldogulnunk az életben. Szerintem meg tudjuk oldani, hogy olyan szakokat válasszunk, amik kiegészítik egymást, ugyanakkor érdekelnek minket. Nekem például az a tervem, hogy egy nap átveszem Mario posztját a konzorciumban. Nem közvetlenül őtőle, mert ő néhány év múlva nyugdíjba megy, amikor én még tanulni fogok, talán húsz-harminc év múlva.

Kissy tudta, hogy Mario nem a konzorcium vezetője. Az üzlettársak évente választanak elnököt maguk közül, Mario is volt már elnök sok évvel ezelőtt, de most nem ő az. De igazából az elnök sem irányít, inkább ellenőriz, a megkötött üzletek törvényességét és jövedelmezőségét figyeli. Mario az egyik fő üzletkötő, de ezt már nem sokáig szeretné csinálni, idős már, fárad. Alex Bourridon fog a helyére lépni, időnként most is tárgyal a nevében, ahogy Vanessa is megtette már.

– A konzorcium biztosítani fogja mindannyiunk megélhetését – folytatta Niala –, úgyhogy ha bármelyikőtök nem találna állást, éhezni biztosan nem fog.

Kissynek megrebbent a füle. Niala éppen megígérte nekik a konzorcium nevében, hogy eltartják őket, ha kell. Persze ők komoly, nagy üzleteket csinálnak, semmiség nekik az a pár sajtmorzsa.

– Én járok majd Mausuniversität bele – mondta Elke ábrándosan –, egértanárnéni leszek.

– Mit fogsz tanítani? – kérdezte Blanche.

– Mondom! *Egér*tanárnéni, kiképződéset fogom tanítani kicsi egéreknek, vagyis akik akkor még nem is egérek lesznek, csak tanulócok.

– Tanoncok! – vágta rá a csapat.

– Úgy is lehet mondani. Én tanítok majd lenyomozni shindy-et, rúgni orrábele, megbilicsol, rohanik cica elől.
– De ezt nem tanítják semmilyen egyetemen – világosította föl Blanche.
– Most még nem!

Spagettit is kell vennie, jutott Kissy eszébe hirtelen, és egy gyors kanyarral befordult a tésztafélékhez. Átsurrant egy szembejövő bevásárlókocsi alatt és levett négy csomaggal a kedvencükből, aztán várt egy kicsit, mert megtorlódott a forgalom és nem szerette volna, hogy rálépjenek.
– Elnézést, nem hallottam! – szólalt meg hirtelen a fülében Françoise hangja, némi utcazajon át.
Kissy pislogott, nem értette. Órák óta nem beszélt a zsebbel.
– Azt kérdeztem, mióta csinálod ezt – felelte egy férfihang.
– Ja! Hát van már egy ideje.
– Hány éves vagy?
– Tizenhárom… leszek.
Kissynek gyűrődni kezdett a homloka.
– Oké, velem jössz?
– Persze – vágta rá a zseb, Kissy pedig esze nélkül robogott vissza a polcsor túloldalára, bedobta spagettijeit a kosárba és lefékezett egy pillanatra, hogy jobban halljon.
– Klassz kocsi – mondta Françoise. – Milyen szín ez?
– Óaranynak hívják. Szállj be.
Kissy szíve kiugrott a helyéről és elgurult a hipermarket közepén. Majd a biztonságiak megtalálják és visszakéri, nem ér rá vacakolni. Tisztán hallotta, ahogy csapódnak a kocsiajtók. Otthagyta a bevásárlókocsit és kifelé indult, amilyen gyorsan csak mert. Nem rohanhat, mert megállítják, tolvajnak nézik. Kisurrant a hipermarketből és a motorjához vágtatott, most már szabadon csattoghatott a füle.
– Mikor leszel tizenhárom?
– Hát… januárban.
A férfi nevetett. Tipikus shindy módra.
– Szóval csak nemrég múltál tizenkettő. Ez tetszik. Hogy hívnak?
– Miranda Tumbala – felelte Françoise büszkén.

Kissy döbbenten meredt a motor ülésére. A zsebnek elment az esze. És ha a pasi is ismeri azt a számot?! Özönvíz előtti szám, Blanche-ék gyerekkorából, a hétvégén táncoltak rá. „Ramaya, bokuko ramaya, abantu ramaya, miranda tumbala…”

Gyorsan megnézte, hol vannak. Asnières. Hogy az ördögbe került az az egér… no mindegy. Még megnézte, hányan hallgatják a beszélgetést. Az egész csapat vonalban volt. Gyorsan beírta, hogy indul, megigazította fülében a dugót, föltette a sisakját és kihúzott a parkolóból.

– Mennyit kérsz? – érdeklődött a shindy.

– Hát az ugye attól függ – felelte Françoise egy tapasztalt üzletasszony hangján, és közben dobolt valamin az ujjaival. Titi titátáti titi tátáti, szőke, bajuszos. Tititi tátitá, rendszám. És szépen végigkopogta a kocsi rendszámát.

– No persze. Mondjuk… most négy óra van, meddig érsz rá? Akarom mondani – derült a shindy –, meddig engedett el anyuci hazulról?

– Semeddig – felelte a zseb –, nincsen senkim, haveroknál lógok.

– Aha. Pontosabban egy havernál, aki fiú. Vagy inkább egy felnőtt pasi, igaz?

– Igaz.

– Gondoltam. És nem fog aggódni, ha jó sokáig nem mész haza. Főleg ha némi zsetont is viszel, mi?

– Akkor a legkevésbé sem fog aggódni.

– No jó. Mondjuk holnap reggelig maradhatnál, mit szólsz hozzá?

– Inkább az a kérdés, hogy a feleséged meg a gyerekeid mit szólnak hozzá.

A shindy felröhögött.

– Nincs efféle a láthatáron, csajszi. De bírom a dumádat.

Megint felkopogott a telefon. IK EG. Kissy engedelmesen készülődni kezdett balra kanyarodáshoz. Már Saint-Cloud-ban volt, úgy száguldott, ahogy csak mert. IY EG, folytatta a telefon, eszerint Nimby is a helyszínre tart, és a főhadiszállás persze mindhármuk helyzetét figyeli.

– Oké, mit szólsz reggelig egy ötöshöz?

– A francba! – fakadt ki Françoise. – Azért hoztál el idáig, hogy aztán kutyagolhassak haza?!

– Még messze vagyunk hazulról, picikém.
– Aha, de én itt kiszállok, öreg. Tudod, kit szédíts az ötösöddel?
– Oké, ne kapd föl a vizet. Hát mennyit akarsz?
– Attól függ, mit kérsz a pénzedért.
Kissy tudta, hogy ez volt Françoise utolsó kalandja, ezt nem éli túl. A shindyt igen, de ő maga csapja agyon, amint a szeme elé kerül.
– Hát egy ötösért mondjuk elvárnám a teljes repertoárt, kicsim.
– Mit, énekeljem el neked Sarostra áriáját?
A shindy óriásit hahotázott, de remélhetőleg így is tud vezetni. Kissynek némi gondjai támadtak vele. A Jerry közben megint jelzett, balra fordította mindkettejüket. Kissy befordult egy nagy kereszteződésben, a táblák Suresnes felé jeleztek. Nemrég látták együtt a Varázsfuvolát filmen, Bergman rendezte, Françoise pontosan tudja, hogy hívják a varázslót.
– Sarastrónak hívják – röhögött a shindy –, és az egy mély hangú férfi, neked nem állna jól. Oké, megkapod a kilót, rendben?
– Nagyjából rendben – felelte a zseb.
– Csak nagyjából?
– Hát mondjuk úgy félig már rendben.
– *Két* kilót akarsz? – döbbent meg a pasas.
– Sokallod?
– Az nem kifejezés. Életemben nem fizetnék csajnak ennyit.
– Még tizenkét évesnek se?
A shindy dörmögött valamit, Kissy nem értette, száguldott.
– Tudod mit? Felezzük el. Egy kiló, és estig maradok.
Kissy pillantása vadul cikázni kezdett. A forgalom megtorlódott a piros lámpánál, mindkét sávban kocsik, túl szorosan, hogy átsurranjon köztük, és mindjárt utoléri őket. Szembejövő sáv nincsen, egyirányú utca. Hirtelen kivágott jobbra, fölugratott a járdára és megkerülte a kocsikat. A keresztutcában nem jött senki. Kissy leugrott az úttestre, visszakanyarodott és padlógázzal robogott ismeretlen célja felé.

– Szóval itt laksz?
– Aha, tetszik?
– Megjárja.
Nyílt a kocsiajtó, aztán csukódott. Halk, csörgő zörej. Mint később megtudták, a pasas kiszállt és megkerülte a kocsit, hogy ajtót nyisson a kislánynak, aki ezalatt zsebre vágta a kocsikulcsát. Megint nyílt az ajtó.
– Na, mi lesz már, szállj ki!
– Nem felejtettél el valamit?
– Mi van, máris a pénzedet akarod?
– Miért, várunk még valakire?
– Jó, gyere, a házban megkapod. Mit bámulsz, nem hordok magammal ennyi pénzt.
– Menj csak be és hozd ki. Addig nem jövök, amíg nem látom.
Kis csend, aztán a zseb halk hangja:
– Hallotok, egérkék?
– Még szép! – csattant föl az alapítvány egy egérként.
– Sartrouville, avenue de Balzac hatvankettő. Bent vagyunk az udvarban, jó magas fal veszi körül, a kocsi pont a kapu mögött áll. Negyvenes pasi, elég jó erőben van, nem kezdek egyből harcot vele. A ház mellett óriási bokrok, behúzódtam ide. Hű, ez egy erdő, egérkék, ide jöhetünk távolsági túrákat tartani! Hopp, jön az ürge. Nem talál a kocsiban, körülnéz, elhallgatok.
Kissy ekkor egy fodrászüzlet előtt állt és várt. Óriási körforgalomhoz ért, mindenfelől kocsik robogtak, nem kockáztathatott. A motor nem fér át az autók alatt. A térkép szerint Rueil-Malmaison és Nanterre között volt, s ahogy nézte, magától megjelent rajta az útvonal a célpontig. A főhadiszállás. De ez az út még huszonhárom perc, ráadásul autóra számítva, nem az ő gyenge motorjára.
Eltette a telefont és indított, megkerülte a körforgalmat és ráfordult az A86-os és Saint-Germain felé jelzett kijáratra. Hosszú, egyenes úton találta magát, ahol aránylag nem volt nagy a forgalom. Rálépett a gázra.
– Hé, ne most akarj bújócskázni – hallotta a férfi hangját. – Egész mást akarok veled játszani! Hallod?
– Persze hogy hallom – felelte a zseb nyugodtan. – Nem bújócskázom, felfedező útra indultam.

A shindy röhögött.

– Azt lehet, de ne idekint. Odabent adok neked felfedeznivalót, meglátod.

– Á, hát még a pénzemet se adtad ide.

– Nesze, fogd. Mi van, nem bízol bennem?

– Üzletben nincs barátság, különben meg a nevedet se tudom.

– Jean. Hívj csak Jeannak.

– Oké, Jean, öregem, tudod, ez itt csak egy ezres. Kettőről volt szó.

– Aha, reggelig. Estig csak egy. Ne próbálj átverni, picikém.

– És azt hitted, hogy én este tízkor nekiállok innen hazabuszozni? Hát nem, öreg. Azt se tudom, hogy hívják a várost. Reggelig maradnom kell.

– Majd fölhívjuk a pasidat, hogy fuvarozzon haza.

– Akkor legkésőbb ötkor megyek, mert este ő már nem szeret mászkálni.

– De hisz mindjárt fél öt!

– Na látod, mondtam, hogy reggelig maradnom kell. Úgyhogy elő csak szépen a másik ezressel.

Kissy megelőzött egy békésen döcögő kiskocsit, és megfogadta, hogy ezért az üzletért kipüföli Françoise-ból a sajtot.

– Hát jó – mondta a shindy nagyon dühösen –, de ezért a pénzért meg is kell ám dolgoznod, világos? Itt van, és kezdjük!

– Lassabban a testtel, Jean, kiskomám! Először is szépen megszámolom. Nyolc… nyolcötven… kilencötven… hatvan… ez csak kilencszáznyolcvan! Kösz. Így már rendben vagyunk, csak elteszem a pénzt és megkapod az ellenértéket…

Az ordítást remélhetőleg a szomszédok is hallották. Kissy bízott benne, hogy Françoise a lehető legnagyobbat rúgott, és a legnagyobb pontossággal. Máskülönben még ma a macskák elé veti.

– Még valamit elfelejtettél – közölte a zseb zordonan. – Nem kérdezted meg, hogy miért állok ott a sarkon. A fiúmat vártam. Azért ott, mert ott beszéltük meg. Miattad most azt hiszi szegény, hogy le akarom koptatni. Én nem tenném ezt a helyedben.

Kis szünet.

– Oké, és innentől valahányszor megpróbálsz fölkelni, újra rúgok. Nem érdekel, hogy a kórházban mennyire lesznek rajtad elszörnyedve, világos?

Kissy kezdett fellélegezni, de megnyugodni még nem.

– Te mocskos kis… – hallatszott fojtottan, de több nem. Jajgatás se, úgyhogy lehet, hogy Françoise nem tett pontot a mondat végére, csak ők nem hallották. – És most? – kérdezte a pasas néhány pillanattal később, ezt már jól lehetett érteni. – Meddig akarsz rugdosni?

– Nem is tudom – tűnődött a zseb –, pillanatnyilag nagyon is kedvemre való elfoglaltság. Hű, a manóba, ezt elfelejtettem!

– Mit?…

– A szüleim le fogják harapni a fejemet, amiért beszálltam a kocsidba! Agyon fognak verni! Te jó ég, ez hogyhogy nem jutott eddig eszembe?

– Azt mondtad, nincs senkid.

– Hazudtam, kis szívem, ahogy te is. Mert aligha hívnak Jeannak. De most komolyan, mit csináljak? Apa letépi a fejemet!

– Meg is érdemled. És ha sokáig szórakozol még velem, akkor biztos lehetsz benne, hogy én magam mondom el neki.

– Jaj, Jean, nem értesz te semmit. Ha én még sokáig szórakozom veled, akkor te már nem mondasz el senkinek semmit, érted, öreg?

– Én kinyírlak, esküszöm…

– Nem, Jean, egyetlenem. Pont fordítva. Én nyírlak ki téged. Ó, te jó ég, hogy én ma mindent elfelejtek! Hát nem szóltam, hogy ki az apám! Bokuko Tumbala! Mond valamit ez a név?

– Nem…

– Ez baj, pici Jean, nagy baj. Tudod, ő egy dél-afrikai kereskedelmi cégnél dolgozik. Nagy hajóink vannak, amik árut szállítanak a tengeren, tudod? És a sokféle áru között: kicsi csomagok fehér porral töltve! És ez mind az apámé. Hát nem gondolod komolyan, hogy életben hagyhatlak azok után, hogy ilyeneket tudsz?!

– Na ne röhögtess. Egy árva szó sem igaz az egészből.

– Tényleg nem, de miből jöttél rá?

– Hát mondjuk nem is vagy fekete.

– No és? Ha tudni akarod, az apám ettől még ugyanúgy szeret, mintha az édeslánya lennék. Amikor elvette anyut, a nevére vett engem is, én még kicsi voltam, ő nevelt föl. Persze hogy nem üzletel droggal, bolond lenne. – Hirtelen megint egy ordítás. – Megmondtam, hogy ne fickándozz! Apa tisztességes üzletember, nem hajói vannak, hanem kamionjai, amiket kamionosok vezetnek, vannak vagy negyvenen, markos, tagbaszakadt legények, és mind egy szálig imádják a főnök lányát. Hát nem aranyosak? Szívem szerint most föl is hívnám őket, csak félek, hogy azalatt elkezdenél okoskodni.

– Arra mérget vehetsz – felelte a shindy vészjóslóan. – Ha egy pillanatra lankad a figyelmed, elkapom a nyakad, aztán kalimpálhatsz.

– Várjunk csak, Jean, édesem, ezt hogy értetted?

– Úgy, hogy senki nem látott idejönni, és ha eláslak a kertben, az életben ki nem derítik, hova lettél.

– Értem. Ezt nem valahogy úgy hívják, hogy életveszélyes fenyegetés?

– De, azt hiszem. És ha már itt tartunk, nem öllek meg azonnal. El fog tartani egy darabig.

– Halálos fegyver – mondta Françoise.

– Nincs fegyverem, de nincs is rá szüksé…

– Jaj, nem úgy értem. A film! A Halálos fegyver sorozat. Abban mondta a szőke náci Mel Gibsonnak, hogy ő ölte meg a feleségét, de nem azonnal, eltartott egy darabig. Pont mint most te.

– Művelt kislány vagy. És jó nagyokat tudsz rúgni. De nemsokára helyet cserélünk.

– Á, ettől nem tartok – mosolygott Françoise. – Ha elálmosodnék, majd itt a bokor tövén elszenderülök melletted, te pedig nem fogsz fölkelni, hogy bánts engem.

– Úgy? És miért nem?

– Jaj, Jean, te el se tudod képzelni, mennyire rossz, tartósan kellemetlen érzés, amikor három darab, átlagosan százkilós kamionsofőr üldögél a hátadon! Egyszer láttam, amikor egy srácot megfegyelmeztek, van róla videó, majd levetítjük neked, hát ritka borzalmas. „De egy hónap múlva újra tudott beszélni” – így mondta John Candy a Reszkessetek, betörőkben, hát en-

nek sokkal több időbe telt, hogy újra tudjon beszélni. Akkor is csak suttogva.

– Hagyd a sztorizást, egyetlen szavad sem igaz. Azt mondd meg, mit akarsz tőlem.

– Egyetlen szavam sem?! John Candy *tényleg* ezt mondta!

Kissy ezalatt Montessonon haladt át, és nagyon remélte, hogy idejében érkezik. Morzeüzenetekből tudta, hogy Jennifer is jön, taxival, de lemaradt, megakasztotta a forgalom. Chantal is taxiban ül Andreasszal, de ők bent voltak Párizsban, amikor ez az egész elkezdődött, jóval tovább tart az útjuk. Nimby viszont már közel jár hozzá, taxit fogott ő is, amikor belátta, hogy a motorja túl lassú egy ekkora útra, és most jönnek, ahogy csak tudnak.

– Nagyon szép, és most ki vele – mondta a shindy. – Mit akarsz?

– Mondjuk beszélgessünk egy kicsit. Gyakran hozol haza gyerekeket?

– Nem.

– Ritkán?

– Ritkán, igen.

– Hányadik vagyok?

– Mit tudom én, a harmadik vagy a negyedik.

– Mi lett az előzőekkel?

– Mi ez, kihallgatás? Au!

– Nem. Azt csak rendőrnek szabad csinálni, viszont neki nem szabad rugdosni a gyanúsítottat. Én nem vagyok rendőr, azt csinálok veled, amit akarok. Valahányszor nem válaszolsz, rúgok. Mi lett az előzőekkel?

– Semmi különös. Elszórakoztunk, megkapták a pénzüket és szépen hazamentek.

– Ez nem is rossz ötlet. A pénzemet én is megkaptam, szórakozni is volt módom, akár haza is mehetek, nem?

– De.

– Csak ahhoz hátat kellene fordítanom neked, Jean, tudod, édesem? Akkor pedig elkapod a nyakamat, és ez nekem nem tetszene.

– Az nem baj – a shindy hangján hallatszott a fölényes vigyor –, elég, ha nekem tetszik.

– Tudod mit, pici Jean? Kössünk fegyverszünetet hatvan másodpercre.
– Miért pont…
– Ennyi kell, hogy a kocsihoz menjek, kivegyem a csavarkulcsot és visszajöjjek. Te háromszor akkora vagy, mint én, nem kívánhatod, hogy puszta kézzel harcoljak. Akkor megmérkőzhetünk, és győzzön a jobb.
– Nagy a szád.
– Várj, lesz az még nagyobb is. Tétre menő küzdelmet ajánlok, élethalálharcot, mint Mel Gibson a rossz fiúval! Ha én győzök, akkor egy óra hosszat tetszésem szerint távolíthatok el rólad testrészeket, és nem emelhetsz panaszt. Ha te győzöl, a jutalmad egy meghitt este az apám kamionosaival, aztán fél év ingyenüdülés a börtönkórházban.
A shindy röhögött.
– Honnan szedsz ilyeneket? Sajnálni fogom, amikor elhallgattatlak, olyan jópofa a dumád.
– Ó, drága Jean, hát miért nem szóltál? Bármikor visszahallgathatunk minden szót, amióta fölcsíptél az utcasarkon.
– Na persze. Oké, csajszi, ez már gyenge volt, itt befejezzük. Én fölkelek innét és összenyomlak, mint egy bolhát, és felőlem rugdosódj.
– Várj egy pillanatot, aranyom. Súlyos fájdalmaid lesznek, jól meggondoltad?
Kissy elhagyott egy erdőcskét és szántóföldek között robogott Sartrouville felé.
– Ne aggódj miattam, kisanyám.
– De hisz magam miatt aggódom. Amikor legutóbb kicsináltam egy pasast, utána gyötört a lelkiismeret. Órák hosszat!
A shindy röhögött és fölkelt. Ezt onnan lehetett tudni, hogy a zseb élő közvetítést adott róla.
– De látom, mégiscsak fölkelsz. Hát jó, egyetlen pici Jeanom, akkor mérkőzzünk meg, mint két mindenre elszánt kemény férfi… illetve hát itt csak egy férfi van jelen, ugye, meg te. Versenyzőnknek jó a lábmunkája, kedves hallgatóink, csak az a baj, hogy a bokszolóktól látott ruganyos ugrálást végzi vele, és nem például… jaj, Jean, szerelmem, ez az orrocskád volt, ugye, nagyon fájt?
– Te kis szuka – hörögte a pasas –, ezért most… auuu!

– Érdekes megfigyelés, kedves hallgatóink, hogy ugyanaz az orrbarúgás öt másodperc alatt kétszer sokkal jobban fáj. De még szörnyűbb harmadszor!

Kis csend, majd megint egy üvöltés.

– Hehe, látod, hogy elhiszel minden szamárságot, édesem. Azt mondtam neki, hogy harmadszor is orrba fogom rúgni, és fölfelé védekezett, pedig bizony lefelé kellett volna. A hozzá hasonló alakok nem ritkán a saját gyereküket is molesztálják – hát én minden tőlem telhetőt megteszek, kedves hallgatóink, hogy többé sose lehessen neki gyereke. Úgy látom, kérsz még, egyetlenem, hova szeretnéd?

– Állati erővel tudsz rúgni – hörögte Jean –, de ha csak egyszer megütlek, neked véged…

– Ez bizony valószínű, tündérem, de hát nem érted, hogy éppen ezért nem üthetsz meg soha?

– Majd meglátjuk. Nem bánom, meddig tart, de egyszer elfáradsz, és akkor én jövök.

– Dehogy jössz, te angyali szelídségű, aranyos ember, dehogy jössz. Ha elfáradnék, előzőleg lenyugtatózlak. Vannak bizonyos fémek, amik csillapítólag hatnak bőrön át.

A pasas röffent egyet.

– Na persze, stukkered is van. Meddig nyargal a fantáziád?

– Stukker? Nehéz és macerás. Nekem ilyenem van, nézd csak!

– Csúzli… ugyan már, gyerekjáték.

Hirtelen iszonyú dörrenés.

– Ez a kocsi bal hátsó ablaka volt, kedves hallgatóink, és a múlt idő itt igazán jogos. Oda nézz, Jean, milyen szép ablaka volt a szobádnak!

Csattanás, üvegcsörömpölés. Ugyanekkor elzúgott Kissy mellett egy taxi, amiből integetett valaki, alighanem Nimby.

– A kamionsofőrök csinálták, tudod, mindenem, kicsi Jean? Ez egy lövésre leviszi a szép fejecskédet, hátraviszi a kert végébe és ott elássa. Aztán visszajön és kér még! Kipróbáljuk, hogy lenyugtat-e? No, Jean, picikém, ne légy olyan szégyenlős. Az autó mögött bujkál, kedves hallgatóink, azt hiszi szegénykém, hogy belelövök, ha előbújik, méghozzá akkorát, hogy hívhatjuk a papot. És milyen jól hiszi!…

Kissy mellett megint elszáguldott egy taxi, Jennifer lehetett benne. Éleset fékeztek mindketten, és tökéletesen szabálytalanul befordultak balra, ahelyett hogy megtették volna az előírt háromnegyed kört a körforgalomban, de éppen nem jött senki. Legalább húsz métert a szembejövő sávban tettek meg. Mire visszatértek a sajátjukba, a taxinak jókora előnye volt, legalább százzal ment.

– Ez nem biztos, hogy hallatszott – mondta Françoise –, messziről kiabál nekem mindenféle sértéseket, azt hiszem, kénytelen leszek megpofozni.

– Célnál vagyok – szólalt meg Nimby hirtelen –, az lesz az a ház, uram, egyenesen a kapu elé, át kell jutnom rajta!

– Kukk! – mondta Françoise, és egy újabb lövés dördült. – Hát ez bizony lehetett volna a fejed is, drágám! Úgy nézem, új szemeteskukát kell majd venni ide… az új lakónak persze. Te a börtönből nem tudsz már intézkedni. No, ne csináld már, fogytán a türelmem! Balszerencsédre gyerek vagyok, de a bújócskából azért már kinőttem!

– Hé, Miranda! – harsant Nimby hangja. – Itt vagyok a kapu tetején!

– Hallod, angyalom?! – ujjongott a zseb. – Most már hármasban csinálhatjuk! Te leszel középen, jó? Kétoldalt pedig golyózápor. A ház sarka mellett kuksol és félti a kis…

– Ott ugyan nincs, odalátok.

– Akkor elbújt. C-c-c…

– Aha, hátrament a ház mellett és lehet, hogy fegyverrel jön elő, gyerünk be a kocsiba, egérke! Leugrom a csomagtartóra.

Óriási robaj, majd mindenféle zörgések, és csattant a kocsiajtó, kétszer.

– Ki kell nyitni a kaput – mondta Jennifer. – Nyomja meg, uram. A kocsival! Ne nézzen így rám, kifizetjük a kárát. Be kell jutnunk a telekre!

– Eszemben sincs…

– Ne is – felelte Nimby –, inkább mi jövünk kifelé, tűnjetek az útból! Nálad a kulcs, ugye?

– Persze, tessék.

Kissy ekkor fordult be az utcába, s meg is látta a két taxit, az egyik keresztben állt, egyenesen a kapuban, Nimby nyilván ar-

ról mászott föl. Jó magas fal volt, és egy elég erősnek tűnő, kétszárnyú kapu.

Kissy jó húsz méterrel távolabb leállította a motort és megnézte, amint a taxi hátratolat.

– Indulhattok – jelezte Jennifer.

Motorzúgás, aztán iszonyú csattanás, a kapu beleremegett a becsapódásba.

– Ez kibírja – mondta Jennifer. – Papa Hotel kellene ide, megnézni, hogy mit csinál a barátunk.

Kissy odament az egyik taxishoz, aki fejcsóválva nézte a kaput.

– Jó napot. Legyen szíves, jöjjön velem és segítsen.

A kocsi megint belevágódott a kapuba.

– Mozog! – mondta Jennifer –, kinyílik ez, csak időbe telik!

Kissy a falhoz ment a taxissal, jó messze a kaputól, és beleszólt a rádióba:

– India Kilo Uniform Kilo Oscar Victor – közölte. Fel fog mászni a falon.

– Vettem – felelte Françoise. – Macskamentes.

– Tartson bakot – kérte Kissy. A pasas bólintott, s egykettőre feljuttatta őt a téglafal tetejére. Kissy egy fa lombjai között óvatosan bekémlelt a telekre. Közben újabb döndülés jelezte, hogy Nimby megint beletolatott a kapuba.

– India Kilo Echo Juliet. Macskamentes.

Jobbra meglátta az óarany színű kocsit, amint egy lendületes mozdulattal előreront, fékez, s egy pillanat múlva megindul hátrafelé. Ahogy belecsapódott a kapuba, Kissy meglátta a pasast, amint lassan óvakodik a ház bal sarkánál.

– India Whisky Echo Golf! – szólt a többieknek, és felmászott a falra, egyik lábát átvetette rajta. A pasas kezében nem látott fegyvert, de elővette a sajátját.

A kocsi megint előrerohant, vagy tíz méter mozgástere lehetett, s Nimby már váltott is. Ugyanekkor Jean előhúzott egy pisztolyt.

– Charlie Bravo! – sikoltotta Kissy, szerencsére nem túl hangosan, és persze rajta volt a bukósisak, lezárva. A kocsi belevágódott a kapuba, amely óriási robajjal kidőlt a helyéből, Jean előugrott és fölemelte a fegyvert, Kissy pedig négy golyót eresztett bele.

Nem vesztegették az időt, mindkét egér azonnal kiugrott a kocsiból, Nimby ért oda elsőnek, fölkapta a fegyvert és berakta a hátizsákjába. Françoise ezalatt megvizsgálta Jeant.

– Nahát, édesem, milyen csúful jártál. Egy seb van a kezeden, egy a válladon, kettő a melleden, hát te sose hallottad, hogy a lőfegyverek milyen veszélyesek? Látod, csak elővetted és máris lepuffantottak.

Jean valami szitkot mormolt és föl akart kelni, amire a kislány hasba rúgta.

– Nem, drágám, hidd el, hogy jobb, ha fekve maradsz. Ezekkel a sérülésekkel nem szabad ugrálni, mert akkor kapsz még.

Kissy észrevette Jennifert, aki a kocsi mellől, tisztes távolból figyelte őket csúzlival a kezében, és úgy döntött, ideje lemásznia a falról. Lőni lentről is tud, ha kell, de onnan ütni és rúgni is tud. Ez a pasas nagyon jól tűri a verést, szükség lehet többre is. Jó, hogy itt ez a fa, nem lenne jó ilyen magasról a bokorba ugrani, ahol tüske is lehet, vagy kemény ágak.

Nimby közben spárgát vett elő és a shindy lábára hurkolta. Jean nem ellenkezett, mert Françoise lekötötte a figyelmét.

– Mindjárt elhívjuk a kamionos fiúkat, jó? Kell nekik egy kis szórakozás. Legyél velük barátságos, jó? Vincent-t egyszer fölbosszantotta egy mókus, mire elment hozzá és a szoba közepén ordítozott vele. De közben benne ült a kamionban, tudod? A kamiont újra kellett festetni, de a ház rosszabbul járt, a mókus meg még rosszabbul.

Nimby ekkor végzett a pasas bokájával és rátért a csuklójára. Ezt a shindy már nem akarta hagyni, némi rugdosódás kellett hozzá, de már négy egér volt jelen, nem sokáig állhatott ellen.

– Ez megvolna – egyenesedett föl Françoise. – Makacs ember vagy, egyetlen Jeanom, de igazán szeretnivaló. Ezért nem akarok megválni tőled nagyon, nagyon sokáig. Mindjárt becipelünk a házba, ahol magunkban lehetünk. Van pincéd?

– Elég ebből – mondta Jennifer –, Charlie Charlie.

Kissy vállat vont, felőle hívhatják őket.

– Negatív – felelte a zseb –, India Whisky Echo India Yankee Mike, Papa Bravo Yankee Quebec.

Nevettek. Most van itt a shindy, és félórát verni akarja.

– India Kilo Papa Bravo *India Foxtrot* Yankee Quebec – közölte Kissy olyan szigorúan, ahogy csak tudta. Bár nem sok

esélye van, hogy félórát verhesse India Foxtrotot, de mindenesetre jól hangzott.

– Papa Quebec? – tudakolta a zseb.

– India Foxtrot Uniform Romeo India Whisky Oscar Delta – felelte Kissy. Mert beleült a shindy autójába.

– Ti mi a fenét hablatyoltok? – kérdezte Jean, de csak néhány rúgást kapott válaszul.

– Uniform Bravo Uniform Tango – felelte a kislány vidáman. Le kellett vadásznia.

– Apád nagyon meg fog haragudni ezért – folytatta Kissy franciául. – Emlékszel, amikor Maronga nem jött haza éjszakára?

– Á – legyintett Françoise –, Jeannal nem fogja azt megcsinálni, amit azzal a mukival, beszéltem vele azóta, lehiggadt. Legfeljebb egy kicsit megdádázzák a srácok.

– Hát erre ne vegyél mérget – mondta Jennifer. – Jobb lenne, ha tudomást se szerezne az egészről. Főleg Jeannak.

Letérdelt a shindy fejéhez.

– Ide hallgass, kisöreg. Ennek a csajszinak van egy olyan apja, amilyet te még életedben nem láttál. Kamionokban utazik, és ő maga is akkora, mint egy kamion. És utálja, ha szórakoznak a gyerekeivel. Ha megtudja, hogy mit műveltél Mirandával, neked harangoztak, érted?

– De hisz hozzá se nyúltam!

– De szerettél volna, egyébként pedig mindegy, ha Bokuko Tumbala egyszer begőzöl, akkor már magyarázhatsz te akármit. Egy ürgének visszakézből a képébe vágta a mobiltelefonját, aztán tökön rúgta, mielőtt az ürge annyit nyögött volna, hogy hé. A családja valahogy felmosta és elmenekítette Amerikába, mielőtt a nagyfőnök újra meglátja.

Ausztrália volt, gondolta Kissy, és a telefondobás előtt éppenséggel volt alkalma beszélni a shindynek, de kétségtelen, hogy jól hangzik.

– És ő még a szerencsések közé tartozik – folytatta Jennifer. – Jó páran vannak kórházban kevesebbért, mint amit te csináltál. Úgyhogy két választásod van. Vagy érzékeny búcsút veszünk egymástól és fölhívod az orvosodat, mert Bokuko Tumbala garantáltan meg fog tudni mindent. Fogalmam sincs, hogy csinálja, de olyan dolgokról szerez tudomást…

– Vagy pedig? – kérdezte a shindy türelmetlenül.
– Vagy pedig menedéket keresel az egyetlen helyen, ahova Bokuko Tumbala nem nyúl utánad, mert az az elve, hogy ott nem bánt senkit: a börtönben.
– Akkor már miért nem Amerikában, mint az a srác, akiről beszéltél?
– Azért, mert rád haragudni fog, pici Jean – szólalt meg Françoise. – Az a srác csak fölbosszantotta, egy hónap múlva hazajöhetett és haja szála se görbült. Téged viszont péppé fog verni, és amikor úgy-ahogy felépültél, megint péppé ver. Imád engem.
– Tudod, mire gondolok, csibém? – vigyorgott föl rá a shindy. – Fogalmam sincs, mikor dumáltátok meg ezt az egészet, de szerintem csak a szátok jár. Azt hiszitek, hogy rám hozhatjátok a frászt ezzel a Tumbukóval vagy kivel, de én ezt nem veszem be. Menjetek a francba.
– Hát jó – mondta Jennifer, fölegyenesedett és elővette a telefonját. – Te akartad. Nem hagytál más választást… meglátjuk, fölveszi-e.
Távolabb sétált, telefonált. Kissy biztosan tudta, hogy amikor visszatér, Bokuko Tumbala ott lesz a telefonban, és iszonyú dühös lesz. Ők addig is baljós hallgatásba burkolózva álltak a shindy fölött. Jennifer eltűnt a ház mögött.
Gyors léptekkel jött vissza, és a kihangosított telefonból már messziről bömbölt Bokuko Tumbala. Iszonyú dühös volt.
– …ezt pedig nem veszem be, érted?! Miranda soha az életben nem csinálna ilyet, lehet, hogy neked ezt mondta, de akkor az a mocsok vette rá, hogy ezt mondja!
– Bokuko bácsi, én…
– Te hallgass, Maya, most én beszélek! Mondd a címet! Odamegyek és kiszedem abból az alakból, hogy mit akart az én Mirandámtól, akkor is, ha az lesz az utolsó szó, amit képes lesz hangosan kiejteni! Halljam a címet!
– Sartrouville – cincogta Jennifer –, avenue de Balzac hatvankettő…
– Fölírtam! Pár perc és indulok, csak összeszedem a fiúkat… várjál… – Hirtelen még hangosabban bődült el, Kissy el se tudta képzelni, hogy fér ennyi hangerő a kicsi telefonba. – Bitonga!!! Szólj a fiúknak, balhé van, kocsira, de gyorsan! Jó! Na,

mindjárt indulunk, várjatok meg ott. Annak az alaknak meg mondjátok meg, hogy van félórája, hogy megtanuljon imádkozni!

Óriási dörrenéssel bontott a telefon. Kissy sejtette, hogy hacsak Jennifer kimondottan nem kérte tőle az ellenkezőjét, Bokuko Tumbala *tényleg* ide fog jönni, és hozza magával Bitongát is, annak ellenére, hogy egyikük sem létezik! De alighanem csakugyan nagyon dühösek, amiért Miranda Tumbala beszállt egy idegen pasas kocsijába, ámbár Miranda Tumbala úgyszintén nem létezik.

– Hát akkor ezt megbeszéltük – sóhajtott Nimby. – Szerintem ki kellene sétálnunk az utcára, ezek nem fognak ide berontani kamionnal, amíg mi itt ácsorgunk.

– Ráérünk – felelte Kissy. – Van még egy félóránk. Jean, van valamilyen kívánságod, mondjuk hogy mi legyen a ház romjaival? Csak mert egy ideig nem fogsz tudni beszélni, írni meg végképp nem.

A shindy legalább két percet szitkozódásra fecsérelt.

– Eddig értem – mondta neki Miranda Tumbala –, még valami?

– Oké, ti nyertetek! Hívjátok a rendőrséget! Ők legalább nem fenyegetik agyonveréssel az embert!

– Bocs, édes picikém – mosolygott rá Miranda Tumbala –, de most ígértük meg, hogy itt leszel, amikor befutnak. Különben is látnod kell, amikor Gipelile suhogtatni kezdi a láncos botját. Imád kocsikat szétverni vele.

Egy pillanatra mindenki az óarany Renault-ra nézett. A hátulját Nimby eléggé szétverte a kapun, de ez innen nem látszott annyira.

A fiú elővette a telefonját.

– Majd azt mondjuk neki, hogy a szomszédok felfigyeltek a ricsajra és kihívták a yardot. Jó?

– Nekem jó – mondta Kissy. Maya is bólintott.

Miranda Tumbala letérdelt a shindy mellé.

– Te döntesz, Jean, egyetlenem. A zsaruk vagy az apám?

Amikor a rabszállító ajtaját már készültek becsukni, Miranda Tumbala egy könnyed mozdulattal fölugrott a kocsiba.

– Imádtalak, kicsi Jean. Mi már többet nem találkozunk, de ne feledd: Bokuko Tumbala keze messzire ér. És ha még egyszer haza akarsz vinni egy gyereket esti csemegének, hát rettentő alaposan győződj meg róla, hogy semmi köze sincs Bokuko Tumbalához… mert másodszor nem fogod megúszni.

Könnyed mozdulattal megsimogatta a férfi fejét és megpöccintette az orrát, ami ennyi rúgás után nagyon fájhatott, és kiugrott. A kocsiajtót becsukták.

– Magukat is őrizetbe veszem – közölte a hadnagy.

– Most szólsz?! – méltatlankodott Françoise. – Most ugrottam le, másszak vissza, hát mi vagyok én, légtornász?

– Nem, én valami egész másnak tartalak. A járőrkocsival megyünk, szálljanak be.

– Semmi kedvem a rendőrségről visszakutyagolni a motoromért – mondta Kissy nyűgösen.

– Hé, tábornokom – ráncolta a homlokát Françoise –, az az „egész más” ugye nem azzal kapcsolatos, hogy az utcasarkon álltam, amikor ez a fiúcska arra jött, akkor még sokkal kevésbé rozoga állapotban?

– De, pontosan azzal kapcsolatos. – A hadnagy kinyitotta az egyik kocsiajtót. – Ketten ebbe, ketten a másikba, igyekezzenek.

Egy szempillantás múlva négy igazolvány volt az orra alatt.

– Jerry Alapítvány – mondta az egérkórus.

Kissy folytatta: – Pedofil bűnözők után nyomozunk, a rendőrséggel együttműködésben.

– Igazán?

– Igazán. Adok néhány telefonszámot, ahol…

– Szükségtelen – szólalt meg Pi. – Bouriant tábornok ezekben a percekben beszél Sartrouville-lal.

– Ez ki volt? – kérdezte a hadnagy.

– Pierre Jourdain vagyok, gyermekpszichológus rendőrségi szakértő. Most beszéltem Bouriant tábornokkal, már hívja a kapitányságukat.

– Értem. Ezt könnyű ellenőrizni, de a vallomásukra akkor is szükségem lesz.

– Annak nincs akadálya – felelte Nimby.

Beszálltak, a rendőrök elvitték őket a kapitányságra. Nem volt messze, útközben épp csak arra volt idő, hogy érkezzen egy morzeüzenet: Bitonga telefonált, hogy Bokuko Tumbala kérdezi, ne jöjjenek-e oda igaziból. Kissy vigyorgott. Bitonga az nyilván Yves bácsi, mert Bokuko Tumbala szerepét Victor játszotta, a hatalmas nagy autószerelő, aki legutóbb, amikor találkoztak, játékból fölemelt egy vastag acélrudat, aminek egy-egy egér csimpaszkodott a végén. Ha Victor odajött volna, egyszerűen átsétál Jeanon anélkül, hogy észrevenné.

Bent a hadnagy egykettőre megtalálta Bouriant tábornok üzenetét, a rendőrrel együtt, aki átvette. Igen, ellenőrizte, az illető csakugyan tábornok. A hadnagy elolvasta az üzenetet és sóhajtott.

– Értem. De azért egy-két kérdést föltennék, ha megengedik.

Megengedték, és félóra múlva rendőrkocsi vitte vissza Kissyt a motorjához, ott a lányokat is kitették, sétálnak egyet a vasútállomásig. Nimbyt elvitték a saját motorjához, az messze volt, két várossal távolabb.

– Végre magunk vagyunk – mondta Jennifer, amikor elment a kocsi. – Te kapd el a fülét, én a farkincáját fogom. Bevisszük a ház mögé és laposra verjük.

Françoise nevetett.

– Ugyan, egérke. Te is ezt tetted volna a helyemben. Mondtam volna meg neki, hogy egész másért állok az utcasarkon? Milyen klassz vadászatról maradtunk volna le.

– Hát az a rohanás minden volt, csak nem klassz – vágta rá Kissy. – És ha kimegy a sztrádára és elszáguld veled, ki tudja, hová?!

– Akkor értesítitek az ottani rendőrséget.

– És ha elkábít, átkutatja a zsebedet és kidobja a telefont az ablakon?! – csattant fel Jennifer. – Akkor hol keressünk?!

– A Jerry soha nem vállal kockázatot – szólalt meg a telefonból Vanessa higgadt hangja. – Te most túl sokat kockáztattál, egérke.

– És most mi lesz – kérdezte a zseb dacosan –, föltálaltok Macskának?

– Az már megvolt – felelte Jennifer és magához ölelte –, de szerencsére meg tudtad verni. Máskor ne csinálj ilyet, egérke.

A történetet pedig fölvesszük a tananyagba, lássák a gyerekek, mi az, amit nem szabad. No, gyertek, egérkék, induljunk.

Kissy elindult a motorjához, de a zseb megállította.

– Várjatok csak. És a ház?

– Mi van vele? – kérdezte Kissy, de egy pillanat múlva már tudta is, hogy mi.

– No igen – mondta Jennifer, és megvakarta az orrát –, a ház.

– Megkérdeztem tőle, hogy van-e pincéje, de nem kaptunk választ. És ha van neki?

– Azt mondta – szólalt meg Niala –, elengedte a korábbi gyerekeket.

– Azt. És lehet, hogy igazat mondott.

Kissy sóhajtott, aztán bólintott. – Jól van, zsebike, menjünk, nézzük meg azt a pincét.

Elindultak befelé. A félig kidőlt kapu, az óarany Renault, minden ugyanúgy volt, ahogy hagyták. Átvágtak a kerten és bementek a házba.

Előtér, egyben ebédlő. Három szoba, egyik sem túl nagy. Kis konyha, fürdőszoba, kamra, ez utóbbiból létra vezetett a padlásra. A három egér összenézett.

– Hát jó – mondta Kissy –, bár padláson aligha… de megnézem.

Fölmászott, fölemelte a csapóajtót, körülnézett. Elég világos volt, hogy jól lásson. Elrabolt gyerek persze sehol. Könyvespolc, szekrények.

– Macskamentes? – tudakolta lentről Françoise.

– Hát a macskákat illetően nem mondhatom egész biztosra, de egyéb veszélyt nem látok. Fölmegyek és körülnézek.

– Rendben – mondta Jennifer –, mi pedig átnézzük a lenti részt és keresünk pincelejáratot.

Kissy cincogott és kimászott a padlásra. Az egyik oldalon két padlásablak volt, ezért nem volt sötét. Körülnézett, bevilágított a telefonjával az árnyékos zugokba. Sehol semmi különös. Kinyitott egy nagy szekrényt. Régi ruhák. A másikban is. Egy kisebb szekrényben mindenféle kacat… egy fiókban pedig egy köteg magazin. Pornómagazin. Felütötte a legfelsőt, átpörgette a lapokat. Legális, csupa felnőtt van benne, és… nézzük csak… sehol egy eredeti ötlet, ezt már mind kipróbálták. Átnézte az

egész köteget, bár sejtette, hogy Jean nem lesz olyan ostoba, hogy eközött gyerekpornót tartson. És tényleg nem is tartott.

A hang olyan hirtelen szólalt meg, hogy Kissy majdnem fejest ugrott a fiókba.

– Maguk kicsodák és mit keresnek itt?!

Férfihang volt, mély, haragos, határozott. Kissy rémülten sunyta le füleit.

– Jerry Alapítvány – hallotta Jennifer vékonyabb és nyugodt, de éppoly határozott hangját. – Átvizsgáljuk a házat.

– Hogy képzelik? Ez egy bűncselekmény helyszíne, ide csak a rendőrség léphet be!

– És honnan kellett volna tudnunk, hogy önök nem két hét múlva fognak belépni ide?

– Semmi közük hozzá, hogy mi mikor jövünk…

– Kivéve ha fennáll az esélye, hogy a házban vagy a ház alatt egy elrabolt gyerek reszket és várja vissza kínzóját, mert ha az nem jön… hallott a Dutroux-ügyről?

– Többet, mint szerettem volna. Miért merült föl magukban a gyanú, hogy itt elrabolt gyerek lehet?

– Miért ne merült volna föl? Jean azt mondta, máskor is hancúrozott gyerekekkel, aztán elengedte őket. És ha hazudott?

– Miféle Jean?

– Hát barátunk, a háztulajdonos.

– De hisz azt nem Jeannak hívják.

– No látja. Egyvalamiben máris tudjuk, hogy hazudott.

Kis csend. Kissy eltette a magazinokat és átvizsgálta az utolsó szekrényt.

– A házkutatás alatt kiderül – mondta a férfi.

– De akkor nagyon alaposnak kell lenniük. Jártunk olyan házban, ahol a rendőrség nem sokkal azelőtt kutatott, és ők nem találták meg a titkos pincét, csak mi.

– Igazán?

– Igen, és miközben ilyen gúnyos képet vág, ugye reménykedik, hogy nem egy bebörtönzött és megkínzott gyerek látványa fogja azt onnan letörölni?!

– Maga szemtelen – felelte a rendőr –, de szerencséjére az mindegy, hogy én ezt elhiszem-e magának. Emlékszem a Dutroux-esetre, Natascha Kampuschra is, úgyhogy biztos lehet

benne: ha itt gyereket tartanak fogva, mi megtaláljuk. De maguk nélkül. Hányan vannak?

– Hárman.

– No látja, mi meg hatan, és ha kell, kérek még embereket. Sőt a legelső lépésem az lesz, hogy kutyát kérek. Ez megnyugtatja?

– Hogyne, nagyon szeretem őket.

– Nem fognak találkozni, mert maguk most elmennek.

– Muszáj találkoznunk pedig. A szagunk már itt van a házban, tehát meg kell minket szagolnia és látnia, hogy jól vagyunk, nehogy minket akarjon fölkutatni.

– Értem. Ebben van valami. Jó, mindjárt beszólok a kutyáért.

Kissy bólintott és elindult lefelé. Örömmel randizik rendőrkutyával, bármikor, bármennyivel. A rendőrkutyák kemény, belevaló srácok, akik tudják, mit kell tenni a macskákkal.

– Szia, Bokuko Tumbala!

– Már úton vagyok a helyszínre, kicsim! Elkapjuk azt a disznót és megtanítjuk…

– Oké, oké, Victor, nyugi. Már lakat alatt van.

– Ja, akkor jó. Te melyik vagy?

– Kissy vagyok. Most indulok hazafelé, a rendőrök megtartják a házkutatást, minden rendben. Csak meg akartam köszönni.

– Bármikor, egérkék! – bömbölte lelkesen az irdatlan autószerelő. – Imádlak titeket, és ha kell, örömmel szétlapítok egykét ilyen alakot személyesen is. Csak ha lehet, máskor hadd ne kelljen afrikai álnevekkel bajlódnom. Tudod, milyen nehéz volt itt a műhelyben papírt keríteni?

Kissy nevetett.

– Ott volt a kezetekben a telefon, abba felírhattátok volna.

– Most már mindegy. De miért lettem afrikai kiskirály?

– Csak úgy jött. Françoise Miranda Tumbala néven mutatkozott be a shindynek, egy régi számból, aztán ezt vittük végig, mindenkinek a neve ugyanabból a számból lett.

– No, legközelebb válasszatok valami francia sanzont, ha azt akarjátok, hogy megjegyezzem.

Kissy nevetett és elindult hazafelé, azazhogy először is vissza a hipermarketbe. A kosarát ugyanúgy találta, ahogy órákkal ko-

rábban otthagyta, nyilván senki se gondolta, hogy a gazdája több várossal arrébb szaladgál. Befejezte a vásárlást és éppen a hátizsákjába rakodott, amikor megszólalt a Cheesebook sürgős üzenetet jelző csipogása. Jean-Fran aziránt érdeklődött, jól értette-e, hogy a lánya kétezer eurót fogadott el egy férfitől, szexuális szolgáltatásokért.

Igen, jelent meg Vanessa válasza rögtön, *hát nem életrevaló?*

A kétezer euró még okozott némi gondot. Françoise hallani sem akart arról, hogy visszaadja, ő ezért a pénzért megdolgozott – az igaz, hogy amit csinált, az jelentősen eltért attól, amiért a pénzt kapta, no de aki adta, később egy szóval sem kérte vissza! Pedig lett volna rá alkalma. Françoise a délután egy részét kemény fizikai munkával töltötte – a shindy az átlagosnál sokkal erősebb rúgásokat igényelt –, emiatt költségei is támadtak, hiszen többet kellett ennie vacsorára, no meg vonatjegy is kellett visszafelé, kettejüknek, plusz a két motor üzemanyaga, négy egér ideje, taxiköltség, ez mind pénz. És egyáltalán, legfőbb ideje lenne bevezetni, hogy aki igénybe kívánja venni a Jerry Alapítvány szolgáltatásait, fizessen: mármint nem a gyerekek és a szülők, hanem a shindyk. Az egész alapítványt őmiattuk kellett létrehozni, illene, hogy kivegyék a részüket a támogatásából. Ez a pénz valójában az alapítványé, amely többek között ebből fedezi Françoise és három társának honoráriumát a sartrouville-i gyereknevelésért. No meg Victor fellépti díját.

Az alapítvány nevében a kuratórium összes tagja nyilatkozott, és egyikük sem érezte úgy, hogy ezt a pénzt el kellene vagy lehetne fogadniuk, és honoráriumot sem kívánnak bevezetni. Françoise válaszul közölte, hogy mindig is kaptak honoráriumot, hiszen a Kisfülűek Testülete veszi nekik a sajtot, abból a keresetükből, amelyből az alapítványt is létrehozták. A pénzt pedig nem állt szándékában az alapítványnak adni, legalábbis a számlájukra betenni nem. Elteszi és majd később felhasználják.

A kétezer euró végül Kissyéknél kötött ki, mert Véroniquenak nem volt páncélszekrénye. Kissy berakta egy borítékba, amire ráírta, hogy *a sartrouville-i shindy fizetsége Françoisenak,* leragasztotta és berakta a széfbe.

A csengő olyan hirtelen szólalt meg, hogy Kissy majdnem szétlapította Macskát ijedtében; éppen azt vizsgálgatta, gömbölyödik-e már a hasa. Igen, úgy tűnt, hogy valamivel már kerekebb. Françoise-nak meglesz a kiscicája.

Macska fölnézett a csengetésre, aztán rádöbbent, hogy neki sürgősen meg kell vakarnia a füle tövét, és hozzálátott. Kissy pedig rohant kifelé. De a monitoron nem látott senkit. Valaki szórakozik. Visszament a nappaliba, amire a csengő azonnal megszólalt megint. Kissy kirobogott a házból és föltépte a kiskaput, abban a biztos tudatban, hogy a fegyvereit elő se kell vennie, csak agyoncsapja az illetőt és kész.

De nem ölte meg. Valami nekiugrott, egy robbanás erejével, de nem lökte el, szorosan tartotta. Ismerős illata volt, és azonnal beszélni kezdett.

– Megjöttem, egérke! Jól vicceltelek kapukamerával, ugye? Ez be volt a csapás, hitted, hogy odahazában ráérőzősen a kiskutyák fülét vakargatok, mi? Szia, Suzy, fülkédet kell megvakargatni neked is fantasztikusan nagyon gyorsan, egérke, talpadon maradsz, ha elengedlek?

– Egérke – csattant föl Kissy –, hogy kerülsz ide?!

– Repülő csésze aljában, kicsi zöld űrlények hoztak taxifuvarban, középen megállomás a Szíriusz! – Elke már Suzy nyakába borult közben. – Ha úgyis tudod, miért kérdsz?

– De hiszen öt perce indultál a vonathoz!

– Haha, mondtam, hogy be volt a csapás. Tudtalak, hogy nem fogtok megnézni koordinátás Informationt, elhisztek bármit, ha vörös hajú nordnémet zsebike elég meggyőzően adi elő. Jól van, Suzy, kiskutya, jól van, én is szeretlek, nordnémet blöki srácok küldik csókokat füled tövedre, ez az, borítjad föl Kissyt nagy verdeső farkadval!

Kissy kilépett a kapu mellé és fölvette a zseb hátizsákját.

– Gyertek be, ne idekint szerelmeskedjetek, még meglát valami cica.

– Hát aztán, kettő vagyunk és itt van fantasztikusan nagyon lelkes kiskutya is.

– Éppen azért. Nem venném a lelkemre, hogy pont most nyírjuk ki Macska gyerekeinek apját.

– Françoise meglesz neki kismacskája szóval?

– Úgy néz ki. Nemsokára már szaladhatunk előlük.

– Hahahaha, Jerry nevelése kiscica sose bánti kisegéret.

– De jól hangzik. Nézd, Macska, ki érkezett.

Macska kivételesen kijött fogadni Elkét, ezt inkább akkor szokta, amikor nagyobb sokaság érkezett – talán a zseb által csapott nagy zaj tévesztette meg. Leült és bambán pislogott rájuk.

– Szia, cicuuuuus – rohant oda a zseb –, hogy vagy? Lesznek cicájaid? Milyen az apájuk? Az is macska? Mivel foglalkoz? Jó az ágyban? Ígérte, hogy gondoskodja babákról? Hányat terveztek? Lesz az mind macska? Nevelünk együtt majd klassz kicsi stramm macskákat belőlük, akik sose bántik kicsi egéret, jó? Beszélsz miért nem semmit?

Macska szótlanul ült a fűben, kegyesen eltűrte, hogy a zseb simogassa és játsszon a fülével, és egyetlen kérdésre sem válaszolt.

– Katrin lefeküdte Jürgent – újságolta a zseb egy perccel később, ahogy beértek a nappaliba.

– Hát azok meg kicsodák?

– Ketten az osztályból.

– Szent ementáli, tizenhárom évesen?

A zseb bólintott.

– Mondtam neki, ne tegye, inkább jövök én helyette.

Kissy gyanakodva nézett rá.

– Hát megverni sráct! Nem így szoktuk?

– De.

– De nem hallgatta rólam. Szerelmes.

– Nem hallgatott *rád.*

– Akkor is szerelmes! Engem is próbáljanak ám levadászni férfiek, de nem hagyok nekik. De nem verek be orrokat, egyelőre. Csak mondok, hogy nem.

– Még szerencse.

– C-c-c. Te se mondtad mindig nemt, egy idő után igen lett bele.

– Belőle. És valamivel már idősebb voltam.

– Vanessa meg még idősebbebb lesz – borongott a zseb –, mert ő még mindig *nem.*

– Kisegér az még. Te pedig még kisebb vagy. Ráértek ezzel.

Elke riadtan a fejéhez kapott.

– De konyha nem érünk rá, egérke! Jönnek tengerparti egérek és mi megígértünk előkészít vacsit!

– Annyira nem sürgős, de hozzáláthatunk.

– Ez nem gyakorlat – vágta rá a zseb, és megiramodott a konyha felé.

Julie néni és Yves bácsi helyet foglalt a hátsó ajtó mellett, onnan nézték a sürgölődést. A kertben öt-hat egér nyüzsgött folyamatosan, négy-öt ki-be szaladgált a házból, és volt még hatnyolc darab, akik a kocsi és a sátrak között rohangásztak. Összesen legalább harminc egér jött ki, ha pár percig figyelte az ember a nyüzsgést. Kissy nem figyelte, részt vett benne. A mikrobuszt behozták a kertbe, a motorokat közte és a kapu között állították le. A minik és a mikrók mind motorral jöttek, a kocsiban a helyüket telerakták holmival. A sátrak újak voltak, most vették őket egy kazalban, azok megtöltötték a kocsit, mert most nem lesz lánysátor és fiúsátor, mindenki a párjával költözik be, a délvidékiek elhozták Vannit, Jean és Andreas is befutott már. Hét darab kétszemélyes sátrat állítottak föl, nem szoros közelségben, hogy némi magánéletre is legyen mód, bár persze a vékony sátorfalak mögött nem csaphatnak magasra a szenvedélyek, de azt se lehet, hogy az egész tavaszi szünetet az egerüktől, illetve kisfülűjüktől elválasztva töltsék. Főleg a mikrók, akik csak ilyenkor találkozhatnak. De azért minden esély megvan, hogy a legtöbb zaj abból a sátorból fog jönni, ahol nem szerelmespár van, hanem a két zsebegér viháncol, késő éjszakáig susmorognak és kuncognak, terveket szövögetnek mindenféle elképzelt shindyk és macskák balvégzetéről, és egyre többet dumálnak fiúkról.

Françoise egészen megkedvelte Michelt, az uszodai srácot, bár azt állítja, nem zúgott bele. Egyelőre nem tudják ellenőrizni, a fiúval régóta nem találkozott egyikük se. Mindenesetre volt egy komoly beszélgetésük shindykről, sajtokról, macskákról és nagy-nagy fülekről, és Françoise azt mondja, a srác nem ugrott székre ijedtében. Sem akkor, amikor a zseb bevallotta neki kisegér mivoltát, sem pedig amikor elmondta, hogy végigcsinálta a Jerry-kiképzést, és két ujjal falhoz ken egy felnőtt férfit. Ez pedig biztató.

Sehol máshol nem lehet elkészíteni a Golyócskákat, csak Franconville-ben, a padláson már annyi szerszám, famegmunkáló kisgép, alkatrész van, hogy csak teherautóval lehetne elszállítani. Erről fog szólni ez a pár nap. Nimby mint projektmenedzser úgy becsüli, hogy meg tudják csinálni a gép legnagyobb részét, talán az egészet, de lehet, hogy néhány kis részlet még marad, azokat majd a hátralevő időben befejezik. Szétszedhető, úgyhogy fölösleges lenne neki konténert bérelni, egyszerűen berakják a rendes csomagjukba, a négy partvidéki egér és Vanni most majd hazavisz egy-egy részt, aztán az északiak a többit, illetve addig még úgyis repülnek párszor.

Amikor a sátrak már álltak, négytagú egérportya indult bevásárolni, Vanessa és Jennifer egy csomó mindent fölírt a konyhai leltárnál. Persze motoron mentek, nem hozták ki ezért a kocsit. Az volt a megállapodás, hogy Julie néniék nem cipekednek és nem is költenek arra, hogy vendégül lássák a csapatot, éppen elég lesz nekik az örökös elővigyázat, hogy valamelyikükre rá ne lépjenek – a csapat vásárol, a nagy részét megvették előre, s most a többit.

Kissynek jutott a friss hentesáru, a hátizsákjában volt két hűtőtáska, hogy egyet majd a zsákba tehessen vissza, egyet pedig a sisaktartóba. Megvette az állati tetemeket – Nimby szakkifejezése, amit már a kisfülűek is kezdtek eltanulni –, berakott mindent a két hűtőtáskába, hogy a pénztárig is frissek maradjanak, és már ment is, nem vár a többiekre, hazaviszi az állatkertet és visszajön.

A pénztárban nyugodt mozdulatokkal betette az elválasztót az előző vásárló holmija mögé, fölnyitotta az egyik táskát és elkezdett rakodni a szalagra.

– Nem ehetsz ennyi húst, elhízol – szólalt meg az előző vásárló.

Kissy mosolyogva vállat vont és rakodott tovább.

– Kissy!

Kissy fölkapta a fejét és rábámult az előző vásárlóra. Diónyi fejecskéjében lázas keresgélés kezdődött. Először az arcfelismerő részlegben, aztán a névtárban. Kétségbeesett agysejtek rohangásztak mindenfelé, vaskos köteteket emeltek le a polcokról, aztán vissza se tették és futottak tovább. Fényképalbu-

mok, névjegyzékek. Aztán az egyik agysejt egy nagy doboz fotóval a kezében a központi mikrofonhoz rohant és belemondta:

– Günther!

– Hát még emlékszel a nevemre? – vigyorgott a srác.

– Hogy kerülsz te ide?

– Nos, én néhány hete itt lakom.

Kissy gyorsan becsukta a száját és folytatta a rakodást.

– Mi pedig szünidei tábort tartunk – felelte.

– Itt Franconville-ben?

– Itt. És rengeteg állatot fogunk fölfalni.

– Látom. Elviszlek, jó?

– Nem lehet, motorral vagyok.

– Vagy úgy. Azzal tényleg nem tudlak elvinni. De neked szép kis munka lesz ezeket motoron hurcolászni.

Kissy ránézett a srácra és felpörögtek a fogaskerekei. Lázasan töprengett egy másodpercig… kettőig… két egész egy tized…

– Cin-cin – jött szembe Chantal pár perc múlva –, hát te még nem vettél semmit, egérke?

Kissy nyugodt arccal lépett a konzerves polchoz és válogatni kezdett a halak között.

– Semmit a világon, leszámítva a kábé tizenöt kiló hentesárut.

– És hol van?!

– Azt hiszem, az egérkék ezekben a percekben veszik át a táskákat egy német sráctól.

Ezzel könnyed mozdulattal odanyúlt, becsukta Chantal száját és elkezdett halkonzerveket rakodni a kocsijába.

Günther nemsokára visszaért és elmesélte, hogy egy nagyon gyanakvó, egészen fiatalka kislány fogadta, aki gyalázatosan beszélt franciául, és amikor Günther németül üdvözölte, még gyanakvóbb lett. Valószínűleg azt hitte, hogy ő, Günther végzett a barátaival és elrabolta tőlük az ennivalót.

– Persze hogy azt – nevetett Kissy –, évek óta szívósan küzd azért, hogy vadabb legyen még Vanessánál is.

– Mindenesetre legalább nem űrhajósnyelven beszélt. Bevittem a hűtőtáskákat, kirakodtunk, visszahoztam.

– S hogy kerültél Franconville-be?

– Egy lányhoz költöztem. Egyébként csak egy saroknyira tőletek, úgyhogy ha kell fuvar, hogy megverjetek valakit, csak

szóljatok. De ne morzekódban, mert azt már tizenkét évesen elfelejtettem.

Kissy vigyorogva megbillegette füleit.

– Úgyse segítene, a mi morzénk egész más.

S mintegy végszóra, ahogy befordultak a polc végén, előttük termett Nimby. Csak rápillantott a Kissy mellett haladó fiúra és máris megkérdezte:

– Charlie Delta?

– Negatív – kacagott föl Kissy –, Alpha Golf tátiti titá titátá titáti titátitá tá tititititi, és pont most kérte, hogy ne beszéljünk morzéban…

Nimby barátságosan kezet nyújtott a srácnak.

– Szia, Günther, Nimby vagyok.

Voltaképpen persze találkoztak már, az antonyi shindy elfogásakor Günther ott volt a Vilma bázison és látták a képernyőn, de rövid találkozás volt és elég régen is. A srácnak tetszett, hogy Nimby mindmáig emlékszik a nevére, a két egér pedig nem szólt, hogy Kissy éppen azt morzézta le.

Mire hazaértek – öten, Günther elkísérte őket kocsin –, a Jerry védjegyének számító fejvesztett káosz elérte tetőfokát. A kapuban háromtagú őrség vigyázott egy óriási dobozhalomra, ami nem volt még ott, amikor elindultak. Amikor Günther kiszállt a kocsiból, az őrség egyik tagja fölemelte a csúzliját; a másik kettő csak még gyorsabb farkcsóválásba kezdett.

– Nyugalom, zsebike – mondta neki Chantal –, velünk van. Az előbb már amúgy is találkoztatok. Mi ez a kirakodóvásár?

Ezalatt bentről előjött Pi, a karjára vett hat dobozt, közben cincogott nekik, ők visszacincogtak, Pi pedig bement a dobozokkal. A kert innen látható részén további egerek surrantak ide-oda, idehallatszott élénk cincogásuk.

– Két perce volt srác itt – jelentette az őrség parancsnoka, vörös fürtjein egérfüles hajpánttal. – Kereste Nimbyet, de nagyon siett, nem érte rá megvárni, csak lerakta dobozkákat kapuhoz és robogtova. Arra – mutatott ki az utcán balra, mintha bárkinek szándékában állhatna üldözni a srácot. – Azt mondta, Nimby fogja tudni mindent, majd hívik egymást. Úgyhogy én álltam ide Wächterlein-Mäuslein, amíg nagy egér becipelje dobozkákt. Húsz óra múlt három perccel – tette hozzá, mint valami telefonos időjelző.

A dobozokon rajz és feliratok is mutatták, mi a tartalmuk. Okosórák. Nimby barátja tehát húsz darab órát hozott három perccel ezelőtt.

Günther a dobozokra mutatott és kérdezett valamit Elkétől. Németül. A kislány egy pillanatig meglepve nézett rá, aztán vigyorogva felelt. Kissy egy kukkot sem értett, túl gyorsan beszéltek. Günther nevetett, fölszedett hat dobozt és besétált velük. Elke elrakta a fegyverét és fölvette az utolsó kettőt.

– Mit kérdezett? – tudakolta Kissy.

– Lelövöm-e, ha beviszi dobozokt – volt a válasz.

– Mire te?

– Majd amikor kifelé jön – nevetett a zseb.

– Ha egyszer csukva volt a kapu – kérdezte Chantal –, minek őriztétek a cuccot?

– Haha, egérke, lopó tovlajnak semmi az, átmászni kerítéset.

– Tolvajnak.

– Aha, úgy is lehet mondani. Ezt a nagy hosszú fiúat mire hoztátok, bokszolni zsáknak?

– Nem hiszem, hogy értékelné az ötletet. No, vigyük be, amit vettünk, egérkék, és lássunk a dolgunk után.

Kissy tehát ment a dolga után: matracokat és hálózsákokat cipeltek Martinnel a sátrakba. A „nagy hosszú fiúat" pár perccel később látta viszont, Elkével dumált nagy egyetértésben. No igen. A kislány megőrül azért, hogy Franciaországba költözhessen, viszont a bőréből ugrik ki, valahányszor olyanra talál, aki beszéli a nyelvét.

Kissy később tudta csak meg, amikor a csapat összegyűlt a teraszon, hogy Nimby haverja nem csupán órákat hozott, hanem még tizenkét SIM-kártyát is – több nem volt, de hát ők úgyis csak tizenegyen vannak –, hiszen ezek telefonok, az is kell hozzájuk. Mindenki kapott egy készüléket és egy kártyát, összerakta, bekapcsolta, és most jött a trükk: az órák böngészőjén csak be kellett írni a Jerry egyik webcímét, és máris megjelentek Nimby előtt az egyik táblagépen. Tizenegy cím és hozzájuk egy-egy négyjegyű szám. Az órák is kiírták a saját címüket és a számukat, ezeket mindenki felolvasta, Nimby ellenőrizte, és mindegyiket engedélyezte. Ennyi volt a biztonsági ellenőrzés, a továbbiakban az órák maguktól töltötték le a Jerry szoftverét.

Hagyták őket dolgozni, addig fölmentek a padlásra. A zsebek és Vanessa mentek elöl, de a lépcső tetején Françoise hirtelen odaugrott a mikró elé.
– Állj! Vigyázz! Fegyvert a kézbe és csitt!
Alighanem valami ösztönös megérzés okozta, hogy senki sem nyúlt a fegyveréért. Egyébként a zseb maga sem.
– Mi van? – susogta Vanessa.
– *Ott!*
Tényleg ott volt, ahol a kislány mutatta. A padlásablakban.
– Egérmegeszŏ szörnyeteg – lehelte a másik zseb elborzadva.
– Látom – lépett Kissy mögéjük –, ma reggel én etettem meg otthon. Hahó, Macska, miért innen bámulod a kertet ahelyett, hogy kimennél?
Macska meg se rezdült. Hát önuralma az van, gondolta Kissy, fölfegyverzett kisegerek mászkálnak a háta mögött és ide se bajszint… de ahogy maga is odament az ablakhoz, már tudta is, hogy miért. Ez volt az a ritka eset, amikor lehetett tudni, hogy Macska mit bámul. Egy fiatal párt, akik az ablaktól öt méterre, a földtől legalább ugyanannyira ültek egy ágon, és madarak voltak. Kissynek legalábbis az volt a benyomása, hogy ez egy fiatal pár. Galambok. Vagy cinkék. Esetleg rigók. Kissynek fogalma se volt a madarak ismertetőjegyeiről, és gyanította, hogy Macskát sem érdekli különösebben, hogy milyen fajhoz tartoznak. Hacsak nem az ízük miatt, de teljesen mindegy, mert elérhetetlenek. Az ablaknyitás első zördülésére fölfigyelnének, s mire az ablak kinyílik, akár a város túlsó végében lehetnek. De ha az ablak eleve nyitva lett volna, Macska akkor se tud ekkorát ugrani. Bár lehet, hogy ezt magának se vallja be. Ha megpróbálja, ugyanaz a helyzet, a két madár gyorsabban átrepül a városon, mint ő ezen az öt méteren.
Így hát azt tette, amit tudott: ült az ablakban és nézte a mozit. Érdekes látvány lehettek odakintről: egy fehér macska, nagy hegyes fülekkel, s fölötte egy barna egérlány, nagy kerek fülekkel. Már mindannyian fölvették az egérfüles hajpántokat, még a fiúk is.
– Gondolom, ez jobban érdekel, mint a gépünk – mondta Kissy halkan.
Macska nem szólt semmit. Ilyen hülyeségre tényleg nem is volt mit.

Az egyik madár egyszer csak őrájuk nézett. A színesebbik, vagyis a nő.

– Nézd – mutatta a férjének –, macska. Meg egér is.

A férj is rájuk pillantott, aztán vállat vont.

– Már láttam. Üveg mögött vannak, veszélytelenek.

– Te tetted őket üveg mögé?

– Hát persze, édesem.

– Ó, drágám, te vagy a leggondoskodóbb akármilyen fajta madárférj a világon!

Amikor Kissy elmesélte a beszélgetést, amit kigondolt a két madár között, az egerek egymásra borultak nevettükben. Kivéve Nialát, aki nevetett ugyan, de nagyon figyelmesen nézett rá.

– Mondd, egérke – jött oda –, voltaképpen miért nem használod ezt a fantáziádat?

– Mire?

– Az a két madár egyébként zöldike, és a színesebbik a férfi. Például írhatnál.

– Kinek… izé, miről?

– Nem tudom. A te fantáziád, nem az enyém.

– Chantal már kész regényíró.

– És nem lehet kettő a családban?

A szünet legnagyobb részében a Golyócskákat építették, s közben időnként megnézték az ablakban az *egérmegesző* szörnyeteget. Gyakran feljárt oda, jól érezte magát a párkányon. De nem bámult ki az ablakon, hogy hátha megint leszáll egy-két zöldike. Összegömbölyödött a párkányon és aludt, legfeljebb a fülét billentette meg, amikor az egércsapat hangosabban zsivajgott. Vagy amikor úgy tartotta kedve. Kissy megfigyelte már ezt a különbséget. Macska teljesen ötletszerűen mozgatja a füleit, sokszor egészen halk neszre már fölfigyel, máskor hirtelen, erős zajokra meg se rezdül, pedig a hallásával nincsen gond, van is benne elem, minden hibátlan. Csak ha valami nem érdekli, akkor nem érdekli és kész. Máskor viszont minden ok vagy cél nélkül is radarozik. Ezzel szemben a törzsfejlődés egészen másik ágán levő *Mus musculus kissycus* akkor mozgatja a fülét, ha arra oka van, de akkor semmiképp sem mulasztja el – még szakácssapka vagy bukósisak alatt sem –, és pontosan úgy, ahogy éppen akkor mozgatni kell. A halk neszekre is fi-

gyel meg a hirtelen, erős zajokra is: olyankor fejest ugrik az egérlyukba. Hacsak persze nem olyan neszt hall, ami shindy osonására utal. Olyankor fölbátorodik – bújjon el a shindy, ha tud!

De mást is csináltak, új dolgokat. Először is vadászatot szerveztek: egérre. Szombaton történt, reggeli után. Vanessa fölrakodta az utolsó tányérokat is a zsúrkocsira, elindult a konyha felé és visszaszólt:

– Ne sokáig emésszetek, berakok mindent a gépbe és jövök egérre vadászni.

– De hisz van már egered – mondta az egere, és követte.

– Ez zsákmány lesz.

– Paintballozni megyünk? – csillant föl Françoise szeme.

– Nem, de lőni fogok rád, és te leszel az ebéd, ha nem iszkolsz elég gyorsan.

Kissy nevetett és egy árva szavát se hitte. Pedig akkor még lett volna ideje egérutat keresni.

A csengő pár perccel később szólalt meg, a mikrók még a konyhában voltak, a házigazdáékat pedig a megállapodás szerint minden ilyesmi alól felmentették, hadd pihenjenek ebben a pár napban. Pi ment kaput nyitni, s egy perc múlva már meg is szólalt a táblagépből:

– Vanessának hoztak egy teherautó-rakományt.

Majd kőműveseket kell hívni, akik újraépítik a falakat, a csapat egy szempillantás alatt keresztülment rajtuk, az ebédlőből a teraszra, onnan az előszobába és a kertkaput is kidöntve ugrálták körül a teherautót. Nem is volt kicsi teherautó, szép nagy, zöld, zárt teherautó volt, két férfi állt mellette. Hát ezt találta ki nekik Vanessa! Óriási ötlet! Az egész hétvégére elegendő szórakozás! Legalább harminc shindy heverhet odabent!

– Melyikőtök Vanessa?

– Én vagyok – szólt a hátuk mögül a mikró, aki sokkal kényelmesebb tempóban közeledett. – Zsézsé?

– Üdvözletét küldi, meg a számlát.

– Jól van, rakodjatok le, srácok.

A srácok bólintottak és mentek a kocsi végéhez. Kissynek megrebbent a füle. Hát Vanessa már itt is kapcsolatokat szerez, nyolcszáz kilométerre hazulról, amikor épp nincs is itt, hiszen a

shindyk begyűjtését és szállítását már jóval korábban meg kellett szerveznie. És úgy utasítgat két meglett embert, mint egy igazi főnök. Miközben egérfüles hajpánt van a fején.

De az első, amit levettek, illetve ledobtak a kocsiból, nem shindy volt. Egy nagy fekete tárgy, téglaforma, de szemlátomást puha. Mint egy matrac, de sokkal vastagabb.

– Mi az ördög ez? – mustrálta Nimby.

– Majd meglátod, egérke.

Tehát Nimby se tud semmit. A kislány egyedül csinált mindent.

Valamilyen szivacs volt, bőrborítással. A szállítók nyolcat dobáltak le, különböző színben és méretben, három akkora volt, mint egy ember, a többi kisebb. Kettő gömbölyű volt, másfél méter átmérőjűek. Aztán az egyik lemászott a kocsiról, s a másik leadogatott neki egy csomó lapos papírdobozt, két nem laposat, és végül két jókora táskát. Vanessa aláírt nekik egy papírt, kezet ráztak vele, az egyik még megbirizgálta az egérfüleit, hogy lássa, miből készültek, és elhajtottak.

– Mi az ördög ez? – vizsgálgatta Jennifer az egyik szivacsra tornyozott papírdobozokat.

– Majd meglátod, egérke. Gyerünk, hordjuk be a cuccot.

Hát behordták. A nagy szivacsokat letették a kert közepén, összevissza, olyan lett, mint Stonehenge. A papírdobozokat letették az egyikre, az egyik táskát Vanessa már cipzárazta is.

– Mi az ördög ez? – tudakolta Yves bácsi szakasztott ugyanúgy, mint az imént két egér is.

Vanessa kiemelt a táskából egy íjat és fölmutatta.

– Vadászni foguuuunk – cincogott Elke. – Mire?

– Rád – felelte a mikró, és gyors egymásutánban kirámolt egy halom íjat. A másik táskából pedig nyílvesszőket. Fekete, hajlékony anyagból készültek, a végükön pedig nem nyílhegy volt, hanem kis foglalatba helyezett szivacskorong.

Kissy már érezte a szájában Elke combjának ízét… szalonnával megtűzdelve, vadasan, fűszeresen. És Françoise füle, ropogósra sütve, krumplival! Isteni ebéd lesz…

Ekkor ébredt rá, hogy akadhatnak többen is körülötte, akik éppen az *ő* combjairól és füleiről gyártanak recepteket.

Két egér fölbontotta a nagyobb dobozokat. Sisakok voltak bennük, egészen egyszerűek, csak az arcot takarták, a szemet

üveggel, a többit egy maszkszerű műanyag. Vanessa fölvett egyet, egy íjat és egy nyilat Kissy kezébe nyomott és távolabb szaladt.

– Rajta, egérke!

Kissy nyugodt mozdulattal az íjra illesztette a nyílvesszőt, fölemelte, célzott, leeresztette.

– Jogod van egy utolsó kívánsághoz.

– Ne dumálj, lőj!

Kissy a sisakra célzott és elengedte a nyilat. Az ártalmatlanul átrepült a kislány feje fölött.

– Nem lehet egész pontosan célozni vele –, mondta Vanessa –, a nyíl nem elég áramvonalas, kitérül az útjából. Ez a műfaj lényege, ha a nyilak egyenesen oda mennének, ahova szánjuk őket, fél percen belül sündisznóvá változnánk valamennyien. Lőj még egyet, egérke.

Másodjára Kissy hasba lőtte. Vanessa karját-lábát szétvetve terült el a fűben. Kissy odament és megállt fölötte.

– No látod, egérke – hajtotta föl sisakját a mikró –, fog ez menni. Rajta, csomagoljunk ki mindent.

A lapos dobozokból különböző színű lapos szivacsok kerültek elő, amikben a dobókocka ötös számának elrendezésében öt-öt másféle színű szivacskorong volt. Ahogy kirakták őket, a korongok némelyike kiesett a helyéből.

– Ezek a ponttáblák – mutatott rájuk Vanessa. – A kisfülűekkel együtt tizenhatan vagyunk, akár négy csapatot is alkothatunk, de ha nem tudunk mindenkit bevonni, három akkor is kijön.

– Hát engem aligha – mondta Julie néni, és Yves bácsi is a fejét csóválta.

– A cél az, hogy az ellenség összes korongját kilőjük. Egy jó találattal kimennek a helyükből. Visszatenni nem szabad, csak akkor, ha nem lövéstől esett ki, hanem például kiütötted, ahogy a nyilaktól védted a táblát. Védeni mindenhogy lehet, a testeddel foghatod föl a nyilakat, lelőheted a támadókat, arrébb húzhatod a táblát vagy a fedezékeket – biccentett Vanessa a nagy szivacsok felé, s közben a sisakos dobozból kivett egy karóraszerű eszközt –, de csak ha életben vagy. Ha a karodat vagy a lábadat eltalálják, elterülsz és megnyomod az órádon a zöld gombot: fél perc múlva csipogni fog, addig döglött egér ma-

radsz. Ha a törzsedet találják el, sárga gomb, egy perc. Ha a fejedet, piros gomb, két perc. De addig a többiek nem is lőhetnek rád, illetve ha eltalálnak, nem számít. Ha egy csapatnak minden tagja fekszik, az nem baj, ha közben az ellenségnek nem sikerül kilőni a korongokat, mert egymással harcolnak. Mármint ha kettőnél több csapat van. Azt hiszem, mindent elmondtam. Mindenki kap sisakot, órát, íjat és három nyilat, a többit gúlába állítjuk a pályán. Persze fölszedheted a már kilőtt nyilakat is. De egyszerre háromnál több nyíl nem lehet nálad. Döglött egértől semmit sem szabad elvenni, és ő sem avatkozhat be a harcba, amíg föl nem támad. Van kérdés?

Elke két ujját föltartva jelentkezett, mint az iskolában.

– Ki fogja megvédi döglött egérkéket gonosz macskátőle?

– Senki. Ha Macska ide mer jönni közénk, amíg harcolunk, megérdemli, hogy ehessen a szanaszét heverő tetemekből.

A kisfülű fiúk is beálltak, Vanni még mondta is, hogy végeredményben neki mint biztonsági őrnek minden efféle jól jön, neki is edzeni, gyakorolni kell, kellenek a jó reflexek, ha adódik valami. Jean azt mondta, ha tartani akarja az iramot, muszáj részt vennie ilyesmikben. Andreas nem szólt semmit, csak bólintott, amikor kérdezték. Sose volt bőbeszédű, ezt a feladatot most is másvalaki látta el.

– Persze hogy ők is játszanak. Kell esély valamicske, tanulni megvédjék magukat, családi veszekelésben. Sok persze így se, kisegérnek van kése, csúzli, tappancsa és tud támadni fotel alól is, de ha kisfülűek srácok tudnak nyíllel lőni, akkor hátha kicsiebbnek érezik magukat kevésbé. Ezért nem tanítok én semmit verekeszni férfieket, érezzék csak, hogy vörös hajú nordnémet egérlányka az úr a házban. Félnek is! – Elke büszkén fölszegte a fejét. – Nálunk odahaza, apaország benne nincsenek kisegérke fogdosások meg próbálgatás megcsókolni kisegéret félpercenként.

– Sokat veszítesz – jegyezte meg Vanessa, amire Elkének teljes másfél áldott másodpercig torkán akadt a szó.

– Nem veszíteszek semmit – fakadt ki aztán. – A Jerry Alapítvány kisegere vagyok!

– No és?

– Tudom, hogy mit akarok és hogyan elérjem. Ha majd akarom, hogy valamelyik srác megcsókolja szájámat, akkor biztosan tudhatsz, hogy úgy meg leszek csókolva, mint… mint…
– Mint a neveletlen hercegnő – segítette ki Kissy.
– Kösz, egérke, ez az, és ha majd akarom valamelyik férfiet szexni, akkor ott pedig szex lesz, mert alapítványi egérkének lehet mondani bármit, egy szót kivéve: „nem”. Azt nem lehet mondani. Ezért…
– Csakhogy én is alapítványi egérke vagyok – mondta Vanessa, és fölemelt egy íjat –, és most azt mondom, hogy elzárjuk a csapot és halomra lövöldözzük egymást.
– És a kutyák? – kérdezte Françoise, és a Martin lába mellett szagolgató Ködöcskére mutatott, mintha nem lenne világos, hogy mi az a kutya.
– Ők nem kapnak íjat – felelte Nimby a tudományos arcával –, mert nincsen hüvelykujjuk, amivel…
– Ez világos, de maszkjuk sincsen, ami védené a szemüket.
– Nem kell egyenesen rájuk lőni és nem lesz semmi bajuk.
– De nekünk se – mondta Elke –, mert ezek nyilek nem gyorsak, kiskutyák viszont igen, és levegőben el tudják kapni nyilekt, mert az nagyon jó játék kutyának nézőpontból. És kisegér megússza lelőtlenül.
– Hát jó – mondta Kissy, és behívta a kutyákat a teraszra. – Gyertek be, gyerekek. Jobb helyen lesztek itt, amíg lövöldözünk.
Rájuk csukta az ajtót, visszament és hozzálátott fölszerelkezni.
Három csapatot alkottak, öt-öt emberrel; az egyikbe csak négy jutott, de az mind egér volt, a másik kettőbe tették a gyengébb kisfülűeket. Nimby hozott három tekercs régi vászonszalagot, abból kötöttek színes sálat a nyakukba. Kék csapat: Elke, Chantal, Angélique, Vanni, Andreas. Piros csapat: Françoise, Niala, Jennifer, Jean, Nimby. Zöld csapat: Vanessa, Pi, Martin, Kissy. A fedezékeket úgy helyezték el, hogy a sátraktól és a fáktól kellő távolságban legyenek, no meg egymástól is, mindig egypár méteres nyílt sávokon kelljen surranni. A csapatok ponttábláit a kert egészen távoli részein helyezték el, s összegyűltek körülöttük tanácsot tartani.

– Kellene egy parancsnok – mondta Martin. Abban a pillanatban mindenki fölemelte a kezét és rámutatott valakire. Kissy és Pi Vanessára, Vanessa és Martin Kissyre.

– Hát jó, egérke – mondta Vanessa, és föltartotta a kezét. Kissy is. – Egy, kettő, három!

Kissy papírt mutatott, Vanessa követ.

– Hát jó, egérke – mondta ugyanazzal a hangsúllyal, és körülnézett. – Kell egy őrszem, aki védi a zászlót, mondjuk onnan a sátor mögül. Pi?

– Rendben. Már készítheted a salátát az első egérhez, aki erre jön.

– Egy pedig védje a hátországunkat a kert felől, különben Pit lelövik, mielőtt egyet cincog.

– Vállalom – szalutált Martin.

– Akkor mi Vanessával előrenyomulunk és egérpépet csinálunk a többiekből.

Az egérpép remekül sikerült. Harminc másodperccel azután, hogy Yves bácsi a padlásablakból megszólaltatott egy öreg játék trombitát, lelőtték mindkettejüket. Kissyt Elke, Vanessát Angélique, akit ugyan Nimby lepuffantott hátulról, de a kékek föltartóztathatatlanul nyomultak előre. A két egértetem döbbenten nézte, amint Andreas lelövi Martint, aztán hajszál híján Pit is, akinek éppen hogy sikerült lekapni a fejét egy nyíl elől. A következő lövés az ellenkező irányban haladt, de ők nem látták, hogy Andreas megúszta-e.

– Jó öreg Pi – dünnyögte Vanessa –, egy egész hadtest utolsó egere.

Kissy órája ekkor csipogott föl, őt a combján találták el, feltámadhatott. Fölvette a nyilat, amelyik leterítette, és odakúszott Vanessához.

– Régi, hű bajtársam – hajolt fölé –, megbosszullak.

– Jó, de gyorsan, mert elintéznek minket.

Kissy bólintott.

– Egérke – suttogta –, amikor föltámadsz, indulj a zsebek sátra felé, próbáld kinyírni Jeant. Én megkerülöm a tölgyfát és végzek az egereddel.

– Parancsára, tábornokom.

Kissy átsurrant a következő fedezékhez, és úgy puffantotta le Nimbyt, mint egy westernfilmben. Óvatosan átosont Nialáék

sátra mögé, innen már látta a kékek ponttábláját, de még lőtávolon kívül. Minden korong megvolt benne. Őrszemet nem látott, de valahol biztos van. Nem sokáig. A legjobb az lenne, ha Elke őrizné a szivacsot, zsenge, finom egérhusi, krumplival…

A nyílvessző egy pillanat alatt csapott le és fúródott a hátába. A tüdejét ütötte át, elöl kijött a hegye, valósággal a földhöz szögezte tízcentis testét. Fönt az égbolton már köröztek a keselyűk. Alighanem egerészölyv is akadt köztük.

Amikor föltámadt, még mindig egér volt, lélekvándorlás tehát nem létezik. Besurrant egy fa mögé, villámgyorsan átrohant az egyik fedezékhez, egy nyílvesszőt az utolsó pillanatban került el, aztán megpördült és tüzet nyitott az egérre, aki le akarta lőni. Elke volt. De nem talált. Kikukkantott a fedezék mögül, visszakapta a fejét, kiugrott és belelőtt a zseb mellett a sátorba. Elke is tüzelt. A nyíl becsapódott a fedezékbe és leesett a földre.

Egyiküknek sem volt több nyila, csak az az egy, ami ott hevert előttük a fűben. Egymásra néztek. Mozdulatlanul. Szúrós tekintetük egymásba kulcsolódott a sisak üvege mögül. Aki gyorsabb, életben marad – aki lassú, itt fog feküdni a keselyűk prédájául. Kettejük között, Kissy felől balra volt az almafa, az egyik ágán ott ült Ennio Morricone és szájharmonikázott.

A második hangszer, ami megszólalt, a trombita volt.

– A zöldek kiestek – közölte Yves bácsi a telefonjaikban.

Kissy fölkapta a fejét, a ház felé nézett, és egy pillanat múlva a szívébe fúródott Elke nyila. Ahogy elterült a fűben, gyilkosa megállt fölötte.

– Miért öltél meg, ha úgyis vesztettünk? – nézett föl rá.

– Gyakorlásni. Meg mert mi van, ha elfigyelemet terelő becsapás?

S a kislány már ott sem volt. Kissy lekonyult fülekkel várta ki a percet, amíg föltámadhat, és arra gondolt, ha macska lenne, csak a kilencedik találat után feküdne itt.

A kékek nyertek, akiknek sikerült négy korongjukat megőrizni, és kilőttek négyet a pirosaknál, hármat a zöldeknél. A többi korongot a pirosak és a zöldek egymásnak lőtték ki, de a pirosaknak még megvolt egy, amikor a zöldek elvesztették az utolsót is.

– Mennyi időre bérelted a felszerelést? – kérdezte Nimby, amikor a csapat összegyűlt az alakulótéren.
– Mára és holnapra – felelte Vanessa –, de megvételre is fölajánlották. Egyelőre nemet mondtam, nekünk azért mégiscsak azok a fegyverek fekszenek jobban, amik becsapódnak a célba, és a shindy éles sikollyal terül el.
Françoise csettintett a nyelvével.
– Azért ha most itt lenne egy shindy és egyszerre kapna egy nyilat mindannyiunktól, alighanem eléggé jajgatna, hiába szivacsosak.
– Shindyt nem béreltem – nevetett a mikró –, az alapítvány minden pénze se lenne elég, hogy valaki vállalja nekünk az áldozati shindy szerepét.

A másik új dolog aznap este került az életükbe, fönt a padláson, építkezés közben. Elfogyott a tartórúd, Nimby nekilátott újakat vágni. Egy hosszú rudat satuba fogott, beállította a fűrészt, megindította, abban a pillanatban eltörött a fűrészlap.
– Előfordul. Kérek új fűrészlapot, a nagy szekrény felső fiókjából.
Elke már ment is és hozta, kis dobozban, de hozott mást is. Egy másik dobozban egy halom színes műanyaglapocskát, lekerekített háromszögűek voltak, vagy egy tucat.
– Ezek mik ezek? Voltak mellette ott.
– Gitárpengetők. Apa gitározott valamikor, én sose próbáltam.
– Én is gitároztam valamikor – szólalt meg Pi.
Sok száz kisegérnek maradt tátva a szája, de Angélique-nek nem, ő bólintott, tehát tudott róla.
– Hát most is megpróbálhatod – felelte Nimby –, a hangszer ott van a szekrényben.
– Miért is ne? – mondta Pi, és előkereste. A legegyszerűbb típus volt, nyolcas alakú, világosbarna. Pi leült vele, s csakhamar fura, összevissza hangokat csalt elő belőle. Persze, hangolni kell, jött rá Kissy, évek óta állhat a szekrényben, persze hogy berekedt.
Kissy nem tudta meg rögtön, hogy mi lett a hangolásból, leszaladt valamiért a földszintre, aztán beállt kamraegérnek, már készültek enni. Kint ettek a kertben, máshol el se fértek volna

ennyien, külön osztag hordta ki a kisebb-nagyobb asztalokat, az étkészletet, s egy harmadik az ennivalót. Vanessa egész arzenált vetett be szendvicsekből, de kellett is, a csatában megfáradt kisegerek és társaik rengeteget ettek, fejenként egy tucat szendvicset is bekebeleztek. Persze kicsik voltak, Vanessának az volt az elve, hogy inkább több kicsi, más-másféle szendvics, mint kevés nagy.

Igen, mert aznap hatszor csaptak össze az ellenséges, vad egérhordák, táblázatot is szerkesztettek, amin feltüntették az eredményeket. A csapatok összeállítása folyton változott, ezért a lista egyéni eredményeket tartalmazott. Győztes csapat minden tagjának egy pont. A másik csapat egy korongját kilőni: két pont. Egeret kilőni: egy pont. Kissy így az első csatában egyetlen pontot kapott, amiért lelőtte Nimbyt, de a negyedikben tízet, mert ők győztek, két korongot is kilőtt, és ötször ölt egeret, illetve abból három kisfülű volt, Vanni, mind a háromszor. Végül huszonkilenc ponttal ötödik lett, az élen Chantal és Vanessa volt negyvenhét ponttal, holtversenyben. Holnap eldől, melyikük dicsőül meg és melyik esik egerészölyvek martalékául.

Pi lehozta a gitárt és az egyik fedezéknek támasztotta, csak vacsora után vette elő.

– Persze ez is olyan, mint a biciklizés –, mondta, s végigsimított a húrokon –, nem lehet elfelejteni, de hát azért némi gyakorlás nem ártott volna. Meg hát énekelni se tudok. De azért…

Pengetni kezdte a húrokat, s közben odasétált Nialához, aki érdeklődve nézett föl rá, fején az elmaradhatatlan egérfüles hajpánttal, és nagyon csillogott a szeme. A fiú énekelni kezdett.

Ismerjétek meg Nicole-t, a kicsi egeret,
ki szombatonként vacsorára kiscicát evett.
Elkapta és megsütötte, nem oly nagy dolog,
de esténként jól bezárkózik, mert vannak rokonok.

Elsöprő sikert aratott vele, az ismétlésnél már az egész csapat együtt fújta, Niala pedig ragyogott. Kissy boldogan nézte őket és megbillegette füleit. A srác tényleg imádja a kisegeret. És tud gitározni is. Énekelni nem annyira, hangja se nagyon van, de ezt pótolja az átélés, amivel egérballadát költ a kedvesének.

Később is költött egyet, másik dallamra.

Volt egyszer egy kisleány, úgy hívták, Nicole,
ha nem ismered, sose hinnéd, mekkora füle volt.
Imádta a sajtokat és konzervdobozban aludt,
és nem félt még a macskától se,
mert elhíresztelte, hogy pocsék az íze…

A csapat egész este dalolt Nicole-ról, a belevaló kisegérről, és Kissy tudta, hogy új nemzeti hős született, olyan, mint Asterix, csak nem francia, hanem kisegérföldi. Jerry és Miki után ő a harmadik.

A motorok lassan kigördültek a kapun, megvárták a mikro-buszt, aztán elindultak. Ahogy befordultak a sarkon, Kissy megfigyelt két macskakölyköt, akik egy faágon ültek és döb-benten bámulták a konvojt. Most majd alighanem lemásznak és leadják a drótot a társaiknak, hogy Franconville egérmentes, megint szabadon nyávoghatnak. Pedig jönnek ők még ide sok-szor, és ráhozzák a frászt a kiscicákra.

Ennek a szünetnek most mindenesetre

VÉGE.

A következő már a születésnapi szünet!

23.

MONACO

– Bemegy az ivóba Hatlövetű Joe, a vállán egy egérrel. „Egy whiskyt nekem és egyet az egeremnek!” Megisszák, elmennek fizetés nélkül. Másnap is bemegy Hatlövetű Joe a vállán az egerével, isznak egy-egy whiskyt, nem fizetnek. Harmadnap azonban új csapos van az ivóban, aki még nem ismeri Hatlövetű Joe-t, kitölti a whiskyt, azok megisszák, indulnak, azt mondja a csapos: „Megálljunk csak, fizetni is kell!” Mire Hatlövetű Joe mordul egyet: „Ha valami nem tetszik, gyere ki a térre, de hozd a coltodat!” Az egér meg odaveti foghegyről: „A macskádat is!”

A mikrobusz nevetéssel megtöltve kapaszkodott föl a hegyoldali zsákutcában, ezúttal a villa felőliben. Pedig a szokásosnál jóval kevesebben voltak. A maxik még dolgoztak mindketten, Niala azt a fiút küldte eléjük a reptérre, aki arra az üzleti tárgyalásra vitte őket, ahol Vanessa konzervgyárat vett – Kissy se a fiú nevére nem emlékezett, se azokéra, akik eladták a gyárat, bár a beszélgetés tartalmát megjegyezte. Niala bent maradt segíteni a panzióban, egy csomó vendég érkezett éppen. És Elke se volt velük, ő még a gépen ül.

Niala azalatt se került elő, amíg kirakodtak, sőt Vanessát is elhívta – de hát nem volt nekik szükségük a D’Aubissonok segítségére, itthon voltak, a villa, a panzió, Marie néni háza és a környékbeli házak minden zugát úgy ismerték, mint a tenyerüket. Nem volt már ház a két zsákutca mentén, ahol legalább egyszer-kétszer le ne ültek volna beszélgetni, vagy éppen ahol egy egérkülönítmény le ne szüretelte volna a gyümölcsöt, szi-

gorúan létra nélkül mászva meg a fákat, mert amit egy egér – Vanessa – tud, azt a többi is tudja.

A rakodás gyorsan ment, hiszen nem hoztak sok holmit; átmentek a panzióba, megnézték, mi az, ami így leterheli a D'Aubisson nővéreket. Egy angol turistacsoport volt, a fél házat kivették, és rengeteg mindenre volt szükségük.

– Szia, egérke – száguldott el Kissy mellett egy lobogó fülű Niala, de ő csak egy szempillantást habozott, s máris utánaeredt. Végigrobogtak a folyosón, Niala belépett a személyzeti részre, kinyitott egy szekrényajtót, és Kissy gombszerű orrocskája máris belefúródott egy párnába.

– Tessék, egérke, a hatostól kezdve mindenhova vigyél egyet – Niala további párnákat halmozott rá –, ez öt darab, a tizenegyesig, a többit viszem én.

Kissy nem indult.

– A hatostól a tizenegyesig hat darab kell, nem öt – közölte, vesztére, mert Niala rábólintott… illetve hogy bólint-e, azt persze nem lehetett látni a párnahegy alatt, mindenesetre megint megnövekedett a súly a karján.

Az persze nem fenyegette, hogy hat vacak párna lapos egeret csinál belőle. De hogy hogyan találta meg az úti célját, azt sose tudta volna megmondani. Valahol a párnahegy alatt volt egy apró mancsa, azzal valahogy bekopogott valahová, kinyitották az ajtót, mondtak valamit angolul, egy párnát levettek róla, és ő továbbment. Végül az utolsót beadta a tizenegyesbe és visszaindult új feladatot keresni. Ezen a csütörtök délutánon az angol turistákról szolgálattevő kisegerek hada gondoskodott – pont mint a Hamupipőkében, gondolta Kissy.

Aztán összegyűltek a személyzeti részen és megrágcsálták azt a nagy halom sajtos sütit, amit Vanessa, Niala és Marie külön nekik sütött. Közben kerítettek másik sofőrt, az előző fiúnak már más dolga volt, és csakhamar a tranzitban várták a következő egeret. Elke pontosan érkezett és nem változott semmit. Úgy ömlött belőle a szó, mintha évek óta nem beszéltek volna, és nagyon büszke volt magára.

– Végig utaztam így, nagy fülkékkel fejéjemen – és odalibbent egy csapat vadidegen elé, akik megbámulták az egérfüles hajpántot és vigyorogtak. – Mindenki így nézett fülkéket. Egész időben Flugzeugrepülőnek orrától farkájáig mindenki

bámulta egéres fülkéket, és vigyorgottak. Volt kislány kettő is vagy három, akik sugdolózták anyujukat, amikor meglátták fülkéket, és Kissy tudja is ám, hogy miről.

Kissyt váratlanul érte a felszólítás, de tényleg tudta.

– Ők is akartak ilyet.

– Pontosan. Stewardess pedig megkérte kicsi vörös nordnémet zsebegéret, hogy jöjjön Cockpit bele, megmutatni fülkéket pilótáknak, hát azok is nagyon vigyorgottak és kérdezték, hogy milyen állat. – Elke hirtelen összecsapta a kezét. – Hát ez benne lényeg! Terjedíteni egéres eszmét világszéjjel, lássák mindenkik, hogy kisegér milyen kedves, helyes, szexi kicsi állat, és többé nem féljenek tőle, ha meglátik Speisekammerből kijönni nagy zsák ennivalóval pici hátán. Ha elterjedítődik egérszeretet, emberek vesznek majd többebb sajtokat, hogy jusson háznál kisegérnek, ezzel rágyakorolva kereskedelemre jótékony hatását, sajtüzemek termelik többebb sajtokat, tehénes gazdák tartik többebb tehénet, növényes gazdák termesztik többebb Schneckenklee, és föllendülődik europäikus gazdaság!

Elke egyáltalán nem vett lélegzetet, amíg haza nem értek.

Egyetlen kisfülű sem volt jelen a főpróbánál, amit a melléképületben tartottak, este hétkor. Nem szóltak nekik, ezt először maguk között kell elintézniük. Mi van, ha elrontottak valamit? Ha mondjuk meg se szólal?

De megszólalt, és lejátszotta az egész dalt, ám az elővigyázatosság indokolt volt, mert csak félórás igazgatás és többszöri újraindítás után sikerült hibátlanul eljutni a végéig. Eleinte folyton összecserélte a *kalimba-g* és a *recorder-aisz* oszlopot, amiknek semmi közük egymáshoz, más hangszer és más dallamrész, aztán Nimby kicserélt egy golyóterelő panelt. Ekkor viszont a *lead-cgc-gisz* oszlop egyáltalán nem szólalt meg, mert az oda irányított golyók elakadtak az új golyóterelőben, egy darabig gyűltek ott, ahol szaladniuk kellett volna, aztán leállították a motort és kiszedték őket. De végül megrendszabályozták az egész gépet, és a Popcorn hibátlanul végigment, Vanessa saját abszolút hallású, nagy füleivel ellenőrizte.

Úgyhogy bezárták a melléképületet és büszkén átmasíroztak a panzióba, ahol bejelentették, hogy a gép kész, ünnepélyes bemutató másnap tíz órakor.

– Nekem reggeli után be kell mennem Nizzába – mondta Mario.

– S mikor jössz haza? – kérdezte Nimby.

– Ebédre megjövök.

– Akkor áttesszük délutánra – jelentette ki a fiú határozottan. – És az ufótámadást is akkor tartjuk. Vagy még mielőtt elindulsz.

– Nyugodtan rendezhettek nélkülem is ufótámadást.

– Nem rendezhetünk – közölte Nimby. – Vanessa születésnapja van, mindenkinek jelen kell lennie az ünnepségen.

– Mit, ufókat akarsz hívni a születésnapomra? – ráncolta homlokát a kislány.

– Nem jó ötlet? Nem mindenkinek jön ám ufó a születésnapjára.

– Bolond. Beöltöztettél valakiket és azt hiszed, hogy megijedek?

– Nem hiszem. Ahhoz macskának kellene öltöz…

Vanessa fölpattant.

– Ezt azonnal vond vissza! A Jerry Alapítvány kisegere nem fél holmi tejecskezabálóktól!

Kissy kényelmesebben helyezkedett el a székében, hogy élvezhesse a műsort, ám amilyen hirtelen kezdődött, olyan gyorsan véget is ért.

– Visszavonom. Megyek is, hozok macskát, hogy megverhesd.

– Macska terhes…

– Kisbetűvel értettem. Egy másikat. Mondjuk ezt.

Ezzel Nimby hirtelen lehajolt, s a lába mellől fölemelt egy macskakölyköt. A gyerek elernyedt, ahogy ilyenkor kell, és aligha figyelt föl a csapat soraiban támadt riadalomra. Senki sem értette, honnan került oda a kismacska, a márciusi alomból, alighanem Macska Egy, a foltjai alapján. Hogy lehet, hogy nem figyeltek rá? Őrszemet sem állítottak! Egyáltalán hogy kerülhet macska ide, a panzió személyzeti kertrészére, ahol állandó a jövés-menés, és macskákkal egyáltalán nem kompatibilis állatok is mászkálnak? Illetve hol van voltaképpen Suzy és Ködöcske, amikor meg kellene védeniük őket ettől a rémületes…

Vanessa kinyújtotta a kezét. Nimby beletette a kölyköt. A kislány visszaült, ölében a macskával. Halk berregés tudatta,

hogy a gyerek jól érzi magát. Vanessa játszani kezdett a füleivel, s az ufótámadásról már meg is feledkeztek.

Az ufó másnap reggel támadott. Nyolckor az egész csapat kiugrott az ágyból és rohant felköszönteni Vanessát, a villa nappalijában gyűltek össze és beborították virágokkal. A kisegér boldogan világított, összepuszilkodott mindenkivel, jelen volt egy csomó apja, a többféle nagyszülei, még Ange néni is, akinek negyedórája szállt le a gépe. A nappaliban, ahogy Nimby utólag megállapította, egy gombostűt se lehetett volna eldobni úgy, hogy legalább nyolcan föl ne jajdultak volna.

Az ufó azalatt érkezett, amíg az ünnepelt füleit rajongták körül, Françoise ugyanis kitalálta, hogy egy kisegérnek igazán jár külön puszi a füleire, hiszen azok különböztetik meg a kisfülűektől, a mugliktól meg pláne, ezért még egyszer körbe kellett járnia az összes jelenlevőt, de végig sivalkodva, mert csiklandozták a fülét. Az ufó nyilván eközben szelte át a Föld légkörét és kereste meg Franciaországot, és amikor az utolsó puszi is megvolt, egyszer csak egyenesen odalibbent a nyitott ablak elé. Döbbenten nézték valamennyien. Tökéletes repülő csészealj volt, talán fél méter volt az átmérője, felül domború, alul laposabb, bronzos fénnyel csillogott, viszont színes fények egyáltalán nem világítottak rajta. De legalább halkan zúgott.

– No, ezek megint kitaláltak valamit – dünnyögte Mario.

– Hát ez meg mi? – tudakolta Vanessa.

– Egy másik bolygóról érkezett, külön a te születésnapodra – szónokolt Nimby. – Menj, üdvözöld Kisegérföld nevében!

Vanessa dörmögött valamit, amiben Kissy felismerni vélte azt a szót, hogy macska, és már sejtette, mi vár Nimbyre, ha az ufó igazából földi eredetű, szégyenszemre. A kislány odament az ablakhoz, az ufó pedig lejjebb ereszkedett, és… fölötte láthatóvá vált a Discovery. A mikró kinyújtotta a kezét, s az ufó leereszkedett a tenyerére. Nimby hirtelen ott termett, suhintott egyet a késével a levegőben, mint egy nagyfülű szamuráj, s a Discovery tovalibbent, az ufó pedig ott maradt. Damil, jött rá Kissy, az ufó azzal volt felfüggesztve. De akkor lehet, hogy a Földről jött?

– Ez belül üres – méregette az ufó súlyát Vanessa. – Mi a csoda ez?

– Ufó. Üsd meg!
– Hogyisne, hogy az utasai támadásnak véljék és valamennyiünkből pörkölt egeret csináljanak.
Nimby nevetett. A kislány pedig ráütött az ufóra, nem erősen. A fém megcsendült.
– Ef – mondta Vanessa reflexszerűen, aztán gyanakodva szemügyre vette az ufót még egyszer, és megint megütötte. Ez a csendülés másmilyen volt. – Cisz… szent ementáli!
Körbeütögette az ufót, s a zenei hangokat hallva Kissynek leesett az álla. Ez egy hangszer.
– Füleimre és farkincámra, mi ez?!
– Ez egy hangszer – felelte Nimby –, űrdobnak hívják. Új találmány. Játssz rajta valamit.
Erre egyelőre nem kerülhetett sor, mert Vanessa hirtelen letette az űrdobot és kedvese nyakába ugrott.

Az első űrdobkoncert – Kissy éppen szemközt ült a falióràval – nyolc óra tizenegy perckor kezdődött, de még egyáltalán nem volt koncert. Vanessának ki kellett tanulnia az űrdobot, próbálgatta a hangokat, a dallamokhoz szükséges mozdulatokat – de erre is mindenki kíváncsi volt. Néhány perc alatt rájött a módjára, és már dallamokat varázsolt elő, ha még egyszerűeket is. Nyolc óra tizenhétkor már belefogott a Popcorn előadásába, egyelőre csak a gyors szólamot játszotta, azt mondta, nem nehéz, csak a hangok elrendezése trükkös. Tizenhárom hang van az űrdobon, de nem a skála szerint sorakoznak, hanem valami nagyon ravasz rendszerben.
Nyolc óra húszkor szólalt meg Jennifer telefonján a riasztás.
– Gyenge vicc, egérke – mondta Vanessa anélkül, hogy abbahagyta volna a játékot.
Jennifer megrázta a fejét.
– Én ugyan nem…
Vanessa nevetett.
– Oké, halljam, kinek jutott eszébe riasztással köszönteni a születésnapos egeret.
Mindenki a fejét csóválta. Aztán egy kisegér átsurrant a tömegen és odalépett a mikróhoz.
– Hé, Mäuschen. Azt hiszesz, shindyek is tartanak nemzeti ünnepet, munkaszünettel, tiédnek születésnapodon? Hát nem.

Legfeljebb gyásznapt, amiért ma születsz és megveresz mindenki shindyeket.

Vanessa abbahagyta a dobolást.

– Azt akarod mondani, hogy igazi riasztást kaptunk a születésnapomon?

– Azt! Shindyek ilyes napokon lendítődnek igazán akcióba, mert mi ünnepeljük szülinapt és nem figyelünk a…

– Valaki zárja el azt az egeret – kérte Nimby, akinek már táblagép volt a kezében. – Shindynk van a Facebookon. A lány neve Marianne Villiers, a pasasé Jacques Tita, mindketten Párizsban élnek. A pasas hozta szóba a szexet, szokás szerint, és már ott tartanak, hogy a kislányával rendszeresen csinálja.

– Szűzanyám – mondta Isabelle néni. A többi kisfülű is el volt képedve.

– Marie tizenkét éves, a pasas… hm, százöt?

– Igen, 1907-ben született Jacques Tati – pillantott a képernyőre Jean-Fran –, az ő arcképét használja, csak a nevét kiforgatta kicsit.

– Ide hallgassatok – mondta Blanche –, mi lenne, ha átmennénk reggelizni? Úgyis időbe telik még, amíg földerítitek ennek az alaknak a hollétét.

– Mehetünk éppen – bólintott Vanessa.

– Okvetlenül – vágta rá Nimby lelkesen, és karon fogta kedvesét. – Mi más kellhet egy csodálatos reggelhez? Ünnepi asztal, születésnapos kicsim gyönyörű mosolya és bájos, hatalmas fülei, s mindehhez egy vérfertőző, perverz apa válogatott disznóságokat mesél a hatéves kislányáról. Minden együtt van, tökéletes! Egy apróság hiányzik még, de reggeli után az is meglesz, néhány repülőjegy, taxi, lesben állás, majd egy rendkívüli szépségű, a holnapi lapok címoldalára kívánkozó tökönrúgás. Boldog születésnapot!

– Nyolc, nem hat – mondta Nimby tíz perccel később, éppen akkor, amikor átvett egy szendvicses tálat Chantaltól, aki értetlenül nézett a tálra. – Tita kislánya. Hatévesnek mondta, de az korábbi adat, akkor kezdte molesztálni. Most nyolc.

– Majdnem kilenc – állapította meg újabb öt perccel később. – Ez a mostani állás, ez most már biztos. Eddig úgy fogalmazott, hogy erre meg amarra egy hatévest így meg úgy lehet rávenni, ezért hittem, hogy most is ennyi. De az korábban volt. Ja, Marianne-nak is jár majd egypár alapos pofon, mert partner ám mindenben, még tódítja is, úgy beszélteti, mintha egy lenne közülünk.

– És ha rendőr? – kérdezte Blanche.

Nimby fontolgatta ezt az eshetőséget.

– Hát persze ha rendőr, az egészen más helyzetet teremt; akkor nem kap pofont. Majd csak a szabadnapján. A gond az, hogy őt nagyon könnyű megtalálni, épp csak a lakcíme nincsen kiírva, de La Garenne-ban él és a suli kapujában is fotózkodott a barátnőivel. Az ember csak végigjárja a sulikat La Garenne-ban, nem egyformák, s ha megvan a suli, megvan ő is.

– Erről jut eszembe, nem kellene annak a lánynak iskolában lennie? – tudakolta Georges.

– Beteg, otthon van és fekszik. És ráér facebookozni.

– No, majd mi meggyógyítjuk – közölte Vanessa vészjóslóan. – De akkor nem sző terveket ezzel a pasival?

– A pasi tett már burkolt ajánlatot, de nem volt reakció, direktebb formában pedig még nem ismételte meg.

De erre se kellett sokáig várni, Tita negyedórán belül visszaterelte a szót Marianne mielőbb várható gyógyulására és hogy mi lesz azután. Szívesen találkozna vele és összeismertetné a kislányával, no meg sok mindenfélét kipróbálhatnának együtt. Marianne ekkor már válaszolt, azt felelte, neki fontos, hogy bejön-e a pasi, anélkül szó se lehet róla. Ha jóképű, akkor rendben van a dolog, csak hát még legalább egy hét, amíg meggyógyul.

Úgyhogy Tita küldött képet. Harmincas, barna, rövid szakálla van, kék szeme, elég izmosnak tűnő felépítése. Kék pólóban volt, egy könyvespolc előtt állt. Vagy ült. Csak vállig látszott a képen.

De ez tényleg te vagy? – kérdezte Marianne. – *Tudom, mit szoktak a pasik csinálni, a netről csórt fotókkal hülyítik a lányokat.*

– Nem ejtették a feje lágyára – állapította meg Kissy, és megfékezett egy tojáskarikát, amelyik le akart ugrani a szendvicséről.

Tita kis türelmet kért, s pár perc múlva küldött még egy képet. Ez is szobában készült, kis étkezőasztalnál ült, újságot tartott a kezében, mint egy emberrablás túsza. A mai *Le Monde* volt, és piros filccel ráírva nagy betűkkel: MARIANNE.

– Ez nem Párizs – vágta rá Vanessa öt másodpercen belül. – Egérkék, hamar a párizsi időjárás-jelentést!

Angélique pillanatokon belül megmondta, hogy Île-de-France fölött az égbolt borult, eső várható. A fényképen pedig vidám tavaszi napsütés ömlött be az ablakon.

– Ez az – mondta a mikró –, cin-cin. Mert az ott az ablak mögött a Côte d'Azur azúrkék égboltja. Nem pedig a párizsi, akármilyen idő is van Párizsban. Az emberünk *itt* van.

Úgy mondta, mintha egy percen belül várhatták volna, hogy Tita bekopog a panzió személyzeti részére és leül közéjük. Pedig hát a délfrancia tengerpart vagy ötszáz kilométer hosszú, és lehet az ipse a tengertől tíz vagy ötven kilométerre is. Óriási terület.

De hogy Párizsban nincs, az tényleg biztos.

– Megvan az iskola – közölte Angélique, mialatt Marianne és Tita megint a testiség vizeire evezett. – Szivárvány Iskola, avenue de Charlebourg hét.

S már nyúlt is a telefonjáért. Kissy odapislantott a táblagépre. Kék épület, fekete kapu… hát persze, az utcanézeten is pillanatok alatt meg lehet találni egy iskolát.

– Jó napot, asszonyom, Angélique Clément vagyok a Jerry Alapítványtól. Súlyos bűncselekmény ügyében folytatunk vizsgálatot, amely az önök egyik tanulóját is érinti. Nem, asszonyom, teljesen komolyan beszélek. Ismer egy bizonyos Marianne Villiers-t?

Az utolsó szavaknál Angélique ujja megtalálta a kihangosítót, s a személyzeti kertrész egy fiatal nő hangjával telt meg.

– Nem ismerek, de megnézem a nyilvántartást. – Két másodperc elég lehetett neki, mert nyomban folytatta: – Nem, ilyen nevű tanulónk nincs és soha nem is volt. Ez valami tévedés.
– Talán álnevet használ – mondta Angélique. – Küldhetnénk önnek egy fényképet, hátha arcról felismeri?
– Kérem, semmi akadálya.
Amint a nő bemondta az emailcímet, Nimby már küldte is a levelet. Fél perc múlva a nő visszatért a telefonba.
– Ez a kép valóban a mi iskolánk előtt készült, de a gyerekek jóval nagyobbak a mieinkél. Mi előkészítő iskola vagyunk, ezek legalább két-három éve végeztek, ha hozzánk jártak egyáltalán. Ennyi idő alatt egy gyerek túl sokat változik, így sajnos nem tudom megmondani, hogy bármelyikük is hozzánk járt-e valaha.
Angélique megköszönte. Elbúcsúzott. Letette. Ültek. Hallgattak.
Aztán Vanessa az asztalra csapott.
– A fifikás kis dög! A shindyt meggyanúsítja, hogy hátha lopott képet használ, miközben ő maga úgy hazudik, mint a vízfolyás! Ha nem igaz, hogy ebbe a suliba jár, igaz-e bármi? Lehet, hogy Bordeaux-ban él, negyvenéves és harcsabajusza van. Lehet, hogy tényleg rendőr. Vagy ő maga is shindy. De hogy nem hívják Marianne Villiers-nek és nem él La Garenne-ban, arra egy karika brie-t fölteszek!
Az alapítvány hallgatott. Ha Vanessa biztos az igazában, akkor igaza is van. És ha nem lenne biztos az igazában, nem kockáztatna ilyen mennyiségű sajtot.

A meteorológiai intézetet Chantal hívta föl. Megadta a pontos időt, amikor Tita a második képet készítette, és a lehető legpontosabb adatokat kérte arról, hogy abban az időpontban hol volt Franciaországban ragyogó napsütés. Ők pedig, miután jobbat nem tehettek, leszedték az asztalt – a vendégsereg miatt hosszú asztalsor volt összeállítva – és visszatértek a születésnapi ünnepléshez. Egészen tíz óra tizenegy percig, amikor a Marianne és Tita beszélgetését figyelő ügyeletes, Elke magasra tartott egy papírból kivágott macskafejsziluettet.
– Mi történt? – kérdezték.
– Újabb fotót kaptuk, Tita küldte. Lányája van rajta, Kistita.

– Mennyi ruhában? – ez persze Nimby volt.
– Öltözve rendesen, játszi kertben.
– Ja, akkor ráér.
Kissy elvárta volna Vanessától, hogy egy ilyen megjegyzésért földhöz vágja a srácot, de a kislány csak nevetett és megnézte a képet. Úgyhogy Kissy is. A gyereken nem volt semmi különös. Szőke, rövid hajú, kilenc év körüli – vagy kevesebb, a kép nem most készült, hiszen a gyerek most iskolában van. A környezetben se volt semmi különös. Némi növényzet, nem sok. Kőfal, ami arrébb kerítésben folytatódik, mögötte egy épület falának darabkája.
– Pálmafa – mondta Vanessa. Fölnézett és körbepillantott a vendégeken. – Alex, figyelj csak!…
Odaszaladt Alex Bourridonhoz és megmutatta neki a fotót. Aztán másoknak is. Kissy már értette. Nem minden növény honos mindenütt, ráadásul a növényeknek megvan az a szokásuk, hogy nemigen szeretnek szaladgálni. Ha tudják, hogy a kertben levő növények közül az egyik mondjuk csak Toulontól keletre él meg, a másik meg csak Toulontól nyugatra, akkor megvan a válasz: Toulonban vannak. Vagy ami még szerencsésebb, ha valaki már látta az egyik fát korábban, akár az autójából kinézve, és emlékszik, hogy ez mondjuk Marseilles-ben volt, akkor most is ott van, mert ezek utálnak mászkálni.
De senki nem tudott többet. Mediterrán növényzet, Dél-Franciaország legnagyobb részén honos, akárcsak a szomszéd országokban és még jóval távolabb.

De csak negyedórát kellett várniuk a következő mozaikkockára. Tíz óra huszonnyolckor Elke újabb fotó érkezését jelezte, s mialatt megnézték, jött még kettő. A kislányt ábrázolták egy szál fehér lepelbe öltözve, ami antik festmények stílusában volt a vállára vetve, és csak itt-ott takart valamit. A három kép ugyanabban a szobában készült, ugyanakkor, csak a gyerek állt, illetve hevert más-más pózban.
– Az ablak – mondta egyszerre sok száz kisegér, és Nimby már készítette is a nagyítást az ablakon túl látható házrészletről.
– Ez Monaco – jelentette ki Vanessa, alig egy pillantást vetve a képre.
– Merrefelé? – kérdezte a nővére.

– Nem tudom, nem ismerem föl a házat, csak szerintem ez Monaco. Ottani stílus.

Az ablakon túl három emelet egy darabja látszott egy nyilván elég messze levő épületből, ami ugyanúgy lehetett harminc-emeletes, mint három. Egyszerű, szögletes formájú, modern ház volt, ilyenek csakugyan vannak Monacóban – éppen az a gond, hogy túl sokan.

– Rendben – mondta Vanessa, és föllépett a székére. – Hölgyeim és uraim, egy kis figyelmet kérek. – A vendégsereg abbahagyta a beszélgetést és az ünnepeltre figyelt. – A születésnapi összejövetelt átmenetileg nyomozói tanácskozássá változtatjuk. Itt majdnem mindenkinek van Jerry-telefonja, szeretném, ha elővennétek és figyelmesen megnéznétek azt a házrészletet, amit máris közzéteszünk a Cheesebookon. Szerintem Monacóban van, és a legtöbben közülünk számtalanszor jártak ott. Három kérdésre szeretnénk választ kapni. Egy: hol van ez a ház? Kettő: honnan készült a fotó? Legalább nagyjából. Ha a ház megvan, a távolságot a perspektíva alapján meg lehet becsülni, az irányt is körülbelül bemérhetjük, a többit majd meglátjuk aztán. Használjátok az utcanézetet, keressetek épületeket, amik hasonlítanak a képre és vessétek össze a látottakkal. Két gyerek van veszélyben, az egyiket évek óta zaklatják, a másikat egyelőre csak a neten át. Cin-cin!

– És mi a harmadik kérdés? – akarták tudni mindannyian.

– Azt majd a fotó készítőjének fogom föltenni, amikor a lábam előtt vinnyog – felelte a kislány sötéten.

A társaság nevetett és hozzálátott a kép tanulmányozásához. De nem jutottak sokra, hamar kiderült, hogy így nem lehet megállapítani. Az épület nem elég jellegzetes, percek alatt féltucat jelölt akadt, de az utcanézeten nem lehetett olyan nézőpontot találni, amiből eldönthették volna, hogy mennyire hasonlítanak. Azok a képek mind az utcáról készültek, Tita viszont egy házban volt, lehet, hogy a huszadik emeleten.

– Meg kell nézni közelről – jelentette ki Vanessa. – Odamegyek és körberepülöm az országot.

Ahogy megmoccant, egy egérként lendültek felé és mindenki egyszerre kiabált.

– Kapjátok el!

– A farkincáját fogjátok!

– Állítsátok meg!
– Elkapom a fülét!
– Jó, jó, eresszetek – nevetett a mikró –, mi bajotok az ötlettel?
– Születésnapod van – vetette a szemére Françoise –, tessék szépen itt maradni a vendégeiddel. Majd megyek én.
– Majd megyek én – mondta egyszerre seregnyi kisegér.
Végül sorsoltak; Nimbynek volt egy kis programja a felület tömérdek ritkán használt aprósága között, ami ki tudott sorsolni egyet vagy többet bármilyen lista elemei közül, és a csapat névsora persze benne volt.
– Egyszerű – mondta programozójuk. – Megadom, hogy melyik listából válasszon; ennek a neve *egerek.* És hogy hány sorsolást kérünk: kettőt, mert kell másodpilóta is. Máris megvan, kik mennek, csak az OK gombot megnyomom.

A két egér egyetlen motoron utazott, Elke kis csomag gyanánt kucorgott Kissy mögött, és alaposan kihasználta, hogy mikrofon van a sisakjában. Be nem állt a szája megint.
– És most? – kérdezte, amikor már fél perce álltak a dugóban, Cap d'Ail közepén. – Itt nincs Zollkontrolle, tömeg nem azért áll. Vagy baleset, vagy Strassenjavítás. Ha baleset, az egy óra vagy több is, amíg rendőrösök vizsgálik helyszínűt. Ha javítás, az több hét…
Kissy sóhajtott és amikor az araszoló kocsik között alkalma nyílt, kikanyarodott balra. Pillanatokon belül elhaladtak egy éppen olyan épület előtt, amilyet kerestek.
– Ez is lehet, vagy érvényes csak benne már Monacóban? Mert még sehol se is nem vagyunk tőle. Kissy, megállsz motort és fölrepüljünk, jó?
– Nem tudok, nincs hely a parkolóban. Jegyezd meg, hogy hol volt és visszajövünk.
– Jó. Avenue Kommandant de Gaulle, rögtön balra a keresztelődés után.
Nem kellett sokáig megjegyeznie, a szerpentinen egy kanyarral följebb Kissy lehúzódott egy garázsajtóhoz és leállt.
– Rajta, egérke, szállj föl.
– De nem szabad megállni garázsra…

– Nem hagyjuk itt a motort, ha útban leszünk, arrébb megyünk.

Elke leugrott, lekapta a hátizsákját, a szemüveget és a Discoveryt, kicsomagolta, letette a földre, a vezérlőt mellé, a dobozt visszatette a zsákba, a zsákot a hátára, a szemüveget az orrára, s már vakon kapta föl a vezérlőt. Egy szempillantás múlva indított. Kissy elismerően figyelte. Egyetlen fölösleges mozdulat nélkül, legfeljebb tizenöt másodperc alatt. Vanessa nevelése. A Discovery villámgyorsan megtalálta a házat, Kissy is nézte a telefonján.

– Nem, ez biztosan nem az – érkezett Niala hangja a panzióból. A mondat közepén tartott, amikor Elke rányomott a gázkarra, s a helikopter visszaszáguldott hozzájuk. – Várj csak, egérke, még nem fejeztem be. Menj vissza! – A Discovery pont Kissy feje fölött, teljes sebességgel megfordult egy legfeljebb egyméteres ívű kanyarban, s már ott sem volt. Őrület, gondolta Kissy, Elke sokkal kisebb nála, legfeljebb nyolc centi magas, és virtuóz pilóta, ösztönösen, tökéletes repülőérzékkel vezet. Ezt nem lehet megtanulni, erre születni kell. Soha nem követ el hibát – majd csak egyszer, de az lesz az első és az utolsó. Remélhetőleg minél később, de egyszer majd hibásan méri föl a távolságot vagy a szél erejét, és a Discovery vagy az Enterprise egy szempillantás alatt, izzó tűzgömbben fog megsemmisülni. De akkor azon a helyen az alapítvány emlékművet állít majd annak a bátor, harcias kisegér pilótának, aki…

– Kissy! Kissy!

– Mivammá?!

– Ábrondázik megint.

– *Ábrándozik.*

– Aha, úgy is lehet mondani…

Beszéd közben Elke fölkapaszkodott Kissy mögé a motorra, és megkapaszkodott.

– Mehetünk, egérke.

– És a kopter?

– Hátomon – felelte a zseb rosszallóan. – Aludtad magadat, amíg mértük egérkékkel távolságt. Ha látjuk egy emelet akkorára zsugordani, mint fotóakon, akkor kell lenni több mint ötszáz méter. Innen tenger csak négyszáz és hatéshetven méter,

vagyis ez nem lehet ház. Ott azt kicsi kulcst kell forgatni, nézjed, és akkor motor csinál brrrr, brrrr, és elindulódik.

Kissy nevetett és indított. És magában megfogadta, hogy a hős pilótaegér emlékműve soha nem fog felépülni. Mert ő is ott lesz és vigyáz majd rá.

Fölkanyarogtak a szerpentinen, ami szakasztott olyan volt, mint Beaulieu hegyi utcái, egymásba érő házak mindkét oldalon, az utca fölöttiekhez lépcsősoron vagy rámpán lehet följutni, az utca alattiakhoz meg lejutni. Néhány helyen utcaszinten parkolt a tulajdonos, egy kiugró, széles párkányon, ami valójában épület teteje volt, mellette a kertkapu, amögött le kellett menni egy lépcsőn, és ott volt a bejárat a házba, aminek a tetején állt a kocsi. Voltak olyan lépcsők is, amiket nem zárt le kapu, ezek számítanak itt a keresztutcának, keskeny, meredek sikátorok, Kissy jól ismerte már őket és a bennük tanyázó macskákat. De hát most nem fognak arra menni, motorral nem lehet, és különben is, a partvidék összes macskája hallotta már hírüket.

Aztán elérték a másik főutat, megszemlélték a rengeteg táblát, amik Nizza, Èze és La Turbie, illetve Monaco, Menton és Beausoleil irányát jelezték. Kissy ráhajtott az útra és gyorsított.

– Azok házak elöl Monaco? – tudakolta a zseb. Előttük a távolban rengeteg sokemeletes épület magasodott a hegyoldalon.

– Azt hiszem – felelte Kissy, de ugyanekkor egy magas fa és két tábla mögül – ötvenes sebességkorlátozás, gyakran ellenőrzik – kibukkant az, amiről bárki bárhol fölismeri Monacót. – Igen! Nézd, ott az óváros!

Monaco-Ville hatalmas sziklája innen fentről úgy hatott, mint valami játékvár. Kissy Neuillyben látott ilyeneket, amikor egyik nyomozásán elvetődött a vasútmodellezők közé, ők építettek ilyen apró, de látványos városkákat. Csakhogy a szikla a valóságban vagy hatvan méter magas, és egy ezerfős városnegyed van rajta, a hercegi palotával együtt. Ha Monaco nem városállam lenne, a sziklán lenne a fővárosa.

– Nézd, alagút – mutatta Elke kicsit távolabb. – Hová vezet?

– Sehová. Látod, hogy behajtani tilos, csak kifelé szabad jönni.

Éppen ki is jött egy kisteher, aztán egy fehér sportkocsi.

– Aha – mondta a zseb. – Értek. Akkor ott alagútban csinálik új kocsikat.

– Pontosan – felelte Kissy, bár a kormány kicsit megremegett a kezében.

Elértek egy körforgalmat, itt a bázis utasítása szerint Kissy a lenti utat választotta. Még a körforgalom előtt ki volt írva egy épületre, hogy Monaco kapuja, aztán egy Jardin-Exotique táblát is láttak, de Niala biztosította őket, hogy még mindig Franciaországban vannak. De Monaco fölött: azok a házak lent a mélyben, az út jobb oldalán már a hercegségben vannak. Aztán megláttak egy szerény táblát: D 6307, a főútvonal száma, s alatta Cap d’Ail neve pirossal áthúzva.

– Vége Cap d’Ailnek – mondta Kissy. – Akkor hol vagyunk?

– Monacóban – felelte Niala.

– Cin-cin – vágta rá a zseb lelkesen. Néhány méterrel később kőoszlop állt a járda szélén, aztán balról két tábla egymás alatt: Principauté de Monaco – Principatu de Múnegu. S ahogy a jobbról több emelettel az út fölé magasodó, hosszú lakótelepi házat elhagyták, az egész ország ott feküdt a tappancsuk alatt.

Nem, nem az egész, állapította meg aztán Kissy. Csak a fele, a Szikla, Fontvieille és La Condamine. Monte-Carlót még takarja a hegy nyúlványa. Aztán a botanikus kert fölött, a La Chaumière étteremmel szemközt leparkoltak és leszálltak a motorról. Tizenegy múlt, némi kacskaringózással és egy megállással félórára nyújtották a húszperces utat.

– Innen Fontvieille túlsó vége kilencszáz méter, a Szikláé ezeregyszáz – érkezett Nimby hangja –, egészen La Rousse-ig benne van az ország a hatósugárban, csak a túlsó vég lóg ki. Ha fölszálltatok, mondom az első koordinátákat.

– Várj csak, egérke – mondta Elke. – És ha herceg van idehaza?

– Ez elképzelhető, de miért érdekes?

– Csak most jöttük. Lenne illendő először bekopog és üdvözöljük, nem?

– Nem, egérke – felelte Niala. – Monacóban az a szokás, hogy aki tizenöt centinél alacsonyabb, annak nem kell beköszönni a herceghez.

– Ja, akkor jó…

A Discovery kivágódott a botanikus kert fölé, ahol egyszer már járt, most csak átrepült fölötte, s már fordult is, a tenger felől nézte meg az első épületet a kórház alatt, az avenue Pasteurön – de az nem is hasonlított. A következő sem. Repültek tovább.

– Hé, egérkék – mondta Kissy. – A shindy felől nincs új hírünk?

– Dehogynem, élénken dumálnak – felelte Françoise –, Kistita a fő témájuk, de nem akarod tudni, hogy miről beszélnek.

– Értem. Akkor jó. Legyen csak minél több anyag az ügyész kezében.

– Hacsak rendőr nem – dünnyögte Elke, és megdőlt a törzsével, ahogy a Discovery éles kanyart tett Fontvieille fölött.

– Nemigen hiszem, hogy Marianne rendőr volna – válaszolt Françoise. – Tényleg úgy beszél, mint egy gyerek, és elég tudatlan ezekben a dolgokban. Persze lehet, hogy csak jól játssza a szerepét. De ha Tita csak a tizedrészét megcsinálta a lányával annak, amit elmond, akkor az már mindegy, hogy ez a beszélgetése zaklatás-e vagy sem.

– Közben egy csapat a gyerek után is nyomoz – vette át a szót Angélique –, de folyton elakadunk. Fotók vannak róla bőven, de csupa nyilvános helyen, La Garenne-ban és a környékén. A kedvenc fagyizója előtt esetleg majd lesben állhatunk, de ha a sulija hamis, szerintem a többi hely is az. Akár Moszkvában is élhet.

– Zdravsztvujtye – vágta rá Vanessa. – Egyszer ő is elkövet majd egy hibát. Lehet, hogy hónapokba telik, de elkövet, és akkor elkapjuk.

– De miért – kérdezte valamelyik férfirokon, Kissy nem ismerte meg a hangját –, ha csakugyan gyerek?

– Mert a tűzzel játszik és meg fogja égetni magát. Ha mi le tudjuk nyomozni, márpedig előbb-utóbb le tudjuk, egy shindy is megteheti. Titát persze lekapcsoljuk, de nem biztos, hogy ő lesz az egyetlen beszélgetőpartnere. Azonfelül egyáltalán nem tesz jót a fejlődésének az a sok disznóság, amiket összeolvas.

– Sőt összeirkál – tette hozzá Françoise.

– És csak akkor derül ki, hogy kicsoda – jegyezte meg Pi –, ha elkapjuk. Lehet, hogy mégiscsak shindy, és Tita mellett van a helye.

– Dehogyis – mondta a mikró. – Ha shindy, dutyiba vele!
– No, hát oda küldjük Titát is.
– Csodákat. Monaco állandóan tele van építkezésekkel. Az egyiken beleállítjuk a friss betonba, és be vele az Hercule-öbölbe!

A házat végül Elke maga találta meg, ahogy a célpontok között röpködött.
– Stop! Charlie három négyzetet nézjed, nem ott ház?
De, ott volt a ház. Eltartott pár percig, amíg azonosították, olyan nézőpontot kellett keresni, ahonnan világosan látszik az azonosság. A ház a rue des Martyrs de la Résistance-on állt, kilencszázhuszonhárom méterre tőlük, a Moneghetti-stadion fölött – Beausoleil-ben.
– Milyen ellenállás? – tudakolta Elke. – Volt Monacóban ellenségi uralom, esetleg rászállták őket andorrai csapatok?
– Nem hiszem – nevetett Kissy –, de elég sokféle uralom volt helyette. Viszont azok a mártírok francia ellenállók voltak, mert az már Franciaország megint.
– Ó. Mikor mentem külföld fölé?
– Fogalmam sincs, a határt elég nehéz kivenni a térképen, mindenesetre már a focipálya is francia terület.
– Akkor lehet, hogy Tita monacói nem is?
– De, valószínűleg monacói. Legalábbis a fotók elég messziről készültek, és a háztól a határ… ha jól mérem… csak kétszázhatvannégy méter.
– Akkor indulítok tenger felé, tartom házt képben, és nézzük, mikor csökkenődik elég kicsivé, jó?
– Jó – felelte Kissy és a Béni HQ egyszerre.
Elke hátrálni kezdett a Discoveryvel, most lassan, hogy fókuszban tudja tartani a házat. Nyílegyenesen haladt Moneghetti és La Condamine fölött, aztán a kikötő előtt lassított.
– Szerintem elég kicsi már ház. Van alattam tenger már?
– Nincs, de nem sok hiányzik.
– Akkor jó. Nézzük oldalra.
Elindult balra, lassan, és a ház oldala egyszer csak előbukkant. Tita fotóin nem látszott.
– Állj, ez már sok – mondta Vanessa. – A place d'Armes fölött vagy, ha megfordulsz, meglátod odalent a hercegi palotát.

Elke megfordult, lenézett, megcsodálta a palotát.
– Integetjek szárnyaimakkal hercegnek?
– Nincsenek szárnyaid – felelte Vanessa.
– *Vannak* szárnyai – vitatta Kissy –, de azokat itt hordja fönt a hegyen, nem a kopteren.
A kislány nevetett, visszafordult, megint célba vette a házat, és elindult Monte-Carlo felé. Hamarosan megállították megint.
– Állj, innen már nem látszik a széle – mondta Niala. – Ez az Hôtel Hermitage.
– Mekkora távolság? – kérdezte a zseb.
– Nyolcszázhuszonnyolc méter a place d'Armes-tól – felelte Kissy.
– Akkor nézzük most közelségt, jó? Elindulok távolra, és…
– Negatív, egérke – szólt közbe Vanessa. – Nehéz pontosan felmérni. Inkább a magasságot határoljuk be. Látatlanban megmondom, hogy az emberünk nem lakhat földszinten, mert onnan az a ház egyszerűen nem látszik.
– Jó. Discovery toronynak, kérek leszállásias célpontot.
– Eszedbe ne jusson – riadt meg Kissy. – Életveszélyes lenne. Inkább menj ki az Hercule-kikötő fölé, ott biztosan nem ütközöl semmibe, és lassan ereszkedj.
– Inkább az uszoda fölé – mondta Vanessa –, az közelebb van, pontosabb lesz a kép.
Kis pilótájuk átvitte a gépet a III. Rainier-ről elnevezett uszoda fölé, ahol ez idő szerint nem volt senki, és lassan süllyedni kezdett. A házat ott Moneghetti fölött egyszer csak eltakarták a közbeeső épületek. Följegyezték a pontos koordinátákat, és Elke elindult a place d'Armes felé, ezúttal már előre nézve, mert az itteni házak nyolcadik emeletének magasságában járt. Visszafordulva megint meglátta a házat, pedig tartotta a magasságot.
– Ez bonyolult lesz – állapította meg Vanessa. – A házak hol takarnak, hol nem, csak aprólékos kísérletezéssel tudjuk majd kideríteni, hogy melyik épületek jöhetnek számításba és hányadik emelettől kezdve. Nem biztos, hogy megéri a pepecselést.
– Leszállok – döntötte el a zseb, és ütközésig nyomta az elevátort. A Discovery felvágódott a magasba, átszelte a kikötői negyed és La Colle légterét, s mire Kissy meglátta közeledni, már rakétaként csapott le a parkolóra. Az utolsó métereken El-

ke lefékezte, és olyan puhán tette le Kissy lábához, mint egy kiskutya a zsákmányolt papucsot.

Úgy döntöttek, lemennek a városba, szívnak egy kis valódi monacói levegőt, addig is, amíg a főhadiszállás eldönti, mitévők legyenek. Végül is itt alig pár méterrel a fejük fölött van a határ, épp csak benéztek az országba. Elke a hátizsákjára szíjazta a Discoveryt és tartozékait, Kissy pedig szép lassan lemotorozott a bulváron.

Még ennyi Beaulieu-ben töltött idő után is lenyűgözte, ahogy az itteniek építkeznek. Minden ház alatt és fölött további házak voltak, és azok alatt és fölött szintén további házak. Beaulieu hegyoldalba épült része is nyugodt természetességgel használta ki a harmadik dimenziót, de Beaulieu-ben franciák élnek, akik egyszerűen elköltözhetnek egy másik városba, ha a sajátjukban nem tudnak építkezni. Monacóban nincs másik város, és egyre többen akarnak idejönni. Egyszer, amikor valamiért Monacóról beszéltek, Nimby összeszorozta a hercegség népsűrűségét Franciaország területével, és tizenkétmilliárd ember jött ki, közel kétszer annyi, mint az egész emberiség, ennyien élnének Franciaországban, ha olyan sűrűn lennének, mint az itteniek. Láttak házakat, ahol a pincében voltak lakások, a bejárat alatt, aztán ahogy meglátták a ház másik oldalát, kiderült, hogy az a földszint, és az előző oldalon az első emeletre lehet besétálni. És nem volt sehol egy talpalatnyi hely, ami ne szolgált volna valamire, közlekedésre, a közlekedés megakadályozására – sehol nincsen annyi zár, kerítés, rács, mint itt –, vagy amit már semmi másra nem lehetett használni, ott miniatűr parkot létesítettek, de kihasználatlan hely sehol nem volt. Valószínűleg az egész országban nincsen.

Csakhamar felbukkant a tenger, látszatra közvetlen közelségben, de valójában mélyen alattuk. Lent volt az Hercule-kikötő, a túloldalon a Szikla. Hátat fordítottak nekik, az út Monte-Carlo felé vezetett. Kissy a jelzéseket követve áthajtott egy elképesztően bonyolult, kacskaringós kereszteződésen, ami mintha egy mély szakadék fölé épült volna, és le merte volna fogadni, hogy lent a szakadékban házak vannak, emberek élnek, akikhez egy sor bonyolult kanyarral, több száz méteres utazással juthat csak el – vagy pedig gyalog, ha lesétál egy lépcsőn. Monacó-

ban több a lépcső, mint fél Európában, összevásárolják őket külföldön, aztán itthon fölállítják. Elhaladtak egy toronyház mellett, aminek talán a negyedik emeletével lehettek egy magasságban, de az út vagy inkább híd kanyarodott, a torony másik oldalára került, s közben egy vagy két emeletnyit még emelkedett. S mintha a kanyar előtt egy másik ház látszott volna az út alatt, most valószínűleg annak a tetején utaznak. Az út másik oldalán a monacói főpályaudvart látta. Az út elágazott, Kissy a jobb szélén haladt, hát jobbra fordult, s meglátta a toronyház pálmafákkal díszített, csillogó-villogó kapuját. Hát persze hogy van kapuja a nyolcadik vagy a tizedik emeleten, mi sem természetesebb.

Az utca megint lejteni kezdett, méghozzá elég meredeken, bár itt ez finom, enyhe lejtőcskének számít. Pazar, alig néhány emeletes házak álltak benne, ez sem szegénynegyed, állapította meg Kissy, aztán két óriási toronyház következett, majd pálmák, narancsfák.

– Hol vagyunk? – kérdezte Elke, amikor megálltak egy kereszteződésben.

Kissy részletes helyrajzi adatokkal szolgált.

– Itt.

Vanessától többet is megtudtak.

– A boulevard de Suisse-en jöttetek, ez pedig az avenue de la Costa. Mindjárt eléritek az Hôtel Hermitage-t, amit az imént a területünk végeként megjelöltünk.

Kissy indított, átvágott az avenue-n, aminek a nevét azóta már elfelejtette, egy újabb irdatlan toronyház mellett bekanyarodott, aztán még egyszer, és türelmesen várakozott, mert megtorlódott a forgalom.

– Ki az az Alice hercegnő? – kérdezte Françoise. Kissy körülnézett, de mivel egyetlen hercegnőt se látott, arra tippelt, hogy a név a térképről van.

– I. Albert felesége – mondta Blanche.

– És az ki?

– Az egyik herceg volt, egy évszázaddal ezelőtt.

– Rainier herceg nagyapja – tette hozzá Isabelle néni. – Vagyis a mostani Albert-nek a dédapja.

Őrület, hogy ezt mind fejből tudják, gondolta Kissy, aki mostanra elég időt töltött Beaulieu-ben ahhoz, hogy jól ismerje a

hercegi családot, de csak a ma élő részét. Végighajtott a mostani herceg dédnagymamáján, és feltárult előttük az egész kikötő, a túloldalán a Szikla, jobbra La Colle és Moneghetti hegyre kúszó, magas házai, a távolban a hegyek… Kissy tovább nem nézelődött, csak egy pillantást vetett balra, a forgalom miatt, átgurult az úton és beállt a motorbicikli-parkolóba. A délvidéki egerek jól tudták, hogy ide motorral kell jönni, már tucatnyi helyen is parkolhatott volna, de ha a mikrobusszal érkeznek, az egész országban alig találnak neki helyet.

Észak felé csak a hosszan elnyúló parti utat látták, illetve nem is nagyon látták, mert emelkedett, fölvisz Monte-Carlóba. Kelet felé pedig a tengert, szinte kéznyújtásnyira, bár valójában volt még odáig két-három emelet, ez hamar kiderült, ahogy átsétáltak a szokatlanul széles járdán, inkább sétaúton, és lenéztek.

– Azt hiszem, az ott a Larvotto-alagút – intett Kissy balra.

– Azt jól hiszed – felelte Vanessa.

– Ott száguldik versenykocsik ház alatt? – kérdezte a zseb.

– Ott.

– Maradjuk itt magunkat, várjuk meg, amíg kijövik!

– Kilenc napig kellene még várnotok – nevetett Vanessa. – Huszonhetedikén jönnek majd ki.

– Szegények. Unalmos lehet addig ülni csak alagútban. Akkor mi legyen, lemenjünk hajókhoz, elkötjünk egyet?

– Lehet, hogy a tulaj nem örülne.

– Lehet, hogy örülne semmit se Tita is, ha becsöngessünk hozzá és rúgjuk világbajnoksági gólot a tökeivel – közölte a kislány angyali szelídséggel. – Ezért javasolottam hajókázást inkább, mert ordítások zavarhatik szomszédakot, ötven méter közelben itt fél ország lakik.

Kissy nevetett.

– Legalább ennyire zavarná őket, ha egy jachttal belehajtanánk a mólóba vagy a partba. Mert én bizony nem tudom elvezetni. Hát te?

– Se. Tudom nagy tehetségesen nézni őket partról, odahazában is meg itt is, de hajót vezetésről csak annyit tudok, hogy motorcsónokat.

– Csónakot.

– De úgy semmi értelemje. Motorcsónokat tudok vezetni, csak elég rég már nem, de kicsi még voltam, meg még füleimek is még kisebbek, amikor apa vitt motorcsónokra és tanította kormányzani. Nem nehéz, kell mindig csak előre nézni és jókor előre kormányzani, mert hajóak nem rögtön fordulik, ha csak akkor fordulítod, amikor jön kanyar folyóban, akkor bele nyílegyenesen mész házba parton és tulaj kikergülít puskável! És nem szabad elüt víziszörnyt.

– Mi… miért nem? – nyüszítette Kissy.

A kislány szemrehányóan nézett rá, amiért még ennyit se tud.

– Hörnben nem él víziszörny. Jön hogyha mégis, de te elütöd, elmarad Sensation, esti híradó, minden elmarad. Hát kell ez?

Három oka is volt, hogy a főhadiszállás megvárta, amíg ők motoroznak egyet Monacóban. Elke már több mint félórát repült egyhuzamban, nem fáraszthatja ki túlságosan a szemét, hiszen ő az egyetlen pilótájuk – Kissy egyáltalán nem repülhet, mert motort vezet, ha kifárad a szeme, még nekimennek valaminek. Amíg vártak, hogy Elke kipihenje magát, megpróbálták kidolgozni a módját, hogyan lehetne felmérni a területet és minél kevesebb repüléssel behatárolni, hogy honnan lehet azt a házat a megfelelő szögben látni; hiszen ehhez alacsonyan kell repülni La Condamine zsúfoltságában, és ez azért veszélyes. A harmadik ok pedig az volt, hogy Marianne és Tita beszélgetése megint a képekre terelődött, és azt remélték, hogy küld valami olyat, ami további támpontot ad. De nem. Két képet küldött, a gyerek volt rajtuk, egyedül, most már teljesen meztelenül, ablak nem volt látható.

Amikor Nimby szólt, hogy megvan a módszer, a zsebegér éppen egyszerre négyfélét csinált: háztetőre mászott, nemzetközi kapcsolatokat kötött, nyelvet tanult és pasizott. A Princesse Grace Színház tetején állva monacóiul próbált beszélgetni egy kétéves kisfiúval, akiről ugyan egyikük se tudta, hogy hová való, két nővel volt, akik valamivel távolabb egymással beszélgettek, franciául, és ügyet se vetettek a két egérre. Elke azonban eldöntötte magában, hogy a gyerek bennszülött monacói, és bevetette minden ligur nyelvtudását, amit Beaulieu-ben öszszeszedett. Kissy természetesen tudta, hogy a monacói voltaképpen a ligur egyik nyelvjárása, de hogy mennyire különbözik

a rendes ligurtól, vagy egyáltalán létezik-e olyasmi, hogy rendes ligur, arról fogalma se volt. Azt se tudta, hogy az, amit Mario beszél, melyik nyelvjárás, de gyanította, hogy a mariói, mert Mario mindenhonnan, az egész provanszál és ligur partvidékről fölszedett szavakat, hiszen rengeteget utazott a környéken, s a szabadságukat is általában Olaszországban töltötték, Velencében, Cinque Terrében, mindenfelé. Azt a nyelvjárást, ami ebből végül összeállt, az egész csapat álmából riasztva is hibátlanul beszélte, kivéve persze pont Elkét, aki a franciával is hadilábon állt. Most mégis a ligurral próbálkozott, Kissy avatatlan megítélése szerint hasztalanul kísérletezve azzal, hogy szétválassza a provanszáltól. Ráadásul fölöslegesen is, hiszen a monacóiak alighanem tudnak provanszálul, elvégre minden irányból Provence veszi körül őket, és különben is, a hivatalos nyelvük nem is a monacói, hanem a közönséges francia, és ez a rengeteg partvidéki nyelv amúgy is annyira hasonlít egymásra, hogy mindenki mindenkit megért.

Kivéve ezt a kisfiút, akinek egyetlen szavát sem értették – mert nem szólalt meg. A csokiját szopogatta, nézte a tengert, a pálmákat, a vörös lófarkas egeret, és egy árva nyikkanással sem engedett arra következtetni, hogy bennszülött-e vagy sem, és melyik az anyanyelve, akárhová valósi. Hiszen Monaco soknemzetiségű ország, ha a gyerek itt született és soha ki sem mozdult még innen, az anyanyelve akkor is simán lehet norvég, arab, kelet-antarktiszi, akármi.

De hát nem derült ki.

– Megvan a módszer – jelentkezett Nimby. – Szerintünk megoldható, de egy órácskát biztosan a levegőben kell tölteni hozzá.

– A fele utat már megtettük – közölte Kissy –, a színház tetején állunk.

– A párizsi Opera tetejéről a tűzoltók szednének le; lám, a monacóiak mennyivel engedékenyebbek – lelkendezett a fiú, mint valamiféle turisztikai reklám.

– Bolond. Itt a színház teteje része az egyik parti sétánynak.

– Tudom. Varázsgömbömmel látom. Egy kislányt és egy fiút látok kéz a kézben sétálgatni, éppen ott. A fiúnak nagy füle volt… a lánynak még nagyobb…

Kissy eltűnődött, ugyan mikor sétálhattak ezek ketten Monacóban, hiszen amikor együtt vannak, akkor a többiek is ott cincognak a közelben, aztán belátta, hogy azért nem mindig. Nimby főleg számítástechnikai ügyek miatt nemegyszer iderepült már hét közben is, és olyankor Vanessának véletlenül sose volt máshol dolga. De ő mindig azt hitte, hogy amikor Nimby így leugrik Beaulieu-be, akkor bezárkóznak a szobájukba, ahonnan legfeljebb egy-egy boldog cincogás hallatszik ki néha.

– Nagyszerű – mondta Vanessa –, de ne a füleinket méricskéld, hanem mondjuk el a módszert.

Hát elmondták, a Discovery pedig pár perc múlva ismét fölszállt, azzal a változtatással, hogy a menetirány szerinti jobb oldalra fölerősítették Elke telefonját, a lámpatartó segítségével, ami most is a gépen volt. Maga Elke persze nem látta, hogy mit lát a telefonja, de a főhadiszállás figyelt és mindent rögzített. A helikopter többször végigrepült a l'Hermitage és a place d'Armes között, mindig ugyanabban az irányban, hogy a hegyoldal jobbra legyen. Visszafelé jövet mindig emelkedett, a hatodik emelet magasságában kezdte, és végül a tizenkettediknél mondták, hogy elég, onnan már mindenhol látni lehetett a házat. A Discovery leszállt, Elke visszavette a telefonját, s megvárták, hogy a főhadiszállás kiértékelje az adatokat.

Nem tartott sokáig. Tita a Louis Notari könyvtár mögötti magasházban lakik, a nyolcadik emelettől fölfelé. A rue princesse Florestine-en, szintén a nyolcadik emelettől fölfelé. A rue Guillaume Apollinaire-en, a kilencediktől fölfelé. Az avenue de la Costa magasházában a tizediktől fölfelé. Vagy pedig az allée princesse Alice-on a kilencediktől fölfelé.

– Több választásunk is van – foglalta össze Niala. – Megpróbálhatunk besétálni a muki fotójával ezekbe a házakba, de sajtot rá, hogy a portások nem fognak válaszolni. Besétálhatunk rendőrrel, igaz ugyan, hogy a monacói rendőrökkel nincs kapcsolatunk, de a beaulieu-ieknek van.

– De akkor ők lekapcsolják mukit – vetette ellene a zseb.

– Így van. Ezért itt többfelé is olyan vibrálást látok a fülecskéken, amik azt jelentik, hogy állítsunk csapdát neki.

Ha Annéék megtudják, hogy Elke szobára ment egy vadidegen sráccal, valamennyiüket a cicák elé vetik, ez biztos. Pedig a randit maga Isabelle néni szervezte meg, miközben Johann ott ült mellette, Anne pedig vele szemben, így a cicákra komoly az esély. A srácot Richard-nak hívták, Kissy nem találkozott vele, csak letette a zsebet a Versailles szálloda előtt és továbbment. A kislány besétált a recepcióra és annyit mondott:

– Nagy Zöld Hegy küldötte jönni Kicsi Föld sápadtarcújaihoz lesni Fürge Szarvast, uff.

Ez nem volt szóról szóra az a jelszó, amiben Isabelle néni megállapodott a szállodaigazgatóval, akivel régóta jó kapcsolatban állt. Az ő változatukban a jelszó csak annyi lett volna: Fürge Szarvas. Mármint persze Tita, akire lesnek. De ebből is ráismertek, és a recepciós azonnal előkerített egy londinert, Richard-t, aki felkísérte a kislányt az egyik térre néző szobába. Kissy tudta, hogy iszonyúan komolyak mindketten. Ha Elke nem is fizet, akkor is vendég, és egy szállodás nem vigyoroghat a vendég fejére illesztett egérfüles hajpánton.

– Te itt maradsz és segíted kisegeret – hallotta Kissy, aki ezalatt végighajtott a rue Grimaldin és letáborozott a place Sainte-Dévote motorbicikli-parkolójában. Ha Tita a kikötőnegyedben van, akkor két tűz közé került. Ha nem, ő akkor is közel van hozzá.

– Miben segíthetek? – kérdezte a londiner.

– Ajtót bezárjad belülről, senki zavarjon. Kinyitsz erkélyet és kimégysz, nem most, később. Te fogsz figyelni tért. Szálloda erkélyén londinerruhában fiú senkinek gyanús. Kisegér lesz vak, de fogok mozogok folyton. Te itt leszesz kisegér mellett és nem hagyod, hogy nekimenjek bútorok és beverjem orrájamat. Mit bámulod? Megfogasz és megállítasz kicsi egéret. Erkély alatt utcán van kőburok?

– Hogyne…

– Akkor nem próbálsz megfogdosni egéret, mert arra kőre fogsz tőle rázuhanni. Mit nem értesz?

– Hát… őszintén szólva… semmit.

– Jó, eleje felől még egyszer. Ez videószemüveg. Rá fogom tenni orrájamra és látok tőle világból semmit is. Illetve rengeteg sokat, de nem itt benne szobában. Vezetek vele kicsi helikót, ezt. Ettől egér mozog és beveri fejecskét szekrény sarka

bele, ha nem jön Richard és visszatart. Tehát jössz te és tartod egéret vissza. Kapitel harmadik: ha te megfogsz kicsi egéren olyan részeket, amiket legjobban szeretnél, akkor kicsi egérke megkockáz, hogy segítség nélküle marad és úgy kivág téged ablakon, mint repülőgép csúzliből, most már értesz?

Mialatt Elke kiképezte a fiút másodpilótának, a Titával való beszélgetés elérte az első szakasz végét. Egy sebtében létrehozott Antoine Grimaldi nevű felhasználó kereste meg; Monacóban mindenki felfigyel arra a névre, hogy Grimaldi.

Szia, öreg. Ne tégy semmit. Marianne Villiers-nek egy árva szót se szólj rólam. Órák óta olvasom a beszélgetéseteket. Láttam a fotóidat. Van egy ajánlatom.

Kis idő múlva jött a válasz.

Ki vagy te, az apja?

Dehogy. Régóta figyelem minden lépését. Hasonló terveim vannak vele, mint neked. De erről majd személyesen. Öt perc múlva a place d'Armes-on jó neked?

Melyik városban?

Hagyd a hülyülést, öreg. Azért választottam a Grimaldi nevet, hogy lásd, tudom, hol vagy. Sajnos ha nem felelsz meg, akkor gond lesz. Túl sokat tudsz Marianne-ról. Indulok a térre. Vidd magaddal a telefonodat és írj, ha ott vagy.

Kissy elhatározta, hogy a következő shindyvel való levelezést olyan egérre bízzák Nimby helyett, aki kevesebb maffiás filmet néz.

– Fürge Szarvas aktiválva – jelentette a főhadiszállás Françoise hangján.

– Jerry vette – felelte Kissy.

– Királyi palota vette – vágta rá Elke. No persze, Versailles a szálloda neve. – Torony indulíti Discoveryt, kirepül ablak, őrhely elfoglal háztetőn! Mr. Ireland megy őrköd erkélyre. Na! Nyomás! Ez neked fedőneved. Mi van? Monacóban nem szabadsztok nézni amerikai filmeket?

Szenzációs recepciós, gondolta Kissy, hát persze.

– Máris megyek.

– Figyeljed magányos pasi telefonnal, nyomkodni fog, pár perc múlva.

– Olyan lesz egy pár.

– De tudni fogsz, hogy melyik, te csak ne aggódd magadat.

A Jerry Alapítvány ült és várakozott.

Itt vagyok – érkezett az utolsó üzenet után tíz perccel, negyed kettőkor. Nimby azonnal válaszolt.

Hogy vagy öltözve?

Kék ing, szürke nadrág.

– Látsz ilyet? – kérdezte a zseb. – Vigyázz, csak halkan beszéljed.

– Nem tudom, nagy a tömeg.

Nagy a tömeg, nem látlak. Sétálj át a tér közepén a Szikla felőli oldalra.

Átjöttem a Szikla felőli oldalra – érkezett a válasz kisvártatva.

– Átment valaki a tér közepén? – kérdezte Françoise.

– Nem, senki – felelte zsebtársa. – De látok pofát, ott van, felismerek, mint fotóról. Ő nem lát vörös hajakat onnan, ahol van, legfeljebb Mr. Ireland látszja.

Azt mondtam, a tér közepén – írta Nimby. – *Nem ott mentél. Ez apróság, de többet ilyen ne forduljon elő. Gondolkodj el ezen. Most csak megnéztelek és elmegyek. Holnap reggel nyolckor itt találkozunk.*

Én nem érek rá holnap reggel. Mit szórakozol velem?

De. Ráérsz. Nem a rendőrség a legrosszabb, amitől tartanod kell. Én a helyedben ma kocsival vinném haza a lányomat az iskolából.

Mit akarsz a lányomtól?

Amit te. Csak én nem érem be annyival, amennyivel te.

Kissy nagyon remélte, hogy soha nem fogja megtudni, mivel éri be Antoine Grimaldi, mert a Marianne-nal való beszélgetés szerint Tita már mindent megcsinált a gyerekkel, ami csak egy férfinak eszébe juthat.

Pornózni akarsz vele? Mert arról ne is álmodj.

Azt mondtam az elején, van egy ajánlatom. Holnap elmondom. Hidd el, hogy nem fogod visszautasítani.

Kissy bólintott. Don Nimby Corleone.

Holnap reggel nyolckor legyél itt. A gyereket is hozd. És ne fáraszd ki nagyon éjszaka. Szia!

– Cinikus disznó – mondta Vanessa.

– Nem lehetett kihagyni – felelte Nimby.

– Elindul, nagyon siet – jelentette Mr. Ireland.

– Merre irányba?

– A kikötő felé.
– Jó! Felszállok! Mr. Ireland figyel, amíg lát pasit, aztán bejön és segít! Discovery figyeli Fürge Szarvast, átmegy zebrán, de ez sieti tényleg, ez fut!
– Mi is látjuk, szamár – felelte Françoise.
– Elszúrtuk! – csattant föl Niala. – Túlságosan megijesztettük, ez a gyerekért megy a suliba, nem haza! Kissy, ugorj gépre és rohanj, végig az Albert bulváron, az uszoda után van egy motorparkoló, ott tedd le a gépet, van mögötte egy lépcső, azon menj föl a rue Millóig, első sarok a rue Saige, ott az iskola!
Úristen, hogy ismeri ez a lány Monacót, gondolta Kissy, mialatt már harminc kilométeres óránkénti sebességgel repesztett a bulváron és kerülgette a kocsikat. Muszáj ezzel az észvesztő tempóval száguldania, hiszen La Condamine átellenes végéből indul, a távolság megközelítheti az ötszáz métert.
– És ha másik iskola jár bele? – kérdezte a zseb.
– Abban az irányban nincs több iskola. Nézd, befordult egy utcába, az a rue Saige.
Kissy ekkor szállt le a motorról, eltette a sisakot és egykettőre fölszaladt a lépcsőn.
– Szarvas bele kapun – mondta a zseb –, leszállok suli tetejére és futok! Kösz, Mr. Ireland. Voltál jó segéd, nem próbáltad fogdosni kisegérke részleteket, mit állsz ott, nyizzsad ajtót, gyerünk, indulat!
– Van pár percünk, amíg elmondja a tanárnak, hogy égetően sürgős családi ügy – szólalt meg Angélique.
– De lehet, hogy nincs, csak karon ragadja és viszi – felelte Nimby.
– Nyugi, már itt vagyok – mondta Kissy, és belépett a kapun. Persze volt portás. – Jó napot. Françoise Chaton – mondta, és fölcsapta az igazolványát, ámbár itt Monacóban nem is biztos, hogy hatósági jogkörrel ruházza föl. Hisz otthon se. – Az imént bejött ide egy úr, rendkívül sietősen. Tudja, merre ment?
– Hogyne, a lányáért jött – felelte a portás, kilépve a fülkéjéből.
– Menjünk, keressük meg őket.
– Nem kell keresni. Negyedik osztály, a folyosó végén jobbra…

Kissy nem várt a folytatásra, rohanni kezdett a folyosón és visító tappancsokkal kanyarodott be, egyenesen nekiment valakinek, föl is bukfencezik, ha az el nem kapja.

– Hé, kislány, föl ne döntsön!

– Ó, nagyon kedves – felelte Kissy, és megmarkolta a segítő kezet –, tudja, nagyon siettem, utol akartam érni egy aljas szemétládát, nem látta valahol?

És még erősebben kapaszkodott a segítő kézbe. A kéz küzdeni próbált a szabadulásért, aztán Kissy lépett egyet és hátracsavarta.

– Nyugi, Tita, pici szívem – mondta Kissy, aztán észrevett egy apró, riadt alakot a pasas mögött. – Ne ijesszük meg a gyereket még jobban, jó?

Tita bólintott. Kissy fölnevetett és elengedte.

– Jó vicc volt, ugye? Szoktunk csinálni ilyet az apuval. – Leguggolt a gyerekhez. – Szia. Monique vagyok, az apu egyik barátja.

Utált hazudni a gyereknek, de hát ott volt az apja is.

– Engem is Monique-nak hívnak – cincogta a kislány. A füle említést sem érdemelt, de volt valami cincogásszerű a hangjában. De hiszen egér mindenki, akit bántalmaznak. Nagyszerű, hogy sikerült pont ráhibáznia a nevére, Tita azt fogja hinni, hogy tudta a gyerek nevét és direkt volt.

Tényleg azt hitte.

– Honnan tudod a lányom nevét? – sziszegte, ahogy elindultak kifelé. Kissy barátian belekarolt.

– Hogy én? – nézett rá Kissy nagy, ártatlan kék szemekkel. Lehet, hogy a pasas barnát lát, de ő maga e pillanatban határozottan kéknek érezte a szemét.

– Ne akarj megetetni, hogy ez az igazi neved.

Kissy fölkacagott, ahogy elhaladtak a portásfülke előtt. A portás bólintott nekik, és előzékenyen kinyitotta a kaput. Kissy nem sétált ki elsőnek, átkarolva tartotta a shindy jobb karját.

Kint a kapu előtt már várta őket a zseb, az utca túloldalán állt karba tett kézzel és őket nézte, csak a vak nem látta, hogy együtt vannak. De nem jött oda hozzájuk, csak a nyomukba szegődött. Kissy tudta, hogy ha a pasas kitépi magát és rohanni kezd, a zsebegér szitává lövi.

– Gondolom, hazafelé tartottatok, amikor közbejöttem – mondta Kissy hangosan, aztán a pasas füléhez hajolva folytatta: – A garázshoz, igaz? Beugrottatok volna a kocsiba és tépés el innen, amilyen messze csak lehet.

– Kérdezhetek valamit?

– Amit csak akarsz, pici szívem. Máris kérdeztél valamit.

– Ugye Marianne nem is létezik?

– Csapda volt egy balfácánnak – idézte Kissy történeti hűséggel Perrache-t, miután a haldokló Milan megkérdezi tőle: „A magas szőke a felemás cipőben… kicsoda?”

Hamar hazaértek – Monacóban bárhonnan bárhová hamar eljut az ember, a shindy pedig a rue Grimaldin lakott, csak pár lépésnyire. Kissy megkérte, hogy menjenek egyenesen haza. A portás barátságosan üdvözölte Titát – jó napot, uram, jó napot, kisasszonyok, neveket nem említett –, ők pedig fölmentek a shindy lakásába. Tizedik emelet. Szép tágas, ízléssel berendezett, drága lakás. Nagy gyerekszoba tele játékokkal. Felnőtt korában a gyerek sajnálni is fogja, hogy kiszakították innen, meg örülni is fog neki.

Monique-ot Kissy megkérte, hogy játsszon kicsit a szobájában, hadd beszélgessenek apuval. A kislány bólintott és ment, ők pedig besétáltak a dolgozószobába, mert az is volt, jókora könyvespolccal. Felismerték, ez előtt készült a portré a shindyről. A pasas helyet foglalt az egyik fotelben; Kissy vele szemközt. Elke megállt az ajtóban, karba tett kézzel, mint egy igazi kemény legény a maffiából. Amióta összetalálkoztak a shindyvel, egyetlen szót sem szólt – ennek meglesz még a böjtje, otthon be fogja pótolni a lemaradást, de most a helyzet félelmetességét csak fokozza, ha hallgat. Különben se lenne jó, ha a shindy végighahotázná a tárgyalást, márpedig az lenne, ha Elke megszólalna. Tehát csak állt, jó öt méterre a shindytől, a félfának támaszkodva, a vörös hajával olyan volt, mint egy vészjelző lámpa.

– Hát akkor beszélgessünk – mondta Tita olyan könnyedén, ahogy tőle telt. – Először is… szeretném megköszönni, hogy nem ijesztettétek meg a gyereket.

Kissy bólintott. – Szívesen. – Fölpattant, odalépett a pasashoz és visszakézből szájon vágta. – Én is köszönöm neked, hogy te viszont már megijesztetted. Ott maradsz!

– Hát ide figyelj – kezdte Tita dühösen, de ahogy Kissy visszament a helyére, látta Elkét megmozdulni, éppen csak egy kicsit, és már hallotta is a háta mögül a koppanást. Visszanézett. A shindy bal fülétől tíz centire, a karosszék támlájában rezgett a kislány kése.

– Nem hibázta el – nyugtatta meg derűsen a férfit. – Ha az orrodra célzott volna, most csak akkor látnád a nyelét, ha erősen bandzsítasz. És van neki több ilyen kése is.

– Mit akartok tőlem?

– Amit te. A gyereket.

– Csak nem képzelitek, hogy odaadom?

– Emlékezz, mit ígértünk. Olyan ajánlatot teszünk, amit nem tudsz majd visszautasítani.

– El tudom képzelni. Két kamaszlány, akik gyereket rabolnak… gondolom, a pornómaffiának dolgoztok. Igaz?

Kissy rámosolygott a pasasra. Nem érdemli meg, de most majd hosszú, nagyon hosszú ideig nem lát női mosolyt, és ettől még félelmetesebb a szituáció.

– Ugyan már, pirinyó Jacques-om. Hozzánk képest ők kispályások. Erről jut eszembe, nem kellene végre bemutatkoznunk egymásnak igaziból?

– Ahogy óhajtod. Pierre Costello.

– Ugye nem veszed rossz néven, ha az eddigiek után most már valamilyen igazolványt is kérek?

A pasas az inge felső zsebébe nyúlt, lelassítva a mozdulatot, mint a filmekben, bár zakó nem volt rajta és abban a zsebben aligha lehetett fegyver. Kivette a jogosítványát és a kettejük között álló asztalkára dobta. Kissy fölvette. A név egyezett. Bólintott és eltette az okmányt.

– Az az enyém!

– Csss! Halkabban, kicsi Pierre, a gyerek még meghallja és azt hiszi, hogy veszekszünk. Pedig mi csak üzleti megállapodást kötünk.

– Nem kötünk. A lányom nem adásvétel tárgya.

– De kicsi Pierre, hát ki mondta, hogy fizetni akarunk érte? De erről később. Ja igen. A kerti képek hol készültek? Amiket küldtél nekem… amikor még Marianne néven ismertél.
– Egy barátomnál, följebb a hegyoldalon.
– Ő is hozzányúlt a gyerekhez?!
– Dehogyis, mit képzelsz?
– Ki tud róla, hogy miket művelsz vele?
– Csak ti ketten.
– Pontosabban az egész szervezetünk. – Kissy maga is meglepődött egy pillanatra, hogy most éppen igazat beszél. Az egész alapítvány és még jó néhány ember ül Beaulieu-ben és hallgatja ezt a beszélgetést.
– Kik vagytok?
– Az nem számít, kicsi Pierre. A megállapodás számít, amit kötni fogunk.
– Nem fogunk. A lányom nem alku tárgya, és másról sem kötök üzletet fantomokkal.
Kissy sóhajtott, felállt, odalépett hozzá és megint szájon vágta. A shindy fölpattant, aztán nagyon hamar visszaült és a gyomrára szorította a kezét.
– Látod, édes kis Pierre, ha fantom lennék, ez most sokkal kevésbé fájna. Kelj föl, mutasd a fotókat.
– Milyen fotókat? – nyögte Pierre.
– Pontosan tudod, hogy mit. A pornót, amit a lányoddal csináltál. Képek, videók. Marianne-nak eldicsekedtél vele.
– Soha nem fogjátok megtalálni.
– Eszünkben sincs kutatni utána. Te fogod bemutatni nekünk.
– Mert különben?
– Mert különben nem hangzik el az az ajánlat, amit megígértem.
– És ha én nem vagyok vevő arra az ajánlatra?
Kissy gondterhelten megvakarta az orrát.
– Hm-hm. Látod, erre a kérdésre nem számítottam. A gyerek anyjával mi van?
– Meghalt még csecsemőkorában, miért?
– Nagynénik, nagybácsik?
– Nincsenek.
– Egyetlen vérrokon sincs? Akkor ki neveli föl ezt a gyereket, ha te nem fogadod el az ajánlatot?

– Na persze, majd ti meg fogtok ölni, mi?
Elke odasétált a fotelhez és a karfára támaszkodva a shindy szemébe nézett.
– Fígyelj ígye, kícsi bácsi – kezdte valami döbbenetes akcentussal. – Vagyúnk mi nagyóbb szírvezet, mint azt tye híszesz. Nyekem nyem kell tyéged meggyílkalnyi, ha nyem tyétsz pófad. Majd nagyóbb darab bácsik jőnnyek és nyúvasztyák ki bjelőled szúszt, gyórsabban, mint azt tye híszesz. Nyíncsenyek méssze. Vjégig jőttyek hatadnak mőgött. Szaljúnk nyékik, vagy visszjatyeszed agyájádat kóbakodba és vjészed elö parnagrafícseszkij kjépeket?
Kissy nagyon örült, hogy a pasas most Elkére néz és nem őrá, mert neki már a könnyei folytak. A disznó egere! Nem tanult meg tisztességesen franciául, hát még rá is játszik és előadja az orosz maffiózót!
– Te orosz vagy, cicuskám? – érdeklődött a shindy mosolyogva.
Elke fölegyenesedett, kihúzta a kését a fotelből, becsukta a pengét, visszatámaszkodott.
– Nyem cícuska. Nagy-nagy tyevedés. Órosz, úkrajin, manakóvszkij… mit szamít? Vagyúnk mind egyetlen szírvezet bele szaldát. Tye is leheted bele szírvezet. Káphatod helyés kícsi gyirekekét. Sók gyirekekét. Gye csak ha lát mi, hogy tye vagy rengyés, jo bácsi, ígazi pidafíl, nyet vjálami óstaba amatorovszkij durák. Vszkavzdrnyísty?

Amikor a shindy kinyitotta a páncélszekrényt, kivett belőle egy netbookot, s beírta a jelszót, a két egér csak egy pillantást vetett a gyerekről készült rengeteg pornóképre.
– Jöhet Charlie Charlie – mondta Kissy, és az egyik székre mutatott, elég távol a netbooktól. – Foglalj helyet, érezd otthon magad, amíg megérkezik.
– Ő a főnök?
– Olyasmi. Legalábbis elég magas rangot tölt be a hierarchiában. Nem tart soká, talán negyedóra, hacsak nem akad persze valami sürgősebb. De akkor úgyis ideszól.
– És ő teszi meg az ajánlatot?
– Ő.
– Nem alkuszom a gyerekemről.

– Biztosan találtok valamilyen kompromisszumos megoldást. Charlie Charlie elég rugalmas és megértő. Állj! – A felállni készülő shindy megmerevedett. – Ezt a főnökről mondtam. *Én* nem vagyok az. Maradj te csak ott ülve, amíg Charlie Charlie megérkezik.

– Mi most voltaképpen partnerek vagyunk vagy ellenségek?

– Az majd kiderül – felelte Kissy könnyed vállvonással, ő csak egy pribék, akinek a főnökök mondják meg, hogy pezsgőt bontson vagy torkot vágjon, neki mindegy. – Charlie Charlie alaposan meg fog ismerkedni a dolgaiddal, aztán dönt.

– Hogy kegyesen elfogadja-e a lányomat ajándékba?

– Nem a gyerekről, rólad. A gyerekről aztán majd együtt határoztok.

– Te tulajdonképpen mit csinálsz? – kérdezte a shindy most a zsebtől, aki a netbookon lapozgatta a pornóképeket és közben a képernyő elé tartotta a telefonját.

– Nyúgi, kícsi bácsi – felelte. – Kjépek szjépek, aranyósak. Gyíjtyeménybe nagyón szjépen mútatnak.

– Nem fogom hagyni, hogy terjeszd a képeimet.

– Nyem is ákarok. Csak kícsi tózska músznyec.

– Ezt nem értem.

Kissy biztosan tudta, hogy Elke sem, és ha idehoznának egy orosz nyelvészt, az sem értené. A képekről viszont kellett egy másolat, ha az eredetieket valami baj érné, hiszen az bizonyíték – de nem csatlakoztathatta a telefonját, akkor Pierre azt állíthatja, hogy azon voltak, és nem is ő van rajtuk a lányával, hamisítás. Így viszont látszik, hogy az ő netbookja, az ő könyvespolca, az ő széfje előtt.

Elke szakszerűen dolgozott, először végigfuttatta a képeket kis méretben, ebből látszik, hogy mennyi van belőlük, aztán elkezdte teljes méretben végiglapozni őket. A helyszín és a szereplők is egyértelműen azonosíthatók voltak.

A lapozgatás még tartott, amikor megérkezett Charlie Charlie – vagyis egy monacói rendőrtiszt, tucatnyi rendőrrel és Castelli felügyelővel.

Nem, Pierre csakugyan nem tudta visszautasítani az ajánlatot, ami úgy szólt, hogy bilincs nélkül is lemehet velük a rendőrkocsiba, ha nyugton marad. Az ajánlatnak később lesz majd foly-

tatása is, azt a bíró teszi meg, nagyon hosszú börtönről fog szólni, és Pierre azt se fogja tudni majd visszautasítani.

– Ti nem is vagytok maffiózók – állapította meg, amikor visszanézett a dolgozószoba ajtajából.

– Jartad joban vjelünk, kícsi Pjer – közölte a zseb –, gye szalhatjuk nyékik móstyis.

A rendőrök lekísérték a shindyt, aki már nem is látta viszont a lányát. Monique persze előjött a csengetésre, de Elke ment ajtót nyitni és visszaküldte a szobájába.

– No szóval – kezdte Castelli, amikor ők négyen a monacói tiszttel lementek a lifttel –, először is mi ez az orosz duma?

– Jatyek – mondta Elke még mindig oroszul –, szjorakozas. Múki nyem kell túdnyija, hogy mi kik és mik és jegyaltalán sémmi voszkrzsisztyivanyije.

– Ez mit jelent? – kérdezte Bertrand kapitány.

– Fogalmam sincs – nevette el magát a zseb.

Leértek. A shindy már a rendőrautóban ült, nagyon rosszkedvű volt és nem nézett rájuk.

– Mintha meg lennél sértődve – mondta neki Kissy.

Válasz nem érkezett.

– Talán Monique-nak több oka lenne a sértődésre, nem? Most vadidegen rendőrnénik vigyáznak rá, aztán elkerül egy árvaházba, pedig igazán szép otthona volt. Csak a szeretet melegsége volt benne kicsit túl erős.

Válasz most se jött.

– Á, nem lehet ezekkel mit kezdeni – mondta Kissy a tiszteknek, mint a bűnüldözés sokat látott, tapasztalt egere. – Ha nyeregben érzik magukat, óriási szájuk van, de aztán egyszerre megkukulnak.

Bertrand kapitány bólintott és kezet rázott a két egérrel és Castellivel.

– Majd beszélünk még – mondta a felügyelő. – Én begyűjtöm az alapítványtól a bizonyítékokat.

– Rendben. Viszlát!

Kissy elnézett a távozó rendőrkocsik után – egészen olyanok voltak, mint az otthoniak, de a széles kék sáv helyett két keskeny piros futott az oldalukon, és a motorházon a herceg címere volt –, s közben Elke már mondta is:

– Ne aggódd magadat, Cesare, otthon egérkék már össze minden bizonyítékt, azóta Lucas talán olvassa is.

– Miért, ők hol vannak?

– Panzióban ünnepelik Vanessa tizenhatodik születésnapt, és közben asszisztáznak nekünk megfogni Tita és kiszabadulítani Kistita.

– Kistita, ez jó. Gratulálok Vanessának, de akkor miért nem ő maga jött? Az lenne az igazi ünnep, ha személyesen verhette volna laposra.

– Eredetileg csak felderíteni jöttünk, nem gondoltuk, hogy egyből el is tudjuk kapni. Nagyon kevés volt az adat. De Vanessa amúgy is jobban teszi, ha most a vendégeivel mulat és tizenhatéveskedik. Elvégre évente csak egyszer van az embernek tizenhatodik születésnapja. De azért velünk együtt dolgozott ő is – magyarázta Kissy derűsen, miközben a zsebegérnek lassan gyűrődni kezdett a homloka, és láthatóan azon töprengett, hogy neki itt valami nem stimmel.

– Értem. Mivel jöttetek? Elvigyelek?

– Köszi, a motor ennek a városnegyednek a túlsó végén parkol. Sétálva nyolcvankét másodperc.

– Rendben van. Vigyázzatok magatokra. Sziasztok!

A séta azért eltartott pár percig, és Kissy már fontolgatta, hogy beugrik a kaszinóba és föltesz egy nagyobb összeget, mert tessék, nyert. Elkének azonnal megeredt a nyelve.

– Klassz kicsi vadászat volt, de túl kicsi. Rövidkés. Illetve nem is vadászatos része, hanem beszélgetés lakásban, shindy érdemelt volna több emberi szó, több figyelem, több szeretet.

– Nem lehetett – felelte Kissy –, nem tudhattuk biztosan, mikor látja viszont a lányát, és Monique halálra rémült volna, ha az apját kékre-zöldre verjük. Így is épp elég nehéz neki.

– Persze, tudom én. Kérünk beszélőt majd börtönbe és verjük ott. Várjad csak, egérke. Ne motorjuk rögtön haza magunkat, fogjuk még egyet!

– Nincs több, egérke. Monacóban a világon a legalacsonyabb a bűnözési arány, itt jó pár évig nem lesz még egy shindy.

– Annyit nem várhatik alapítvány odahaza, végét érne közben Vanessának szülinap és elteltődik ünnepelés. Viszont… hopppá! Ez az! Megvan ötlet! Hazamegyünk szépen és átvesszük

jutalmas sajtakot és rajongunk nagyfülű tizenhat éves egéret, de kicsi vörös nordnémet zsebegérke visszajön aztán.

– Monacóba?

– Bele!

– Mikor, miért?

– Lakni!

– ?!…

– Nyisd ki szép nagy füléjeideket. Egérmama und egérpapa megmondta milliószor, hogy nem jövik ide lakni kicsi zsebegérkével. Sehogyse is. Jönnek márpedig lakni soha is Franciaország bele. – Hirtelen fölcsattant, a hangja csengve visszhangzott a rue de Millón. – *De ez nem Franciaország!* Ide zsebegérke javasolta még soha is költözni, csak Franciaország, és ide egérmama und egérpapa még mondta nemet semmikor is!

Kissy nevetett, de lefelé görbült a füle. Egérmama und egérpapa nemet fog mondani megint, és kész.

– Aztán bejárok vonaton meg motorva Beaulieu és fogunk shindyeket. Hopp-pá! És néha surranok bele kaszinóbe és nyerek magamat Dagobert bácsivé! Cin-cin, és veszek egy ilyet.

Megcsodáltak egy piros sportkocsit, amely ráérősen haladt el mellettük, a sofőr az utasával beszélgetett.

– De ebben nem fér el az egész csapat. Mármint persze – helyesbített Kissy gyorsan –, egy cipősdobozban is rendezhetnénk táncmulatságot, de a közlekedési szabályok szerint mindenkinek külön ülésen kell ülnie.

– Ez nem arra kelleni fog. Ez gyors, és egykettőbe helyszínen teremíti egéret, kioszt pofonok, dutyiba shindyvel. Hazafelé lehet jönni lassúbb és bomba kocsival fölszedni jóképű pasiakt.

Kissynek mocorogni kezdett a zsebében a bicskája.

– Mit bámulod, egérke? Azt hiszesz, ilyen kocsit csak pasiak tartik csajozáshoz? Csodákat. Pasiak bukik bomba kocsira sokkal inkábbabb. Pláne ha ül benne kicsi vörös, szexi nordnémet zsebike, haja alá lesunyva fülkéjei, nehogy megijedjék kicsi egértől, mert az pasinél is előfördül. Beülik, nézegetik zsebike combokat, kukucskáznak ruha kivágásába, szövik tervikéket. Zsebike keres nyugis helyt fönt hegytetövön, ahol kettesben, ott megállik, pasi kiszáll, zsebike leüti, nyúli zsebébe, máris megvan benzinpénz.

Kissy majdnem beleesett a lépcső melletti szakadékba. Elke mint országúti rabló, luxuskocsival.

– Vigyázz! – csattant föl a kislány hirtelen, és olyan gyorsan kapta elő a fegyverét, hogy Kissy is automatikusan nyúlt a sajátjáért. Aztán követte a zseb tekintetét és meglátott egy unott, öreg macskát a fal tetején.

– Jaj, egérke! A frászt hoztad rám!

– Nem én, ő! Macska! Katze! Gatto! Chatta! Gat! Gato! Cat!

Kissy összeszámolta. Francia, német, olasz, provanszál, katalán, spanyol, angol. Elke pár másodperc alatt hét nyelven riadt meg a macskától. De egy kimaradt.

– Hé, és az anyanyelveden, orosz maffiózókám?

– Ja igen. Mjácska!

A Discovery még egyszer felszállt, mielőtt hazaindultak, onnan a motor mellől, átvágott a kikötői negyeden és megkerülte a shindy házát. Arra voltak kíváncsiak, voltaképpen mennyin múlt, hogy Tita lebukott. Könnyen megtudták. Ha egy emelettel alacsonyabban lakik, a hegyi házból csak egy azonosíthatatlanul apró szeletke látszott volna. Ha pedig a gyerekről a leples képeket nem a hálószobában készíti, hanem a gyerekszobában, akkor a kamera elnézett volna a ház mellett, a hegyoldal egy darabját látták volna, amin nincsen semmi egyedi jellegzetesség, éppen az utolsó házak fölött. Ha viszont a dolgozószobában vagy a nappaliban fotóz, akkor a tengerre nézett volna az ablak, s ott aztán végképp nincsen semmi azonosítható.

Kissy azzal a meggyőződéssel hajtotta le füleit és húzta rájuk a bukósisakot, hogy az őrangyalaik intézték úgy, hogy Tita óvatlan legyen a fotózással, ne vegye észre, illetve ne tulajdonítson neki jelentőséget, hogy látszik egy darab abból a házból. Persze óriási szerencse volt, hogy a D'Aubisson egerek ennyire ismerik Monacót, de ha Tita olyan városban fotózgatta volna a lányt, amit egyikük se látott soha, akkor másképpen keresték volna meg. Ahogy az uszodát is megtalálták az öltözőszekrény alapján, pedig voltak szóba jöhető helyek bőségesen. Mindig megtalálnak mindenkit. A shindyk jobban tennék, ha először is fölhívnák a börtön ügyfélszolgálatát és lefoglalnának egy tengerre néző cellát.

Mialatt ők hazafelé tartottak, a főhadiszállás pontosan azzal foglalkozott, hogy Kissy gondolatát valóra váltsa – meg akarták találni Marianne Villiers-t is. Egy csapat, Angélique, Chantal, Jennifer és Pi már órák óta ezzel foglalkozott, Tita elfogása után a többiek is csatlakoztak hozzájuk, de egyszerűen nem volt támpontjuk. Marianne pedig elhallgatott, amikor Tita elköszönt tőle, elég sebtiben, az utolsó üzenetet azelőtt írta, hogy elindult volna végzetes útjára a place d'Armes felé: *Kaptam egy hívást, most el kell mennem, hamarosan jövök.* Hát nem fog jönni hamarosan. Soha többé nem fog jönni. Hacsak nem, amint Nimby előállt vele, hacsak nem tér vissza később mégis.

– Jelenleg Tita az egyetlen összekötő láncszemünk Marianne-hoz. Csak őt tudjuk használni. Ha megkeressük valami idegen képében, nem fog beszélni, de Titában valamennyire megbízik, a végére már randit is elképzelhetőnek tartott, ha majd meggyógyul. Azt mondta, az legalább két hét. Akár csakugyan gyerek és csakugyan beteg, akár rendőr vagy másik shindy, két hétnél hamarabb nyilván nem fog se meggyógyulni, se azt állítani, hogy meggyógyult és randizhatnak. Függetlenül attól, hogy ez a randi Marianne részéről csapda lenne-e, *mi* állíthatunk így csapdát őneki. Beszélnünk kell vele Tita nevében, fenntartani a kapcsolatot, amíg a két hét letelik, és aztán elkapni.

– De ha ő tényleg gyerek, akkor shindy most bántotta – vetette közbe Elke –, hiszen szexrőle dumálta órák hosszat, nem?

– De, egérke.

– És ha bántotta shindy, akkor ő is egér. Mindenki egér, akit bántanak shindyek. Alapítványi egérek nem vadászhat másik egéret, ugye?

– Ezt a részét majd megbeszéljük zoológussal. Most fölhívom Cesarét és megbeszélem vele, hogy szerezzen nekünk hozzáférést a shindy gépéhez.

– És a jelszót – mondta Niala. – Mire megkapjuk az engedélyt, a gép esetleg lezárja magát és nem jutunk be.

Negyed háromkor Kissy begördült a panzió kapuján, Elke leugrott és kinyitotta a privát garázs ajtaját. Kissy bevitte a motort, lekapta a sisakját, átvette a zsebtől az övét és elrakta. Megigazították a hajukat, föltették az egérfüles hajpántokat, s mentek learatni a dicsőséget és átvenni a jutalomsajtot. Megérte.

Egy-egy darab Grand Cru ementálit kaptak, apró születésnapi torta alakúra vágott falatokat, a tetejükön a tizenhatos számmal.

Amikor az éljenzés véget ért és ők helyet foglaltak, Niala fölállt, arrébb sétált, megállt, nézelődött. Nimby is fölkelt, odament hozzá, figyelmesen tanulmányozta az arcát, mintha még sose látta volna. Niala kérdőn nézett rá. A kertben vágni lehetett a csöndet.

Nimby rámutatott az egérfüles hajpántra, ami egyébként neki is volt a fején.

– Önnek a füle… hm… a füle… nagy.

Kissynek hirtelen pörögni kezdett a sajátja.

Niala komolyan nézett a fiúra és bólintott.

– Igen nagy.

Nimby rövid, diadalmas hahotát hallatott.

– Ez az egész? – kérdezte Niala rendíthetetlen nyugalommal.

– De…

Niala oktatóan fölemelte az ujját.

– Lássa,

Ez szimplán hangzik… Így nincsen hatása!
Mondhatta volna szebben, kis lovag,
Más-más hangnemből… Így ni, hallja csak:
Kihívón: „Én nem járnék ám vele!
Sebészt hívatnék, hogy metélje le!”
Barátilag: „Rálóg az arcára!
Széles kalap a kilátás ára!”
Leírón: „Zászlai lengnek csattogón!
Mit zászlók! Vitorlák az árbocon!”
Kíváncsian: „Mit rejt e két lepel?
Ebédjét őrzi tán éhes kebel
Vagy gyaníthatok kiskutyát talán?”
Kecsteljesen: „Ön nagy barátja, lám,
A bogaraknak! Ernyőt tart nekik,
Hisz az árnyékot nagyon szeretik!”
Kötődve: „Kérem, ha fület mos ön,
S mindent elönt a nagy vízözön,
Ugye ezekkel a partra evez?”
Intőn: „Vigyázzon túlsúlyára! Ez
Lehúzza önt s fejjel bukik előre!”

Gyöngéden: „Lássa, megfakul a bőre
Színét a napfény durván szívja ki
Két kis napernyőt venne tán neki!”
Pedánsul: „Ismerem én ez állatot,
S meg is mondom néki nevét legott,
Mielőtt kifogy belőlem a szusz,
A Proboscideanus Mammuthus
E roppant fülek hordozója pont!”
Gavallér módon: „A manóba, mondd,
E két legyező jött most divatba?
Hajtani levegőt jobbra, na meg balra?”
Föllengzően: „Hatalmas, büszke fül,
Szürke kívül és rózsaszín belül,
Tekintélyt kölcsönöz az egérnek?”
Tragikusan: „Ha ránéznek, félnek!”
Bámulva: „Ó, eszembe jut, ha nézlek,
Elfér itt egy egész fülbevalókészlet!”
Lírailag: „Tán Midász királyt látom?”
Naivul: „Mondja, mert én nem tudom,
Mikortájt nézik ezt a műemléket?”
Mély tisztelettel: „Gratulálunk néked
Roppant sátradhoz, nagyságos barátom!”
Parasztosan: „Hékás, a számat tátom!
Fül az? Fenét fül! Ördögadta dolga:
Lapu levele jaz, ipp ollan forma!”
Hadászilag: „Felvont pajzsokkal áll!
Lovas-roham ilyet készen talál!”
Üzletszerűn: „Tán lutrit rendez? Én
Sejtem, hogy ez lesz a főnyeremény!”
Végül, torzítva Pyramus kriáját:
„Ez dúlta szét az arc harmóniáját,
Két szörnyeteg!… Pirul az áruló!”
Így ömlött volna szájából a szó,
Ha volna önben szellem és tudás.
De szellemet, boldogtalan dudás,
Ön sose látott s tán azt tudja csak,
Hogy hülye fráter is lehet lovag!

De hogyha önben annyi lelemény
Lett volna mégis, hogy kivágja szépen
Mindazt, amit most összehordtam én
E díszes, úri hallgatók körében:
A kezdő mondat első negyedét
Éles kardommal vágtam volna szét!
Mert magamat kigúnyolom, ha kell,
De hogy más mondja, azt nem tűröm el!

A hatás frenetikus volt, a tapsvihar nem akart szűnni, a művészek újra meg újra meghajoltak, és lelkes cincogás hallatszott mindenfelől. Cyrano fülmonológja, a kisegér-drámairodalom első jelentős darabja, íme megszületett!

És egy ragyogó versmondó is. Niala pontos ütemezéssel, hibátlan drámai érzékkel, a különféle stílusoknál tökéletes váltással adta elő a szöveget, s még arra is volt gondja, hogy a megfelelő pillanatban előrántsa a bicskáját.

Aztán megtartották a bemutatót. A Golyócskák azonnal beindult és hibátlanul működött; egérmunka, gondolta Kissy, pontos, alapos és tévedhetetlen. Akárcsak Tita lefülelése. Lehet, hogy túl röviden intézték el, de éppen azért, mert ennyire precízek.

Bekapcsolás előtt Vanessa rövid ismertetőt tartott, megmutatta, melyek a gép főbb részei, mi hajtja, hogyan készült. Majd a kamerák kereszttüzében lenyomta a gombot, a motor forogni kezdett, s az első golyók megindultak fölfelé a liften. Az osztó először a *váróterembe* küldte őket, ez egy jókora mélyedés volt, amelyben fel kellett gyűlnie egy bizonyos mennyiségű golyónak – másként egyszerűen nem lenne utánpótlás, a percussion a második ütemtől kezdve ütemenként négy felső fiszt üt, a lead pedig tizenhárom golyót használ minden ütemre. És ez csak a kezdet, később még több golyó kell majd. Először tehát muníciót kell gyűjteni, ahogy az előrelátó kisegér sem indul el hazulról kellő számú lövedék nélkül.

A nézők eleinte kicsit furcsállták, hogy mire vár a gép, miért gyűlnek fent a golyók, de aztán az osztó alatt lassan forgó kerék egyik kis pöcke kinyitott egy kaput, és golyók indultak meg a *percussion-fisz* felé vezető csatornán. Átmentek a szabályozón, ahol egy forgó kerékbe vágott lyuk gondoskodott arról,

hogy pontosan négy golyó jusson át minden ütemben, megütöttek egy felső fiszt és továbbgurultak a váróterem alatti *előszobába.* Ott gyűltek össze a percussion egyéb oszlopain haladó golyók is, és egy kis lift visszavitte őket a váróterembe, alig tíz centivel magasabbra. A harmadik ütemben kinyílt a lead kapuja, s a golyók megindultak a kíséret fő dallamát adó *lead-cgc* oszlopon. Ugyanekkor megszólalt a polysynth hosszú c-je, egy fémlemez, ami egy ütéstől tíz másodpercig zeng, ki van próbálva. A polysynth többi része játssza a lassú szólamot, de csak a negyvenedik ütemtől, két oszlopon; a gyors szólam jóval előbb kezdődik, a *kalimba-c* oszlopon a hetedik ütemtől.

A gépnek volt egy kapcsolója, amellyel ismételni lehetett a dalt, és ez be volt kapcsolva. Amikor véget ért a szám, a még fent levő golyókat nem engedte ki a *kijárat* nevű kapun, ahol egy keskeny csövön át legurulnak a gyűjtőbe, és a motort sem kapcsolta ki. A liftek forogtak tovább, újabb és újabb golyókat hoztak, és néhány másodperces szünet után ismét elkezdődött a dal. De a nézők addigra már tapsoltak. Ott volt a születésnapi vendégseregen kívül a panzió vendégeinek nagy része, elég sokan álltak, pedig a csapat előzetesen minden fellelhető széket idehordott a melléképületbe.

Az ismétlés harmadik üteménél Vanessa odalépett a kedveséhez, megfogták egymás kezét, s a hetedik ütemnél elkezdtek táncolni, a gyors szólamra, villámsebesen, a fejükön egérfüles hajpánttal. Kissy tudta, hogy ettől a naptól kezdve még az aranyhörcsögök is őket fogják irigyelni. Pedig némelyik tizennyolc karátos!

A tizenkettedik ütem táján kezdték molesztálni. A jobb combját fogdosta a merénylő, akit Kissy egy szempillantás alatt bicskahegyre tűzött volna, ha rá nem jön, hogy az a telefon, rezgőre állítva, nehogy megzavarja az előadást.

Solange volt. Kissy halkan kinyitotta az ajtót, lenézett, fölnézett – macska, egerészölyv sehol –, kisurrant és becsukta.

– Mi van pont most, csak nem shindy kerget?

– Nem, mi kergetjük őt.

Kissy hátracsapta füleit.

– Csak pár perce szereztem tudomást az egészről – mesélte Solange. – Három kislány csinálta, azok közül, akiket úgy elbűvöltetek a compiègne-i hétvégén. Már jelentkeztek a tanfolyamotokra, de el akartak érni ők is valami eredményt. Úgyhogy létrehoztak egy hamis profilt a Facebookon, csábító képeket csináltak magukról… eléggé letoltuk őket, de azt mondták, hogy nem lehet rájuk bukkanni, annyira mások az adatok.

– Azt ők csak hiszik… és?

– És délelőtt lépre csaltak egy igazi pedofilt, elbeszélgettek vele, és most nem tudják, mitévők legyenek. A pasasról nem tudnak semmit, csak annyit, hogy a saját lányával művel mindenféle szörnyűséget. Az már nem jutott eszükbe, hogy fogalmuk sincs, hogyan találhatnának rá és mit tegyenek, ha mégis sikerül…

Kissy már nem Solange hangjára figyelt, hanem saját, egyre jobban vibráló, nagy füleire, amik gyanakodva kunkorodtak a telefon köré.

– Solange! Hogy hívják azt a kamuprofilt?

– Nem tudom… várj egy kicsit.

Kissy hallotta, hogy megkérdezi. És a választ is hallotta, tisztán, egy lányhang mondta. Solange megismételte, de Kissynek már nem volt erre szüksége. Voltaképpen a kérdést is fölöslegesen tette föl.

– Hozd ide őket.

– Mikor?

– Most. Menjetek ki Orlyra, és az Air France belföldi pultjánál keressétek meg Antoine Grimaldit. Ő gondoskodni fog a többiről.

– De hát…

– Ne dehátogj, csak cselekedj, Solange. Lesz a számotokra négy jegy Nizzába.

– Ezt a szüleikkel is meg kell beszélnem…

– Beszéld meg és induljatok. Most négy óra, a hatórás gépre foglalok. Megjegyezted a nevet?

– Antoine Grimaldi. Hogy néz ki?

– Sehogy. Nem létezik. Ez a jelszó. Cin-cin!

Bontotta a vonalat és a Jerry telefonszám-adatbankjából kikeresett egy számot Orlyn.

– Szia, Michelle, Kissy vagyok a Jerry Alapítványtól.

– Szia, mit tehetek érted?

– Kellene négy jegy a hatórásra, Nizzába, a mi számlánkra, majd később átutaljuk.

– De hisz ti már odalent vagytok, nem?

Kissy magában megállapította, hogy nemcsak a D'Aubisson egerek tudnak mindent: a D'Aubisson egerek*ről* is tudnak mindent.

– De igen, mihozzánk jönnek. Antoine Grimaldit fogják keresni.

– Rendben, elintézem.

– Kösz. Cin-cin!

Bontotta a vonalat és kikeresett az adatbázisból egy számot, amihez az volt írva, Gérard Delormet, taxisofőr, PACA, meg még egy csomó tudnivaló.

– Gérard.

– Kissy vagyok, szia. Dolgozol ma este?

– Még szép!

– Légyszi, menj ki a hatórás Air France-hoz egy táblával. Az álljon rajta, Antoine Grimaldi. Négy lányt fogsz fölvenni, hozd föl őket hozzánk.

– Eszem ágában sincs. Pláne négyet… Hazaviszem őket saját magamhoz.

Kissy nevetett.

– Kösz. Cin-cin!

Bontotta a vonalat, megnyomta a Cheesebookot jelző sárga, lyukacsos könyvecskét, kiválasztotta a recepciót és írt egy üzenetet. *Éjszakára el kell helyeznünk négy lányt.*

Aztán eltette a telefont és elégedetten visszasétált a táncterembe.

Az egérbuli még nem vette kezdetét. A vendégek apránként elszállingóztak, az itt lakók többsége is visszament a szobájába, sétálni vagy amerre akart. Igazán nem lehetett mondani, hogy nem ünnepelték méltóképpen Vanessa születésnapját; a legtöbben egész nap itt voltak és végignézték egy shindy elejtését is. Kissy senkinek se szólt Antoine Grimaldi vendégeiről, még társainak sem. Legyen meglepetés.

És lett is meglepetés. A csapat megint ott ült a személyzeti kertben, velük volt Isabelle néni és Mario, aki aznapra végzett

már, meg Jean-Claude és a D'Aubisson nagyszülők. Beszélgettek, süteményt meg gyümölcsöt eszegettek, tervezgettek. Jean-Claude-nak éppen támadt egy ötlete, megkérdezte, mit csinálnak a nyáron, mármint a tervezett táboron kívül.

– Shindyre vadászunk – felelte Françoise. – Nyáron a shindyk előbújnak odvaikból és a lengén öltözött gyerekek nyomába szegődnek…

– Nyálaikat csorgatjákva – tette hozzá zsebtársa.

– Értem – mosolygott Jean-Claude. – És hol akarjátok ezt a vadászatot lebonyolítani?

– Mindenhol!

– Miért, hol kellene akarnunk? – kérdezte Vanessa.

– Ez a jó kérdés – bólintott a vér szerinti apa. – Az a helyzet, hogy van egy meghívásom. Egyik barátom nemrég vett egy házat Mallorcán, de nem tud odautazni a nyáron, hát felkínálta nekem. De én se tudok hosszabb időt ott tölteni, és ha már mennék, vinnék néhány egeret is.

Elismerő cincogások többfelől. Kissy már látta lelki szemeivel, amint a hír elterjed és a shindyk egymás után mondják le szállodai szobáikat, repülő- és hajójegyeiket.

– Az hol van az? – tudakolta Elke.

– Egy spanyol költő – világosította föl Nimby. – Federico García Mallorca, a Baleriádák című híres eposz szerzője.

– Te szédülíted kicsi zsebegéret – nyelvelt a kislány –, nem hiszek egy szavaidat se is.

– Jól teszed – nevetett Vanessa. – A Földközi-tengerben, Spanyolországhoz tartozik.

– De hisz vagyunk oda egészen közel most is.

– Persze. Baj?

– Nem. Kell megfogni ottani shindyeket és rémisztülni összes Federico García Mallorca-i macskákt. De ház elég nagy tizenegy rohangászódó kicsi egéreknek?

– Igen, ezt megkérdeztem – bólintott Jean-Claude. – Öt hálószoba van, szerintem ellesztek. Még annyit tudok, hogy tengerparton van, de hegyen.

– Cin-ciiin…

– Hoppp-pá – mondta Elke. – Akkor tudom, hol.

– No mondjad.

– Hegy und tengerpart egyenlő tengerből kinövődő hegy, vagyis sziget. Mikor jövül ki tengerből hegy? Ha született. Ein Submariner Vulkan. Ahogy kitörődik Lavastrom, épülíti sziget, és azon most ház. De Vulkan mindig aktív és köpi Lava und hajigáli bombákat házre. Ez csúcs, jobb, mint shindyek, mikor indulunk?!

Éppen nevettek, amikor Jeanne jelentkezett a házitelefonon és közölte, hogy négy lány keresi az alapítványt.

– Milyen lányok? – kérdezte Isabelle néni. Kissy csendesen somolygott magában.

– Nem ismerem őket… azt mondják, a jelszó Antoine Grimaldi.

– Micsoda?! – csattant föl egyszerre töméntelen kisegér. Kissy persze csendben maradt. – Vezesd ide őket!

Fél perc múlva ott voltak. Egy vékony, nyúlánk szőkésbarna, hosszú hajú. Egy alacsony barna. Egy fekete, keleties vonásokkal. Halványan ismerősek voltak Compiègne-ből. És Solange. Kicsit megilletődve néztek szét a kerti lugasban, a sok idegen között, akik egy hosszú asztal körül ültek és őket bámulták.

– Solange… – mondta Vanessa fölemelkedve. – Hogy kerülsz te ide… Hé, te ott – pördült Kissy felé és rámutatott –, igen, a nagy fülekkel! Te valamit megszerveztél a hátunk mögött!

Kissy bólintott. De mennyire.

– No halljuk – mondta Vanessa. Nem ült vissza, csípőre tette a kezét és várt.

A lányok zavartan néztek egymásra, mindegyik a másiktól várta, hogy elkezdje. Kissy kisegítette őket.

– Először is halljuk a neveteket.

– Suzanne Auriac – mondta a szőkésbarna.

– Caroline Lambert – mondta az alacsony.

– Brigitte Hino – biccentett az ázsiai.

– Solange Rouvel – zárta a sort Solange, hiszen nem mindenkit ismert a társaságból, és át is vette a szót. – Az történt, hogy ezek a kislányok olyan nagy rajongói a Jerry Alapítványnak, hogy megszervezték a maguk kis vadászatát. Létrehoztak egy hamis profilt a Facebookon, mindenféle kitalált adatokkal, egy halom fotóval… és valahogyan összeakadtak egy valóságos pe-

dofillal, akivel elég hosszan… hát, elbeszélgettek. Nekem a hajam is égnek állt…

– Ahhh-ha – mondta Vanessa lassan.

– Mindenesetre elég sokat megtudtak az illetőről, képeket is kaptak róla meg a kislányáról, akivel évek óta… nekem nem mondták el, hogy miket művel, csak sejtem, hogy borzasztó. De itt aztán meg is akadtak, fogalmuk sincsen, hogy lehetne megtalálni az illetőt.

– Föl kell hívni a kilencvenhárom-tizenöt-harminc-tizenötöt – felelte Vanessa szárazon –, vagy elsétálni a rue Suffren Reymond kilencbe, a rue Louis Notari sarkán. Van ott egy ház, ami keresztben épült az utca fölött, alatta autók mennek és pálmafák nőnek. Ott kell engedélyt kérni, hogy bemehessetek a fogdába.

Erre mind a négy lány egyszerre kezdett beszélni, Solange is.

– Ez óriási!

– Megfogtátok?

– Elkaptuk a pasast!

– Jól megvertétek?

– De akkor minek kellett idejönnünk?

– Ezt érdemelte a disznó!

– Húsz évet rács mögött!

– Csönd legyen! – csattant fel Kissy, és fölkelt. Megállt a lányok előtt. – Még hogy elkaptátok? Nem, *ti* nem kaptátok el. *Mi* kaptuk el, az alapítvány, aminek ti nem vagytok tagjai, és ha így folytatjátok, nem is lesztek. Azért hívtalak ide benneteket, hogy jól ellássam a bajotokat ezért. Először is nézzétek meg az egyik képet, amit Tita küldött. – Fölvett egy táblagépet az asztalról, amin varázsütésre megjelent a kép; valamelyik egérke közreműködött. – Nektek küldte, láttátok már. Ez buktatta le. Lássuk, rájöttök-e, mivel.

Nem jöttek rá. Ingatták a fejüket.

– Gondolkozzatok!

Hiába. Semmi eredmény.

– Szerintetek hány ház létezhet Franciaországban? Azt hiszem, több millió. És az egyiknek egy darabkája látszik az ablakon át. Véletlenül felismertük, pedig nincs benne semmi jellegzetes. Puszta véletlen.

Visszatette a gépet a helyére.

– Mit gondoltok, egy emberi arccal nem lehet ugyanezt megcsinálni?

A lányok hallgattak. Most fölállt Jennifer is.

– Már kidolgoztuk Marianne Villiers felkutatásának módszerét. Azt tudtuk, hogy nem létezik, mert fölhívtuk a sulit, ahova állítólag jár. De a képek valakikről, valahol akkor is elkészültek. Már tíz helyszínt azonosítottunk, és elég világosan kirajzolódott egy sáv Suresnes és Colombes között. Ha meg kellett volna keresnünk benneteket, végignéztük volna az összes iskolát ebben a sávban és a közelében, odamegyünk, mutogatjuk a képeket, hátha valamelyik szereplőt fölismerik. Ha nem, akkor szélesítettük volna a kört. Ha eközben még szóba is elegyedünk Marianne-nal, például az emberünk nevében, hiszen a gépe meglesz a rendőrségen – biztos, hogy ki tudtunk volna csalni belőletek egypár adatot a hollétetekről.

Vanessa átvette a szót.

– És most tegyétek föl magatoknak a kérdést: ebből mi az, amit Tita nem tudott volna megcsinálni? Esetleg lehetnek bűntársai is. Egy egész bűnszervezet is állhat mögötte. És a képeken levő lányoktól eljutnak hozzátok is.

– Kik vannak a képeken? – kérdezte Niala.

– Az osztálytársaink – felelte Suzanne lesújtva.

– Tehát őket és magatokat is veszélynek tettétek ki – bólintott Niala, és elővette a kését. Kipattintotta a pengét. – Tudtok ezzel bánni?

A lányok megcsóválták a fejüket.

– Tudtok védekezni, ha egy ilyet tesznek a nyakatokhoz? Vagy éppen egy pisztolyt? Le tudtok győzni verekedésben egy csapat felnőtt férfit? Vagy legalább egyet?

Csend, lehorgasztott fejek.

– Értékeljük a lelkesedéseteket. De gondolkodással egybekötve még többre értékelnénk. Mi a Jerry Alapítványnál soha nem vállalunk fölösleges kockázatot, és a nem fölöslegeset is háromszor meggondoljuk. A shindyvadászatnak akkor is van kockázata, ha tudunk védekezni, mert nem lehet mindenre felkészülni. Lehet egy bűntárs, akire nem számítunk, és fegyver van nála, fölbérelhet valakit a börtönből, hogy támadjon ránk… ezerféle dolog megeshet, amire nem gondoltunk. De ha még az elemi önvédelmet sem ismeritek, akkor az ilyen akció felér egy

öngyilkossággal. Úgyhogy most két dolgot tehettek. Szégyellitek magatokat és leültök közénk vacsorázni.

Niala keze megvillant, s a kés rezegve koppant az egyik narancsfa törzsében. Ott is maradt egész este.

Igen, a lányok szégyellték magukat, de Kissy vesékbe látó tekintete – a D'Aubisson egerektől tanulta – azért észrevette, mennyire örülnek, hogy itt lehetnek a csapattal, együtt vacsoráznak nagyfülű példaképeikkel, méghozzá éppen itt, a központi egérlyukban. Nimby használta ezt a nevet, amikor Caroline megkérdezte, hogy itt laknak-e.

– Többhelyütt, főleg Párizs környéki egérlyukakban, Elke meg Németországban, de már négyen itt. Voltaképpen ez a központi egérlyuk.

– De macskát is láttunk – derült Brigitte.

– Sok macska van, de nem számítanak, az egész partvidéken elterjedt már a hírünk, minden macska tudja, hogy a Jerrykkel nem szabad kezdeni.

– Máshol, gondolom, gyakran megtámadnak titeket.

Nimby rábámult a kislányra. Kissy kezében is megállt a villa. Hogy őket?…

– Ööö… nnnem. Még soha nem fordult elő. Tudod, a macskák megérzik az erőt, a felkészültséget… alapjában véve elég gyáva alakok, csak gyengébbel mernek nagy legények lenni.

– És félnek a porszívótól – tette hozzá Françoise.

– A kutyák is félnek a porszívótól – mondta Caroline.

– *Mindenki* fél a porszívótól – jelentette ki Vanessa olyan arccal, mint aki a világegyetem egyik nagy alapigazságát fedi fel. – Én! – Ezt már a hirtelen előkapott telefonba mondta. – Szia, Cesare. – Hallgatott egy verset. – Nem baj. Számítottunk rá. Tegyük nála tiszteletünket? Jó, ha így gondolod, nekünk megfelel. Csak tartsák rajta a szemüket. Szia!

Eltette a telefont.

– Szóval kint van a pasas – állapította meg Niala.

– Még nincs, de nemsokára. Házi őrizet, a lányával nem találkozhat.

A három „Marianne Villiers” riadtan nézett egyikről a másikra.

– Aha – mondta Blanche. – Vagyis a gyerek nem mehet haza, mert akkor találkoznának.
– Az árvaházból úgyse mehetne.
– Az nem olyan biztos – felelte Georges, és elővette a telefonját. – A gyereknek joga van az otthonához, és van elég pénzük, hogy megfizessenek egy állandó bébiszittert. Tudom, ki ez a pasas és milyen az anyagi helyzete.
Ezzel fölkelt és bement a házba. Valamilyen ügyvédet hívott föl, aki varázsütésre megjelent a színen, azaz a monacói rendőrségen, és megtorpedózott mindent, Costello feltételes szabadlábra helyezését kivéve. Ahhoz elég jó volt a shindy ügyvédje. De a másik ügyvéd valahogy Monique ügyvédje lett és kiharcolta, hogy a gyerek hazamehessen és továbbra is a megszokott iskolájába járhasson, egy állandó bébiszitter vigyázzon rá, és mindezt az apja fizesse – aki természetesen továbbra sem láthatja. Néhány napba beletelt, az igaz. De a shindy már aznap este sem alhatott a lakásában, bár a fogdából kiengedték: szobát kellett bérelnie valahol, és nem hagyhatta el az épületet.
Így intézik a disznó dolgokat dúsgazdagéknál, gondolta Kissy. Ha a pasas eladó lenne egy cipőboltban, egyszerűen lecsukják, a gyerek pedig árvaházban marad.
– Ti ismeritek Titát? – kérdezte Suzanne, amikor Georges elment telefonálni.
– Személyesen nem – felelte Niala –, illetve csak ma találkoztunk. De itt a partvidéken mindennek híre megy. Az ürge nem híres ember, még soha nem hallottuk a nevét, de amikor lebukott, utánanéztünk, hogy milyen üzleti körökben forgolódik, és azokat viszont ismerjük. Erről jut eszembe, mit gondolsz, anya, nem kellene fölhívni Csubakka bácsit?
Kissynek azonnal megjelent lelki szemei előtt az az emlékezetes üzletkötés.
– Ha fölhívod – nézett a lányára Blanche –, a pasasnak annyi pénze se marad, hogy fizesse a bébiszittert.
– Kell hogy legyenek tartalékai; egyébként is az ő baja. Viszont a bácsiéknak joguk van tudni, hogy ki az üzlettársuk. Ha a dolog kipattan, még ők is reflektorfénybe kerülhetnek.
– Bizonyíték nélkül ez rágalmazás – szólt közbe Mario.
Niala vállat vont és fölkelt.

– Pereljen be, ha mer. A bácsi bizonyíték nélkül is hinni fog nekem, bár éppenséggel hajlandó vagyok egy-két képet megmutatni neki… úgy értem, személyesen. A barátunknak pedig kisebb gondja is nagyobb lesz az árulkodó beperelésénél, amikor éppen kigolyózzák. Gondolom, a bácsi szó nélkül lerakja elé az üzletrésze értékét abból a cégből, tudjátok, a hegy mögött, és mellé egy keresetlevelet a másik cég miatt, ami hatszor annyit ér, és ez csak ő egymaga. Szólni fog a többieknek, és az ipse huszonnégy órán belül azzal fog foglalkozni, hogy végtelen hosszú számoszlopokat adogat össze. És mínuszjelekre bámul.

Ezzel Niala is elvonult, Kissy pedig leállította gyönyörűségtől vibráló füleit, mielőtt a levegőbe emelkedik. A Jerry tökéletesen ki fogja készíteni Costellót, a shindy nemsokára azt fogja kívánni, bárcsak úgy rúgták volna inkább orrba, mint Grevint, akár kétszer.

Bár ami az orrbarúgást illeti… sose késő.

Természetesen a lányokat is meghívták az egérbulira, eleve nem volt kizárva senki, se kisfülűek, se muglik; bár az igaz, hogy csak a Cheesebookon tették közzé, de a panziónak is volt egy-két korukbeli vendége, akik szívesen eljöttek volna, és ők azt mondták, miért ne. De a lányok meglepődtek.

– Valamit nem értek – mondta Brigitte. – Azért hívtatok ide minket, mert rosszat csináltunk… alaposan leszidtatok… aztán vendégül láttok vacsorára, adtok töltőt a telefonomhoz, és még buliba is meghívtok?

Brigitte telefonja tíz perccel azelőtt kezdett jajgatni áram után. Niala elkérte, megnézte a csatlakozót, elment, hozott egy töltőt, rátette.

– Ez egy panzió – felelte Vanessa. – A vendégeink vagytok, tehát mindaz jár nektek, ami a többi vendégnek… kivéve a számlát, mert titeket mi hívtunk meg, tehát nem fogtok fizetni. Rendszeresen megesik, hogy egy-egy vendégnek nincsen töltője, leggyakrabban azért, amiért neked: amikor elindulnak hazulról, még azt hiszik, hogy estére hazamennek, aztán másként alakul.

– Nem is ti hívtatok. Meg voltatok lepve, amikor megjelentünk.

– Kissy hívott, vagyis a csapat egyik tagja. Akármelyik meghívhatott volna. Az meg, hogy rossz fát tettetek a tűzre, nem számít, nem fogunk éjszakára a pincébe zárni, és nem hagyjuk lemerülni a telefonotokat, hogy aztán a szüleitek azt higgyék, hogy megettünk benneteket.

– Pedig szép nagy pincék odalent vannak – mutatott Elke az asztal alá; hogy miért pont oda, talán maga se tudta. – Egész folyosóak a hegy benne, elvezet mindenhovára, és nincsen cica.

– Ha mégis fölvennétek… – kezdte Caroline.

– Igen?

– Akkor… nekünk is félni kell a macskáktól?

Elke fölpattant.

– Ezt azonnal vonítsad vissza! Semmit a Jerry Alapítvány kisegere nem féli macskától! Hé, te! Állj meg! – Macska Kettőre mutatott, az őszi alomból, aki valamivel távolabb most megállt és értetlen „ki, én?” arckifejezéssel bámult a zsebre, aki hirtelen átszelte a köztük levő távolságot és a megiramodó kismacskára vetette magát. A farkát kapta el. Kissy elismerően bólintott. Egy féléves macska nagyon gyors, de Elke még gyorsabb!

A kislány visszahúzta az állatot a farkánál fogva, elkapta a nyakát, fölkelt, visszajött, magasra tartotta.

– Tessék. Macska. Ki fél itt macskát?! Hadd nézek szembe gyáva egéret, aki nem csap földhöz akármikor macskát, ha nézi csak rá görbén vagy szája szélét nyalakszi!

Nem jelentkezett senki. Elke az asztalra tette a kölyköt, aki megrázta magát, először bamba képpel rájuk bámult, aztán felfedező útra indult az asztalon. Nem jutott messzire, a legközelebbi tányért kezdte volna szaglászni, amikor Jennifer fölkapta és letette a földre.

– Még hogy féli macskát – dohogott a zseb –, pont mi, akik *ekkora* darab nagy shindyekt lapítjuk bele földhöz és használjuk rendőrösöket főleg arra, hogy legyen pimaszan beszélni kivel. Hát ide figyeljétek magatokat!

Elővette a kését és a csúzliját, letette mindkettőt az asztalra, és büszke léptekkel átmasírozott a kerten. A melléképülethez ment, benyitott, belépett, becsukta.

Kissy sóhajtott. Bátor egér. Fegyvertelenül, pont oda, ahol Vivi dajkálja a kismacskáit.

Niala nemhiába él egy panzió mellett, állapította meg Kissy sokadszor. Mielőtt elkezdtek volna bulizni, megmutatta a lányoknak a szobáikat – kettőt kaptak négyen –, ellenőrizte, hogy elő vannak készítve, és megbeszélték, hogy találnak oda. Így akármikor lefekhetnek, nem függnek senkitől. Mehettek táncolni. Amikor odaértek, Elke már elkezdte a műsort, az asztal tetején állt diadalmas pózban és fényképeztette magát.

– Hát ti mit műveltek? – nézett Kissy hol őrá, hol a fotósra, Nimbyre.

– Látsz, nem? – mutatott le a zseb a lábára. – Egyik lába zsebikének magasabban.

Csakugyan, a jobb lábát nem engedte le, vagy húsz centivel az asztal fölött tartotta.

– És?

– Nimby oda fogi fotoschnittmontírozni elejtett macskát.

Kissy Solange vállára borult nevettében.

Az egérbuli remekül sikerült, sokat táncoltak és macskát is ettek. Blanche éjfél előtt szervírozta, három óriási macska volt, szépen összegömbölyödve aludtak tálcán, egy szürke, egy fehér és egy vörös. Piskótatésztából, édes krémmel töltve. Vanessa el volt bűvölve.

Az este egy részében az ünnepelt nem táncolt, szintetizátorozott, majd űrdobolt – sőt a kettőt egyszerre is tudta csinálni, saját játékának korábbi felvételét kísérte űrdobon. Kissy csodálta Nimby szemfülességét, amivel az ilyen ajándékokat ki tudja választani. Az űrdob nagyon szépen szólt és mintha pontosan Vanessa keze alá tervezték volna, egészen kevés gyakorlás után már ösztönösen játszott rajta, oda se nézve. És nemcsak tizenhárom hangot tudott, mert más volt a hangszín aszerint, hogy az egyes hangok köreinek a közepét vagy a szélét ütötte meg, keményebben vagy puhábban – rengetegféle hangot tudott előcsalni a hangszerből.

Tényleg hajnalig buliztak, négy óra után oszlott csak szét a társaság. Kissyék még egy órát nem aludtak, úgyhogy csak déltájban kezdték nyitogatni piros szemecskéiket. Amikor előkászálódtak, a csapat nagy részét ébren találták, de Nialáék még

nem voltak sehol; Kissy gyanította, hogy már nem alszanak, más elfoglaltságot találtak helyette. Akárcsak ők.

A párizsi lányok nem voltak ott, Blanche mesélte, hogy reggeli után megkérdezték, lemehetnek-e a városba körülnézni.

– Ezek azt hiszik, hogy fogva tartjuk őket – csóválta a fejét Vanessa. – Pedig ma hazamennek, nem fogjuk itt tömni beléjük a sajtot, amíg ki nem nő a fülük.

– Csak sajtevéstől nem nő ki – mondta Jennifer. – Ahhoz el kell sajátítani az egész kisegérséget.

– Hát ez az. Azt pedig csak a táborban fogják – ha fogják.

– Fölvesszük őket a táborba? – kérdezte Françoise.

– Másként önállóan fognak egérkedni – szólalt meg Pi Kissy háta mögött. – Sziasztok.

Kissy gyorsan hátrapillantott és megpróbálta Niala füle állásáról leolvasni, hogy ebben a percben ébredtek-e. Arra tippelt, hogy már jóval korábban. Dúl a szerelem. Elvégre május van, kitört a tavasz, sőt idelent már majdnem nyár van. Itt az ideje.

Erről az jutott eszébe, hogy valamit meg akar kérdezni Vanessától, és szerét is ejtette, amikor kettesben voltak. De a kislány csak rosszallóan rápillantott és kettévágott egy paradicsomot – ez ugyanis a villa konyhájában volt.

– De hát akkor mikor, egérke?!

– Majd ha eljön az ideje – felelte Vanessa jól ismert, rendíthetetlen nyugalmával, ami nem először keltette föl Kissyben a vágyat, hogy fölkapjon egy palacsintasütőt és körbe-körbe kergesse vele a házban, miközben romhalmazt csinálnak mindenből. De hát nem tehette – ehhez macskának kell lenni.

A lányokat aztán föltették egy gépre, pontosabban csak taxiba ültették, amit kifizettek nekik, akárcsak a repülőjegyet, de nem kísérték ki őket. Így is el voltak ragadtatva Beaulieu szépségétől és a megérdemeltnél sokkal barátságosabb fogadtatástól. Okvetlenül egerek akarnak lenni. Ők lesznek a legjobbak a nyári táborban, és addig is igyekeznek megnöveszteni a fülüket, amennyire csak tudják.

De shindyvel nem kezdenek. Marianne Villiers profilját átadták az alapítványnak, Nimby szólt is a Cirrusnak, hogy változtassa meg a jelszót. A lányok nem csinálnak effélét többé, világosan meg lett mondva nekik, hogy azzal eljátszanák minden

esélyüket az egérségre. Legjobb esetben. Rossz esetben a shindy rájuk is bukkan.

Solange búcsúzásnál félrevonta Kissyt.

– Fantasztikus, ahogy kezeltétek ezt az ügyet.

Kissy billentett egyet a fülén.

– Ez a dolgunk. Esküt tettünk a Nagy Ementáli Sajtra. Megvédjük a gyerekeket a shindyktől… akkor is, ha ők maguk rajzolnak varázskört a földre és mondanak bűvös igéket, hogy megidézzék őket.

Solange nevetett.

– Ezt szépen mondtad. De komolyan, a szüleik némileg azért kibuktak.

– A szülők általában kibuknak. Nekik meg ez a dolguk.

– Milyen volt? – kérdezte Solange hirtelen.

– Micsoda?

– A sajt, amire esküt tettetek.

– Nagy – mondta Kissy áhítatosan. – A legnagyobb sajt, minden sajtok sajtja. Az egyik lyukban gyűltünk össze, a sajtra tettük a kezünket és ünnepélyesen, kórusban cincogtunk.

Solange nevetett és adott neki egy puszit.

– Csodálatos. Miért nem mégy te írónak? Vigyázzatok a macskákkal. Sziasztok!

Ezzel beszállt a taxiba és a gyerekekkel együtt integetve eltűnt a kanyarban.

Kissy eltűnődött a kérdésen, de nem tudta eldönteni, miért nem megy írónak. Nyilván megvan az oka, hogy ehelyett… mit is fog csinálni?

Vanessa gépe csak délután indult, ráért velük egerezni pár órát. Először is levették Marianne Villiers fotóit, az alapítvány nem fogja a shindyket vadidegen, *civil* gyerekek fotóival csábítgatni, akik ráadásul csak szóbeli hozzájárulást adtak, és azt sem nekik. Aztán tartottak egy edzést Vanessa különböző apjai és nagyszülei jelenlétében, akik szerették nézni, hogy a gyerekek milyen ügyesek. A panzióban ebédeltek, aztán taxit hívtak. Vanessa az egyórás géppel elrepült és háromnegyed háromkor már a luxemburgi reptérről küldött fotókat, aztán párat a városból is, ahogy áthajtott rajta egy luxemburgi taxival. Vidéken is fotózott, szép luxemburgi tájakon, az ország jókora részét be

kellett barangolnia, mert Csubakka bácsi több ezer luxemburgi kilométerre lakott a fővárostól. Francia kilométerben csak kettő. Egy kis luxemburgi faluban a luxemburgi taxi megállt egy csinos luxemburgi ház előtt, Vanessa kifizette közönséges euróval, küldött képet a házról, becsöngetett és megmutatta a bácsinak a képeket a shindyről és a lányáról – no meg megismerkedtek személyesen is, hiszen még nem találkoztak, ezért ment ő és nem a nővére. Jó két órát beszélgettek, aztán hívtak egy újabb luxemburgi taxit. Este hétkor a kislány már itthon cincogott velük megint.

Kissy elraktározta diónyi fejecskéjében, hogy Vanessa töviről hegyire ismeri már Monacót és most járt Luxemburgban. Föltétlenül el kell mennie Andorrába, Liechtensteinbe, San Marinóba és a Vatikánba is!

Úgy látszik, gondolta Kissy másnap reggel, a kis üdülés minden napjára jut valami különleges dolog. Tegnapelőtt a szülinapi shindyvadászat, tegnap a mikró luxemburgi útja, ma pedig…

Anya reggeli közben telefonált. Ez nem volt szokatlan. Otthonról beszélt, Kissy fölismerte a háta mögött a millbrae-i nappalit.

– Szia, anya – mondta Kissy, és kiválasztotta az egyik szendvicset –, mizujs?

– Sziasztok. Jó étvágyat. Egérkék, álmosak vagyunk már, nehéz napunk volt, rövid leszek. A napot még nem tudom, de a hónap végén hazajövünk.

– De jó, mennyi időre? – billegette Kissy a füleit.

– Végleg, te mamlasz – mondta Vanessa.

Anya mosolyogva bólintott. Kissy fülei hátracsapódtak.

– Igen, végleg. Elintéztünk mindent, az ügylet sínen van, mi már nem kellünk itt.

– Óriási! – rikkantotta Kissy, és ösztönösen a táblagép felé nyújtotta a szendvicset. – Legfőbb ideje lesz, hogy megvédjetek minket Macskától!

– Köszönöm, már vacsoráztunk. Macskának kisebb gondja is nagyobb, mint benneteket üldözni, de köszi a bizalmat. Várjatok csak…

Anya fölkelt, kilépett a képből, s egyszer csak egy kéz letett valamit a kamera elé. Fehér volt, fémlánc volt rajta… nagy fülek… aztán a kamera kiélesített. Kulcstartós kisegér!

Apa behajolt a képbe, integetett, aztán jó éjszakát kívántak és kikapcsoltak.

– Lesz egy kishúgod – örült meg Françoise.

– Vagy öcséje – mondta Elke.

– Masni volt a fején!

– Ja, lehet…

– Hagyjátok abba – mondta Kissy. – A húgaim ti vagytok.

– Meg én – mondta Vanessa.

– Meg én – bólintott Jennifer.

– Meg én – jelentkezett Nimby, mintha bizony húga lehetne bárkinek.

– Meg én – tette hozzá Elke, ámbár vele kezdték a sort.

– Jól van, elég lesz – állította le őket Niala. – Mi mind egy család vagyunk. Lássuk csak. Ki kell takarítani és fel kell tölteni az éléskamrát. Madame Faubourg most is rendszeresen takarít, és a kamrából csak az hiányzik, ami nem maradna friss, mire hazaértek. Ha tudjuk, mikor indulnak, bőven van időnk a különbséget behozni.

– Ha tudjuk, mikor indulnak – mondta Vanessa –, arra is van időnk, hogy odarepüljünk, elejtsünk egy shindyt a tiszteletükre, ünnepi lakomát készítsünk és gálába vágjuk magunkat. A legrövidebb járatidő tíz óra tizenöt perc, ez rengeteg, amikor ötvennapos korunkban már felnőttnek számítunk!

– Mennyi? – kapta föl a fejét Isabelle néni.

– Annyi az – bólintott Niala. – A kis mezei meg laboratóriumi rokonok ennyi idős korukban már szaporodnak. Muszáj nekik mindent gyorsan csinálni, mert pillanatok alatt előugorhat a cica.

– A laboratóriumban?!

– Azt a gének nem tudják – nevetett Niala. – A természetes kiválasztódás kétféle kisegérnek kedvezett. Azoknak, akik villámgyorsan szaporodtak, így a cica hiába kapta el őket, tovább élt a családi tradíció: ezeknek a leszármazottai sétálnak fehér köpenyben a laboratóriumokban. Meg azoknak, akik nem hagyták magukat, hanem jól orrba verték a cicát – ezeknek a leszármazottai Mickey, Jerry, Stuart Little meg mi.

Isabelle néni megcsóválta a fejét.

– Hallod-e, te lány, téged már megint elragad a képzeleted. Hát a fehér köpenyt azokban a laboratóriumokban nem az egerek viselik!

– Igen, és szerinted akkor az egerek milyen színűt hordanak?

Igaz, gondolta Kissy. Ők is fehéret, hiszen fontos a tisztaság, és a fehér különben is egyenruha azokon a helyeken. De lelki szemei előtt már fehér köpenyes tudósok hajoltak műszerek és lombikok fölé, egerek és emberek vegyesen, hiszen a tudományban nem a kutatók származását nézik. A vezető tudósnak, akit szintén elképzelt, óriási volt a füle, de az orra is, hatalmas fejével rengeteget tanult és semmit sem felejtett. A legnagyobb tudósok nyilván csak elefántok lehetnek.

Viszont a kisegér tudósok jeleskednek az olyan területeken, ahol apró dolgokkal kell foglalkozni, például a bakteriológiában, a sejtbiológiában, az atomfizikában…

Az előzetes tervek szerint a hétvége rokonlátogatással és gratulálók fogadásával telt volna, de mindenki, akit meglátogattak volna, eljött a születésnapra és Vanessa szemének kék csillogásában gyönyörködött, amíg Kissyék megfogták a monacói shindyt. Nem volt kihez menni, ezért reggeli után fölkerekedtek és átvonultak a melléképületbe céllövészetet tartani, a saját airsoft fegyvereikkel, látványosság gyanánt is, az apák és nagyszülők kíváncsiak voltak, hogy a gyerekek hogy lőnek.

Az első sorozat után – hozták a formájukat, senki sem jött ki a gyakorlatból – Martin megjegyezte, hogy erre az egérkölyköket is meg kell tanítani.

– Meg bizony – vágta rá Vanessa. – Mire a tábornak vége, úgy kell lőniük, mint a kisangyal.

– De inkább csúzlival – mondta Kissy.

– Igen. De ilyennel is. Meg íjjal meg mindennel. Meg macskát hajigálni! – csattant föl Vanessa hirtelen, és az ajtóhoz rohant. – Hogy kerülsz te ide? Valaki nem csukta be rendesen. – Fölkapott a földről egy rémületes szörnyeteget, s míg az összegömbölyödött, ahogy illik, a kislány ballisztikai alapképzést tartott neki. – Ide figyelj, cicus, általában nagyon szívesen látunk bármikor, annak ellenére, hogy… de ez a része ráér, ha nagyobb leszel. De mi itt fegyverekkel lövöldözünk. Ha elkez-

desz idebent sétálgatni, véletlenül eltalálhat egy golyó, ami elég fájdalmas, bár ezek csak műanyagból vannak, de ez még hagyján, mert a fekete-fehér foltos bundáddal nagyon csábító célpont vagy és esetleg *szándékosan* is eltalálhat nem is kevés golyó, aminek az a következménye, hogy ebédre már Macska Négyet eszünk vadasan, zsemlegombóccal, párolt zöldségekkel, hozzá cabernet sauvignon vagy pinot noir, esetleg merlot. Hát kell ez neked? Ráadásul a családod bosszút esküszik és kitör a háború, el kell sáncolnunk magunkat az egérlyukakban és onnan kilövöldözni, aztán az összes rokonodhoz valami alkalmas receptet kitalálni. Úgyhogy jobb helyen leszel te most odakint.

Ezzel kilépett és letette a kölyköt. Kissy imádta, amikor Vanessa átváltozik Nimbyvé és tudományos előadást tart valami tökéletes képtelenségről. Ebből is látszik, hogy dúl köztük a szerelem.

– Aha – állapította meg a mikró, ahogy becsukta az ajtót. – Nem jó a zár. Ha nem figyelsz oda és nem nyomod be erősen, kinyílik magától. Ki kell cserélni, nem kockáztathatjuk, hogy olyankor nyíljon ki, amikor nincs nálunk fegyver. Túl sok macska lebzsel odakint.

– Mi alapján választottál bort a macskához? – tudakolta Mario, amikor a kislány visszatért közéjük és újratöltötte a fegyverét.

– Hasonlósági alapon – felelte. – Jellem és külalak szerint a vaddisznófélékhez soroltam.

És a meglepetéseknek még mindig nem volt vége. A délután és az este folyamán a vendégek nagy része távozott, hiszen ők nem vonhatták ki magukat a világ normális folyásából, dolgozni kellett, intézni ügyeiket. Jean-Fran indulás előtt azt mondta Vanessának, hogy okos, művelt, gyönyörű nagylány lett belőle, meglátszik, hogy az ő génjeit örökölte – viszont a kémiatudásán meg az látszik, hogy mégsem. A kislány nevetett; Kissynek ő már akkor is kislány marad. Jean-Claude is ott állt mellettük és azt mondta, ő maga se mondhatta volna bölcsebben, bár ami őt illeti, a kémia nem zavarja. Viszont az üzleti érzékét határozottan tőle örökölte.

Schneiderék velük együtt indultak, és egy kis figyelmet kértek. Johann a lányára nézett, aki láthatóan már be volt avatva; karba tett kézzel állt a könyvespolc mellett, súlyát egyik lábára helyezve, olyan diadalmas képpel, hogy Kissy rögtön tudta: shindyt fogott. Vagy macskát.

– Rövid leszek – mondta Johann. – Tartottunk egy kis családi megbeszélést, és döntésre jutottunk. Gutta cavat lapidem… egyszóval: amikor Elke befejezi az iskolát, ideköltözünk.

Az ablakok is beleremegtek a boldog rikoltozásba. Elkét kézről kézre adva ölelgették, majdnem összenyomták, aztán fölkapták a levegőbe.

– És az mikor lesz? – kérdezték többen is, amikor a zaj kissé csitult, de Elkét még egérmancsok tartották a magasban.

– Hauptschule – felelte a zseb. – Kilencedik végén, jövőre.

– Nem, nem – felelte az apja szigorúan. – Ezt már megbeszéltük. Két év múlva. Még csak hetedikes vagy.

– De tanulok mint kicsi angyal, óriási fülkékkel, és kivégezek egy év alatt két osztályat!

– Nem hiszem, hogy ez lehetséges.

– Akkor fél év alatt!

Nevettek.

– Eredetileg feltételül akartuk szabni – szólalt meg Anne –, hogy tanuljon meg franciául, aztán beláttuk, hogy talán soha nem fog…

– Zsebike gyönyörű szépen beszéli franciául – vágta rá a kislány –, csak nyelvi tudásában több Kreativität, mint Mutternyelvi beszélésben! Ért mindent, és franciák is értenek zsebikét. Vigyorganak. Na és? Szájuk van azért, hogy vigyorganak vele. Ha zsebike perfekt wie Dumas, franciák akkor is vigyorganak, mert lepődés nekik, hogy egér nem lapulódik lyukbele, hanem jön és beszéli nekik. Többi Hausmaus nem teszi. Még sőtebb vigyorganak, mert látik egérfülkés hajpánt és muszáj nekik vigyorgani.

Igen, most is ott volt a fején. Hát csakugyan elég sok benne a Kreativität, gondolta Kissy, minden második mondatában úgy reformálja meg a francia nyelvet, hogy hanyatt kell esni tőle.

Hát szóval ideköltöznek. Két évbe még beletelik, de ő nyert. Gutta cavat lapidem, a vízcsepp végül kivájta a követ… hát persze. Mert Elke évek óta tanul rábeszéléstant a D’Aubisson

egerektől, és mostanra kezdi utolérni őket. Lássuk csak. Tizenöt éves lesz, amikor ideköltöznek. Tizenhét-nyolc éves korára képes lesz rábeszélni az állatkerti elefántot, hogy induljon a magasugró világbaj…

– Kissy?

– Mivammá?!

– Mit vigyorogsz? – kérdezte Jennifer.

– Hogy?… á, nem, semmi. És *hova* fogtok költözni?

Johann ránézett.

– De hisz mostanáig… ja igen, te elaludtál közben. Beaulieuben vagy Saint-Jeanban telepednénk le, ha találunk alkalmas helyet. Nem akarunk se palotát venni, se társasházi kislakást. Valami olyasfélét, mint ez a ház. Ennél nagyobb nemigen kell, egy ilyenben elférnek a gyerekek is, ha meglátogatnak minket. Csak nagy kérdés, hogy találunk-e ilyet a környéken.

– Már most el kell kezdeni keresni – mondta Mario. – Ha itt valaki elad egy házat, arra pillanatok alatt lecsapnak. Nizzától Cap d'Ailig mindenhol nézni kell. Írjátok le, milyet szeretnétek, és majd körbekérdezősködök.

Kissy tudta, hogy ha van ember, aki bármikor képes házat találni, az Mario. Kocsit is nemegyszer adott el úgy, hogy a tulaj nem is hirdette, csak szólt neki, és pár nap alatt megvolt a vevő. Ezért Mario nem kér semmit, legfeljebb néha kap egy-egy üveg bort. Ha Mario néz utána a házvásárlásnak, Schneiderék nemsokára akár költözhetnek is. Két év múlva Beaulieu-ben szaladgál a zsebegér!

Kissynek megrebbent a füle. De hisz két év múlva ők Martinnel már tizenkilenc évesek lesznek. Akármikor foghatják magukat és ideköltözhetnek ők is. Lenne hova, Isabelle néni egy szóra kiad nekik egy állandó szobát.

Néhány éven belül az összes kisegér felnő. Akár mind együvé költözhetnek és rettegésbe ejthetik a vidék shindyjeit.

Elke persze tíz centivel a föld fölött lebegett.

– Nem is tudok – felelte, amikor megkérdezték, hogy csinálta. – Nem mondtam semmi újt, amit korábban is nem mondtam volna, illetve… – összehúzta a homlokát – napok ótától egy szót se beszéltünk erről, csak amikor mondtam, hogy kellene Monaco költözni bele. De az se volt beszélgetődés, csak mond-

tam ennyit és kész. Ők az egészet maguk kitalálták, sajátfejűleg.

Sajátfejűleg, ismételte Kissy magában. Honnan szedi ezeket?

– Fantasztikus – mondta Vanessa. – Gutta cavat lapidem. Addig nyúztad őket ezzel, hogy beadták a derekukat.

– Tanulom tőled rábeszélést meg Nialától – vágta rá a zseb pontosan azt, amit Kissy is megállapított már. – Most jön második Akt.

– Éspedig?

– Rábeszél szép ház Beaulieu-ben tulajdonost, adja el házt!

Már csak a háta mögött nevethettek. Sarkon fordult, az asztalhoz szaladt és leült az egyik fölállított gép elé. Rábökött és elővette Beaulieu térképét, a speciális, kisegeres változatot, amin már bejelölgették az ismerősök lakóhelyét, üzleti érdekeltségeket, rengeteg mindenfélét.

– Lássuk csak. Itt hegyen nem lehet, mert mindenki rokon és ha elad házt és elköltözi, egérke lányok lesznek megfosztva rokonból, ezt nem akari zsebike. Itt balra hegyoldal elég magas, mutat nagyon fantasztikus kilátásat Beaulieu egyik oldalon, Villefranche másik oldalon, nordnémet zsebimama und zsebipapa szeret azt, szóba jöhet. Hegy másik oldala túl messze már azonban. Félsziget végig jó, csak parti rész nem annyira, zsebimama szeret tengeret, csak mellette lakni állandóan azért mégse nem. Inkább fönt hegyen.

– Jó, akkor nem vesszük meg a Fiorentinát – felelte Vanessa. – Állj már le, egérke. Fölösleges helyeket keresgélni, Mario minden eladó házról tud, és ha mondanak egyet, akkor a helyét és a többi adottságát is át lehet majd tanulmányozni.

– Florenz, az mi az?

– Nem Florenz. Fiorentina. Az egyik legdrágább villa a világon, félmilliárdot ér, de nem vesszük meg, mert zsebimama nem akar tenger mellett lakni.

– Az melyik az?

– Láttad már ezerszer a villa emeletéről. A félszigeten a legutolsó, kint a Saint-Hospice-fokon.

– Ja, az? – A kislány lebiggyesztette a száját és odahúzta a térképet a félsziget végéhez. – Az nem jó csakugyan. Mindenhol csak tengerek, mintha ülnél hajóben, egész nap és éjszaka, és akkora ház nem is kell. Nekünk kell csak egy alvószoba szü-

lőknek meg egy minden gyereknek meg sofőrnak meg szobalánynak, nem kell több. Florenzháznak van tíz alvószoba! Fölösleges pazarolás, annyit fűt meg takarít.

– Mennyi van neki? – hajolt oda Kissy a mikróhoz.

– Fogalmam sincs – vigyorgott a társa. – Szerintem még a tulaj se tudta megszámolni.

Elke persze nem hagyta abba. Nemigen akadt egyéb beszédtémája a következő napokban, hetekben, évtizedekben, csak a költözés. Beaulieu-be, Kisegérföld fővárosába!

Kissy még azt se tudta megszokni, hogy Vanessa itt él, az egykori számkivetett kis árva, a világ legszebb tengerpartja fölött a világ legszebb hegyoldalán, ahol mindenki milliomos. Azt könnyebb volt megszokni, hogy Angélique itt él meg Pi, ők felnőttek, már azelőtt is volt valami egzisztenciájuk. Még azt is, hogy ő maga itt él az idő valamekkora részében, és úgy jár-kel a pazar villák labirintusában, mint egy bennfentes. Hamarosan meg kell szoknia azt is, hogy Elke is itt él majd, Johannék nem fognak visszatáncolni, Mario pedig talál majd házat. Elke persze Kielben is egy szép nagy házban él, személyzetet tartanak, s még így is jóval szerényebben laknak, mint amit megengedhetnének maguknak – nincs igényük többre. De ott Kronshagenben köznapi emberek élnek, ott Elke is egy köznapi kislány, leszámítva hatalmas füleit. Itt milyen lesz, beaulieu-i vagy saint-jeani lakosként?

Később, amikor Elke már egy ideje a Côte d’Azurön élt, Kissy választ kapott erre a kérdésére. Hát persze hogy ugyanolyan. A Jerry egereit nem abból a fából faragták, hogy megváltozzanak. Voltaképpen Vanessa sem változott semmit, pedig ő tette meg a legnagyobb utat és ő változott a legtöbbet – mégse változott. Ugyanaz a lökött kisegér.

És mégis változtatott Elkén, hogy ideköltöztek. Másként, mint Vanessán, és másként, mint ahogy Kissy gondolta.

– Compiègne – mondta Chantal. – Ott már minket is ismernek, őket is, és minden adott a táborozáshoz.

– Azt hittem, kimegyünk egy erdőbe és sátrat verünk – nézett rá Françoise.

Niala megrázta a fejét. – A miniegérnek igaza van. Nem vehetjük be magunkat egy erdőbe tíz-húsz gyerekkel, akiknek meleg étel, fürdőszoba, paplanos ágy kell.

– Szardíniás dobozt nekik! – vágta rá a zseb.

– Jerry abban alud – bólintott a másik zseb. – Ha akarják egérek lenni, tanuljanak meg vállal áldozatot.

– *Te* sem alszol szardíniás dobozban – jegyezte meg Nimby.

Elke fölpattant. Kissy igyekezett úgy tenni, mint aki nem is vigyorog egyáltalán.

– Akármikor elaludok halas dobozban, ha hiszesz, ha nem! Szemtelen egér vagysz! Mintha nem tudnál, hogy önáldozásból nem aludok dobozban! – Hirtelen kinyújtott karral Kissyre mutatott. – Mert engedem át Kissynek, aki imádi halat!

Kissy arcára dermedt a vigyor. Egy pillanatig ült a nevető egerek tekintetének gyűrűjében, aztán lassan a derekára csúszott a keze. Elke odanézett, majd óvatosan megkerülte Nimbyt és bebújt mögé.

– Izé… akartam mondani csak, hogy edzt kisegér akármikor elaludi halas dobozban, több semmit is…

– Jól van, elég ebből – mondta Niala. – Szóval Compiègne. A szállással és ellátással kapcsolatos kérdéseket ezzel gyakorlatilag megoldottuk, csak persze helyfoglalás kell majd. Az utazást ki-ki oldja meg magának.

– Kérdés, hogy tábor közben akarunk-e menni valahová – vetette közbe Jennifer.

– Hová akarnánk?

– Mondjuk paintballozni – felelte Vanessa, és fölvett egy almát az asztalon fekvő gyümölcsöstálból. Forgatta, nézegette.

– Ebben van valami – bólintott a nővére. – Nem ártana, ha kicsit gyakorolnák a lövöldözést. Erre nyilván buszt kell majd bérelnünk, túl sokan leszünk más járműhöz.

– Meg a szaladgálást – tette hozzá a mikró. – Ha kinövesztik a fülüket, rengeteget kell majd futkározniuk: shindy után, cica elől…

– Ez az – mondta Nimby. – Erőnléti edzések is kellenek.

Vanessa közben fölvette a gyümölcskést, amit mindig a tál mellett tartottak, mert Georges felvágva szerette a gyümölcsök egy részét. Kettészelte az almát, odahúzta a kistányért és kivájta a magházat.

– Cicasimogító – szólalt meg Elke.
– Hogy mi?
– Állatkertben szokta lenni ilyen, gyerekek mehetnek vadállat gyerekekhez és megsimogíthatják őket. Mármint embergyerekek vadállat gyerekekt – magyarázta. – Nem fordítva. Kell táborba kölcsön kiscica, csak egy óráigra, simogítani, hogy lássák, nem kell tőle félni.
– De egérke – sóhajtott Niala –, azok a gyerekek még egyáltalán nem félnek a macskától.
– No, ezért kell cica, hogy később se is!
Vanessa ezalatt nyugodt mozdulatokkal egészen vékony szeletekre vágta az egyik fél almát.
– Föl kell mérnünk a képességeiket és mindenféle tulajdonságukat – szólalt meg Pi. – Tudnunk kell, hogy van-e köztük, aki fél valamitől, allergiás valamire… hogy mi érdekli őket, az egérségen kívül, és meg is kell jegyeznünk mindezt. Egymásról nem nehéz tudni ezeket, de mi már összeszoktunk.
– Ezt írd föl, Nimby – bólintott Françoise. – Meg kell kérdezni mindenfélét, azt is, hogy milyen tantárgyakból jók és miből nem, mert adódhat úgy, hogy vegyészre van szükségünk és Vanessa nincs kéznél… – A mikró fölkapta a fejét, a kezében megállt a kés, de a zseb gyorsan folytatta. – Nyelvtudás, helyismeret, mondjuk ahol nyaraltak vagy ilyesmi, gépek kezelése…
Vanessa megcsóválta a fejét és folytatta a szeletelést a másik fél almával. Egyenletes, alig milliméternyi vastag szeletekre vágta az almát, a héjától a közepe felé haladva, mindegyik cikk egyik szélén végig héj volt. Kissy kezdte furcsállni. Miért nem eszi meg?
– Autót vezetni megtanítjuk őket? – kérdezte Françoise.
– Egyelőre inkább ne – javasolta Jennifer.
– Tudni kell mindent – közölte Vanessa az almával.
– Nekünk magunknak se volt még szükségünk rá… no igen, kivéve Kissyt, aki kapukat szokott betörni kocsival.
– No látod – mondta Niala. – Nem számíthatsz rá, hogy ha az egérkölyköknek pont autót kell vezetniük, ott lesz Kissy és betöri nekik azt a kaput. Az az úr meg is halhatott volna, ha Kissy nem tud vezetni. Írd csak föl az autóvezetést, egérke.

Nimby bólintott és fölírta. A lista kategóriákra és alkategóriákra volt bontva, az autóvezetés a tananyaghoz, azon belül a gépkezeléshez került.
Vanessa végzett az almával, fölkelt és átvitte a tányért a konyhába. Kissy feltűnés nélkül megnyomta Jerryt a képernyője sarkában, kiválasztotta a gépparkot, kamerák, Beaulieu, D'Aubisson-villa, konyha. Bekapcsolta a kamerát, s a képet kitette egész képernyőre, másra most úgyse használta a gépét. Vanessa elmosta a kést, aztán mindenféléket szedegetett elő a szekrényekből.
– Kell meghívni vendégnek rendőröt – szólalt meg megint a cincogás. – Tanulóbaba, mint bokszolónak partner. Megtanulni pimaszul beszélsz rendőrnek vele.
– Jól van, egérke, írd föl, hogy hívjunk meg egy rendőrt – bólintott Niala. – Talán Dorville hadnagy el tud annyira szabadulni, hogy tartson nekik egy előadást a bűnüldözésről.
– Jean-Pierre kell hívni sokkal inkább.
– Ő már rég leszerelt.
– Mit szerelt?
– Nem rendőr már!
– Ja igen. Persze, nem rendőr, de tud többet bűnüldöződésről, mert látta, amikor Jennifer szétrúgi Grevinnek orrba.
Egy pillanatra csend lett, a csapat visszagondolt arra a régesrégi esetre, és nagyon büszkék voltak a társukra. Kissy közben a táblagépen figyelte, ahogy Vanessa leveles tésztát vesz elő, deszkán laposra nyújtja, aztán csíkokat vág belőle. Ez az egér kitalált valamit. És csakugyan: megkente valamivel a csíkokat, Kissy az üveget ismerte föl, amiből kivette. Baracklekvár.
– Van esély, hogy meg tudjuk szerezni Dorville-t – mondta Niala. – A rendőrök is elmennek szabadságra, akkor jobban ráérnek.
– Vagy ha ő nem, egy kollégája – tette hozzá Pi.
A mikró ezalatt egy nagy tálból, valamilyen léből szedegette ki az almaszeleteket – Kissy nem látta, mikor tette bele őket –, és szép sorban végigfektette őket a tésztacsíkokon. Aztán megszórta fahéjjal, Kissy fölismerte az üvegcsét. Végül összetekerte a csíkokat és a kapott objektumot betette egy muffinsütőbe. Sorban a többit is. Kissy nem látta, mik voltak.

Még tartott a megbeszélés, amikor Vanessa megint kiment a konyhába, és egy tálon apró virágokat hozott be. Rózsák voltak, sült almából.

Gyorsan elrepült az egyhetes extra szünet, egyre sebesebben közeledett a hétfő, amikor véget ér az alapítvány ötéves sikertörténete, hiszen csak a két maxi marad életben közülük, mindenki másnak letépik a fejét a suliban, aztán süteményes dobozban temetik őket az iskolaudvaron. Nimby legalábbis ezt jósolta. Pedig hát valamennyien előre bejelentették az egyhetes távollétet, sőt megszervezték, hogy az osztálytársaik közül ki fogja velük átvenni a kihagyott anyagot. Nimby derűlátása éppen ezért nem ragadt át rájuk, élvezték a beaulieu-i napsütést, mászkáltak a városban, egyik nap néhány egér fölment a szőlőbe is, megnézték Nizzát a magasból. Voltak paintballozni, teniszezni és hajózni. Megkerülték a félszigetet, megnézték a vízről a Fiorentinát, amit nem vesznek meg Schneideréknek, aztán végig a part mentén, egészen Port Grimaud-ig. Ott a kapitányuk, egy Bertrand nevű pasas bevitte őket egy őrült bonyolult marinába és kikötött. A jachtot – *Véronique* volt a neve – ugyanis éppen eladták és már nem tér vissza, de az új tulajdonosnak nem volt kifogása az ellen, hogy tizenegy kisegeret is kapjon a hajója mellé.

Jó két órát csatangoltak Port Grimaud-ban, nem mindennapi hely volt, egy miniatűr Velence, szeszélyes alakú, végig házsorokkal szegélyezett félszigetek és szigetek, és tömérdek hajócska mindenfelé. Mesterséges volt az egész, a hatvanas évek óta építették, hajósparadicsom, zárt magánterület. De persze ügyet se vetettek néhány ide-oda surranó egérre. Aztán elballagtak a bérelt mikrobuszukhoz, ami jó előre le volt foglalva, sofőr nélkül, de nem hazafelé indultak, hanem az ellenkező irányba, tovább a part mentén. Fölkeresték Saint-Tropez-ban a világ leghíresebb csendőrségét, ami ugyan csak két filmben volt Louis de Funès csendőreinek főhadiszállása, de mindmáig járnak ide rajongók. Az egérkéknek pedig mindig egyik kedvencük volt az apró termetű, higanygőz mozgású színész, akinek percenként negyven arca volt. Bár nem a csendőrfilmeket szerették a legjobban, de ide mindenképp el akartak jönni.

– Apa találkozott néhányszor Olivier-vel – mondta útközben Niala –, tudjátok, ő is az Air France-nál dolgozott a filmes karrierje után. Mesélt az apjáról. Az életben egész más volt, mint a filmjein, egy csendes, szerény emberke. De bolondozni persze szeretett.

Kiszálltak, megnézték a csendőrséget, ami pont olyan volt, mint harminc évvel ezelőtt a filmen. Kissy szinte várta, hogy a kapun kiront a kopaszodó kis őrmester, beugrik abba a képtelen, apró zöld kocsijába és elszáguld. Alighanem látta de Funès összes jelentős filmjét, de képtelen volt fölidézni olyan jelenetet, amiben normális tempóban jár vagy autózik.

Nimby mesélt a château de Clermont-ról, olvasott róla, amikor eldöntötték, hogy eljönnek ide. Messze van, de ha egyszer Nantes-ba vetődnének shindyvadászatra, megnézhetnék. Egy igazi, hatalmas kastély a Loire völgyében, XIV. Lajos korabeli, a Condé hercegek egyik emberének volt a kastélya. Kétszáz évvel később a de Maupassant családhoz került, s végül megörökölte az író dédunokahúga, Jeanne, aki titkárnő volt egy zeneiskolában, amikor találkozott Louis de Funèsszel. Negyven évig voltak házasok, harmincat a háromszáz éves kastélyban töltötték. Ma semmi sem őrzi a nemes uraságok emlékét, akik évszázadokon át éltek ott. A kastélyban múzeumot fognak berendezni, de nem nekik. Egy kicsi embernek, aki Donald kacsától tanulta némelyik grimaszát.

Hát igen, gondolta Kissy. Azok a nemes uraságok csak páváskodtak drága ruhákban és szipolyozták a parasztokat. Ez az izgága kis ember pedig milliókat nevettetett meg. Őneki jár a múzeum, nem amazoknak.

Még mászkáltak egyet Saint-Tropez-ban, ha már erre vetődtek. Nagyon hasonlított a partvidék többi városára, igazából egy különlegessége van: ez az egyetlen nagyobb város a Côte d’Azurön, ahol a nap sose kel és nyugszik a tenger fölött, mert a tenger északra van. De a napnyugtát már nem várták itt meg, visszaugráltak a kocsiba.

– Mivel innen keletre lakunk – adta ki a jelszót Nimby –, irány haza, nyugatnak!

– Képzeld el, hogy nincsenek shindyk – dúdolta Kissy, és lesietett a lépcsőn –, nem nehéz, csak próbálni kell. Senki nem les orvul a gyerekekre. Képzeld el, hogy mindenki a mának él, juhú…

S a lépcső tövében, egy kocsi mellett állva hirtelen elhallgatott. A keze a derekára csúszott. Izgékony, nagy füle gyanakvóan mocorogni kezdett.

Szemközt, a pizzériában egy kislány beszélgetett egy shindyvel.

Kissy ösztönösen behúzódott a kocsi mögé, onnan leskelődött. A shindy alig két méterre volt a pizzéria bejáratától, ezen a távolságon néhány rúgással átjuttatható, onnan pedig már gondjukba veszik Marcello és az emberei, van szép nagy húsdarálójuk. Ez a része tehát nem gond. No de akkor is…

Azt, hogy shindy, a korkülönbségből lehetett megállapítani. Legalább tizenöt éves volt, ha nem több, de könnyen meglehet, hogy több. Tizenhét, tizennyolc, akármennyi. Hogy a kislány mennyi, azt Kissy teljes pontossággal tudta. A füle méretét is tudta. A kislány füle semmiben sem maradt el Kissyétől, se méretben, se mozgékonyságban. De nem látta az arcát, csak félprofilból, így nem következtethetett a szándékaira. Alighanem ugyanazt csinálják mindketten, Françoise is ezt a shindyt próbálja becserkészni. A shindy meg őt.

Csak remélni lehet, hogy a zseb nem ül be a srác kocsijába és megy vele szobára *megint,* bár az az egy biztos, hogy akkor jelezne telefonon. De hátha még nincs kapás, időbe telik, amíg a srácnak beindul a fantáziája, no meg nem is szabad túl rámenősnek lenni, csak a srác lehet a kezdeményező. Mindenesetre keres egy biztonságos leshelyet, ahonnan szemmel tarthatja őket.

Óvatosan elsurrant a kocsi mögött, aztán a többi parkoló kocsit használta fedezéknek. Legalább gyakorolja a szabadtéri bújócskát, akármikor szükség lehet rá, jön a nyár, turistaszezon, rengetegen lesznek az idegenek. Lehet köztük macska is. Kicsivel távolabb elérte egy villa kapuját, aminek természetesen tudta a nyitókódját. Mert egy felkészült kisegér tudja az ilyesmiket. És egy felkészült kisegérnek szerencséje is van. A városbeli villák legfeljebb mondjuk öt százalékának van számzáras kapuja, bármennyire terjesztik D’Aubissonék ezt a divatot, és ő

pont egy ilyet talált. Bebújt a kapun, bezárta maga mögött, s fölszaladt a lépcsőn. Szerencse, hogy errefelé a legtöbb házhoz az utcával párhuzamosan vezet a lépcső, egy egész emeletnyi magasságba, így közvetlenül az utca fölött lehet surranni, továbbra is rálát mindenre. Françoise ugyanúgy beszélgetett a sráccal. Innen fentről jobban látta a kettejük között levő távolságot, és figyelemre méltóan csekélynek találta. Csak félig ment föl a lépcsőn, addig, ahol már látta őket, de odalentről nem sok esély volt fölfedezni az ő diónyi fejecskéjét a kőfal fölött, a rács takarásában, lehajtott fülekkel. Ha azok ketten elindulnak valamerre, ő le tud futni, kinyitja a kaput és máris a nyomukban van, de szaladhat fölfelé is, egy pillanat alatt fönt van a ház szintjén, átvág a kerten és a másik oldalon egyszerűen kilép az utcaszinten levő kapun. Attól függ, merre indulnak.

Amikor végül, jó öt perccel később elindultak, Kissy csak állt bambán és egyik haditervet se tudta megvalósítani. Mert ketten kétfelé mentek.

– Miféle shindyt? – csodálkozott Françoise, amikor Kissy felelősségre vonta, amiért kikezdett a shindyvel, vagyis kockáztatta a farkincáját, viszont aztán mégsem szállította, ahogy illik.

Kissy válasz helyett fölmutatta a srácot a telefonján.

– Jaj, egérke. Egyáltalán nem shindy. Nem próbált rám nyomulni, csak beszélgettünk.

Kissy fölháborodott képet vágott.

– Hogyhogy nem próbált rád nyomulni?! Talán nem vagy neki elég szexi?

– De. Azt kifejezésre juttatta.

Kissynek fölcsillant a szeme.

– Tehát később még találkoztok?

– Igen. Nem! Nem úgy, ahogy gondolod. A srác komolyan szeretne járni velem.

– De hisz legalább tizenhét…

– Tizenöt. Nem olyan nagy különbség.

– És már van srácod!

– És akkor nem lehet már több? Hé, egérke, nem fogadtunk örök hűséget egymásnak.

– Szóval járni akarsz vele?

– Miért ne? Helyes srác, nekem is tetszik. Ne nézz már így, egérke. Nem shindy. A legtöbb pasi egyáltalán nem shindy.

Kissy igyekezett olyan szkeptikus képet vágni, amilyet csak tudott. A világon élő pasik három csoportra oszthatók. Alapítványiak (egerek és kisfülűek); az alapítványhoz lazábban kapcsolódók (tanárok, rendőrök, üzleti partnerek, gyerekek rokonai, örmény formatervezők); az alapítványhoz egyáltalán nem kapcsolódók – ezek legnagyobb része pedig shindy. Még ha csak olyan kezdő is, mint az a srác, aki bepróbálkozott, amikor ő elhozatta vele a motorját, amíg Ninót figyelte.

– És mi lesz az előző srácoddal? Kiadod az útját, s míg megtörten elballag, integetsz a füleddel?

– Jaj, egérke. Michel ott van… Jean-Pierre meg itt. Miért ne lehetne északon is meg délen is egy srácom?

– Mert nem vagy tengerész!

Márpedig Françoise csakugyan összejött a srással. A pénteki buliba is meghívta, részint hogy ők is megnézhessék maguknak, meg hogy együtt lehessenek, már nem sokáig, a srác is hazamegy a szüleivel, Nizzában élnek. Addig mindenesetre tényleg megnézték maguknak, annyira, hogy Blanche egyszer elkapta Kissy farkincáját és kivonszolta a kertbe.

– Mit bámulod folyton azt a srácot? Van neked sajátod.

– Ugyan már! Én csak…

– Te csak egész este gardedámoskodsz Françoise fölött, mint egy tizenkilencedik századi nevelőnő. Akárcsak Jennifer, Chantal, Angélique és a lányaim. Hagyjátok ezt abba. Nem fognak csinálni semmit.

– Ez a srác már tizenöt éves.

– Úgy van, még csak tizenöt, nagy gond, hogy elég érett-e már Françoise-hoz. De ha nem, úgyis rájön a kisegér és kiteszi a szűrét. Ne féltsd.

Kissy hápogott valamit.

– Ugyan már! Titeket nem lehet csak úgy lefektetni, még ha leitatnak, akkor sem, és alkohol nincs is a bulin. Mars vissza!

Kissy iszkolt vissza a táncterembe, és nagyjából levette a tekintetét a zsebről. Blanche a többiekkel is beszélt, és elvileg többé-kevésbé őrizet nélkül hagyták a kislányt az este hátralevő részére.

Tényleg nem volt szüksége őrizetre. Szépen eltöltötte az estét a srácával, aztán a buli végén elbúcsúztak. Kissy történetesen az ajtó előtt beszélgetett Izzyvel, amikor ők kimentek, és történetesen éppen akkor ért a panzió személyzeti bejáratához, amikor a zseb visszatért. Volt vagy egy negyedóra a kettő között, de talán több is. Szóval elég hosszan búcsúzkodtak.

– Szóval? – kérdezte Vanessa, amikor a szobáik felé sétáltak.

Válasz helyett a zseb csak sóhajtott.

– Aha. Szerelmes a kisegér. Tehát dobod Michelt?

– Alighanem… de holnapig várok.

– Holnap még nem is lesztek otthon.

– Nem azért. Holnap is találkozunk, és látni akarom, hogy állja-e a szavát.

– Milyen szavát? – kérdezték egyszerre hárman is.

– Megígérte, hogy nem próbál még egyszer megcsókolni.

– ???…

– Aha… az előbb szeretett volna, én pedig bevallottam, hogy kezdettől fogva tetszik az orra. Kár lenne tönkretenni.

Egy egérlány azért volt, aki nem vett részt Françoise erkölcseinek védelmében, és előre meg is mondta.

– És ha szeretik? Hátha akarnának megcsókolódzani, vagy akár kisurranik táncterem, elbúj egérkelyuk, csinálni szext.

– Még csak az kellene – mondta Jennifer.

– De ha szeretik?!

– Mennyi ideje ismerik egymást, két napja, vagy van az már két és fél is?

– Szerelemnek nem számít idő. Látod például Hans és engem. Ismerünk egymásat akkorka koruntktól óta, mint én most, tízcentis. És lefeküdtük mikor először egymásat? Semmikor is. Mert semmi szerelem se is nem nincsen.

Kissy a tenyerébe temette az arcát.

– Nem vagy te még tízcentis, egérke – közölte vele Niala. – Öt, mondjuk.

– Nyolc!

– Hat!

– Hét!

Kissy halkan nyüszített.

– Szóval én nem fogok őridzeni zsebegérke ölkercseket, semmiképp se is.
– Erkölcsöket!
– Lehet, csak annak semmi értelemje. Srácnak meg orrkáját minek őrizjem, ha próbálkoz és Françoise kiüti fejét két fülkéje közül? Az plusz munka Blanche-nak, visszatenni fogóit, bevétel, profit. Szabad semmiként megakadályzani. Ha meg srác nem próbálkoz, Françoise de azonban, akkor meg tessék, legyen övé sráct, én nem bánok. Irigyetlen vagyok boldogságjára, van nekem srácam saját.
– Már két hete – tette hozzá Chantal.
– Hat.
– Három!
– Öt!
– Négy!
Kissy már rázkódott is.

A buli lényege persze nem Françoise és újsütetű szerelme volt, hanem az ezüstlakodalom. Este hatkor, ünnepélyes keretek között köszöntötték föl a szülőket, ezüst gyűrűt adtak nekik ajándékba, és elénekelték a nemzeti himnuszt, mármint a Tom és Jerry főcímzenéjét. Mindenkinek ezüstszínű sapka volt a fején, Niala osztotta szét őket, két fazonban. Tizenhárom példánynak, amiket az ünnepeltek és ők kaptak, egérfüle volt. A vendégek szórakoztatásáról egy neves zenekar gondoskodott, amit ott helyben alakítottak Vanessa és Marie-Thérèse (szintetizátor), Izzy és Pi (gitár), dr. Jean-Jacques (ütősök) és Kissy (ének) részvételével, annyira sebtiben, hogy Kissy nem is tudta megkérdezni, miért mutatja be az est háziasszonya, Niala doktorként a legfeljebb huszonöt éves fiút, és hova lett a családneve. Őt még nem ismerte. S már énekelt is, nagyrészt az esküvő idejéből, huszonöt évvel ezelőttről való számokat, a szövegüket persze nem tudta, de azért volt a nagyszámú művészeti asszisztens, azaz Nimby és két táblagép, hogy ezen segítsenek.
Kilenc körül a vendégek szállingózni kezdtek, s az estély átalakult egérbulivá. Most már felvételről szólt a zene, s a zenekar is táncolt.
Később tudta meg, hogy dr. Jean-Jacques a konzorcium egyik régi alkalmazottjának fia, tavaly tette le a vizsgáit, és már né-

hány hónapja a konzorcium egyik ügyvédje. Kissy tehát voltaképpen a főnöke volt, leszámítva, hogy nem volt az. De hát szegről-végről ő is a konzorciumhoz tartozik, és nem alkalmazott. Hogy akkor mi… azt csak a Nagy Ementáli tudja.

Tényleg hajnalig tartott a buli. Három óra volt már, amikor jelzett a Cirrus. Szöveges üzenet. Kissy megnézte és hátracsapta füleit.

Remélem, alusztok már. Hamarosan indulunk haza, otthoni idő szerint délután kettőkor szállunk le a CDG-n. Anya, apa, illetve Marie néni és Jean-Jacques bácsi.

Kissy megriadt. Soha nem járt azon a reptéren. Fogalma se volt a légifolyosókról és a futókról, nem tudta a radarkódokat, a megközelítéseket, semmit!

– Bolond – felelte Vanessa, amikor ki is mondta mindezt. – A gépet nem neked kell letenni, te csak kimész eléjük és a nyakukba ugrasz.

– De nem is ismerek ott senkit…

– Akkor menj ki valamivel hamarabb és rázz kezet mindenkivel.

Kissy rosszallóan megrázta fejét, csapott néhányat nagy füleivel, felröppent, s egy pillanat múlva leszállt a Charles de Gaulle repülőtér termináljában. Valamelyikben. Rengeteg volt belőlük, és mindenhol hemzsegtek a repülőgépek. Mármint azok odakint voltak, de ez nem sokkal csökkentette a zsúfoltságot idebent.

Tizenhárom óra negyvenhét perckor jelentették, hogy a gép hamarosan leszáll, mondták a számát is, de az Kissyt nem érdekelte, neki elég volt, hogy anyáéké. Már majdnem egy órája körözött itt a tranzitban, mint akit a cica kerget, nem mert leülni, mert félt, hogy elalszik, anyáéknak pedig esélyük sincs megtalálni valakit ebben a forgatagban, aki nem ugrál és visong, hogy fölhívja magára a figyelmet, ráadásul csak tíz centi magas. Nagyon álmos volt, pedig nem sokkal az üzenet vétele után lefeküdt, hogy kialudja magát, de nem jött álom a szemére. Hétkor még fönt volt, Vanessa kilenckor ébresztette őket. Reggeli után irány a reptér, a négy partvidéki egeret ott hagyták, Nimbyt is, nekik Vanessával még van egy egész napjuk. Jennifer, Chantal és a zsebek jöttek velük, Jean és Andreas is, így ők is még a párjukkal lehetnek valamicskét. Orlyról először

haza, Tom hozta őket a saját mikrobuszukkal, milyen szerencse, hogy a kapu számkóddal nyílik, nem kell kulcs. Otthon egy egérkülönítmény hozzálátott a bevásárláshoz, takarításhoz és főzéshez, két egér pedig Tommal és a mikrobusszal ki az öreg elnökhöz.

– Mindjárt itt lesznek – mondta Martin, negyvenkettedszer. – Nyugi már.

– Nyugodt vagyok – felelte Kissy idegesen, aztán kitátotta a száját és elnyelt egy bőröndökkel caplató turistacsoportot.

– Ne ásíts ekkorákat. Aludnod kellett volna az éjszaka, nem forgolódni.

– Nem tudtam aludni…

– Akkor meg miért nem ébresztettél föl?

Kissy sóhajtott.

– Hogy legalább te aludj valamicskét.

De tudta, hogy nem jól tette. Föl kellett volna ébresztenie az egerét. Az élet kihagyott lehetőségek sorozata.

Némileg aggódott, hogy nem fog-e lekókadni, mire anyáék megjönnek, de végül semmi efféle nem történt. Álmos volt ugyan, de igazi vehemens kisegér módjára ugrott a nyakukba, és be nem állt a szája, amíg elérték a kijáratot. És nagyon bátran viselkedett, amikor a mellettük parkoló kiskocsiba beszálló családnál meglátott egy gyanúsan ismerős formájú, rácsos műanyag kosarat – és a rácsok közül bizony farkinca kandikált ki. Martin is látta. Összenéztek és kihúzták magukat. Mit nekik egy ilyen kosárka, amikor Beaulieu-ben egész csapatnyi kiscica sétál!

De azért nem bánták, hogy a kosárnak pont a farkincás vége nézett feléjük.

Kissy friss volt és eleven, amikor beszálltak és elindultak, és ébren volt még akkor is, amikor Tom megállt egy kereszteződésben, s elöl az ablakon benézett a cica.

– Helló, Tom – mondta.

– Helló, Topsy – felelte Tom.

Kissynek gyűrődni kezdett a homloka. Ezek ismerik egymást. Lesunyta füleit és behúzta farkincáját.

– Nincs egypár jobbfajta egered? Kajás vagyok.

A taxis hátranézett; Kissy riadtan meredt nagy, háromszögletű füleire.

– Hát akad éppen.

Ezzel fölkapta Kissyt, aki kétségbeesetten igyekezett szabadulni a puha, karmos mancs szorításából. Fölkiáltott.

– Mivammá?!…

– Beviszlek az ágyadba, egérke – felelte Martin –, ott aludj. Hazaértünk.

– Hol a cica?…

Körülnézett. Tom ott ült a sofőrülésen, de nem fordult hátra, a tükörből nézte őket és vigyorgott. Topsy sehol.

– Megint macskásat álmodtál?

Kissy sóhajtott.

– De mennyire… majdnem megevett… hagyj, egérke, majd bemegyek magam. Alszom egy-két órát és rendbe jövök.

Úgy is lett, csak négy órába telt. De este már ő is ott ült a többiekkel a nappaliban, Suzy jobb fülét birizgálta – a ballal Françoise játszott –, s úgy hallgatta anyáék elbeszélését Amerikáról, mintha nem járt volna ott ő maga is, és azóta nem beszéltek volna hetente négyszer-ötször. De akkor jobbára röviden, anyáéknak nem volt idejük és energiájuk részletesen elmesélni mindent. Most rengeteg idejük volt, ki is pihenték magukat a gépen.

Az elhallgatás a trükk, gondolta Kissy, a kezében tartott egérkére pillantva. Apa indulás előtt megmutatta a videón, fehér volt, nagyfülű, kulcstartós. Csak arról nem szóltak mostanáig, hogy tizenegyen vannak. Mindenkinek hoztak egy kulcstartós kisegeret! Az egyik azóta megint repülőn ül, Elke blúzának zsebéből kandikál ki, szakasztott úgy, mint egykor Vanessa zsebéből egy plüssegér, amikor Saint-Jeanban elbántak az emberrablókkal. A csapat itt levő tagjai is magukhoz vettek egy-egy egeret, a többiek az asztalon ülnek sorban és várják a találkozást gazdáikkal.

Vanessa régóta gyűjti már a plüssegereket. Lehet, hogy egy nap ők lesznek az újabb hadoszlop a shindyk elleni harcban. Mert a világ minden részéből jönnek majd látogatók az egymilliárd darabos plüssegér-kiállításra, ők pedig rejtett kamerákon át figyelnek és kiválogatják közülük a shindyket.

Kissy összerezzent, fölkapta a poharát és leküldött egy nagy korty kólát. Nem szabad elaludnia megint, márpedig az lesz a vége, ha nem anyáékra figyel, hanem hülyeségeket képzeleg összevissza.

Kissy leszállt a motorról, elrakta a sisakját és megnézte a visszapillantóban a helyes kisegeret. Megigazította frizuráját, ellenőrizte, hogy nagy fülei kirúgták magukat eredeti formájukra, bólintott a tükörképének és besétált az épületbe. A portás nem volt a helyén, hát bement. Éppen a néptelen folyosón baktatott, amikor megszólalt a csengő, és tíz másodpercen belül egymillió rohangáló gyerek lepte el a folyosót – illetve csak kilencszázkilencvenkilencezer-kilencszázkilencven rohangált. Vagy tízen rögtön körbevették őt, olyan lelkesen néztek rá, mintha sajtot hozott volna nekik, pedig nem volt nála egy gramm se. És mind egyszerre beszélt, köszöntek neki és újra köszöntek, a táborról faggatták, shindykről, macskákról, kérdezték, nem enne-e sajtot… ez adta az ötletet. Reggel sajtos szendvicset vitt magával a suliba, már megette, a nejlonzacskót zsebre rakta, később még felhasználható. Hát most elővette, s a tíz-tizenkét szólamban csivitelő gyerekek feje fölött nekilátott felfújni. A zacskó félig volt levegővel, amikor a lárma már halkult, s mire egészen tele lett, egy pisszenés se hallatszott. Mindenki a pukkanást várta.

– Helyes – mondta Kissy. – Első lecke: a kisegér nem dumál kórusban a többiekkel, mert akkor senki nem ért egy szót se. Ráadásul ezzel a ricsajjal a macskát is előcsalogatjátok.

– Itt nincs macska – felelte az egyik kislány.

– Ezt soha nem tudhatod előre. Láttam, sőt fogtam már macskát suliban. Igaz, hogy az udvaron, nem a folyosón, de ezek bárhová be tudnak szemtelenkedni. No, de beszéljünk a másik fajta macskákról. – Kinyomta a levegőt a zacskóból, eltette, s lekapta a hátizsákját. – Hoztam nektek egy… jó napot, madame.

– Jó napot – állt meg mellettük a gyerekek egyik tanárnője, s a fejek fölött kezet nyújtott Kissynek. – Mi szél hozta hozzánk?

Kissy barátságosan kezet rázott vele – hátha még a nevére is emlékezne! –, aztán kivette a kis dossziét a táskájából.

– Hoztam egy kérdőívet. Csak egy példányt nyomtattunk, de nyilván van fénymásolójuk. Mindenki írja meg a válaszokat, aki jelentkezni akar a táborba. Rengeteg kérdést tettünk föl, mert meg akarunk ismerni benneteket. Lehet, hogy egyszer rajtatok múlik az életünk.

A tanárnő kétkedő arcot vágott.

– Így van, madame. Eddig szerencsére nem keveredtünk fegyveres összecsapásba, de néhány ellenfelünknek bizony volt pisztolya. És azért nem lőttek ránk, mert mi gyorsabbak voltunk és olyan sérüléseket okoztunk nekik, amikkel már nem volt kedvük lövöldözni. Ezt várjuk tőlük is – mutatott a gyerekekre. – Ez a munka veszélyes. Tudom, hogy elmondtuk már, el fogjuk mondani még többször is. Ez csak olyanoknak való, akik nem ijednek meg se cicától, se marcona fegyveresektől, akik villámgyorsan cselekszenek és elsőként lőnek. Másodikként már nem biztos, hogy meg tudnák tenni. Felkészületlenül nem szabad belevágni.

S ezzel Kissy pillantása megállt Caroline Lambert-en, aztán Brigitte Hinón. Suzanne-t nem látta köztük. A két kislány zavartan állt egyik lábáról a másikra és nagyon pirosodott a fülük, de Kissyn kívül senki se figyelt rájuk. A fülük egyébként továbbra is köznapi muglifül volt, minden egeresség nélkül. No, majd a tábor után nagyobb lesz.

– A válaszokat emailben lehet elküldeni, de papíron is, a címek rajta vannak. No, mindent elmondtam, megyek is tovább.

– Várj még – hallotta többfelől.

– Mesélj valamit!

– Az egyik vadászatodat!

– Hozzunk neki sajtot…

– A diót is szereti!

Kissy nevetett és megrázta a fejét.

– Nem, mennem kell, a másik két suliba is szeretnék odaérni kicsengetés előtt. Nekünk elmaradt az utolsó óránk, így eljöhettem. Vigyázzatok a macskákkal. Cin-cin, sziasztok.

Ezzel kisurrant, vissza a motorjához.

A kérdőív közel száz kérdést tartalmazott, öt oldalon. A szokásos személyes adatok után megkérdezték mindazt, amit az alapítvány nagy- és kisfülű tagjai a vakáció alatt összegyűjtöttek, s

a legvégén szülői hozzájárulást kértek az adatkezeléshez és a gyerek felvételéhez a nyári táborba. Magán a kérdőíven nem adtak helyet a válaszírásra, külön kellett leírni a válaszokat, olyan terjedelemben, ahogy kedvük tartja. S volt egy hatodik oldal is, amely röviden beszámolt a pedofilok veszélyességéről, de gyávaságáról is, leszögezte, hogy a legnagyobb biztonságban azok a gyerekek vannak, akik meg tudják védeni magukat, és néhány mondatban elsorolta a legfontosabb tudnivalókat az alapítványról, vadászati módszereikről, felszerelésükről, technológiájukról. Persze semmilyen érzékeny adatot nem adtak ki, a papírok bárkinek a kezébe vagy mancsába kerülhetnek; aki papíron küldi vissza, az csak postafiókra tudja, a Jerry egyetlen címe se volt megadva, Julie néni bérelt nekik egy fiókot a cergyi postán, ami útbaesett neki munkába menet. Egerekről amúgy egyetlen helyen esett szó az egész paksamétában, a címében: *Jelentkezési kérdőív a Jerry Alapítvány 2012-es nyári egérképző táborába.* Macskákat egyáltalán nem említettek. Igaz, volt egy kérdés háziállatokról, tartanak-e és mifélét.

Kissy valamelyest remélte, hogy némelyikük tart kiscicát. Amikor a tábor után hazamennek, nagyszerű üldözéseket csaphatnak, a legkülönbözőbb tárgyakat vagdosva a cicához, amíg iszkolnak az egérlyuk felé. Ő is kipróbálná, ha Macska nem lenne ennyire lusta, még akkor is, amikor nem terhes.

De az. Most már biztos. A táborba már vihetnek féltucatot a gyerekei közül, addigra kinő a foguk is, és megkergethetik a tanoncokat. A leggyorsabbakat avatják majd alapítványi egérré. Aki lassúnak bizonyul – hát, végeredményben sosem árt megspórolni egy kis macskakaját.

Ráért terveket szövögetni, ahogy átmotorozott a városon, ilyenkor csak a forgalomra kellett figyelni, hiszen a cica utol sem éri és föl se figyel rá, sisak van rajta. Igyekezett nem venni tudomást arról, hogy a tanoncokat semmilyen cica nem kergeti meg, hiszen csak a tábor legvégén lesznek egérré avatva. Addig a legegérszerűbb tulajdonságuk a tábori egyenruha lesz. No meg Macska gyerekei már az anyatejjel magukba szívják az egértiszteletet. Szeretetről sajnos nem lehet szó, Macska a korábbi gyerekein és feltehetően a macskalovagokon kívül senki iránt nem mutat szeretetet, de tény, hogy tiszteli a csapat erejét,

bátorságát és főleg harci szellemét, ezért őnáluk nincsenek Tom és Jerry-jelenetek.

Esetleg erre a célra fognak majd egy külön macskát. Kellenek még kerti szerszámok, főleg gereblye, azok vannak is a háznál; aztán kovácsüllő, fém szemeteskuka, villanykörték, vasaló, vasalódeszka, jó sok üvegedény, mindenféle tűzijáték és petárda, meg rengeteg dinamit…

– Ezt?

– Ezt.

– Mennyit?

– Itt a méretlista.

– Egy hét múlva átveheti.

– Jó.

– A számlát ennek az alapítványnak?

– Igen.

– Köszönjük. Viszlát.

– Viszlát.

Kissy visszaballagott a motorjához és bebújtatta nagy füleit a sisakba. Akkor meglesz az egyenruha is, fehér póló, rajta Jerry sajtot eszik, alatta felirat: Jerry Alapítvány, nyári tábor 2012. Száz darabot gyártanak a tanoncoknak, mert így olcsóbb, és fejenként négyet saját maguknak, az annyiban különbözik, hogy piros az ujja, így elölről-hátulról látszani fog, hogy ki a szakavatott, rendezőségi főegér. De a piros ujjakat nem itt csinálják, az majd…

– Szia, Françoise!

Kissy nyugodtan igazgatta tovább a sisakot, aztán hirtelen rájött, hogy Françoise az ő, és gyorsan hátrafordult. Egy másik motor állt mögötte, és rajta ült Jean.

– Szia – felelte.

– Hát te is beálltál közénk?

– Közétek hova?

– Motoros futárnak.

– Ja… dehogyis… illetve ma éppen futárkodok, de csak saját magunknak.

– Most is hordod azokat a jópofa füleket a sisak alatt?

Kissy kihúzta magát. – A Jerry Alapítvány kisegere mindig nagy füleket hord, a hajpánt csak arra való, hogy avatatlanok is

lássák. Nem, most épp nem hordom, de nyugodt lehetsz, enélkül is elég nagy a fülem.

– Akkor jó. Sajnos most mennem kell, de legközelebb hozok neked szalonnabőrkét, és megmutathatod a füledet közelebbről is.

Ezzel beindította a motort és barátságosan integetve elhúzott. Kissy sokkal kevésbé barátságosan nézett utána. Szó se lehet róla, hogy a srác az ő fülét nézegesse. Sejtette, hogy mennyire közelről akarná megnézni, és hogy aztán merrefelé szeretné folytatni a vizsgálódást. Ne is álmodozzon róla!

És ő nem is szereti a szalonnabőrkét. A sajtot szereti. Be is fog ülni egy út menti sajtozóba és rendel egy adaggal.

Kissy elégedetten üldögélt a sajtozóban és minyont evett. Eredetileg sajtos sütit akart, de a minyonok jobban megnyerték a tetszését. Az utcai forgalmat szemlélte és azon tűnődött, hogy a kicsikkel majd kezdeni kell valamit, nem hagyhatja őket otthon a ház körül, még csak az kellene, hogy tucatszámra nyüzsögjenek a konyhában. Beaulieu-be se viheti őket, éppen elég macska van már a panzió környékén, bár Mario időnként elajándékoz egyet-egyet, de készülnek az újak futószalagon. Françoise kért egy kölyköt, de ettől csak eggyel lesz kevesebb, és ha tízen lesznek?

Állatkertbe nem viheti őket, azokat nem érdekli, van őnekik nagyobb macska is. A kisfülűek a Cheesebookon közzétett puhatolózásra vagy azt felelték, hogy már van nekik, vagy – a többség – azt, hogy eszükben sincs macskát tartani. Illetve a legtöbben egyáltalán nem válaszoltak, de az ugyanazt jelenti. Azt meg mégse hagyhatja, hogy kóbor macskának álljanak.

Lelki szemei előtt hirtelen megjelent egy nagy tál sült krumpli, középen üres hellyel, ahova betrappolt egy kiscica, a szájába vett egy almát, hasra feküdt és várakozott. Alighanem túl sok Tom és Jerryt néz.

Hopp! Megvan!

Éppen az utolsó minyonra nézett, amit készült megenni. A süti visszabámult rá a tányérról, nem szólt semmit, mégis ő adta az ötletet. Kell két tálca, vállra akasztható hevederrel, amilyet nagy egérlakomák alkalmával a kamraegerek használnak. Martinnel a vállukra vesznek egyet-egyet és besétálnak a suli-

ba. Az egyik tálcán sütik lesznek, például Vanessa saját kezű alkotásai, a másikon hemzsegnek a kiscicák és egymást gyomrozzák. Aki vesz egy sütit, kap hozzá ingyen kismacskát!

A vége felé járt az utolsó minyonnak, s még ránézett a Cheesebookra, mielőtt indul. Talált egy üzenetet Mariótól, Schneideréket és az unokahúgait jelölte meg rajta. Az üzenet csak egy címet és egy telefonszámot tartalmazott. VII. Édouard bulvár, tűnődött Kissy. Az fönt van, magasan a hegyen.

Két perce jött az üzenet, de már ott volt alatta négy hozzászólás.

Elke: *Ez mi ez?*

Vanessa: *Egy eladó ház.*

Elke: *Hol, hol?*

A negyedik egy térképlink volt Vanessától, Kissy megnyomta. Tényleg fönt volt a hegyen. Kis fehér házacska.

Elke hangüzenetben válaszolt, a Cheesebook már ilyet is tudott, megnyomtak egy gombot, a gép rögzítette a hangjukat, s hozzászólásban elküldte a linket. Ami persze csak a Jerry-rendszerben volt értelmezhető, a netről elérhetetlen maradt. Fotót, képernyőfotót és videót is lehetett így csatolni, ezeket kicsinyített képpel ábrázolta a rendszer, a hangüzenetet pedig a küldője arcképével. Elke nyilván azért beszélt szívesebben, mert írni aztán végképp nem tudott érthetően franciául. S mivel a hangüzenet új szolgáltatás volt, ezt próbálgatták Vanessával.

– Jó fönt magason – mondta a felvétel –, az már töve sziklafalnak már?

– Nagyjából – felelte Vanessa. – De ez a rész kicsit távolabb esik.

– Messze nagyon, nem? Kell körbemenni fél hegyoldalt, eljutni egérekhez.

– Kocsival igen – vágta rá Vanessa. – Végig kell szerpentinezni a bulváron, egészen a Gordon Bennett-villáig elkanyarog, az már a Kis Afrika strand fölött van. De mehetsz a sokkal hosszabb úton is az ellenkező irányba, át Villefranche-ba, a Le Brasilia alatt fölmész a II. Léopoldra, aztán megkerülöd az egész Leopolda-birtokot, úgy mászol föl a hegyre. No, ez a hosszabbik út mondjuk tizenöt perc.

Kissy remekül szórakozott. Ha meglettek volna még a sütijei, bármelyiket föltette volna rá, hogy a mikró térkép nélkül mondta mindezt. Hiszen öt éve csavarog ezeken az utcákon, és már Mohi korában is szivacsként itta magába Beaulieu-t.

– És kicsi surranó egérke tappancsokon? – tudakolta Elke.

– Ó, akkor csak simán fölsétálsz a hegyre toronyiránt.

– De ott nem nincsen út semennyi se.

– No és? – kérdezte Vanessa hetykén. Kissynek azonnal eszébe jutott a Doki fölényes legyintése, amikor azt mondta: „Ahová mi megyünk, ott nincs szükség utakra."

S a kislány már sorolta is kapásból.

– Az utca végén bemész Yvonne-ékhoz. Átsétálsz a kerten, megvakargatod Max füle tövét, a kert végén fölmész a hátsó ajtóhoz, ami Charles-ékhoz vezet. Átmész a kertjükön, amikor a kapun kilépsz, Arthurt visszatuszkolod, örülsz, hogy megszabadultál tőle, mert addigra csuromvizesre nyalta a lábadat. Az úton fölsétálsz a temetőhöz, lejössz a sarkáig úgy húsz métert, ott van egy magánút fölfelé, kapuval elzárva, azon bemész, fölballagsz az úton az öreg doktorékig, akkor három telken úgy kell átmenned, hogy semmilyen út nincs, és jó meredek is, de nagy gond nem lehet, aztán Lassie háza mellett eléred egy lépcső alsó végét. Lassie persze a nyakadba borul és a lelkendezésével előcsalja a gazdáit is, de ez se gond, ők még jobban öszszenyalnak, mint maga Lassie! Fölsétálsz a lépcsőn és ott vagy a jó öreg angol királynál, már csak némi baktatás az úton.

Kissy még jobban szórakozott, elképzelve, amint Elke a kertek alatt fölsétál a hegyre, és három kutya nyalja végig. Valamint az egyiknek a gazdái is.

– Kutya szeretem, távol még ráadásul a cicamicát is tartja. Jó, ha ez ilyen közel ház, akkor beszélek apáékat.

De nem lett belőle semmi. A ház túl kicsi volt, és túl sokat kértek érte, helyi viszonylatban is. Nem tudtak megállapodni.

Kissy kisétált a sajtozóból, vissza a motorjához. Már nincsen több útja, végzett. Elővette a telefonját, hogy megnézze, merre induljon haza. Meg is van, a pont de Saint-Cloud lesz a leggyorsabb, végigmegy ezen az utcán és…

Ebben a pillanatban valaki nekirohant, majdnem fellökte, aztán eltűnt. Kissy kábán billegett egy pillanatig, mielőtt fölfe-

dezte volna, hogy nincs meg a telefonja. Tett egy lépést a sarok felé, de a rablónak már nyomát se látta. Azt se tudta, hogy nézett ki. A csuklójához kapott, oda se pillantva megnyomta a gombot és leadta a Papa Tangót.

– Kitépték a kezemből a telefont – mondta a hirtelen felhangzó, sokszólamú cincogásnak. – Fogalmam sincs, hogy nézett ki… merre ment…

Aztán rájött, hogy az óra most éppen azt mutatja, hogy merre van a telefonja, hiszen a Papa Tangóra legelsőként reagáló kisegér, bárki volt is, azonnal bekapcsolta a nyomkövetést. Ezt nem lehet automatizálni, mondta egyszer Nimby, mert a puszta vészjelből a rendszer nem tudhatja, hogy melyik telefont lopták el; de épp elegen vannak, hogy valamelyik biztos rögtön cselekedjen.

– Északra tart a rue de l'Esten – mondta Niala –, képet nem kapunk, nyilván zsebre tette. Gyalogos lehet. Kétszáz méterre van tőled.

Kissy fölvette a sisakját, ellenőrizte fegyvereit és motorra szállt. A sarkon pirosat kapott, de ezalatt a rabló is állt, majdnem egyszerre indultak el.

– Most sokkal gyorsabb – közölte Niala –, legalább harminccal megy, ez azért állt, mert a buszra várt! De lehet, hogy kocsiba ült. Valószínűleg gyorsabb lesz nálad, a motorod lassú.

– A Bois felé megy – szólalt meg Jennifer –, elindulok vele szemben. Pozícióm a Daix utca sarka és a fehér kismacska között.

– Macska?! – csattant föl Françoise.

– Aha, van itt egy, de én már a motoron ülök, eltűnök, mire elszánja magát, hogy levadásszon.

– Nem biztos! Fölgyorsulhat! *Menekülj!*

Kissy nevetett, s kicselezett egy kiskocsit. Látta a buszt, nem is volt messze tőle, nem is sietett, a kereszteződésben várakozott. Amikor továbbindult, Kissy száz méterre lehetett tőle.

– Balra a rue des Tilleuls-ön – mondta Niala.

– Dehogy – vitatta Kissy –, a busz jobbra fordul. Nem ugorhatott ki menet közben!

– Hát akkor nem azon a buszon van, egérke. Te csak menj egyenesen. Jennifer, ha a Longchamps-on mész, az éppen szembe fog vinni vele. Ha el nem kanyarodik.

Kissy végigüldözte a telefonját a rue des Tilleuls-ön, aztán a Sèvres à Neuillyn, ahogy Niala sejtette. Amikor elérték az Anatole France bulvárt, vagyis Párizs határát, a cicának már két sarok előnye volt, mert Kissy kifogott egy piros lámpát. De szemből feléjük tartott Jennifer, és a cica egyenesen haladt tovább.

– Leáll – jelezte Niala valamivel később. – Valahol a Bois közepén a Sèvres-en. Letér az útról, gyalog megy a zöldön át. Keletnek… Kissy, jobbra! Fordulj az allée Longchamps-ra, hátha arról jöhetsz vele szembe!

– Vettem – felelte Kissy, és már ki is tette az indexet, ott volt a kereszteződés. Egészen addig ment, amíg Niala nem szólt, akkor lehúzódott az útról, leszállt, a motort lezárta, de fején hagyta a sisakot, és bement az erdőbe. Sűrű volt ezen a részen, jó szolgálatot tett a sisak.

– Jennifer, állj meg, most már közel vagy hozzá, a Bagatelle kertjében nyávog.

Kissy rendületlenül haladt a fák sűrűjében, néha fél perc is eltelt anélkül, hogy egy ág fejbe verte volna. Mert kicsi. Az ágak többsége a feje fölött nő. Időnként ellenőrizte pozícióját. Csakhamar kiért a gyalogösvényre, átsurrant rajta és megint beugrott az erdőbe. Képtelenség, hogy ide macska merészkedjen. Az az egy van, a telefontolvaj, de normális macska nem jön ide. Sehol egy pizzéria, büfé vagy bármi, ahonnan kaját lehetne lopni.

– Helló – szólalt meg hirtelen Jennifer. – Leülhetek ide?

A válasz nem hallatszott. Kissy megint ellenőrizte a helyzetjelzőt, Jennifer telefonja most már ugyanott volt, ahol a sajátja. Együtt a cica és a kisegér.

– Aha, én jöttem helyette.

– Na ne már! – Most már jól hallatszott a cica hangja is, Jennifer nyilván közelebb ment. Hímnemű cica, fiatal.

– Igen, én veszem át a szajrét.

– Joseph küldött?

A második hiba, gondolta Kissy. Megnevezte az orgazdáját. Az elsőről persze nem tehet. Nem tudhatta, milyen rossz ötlet egy Jerryvel kezdeni.

– Milyen Joseph?

– Még a nevét se tudod, ne mondd már, hogy ő küldött!

– Dehogy mondom. Azt mondtam: én veszem át a szajrét. Mégpedig azonnal. Szép lassú mozdulatokkal vedd elő a telefont. Fél kézzel. Tudod, mint a filmekben.
– Milyen telefont?
– Szóval többet is raboltál? A legutóbbit. Úgy negyedórája lehet nálad, és azóta jeleket sugároz.
Csend. Erre tényleg nem is lehet mit mondani. Kissy igyekezett olyan halkan surranni, ahogy csak tudott, ami nem könnyű egy erdőben, minden légköbméterre egymillió ág jutott, amiknek neki lehetett menni, plusz a talajon minden lépésre hatvanezer lehullott gally, száraz levél – hogy kerülnek ezek ide tavasszal? –, így egér helyett inkább medvének érezte magát, ahogy csörtetett az erdőben, időnként átsurranva egy-egy ösvényen, és már fogalma se volt, merre jár. A GPS már nem tudott segíteni, túl kicsi a távolság, Niala egyetlen pontban látta a három telefont.
– No – mondta Jennifer. – Mit bámulsz? Megmozdulnál? Nem szobrozhatok itt egész nap.
– Vedd el, ha tudod.
– Verekedni akarsz? Jó. Ismered a pofonpárbajt?
– Nem, de tetszik.
– Nagyon egyszerű. Felváltva adunk egymásnak egy pofont. Aki nem bír többet, az vesztett. És hogy ki adja az elsőt, azt kő-papír-ollóval kisorsoljuk. Érted?
Kissy ekkor látta meg őket. A cica korukbeli srác volt, Jennifernél legalább egy fejjel nagyobb, jóval testesebb is. Ebből mindegyiküknek jut, és néhány szeletet hétvégére is eltehetnek.
– Persze. Nagyon jó. Kezdhetjük.
– Oké – mosolygott rá Jennifer azzal a jellegzetes Jerry-mosollyal, amitől a beaulieu-i srácok már hanyatt-homlok menekülnek. – Akkor kő-papír-olló, háromra, rendben?
– Rendben.
– Egy – mondta Jennifer.
Kissy lesállást foglalt el egy fa tövében, most már nem megy közelebb, a cica megneszelné.
– Kettő – folytatta a társa, azzal hirtelen előrelépett és rúgott. Gyomorba. A srác hátratántorodott és egy ideig nagyon csendben volt. Kissy jól tudta az okát. Ilyenkor egyszerűen nincs kedvük beszélni. De jobb is, mert amikor megjön a hangjuk,

akkor viszont a szókincsük legkevésbé rokonszenves elemeit veszik elő.

Jennifer addig is munkához látott. Nyugodt mozdulatokkal, cseppet sem sietősen kizsebelte a srácot. A lopott holmit szétrakta a padon, és két mozdulat között időnként megfenyítette a fiút, amikor az mocorgott.

– Egész sok mindenfélét összegyűjtöttél. Csúnya, illetlen szokás. Anyukád nem mondta, hogy nem szabad más dolgaihoz nyúlni? Nem vert érte a kezedre?

Ezzel valamilyen tárggyal rácsapott a srác ujjaira, aki felhördült és rögtön bemutatóba kezdett a szókincséből, de ekkor a szájára kapott egyet.

– Arról se szólt senki, hogy nem illik hölgyekkel csúnyán beszélni?

Kissy ezalatt már elindult feléjük megint, de ismét megdermedt és egy fához lapult. Valami azt súgta, hogy ezt tegye. Mert újabb cica közeledett gyors léptekkel, középkorú, alacsony, zakóban. Joseph. Az orgazda. Kissy hajlandó lett volna föltenni rá egy szelet sajtot, s meg is bánta, hogy nem fogadott – most lenne egy szép szelet sajtja –, amikor a második cica megtorpant az idegen láttán.

– Szia, Joseph – üdvözölte Jennifer barátságosan, mielőtt a férfi megszólalhatott volna. – Kicsit előbb értem ide, nem baj?

– Mi folyik itt?

– Ez a kis… – a srác láthatóan meg akarta mondani, hogy őszerinte Jennifer micsoda, de inkább nem tette, fájhatott a szája az előző eset után. – Leütött… kifosztott…

– Hát a „kifosztás” szó igazán nem hangzik jól pont a te szádból – vágta rá Jennifer.

– Csend legyen – mondta a zakós cica. – Honnan tudod a nevemet?

– Kis barátod nem tudja tartani a száját.

– Szomorú – mondta a cica a szomorúság legcsekélyebb jele nélkül, és a zsebébe nyúlt. – Most szépen elsétálunk együtt a kocsihoz. Te pakold össze a holmit és gyere utánunk.

Kissy kilépett a fa mögül és közelebb surrant, nem sokkal, hisz lőtávolban volt már. Elővette a fegyverét.

– Hülyeség – nevetett Jennifer. – Az ujjaddal kinyomod a zsebedet, és én ettől ijedjek meg?

– Kérlek – mondta a zakós, és elővett egy pisztolyt.

– Dobd el! – csattant föl Kissy a háta mögött. – Nem mondom kétszer!

A zakós motyogott valamit, és lemondó mozdulattal a fűbe hajította a stukkerét.

– Hasalj a földre! Gyerünk! Kezeket tarkóra! Mi lesz már, golyót akarsz? Én nem vagyok rendőr, úgy lőlek keresztül, ahogy akarlak!

A srác Kissyre mutatott és mondani akart valamit, de Jennifer a szájára ütött, amitől egy ideig megint csak a szűkölése hallatszott. A zakós lefeküdt a földre, tarkóra tette a kezét és várt.

A két egér egymásra mosolygott.

– Nagyon csúnya, rossz dolgot csináltatok – korholta Jennifer a zakóst. – Pisztollyal megfenyegetni valakit… Hát szabad ilyet? És ha elsül és megsérülök? Tudod te, milyen fájdalmas az ilyesmi? Főleg amikor a társaim a harmadik-negyedik testrészedet vágják le? Baltát hoztál?

– A csomagtartóban – felelte Kissy –, de itt ne használjuk. Túl szép ez a kastélykert, és tudod, mennyi vér ömlik ki még egy ilyen kis emberből is.

– Persze, emlékszem a múlt heti ipsére. Vigyük ki őket a kőfejtőbe, mint azt a két melákot?

– Charlie Charlie – mondta közben Niala. Úton a rendőrség, helyes.

– Az állatkertre szavazok – vont vállat Jennifer. – Tudod, hogy Leó mennyire szereti nyersen az embert, és már egy hónapja nem vittünk szegénynek. Én ezt a helyedben nem csinálnám.

A srác megdermedt mozdultában – éppen a fűben heverő pisztolyt készült óvatosan megközelíteni –, aztán gyűlölködve sziszegte:

– Csak csúzlitok van…

– Az lehet – nevetett Jennifer –, és éppen ezért nyugodtan lelőhetlek vele, túléled, sőt megint lábra tudsz állni. Egy-két hét múlva. No, kell még az a pisztoly, vagy inkább odafekszel a barátod mellé?

Odafeküdt. A kiérkező rendőrök két vidám kisegeret és két nagyon rosszkedvű pasit találtak. Még annál is rosszkedvűbbet, hiszen az egész üzletük lebukott, az őrmester már ismerősként

üdvözölte őket – a srácot egyszer már elengedte, hogy elkapja az orgazdát, aki ellen nem volt bizonyítéka. Mostanáig.

– És milyen messzire háta mögött?
– Három-négy méterre.
– Akkor puffantottad végül is miért nem?!
Kissy sóhajtott. Tudta, hogy ez lesz. Már amikor úgy döntött, hogy nem gyilkolja meg az orgazdát, akkor tudta, hogy Elke felelősségre fogja vonni ezért – és nem ő lesz az egyetlen.
– Tudod, hogy Kissy szelídebb nálunk – mondta Françoise. – Legközelebb majd mi megyünk és kilyuggatjuk a rossz fiúkat.
Kissy lelki szeme előtt azonnal megjelent Françoise porlepte sombreróban, amint farkasszemet néz egy rossz fiúval, mindketten villámgyorsan előrántják fegyvereiket és tüzelnek, aztán a rossz fiú összeesik, Françoise pedig belefúj a csúzlija csövébe, megpörgeti és elteszi. Majd ellovagol a naplementébe, persze Morricone zenéjére.
Ámbár a csúzliknak továbbra sincsen csövük.
– Telefontolvajolni szerintem legnagyobb őrültség – jelentette ki Elke. – Le tud bukni százképpen, és néhány telefon már akkora pénzike, hogy egy-két évet ülődik. Nemcsak alapítványi kisegérke telefonkákon van nyomonkövető meg mindenféle tolvajkergető rémészet. Úgyhogy ilyen raboló igazából nem gonosz, csak beteg. Fejében van betegség, hülyeségnek hívják. Ki kell nyitni fejéjét és kiengedni betegségt!
Kissy vigyorogva nézte a kislányt a képernyőn, aki éppen lecsapott egy képzelt alak fejére egy képzelt csatabárddal. De nem mindenki vigyorgott rajta.
– Mondjátok csak – szólalt meg anya Kissy háta mögött –, a zsebeket is magatokkal viszitek a táborba?
A két kislány megütközve nézett Kissy feje fölé.
– Hiszen alapítványi kisegerek vagyunk – mondta Françoise. – Miért ne vinnének?
– És ilyen vérszomjassá fogjátok nevelni a tanoncokat?
Elke lendületes fejmozdulatot tett, lófarka csapkodott mögötte.
– Egérkék nem vérszomjas soha ok nélkül! Aki nem csinál disznóság gyerekekkel vagy egyéb törvénységtelenség, arra soha vérszomjas nem leszünk! Alapítványi Datenbank csak shin-

dyek, autótolvaj és más rosszaságok sütése hozzá tartalmaz recepteket!

Kissy hátrasandított. Anya kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Kissy azon igyekezett, hogy a tekintetével megüzenje a kislány diagnózisát, és látta, hogy ezúttal sikerrel járt. Anya ránézett, aztán megint a képernyőre, megcsóválta a fejét, legyintett és kiment a nappaliból.

– Marie néni jól ismer egérkéket, még ha töltötte is ezt időt Amerikában – cincogott a táblagép tovább –, tudja, hogy egérek senkit bántanak ok nélkül. Eddig soha fordult elő, hogy jó emberek bekerültek szeletelve kondérba, zöldséggel, fűszeresen, hozzá vadas mártás, nem, soha is, és fog semmikor. Alapítványi egérek igazi nemes szívű hősikék, mint régi lovagok, védenek védetleneket, elbánnak rosszikákkal. Mint Don Quijote.

Anya bedugta fejét az ajtón.

– És nincs is több eszük, mint őneki.

Július hatodika. Hosszas egyeztetés után sikerült rögzíteni a tábor megnyitásának napját. Nem a szünidő későbbi részén lesz, hanem rögtön az elején. Ötödikén, csütörtökön az egész országban véget ér a tanítás, és másnap kezdődik az egértábor. A compiègne-iek akkor tudják őket fogadni, és az az időszak nekik is jó. A mallorcai nyaralást Jean-Claude augusztusra tervezte. A tábor időtartama két teljes hét és az első hétvége, bár a compiègne-iek három hétig is helyet tudnak adni nekik. Ezt majd meglátják.

A létszámot még nem tudni, a jelentkezési határidőt június tizennyolcadikában jelölték meg, így majdnem három hetük marad az előkészületekre. Amiket egy maxikból és kisfülűekből alakított bizottság bonyolít le, hiszen nekik, tizenkét centinél kisebbeknek tömérdek tanulnivalójuk van. Elsősorban a miniknek. Egéremlékezet óta nem volt nap, amikor ne tanultak volna együtt, kivéve az ünnepeket és egyéb jeles napokat, és nemrég célpontokat is kijelöltek.

– Nialának húsz – mondta Nimby.

– Ugyan – nevetett a lány –, senki se kap húszat.

– De. Ritkán, de előfordul. Sőt húsz fölé is lehet menni, úgyhogy még nem is becsültelek annyira sokra.

– Nos, köszönöm a bizalmat, de én tizenhattal is megelégszem, már az is nagyon jónak számít.
– Tizennyolc!
– Legyen hát.
– Tizenhat nekem is jó lenne – mondta Chantal.
– Andreasnak tizenkét pontos volt – szólalt meg Jennifer –, nekem már csak feminizmusból is több kell, de nem sokkal, hogy ne legyen kisebbrendűségi komplexusa.
– Szamár – nevetett Martin –, ha bal kézzel írod meg az érettségit, akkor is meglesz a tizenhat. Nekem is.
Kissy csak ült közöttük és lógott a füle.
– Kissynek tizenhét – mondta Nimby.
– Lesz az tizenkilenc is – felelte Vanessa.
Kissy füle megmoccant.
– Nem, kevesebb lesz – nézett rájuk Niala. – Kissy túlságosan szeleburdi, könnyen elkezd egy anyagot megtanulni, de nehezen tart ki a végéig. Amit elolvas, azt meg is jegyzi, de nagy kérdés, hogy pont az adott pillanatban, a vizsgán eszébe jut-e. De hát teljesen mindegy, mert csak tíz pont kell az érvényes érettségihez, annál meg sokkal több lesz. Tizenöt biztosan.
Kissy füle büszkén fölmeredt. Ha Niala mondja, akkor úgy is lesz.
Úgyhogy ők tanultak, amíg a Jerry Alapítvány Táborszervező Bizottsága dolgozott. Elnöke Julie néni, tagjai Ange néni, Isabelle néni, anya, Angélique, Blanche, Jean-Fran, Pi és Tom. Rendőrségi összekötő Asplund őrmesternő, őt nem ismerték, Pierre adta át neki a feladatot, mert neki túl sok volt a dolga. De a rendőrség feladata majd később jön.
A bizottság mindazonáltal rendszeresen jelentést tett az ügyvezető bizottságnak, vagyis az egereknek, pontosabban az egész alapítványnak, a Cheesebook külön e célra létesített csatornáján. Szinte mindennap jött hír valakitől, hogy elintézett valamit, máskor kérdéseket tettek föl, ez vagy amaz hogy legyen, és a legkülönbözőbb fülméretűektől kaptak válaszokat. Amikor például Jean-Fran a tábori gyógyszerkészletről érdeklődött, Mariótól kapott egy kész listát, aminek a tetején az állt: *Egészségügyi felszerelés hosszabb utakhoz nagyobb csoport számára, sok gyerekkel.* Dátum is volt rajta, két éve frissítették utoljára, és rengeteg információt tartalmazott, nemcsak a

gyógyszerek, kötszerek és egyéb kellékek nevét, hanem azt is, hogy mire való és hogyan kell használni. Sőt az is fel volt tüntetve, hogy a csomag teljes súlya nyolc kiló.

A szállítás mindazonáltal nem lesz probléma. Az egerek Ford mikrobuszán kívül ott lesznek Tomék a szörnyeteggel, Yves bácsi egy furgonnal vagy kisteherautóval – még nem tudja, egy csomó barátja van, akik bármikor adnak neki kocsit kölcsön –, és lesz egypár motor is, az egerek egy része azon megy. Így több lesz a hely a mikrobuszban és van a helyszínen motorjuk is. Az élelem és a speciális egérfelszerelés nagy részét Yves bácsi viszi, az apróbb vegyes holmit a másik két kocsi. Elviszik a légiflottájukat, a Szárnyacskát is, mert a gyerekeknek látniuk kell az antik shindyüldöző technikát.

Maguk a gyerekek külön-külön utaznak, ki-ki ahogy akar, ők csak azt viszik, akinek a családja esetleg nem tudja megoldani.

Sátrakat nem visznek, a szálló elég nagy. Visznek viszont rengeteg elektronikai holmit, fegyvereket, sportfelszerelést és két tábori kutyát. Tábori macskájuk természetesen nem lesz, egyáltalán nem lenne jó ötlet macskát vinni olyan helyre, ahol egy csapat bimbózó kisegér nyüzsög, de amúgy is, a beaulieu-i macskák még sose jártak sehol, Macska pedig addigra lebabázik és az se fogja érdekelni, ha cicafesztivált rendeznek.

És visznek egy halom egérfüles hajpántot. Julie néni személyesen keresett vállalkozót a gyártásukra, el fognak készülni, minden rendben lesz. Julie néni két példányt vitt magával a tárgyalásra, az egyiket otthagyta mintának, a másik a nála levő egérfiú fején volt, aki megígértette a vállalkozóval, hogy gyönyörű egérfüleket készít határidőre, olyan élethűeket, amik után megfordulnak a cicák az utcán. Kétszáz darabban állapodtak meg, mert így olcsóbb volt; a maradékot majd elteszik és fölhasználják a későbbi táborokban.

Bár Kissynek az is megfordult a fejében, hogy nagyüzemben kellene gyártani őket és forgalmas helyeken önköltségi áron adni – vagy akár ingyen osztogatni. Hátha divatba jönne. Ha egymillió ember mászkálna Párizs utcáin egérfülekkel a fején, a shindyk az orrukat se mernék elődugni!

On ne serait pas des artistes,
Des jongleurs, des équilibristes,
Sans mensonge, quand j'y songe,
La vie s'rait carrément triste.

Un peu d'soleil sur la banquise,
Un gros nez rouge qui nous déguise,
Sans mensonge, quand j'y songe,
La vie s'rait carrément grise.

Sur le gâteau,
Moi c'que j'préfère c'est la cerise.

Kissy vidáman dudorászva behajtott a parkolóba, leállította a motort, leszállt és eltette a sisakját. A visszapillantóban megnézte a helyes kisegeret és ellenőrizte, hogy nagy fülei kirúgják magukat rendes állapotukba. Jövőre csináltatnak olyan sisakot, amin két külön mélyedés van a fülüknek.

– Elnézést, itt nem parkolhat – szólalt meg egy férfihang a háta mögött. Kissy megfordult. – Ó, maga az? Elnézést kérek, nem ismertem meg.

– Jó napot – felelte Kissy, és arra gondolt, hogy eszerint a fülei mégse látszanak elég jól.

– Madame Chatont keresi? Nincs már bent, nemrég láttam elmenni.

– Tudom, de bent hagyott egy dossziét, engem kért meg, hogy ugorjak el érte.

Az őr bólintott.

– Értem. Gondolom, odatalál.

Kissy biccentett, besétált az épületbe és fölment anya irodájába.

Changer les scènes changer les rôles,
Un autre costume sur les épaules,
Sans mensonge, quand j'y songe,
La vie s'rait pas vraiment drôle.

On ne serait pas funambule,
On s'ennuierait comme des pendules,
Sans mensonge, quand j'y songe,
La vie s'rait carrément nulle.

Dans les champagne,
Moi c'que j'préfère c'est les bulles.

– Szépen énekel – szólalt meg a kilincs abban a pillanatban, ahogy rátette a kezét. Ijedten visszakapta. Aztán fölnézett. Egy férfi állt mellette.

– Kösz – felelte, és benyitott az irodába.

– Biztosan sokszor mondták már magának – közölte a férfi az ajtóban állva, amíg Kissy besétált és kinyitotta az asztalon a dossziét.

– Hát megesett már.

– Fellépésre nem gondolt még?

Kissy nem felelt, a dosszié tartalmát ellenőrizte.

– Csak mert a bátyám éppen énekesnőt keres. Van egy kis mulatója, szolid hely, úri közönség.

Kissy tovább lapozgatta a dossziét, de feje tetején irányba álltak nagy fülei.

Egy perc múlva becsukta a dossziét, fölegyenesedett és elindult kifelé. Az ajtóban álló férfi előtt megállt. Kifért volna pedig mellette.

– Ó, bocsánat – mondta a pasas, és arrébb húzódott.

Kissy kilépett az ajtón, becsukta és némán fölnézett a pasira.

Lassan teltek az évszázadok. A pasas feszengeni kezdett és verítékcseppek jelentek meg a homlokán.

– És mondja csak – szólalt meg végül Kissy –, mit kérne cserébe a pártfogásáért a bátyja? Vagy maga?

– Én… izé…

– Mindjárt gondoltam.

– Azt hiszem… nekem még be kell néznem az irodámba… izé… örültem…

– Részemről a szerencse – felelte Kissy, és hosszan nézett a pasas után.

Sikerült hát. Öt évbe telt, de eltanulta Vanessától. Ezt az alakot pusztán az ő tekintete erejétől kitörte a frász.

A Jerry egyik nagyszerű tulajdonsága, hogy sosem kételkednek egymás valóságos tetteiben, miközben a zsebek hetente többször is elkérkednek azzal, hogy hány macskát futamítottak meg és hány nagydarab rakodómunkást vágtak földhöz – és a nagyobbaktól sem áll távol az efféle –; de amikor valami tényleg megtörtént, azt azonnal elfogadják és lelkesen gratulálnak. Mint most, pedig semmi sem rögzítette – ami azt illeti, két operatőrnek kellett volna ott állni mellettük, az egyiknek Kissy arcát filmezni, a másiknak a pasasét, csak abból lehetett volna biztosan tudni, hogy valóban a puszta tekintetével csinálta.

– Nem olyan ördöngösség – nevetett Vanessa. – A muki tudja magáról, hogy rosszban sántikál, és ha azt gyanítja, hogy leleplezték, eléggé zavarba jön. Jól van, egérke, rohanás a kamrába, de rajta ne csípjenek! Kenyér, sonka, vaj, liszt, tej, tojás, mustár, dijonit hozz, milyen sajtunk van?

A Vilma HQ éléskamrájának nagy hűtője tele volt válogatott sajtokkal, és ezt a mikró is nagyon jól tudta. Válaszolt is a saját kérdésére.

– Legyen gruyère. Ki készít nekem besamelmártást?

– Én – mondta Pi, és ment beöltözni, ahogy kötelező minden konyhában, ahol Isabelle néni vagy kis szőke másolata parancsol.

Kissy pedig kisurrant a kamrába, óvatosan, rajta ne csípjék, ámbár a saját kamrája volt. Összeszedett mindent, a tojás kivételével, azzal mindig külön fordultak, ha nagy volt a teher. Bevitt mindent a konyhába, ahol szorgos egérkezek egykettőre megszabadították tőle, visszament a tojásért, kilépett a kamrából és majdnem felsikított, ahogy beleütközött apába.

– Hopp – mondta apa. – No mi baj, miért nézel így rám?

– Vanessa azt mondta, rajta ne csípjenek – sóhajtotta Kissy.

– És én most elkaptalak – örült meg apa. – Mi a jutalmam?

– Semmi – felelte Kissy, és iszkolt vissza a konyhába, mielőtt apa Tom és Jerryt kezd játszani vele.

– Jól van, egérkék – nézett körül séfjük csípőre tett kézzel. – Te ott, a nagy fülekkel, csináld meg a mártást. Mustárt és tojássárgáját is tegyél bele. Addig szeleteljétek föl a kenyeret, de hozz még egyet, egérke, a ház tele van éhes kisebb-nagyobb fülűekkel.

Kissy repült a kamrába még egy kenyérért.

– Az összeset szeleteljétek föl és pirítsátok világosra. Ha kész, kenjétek meg a besamellel és a felére tegyetek sonkát és sajtot, aztán borítsátok rá a másik felét, azt is kenjétek meg besamellel, rá egy szelet sajt, morzsoljatok vajat rá és süssétek aranybarnára, de megnézem ám! Én addig mást csinálok. Egérke! Te ott, a nagy fülekkel! Kell omlós keksz, porcukor, kristálycukor, vaj, tojás, és legfőképp citrom!

Kissy szalutált és visszarobogott a kamrába. Még hallotta a háta mögül a következő vezényszót, séfjük poharakat rendelt. Csak nem poharas sütit készít?

De bizony azt, poharas citromkrémet. Kissy a következő negyedórában tojásfeltöréssel foglalkozott, mert Vanessa másfél tojásokkal kezdte, egy egészet kevert el egy sárgájával, reszelt citromhéjjal és száraz limonádéval – Nimby így nevezte el a citromlé és a kristálycukor keverékét. Ebből az anyagból mesterük krémet főzött és vajat kevert bele, aztán poharakba kekszdarabkákat rakott, rátöltötte a kihűlt krémet és tojáshabot rakatott a tetejére Martinnel, ő keverte fehérjéből és porcukorból. Kissy ezalatt már a croque monsieur sütésével volt elfoglalva, a kamraegérséget Nimby vette át, ő hozta a nyersanyagokat a salátához.

Óriási vacsit készítenek, a tíz kisegér olajozott gépezetként működik együtt, akárcsak shindyvadászaton!

Amikor megszólalt a telefon, Kissy akkor jött rá, mi hiányzott neki főzés és evés közben. Ez. A telefon. Micsoda dolog ez, a csapat órák óta együtt van, már megsütöttek és megettek egy halom kaját, és egész idő alatt nem szólalt meg a telefon?

Chantal vette föl, köszönt, máris adja, és átkapcsolta a hívást. Anyát keresték. Kissy sóhajtott – ő nem anya üzleti telefonjára áhítozott péntek este, amikor tíz jóllakott kisegér és két kutya punnyad a nappaliban, ő egy molesztált gyerek segélykiáltásaira vágyott, háttérben a shindy sátáni kacajával, és a legkevésbé se tartotta önzőnek magát. A shindyk elvégre mindig is molesztáltak gyerekeket – azért shindyk. Nimby szerint Lewis Carrollnak is, ha ma élne, piros fülekkel, durcásan kellene magyarázkodnia az egérsereg gyűrűjében, mert meztelen gyerekeket fotózott. A shindyk jelenleg is, ebben a percben is molesztálnak gyerekeket, valakik, valakiket, valahol, és hogy nekik mos-

tanáig nem kellett kiépíteniük egy hatalmas központot, ahol hosszú asztalokról sok száz telefont kapkodnak föl és képernyőkön térképeket szemlélnek nagyfülű diszpécserek, hogy minden hívás után egy-egy szirénázó kocsi száguldjon ki az óriási garázsból, oldalán áthúzott shindyvel – szóval hogy nem kellett ilyet építeniük, az csak azért van, mert a gyerekmolesztálások legnagyobb része nem a neten történik, sőt nem is prédaleső shindyk követik el, hanem apák, nagyapák, testvérek, egyéb rokonok. Ahogy Mohit is megpróbálta megtámadni a nevelőapja – Mohi később elmesélte, hogy a pasasnak fogalma se volt róla, hogy ő verekedni tanult, ügyelt rá, hogy otthon ne tudják, semmit se tudjanak az életéről. Meg ahogy az a nyamvadt alak beállította a történetét, aki megpróbálta rászedni az alapítványt, hogy a barátja molesztálta az ő gyerekét – az akár valóság is lehetett volna, valóban sok molesztálás történik így, a család régi barátjában megbíznak, kettesben hagyják a gyerekkel, akár bébiszitternek is felkérik, ő meg ugyancsak a barátságra hivatkozva veszi rá a gyereket, hogy hallgasson, meg mindenféle egyébre.

És hát ezekről az esetekről ők sosem értesülnek. Csak a netes shindyket tudják megfogni, meg nagy ritkán még egyet-egyet, mint azt a gazembert, akinél Vanni volt alkalmazásban. A teljesen offline shindykkel csak véletlenül akadnak össze, az ő felderítésükre egyelőre nincsen technikája a Jerrynek. Meg kell várni, amíg csinálnak valamit a neten is, mint ez a monacói ürge.

Nekik a maradék jut, az a kevés, aki a neten csinál valamit, vagyis hát azoknak is csak egy része, hiszen régebben a chatszolgáltatásokat figyelték, most a Facebookot, de ez nem az egész net, a Facebooknak eleve csak egy töredékét tudják figyelni. Shindyk vannak még bőven, s az alapítvány vadászati kapacitásából is kitelne még néhányuk elfogása. Ha jönne hír róluk.

De nem jött. Aznap este a telefon nem szólalt meg többször.

Amikor Françoise megállapította, hogy a Jerry főhadiszállásán több lesz a fegyver, mint a Pentagonban, Nimby tudatta vele, hogy a Pentagon egy irodaház, nem fegyverraktár, úgyhogy ezzel nem is mondott sokat. De őnekik mindenesetre rengeteg

lesz. Péntek este és szombat reggel a két mikró több telefonbeszélgetést folytatott, amikből az derült ki, hogy mindhárom műfajban elég bonyolult lesz lelövöldözni az egértanoncokat. A paintballpályák vagy nyári szünetet tartanak, vagy be vannak táblázva. Airsoft fegyvereket lehetne kölcsönözni éppen, de nem ilyen mennyiségben. Ami pedig a nyílvesszős játékot illeti, már minden bérbe volt adva.

Vanessa tehát kiadta a jelszót: fegyvereket vesznek. Mindenből! Egy láda Nimbuszt már korábban ideszállítottak, jelenleg ötven van a páncélszekrényben, majd még nagyobb tétel műanyag- és acélgolyót is vesznek hozzájuk. A játék fegyverekből pedig komplett arzenált. Minden lekerül az alagsorba, itt Vaucressonban, az L alakú szobába, amit gyakorlatilag még mindig nem használtak semmire; itt kap átmenetileg helyet a tanoncoknak szánt rengeteg telefon, táblagép és okosóra is, ezek tizedrésze se férne már a páncélba. De a szobát átalakították páncélteremmé: a fiúk kicserélték a rozzant ajtót és jobb, erősebb zárat raktak rá, a sarkokban, a mennyezet alatt pedig négy kamerát szereltek föl, azaz Jerry-telefonokat, amiket az ajtóba és az ablakhoz tett mozgásérzékelőkkel kapcsoltak össze. Nimby azt mondta, ez jobb, mint a profi berendezés, mert semmilyen betörő nem ismeri a működését. Kissy mindazonáltal jobban bízott a ház rendes riasztójában és abban a tényben, hogy minden elektronikát Nimby haverjainál vesznek, és senki se látja őket nagy halom táblagéppel kisétálni az üzletből, hátul rakodnak, az udvarban. De persze ettől még fölszerelhetnek külön riasztót, eljátszanak vele és még jó lehet valamire, hogy ilyet is csináltak. Nimby egyszer majd magasabb fizetést alkudhat ki egy menő cégnél, ha elmondja, hogy saját riasztórendszert is kidolgozott már, speciális netes technikán alapuló térfigyelő kamerákkal.

Az utolsó évtizedek másodpercek alatt rohantak el, de lehet, hogy a másodpercek nyúltak évtizedekre, nehéz lett volna megmondani. Ők teljesen beletemetkeztek a tanulásba, még arra se jutott idejük, hogy fedezéket keressenek az utcán – ha jön a cica, legfeljebb orrba verik, de menet közben, a másik kezükkel a táblagépet fogva, amin valami tankönyvet olvasnak akkor is. Az idő kínkeserves lassúsággal vánszorgott, ugyanakkor szél-

sebesen közeledett az érettségi, és ahogy onnan kirohannak, pillanatokig sem élvezhetik majd a szabadságot, jön a rengeteg tanonc, akik mellett helyt kell állni rátermett, felnőtt alapítványi egerek módjára, akiket oktatni kell, vigyázni rájuk és – de ezt végiggondolni se volt idő, mert már jött a következő tétel, töri, kémia, angol nyelv, akármi.

Voltak napok, amikor Kissy nem emlékezett bármi egyébre a többiekkel való kommunikációjából, beleértve a saját egerét is, mint hogy reggel cincogtak egymásnak, napközben többször kérdeztek egymástól dolgokat a tankönyvekből, aztán este megint cincogtak egymásnak.

Utólag már képtelen lett volna visszaemlékezni, mi volt a vizsgán. Nem tudta megkülönböztetni a hetek óta tartó dühödt tanulástól, bár feltehetően valahol máshol tartózkodott, elvileg valami szebb holmit is vett magára és talán meg is fésülködött. Hogy aztán macska vitte el vagy egerészölyv, arról fogalma se volt.

Ez a jelenet kevésbé volt fárasztó, és egész jól sikerült. Spanyolországban játszódott a film, ő volt El Magnífico, a spanyol egér, aki fandangólépésekkel sétált be a lopott kajával a lyukba. Onnan vették, hogy Tom egy sikerületlen kísérlet után elterülve fekszik, és egy helyéből kibillent váza némi ingadozás után a fejére zuhan és összetörik. Ekkor jött Kissy, kis torreádorkalapban, piros kendővel odaszökkent a kinyúlt Tomhoz és biztatni kezdte, toro, toro, olé! Tom végül magához tért, nekiugrott és hosszan csúszott a padlón, Kissy pedig lovagolt a fenekén, amíg Tom be nem csapódott, fejjel az egérlyukba. Rácsapott a kendővel a fenekére, Tom megfordult, nagy lendületet vett, nekirontott Kissynek, aki elébe tartotta a kendőt, a macska beleszáguldott a kendőbe és eltűnt, ő pedig megmutatta a közönségnek a kendő mindkét oldalát: íme, a macska nincsen sehol. Majd rázott rajta egyet és a kendőből előpottyant a macska. Kissy kihúzta Tom bajszát és tüzes spanyol dallamot pengetett rajta. Tom fölugrott, kerülgetni kezdte Kissyt, aki erre-arra hajladozott, egészen addig, amíg Tom sikeresen össze nem csomózta saját magát. Kissy a győztes torreádorok pózába vágta magát és besöpörte a közönség ovációját.

– Ennyi! – mondta William Hanna és Joseph Barbera. – Jó lett, megtartjuk. Készüljetek a nyolcvanhatos jelenethez.

Díszletmunkások rohangásztak körülöttük, ő pedig helyet foglalt a macska mellett. Elővették az uzsonnájukat.

– Klassz voltál – mondta Tom vigyorogva.

– Kösz. Te is. Állati jó, ahogy kihegyezed a füled, mint a bika szarva. Meg ez a csomó is.

– Te meg jól zenélsz a bajszomon – felelte Tom, és barátságosan megsimogatta Kissy fülét.

Kissy mocorogni kezdett. Valaki végigsimított a haján, és ő kinyitotta a szemét.

Félhomály volt, és az ágyában feküdt.

– Hmmff.

– Szia, egérke – volt a válasz.

– Mhssz.

– Reggel van.

– Mmmge.

– Vége a sulinak.

– Aaamm.

– Ma kezdődik a tábor.

– Oauh.

– De addig még van némi időnk.

– De nem sok – cincogta Kissy. – Mi lesz már?

Ahogy Martin átölelte, arra gondolt: a sulinak… az egész sulinak, teljesen, mindenféle sulinak

VÉGE.

Most rengeteg minden elkezdődik.

24.

A TÁBOR

– Előőrs a Conga Vonalnak, lassítsatok! Kanyarodjatok le!
– Vettem, de merre?
– Az mindegy! Egy Airbus és egy Boeing vesztegel száz méterrel a kereszteződés után!
– Ugyanez francia nyelven?
– Két kamion csattant össze, helyszínelnek!
– Bajban vagyok, nem tudok kisorolni… itt a szörnyeteg, rossz sávban állok!
– Szegd meg a Conga-szabályt! Fordulj ki, ahogy tudsz!
– Vettem… mást úgyse tehetek… jobbra fordulok…

Kissy még egyszer végignézett a villogó rendőrautókon és az elakadt kocsikon, aztán bólintott az egerének. Lezárták sisakjukat és átgurultak a kocsik között a szélre, föl a járdára, aztán azon visszafelé, a sarokig. Ott éppen akkor állt meg egy rendőrmotoros, hogy elterelje a forgalmat.

A szörnyeteg akkor kapott zöld lámpát, Tom kihajtott a kereszteződésbe és kanyarodott. A rendőr leugrott a motorjáról és elrohant előttük, Tomnak hadonászott, mutatta, hogyan forduljon, de a taxis visszaintett, magától is tudta. A rendőr visszavágtatott a helyére.

Kissy és Martin gázt adott, elsuhantak a szembejövő sávba kinyúló, óriási lakóautó mellett, besoroltak elé és szaladtak más útvonalat keresni.

A kerülő miatt tízperces késéssel érkeztek meg Nimbyékhez, ami elég sok egy félórás úton.

Tomnak sajnos muszáj volt bejönnie az utcába, a szörnyeteg rakodóterére komolyan számítottak a tervezésnél. Némi időbe

telt úgy fölállnia a járdára, hogy az utcában a forgalmat ne akadályozza, az orrával egészen a kapuhoz állt, és azt mondta, imádkozzanak, hogy a szomszéd ne most akarjon közlekedni. A szörnyeteg messze túlnyúlt a szomszéd kapuján, az egész telkét elzárta a világtól.

A konvoj kilenc óra húszkor futott be Nimbyékhez, és a ház tele lett egerekkel, akik heten egyszerre tizenkétfelé rohangáltak, meg kisfülűekkel, akik nem sokkal lassabban közlekedtek. Borzasztóan hiányzott az a négy pár egérmancs, amik még a gépen voltak. Sőt öt, mert Blanche is jön. Jobb lett volna, ha tegnap este repülnek, de a D'Aubisson egereket is nagyon kifárasztotta a tegnapi nap, a maxik meg nem indultak nélkülük. De legalább Elke itt volt, meg Anne is, már három napja megérkeztek, és Elke bemutatta, hogy képes csendben is lenni, amikor ők vizsgára készülnek. Kielben rég véget ért a tanítás.

A konvoj tehát csonka volt, hiányzott belőle egy taxi a négy délvidéki egérrel, de muszáj volt idejében kiérniük Compiègnebe. A szörnyeteg mögött jött a Jerry mikrobusza, amit most apa vezetett, vele volt anya, Françoise, a két tábori kutya és rengeteg cucc, valamint egy kék furgon Yves bácsival, aki először eljött hazulról Vaucressonba, fölrakodott egy halom holmit, aztán hazajött megint és segít pakolni a maradék holmit, ami már nem fért a furgonba. A kocsik mellett motoron Chantal és Jennifer. A szörnyetegben Tom és a családjának többi része, Anne Elkével, és itt veszik majd föl Julie nénit, Nimbyt és Jean-Frant, aki kora reggel idejött és segít rakodni. A táborszervező bizottság többi tagja nem jön, elegen lesznek. Nimby szülei nem is maradnak velük, Julie néninek most nincsen szabadsága, a műhelynek is mennie kell, de hát így is lesz nyolc kisfülűjük az egész táborra, és van esély, hogy időnként még egy-kettő ellátogat hozzájuk. Sőt kilenc, mert a jövő hét elején Georges is jön, csak elintéz néhány üzleti ügyet. Vanni nem jön, nem kapott szabadságot. Ange néni csak a nyitóünnepségre jön mint kuratóriumi elnök.

A partvidékiek nélkül is épp elegen voltak ahhoz, hogy minduntalan egymásba botoljanak az ajtókban, pedig hárman is voltak, akik nem vettek részt a futkosásban, Julie néni, aki dobozokat csomagolt a teraszon, Elke, aki az utca túloldalán posztolt és vigyázott a holmira, valamint Andreas, aki Tom kérésére

érkezés után rögtön fölnyitotta a szörnyeteg motorházát és nekilátott kideríteni, hogy miért köhög. Kissy tudta, hogy miért, és meg is mondta, de válaszul csak egy amolyan „csacsikám” pillantást kapott a taxistól. Pedig nyilvánvaló, hogy ha egész télen a hideg garázsban állt és benáthásodott, akkor nem gyógyul meg egy-két óra alatt, amit Tom tavasszal karbantartással tölt. Majd most, a tábor idején, a meleg napsütésben.

Mert napsütés jutott bőven, már kilógott a nyelvük, mire végeztek a sok szaladgálással és visszaültek a kocsiba, pedig nyári, vékony egérbundát vettek föl. Elke éppenséggel ruhában volt, ami nem gyakori viselet a csapatban, kék ruhát vett föl fehér övvel és fehér övtáskával, a fegyvereit is abban tartotta. Persze voltak ketten is, akiknek még náluk is jobban, a szó szoros értelmében kilógott, mert sokkal vastagabb volt rajtuk a bunda, de hiába kérték őket, hogy heverjenek le valahol az árnyékban, ahol kényelmesebb, nekik sokkal fontosabb volt, hogy mindenhol ott legyenek, mindent megnézzenek, meghallgassanak és megszaglásszanak, és hogy lehetőleg minél többen essenek át rajtuk. Végül Françoise kirohant velük a kertbe, ugrálni egyet, amíg a csapat dolgozik.

Aztán fejest ugrottak a kocsikba megint, illetve motorra pattantak, és irány Compiègne, de gyorsan ám!

Croizat úr egyedül fogadta a Conga Vonalat a turistaház udvarán, most csak őbelőle állt a személyzet, a tábor egész ideje alatt így is lesz. Ez volt a megállapodás, hiszen nekik nem kell szakács néni, felszolgálók, senki se kell, ellátják ők saját magukat meg a gyerekeket is. Az is szerepel a tananyagban, hogy tanulják meg a főzésnek legalább az alapjait, hiszen bármikor adódhat úgy, hogy erdőszélen táborozva kell shindyre lesniük. Vagy akár mint ahova innen mentek a tavasszal, Doullens-ban, egy férfi és két kisegér egy látszólag üres éléskamrával, föl kellett találniuk magukat.

Kissy és Martin után néhány méterrel jött a szörnyeteg, Tom nem húzódott le vele sehová, megállt egyenesen az udvar közepén, majd aztán félreáll, amikor meglesz a helye. A kocsik balra fordultak mellette, beálltak a ház elé, a motorosok továbbmentek a kis parkolóba.

– Hát megjöttünk, uram – lépett oda Jennifer a gondnokhoz és kezet rázott vele.
– Hát meg. Isten hozta magukat. Tudom, Vanessa csak később érkezik…
– Nemsokára leszáll a gépe. De már addig sem várhattunk, muszáj munkához látni.
És hozzá is láttak. Kirakodtak mindent, a helyére vitték a lakóautót, rácsatlakoztatták a különféle hálózatokra. Berendezkedtek, a hatalmas éléskamrát telerakták a saját kajájukkal.
– Óriási nagy Speisekammer – mondta egyszer Elke, amikor összefutott az ajtóban Kissyvel.
– Igen, szép nagy.
– Majdnem mint panzióben. Az azért jobban gemütlich, mert ott már lakunk régótától és ismerünk összes titkos folyosókt, ahol cicamica elől surranni lehet. De ez is klassz. Lesz klaszszabb nemsokára még sokkal, amikor tele.
És fogadták a sorban érkező egérjelölteket. Többnyire kocsival hozták őket a szüleik, de akadtak, akik vonattal jöttek, őértük Tom ment el az állomásra – nem volt messze, csak hát sok csomaggal jöttek. Az elsők tizenkét óra öt perckor futottak be, negyedórával a déli egerek és félórával Ange néni előtt. Az utolsók pedig negyed kettőkor érkeztek.
Ők minik gyakorlatilag semmit se tudtak a gyerekekről, a bizottság intézett mindent. Megbeszélést folytattak a szülőkkel, elmondtak nekik minden lényegeset, megválaszolták a kérdéseiket. Kissy konkrétan arra a számra emlékezett, hogy tizennégy. Ennyien maradtak a sok jelentkezőből; egy részük viszszalépett, nem volt elég az elszántsága, másoknak a szüleik nem engedték, de olyan is akadt, aki megbetegedett – talán majd egy későbbi táborba bekerülhet. És maga a bizottság is selejtezett: hosszas tanácskozás eredményeként születtek a mércék, amiknek meg kell felelni. Tizenhárom év az alsó korhatár, a kisebbekkel közölték, hogy ez a Jerry legelső tábora, még semmi gyakorlatuk nincsen az effélében, ezért a nagyobbakkal kezdenek, akikkel hátha könnyebb. De ők, éppen mivel kisebbek, még beférnek gyerekfejjel a későbbi táborokba is. Erőnléti tesztként megfuttatták a jelentkezőket, súlyt emeltettek és fekvőtámaszokat csináltattak velük, és aki nem teljesítette az elvárt szintet – konkrét számokat is mondtak, de Kissy nem je-

gyezte meg –, azzal közölték, hogy még erősödnie kell, majd jövőre próbálkozzon újra, nem hagyhatják, hogy megegye a cica.

A Jerry elveit magától értetődően alkalmazva befogták segíteni az érkezőket, a szülőket is. Csak hárman kaptak fölmentést, Ange néni, Julie néni, no meg a gondnok, aki fizetést kap azért, hogy ott legyen, és ez nem tartozik a munkakörébe.

– Háromnegyed kettő – nézett az órájára Niala. – Mindjárt készen vagyunk mindennel, kettőkor megtarthatjuk a nyitóünnepséget. Aztán megyünk ebédelni, szerintem már kopog a szemetek. Ma nem volt idő főzni, étteremben eszünk, foglalok asztalokat és rendelek. Kérem a pontos létszámot, a szülők közül hányan esznek velünk?

Kissy el nem tudta képzelni, hogy fog bármilyen étterem ilyen hirtelen ennyi helyet előteremteni. Tizenegy egér, tíz kisfülű, tizennégy gyerek, tíz szülő és Croizat úr, akit Vanessa a maga könnyed, de ellentmondást nem tűrő módján persze meghívott, az negyvenhat ember, egy ilyen kisvárosban talán nincs is akkora étterem, ahol mind elférnek. Niala sült krumplit, halat, csirkét és salátát rendelt, tizennégy húszra. Amikor letette és bólintott, Kissy megállapította, hogy vagy kapásból megtalálta Compiègne legnagyobb éttermét, vagy az ottaniak egyszerűen nem fogták föl, hogy negyvenhat.

Később jött rá, hogy Niala az Niala, és nem így intézi az ügyeket. Persze hogy előre tájékozódott, sőt már útközben beszélt az étteremmel, most már csak a pontos létszámot kellett egyeztetni.

Az épület előtti teret kinevezték főtérnek – nem volt nehéz, több tér nem akadt –, a közepén álló rudat pedig zászlórúddá léptették elő, mit sem törődve Croizat úrral, aki tudatta, hogy az mindig is zászlórúd volt, felhúzókötél is van rajta. Két órakor a díszegyenruhába öltözött zsebek felvonták a nemzeti zászlót – fehér alapon barna Jerry sárga sajtot eszik –, miközben a díszegyenruhába öltözött zenekar, azaz Vanessa eljátszotta a nemzeti himnuszt, vagyis a Tom és Jerry főcímzenéjét, mellettük állva, szintetizátoron. A zászlóval szemben sorakoztak föl a gyerekek, Vanessa bal keze felől a többi egér, velük szemben a felnőttek. Mindenkin, még Croizat úron is dísz-

egyenruha volt, fehér póló, rajta Kisegérföld címere, éppúgy, mint a zászlón. És mindenkinek egérfüles hajpánt volt a fején, még a férfiaknak is!

Aztán Ange néni bejött középre és szembefordult a gyerekekkel. Nem volt nála se mikrofon, se előre megírt beszéd.

– Öt évvel ezelőtt – kezdte határozottan – a könyvtárban, ahol dolgozom, egy kislány különös dolgot kért tőlem. Egy színész fényképét egy filmből, de nem azért, mert annyira tetszett neki. Emlékeztette arra a szemétládára, aki megpróbálta megerőszakolni – ezek az ő szavai. Meg akarták keresni néhány további gyerekkel, akiket csak a netről ismert, vagyis egyáltalán nem. Megszerveztem, hogy biztonságosabb körülmények között ismerkedhessen meg velük. A fényképet végül nem is használták, de a férfit elkapták. S hogy azóta hány ilyen alakot adtak rendőrkézre, már meg se tudjuk számolni. Alapítványt hoztunk létre, s ők elkezdték egereknek nevezni magukat. Azóta többen is csatlakoztak hozzájuk. Most pedig eljött az ideje, hogy még többen legyenek, még nagyobb és erősebb legyen a szervezet, amely a gyerekeket védelmezi. A Jerry Alapítvány első nyári egérképző táborát megnyitom!

Nagy taps. Ange néni visszament a helyére, Vanessa pedig még egyszer eljátszotta a himnuszt.

Aztán villámgyorsan széthúzogatták a hosszabbítókat, amik a szintihez vezettek, és a hangszert bevitték a mikrobuszba, mert az volt a legközelebb. S már indultak is, erőltetett menetben, át a városon, majdnem egy kilométert – rövidebb ideig tartott, mint ha megszervezték volna, hogy kocsikba ugráljanak.

– Megjöttünk – toppant Françoise a legelső formaruhás elé, akit meglátott. – Jerry Alapítvány, negyvenhat helyet foglaltunk!

S még az igazolványát is fölmutatta. A pincérnő eltátotta a száját és elképedve bámulta a kislány fürtjei fölött a nagy egérfüleket.

– No! No! – buzdította a zseb, aztán hátrafordult hozzájuk. – Egérkék, ez lefagyott. Windowsos.

– Nem, jól vagyok – mondta a nő. – Elnézést. Máris szólok a főnöknek.

Ők addig is megrohanták az asztalokat. A kerthelyiség teljesen üres volt, nem csoda, mindenhol ki volt téve a tábla: foglalt. Nekik.

A főnök pillanatokon belül megérkezett, köszönt és azt kérdezte, ki a vezető.

– Én – felelte Ange néni.

– Jó napot, asszonyom. A rendelést felvettük, minden el van készítve.

– Akkor mire várunk még? – csattant föl Niala.

– Semmire, persze… gyerünk már, Magdalène, igyekezzetek!

– Majd belejön – vigasztalta Niala. – Mi otthon huszonnyolc szobával üzemelünk, az néha ötven vendéget is jelent, és mind egyszerre éhezik meg.

– Értem… – felelte a főnök olyan arccal, mint aki nem érti, és besietett az épületbe.

Két perc múlva ott volt a kajájuk, és rávethették magukat, mint a kiéhezett kis vadállatok – hiszen azok voltak. Jó ideig csak a rágcsálás hallatszott.

Azért evés közben Kissynek jutott alkalma megszemlélni néhány egérjelöltet. Mindenkinek névtábla volt a díszegyenruháján, csak annyi állt rajtuk, hogy Kissy Chaton meg Pi Jourdain, és terjedelmi okokból csak Vanessa D'Aubisson, a többi családneve nélkül. Az újoncok is ilyet kaptak.

Kissyvel majdnem szemben ült a három lány, akiket már ismertek; ők barátnők voltak, egymás mellé ültek. Caroline mellett Yvonne Dampierre és Martine Lavanant, két középtermetű, barna lány. Aztán néhány felnőtt, majd arrébb Nique Leuvrais. Ő kérte, hogy úgy írják, hogy Nique, le is betűzte, N-I-Q-U-E, és megmagyarázta, hogy a Véronique rövidítése. Egyébként már találkoztak, ő volt az, aki első iskolai egérfellépésük alkalmával megkérdezte, hogy ők hogyan lehetnének egerek – s voltaképpen ezzel vette kezdetét mindaz, ami ehhez a táborhoz vezetett.

Több újoncot nem látott onnan, ahol ült, de lassan kezdte megtanulni a neveket és arcokat. A lányok mind tizenhárom évesek, csak Nique tizennégy, meg Brigitte Aurenche, akinek olyan göndör, vörös haja van, mint a fiatal Nicole Kidmannek. Geneviève Moreau szőkésbarna, akárcsak Nique Leuvrais. Nique majdnem olyan magas, mint Niala.

A fiúk mind idősebbek voltak tizenháromnál. A legfiatalabb Jacques Thibaut, tizennégy. Tizenöt éves Christian Prévost és François Lavanant, Martine bátyja. Van még egy testvérpár, Brigitte Aurenche bátyja is itt van, Michelnek hívják, tizenhat éves. Ugyanennyi Laurent Duvauchel. A legidősebb pedig a tizenhét éves Claude Davidson, aki majdnem olyan szőke, mint a D'Aubisson egerek, csak Nialánál is magasabb egy fejjel.

Nyolc lány, hat fiú. Brigitte Hino ázsiai, Laurent talán arab származású, a többiek mind a szimpla, köznapi, rózsaszínű franciákból kerültek ki, akárcsak ők maguk, de hát mindegy. Lássuk csak… összesen százkilencvenkilenc évesek, az átlagosan tizennégy egész huszonegy század, háromszázhatvanötször nullahuszonegy az hetvennyolc, igen, vagyis átlagosan tizennégy évesek és két és fél hónaposak. Nagyon büszkék az egérfüleikre és tetszik nekik, hogy a felszolgálók meg a járókelők megbámulják őket, de kicsit meg vannak illetődve.

Hát majd ők, a Jerry Alapítvány Tapasztalt Egerei gondoskodnak róla, hogy hamarosan majd a shindyk legyenek megilletődve, ha találkoznak velük.

– Először is föl kell vennünk benneteket a Jerry rendszerébe – közölte Nimby, végigpillantva az egérkölykökön. Körben ültek a turistaház előtt a fűben, a kisfülűek egy része székeken, valamivel kijjebb. – Vagyis kapnotok kell betűjelet, fedőnevet és felhasználói kódot.

– Ez komolyan hangzik – mondta Suzanne.

– Mint minden, amit hallani fogtok – bólintott Vanessa. – A Jerryben minden apróságnak megvan a haszna. Számtalanszor vettük már hasznát az olyan dolgoknak, hogy két koppintás engem jelent, négy meg Chantalt.

– Akkor mi legalább tizenkét koppintás leszünk – mondta Laurent.

– Dehogyis. Te vagy az egyetlen L betűs, tehát a te jeled IL. Ti tátitá. De először tanuljátok meg a mieinket.

Volt egy köteg kartonlapjuk a Jerry-morze és az X-kód táblázatával, ezt most szétosztották és elkezdték magyarázni nekik. Jó okuk volt ezzel kezdeni: nem állhattak neki rögtön verekedni, amikor most ették úgy degeszre magukat, hogy a hazaút az

étteremből jóval tovább tartott, mint az odaút – és a morzét a tábor ideje alatt végig gyakorolniuk kell, meg még azután is.

– Mindenkinek a betűjele egy I, aztán még egy betű – magyarázta Nimby, és egy mozdulattal újabb listát varázsolt a hat táblagép képernyőjére, amiket a kör közepén állítottak föl egymásnak támasztva. Ahogy írt a sajátján, minden megjelent azokon is.

A – Angélique
C – Chantal
E – Elke
F – Françoise
I – Vanessa
J – Jennifer
K – Kissy
M – Martin
N – Niala
P – Pi
V – Vanessa
Y – Nimby
W – shindy
X – valaki
Z – mindenki

– Vanessának kettő van – mondta Nique.

– Hagyomány – felelte Nimby. – Eredetileg Mohinak hívták, akkor kapta az I-t, mert ő volt a legkisebb és az I betű csak egy pont. Amikor Vanessa lett belőle, megkapta a V-t, de többnyire az I-t használja azóta is.

Gyorsan írni kezdett, s a lista alján további sorok jelentek meg.

– Nekem így tűnik logikusnak.

S – Suzanne
G – Geneviève
L – Laurent
B – Brigitte…

– Egyelőre ennyi biztos, de csak az egyik Brigitte lehet B, és a többiek kezdőbetűje már mind foglalt.

– Én lehetnék H, a családnevem alapján – mondta Brigitte Hino.

– Akkor én meg D – tette hozzá Yvonne.

– És Nique-nek adjuk a Q-t! – vágta rá Laurent. – Van is a nevében, és akkor IQ lesz a jele, illik rá!

Nique nevetett. Igen, Kissy is megfigyelte már, hogy intelligens.

– Ő a sulink sakkbajnoka – magyarázta Geneviève. – Akárkit megver a sakktáblán, van neki három-négyezer Élő-pontja, és pár év múlva nagymester lesz.

– Jaj, ne csináld már – nevetett Nique –, háromezer pontjuk a világbajnokoknak sincs. Nekem pedig semennyi, mert ahhoz minősített versenyeken kell részt venni.

– Well, mice – vette vissza Nimby a szót –, négy betűnk maradt az ábécéből, O, R, T és U, de ezek senkinek a nevével nem illenek össze, úgyhogy a többiek már a monogramjuk szerint kapnak jelet. Tessék a teljes lista, tanuljátok meg. Ezt nekünk is meg kell majd tanulnunk.

A – Angélique
B – Brigitte Aurenche
C – Chantal
CD – Claude
CL – Caroline
CP – Christian
D – Yvonne
E – Elke
F – Françoise
FL – François
G – Geneviève
H – Brigitte Hino
I – Vanessa
J – Jennifer
JT – Jacques
K – Kissy
L – Laurent
M – Martin
MA – Michel
ML – Martine
N – Niala
P – Pi
Q – Nique
S – Suzanne

V – Vanessa

Y – Nimby

– És becenevünk nem lehet? – kérdezte Laurent. – Mint a Kissy meg a Nimby.

– Már hogyne lehetne!

– Csak mert engem nem Laurent-nak szoktak szólítani, hanem…

– Artunak! – vágták rá többen is.

Az egerek összenéztek.

– Artu? – kérdezte Vanessa. – Kék-fehér, mosógépszerű, csipog?

– Pontosan.

– Szerintem az L-et azért csak tartsd meg – tűnődött Vanessa –, de persze szólíthatunk mi is Artunak. Még valaki?

Martine föltartotta két ujját, s egy pillanattal utána Brigitte Aurenche is.

– Remek, de nem kell jelentkezni, mint a suliban, csak mondjátok!

– Engem az angol tanfolyamon elneveztek Mollynak – mondta Martine.

– Molly? – pislogott Kissy.

– Aha! Mindenki kapott angol nevet, aztán az enyém valahogy megmaradt.

– Hát használjuk – vágta rá Nimby. – Ez még az ML betűjellel is összeillik. Brigitte?

– Hát… lehet olyat is, amit eddig még nem használtunk?

– Persze – felelték többen is.

– Hát… ha már úgyis ketten vagyunk Brigitte-ek… nekem a Pierrette jutott az eszembe.

– S miért?

– Ismeritek azt a régi rajzfilmet…

– Persze – vágta rá Nimby.

– De hisz még meg se mondtam, hogy melyiket!

– Minden régi rajzfilmet ismerünk – jelentette ki Nimby meggyőződéssel. – Mi magunk is igyekszünk minél rajzfilmszerűbbek lenni.

– Miért? – kérdezte több újonc is.

– Csak. Jól is áll, meg a rajzfilmfigurákat mindenki szereti. És hasznos képességekre teszünk szert, például nemegyszer

megesett már, hogy Tom többször lecsapott Jerryre egy fémlapáttal, aztán ahogy fölemelte, a lapát tele volt Jerry alakú kidomborodásokkal. Jerry meg rohant tovább zavartalanul.

– És ezt kipróbáltátok már? – érdeklődött Nique.

– Hogyne, remekül működik. Szóval melyik rajzfilm, Pierrette?

– A történelemről szól. Hosszú sorozat, az őskortól kezdve. Abban van egy lány, Pierrette, az mindig tetszett nekem.

– Emlékszem – bólintott Nimby. – *Egyszer volt az ember,* megvan a gyűjteményünkben. Oké, egérkék, betűjelek már vannak, egypár nicket is kiosztottunk, a fedőneveket viszont nem most kell kitalálni, gondolkodjatok rajta. Mi, amint említettem, rajzfilm- és képregényfigurák vagyunk. Én Asterix, Pi Obelix. Vanessa Pif, Niala Hercules. Kissy Jerry, Martin Tom. Angélique Maci Laci, Jennifer Törpilla, Chantal Tintin. Françoise Sziporka, Elke pedig Maja. Amint látjátok, azoknak is van fedőnevük, akik amúgy nicket használnak, mert a fedőnév akcióban kell. Sőt a rossz gyerekek jelenlétében még azokat se mondjuk ki, hanem alkalmi neveket aggatunk egymásra, mint Gyilkos Bálna meg Hasfelmetsző. A nyugalom megzavarására alkalmas hatásokat tartalmaz, konkrétan falfehérek lesznek tőle és enyhén vibrálnak. Kellemes látvány a szemnek. Well, mice. Uniform Delta Oscar Tango?

– Pozitív – felelte Niala, és föltápászkodott. Kissy is, kelleni fog egypár kéz, tizennégy darab Oscar Tangót kell elhozniuk.

Nimbyvel meg Nialával hárman hozták a telefonokat, egyesével voltak zacskókba rakva; mindegyikben egy telefon, egy töltő és egy vezeték nélküli fülhallgató. A gyerekek el voltak ragadtatva.

– Meg kell tanulnotok a használatát – közölte Kissy. – A Jerry saját operációs rendszere fut rajtuk, amit Nimby írt…

– Veletek együtt – mondta a fiú szelíden.

– No jó, mi is segítettünk. Betűs változatra vannak állítva, de később már morzésan is tudnotok kell használni. Rengeteg mindent tud, amit a közönséges rendszerek nem, például nem lehet ellopni, mert akkor beindul a Papa Tango, és a tolvaj örülhet, ha megmarad a füle. De azért vigyázzatok rá. Nem, még nem működik – mondta Kissy Artunak, aki értetlenül meredt a képernyőre. – Még nem vagytok rögzítve a rendszerben,

azt még meg kell csinálni. Nem! Csak nekik! Te nem vagy kisegér, Ködöcske, neked csak gyönyörű szép nagy füled van, igen, farkincád is, csak ne dönts föl vele senkit. Jól van, jó kutya vagy.

– És mi már kisegerek vagyunk? – kérdezte Pierrette.

– Szó sincs róla – felelte Vanessa. – Azért kaptatok egérfüles hajpántot, hogy lássátok, milyen szép nagy fületek lesz – majd egyszer, ha átestetek a kiképzésen.

– Akkor addig nem is kell félnünk a macskáktól? – érdeklődött Geneviève. Hát persze hogy a legvehemensebb ugrott talpra, hogy válaszoljon neki.

– Senkinek kell félni cicát! – csattant föl. – A Jerry Alapítvány kisegere soha féli cicát, és ha meglátok, hogy akárkiőtök elbújik cica előle lyukba, én magam eszek meg őtet, cicának nem marad! Megyek, hozok egyet.

– Állj meg! – ugrott utána az összes kisegér, és mind egyszerre kiabált.

– A farkincáját kapjátok el!

– A fülét, a fülét fogjátok!

Elke nevetett.

– Tessék. Sok nagy lakli egérek, és megrivad valamennyi, ha csak annyit mond zsebike, hogy cica.

– Honnan akarnál cicát hozni? – kérdezte Jennifer.

– Kompeny egy város, emberlakó hely, mindenhol van cica. Négy cica bámulta egérkemenet, amikor jöttük haza magunkat ebédezésből. Elkapok utcán vagy szomszédnek cicáát kölcsönkérek, mindegy az. Cirmatosat vagy tarkát, lényeg nagy karmokjai és fogájai. Ott fa jó is lesz.

Követték a tekintetét, de csak egy egészen köznapi fát láttak.

– Mire?

– Cica megfogod hátánál és végighúzod fa érdekes bőrén. Amikor már nem szikráz, kész, macska vannak pengeéles karmokjai.

– A két legfontosabb szabályt véssétek jól az eszetekbe – mondta Françoise csaknem kiáltva, mert másfél tucat kisegér zörgött körülötte a védőfelszerelésekkel. – Egy: közelharc, birkózás nincs! Az ellenség sokkal nagyobb és erősebb nálatok, ha hagyjátok, hogy lenyomjon a földre, félig máris nyert. De

persze meg fogjátok tanulni, mi a teendő, ha ez mégis bekövetkezne, hogy mégse nyerjen. Kettő: ütés nincs! Mármint a shindynek. Ugyanazért: mert ha megüt, akkor végetek van. Lehet, hogy akkora erő van a mancsában, amitől elájultok, és akár meg is ölhet.

– És ezt ő is tudja? – kérdezte Claude.

– Ki tud mit?

– A shindy. Hogy nem szabad neki ütnie.

– Nem, nem tudja. A te dolgod, hogy ezt a két szabályt érvényesítsd. Nem úgy, hogy fölmutatsz egy táblát, amire rá vannak írva, hanem egyszerűen nem hagyod, hogy pontot szerezzen. A Jerry-harcmodor három szakaszból áll. Egy: egymásra néztek és készültök a harcra. Kettő: összecsaptok. Három: a kisegér elégedetten helyet foglal a leterített shindy hátán.

Kissy ezalatt az újoncok felszerelését ellenőrizte, megmutatta, hol nincsenek jól megszorítva a szíjak, hol vannak rossz helyen a csatok, amik aztán az ütő vagy rúgó végtag és a megtámadott testrész közé kerülve fájdalmat okozhatnának. Ő maga be sem öltözött, nem kell egyszerre annyi oktató. A zsebek és a mikrók kezdik.

– Tudom, mit mutatott Gracie Hart a tévében – közölte Vanessa, amikor a tizennégy újonc felsorakozott, talpig beöltözve védőcuccokba. – GYORS OÁ, először gyomorra támadott, és csak a végén jött az ágyék. Ő megtehette, egy felnőtt erejével és testsúlyával ez nem gond. Mi kicsik vagyunk; ti is – nézett a nagyfiúkra. – Az ellenség sokkal nagyobb nálunk, legalábbis arra kell fölkészülni, hogy az. Egy Dustin Hoffman méretű pasiról is kiderülhet, hogy félelmetes verekedő, vagy éppen fegyver van nála. Ezért mi legelőször is tökön rúgjuk a pácienst.

Megpördült és rúgott egyet a levegőbe, de egészen lassan. Aztán megállt, jobb lábát magasra tartva.

– Figyeljetek.

Megismételte többször is, lassan, aztán kicsit gyorsabban.

– Gyakoroljatok. Először képzelt shindyvel.

Az egérkölykök némileg habozva nekiláttak, energikusan rugdosni kezdték a levegőt.

– Bátran – biztatta őket Elke. – Ha összerúgtátok képzeleti shindyet és már fetrengődik, cseréljük másik képzeleti shindyre, van elég! De szabad képzelsz cicát is oda.

– Cicát nem rugdos az ember – állt meg egy pillanatra Geneviève.

– Ha ettől függ menekülődésed, akkor muszáj! És magasra ám azok lábkákat, mert cica nem fog lehajol pici egérhez!

Kissy lelki szemei előtt rögtön megjelent egy óriási macskapofi, fölényes vigyorral bámult le rá és várta, hogy ő képes-e a lábával elérni az ő orrát. Nem lenne szabad ennyi sajtot ennie. Ha inkább halat enne helyette, akkor… hát lehet, hogy akkor meg a *Titanic*ról képzelegne. Az se jobb.

– Egész jó – bátorította Nimby a kölyköket –, de magasra kell ám rúgni, a shindy nem fog leguggolni a kedvetekért. Jól van, tartsunk egy kis pihenőt.

– Mondjátok csak – kérdezte Caroline –, ha még csak a levegőt rugdossuk, miért kellett máris fölvenni ezt a rengeteg holmit?

– Egeret szeretnél inkább rugdosni? – sétált oda hozzá Françoise.

– Hát mondjuk.

– Mondjuk? Jó. Gyere, rúgj meg. Mindegy, hogy hol. Ahogy sikerül.

Caroline kicsit habozott, aztán támadott. A zseb nem tért ki, a lány védőcipője nagyot csattant a hasvértjén.

– No, ezért kell ez a rengeteg holmi. Szép rúgás volt kezdetnek. Meglátjuk, a tábor végére elértek-e valamekkora sebességet is.

– Mekkorát kellene?

– Hát ennél lényegesen többet. Nézd, most nem hagyom magamat megrúgni, nézzük, sikerül-e.

Caroline rúgott, Françoise kitért az útjából, éppen csak egy kicsit. Caroline megint rúgott, Françoise odébb táncolt. Kissy számolta, kilenc rúgásig tartott, áttáncoltak a terem jókora részén, és csak egyszer fordult elő, hogy a kölyök lába súrolta a zseb vállát. A kilencedik rúgás után Caroline zihálva leállt, Françoise pedig villámként megpördült és rúgott. A háta mögött álló Elke felé, aki addig szinte oda se figyelt rá, de hibátlanul kitért a támadás elől, aztán ő pördült meg, szélsebesen, és oldalba rúgta zsebtársát. De épp csak a lábujjával érte el, mert Françoise már ott se volt. Percekig harcoltak, de egyetlen komoly találatuk se volt – hiszen az volt a cél, hogy ne legyen.

A kölykök elképedve nézték őket. Annak idején az iskolai előadásokon csak egy-két jelképes rúgást és ütést láttak, valódi egérviadalt mostanáig nem.

A kislányok végül leálltak, egymásra vigyorogtak, kézen fogták egymást és meghajoltak az újoncok felé.

– Még csak nem is lihegnek – mondta Pierrette. – Nekem attól is kilóg a nyelvem, amit eddig csináltam.

– Gyenge a kisegér – felelte Vanessa. – A tábor ideje nem lesz elég ahhoz, hogy olyan kondiba jöjjetek, ami az egérséghez kell, de elindítunk titeket a helyes úton, a többi rajtatok áll. Soha nem szabad elfelejtenetek, hogy a macska mindig a legkövérebb egeret választja ki, akinek csak annyi reménye van, hogy egy kisportoltabb társa hátha ott terem *és tökön rúgja a cicát!*

Az utolsó szavakat már egérkórus mondta.

– A macska soha nem kapja el ugyanazt az egeret kétszer – folytatta Nimby az okítást. – Mert *megeszi.* Shindy és gyerek harcában kétesélyes a dolog: lehet, hogy a shindy végül szabadon engedi a gyereket, de lehet, hogy végleg elhallgattatja. Mert ha ellene vall, akkor irány a börtön. Nem tudhatjuk, hogy melyik esély jönne be, ha a shindy dönthetne, ezért nem engedhetjük, hogy ő döntsön. Soha nem szabad hagynunk, hogy a shindy megöljön egy gyereket, akinek befolyásolni tudjuk a sorsát; de azt sem, hogy bennünk, Jerrykben tegyen kárt.

– Tehát harcra föl – vágta rá Françoise –, mondd, egérke, megmondanád, miért bámulsz rám ilyen képpel?

Claude, a megszólított zavartan nézett rá.

– Én már egérke vagyok?

– Csak megszólításilag. Szóval?

– Hát… ne vedd rossz néven, de ahogy elnéztelek…

– Igen? Folytasd. Valaki addig hozza ide a bicskámat, érzem, hogy kelleni fog.

A fiú vigyorgott.

– No jó. Szóval aranyos vagy meg minden, állati gyorsan tudsz rúgni, de azért erő is kell, hogy egy felnőttet legyőzz. És hát alig érsz a mellemig.

– Az álladig!

– Talán.

– No jó, hasonlítsuk össze. – A kislány odalépett a fiúhoz, egészen közel szembeállt vele. – Tedd a fejemre a kezedet, a nagy fülem közé, és vonj le két centit a szivacs miatt. Mi jön ki?

– Hát az államig nem érsz… a mellemnél magasabb vagy, úgy a vállam táján…

A mondat félbeszakadt. Françoise megmoccant, s a nagyfiú egy tompa nyögéssel elterült. A zseb helyet foglalt a hátán.

– Valójában egy kicsit pontatlan a mérés – közölte. – Szilárd talajon kellett volna állnunk. Te nehezebb vagy, jobban besüppedsz a szivacsba, ezért egy kicsit alacsonyabbnak tűnsz. Mit is mondtál az imént a méretkülönbségről?

– De hát ez… eszembe se jutott, hogy támadni fogsz!

– No igen. – A kislány föltápászkodott. – A Jerry tisztában van vele, hogy nem élünk a Vadnyugaton, ahol a tisztességtelen módszerek is meg vannak engedve. A Jerryben *elsősorban* a tisztességtelen módszerek vannak megengedve, mert nem egyenlőek az erőviszonyok. Az ellenség nemcsak nagyobb, erősebb és esetleg puskát is hord magánál, hanem ráadásul sokkal elszántabb is, mert mindent elveszíthet, ha elkapjuk. Ezért fair harc nálunk nincs.

Lenézett a srácra.

– No mi van, egérke, elfáradtál?

Claude egy méla sóhajjal az oldalára hengeredett, hogy felüljön, de ehelyett hirtelen elkapta Françoise lá… a láb már nem volt ott. Utánakapott, a zseb ugrott egyet, hogy kitérjen, de a két összetolt szivacslap közé csúszott a lába és fölbukfencezett. Egy pillanat múlva Molly ült a hasán.

– Szóval a tisztességtelen módszerek? Menni fog.

– Jól van, egérkék – Kissy végignézett a csapaton –, ez a feladat sokkal egyszerűbb, mint a verekedés. Ott visszaüthettetek egymásnak. Itt a céltáblák garantáltan nem lőnek vissza. Ismerkedjetek meg a fegyverekkel. De óvatosan. Csak műanyag golyót lőnek ki, de nagy erővel. *Tényleg* veszélyesek.

– A céllövés nagyon könnyű dolog – jelentette ki Jennifer, s elsétált a puskákkal barátkozó kölykök előtt. – Célzol, ügyelsz a légzésre, meghúzod a ravaszt, örülsz a találatnak.

Ezalatt egy különítmény kiakasztott egy sor céltáblát a terem másik oldalánál. Hosszú drótot feszítettek ki a fal mellett, erre akasztották a céltáblatartókat, amiket Georges eszkábált egy barátjával: kis képkeretek, egyik szélükön a papír becsúsztatására szolgáló rés, fent két kampó. Rengeteg céltáblát nyomtattak, új terv alapján: nagy kört rajzoltak, nyolc részre osztották egy vízszintes, egy függőleges és két ferde vonallal, s a középpontba meg a kör és az egyenes vonalak metszéspontjaiba vastag pöttyöket tettek. Ez kilenc célpont, és a papír felületének elég nagy részét kihasználják, várhatóan csak cafatok maradnak belőle. A táblák mögött a falnál fölállították azokat a műbőr borítású szivacsokat, amik verekedés közben a padlót takarják; védik a falfestést, és nem pattan róluk vissza a lövedék.

– Céltáblák rendben – jelentette Françoise.

– Vettem – bólintott Vanessa. Célzott, de nem lőtt, úgy maradt, célra tartott fegyverrel.

– Figyeljétek meg ezt az egyenes vonalat – mutatott Kissy a mikró szemére, majd az airsoft irányzékára és végül a céltáblára. – Vanessa pontosan a szeme és a cél között tartja a fegyvert, hogy lássa, hova lő. Laza tartásban áll, a lábát kissé terpeszti, hogy biztosabban álljon. Nyugodtan lélegzik, hogy minél kevésbé mozgassa a fegyvert. Lövés előtt vissza is fogja tartani a lélegzetét, nem szívja tele a tüdejét, de nem is engedi ki egészen a levegőt, mert úgy nehéz hosszabban megmaradni. Maszkokat föl!

Mindenki fölvette a védőmaszkját, Vanessa is, aztán fölemelte a fegyvert megint.

– Közép, észak, aztán körben az óramutató szerint – mondta, célzott, az ujja kilencszer megmozdult a ravaszon. Kilenc csettenés, aztán csönd. Kissy meg se fordult, hogy megnézze a céltáblát. Minek? Pontosan tudta, mi van rajta.

– De hát ez mind telitalálat – mondta Molly halkan, hosszú szünet után.

– Nem lehet olyan nehéz – felelte François.

– Jól van, akkor kezdheted is – vágta rá Vanessa. – A céltábla családjának már elküldtük a részvéttáviratot, rajta, végezz vele!

A fiú vigyorgott, fölemelte a fegyverét, célzott, mellélőtt. Háromszor. A lövedékek a szivacsba csapódtak. De továbbra is vigyorgott.

– Megmozdul a fegyver, amikor elsütöd – közölte vele Kissy. – Amikor elhúzod a ravaszt, a fegyvernek mozdulatlanul kell maradnia. No, gyerünk, egérkék, mindenki, öljétek meg azokat a céltáblákat!

Percekig tartott, mire meglett az első szétlőtt papír, Mollyé. Háromtagú különítmény indult a fegyverek lezárása után, a zsebek kicserélték Molly tábláját, Nimby pedig végigsétált egy porszívóval és rengeteg golyót szedett össze.

De amikor aznap utoljára cseréltek táblát, akkor alig két perccel az előző csere után tették, és mind a tizennégyet kellett.

– És csúzlit mikor kapunk? – kérdezte Michel.

– Amikor majd használni is tudjátok – felelte Niala. – Amit az airsofttal elértetek, az már egy jó kezdet, de nem több. Nem, egérke, egészben nem vesszük semmi hasznát. Szépen szeleteld föl. A végét, amiben nincsen sárgája, tedd külön, salátába jó lesz.

– Cin-cin – bólintott Geneviève.

– Aha! – vágta rá Jennifer. – Egy már cincog. Használ a tananyag.

Erre gyorsan elkezdtek cincogni valamennyien. Jennifer legyintett és átadott Vanessának egy tál paradicsomkarikát.

– Az egérség egyik nagy előnye – hirdette ki a mikró, miközben félelmetes sebességgel gyártotta a szendvicseket –, hogy annyit ehetsz, amennyit csak akarsz. Éjszaka kisurranhatsz és kirámolhatod a hűtőt, csak el ne kapjon a cica. Soha nem fogsz hízni, mert leugrálod a kalóriákat. Salátalevelet is adjatok még, és fogytán a camembert! – kiáltott Elke után, mert a zseb máris robogott a kamrába. – Az alapítványi egérségnek ezenfelül az is előnye, hogy rengetegfélét ehetsz. A mezei egerek, ugye, azt eszik, ami van a mezőn. A háziak azt, amit a hűtőben találnak, sok háznál úgy járnak bevásárolni, hogy egyáltalán nem kérdezik meg az egeret, mit szeretne. – Pierrette rosszallóan megcsóválta a fejét. – A laboratóriumiak a kutatóintézet éttermébe járnak, de néhol csak büfé akad és kicsi a választék. Mi vagyunk az egyedüli egerek, akik pizzériáktól luxuséttermekig mindenhol rágcsáltak már, sőt – a kislány füle büszkén fölmeredt – minket többhelyütt beengednek olyan konyhába, ahova semmiféle állat nem léphet be. Mi vagyunk az egyedüli kivétel.

– Tényleg – bólintott Suzanne egy másik kölyök felé, aki Kissy mögött volt –, jártunk a főhadiszállásukon, ami egy panzió. Beengedik őket a konyhába is.
– És még székre se ugrik senki – mondta Niala. – No, hol tartunk?
– Nyolcvankettő – közölte Kissy, akinek a számlálás volt a feladata. – Két egész huszonnyolc század egerenként, illetve kisfülűnként.
– Alakul – mondta Vanessa. – Mennyi kell még, hogy ne kelljen morzsákat ennünk?
– Ha csinálsz még huszonhatot, akkor három egész szendvics jut mindenkinek.
– Legyen hát, de akkor kérek még uborkát, pástétomot, paradicsomot, és rengeteg sajt is kell.
– Attól lesz nagy a fülünk – bólintott Molly.
– Csodákat, egérke – közölte Chantal. – Fölfalhatod az összes sajtot, amit ki tudsz lopni a hűtőszekrényből, ez önmagában egy centit se növeszt a füleden. Ki kell járni az egériskolát, aztán rendszeresen edzeni, karbantartani a tudásodat, nehogy visszazsugorodjon a füled. Ez viszont hátránya az alapítványi egérségnek. A többiek már egérnek születtek, nekik könnyű annak maradni; hacsak nem jön a cica.

Vacsi közben beszélgettek, alapítványi történeteket meséltek. A kölykök is elmondtak mindenfélét az életükről, Kissyék ekkor tudták meg, kit mi hozott a Jerrybe; a kisfülűek és a maxik persze már a felvételi beszélgetés óta tudták. A nagyfiúk közül csak az egyik, Artu volt jelen az egyik iskolai bemutatójukon, véletlenül; Jérôme-nak, Solange pasijának segített mindenféle cipekedésben, és pont ott volt. Megtetszett neki a belevaló egércsapat, és amúgy is nemegyszer előfordult már, hogy segített kisebb gyerekeknek, egyet egyszer a folyóból mentett ki. Michelt és François-t a húgaik szervezték be, akárcsak Claude-ot, de az ő húga – Sophie-nak hívják – még csak tizenegy éves, nem került be a selejtezőbe.
– Majd legközelebb – vigasztalta a fiút Vanessa. – Jövőre se lesz még túl öreg a shindyk ízléséhez, és kelleni fognak az új, friss kisegerek, már a létszám miatt is. Nimby valamikor utánanézett, négy-hatszázmillió macska élhet a világon. Mi meg ve-

letetek együtt is csak huszonöten leszünk, ráadásul sokkal kisebbek.

– És ez miért fontos – érdeklődött Artu –, ha egyszer mi a shindyk ellen harcolunk?

– Mert a macskákat könnyebb megszámolni. Ha látsz egy macskát, tudod, hogy az egy macska. Shindynél egyáltalán nem ilyen egyszerű. Szemtől szemben állhatsz vele, akkor se mutatja rajta semmi, hogy micsoda.

– Persze, csakugyan…

– És van egy elmélet – szólalt meg Nimby –, amely szerint a shindyk száma arányos a macskákéval.

– Igen, milyen elmélet?

– Még nem tudom, majd később találom ki.

A macskákat mégse volt olyan könnyű megszámolni, legalábbis vacsora után, amikor bekapcsolták a Cicavíziót, nem sikerült. A macskabölcsőt az alagsori fürdőszoba sarkában rendezték be, egy magas falú, nyitott tetejű doboz volt, a fiúk ütötték össze deszkákból. Sok puha rongy volt benne, és négy macska. Egy nagy és három kicsi. De a falra erősített éjjellátó kamera csak egy gombolyagot látott, ami időnként mocorgott. Madame Faubourg most minden reggel és este odamegy, megeteti Macskát és ellenőrzi, hogy a kicsik jól vannak-e, ma este is volt már ott és írta, hogy minden rendben. Ami ezúttal pont az ellentétét jelenti a „macskamentes” jelszónak.

Az egyik cirmos, a másik fehérrel mintázott fekete, a harmadik foltos. Háromnaposak. A nemüket még nem tudni. A nevüket Macska nem mondta meg. Elke jelen volt az első születésénél, de aztán Macska annyira barátságtalanul nézett rá, hogy inkább magára hagyta.

Most örülhet. Madame Faubourg-on kívül senkit nem fog látni, amíg a tábor tart, sem egér, se kutya nincsen a házban. Hacsak ő nem hív persze vendégeket, a macskaajtón át bejuthatnak, megnézhetik a gyerekeket, két szoptatás között még macskabulit is tarthatnak. „Egérmentes.”

Az éjszakájuk nyugodtan telt, a kapuban silbakoló őrség semmi különösre nem lett figyelmes – részben azért, mert nem silbakolt őrség a kapuban. Aludt mindenki, akár kicsi volt a füle, akár nagy, akár éppen megnövőben, aludt az említésre sem

méltó fülű Croizat úr is. Neki volt egy külön lakása. A kis- és nagyfülűeket páronként helyezték el, kétágyas szobákban, a kölyköket is kettesével, fiúk a bal, lányok a jobb szárnyban.

Reggel nyolckor pedig surranó tappancsok neszével teltek meg a folyosók, előbb a fürdőszobák irányába, aztán a konyha felé. Persze a tappancsokat hamar elnyomta a többi zaj, ahogy egyre többen dörzsölték ki szemükből az álmot és nyújtózkodták ki magukat; az egyik leggyakoribb hang a cincogás volt, valamelyik kisegér rácincogott a kölyökre, akik ettől múlhatatlan szükségét érezték, hogy mindenkinek cincogjanak. Aztán bevették magukat a konyhába és az ebédlőbe, villámgyorsan szendvicshegyet gyártottak, s már rágcsáltak is. Meg azért persze beszélgettek. És kopogtak is. Kissy tudta, hogy a tábor ideje alatt állandóan kopogást fog hallani, ahogy öt évvel ezelőtt is, amikor *ők* voltak apró egerek és *ők* gyakorolták folyton a morzét. A kölykök is folyton morzéztak, állandóan a kezükben volt a telefon a morze és az X-kód táblázatával, már mind rátették háttérképnek. Az alapítványi készülékeken nem volt egységes háttérkép, mindenki olyan képet rakott ki, amilyet akart, vagy választhatott a rendszerhez adott kis programocskák közül, amikből Nimby már vagy egy tucatot írt. Kissy táblagépén most ezek egyike volt a háttér, egy várost ábrázolt felülnézetből: először egy úttal kettéosztotta a képet, aztán további utakat ágaztatott le belőle, s közben házakat épített mellette, véletlenszerűen, egész labirintus alakult ki. Pár percenként épült egy ház vagy egy útszakasz, de a meglevő részen addig is zajlott a forgalom, járókelők, autók haladtak. Mindez egészen egyszerűen, színes kockákkal, pöttyökkel volt megrajzolva.

A telefonján néhány napja másik program adta a hátteret. Egy piros és egy kék pötty lassan közeledett egymáshoz. Amikor találkoztak, néhány fehér pötty jelent meg körülöttük, amik fokozatosan színesedni és sötétedni kezdtek, egy részük rózsaszín lett, majd piros, a többi kék. Akkor elindultak ők is valamerre a képernyőn, és ha összeütköztek egy ellenkező nemű felnőtt pöttyel, ők is párosodtak és gyerekeik lettek. Egy idő után megöregedtek és eltűntek, de Kissy telefonján ez idő szerint is élt vagy száz különböző korú és nemű pötty.

A kölykök nem értek rá pöttyöket tenyészteni a telefonjukon. Sürgősen meg akartak tanulni jerryül, ezért mozgalomszerűen

kitették a kódtáblázatot és állandóan morzéztak. Ők nagy egerek is felelgettek nekik, persze csak lassan, ötéves gyakorlatuk volt benne, azt a kölykök nem egyhamar érik utol.

Reggeli után azonban abba kellett hagyniuk a morzézást és beöltözni védőszivacsokba. Délelőtt a tegnapi anyagot fogják gyakorolni, hirdette ki Vanessa. Új képzeletbeli shindykkel, tette hozzá Françoise. A tegnapiak már a képzeletbeli börtönkórházban vannak. A kölykök nevettek és mentek öltözni.

Kissy nem tartott velük, csak délután tanárkodik, addig esze ágában sincs védőcuccba bújni ilyen kánikulában. Az összes ablakot kinyitották az edzőteremben, az ajtót is, hogy járjon a levegő; a légkonditól csak megfáznának, hisz csuromvizesek lesznek a nagy küzdelemben. Kissy a maga részéről abba a csapatba jelentkezett Martinnel és Nimbyvel, amelyik palackokat és poharakat cipelt a kamrából – ahol Elke olyan jól érzi magát, mert nincsen cica –; a terem egyik sarkában rakták le őket egy vastagabb szivacsra. Asztal nem volt, nehogy valaki nekirohanjon.

– Kissy! – szólt utána Blanche. Kissy megfordult. – Hány liter ez?

– A fiúk hoznak még – intett a háta mögé.

– Nem keveslem, csak számolok. Hadd lám csak. Egy karton ásványvíz az hatszor másfél, kilenc liter, ez itt négy karton, harminchat, éppen két liter fejenként.

– Máris több – tolatott el mellette Nimby, mindkét kezében egy karton narancslével.

– Jó, akkor most menjetek szépen be a kamrába és hozzatok valami sós kekszet is.

A fiú meglepve nézett rá, de Kissy is. Blanche bólintott.

– Jól van, ezt beszéljük meg. Egérkék, egy kis figyelmet kérek!

A kölykök nemigen hallották a saját zsivajuktól. Nimby nem tétovázott, fölkapott egy tegnapról maradt üres palackot, rászorította a kupakot, a sarokba dobta, és szinte röptében lőtte szét. A nimbuszlövedék óriási durranással ment rajta keresztül. A kölykök egy szempillantás alatt elnémultak.

– A Jerry Alapítványban – közölte a fiú ellentmondást nem tűrően – mi *odafigyelünk* egymásra. Lehet, hogy a társad épp a

hátad mögül érkező cicára akar figyelmeztetni. Tessék, Blanche.

– Köszönöm, kedves vagy. Gyerekek, harminc fok van a hőmérőn, de délre harmincöt lesz. Ti pedig ugrálni fogtok, megizzadtok, szomjasak lesztek. Tehát van néhány szabály, amit jól jegyezzetek meg; itt leszek és figyelek rátok, de nektek is tudni kell. Óránként nyolc decit szabad inni, és egész edzés alatt összesen négy litert. Vagyis öt óránál többet csak akkor szabad edzeni, ha ennél lényegesen kevesebbet isztok. Akinek ez a folyadék nem elég, az leveszi a szivacsokat, lezuhanyozik, átöltözik, és mára befejezte a testmozgást. Továbbá: aki elérte a két litert, szünetet tart és eszik valami sósat.

– De hisz attól még szomjasabbak lesznek – felelte Vanessa.

– Nem kell sok, viszont inkább legyenek nagyon szomjasak, mint kicsit halottak. Tudjátok, mi az a hiponatrémia?

Nem tudták.

– Hát ne is akarjátok megtudni. A szervezeteteknek többek között nátriumra van szüksége. Ha túl sok vizet isztok és bent marad, akkor a folyadékmennyiséghez képest kevés lesz a nátrium. Ha távozik a víz, akkor meg viszi magával a nátriumot is. Tehát pótolni kell, ezért sót fogtok bevinni.

Kis csend lett, aztán Vanessa nagy zajjal összecsapta a tenyerét.

– No! Hallottátok az orvosi utasítást, tessék betartani. Egérke – nézett Kissyre –, ugye hoztál filctollat? Jó. Ne csak a poharakra tegyél betűjelet, hanem a palackokra is, legyen mindenkinek saját palackja, így csinálja társszervezetünk, a NASA is! No? No! Egérkék, ez lefagyott.

– Nem fagytam le – nevetett Kissy –, teljesen jól vagyok. Csak meglepett az ötleted. Jó, mindenki kap betűjelet a palackjára és csak abból iszik. Blanche, honnan tudjuk, ha valakinek mégis elfogy a nátriuma?

– Hát ha *elfogy,* azt már csak a kórbonctan mutatja ki – szólalt meg Jean-Fran Kissy háta mögött.

– Onnan, hogy én azt mondtam – Blanche rosszallóan a tanárra nézett –, és ha valakinek azt mondom, hogy igyon, vigyen be sót vagy tartson pihenőt, akkor úgy is lesz. Itt én vagyok az orvos.

– Hallottátok, egérkék – intett Vanessa. – Én pedig az edző vagyok, és azt mondom: munkára. Bemelegítés! Ideje Jerry-fegyelmet tanulnotok. Sose feledjétek, milyen kicsik vagyunk és az ellenség mennyivel nagyobb. Egy falásra bekap. Ezért támadunk mindig csapatban, és ahhoz kell a fegyelem. Meg mert egy karika sajtot hatan tudunk csak elcipelni.

Harmincöt főre főznek, abból tizennégy kemény fizikai munkát végez és még növésben is van, úgyhogy most már igazi nagyüzemi konyhát visznek. De itt minden adott is hozzá, jó nagy konyha, óriási fazekak, rengeteg dolgos kéz és mancs. Jelen esetben anya, apa, Anne, Chantal, Angélique, Niala, Jennifer és Kissy. Paradicsomleves, burgonyaleves, sertéssült, csirke, rizs, borsó, Isabelle néni egyik majonézes mártása, egy egyszerűbb saláta, csokis piskóta. Ez a mai választék. A számítások szerint fölfalnak mindent, mint a kiéhezett kis vadállatok – hiszen tényleg azok. A mai edzés kezdetén Geneviève azt mondta, ebédig legalább fél centit akar növeszteni a fülén. Ha ez mindennap sikerül neki, a tábor végére hét centivel lesz nagyobb a füle. A hajpántokon sincsen ekkora. Viszont…

– Szólni kell nekik, hogy át is kell vinni őket – szólalt meg, de nem nézett föl a tésztakeverésből.

– Kiknek kiket honnan hová? – kérdezte apa lényegretörően. Ő a csirkével foglalkozott. Egy kisebb baromfiudvar feküdt előtte holtan.

– A kölyköknek. A füleiket. Oldalról a fejük búbjára. Ha ott nő meg, ahol most van, úgy fognak kinézni, mint azok a színészek, akik szamárnak vannak maszkírozva.

Kissy jól látta, hogy a szülei jelentőségteljesen összenéznek. Dacosan előreszegezte gombszerű orrocskáját és kevert tovább.

– Maguktól fölvándorol nekik – közölte Niala. – Most még a Kismacska testvéreknek is oldalt van, fél tíznél és fél háromnál. Mire felnőnek, egy-másfél órával közelebb lesz a fülük a tizenketteshez.

– Nekem nem tetszik ez a macskás hasonlat – mondta Kissy homlokráncolva.

– Pedig akkor is ilyet kapsz. Egérke, kell még petrezselyem, és ebben a tartóban fogytán a só. Lisztet is hozz. Te meg ne ag-

gódj a kicsik füle miatt, az rendben lesz, ha elsajátítják az anyagot. Márpedig nagyon lelkesek.

Igen, tényleg lelkesek voltak. Hát még ebéd után, amikor Nimby behozta a légibőröndöt. Vanni szerezte valahonnan, és Marióval meg Georges-zsal megcsinálták speciálisan. Külön tartó volt benne a Discoverynek, az Enterprise-nak, két vezérlőnek, két videószemüvegnek és két táblagépnek, valamint egy doboz a kellékeknek – távcső, lámpa, kampó, emeléshez való hevederek – és pótalkatrészeknek. Ők északi egerek nem is látták tegnapig, csak képen, Nialáék hozták magukkal.

– Most pedig repülni fogunk – jelentette be Nimby, és letette a bőröndöt a padlóra. Az egész csapat elfért volna benne, a kölykökkel és egy-két karika sajttal együtt. Nimby beállította a számzárat, s a bőrönd feltárult. Belülről még nagyobbnak tűnt, és még rengeteg hely volt benne. Elfért volna még egy akkora gép, mint a Discovery; az Enterprise-ból alighanem kettő is.

Kissy lelki szemei előtt azonnal megjelent a Második Számú Bőrönd, amit majd jövőre vesznek használatba. Benne lesz az összes gépük, a Discovery, az Enterprise, a Columbia, a Challenger, az Atlantis és az Endeavour, valamint a több ezer tonnás lánctalpas, ami a kilövőállványra szállítja őket. Meg egypár tartalék elem.

Nimby mindenről elmagyarázta, hogy micsoda, sorban kirakta őket az egyik asztalra, a kölykök körbenyüzsögték és ontották a kérdéseket, Nimby pedig végigmutogatta a gépek nyúlványait, hogy mi mire szolgál. Akárcsak Armstrong, amikor körbevették a kíváncsi holdlakók.

Először Françoise szállt föl az Enterprise-zal, lassan körözött az ebédlőben, aztán kiröppent az ablakon. Az ebédlő nagy tévéjére kapcsolták, ott nézték felülről a turistaházat, aztán Compiègne városát. A gép tett egy gyors kört a város fölött, és viszszajött.

– Őrület – mondta Molly, amikor a helikopter leereszkedett a nyitott ablak elé. – Mint Roy Scheider a *Kék Villám*mal.

Kissynek megrebbent a füle.

– Lám csak, valaki, aki ismer régi filmeket – lelkesedett Nimby. – Igen, pontosan az a cél, hogy olyanok legyünk, mint Roy Scheider. Annyi a különbség, hogy ő egy rossz bácsira lövöl-

dözött a gépével, mi viszont sok rossz bácsit kergetünk vele, lövöldözés nélkül.

– Miért nem lőttök odafentről is? – kérdezte Artu.

– Eddig még nem merült föl a gondolat. De egyébként is keveset lövöldözünk.

Françoise ezalatt behozta a gépet, letette az asztalra, s már indította is a Discoveryt.

– Ez sokkal hangosabb – állapította meg Molly, ahogy a kopter fölemelkedett a mennyezet alá.

– Nagyobb is, és többet is tud.

Françoise beirányozta az ablakot, rányomott a gázkarra, s a Discovery egy pillanat alatt eltűnt a szemük elől. Françoise lenyomta az elevátort, s Compiègne egykettőre összezsugorodott a képernyőn.

– Milyen magasra megy? – kérdezte Geneviève.

– Most kilencszáz méteren vagyok – felelte a zseb –, de kétezerig biztonságos. Lássuk csak. Echo Yankee tátátá titi titititi ti tititá?

Kissy és még többen kaptak ijedten valami gép után, amin térképet varázsolhatnak elő; még nem jöttek rá, hogy a navigációs gép kell, mert csak a pontos iránynak van értelme. Közben a kölykök összesúgtak, sikerült megfejteniük, hogy Párizs irányát kérdezte, és nagyon elégedettek voltak magukkal.

– Bravo November Hotel – felelte Elke.

– Vettem – mondta Françoise, s a Discovery lassú forgása hamarosan megállt. – No, az ott Párizs.

A jelzett irányban a távoli táj egyenletes szürkészöldjét a távoli táj egyenletes zöldesszürkéje váltotta föl.

– Ebből a távolságból persze nem sok látszik, de Párizs azért ott van. Nézzük meg távcsővel is…

A képre hirtelen ráugrott egy épülettömb vagy egy hegyoldal, vagy bármi, ami zavaros szürkeségnek látszhat ebből a távolságból. A kislány lassan lefelé billentette a gép orrát, s egy idő múlva egészen jól kivehetően megjelent egy ház.

– Bólintás mínusz huszonhárom egész harmincöt – mondta Nimby, és nyomkodni kezdte a telefonját. – Magasság kilenc-egy-egy… vagyis az a ház kétezer-háromszáz méterre van tőled, egérke. Tőlünk kétezer-egyszázra.

– Nem rossz – felelte Françoise, és félretolta a távcsövet. A ház nyomtalanul eltűnt a táj zöldjében. – Lássuk – tette hozzá, és a Discovery a kilőtt nyíl sebességével indult meg lefelé, ferdén, abban az irányban, amerre a házat látta. De mire elég alacsonyra ért, hogy az egyes házak elkülönüljenek, az az egy már nem lett meg.

– Nem volt elég pontos az irányzék – mondta apa. – Ekkora távolságon egy-két fok is sokat számít, az ujjad meg nem gép.

– Leszállok – döntötte el Françoise, s a Discovery nagy ívben visszakanyarodott feléjük, elrepült a turistaház fölött, szédítő sebességű kört írt le és becélozta az ablakot. A kislány lenyomta a gázkart, félköríves mozdulatot tett az elevátoron, s a helikopter puhán belibbent az ablakon.

Egyetlen egérkölyök sem repülhet a Discoveryvel, amíg az Enterprise-on le nem tette a mestervizsgát, akármennyi idő kell hozzá. Így szólt a kuratórium utasítása. Nemcsak azért, mert az Enterprise-t ajándékba kapták és a felújítására költött pénz csak néhány százalékát tette ki a Discovery értékének – sokkal inkább azért, mert a Discovery sokkal nagyobb, és ha egy hibás manővernél mondjuk kilencvennel becsapódik valahova a két kilójával, szörnyű kárt csinálhat.

De a kuratórium ezt az utasítást már elég régen adta, még a vizsgaidőszak előtt, ezért volt idő a továbbfejlesztésére. Nimby írt egy programot külön erre a célra, s most használatba vette.

– Enterprise, kérlek, menj ki a park fölé.

– Vettem, Houston – felelte Kissy, föltette a videószemüveget, beindította a rotorokat és a levegőbe emelte a gépet. Ekkor már kint álltak az épület előtt, az Enterprise a talajról szállt fel. – Célmeghatározás?

– Van a parknak ez a nyílt része, ahol nincsenek fák. Ennek repüld körül a széleit, amilyen pontosan csak tudod. Ne menj semmihez közelebb egy-két méternél.

Kissy körberepülte a turistaház parkjának egyik felét, és volt egy olyan érzése, hogy ő most egy kiskutya, aki bejelöli a térképen a territóriumát. Bár a kutyahagyományok szerint ezt nem egészen így szokták csinálni.

– Rendben, Enterprise – érkezett Houston jóváhagyása a világűr irdatlan messzeségéből, egész pontosan öt lépésnyivel távolabbról. – Művelet kész. Repülj ki a területről.

Kissy megpöccintette a gázkart, az Enterprise kirepült a terü… hát ez meg mi?!

A gép *nem* repült ki a területről. Két fa között függve maradt a levegőben. Kissy lenyelt egy döbbent cincogást, megfordította a gépet és megpróbált kirepülni máshol. Nem tudott. A helikó egyszerűen nem ment túl az iménti vonalon.

– Erőtér… – suttogta valaki.

– Hipnózis – felelte másvalaki. – Már Párizs fölött jár, de mi még mindig azt hisszük, hogy látjuk.

Nimby nevetett. – Dehogyis, egérkék. Ez a ketrecfunkció. A vezérlő és a kopter közötti kommunikáció most ezen a táblagépen megy át, és kedvünkre szűrhetünk minden adatot. Most éppen a koordinátákat. Ha elértük a megadott vonalat, a gép küld egy fékezést, mintha Kissy visszahúzta volna a gázkart. Így nem lehet összetörni a gépet. Sőt… szállj csak le, egérke!

Kissy kiválasztott egy pontot a gyepen és elindult lefelé. De nem érte el a pázsitot. Az Enterprise egyméteres magasságban leállt, nem süllyedt tovább.

– Most magassági korlátot is beállítottam. Egy méternél lejjebb nem ereszkedik a gép. Ha két méterre teszem, sétálhatunk a ketrec alatt, az Enterprise nem fog belénk ütközni, akármilyen tapasztalatlan a pilóta. Egérke, kikapcsolom a korlátot, leszállhatsz.

– Vettem – bólintott Kissy, és most már valóban letette a helikoptert. – Houston, itt a Nyugalom tengere.

Nimby elővett egy csomag kártyát, kiválasztotta a káró lapokat meg egy dzsókert, és Pierrette kezébe nyomta. – Osszátok szét. – Kivette a kőröket és még egy dzsókert, s kevergetni kezdett.

– Kisegér hölgyeim és uraim – nézett végig Vanessa a kölykökön –, az elméletet már tudjátok, ha csak alapszinten is. Elmondtuk és meg is jegyeztétek, hogy mi hol van a vezérlőn és mire való. A gyakorlati helikoptervezetés két részből áll. Az elsőt percek alatt meg lehet tanulni, szerintem öt perc elég is lesz rá. A nehezebb része az, hogy a levegőben tájékozódni tudjatok, megtaláljátok a célpontokat, és ne menjetek neki semmi-

nek. Ennek a módját még nem dolgoztuk ki, de majd meglesz. Most csak repüljetek egy kicsit. Öt percet a ketrecben.

Nimby kihúzott egy kártyalapot és fölmutatta.

– Nyolcas! Kinél van a nyolcas?

– Nálam – felelte Molly.

– Kérem.

A kislány átadta a kártyát, s Kissytől megkapta a videószemüveget. Izgult, ahogy a fejére tette.

– Biztos nem tudom összetörni?

– Nem, nem biztos – felelte Vanessa tárgyilagosan. – A program tesztelésére nem sok időnk jutott. Bízunk benne, hogy jól működik, te pedig ne tedd próbára a tudását. Repülj jól. Tessék a vezérlő.

Molly tényleg egész jól repült. Fölvitte a gépet a ketrec felső határáig, ötszáz méterre, ott körbejárt vele, aztán spirálban lejött, csinált egypár fordulót, kezdett belejönni. Később már meredek fordulásban vitte föl száz méterrel, majd bukórepülésben le. Végül megpróbált bukfencezni, de az nem sikerült, az Enterprise elég nehezen tudja megcsinálni. A Discoveryn könnyebb.

És a többiek is igazán ügyesek voltak. Persze végeredményben ez még nem nehéz, egy nagy tömb üres levegőben elirányítgatni a gépet, de még csak most kezdték.

François repült éppen, amikor Kissyben kialakult a megoldás. Kis csapatot toborzott, akikkel besétáltak a turistaház lomtárába. Az egyik sarokban rengeteg összehajtott hullámpapír doboz volt, különböző méretűek, mindenféle bevásárlások emlékei. Most kihordták valamennyit a parkba, összerakták őket, és a ketrec alatt munkához láttak. Kettesével egymásra rakott dobozok, három oszlop sorban, velük szemben még egyszer ennyi, az egy folyosó. De nem nyílegyenes, és a dobozokat se rakták pontosan egymásra, itt-ott kiszögellések voltak. A folyosó tetejére hosszúkás dobozok kerültek keresztben, az egyiknek hiányzott a fél alja, hát vágtak egy lyukat a függőleges oldalán is, egyet a másik tetődoboz oldalán, annak a tetején is, így nagy U alakú forduló alakult ki két dobozból, az egyik végén lefelé vezetett az út a folyosóba, a másikon föl a szabadba. Kicsit arrébb készült egy másik építmény, különböző magasságú doboztornyokat állítottak egymás mellé, itt-ott keresztbe tettek rajtuk

egy újabb dobozt, azokra újabb dobozokat és megint keresztben, így két-három szinten egész csomó ablak alakult ki. Némelyiken ha berepültek, egyenes vonalban szemközt volt egy kijárat, de általában forgolódni kellett, hogy kijussanak.

Semmit sem rögzítettek, nem erősítettek össze. Ha a helikopter ledönti a tornyokat, majd építenek újakat. Az se gond, ha a tornyok maguk alá temetik a gépet, hiszen semmi súlyuk nincsen. Egyébként se szándékoztak sokáig meghagyni ugyanazokat az építményeket, folyton átalakítják majd őket.

Geneviève-et sorsolta ki elsőként a kártya, hogy berepüljön a dobozépítményekbe. Fölkapta a gépet, besuhant az alagútba, fölemelkedett a dobozba, egy csavarral megközelítette a másik dobozba vezető átjárót, majd kirepült a felső nyíláson.

– Top Gun, itt Maverick – mondta vidáman. – Első feladat teljesítve!

– Igazi tölténnyel is megpróbálhatom?

A kölykök meglepve néztek föl a fűből Vanessára, aki számonkérő arccal pillantott végig rajtuk.

– Igazi tölténnyel is megpróbálhatom? – ismételte.

Csend. Kissy sem értette, mit akar a társa. Nem is lőttek semmilyen tölténnyel, mostanáig akadályrepüléssel foglalkoztak, egy perce ültek csak le.

Aztán megszólalt Geneviève.

– Mathilda…

– Mathilda – visszhangozta Vanessa.

– Igen… a toronyház tetején, amikor lelövi azt a pasast, és mi addig nem is tudtuk, hogy csak festékpatron van a puskában! Akkor kérdezi.

– Helyes válasz, Maverick – felelte Vanessa. Ez volt az első eset, hogy Geneviève-et Mavericknek szólították, azon kívül, amikor repülés közben Top Gunt játszott velük. – Mathilda Lando, akinek egy zacskó drog miatt meggyilkolták a családját, és olyan gyűlöletet érez a drog és a drogüzérek iránt, amilyet ti remélhetőleg soha. Mathilda Lando, aki tizenkét évesen egy hidegvérű és kegyetlen gyilkos, bár soha nem ölt meg senkit. Mathilda Lando, aki veszélyesebb Léonnál is, mert ő profi, akinek szigorú szabályai vannak, de Mathilda élvezetből öl és kiszámíthatatlan. Éppen olyan, mint az ellensége, Stansfield, a

gonosz ember. Mert… őrült kell egy őrült ellen. Ezt viszont John Spartan mondta. Léon végez Stansfielddel és az embereivel, de Mathilda adja a hajtóerőt. – Vanessa hirtelen testtartást és hangot váltott. – A mi ellenségünk nem a drog, hanem a shindyk, akik némelyike talán semmivel sem kevésbé kegyetlen, mint Stansfield. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy hosszasan tanulmányozzuk őket, megismerkedjünk a jellemükkel és az elvetemültségük fokával, mert lehet, hogy addigra megölnek valakit. A tanulmányozásukat rábízzuk a rendőrségi szakértőre.

Amikor azt mondta, hogy az ő ellenségük nem a drog, Kissy agyán átfutott egy pillanatkép, amikor először jöttek ide, és útközben összeakadtak az autós részegekkel. Amikor Vanessa meglátta a kábítószert, olyan jéghideg gyűlölet volt a tekintetében, mint magának Mathildának. Hát persze hogy felgyújtotta az egészet. Akárcsak Mathilda.

– A gyűlölet rossz érzés – közölte Vanessa. – Megváltoztat, eltorzít, lealjasít. De nem könnyű megszabadulni tőle. Én a magaméval már régóta nem vacakolok, ha megvan, hát megvan. Általában nem figyelek rá, nincs jelentősége, amikor pedig szembekerülök egy-egy szemétládával, segít, hogy ne nagyon kíméljem.

Kissy azt se tudta, milyen állásba csavargassa füleit, s min döbbenjen meg jobban, a kislány bölcsességén vagy ezen a kitárulkozáson. De megoldották a problémáját, egyszersmind elejét véve a túlságos elérzékenyülésnek.

– Gyűlölet finom dolog – jelentette ki Elke. – Segít kiüssed shindy fejét két füle közül, mert termeli adrenalimot és ad Energie. Mathilda fantasztikusan nagyon csodálatos kislány, szívesen ismerkedném személyesen, és lőnénk versenyben céltáblát járókelőkbe. Én nyerek – tette hozzá magától értetődően. – Távnézőcsövös puskável Mathilda eltalál mukit rengeteg méterről persze hogy, de ez jó csak Auftragsmördergyilkosnak, shindyre vadászni csúzli kell, vihetsz zsebedbele, előkapsz, elteszed, shindy elfeküd, jöhet töltelék, köret, mártás, saláta. De csúzlin nincsen ám szép távnézőcsöv meg célkereszt. Hopppá! Nimby! Csúzlin távnézőcsöv meg célkereszt miért nem nincsen?

– Mert nem érünk rá hosszan célozgatni vele. És mert akkor nem kérkedhetnél a céllövő tudományoddal.
– Én nem kérek céllövölő…
– Kérkedsz – javította ki Jennifer. – Du prahlst.
– Ja, azt persze, állandóan. Nézzétek az a fa! – mutatott a zseb hirtelen az egyik fára. – Láttok felső ágon jobbra nyolcadik levélen kis fekete bogárka bal kezében bögre?
A fa legalább húsz méterre volt, és ember meg nem tudta volna mondani, hogy melyik ágra gondol, nemhogy a levelet, úgyhogy biztonsággal rámondhatták, hogy nem.
– Nem is fogtok. Amíg kereskélődtetek, kilőtte bögre bogárka kezébelőle zsebike.

– Mi mikor lőhetünk csúzlival? – kérdezte Christian.
– Még airsofttal is épp hogy elkezdtétek – felelte Vanessa. – Azzal sokkal könnyebb célozni. Ráadásul szereznünk kell néhány szőnyeget a céltáblák mögé, mert az az egy még nincs.
– A szivacsok nem jók?
– A nimbuszlövedék nem airsoft, úgy pattan vissza a szivacsról, mint az ágyúgolyó.
– Lepedőnk van bőven – mondta Molly.
– Hát ha fölakasztod a golyók útjába, akkor nem lesz többé.
– Széttépik?
– Mint Csizmás Kandúrt a kutyakiállításon.
Erre kis csend támadt megint. Kissynek fölrémlett Csizmás Kandúr szereplése a Shrekben, és arra gondolt, hogy ha azok a kiállítási kutyák tudnának használni egy-két elszánt, belevaló egeret, hát…
– Kissy?
– Mivammá?!
– Nem tudod, hol a kocsikulcs? – kérdezte apa türelmesen.
– A kulcs… ja, a kocsikulcs. De tudom. Betettem a házi széfbe. Miért?
– Elmegyünk, hozunk nektek szőnyegeket.
Kissy füle már csattant is, ahogy fölpattant és loholt a kulcsért. Gyorsan dolgoztak, anya ezalatt megkereste a környékbeli üzleteket, egyet föl is hívott, hogy nyitva vannak-e, Blanche és Niala pedig lemérte a céllövőterem hosszát.

– Nem semmi – mondta Nique, amikor becsukták a kaput a mikrobusz mögött.
– Cin-cin?
– Hát hogy a szüleid csak úgy fogják magukat és elmennek szőnyegeket venni.
– Á, telik az alapítvány bankszámlájáról.
– Őrült sokba kerülhet ez az egész.
– Aha – nevetett Kissy –, egy kisebb vagyon csak a sajt, amit megrágcsálunk. Szerencsére a Jerrynek elég komoly támogatói vannak, már évek óta.
– De miért? Megmentettétek a gyereküket vagy mi?
– Hát olyan is van köztük.
Közben visszaértek a többiekhez, s Kissy tekintete megpihent az egyik gyereken, akit öt éve megmentettek a hegyi fészerben. És az alapítvány támogatásáról azonnal eszébe jutott az a támogatás, amit akkor adtak – s ami öt éve fekszik egy lezárt borítékban, a D'Aubisson-villa széfjében.

– Minket? Autót vezetni?
– Igen – felelte Vanessa –, benne van a tantervben. Akármikor szükség lehet rá.
– De hisz még nekem se lehet jogsim – mondta Claude.
– Ha hirtelen szükség van az autóvezetésre, akkor szükség van rá és kész. Akkor nem állunk le jogsival vacakolni, hanem megyünk és csináljuk. – Vanessa hirtelen lépett egyet oldalra és megfogta Kissy bal fülét; ő riadtában még cincogni se tudott. – Ez az egér itt például tavalyelőtt megmentette egy ember életét azzal, hogy beült egy kocsiba. Nem állt neki tanfolyamot keresni, amikor harminc másodperce volt, hogy cselekedjen. – Vanessa elengedte a fület és csípőre tette a kezét. – Hanem a mikrobusz kicsit nagy erre a célra. Esetleg inkább Croizat úr kocsijával kellene.
– És ha összetörjük? – kérdezte Molly.
– Nem törjük össze, egyébként akkor az alapítvány kifizeti a kárt, mert ez áll majd a bérleti szerződésben.
Kissy elégedetten állapította meg, hogy a kislány most is önmaga, azonnal dönt, határoz, szabályt állapít meg. Neki viszont még nem állt ki a füléből a zsibbadás.

De ma még nem kezdtek autóvezetést tanulni. Amíg anyáék távol voltak, nagyrészt beszélgettek, a kölykök abból is rengeteget tanulnak, egérségelméletet, egéretikát, egérfilozófiát. Bánásmódot bántalmazott gyerekekkel és családtagjaikkal, kommunikációt rendőrökkel. Százféle dolgot.

Nimby nem vett részt a beszélgetésben. Egy táblagépet vett az ölébe, elmélyülten írt, számolt vagy tíz percig; Kissy egyszer elment egy narancsleves palackért, akkor lepillantott és látta, hogy valami geometriai számítások vannak a képernyőn. Ez az egér megint kitalált valamit.

Hamarosan meg is tudták, hogy mit.

– Egérkék – szólalt meg –, valaki lenne szíves fölvinni a Discoveryt?

A kölykök azonnal jelentkeztek, aztán kaptak csak észbe, hogy ők még csak az Enterprise-zal repülhetnek. Végül Jennifer vitte föl.

– Emelkedj ezer méterre vagy még többre, mindegy, hogy meddig. Aztán nézz le a városra és kapcsold be a távcsövet.

A fűben szanaszét üldögélő egerek csomókba verődtek a kisszámú táblagép fölött, onnan nézték, mi történik. Páran berohantak a házba és hoztak még gépeket.

– Feladat teljesítve – mondta Jennifer. A képernyőkön erdőt láttak.

– Keress valamilyen egyértelműen azonosítható célpontot.

Jennifer kikapcsolta a távcsövet, forgott kicsit a géppel, majd visszakapcsolta távcsőre. Most egy házat láttak, ami előtt sárga kiskocsi parkolt.

– Jó lesz. Akkor: célkövető üzemmód be! Forgasd meg a gépet, egérke.

A kép billegni kezdett, de a ház és a kocsi középen maradt.

– Hé, egérke – mondta Jennifer –, nem működik a vezérlésem, egyik irányban se tudok rendesen forogni.

– De tudsz, csak nem szabadon. Nyomj rá a gázra.

Jennifer lenyomta a kart, s a ház és a kocsi megindult feléjük. Néhány pillanattal később közvetlen közelből, tíz méterről néztek le rájuk.

– Szeretem, ha valami elsőre működik – mondta a fiú szerényen. – Célkövető üzemmód ki! Csináljunk még egy próbát, vidd föl a gépet, de most nézz ki távolabbi célpontot.

A helikopter felröppent megint, s ezerötszáz méterről lenézett valahová, ahol távcsővel is csak szürkeséget láttak.

– Célkövető üzemmód be – mondta Nimby. – Ne indulj el, egérke, a célpontod kívül van a hatósugáron, viszont ha fontos lenne, hogy odamenjünk, megtehetnénk. A célkövető rögzíti a koordinátákat. Célkövető ki! Keress egy kicsit közelebbit.

Jennifer lejjebb fordította a gépet, kinézett egy házcsoportot, s a célkövető nyílegyenesen odavitte őket az Oise egyik szigetére, a szomszéd városban.

– Működik – nyugtázta Nimby elégedetten. – Csak elgondolkodtam, amikor a zseb kinézte azt a házat, aztán elvesztette, és Jean-Jacques bácsi valami olyat mondott, hogy nem elég pontos a kézivezérlés. Hát miért kell nekünk kézivezérlés? Ha tudjuk a gép koordinátáit, magasságát, irányszögét és bólintási szögét, akkor már egyszerű trigonometria megállapítani, hogy hová néz. S mivel a vezérlési parancsok is átmennek a gépen, az se barbatrükk, hogy állandóan korrigáljuk a szögeket és középpontban tartsuk a célt. Ez még jól jöhet, ha magassági megfigyeléssel találunk cicát.

– De hisz a magasból nem is látszik a cica – motyogta Pierrette.

Aztán megjöttek anyáék a szőnyegekkel. Mintha a kocsi egész hátsó része szőnyegekkel lett volna tele, a férfiak percekig mást se csináltak, csak azokat cipelték. Pedig amikor beborították velük a lőterem hosszanti falát, nem is tűntek olyan soknak. Persze időbe telt, még a tartóállványokat is össze kellett szerelni és fölállítani, minden szőnyeg külön állványt kapott, azokat egy barkácsboltban vették. Egyébként egyszínű világosszürke szőnyegek voltak.

Ők addig se lengették tétlenül a fülüket, elmentek edzeni. Most Kissy is beöltözött és megverekedett velük, időnként egészen ügyesek voltak, Suzanne és Jacques elég gyorsnak bizonyult, Yvonne pedig jó erőseket tudott ütni. Átlagos mugli számára már most is veszélyes ellenfelek, nyilván azok voltak már a kiképzés előtt is, hiszen két nap alatt nem sokat fejlődhettek még.

– Akkor lássuk azokat a csúzlikat – mondta Vanessa, amikor visszamentek a lőtérre. Martin hozta a fegyvereket a széfből, ti-

zennégy darabot rakott le az asztalra, meg egy doboz műanyag lőszert. – Lőtt közületek már valaki csúzlival?

François, Jacques és Artu is föltartotta a kezét.

– Nem, nem lőtt – közölte velük a kislány. – Egyikőtök sem. – Elővette és felmutatta a sajátját. – Ezek Nimbusz–1 típusú alapítványi kézifegyverek. Ilyennel nem lőhettetek, ilyen senkinek sincsen a világon, csak nekünk tizenegyünknek. Még nektek se lesz egy ideig.

Körbesétált a teremben, mindenkinek megmutatta közelről a csúzliját.

– Ez a legveszélyesebb lőfegyver, amit engedély nélkül birtokolni lehet. Nagyon erős gumija van, amit rendszeresen felülvizsgálunk. Nehéz acélgolyót lövünk ki vele. A fegyvertest kiképzése olyan, hogy a lehető legnagyobb erővel lője ki a…

Az utolsó szót elnyomta a fülrepesztő dörrenés, ahogy a kislány egy szempillantás alatt megtöltötte és elsütötte a fegyvert. A sarokban álló ásványvizes palackok egyike hatalmas párafelhőben robbant szét.

– Emberrel is meg lehet csinálni – közölte Vanessa, amikor nekik még rezgett a fülük. – Meg is tettük, amikor muszáj volt. Nem tudjuk, milyen sérüléseket okoztunk. Nem mentünk oda megcsodálni a művünket. De mentőautó vitte el őket aztán, és biztos, hogy nagyon sok fájdalommal, hosszan gyógyultak. Ezért ezeket a fegyvereket csak rendkívüli biztonsági intézkedések mellett használhatjátok.

Így is volt. Eleinte lövedék nélkül kellett gyakorolniuk a helyes kéztartást, a fegyver megtöltését, felhúzását és elsütését, de védőmaszk már ekkor is volt mindenkin. Csak aztán, jó tíz perc múlva kaptak golyót is, de akkor már mindenki mellett ott állt egy egér, illetve kisfülű, aki csak arra az egy kölyökre ügyelt, hogy kizárólag a szőnyegbe lőhessen. Céltáblát még nem használtak. Kilőttek vagy ötven golyót fejenként, mielőtt céltáblát is kaptak volna. Egy se lehetett náluk, amíg a céltáblákat kiakasztották, egy-egy gemkapoccsal, aminek a végét beszúrták a szőnyegbe. A felügyelők tíz golyót vételeztek és adtak át nekik egyenként, és számolták, hogy hány lövés megy a húsz centi átmérőjű körbe. Claude-nak négy találata volt, Nique-nek és Mollynak hat, Pierrette-nek hét. A többieknek öt.

– Nem rossz kezdetnek – mondta Vanessa, és majdnem orra bukott, mert rálépett egy golyóra. Fölvette. – Egérkék, el tudnánk érni, hogy a visszapattanó golyók ne lepjék el az egész termet?

– Hogyne – felelte Martin. – Kell egy fal, derékmagasságban, a lövészek előtt.

– Tudnál szerezni téglát és habarcsot, és megépíteni minél előbb? Az airsoft nem csinál ekkora parádét.

Martin bólintott és kisietett két egérrel. Közben Molly elindult a külön erre szolgáló porszívóval és gyűjteni kezdte a golyókat.

A második lövéssort már fal mögül végezték, bár habarcsot Martinék nem használtak, kartondobozokból építettek falat a terem közepén. Persze efölött is átugrott néha egy-egy golyó, de jóval kevesebb.

Jó darabig lövöldöztek, a végén egy sorozatot acélgolyóval is, hogy szokják a súlyát és a fogását. Aztán összeszedtek minden lövedéket, a fegyvereket mindenki Kissynek adta át, ő pedig visszavitte őket a széfbe.

Este megnézték a *Léon*t, ha már annyit beszéltek róla. Nimby az ebédlőben helyezte üzembe a vetítőt, egy különítmény pedig gondoskodott a vacsoráról. Ezúttal öt kölyköt fogtak be kuktának, és Vanessa kihirdette, hogy minden főzésnél ott akar látni egy osztagot a konyhában, beöltözve, munkavágytól égve, mert a kisegér nemcsak verekedésben és céllövésben verhetetlen, hanem a tűzhely mellett is helytáll. Elvégre ők nem járhatnak étterembe.

– De hisz tegnap voltunk ott – kottyant bele Geneviève.

– Nem érted a lényeget, Maverick. A székek ülőkéje fél méter magasan van, az asztallap még magasabban. És nincs hozzá létra, mint Little-éknél. De ha föl is tudnál mászni, még alig kezdted böngészni az étlapot, a vendégek egy része máris elkezd sikoltozni és a székére ugrál. A másik része viszont macska, és pillanatok alatt kiszúrnak. És mérget vehetsz rá, hogy tudnak egypár jó receptet a *te* elkészítésedre.

– Akkor nagy szerencse, hogy megúsztuk tegnap.

– Más vendég nem volt, hiszen megtöltöttük az egész kerthelyiséget. És nem árultuk el senkinek, mik vagyunk.

Á, kicsit se, gondolta Kissy, negyvenhat pár szürke-rózsaszín bársony egérfül meredezett a fejükön, még Croizat úrén is, és a pólójukon is ott feszített egy büszke Jerry. Bár kétségtelen, hogy jól hangzott.

– Én ezt nem értem – mondta Claude, amikor elindultak a lakószobák felé.

– No mit? – kérdezték többen is.

– Mi ezen a szárnyon alszunk, a lányok meg amarra. De *ti,* nagy egerek vegyesen vagytok, fiú és lány egy szobában. Mi miért nem alhatunk együtt a lányokkal?

Kissy keze a derekára csúszott.

– Senki sem tiltja meg – felelte Vanessa. – Te is alhatsz lánnyal.

– Igen? Melyikkel?

– Amelyik hajlandó rá.

– No, arról ne is álmodj – mondta Nique.

– Pedig pont ezt terveztem.

Nique villámgyorsan átsuhant Kissy előtt, elkapta a fiú kezét, hátracsavarta, aztán nekinyomta a falnak.

– Arról álmodozol, amiről akarsz – sziszegte a srác fülébe –, de ha egy szót is kiejtesz róla, lecsavarom az orrodat. Meg vagyok értve?

– Hű, ez klassz – volt a felelet –, folytathatjuk birkózással is!

– Rendben. Holnap az edzőteremben fasírtot csinálok belőled ezért.

– Nem, én fektetlek két vállra. Egyelőre.

– Ki is dobnálak az ablakon.

– Oké, mibe fogadunk?

– Elég ebből – lépett oda hozzájuk anya. – Engedd el. Aki éjjel megpróbál belopózni a lányokhoz, azt én magam dobom ki, de nem az ablakon, hanem a programból. A lányokra ugyanez érvényes. És most mindenki a szobájába, indulás!

Kissy sóhajtott. Persze hogy érdeklődnek a lányok iránt, teljesen normális, Claude már tizenhét éves, az ő korában Martinnek régesrég kialakult, szilárd kapcsolata volt. De anya nem veszi figyelembe, hogy ez a kis jelenet még miről tanúskodik. Nique-ben éledezik az egérélethez legfontosabb ösztön. Az agresszivitás. Holnap egymásnak kell ereszteni ezt a kettőt az ed-

zőteremben, és ha ízekre tépi a srácot, akkor életrevaló, energikus kisegér.

– Aha – mondta Martin pár perccel később a szobájukban, amikor elmesélte neki; ő nem volt a közelben, valakivel beszélgetett. – A kisegérben van egy adag feminista öntudat.

Kissy kezében lelassult a hajkefe, eltöprengett a hallottakon.

– Állítsuk időnként olyan helyzetekbe, amikor fiúkkal kell versenyeznie – folytatta Martin. – Elvégre fiú van éppen elég. Figyeld meg, hogy hajtani fogja a bizonyítási kényszer, meg akarja mutatni, hogy a lányok is tudnak annyit.

– Sakkbajnok – vont vállat Kissy.

– Az más. Az ügyességére és az erejére is büszke. Bár ami azt illeti, emlékszel?… egyszer azt mondta, hogy ha versenyszerűen sakkozik majd, csak nyílt mezőnyben akar játszani.

– Nem emlékszem… nyilván nem voltam ott. Az mi?

– Amiben mindenki játszhat. Van női verseny, ahol nem indulhatnak férfiak, és nyílt, ahol együtt játszanak a férfiak és a nők. Említett híres sakkozó nőket, akik sose játszottak nőiben.

– De hát ennek mi értelme? A sakkban nem számít, hogy ki milyen erős vagy mennyire hajlékony.

– Halvány fogalmam sincs, mindenesetre így van. Szóval ez is azt mutatja, hogy az egerünkben alaposan dolgozik a feminizmus. Amire nem sok szüksége van, de ezt még nem tudja.

– Ezt hogy érted?

– A Jerry alapvetően feminista szervezet, még ha ezt nem is írtuk bele az alapszabályba. A molesztált gyerekek többsége lány; ha nem tartanánk fontosnak a lányok jogát az egészséges gyerekkorhoz, akkor csak fiúkkal foglalkoznánk, de őmiattuk talán létre se jöttünk volna. A csapatban is nagy többségben vannak a lányok, s bár állandó vezetőnk nincs, a legritkább esetben fordul elő, hogy fiú irányítana egy akciót. Minek, amikor egyik-másik egérlány eszével a pasik közül legfeljebb Stephen Hawking kelhet versenyre?

Kissy vigyorgott, elképzelte a tolókocsis professzort, amint ott jön velük a bevetésen és a beszélő csodaszámítógépén ad nekik utasításokat, de olyan agyafúrtakat, amilyen csak a szédületes intelligenciájától telik.

– Majd Nique is rájön – tette hozzá Martin. – Nálunk a feminizmus az alapállás, annyira nyilvánvaló, hogy nem is beszélünk róla.
– És téged ez nem zavar?
– Miért zavarna? A világot férfiak vezetik, és nézd meg, hogy néz ki. Számold meg, hány háborút robbantottak ki nők, hány véreskezű zsarnok volt nő… lehet, hogy egy tucat se fog összejönni, azok is régi korokból. A terroristák, vallási fanatikusok, maffiózók legnagyobb része férfi, és lefogadom, hogy a köztük levő nők alárendelt szerepet játszanak. Ha lenne valamilyen objektív mérőszáma annak, hogy ki alkalmasabb egy ország vagy bármi vezetésére, és nők is indulnának a posztokért, nagyrészt ők nyernének, és a világ sokkal kellemesebb hely lehetne.
– Egy feminista pasi – dünnyögte Kissy, bár ez nem volt neki újdonság.
– Szerintem minden épeszű pasi feminista. Erre van egyébként még egy ok a józan politikai megfontoláson kívül.
– Hát te csak tudod – kuncogott Kissy, és bebújt az ágyba.
– Persze. Vedd a shindyket, mármint a… kislányevőket, ahogy Elke mondja. Tudjuk róluk, hogy nem épeszűek. És minek tekintik a nőket? Zsákmányállatoknak, akiket vagy akár *amiket* le kell vadászni. Tehát épeszű pasi ennek az ellenkezőjét teszi.
– Helyes. Hozzá is láthatsz, te épeszű pasi.

– Az egérélet lemondásokkal jár – hirdette ki Vanessa a reggeli fölött. – Bármikor riaszthatnak minket egy bajba került gyerekhez, bármikor támadhat a cica, bármikor bármi adódhat. Ezért ne is álmodjatok olyasmiről, hogy ma lustálkodni fogunk. „Vasárnap” – ilyen szó az én szótáramban nem létezik. Sőt nemzeti ünnep sincsen.
– Az biztos – nevetett Elke –, legutóbb nemzeti ünnepre kaptuk el gonosz, ronda shindyt éppen.
– Melyiken? – kérdezték a kölykök.
– Május nyolctizen, Vanessa szülődési napja, nemzeti ünnep Kisegérföldben, közepén szülinapi ünnepségnek pont. Shindy csinálta tündéresen gyönyörű arct, amikor dobtam bele késemet neki fejéje mellé fél centivel, mint Zirkuskésdobálódó, leesett

neki fülikéje vérecskésen hajszálhíja. De legjobb volt Kissy, rögtön mondta shindynek, hogy ha akartam eltalálok nózikáját, csak akkor láti nyeléjét késnek, ha schielt. Így keresztbe szemekkel néződik – magyarázta bandzsítva. – Akkor shindy kicsit nem volt nagyon bátor. Még sőtebb, mert voltam orosz maffiós, de lehet, hogy ukrán. Az nem derülte ki. Gyerekpornós maffióban voltunk hátha, de az se derülte ki.

Hát az a fél centi volt vagy tíz is, gondolta Kissy, de kétségtelen, hogy jól hangzik. Senki nem kérkedik olyan jól a hőstetteivel, mint Elke.

– Ebből mennyi az igazság? – érdeklődött Molly, vesztére. Elke fölpattant és leharapta a fejét.

– Te nézesz engem hazudóvá?! Alapítványi kisegér soha beszél olyat, ami nem igaz, kivéve shindynek, megijesztíteni és valódi kicsodaságunkat eltitokolni is. Egymás közt csak valóság igazságot mondunk!

– De azt kicsit kiszínezzük – lépett oda Angélique a kislány mögé, lehajolt és cuppanós puszit nyomott a feje búbjára.

– Sokkal színezzükebb shindynek. Beszél orosz Akzent, emleget nagydarab legényekt. Kell az a kis Myokardinfarkt, tartani shindyt bele kordába.

– Ez csatornaszám kérdése – mondta Nimby éppen, amikor Kissy belépett. – Kilenc csatornánk van a vezérlőkön.

– És ez mit jelent? – kérdezte Artu.

– Minden kommunikációhoz kell egy külön csatorna. A két joystick négyet felhasznál az aerodinamikai irányoknak, bólint, billent, söpör és az elevátor, vagy merev szárnyú gépnél tolóerő, csűrőlap, rudder és bólintás. Az ötödik a kamera. Mi egy továbbit használunk a lámpa kapcsolására, egyet a távcsőhöz, ez hét. Kettő még szabad. De mondjátok már, mit akarnátok még rárakni?

– Fegyvert – felelte Claude vigyorogva.

– Igen? Minek és mifélét?

– Ti mondtátok, hogy akár egy gyalogosan menekülő shindy megfigyelésére is jó lehet, a tömegben se veszíti el szem elől – kezdte Artu. – Oké. De ha te látod őt a gépről, akkor ő is látja a gépet, és mivel paranoiás, rögtön arra fog gondolni, hogy őt figyelik. Tehát berohan egy épületbe, ahova nem tudod követni,

mert a gép nem tudja kinyitni az ajtót, és vesztettél. Nem leskelődhetsz ott a végtelenségig, hogy mikor jön ki.

– Tehát lőjük le?

A fiúk kicsit zavarba jöttek.

– Hát…

– Rossz irányból közelítesz, egérke – avatkozott bele Kissy. – Tudod, mint mond mindig Niala. Nincsenek tökéletes megoldások, csak részmegoldások vannak. Legyenek csak meg az eszközeink, aztán majd kiderül, hogy mikor vesszük hasznukat. Gondolj a Szárnyacskára, éles helyzetben egyetlenegyszer tudtuk használni. De két embert megmentettünk.

– Helyes a cincogás – élénkült meg Nimby. – Jól van, egérkék, akkor halljuk, milyen lenne az a fegyver.

– Olyasmi, mint a csúzli – felelte Artu. – Ugyanolyan lövedéket is lőne ki.

– Mivel feszíted meg a gumit?

– Nem gumira gondoltunk – szólalt meg Michel. – Egy acélrugóra, amit egy elektromágnes feszítene meg. Egy csőben van, és egy dugattyú van a végén. A cső fölött van egy másik cső, az a tár. Ennek az alján van egy lyuk. A dugattyú elzárja a lyukat, tehát a tárból nem jut ki golyó. Amikor bekapcsolod a mágnest, a dugattyú hátramegy, a lyuk kinyílik, egy golyó leesik, ekkor kikapcsol a mágnes, és a rugó kilövi a golyót.

– S lent a mélyben holtan fekszik a shindy – dünnyögte Kissy.

– A magasban pedig keselyűk köröznek – vágta rá Nimby –, rádió-távirányítással. Hadd lám csak. Egy cső, aminek csak egy kijárata van, de azt elzárja a dugattyú, és egy másik cső, amiben egy elektromágnes mozgatja a dugattyút. Hm-hm.

– Cin-cin – igazította ki Kissy.

– Igen, cin-cin. Szerintem nagyon erős rugó kell, hogy egyáltalán értelme legyen, azt viszont csak nagyon erős mágnes tudja összenyomni. És az egész nem nyomhat többet mondjuk fél kilónál… vagy inkább még annyit se.

– Levehetőnek kell lennie – mondta Kissy. – Békés célú repülésnél fölösleges fogyasztani vele az aksit.

Nimby bólintott.

– És a tárat külön le kell tudni venni, hogy megtöltsük. Nem is. Legyen rajta egy nyitható fedél. Ez mind szép, egérkék, csak

a rugót és az elektromágnest nehezen tudom elképzelni, ekkora erővel, ilyen kicsiben. Egyébként ami a kezdeti kérdést illeti, ennek nem is kell külön csatorna, mert nem kommunikál állandóan a vezérlővel. Csak két parancsot vesz, a mágnes kapcsolását. Úgyse kell a lámpával pont egyidőben kapcsolni, tehát nyugodtan tehetjük ugyanarra a csatornára.

– Van valaki, aki ért az ilyesmihez – mondta Kissy.

– Igazad van, egérke. Írok Jean-Pierre-nek. Vanessa vér szerinti nagybátyja – magyarázta Nimby a kölyköknek –, gépalkatrész-gyára van.

– És neked is van benne ötszáz bitcoinod – nevetett Kissy.

– Nem, ezer euróm van benne. Nem mondtam? Végül is nem adtam el akkor a bitcoinjaimat, eurót fektettem a cégbe.

Kissy biccentett. Nem tűnt neki fontosnak, hogy Nimby milyen pénzt fektet a Morin-cégbe. Csak később, sokkal később tudta meg, mennyire fontos.

– Erőnléti edzést tartunk, egérkék – hirdette ki Niala. – Bemelegítés után két kör futás a park körül, aztán tornázni fogunk. A macska mindig a legkövérebb egeret választja ki, és még be se kente mustárral, amikor a kisportolt egerek már árkon-bokron túl járnak.

– Futás közben ügyeljetek a ragadozókra – intette őket Vanessa. – Macska nem várható, de egerészölyv nincs kizárva. Két ragadozó fog futni veletek együtt, és ha szerencsétek van, a levegőben elkapják az egerészölyvet és végeznek vele.

– Mi meg orra bukunk bennük – protestált Molly.

– Ez nincs kizárva, de csak úgy tudnánk megakadályozni, hogy veletek tartsanak, ha bezárnánk őket a házba. De valószínűbb, hogy csak messziről nézhetitek, milyen ügyesen kormányoznak a farkukkal.

– Ti nem jöttök?

– Most nem. Mi a körön belül figyelünk, hogy nem lesz-e valaki rosszul vagy nem botlik-e meg. Még nem ismerjük a teherbírásotokat. No, rajta, bemelegítés, mert itt ér minket a cica!

A futás alatt mindenesetre nem jött egyetlen cica sem. Utána elkezdtek tornázni az udvaron, Blanche irányításával, zeneszóra, amit tipikusan jerrys megoldással szólaltattak meg, egy tele-

font rákötöttek két hangszóróra. De torna közben se cica jött, hanem Solange, Jérôme-mal és a gyerekekkel együtt.

Sylvie, tizenhárom; Jacques, tizenöt. Voltaképpen ők indították el ezt az egészet az egércsapat iránti érdeklődésükkel. Ott voltak az első iskolai előadáson is, de a táborba végül mégse jelentkeztek. Nem voltak biztosak benne, hogy komolyan ezt akarják csinálni.

– Bölcs döntés – mondta Vanessa. – Nagyszerű dolog belevágni valamibe, ami életre szóló elkötelezettséget jelent, de csak ha biztosak vagyunk a dolgunkban. Ezt nem könnyű tizenhárom-öt évesen eldönteni.

– De te csak tizenegy voltál, amikor döntöttél – nézett rá Anne.

– Egy negyvenéves tapasztalataival – sóhajtott Niala.

– Hát olyanformán – mosolygott a mikró. – Persze a dolgok nem ennyire fekete-fehérek. Amikor mi belevágtunk, még nem lehetett tudni, hogy ez életre szól, és voltaképpen nem is szükségszerű, hogy így legyen. Bárki bármikor kiléphet, a többiek továbbviszik az ügyet. Ez őrájuk is igaz – biccentett a kölykök felé, akik eltökélten csinálták a fekvőtámaszokat. – Nem kötelező egész életükben kergetni a shindyket, sőt, attól, hogy elvégezték a tábort, még nem kötelező egyáltalán elkezdeni. Csak ha egyszer valaki belekóstolt, nem egykönnyen hagyja abba.

– Nagyszerű érzés – helyeselt Françoise –, amikor a lábad előtt vinnyog a shindy, aki egy-két rúgással azelőtt még magabiztos férfi volt, még annál is magabiztosabb, azt tervezte, hogy úgy rendelkezik majd veled, mint egy használati tárggyal. Erre te párat lendítesz a végtagjaidon, és a shindy már csak arra vágyik, hogy ne üsd meg többször.

– Említjed késet – kérte zsebtársa.

– No igen. Egy késsel aztán végképp csodákat lehet művelni, ha avatott kéz forgatja.

– A véres részét kihagyhatod – kérte Anne, a lánya világlátásával szöges ellentétben.

– Még vér nélkül is – kapta föl a fejét Françoise. – Hiszen éppen a te kislányod alkalmazta legutóbb nevelőeszközként, miközben hozzá sem ért a shindy bőréhez.

– Csak Kistita miatt – védekezett a másik. – Terv lett volna eredetileg alakítani van Gogh, de mit szólt volna kislány, ha lá-

ti apáját ötven százalék fülszámi csökkenés, és rengeteg vérek mindenhova szétlocsol? – Kissy a kezébe temette az arcát. – Ha tudok biztosan, hogy shindy találkozi kislányáját soha többé se is, akkor persze nyissz lefülit őneki, Monaco gazdag pici ország elvégre, biztosan telik akkora nagy luxusház takarítóra!
Kissy halkan nyüszített.

Ebéd előtt még beugrottak félórára az edzőterembe, és Kissynek gondja volt rá, hogy Nique összecsapjon Claude-dal. De a harcnak nem lett olyan kimenetele, amiből mélyenszántó következtetéseket tudott volna levonni. Nique megverte a srácot, aztán az verte meg őt. Nem váltottak csípős szavakat, Claude nem próbálta meg két vállra fektetni és maga alá gyömöszölni a lányt, egyáltalán semmi különös nem történt.
A Tarassov gyerekek nagy kerek szemekkel nézték a villámgyors ütéseket és rúgásokat, amikről persze csak az egerek tudták, hogy messze vannak még az igazi gyorsaságtól. De a legjobban a helikopterek tetszettek nekik, amiket ebéd után felröptettek.
– Arra gondoltam – mondta Nimby –, ideje eltörölni a Discovery repülési tilalmát. Végül is a ketrecben nem eshet baja, és ketrecen kívül egyelőre az Enterprise-zal sem repülhetnek. Úgyhogy kettéválasztottam a ketrecet, mindkét gép kap egy térfelet, és mehetnek egyszerre. Kétszer annyian gyakorolhatnak ugyanannyi idő alatt.
– De hisz a tilalmat a kuratórium rendelte el – mondta Jennifer.
– Hát én meg eltörlöm. A kuratórium régesrég hozta ezt a szabályt, amikor a ketrec ötlete még meg se volt. De legjobb, ha szólsz nekik, egérke, tudjanak csak róla.
A ketrec alját lehozták húsz centire, és egy-egy dobozról startoltak a gépek. Először Molly vitte föl az Enterprise-t és Maverick a Discoveryt.
– Látlak, Enterprise – mondta –, még egy pillanat és tüzelésre készen állok.
Molly hirtelen lebukott a géppel, de Maverick résen volt és utánaeredt – ám ekkor elérte a ketrec falát, a Discovery mozdulatlanná dermedt két méter magasan. A kislány sóhajtott, lebillent balra és megint megkereste az Enterprise-t. Molly azonban

hirtelen fölvágott a magasba. Fordított helyzetben Mavericknek esélye se lett volna utolérni, a Discoverynek azonban akkora emelőereje volt, hogy behozta a késedelmet és egykettőre Molly fölött járt már.

Érdekes párharc volt. Kutyaharc, angolul így mondják a vadászgépek légi küzdelmét. Kissy látott már ilyet filmen, rakétával és gépfegyverrel lőttek egymásra, például a Top Gunban is, ahonnan Maverick a nevét vette. No meg folyamatosan fennállt a veszély, hogy egymásnak rohannak. Itt viszont egyikre se volt mód, a két gép tökéletesen el volt zárva egymástól, legfeljebb nézegethették egymást. Ennek ellenére Maverick legyőzte Mollyt, egy sebtiben a levegőben kreált szabály szerint: ő vette többször célkeresztbe a másik gépet. Nimby azt mondta, ez mindig így lesz, az Enterprise hiába kisebb és egy kicsivel fordulékonyabb is, ez nem kompenzálja a Discovery nagyobb teljesítményét. Nincs akadálya, hogy valódi légiharcot vívjanak, de akkor két félidőből áll a meccs, a kettő között gépet cserélnek, és az nyer, aki a Discovery pilótaülésében többször lövi le az Enterprise-t. De akkor igazából le is kell lőni, nem elég csak állítani: a vezérlő egyik gombjára ráteszik a fényképező funkciót, és csak az ér, amikor a pilóta le tudta fotózni a banditát a legbelső célkarikában.

De ez majd később lesz. Most leszálltak a gépekkel, a kislányok kifújták magukat, s a Tarassov gyerekeken volt a sor, hogy kipróbálják a repülést. Jacques ollót mutatott, Sylvie követ, ő mehetett a Discoveryvel. Kissy lett az oktatója; Jacquesot Nimby tanította be.

– Az egész nagyon egyszerű – magyarázta Kissy, a kislány nyakába akasztotta a vezérlőt, s rámutatott egy gombra. – Ezzel beindítod a rotorokat, és már indul is. A két botkormánnyal irányítod. Először a bal oldalit előre kell nyomnod, ez az elevátor, ez fölemeli a gépet a levegőbe. Ha hátrahúzod, leereszkedik. Ha oldalra húzod, akkor söpör a gép – a kezével mutatta –, vízszintesen álló géppel körül tudsz nézni. A másik botkormány a gázkar, ha előrenyomod, akkor lebólint az orrával és megindul előre, ha hátrahúzod, akkor hátra. Ha pedig oldalra, akkor billent, és lassan elkezd fordulni. Éles kanyarokat általában egyszerre mindkét kormánnyal csinálunk.

A gyerekek is ügyesen repültek, persze egy üres légtérben nem nehéz. Átestek a kezdeti bukdácsoláson és bármerre el tudták már vinni a gépeket.

– Fog ez menni – mondta Nimby, amikor kimerülten, csillogó szemekkel levették a szemüvegeket. – Alapszinten nem nehéz, a komoly szintet meg még ők se próbálták.

– Az mi lenne? – tudakolta Nique.

– Berepülsz ablakot házba – felelte Elke. – Bútorkerülget átrepülöd csomó szobákon, egyikben megtalálod cica őrzi egérlyukt. Leereszked, rotor leborotvál cicának bajuszt, aztán pucolás!

Kissy már látta is maga előtt az egészet. De a koptert a kisegér bentről az egérlyukból irányította, és rajzfilmen voltak. Tom és Jerry hetvenévesen is még forgat. Bármikor vehetnek maguknak helikót és repülni kezdhetnek vele.

Aztán megrebbent a füle. Egy kisegérnek egészen másképpen kell kezelni a rádiós távvezérlőt, mint egy embernek, és Hollywoodban csupa ember veszi körül Jerryt. Meg Tom, Cövek és a többiek. Az egész világon csak a Jerry Alapítványban vannak szakértő egerek. Ha a filmesek felkérnék őket, hogy tanítsák meg Jerryt helikoptert vezetni, akkor találkozhatnának legkedvesebb filmsztárjukkal, akiről az alapítványt elnevezték, sőt esetleg statisztálhatnának is egy filmjükben! Például ők lennének a rémült, sikoltozó kisegerek, akiket a hatalmas, kegyetlen Tom elkap, aztán Jerry egy igazi Jerry-trükkel kiszabadít.

Fantasztikus lenne. A zsebegerek amúgy is olyanok, mint a rajzfilmfigurák, utánozzák Jerry gesztusait és arckifejezéseit, még a járását is. Már csak apróságokat kell elsajátítaniuk, például kirohanni egy csukott ajtón úgy, hogy kisegér alakú lyuk maradjon rajta.

Délután már versenyt futottak a kölykök, a Tarassov gyerekek is. Jacques negyedik lett, Sylvie hatodik. Az első három helyre Nique, Artu és Molly jutott.

– Lassú a kisegér – jelentette ki Vanessa, amikor a többiek még Nique vállát veregették. – Egy komoly futamban alulmaradnátok. Még sokat kell futnotok. Fölírom receptre, a tábor után mindennap gyakorló futás a legközelebbi parkban vagy ahol tudtok.

– Nem hiszem, hogy enélkül elkapna minket a cica – fújtatott Maverick.

– Ezt sose tudhatod, másrészt a shindy miatt is fontos. Puszta véletlen, hogy eddig még nem kellett utcahosszat üldöznünk shindyt… vagy épp ellenkezőleg, Dustin Hoffmannt játszani, miközben a sarkunkban lohol a pribékjeivel.

– Pribékeket is tartanak? – érdeklődött Molly olyan arccal, mint aki valami tipikus jerrységre számít válaszul.

– Sose tudhatod, kivel akadsz össze – intette Vanessa komolyan. – Létezik gyerekpornó-maffia is, fegyveres banditák, akik gyerekek kizsákmányolásából élnek.

És egyszer már rács mögé is juttattuk néhány tagjukat, gondolta Kissy. De ezt nem mondta ki.

– És biztos, hogy a gyorsaság segít velük szemben?

– Nem – felelte Niala –, nem biztos. Nincsenek tökéletes megoldások…

– Csak részmegoldások vannak – vágta rá kórusban az alapítvány.

– Ha gyors vagy – mondta Vanessa –, egyes alkalmakkor vagy hasznát veheted, vagy nem. Ha nem, annak biztos nem veheted hasznát. – Fölemelte a hangját és körbehordozta pillantását a kölykökön. – Tíz éve Pittsburghben egy pasas elrabolta a tizenhárom éves Alicia Kozakiewiczet. Négy napig fogva tartotta, szörnyűségeket művelt vele. A negyedik nap délután fél ötre ígérte, hogy hazajön és elviszi kocsikázni; ebből a kislány már tudta, hogy meg fogja ölni. Négy óra tíz perckor a házat ellepték az FBI fegyveresei, Aliciát kiszabadították, a pasast máshol elfogták, húsz évet kapott. Húsz perccel a pasas előtt értek oda. Ennyi múlhat a gyorsaságon: egy gyerek élete, vagy adott esetben akár többé is.

Csend ereszkedett a csapatra. Kissy sóhajtott. Vanessa elolvasta az összes ilyen borzalmas újságcikket, valószínűleg évtizedekre visszamenőleg, az egész világról, és persze meg is tanulta. Soha nem beszéltek erről a kislányról, ő nem is hallott róla, de Vanessa ezt az esetet is ismeri.

Nem csoda, hogy engesztelhetetlen gyűlöletet érez az összes shindy iránt.

– Jól van, egérkék – mondta Vanessa, körbehordozva tekintetét a csapaton. – Most nemcsak egyszerűen célbalövünk, mint eddig. Ez a két kisgyerek itt – ezzel maga mellé húzta Jacques Tarassovot, aki egy-két centivel már magasabb volt nála – retteg a vérszomjas, kegyetlen céltábláktól. – A nevetés végigfutott a csapaton. – Meg kell mutatnotok, hogy képesek vagytok elbánni velük. Világos?

– És azt hogyan – hahotázott Claude –, ha reszket a kezem?

– Nimby! – csattant föl a mikró, továbbra is a nagyfiúra nézve.

– Parancs – felelt az egere.

– Szükségünk lesz egy berendezésre, amelyik távirányítással bármikor megcsiklandozza az egérkéket. Szokják meg, hogy lőni nemcsak akkor kell tudni, amikor szobormereven állnak és percekig célozhatnak.

Hát ezek után tényleg nem sok esélyük volt komolynak maradni, de azért a céltáblák egyike se úszta meg sértetlenül. Az első sorozat után pihenőt kaptak, és Niala a felnőttekre nézett.

– Solange, Jérôme? Ti nem próbáljátok ki?

Kipróbálták a gyerekekkel együtt, és ők is eltalálták a céltáblát.

– Fog ez menni – bólintott Vanessa.

– Kell majd rávadászni vérengező állatot – mondta Elke.

– Mifélére? – kérdezték többen is.

– Hát ugye lehetne például medve – Françoise kinyújtotta egy ujját.

– Medvét nem szabad bántani – intette Vanessa –, közismert mesealak, a gyerekek kedvence. Az alapítvány nem vadászhat medvére.

– Farkas – nyújtotta ki még egy ujját a kislány.

– Védett!

– Róka…

– Ha lelövöd, sose tudjuk meg, hova rejtette a hollótól lopott sajtot.

– Macska…

– Őrá lőni nem sport, hanem életszükséglet.

– Akkor csak egér marad – mondta Françoise, és mindenki a kölykökre nézett.

– Helyes – mondta Vanessa. – Holnapra egérvadászatot szervezünk.

Solange-ék még velük vacsoráztak, aztán sürgősen indultak, különben a gyerekek sose kerülnek ágyba. Búcsúzáskor Kissy kicsit belenézett a lelkükbe és arra jutott, hogy valamennyire mindketten megbánták, hogy nem jelentkeztek a táborba, de továbbra sem érzik biztosan, hogy egerek akarnának lenni. A verekedés egyikük érdeklődését se keltette föl különösképpen, inkább csak a helikoptervezetés és a céllövés – ez utóbbi főleg Jacques-ét –; és aligha lenne bátorságuk szembeszállni fölfegyverzett banditákkal. Annyi baj legyen. Nem kell mindenkinek harcias kisegérnek lennie. Ők elegen lesznek nélkülük is. A tábor után a csapat létszáma két egész huszonhét századszorosára növekszik. Jövőre tartanak megint egy tábort, akkor is két egész huszonhét századszorosra növelik a létszámukat, vagyis huszonhét újoncot képeznek ki. Két év múlva százhuszonkilencet, és a csapat létszáma száznyolcvanhat főre rúg majd. Három év múlva négyfős helyőrséget adhatnak az ország mind a százegy megyéjének. Az alapítvány tizedik születésnapjára több mint kétezer állig fölfegyverzett, rettenthetetlen kisegér védelmezi majd a gyerekeket.

És egyetlen egér is elég ahhoz, hogy a shindy éveken át sikoltva ébredjen a cellájában.

Reggelinél éppúgy kopogott a sok-sok morzézó egérmancs, mint korábban. Vanessa nagyfülű segédei föltálalták a reggelit, aztán a kopogás mellett már csak az étkezés hangjai hallatszottak sokáig, legalább tíz-tizenöt másodpercen át.

– Mit csinálunk ma? – tudakolta Molly.

– Egérre vadászunk, hisz meg lett mondva – felelte Artu.

– Azért nem megy az olyan gyorsan – mosolygott Vanessa. – Jean-Fran vállalta, hogy szervez nekünk paintballpályát, de előbb ő is megeszi a reggelijét. Addig majd elfoglaljuk magunkat, először is megismerkedünk a paintball szabályaival és a szükséges fölszerelésekkel.

– Meg a biztonsági előírásokkal – tette hozzá anyja.

– Azokkal főleg – bólintott a kislány, és elkapott egy menekülni próbáló tojáskarikát, visszatette a szendvicsére. – A

paintball veszélyes sport, ha nem tartják be a biztonsági előírásokat. A legfontosabbat máris elmondom. Soha, semmilyen körülmények között nem veheted le a maszkodat, amíg engedélyt nem kapsz rá. Ha festékes és nem látsz ki rajta, akkor sem.

– Viszont lesz nálatok telefon – jegyezte meg Nimby. – Kérhettek segítséget.

– Ja igen, egérke – kapta föl a fejét Vanessa –, azt hiszem, indulás előtt ideje lesz kiosztani az órákat is, legyen a terepen kétszeres biztonság.

– Cin-cin – bólintott az egere.

A kölykök el voltak ragadtatva. A jerrys telefonokat alig tették le a kezükből; amikor épp nem lőttek, verekedtek, repültek vagy kuktáskodtak, állandóan azokat nyomogatták. A jelenlegi jogosultsági körük hozzáférést adott nekik a Cheesebook alapszintű részéhez és néhány csoportjához – volt egy külön nekik létrehozott csoport is, egyelőre csekély forgalommal, hisz mind együtt voltak –, használhatták a Jerry-felület legtöbb oldalát, a doboz nagy részét, a gép azt írta ki, hogy két tera adatot érhetnek el; volt hát nézelődnivalójuk. Viszont a Jerrypolyhoz nem kaptak hozzáférést, azt majd akkor, ha zuhog az eső és a szobában végezhető gyakorlatozási lehetőségeket már kimerítették.

Nem fértek hozzá természetesen a Cumulus adatbázisához, a shindyről és gyerekekről folyamatosan gyűjtött és archivált bizalmas információkhoz sem. Az egerek privát fotógyűjteményének volt egy nyilvános része, amihez a hálózat minden tagja hozzáfért, ezeket a kölykök is látták, de például a táborban most készült képeket nem, mert minden új kép automatikusan a készítőjének a privát rekeszébe kerül, és csak ő teheti publikussá. Kissy időnként kijelölt egy-egy sor fotót – Nimby úgy csinálta meg, hogy pillanatok műve legyen – és megnyomta a publikálás gombját. A készítés időpontja szerint könnyű volt szétválasztani, hogy melyek azok a képek, amiket nem akar megmutatni a többieknek, mert ezek leginkább esténként készültek a szobájukban…

– Kissy?

– Mivammá?!

– Ha nem kérsz többet – mondta Niala türelmesen –, segíthetnél behozni a paintballholmit.

Volt egy kézikocsi a turistaház raktárában, azt kihozták és elvitték a másik raktárhelyiségbe, ahova Yves bácsi lerakatta a paintballfölszerelést. Harminc maszk, harminc fegyver, óriási halom lőszer harmincféle színben, sűrített levegős palackok, két kompresszor, meg egy halom egyéb cucc. Az overallokat egyelőre ott is hagyták, rengeteg volt belőlük, mert a méreteket ugye nem tudták előre. Mindez Jean-Claude, Mario és Yves bácsi ajándéka az alapítványnak, szabályszerűen lepapírozva, le fogják vonni az adóalapjukból. A tábor után az egészet beraktározzák, alighanem a Vilma bázis pincéjében, ott várja meg a következő tábort vagy hadgyakorlatot. Sajnos shindyvadászatra nem jó, nem mintha a shindy nem nézne ki remekül, ha tucatnyi színben pompázó foltok borítják a testét, de hát nem adhatnak rá védőfelszerelést, mielőtt szitává lövik.

Rögtön a biztonsággal kezdték. Vanessa fogott egy fegyvert, belerakott egy tárat, és három méterről belelőtt egy kartondoboz oldalába. A piros golyó szétrobbant a dobozon, de ki is lyukasztotta.

– Ha ez közelről a csupasz bőrödet éri, nem fogsz örülni – közölte a csapattal. – Nem olyan veszélyes, mint a csúzli, de vakultak már meg emberek attól, hogy levették a maszkot. Úgyhogy itt márpedig ilyen nem lesz.

Kissy közben látta, hogy egy másik csapat már hozza az órákat.

– Folyamatos rádiókapcsolatban leszünk, és meglesznek a biztonságtechnikai módszereink, de erről később – mondta Nimby. – Az órákkal sem árt addig még megismerkednetek. De előbb a fegyverek.

– Kiscica – szólalt meg Françoise ebben a pillanatban.

A csapat azonnal mozgásba lendült, mindenki a fegyveréhez kapott, néhányan fedezéket kerestek.

– Hol, hol?! – ugrott föl Elke, és kezében egyelőre még töltetlen csúzlival vizslatott körbe a parkban.

– *Itt* – mondta zsebtársa nyomatékkal, és fölmutatta a táblagépét.

Egy-két perc eltelt a kiscica tanulmányozásával, bár a Cicavízió nem mutatott valami nagyon jó képet róla. Inkább szürke foltnak látszott, amint lassan araszol a nagyobb, világosszürke folt felé. De a menetirány szerinti elején két kis nyúlvány mu-

tatott kétoldalra, a másik végén pedig egy egyenes nyúlvány meredt ki.

– Van neki farkincája – susogta Geneviève.

– Van neki – bólintott Vanessa. – Hamarosan megnézhetitek élőben is, ha megmaradnak és Macska nem csempészi őket külföldre az egéruralom elől. Sőt fölkergethetitek a fára is.

– Nem tudnak ezek még fára mászni.

– *Rettentő gyorsan* meg fogják tanulni – jelentette ki a mikró vészjóslóan. – Ha egy hónap múlva meglátogatjátok Kissyéket, csak párosával mászkálhattok, fegyveresen, minden moccanásra odafigyelve.

– Engem már megmart egy – mondta Kissy, mert úgy tűnt neki, a kölykök nem tartják elég veszélyesnek a képernyőn látható szürke foltokat.

– De nem evett meg – állapította meg Molly.

– Nem. De nem sokon múlott, hogy odavesszek.

Kis csend támadt.

– Mérgező? – tudakolta Pierrette.

– Nem. Csak koromsötét éjszaka settenkedtünk idegenek kertjében, és majdnem szívrohamot kaptam.

– És ez biztonságos? – mustrálta Geneviève az egyik védőmaszkot. Csak kettőt hoztak ki, megmutatni.

Vanessa válasz helyett fölvette a töltött fegyvert, arrébb sétált néhány lépést, megfordult és intett a puskacsővel. Geneviève bizonytalanul kitartotta a maszkot oldalra, és behúzta a nyakát, amíg a mikró két méterről négy golyót eresztett a maszk üvegébe.

– Tapogasd meg belülről, nem lesz benne festék, és az üvegen se lehet repedés. Viszont ha rajtad lenne, akkor most ösztönösen lekapnád a fejedről, mert nem látsz semmit, és pontosan ez az, amit nem szabad. Ehelyett megszólalsz: „Nem látok”. Ez azt jelenti, hogy azonnal általános tűzszünet lép érvénybe, mindenki leteszi a fegyverét és jelez, hogy vette. Legjobb lesz az órákon egy számlálógombbal. Ha mindenki visszajelzett, akkor szólunk neked, és akkor veheted le a maszkot. No, gyertek, nézzük meg a fegyver kezelését. Egészen más, mint az airsoft.

Mialatt Vanessa megmutatta, hogy töltik meg a fegyvert, Kissy fölvette a telefont.

– Én.
– Csak holnapra tudtam lefoglalni a pályát – mondta Jean-Fran –, de egész napra megkaptuk.
– Nagyszerű, de akkor ennünk is kell valahol.
– Utánanézek. Ne nagyon reménykedj, az étterem, amit itt láttam, feleakkora sincs, mint ami nekünk kell.
– Annyi baj legyen, viszünk macskás szendvicset.
Ahogy letették a telefont, nyomhatta meg újra.
– Én!
– Dorville hadnagy – volt a válasz.
– Kissy Chaton!
– Szia. Most szóltak, hogy nálatok kellene előadást tartania annak a kollégámnak, akit éppen elvezényeltem az ország másik részére. Még nem tudom, hogy lesz… mikor kellene?
– Amikor nektek jó. A tábor még tíz napig tart. Holnapra már elígérkeztünk, egyébként bármikor.
– Várj egy percet.
Kissy türelmesen várakozott. Hozzászokott, amikor az egérlyuk bejáratánál leskelt a…
– Itt vagyok. Mit szólnál a szombat délutánhoz?
– Kitűnő.
– Jól van. Fölírtam, majd hívlak. Most mennem kell, szia!
– Szia – felelte Kissy, eltette a telefont és megbillegette füleit. Jól van. Lesz paintball és rendőri előadás. Később majd megszervezik a tábor végén az elnöki fogadást is, de az még ráér, Hollande-ot csak két hónapja iktatták be, biztos sok a dolga. Ráadásul őket nem fogadhatja két külföldi küldöttség között az irodájában, mert a titkárnők sikítozni kezdenek.

Nem lehetett könnyű harmincféle színt beszerezni paintball-kapszulákban; Kissy gyanította, hogy azért éppen ennyi, mert ennél többfélét nem is árulnak. Bár lehet, hogy a valóságban ennyiféle sincs, Jean-Claude-ék külön nekik keverették ki valami lobogó üstökű, lángoló tekintetű tudóssal, akinek csupa festékfolt a ruhája, és egy hatalmas föld alatti laborban gubbasztva arról ábrándozik, hogy egyszer majd milliónyi színű paintballkapszulát kever ki. Jean-Claude-tól kitelik, hogy rá-akad egy ilyen tudósra és fölfogadja. Elvégre neki tényleg vannak közös génjei Vanessával.

Kissy lelki szemei előtt fölrémlett a föld alatti laboratórium titkos alsó szintje, ahol a lobogó üstökű tudós már egyáltalán nem paintballfestékekkel foglalkozik. Az csak az ellenség megtévesztésére szolgál. Fegyveres kisegérosztagok védelmében, számzáras páncélajtók mögött kísérletezi ki a különleges paintballfestéket, amely a shindyk bőréhez érve megváltoztatja színét és…

– Kissy?

– Miva?!

Niala sóhajtott.

– Háromszor szóltam. Elvállalsz egy csoportot?

– Persze – cincogta Kissy, riadtan nézve körül –, merről jönnek?

– Nem támadott meg minket senki. A kölykök egyik csoportjára gondoltam. Alapszintű paintballkiképzés. Shindy most nem jön. Ébren vagy már?

Kissy sóhajtott, megbillegette füleit és ment tanítani.

A céllövészetet ma is airsofttal, aztán Nimbusszal tartották, nagy versenyt rendeztek.

– Nagy versenyt tartunk, egérkék – jelentette be Nimby. – Fejenként száz céltábla, az kilencszáz lövés. A fele délelőtt, a fele délután. A találatok pontosságát milliméterben fogjuk mérni, és nem átlagolunk, csak összeadjuk a számokat. Aki ötezer milliméter alatt teljesít, jutalomfalatot kap. Vanessa-féle különleges szendvicset.

– De hisz az alig fél centi lövésenként – mondta Molly.

– Annyi. Mi itt mesterlövészeket nevelünk, egérke.

– De várj már, egérke. Végül is mi felnőtt férfiakkal harcolunk majd. Milyen szélesek azok, fél méter? Ha húsz centit mellélövök, akkor is eltalálom.

– Először is a szakmai pontosság kedvéért: nők is lehetnek köztük, akadt is már. Másodszor: ne úgy képzeld el a shindy megállítását, hogy odaáll eléd öt méterre és becélozhatod akármelyik pontját. Lehet, sőt valószínű, hogy csak egy apró darabot fogsz látni belőle. Mondjuk egy fal mögül kinyúló kezet, amiben van egy igazi pisztoly, és még ha vaktában lövöldöz is, túl nagy a veszélye, hogy eltalál valakit – tehát neked kell eltalálnod azt a kezet, mégpedig gyorsan. Harmadszor: ha nagyobb

területet látsz a shindyből, akkor is vannak bizonyos szempontok, amik szerint célozni kell, és a kívánt célt kell eltalálni. Csak megállítani akarod, nem megölni, nem kilőni a szemét – főleg ha jelen van a bántalmazott gyerek, akinek ezt látni további trauma lenne. Tehát olyan célpontot keresel, amitől üvöltve fetreng a földön, de nem borít be mindent vérrel.

– Azért – szólalt meg Elke valahol Kissy mögött – ha tudsz lőni úgy is, hogy borít vérrel…

Valaki szerencsére befogta a száját.

– Ezért kellenek nekünk mesterlövészek – fejezte be Nimby a kiselőadást. – Meg mert ha a Jerry Alapítvány csinál valamit, azt profin csinálja.

Profin csinálták az eredmények kiértékelését is. Elvégre száz céltábla egerenként az ezernégyszáz darab, ezzel majdnem elfogyott a magukkal hozott mennyiség. Most már két táblatartót használtak, a cserélők ráértek berakni az újat, amíg a kölykök lőttek. A papír sarkára ráírták a kölyök betűjelét, a tűzszüneti jelre besurrantak a lőtérre, cseréltek, s visszamentek a terem két sarkában, egy-egy magas szivacs mögött elhelyezett asztalkájukhoz. A kivett táblákat átvette egy-egy egér és elsurrant vele a kölykök mögött elhelyezett asztalhoz. Itt négy egér dolgozott: átlátszó fóliát tettek a lapokra, a fólián pontosan ugyanaz a céltáblarajz volt. Lemérték a távolságokat, s a számokat a kölyök betűjelével beírták a telefonjukba. A kiértékelt papírt eltépték, nehogy még egyszer sorra kerüljön, és ledobták az asztal alá.

A telefonokból a program egyenesen az összesített táblázatba vitte át az adatokat, a kölykönként összeszámolt céltáblák és lövések darabszámát is jelezte az ellenőrzés végett, és folyamatosan közölte az értékeket. Egy-egy céltábla után a kölykök hátranéztek a fal mellé állított táblagépekre, s az előző kör utáni eredményeket már általában látták is.

– Gyenge a kisegér – nézett Claude-ra Nique, miután áttanulmányozta a ponttáblázatot. – Ha így haladsz, tízezer pontod is lesz.

– C-c-c – volt a válasz. – Nem sokan kapnak itt abból a jutalomfalatból.

– Szerintem se. Lehet, hogy senki, rajtam kívül. Talán még Maverick.

– De nagyra van valaki!
– Nagyra bizony, mert én tudok is lőni, ti meg csak simogatjátok a céltáblát. Féltek, hogy baja esik.
A cserélők visszaértek a helyükre, a futárok a kölykök mögött voltak. Kissy mint biztonsági főnök a terem végében, egy asztalon állva figyelte, hogy senki ne vegye le a védőszemüvegét és ne lépjen a lővonalba. Most megnyomta a gombot a telefonján, és megszólalt a trombitajel. A kölykök visszafordultak a céltáblákhoz és leadtak kilenc lövést. Amikor elkészültek, a mennyezet felé fordították és lezárták fegyvereiket. Kissy megnyomta a másik gombot, s most csilingelés jelezte, hogy indulhatnak a cserélők.
– Jobb – mustrálta Nique a táblázatot. – Lőttél egy jó kört, egérke, de hosszú még a verseny.
Claude vigyorgott.
– Hosszú bizony. A végén úgyis fölötted leszek.
– C-c-c!
– Márpedig akkor is fölötted az igazi.
Nique egy fojtott szitokszóval ledobta a puskáját és nekiugrott a srácnak. A többi kölyök választotta szét őket. Kissynek esze ágában se volt beavatkozni. Ennél sokkal több agresszivitásra lesz majd szükségük.
Ehelyett közölte:
– Nique-nek ezer pont büntetés a rendbontásért.
A lány fölnézett rá, de nem szólt semmit, inkább lehajolt a fegyveréért.
– Claude-nak pedig kétezer – folytatta Kissy, és rögtön be is írta mindkettőt az adatbázisba.
– Hé, nekem miért…
– Kétezer-ötszáz – közölte Kissy szívtelenül, és fölírta ezt is. – Később részletes magyarázatot fogsz kapni.
S már trombitált is.

Claude-ot ebéd előtt kapták el a folyosón, Jennifer és Kissy ragadta karon, s belökték egy szobába, ahol már várták számonkérő arccal a D’Aubisson egerek, Nimby és Elke.
– Nem tetsz nyomulódásod – emelt vádat a zseb rögtön.
– Tessék?

– Nem tetsz poén, amit Nique-nek lőgyakorlat közben, meg este is lefekvésben. Ez itt Jerry Alapítvány, ha nem tudsz. Itt nem így beszél lányoknek fiúk.

– De hát én csak… játékból…

– Akkor játssz valami mást – közölte Niala. – Ez nem jó játék. Máshol sem, hát még a Jerry Alapítványban, ami a gyerekmolesztálás ellen harcol. Amit csináltál, szóbeli molesztálás. Nique pedig még gyerek, csak tizennégy éves.

– Ha tényleg „fölötte” találnának egyszer, letartóztatnának – tette hozzá Jennifer. – Tizenöt év a korhatár. Te már betöltötted; ő még nem. Úgyhogy fontold meg nagyon alaposan, mit teszel.

Claude hallgatott.

– Most nem elásunk kertbele – ígérte a zseb jóságosan –, de tudjad, hogy világon utolsó hely, ahol lehet tiszteléstelenül beszélni lányoknek, Jerry Alapítvány.

– De tetszik… – jött egy halk válasz.

– Mitszik?

– *Ő* tetszik neki – felelte Niala. – És jobb módot nem találtál, hogy kifejezd?

– Hát… próbáltam… már régebben is ezt-azt, de észre se vett.

– Mennyire régebben? – kérdezte Kissy.

– Két éve…

– Akkor ő még csak tizenkét éves volt – kapta föl a fejét Vanessa.

– Igen, én meg tizenöt. És? Egy ujjal se nyúltam hozzá!

– A szívnek nem lehet parancsolni – sóhajtott Niala, és kinyitotta az ajtót. – Hagyjatok magunkra, egérkék.

Elke ment elöl, de megállt az ajtóban.

– Értek ám problémát. Én is szerelmes.

– Úgy bizony. – Niala összeborzolta a vörös fürtöket. – Mégpedig életre szólóan és halálosan. Igaz, hogy háromhetente másik srácba.

Elke a fegyvereihez kapott, de Niala kitolta az ajtón. A nyomában kisétáltak ők is, és Niala becsukta mögöttük.

– Biztosan ad neki egypár hasznos tanácsot – vélte Kissy.

– Igazából az én dolgom lenne – dünnyögte Nimby.

Vanessa elnevette magát, de Kissy figyelmét nem kerülte el, ahogy a keze megkereste a kedveséét.

– Szamár. Életedben egyszer csajoztál, akkor is olyan lányt csábítottál el, aki fülig beléd volt már esve régesrég. Ráadásul sokkal kisebbek voltunk, öt-hat centisek.

Nimby eltűnődött. Kissy pontosan tudta előre, mit fog mondani, és tudta, hogy a kislány is tudja.

– Szóval azt mondod, hogy többet kellene csajoznom?

– Nehéz lenne, miközben lövöldözök rád – mosolygott a kislány, és odabújt az egeréhez.

Kissy elégedetten elsétált társaival a konyhába. Vanessa és Nimby éppoly szerelmesek, mint régebben. Ami pedig a kölyköket illeti… ha nem lenne kicsit nagy a korkülönbség, egészen összeillenének. És egy év múlva már tényleg azt csinálnak együtt, amit akarnak.

Nique elég világosan kifejezte, hogy ki nem állhatja Claude macsó poénjait. Ha leszokik ezekről, a kislány bármikor beleeshet. Már egeresedik. A fiú is. Ha pedig egerek egymásba szeretnek, az majdnem mindig végleges és visszavonhatatlan, a Jerry történetében eddig legfeljebb kilencvenhatszor fordult elő szakítás, abból egy Angélique és Pi, fejenként négy-öt eset Chantal és Jennifer különböző srácokkal, a többi Elke volt. Meg lehet még egy, ha Françoise a két pasija közül az egyiket lapátra teszi. De ezek mind mugli srácok, egérpár közötti szakítás csak az az egy volt.

Ha tehát ezek ketten összejönnének, megvan az esélye, hogy életük végéig együtt maradnak és hathetente lesz egy fészekalja kisegerük. Ötven százalék. Vagy igen, vagy nem.

– Végül is negyvenre sikerült lealkudnom – számolt be Jean-Fran –, de csak mert semmit sem kérünk a felszerelésükből, mindent magunk viszünk.

– Az ezer euró – hüledezett Molly.

– Annyi, egérke – bólintott Kissy. – Majd hozzászoksz, hogy a Jerrynél minden drága, mert sokan vagyunk. Mikor jön a busz?

– Még nem rögzítettük az időpontot. Az út félóra.

– Szerintem legyen itt háromnegyed kilenckor – mondta Vanessa. – A holmit még ma táskákba rakjuk, nyolckor kelünk, bekapjuk a reggelit és surranunk. Éléskamrát találtál?

– Miféle…

– Amibe be tudunk lógni és kilopni a sajtot.

– Étteremre gondol a kisegér – fordította le Kissy.

– Ja, azt. Reménytelen. Errefelé kisvárosok vannak, nincsenek ekkora helyek. Ha az összes kölyköt fölveszitek kisegérnek, soha többé nem tudtok mind együtt étkezni.

– Dehogynem. – Vanessa hetykén megvonta a vállát. – Ha bemegyünk, mindenki fölugrál a székére, kimenekül, miénk lesz a hely. Jól van. Lássuk csak. Hány kisfülű jön?

– Az összes – felelte anyja –, nem gondolod, hogy nem nézünk meg titeket paintballozás közben.

– Jó. Harminchárom. Kell fejenként legalább féltucat szendvics. Az mennyi?

– Százkilencvennyolc – felelte Kissy.

– Kösz. Ha egy egér egy perc alatt két szendvicset csinál, hány egér kell, hogy negyedóra alatt elkészüljenek?

Kissy sóhajtott, és nagyon szerette volna, ha valaki hoz neki egy palacsintasütőt a konyhából.

– Hét, egérke, de senki sem csinál meg fél perc alatt egy szendvicset, csak te.

– Mostanra rég megtanulhattátok volna. Akkor mennyi idő kell hozzá?

– Legalább egy egész perc.

– Hát akkor tizennégy, sőt több. Elférünk ennyien a konyhában, nem?

– De. És mikor eszünk?

– Utána. Nyolckor általános macskariadó. Nyolc óra tíz perckor gyülekező a konyhában. Adjunk magunknak húsz percet a főzőcskére, fél kilenckor kész vagyunk, a szendvicsek egy részét megreggelizzük, a többi egyből megy dobozokba. Nyolc óra negyvenötre jöhet a busz, Jean-Fran. Kilenc tizenötkor ott vagyunk, negyedóra a kipakolás meg az ismerkedés a tereppel, fél tízkor fölszerelkezés, kilenc óra harmincötkor el akarom ejteni az első egeremet. Kérdés van?

Hogyne lett volna kérdés.
– És mit rakjunk a szendvicsekbe? – kérdezte Nique. – Mert semmi sincs, ami ebben a hőségben kibírja órák hosszat.
– Hűtőtáskába tesszük.
– Még abban se nagyon – vélte Angélique –, elolvad a jég. És a hűtőtáskánk nem is elég nagy.
Vanessa bólintott.
– Igazad van. Vennünk kell egy hordozható hűtőszekrényt.
– Mikor? – lepődött meg Nique.
– Most. Mikor máskor?
– Kicsit drága mulatság – mondta Jean-Fran.
– No és? Nem ajándékozzuk a paintballpályának, hazahozzuk. Nem kér enni, és lesz egy remek hűtőnk, ha százával nyüzsgő egérkékkel megyünk hosszú bevetésre. Kell egy önként jelentkező, aki elmegy és megveszi.
Apa egy sóhajjal föltápászkodott, Kissy pedig esze nélkül rohant a házba, a széfhez. Benyomkodta a számokat, kivette a kocsikulcsot, becsukta a széfet, kirohant, visító cipőtalpakkal fékezett, visszarohant, újra benyomkodta a számokat, kivette az alapítványi bankszámlához való bankkártyát is, megint bezárta a széfet és vágtatott apa után a kocsihoz.
– Hát ezzel mihez kezdjek? – nézett apa a kártyára.
– Oda kell adni a pénztárosnak – magyarázta Kissy buzgón –, ő beteszi egy gépbe, és…
– Köszönöm, nagyon kedves, hogy fölvilágosítasz. De nincs hozzá kuratóriumi határozat, hogy megvehetem.
Kissynek hirtelen lekonyult a füle.
– Hát majd utólag jóváhagyatjuk.
– Egyetértek. Akkor majd kifizettetem az alapítvánnyal, de most csak tedd vissza szépen azt a kártyát. Kinyitnátok a kaput, egérkék? – szólt apa a telefonjába.
– Máris – jött a válasz.
Apa beszállt a mikrobuszba és cincogott Kissynek, aki megint bezárta a kártyát a széfbe és visszaballagott az ebédlőbe, ahol a csapatot már szedelőzködés közben találta.
Az első forduló végén Maverick vezetett kétezer-hatszáz ponttal, utána jött Molly kétezer-héttel, majd Michel háromezerrel. Ha nem javítanak a teljesítményükön – figyelmeztette őket Vanessa –, senki se kap jutalomfalatot, hiszen a céltáblák

felét használták el, és mindenkinek több van az ötezer pont felénél. Úgyhogy célozzanak sokkal jobban, mint eddig.

Hát jobban céloztak. Nique, aki a büntetés miatt a második helyről a hatodikra esett vissza, feltornázta magát a negyedik helyre. Claude, akit a büntetés a tizenegyedik helyre dobott, hetedik lett. Az első két helyen Maverick és Molly majdnem holtversenyt ért el: négyezer-nyolcszázhússzal nyert Maverick, Molly pedig csak harminckét milliméterrel maradt le. A harmadik Artu lett, négyezer-kilencszáznyolccal. A többiek már túl voltak az ötezren.

– Szép munka volt, egérkék – hirdette ki Vanessa az asztal tetejéről; a második félidőben ő volt a biztonsági főnök. – Az első három helyezett jutalomfalatot kap, mert ötezer alatt végzett. Nique és Claude azért kap, mert a második fordulóban jelentős előmenetelt tanúsított, a többiek pedig azért, mert nálunk demokrácia van. Cin-cin!

Az asztal széléhez lépett és le akart ugrani, de hirtelen ott termett az egere és leemelte, mint egy könyvet a polcról. Nem is engedte el egy darabig.

De aztán kivágtattak valamennyien a parkolóba. Megjött apa.

A húszkilós dobozt Tom és Andreas emelte ki a kocsiból, bevitték az ebédlőbe és kibontották. Szép nagy gép volt, lehetett vagy fél méter mindhárom irányban. Ötven liter fért bele. Rögtön be is dugták és meghallgatták, ahogy duruzsol.

– Jól van, egérkék – bólintott Niala –, mossuk ki és tegyünk bele valamit éjszakára, lássuk, hogy működik.

– Palackokat – mondta a húga –, azoknak úgyis sok idő kell, hogy lehűljenek, és a nagy hűtőben alig lehet megmozdulni. Mibe került, Jean-Jacques bácsi?

Apa rápillantott.

– Ha ti valamit a fejetekbe vesztek, az nem szokott olcsó mulatság lenni. Hatszáz euró.

Artu füttyentett.

– Cin-cin – mondta a mikró. – Viszont van egy remek hűtőnk, amiben télen tanyát is verhetünk, avagy kisebb shindyket bele is lehet zárni.

– Nincs rajta zár – figyelmeztette Molly.

– De még lehet.

– Hát te mit csinálsz, egérke? – tudakolta Pierrette Nimbytől, aki gondosan lefotózott egy pontot a készülék oldalán.
– Lefényképezem a gyártási számot – volt a felelet.
– Mi a csodának?
– „Mi az ementálinak?” – tanította a fiú. – Ha ellopnák és megkerül, nekünk megvan a száma és bizonyítani tudjuk, hogy a mienk. Minden műszaki cikk gyártási számát lefotózzuk. A tábor után a kismacskáké is meglesz.

Vacsi előtt volt még idejük röpködni egyet, annál is inkább, mert Nimby elkészült a fotópuskával. A vezérlő egyik gombjának lenyomására a kamera által látott képet a gép rögzítette és azonnal elküldte a Jerry-hálózatnak. Ez shindymegfigyelés közben is hasznos lehet, de most harcra használták. Mindkét géppel lehet fotót lőni, de mivel a Discoverynek nagy előnye van, minden párosnak kétszer kell repülnie, öt percet mindkét géppel.
Méghozzá csapatverseny lesz. Nimby csinált táblázatot a felületen. A kockákba a két géppel végzett repülésnél lőtt képek száma kerül, mínusz az ellenfél találatainak száma. Persze csak azoké, ahol a másik gép a célkeresztben van.
Nem kevés időbe fog telni, hogy mindenki mindenkivel repüljön tíz percet. Több mint tizenöt óra a levegőben.
Az első sorsolásnál François és Molly repült. A fiú kezdett a Discoveryn, és tizenhatszor lőtte le a kislányt, aki egyszer se tudta elkapni. A csere után azonban Molly huszonegy találatot vitt be, így ő nyert, bár egyszer a fiú is lelőtte még; négy pontot kapott. A program úgy van megírva, hogy egy másodpercen belül egy képnél többet nem csinál, vagyis sorozatlövések nincsenek, egy másodperc alatt pedig a másik gép bőven kikerül a célkörből. Ezért jó sokat kell forgolódni, sokkal többet, mint bármilyen más célú repülésnél, úgyhogy a pilóták kártyáit mindig félreteszik, és addig nem vesznek részt új sorsoláson, amíg ki nem pihenték magukat.
A második páros: Nique–Suzanne, előbb tizenkilenc–három, aztán négy–húsz. Holtverseny. A versenybírók összedugták egérfüles hajpánttal díszített fejüket, és úgy döntöttek, hogy ha egyszer a táblázatba a győztes pontjait írják be, a veszteséivel

csökkentve, akkor holtverseny nem lehet. Később újra meg kell mérkőzniük.

A harmadik páros: Artu–Michel, tizenhét–egy, három–huszonegy. Michel nyert két ponttal.

A negyedik páros Christian és Caroline volt. Christian eddig sem bizonyult nagyon ügyesnek a helikoptervezetésben, Caroline sokkal jobb volt nála, pedig ő sem tartozott az élbolyba. Nyolc–kettő, egy–tizenegyre, vagyis négy ponttal a lány nyert.

A mai utolsó körben Maverick huszonnégy–hat, nyolc–tizenhat arányú győzelmet mért Yvonne-ra, s ezzel átvette a tabella vezetését. De hát még épp csak elkezdték.

– Jól van, egérkék, menjünk csomagolni – mondta Niala.

A csomagoláshoz az is kellett, hogy overallt válasszanak maguknak, hiszen semmi értelme az egész készletet elvinni. Ha találtak megfelelőt, megjelölték, a betűjelükkel ellátott cédulát tették a zsebébe. A ruhákat ötösével összekötötték és letették a parkolóhoz vezető folyosón a fal mellé. A többi holmi táskákba került, egy része nyomban a mikrobuszba: úgy döntöttek, hogy azt is magukkal viszik. Sok a holmi, és a busz raktere is véges. A hűtőszekrény is a mikrobusszal utazik, és egész nap benne maradhat, ha kell. Hisz van bent egy tartalék aksi, de be is vezethetik az áramot az épületből.

Aztán megvacsoráztak, közben megnéztek egy filmet, ősrégit ugyan, de igazi egérnevelő hatásút, amiből a fejlődésben levő kisegér megtanulja, hogy a gonosz ellen akkor is lehet harcolni, ha a hócipőnk tele van az egésszel; valamint gyakorlati apróságokat, fegyvert szerezni az ellenségtől fegyvertelenül, egyenként hidegre tenni egy csapatra való elszánt gonosztevőt, és végül a vezérüket ledobni a Nakatomi-torony harmincharmadik emeletéről. Bármikor hasznát vehetik ennek a tudásnak.

Lefekvés előtt Vanessa figyelmeztette őket, hogy nyolckor macskariadó.

Senki sem vette szó szerint.

A kölykök már olyan jól haladtak a célbalövéssel, hogy mozgó célponttal is elkezdhettek kísérletezni. A város utcáin sétálva célba vettek minden macskát, akik eszük nélkül menekültek előlük, de ők lelövöldözték valamennyit. Az elejtett macskákat

bedobálták a kocsiba, Vanessa azt mondta, rengeteg nagyszerű receptet tud hozzájuk.

Senki sem számított bosszúra. Ám az egyik sarkon befordulva szembetalálták magukat a macskahaddal. Megszámlálhatatlan macska volt, az utca egész szélességében, késsel, puskával, géppisztollyal fölfegyverkezve, és hátrébb harckocsik álltak, rajtuk macskákkal. S mindezek fölé óriási tábla magasodott, kerek, piros szegélyű, benne nagyfülű, csúzlis kisegér, áthúzva.

A két sereg farkasszemet nézett. Az egerek fölemelték csúzlijaikat.

Ebben a pillanatban az összes macska kórusban nyávogni kezdett, olyan hangosan, hogy Kissy még azután is hallotta, hogy majdnem kiesett az ágyból.

– Kivammivan?!

A macskák kitartóan nyávogtak. Martin elképedve ült föl Kissy mellett.

– A telefon…

Ugyanekkor hang harsant a folyosón.

– Macskariadó! Ébredjetek, egérkék, ránk tört a macskainvázió! Harminc másodperc múlva teljes menetfelszerelésben sorakozó!

A két egér egymásra nézett. A telefonjaikból teljes hangerővel üvöltött a nyávogókórus, az óráikból is.

– Ez mitől ilyen friss? – nézett Martin az ajtóra.

– Alszik éjszaka…

– De miért?!

– Mert… mert… nem azt csinálja, amit alvás helyett kellene.

– De hisz vele van az egere!

– Ő is alszik…

Közben fölvették a telefonokat és elnémították a szörnyű hangokat. Kint még mindig hallatszott Vanessa őrmester hangja.

– Kimegyek – mondta Martin határozottan. – Elkapom és reggelit csinálok belőle.

Kissy bólintott ásítás közben.

– Jó. Csak öltözz föl…

– Akkor már minek elkapni?

Kissy megint bólintott, és óriásit nyújtózkodott, legalább tizenhárom centire.

– Menjünk, egérke. Úgyse hallgat el, amíg nem vagyunk ott valamennyien.

Nem készültek el időre, túl nagy volt a tolongás a fürdőszobákban. Vanessa tíz percet engedélyezett a mosakodásra, de a lányok egy része csak a tizedik perc táján jutott be egyáltalán. A fiúk kevesebben vannak, náluk kisebb volt a zsúfoltság.

Kissy nyolc óra tizennégy perckor ért a konyhába, ahol Vanessa már teljes iramot diktált. Mindenki egy-egy részfeladatot kapott és csak azt az egyet csinálta. Elke volt az, aki Kissy mancsába nyomott egy pohár kólát, aztán már tovább is lépett és töltött a következőnek.

– Szia, egérke – nézett rá Vanessa –, te kapod a tojást, főzz meg ötvenet és karikázd föl. Menni fog?

– Ha csőre nincsen…

– Bízzunk benne, jó reggelt, egérkék, Claude, tied ott az a hosszú, szeleteld föl vékonyra. Molly, te kend meg azokat ott balra és add át Chantalnak, szia, zsebike, te is kenyeret kenj, abból a kupacból. Gyerünk, egérkék, mindjárt itt a cica!

– És neki készítjük a szendvi… – Kissy gyorsan elharapta a mondatot, mielőtt fölbosszantja Vanessát és ő is két szelet kenyér között végzi. A keze már járt, telerakta a tojásfőzőket és bekapcsolta mindet. Amíg főttek, tálcát vett elő a szeletelt tojásnak és egy tálat a héjaknak. Aztán hideg vízbe lökte a tojásokat és nekik esett.

Persze nem lettek készen időre a reggelivel sem, hiába hajszolta őket a kislány. A kölykök még nem találkoztak éjszakai sötétségben cicával, akinek világító szeme éhesen meredt volna rájuk, így az ismételt fenyegetés, hogy jön a cica, viszonylag gyengén hatott. Ők veterán egerek jól ismerték a cicát, csakhogy azt is tudták, hogy egy-két rúgással le tudják teríteni, így ők se féltek igazán. Ezenfelül pedig, ami még nagyobb gond volt, sok volt az üresjárat, a szendvicsekbe nem lehetett paradicsomot, kolbászt, tojást tenni, amíg azokat valaki föl nem szeletelte és át nem adta feldolgozásra.

Végül is nyolc óra negyvenkettőkor hagyták el a konyhát négy óriási tálcával, amin a reggelijük volt, és abban a pillanatban beszólt Croizat úr, hogy megjött a busz.

– Helyes – felelte Vanessa. – Jó reggelt, uram.

– Jó reggelt – bólintott a gondnok mellett álló középkorú férfi –, indulhatunk?
– Persze, megreggelizünk és megyünk.
– De nekem mennem kell…
– Nem kell – mutatott a mikró az egyik székre –, foglaljon helyet, reggelizzék velünk.
– A főnököm azt mondta, siessek vissza, mert…
– Nem ő fizet, hanem én! – csattant föl Vanessa. – Most eszünk, és kilenckor indulunk. Ha a főnöke egy szót szól, visszamondom az üzletet. Ne higgye, hogy nem találok tizenöt perc alatt három buszt. Leül és velünk eszik, vagy áll az ajtóban?
– Hát… akkor már inkább elfogadom a kínálást…
– Nahát akkor. Ha maga késett volna negyedórát és én csinálnék grimbuszt, annak lenne értelme, de én fizetek, én dirigálok.
– Maga fizet? – telepedett le a sofőr. – Már csak hogy mert engem egy alapítványhoz küldtek.
– Az én vagyok. Meg ő meg ő meg ő meg mi mindannyian. Kóstolja meg azt a lekváros szendvicset, eper, ízleni fog. Vanessa D'Aubisson.
– Stéphane Böhringer.
Vanessa kezében megállt a szendvics. Kissyében is. Az egész alapítvány megdermedt.
– Valami baj van?
– Hogy írja a nevét? – kérdezte a mikró.
A pasas lebetűzte neki.
– Vanessát is így hívták valaha – súgott Françoise –, csak ő franciásan ejti, maga meg németesen.
– Nahát… nem gondoltam, hogy férjnél van.

Az út eseménytelenül telt – autóút, kétoldalt nagyrészt szántóföldek, apró falucskák. Annál izgalmasabb volt a megérkezés. A busz elejében ülők rögtön észrevették az ellenséget, s kézjelekkel lemorzézták a többieknek. Kissy is fölkészült a harcra. Ahogy az ajtók kinyíltak, egymillió fölfegyverzett kisegér özönlötte el az utcát, a jármű mindkét végénél fölfejlődtek alakzatba, és előreszegezett fegyverrel, hirtelen rajtaütöttek az ellenségen.

Az ellenség azonban eleinte rájuk se hederített. Ketten voltak, az út mellett a fűben, az egyik hanyatt feküdt, a másik gyomrozta. Csak amikor elkészült a szakszerűen végrehajtott kibelezéssel, akkor néztek föl. Szemügyre vették a rengeteg föléjük magasodó egeret, s alighanem túl félelmetesnek találták őket, mert gyilkos és áldozata egyszerre ugrott föl és tűnt el a közeli bokrokban.

A csapat elégedetten sétált vissza a buszhoz, ahol a többiek már javában rakodtak.

– Hát ti? – nézett le Tom a kocsiból.

– Legyőztünk szörnyű ellenségt máris – dicsekedett Elke –, elfutódtak rémülődve.

– Igen? Kicsodák?

– Két macskakölyök – vallotta be Chantal.

– Igen? Lehet, hogy erősítésért mentek.

Tom visszament a kocsi belsejébe, az alapítvány pedig ott állt balsejtelmektől gyötörve.

– No mindegy – mondta Françoise –, jöhetnek akárhányan, bennünk egerükre találnak.

– Nézzünk körül helikóról? – kérdezte Maverick. A gépeket persze magukkal hozták.

– Jobb, ha nem sejtik, hogy gyanút fogtunk – felelte Kissy.

Anne csak most szállt ki a mikrobuszból, telefonált. Meglepve értesült róla, hogy a csapat már túlesett egy összecsapáson, mivel persze a saját lánya rohant oda hozzá, hogy tájékoztassa, csakis a színtiszta igazságról, az elbeszélésben alig növelve a kiömlött vér és a letépett macskafülek mennyiségét. Kissy elkapott egy-egy szót, amiket megértett, és történetesen a Blut közte volt.

Tizenhárom éves, de úgy játszik, mintha öt lenne. Intelligens, művelt kislány, de ez egy percig sem zavarja, ha a fantáziáját működtetheti. És közben a fiúknak a nyáluk csorog utána. A kölyköké is, Kissy megfigyelte már a vágyakozó pillantásokat, csak persze nem mernek próbálkozni, hiszen Elke mégiscsak *tanár néni,* hiába kisebb náluk.

Mindazonáltal akármilyen lökött, jó lesz vigyázni a hormonjaival – meg a fiúkéival is.

Gyorsan kirakodtak a buszból és útjára bocsátották Vanessa németesen ejtett névrokonát. (Ez a név eredeti alakja, Anne fölvilágosította őket; ha a mikró valamelyik szülőjétől kapta volna, német származásáról árulkodna. De hát csak a névadójának, Richard Bohringer-nek vannak német gyökerei.) Aztán bemasíroztak és szemügyre vették a létesítményt egy barátságos fiatalember kalauzolásával. Legalább kétszáz kisegér szúrta ki azonnal a szép sorban álldogáló kisautókat, kétféle is volt, quad és buggy. Nagy autóversenyeket rendezhettek velük – akik már betöltötték a tizennyolcat és van B típusú jogsijuk. Mivel azonban a csapat legnagyobb részére ez nem állt, továbbmentek, s most meg mindenféle köteleket, szíjakat, kampókat, sisakokat találtak egy jókora teremben a falakra meg állványokra aggatva.

– De hiszen ez sziklamászó-felszerelés – mondta Claude.

– Hogyne – felelte a barátságos fiatalember, akit Pierre-nek hívtak. – Nagyszerű sziklamászóterepünk van, de fákra is lehet mászni.

– Fára mászni – mondta Vanessa nyomatékkal – nem ilyen fölszereléssel kell.

Minthogy még csak három és fél napot töltöttek Compiègneben, a kislány legföljebb féltucat fára mászott föl, de Kissy tudta, hogy különleges rejtőzködő tehetség kell annak a fának, amelyik a tábor végéig Vanessa-mászatlanul akar maradni.

– Én – kapta föl Niala a telefonját, éppen Kissy mellett. – Szia, apa! Hogyan?! Nem ott vagyunk, eljöttünk paintballozni. Várj, mindjárt átküldjük, hol vagy most? Jó. Egérkék, kell egy útvonalterv Sceaux-ból ide, Cheesebookon apának, kaptok rá hattized másodpercet! Jól van. Nem, kösz, mindenünk megvan. Nem, az is van itt, legalább kettő. Oké, cin-cin! – Letette. – Idejön. Azt kérdezte, ne hozzon-e cicát.

– Igent kellett volna mondanod – elégedetlenkedett a húga. – Kell az a kis testmozgás a kölyköknek.

– Lesz testmozgás – felelte Niala. – Kedves Pierre, azt hiszem, mindent láttunk, ideje halomra lődöznünk egymást.

– Kérem – felelte a házigazda. – Milyen szabályrendszert választanak?

– Nekünk megvan a sajátunk.

– Értem. Hát akkor én megyek is, ha bármi gondjuk van, megtalálnak a házban.
– Köszönjük. Jól van, egérkék, szedjük elő a cuccot. Fegyverek, lőszerek, ruhák, barbecue-készlet.
– Azt nem hoztunk – felelte Molly csodálkozva.
– Annyi baj legyen – legyintett Niala. – Akkor nyárson sütjük meg az elejtett egérkéket.

Ehhez képest meglehetős meglepetést okozott, hogy Niala ruháján egész sor volt Molly világoslila találataiból. És a kölykök egyébként sem mind a tabella alján csoportosultak, bár az élbolyba azért nem jutottak be: Vanessa, Elke, Chantal, Françoise, Kissy, Nique, Martin, Claude, Niala, Molly, Jennifer, Angélique, Nimby, Maverick, François, Pi, Brigitte, Artu, Pierrette, Jacques, Christian, Michel, Caroline, Yvonne, Suzanne. Vagyis a tizennégy kölyökből öt maga mögé utasított legalább egy veterán egeret – Nique éppenséggel hatot is.
Az összecsapás egyetlen óráig tartott, addigra lihegtek rendesen – bár Jean-Claude-ék jól választottak, a ruháknak jó volt a légáteresztése, nem sültek meg annyira. De jól kifáradtak, sokat ugráltak, bujkáltak az aljnövényzetben, és nemegyszer futva menekítették az irhájukat valamelyik társuk célzásra emelt fegyvere elől – hogy aztán nemritkán valamelyik másik társuk fegyverébe szaladjanak. Kissyvel legalábbis megesett, hogy egy fa mögül kibújva egyenesen beleszaladt Molly lővonalába, és ott is hagyja a fogát, ha villámgyorsan menekülőre nem fogja és át nem rohan egy másik fa mögé – ahol nyomban golyót kapott a gyomrába Vanessától. De olyan is volt, hogy egy bokorban lapuló egér – nem látta, ki – elől Elke próbált lopakodva elbújni, és Kissy kényelmesen kivárhatta, amíg a puskája csöve elé kerül, és három lövedéket eresztett bele. A kislány német nyelvű szitkokkal és egy golyóval válaszolt – de előbbieket Kissy nem értette, utóbbi pedig csak horzsolta a vállát, nem a ruháján robbant, úgy pedig nem ér.
– Ügyesek voltatok, egérkék – pillantott Vanessa előbb a tabellára, majd a közelben levő kölykökre.
– Jutalomfalat? – tudakolta Claude.
Vanessa vállat vont.
– Akit lelőttél, megeheted…

– Egyszer *téged is* lelőttelek…
– …ha meg tudod fogni.
– Jó, kapsz két méter előnyt.
– C-c-c – ingatta a fejét Vanessa. – Utolérni az egeret semmiség. Macskának is, shindynek is jóval hosszabb a lába, csak edzés kérdése, hogy jó gyorsan tudjon szaladni is. A neheze akkor jön, amikor utolérted. Nagy kérdés, hogy ki kit esz meg.
– Ha az egyikőtök macska…
– Akkor mindketten éhesek maradunk, mert az egerek nem esznek macskát. De shindyt annál inkább. Némelyiket már szeleteltük. Nos, egérkék, szerintem harapjunk valamit, aztán lássuk a következő fordulót.
Javában rágcsáltak, amikor Georges taxija megállt a kapu előtt.

– Szépen haladnak, ahhoz képest, hogy milyen rövid ideje kezdtük – mondta Martin.
– Még csak három teljes nap volt – tette hozzá Jennifer.
– De már ügyesen lőnek – bólintott Françoise.
– Repülik – vágta rá Elke.
– Verekszenek – folytatta Kissy.
– Persze zöldek még, de menni fog – mondta Nimby.
– A morze még nem megy olyan jól – jegyezte meg Niala.
– A mesterlövészi címtől is messze vannak még – szögezte le Vanessa.
– És nem félnek a cicától – állapította meg Françoise.
– Szeretik a sajtot – mondta Chantal.
– Jókat tudik rúgjanak – helyeselt Elke.
Georges nevetve hallgatta a sokszólamú cincogókórust, és barátságosan megbirizgálta Elke mindkét bal fülét, előbb a hajpánton levőt, aztán az igazit. Azaz hát van egy harmadik is, amit a hajpánt csak jelképez, de azt nem mindenki látja. Georges persze a beavatottak közé tartozik, ő látja az összes füllüket.
A kölykök valamivel arrébb tárgyaltak valamit, de ők nem figyeltek oda, Georges-ot kérdezgették, hogy állnak a dolgai, csak közben a csapat egy része még az eddig történtek mesélésénél tartott. De valahogy mégiscsak eljutottak odáig, hogy a pilóta is szóhoz juthatott.

– Nos, úgy néz ki, kitettük a pontot a végére. Szeptembertől beindul a gyártás.

A kölykök is fölfigyeltek, ahogy a csapat körülugrálta Georges-ot és a Tom és Jerry főcímzenéjét énekelték.

– Mi történt? – jöttek oda.

– Georges-nak megalakult a cége – mesélte Kissy, szinte kórusban tucatnyi kisegérrel, csak kettő közülük apát mondott Georges helyett –, nemsokára gyártani fogják a találmányát.

– Igen? Mit talált föl?

Erre kis csend lett, amit néhány pillanat múlva Françoise tört meg.

– Azt egyikünk sem értette még meg, de biztonságosabbá teszi a légi közlekedést.

– Nahát – mondta Claude –, ez épp egybevág azzal, amiről mi beszéltünk. Arra gondoltunk, hogy ki kellene próbálni azt a sziklamászást.

Kissynek megrebbent a füle.

– Nem lehet – ingatta a fejét Vanessa.

– Miért nem? Egész napra miénk a terep.

– Az alapítványi kisegerek nem másznak sziklára.

– Ez valami szabály?

– Olyasmi – sóhajtott a mikró.

– De miért?

– Mert Kissynek tériszonya van.

Kissy lassan a derekára csúsztatta jobb kezét.

– Hát… akkor… ő ne jöjjön – nézett rá Claude. – De figyelj már, Vanessa, Artuval mi járunk egy klubba sziklát mászni, nagyon klassz. Ketten megtanítunk benneteket is.

Elke fölcsattant.

– Kisegéret nem kell megtanítunkni semmit is! Kisegér tud mindent!

– Kivéve sziklát mászni – felelte Artu.

A zseb morcos képet vágott.

– Igen, kivéve – ismerte el mégiscsak.

– Te döntesz – mondta Artu Vanessának.

– Hogyhogy én? – A mikró csípőre tette a kezét. – Ez itt a Jerry Alapítvány, nem a hadsereg, nálunk nincsenek vezetők és beosztottak. Általában szavazni szoktunk, de arról nem szavaz-

hat senki, hogy más másszon vagy se, csak egyénileg dönthetünk.

– Oké – bólintott Artu –, akkor ki akar mászni?

Vanessa fölemelte a kezét. Naná, majd pont ő nem. A zsebek is. És sorban a legtöbb egér, nem is, valamennyien. Mind a huszonöt.

– De hisz neked tériszonyod van – nézett Artu Kissyre –, vagy nem?

Kissy nem felelt, csak állt föltartott kézzel.

– Nem, szó se lehet róla – lépett oda Niala, és többen is csóválták a fejüket.

– Nem mászhatsz föl, egérke – jelentette ki Vanessa. – Tériszonnyal nem lehet.

– Tudjuk, hogy hős kisegér vagy – bólintott Niala –, nem kell semmit bebizonyítanod, de tériszonnyal sziklát mászni szörnyűség, egérkínzás. Szó se lehet róla.

Kissy csak állt föltartott kézzel, konokul.

– Lefagyott – tippelt Françoise.

– Nem fagytam le. Csak ha ti fölmásztok, akkor én is.

Nimby megvakarta az orra tövét.

– Kötözzük meg – javasolta.

– Fegyver van nála – felelte kedvese.

– Nekünk is van…

– Igen – csattant föl a kislány –, és kint az utcán annak a két macskakölyöknek a családja csak arra vár, hogy mi egymásnak essünk! Jól van, egérke, te tudod, mit csinálsz. Mi ott leszünk. Mehetünk, irány fölfelé!

De nem azonnal indultak fölfelé. Alaposan ellenőrizték a mászófelszerelést, Artu és Claude elmagyarázta a használatát, aztán kicipeltek mindent a sziklafal tövébe és még egyszer ellenőrizték. Belebújtak a hevederekbe, szíjakba, csatokba, ejtőernyőkbe…

– Nem, ejtőernyő nincs – állította Pierre, amikor Françoise reklamált.

– Az csak akkor kellene – mondta Claude –, amikor már zuhanunk. Márpedig a Jerry Alapítvány kisegere sohasem esik le.

Aha, gondolta Kissy. Kilencvenegynéhány órája van az alapítványnál, és már megmondja, hogy mit csinál és mit nem csi-

nál a kisegér. Fog ez menni. Még néhány év, és a srác egérhadakat vezet majd dicsőséges rohamra, harckocsikon és vadászrepülőgépeken, a fejvesztve menekülő shindyhorda ellen.

De legalábbis jól hangzik.

Mollynak az volt az ötlete, hogy a tériszonyosokat – nem Kissy nevét mondta, hanem így többes számban, bár rajta kívül senki másról nem hangzott el, hogy tériszonya lenne – be kellene szíjazni szépen, sisak meg minden, és a többiek fölhúznák „őket". Kissy még épp csak hogy megpróbálta elképzelni, amikor Claude már megrázta a fejét.

– Nem, nem. Akkor lenne csak igazán tériszonyuk. Lehet, hogy ettől még nekem is. Ha saját magad mászol, egykettőre elmúlik – fordult most már egyenesen Kissyhez, akinek megmoccant a füle a sisak alatt. Hm. Ez az egér tényleg érthet ehhez.

Amikor már mászott, még biztosabb lett benne. Mert tényleg nem volt tériszonya. Fentről kötelek tartották, azok ott voltak már korábban is, a sziklában pedig mindenhol kapaszkodók voltak, amiket jól meg lehetett markolni, s megvetni rajtuk a tappancsát. Lehet, hogy ez nem is hasonlít az igazi sziklamászásra, amikor a sziklafal olyan, amilyennek a geológiai véletlen százezer éve megteremtette, de sokkal biztonságosabb. Ráadásul…

– Gondoljatok arra, hogy odafönt nincsen cica – mondta Françoise, amikor Kissy már egy perce mászott. Ötfős csoportokban indultak, Kissy az első csoportban volt, tapasztalt mászókkal együtt: elöl Claude, utána Vanessa, Kissy, Artu és Michel. Ha Kissy megcsúszik, két erős nagyfiú kapja el lentről, egy meg tartja fentről.

– Ők is föl tudnak mászni ide – szólt le Vanessa.

– De nem teszik, mert lusták. Figyeld meg, hogy egy darabot se fogsz találni odafönt.

És tényleg nem volt fönt cica, bár ez csak később derült ki, amikor átmásztak a fal tetején és kilihegték magukat. Jókora tisztás volt idefenn, valamivel távolabb erdőcske kezdődött. Kissy mindenesetre közelebb húzódott a fákhoz, onnan legfeljebb medve jöhet, az meg nem bánt egeret. De a sziklafaltól azért jobb távol lenni.

– Megint jön a tériszony? – érdeklődött Claude, figyelve Kissy araszolását.
– Ööö… cin-cin…
– Mondok én valamit, egérke. Szerintem neked akkor van tériszonyod, amikor mélység van a közelben, és nincs védelmed ellene. Gond nélkül fölmásztál hatvan méterre, mert be voltál szíjazva és négyen vigyáztunk rád. Enélkül tíz métert se vállaltál volna, de így nem volt gondod. Most viszont nincs rajtad felszerelés, ezért akarsz távolabb kerülni a faltól.
– Lehetséges – bólintott Kissy, és tett még néhány lépést az erdőcske irányába. Végül is mi történhet? Itt van Vanessa is, ketten vannak fönt képzett harcosok, plusz a fal szélén hasal Pierre, aki nyilván ismeri a helybeli medvéket.
De medve éppúgy nem volt idefönt, mint cica. A csoportok felmásztak és körülnéztek, fantasztikus volt a kilátás, az apró falucska és körülötte végeláthatatlan búzamezők. Aztán leballagtak a gyalogösvényen, ami helyenként olyan meredek volt, hogy inkább létrára emlékeztetett, de ez nem volt gond, rendszeresen másznak létrát, mert a hűtőszekrény alja elég magas, és még föl kell jutni az alsó doboz tetejére is, amiben a sajt van.
Lent Kissy besöpört néhány elismerő vállveregetést, amiért ilyen jól bírta. De nem lett belőle nagy ünnepség, elterelődött a figyelmük: Françoise macskát fedezett föl egy faágon, az épület közelében. Fiatal cirmos volt, talán az egyik azokból, akikkel a kapuban találkoztak. Megnézte a fölfelé bámuló egérkéket, nem szólt semmit, folytatta a mosakodást.
– Megint minket néz – susogta Molly, amikor továbbmentek, egy pillanatra visszanézve.
– Aha – örült Nimby –, érzed a hátadon a célkeresztet, egeresedsz. A tábor végére ösztönösen keresni fogod az egérlyukat, bárhova mész.
– *Ti* kerestetek itt egérlyukat?
– Tapasztalt egérkék nincs nekünk szükség egérlyukre – jött a válasz Elkétől. – Elintézünk cicát, tiszta kézzel, ha kell.
– *Puszta* kézzel.
– Azzal is!

És mégis ejtettek el macskát. A második forduló csak öt-hat perce tarthatott. Kissy egy bokorban hasalva vette célba Nique-et, de még várt, mert nem volt elég nagy a látható felület. Ekkor azonban Kissy jobb füle irányából megjelent Molly, óvatosan átlopakodott két fa között – még nem vette észre Nique-et, Kissyt meg még úgy sem. Kissy felkészült rá, hogy mindkettőt lepuffantsa. Nique-nek kicsit el kellett fordulnia, hogy levadássza Mollyt, ezáltal már nagyobb felületet mutatott, de Kissy nem lőtt rá. Akkor Nique hangot ad és elriasztja Mollyt, akit Kissy ugyanúgy le akart lőni. Legfeljebb mindketten eltalálják; majd elfelezik.

Molly kileskelt két fa közül, és abban a pillanatban golyót kapott Nique-től. Kissy felháborodva látta, hogy az ő lövése nem talált, a sárga folt a fa törzsén jelent meg. Gyorsan visszafordult, hogy lelője Nique-et, de ebben a pillanatban elsuhant előtte valami. Kissy zavartan elsütötte a fegyvert, de valószínűleg ez se talált. Nique-et már nem is látta.

– Jaj, eltaláltam! – kiáltott föl ekkor Molly.

– Mellé, egérke! – jött Nique hangja a zöldség közül.

– De a macskát!…

– Mi?…

– Tűzszünet! – csattant föl Kissy, és megnyomta az óráján a gombot.

– Tűzszünet, tűzszünet! – cincogták mindenfelől, és mire Kissy előmászott a bokorból, már föl is hangzott a csilingelés: mindenki megnyomta a gombot, biztonságos. Fölnyitott sisakkal gyűltek össze a tisztáson.

– A macska… – magyarázta Molly falfehéren. – Egy pillanat alatt termett a cső előtt, már meghúztam a ravaszt, amikor megláttam. Eltaláltam!

– Jó, jó, nyugodj meg – Niala átölelte a kislány vállát. – Hol találtad el?

– A… a combját, azt hiszem.

– Attól nem eshetett baja, viszont nyilván kitörte a frász, és azóta is rohan. Nem fogjuk viszontlátni, egérke.

– De a festék…

– Az méregezős? – tudakolta Elke.

– Dehogyis – felelte Nimby. – Várjatok, utánanézek.

– Meg kell mondanunk Pierre-nek – mondta Kissy.

– Lesz rá alkalmunk, mert ott jön – biccentett Niala a ház felé. – Nyilván látta, hogy összegyűlünk. A macska még nem panaszkodhatott.
– Valami baj van? – ért oda a fiatalember.
– Nos, kedves Pierre – mondta Niala –, attól tartok, lelőttük a macskáját.
– Igazán?
– Igen. Természetesen vállaljuk a felelősséget és kifizetjük a tisztítószámlát.
Pierre mosolygott.
– És hol a macska?
– Elbújódott – közölte Elke. – Lent pincébele vagy Dachboden, de inkább mégis valószínűs, hogy rohanni fogik egész délután és maga rátalál csak Amiens.
Kissy később utánanézett, az hatvan kilométer innét.
– Értem – bólintott Pierre. – Csakhogy az nem az én macskám.
– A főnöké macskája? – Elke összecsapta a kezét. – Az paintball mesterlövő, egérkék, futás, tűnődés innen!
– Nem – nevetett Pierre –, nem a főnöké. Nálunk egyáltalán nincs macska, valahonnan a faluból járnak át.
– Paintballozni – csúszott ki Kissy száján.
– Well, mice – szólalt meg Nimby –, a kapszulák tartalma természetesen nem mérgező. Főleg zselatin és polietilén-glikol… azt megtudtam, hogy embernek egy csomó golyót el kellene fogyasztania, hogy érezze a hatását, de macskáról nem derült ki. Mindenesetre annál rosszabb nem történhet, mint hogy egy darabig sokat fog szaladgálni.
Kis csend lett.
– De nem fog – derült föl a zseb. – Nem nyali le bundáját, mert itt lak faluban, tehát hazarohanta panaszkod gazdasszony. Faluban mindenki tud paintballpálya, tehát amikor néni meglát macska combikán világoslila festékes foltika, nem csodálkoz, tudja rögtön, hol járt macska és beállta játszani. Macskát teszi asztalra, hanyatt fektet, lehúz hasán zippzárot, lehúz bunda, meztelen macska becsavar pokróc, bunda kimosógép, szárazít, visszaöltözít macska. Addig macska feküd pokrócban és álmodoz Mollynak combikákról, krumplival.

Délután négyig még két fordulót csináltak. Macskát nem lőttek többet, csak egeret, de azt rengeteget. Az utolsó fordulóban néhány kisfülű is bekapcsolódott, Blanche, Tom, Jean-Fran és Andreas; addig csak nézték őket az emeleti megfigyelőből. Szerencsére hoztak magukkal további színeket is.

Vanessa németül ejtett névrokona fél ötre volt megbeszélve, addigra összecsomagoltak, elbúcsúztak Pierre-től, aki hamarosan be is zárja a létesítményt, és vártak.

Öt percig türelmesen.

Tizenhat harmincötkor Vanessa előkapta a telefonját és fölhívta a fuvarcéget – a szállítást ugyan Jean-Fran szervezte, de Jerry-telefonról, így automatikusan bekerült a hálózati telefonkönyvbe.

Nem vették föl, és a következő három percben egyszer sem.

– Persze – csattant föl a kislány –, elmúlt négy óra, szépen hazamentek. Böhringernek meg talán lerobbant a busza, talán balesetet szenvedett, vagy csak föltartja egy másik fuvar, de nem tudja a számunkat.

– Én megadtam… – mondta Jean-Fran.

– A diszpécsernek – bólintott a mikró. – No jó, mindjárt tíz perc a késése, ennyit nem várunk a pénzünkért, induljunk.

– Hogyan?

– A mikrobusszal, minthogy csak az van. Ha mindent berakodunk, hány ülés marad?

Beraktak mindent, és öt ülés maradt a sofőrön kívül.

– Jól van – mondta Vanessa –, valaki vigyen haza öt kisfülűt, ők nem olyan edzettek. Nimby?

A fiú máris mondta.

– Huszonnyolc perc az út, oda-vissza egy óra, a kirakodással együtt.

– Helyes, és mennyi surranva?

– Négy óra negyven perc.

– Tehát az út egyötödét megtesszük, mire visszaér a kocsi, telerakjuk egérrel és kisfülűvel, visszafordul, mennyi idő alatt ér mindenki haza?

– Négy forduló kell hozzá – felelte Kissy –, de hogy mennyi idő, azt nem tudom, attól függ, mekkora utat teszünk meg két forduló között.

– Ne is számolgasd, mert nem így fogjuk csinálni – mondta Tom. – Andreasszal helyet kérünk az első öt között, ketten pillanatok alatt levesszük a csatlakozókat, és elhozom a szörnyeteget. Leültök a padlóra, lassan megyünk, nem lesz gond.

Egy sor palackot kivettek a hűtőből, föl fognak persze melegedni, de nem gyalogolhatnak harminc fokban ital nélkül; s az út mentén nem lehet arra számítani, hogy ráakadnak a cica tejes tálkájára. Ezzel foglalkoztak, amikor előjött Pierre és bezárta a kaput.

– Hát maguk?

– Elveszett a buszunk – felelte Jennifer –, hazamegyünk megkeresni.

– Hová?

– Compiègne-be.

– Ezzel?

Kissy nem hallotta a folytatást, a hátizsákjába pakolt. Csak fél perc múlva kapta föl a fejét.

– Pierre-nek van egy nélkülözhető kocsija – jött oda Jennifer –, szívesen kölcsönadja.

– Ma már nincs rá szükségem – mondta a pályagondnok –, igazából az se gond, ha csak holnap hozzák vissza.

Vanessa bólintott.

– Köszönjük. De akkor gondosan tegyük el egymás összes telefonszámát, mert nem akarok még egy ilyen történetet.

Kicserélték a számokat, közben Tom el is indult anyával, Annéval, Blanche-sal, Ingével és Andreasszal, hogy minél előbb jöhessenek vissza. Pierre előhozta a kocsit, abba meg beült apa, Jean-Fran és Georges. És volt még egy hely.

– Ki érzi fáradtnak magát egy kis gyalogláshoz? – tette föl Niala a kérdést.

Senki.

– Ki akar a lehető legtávolabb kerülni innét – kérdezte Françoise –, mielőtt előjönnek a lepuffantott cica rokonai, barátai és üzletfelei?

Csend.

– Senki se fél itt a cicától – közölte Nique karba tett kézzel. Bátor egér.

– Sorsoljunk – mondta Nimby.

– Nem, ne sorsoljunk – felelte Kissy, és fölkapta a hátizsákját. – Egerek vagyunk, együtt vagyunk, induljunk mind együtt.

– Ez az – vágta rá Vanessa –, helyes a cincogás. Induljatok, Jean-Jacques bácsi, *hathathathathathat!*

Apa indított, kinyúlt az ablakon és megsimogatta a mikró szöszke fürtjeit. A zöld Citroën elhúzott.

– Amúgy – mondta Artu – a „hathathat” tevéknek való, és…

– Kit érdekel? Gyerünk, egérkék!

Az út mellett haladtak a zöldön, libasorban; a sorrend időnként változott, csak ahhoz ragaszkodtak, hogy kölykök és zsebek ne maradjanak a sor végére. Hátranézve még látták a falu házait, amikor megszólalt a telefonból Tom.

– Megvan a buszotok, egérkék.

– Nem lep meg – felelte Jennifer –, egy busz nemigen tud köddé válni. Mi lett vele?

– Lerobbant. Neuville közepén áll egy kereszteződésben, és két ürge handabandázik mellette csavarkulcsokkal. Vanessa névrokona meg ül az ajtóban és szomorkodik.

– Jól van, apa. Hadd legyen még szomorúbb: mondd meg neki, hogy a fuvardíj felét visszakérjük. Ti meg menjetek csak, mindjárt ott vagyunk és félrelökjük azt a buszt az útból.

Tom nevetett és megmondta. Ők pedig baktattak tovább. La Sucrerie-től La Neuville-Roy egy kilométer, nyugodt kisegértempóban húsz perc. Át a városon még egy kilométer, tíz perc plusz tíz perc, a kettő között öt másodperc bámészkodás a lerobbant busz mellett.

– Legalább nem alattunk robbant le – mondta Claude.

– Ha alattunk robban le, legalább valameddig elhozott volna – felelte Caroline.

– Csak nem fáradt a kisegér? – kérdezte Françoise.

– Nem, de ha választhatok tíz kilométer és húsz között, nyilván a tízet választom.

– Rosszul teszed – szólalt meg Chantal. – Alapítványi kisegér akarsz lenni. Edzettnek kell lenned, tűrnöd a fáradtságot és a tűző napot.

– Meg a sajthiányt – jegyezte meg Nimby, jogosan. Egy morzsa sajtjuk se volt, el is olvadt volna bármilyen csomagolásban.

Neuville végén még egyszer megálltak, összelapították a kiürült palackjaikat, visszatették a hátizsákba és újakat vettek elő. Sok vizet fogyasztottak, mert nemcsak ittak belőle, hanem a sapkájukat is lelocsolták, elég gyakran, mert nagyon hamar megszáradt. Blanche a lelkükre kötötte.

Négyszáz méter két szántóföld között egy zöld sávon, s elértek egy kis erdősávot. Ez azért kellemesebb volt. Forgalom sehol, gyalogos se, csak a mezőkön láttak egy-egy traktort a távolban.

– Erre még macska se jár – jegyezte meg Françoise.

– Hozjak? – kérdezte zsebtársa egy dzsinn buzgalmával, aki éppen most szabadult a lámpából és bármilyen kívánságot örömmel teljesít.

– Nem, köszi. Nem igazán vágyom most szőrös, meleg élőlényekre. Esetleg inkább ha jegesmedvéd akadna…

– Az is szőrös és meleg! – vágta rá egyszerre egész csomó kisegér. Kissy nem volt köztük, azon tűnődött, hogy nem jött rá eddig egyikük se, hogy a jegesmedve hideg állat, hiszen a sarkvidékről jön. Ha lenne itt egy, csak odaadnák neki a fölmelegedett vizüket, átöleli, lehűti, megvan a friss, hideg víz.

– Hol vagytok, egérkék? – szólalt meg Blanche a telefonjaikban.

– A prérin – felelte a kisebbik lánya. – Most riasztottál el egy csapat kengurut.

– Sajnálom. Indulok vissza a mikrobusszal, hol találkozzunk?

– Mondjuk Rouvillers környékén – felelte a nagyobbik lánya a képernyőt tanulmányozva –, az neked húsz-huszonöt perc, addigra mi is valahol ott járunk. Mi van a szörnyeteggel?

– Öt percen belül mi is indulunk – jött Tom válasza.

– Jól van. Neked máshol adunk randevút, mert lassúbb vagy, mint a mikrobusz.

A távolságmérő közeledett a négy kilométerhez, amikor elérték a parányi Beaupuits falucskát. Itt helyenként némi árnyék is jutott. Átvágtak rajta és délnek fordultak. De ahogy kiértek a faluból, nem volt hol menni, közvetlenül az út mellett húzódott a vízelvezető árok.

– Mindegy, megyünk az úton – mondta Claude, aki éppen az élen haladt. – Itt úgyse száguldoznak.

Annyira nem száguldoztak, hogy egyetlen traktor jött szembe egész úton, amellett már ők se fértek el, a kerekek alá lógott volna a farkincájuk – hát átugrották az árkot, úgy várták meg, hogy elmenjen. A vezető integetve köszönte meg. Később már szélesebb lett az út, de sehol nem volt egyetlen fa sem, és a nap úgy tűzött, mintha déli tizenkettő lenne. Pedig fél hat volt, egy órája kutyagoltak.

– Elértem Rouvillers-t, Grandvillers felé tartok – mondta Blanche.

– Kövesd az 531-es utat, azon jövünk – felelte Niala.

– Rendben. Nem sültetek még meg?

– Hogy sültünk volna meg, amikor nincsen se cica, se serpenyő?

– Persze, logikus. Grandvillers, jobbra fordulok.

– Akár pihenhetünk is, egérkék – nézett végig Niala a csapaton –, anya egy kilométerre van tőlünk, rögtön itt lesz.

– De csak tíz egeret vehet föl – felelte Molly. – Én nem akarok itt pihenni, itt megsülünk akkor is, ha se serpenyő, se cica. Menjünk tovább.

– Jól van. Melyik legyen az a tíz?

– Angélique egy kicsit fáradt – sandított Kissy a maxilányra, aki éppen ivott egy kortyot.

– Jó. Nem is árt, ha magukkal viszik, Blanche nem tudja ápolni a harcokban megfáradt egereket, vezetnie kell. A többiek meg legyenek a kicsik, lássuk csak, Suzanne, Caroline, Yvonne, Brigitte, Molly, Maverick, Pierrette meg a zsebek, az kilenc, meg is van.

– Tudod, ki a kicsi – szűrte a foga közt Françoise.

– Hát például te kicsi vagy. Mi a gond? Azt hittem, szeretsz kicsi lenni. Ha jönne egy shindy…

Óriási sóhaj sok száz pici torokból, ami nem is az örömé volt, amiért szemközt már látják a mikrobuszt, hanem a vágyakozásé.

– Ha shindy jönne, elfelejteném a hőséget is – mondta Vanessa, és arcon loccsantotta magát egy adag vízzel.

– Vigyázzatok a hideggel – szólalt meg Pi. – A kocsiban legfeljebb húsz fok van.

A légkondi zúgása hangosabb volt a motorénál, ahogy Blanche megállt mellettük. Egérmancsok tépték föl az ajtót, s

valósággal rájuk zuhant a hűtött levegő, fantasztikus élmény volt.

– Ez jobb, mint baseballütővel shindyt verni – mondta Vanessa kis csend után, amit azzal töltöttek, hogy hörpölték a hideget. Némi tumultus támadt az ajtó körül, aztán Claude beugrott a kocsiba, kihozott néhány palackot és szétosztotta, a csapat egy része ezekkel hűtőzött. Közben Blanche kiszállt és megkerülte a kocsit, végignézett az arcokon.

– Elég csapzottak vagytok, de úgy látom, mindenki egészben van. Mennyi vizet ittatok?

– Negyedik palack – mondta Vanessa –, de legalább a felét magamra öntöttem.

– Harmadik – mondta Kissy –, hasonlóképpen.

A többiek is három-négy üveggel használtak el, összesen legfeljebb tíz literjük maradhatott, meg amit Claude hozott most.

– Apa, merre jársz? – kérdezte Jennifer.

– Most értem el Estrées-t.

– Tíz-tizenöt perc alatt itt lehet – nézte Nimby a térképet. – Addig mi beérünk a faluba.

– Jó, akkor keressetek nekem fordulóhelyet.

– Vettem – bólintott a fiú, bár azt Tom úgyse látja. – Induljunk, egérkék.

– Jól van – mondta Vanessa. – Ti tízen szálljatok be, mert a légkondi már fabatkát se ér, föl fog melegedni a kocsi. Mi meg menjünk.

És mentek – de együtt. Blanche fölpakolta a lányokat, megfordult és lépésben jött mellettük hatszáz méteren át, be Granvillers közepébe. A dimbes-dombos utcácskák kereszteződésében afféle főtér lehetett, itt várták be Tomot, aki pillanatok alatt megjelent, a szörnyeteg valósággal megkettőzte a napfény erejét, úgy csillogott – és persze hangosabb volt, mint a falu egész forgalma, most legalábbis nem járt erre senki. Jennifer kilépett az útra és a szokásos kézjelekkel megállította a kocsit. Ezt az ajtót is föltépték, és innen is rájuk zúdult a kellemes, hűtött levegő.

– Gyerünk befelé – mondta Tom –, aztán hátra, és üljetek a földre.

A kocsi belsejét pillanatok alatt ellepték az egerek. Az ajtó becsapódott.

– Mindenki megvan? – kérdezte mindenki mindenkitől, de mindenki megvolt.
– Tom – mondta Nimby –, kerüld meg balra ezt a füves háromszöget és kijutsz a faluból.
– Jól van. Indulok, Blanche, menj előre.
És mentek. Negyed hétkor otthon voltak a turistaházban.

Paintball, hegymászás és hat kilométeres gyalogtúra után már nemigen vágytak shindyharcra. Lezuhanyoztak, megettek egy csomó vitamint, amit Blanche beléjük diktált, aztán rávetették magukat a szendvicshalomra, amit a kisfülűek gyártottak, mióta hazaértek. Jó darabig csak a rágcsálás hallatszott.
– Tudod, Vanessa – szólalt meg Anne egy idő után –, én nem akarok beleszólni, ahogy a csapatot vezeted, de… meg tudnád mondani, hogy miért gyalogoltatok hat kilométert?
A mikró fölnézett az asszonyra, nagy, tiszta kék szemekkel.
– Én nem vezetem a csapatot, Anne. Aki éppen eldönti, hogy mit kell tenni, az vezet. De bárki beleszólhat. Gyalogolni… miért ne? Így legalább csináltunk valamit. Ülhettünk volna a paintballpálya kapujában egy órát, vagy körbesétálhatunk a falu összes utcáján tizenhatszor. Hűvösebb akkor se lett volna, és valamicske időt mégiscsak nyertünk.
– A térkép szerint nyolc percet – szúrta közbe Nimby.
– Az elég sok. A szörnyetegnek tíz-tizenöt perc is lett volna még, hogy elérjen La Sucrerie-be.
– Kicsit világot is láttunk – mondta Jennifer –, és megmozgattuk a tagjainkat. A szádat nem csukod be többé?
Kissy fölkapta a fejét, mert éppen csukva volt a szája, hiszen evett, de a kérdés kivételesen nem neki szólt – Jennifer Nique-re nézett, aki eltátotta a száját a telefonja fölött.
– Nique?
– Mi van? – kapta föl a lány a fejét.
Nimby odafordult Kissyhez és elismerően vállon veregette. Kissy borzasztóan szeretett volna egy palacsintasütőt.
– Új Kissynk született – örült meg Françoise is.
– Egérke… – kezdte Kissy baljósan.
– Csönd legyen, ti ott, a nagy fülekkel – mondta Angélique –, Nique, valami baj van?
– Hát… azt hiszem. Tudod mit, olvasd el.

Angélique átvette a telefont. Kissy gyanakodva figyelte, ahogy mozogni kezd a füle, aztán hátracsapódik. Pi odalépett mellé, rákukucskált a képernyőre, és az ő füle szakasztott ugyanígy viselkedett.

Csak Nique szülei lehetnek azok. Kistestvére született, és valahogy macskának sikeredett. Vagy most jött meg Nique orvosi vizsgálatának eredménye, és allergiás a sajtra. Az apja új állást kapott egy rágcsálóirtó…

– Elmondjátok nekünk is – kérdezte Vanessa –, vagy játszszunk kitalálóst?

Reggeli után indultak, a mikrobusz négy egérrel megy a bevetésre. Angélique vezet, Jennifer és Kissy lesz a harcoló alakulat, és Elke mint Mézescsupor. Nem kell több, a kiképzés nem szünetelhet órákra. Majdnem két óra az út, tizenegyre lesznek ott, de ez még korán is van, mert ebédszünetben lehet majd belógni. Útközben ráérnek megállni és venni egy fürdőruhát meg egy palacsintasütőt. A ruha a bevetéshez kell, a palacsintasütő pedig Nimbyhez, aki a lelkükre kötötte, hogy a ruha annyira kicsi és feszes legyen, amennyire csak lehet, persze kizárólag azért, hogy Mézescsupor annyira mézescsupros legyen, amenynyire csak lehetséges. No persze. És Vanessa nevetett és megcsókolta, ahelyett hogy nyitott bicskával kergette volna végig a parkon.

Maguknak nem tudnak jelmezt venni, azon rajta van a cég emblémája, olyat nem árulnak az üzletekben. De semmiség szerezni, ha már odabent lesznek, legfeljebb elkapnak két lányt és lehúzzák az egyenruhájukat, késsel, csúzlival is meg tudják őket fenyegetni.

Hárman fognak besétálni, Angélique a kocsiban marad és felszáll a Discoveryvel, amikor indul az akció. Az épület tetejéről fog videózni.

Kölyköt nem hoztak, még Nique-et sem, felismerhetik és megkérdezhetik, hogy mit keres ott, ha nem tagja a csapatnak. No meg ide tapasztalt egérharcosok kellenek. Elke viszont csak egy idegen arc lesz a sokaságban, a felnőttek nem ismernek mindenkit, a gyerekeket pedig Valérie már mind beavatta.

Minden simán ment. Tizenegy negyvenkor értek a helyszínre, a jókora parkoló túloldalán álltak meg, az épületből nem is lát-

szottak, volt köztük két busz. Először ők indultak Jenniferrel, a gazdasági bejárathoz mentek és szóltak Nique-nek, aki elküldte a megbeszélt jelet Valérie-nek, egy üzenetet a mobiljára: „Szia, talizzunk jövő héten?”

Egy perc múlva résnyire nyílt az ajtó és kinézett rajta valaki.

– Szia – mondta Kissy –, ti rendeltétek a pizzát?

– Nem tudom, majd megkérdezem a konyhán – felelte Valérie, ahogy megbeszélték. A két egér besurrant, az ajtót becsukták.

– Most nincs erre senki – mondta a kislány, de suttogva.

Jennifer megszemlélte. Nagyjából akkora volt, mint Elke, és a dressze is egészen olyan, mint amibe a zseb ezalatt belebújt a mikrobuszban. Talán nem ugyanolyan árnyalatú piros, de az nem lesz gond, ezek nem egyformák, csak hasonlóak.

Azért hozták Elkét, mert volt a csapatban egy elzászi kislány, ráadásul vörös hajú, aki nemrég kimaradt tőlük, és ővele sokat *foglalkozott* a mester. Hátha Elke is megtetszik neki, és már a fogdában kap uzsonnát.

Valérie útmutatásával besurrantak a személyzeti öltözőbe, ahol egy lélek se volt, de nem is kellett leütniük senkit, egy csomó egyenruha lógott a fogasokon. Világosszürke ruha, sárga szegélyekkel és gombokkal, derékban kissé húzott, a bal mell fölött a cég emblémája. Egy asztalon találtak névtáblákat is, azt is ki kell tűzniük.

Nem vetkőztek le, a vékony, rövid nyári holmi nem is látszik az egyenruha alatt.

– Remélem, nem veszik észre, hogy eltűntem – mondta Valérie.

– Mert akkor mire számíthatsz? – kérdezte Jennifer.

– A mester megszid a lazsálásért, elmondja, hogy aki nem dolgozik, az nem ér el semmit, és az evés is munka, mert kell az erő. Már hallottuk százszor.

– Hát lehet, hogy még hallod kétszer-háromszor – felelte Kissy –, de sokkal több nem lesz. Ha szerzünk bizonyítékot.

Kötény is jár az egyenruhához, fehér, halványkék szegéllyel, jó nagy zsebbel. Ebben elférnek a fegyverek, fejenként két garnitúra, amik láttán Valérie nagyot nézett. A nadrágzsebben nincsenek jó helyen, útban van a szoknya, ha fegyvert kell rántani. Aztán a mellzsebükbe tettek egy-egy telefont, kitapintották a

kamera helyét és belülről kiszúrták a ruhát kisollóval. Visszatették a telefont. Chantal visszajelzett, hogy lát, mindkét telefon tisztán veszi a képet. A másik oldalra jön a kitűző.

– Hogy is hívnak minket? – vette föl Jennifer a tollat.

– Louise és Anne-Marie – felelte Kissy.

– Jó, melyikünk melyik?

– Nekem mindegy.

– Akkor tessék. – Jennifer odanyújtotta neki a Louise feliratú kitűzőt.

– Szóval nem is ez az igazi nevetek? – nézett rájuk meglepve Valérie.

– Hát nem – mosolygott Anne-Marie.

– Hanem mi?

– Amíg a pasi nem fekszik a tányéron, almával a szájában, neked se mondjuk meg. Nehogy elszóld magad. Bár igazából egyáltalán nem is kell beszélnünk, én eléd teszem az ebédet, te megköszönöd, kész. Mehetünk?

– Mehetünk – bólintott Louise.

– Bázis készen – mondta Tintin.

Épp jókor értek a konyhába, már megkezdték a tálalást. Őrájuk a kutya nem nézett oda, senkit sem érdekelt, hogy új arcok-e vagy régiek, megfogtak egy-egy tálcát, fölkapták és… majdnem orra buktak. A tálca őrült nehéz volt. Valahogy megbirkóztak vele, de Louise megfogadta, hogy ezt még leveri azon a pasason.

Az étteremben annyi gyerek nyüzsgött, mint egy jobbfajta pöfeteggomba-óvodában. Valérie méretűek piros dresszben, két számmal kisebbek zöldben, a legnagyobbak kékben. Tényleg nem volt mind egyforma. Akadt néhány fiú is, azok két külön asztal körül csoportosultak.

Louise lerakta a tálcáját az egyik asztalra, ahonnan érdeklődve nézett rá hat kislány.

– Te vagy a…

– Csitt! Egyetek és észre se vegyétek, hogy itt vagyok!

Persze semmi se történt ebéd alatt, csak rengeteg tálcát hordtak ki, egész pontosan kettőt fejenként, aztán Anne-Marie a konyha felé menet intett neki és benyitott a mosdóba. Louise megiramodott és követte.

– Jól van – fújtatott Anne-Marie –, itt kivárunk mondjuk negyedórát. Mit nézel, egé… Louise, talán cipelni akarod azokat a dögnehéz tálcákat?
– Hát… nem. De a gyerekek…
– Majd megeteti őket más. Nem fáraszthatjuk agyon magunkat, még verekedni is kellhet.
– De ha ránk találnak itt…
– Na bumm, legfeljebb kirúgnak az állásunkból.
Nevettek. És vártak. Egy perccel később Mézescsupor jelezte, hogy megérkezett, besurran. Amikor úgy ítélték, hogy a tálalás a vége felé jár és visszalopóztak, beleskeltek az étterembe. Hamar megtalálták, mert nagy sárga csat volt a hajában, hiszen a fürdőruha alatt semmilyen fegyvert nem lehetett elrejteni. Ezért volt mindkét mininél dupla fegyverkészlet és tartalék telefon, hogy ha úgy adódik, az egyiket odaadhassák neki. Addig a csat a kése. Ki lehet húzni belőle egy tízcentis acéltűt, az este találták a turistaházban és beépítették ebbe a csatba, amit Croizat úr egy hölgyismerősétől kaptak. A hölgy férje csinálta a kis műhelyében, ahol Mézescsupor strandpapucsát is kipreparálta. A talpára ráragasztott egy fémlemezt, arra még egy gumit, hogy ne csattogjon; a szíjat pedig ügyesen átalakította, jobban tartja a lábát, ami most a rendesnél hátrébb van a két számmal nagyobb papucsban – vagyis a talp az ujja elé nyúlik, ha rúg, a fémlemezzel rúg, az ujját nem üti meg, de remélhetőleg olyan hatást ér el, mintha cipővel rúgna. Valószínű, hogy csak egy-két rúgást bír ki, és már annak is örülni kell, mert a ragasztást huszonnégy órát préselni kellett volna, de senki sem akarta elhalasztani az akciót, főleg nem ilyesmiért. Valérie kimondottan retteg már, hogy meddig fokozódhat ez az egész, mert a tábor kezdete óta egyre rosszabb, pedig csak szombaton indult, ez az ötödik napjuk.
A mestert az ebéd vége felé látták először, valahol kijött egy ajtón, áthaladt az étkezőn és távozott. Középtermetű, már őszül a haja, de nagyon izmos, régi sportember, Mézescsupornak nem szabad egyedül harcba bocsátkoznia vele.
Ebéd után a gyerekek szétszéledtek, volt egy szabad félórájuk. Valérie jelentése szerint ez az időszak nagyon veszélyes, a mester ilyenkor olvasgatni szokott, és megesik, hogy megakad

a szeme valakin. Louise fedezte föl, az épület és a medence közötti gyepsávon feküdt nyugágyban és csakugyan olvasott.

– Hé, te ott – harsant a főnökasszony hangja, amire Louise ösztönösen megfordult –, igen, kislány, te, gyere mosogatni! Te se lopd a napot – nézett Anne-Marie-ra, aki valamivel közelebb volt hozzá –, nem az a dolgod, hogy nézelődj. – Dehogynem, gondolta Louise. – Titeket nem is ismerlek, ki vett föl?

– Jövök már – indult el Anne-Marie, és visszaintett Louisenak –, akkor te föltakarítod?

– Persze, máris megyek – bólintott Louise készségesen, és villámgyorsan elindult valamerre, hogy föltakarítson valamit, ami nem létezik, és remélte, hogy a takarítás is az ő dolga. Mert ha vannak takarítók is, azt egy másodpercen belül megtudja.

De a főnökasszony nem szólt, és nem zavarta, hogy nem kapott választ a kérdésére, hogy őket ki vette föl. Louise kilépett a folyosóra, becsukta az ajtót és már surrant is. Anne-Marie egyelőre fogságba esett, de ő szabad, és nem fogják keresni, ha nem látják. Létszámon felüli. Végigsurrant a folyosón, búvóhelyeket és megfigyelőállásokat keresett. Ma egész nap szaladgálni fog, mert ha valaki menet közben látja, azt hiszi, hogy valahová tart, ahol dolga van.

Észrevette Mézescsuprot a medencétől jó néhány méterre, a fűben ült. Nem szabad közel mennie a vízhez, mert a mesternek az is szokása, hogy csak rámutat a vízre és ugrani kell, vagy egyszerűen beledobja az embert. Márpedig a hajcsat alatt el van rejtve egy mikrofon, egy gombelem és egy rádióadó, a helikopterekhez való pótalkatrészek közül, mert telefont képtelenség lett volna odarejteni, akármilyen kontyot csinál Csupor a hajából. És ez a holmi nem vízálló. Ráadásul Csupor éppen úgy úszik, mint bárki más, és ha vízbe kerülne, azonnal kicsapnák. Mit keresne egy ilyen kezdő itt, egy profi úszótáborban, ahol a jövő bajnokait nevelik?

Csupor mikrofonja sajnos nem volt nagyon érzékeny. Ha kopog a hajcsaton, azt jól hallani, de a körülötte levők beszélgetését egy-két méteren túlról már nem. A vevő kint volt a mikrobuszban, Georges-nak sikerült összedugnia egy telefonnal, ami aztán közvetített a hálózatra. Éjjel kettőre járt, mire megoldot-

ta, egy csomó kisfülű dolgozott, amíg ők aludtak, hiszen csak kipihenve szállhatnak harcba. Ha nem sikerült volna összekötni őket, akkor csak az maradt volna, hogy a vevő kap egy hangszórót, ami elé leteszik a telefont, de nem a kocsiban, mert a légkondit muszáj járatni, és a zúgástól nem hallatszana semmi. De máshol nem biztonságos, meghallhatta volna valaki, Georges ezért dolgozott fél éjszaka Croizat úr ismerőseivel.

Louise fölszaladt az emeletre és elindult az ottani folyosón, fülében a konyhai és a medence környéki zajokkal. Észrevett egy nyitott ablakot, nicsak, ez éppen a mester fölött lehet. Odasurrant, kisandított. Tényleg itt ül…

A mester már nem olvasott, éppen egy gyerekre mutatott.

– Te, gyere csak ide!

Piros dresszes kislány volt, alig egy méterre Csuportól, aki ekkor nem nézett feléjük, csak megvakarta a fejét, s Louise fülében máris kopogott a jelzés. IW UP AN, a shindy egy kislánnyal beszél. Csupor persze nem is sejti, hogy ő itt van a fejük fölött. Kivette a telefonját, elkezdett videózni. A kislány odament a mesterhez, nem túl készségesen.

– Tessék, mester.

– Hogy is hívnak téged?

– Sylvie Blois.

– Jó a mozgásod, figyeltelek. Sportolsz még valamit az úszáson kívül?

– Teniszezni szoktam, mester.

Louise hűségesen videózott percekig, amíg a mester kikérdezte Sylvie Blois-t eddigi sportpályafutásáról, bár tudta, hogy nincsen sok értelme. Valérie leírta, hogy ezek a beszélgetések ritkán tartalmaznak bármi olyat, amit érdemes lenne magnóra venni és fölhasználni ellene, csak a tekintete, ahogy mustrálja az embert, érezni, ahogy próbál a szemével a fürdőruha alá furakodni. Pedig volt már egy botránya, húsz évvel ezelőtt, de nem emeltek vádat, a család nem akarta. Hogy pontosan mi történt, azt a gyerekek nem tudják, de az egymást követő úszónemzedékek azóta adják tovább a történetet. Persze sokféle változatban, kiszínezve, úgyhogy nem is biztos, hogy igaz. Nyilván van valamilyen rendőri jelentés, de egyik ismerős rendőr se fogja megmutatni nekik, ahhoz sokkal több kell.

A mester elengedte Sylvie Blois-t, aki elég sietősen odébb somfordált. Semmi fogdosás. De azt mindig négy fal között csinálta. Valérie-t már többször fogdosta, és még nyolc lány volt, akiknek tudta a nevét, ők azt is elmondták – egyelőre csak neki, Valérie-nek –, hogy mikor, hol, hogyan. Senki se tudta előre, mármint a gyerekek közül, hogy a mester is itt lesz a táborban, azt hitték, a másik mester jön, Michel bácsi, akit szerettek, róla senkinek nem volt fogdosós tapasztalata. Michel bácsi itt is van, de nem ő a főnök. A mester, Ladislas bácsi, akit Michel bácsi azzal jelentett be szombaton, hogy ő a legjobb, akit ő tanít, az bajnok lesz, és fogadjanak neki szót. Aztán a mester is tartott egy kis beszédet, amiben szerényen kiigazította Michel bácsit, nem lesz mindenki bajnok, csak aki a legkeményebben hajt és mindenben szót fogad neki, mert ő csak jót akar nekik. És van egy pálcája, írta Valérie a tegnap esti második levelében, azzal szokott rácsapkodni a lustálkodók combjára, fenekére, hátára, csak egyet-egyet, de éppen eléggé fáj és megalázó. Madame Juliette. Így hívják a pálcát. Ha elindul és ott felejti, csak csettint a nyelvével és azt mondja: „hopp, madame Juliette”, és akkor valakinek ugrania kell és utánavinni. Valérie azt írta, esténként azt tervezgetik, hogy egyszer darabokra törik madame Juliette-et, de senki sem meri megtenni. Vanessa visszaírt, hogy ők majd megpróbálják – biztosra azért nem mondta, mert ürügy azért persze kell hozzá.

– Te mit ácsorogsz itt?

Louise riadtan pördült meg. A főnökasszony állt ott, tőle két méterre, csípőre tett kézzel. Nagydarab, nagyszájú asszonyság. Louise villámgyorsan visszafordult és behajtotta az ablakot, ne hallatsszon ki semmi abból, hogy ők itt vannak.

– Ez egyre rosszabb! Ahányan vagytok, annyifelé szaladgáltok, a rengeteg munka meg sehol! De én leveszem rólatok a kezemet, tegnap megmondtam, hogy mi lesz, ha nem emberelitek meg magatokat, hát tessék, ha nektek ez kell. Gyerünk a portára, fölveszed a fizetésedet, átöltözöl, tíz perc múlva nem akarlak itt látni, megértetted?

Louise öt lépéssel átszelte a folyosót és benyitott a legközelebbi ajtón, amin a tizenkilences szám állt. Hálóterem, hat ággyal, katonás rend, tisztaság. Sehol senki. Visszalépett és karon ragadta a főnökasszonyt.

– Gyerünk befelé – suttogta nagyon határozottan.
– Hé, mit képzelsz te…
Louise a nő arcába nézett.
– Azt mondtam, befelé, és egy hangot se halljak!
Betuszkolta a nőt a szobába, becsukta az ajtót és egy székre mutatott.
– Üljön oda le és hallgasson, amíg nem kérdezem. Amikor megszólal, csavarja le a hangerőt. Nem kell másoknak is tudni, hogy itt vagyunk, világos?
– Világos, hogy elment az eszed – sziszegte a főnökasszony. Louise lenyomta a székre és megállt fölötte.
– Hogy hívják?
– Nagyon jól tudod, hogy… – csattant föl a nő, de Louise kezében megvillant egy késpenge. – Hé, mi folyik itt?
– Csak annyit kértem, hogy vegye le a hangerőt – mondta Louise vészjóslóan. – Hajlandó végre befogni azt a ronda nagy száját és rám figyelni? Én nem tudom, hogy magát hogy hívják, egy órája még azt se tudtam, hogy a világon van. Tehát hogy hívják?
– Duroc. Ki a fene vagy te?
– Köszönöm, madame Duroc. Eltehetem a kést anélkül, hogy elkezdene ordítozni megint?
– Tessék.
Louise eltette a kést és fölcsapta az igazolványát.
– Jerry Alapítvány. Bűnügyi nyomozást folytatunk. Többen is vagyunk, magának nem kell tudnia, hogy kik. Nagyon kevés az időm, rövid leszek. Vagy együttműködik velem és tanúként hallgatják ki, vagy most azonnal megkötözöm, betömöm a száját és bezárom a szekrénybe, aztán letartóztatják bűnpártolásért. Nem tudok időt adni a döntésre, most azonnal kell a válasza.
– Ez csak valami tréfa, ugye… nem, persze hogy együttműködöm, de hát milyen bűnügyről…
– Erre nincs jogom válaszolni magának.
– De te nem vagy rendőr.
– Nem, madame Duroc, de ha sikerrel járunk, láthat ma még elég rendőrt. Ha meghiúsítja a tervünket, a fogdát is megismerheti. Most menjen vissza a munkájához és tartsa a száját. Ha

bárki azt mondja: Jerry Alapítvány, tegye, amit mond. Minden világos?

A nő bólintott. Louise visszabiccentett, aztán kirohant, föltépte az ablakot és lenézett.

A mester nem volt ott. És Mézescsupor sem.

Louise beleszólt a telefonjába.

– India Alpha?

– Oscar Kilo – jött Maci Laci szóbeli válasza azonnal.

– India Whisky? India Echo?

– Oscar Kilo, Oscar Kilo. Oscar Bravo Echo November.

A medence északi oldalán? Louise kihajolt az ablakon, úgy figyelt, és mintha csakugyan látta volna a mester ősz fejét egy fa mögül kivillanni. A Discovery persze magasabbról néz, és nyilván más szögből is.

– Uniform Alpha – nyugtázta a közlést, és ahogy elfordult az ablaktól, a főnökasszonyra esett a pillantása, aki értetlenül bámult rá a szoba ajtajából.

– Mit néz, madame Duroc? Megmondtam, hogy menjen vissza a munkájához.

Elindult a folyosón, de az asszony követte.

– Várjon csak, kislány, Louise, vagy hogy hívják. Nem valami disznóság készül itt?

– Milyenre gondol?

– Nem tudom, de miért kellene elhinnem, hogy maga a jó oldalon áll?

– Igaza van. Megmondom, mit tehet. Van itt olyan hely, ahonnan telefonálhat úgy, hogy nem hallják?

– Persze, van nekem egy irodám.

– Jó. Menjen oda, hívja föl az országos rendőr-főkapitányságot. A társaim perceken belül megmondják, hogy kit kell keresnie.

– Dorville hadnagyot – szólalt meg a bal mellzsebéből tisztán és érthetően. – Hatvanegyes mellék.

– Köszönöm. Hívja fel, madame Duroc, és semmi mást ne mondjon, csak ennek a szállónak a nevét. Ő már mindenről tud.

Közben lementek a földszintre. A főnökasszony bólintott.

– Meg is teszem, mérget vehet rá. – Elindult balra.

– Madame! – szólt utána Louise. A nő visszanézett.

– *Nehogy* valaki meghallja, hogy telefonál – mosolygott rá Louise barátságosan, kivillantva sajtevésen edzett fogait –, és meg ne próbáljon nekünk keresztbe tenni, mert úgy lecsukatom, mintha maga lenne Al Capone.

S elindult jobbra.

A medencénél ekkor már sokan nyüzsögtek, nyilván kezdődött a délutáni foglalkozás. Louise csak ekkor fedezte föl, hogy több medencéjük is van. Kiszúrt egy kis gazdasági épületet a medence melletti térségen, odaóvakodott. Szerencsére nem volt bezárva. Benyitott és elrejtőzött egy sor polc között, amiken ágyneműk feküdtek takaros rendben.

Csuprot csak akkor látta meg, amikor egy csomó piros ruhás gyerek beugrott a medencébe. Ő egy fa tövében üldögélt, jó öt méterre a víztől, és elég szerencsétlen arcot vágott. Bár valószínűleg fölöslegesen, mert a mester mindig fölfigyel a lógósokra.

Anne-Marie-val időközben tisztázták hollétüket, ő most a főépület másik szárnyában volt, Louise felől nézve tíz óránál, túl a medencén.

Mézescsupor azonban még jó félóra hosszat nem számított lógósnak, mások is voltak a medencén kívül. Amikor az előzők kijöttek és az újak elindultak a vízhez, a mester Csuporra is rászólt, de ő csak megcsóválta a fejét. A mester odajött hozzá, madame Juliette-tel a kezében.

– Hát neked mi bajod? – Szerencsére elég közel jött, hogy a mikrofon hallja.

– Semmi – felelte Mézescsupor.

– Akkor meg indíts a vízbe!

– Nem akarok – mondta Csupor.

– Nem? Állj csak föl.

Mézescsupor fölállt. A mester szemügyre vette. Elölről-hátulról.

– Úgy látom, épségben vagy. Napszúrásod sincsen. Miért nem mész úszni?

A medence felé mutatott madame Juliette-tel. Louise ekkor figyelt föl, hogy a medence még mindig üres, akik elindultak a víz felé, meg is álltak és figyelték a cirkuszt. Nyilván tudják vagy sejtik, hogy ez az az idegen kislány, aki…

– Csak – felelte Mézescsupor. – Nem akarok.

Valérie leírásából tudták, hogy a mester türelmes azokkal, akik például rosszul vannak, de a fáradtságot egyszerűen leküzdendő dolognak tartja, és az indokolatlan ellentmondás mindig kihozza a sodrából. Ezért választották ezt.

– Mi az, hogy nem akarsz? – kezdett kiabálni a mester. – Ez nem kívánságműsor, ez itt egy úszótábor, ha nem tudnád! Aki lazsál, annak nincs itt helye! Indíts a vízbe!

És rávágott a pálcával a kislány combjára.

Mézescsupor jajdult egyet, aztán éktelen haraggal a mesternek esett.

– Te megütöttél lábamot! – Két öklével apró, gyerekméretű ütéseket mért a meglepett mester mellkasára, aztán kitépte a kezéből a pálcát. Megsuhogtatta a levegőben, és rávágott vele a férfi combjára, de ezt már úgy, hogy csattant. – Nesze! Anyuka nem szólta, hogy nem szabadsz verni kicsiebbekt? Nesze még egy! Hogy képzelsz bottal verjed gyerekt?!

Azzal a térdére tette a pálcát és egy mozdulattal kettétörte, majd mindkét felét még egyszer, és a négy darabot lendületesen elhajította, szétszóródtak a fűben.

– Van másik botjad? – nézett föl kihívóan a mesterre, aki szabályszerűen leblokkolt. – Hozjad, összetörök azt is! De hátodon!

Időbe telt, hogy a mesternek megjöjjön a hangja. Másik botja nem lehetett, hiszen még a gondolatot is lehetetlennek tartotta, hogy valaki olyat tehet, amilyet ez a kislány most. Madame Juliette fogalom volt a gyerekek körében. Ez a lázadás pedig példa nélküli, hiszen ő mindig fegyelmet tartott a gyerekek között. Most vagy rájön, hogy ez az egy azért merészelt föllázadni, mert neki a mester csak egy shindy, nem az úszás apostola – és akkor süthetik az egészet, vagy…

De egyelőre nem jött rá.

– Úgy látom, valaki ma bal lábbal kelt föl – mondta a baljós mosoly és a még baljósabb vicsorgás keverékével. – Legjobb lesz ezt nyugodt körülmények között megbeszélnünk. A szobámban. Ti várjatok meg itt – intett a többi gyereknek. Persze, mi sem természetesebb, hogy tíz gyerek csak úgy várjon őfelségére.

– Anne-Marie? – szólt a mikrofonjába Louise.

– Már úton vagyok a szobához – jött a válasz. – Berakok egy Oscar Tangót.

– Vettem. Én még nem mehetek.

A mester elhaladt Louise búvóhelye előtt a lázadóval, aki csodálatosképpen ellenvetés nélkül követte. Louise kivárt, aztán előbújt és végignézett a gyerekeken, akik még jobban megdöbbentek, mint a mester.

– Ugye te vagy a…

– Csitt! – emelte föl Louise az ujját. – Még nincs vége.

– Az a kislány…

– Igen, ő is.

– A mester iszonyú dühös. Nem tudom, mit fog vele csinálni.

– Én se – felelte Louise, már úton az épület felé. – De ha nem azt, hogy bocsánatot kér azért az ütésért, akkor lehet, hogy már csak a holnapi lapok címoldalán látjátok viszont.

A mester és Margarita már eltűnt az épületben. Louise lenézett a mellette jövő kislányokra.

– Egy jöjjön velem, hogy megmutassa, hol a szoba. De több ne, csendben kell lennünk.

– Jó, én odakísérlek – mondta az egyik szőke, rózsaszín hajpántos.

Beóvakodtak az épületbe és elindultak. Louise kis idő múlva ajtócsukódást hallott a fülében.

– Bent vannak a szobában, igyekezzünk.

– Honnan tudod? – kérdezte a szőke.

– Mindent hallok, ami történik. – Louise elővette a telefonját. Csakugyan, két telefonról is volt adás a szobából, a mestert látta, amint helyet foglal egy széken.

– Te maradj csak állva – közölte Csuporral, Louise az épületben található összes sajtot hajlandó lett volna föltenni, hogy nem a tiszteletlenség büntetéseképpen, hanem hogy legeltethesse rajta a szemét. Palacsintasütőt nem vettek, de Nimby kívánsága teljesült, az a fürdőruha tényleg nagyon feszes.

Fölmentek az emeletre, ahol Louise Anne-Marie-t pillantotta meg, az egyik ablakmélyedésben állt a falnak támaszkodva és nézte az óráját. Persze neki most egy telefonja sincs, ha mindkettőt berakta a mester szobájába.

– Innen odatalálok – fordult a szőkéhez. – Te menj csak vissza a többiekhez. Kösz.

– Mit fogtok most csinálni?
– Az attól függ, hogy a mester mit fog csinálni.
– Irtó dühös. Szerintem most bármire képes, akár…
Louise bólintott.
– Akár még meg is erőszakolja. Reménykedjünk.
Odament Anne-Marie-hoz, kivette a másik telefont a kötényéből, odaadta neki.
– Nem kellene elbújnunk? Kinézhet a folyosóra, ha tényleg rá akar mászni Csuporra.
– Jó, bújjunk el.
A szomszéd szoba nem volt bezárva, bementek. Egyágyas szállodai szoba, láthatóan lakatlan. Leültek az ágyra.
– Hallottad, hogy bezárta az ajtót? – kérdezte Anne-Marie.
– Azt nem.
– Én itt voltam a folyosókanyarban. Kulcsra zárta. Hátha tényleg letépi róla a fürdőruhát.
Louise-nak fölcsillant a szeme. Ha megteszi, láthat meztelen lányt, még egyszer utoljára. Mire kijön, vénember lesz.
A mester ezalatt a székén ült, hintázott a szék hátsó lábán és várt. A csenddel a kislányt akarja megfélemlíteni, és talán időbe telik elgondolni, miket műveljen vele. A felszolgálók csapatának két legmunkakerülőbb tagja már percek óta üldögélt a szomszédban, amikor a mester végre kegyeskedett megszólalni.
– Hogy is hívnak téged?
– Annie Habersetzer – felelte Mézescsupor.
– Az egy szereplő *A két Lotti*ból – vigyorgott Anne-Marie.
– Annie. Aha. Mióta jársz hozzánk?
– Egy hónapra.
– Akkor talán nem is tudod, ki vagyok én.
– De tudok.
– Mit tudsz?
– Te vagy mester.
– Ennél többet?
– Hívnak Ladislas Petit, rengeteg bajnokakot nevelted, te is sokszor bajnoktál úszni.
– A nyelvet még gyakorolnod kell. Például hogy a felnőtteknek nem azt mondod, hogy „te”.
– Szólítjalak „ön”, és Ladislas bácsi vagy mester?

– Hát minimum.
Csupor csípőre tette a kezét.
– Majd ha nem veresz combamot bottal. Az fáj, tudsz? Fog kékülődni helye.
– Mutasd.
Csupor kicsit oldalt fordult, a combjára mutatott.
– Itt. Érzek még jól.
A mester kihúzott egy fiókot és kivett egy tubust. Nyomott belőle valamit a kezére és közelebb intette Csuprot, aki persze rögtön engedelmeskedett.
– Kicsit hideg, de csillapítja a fájdalmat.
És rányomta a kezét Mézescsupor combjára. Csupor sivalkodott.
– Au, hideg tényleg!
A két pincérlány egymásra sandított. Ugyanaz járt a fejükben. Aki rendes úton jár, nem kenegeti egy tizenhárom éves lány combját négyszemközt, méghozzá zárt ajtó mögött. De ennél sokkal több kell. Hátha meglesz az is.
– India Alpha Uniform Romeo Oscar Mike – hangzott a fülükben. Maci Laci indul az épületbe. S már csapódott is a kocsiajtó.
– Hotel Bravo? – kérdezte Louise a helikoptert.
– Echo Juliet – felelte Maci Laci, hallatszott a hangján, hogy fut. Nyilván a tetőn van a gép, a vezérlő és a szemüveg meg nála. – Uniform Bravo Uniform India Uniform Quebec Oscar Lima.
Hm. Segítenie kell kinyitni az ajtót. Végül is Angélique valamivel többet nyom náluk, de nem biztos, hogy annyival nagyobbat tud rúgni.
A mester ezalatt bedörzsölte Csupor combját a kenőccsel, de az egyik telefon fölvette, hogy az ujja a fürdőruha alá kalandozik, a másik pedig azt, hogy közben a kislány szemébe néz. Csupor zavartalanul farkasszemet nézett vele. Ha a mester most fogna egy nagyítólencsét és belenézne a kislány pupillájába, sok-sok pici egyenruhát látna, autókat villogó lámpákkal, rácsokat.
A mester jobban benyúlt a fürdőruha alá.

– Nem ott fáj – közölte Csupor azzal a hidegvérrel, amivel az az ausztrál muki vett kézbe rémisztő állatokat és magyarázta, hogy azok mennyire veszélyesek.

– Nem? – vigyorgott a pasas.

– Nem. Figyelj, mutatlak valami, adsz ide másik kézt?

A mester odanyújtotta a másik kezét. Csupor megfogta, elfordította, megcsóválta a fejét és másik irányba fordította. Azzal lehajolt és beleharapott.

A mester már dúlva-fúlva elcsörtetett a folyosón, amikor a két pincérlány kimerészkedett az odújából. Csuprot az ajtófélfának támaszkodva találták, roppant elégedett képpel.

– Hallottatok ordítását? Haraptam jó nagyot mancsábele. Nem értetődött minden szó egészen, amit kiabálta, csúnya szavak? Az büntetendő szintén, ha kiabáli ilyen szavakokat olyan kislánynek, akinek nem nincsen elég nyelvtudás?

– Fogd már be a szád – mondta Louise, és betuszkolta a gyereket a rejtekhelyükre. – Jól vagy, Csuporka?

– Remekül. Ízlődött mesternek mancsa nagyon, bár elég szőrös, de én szeret Pfirsich is, és az is szőrös.

– Az meg mi?!

– Őszibarack – nevetett Anne-Marie.

– Echo Papa? – kérdezte Maci Laci a hollétüket.

– Echo Juliet Oscar Charlie Alpha Foxtrot.

Emelet, tizenhatos szoba.

– Maga kicsoda? – kérdezte ekkor egy férfihang.

A három egér megdermedt.

– Hejdó? – kérdezett vissza Maci Laci.

– Azt kérdeztem, ki maga.

– Heppla komme glokka borni gomp?

– Nem ért franciául?

– Franszi? Nini, mulliku.

– English? Do you speak English?

– Haha, tam glonto nikka bobi – kacagott Maci Laci, és alighanem továbbment, mert a folytatás már úgy hangzott, mint amikor elmenőben szól vissza az ember: – Ulla, ulla!

Egy perccel később egy, majd két koppintás az ajtón, IA, és belépett Maci Laci. A hátizsákját letette az ajtóban és csak annyit kérdezett:

– És most?
Csupor vigyorgott.
– Mesterbácsi nagyon-nagyon haragudós.
– Te is az lennél a helyében, de nem azért jöttünk, hogy feldühítsük.
– Most lehet kettőféleség. Bácsi elrohan orvos, kérni Injektion, mert hátha voltam elveszett.
– Az fix, hogy megvesztél.
– Vagy pedig dühös megharapkod kéz és elmaradt játék miatt, és keres másik lányot, berángatni szobájábele. Ahhoz nem kell neki sok, elég, ha valaki ügyestelenül ugródik vízbele vagy nem kicselezi cápát elég gyorsan. Ha velem csinálta volna játék, az csak némi fogdosás, szerintem, azt ekkora nagy sztárbácsi megússzi könnyen. De ráteszek nagy sajtos szendvicst, hogy ha most ilyen nagyon dühösön becipel lányot szobábe, akkor lány ledöntődik ágyon. Láttam telefonot eldugva sarokbele, csináljuk pornóóóóóóót!…
Mégiscsak meg kellett volna venni azt a palacsintasütőt.
Maci Laci elővette a vezérlőt és a videószemüveget, leült az ágyra és már mondta is:
– A medencénél van, gyerekeket egzecíroz. Úsznak.
– Vissza kellene menned, Csuporka – mondta Louise.
– Persze. És szerintem hozjátok egy Uniform Maci Lacinak is. Jó volt marslakó duma pasival, de jobb, ha mozogódhat szabadon.
– Igazad van – felelte Louise. – Engem már ismer a főnökasszony, legjobb, ha én megyek.
– Jó, én őrzöm Csuprot – bólintott Anne-Marie –, Maci Laci, te maradj itt és figyelj Hotel Bravóval, te leszel a tartalék.
– Vettem – felelte Maci Laci.
Louise pontosan a főnökasszonnyal akadt össze a személyzeti részen, az öltöző közelében. Bement, a nő követte.
– Fölhívta, akit mondtam? – tudakolta Louise, s körülnézett. Talált egy jókora lepedőt, az asztalra terítette.
– Igen. Azt mondta, amit maga. Azt mondta, ne tévesszen meg, hogy maga nem rendőr, ez rendőrségi akció, és tényleg lecsukat, ha akadályozom.
Jó öreg Dorville.
– Jól mondta.

A lepedőre fektetett egy egyenruhát, arra egy kötényt, és fölvett egy névtáblát.

– Mondjon egy női keresztnevet, madame Duroc.

– Miféle…

– Bármilyet.

– A lányomat Léonie-nak hívják.

Louise ráírta a nevet a táblára, a kötényzsebébe tette, és nekilátott összehajtogatni a lepedőt a ruhával.

– Mit csinál?

– Még egy társunk érkezett a szállóba, neki viszem.

– Tehát a maga neve nem is Louise?

– De nem ám, madame Duroc.

– Hanem?

– Amíg tart az akció, senki se tudhatja az igazi nevünket. Elszólhatnák magukat.

– Valamit mondhatna már erről az egészről.

Louise a karjára vette a csomagot, s az ajtóból visszanézett.

– Mondok. Mindenkinek érdeke, hogy sikerrel járjunk, a gyerekeké, a tanároké, a maguké. Csak hallgasson, mint egy cserép muskátli, madame.

– Miért pont muskátli?

– Csak.

Az edzés zavartalanul kezdődött, ahogy bármikor máskor, illetve ők persze még nem láttak ilyet, de a gyerekek arcán nem tükröződött semmi rendkívüli. De amikor Mézescsupor visszatért a medence mellé, a normális kerékvágás mégiscsak megakadt egy percre.

– Te mit keresel itt? – kérdezte a mester barátságtalanul.

Mézescsupor bólintott, ami erre a kérdésre semmilyen nyelven nem volt elfogadható válasz. A beszélgetést a melléképületből hallgatták le, ahol most Anne-Marie rejtőzött, de kiderült, hogy a résnyire nyitott ablak mögött elhelyezett telefon elég sokat elkap, ha a mester nem megy át a medence távolabbi részéhez.

– Remélem, tudod, hogy a viselkedésednek meglesznek a következményei. Még ma felhívom a szüleidet és repülsz innét.

– Hova repülődök?

– Majd meglátod. Most tűnj el a szemem elől.

Csupor átsétált a medence másik oldalára, megkerülte a mestert és leült néhány méterrel a háta mögött. A mester odafordult.

– Mit keresel ott?

– Mondtad én eltűnjek szemed elől. Nézel medence felé, akkor én szemed mögötte vagyok. Nem jó?

A mester legyintett és visszatért a munkájához. Ők pedig vártak.

Sokáig kellett várniuk, mert a mester lankadatlanul parancsolgatott a gyerekeknek, Csuporra már rá se hederített, és senki mást se hívott oda magához.

– Fél kettő – nézett az órájára Léonie. – Szerintem együnk valamit.

Louise bólintott.

– Megkeresem a főnökasszonyt és ellopom tőle a kamrakulcsot. De csak sorban ehetünk, vigyáznunk kell Csuporra.

– Persze. Ha már ott vagy, ebédelj meg, és tegyél félre egypár sajtmorzsát.

Louise tehát megkereste madame Durocot.

– Enni? Hát ebéd az már nincsen, de üssön össze maguknak valamit.

– Köszönöm. Kinek fizessem ki?

– Van egy pénztárosunk, vele állíttasson ki számlát a cégének vagy mijének.

Louise bólintott; nem mondta, hogy készpénzben fizet, azt majd a pénztárosnak. Besurrant a kamrába, ahol szinte kizárólag félkész ételeket talált, és gyorsan munkához látott. Sült krumpli, csirke, valami egyszerű saláta. A csomagolásokat betette egy zacskóba, azt pedig a kötényébe, majd megmutatja a pénztárosnak. Talált zárható műanyag dobozokat, azokba rakta az ételt, mindenkinek külön, evőeszközökkel együtt az egészet tálcára tette – mert műanyag tálca is akadt, amit az is elbír, aki csak tíz centi magas –, aztán visszasétált az egésszel a társaihoz.

– Mást találtam ki – közölte pincérlánytársaival, úton a rejtekhelyükre, az emeleti tizenhatos szobába. – A mester most úgyis a srácokat idomítja, ebédeljünk csak meg szép nyugodtan. India Juliet, Uniform Lima?

– Pozitív – felelte Anne-Marie. – Uniform Papa India Echo, Uniform Romeo.

Összegyűltek és megették az ebédjüket.

– Kell kitalál valami mesternek csábításra – mondta Csupor tele szájjal. – Mézescsupor már próbálta mindenit. Mester nem buk Csuporba. Az azért elég nagy disznóság, nem tartani kicsi vörös nordnémet zsebeg… zsebcsuprot elég szexi, nem? Rúghatok ezért medence másik oldalára tökeit?

– Nem – nevetett Léonie –, csak legyél kéznél, amikor befejezik az edzést. Sikerült beszélnem egy gyerekkel, az mondta, hogy háromkor tartanak szünetet. Hátha akkor több szerencséd lesz.

– Azért az nem egészen igaz, hogy nem bukik rád – jegyezte meg Anne-Marie. – Ha még egy kicsit nyúlkál, már bilincs lenne rajta.

– Nem csinálta tovább volna, ha harapom meg se is – csóválta fejét a kislány. – Láttam szemikéjén. Ez csak olyan teszt volt.

– Miért haraptad meg?

– Ízlődött, először is. Aztán meg fontos mutatni kemény Widerstand.

– Ellenállást – fordított Anne-Marie.

Igen, Valérie azt mondta, állítólag direkt ráhajt azokra a lányokra, akik ellenkeznek, mert nála a büntetésből alakul ki a szexuális közeledés. Hát Csuporra nem lehet panasza, megtagadta, hogy bemenjen a vízbe, összetörte a kedvenc botját, és még meg is harapta.

– Muszáj ellenállni neki legalább tíz kiloohm – jelentette ki Csupor, ők pedig egymásra borultak nevettükben. – Csak akkor beleszeret gyerekt. Én akkor vissza is, hátha. Jó sebtikaja, kösz.

– Sebtikaja – dünnyögte Léonie, amikor az ajtó becsukódott a kislány után. – Őrület.

Evés után Louise visszavitt mindent, elmosogatott és megkereste a pénztárost, egy fiatal ázsiai hölgyet, aki nem sokkal nézett értelmesebben, mint a főnökasszony, de végül is összeadta a csomagolásokon szereplő tételeket, kiállította a számlát és átvette a pénzt.

– Köszönöm, madame. Ne feledje a titoktartást.

– De hát… akkor miért nem azután jött hozzám, amikor már nem kell titkolózni?

– Nem tudhatjuk, mi lesz. Lehet, hogy félóra múlva autón kell üldöznünk a svájci határig.

De nem kellett. A mester háromkor elbocsátotta népét, átment a másik medencéhez, pár mondatot váltott a másik mesterrel, visszajött, egy-két gyereknek mondott valamit – bizonyára olyasmiket, hogy most jobban ment, most rosszabbul, a bal lábaddal jobban tempózz, de kívül voltak a hallótávolságon. Csak pár perc múlva ment oda Csuporhoz.

– Öltözz föl és csomagolj össze. Michel bácsi fölhívja a szüleidet, hogy jöjjenek érted.

– Nem tudik.

– Hogy?

– Van anyukám csak – tagadta le Johannt könnyedén –, és ő dolgoz most még egy hét Südamerika.

– Nagyszülők, más rokon?

– Senki. Ha kiteszed táborról irhabőrömet, csak állhatok utcán mint Verkehrszeichen.

– Közlekedési jelzőtábla – mondta Anne-Marie, de ezt a mester persze nem hallotta.

A mester fejcsóválva legyintett és otthagyta.

– Hosszúra nyúlik a dolog – sóhajtott Louise, az ablakhoz ment és nyújtózott egyet. A tizenhatos szoba ablaka egy másik zöld térségre nézett, itt is voltak medencék, ez valami úszóknak való szálloda vagy mi. Mindenesetre monstre úszótábort tartanak, rengeteg gyerek, rengeteg víz, jó sok edző meg mindenféle segéderő. Miket lehetne itt művelni egy jó horgászbottal, jó csalival…

De hát a csalijuk Mézescsupor, és a mester nem akar horogra akadni.

Fél három. Négy óra. Fél öt. A gyerekek úszkálnak, a mester levegőnek nézi Csuprot. Pedig egyszer már molesztálta, hiszen amit a combkenegetésnél csinált, az az volt, de ennél több kellene. Ezt megússza felfüggesztettel, még az állásából se teszik ki, hiszen sztáredző, bajnokok nevelője.

Fél ötkor Tintin közölte, hogy ha hatig nincs eredmény, elindul egy új csapat, amiben Sziporka lesz Mézescsupor. Croizat úr kocsiját fogják elkérni, nyolc körül leváltják őket és hazamehetnek.

– Könnyen lehet, hogy éjszaka bátorodik föl – mondta Anne-Marie.

– Vercingetorix nem erről számolt be – felelte Louise.

– Arról számolt be, amiről tud. Ha rossz volt a politikánk és Pitagórász elbátortalanodott a harapástól meg a bot összetörésétől, akkor lehet, hogy csak éjszaka jön meg a kedve.

– De Csuporra fog kedvet kapni, nem valaki másra – jegyezte meg Léonie. – Tetszik neki. Van egy ötletem. Hívjuk vissza.

Louise bólintott, kisurrant a folyosóra és kinézett az ablakon, amit Csupor mindig figyelt, és megvárta, amíg odanéz. Intett a kezével, röviden, hosszan. Kétszer röviden, megint hosszan. Aztán visszament a többiekhez. Két perc múlva belépett Mézescsupor.

– Lámpámat dörzsölötte valaki?

– Igen, Csuporka – felelte Léonie. – Arra gondoltam, hogy tűnj el egy időre a mester szeme elől.

– Szeme mögötte vagyok, egész délután látok kétféle csak, mester feneke tíz métertől, mester feneke húsz métertől. Eltűnjek hovára és miért?

– Ide hozzánk, és azért, hogy kezdj el hiányozni neki.

– Gondolod? Le hogyha szülőimet nem tagadom, már hívta őket volna föl és hajíti kiscsuprot ki táborbelőle.

– És nagyon el volt keseredve, amikor nem tehette?

A kislány eltűnődött.

– Hát nem. Semmit se elkeseredve volt. – Fölcsillant a szeme. – Hopppp-pá! Gondolsz kezdődik nagy beleszeretés kicsi vörös nordnémet Mézescsupor?

– Hátha – nevetett Léonie.

– Akkor nem lenne jó ötlet kicserélni – mondta Louise. – Most szóltak a Chip és Dale HQ-ról – magyarázta a meglepett csalinak –, hatkor elindulnának, hogy leváltsanak minket.

– Rossz ötlet egészen – csóválta fejét a kislány. – Mi szereztünk már helyismerést, gyerekek meg személyzet megszokta arcikánkat. Inkább este megfogjuk shindyet és aludunk itt, ajándék szállodától, amiért kiszabadítuk őket.

– Megszabadítottuk.
– Lehet úgy is mondani.
– És ha nem fogjuk meg?
– Aludunk akkor itt még sőtebb! Mester bármikor éjszaka jöhet énekel Kiscsupor ablak alá, virágcsokréta, ráugor, megerőszakolít. Imádok Sziporka és nem szívesen elrabolok tőle ez az élmény, de nehéz lenne mesteret átszerelemesítődik másik csaliba most már.

Soha nem derült ki, igaz-e bármi a mester nagy szerelméből, amiről Csupor ennyire meg volt győződve. Hatkor a mester befejezte a napi edzést és bevonult a szobájába, ahol persze még mindig ott volt a két rejtett kamera, de nem kapcsolták be őket. Majd ha egy gyereket is behív.
Ők egyelőre előbújtak, jártak egyet. Órák óta csak lapultak a búvóhelyeiken és őrizték Csuprot, akivel semmi se történt, amihez őrizetre lett volna szüksége, de semmi egyéb sem. Életük egyik legunalmasabb délutánja volt, és feltétlenül a legunalmasabb vadászatuk. Amit még hajlandóak is lettek volna elfogadni, ha a zsákmány kárpótolja őket – de ha zsákmány se lesz, akkor az egész napjuk kárba vész. És az éjszakájuk, hiszen itt maradnak.
A gyerekek most már odajöttek hozzájuk, kérdezgették, hogy mi lesz a mesterrel, de ők csak sóhajtani tudtak: egyelőre semmi, van ugyan alapjuk egy feljelentéshez, de abból legfeljebb felfüggesztett néz ki.
– A barátnőmnek tavasszal benyúlt a nadrágjába – mondta az egyik kislány.
– A nővéremet megpróbálta lefektetni – mondta egy másik.
– Az én nővéremet az ágyába is vitte – tódította a harmadik –, csak megzavarták őket.
Ekkor legalább nyolc kislány vett egyszerre levegőt, de Léonie fölemelte a kezét.
– Várjatok! Ennek most nincs értelme. Ha lesz vádemelés, akkor mondjátok el, hogy mi történt, de ne nekünk, hanem a nyomozóknak, és ne azt, hogy a barátnőtökkel meg a nővéretekkel mit csinált, hanem azt, hogy veletek mit. Mindenkinek saját magának kell elmondania, értitek? Lesz ott egy ügyvéd,

akinek az a dolga, hogy kihúzza a mestert a slamasztikából, és ha másnak a történetét mesélitek, akkor neki van nyert ügye.

Kis csend lett.

– Jó – szólalt meg egy lány. – Én elmondom, hogy velem mit csinált. Egyenesen az ügyvéd képébe.

– Én is – mondta egy másik.

– Én is!

– Én is!

– Én is!

– Oké, gyerekek, állj, állj – kérte Léonie. – Ezt először a szüleitekkel beszéljétek majd meg, aztán a nyomozóknak mondjatok el mindent. A mi feladatunk…

Hirtelen éles, dallamos fütty hallatszott, és a lányok szétspricceltek, mintha ott se lettek volna. Léonie és Louise meglepve nézett egymásra.

Az épület felől egy pasi közeledett, Louise-nak nem volt ismerős, fiatal, jó kiállású, úszónadrágban, strandpapucsban. Meglepve nézett Léonie-ra.

– Nahát, maga itt dolgozik, pedig nem is tud franciául?

Aha, gondolta Louise, és felkészült a harcra.

– Tálalni, mosogatni minden nyelven ugyanúgy kell – közölte.

– Ez igaz – felelte a pasi, és leplezetlen érdeklődéssel nézegette Léonie-t. – Én is tudok dolgokat, amiket minden nyelven ugyanúgy kell csinálni.

– Például belelökni magát a medencébe? – érdeklődött Louise.

– Éppen oda tartok. Nem kérdezné meg a barátnőjét, nincs-e kedve úszni velem egyet?

– Azt kérdezi, nem nézhetne-e meg fürdőruhában – tolmácsolt Louise közönséges francia nyelvre.

– Mondd meg neki, hogy ne kockáztasson, ha nem tud a víz alatt lélegezni – felelte Léonie.

– Azt mondja – fordított Louise szolgálatkészen franciáról franciára –, hogy bármikor megjöhet a férje, aki kétszer akkora, mint maga.

A pasi döbbenten nézett egyikről a másikra, aztán fejcsóválva továbbment és beugrott a medencébe.

A két pincérlány olyan elégedetten nézett utána, mintha ők dobták volna bele.

Fél hétkor a bázis fölvetette, hogy ha Csuprot nem is váltják le, a többieket le lehetne. Louise meg se kérdezte Léonie-t és Anne-Marie-t, gondolkodás nélkül rávágta, hogy szó se lehet róla. Ha Csupor marad, ők is maradnak, amit együtt kezdtek el, együtt is csinálják végig.

Ekkor éppen ő tartotta szemmel a mester ajtaját, a folyosó egy távolabbi részén őrködött. A többiek a gyerekekkel beszélgettek, adatokat gyűjtöttek a mester viselt dolgairól.

Talán az ő kitartó elszántsága törte meg a jeget. Mert tíz perccel később nyílt az ajtó és kilépett a mester. Végigsétált a folyosón, bekanyarodott egy olyan épületrész felé, ahol Louise még nem is járt, és végigment egy újabb folyosón. Louise még a szandálját is levette, nehogy zajt üssön a lépteivel, és végig úgy ment, hogy egy pillanat alatt belépjen egy ajtón és eltűnjön, ha a mester hátranéz. De nem nézett hátra. Benyitott egy ajtón és belépett.

Louise nyugtalanul ácsorgott a folyosón. Ha a mester most egyedül van odabent, s ő belép, azonnal észre fogja venni őt. Száz százalékos létszámnövekedést nehéz nem észrevenni. De ha ketten-hárman, akár tízen vannak, viszont abból egy se pincérlány, akkor is azonnal kiszúrják. Ha viszont nem megy be, akkor a mester őrizetlenül marad, első ízben a nap folyamán.

Nesztelenül az ajtóhoz surrant és rátapasztotta bal fülét. Szerencsére az is elég nagy volt. Egy férfihangot hallott, nem a mesterét, a szavakat nem tudta kivenni, de eszerint legalább ketten vannak. Nem túl valószínű, hogy a mester bármilyen disznóságot követhetne el egy másik férfi jelenlétében, egyetlen beszámoló sem szól arról, hogy lenne cinkosa.

Arrébb sétált, nem akart abba a vígjátéki helyzetbe csöppenni, hogy hirtelen föltépik az ajtót, neki meg magyarázkodnia kell, a fején egy púppal. De azt a helyzetet se szerette volna, ami viszont más műfajokban gyakori, hogy hirtelen berántják a szobába, és egy csapat baljós kinézetű, tagbaszakadt fazonnak kell elmagyaráznia, hogy ő igazán nem hallott semmit, nem látott semmit, nem mond el semmit, ő egymaga mindhárom legendás japán majom.

Továbbsétált, kereszteződéshez ért. Befordult jobbra és a sarok mögé lapulva várakozott.

Ez a legunalmasabb ügyük öt év alatt. Egész délután csak ülnek és várnak. Persze ha sikerül a gyerekeket megszabadítani ettől az alaktól, akkor megéri.

Elővette a telefonját, benézett a felületre, van-e valami újság. A kisfülűek használgatták a Cheesebookot, a bázisról is fölraktak képeket, a kiképzés továbbra is halad. Megvoltak a mai helikós párbajok eredményei is. François–Suzanne: egy pont a lánynak. Brigitte-nek két pont Christian ellen, Caroline-nak kettő Yvonne ellen, Nique-nek három Artu ellen, Michelnek négy Jacques ellen…

Megzörrent az ajtókilincs, Louise gyorsan eltette a telefont és elindult a kereszteződéstől távolodva. Ha a mester erre jön, utol fogja érni őt, elhalad mellette, és eszébe se jut visszanézni rá. Ha nem erre jön…

A mester erre jött. Oda se pillantott a pincérlányra, ahogy eltolatott mellette, csak jóval később, az épület sarkánál nézett vissza, de akkor már oka volt rá. Nyilván megelégedéssel látta, hogy a pincérlány belép az egyik szobába, és leszólította azt a kék fürdőruhás lányt, aki vesztére összeakadt vele a folyosón.

Louise legalábbis nagyon remélte, hogy leszólítja. Itt állt egy üres hotelszobában, három vagy négy folyosónyira a társaitól, és nem merte kidugni gombszerű orrocskáját, mert a mester esetleg még mindig ott kémlel. A telefonért nyúlt és értesítette társait, megadta a mester pillanatnyi pozícióját, amilyen pontosan csak tudta – és várt.

Egy örökkévalóságba telt, amíg Léonie jelezte, hogy a Hotel Bravo észleli a mestert a folyosóablakokon át, abban a szárnyban, ahol a szobája is van. Louise fölrántotta az ajtót és futásnak eredt a néptelen folyosón.

Amikor a mester megérkezett a szobájához, senki sem volt a közelben, az egész csapatnak máshonnan kellett visszaérnie. Azt se tudták, vele van-e a kislány, ezért bekapcsolták a szobájában elrejtett Oscar Tangókat. Majd kikapcsolják, ha egyedül érkezik vissza.

De a mester nem volt egyedül, ezt pillanatokon belül megtudták. Mert a lány megszólalt:

– És ezt éppen itt a szobájában kell megbeszélnünk, mester?
– Itt nem zavarnak minket – volt a válasz, ami alatt zörejt hallottak.
– Persze ha bezárja az ajtót, biztos nem.
Louise ekkor fékezett visító tappancsokkal a kanyarban. Lehet, hogy a kislány helyszíni közvetítésnek szánja, amit mondott? A gyerekek már tudnak róla, hogy a mester szobáját lehallgatják, de persze nem biztos, hogy pont ez a lány is ott volt, amikor ez elhangzott.
Ki fog derülni.

A mester részletes és alapos továbbképzésben részesítette a lányt, akit Annelise-nek szólított. Elmagyarázta neki, hogy aki bajnok akar lenni, annak nagyon keményen kell dolgoznia, de ez nem elég, mert a többiek is éppen olyan keményen dolgoznak. Aki igazán elkötelezi magát az aranyérmekért folytatott küzdelemnek, az egész lelkével átadja magát a sport szellemének. És mondta, mondta, mondta. Egymással szemben álltak, egész közel, a mester bal keze a lány vállán volt.
– Ennyi szöveg csak hogy letépni úszóruhát – dünnyögte Mézescsupor. Megint a rejtekhelyükön voltak, a mesteré melletti szobában.
– A lány még ezt is kevésnek fogja tartani – mondta Anne-Marie.
– De hát *muszáj* letépje úszóruhát rajta! Másképpen sehogy börtönbele kerülődik, és…
– Csss!
A mester keze most nem látszott. Lehet, hogy éppen a lány mellén van, de egyik kamera se volt jó helyzetben, hogy fölvegye. A lánynak még tűrnie kell egy kicsit.
– Mit akar, mester? – kérdezte ekkor Annelise. A kérdés remek ötletnek bizonyult.
– Megmutatom. Szépen levesszük rólad ezt a fürdőruhát. Ne ellenkezz, semmi értelme. Meglátod, jól fogod érezni magad.
Léonie fölállt, nyújtózott egyet.
– Én berúgom az ajtót. Te mellette fogsz állni, Csuporka, és azonnal bemész, kés legyen nálad, de csukva. Jobbra kerülj ki a lővonalból. Utánad bemegy Louise, balra. Anne-Marie figyeli őket a támadás előtt.

A képernyőn ezalatt a mester elszántan küzdött, hogy lehúzza a lányról a dresszt. Annelise védekezett, de gyengébb volt.

– Ne nagyon lövöldözzetek, a pasas csupasz bőrét érnék a golyók – mondta Léonie. – Kést is csak akkor használjatok, ha muszáj.

– Sportember, kibír egy-két rúgást – jegyezte meg Anne-Marie.

– Igen. Úgy kell rúgni, hogy ne bírja ki. Csuporka, ne feledd, hogy a szandid nem csúcsminőség.

– Csupasz lábaimakval kirúgok fejekjeit fülkéi közül – felelte a kislány hetykén, de nem jutott idő megkérdezni, hogy szerinte a mesternek több feje is van-e. A dressz már hasig lent volt a lányról, aki minden erejével védekezett, a mester pedig egyre durvábban rángatta. Léonie kinyitotta az ajtót, kisurrantak a folyosóra. Louise eltette a telefonját, kést vett a kezébe, és az ajtó mellé lapult balról. Csupor jobbról, szintén késsel a kezében. Léonie és Anne-Marie szemben, a telefont figyelték.

– Ledönti az ágyra – susogta Anne-Marie –, tíz másodpercen belül.

Léonie bólintott. Még várt egy kicsit, a képernyőt nézte, aztán nekirohant az ajtónak és megpördülve óriásit rúgott bele. Louise elismerően bólintott, férfinak is becsületére válna egy ilyen rúgás. Ez a Jerry-kiképzés, minden jog fenntartva, té-em. Akárhol tart a mester odabent, ettől biztos, hogy félbehagyta.

Léonie megint rúgott, most kisebb lendülettel, de a zárnak ennyi is elég volt, az ajtó feltárult. Csupor és Louise már bent is volt. A mester akkor ugrott föl az ágyon fekvő lányról. A sortja rajta volt – hogy még mindig vagy már megint, azt Louise nem tudta, az utolsó húsz másodpercet nem látta. De a lány meztelen volt és zokogott.

– Mit művelsz te itt?! – csattant föl Mézescsupor. – Erőszakolod kislányot?! Levágok füledet rögtön!

A mester arca lilább volt, mint bármilyen lila, amit Louise valaha látott. Orchideának is díszére vált volna. Lépett egyet feléjük.

– Ne mozdulj – harsant Louise, odalépett hozzá, megragadta a vállát és a falhoz penderítette a pasast. – Kezeket a falra! Lábakat terpeszbe! Mint a filmeken, tudod.

– Maguk rendőrök?

– Nem, de ők is itt lesznek hamarosan.
A mester visszafordult.
– Hát ide figyeljenek! Nem tudom, kik maguk és mit képzelnek…
– Sok szöveg – mondta Csupor, és megvillant a kezében egy késpenge. – Lány felöltöz. Te nem néz oda, falat bámulítod. Értem?
– Értem, persze. Ki az ördög vagy te?
– *Igen* – felelte Csupor nyomatékkal.
Louise rávigyorgott. Szóval ő az ördög. Tudhatta volna.
A lány felöltözött és elment, Anne-Marie támogatta.
– Nézd ablakot – mondta az ördög. – Most hosszú időig csak ablakon mögött látsz majd világt. Szokjad.
– Talán bizony le akarnak csukatni – mondta a mester gúnyosan.
– Le bizony – felelte Léonie. – Megrontás, nemi erőszak kísérlete, gyermekbántalmazás, ráadásul mindezt úgy, hogy a gondjaidra van bízva mint edzőnek. Jó pár év kinéz ezért.
– No persze – felelte a mester még gúnyosabban. – És akkor most mit teszünk?
– Szépen megvárjuk a rendőrséget.
– Szóval már hívták őket?
– Igen.
– És nem várhatnánk őket ülve, szemben egymással?
– Dehogynem. Ülj csak le, érezd otthon magadat.
– De ne ugráld – figyelmeztette az ördög.

A rendőrséget két egyenruhás fiatalember képviselte, de jött velük még egy ember a helyi erőktől, az, akivel Léonie marslakóul beszélt. Ő lépett be elsőként.
– Mi történt, Ladislas bátyám, miért hívtad a rendőrséget? Jól vagy?
– Egyáltalán nem vagyok jól – felelte a mester fölzaklatva.
– Jó napot kívánok – léptek be a rendőrök. – Mi folyik itt?
– Gyermekmolesztálás – felelte Léonie. – Ő a vádlott.
– És ki a sértett? – A magasabbik rendőr tekintete Csuporra siklott.
– Most nincs itt, kivezettük, hogy megnyugodjon.

– Nincs itt – visszhangozta a mester. – Talán soha nem is volt itt. Ki látta? Maguk? Kik maguk?
– Ez valami tévedés lesz – mondta a másik pasi. – Michel Rose vagyok, a mester tanítványa és munkatársa. Biztosíthatom önöket, hogy a mester soha nem tenne ilyen…
– Elnézést – intette le az alacsonyabbik rendőr. – Hölgyem, lenne szíves először is igazolni magát? Az úr is, ha kérhetem.
Léonie átadta mindkét igazolványát, az alapítványit és a hivatalosat is. A rendőr sokáig nézegette a Jerry-igazolványt.
– Miért áll a kitűzőjén az, hogy Léonie?
– Itt álnéven szerepelünk.
– S mi ez az alapítvány?
– Pedofil bűncselekmények földerítésével foglalkozunk.
A másik rendőr közben átvette a mestertől az iratait, s bólogatva tanulmányozta.
– Az urat ismerjük – mondta. – Köztiszteletben álló sportember. Soha semmilyen panasz nem volt vele kapcsolatban.
– Most majd lesz – felelte Louise. – A gyerekek nem tűrik tovább a megfélemlítést.
– Önöket viszont még nem ismerjük – folytatta a rendőr, ügyet se vetve a közbeszólásra. – Ez az igazolvány itt nem jelent semmit.
– Még nem jártunk Montereau-ban – mondta Léonie. – Az alapítvány be van jegyezve, szabályosan működik. Ellenőrizheti.
– Meg is teszem – bólintott a rendőr.
– De ha az alapítvány nem is létezne, az se változtatna a tényen, hogy ez az ember majdnem megerőszakolt egy kamaszlányt.
– Ezt mondják maguk – vágta rá Michel bácsi. – De senki sem látta! Nem kétlem, hogy percek alatt akár tucatnyi síró kamaszlányt tudnak idehívni, de mit bizonyít ez? Nézzék, uraim, maguk is tudják, hogy kicsoda Petit mester. Nála többet nem sokan tettek le a nemzet asztalára. Máskor is megesett már, hogy irigy emberek megpróbálták a nevét bemocskolni, akkor sem sikerült, hát most sem fog sikerülni. Mondok én maguknak valamit. Ezek a fiatal hölgyek nyilvánvalóan nem tartoznak a szállodai személyzethez, tehát jogtalanul tartózkodnak itt. Ha önökkel együtt most azonnal távoznak, akkor elfelejtjük ezt az

egész ostoba ügyet, mindenki megy szépen a dolgára. Nem tagadom, örülnék, ha a sajtó nem szerezne róla tudomást, tudjuk, hogy milyenek. Ez az egész egy félreértés… a lányok néha összetévesztik az edzőjük iránti tiszteletet egészen más érzelmekkel, serdülőkorban ilyesmi előfordul, de megvan a tapasztalatunk, hogy helyén kezeljük a dolgot. Nézze, őrmester, ha ebből nyilvános botrány keletkezik, nem garantálom, hogy nem üti meg a bokáját, amiért sportéletünk egy ilyen kiválóságát nyilvánvalóan koholt vádak alapján hurcolja meg!

– Hűha – mondta Mézescsupor. – Rendőr bácsiak lettek megfenyegetődve. Szabad ilyet törvényben?

– Kislány, én nem fenyegettem senkit – mondta Michel bácsi, és a mutatóujjával megfenyegette Mézest –, csak elmondtam, hogy mi várható.

– Megértettük, uram – felelte a magasabbik rendőr –, de biztosíthatom, hogy az ön szavai nélkül is ugyanarra jutottunk volna. Ha nincs bizonyíték, nincs vád. Minimálisan kell a megtámadott lány vallomása. Őt hol találjuk?

Amíg beszélt, Léonie odasétált a sarokba, és egy kisasztalon néhány könyv mögül előhúzott egy telefont. Átnyújtotta a magasabbik rendőrnek, a kötényében levő másikat pedig a mesternek. Louise a sajátját Michel bácsinak adta, Csupor pedig a szemközti sarokban egy kis polcon elrejtett negyedik telefont adta át az alacsonyabbik rendőrnek.

– Mit akarnak ezekkel a telefonokkal? – kérdezte Michel bácsi.

– Csak nézjed mesterbácsinek arcát – felelte Csupor –, amikor megmesélek, hogy ezek telefonkák már itt voltak kettően, több órák óta, és van bennük remek mikrofon és kamera, és mindent fölvettek.

A mester halálsápadt lett.

– Jó, mi? Tudom csinálni néhány szóval arcát ilyen fehérnek. És most néződjünk meg utolsó egy percet, mielőtt betörődött ajtója szobának.

Mintha varázsütésre, a telefonok képernyője egyszerre kivilágosodott, és a hang is megszólalt.

– Ezt hogy csinálták? – kérdezte az alacsonyabbik rendőr gyanakodva.

– A társaink hallanak minket a telefonokon át – felelte Léonie. – Távirányítással elindították a lejátszást. De figyeljük a képet!

A mester nem figyelte a képet. Csak ült magába roskadva, kezében a telefon, de csak lógatta. Persze ő felvétel nélkül is tudta, mi történt.

A rendőrök szótlanul nézték végig az utolsó egy percet. Michel bácsi is, de aztán kifakadt:

– Ladislas bátyám, mondd, hogy ez valami… trükk vagy…

– Uram – mondta a magasabbik rendőr –, azt hiszem, legjobb lesz, ha szerez a kollégájának egy ügyvédet. Monsieur Petit, attól tartok, velünk kell jönnie. Letartóztatom. Álljon fel és nyújtsa a kezét.

És elővett egy bilincset, amitől viszont Michel bácsi arca lett lila.

– Várjon már, őrmester. Csak nem fogja megbilincselni?!

Az őrmester nagyon morcosan nézett rá.

– Nem maga fogja megmondani, hogyan végezzem a munkámat. Ha az úr ártatlan, a bíróságon ki fog derülni, de *most* letartóztatom és beviszem a kapitányságra. Óhajt még valamit?

– Nem… elnézést…

De a leglilább akkor lett Michel bácsi feje, amikor Petit mester megbilincselve, két rendőr között végigbotorkált a folyosókon a kijáratig. Az összes folyosó tele volt gyerekekkel, akiket a többi edző, tanár, egyéb felnőtt hasztalanul próbált máshová terelni, ott voltak mindenhol, csak egy keskeny utcát hagytak szabadon a folyosó közepén, s amikor a mester, a rendőrök, Michel bácsi meg a pincérlányok elhaladtak, követték őket. A tömeg néma, lassú menetben vonult végig a folyosókon.

– És most jól figyeljenek – szólalt meg Léonie nagyon hangosan, amikor átmentek az ebédlőn, ahol vagy féltucat edzőforma férfit láttak. – Az alapítványunk azzal foglalkozik, hogy felkutassa és rendőrkézre adja az ilyen alakokat, mint Petit. De nemcsak a szexuális bántalmazásra csapunk le. Petit bottal megütötte egyik társunkat, amiért külön pert akasztunk a nyakába, és így jár mindenki, aki hasonlót művel. Eljut hozzánk a híre – ahogy most is eljutott, és most már kapcsolatban maradunk azokkal, akiktől az információinkat kaptuk. Ne tegyék

próbára a képességeinket. Ja igen. Melyikük Thomas Séchan? Üzenetet hoztam neki.

– Én vagyok – felelte egy őszülő halántékú, kicsit kockafejű pasas.

Léonie elindult felé, a gyerekek utat engedtek neki.

– Egy volt tanítványod küldte az üzenetet – mondta közben –, akit egy félméteres deszkadarabbal vertél meg úgy, hogy azóta se megy többé uszoda közelébe. Az üzenethez kommentár is van, az az enyém. Az pedig úgy szól, hogy ha még egyszer megütsz egy gyereket, imádkozz, hogy meg ne tudjam, mert a világ végére is utánad megyek és kipüfölöm belőled a verekedhetnéket. Megértetted?

– Na, ide figyeljen…

Léonie fölemelte az ujját.

– Nem vagyok rá kíváncsi. Amint látom, megértetted. Átadhatom magát az üzenetet.

És tökön rúgta.

A gyerekek mintha megsokszorozódtak volna, mire kiértek a kapu elé. A rendőrök betuszkolták Petit-t a kocsiba és egykettőre eltűntek vele. A felvétel már ott van a kapitányságon, a vallomásokat megkapják postán.

– Michel? – szólította meg Léonie a fiatalabb edzőt, aki kókadtan nézett a kocsi után a rengeteg gyerekfej fölött.

– Tessék.

– Te vagy az egyetlen edző, akit a gyerekek szeretnek. Rád bízom őket. Intézkedj, hogy Séchant meg a többi szadista disznót kirúgják. A gyerekek meg fogják mondani, melyik mit érdemel, csak beszélj velük továbbra is emberi hangon és figyelj a szavukra. És ne engedd, hogy megint ilyenek kerüljenek a céghez.

– Én nem vagyok ám itt semmiféle főnök vagy ilyesmi – felelte a pasas kényszeredett mosollyal.

– Nem baj, fotózd le, hogy milyen képet vág most Séchan, mutasd meg a vezetőségnek és mondd meg, hogy rájuk is ez vár, ha tovább gyötrik a gyerekeket. Mármint az új vezetőségnek. Elvárok egypár lemondást, miután ez az ügy kipattan.

– Hátha nem pattan ki…

– Michel, ha megpróbáljátok eltussolni az ügyet, az alapítvány maga gondoskodik a nyilvánosságra hozataláról, ezt megígérem neked. Általában mi is jobban szeretjük a csendesebb elintézést, de a gyerekek elbeszéléséből tudom, hogy mennyi disznóság zajlik nálatok, itt le kell buktatni mindenkit, akinek vaj van a fején.

Beszéd közben kiszedett mindent a kötényéből és Anne-Marie kezébe nyomta, aztán lehúzta az egyenruháját és odaadta a legközelebbi kislánynak. Louise és Anne-Marie is követte példáját, s megint ők voltak Angélique, Jennifer és Kissy.

Ahogy fölemelték a kezüket és intettek a gyerekcsapatnak, egyszerre kezdett kurjongatni valamennyi. Néhány millióan lehettek már akkor. A Jerry Alapítvány akciócsapata átsétált a parkolón, vissza a kocsihoz, de a gyerekek is mentek velük. Nagy nehezen elbúcsúztak mindenkitől és rávették a sokaságot, hogy engedjék most már menni őket – milliárdnyi integető gyerektől kísérve indultak el. Angélique a város szélén talált egy mellékutat, ahol nem volt forgalom, lehúzódott, s most már Mézescsupor is kibújhatott a fürdőruhából és visszaöltözhetett Elkévé.

– Azt hiszem, megérte – mondta Angélique, és indított. – Ezek a gyerekek mostantól biztonságban úszhatnak.

– Vagy nem úszhatnak egyáltalán – nevetett Jennifer –, mert nem lesz elég edző szabadlábon.

– Nem egy nagy dráma – fitymált a zseb. – Úszódáshoz nem kell semmi edző, tanár, senki se. Úszódás nem sport, hanem muszájság, mint kaja vagy aludás.

– Életszükséglet?

– Aha, az az. Vagy úsz, vagy belefulladódik. Ilyen egyszerű.

Útközben beszéltek madame Faubourg-ral, aki ma este is mindent rendben talált, a gyerekek aludtak és még mindig kiscicák voltak, Macska pedig ébren volt és pontosan olyan morcos, mint máskor. Kegyesen elfogadta az ennivalót és visszament a srácaihoz.

Még el se hagyták Montereau-t, amikor Johann telefonált a berlini szállodájából. Másolatot kért a pasas és Elke közös videófelvételéről, a hozzá való levelet már megírta, küldi az ügyvédjének. Büntető feljelentést tesz és kártérítésért perel, azt írta

az ügyvédnek, hogy az egyesületet és a szállodát is vonja bele. Külön tétel lesz a fogdosás és külön az ütés azzal a pálcával. Az áll a levélben, hogy olyan összeget akar kiperelni belőlük, hogy az összes aranyérmüket el kelljen adni.

Ez eléggé meglepte Kissyt, mert hát Annelise-t mégiscsak súlyosabb sérelem érte, de Johann kiolvasta a gondolatait és folytatta. Amikor Anne-Marie elment Annelise-zal egy másik szobába és a lány kicsit megnyugodott, megkérdezte Anne-Marie-t, hogy nincs-e nála telefon, fölhívhatná-e az apját. Csak az órája volt, mert a telefonok ott voltak a mester szobájában, de persze Compiègne-ben azonnal telefonáltak. Az apja felrobbant, azonnal rohant a szállóba, helybeli. Johann beszélgetést kezdeményezett vele, és kötöttek egy megállapodást, még amíg az apa a buszon ült. Összegyűjtenek mindenkit, akinek bántalmazták a gyerekét és hajlandó perelni, és elverik a port a mesteren meg a társulatán.

Közben az első helyeslés is megérkezett, Julie nénitől, aki öt éve még nemigen tudta, hogy a netet eszik-e vagy isszák, de ma már ő is használja – igaz, csak a Cheesebookot egy Jerry-táblagépen. Azt írta, nagyra értékeli, hogy nem verték a pasast félholtra, bár meg is lepi a dolog.

Elke sóhajtott.

– Jó lett persze pedig volna. Amikor tapikolta kicsi Mézescsuporot, kiverhetődöttem összes fogóit, és mindenki láti felvételen, hogy miért, senki nem szólhat Kritik önvédelemi eljárásról. De akkor tovább semmi is nincsen, mester csinálít műfogsor, de nem Blanche persze, és szadizi tovább gyerekekt Märtyrer képpel.

– Mártír – fordította nevetve Jennifer.

– Kellett nagyobb disznóság elköveti. Csak mester trükkösebb kicsi zsebegérnél, mert nem őtet erőszakolíti, hanem nagyobb lányot, egész váratlanul, odaérünk nem is időben se, ha nem figyeli állandóan egy egér. Elég baj. Akartam én lenni ott, kíváncsien, hogy végül is milyen nehéz egy ekkora pasi, mikor ráfekszik kicsi egéret. Lapultam-e hátha volna rajzolt egérnek össze, mint Jerry? Akkor hozhat pincéregérmentőlánycsapat biciklipumpa és felfúj megint kicsi egéret. Vagy betesz képkeret és kiakaszt falon, ott hátha nem csinálik bajt.

– Valahol majd letérek egy bevásárlóközpontnál – szólalt meg Angélique. – Egy egér bemegy ragtapaszért.

– C-c-c – mondta a zseb. – Hároman édeskevés vagytok, hogy lefogni zsebikét. Egyszerűbb kérni zsebikétől, hogy fogja be szájáját, így ragasztós tapasz ára marad kasszában és mégis lesz autóban csend, unalmos, százhatvan kilométer hosszú csend. Be is fogok szájájamot, már csak másik dologt elmondok előtte, hogy kipróbáltam úszóruha szaggatásot is szívesen volna. Szerintem ragyogó érezés, amikor mohó pasi letép rólam ruha, szövet hátha szakad kettő, darabokká, én lecsukok nagy füleimeket, nehogy sérüljön Trommelfell, amikor előveszek tízcentis acélfegyver hajaimból és belenyomok shindymester husikájába, és elhúzódok ablak tőle, nehogy tegye kárt egérkebundában lezuhanó üvegszilánkák, amikor mester üvöltése kitöri ablakt…

Végigkarattyolta az egész utat hazáig, és több vért ontott ki szóban, mint amennyi a mester ereiben összesen keringhetett.

– Hát így megy ez, egérkék – mondta Angélique, végigtekintve az aulában összesereglett, áhítatos tekintetű kölykök félkörén. – Több óra hosszat leskelődtünk, halálra untuk magunkat, aztán pár perc alatt elkaptuk a shindyt. Nem volt verekedés, lövöldözés, semmi efféle, és mégis örülünk. Mert ez a muki nem bánt már gyerekeket. Ez az egyetlen, ami számít.

Már túlestek a lelkes fogadtatáson, Vanessa vigyázzállásban tisztelgő sorfal előtt játszotta el az egérhimnuszt, aztán egymillió kisegér ugrott a nyakukba.

– Volt néhány gondunk – folytatta a maxilány. – Kissynek és Jennifernek részt kellett venni a gyerekek ebédjének felszolgálásában, és mint tudjátok, a tálcák szörnyű nehezek voltak. Elkének órák hosszat kellett üldögélnie abban a feszes fürdőruhában, harmincfokos hőségben, és meg se mártózhatott, mert akkor kiderül, hogy nem tud versenyszerűen úszni. Az egérséggel ilyenek is együtt járnak.

– Romantikusabb arra gondolni – vette át a szót Jennifer –, hogy laposkúszásban megközelítjük a gyanútlan shindyt, egykét őrködő macskával hangtalanul végzünk, aztán előbújunk az árnyékból és szitává lőjük a pasast…

– Tartsd meg az aprót, te mocskos állat – cincogta közbe Kissy.

– …igen, természetesen vad hahotával, és még néhány tagbaszakadt, állig fölfegyverzett macskatestőrt is kinyírunk visszavonulás közben. De a valóság nem ilyen. Először ülsz, vársz, malmozol az ujjaddal és nem mersz ránézni a telefonod képernyőjére sem, mert mi van, ha pont akkor történik valami. Aztán ott állsz egy vénember fölött, akinek először a sértett dühtől vörös a képe, utána viszont a szégyentől, és már csak börtöncellákra tud gondolni. Persze a gyerekek lelkesedése, a díszmenet nagyszerű volt, de ez az első eset. Nemegyszer megesett, hogy nem is találkoztunk a molesztált gyerekekkel.

– Az alapítványi kisegér nem is vár köszönetet – jegyezte meg Kissy –, vagy ha igen, nem a gyerekektől. Ha idejében érkezünk, a kisebb gyerekek nem is tudják, mitől menekültek meg. A köszönetet a szülőktől kapjuk, de sokszor velük se találkozunk.

– Vörös hajú nordnémet kisegérke körülbelül már sejtett muki szándékakot, amikor egérek szabadulóditottátatok – mondta a zseb. – De később azért inkább jobban, egy-két évek múlva.

– Nem is voltál még egér – mondta Nique.

– Mindenki egér, akieket bántik rossz emberek – vágott vissza Elke. – Annelise meg Valérie is egér, meg többiek lányok ott vízi szállodában, mert vén Schweinpasi fogdolódta őket. Füleikjük persze kicsiek még. Nem az számít.

– Később nagyobb lesz a fülük? – kérdezte Maverick.

– Igen. Nem! Nagy kisegérke füleket csak Jerry-kiképződés vagy hogyha voltak szüleidek genetisch valódi egér. Különben marad fülke kicsies, de mégis egér mindenki, akit bántóditanak, nem lényeges mérete fülkének. Sarki róka is róka, pedig vannak egészen kicsiek, nevetőséges fülekjeik, mert különben lefagyna nekik nordészaki jégmezős télben, bezzeg sivatagi róka – a kislány összecsapta a tenyerét –, hatalmas fülelők vannak neki fejején, őrület fantasztikusan hatalmasosak. Mert melegben pont nagy fülőke jó, legyezni hátáját vele. Jó lenne egyszer simogítani állatkertbele, csak hát sajnos minden kicsiebb állatot megesződik.

– És ez vagy te – vigyorgott Claude.

– Te is! Róka nem tudhati, hogy neked nem kinőttek még fülkéjeidek rendesen!

– A csúzli veszélyes, de a kés sok szempontból még veszélyesebb – jelentette ki Kissy, és fölvett egyet az asztalon fekvő bicskákból. – A csúzli messzebbről is hatásos, de a késsel sokkal súlyosabb sérülést lehet okozni. És bárki meg tudja tenni. Ha a shindy kicsavarja a kezedből a csúzlidat, kicsi az esély, hogy ért hozzá. De késsel vágni, szúrni mindenki tud.

Kiugrasztotta a pengét.

– De a késsel se csinálhatunk akármit. Kérek egy önként jelentkezőt, érvényes életbiztosítással, végrendelettel, aki már búcsút vett a családjától.

Elke odakacsázott hozzá és érdeklődve fölnézett rá. Kissy az ujja hegyével gondosan célkeresztet rajzolt a kislány hasára, és markolatig döfte bele a kést.

– Elke persze hősiesen állja a fájdalmat – kommentálta Kissy, a kölykök pedig vigyorogtak. – Egy shindy azonban most védekezne. Lehet, hogy kitépné a kést a gyomrából és ledöfne engem. Ez esetben nekem csekély vigasz, hogy ő meghal vagy súlyosan megsérül. A cél nem a shindy leterítése, hanem saját magunk védelme. No meg a társainké és a megtámadott gyerekeké.

Kihúzta a kést, az asztalra dobta, s egy másikkal elvágta a zseb torkát.

– A legtöbb shindy nem szereti, ha efféléket művelünk vele. Védekezik.

Elke kivett egyet a Kissy kezében levő kések közül, és leszúrta vele.

– Ezt viszont mi nem szeretjük – folytatta Kissy. – Ezért a Jerry Alapítványban a kések nem közelharcra valók.

Az asztalra dobták a papírkéseket, aztán egy egérként pördültek meg, s a két méterrel távolabb álló deszkában koppant a valódi késük, ami addig a tokjában volt. A kölykök nagyot néztek.

– A kést messziről kell dobni, már láttátok, miért. Gyorsan kell dobni, különben a shindy félreugrik, odajön és megver, vagy épp telefonál a többi shindynek.

Kissy megint fölvette az iménti kést, s újra kiugrasztotta a pengét.

– Az alapítványi kés borotvaéles. Annak kell lennie, mert a tompa kés lepattan a shindy vastag bőréről. – Másik kezével fölemelt egyet a gyűrött papírkések közül, és egy suhintással ketté… szerette volna vágni, de a papír csak elhajlott. Másodjára sikerült. – Nnna. – Becsukta a kést, betette a tokba, mindkét kezét föltartotta. – Egy: kihúzod a kést a tokjából. Kettő: kiugrasztod a pengét. Három: hátrahúzod, hogy lendületet nyerj. Négy: célzol. Öt: elhajítod úgy, hogy a kellő röppálya végén a hegye érje a deszkát, ne pedig a nyele. Számtani feladat: ha ezekre összesen egy másodperced jut, mennyi jut az egyes részfeladatokra?

Csend volt, a kölykök nem számolgattak, a feladatot próbálták elképzelni.

– A helyes válasz egy másodperc – felelte Kissy. – Mind az ötöt egyszerre kell csinálni.

Ezzel megpördült, megvillant a keze, s a kés máris rezegve állt meg a deszkában.

A késekkel már nem csapatosan gyakoroltak. Négy deszkát állítottak föl a park végében, egymástól több méterre, és a mögöttük levő területet a fákra erősített kötélkordonnal lezárták. Egy-egy kölyök félórát gyakorolt egy egér felügyeletével, hat kést kaptak fejenként, hogy kevesebbet kelljen a deszkához sétálgatni. A többiek addig tisztes távolban a helikopteres párbajokat vívták.

Most kicsit változtattak a sorsoláson. Hét kölyöknek még egyáltalán nem volt pontja, mert eddig még csak veszítettek, illetve Pierrette és Claude még nem is párbajozott. Ezért először azokat küldték kést dobálni, akiknek már voltak pontjaik, és csak a nulla pontosok közül sorsoltak – másodiknak, mert először is összeeresztették Pierrette-et és Claude-ot, sorsolás nélkül. Kő-papír-ollóval sorsoltak, Claude nyert, ő választhatott gépet az első menetre. Az Enterprise-t kérte. Őrületes párbaj volt, Pierrette rengeteg lövést adott le majdnem pontos találattal, Claude pedig nemegyszer úgy tudott kitérni, hogy volt alkalma megfordulni és visszalőni – huszonkilenc–nyolc lett az eredmény, de a lövöldözés még nagyobb volt, a versenybírók

Pierrette-nek harmincegy lövését, Claude-nak kettőt utasítottak vissza, mert a célkereszt nem érintette a másik gép egyetlen alkatrészét sem.

Gépcsere után Claude véres bosszút állt, az Enterprise tele lett golyó ütötte lyukakkal, harminckét érvényes találata volt, amivel szemben Pierrette még hatot vitt be. Így Claude öt ponttal zárta az összecsapást. Ez pedig komoly mennyiség, amikor a listavezető Mavericknek is még csak nyolc pontja van.

A második menethez Artut és Jacques-ot sorsolták. Huszonegy–kettő, három–húsz: Artu két pontot szerzett.

Még két párbajt vívtak ezen a délelőttön. Christian–François: tizenkilenc–öt, három–húsz. Aztán Yvonne-nak sorsoltak partnert most már azok közül, akik éppen nem dobáltak és kipihentek voltak, és Nique-et kapta. Húsz–négy, hat–tizenkilenc arányban Nique győzött, így Caroline-nal és Michellel holtversenyben hat pontja volt, a második helyen álltak a nyolcpontos Maverick mögött. De persze sokan még csak egyszer játszottak, kevesebb volt az esélyük. Igaz, Maverick is csak egyszer, és rögtön nyolc pontot ért el, de vajon meg tudja-e ismételni?

Délelőtt már nem volt alkalma, a helikopterek hangárba kerültek, ideje volt verekedni egy kicsit. De ebéd után éppen másodiknak sorsolták ki. Az első páros Suzanne–Jacques, tizenkilenc–egy, kettő–huszonegy, aztán jött Artu–Maverick, a jelenlegi első helyezett és az utolsók egyike. Senkit sem lepett meg, hogy Maverick nyert – de csak két pontot szerzett.

Itt tartottak, amikor a telefon ismeretlen számot jelzett. Niala vette föl.

– Én! Igen, mi vagyunk. Nicole D'Aubisson. Igen?! Jó, csak rajta. Hogyne lenne. Átküldöm a számát SMS-ben, jó lesz? Kérem. Visszhall!

Nyomkodott párat a telefonon, aztán elrakta.

– Egy ügyvéd. Elküldtem neki Brigitte számát, testi sértésért perel minket.

– Melyik shindy? – kérdezte Vanessa.

– A tegnapi, akit megrúgott a nagyfülű különítmény.

– Nem volt nagy rúgás pedig – mondta Kissy.

– Úgy látszik, neki elég volt egy perhez.

– Pereljen – mondta Angélique –, aki azt a rúgást küldte, maga is fontolgat ezt-azt, pedig húsz éve volt.

– Ennyi idő után aligha perelhet.

– Viszont nyilatkozhat a sajtónak, és az ipsére egykettőre rászakad a showbusiness. Mi a baj, egérkék?

Kissy visszafordult a kölyökökhöz, akik aggodalmas képpel néztek rájuk, és nem azt csinálták, ami a dolguk lenne, helikoptert cserélni, egyáltalán nem csináltak semmit.

– Hé, ti ott, a nagy fülekkel – mutatott rájuk Niala –, mi ez a nagy dráma? Az alapítványt időnként beperelik, eddig már hányszor is… – számolni kezdett az ujjain, de hatnál abbahagyta – …egyszer se. Mindig valahogy elmegy tőle a kedvük, amikor az ügyvédeik megmagyarázzák, hogy ezzel többet ártanak maguknak, mint nekünk. Ti ezzel ne foglalkozzatok, ha eljön az ideje, csak rugdossátok tökön a shindyket. Úgyse mernek perelni. Ha mégis, nem nyernek. Ha mégis nyernek, az alapítvány kifizeti. No, mozgás, gyerünk azokkal a gépekkel a levegőbe!

– Még nem sorsoltunk – cincogta Molly.

– Akkor rajta.

Angélique-nél volt a kártyacsomag, Pierrette-et és Christiant húzta ki. A fiú szerzett három pontot.

– No, mi történt? – nézett végig Vanessa a konyhába sereglett kölyökökön.

– Claude rávert Brigitte-re négy pontot és átvette a vezetést – felelte Artu –, és a főegér azt mondta, jövő héten igazi helikóval is megpróbálhatja.

– Melyik…

– Ne vedd szó szerint – mondta Kissy a fiúnak csípőre tett kézzel –, Françoise nem diszponál a Jerry irányítása alá tartozó rendőrségi helikopterekkel.

– Nem is tudtam, hogy vannak rendőrségi helikopterek az irányításunk alatt – mondta Vanessa.

– Mindenesetre jól hangzik. Mi van, egérkék? Kezet mosni, sapkát, kötényt, kesztyűt, mire vártok?

Séfjük elégedetten bólintott.

– Ez az, idomítsd csak őket. Egy ütemre cincogjanak. Kezdjétek a kenyérrel, zöldségekkel, tojás, felvágott, ahogy tanultátok. Mit nézel, egérke?

Kissy csak billentett egyet a fülével válaszul, az ajtón leskelt kifelé.

– Macskát láttál? – susogta a mikró.

– Nem. Egeret.

Vanessa legyintett.

– Azt mindenfelé láthatsz halomszám. Halat is bontsatok föl, egérkék!

Kissy kisurrant az ajtón és óvatosan lopakodni kezdett a folyosón. Közben gépies mozdulattal ellenőrizte, hogy a fegyverei megvannak-e, még mielőtt eszébe jutott volna, hogy azokra most nem lesz szüksége. A csúzlija volt csak meg, a kése nem, az összeset átadták a késdobálóknak gyakorolni, és még nem vette vissza. De úgyse kell most.

Végigsurrant a folyosón, követte a két egeret, akiket látott. Nyilván a… nem, erre nincsenek. Persze, bekanyarodtak és…

Belépett az ebédlőbe. Egeret és kisfülűt látott bőségesen, egy részük ült, mások álltak, voltak, akik beszélgettek, mások a tálalással szorgoskodtak. De se Nique, se Claude nem volt köztük.

Visszarohant a folyosóra, a lányok szárnya volt közelebb, egykettőre elérte Nique szobáját. Lefékezett és nesztelenül az ajtóra tapasztotta egyik fülét, amivel a macska lépteit is meghallotta – de most semmit. Hirtelen elhatározással benyitott.

Senki.

Megfordult és macskamenekülési sebességgel vágtatott át a fiúk szárnyába, hogy rányomja nagy fülét Claude ajtajára is. De alig ért hozzá, amikor az ajtó olyan pofont kevert le neki, hogy egy pillanatra tisztán látta Macska kárörvendő vigyorát.

– Te jó ég… Kissy, hogy kerülsz ide?

– Auuuu… cin-cin…

– Jól vagy?

– Nique?…

A fiú aggodalmasan hajolt fölé.

– Nem, én Claude vagyok. Milyen napot írunk, egérke?

– Jaj, maradj már. Hol van Nique?

– Nem tudom. Miért itt keresed?

– A… a… láttam, ahogy utánamentél a folyosón.

– Nem, hazajöttem a telefonomért, ebéd után ittfelejtettem. Miért nem hívod föl?

Kissy durcásan dörzsölgette megütött fülét és nem felelt.
– Mert nem beszélni akartam vele – bökte ki mégis. – Azt akartam tudni, nem vagytok-e kettesben valahol.
A fiú összeráncolta a homlokát.
– Te gyanúsítottál engem valamivel?
Kissy gyorsan megrázta a fejét.
– Igen – vallotta be.
– Csak te egyedül, vagy Martin is?
– Csak én…
– Kár. Őt jól megverhetném ezért.
– Nálunk lányt is szabad verni – húzta föl Kissy gombszerű orrocskáját –, de úgyse tudod megtenni. Gyerünk vissza, kell a konyhában a munkás mancs.
– Idehallgass – mondta a fiú, amikor már léptek néhányat –, ha kettesben maradhatnék vele, én nem olyasmit csinálnék, amire te gondolsz, mert öt éve kergeted a shindyket és lekonyul a füled, ha nem kaphatsz el egyet mindennap.
– Hát ne is – dörmögte Kissy, aztán fölkapta a fejét. – Hanem?
– Hát… Niala adott pár tippet.
– Azokat mindenképpen próbáld ki. Amit Niala nem tud a női lélekről, azt nem is érdemes tudni.
– Igen… csak még nem volt rá alkalmam, és nem is lesz.
– Cin-ciiin?
– Hát… ha valaki rögtön ránk töri az ajtót…

Vacsi közben a terveikről beszéltek. A tábor ideje természetesen nem elég a Jerry-kiképzésre, de elsajátítják az alapokat mindenből, aztán rendszeres edzéseket tartanak majd. A kölykök a nanterre-i körzetbe valók, könnyen elérik otthon Françoise-t, de Jennifert és Chantalt is. Nimby és Kissyék sincsenek túl messze. Ez főleg a verekedés miatt fontos, mert kést dobni, célba lőni egyedül is tudnak; ha az alapok már megvannak, a tudásuk tökélyre csiszolásához már nem kell tanár. El is várják tőlük, hogy tökélyre fejlesszék a tudásukat. A helikopterek miatt is fontos a személyes találkozó, de kevésbé, mert azt elég magas szinten fogják tudni, mire véget ér a tábor.
Az igazi gondot a bevetések jelentik. Két mikrobuszuk van ugyan, de az egyik Beaulieu-ben, és ott él mindkét jogsitulaj-

donos egerük is. A kölykök többsége csak kismotort vezethet, de nemigen van értelme venni nekik, a mikrók se használják bevetéseken. Lassú, legfeljebb gyalogos shindyt lehet követni vele, minden más esetben legjobb, ha fognak egy taxit.

A mikrobuszok pedig ennyi egérnek túl kicsik. Ha egy helyen lennének, mindkét busz és mind a huszonöt egér, akkor lenne elég férőhelyük, de ez csak többnapos közös programoknál jöhet szóba, és csak ha nagyon kell a két kocsi, hiszen közúton kilencórás utat jelent. Bevetésnél képtelenség ezt összehozni, még olyannál is, mint a Lindström-eset, ami viszonylag sokáig tartott.

Rendes buszt viszont nem vehetnek, mert akkorához már senkinek sincs jogsija, és minden szempontból túl sokba kerül. Úgyhogy a következő rendszerben fognak dolgozni – amikor már a kölykök is teljes jogú egereknek fognak számítani –: ha riasztás jön, akkor a mikrobusz azokat viszi, akiket tud, már ha akad egyáltalán sofőr hozzá. Vagyis ha mondjuk Antonyba kell menni, ami egyszer már megesett, és Kissyéknél akad sofőr, akkor az elviszi Kissyt és Martint, de nem bumlizik le Nanterre-be, hogy összeszedjen még egypár egeret. Mindenki jön a saját szakállára, a taxikat az alapítvánnyal kifizettethetik, bár nem szokták – és aki túl messze van, az el se induljon. Fölösleges is, hogy tizenöt-húsz egeret vessenek be egy-egy magányos shindy ellen, aztán shindypürét csináljanak belőle.

Végül megnéztek egy kedves régi vígjátékot, amiben egy állandóan pörgő Belmondo minden eszközt bevet, hogy megkapja Sophie Marceau-t anélkül, hogy Marie Laforêt rájönne – és bebújtak a kis szardíniás dobozaikba.

Kissy arra ébredt, hogy mozog a füle. Kicsit radarozott, aztán felült. Csakugyan hallotta a hangokat. Kimászott kis szardíniás dobozából, magára kapta a köntösét és kinyitotta az ajtót. Szemközt éppen akkor csukódott be.

Kissy nem bánta, hogy nincs nála fegyver, úgyis laposra ver bárkit. Átment a folyosón és gondolkodás, sőt kopogás nélkül benyitott. A zsebek a szoba közepén álltak egymás mellett, s most riadtan fordultak meg, illetve csak Françoise. Ijedten nézett rá.

– Ti mit műveltek? – kérdezte Kissy, és közelebb lépett.

– Mi csak… mi csak… – Françoise kétségbeesetten nézett zsebtársára, Kissy pedig fölkattintotta a villanyt és odalépett hozzájuk. Már tisztán hallotta a berregést. Megszemlélte Elke aggodalmas arcát, alatta öt centivel az apró fejecskét a pislogó szemekkel és a háromszögletű fülecskékkel, és ő is pislogott néhányat. De a látvány nem változott.

– Itt kiabált az ablak alatt – susogta Françoise.

– Mit? – kérdezte Kissy bután.

– „Miau, miau” – idézte a zseb.

– Behoztuk és adtuk tejnek neki – mondta a másik zseb. – Rengeteg sok tejeket megfalta és most akar alud.

Kissy bólintott és ásított, egyszerre.

– Jó – mondta. – Hizlaljátok meg holnap ebédre. Én visszafekszem.

Hazament, ledobta a köntösét és beleesett kis szardíniás dobozába. Őrület, hogy milyen hülyeségeket álmodik.

Reggel már föl voltak öltözve, amikor eszébe jutott.

– Képzeld, azt álmodtam, hogy a zsebek befogadtak egy kóbor macskát.

Martin megcsóválta a fejét.

– Állandóan macskákkal álmodsz. És mi lett?

– Nem tudom, csak arra emlékszem, hogy Elke tartotta a karjában, és elmesélték, hogy megetették tejjel.

– Kész rémálom.

– Az.

Egy perccel később kiléptek a folyosóra. Egész falka egeret találtak, mind Françoise-t vették körül, akinek egy kismacska volt a karjában.

Martin odanyúlt és becsukta Kissy száját.

– Jesszusom – szólalt meg Niala, aki ugyanekkor lépett a folyosóra –, mi ez itt?

– Macska – cincogta Françoise fölöslegesen. Ezt láthatta mindenki.

– Szóval – Kissy kezdte megtalálni a hangját – nem álmodtam?…

– Nem, egérke, jártál a szobánkban hajnali egykor és láttad már a macskát.

– De hát… ez a macska fekete!

A kiscica résnyire nyitotta a szemét és fölnézett Kissyre.

– No és? Csak nem vagy rasszista?

Kissy dühösen fújt egyet. – Egérke! Péntek van, tizenharmadika! Erre beállítotok egy fekete macskával? Jó, hogy mindjárt tükröt nem törtök!

– Bolond – nevetett Françoise. – Gyere, zsebike, keressük meg, hogy melyik szomszédból jött.

– Ott lak anyája és testvérjei – felelte a másik zseb. – Hátha ciiicamiiica az is mind.

– Könnyen meglehet, de van nálunk fegyver.

S elballagtak, kezükben a macskával.

– Természetesen megmentjük a macskát is – mondta Vanessa már a reggelinél. – Alapszabály, hogy ha valaki bajba kerül, annak segítünk, ha tudunk. Még ha macska is.

– Persze nem feledkezve meg az önvédelemről – tette hozzá az egere.

– Semmiképp – kontrázott Jennifer. – Nem is engedtük volna el a kicsiket egyedül, ha már megkóstolta volna őket.

Mindezek a kölykök miatt hangzottak el, akik nem nagyon értették, miért viszik haza a kiscicát ahelyett, hogy véres bosszút állnának rajta.

– A Jerry Alapítványból még nem ragadott el senkit a cica – közölte Nimby –, és nem is fog, erre biztosíték a kiképzésünk. Az egy ártatlan gyerek, aki föl sem ismeri még az egérszagot. Mi pedig éppen arra szakosodtunk, hogy segítsünk a bajba jutott gyerekeken.

– Vagy akár felnőtteken – tette hozzá Chantal –, mint Kissy azzal a stroke-os úrral.

– Vagy mint azzal a shindyvel, akivel olyan jókat beszélgetünk – jegyezte meg Vanessa.

– Vele mi van? – kérdezte Molly.

– Segítettünk rajta is. Időnként ráhozzuk a frászt, ahogy megjelenünk állatos álarcban, fekete klepetusban, vagy éppen Vader-hangon a telefonban. És néha kap egy-egy akkora pofont, hogy néhány percig csakugyan láthat csupasz gyerekeket, a feje körül körözni. Mindezzel megóvjuk attól, hogy tönkremenjen az élete, húsz év börtön, társadalmi számkivetettség, mun-

kanélküliség, hajléktalanság. Szerintem nagyon rendesek vagyunk hozzá.

A kölykökkel is érvényben volt még a szabály, hogy nem mondanak neveket, semmi konkrétumot. Ők még nem teljes jogú egerek, és nincs rá garancia, hogy azok lesznek. Egyetlen esetről tudnak részletesen, a tegnapelőttiről, hiszen azt Nique hozta.

– Borzasztóan rendesek – értett egyet Claude. – Elképzelem, milyen hálás az ipse.

– No igen – bólogatott Nimby rezignáltan –, hát a hálával éppen van egy kis baj. Az emberek ritkán hálásak azért, ha valaki jót tesz velük. Ezt az ipsét például mindig megmotozzuk, nehogy fegyver legyen nála, mert fix, hogy utánunk lőne. Nem várnám éppen, hogy a nyakunkba ugrik és összecsókol, de némi köszönet jólesne. No, majd legközelebb szólok neki.

A baljós hangsúly hatására Kissy előtt rögtön megjelent a kép, amint Nino leborul Nimby előtt és a cipőjét csókolgatja.

Vanessa a falióràra nézett.

– Jöhetne már az a kettő, én kilenckor asztalt bontok és irány a munka. Még rengeteget kell növeszteni a füleiteken.

– Gyönyörűen fogunk festeni, amikor hazamegyünk – felelte Nique.

– Persze! – vágta rá a mikró. – És még szebben pár hónap múlva, ha a tábor után is folytatjátok. Erősek, kisportoltak lesztek, magabiztos mosollyal veszitek ki vadidegenek kezéből a slusszkulcsot és töritek össze a kocsijukat. És az egész sulitokban nektek lesz a legeslegnagyobb a fületek, mindenki csodájára jár majd és válogatott sajtokkal igyekszik kedveskedni. Két hete szólt Marie Wiener, hogy Vercors-ék új camembert-fajtát kísérleteznek ki, és *nekünk* Nialával okvetlenül meg kell kóstolnunk és véleményt mondanunk róla, mert Vercors-ék senkinek sem adnak úgy a véleményére, ha sajtokról van szó.

– És mit feleltél? – tudakolta Suzanne.

– Mit feleltem volna, az igazat, hogy Germaine öt emberrel beszélt, mielőtt hozzáfogott az új camembert-hez, abból négyen közülünk valók voltak, Isabelle néni, anya, Niala meg én. És persze Germaine is azzal kezdte, hogy „tudod, Isabelle, hogy téged mindig megkérdezlek, meg hát a kisunokáidat is, hiszen senki nem ért úgy a sajtokhoz, azokkal a nagy füleik-

kel”. Nevetett, mert neki ezek a nagy fülek mulatságosak, de vannak tulajdonságaink, amiket nagyon tisztel. Amikor Vérót elvittük fagyizni, egyből mondta, hogy velünk bárhová elengedi, menjünk csak. No, egérkék, eszik még valaki?

Nem evett már senki, hát hozzáláttak leszedni az asztalt. Kissy egy hatalmas tálcát vitt, amin öt tál volt, félórája még megrakva növényekkel, felvágottakkal, sajtokkal, de mostanra alig maradt pár morzsa. A huszonöt kiéhezett kis vadállat fölfal mindent, ma már ideje nagy bevásárlást csinálni.

Csak huszonhárom, juttatta eszébe az egyik táblagépből megszólaló hang, amikor letette a tálcát.

– Macskászati különítmény a Jerrynek. Kérünk egy erős férfit, akinek jogsija is van. Vége.

Kissy értetlenül meredt az utolsó, árván maradt paradicsomszeletre. A háznál levő összes férfinak van jogsija, és erősek is. Bőven elég lenne annyi, hogy „férfi”.

– Charlie Delta, India Foxtrot? – kérdezte.

– Nyavalyát, egérke, macs… azaz pont nem macskamentes, de nem bánt senki. Küldjetek egy pasit, mindegy, mekkora füle van.

Három férfi is volt hallótávolságon belül, Georges, Pi és Tom. A taxis szólalt meg elsőnek.

– Én megyek. Velem nem mer kikezdeni semmilyen macska, mert én vagyok a világ leghíresebb macskája.

És kifelé menet megbirizgálta Kissy jobb fülét.

Kissy úgy megdöbbent Tom nyílt macskaságvállalásán, hogy egér-reakcióidőben mérve végtelenül hosszú idő, több másodperc is eltelt, mire fölocsúdott és utánavágtatott.

– Hát te?

– Elkísérlek. Ezt látnom kell.

– Hogy megküzdök-e hősiesen a többi macskával?

– Esetleg. De inkább mondjuk megvédelek, ha az derülne ki, hogy jókora túlerőben vannak, és téged árulónak tartanak.

– Hm. Egyszer megnézném, amint macskákkal hadakozol.

Erre perceken belül alkalma nyílt, mert a háznál, ahová a zsebek GPS-jele vezette őket, egy cirmos macskaanya és hat kölyke lakott, valamint egy barátságos idős hölgy, aki elnézést kért,

amiért a gyerekek idefárasztották az urat, ő mondta, hogy fölösleges, a fia holnap úgyis jön.

Tom csak ránézett az udvarban álló szürke Hondára és bólintott.

– Ilyesmire számítottam. Úgy lesz, ahogy kívánja, madame, én a magam részéről nem sokra tartom az olyan autót, amelyik nem menetkész. Pár perc alatt megvan.

– Csak ha nem terhelem vele.

– Ugyan – mondta Tom, és már nyitotta is a csomagtartót –, taxis vagyok, rendszeresen csinálom.

Mialatt előszedte a szerszámokat, Kissy már az autó mellett guggolt és arra próbált rájönni, hol van elrejtve a súly egy kisméretű cirmosban. Ha hanyatt borította, aztán elengedte, azonnal visszabillent eredeti állásába, mint egy keljfeljancsi, annyi különbséggel, hogy amíg a kezét fölötte tartotta, addig a cirmos egymillió végtaggal kalimpálva próbálta elérni Kissy mancsát, kétségkívül azért, hogy magához rántsa és bekapja csúzlistul, késestül, telefonostul. Egy másik cirmos eközben azon igyekezett, hogy kimentse testvérét Elke markából, de Françoise elkapta a farkincáját és visszahúzta. Ekkor a kisgyerek visszapördült és rá akart csapni Françoise kezére, de ő elrántotta és a másikkal húzta meg a farkincát. Elke egy foltossal birkózott, lenyomta a fejét, amitől a kismacska bukfencet vetett, fölugrott és nekiesett a zseb szandálja csatjának…

Egészen belemerültek a játékba, föl se tűnt nekik, hogy Tom kicserélte a lyukas kereket, a hölgy hálásan megköszönte, semmiség, felelte Tom – a párbeszéd csak átment a nagy füleiken.

– No, egérkék, ti most már itt maradtok? – állt meg fölöttük a taxis.

Kissy fölkapta a fejét, Tomra nézett, a hölgyre nézett, lenézett, és gyorsan visszatette a játékot a dobozába. Fölpattant és odaállt Tom mellé, mint aki nem is látta eddig a macskákat.

– Mehetünk.

– Igazán aranyos kicsi macskákok – számolt be Elke a csapatnak –, teljesen van neki igaza Françoise, hogy akar ilyet odaházára. Nekik is vannak fülkéjeik jó nagy, csak sajnos háromszöglös, de hát semmit arról ők még tudnak, hogy egér az mi az. Frau Cica nézte persze nagyon zsebike combikákat, de

egyedül csinálhatott rólunk semmit is, volt nekünk fegyver is még ráadásulabb. És tudnak ugrabugrázni jó nagyokat, csak ez pont baj kicsi macskável, mert tart három hónapra. Talán négy. Utána lesznek ugyanolyan lustás, morcos, unalmos cica, mint felnőttek. Mint Macska.

Kissy bólintott. Szentigaz.

– Persze – felelte Vanessa.

Elke pislogott.

– Mit persze?

– Persze hogy kölcsönkérjük őket. Majd a tábor legvégén az lesz az utolsó próbatétel, hogy idehozzuk őket a parkba, szabadon eresztjük, és a kölyköknek menekülni kell vagy megverekedni velük, aki nem tud, azt megeszik.

A zseb nevetett.

– Bolond. Azok macskák apróak gyerekek még.

– De macskák, és a kölykök se nagyobbak.

Kissy tekintete megállt Claude-on, aki fél fejjel magasabb volt Nialánál. Hát mindenesetre jól hangzik.

– Helyes – szólalt meg Niala –, akkor addig kell belőlük edzett és harcias egeret faragni. Ti voltaképpen mire vártok? – nézett a kölykökre, akik szemlátomást futóversenyhez készültek.

– A startpisztolyra – felelte Maverick.

– A Nimbuszok dörrenését még a nesztelen macskaléptekhez szokott egérfül is csak nehezen hallja meg – felelte Vanessa –, de mindjárt hozok egy papírzacskót.

– Maradj csak – állította meg Kissy. – Kölykök, vissza a rajtvonalra! Felkészülni… vigyázz! Mennydörgésszerű dörrenésre készülj… durr!

Nem volt éppen mennydörgésszerű, hiszen ő csak egy tízcentis kisegér, de elég jól hangzott ahhoz, hogy a kölykök futásnak eredjenek. A pálya négy pontján Jennifer, Chantal, Martin és Nimby figyelte őket, hogy rendesen bevetik-e az erejüket, de nem pazarolják-e, egyszóval jól dolgoznak-e.

– Egértől szaladik jobban, mint cica elől – állapította meg Elke –, több sajtakot kell megenniük. Kicsiek füleikjük még.

– Nem egészen ez a cél, egérke – mondta neki Niala.

– De ez is. Igazi keményen kell üldözíteni shindyt, körönyítelenül.

– Könyörtelenül – vetette közbe Niala.
– Erre képes csak aki igazi elszánt, mert élete neki is függ tőle. Mert zsákmánya shindynek ő is, ha nem vigyáz.
– Akkor én nem tudom igazán keményen üldözni a shindyket? – szólalt meg Pi a zseb háta mögött.
A kislány megfordult, fölnézett a férfira.
– Egész családod gyerek – közölte. – Egérkepárod nyolctizen éves már, de kishúga csak hattizen, és vannak további testvérek mi itt mind, nagy fülkékkel. Ez elég Motivation úgy verni fejbe shindyet, hogy lássa körözni kicsi Piket percekig.
– Meg kellene tanulnod a számokat – mondta Tom.
– Számokat? – kapta oda fejét a zseb.
– Igen. Németül fordítva vannak. Az achtzehn franciául dix-huit, a sechzehn pedig történetesen *seize*. Még véletlenül se „six-dix”, ahogy te mondod.
– Nekem nem szólta senki. Pedig mindig szólnak, ha csinálítok egy-egy kicsi hibát, azért tudok, hogy beszélek szinte perfekt, mert kevéset szólnak egész ritkásan, most is Niala egy szómat tett jóabbá, de egész nap semmikor se is. Akkor ezek már három hibák ma, és elmúlódott fél tíz.
Kissy összenézett Nialával a zseb háta mögött, és arra gondolt, hogy visszamegy a hölgyhöz és beleveti magát Frau Cica szájába. Hiszen ha csak a hibái felét kijavítanák, másról se szólna az életük, főleg hogy megállás nélkül karattyol!
– No? – kérdezte Elke, továbbra is Tomot nézve. – Lettek hátam mögött egészen fehérek egérkelányok?
– Eléggé – bólintott a taxis.
– Akkor jó. Akartam rájuk hozni kicsikét rémülődés, hogy mihez kezdenek, ha nem tudok egymillió hibáimakról és nekik kell taktvoll megmondják nekem.

Kissy azok között volt, akik önként jelentkeztek a veszélyes feladatra. Kölyköt nem visznek magukkal, nekik gyakorolni, edzeni kell, viszont annál több kisfülűt. Anya, apa, Anne, Jean-Fran, a Ford család mindhárom kisfülű tagja. Croizat úr nem tartott velük, de azt megkérdezte, hogy mitől veszélyes a feladat.
– Ők nem bevásárolni járnak – magyarázta Tom –, hanem kaját csórni a cica hűtőszekrényéből.

– Értem. De maguknak aligha van félnivalójuk, hisz maguk nem egerek.
Kissy csípőre tette a kezét.
– És azt egy macskakölyök honnan tudhatná?
A nagyfülűek közül csak ő ment és Angélique, kell otthon a kiképző személyzet. Kilencen kényelmesen elférnek a mikrobuszban a csomagok mellett. A hűtőszekrényt is viszik, rengeteg mirelit kaját fognak venni. Ezt Angélique és Inge vállalta, Tom és apa pedig majd kimegy a hűtőért, beviszik a hipermarketbe és a pénztárnál egyenesen abba rakodnak. Ugyanekkor fog végezni anya és Anne a húsfélékkel, Jean-Fran és Kissy pedig a tejtermékekkel, minden pontosan ki van számolva, sorban egymás után mindent beraknak a hűtőbe és viszik rögtön a kocsiba. Méghozzá kerekeken, a turistaház áruszállító kiskocsijára teszik. Apa, Tom és Andreas veszi a hűtést nem igénylő kaját, péksüteményt, konzervet, zöldségfélét, nyersanyagokat, olyan tételek vannak a listán, mint tíz kiló liszt, száz darab tojás, öt kiló cukor és hasonlók. Kilencen tizenkét kocsit vételeznek, mert például a tojás mellé már csak péksüteményt raknak a könnyebb, terjedelmesebb fajtából. A csapat összes háziasszonya és a két D'Aubisson egér két napig dolgozott a bevásárlólistán. Arra is gondjuk volt, hogy számításba vegyék a hűtő és a kocsi befogadóképességét. A ládában csináltak helyet öt karton üdítőnek, másik öt karton a tetején lesz, Tom egész köteg gumipókot hozott a lakóautóból.
– Minden megvan? – jött oda Vanessa. – Az alapítványi bankkártya?
– Nálam – felelte apa. – Kocsikulcs, forgalmi szintén, mehetünk.
– Ez nem gyakorlat – vágta rá a mikró –, akarom mondani, vigyázzatok, rajta ne csípjenek.
– Majd igyekszünk – felelte Andreas –, de apa is velünk lesz, aki ugyancsak macska.
– Helyes, forgassatok vele klassz akciófilmet. Cin-cin!
S már szaladt is vissza a kölykökhöz. Kissy megvárta, míg a nagyok beszállnak, becsukta az ajtót és beszállt elöl, az A3-as ülésre.
– Mehetünk, cin-cin! Itt a mikrobusz – szólt a mikrofonjába –, kigurulási engedélyt kérek!

Apa közben már indított, de a fejét csóválta.
– Itt a torony – felelte Nimby –, taxiengedélyt megadom, és egyből föl is szállhattok a harminckettes kifutóról.
– Hát az meg melyik? – kérdezte apa.
– A parkolóból kivezető út iránya – felelte Kissy –, északnyugat–észak.
– Vagy úgy. Ne jöjjön helyettem inkább Georges? Mintha az én vezetési tudományom nem lenne elég ide.
– Ha tartod az előírásos magasságot, nem lesz gond.
– Még szerencse – mondta apa, és kitette az indexet.

– Nézd, van zöldpestós goudájuk – mondta Jean-Fran a telefonjára pillantva.
– Nagyon helyes gondolat – felelte Kissy.
– Igen, mennyit adhatok? – kérdezte az eladónő, s már ki is emelt egy levágott, becsomagolt körcikket.
– Azt a másikat, az egészet – felelte Kissy magától értetődően.
– De várj már… tudod, mibe kerül egy ilyen sajt?
– Igen, van egy módja, amivel ki szoktam deríteni. Elolvasom az árcédulát. Lenne szíves?
– Én odaadom szívesen, ez a dolgom – felelte a nő –, de ha az apja nem akarja…
– Ez most nem derül ki, mert az apám valahol a konzerveknél van. Ez az úr nem az apám – magyarázta Kissy szolgálatkészen –, eredetileg a húgom apja lett volna, de kiderült, hogy nem ő az, viszont a húgommal sincsenek közös génjeink, csak a szüleink voltak közösek egy hétig. De van neki egy vér szerinti lánya is, aki szintén nem a húgom, csak…
– Hagyd már abba!
Jean-Fran átvette a hatalmas karika sajtot.
– Azt is kérem – mutatott Kissy egy ementálira –, meg mellette azt a sárga ruhásat.
– Szeretik a sajtot, úgy látom – bólintott a hölgy –, de ez már csak egy hónapig jó.
– Egy hét múlva nem marad belőle egy morzsa se, madame.
– Sokan lehetnek.
– Hát vagyunk vagy harminc… – Jean-Fran számolgatni kezdett.

– Harmincheten – fejezte be Kissy –, de ezek csak a gyerekek. Van még tizenkilenc felnőtt is. Az a rokfor milyen, madame?

Jean-Fran csak percekkel később mert rákérdezni, amikor továbbálltak a roskadásig tömött bevásárlókocsival.

– Miért mondtad, hogy ennyien vagyunk?

– Kiadtad volna a létszámadatainkat egy idegennek? És ha macskája van odahaza? Hopp, reszelt parmezán, ez is kell.

Levette a parmezánt a polcról, de látta, hogy Jean-Fran sóhajt. Ez már nem az első eset volt, amikor macskavédelmi óvintézkedések kerültek szóba, és valaki a kisfülűek közül sóhajtott. Esetleg többen is. Ők nem érzik át annyira közelről, hogy a biztonság mennyire fontos. Pedig Jean-Frannak is van egy lánya, akinek combjait sokan megcsodálják, amerre jár, és nem mindenkinek az ágy jut az eszébe. Vannak, akiknek a mustár.

Berakodtak még rengeteg vajat, tejet, tejszínt, tejfölt, egy egész tehenészetet, és már szaladtak is a… azaz csak szaladtak volna.

– Várj, majd én – mondta Jean-Fran, és nekiveselkedett. A kocsi lassan elindult, Kissy látni vélte a parton az integető tömegeket, akik még nem sejtik, hogy mindössze négy nap múlva a jéghegy… de aztán gyorsan a férfi után surrant, a pénztárhoz.

Minden úgy ment, mint az óraütés. A mirelites csapat már ott volt és rakodott, ők a szalagra, apáék onnan a hűtőbe. Utánuk jöttek Kissyék a tehenészettel, aztán a húsosok. Amikor ez is megvolt, a hűtőt bezárták és elindultak vele, Andreas hozta az első kocsit a többi áruval, Kissy és Jean-Fran a másik kettőt. Már két biztonsági őr is figyelte őket a rengeteg áru miatt, de ők rájuk se hederítettek, Kissynek Vanessa már tizenegy éves korában megtanította, hogy kell a biztonsági őrt elkészíteni és tálalni.

Az alapítványi kártya Kissynél volt, ő fizetett, aztán megállt a pénztár mellett és végigolvasta a számlát. Terjedelmes olvasmány volt.

– Elnézést, madame – lépett a pénztárosnőhöz –, van itt egy kis hiba.

– Igen, milyen hiba?

– Ön az ásványvizet huszonnyolc centért ütötte be, de csak huszonötbe kerül.

A nő ránézett, aztán a számlára.

– Maga az összes árucikk árát fejből tudja?

– Természetesen, asszonyom – vágta rá Kissy egy alapítványi kisegér rendíthetetlen magabiztosságával. Végül is nem köteles megmondani, hogy abból, amit nem ők vettek Jean-Frannal, egyedül az ásványvíz árát tudja, mert látta az egyik polc végén, amikor elment mellette. – Hatvan palackkal vettünk, hatvanszor három cent az egy euró és nyolcvan cent.

És nyújtotta a kezét a pénzért. Persze ilyen egyszerűen nem ment a dolog, a nő először is közölte, hogy a gép ennyiért számolta, amire Kissy nyugodt mosollyal felelte, hogy őt ez nem érdekli. Huszonöt cent van kiírva. A nő telefonált valakinek, hogy nézze meg, az illető elment, megnézte, visszaszólt, és Kissy végre megkaphatta az egy euró nyolcvan centjét.

Csomag nélkül nyargalt ki, a kocsiját már kivitték, amíg várakozott. Legalább négy és fél percet váratták, a csapat nem kockáztatta a sok kaját a negyvenöt fokos hőségben, elrobogtak, neki pedig stoppal kell hazamennie, de csak egy idősebb úr hajlandó elvinni, főleg mert sortban van és hosszúak a combjai, több mint kétcentisek, de az úrnak előzőleg még haza kell vinnie, amit vett, egy kis tanyára, egészen messze a főúttól és minden lakott területtől, és van egy jó mély pince…

De hát az élet nem alkalmazkodik a kisegérvágyakhoz. A mikrobusz ott állt a parkolóban, Kissy fölrántotta az ajtót, beugrott, indulhattak.

– Bázis hívja hűtőszekrény-fosztogatókat, vétel – szólalt meg Niala hangja abban a pillanatban, ahogy apa az indítókulcshoz nyúlt.

– Itt a mozgósított macskarémisztő különítmény – felelte Kissy –, éppen indulunk. Menjünk vissza, kell még vennünk valamit?

– Negatív. Induljatok nyugodtan. Anne, ott vagy?

– Hogyne, jól hallak – volt a válasz.

– Edith Cavell brit ápolónő Belgiumban sebesült katonákat mentett. Ezért halálra ítélték és kivégezték.

– Nagyon sajnálom. Mostanában?

– Fenét, száz évvel ezelőtt.
– És? – kérdezte Anne csodálkozva.
– Az anglikán egyház szentként tiszteli, bélyeget is kiadtak az emlékére. De van róla megemlékezés máshol is: Joffre marsall és a vasúti töltés között utca van róla elnevezve, és ott van egy tündéri kis ház, amit most olcsón kínálnak.
– Aha – bólintott Anne. – Értem.
– A tulaj ígérete szerint még ma lesz egy kis csomagja készen, az összes adat, alaprajz, fotók, és…
– Mutti! – robbant bele a telefonba az a hang, amit Kissy már fél perce várt, és azonnal ömleni kezdett belőle a szó. Kissy csak helyenként kapott el egy-egy szót, a Strasse is közte volt, de sejtette, miről beszél a zseb. A távolságról. Mert már Kissy is emlékezett arra az utcára. A legközelebbi pontja öt perc séta lehet a panziótól, a legtávolabbi talán tíz. A város belső, elég nyugalmas részén, az országút és a vasút között. Beaulieu-nek nincs hagyományos értelemben vett belvárosa, mert egész építését meghatározta, hogy a hegyoldal és a tenger közötti keskeny sávon fekszik – de mindenesetre közepe van, és ez az utca nagyjából ott van.
A kis csomag nemhogy aznap megérkezett, de őket még útközben találta. Szép ház volt, de ez Kissyt nem lepte meg, Beaulieu-ben nincsenek csúnya házak, valószínűleg tilos is olyat építeni. Az ár viszont meglepte. Ötezer-ötszáz euró. Ez nem jellemző Beaulieu-re, ahol az árak hatezernél, de inkább hatezer-ötszáznál kezdődnek. Százhúsz négyzetméter volt a ház, vagyis hatszázhatvanezerért kaphatták volna meg.
– Miért ilyen kevés? – ez volt Anne első kérdése.
Niala sóhajtott.
– Mert a tulaj kényszerhelyzetben van, őrületes adósságokat kell kifizetnie, ráadásul a legnagyobb hitelezője rémisztőbb, mint don Vito Corleone. A volt felesége az. Ezért fontos neki, hogy gyorsan eladja a házat, és egy összegben kéri az árát a lehető leghamarabb.
Végül ez lett a dolog egyik fő akadálya. Schneideréknek nem volt ennyi készpénzük. Többet is kifizettek volna egy igazán jó házért, de nem egyszerre és ilyen gyorsan. Bankkölcsönt nem akartak; Mario ugyan szerzett volna kölcsönt a konzorciumtól,

de volt másik gond is. Anne szerint túl közel van a vasúti töltés, és őt zavarta volna, ha egy vonat zakatol a feje fölött.

Mialatt ezt Johann-nal és Elkével megvitatták, az egércsapat körbeözönlötte a mikrobuszt, beömlöttek az ajtókon, talán még az ablakokon is, és vittek mindent, amit találtak. Aztán a férfiak fele kiszállt, másik fele fentről leadta nekik a hűtőt, a sisere-had bevitte a házba és kétségkívül azonnal nekilátott kirakodni. Kissy nem ment utánuk, csak remélte, hogy állítottak őrszemet, ha cica jönne. Mégiscsak hűtőszekrény.

Tetszett neki, amit látott. A tizennégy kölyökből legalább nyolc ott nyüzsgött a kocsinál, a többiről később megtudta, hogy a konyhában és a kamrában hemzsegtek. Háziasak, tevékenyek, nem várják el, hogy kiszolgálják őket, hanem ők veszik ki a munkát a nagyok kezéből. És a fiúknak se derogál kaját rakodni vagy éppen kuktáskodni. Vagyis nem esnek majd kétségbe, ha egy bevetésen leteszik őket valahol a réten shindyt lesni, hanem sátrat vernek, őrszolgálatot szerveznek, tűzrakóhelyet építenek, termesztenek maguknak ennivalót. Ez kell az alapítványnak, rátermett növendékek, akik tudni fogják, mikor kell üdítős palackokat cipelni és mikor a shindy fogát kiverni.

– Ez egész jó volt, egérke – közölte Mollyval tíz perccel később –, hát még ha erő is lett volna benne!

– Ennél több nincsen – lihegte a kislány –, ennyit bírt az aksi.

– Mindjárt feltöltheted, de addig még egy-két képzelt shindyt küldj csak szépen kórházba.

– Képzelt kórházba – javította ki Nique.

– Képzelt kórházba – egyezett bele Kissy. – Tehát célozd meg a shindy legérzékenyebb pontját, pörgés, rúgj!

Molly talpa nagyot csattant a bőrbevonatú szivacson. Aztán parancs nélkül megpördült megint, újra rúgott, és harmadszor is.

– Fog ez menni, egérke – bólintott Kissy. – Szerintem ennél nagyobbat már nem rúgsz ebéd előtt, szerelkezz le és surranj az ebédlőbe, *de vigyázz, hogy rajta ne csípjen a cica!*

Az utolsó félmondatot a kölykök kórusa mondta vele együtt, sőt egypár kisfülű is. Kissy helyeslően bólintott és rátért Christian rúgásainak tanulmányozására. Molly közben nyilván lecsa-

tolta a védőfelszerelést, elment, visszajött – Kissy csak arra figyelt föl, hogy megszólal a háta mögött.
– De tényleg ott van a cica…
Kissy úgy pördült meg, hogy közben már a csúzliján volt a keze.
– Hol? Az ebédlőben nincs más cica, csak Tom, őt meg már ismered. Nem bánt.
Molly megcsóválta a fejét és az ajtóra mutatott. Kissy óvatosan elindult az ajtó felé, a fegyverét is kihúzta a tokjából, bár azt gyanította, hogy ez csak figyelemelterelő csel, nincs is macska a folyosón, Molly hátulról akar rátámadni, de az is lehet, hogy többen is. Voltak már efféle kísérletek, de persze két ujjal szétmorzsolja bármelyiküket.
Mégis volt macska a folyosón, bár ő maga észre se vette, Molly mutatta meg. Az ajtó mellett álló asztalon volt két táblagép, mint általában mindenütt, ahol az utóbbi időben hosszabban tartózkodtak. A különféle kamerák képeit mutatták, kilenc-kilenc képet, és az egyik képkockában…
Kissy lehajolt, megnézte. Semmi kétség. Háromszögletű fülek, gyanakvó tekintet. Macska, kisbetűvel, mert ez egy idegen cirmos, nem Macska személyesen. Pedig a Vilma bázison van, a vaucressoni konyhaajtótól néhány méterre ül a fenyőfa tövében és gondolkodik. A kamerát a mozgásérzékelő kapcsolta be.
– Most mi lesz? – szólalt meg mellette Molly; Kissy fölpillantva még két diónyi fejecskét látott az ajtóban. – Odarohanunk és megverekszünk vele?
– Dehogyis…
– Hé – mondta Claude –, lehet, hogy többen is vannak. El akarják foglalni a főhadiszállást, amíg mi itt vagyunk.
Kissy fölegyenesedett és csípőre tette a kezét. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de megelőzték.
– Szerintem ez az apjuk – szólalt meg Maverick. – Mármint a kiscicáké.
– Vagy a következő csapat kiscica apja szeretne lenni – mondta Christian. – Macska végül is elég jó nő… úgy értem, macskaszemszögből…
Kissy becsukta a száját, inkább nem mondott semmit. Fölvette az egyik gépet, négy képmezősre állította, az egyikbe a konyhaajtó kameráját tette, a másikba a konyhában bent figye-

lő kamerát, a harmadikba a Cicavíziót, ami most azt mutatta, hogy Macska elmélyülten mosakszik az alvó gyerekek mellett. A negyedik mezőben kiválasztotta a klienslistát, abból a konyhapulton fekvő táblagépet, amiről madame Faubourg szokta felhívni őket. Irányításra kapcsolt, belépett a dobozba, gyors mozdulatokkal kiválasztotta a megfelelő rekeszt… éppen akkor, amikor a cirmos hosszas tanakodás után odasétált a macskaajtóhoz.

Kissy kikeresett egy hangfelvételt és várt.

A macska megbökte orrával az ajtót, ami megmozdult.

Kissy megérintette a lejátszógombot.

A konyhapulton fekvő táblagép dörgő hangú ugatásban tört ki.

A cirmos állóhelyzetből fél másodperc alatt gyorsult százra, és pillanatok alatt eltűnt szem elől.

Kissy letette a gépet, s karba font kézzel, gombszerű orrocskáját magasra tartva besöpörte az elismeréseket.

– Őrület, hogy mi mindent tud ez a rendszer – mondta Claude pár perccel később, már levetve a védőfelszerelést. A csapat eltökélten nyomult az ebédlő felé.

– Hát van benne némi munka – bólintott Kissy –, Nimby rengeteget dolgozott vele, és mi is segítettünk.

– Sok pénzt tudna keresni.

– Nem eladó. A rendszer egyik legnagyobb előnye, hogy teljesen egyedi.

– A tudására gondoltam.

– Ja, azzal igen. Szerintem menő programozó lesz belőle, és…

De rögtön el is felejtette, mit akart az „és” után mondani, mert meglátták a tálakat, amiket a konyhai különítmény már az asztalok felé cipelt, és rohantak enni.

Ebéd közben telefonált Jean-Claude, hogy holnap meglátogatná őket, majd Yves bácsi, hogy Julie nénivel holnap meglátogatnák őket, és mindketten azt kérdezték, ne hozzanak-e valamit. A válasz is egyforma volt: a Jerry Alapítvány kisfülűinek nem kell bejelentkezniük, ha meg akarják látogatni az alapítványi tábort, amit különben is ők maguk szponzorálnak, és ha lesz bármi, amire szükségük van, megírják Cheesebookon.

– Apáék úgy használják a telefont – dünnyögte Nimby –, mint húsz évvel ezelőtt, amikor egy-egy beszélgetésbe kellett sűríteni mindent. Pedig huszonnégy órás kapcsolatunk van, csak megnyomod a gombot és bárkivel beszélhetsz.

– A legtöbb embernek – közölte vele Blanche – ma is egy-egy beszélgetésbe kell sűríteni a mondanivalóját. Mert akkor kell beszélni, amikor a másik időt szakít, hogy foglalkozzon veled.

– Elavult, ósdi technika – felelte a fiú, és elvágott egy darab húst. – Mi egész nap kapcsolatban állunk egymással. Ez a jövő, nekem elhiheted. Ráadásul véget vetünk az évezredes rettegésnek a macskáktól.

Kissy rávigyorgott egy falat rántott sajtra.

– Eszembe jutott a fülke – mondta Blanche kis csend után, és a férjére nézett. – Nálatok, tudod.

A pilóta bólintott. – Emlékszem. Be kellett menni a főtérre, annak a sarkán volt, a templommal szemben. Még a nyolcvanas években is az volt az egyetlen hely a falunkban, ahonnan telefonálni lehetett. De sose láttam sort állni előtte, keveset használták még azt az egyet is.

– Még SMS-t se küldtek róla? – tudakolta Maverick. A felnőttek nevettek.

– Hát nem – felelte Georges. – Az ugyanis még föl se volt találva, és képernyő nélküli, tárcsás telefonnal nem is lehetett. Ma meg lassan az SMS is elavul.

– Rég elavult – felelte Nimby. – A Jerry-felület csak a régimódi telefonrendszerrel való kompatibilitás érdekében tudja kezelni. Gyakran mondjuk ugyan, hogy SMS-t küldünk egymásnak, de az már rég nem az, a felület belső üzenetküldőjén megy, színes, képes, hangos, és persze ingyen van.

– És csak a jerrys telefonokkal működik – bólintott Artu.

– Persze. Ez volt az egyik legfontosabb szempont, amikor a felületet létrehoztuk, hogy ne legyen valamilyen már meglevőnek a változata, mert az kompatibilis lenne, tehát lennének ismert biztonsági rései, ismert betörési módjai. Így viszont mi dolgozhattuk ki az egész biztonságtechnikát.

– Ez nagyon fontos – nyelt le Vanessa egy falatot. – Amikor egy ügyben nyomozunk, az összes addig megszerzett információnk a Jerry adatbázisában van. Ha valaki betörne hozzánk,

ezek napvilágra kerülnének, akár eljuthatnának az elkövetőkhöz is, akik ezáltal el tudnának bújni. Vagy éppen eltüntetni a gyereket, ha éppen azt is keressük – akár megölni, nehogy rájuk valljon. A már megoldott ügyek adatait pedig azért nem engedhetjük kiszivárogni, mert a gyerekek további életében okozna kárt.

– Ezért kell tenni esküre titoktartását – magyarázta Elke –, és ha idegen tudi meg bármi titkokt, azonnal kinyaffintani.

– Françoise meg Elke is? – tudakolta Suzanne.

– Persze – felelte Niala. – Minden egér tud, és hamarosan ti is tudni fogtok.

– Nem olyan bonyolult – nyugtatta meg őket Kissy. – Néhány kezelőszerv, egy kis gyakorlás, meg persze ismerni kell a szabályokat, jelzéseket. És a legfontosabb szabályt: soha ne csináld, ha nincs végszükség.

– A Jerry Alapítványban – hirdette ki Vanessa fennhangon – mindig mindenben a végszükségre igyekszünk fölkészülni. Gyakran kerülünk olyan helyzetekbe, amikre nem számítottunk, és minél többet tudunk, annál könnyebben vágjuk ki magunkat.

– Tizenegy – cincogott bele Françoise.

– Mi van?

– Kissy azt mondta, néhány kezelőszerv, én pedig megszámoltam. Gyújtáskapcsoló, három pedál, kormánykerék, sebváltó, index, fényszóró, ablaktörlő, kézifék meg a duda. Ezek kellenek a vezetéshez.

– Ügyes vagy. Akár működésre is bírhatod őket, tarts egy kis bemutatót.

A kislány bólintott, beszállt a kocsiba és már indított is.

– Becsatolom magam – szólt ki az ablakon –, nagy összegű életbiztosítást kötök, eltakarítom az egereket az útból, a gyújtás már megvan, index, kuplung, gáz.

A piros kisautó békés tempóban körbesétált a parkolóban.

– Ennyi az egész – mondta Niala. – A zsebegér már érti a módját, hamarosan rajtatok a sor. Sorsoljunk, jó?

– A lányoknak kell kezdeni – mondta kórusban féltucat kisegér.

– Miért? – kérdezték többen a kölykök közül.
– Hogy bátorságot öntsenek a fiúkba!

Croizat úr hallani sem akart arról, hogy bérbe adja a kocsiját. Hogy jut ilyesmi az eszükbe? Vanessától kapta ajándékba, és most adja bérbe Vanessának? Képtelenség. Üljenek csak bele és menjenek.

Hát beleültek és mentek, az egész délutánt azzal töltötték, hogy sorban kiokították a kölyköket. Mollyt sorsolták elsőnek, Pi lett az oktatója, a többieket pedig visszamasíroztatták a házba, célba lőni. Félóra múlva megjött Molly azzal, hogy túlélte, de örülne, ha egyelőre mégse jönne az a végszükség. És mehet a következő.

Az oktatókat is cserélték, mert ez azért nekik is fárasztó. Kissyre négy órakor került sor, Nique lett a tanítványa, aki elméletben már úgy-ahogy tudta a lényeget, csak a gyakorlatot nem, és a különleges Jerry-stílust sem, a nagy összegű életbiztosítással. De simán ment minden, és a többieknek is. Este nyolckor, utolsóként Artu és Martin szállt ki a kocsiból – az összes kölyök tudott már vezetni, ha minimális gyakorlattal is, és senki nem bukott meg, senki nem rohant fának vagy lapított ki egeret, mindenkinek sikerült.

A céllövéssel és később a késdobálással is jól haladtak. Megy ez, gondolta Kissy, nekik mindig minden sikerül, az egész tábor során egyetlen kudarc vár rájuk, de az elkerülhetetlen, bármennyire szomorú. Egyetlen shindy se fog besétálni a kapun, hogy puhára verhessék.

A szombati vendégjárás persze jó alkalom volt Vanessának, hogy nagy főzőcskét csapjon. Jean-Claude és Yves bácsiék délelőtt jöttek, természetesen maradtak ebédre és még tovább is. A hadnagy csak délutánra ígérkezett, de annyi sütit ehet, amennyi belefér, hiába falta huszonöt nagy- és tizenkét kisfülű meg még Croizat úr is – Vanessának annyi kuktája volt, amennyinek munkát tudott adni, és egy hadseregnek elegendő sütit gyártottak. A nap slágere a citromos sajttorta volt, amit séfjük először megtanított egy hattagú különítménynek, aztán ők dolgoztak rajta tovább.

Egy tortához Nique és Claude öt deka cukrot melegített gőz fölött, egy citrom levével és héjával, amíg a cukor elolvadt. Akkor másfél deka vajat kevertek bele, az is elolvadt, levették a tűzről és hozzáadtak egy tojást. Ezt megint a tűz fölött elkeverték simára és félretették.

Maverick és Martin tíz deka fehér csokit olvasztott fél deci habtejszínnel gőz fölött, aztán másfél deci habtejszínt szilárdra vertek zselatinfixszel. Kissy habosra vert harminchét és fél deka mascarponét, egy csomag vaníliás cukrot és egy citrom héját, hozzákeverte a fehér csokit, majd óvatosan beleforgatta a tejszínt. Chantal tizenöt babapiskótát helyezett egy sütőforma aljára, rátöltötte a fehér krémet, majd a sárgát is. Kész volt a mű, már ott is termett valamelyik kamraegér és vitte a hűtőbe. Ezek négyszemélyes adagok voltak, ezért egy tucatot készítettek, hogy maradjon néhány tartaléknak.

Croizat úr nem működött közre, csak megállt az ajtóban és nézte a sürgést. Egyszer aztán azt mondta, itt elég sokféle társaság megfordul, de ilyet még nem látott, egy hét után is lenyűgözi, amit ők csinálnak a konyhában.

– Megszoktuk, uram – felelte Vanessa nyugodt derűvel, és gondosan szemügyre vette a csirkecombokat. – Régóta főzök erre a nagyfülű társaságra, meg sokszor másokra is, hát ki kellett alakítanunk egy hatékony módszert. Itt a táborban aztán többen vagyunk, mint valaha… jó lesz, szórd meg petrezselyemmel és mehet… úgyhogy még hatékonyabbnak kell lennünk, ha enni is akarunk, és nem tölteni az egész napot a konyhában. Jól van, egérkék, így csináljátok, de lobogjon a fületek!

– Sapka alatt van – cincogta vissza Françoise.

– Akkor a sapka alatt lobogjon!

– Vanessa és Niala étteremt is vezett már – dicsekedett a másik zseb. – Főzéset ott csinálta szakácsok, de ők főhauptparancsnok étterembele.

– Igazán? Milyen éttermet?

– *Jó* éttermet – mondta a mikró nyomatékkal. – Szeretettel várjuk, ha Antibes-ban jár. Jól van, egérkék, ez is kész, lássuk a salátát, kamraegerek, sipirc!

Pierre először tartott egy kis beszédet a shindyüldöző munka rendőri oldaláról, aminek legfontosabb jellemzője őszerinte az, hogy unalmas. Ülnek és várnak, amíg jön valami adat, azt berakják a többi közé, és jó sok idő múlva esetleg összeáll valami használható. De ez mindenféle nyomozásnál így van.

– Nálunk is – mondta Nimby.

– Aha, csak ti olyan speciális ügyekkel foglalkoztok, ahol egyből megvan a kritikus adat. Nemigen vannak olyan ügyeitek, ahol hónapokig vagy évekig kell várni a letartóztatásra.

Azért megesett már, gondolta Kissy. Katut például fél évig üldözték, a Százast három hónapig, a… a… nem jutott eszébe több, akit hónapokig kerestek volna. A hadnagynak igaza van, a legtöbb shindyjüket egy napon belül elfogják.

Eltűnődött, miért lehet ez. Alighanem két okból. Ők zseniálisak, a shindyk pedig óvatlanok. Például Lindströméket a zsenialitásuk segítségével találták meg, Carati viszont, aki Solangezsal szemtelenkedett, egyszerűen nem gondolt bele, hogy milyen könnyen lenyomozhatják. Persze a szerencse is sokszor sietett a segítségükre, például a louviers-i ügyben: ha nem akadnak össze Cindyvel először még a legelső közös tavaszukon, aztán később az utcán, akkor nem tudják meg, hol lakik, és nem tudják megkezdeni a figyelését…

– Az az igazság – mondta Pierre, amikor Kissy rádöbbent, hogy már megint elábrándozott, de hátha nem vette észre senki –, hogy főleg azért jöttem, hogy figyelmeztesselek benneteket. Biztos vagyok benne, hogy mestereiteknek és példaképeiteknek tekintitek az öreg egereket, főleg Vanessát, amilyen karizmatikus egyéniség…

Kissy csettintett a nyelvével. Karizmatikus, ez az.

– …de ne vegyétek át az erőszakos módszereiket.

Kissy fölkapta a fejét. A keze a derekára csúszott.

– Nem erőszakosak a módszereink – tagadott Vanessa. – Csak hatékonyak.

– Erről lehetne vitatkozni. A takarítónők orrba rúgása nem éppen a szelídség példája.

– Majdnem megölte Jennifert.

– Tudom. Emberileg meg is értem a felháborodásotokat, de mint szervezetnek nagyobb kontrollal kell működnötök. Bou-

riant tábornok és Lemire ezredes egyaránt szívesen tartja értetek a hátát, de ez nem fog mindig így menni.

– Ezt melyikük üzente? – kérdezte Niala gyanakodva.

– Egyikük sem. Szerintem ők nem velem üzennének, hanem személyesen szólnának. De volt rólatok egy kis vita magas rendőri és csendőri berkekben, ahol ők végig benneteket védtek. Most még nincs belőle kellemetlenségük, de ez nem lesz mindig így. Ezért én szólok, hogy legyetek óvatosak, őmiattuk.

A csendet Vanessa törte meg.

– Ez világos beszéd – mondta, talpra állt és tett néhány lépést. – Michel bácsi és Raymond bácsi elég sok mindent tett a családunkért, nemcsak a Jerryért… szinte családtagnak számítanak. Jól van, tábornokom. A magam részéről vállalom, hogy nem bántom többet azt a shindyt, aki már nem jelent veszélyt. Beszéltem, cin-cin.

– Én sem – mondta Niala.

Kissy némán fölemelte a kezét, és vele a többiek is, a kölykökkel együtt.

A Szelídített Kisegér Elve, Nimby később így nevezte el. A gyakorlatban azért nem olyan nagy a jelentősége. A shindy ugyanis mindig veszélyt jelent, amíg nem tették harcképtelenné, vagyis nincsen megkötözve vagy megbilincselve. No jó, a takarítónőt tényleg nem bánthatnák ennek az elvnek az alapján, de mondjuk Velociraptor ugyanúgy megkapná azt a golyózáport. Ha egyszer muszáj, akkor muszáj.

És ha már muszáj, akkor próbáljuk meg élvezni is egy kicsikét, mondta Vanessa olyan ártatlan képpel, hogy Pierre elnevette magát és azt mondta, szörnyűek vagytok.

– Báncsjál gyerekt – javasolta Elke –, majd meglátsz, milyen igaziból, ha szörnyűek vagyunk.

– Köszönöm a kedves invitálást, de sajnos rendőrként bizonyos szórakozásokról le kell mondanom.

– Szabadnapon? – érdeklődött a zseb.

– Szabadnapon is, viszont – a hadnagy az órájára nézett – valamilyen bemutató is volt emlegetve.

– Már minden elő van készítve – felelte Vanessa –, láthatod a növendékeket verekedni, célba lőni, ejtőernyővel ugrani, és tankokkal is fölvonulunk a Vörös téren. Gyerünk, egérkék!

Az ejtőernyős ugrás legközelebb este került szóba, amikor a hadnagy és Yves bácsiék már hazamentek. Jean-Claude-nak jutott eszébe.

– Hát elég sok mindent csináltunk már – bólintott Françoise, kenyereskosarakkal szaladgálva körbe a konyhában. – Ejtőernyős ugrás éppenséggel nem volt még közte, de nem sok hiányzott hozzá… például amikor Vanessa csak úgy kibérelte azt a csodarepülőgépet, az fölért vele.

– Vörös hajú nordnémet zsebike utazódott nem azzal akkor, kicsi Cessna volt neki bérelítve, pilóta mit bajusz és *ekkora* vigyor, ülés alatt ugróernyő, pedig nem is kellett igaziból. Zsebike zuhanásit elég volt lefékeződeni *ekkora* fülelők.

Kissy tisztán látta maga előtt a zsebet, amint kitárt fülekkel aláereszkedik, vörös lófarka csattog a szélben.

– Milyen magasról ugrottál? – érdeklődött Anne.

A zseb fölpillantott anyjára és lebiggyesztette a száját.

– Hát nem volt még nagyon. Talán legközelebb. Nulla centiméter, kint reptér udvaron, néztem körülfele és nem láttam kisfiú ülte előttem földre és botlódottam lábába. De tényleg fülelők lefékezték zsebike, nem estem orrocskámra. Viszont kisegérke történetek mindig hatásos igazán csak hogyha egyik felét elmondva és másikróla hallgatodsz.

Mégiscsak kellene az a palacsintasütő, gondolta Kissy.

Kissy kényelmesen elhelyezkedett a pléden és lehunyta a szemét. A következő órákban semmit se fog csinálni, nem tanárnéniskedik, nem edz, verekszik, ugrál, főzőcskézik, egyáltalán semmi dolga nincs. Második itteni vasárnapjuk délutánjára a vezérkar, vagyis a felnőttekből, a D'Aubisson nővérekből és Nimbyből álló tanács pihenőt szavazott meg. A kölykök is elfáradtak, ők is. Ebéd után mindenki azt csinál, amit akar. Feltéve, hogy senki nem megy a városba telefon nélkül és nem akaszkodik össze cicával. Ez a fiúknak szólt, akik azt tervezték, hogy kimennek a városba. Pontosabban csak a kölyök fiúk. Vanessa és Nimby visszavonult a szobájukba, Martin itt fekszik őmellette, Pi pedig Tomnak segít, a szörnyeteg motorján van megint valami bütykölnivaló. A lányok nagyrészt itt a parkban, szanaszét a fák alatt, Jennifer rajzol, Chantal írogat, a zsebek ki tudja, merre, lehet, hogy az ebédről maradt csontokat ássák el a

ház mellett vagy atomerőművet építenek. Mindegy, csak csendben csinálják.

De hát persze nem csinálták csendben. Egy kis vörös bundás macskát hoztak, odaadták Kissynek azzal, hogy vigyázzon rá, amíg hoznak tejet. Kissy sóhajtott és vigyázott, megitatta a kismacskát cumisüvegből tejjel, bár nem nagyon értette, hogy mi szükség van rá, hogy egy felnőtt állatot üvegből itassanak, hiszen alig bírja tartani, hacsak persze nem azért, hogy jóllakassák a tejjel és ne őrájuk támadjon gusztusa, de ekkor a macska félretolta a tejesüveget és lebámult Kissyre, aki riadtan vette észre maga körül a tányéron a krumpliszeleteket, és csupán egyvalamit csinálhatott, de azt nagyon gyorsan. Odaugrott a fűszertartókhoz, amik akkorák voltak, mint egy-egy mosógép, átkarolta a borsszórót, fölkapta és az óriási ragadozó orra felé lendítette. A macska tüsszögött, a borsfelhő mindent belepett…

Kissy prüszkölt egyet és kinyitotta a szemét. A fa tövében feküdt a pléden, Martin mellett. Macskának se híre, se hamva. Nem is lesz, a kapu zárva, a kapusfülkében ott van Croizat úr, aki tudja, hogy nem engedhet be macskát.

Kissy visszacsukta a szemét és elhatározta, hogy most kiskutyákról fog álmodni. Kedves kicsi kutyákról, akik megvédelmezik az egérkéket a legvérszomjasabb macskáktól is, még ha azok akkorák is, mint egy elef…

Összerezzent. Valaki megbökte a vállát, még mielőtt újra elaludt volna. Kinyitotta a szemét és fölnézett.

Egy elefánt állt fölötte, érdeklődve nézett rá, és az ormányával megtapogatta Kissy gombszerű orrocskáját.

Kissy sajnálkozó grimasszal felelt, ez van, nincs mit tenni, ez ilyen. Az elefánt fölemelte ormányát a magasba, aztán kitartotta oldalra, előbb jobbra, majd balra, mutatta Kissynek, hogy mekkora. Kissy széttárta a kezét. Az ormány visszatért, megint megtapogatta Kissy orrocskáját, aztán megfogta és óvatosan húzni kezdte. Az egyszer csak engedett, megnyúlt egy kicsit. Az elefánt elengedte, s valahonnét elébe tartott egy tükröt. Kissy érdeklődve szemlélte magát az apró ormánnyal, nem volt hosszú, talán tízcentis. Mozgatta, hajlítgatta, fölkunkorította. Egész jól néz ki, gondolta, mindjárt fölébreszti Martint és megmutatja neki… de ekkor hangot hallott.

– Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, kinek van a legnagyobb füle a vidéken?

Kinyitotta a szemét. Az elefánt nem volt ott. Gyorsan megtapogatta az orrocskáját, de az ugyanakkora volt, mint az elmúlt tizennyolc évben bármikor. Megint hülyeséget álmodott, csak kivételesen macska nélkül.

– Kisegérke, megmondom én, a te füledre is van még remény. Ha gyakorolsz és növeszted, a farkincád is megnő majd.

Ez nem nagyon rímelt, gondolta Kissy. A hangok valahonnan a park másik részéből jöttek, a kislányok valami egeresdit játszanak. Ez Pierrette hangja volt, az előző meg Mollyé.

– Kiscica, kiscica, hopp-hopp-hopp, itt jönnek az ee-gee-rek! Szaladj gyorsan, bújj a lyukba, meeg-eesz-nek!

Kissy elvigyorodott. Ezek egéróvodát játszanak. Azokat a mondókákat gyakorolják, amiket az öntudatos, macskával bármikor elbánni kész egérszülők tanítanának a gyerekeiknek, ha léteztek volna ilyenek valaha.

De hiszen most már létezhetnek. A csapat egy része már elég idős, hogy gyereke lehessen… voltaképpen ő maga is… és a következő nemzedékből majd persze rátermett, belevaló egérkéket nevelnek már kezdettől. Már amikor még csak a fél dióhéjból készült bölcsőjükben ringatják őket, akkor el kell kezdeni gyáva, meghunyászkodó macskákról mesélni nekik, akik rettegnek a félelmetes kisegerektől.

Mintegy erre válaszul érkeztek megint a lányhangok:

– Kiscica, kiscica, ne szaladj el! Elkapom a farkadat, bedoblak a fazékba, rakok melléd burgonyát, borsót, répát, kukoricát, sütlek, főzlek, párollak, ebédre föltálallak, menekülj a tálból, ha tudsz, akármerre futsz, a hasikónkba jutsz! Kiscica, kiscica, mért nem szóltál, tele lett a szánk macskaszőrrel…

Többszólamú, vidám nevetés. Kissy velük nevetett, aztán gyanakodni kezdett. Igen, igazi Jerrykhez illő, szelíd játékot űznek, de vajon tényleg megteszik, vagy ő álmodik megint?

Fölnézett az elefántra, de az nem volt sehol. A hatalmas macska se, aki meg akarta őt enni. Akkor ébren van.

Új jelenség a gasztronómiában, hogy az egér eszi meg a macskát – vagy legalábbis már beszél róla –, de valahol érthető. A macskák évmilliók óta esznek egeret, jóval régebben, mint amióta mustárt termesztenek. Az egerek ez idő alatt nem

azért nem ettek macskát, mert sokkal kisebbek nála, hiszen az ősember is előszeretettel ejtett el mammutokat; valószínűleg az is megesett már a vad természetben, hogy botokkal, kövekkel fölfegyverzett egércsapatok macskát öltek, akár úgy, hogy mély verembe taszították, esetleg a folyóba, ahol nyilván nem marad életben. Szívrohamot kap a víziszonya miatt. De az egerek azért tesznek effélét, hogy a ragadozótól megszabaduljanak, nem azért, hogy megegyék. A természetben ugyanis az egér növényevő.

Ők azonban ettek már húst, mielőtt egér lett volna belőlük, és később sem szoktak le róla. Ma például sertéssült volt mindenféle zöldségekkel. Soha nem jutott eszükbe, hogy a sertést meg kellene fenyegetni, hogy megeszik, mégpedig azért, mert a sertés nem támad egérre. A macska igen. A természetben mindmáig. Ők nem engedhetik meg, hogy közülük is elragadjon egyet a macska, ezért őt igenis megfenyegetik.

S ahogy ezt elgondolta, megint fölhangzott a fák mögül:

– Kiscica, kiscica, hopp-hopp-hopp, kenünk a hátadra keecsaa-pot. Almát a szádba, így ülsz a tálba, de fekhetsz is, ha úgy kényelmesebb…

Kissy nyugodt léptekkel surrant az utcán, nem is pillantott az égboltra. Minek? Egy pofonnal elintézi az egerészölyvet. Ami azt illeti, pasit is, ha kell, arra több az esély, mert farmersort és bikinifelső van rajta, elég vonzó kombináció a nyálcsorgató férfiaknak. De van nála kés, Nimbusz, telefon, a csuklóján a Jerry-óra, mindez együtt többet ér, mint Rambo kezében az óriási mordály.

Csakhamar szembe is jött egy férfi, jól megnézte, aztán sajnos továbbment. Az élet kimaradt lehetőségek sorozata. De hát ha igaz, azért megy, hogy egy férfi fejét kiüsse a két füle közül.

Ahogy befordult a második sarkon, meglátta a fiúkat. Ott volt mind a hat, egy emeletes ház előtt gyülekeztek, és őt már türelmetlenül várták.

– No, mi az a nagy dráma? – tudakolta Kissy, megállva mellettük. De a választ nem ők adták, hanem egy hirtelen csattanás, ami csörömpölésben végződött, mint amikor törékeny tárgyat vágnak földhöz vagy falhoz. Bentről jött. És a kiabálás is

fentről az emeletről. Nem lehetett minden szót kivenni, de szidalmazott valakit, és férfihang volt.

– Családi veszekedés – tippelte Kissy. – Ezért hívtatok?

– Ezért – felelte Claude.

– A Jerry nem avatkozhat be ezekbe mind egy szálig, túl sok van belőlük. Meg nem is a mi asztalunk.

– Az előbb gyereksírást is hallottunk.

Kissy sóhajtott, a kapuhoz ment és becsöngetett. Odafönt a zajszint nem csökkent, ezért rátenyerelt a csengőgombra. Sokáig nyomta, de nem kapott választ. Nem is kaphatott, mert az emeletről szűnni nem akaró hangzavar hallatszott, semmi se juthatott el hozzájuk a csengő hangjából. A hangok egy része sikítás volt, gyanúsan vékony hangon.

Kissy töprengett egy másodpercig… kettőig… két egész egy tized… aztán elővette a telefonját.

– Rendőrség.

– Françoise Chaton a Jerry Alapítványtól. Jó napot. Családi veszekedésnek vagyunk fültanúi, alapos okunk van azt hinni, hogy gyerekbántalmazás is történik. Gyereksikolyok, férfi- és női hangú ordítozás, főként káromkodások.

– Fültanút mondott?

– Igen, egy emeleti ablakból hallatszik, mi kint állunk az utcán.

– És ha csak tévét néznek?

– Nincs kizárva, de a hangok túl élénkek ahhoz.

– Hol van ez?

– Mindjárt keresünk egy utcanévtáblát…

– Azt mondta, Jerry Alapítvány?

– Azt.

– Tudjuk, kik maguk. Ha megvan a cím, kimegyünk.

– Fél perc, a társaim már elmentek megkeresni. De maga a compiègne-i rendőrség, nem?

– De. És nemrég beszéltünk egy hadnaggyal, aki figyelmünkbe ajánlotta magukat.

– Dorville?… nahát!

De sose tudták meg, hogy voltaképpen mi történt. A kiérkező rendőrök barátságosan kezet ráztak velük és azt kérték, hogy ne legyenek jelen az intézkedésnél, az érintettek személyiségi jo-

gai miatt. Úgyhogy továbbsétáltak, és pont a legremekebb dologra bukkantak, amire csak lehetett: egy fagyizóra. Rögtön választottak maguknak fagyit, megszállták egy asztalt és már javában kanalaztak, amikor Kissy megszólalt:

– És pénz kinél van, egérkék?

Senkinél. Végigtapogatták a zsebeiket. Claude-nál volt öt euró, Artunál kettő. Kissy sortján egyetlen zseb volt, abban a fegyvereit és a telefonját tartotta. Elővette ez utóbbit és odakért egy egeret némi készpénzzel – de ha jót akarnak maguknak, akkor több pénzt hoznak és többen jönnek, mert a fagyi jó.

– Na – mondta. – Tessék rászokni, hogy a problémákat Jerry-módra oldjátok meg. Tanácstalanul kotorászni a zsebében akárki tud. Egy Jerry előteremti a pénzt, amire szüksége van, mert nem maradhatunk adósok sehol.

– Persze, rangunkon aluli – mondta François.

– Egyrészt. Másrészt a kidobóember lehet éppen valahol hátul is, és csak akkor tudod meg, kiféle-miféle, amikor már késő.

– Lehet macska is – bólintott Claude.

– De mennyire! *Kutya* kidobóembereket mégse alkalmazhatnak sehol, hisz még a nemfizető vendégnek is a nyakába borulnának. A kisegereknek ez a munka nem igazán való… fennáll a veszély, hogy a vendég nemcsak fizetés nélkül távozik, hanem a verőlegényt is viszi a zsebében. Úgyhogy főleg cicákat alkalmaznak. Megvesztegethetetlenek. A vendég sose lesz képes a maga oldalára állítani őket. Igaz, a főnökük se…

– Valamiért az az érzésem, hogy most egy bizonyos macskáról beszélsz.

– Őt is meg lehet érteni – tett Kissy lendületes mozdulatot a fagyis kanálkájával. – A mamája már pici korukban leültette őket félkörben, és elmagyarázta nekik, hogy kezdetben teremté Isten az eget, földet satöbbi, és abba teremté a macskát, hogy uralkodjon fölötte. A különféle háziállatok mindenféle célokra használhatók, például az ember arra való, hogy kinyissa a macskakajás dobozt. Ezt ők szépen megtanulták, anyu ki is kérdezte, aztán elkerült hozzánk, és ebből az egészből senki nem tartott tiszteletben egy hangot se. Naná hogy meg van sértve.

A fiúk nagy komolyan ültek félkörben és hallgatták egértanárnénit. Aztán befutott Pi, átadott Kissynek egy köteg bankjegyet, ő most nem kér fagyit, megy vissza motort javítani.

– És a többi? – reklamált Kissy.

– Milyen többi? Ennyiből az egész üzletet megveheted.

– Nem többi pénz. Többi egér! Senki sem akar fagyit enni?

– Valószínűleg akarnának, csak lusták idáig elgyalogolni.

– És ha shindy lenne itt?!

– *Azért* nem lennének lusták – nevetett Pi, és elballagott. Kissy legyintett és elrakta a pénzt.

– Ma mintha a szokottnál is melegebb lenne – jegyezte meg Christian –, biztosan ezért.

– A Jerry Alapítványban – vágott vissza Kissy – tudni kell tűrni a hőséget is. Bármikor szükség lehet rá, hogy akár sivatagi forróságban surranjunk.

– De most csak fagyi miatt – mondta Jacques.

– Azért pláne!

S ezzel Kissy odaintette a pincérnőt.

– Őszibarack – mondta lelkesen –, vanília, narancs és eper. Ez kell nekem. Meg egy kóla.

– És ki is tudjátok fizetni? – kérdezte a nő.

– Tessék?

– Az előbb azt hallottam, hogy nincs elég pénzetek.

– Jól hallottad – felelte Kissy rövid mérlegelés után.

– Akkor hogy gondolod?

– Úgy, hogy ha ilyen barátságtalanul nézel rám, akkor kifizetem az eddigi számlát, centre pontosan, és többet itt minket nem látsz. Most hoztak egy halom pénzt, itt van a zsebemben. Ha fél perc múlva itt a fagyi, továbbra is barátok maradunk. Csak ne spórold ki a pisztáciát.

– Elnézést… – motyogta a nő, és felszívódott. Egy percbe azért beletelt, de meghozta Kissy fagyiját.

– Nem spóroltad ki a pisztáciát – örült Kissy, és hozzálátott.

Lassan lopakodtak végig az utcán, nesztelenül. Kissy lopakodott elöl, azokkal a hosszú, puha lépésekkel, amiket Jerrytől tanult, s a fiúk lopakodtak utána. Jerry így közelíti meg a cica tányérkáját. Tényleg észrevehetetlenek voltak, hiszen alig tíz centi magasak, és harmincöt fokban az emberek ki se néznek

az utcára. Kivéve egy négy-öt éves kisfiút, aki érdeklődve szemlélte őket egy kertből.

– Ti mit csináltok? – tudakolta, ahogy az egérmenet odaért hozzá.

– Lopakodunk – felelte Kissy halkan, nehogy a cica meghallja.

– Miért?

Kissy szokva volt a gyors döntésekhez. Most is egy pillanat alatt rálelt az egyetlen helyes megoldásra: meg kell mondani az igazat.

– Tudod, mi egerek vagyunk. Én már régóta, a fiúk csak most lettek azok. Tanítom őket lopakodni. Szükség van rá, ha sajtot akarunk lopni a cica hűtőszekrényéből.

És lopakodtak tovább. A gyerek csodálkozva bámult utánuk.

A másnapot már végigdolgozták, kilógott a kis piros nyelvecskéjük: verekedtek, célba lőttek, repültek, délután négykor pedig fölkerekedtek és elmasíroztak az uszodába. Nimby a világ legbiztonságosabb helyének nevezte, mert csak úszósapkában engednek be mindenkit, tehát macskát egyáltalán nem – tetőtől talpig úszósapkába kellene bújnia –, nekik viszont a sapka elrejti a füleiket. Erre Molly ráfelelte hetykén, hogy ő nem akarja elrejteni a füleit, mármint ha majd megnőnek rendesen, igenis hadd tudja csak meg mindenki, hogy ő micsoda. Rettegjenek. Elvégre az alapítvány nem tartja már titokban a létezését. És ugyanazzal a lélegzettel megkérdezte, hogy Vanessa szervezett-e nekik shindyt az uszodába. A mikró rámeredt és elnevette magát.

– Senki se vállalná, hogy eljátssza nekünk a shindyt.

– Igazira gondoltam. Akit megverünk, lecsukatunk és este már a fogdában alszik. Az uszoda a legjobb vadászóhely nekik, nem? Ilyenkor sok gyerek jár oda.

– Telhetetlen kis ragadozó vagy. Szerdán fogtunk legutóbb shindyt, és az is uszodában volt.

– De hisz azért léptünk be az alapítványba, mert telhetetlen kis ragadozók vagyunk, nem?

Vanessa sóhajtott.

– De.

Kissy bármibe le merte volna fogadni, hogy nem lesznek shindyk az uszodában, és ő nyert. Alig lézengett pár felnőtt, azok is gyerekkel jöttek. Azokból se volt sok, úgy két tucat, az alapítvány érkezésével megduplázódott az uszoda forgalma. De legalább akadt köztük egy-két nagyfiú, akik érdeklődéssel szemlélték őket egérlányokat, és lehetett remélni, hogy próbálkoznak valamivel, például az a kék fürdőnadrágos, tizenhat-tizenhét lehetett, és megakadt a szeme Nique-en, Vanessán, úgy tűnt, hogy Mollyn is. Az például akár odajöhet hozzájuk és beszélgetést kezdeményezhet, esetleg fölajánlhatja, hogy megmutatja nekik a várost, hiszen látja, hogy nem idevalósiak. Erre Molly, a telhetetlen kis ragadozó azt feleli, remek ötlet, és elindul a fiú előtt, nehogy az meglássa, amint a homlokán az úszósapkát kibökik az apró szarvacskák. Kissy csak ráérősen ballag utánuk az uszoda mögé, hisz percekbe telik, amíg a srác belátja, hogy Mollyról nem tudja lehúzni a fürdőruhát, aztán a kislány szépen lassan, érzéssel puhára veri. Ekkor ér oda Kissy…

– Oké, akkor Ninonnál, szevasztok!

Kissy ezekre a szavakra kapta föl a fejét. A kék fürdőnadrágos srác mondta, a hátára dobta a törülközőjét és kisétált az uszodából. Kissy úszósapka alá szorított füle moccanni se tudott, de nagyon lekonyulva érezte magát.

Vanessa most meg őt nevezte telhetetlen kis ragadozónak, de Kissy látta rajta, hogy ő is elábrándozott egy jó kis uszodai verekedésről – ha nem shindyvel, legalább helyi srácokkal, akik nem tartanak mértéket az udvarlásban.

De annyira tartottak, hogy senkit se próbáltak leszólítani közülük, se fogdosni vagy lefröcskölni, semmit. Pedig szétszóródva úszkáltak, a tanonclányokra se vigyázott senki. Vigyázzanak magukra, tíz napja tanulják.

Hazafelé, épp ahogy kiléptek a kapun, Kissy nagy fülei elkapták, amint valahol hátrébb a menetben Blanche-tól kapják meg ugyanazt.

– Telhetetlen kis ragadozók vagytok. Ti, gyerekek, tíz napja kezdtétek az egeresdit, és máris két csoportra osztjátok a szembejövőket, akik remélhetőleg rátok támadnak, és akiktől nem remélitek.

– Dehogyis – cincogta a kisebbik lánya. – Akik remélhetőleg ránk támadnak, és akik *tényleg* ránk támadnak.

Kissy vigyorogva fordult meg és még elkapta, amint Blanche rámered a gyerekére, aztán legyint.

– Ti meg, akik öt éve csináljátok és tudjátok, hogy nem támad rátok senki, még adjátok a lovat a kicsik alá.

Kicsik, gondolta Kissy. Tizenháromnál egyik se fiatalabb, némelyik majdnem felnőtt már. Csak örülnek a frissen szerzett füleiknek.

Nique gyakorlatiasabban fogalmazta meg.

– Mi is szeretünk játszani. Tudjuk, hogy a szembejövők nem akarnak minket megtámadni.

– Előbb megvárják, amíg továbbmegyünk – szólt közbe Christian –, aztán utánunk lopakodnak.

És már csinálta is, ahogy Kissy tanította. Nevettek.

– Szóval nem akarnak – folytatta Nique. – De csak velük tudunk gyakorolni, ha már a szervező bizottság elmulasztott egy-két shindyt idehozni nekünk.

– Nehogy azt hidd, hogy nem volt erről szó az üléseinken – felelte Blanche –, többször is elhangzott, mennyire sajnáljuk, hogy ez nem megoldható, és hogy még inkább mennyire örülünk neki. Még csak az kellene, pedofilokat csődíteni egy nyári gyerektáborba…

– Egértáborba – szúrta közbe Maverick.

– …még ha ez el is rontja az örömötöket.

És pontosan ekkor, szinte végszóra hangzott föl a shindyriasztás.

Hétfő este nyolc óra volt. A Jerry Alapítvány ötven méterre az Oise-parti uszodától és egy kilométerre hazulról állt az utcán, esti verőfényben, a telefonokat bámulták és egymást is bámulták. A régi egerek a telefonokat, az újak őket, mert az ő telefonjaikon még nem volt hozzáférés a Cirrushoz. De a csipogást hallották és már elég jól értették.

A 9743-as felhasználó, Jean Dbsmcvrlkpx harmincnyolc képet töltött föl a Fokhagymára. És az egyik közülük CI 2 FCE2.

– Mi ez a Charlie India? – kérdezte kórusban töméntelen kisegér. – Ilyen kódunk nincs is.

– De van – nevetett Vanessa. – Ez egy kis meglepetés. Michel bácsival találtuk ki, már két hónapja, csak eddig nem volt alkalom használni. – S ránézett az egerére.

– Nekik van egy elég nagy gyerekpornó-adatbázisuk – mondta Nimby –, ehhez tartozik egy hash adatbázis, amihez mi egyfajta hozzáférést kaptunk. A hash, kisegér hölgyeim és uraim, a kép digitális ujjlenyomata. Ha a képet megváltoztatják, a hash csak minimális mértékben változik, mert előállítása során a képet pirinyóra, nyolcszor nyolc képpontra zsugorítják – így eltűnnek a részletek, csak a struktúrája marad meg. Mi kaptunk egy API-kulcsot, amivel elküldhetjük a talált képeinket. A rendszer elkészíti mindegyik képünk hatvannégy bites hash kódját és megkeresi az adatbázisban. Minden olyan hash, ami legfeljebb tíz bitben tér el a képünkétől, jó eséllyel ugyanazt a képet takarja, legfeljebb némileg megváltoztatták, például levágtak belőle, hozzátoldottak, feliratot írtak rá. A rendszer elküldi az eltérés mértékét bitben, és egy tizenhat bites azonosítót. Az az utasítás, hogy ha az eltérés meghaladja az öt bitet, akkor hívjunk föl egy rendőrségi telefonszámot és mondjuk be az azonosítót. Persze nekünk ezt a Cirrus automatikusan elvégzi, magnóra mondott üzenettel és szintetizált hangú számokkal. De jelenleg az eltérés csak két bit, vagyis a képünk gyakorlatilag azonos az adatbázisukban levő egyik képpel. Ha az egerem lenne szíves visszaadni a telefonomat, meg is keresném a képet.

Vanessa a háta mögött tartotta a telefont és nem adta.

– Szó se lehet róla, egérke, nem fogunk az utcán gyerekpornót bámulni. Kettes eltéréssel a képünk egész biztosan megvan az adatbázisban, tehát gyerekpornó. És akkor a többi kép is nyilván az, nem töltött föl egy darab pornóképet és harminchetet az eladó kocsijáról.

– Akkor azokról miért nem jelzett a Cirrus? – kérdezte Chantal.

– Mert az adatbázis kicsi – felelte Nimby. – A shindyk elvégre rendszeresen fotóznak, és ha valaki tegnap csinált egy klassz sorozatot a gyerekéről, az hiába tartalmazza ugyanazokat a… ööö… műveleteket, mint egymilliárd más pornókép, optikailag nem hasonlít rájuk eléggé, a hash túlságosan eltérő lesz.

Műveleteket, gondolta Kissy, és megvakarta a bicska nyelét a zsebében.

– De most a mi képeink is bekerülnek – tette hozzá Vanessa. – Egy nyomozó meg fogja nézni, hogy valóban gyerekpornó-e,

és ha igen, beteszi. Tessék a telefonod, egérke, de ne a képeket nézegesd, hanem derítsd ki, mit tudunk az emberünkről, tedd magad hasznossá.

– Gondolom, tanulókat nem visztek magatokkal – sóhajtott Kissy mellett Maverick.

– Hová? – kérdezte Kissy.

– Hát a bevetésre, a shindy elfogására.

– Még el se indultunk, egérke.

– Nem is fogunk, egérke – szólalt meg Nimby. – Nem nézték meg, hol van az emberünk.

Hát most már megnézték – hiszen a Fokhagyma rendszere automatikusan lenyomoz mindenkit, és a csak az alapítvány által látható részen egyből mutatja, hogy hol van a delikvens. Mutatta most is.

Nézték, nézték, és csak konyult lejjebb a fülük. Molly kézzel is lehajtotta a sajátját.

– Hát ennek nem verjük be az orrát – állapította meg Jennifer.

– Hát nem – felelte Kissy.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte Pierrette.

– Hazamegyünk szépen – mondta Angélique –, egy önkéntes ellenőrzi, hogy tényleg gyerekpornó, aztán szólunk a rendőrségnek.

– A kanadainak?

– Nem, az itteninek, majd ők odaszólnak.

– Hey, mice – csattant föl Jennifer –, mire ez a gyászhangulat? A torontói szülők valamivel nyugodtabban alszanak, ha ez az alak rács mögött lesz. Az alapítvány pedig elkönyvelheti távolsági rekordját. Majd kérem lemérni, milyen messze van ide Toronto.

– Ahogy kívánod – felelte Nimby szolgálatkészen –, légvonalban vagy közúton?

– Nem.

– Nem.

– Nem.

– Nem.

Egész sor kisegér felelt kórusban Claude kérdésére, hogy megnézhetik-e a torontói shindy képeit ők is.

– De láttunk már olyat!

– Ne hidd – felelte Vanessa. – Elhiszem, hogy meztelen lányt láttál már, de ez más. Egyáltalán nem szívderítő. Lehet, hogy egyszer a munkaeszközeid lesznek ezek a képek, de addig csak örülj, hogy még nem láttál belőlük.

– Azért akadt egypár egészen normális – jegyezte meg Nimby, amitől Kissynek a derekára csúszott a keze –, például az a kislány, akinek ránagyítottunk a szemére és láttuk a szekrényt, az egyáltalán nem volt felkavaró.

– De nem is volt pornó!

– Viszont mégiscsak egy shindytől loptuk, aki aljas szándéktól vezetve készítette. Ezek között is lehet efféle. Akár az összes.

Ezzel besétáltak a házba, hogy mint önkéntesek szemügyre vegyék a képeket, a csapat pedig letelepedett a park füvén.

– Nem igazság – mondta Molly. – Amióta itt vagyunk, három ügyünk volt, és egyetlen pofon se csattant.

– Viszont mégiscsak volt három ügyünk – felelte Niala. – Sokszor egy sincs hetekig. Most igazából el vagyunk kényeztetve.

– Aha, az őrangyalaink dolgoznak rendesen – bólintott Françoise. – Szerveznek mindenfélét.

– Arról nem tehetnek – mondta Christian –, hogy Vanessa senkit sem ismer, akinek van egy Kanadába közlekedő légitársasága.

Nevettek.

– De, ismer – nyugtatta meg Niala a zsebet. – Például az apját, aki mindenkit ismer az Air France nemzetközi részlegén is. Csak ezzel az útlevelet, vízumot nem úszod meg, árkedvezményt nem illik igénybe venni, ha egyszer apa már nem is dolgozik ott, akkor meg nem mindegy?

Az épület ajtajában ekkor jelent meg a két mikró. Eltökélt léptekkel elhaladtak a csapat mellett, rájuk sem nézve, és mentek tovább a parkba. Az egész alapítvány őket nézte, amint nyílegyenesen egy fához masíroznak, Vanessa fölkapaszkodik rá, aztán követi Nimby is.

Kissy sóhajtott. Tehát csakugyan gyerekpornó.

– Fölhívom a hadnagyot – mondta Niala.

– Inkább Michel bácsit – felelte Georges. – Dorville-nak rengeteg munka lenne a szolgálati úton végigverekedni magát a kanadaiakig. Takarítsuk meg ezt neki.

– Jó – felelte nagyobbik lánya, elővette a telefonját, fölkelt és arrébb sétált. Ugyanekkor Elke mély sóhajt hallatott, ő is fölállt, odament Blanche-hoz és lenézett rá.

– No mi az?

A kislány letérdelt a fűbe Blanche mellé, kitátotta a száját és rámutatott.

– Éhes vagy? – tudakolta Artu, de Blanche már bele is nézett a zseb szájába, kutatóan vizsgálgatta néhány pillanatig, aztán bólintott.

– Megvan. Jaj, szegénykém. Ezért nem dumálsz te már egy órája. Gyere, keresünk egy rendelőt.

Elke szomorúan bólintott.

– Fáj a fogad? – néztek rá csodálkozva.

– Akárkivel megeshet – felelte Blanche. – Jól látható lyuk, simán be lehet tömni. Ja igen – már a kezében volt a telefonja –, ismerek is itt egy kollégát… de csak a rendelői száma van meg, az meg már nyilván zárva van… no mindegy, megoldjuk. Egy egér lenne szíves elhozni a szobánkból a kis fekete táskámat meg a mikrobusz kulcsát?

Kissy tudta, hogy csak rajzfilmfigurák képesek az egyik képkockán még ülni, a másikon már állni, de most ő is megcsinálta.

– Elkérem Croizat úr kocsiját, gyorsabban megjárjátok azzal.

– Legyen hát. De előbb a táska, van benne fájdalomcsillapító.

Kissy máris iszkolt a táskáért, kihozta, aztán elfutott a kapusfülke felé, de útközben fékezett, mert ott már két egeret látott a kocsiról tárgyalni. Visszafordult Blanche-hoz, aki éppen átvett egy pohár vizet, kis zacskóból port szórt bele, megkeverte és odaadta a zsebnek. A kislány kiitta.

– Pár perc és jobb lesz. Gyertek, biztos megvan már az a kocsi. Anne, te vezetsz, nekem telefonálnom kell.

Anne is átvette a táskáját Chantaltól, megköszönte, elindultak a parkoló felé. Öt másodperc múlva vágtatott utánuk Françoise a kocsikulccsal.

Kissy bólintott. Jerry-szervezés, pillanatok alatt megoldottak mindent. Első szinten. Jövőre már náluk lesz Blanche komplett felszerelése is, és egyedül meggyógyíthatja a fájós fogú egeret.

Kilenc óra körül indultak és majdnem tizenegy volt már, mire hazaértek, pedig maga a tömés negyedóra alatt megvolt. De el kellett menniük Creilbe, ott találták meg a legközelebbi fogorvost, aki föl is vette a telefont, félórás út volt, ugyanannyi vissza, és a két kolléga még beszélgetett egy darabig, várva, hogy a gyógykezelt kisegér hogy érzi magát.

Elke fáradtan, de föltartott fülekkel mászott ki a kocsiból. Körbevették, átkarolták a vállát, vigasztalták. Anne fölkísérte a szobájába, jobb, ha lefekszik, álmos is volt a gyógyszerektől. Françoise velük tartott, ha kellene valami segítség.

Később, amikor a csapat már a ház előtti gyepen ült megint – idekint sokkal kellemesebb volt –, Artu megszólalt:

– Voltaképpen ez fogott meg bennetek már az előadásaitokon is, ez már ott is érződött. A Jerry tényleg *csapat.* Mindenki számíthat mindenkire. Ti nem csupán együtt dolgoztok, együtt is éltek, mint egy család.

– Egy család vagyunk, egérke – felelte Vanessa. – Az első beaulieu-i nyaralásunkon még csak baráti társaság voltunk, de közbejött az én sérülésem, no meg Pié – kezdtünk összemelegedni. Aztán jött hozzá sok minden, az egérség, az alapítvány… és legfőképpen az, amikor kimenekítettek a nevelőapámtól és mindenki azon igyekezett, hogy otthont találjon nekem… kivéve persze Nialát, aki hallgatott, mint a cica, de háromszor berohant a polgármesteri hivatalba…

– Csak kétszer – mosolygott Niala, de nagyon csillogott a szeme. – A harmadik a gyámhatóság volt. De ezt te is tudod, csak azt akartad, hogy kijavítsalak.

– Pontosan. Akkoriban nem volt munkanap, amikor az összes hivatalban meg ne jelent volna anya, apa, Niala, Mario, vagy éppen Gérard bácsi, aki saját állítása szerint húsz éve nem tette be a lábát semmilyen hivatalba, akkor, énmiattam sem, képzeltem az egészet. Csak hát én tudom, amit tudok, igaz, évek múlva akadtam össze a kismadarakkal, akik csiripelték.

Kissy el volt bűvölve. Gérard Parmentier-ről ő se tudott.

– Gérard bácsi sose hazudna neked – közölte Georges. – Nem is ismert, miért segített volna?

Vanessa sóhajtott.

– Mert egy bajban levő gyereknek minden rendes ember igyekszik segíteni. Egyébként nagyon is jól ismert. Azon kívül, hogy naponta váltottunk néhány mondatot az utcán, egyszer két órát beszélgettünk az életről.

Kissynek elakadt a lélegzete. De hát mikor?! A nyaralás alatt Vanessa, azaz akkor még Mohi legnagyobbrészt velük volt, amikor meg nem, akkor csatangolt a környéken vagy fára mászott. És mi a csodának ül le egy tizenegy éves kislány meg egy hetvenéves öregember az életről beszélgetni?

Öt éve ismerte Vanessát, mint a tenyerét, de jellemének ismeretlen mélységei mutatkoztak meg előtte egy pillanatra, hogy aztán rögtön el is rejtőzzenek megint.

– Szóval akkoriban kezdődött a mi családdá válásunk – folytatta a mikró. – Csak hatan voltak a csapatban rajtam kívül, de abból háromnak a szülei azonnal elvállaltak engem. Ez nagyon fontos dolog. Fél perce mondtam, hogy egy bajban levő gyereknek minden rendes ember igyekszik segíteni, de a segítőkészségnek megvan a határa, és ez túlment azon, amit remélhettem. Feltétlen ragaszkodással viszonoztam, ami a csapatban már kialakult szeretetet megerősítette és véglegessé kovácsolta. Aztán a találkozók, a közös ünnepek és programok hozzánk kapcsolták a szülőket, rokonokat is. Ma Kisegérföld jóval több néhány családnál, akik létrehoztak egy alapítványt, már összeköt minket az egérségi kötelék. Sőt olyanok is vannak köztünk, Raymond bácsi és Csubakka bácsi, akik az egércsapattal nem is találkoztak, de rajta tartják a szemüket a munkánkon és gyakran segítenek. Ebben a táborban is benne van a közreműködésük.

– Hé, egérke – szólalt meg Georges, amitől Kissynek nevethetnékje támadt, hiszen a pilóta nem szokta egérkének szólítani a lányát –, honnan tudsz te efféléket? Tudtommal a szervező bizottságban nem voltál ott, mi pedig nem avattunk be ilyen részletekbe.

– Nem volt nehéz kitalálni, kapitány – adta vissza a kislány a kölcsönt. – Rendőri segítség nyilvánvalóan kellett, és Raymond

bácsi a legalkalmasabb ember annak elintézésére, hogy demonstrációs shindyket kaphassunk a börtönből.

– Bolond – nevetett Niala.

– Csubakka bácsi keze pedig mindenben benne van, amit a család az elmúlt negyven évben csinált. Adassék tisztelet annak a géniusznak, aki végre rávette, hogy a konzorciumba is betársuljon egy vacak kis konzervgyár ürügyén.

– Öntelt egere – sziszegte Niala.

– Tudjátok meg, növekvőben levő fülű egerek, hogy a Claudel konzorciumnak csak az üzleti ügyeit egy egész könyv tartja nyilván, azt pedig, hogy mit tudnak elintézni, könyvben össze se lehet foglalni. Majdnem annyi mindent, mint jómagam.

– Valaki kapja el a farkincáját – mondta Niala.

– A konzorcium befolyása ugyan csak kétszerese egy miniszterének és fele a maffiáénak – jelentette ki a mikró egy statisztikus magabiztosságával –, de van egy óriási előnye: nekünk nincs mivel lebukni. Mindenben törvényes alapon állunk. Hát ez az intézmény fizette, többek között, a mai vacsoránkat, a szállásunkat, az egéroktató felszerelést. Nagyrészt olyan embereken keresztül, akik egy része nem vagy csak kevésbé kötődne hozzá, ha öt évvel ezelőtt nem indul el ez a családdá kovácsolódási folyamat.

Vanessa elhallgatott. Hirtelen nagyon nagy csend lett.

– A konzorcium sokat köszönhet neked, kicsim – szólalt meg Blanche hosszabb szünet után.

– Csak próbáltam valamit visszaadni abból, amit én köszönhetek nekik.

– Remekül sikerült. Gérard bácsi nemrég azt tudakolta, nem akarnál-e ezen a vonalon továbbtanulni.

Kissy hirtelen elvesztette a fonalat: ez a Gérard most vajon a luxemburgi Csubakka bácsi vagy a beaulieu-i Parmentier? De nem merte megkérdezni, mert a végén még leszamarazzák, hogy egy harmadikról van szó.

– Biztos lehet benne, hogy nem – nevetett Vanessa. – Engem az üzlet nem érdekel. Legalábbis azon a szinten túl nem, hogy veszek némi sajtot.

– Aha – mondta Georges –, meg éttermet, konzervgyárat…

– Éttermet nem vettem, Mario küldött, én csak átadtam az üzenetét.

Méghozzá ennivalóan, emlékezett vissza Kissy lelkesen.
– És a másikat, Mentonban?
– Ja, *azt* megvettem, persze.
Kissy meghökkent. Miről van szó?!
– De az se volt nagy ügy. Odamentem, úgy tettem, mint aki még annál is silányabbnak tartja a helyet, mint amilyen volt, pedig tényleg szörnyen nézett ki, mondtam egy jó kicsi számot, a tulaj a fejét fogta és mondott egy vérlázítóan nagy számot, aztán mindenféle sértéseket vagdostunk egymáshoz és számokat mondogattunk, és a végén a tulaj azt mondta, hogy ha nem állapodunk meg és legközelebb is én jövök, akkor inkább most írjuk alá, kifizettem készpénzben és kituszkoltam az ajtón. Minek ehhez főiskola?
– Készpénzben egy éttermet? – kérdezte Maverick, amikor csitult a nevetés.
– Aha, vittem magammal némi pénzmagot. Egyébként az évszázad üzlete volt, konkrétan az évszázad legrosszabb üzlete, arra a helyre azóta még egyszer annyit ráköltöttek, és nemrég olvastam a napilapokban, hogy már láttak odabent vendéget is. De hát ez már nem az én felelősségem.
Kissy már csak a fejét fogta. Meg az oldalát.
– Szóval kösz, de nem. Majd meg is mondom Csubakka bácsinak.
– Akkor voltaképpen mivel szeretnél foglalkozni? – kérdezte vér szerinti apja.
A kislány lehajtotta a fejét.
– Fogalmam sincs.

Aznap már nem beszéltek a konzorciumról, Artu másnap délelőtt kérdezte meg, hogy mi ez voltaképpen. A park hátsó részében voltak, hat növendék a késdobálást gyakorolta, és két egér felügyelt rájuk, Niala és Kissy.
– Nagyon egyszerű – felelte Niala. – Mario egyik barátja nemrég vett egy éttermet Genfben. Hát ez mellément, egérke. Figyelj a válltartásra. Persze nem volt ennyi pénze. Mario kölcsönzött neki, meg még néhányan. Mármost ekkora összegeket baráti kölcsönbe senki sem ad, ebből hasznot várnak, ez befektetés. Megállapodtak, hogy az étterem hasznából ki mikor mennyit kap majd. De ezt számon kell tartani, ezt a befektetést

kezelni kell, pár éve Mario Vanessát uszította rá egy másik barátjára, mert pocsékul vezette az éttermét, amiben neki, Mariónak része volt, vagyis az ő pénzét is kockáztatta. Nem, nem verte meg, csak átadta az üzenetet. Mariónak negyven-ötven különböző cégben vannak érdekeltségei, plusz néha befektet pár ezrest a tőzsdén. De ezekkel mind foglalkozni kell, miközben neki a panzió ügyeit kell intéznie. Tehát vagy fölvesz egy embert külön erre, és a rokonok meg barátok, akiknek szintén van egy halom befektetésük, ugyancsak fölvesznek egy-egy embert… vagy azt teszik, amit tettek, megalakították a konzorciumot. Ez szép találat volt, egérke! Összetették a befektetéseiket, és van egypár alkalmazott, akik kezelik az egészet. Van egy elnökség, akik döntenek olyasmikről, mint ez a képzési program, mert a konzorcium ma már megengedheti magának, hogy támogasson nemes ügyeket, amilyen a shindyk kibelezése ezekkel a késekkel, hé, te ott, a nagy fülekkel, a shindy bőrét a kés nyele nem üti át!

– Bocs – felelte Pierrette a nagy füléig pirosan.

– Figyelj a kés egyensúlyára, tartsd számon, hányat fog pördülni, amíg célba ér. Egy idő után a véreddé válik és nem kell már tervezgetni semmit. Szóval így működik a konzorcium, egyszerű volt, csak ki kellett találni. De mondjuk azt nem gondoltuk, hogy az a pöttöm árva kislány, akinek a világon senkije, több új tagot hoz majd a konzorciumba, mint az alapítókon kívül bárki, negyven év alatt.

Kissy szívfénye fölparázslott, mint E. T.-é.

– Hogy csinálta? – kérdezte François.

– Hát először is fejbe vágatta magát egy shindyvel, amitől Johannék közelebbi ismeretségbe kerültek a csapattal, mint általában a megmentett gyerekek szülei, beszálltak az alapítványba és beléptek a konzorciumba is. Később kiderült, hogy Vanessának van egy vér szerinti apja, aki üzletember, és hamarosan csináltak is közös üzletet, aztán be is lépett. Azonfelül meg a kisegér időnként beléptet valakit, mint Csubakka bácsit, akinek negyven éve voltak velünk közös üzletei, de sose társultunk. Hát most igen.

– Csak mert az én apám is üzletember – mondta François.

– Nem azon múlik, a konzorciumnak van egy csomó tagja, akik sose voltak üzletemberek, például apa ugye pilóta. Tehát

nem ért az üzlethez, és szüksége van valakire, aki kezeli a befektetéseit. De persze lehet, hogy kötünk majd üzletet apáddal is, ez az, szép találat, egérke, még egy shindy leterítve!

François-nak ez a megjegyzése adott ötletet Kissynek, hogy ebédnél végigkérdezze, mivel foglalkoznak a növendékek szülei, s ők el is mondták.

Nique, Pierrette-ék, Jacques és Christian csak az anyjával él, Nique nem is tud az apjáról, kicsi volt még, amikor lelépett. Az anyja üzletvezető egy ékszerboltban. Pierrette és Michel anyja egy női magazinnál szerkesztő, az apjuk vasutas, egyszer-kétszer látják egy évben. Jacques anyja vevőszolgálatos egy autószalonban, az apja autószerelő, de másik cégnél. Ők gyakrabban találkoznak, de elég rendszertelenül. Christian anyja kórházi ápolónő, az apja banki alkalmazott Genfben, ritkán találkoznak, de gyakran beszélnek.

Molly és Maverick anyja ápolónő ugyanott, ahol Christiané. Molly apja szállodai recepciós, Maverické főpincér. Caroline és Yvonne mind a négy szülője adminisztratív munkát végez ugyanabban a La Défense-i toronyházban, de nem az Arevában, ahol a veterán egerek már olyan ismerősek. Suzanne anyja cukrász, az apja eladó egy mobiltelefon-szaküzletben. Brigitte anyja adótanácsadó, az apja egy kertészeti céget vezet. Claude anyja kozmetikus, az apja gyógyszerész. Artu szülei egy kis takarítóvállalat tulajdonosai. François anyja egyetemi tanár, az apja pedig üzletember.

– Mit tanít az egéranyud? – kérdezte ez utóbbit Martin.

– Vállalatirányítást. Ő is egér?

– Nem, a szüleink csak kisfülűek, nem egerek, de az is különleges, exkluzív rang, csak keveseknek jár.

Kissy ezalatt azon tűnődött, milyen jellemző, hogy az alapítványban inkább csak felső középosztálybeli és milliomos családok gyerekei vannak. Ahol mindkét szülő munkanélküli vagy minimálbérért gürcöl, ott nem tudják azt vállalni, hogy jön egy riasztás és taxival kell rohanni, rendszeresen repülőjegyet kell venni Nizzába, gyakran kell étteremben enni, mert messze vannak hazulról. Ezek már Toméknak is gondot okoztak, amikor Jennifer kezdett egeresedni, mert egy szakácsnő és egy taxis keresete azért nem túl sok. Azóta ez a probléma sokat vesztett

jelentőségéből, most már Andreas is keres, és Fordék pénzügyei mégiscsak összefonódtak a csapatéival, apránként, idő múltával. Nem is lehet másként, képtelenség az éttermekben ki-ki alapon étkezni, amikor ennyien vannak; megesett nemegyszer, hogy nagy tálban hoztak valamit, aztán mindenki szedett magának. Taxit, netet, mindenfélét csapatosan fizetnek, sőt sokszor megesett, hogy nagyobb bevásárlást csináltak, például pár száz egérlány beszabadult egy-egy butikba, és egyikük fizetett mindent. Legközelebb meg egy másik. Hiszen családban marad.

– …Kissy feladata pedig, hogy elábrándozzon – mondta éppen Vanessa, amire Kissy fölkapta a fejét. – És én vagyok a főszakács. Nálunk mindenkinek megvan a dolga, nektek is meglesz majd, csak meg kell találnotok. Ha például egyik-másik shindy sakktáblán támad, Nique-et állítjuk ki ellene. Ha a levegőben jön, Maverick lesz az ellenfél.

– És a szüleink? – kérdezte Maverick.

– Mi van velük?

– Hát… Blanche tegnap meggyógyíttatta Elke fogát. De egy ápolónőnek meg egy főpincérnek milyen hasznát veszitek?

– Rengetegfélét, egérke, kezdve azon, hogy bármikor kellhet ápolni valakit, többször kellett is már. De nem szükségszerű, hogy a szakmájukban segítsenek, például Julie néni és anya is sokat dolgozott ennek a tábornak a szervezésén, pedig se áruházi eladóra, se fogorvosra nem volt hozzá szükség. Illetve az se követelmény, hogy bármiben segítsenek. Inge például most eleve nem segíthet, mert egész évben főz, hát szünidőben be sem engedjük a konyhába, más feladat meg ugyan mi adódik?

– Te is egész évben főzöl, egérke – jegyezte meg a nővére.

Vanessa rámeredt, aztán megcsóválta fejét.

– Otthon, amikor nem nyüzsög körülöttünk az egérsereg, alig főzök, legfeljebb ha sok a vendég. De persze megpróbálhatsz engem is kitiltani a konyhából… kapsz öt méter előnyt…

Niala nevetett és nem menekült.

– Ugyan, fél kézzel belenyomlak a fazékba.

– C-c-c. Ha csak a farkincám kilóg, azzal is orrba tudlak vágni.

– Az a kenguru – szólt közbe Kissy önkéntelenül.

– No és? – nézett rá mindkét lány egyszerre. Niala folytatta. – A kenguru is egér, csak közelebbről látszik!

Ebéd után Kissy a helikoptereseknél vállalt munkát, ahol már régóta nem teljesített szolgálatot; a találatok értékeléséért felelős zsűrit egy főre csökkentették, más feladat nem adódott, hát ritkán került sor ugyanarra. Egy ideje a ponttáblázatot se figyelte; most megnézte. Maverick és Nique állt az élen tizenhat ponttal, de Maverick öt harcból érte el ezt, Nique pedig hatból, így a kisebbiknek jobb volt az átlaga. Utánuk jött Michel tizennéggyel és Claude tizenhárommal, Caroline kilenccel, aztán megint holtverseny, Artu és Brigitte hét-hét ponttal, de a fiúnak öt meccs kellett hozzá, a lánynak viszont kilenc – eddig ő küzdött a legtöbbször –, így Artu átlaga jobb volt. Aztán Pierrette és Jacques hat-hat ponttal, a lány átlaga jobb, majd Molly, Christian és François öttel, végül Yvonne és Suzanne néggyel. De ha átlagok szerint nézi, ami azért mégiscsak pontosabb, akkor Mavericknek négy, Claude három egész huszonöttel följön a második helyre…

Ebben a pillanatban szálltak le a helikopterek, Caroline két pontot vert François-ra. Akkor Pierrette átlaga három, Michelé két egész nyolc, aztán jön csak egy hajszállal, öt századdal lemaradva Caroline. És ez volt a kilencvenedik összecsapás a bajnokságban, a táblázat ezt is mutatta. Vagyis a következő után éppen a fele lesz kitöltve.

– Figyeljetek csak – szólalt meg –, egyenesítsük ki a táblázatot. Maverick, Claude és Artu még csak ötször játszott. Mavericknek még nem volt meccse Claude-dal, eresszük össze őket, aztán sorsoljunk valakit Artu mellé.

Molly szalutált és már nyomta is a gombot, az ő feladata volt, hogy a verekedők vagy a késdobálók közül idehívja a soros pilótajelölteket. Egyszerű hívórendszert vezettek be, Molly órájára rajzoltak egy piros gombot – de egérfülekkel –, ha azt megnyomta, bekapcsolt a mikrofon, és az összes növendék órájából megszólalt az ő hangja.

– Maverick és Claude, Maverick és Claude, irány a reptér!

A hívás visszaigazolására nem volt mód, Nimby azt mondta, ha egy egérkölyköt hívnak valahova, ne a hívást igazolja vissza, hanem surranjon, de szélsebesen. Egy perc múlva ott is

voltak, s már ugrottak is az ülésekbe, előzőleg pilótaruhát öltve – azaz kézbe vették a távirányítókat és föltették a szemüvegeket.

– Kár érted, egérke – mondta Maverick. Nem az első alkalom volt, hogy ezt mondta, mielőtt harcba szállt valakivel.

– Majd vigyázok magamra – felelte Claude –, nem venném a lelkemre, hogy meg kelljen siratnod. Inkább lelőlek.

A kő-papír-ollót a fiú nyerte, és az Enterprise-t választotta az első fordulóra. Meredeken húzta föl a gépet a magasba, de nem nagyon sietve, a Discovery könnyedén célba vehette. Ebben a pillanatban az Enterprise billent egyet, és Kissy pislogott. Ezt a lövést majd meg kell nézni alaposan, benne van-e a célkeresztben a gép teste. Maverick elfordult és újra tüzelt, most biztosan eltalálta, de ekkorra már az Enterprise is befejezett egy lassú fordulatot, és ahogy a Discovery elugrott, mielőtt lővonalba kerül, éppen elébe került, Claude azonnal szétlőtte. Egy-egy találat biztos. A Discovery ráfordult a célra, az Enterprise hirtelen magasabbra ugrott, a lövedék elzúgott alatta, Kissy jól látta a táblagép képernyőjén, hogy egy hajszállal kerülte el Molly fejét. Claude lebillentette a gépet és megint belelőtt a Discoverybe. Kettő-egy. Maverick hirtelen rárepült a kis gépre, az utolsó pillanatban fölrántotta, lenézett és lőtt, aztán átfordult és megint lőni akart, de az Enterprise oldalt fordult, zuhanni kezdett, Maverick nem sütötte el a fegyverét, hanem ívben elfordulva ereszkedésbe fogott. A csel bevált, Claude a másik irányban kereste, és nem vette észre a háta mögül közelítő Discoveryt. Kettő-kettő.

Amikor letelt az idő és a gépek leszálltak, Kissy nyolc-hétnél tartott Maverick javára, de a bizonytalan találatok átvizsgálása tizenegy-kilencre növelte. A második fordulóban aztán Claude porrá lőtte a kis gépet, tizennégy találattal nyolc ellen, vagyis négy pontot szerzett. Ezzel át is vette a verseny vezetését.

– Így kell ezt – közölte. – Ügyesen repül a kisegér, de van még mit tanulnia.

– Tanulnia?! – csattant föl Maverick. – Mennyivel repültél többet nálam? Mintha bizony ott lettél volna a yavini csatában!

– Nem volt rá szükség, egy ilyen földi patkánnyal játszva elbánok.

– Patkány, aki mondja! Én több sajtot ettem reggelinél, mint te!
– De annak a fele lyuk volt!
– Nem volt lyuk! És már hatéves koromban kergettem macskát!
– Aha, hogy jól megölelgesd.
A szópárbaj hirtelen félbeszakadt. A kislány döbbenten bámult föl a nagyfiúra.
– Hát az igaz…
Elnevették magukat és elindultak vissza a házba. Kissy sajnálkozva nézett utánuk. Nagyon élvezte a kölykök egymásra zúdított szidalmait, és örült volna, ha a tettlegességig is eljutnak. Szükségük van az agresszivitásra, ők nem lehetnek mindig a sarkukban, ha cica jön.
– No, egérke – nézett a vigyorgó Mollyra –, sorsoljunk valakit Artu mellé.

A nap utolsó meccsében Nique hat pontot vert rá François-ra, s ezzel az élre rúgtatott, öt ponttal előzte meg Claude-ot, és csak eggyel kevesebbszer játszott, az átlaga három tizeddel maradt el a fiúétól. Viszont még mindig Mavericknek volt a legjobb átlaga. Holnap folytatják, négyen vannak, akik még csak hatszor játszottak, velük fognak kezdeni. A hétvégére befejeződik a helikopterbajnokság.
Kissy a tábortűz mellett ült a többiekkel, s ilyesmikről morfondírozott. A tábortűznek nem volt lángja, még most, este tízkor is majdnem harminc fok volt, senki se vágyott igazi tűzre. A Jerry Alapítvány körben letelepedett a fűbe, nagy-, növekvő és kisfülűek, és a kör közepét kinevezték tábortűznek.
Már meghozták a döntést: maradnak három hétig. A programfelelősök dolgoznak, elmennek majd megint a hegymászós paintballpályára, uszodába, itthon a parkban kijelölnek két teniszpályát, mert a cica a kövér egeret viszi el először. Ellátogatnak egy lovastanyára, lóhátra ültetik a kölyköket. És a hétvégén bérelt busszal bemennek Párizsba, föl a Jules Verne étterembe, szülinapi vacsora az egész alapítványnak. Kissy lopva megnézte az étterem honlapját, simán elkérnek százötven eurót *egy* ebédért, ezreket fognak otthagyni, de Georges-ot ez a leg-

kevésbé sem izgatja. Lesz hal meg minden, és a kölyköknek is jut egy kis *haute cuisine* élmény.

Meglepő, hogy milyen gyorsan összecsiszolódott a társaság, remekül szót értenek, pedig két hete sincsenek együtt és azelőtt egymás nevét se tudták. Jean-Fran azt mondta valamelyik nap, hogy az ő korukban könnyen alkalmazkodik az ember, amire Vanessa ráfelelte, hogy az egérlétnek a lényege a gyors alkalmazkodás, megesett már, hogy vadidegen városban kellett szállást és élelmet találni, máskor a hegyen éjszakázni és helikoptert vezetni a vaksötétben. De a kölykök még nem csináltak ilyet, mondta a nem vér szerinti apa. Nem, felelte Vanessa, de ha nem lennének készek gyorsan alkalmazkodni, nem jelentkeztek volna kisegérnek, illetve nem vettük volna föl őket.

– Jó kis tábortűz – nyújtotta lábát Maverick a kör közepe felé. – Meleg, és nem szennyezi a környezetet.

– Csss! – szólalt meg Pierrette. A tűz körül elhallgatott a sokszólamú cincogás.

Nimby kérdőjelet rajzolt a levegőbe. Pierrette a szájára tette az ujját. *Cica* – morzézta aztán kézmozdulatokkal, és kis habozás után hozzámorzézta: tátátitá. Szóval nem biztos.

Kissy a lélegzetét is visszatartotta, úgy fülelt, de ha tényleg cica, nem fog sok zajt csinálni.

Elke talpra szökkent. Még alig beszél – rá se lehet ismerni – és csak pépeset eszik nagyon óvatosan, de a fizikai aktivitása visszatért. Intett a többieknek és eltűnt a sötétben. Françoise, Maverick, Molly és Pierrette némán utánasurrant.

Kissy vigyorgott. Ha lapul a bokrok között cica – nyilván abból a múltkori családból –, ezek megtalálják és elintézik. Mármint visszaviszik a hölgynek. Ha meg nem, akkor bújócskáznak egyet a sötétbe borult parkban.

Ők pedig beszélgettek tovább, nem fognak néma csendben ülni, a kislányok majd kifinomult szaglásuk segítségével megtalálják azt a macskát, ha van. Arról folyt a szó, hogy mihez kezdjenek a tábor után. Van ez a mallorcai meghívás, aminek idején még csak tizenegy egérrel számoltak, és a ház ötszobás. Akinek a szülei beleegyeznek, azt magukkal vihetik kölyök létére is, de huszonöt egeret hova tegyenek? A problémát végül Vanessa oldotta meg egy vállvonással, legfeljebb foglalnak szállodai szobát, vernek sátrat, nyár van, megoldják.

Aztán a későbbi terveikről beszélgettek, de szóba került még mindenféle, amiket itt, a tábor ideje alatt kellene csinálni. Jó negyedóra telhetett el a kislányok távozása után, amikor Kissy észrevette őket, az épület előtt baktattak el éppen a kapu felé, fejükön büszkén meredeztek az egérfüles hajpántok, és Maverick karjában szemlátomást mocorgott valami.

Kissy helyeslően bólintott. A rettenetes macskainváziónak ezzel

VÉGE.

De a tábor folytatódik.

25.

A SZIGET

ÚTITERV

10:15 – felszállás Orlyról, Air France 344-es járat

Ha

– a pilóta elájul, akkor Niala átveszi a gépet

– elromlik a motor, akkor Martin megjavítja

– elromlik a fedélzeti számítógép, akkor Nimby épít másikat

– egy utasnál megindul a szülés, akkor Kissy levezeti

– egy őrültnek bomba van a táskájában, akkor Vanessa lelövi

– terroristacsoport keríti hatalmába a gépet, akkor mindenki: össztűz!

11:55 – leszállás Palmában

12:00 – indulás a reptérről

12:40 – érkezés a szállásra, csomagok kirakodása

12:45 – bevonulás az épületbe, rendezett sorokban, fegyelmezetten

12:46 – fejvesztett káosz

A zsebek már napokkal korábban összeállították az útitervet, minden eshetőségre felkészülve, minden nehézséget számba véve. Szerencsére magát az utat nem ők szervezték, hanem Jean-Claude és Vanessa, akik gondoskodtak megoldásról olyan esetekre, ha nem jön a kocsi, ha nincs meg a ház kulcsa, ha eled az eső, ha cica jön szembe… illetve ebben a tekintetben két pártra szakadt a csapat, a zsebek szerint ugyanis ha egyszer Mallorca sziget, akkor ott nem lehet cica. Hiszen utálják a vizet, hogy kerülnének oda? Nimby azt felelte, hogy repülővel, hiszen egerek is vannak, illetve most majd lesznek ott, pedig az

egerek se tudnak annyit úszni, amennyire Mallorca van a legközelebbi szárazföldtől. De erre meg Molly felelte, hogy macskának nem adnak pilótaigazolványt, mert ha nincs kedve levizsgázni, akkor nem teszi, csak ül és a hátát nyalogatja.

Bérelt busszal közlekednek itt is, akárcsak Compiègne-ben; ha a csapat együtt van, akkor csak ez marad, mert mindkét sofőrjüknek B típusú jogsija van, nyolc utast vihetnek, meg saját magukat. Ha valamelyik mini, aki már betöltötte a tizennyolcat, leteszi a jogsit, akkor van elég sofőrjük, de akkor három mikrobuszt kell bérelni.

De persze mindenképpen leteszik a jogsit, már meg van szervezve őszre a hivatalos tanfolyam – az azért kell hozzá, hiába tanultak meg vezetni.

Minden terv szerint zajlott. A gép pontosan szállt le, szülés, bombariadó nem volt. A bérelt busz ott várt a kijáratnál, nem robbant le, szépen elfuvarozta őket egy Port d'Andratx nevű faluba és fölmászott velük a hegyre.

Szép nagy ház volt, illett a környékbe, ahol szemlátomást gazdagok éltek, akárcsak Beaulieu-ben. Jókora birtok nagy kapuval, ami mögött még ötven métert kellett hajtani a házig, széles bekötőúton, ami fölé összeborultak a fakoronák.

– Jól néz ki – dünnyögte Martin, és másfelől is hallatszottak helyeslő cincogások.

– Királyi palota – mondta Maverick, amikor kiszálltak és körülnéztek.

– Ti is ilyenben laktok? – nézett Artu.

– Csodát – felelte Niala. – Nekünk sokkal kisebb is elég. De persze nálunk is vannak ilyen házak. Á, Mr. Mitchell?

Egy férfi tartott feléjük fehér sportzakóban, fürge léptekkel, bár jó hatvanasnak látszott. A gondnok vagy mi. A tulajdonos nincsen itt.

– Jó napot – bólintott –, Mitchell vagyok, köszöntöm önöket. Érezzék magukat otthon, fáradjanak be.

Az útiterv idáig működött pontosan. Most a bevonulás következett volna rendezett sorokban, aztán a fejvesztett káosz. De a káosz előretolakodott, a rendezett bevonulás teljesen elmaradt, mert mindenki hat-nyolc csomaggal egyensúlyozott, pedig fejenként legfeljebb kettőt hoztak, a többit a helybeliek dobálhat-

ták be a busz ablakán, menet közben. Vagy a tengeri albatroszok a gép ablakán.

Mitchell úr is segített a cipekedésben, és ő se mulasztotta el azt, amit mindenki megtett, a szembejövők mindkét reptéren, a gépen az utastársak és a légikisasszonyok, a sofőrjük: megcsodálta a fejükön az egérfüles hajpántokat.

A házon kívülről mindenhol nyúlványok, kiszögellések voltak, és belülről is éppen ilyen volt. Valóságos labirintus. A kocsibejáró egy háromállásos garázshoz vezetett, és leágazott belőle egy gyalogút a főbejárathoz. Fedett belépő, hall, majd a tágas nappali, aminek hatalmas ablakai a kertre néznek. Már ha kertnek volt nevezhető az az óriási zöld térség egy kövezett ösvénnyel, amin valahol a távolban látszott csak a legközelebbi fa – de semmiképp sem olyan távol, hogy Vanessa oda ne ballaghasson és föl ne mászhasson majd.

A nappalitól balra kör alakú előtérből nyílik egyfelől a folyosó, ami a háziak hálószobájához vezet a szokásos két öltözőszobával, egy kis tornateremmel és az óriási fürdőszobával, másfelől egy újabb kis előtér, amiből a dolgozószobába jutni. Mindenhol faburkolat, szőnyegek, ízléses bútorok. Elég drága minden, de hát a házon már kívülről is látni lehetett, hogy itt nem a hipermarketből vásárolnak.

A nappali másik oldalán folyosó. Bal oldali végén félkör alakú bárfülke, majd a reggelizősarok, ami a családi szoba tartozéka. Fedett *patio* balról, tágas, nyolcszögletű konyha jobbról, ebből átjárás a kamrába és az ebédlőbe, ami a folyosóról is nyílik. A folyosó jobb végén egy fürdőszoba után a játékszoba, biliárdasztallal és kártyaasztallal, ide, illetve a folyosóra szolgál a további négy hálószoba. Mindegyiknek saját fürdőszobája van. És egy kis folyosó visz a garázshoz, innen nyílik a mosoda. Sőt volt egy kunyhónak nevezett létesítmény is, a nappali kerti kijárata mellett a ház falához ragasztva, benne egy vécé és egy mosdó.

A kert megnézését későbbre halasztották, egyelőre letették a csomagokat és elbúcsúztak Mitchell úrtól. Neki is megkezdődött a szabadsága, és a gazdája úgy állapodott meg Jean-Claude-dal, hogy az egereknek nincs szükségük cselédségre, szakácsnőre, senkire, ellátják magukat. Mitchell úr ezért a

D’Aubisson egerekkel visszasétált a bejárathoz, elmagyarázta nekik a riasztó kezelését, mert a gazdája minden egyebet leírt, ott van a füzet a nappali asztalán, de ezt nem adja írásba. Aztán beült a kocsijába és távozott.

A gazda körültekintő ember volt és gyakran fogadhatott vendégeket a távollétében. A füzet nem füzet volt, hanem dosszié, harminc nyomtatott oldallal, amiben le volt írva, hogy mi hol található a házban: házipatika, ágynemű, piperecikkek, mindenféle; hogy hol vannak a környéken a különböző létesítmények (térképvázlattal); a cselédség, mesteremberek, orvos, sőt állatorvos telefonszáma; és ami nyilván a legfontosabb, a borítón ott volt az ő fényképe, barátságos mosollyal, alatta a neve, Silvio Chiappini. A gazda eszerint olasz. És ha netán hazaérkezne, amíg itt vendégeskednek, akkor fölismerik és nem dobják ki a saját házából.

– Szerintem költözzünk be – mondta Niala –, aztán derítsük föl a környéket.

– Bárhol lehet cica – jegyezte meg Françoise.

– Lehet – bólintott Vanessa –, úgyhogy először vegyük elő a macskasütő serpenyőt, a kis macskaszeletelőmet és a macskához való fűszereket. Lássuk csak. Nimby, megvan a program?

– Hogyne. Öt egér jut egy-egy szobára, de fiúból kilenc van, ezért nyolc fiút egybe csoportosítottam, én pedig vállaltam a kényelmetlenséget és elalszom Maverick mellett. – A kislány fölkapta a fejét, de a veterán egereknek arcizmuk se rezzent. – Tessék a lista.

Máris megjelent a Cheesebookon, áttanulmányozták. Egyes háló – a tulajdonosi –: Elke, Jennifer, Molly, Niala, Suzanne, Pierrette.

Kettes – a főbejárat és a garázs között –: Christian, François, Artu, Martin, Michel.

Hármas – az ebédlő mellett –: Angélique, Chantal, Françoise, Brigitte, Vanessa.

Négyes – a játékszobából nyílik –: Claude, Jacques, Pi, Nimby.

Ötös – a garázs mellett –: Caroline, Yvonne, Maverick, Kissy, Nique.

Ketten-ketten ágyban alszanak mindegyik szobában, hiszen kétszemélyes ágyak vannak mindenhol. A többiek matracokon, van elegendő, Jean-Claude egyeztetett a házigazdával. De a matracokat még nem vették elő, csak a csomagokat vitték be a szobájukba. Kissyéké volt a leghátsó, négyszer négy méteres, öt kisegérnek éppen elegendő. Kis gardróbszekrénnyel, fürdőszobával. Kissy éppen a gardróbot ellenőrizte, de el se fért volna benne egy tízmillió éves botanikus, amikor megszólalt Maverick:

– Ellenséges csapatok három óránál.

Kissy hátrapillantott. A kislány az ablak előtt állt és kifelé nézett. Nique odalépett mellé.

– Macska? Hol a többi?

– Csak ezt az egyet láttam – vallotta be Maverick, mialatt Kissy ellenőrizte fegyvereit.

– Nem egy nagy sereg – vélte Nique.

– De ha nem vigyázunk, ez is elkapkodhat minket egyenként.

– Ebben van valami. Hát majd vigyázunk. Most hol van?

– Talán a bokorban. De lehet, hogy hátul kibújt és elszaladt erősítésért.

– Oké, egérkék – érkezett Vanessa hangja telefonon –, átvizsgálom a kamrát, aztán indulhatunk a sajtboltba. Kell minél több üres hátizsák és néhány önként jelentkező. Azt mondták, van egypár bicikli a garázsban, valaki nézze meg őket. Kissy menjen, mert ő meg is tudja őket számolni.

Kissy nagyot sóhajtott. Ez a lány bolond, nem fér hozzá kétség. De azért kiment a garázsba, legyen meg az öröme, és odaadóan megszámolt öt biciklit. Ellenőrizte a gumikat, a fékeket, a láncokat, az üléseket. Aztán visszament a szobába, fölkapott két üres hátizsákot és ment önként jelentkezni.

– Hát a hűtő tele van kaviárral – jött szembe Vanessa –, de azt megesszük, nem maradhat ott akármeddig.

– Milyen fajta? – kérdezte Niala valahonnan az épület másik sarkából.

– Szevruga, meg egy kis lazac, alaszkai.

Kissy szájából valahonnan előbukkant egy kis nyelvecske és megnyalta az ajkát. Nem az övé volt. Ő nem pályázik mások kaviárjára.

– Azt szeretem – mondta Niala.
– Az drága kaja, nem? – kérdezte Artu.
– A kaviárok között a szevruga közepesen drága – felelte Vanessa. – Az ennivalók között borzasztóan. Legutóbb huszonhétért vettük a szevruga unciáját.
– Te jó ég. És azt meg akarod enni?
– De meg ám! – Vanessa már indult is a garázs felé. – Antonov úr megtanított az orosz töltött tojásra, kemény tojásokat félbevágsz, a sárgáját kiveszed, összekevered dijoni mustárral, apróra vágott füstölt lazaccal, fölaprított rozmaringlevéllel és pár csepp olívaolajjal, aztán visszatöltöd a tojásba és lefeded egy réteg kaviárral, felét feketével, felét vörössel. Mellé egy-egy szelet lazac, remek kaja.
És egy vagyonba kerül, gondolta Kissy. De persze Vanessát ez nem zavarja, tökéletesen beilleszkedett a családjába.
– A házigazda nem fog örülni – vélte Artu.
– Annak se, ha tönkremegy a kaviárja. Jean-Claude-dal meg van beszélve, amit találunk, megehetjük, benne van a lakbérben.
– A macskát is? – érdeklődött Pierrette, Kissyben pedig fölrémlettek a vidám mondókák és dalocskák a macska megevéséről.
– A macskát főleg – vágta rá Nimby. – Chiappini úr nem mer nyugodtan hazajönni, amíg a kertben macskák kóricálnak, éppen azért hívott meg minket, mert tudta, hogy kisegerek vagyunk, akik macskát esznek.
S közben nyitotta már a garázsajtót. Pierrette, Molly és Maverick azonnal indult az ajtó felé, s már vették is elő a késeiket – a tábor záróünnepségén az összes növendék saját kést és Nimbuszt kapott –, s a zsebek is követték példájukat.
– No mi az? – kérdezte Niala.
– Láttam odakint macskát – emlékeztette Maverick olyan hangon, mint Csőrike.
– És nyár van – tette hozzá Molly, majd a kérdő tekintetekre válaszul folytatta: – Sortban vagyunk valamennyien, közszemlére tettük az egész lábunkat. Kissyt már megmarta egy.
Aha, gondolta Kissy. Egérgenerációk fognak felnőni ezen az emléken.

– Hát pedig az nem a macskák miatt lesz fontos – felelte Vanessa. – Azt hiszem, akad ezen a szigeten egypár pasi is.
Molly csettintett a nyelvével.

De a garázsban nemcsak biciklik voltak, hanem egy kiskocsi is, Simca 1000-es, Pi azt mondta, életében nem látott még ilyet, Nimby pedig kiderítette, hogy Pi még nem is élt, amikor ezt már nem gyártották. Régi milliomosszokás, mondta Niala, hogy vagy méregdrága, vadonatúj sportkocsikon száguldoznak, vagy özönvíz előtti csotrogányokon. De a kocsi működőképes volt, a dossziéban le volt írva, melyik fiókban van a kulcs és a kocsi papírjai, Chiappini azt is odaírta, hogy használják nyugodtan. Angélique tehát elvitte a zsebeket, Mollyt és Mavericket, a biciklis csapat, Kissy, Vanessa, Niala, Martin és Nimby pedig követte őket. A kikötő túloldalán volt egy szupermarket, oda surrantak be. A hűtőszekrényt nem cipelték be az épületbe, kint hagyták a csomagtartóban, éppen elég volt beemelni oda, négyen csinálták, Claude, Pi, Artu és Martin, utóbbi azt mondta, hogy szíve szerint ott is hagyná a nyaralás végéig, inkább csak az élelmet rakodják ki belőle. Aminek volt némi értelme, végül is a garázsban ellehet a kocsi nyitott csomagtartóval, hogy a kábelt kivezessék a konnektorhoz.
– Ratolins – hallotta Kissy, amikor éppen egy nagy karika sajtot vett át az eladónőtől és rakott a kocsijába, Martin segített neki, bár valójában egy ekkora sajthoz hatan kellenének. – Ratolins, ratolins!
A hang forrása egy óvodás kisfiú volt, őket nézte és az ujjával is mutogatott rájuk. Az anyja nem figyelt oda, de volt ott egy nagyobbacska lány is, nyilván a nővére, annak mondta. Kissy pedig értett annyit katalánul, hogy tudja, ez egérkéket jelent, bár occitánul ratugasnak mondják.
– Jaj, maradj már – mondta a nővére katalánul, és Kissy ezt is értette.
– De egérkék! Nézd a fülüket és hogy mennyi sajtot vesznek!
Már három különböző fajta sajt volt a kocsijukban, teljes korongok, kisebbet nem érdemes venni még most se, hogy a kisfülűek nincsenek velük, a tábor végeztével mindenki ment a saját nyaralására.

Kissy odasétált hozzájuk és leguggolt a kisfiú elé. Hát persze hogy rajtuk voltak az egérfüles hajpántok. Most érkeztek, ez az első útjuk a szigeten, tudtára kell adni a helybeli shindyknek, hogy kezdhetnek csomagolni.

A macskáknak is.

– Kissy vagyok – nyújtott kezet a fiúnak, aki bizonytalanul kezet fogott vele, de közben a fülét bámulta, teljesen el volt tőle bűvölve. Meg is tapogatta, tanulmányozta.

– Honnan jöttél? – kérdezte a nővére. Kissy szerette volna azt felelni, hogy az egérlyukból, de inkább azt mondta, Párizsból.

– Te egér vagy? – akarta tudni a fiú. Kissy megmondta az igazat.

– És félsz a macskától?

– Nem. Ha meg akar enni, megverem.

Amikor visszament a társaihoz, elmesélte nekik azt a szkeptikus arckifejezést, amit a kisfiú arcán látott, szemlátomást nem hitte el neki, hogy meg tud verni egy macskát.

– Ez gond – mondta Elke. – Kisfiú elmondi családnek, aztán egész sziget hisződik minket ügyetlen egérré, aki nem tudi megverje ciiicamiiica, hopp-pá! Pont ez lesz jó, akkor jönnek cicáak reggelizni kisegéret és esnek pofáre!

– Elmúlt már a reggeliidő – felelte Maverick.

– Holnap jönnek – jelentette ki a zseb mély meggyőződéssel.

Hogy a sziget mit gondol róluk, azt nem tudták meg, de egypár érdeklődő pillantást besöpörtek a helybeli hímneműektől, ahogy kivonultak a parkolóba. Kissy gyanította, hogy a vigyorok az egérfüles hajpántoknak szólnak, a pillantásokat viszont jóval lejjebb címezték. Végül is nem gond. Van ezen a szigeten annyi hely, hogy eláshassanak egypár srácot.

Otthon a csapat egykettőre kirakodta a holmit, és rohantak mancsot mosni, kötényt, sapkát, kesztyűt venni, most már ez is Vanessa konyhája, Isabelle néni kőbe vésett szabályaival.

Nem sokat bíbelődtek az ebéddel, éhesek voltak már. Az Alfa csapat villámgyorsan elkészítette Vanessa egyik mediterrán salátáját, mindenféle növényt raktak bele, öt hatalmas tálban, szerencsére jó nagy tálak voltak a konyhaszekrényben. A Béta csapat ezalatt megsütötte a hipermarketből hozott fagyasztott pizzákat, rakott rájuk még mindenfélét, megszórta őket reszelt

sajttal. A Gamma csapat virslit sütött lisztbundában, és valahányszor Vanessa odanézett, még az olaj is gyorsabban sercegett. De a Delta csapatnál is, akik palacsintát sütöttek olyan szélsebes gyorsan, mintha kergetné őket a cica. Vanessa mindazonáltal tényleg kergette őket, és ő rosszabb, mint a cica, mert azt legalább megverhetik.

Kétségkívül kellemesebb lett volna odakint sziesztázni, a fák tövében leterített plédeken. De a fák messze voltak, odáig kellett volna cipelni a plédeket tele hassal, ehhez nem volt kedve senkinek. Inkább elnyúltak odabent a házban. Nem a kisorsolt szobájukban, oda majd aludni mennek, a nappaliban és a családi szobában dőltek le, volt egypár kanapé, dívány, de elvan a kisegér a földön is.

Nem mind hevertek le. Egypár kisebbfajta egér máris elindult odakint felfedező útra, és Angélique kérésére adásra kapcsolták az órájukat, hogy idebent értesüljenek, ha megtámadná őket a cica. Kissy is a feje mellé tette a telefonját és hallgatta, amint a zsebek, Maverick, Molly és Pierrette meg a két kutya bejárja a hatalmas birtokot és töméntelen hülyeséget dumál össze.

– Nicsak – mondta Molly –, egy lyuk.

– Biztos lakik benne valaki – felelte Maverick.

– Nyúl.

– Ahhoz túl kicsi. Sündisznó.

– A sündisznó bokorban él!

– Üregben is – mondta Pierrette.

– Ezt nem áshatta sündisznó – mondta Françoise. – Akkor látnánk a keréknyomokat.

Kissy megvakarta a füle tövét. Jól hallotta? Vajon tudja az a gyerek, hogy néz ki egy sündisznó? Miféle keréknyomokat?

– Miféle keréknyomokat? – tudakolta Molly pontosan ugyanezt.

– A munkagépekét, amik a földet kivájják, meg persze szállítják a munkásokat, kis narancssárga műanyag sisakos sündisznókat, akik narancssárga-ezüst csíkos kerítés mögött dolgoznak. De *ilyen* pici az egész.

– Sündisznó tényleg nem nagy állat – hagyta jóvá Elke.

Kissy bólintott. Persze hogy Françoise se normális. Fölvették volna máskülönben egérnek egyáltalán?

– Lakhat benne egér is – szólalt meg Maverick rövid szünet után.

– Nem lak egér benne. Egér lak házben, szüleiekkel, járódik Schuliskolába, de molestiert zaklatódik. Vanessa megmondt, egér mindenki, akit bántanak.

– Ez igaz, de azért az egér ettől még egy vadon élő emlősállat.

– Vadon?! – csattant föl Elke. – Ki merte ilyet mondsz?! Torkintom nyisszáját rögtön, aki merje engem nevezi vadnak!

A házbeli egerek együtt nevettek az expedíciósokkal.

– Nini – mondta Maverick pár perccel később. – Ez a rész nem látszik a konyhaablakból?

– De – felelte Françoise. – Csak úgy rohantunk a kajával, hogy ki se néztünk.

– Hé, egérkék odabent! – rikkantotta Maverick. – Rengeteg fa van a ház mellett!

– Mondjad kisegér nyelven – felelte Vanessa.

– Oscar Mike Echo Charlie rengeteg Oscar Alpha!

Kissy megtörölte a szemét.

– Egész lugas – mondta Françoise. – Sőt kisebb erdő. Vanessának lesz munkája, míg mindre fölmászik.

– Tudjuk – mondta Nique –, már láttuk a lugast, amikor macskát észleltünk három óránál.

– Én még nem láttam – felelte Vanessa, és fölkeltek Nimbyvel. – Gyertek, egérkék, ha odakint fák vannak, ott a helyünk.

– Siessünk, mielőtt elszaladnak – bólintott Kissy, és ő is föltápászkodott. Amerre nézett, egérkék szundikáltak, de akadt még egy-kettő, aki ébren volt és kiment velük.

Tényleg volt fa odakint bőven. Kissy rögtön talált egyet, ami alá letelepedett, és egy cseppet se kívánkozott föl a magasba, amerre a mikrók már indultak is. Ebben az egyben nem osztozott Vanessa kedvteléseiben, őt a famászás hidegen hagyta. Talán egy tucatszor ha fölmászott az elmúlt öt évben, a mikró meg szinte mindennap.

Arra riadt föl, hogy a kislányok macskát hajszolnak a bokrokban. Csak legalább csöndben csinálnák.

Ennivalóból csak némi kekszet visznek magukkal, minden más úgyis tönkremenne a hőségben. Meg rengeteg vizet, összeszedtek annyi palackot, amennyit csak tudtak, mindenkinek a hátizsákjába jutott belőlük. Nique vitte a Discoveryt, Maverick az Enterprise-t. Vanessa szeme megakadt egyfajta műanyag ételtároló dobozon egy compiègne-i üzletben, és rögtön vett féltucatot: jó nagyok voltak, jól záró fedéllel, és a fogantyújukon szíjat lehetett átfűzni. Egy-egy ilyenbe kerültek a helikopterek, ráakasztották őket a hátizsákra, könnyebb így előszedni őket. A vezérlőket és a szemüvegeket külön szíjra erősítették.

A helikopterbajnokságot Nique és Maverick nyerte holtversenyben, harminckilenc pontja volt mind a kettőnek. De Mavericket Brigitte, Claude és maga Nique is legyőzte, Nique-et viszont senki. A zsűri – ezúttal az összes veterán egér – arra jutott, hogy pontegyenlőség esetén a győzelmek számát kell alapul venni, márpedig Nique mind a tizenhárom összecsapását megnyerte; ez senki másnak nem sikerült. Claude harminchárom, Artu tizenkilenc, Caroline tizenöt, Michel tizennégy pontot ért el, aztán következett Pierrette és François tizenkét ponttal holtversenyben. A lánynak öt, a fiúnak négy győzelme volt, és amikor egymás ellen játszottak, akkor is Pierrette nyert, méghozzá négy ponttal, így ő lett a hetedik. Viszont négyes holtverseny alakult ki a tízpontosok között. Yvonne-nak és Brigitte-nek hat-hat, Suzanne-nak és Mollynak öt-öt győzelme volt, így köztük aszerint hirdettek sorrendet, hogy egymás ellen hogyan szerepeltek: Yvonne legyőzte Brigitte-et, Molly pedig Suzanne-t.

A sor végén következett kilenc ponttal Jacques és nyolccal Christian. Niala kihirdette, hogy a leggyengébb helikopterpilótáknak külön ügyességi továbbképzést fognak tartani, mert muszáj, hogy mindenki nagyon jó legyen – bár ez nem valami képességfelmérő, ők attól még elég jók, csak a többiek még jobbak. Legalábbis ezúttal azok voltak. Lesznek még ilyen versenyeik.

Nimby pedig kijelentette, hogy több helikopterre van szükségük, és a nyaralás után építeni fognak néhányat. Kissy megkérdezte, miért nem készen veszik, amire Nimby azt felelte, ugyanazért, amiért kiscicát se vesznek készen, hanem rábízzák

Macskára, hogy megszülje őket, aztán odajött és becsukta Kissy száját.

Átvágtak a birtokon és kimentek a hátsó kapun, ami egy kis hegyi útra nyílt, és olyan biztonsági rendszere volt, mint egy erődítménynek. Vanessa lerakta a hátizsákját, úgy bíbelődött percekig, amíg az összes zárat gondosan bezárta és kétszer ellenőrizte.

De nem az úton indultak el, hanem egyenesen besétáltak az erdőbe. Ritkásan nőtt, mediterrán hegyi erdő volt, lankásan emelkedett a hegyoldal. Hamarosan így is olyan magasra jutottak, hogy amikor megritkultak a fák, leláttak a mélyben a tengerig.

– Arra nem megyünk – mondta Nimby a telefonjára pillantva. – A hegyoldal meredeken szakad a part fölé, nem tudom, mennyire, de tartsunk csak távolságot.

Átvágtak az erdőn és elérték egy birtok hátsó falát, amit gondosan megkerültek. Csakhamar eljutottak az úthoz – de méterekkel alattuk feküdt, egy kőfal tetejéről néztek le rá.

– Lemászunk – mondta Molly.

Vanessa ráhasalt az alacsony fal tetejére, lenézett.

– Függőleges. Nem vagyunk mi yamakasik. Menjünk tovább a fal mentén, hátha lesz ez még lejtősebb is.

– Lesz – mondta Nimby, és eltette a telefonját. – Az utcanézet itt is működik, kétszáz méterrel lejjebb ferde a fal.

Ott leereszkedtek, leadogatták egymásnak a hátizsákokat és segítettek lemászni a kutyáknak, aztán végtelenül óvatosan átlopakodtak az úton. Fölmásztak a túloldalon és elégedetten továbbmentek. De nem sokáig, mert útjukat állta egy téglafal. Mindkét irányban addig húzódott, ameddig a szem ellát.

– Ami nem sok – mondta Brigitte –, mert a szemünk csak pár centire van a föld fölött, nem látunk messzire.

– Ez a beszéd – felelte Maverick –, föl kell szállni jó magasra.

Niala bólintott. – És mire vársz még? Talán az én hátamon van helikopter?

A kislány boldogan lekapta a csomagjait, a dobozból kivette az Enterprise-t, s néhány pillanat múlva padlóig nyomta az ele-

vátort. A helikopter fölvágott a magasba, és a telefonokon egyből látták, hogy a fal mindkét irányban a végtelenbe nyúlik.

– Legfeljebb ötszáz méterre látunk – mondta Angélique –, az erdő takar mindent. Indulj el a fal mentén.

– Balra vagy jobbra?

– Hát tudtommal két helikónk van – tette Vanessa csípőre a kezét –, ne lazsálj, egérke, vidd föl a gépedet, egyet balra, egyet jobbra, mint a tánciskolában!

Nique szalutált és felküldte a Discoveryt is. Elindultak a fal mellett két irányban. Egykettőre kiderült, hogy a bal oldalon belefut egy útkereszteződésbe, úgy egy kilométerre innen, de ott már tízméteres szakadékból kellene fölmászni. Jobbra egy terecskénél ér véget, és az utolsó szakaszon már földút is húzódik mellette. Igaz, ez a táv kétszer akkora.

– Hát akkor jobbra – mondta Niala –, visszahozhatjátok a gépeket, egérkék.

– Mennyivel egyszerűbb lenne – szólalt meg Molly, mialatt a pilóták elcsomagolták a repülőfelszerelést –, ha a gépek odafönt maradhatnának, amíg megyünk.

– Minek? – pillantott rá Kissy.

– Miért ne? És már messziről jelezné az ellenséget. Meg akkor nem kellene ki-be pakolni.

– Van virtuális vezérlőnk – mondta Nimby, átlépve egy fűcsomót. – Azt csak kirakod egy táblagépre, és nem kell viselned a szemüveget, látod, hogy mit lát a gép és tudod irányítani.

– Menet közben nagyon bonyodalmas – csóválta fejét az egere. – Egyszerre kétfelé kell figyelni, aztán vagy autó alá sétálsz, vagy a gépet viszed a templomtoronynak, én nem kockáztatnám.

– Ketten csinálják, az egyik megy, a másik irányít – vetette ellene Molly.

– Bolond – felelte Vanessa. – És a másik ott marad?

– Ott. Aztán a másik megy és az egyik irányít. Mindkettőnél van gép vagy szemüveg.

– Nem mondom – vont vállat Nimby –, szükség esetén ez a módszer is jó lehet, ha a gépnek folyamatosan a levegőben kell maradnia… mindazonáltal…

De nem tudták meg, mit mindazonáltal. A fiú elhallgatott, tűnődve baktatott az egérseregben. Kissy tudta, hogy éppen kigondol valamit.

Hamarosan elérték a földutat, aztán egykettőre kint voltak a terecskén. Fákkal szegélyezett utcácska vezetett a hegyi szerpentinre, amin persze fölfelé indultak, hiszen lefelé hazajutottak volna. Balról pazar villák sorakoztak, jobbról pazar villák teteje, éppúgy, mint Beaulieu-ben.

– A parallaxis – mondta Nimby. Kissynek sejtelme se volt, hogy az mi lehet, de kétségkívül itt leskel a közelben, és egyelőre csak Nimby vette észre. De bennük egerére talál.

Ám Nimby csak jóval később szólalt meg megint.

– Hehe, telefonon – mondta.

Kissy nem tudta mire vélni, hogy ez mi lehet, és nagy töprengésében nekiment egy lámpaoszlopnak.

– Hé, egérke, alszol – mondták többen is.

– Nem alszom – felelte, aztán rájött, hogy ennél frappánsabban is ki tudja dumálni magát. – Csak kipróbáltam, hogy az itteni lámpaoszlopok félreugranak-e.

S ment tovább, büszkén föltartva gombszerű orrocskáját.

– Bolond – hallotta többfelől.

Egy darabig hegyi utcákon kanyarogtak, aztán egy helyen két birtok kerítése között néhány méteres lyukat találtak. Egérlyuk, jelentette ki Vanessa, és fölkapaszkodott, mert az egérlyuk persze ferde sziklafal tetején kezdődött, ami Kissynek nyakig ért. Ő is fölmászott, nyomukban a többiek, átmentek a két birtok között, s egykettőre megint erdőben kapaszkodtak a hegyre. Mire letelepedtek egy tisztáson, az utca egészen apróra zsugorodott.

– Nem kellene ezeket hurcolnunk – mondta Christian, összelapítva egy kiürült vizesflakont és rászorítva a kupakját.

– A Jerry Alapítvány nem szemetel, pláne nem az erdőben – vonta föl a szemöldökét Kissy.

– Nem is akarok. De lent az utcán láttam egy-két nyilvános szemétgyűjtőt, és vannak köztünk, akiknek pillanatok műve ezt az utat megtenni.

Kissy pislogott, majd még egyszer. A második pislogás segített.

– A helikopterek.
– A helikopterek. Egész csomó üres palackot elbírnának. Csak úgy kellene őket fölerősíteni, hogy a szemetes fölött lehessen elengedni.
– Nocsak – szólalt meg Nimby. – Helikótökéletesítő túrán vagyunk? Közben én kigondoltam, hogy lehet megvalósítani, amit ott az az egér mondott, amelyiknek a nagy füle van. Elvetettem azt a változatot, hogy két pilóta legyen, akik felváltva gyalogolnak és felváltva repülnek, ez túl sok üggyel-bajjal jár, lassítja a közlekedést és nem is illik a mi tökéletességre törekvő műszaki megoldásainkhoz. Másra gondoltam. Robotpilóta. Első lépésben egy nagyon egyszerű, pár soros programocska elég: beállítjuk a gázkar és az elevátor kitérési szögét, és az ennek megfelelő parancsot folyamatosan küldi a gépnek, vagyis az nyílegyenesen halad, anélkül hogy a kezelőszervekhez érnénk.
– De ezt aligha fogod megírni – jegyezte meg Vanessa.
– Eszem ágában sincs. A gép pillanatokon belül kiléphet a hatósugárból vagy nekimehet valaminek, nem repülhet őrizetlenül. De erről később. Második lépésben a térképen megjelölhetünk egy célpontot, és a vezérlés ennek megfelelő parancsok küldésével odaviszi a gépet. Itt legalább a hatósugarat már a térképre be lehet rajzolni. Lehet útvonalat is megadni és elkerülni a magas épületeket, de ez sem életbiztosítás. Ha a gép egyedül repül, akkor tudnia kell, hova nem mehet.
– Meg kell adni egy minimális magasságot – mondta Molly. – Az alá nem szabad menni.
– Aha, és hány méter magasak az itteni hegyek?
– Hát… a térképről megtudod.
– Nem tudod meg, egérke. Azt tudod meg, hogy egy-egy kiválasztott hegy milyen magas, de nem nézheted végig az összeset, amikor előre nem is ismered az útvonalat, amin a shindyt üldözni kell, és kevés az időd. Más a megoldás. A gépnek magának kell eldöntenie, hogy hol van előtte akadály. Ezt pedig a parallaxis oldja meg. Mi négylábú emlősök onnan tudjuk, hogy az előttünk levő dolgok milyen messze vannak, hogy két szemünk van, azok egy kicsit eltérő irányból látják a világot, és aminek a két képe egészen más, az közel van, aminek csak kicsit más, az távolabb. Tartsátok az arcotok elé egy ujjatokat,

nézzétek az egyik szemetekkel, aztán a másikkal, a háttérhez képest az ujjatok el fog mozdulni, mert közelebb van. Ez az elmozdulás a parallaxis, a csillagászok távolságmérésre használják, Angélique már rég nem csillagász, de szerintem ma is tart egy-két parallaxist a fiókjában. Nomármost. A helikónak csak egy szeme van, ezért térlátása nincsen. De van helyette küklopszparallaxisa: ha adott sebességgel repül balra, akkor a látvány adott sebességgel fog repülni jobbra, és ez a sebesség attól függ, hogy a táj milyen messze van. Ezt ki lehet kísérletezni. Ha a közelben nincsen semmi, akkor a távoli táj csak lassan változik, lehet repülni nyugodtan. Ha egyes részletek gyorsan változnak, akkor azok közel vannak, és ha ezek mondjuk a kép jobb oldalán vannak, akkor ki kell térni balra.

– Várj csak, egérke – állította meg Niala. – Ha egyenesen egy fa felé repülsz, ami a kép közepén van, az nem fog változni, mindig ott marad középen, és a programod azt hiszi, hogy messze van.

– De, változni fog – felelte a fiú. – Ott marad középen, de egyre nagyobb lesz, a felső ágak kimennek a képmezőből, a kéreg egyenetlenségei mozognak. Ami nem változik, az a teljesen egyszínű fal, középen folyamatosan fehér marad, míg kétoldalt a távoli színeset fokozatosan takarja a fehér, ahogy repülsz felé, míg végül belecsapódsz, mert a változatlansága miatt azt hiszed, hogy végtelenül messze van. De erre a különleges esetre föl lehet készíteni a programot külön, bár olyan fal úgysincsen, amin még egészen közelről se látszanak egyenetlenségek. Well, mice. A gép ki tudja kerülni az akadályokat. Mi következik ezután?

– Hogy ne repüljön ki a hatósugárból – cincogta Kissy.

– Felejtsd el, egérke. Ha szabadjára engeded a gépet robotpilótával, akkor a hatósugár egykettőre elfogy. Most is elég gyakran súroljuk a felderítő repüléseken. Legfőbb ideje kiterjeszteni a hatósugarat. Lássuk, mi ennek a módja. Az egyik lehetőség, hogy három kilométerenként odaáll egy kisegér egy vezérlővel. Ezzel, minthogy huszonöten vagyunk, hetvenöt kilométerre terjeszthetjük ki a hatósugarat, ami, lássuk be, nem is rossz.

Kissyben felébredt a vágy egy palacsintasütő után.

– De akadnak némi szervezési bonyodalmak. Mármost miért három kilométer a hatósugarunk? Azért, mert ennél nagyobb távolságon a rádiójelek szétszóródnak. Lehet erősebb jeleket küldeni, de ahhoz nagyobb antenna kell, ami növeli a súlyt és a légellenállást. Hogy tudnánk az antenna méretének növelése nélkül tágítani a hatósugáron?

Nimby körbetekintett a csapaton, akik a vállukat vonogatták, nem tudták.

– Műhold segítségével, kisegér hölgyeim és uraim.

Kissy lelki szemei előtt megjelent Sziporka a gumikesztyűből készített űrruhájában, amint kilebeg az űrrepülőgépből és pályára állít egy műholdat, rajta a Jerry Alapítvány emblémájával.

– A megoldás neve: in-ter-net. A helikókat rá lehet csatlakoztatni a netre, telefonon. Vannak kicsi, könnyű készülékek, amik mobiltelefont tartalmaznak, persze hozzá való kártyával, azon át föl tudnak csatlakozni a netre, és wifin vagy kábelen át bármilyen kütyübe behozzák. Egy ilyet föl lehet szerelni a helikóra, egyet a vezérlőre vagy a közelébe, a drivert megírjuk. Feltehetően kisebb lesz a sávszélesség, mint a közvetlen rádiós kapcsolatnál, ezért ezt csak akkor használjuk majd, ha muszáj, és ha a helikó visszaér a hatósugárba, automatikusan visszakapcsol a rádióra. A netnél valószínűleg gyengítenünk kell a képminőségen, ezt majd kiszámolom. Hát így, egérkék.

A meglepett csendet Maverick törte meg.

– Akkor mekkora lesz a hatósugár?

– Nos, egérke, ha feltételezzük, hogy a gép nem repül olyan helyre, ahol nincsen térerő, akkor frissen töltött aksival egy teljes töltésnyi röpidő feléig távolodhat, és a másik felével jön vissza. A Discovery jelenlegi aksijával egy töltés…

– Másfél óra – mondta az alapítvány kórusban.

– Ebből negyvenöt perc oda, vegyük a csúcssebességet inkább csak hatvannak, az mennyi?

– Negyvenöt kilométer – felelte Kissy.

Elég nagy csend lett.

– Mi van Beaulieu-től negyvenöt kilométerre? – kérdezte Vanessa, akinek persze ott volt a világ középpontja.

– Cannes – mondta nővére. – De közúton.

– Légvonalban kevesebb – felelte Nimby. – Túl tudunk menni Cannes-on. Apróbb csomagokat elküldhetsz hazulról a vér szerinti nagyszüleidnek, egérke, másfél óra alatt visszaér a gép. Félkilós teherig a fogyasztás nem nő számottevően.

– De ebben benne van az a telefon is – szúrta közbe Nique.

– Hogyne. De az csak pár deka, a burkolatát le is vesszük, az aksiját kicseréljük olyan könnyű aksira, ami a gépet is hajtja.

– Viszont ha kilencvennel mész – szólalt meg Pierrette –, akkor mennyit teszel meg háromnegyed óra alatt?

– Hatvanhét és fél kilométert – felelte Kissy.

– Az azért kevesebb – mondta Nimby –, a nagy sebesség jobban fogyaszt, vegyünk csak hatvanat.

– Beaulieu-től körülbelül Fréjusig – tippelte Niala.

– És Párizstól? – kérdezte Maverick.

– Compiègne-ig nem – becsülte Angélique –, de egész Île-de-France-t berepülheted.

– Vidáman – felelte Nimby. – Egyébként már fölmerült bennem az a technika is, amit a vadászpilóták használnak: a levegőben újratöltik a gépet. Akár többször is.

Kissy már látta lelki szemeivel, amint a Vaucressonból indult gép leszáll a Best család kertjében, négynapi repülés után.

Nem volt tábla, hogy ez itt a hegytető, egyszerűen csak azt vették észre, hogy már lefelé gyalogolnak. Vanessa azt mondta, nem is értek el semmiféle hegytetőt, ez csak egy kis gerinc, amin átkeltek. Csakhamar megint házak fölé értek.

– Klassz hely hegyek és fák szempontjából – mondta Vanessa –, csak mindenhol túl közel laknak.

Találtak egy ösvényt, ami csakhamar gyalogúttá vált, de egészen keskeny volt, csak egyesével haladhattak.

– És ha szembelejön bundáscica? – tudakolta Elke.

– Összemérjük a fülünket, akié kisebb, az kitér – vágta rá Kissy.

De nem jött szembe senki, csak a shindyriasztás. A csapat megdermedt az erdei ösvényen, jobban, mintha valóban cica jött volna.

A Garlomik nevű felhasználó tizenöt képet töltött föl a Fokhagymára.

– Menjünk tovább – mondta Niala –, ne itt álljunk meg. Mi ketten az élen nem nyúlunk a telefonunkhoz, mi figyelünk az útra, különben az összes egérnek horpadt lesz a gombszerű orrocskája. A következő három előveszi a telefonját, aztán kettő megint figyel, három telefonál, és így tovább, gyerünk!

Kissy nyolcadik volt a sorban, ezért előhúzta a telefonját és hagyta, hogy az előtte haladó Martin és Michel vigyázzon az ő orrocskájára is.

Garlomik azonos volt Ramonával, az avignoni shindyvel, aki egy éve töltött föl Mukot ábrázoló pornóképeket. Ezt a Cirrus világosan megállapította. A mostaniak közül négyet lehetett azonosítani az adatbázis segítségével, de mivel erdőben voltak, ahol legfeljebb a vaddisznók botránkozhatnának meg – eddig ugyan nem láttak vaddisznót, ami elég baj, mert Vanessa azt is remekül el tudja készíteni –, Kissy habozás nélkül megnyomta a képek letöltését is. Nem lepte meg, hogy mind a tizenöt gyerekpornó. Kísérőszöveg is volt egy részükhöz, mindenféle disznóságok, de egy helyütt Kissy megakadt: egy sor olyan kijelentés után, amik részletezték, hogy Garlomik miket csinálna a képen levő lánnyal, az következett: „Igazad van”, és válaszok a szavaira. Márpedig azt is Garlomik írta.

Kissy csettintett a nyelvével. Világos, hát persze. Ez a szöveg a képekkel együtt lett kimásolva egy fórumból, csak a felhasználóneveket, dátumokat, egyéb fejléceket kivágták. Tehát van valahol egy pedofil fórum, ahol ezeket a képeket már korábban közzétették és jókat beszélgettek róluk. Vajon meg lehet találni azt a fórumot? Nyilván hét lakat alatt őrzik. A Fokhagymára is csak azért merte bemásolni Ramona-Garlomik, mert azt hiszi, hogy az is hét lakat alatt van.

A képeket le kell nyomozni. Máskülönben semmi értelme nem lenne, hogy Ramonát mostanáig futni hagyták. Viszont ideje volna már elkapni őt is. Még a címét is tudják.

Lelki szemei előtt megjelent a kép, amint egy nagydarab shindy menekül cikcakkban a lakásában, szobáról szobára, és megnyalta a szája szélét.

– Figyelem, egérkék – hangzott föl Niala erőteljes hangja a menet elejéről. – Mindjárt kiérünk az erdőből, letelepszünk valahol és haditanácsot tartunk.

– Van valahol egy fórum, ahonnan ezeket a szövegeket hozták – közölte Kissy. – Meg kell találnunk őket és rátennünk apró mancsainkat a torkukra. Beszéltem, cin-cin.

– A torkukra ráteszem a mancsaimat, az nem gond – mondta Nique olyan könnyedén, mint aki már több száz pedofillal megcsinálta –, de hogy találjuk meg őket? Gondolom, a fórumot minimum jelszó védi.

– Be kell törnünk a muki gépére – bólintott Nimby.

– Be tudunk törni?

– Nem. Ezt még mindig nem sikerült elég magas fokon kitanulnom; igaz, nem sok időt fordítottam rá. De tudom, ki tud nekünk segíteni: Microbitumen.

– Négy éve beszéltünk vele, egyetlenegyszer – szólalt meg Vanessa. – Nem is emlékszik ránk.

– Valószínű; éppen ezért emlékszünk mi őrá dupla olyan jól. Beszélek Leblanc-nal.

– Mikor? – kérdezte Nique, de Nimbynek már a kezében is volt a telefon.

– Most, ha fölveszi. Szia, Nimby vagyok, ráérsz? Kösz, jól. Shindyproblémánk van, és kellene egy kis segítség. Az nem baj, nem rendőr kell, hanem Microbitumen. Aha! – Várt egy kicsit. – Értelek. Jó, fölhívom. Köszi. Mi? Mallorcán. Persze hogy mázlisták. Süttetjük a fülünket a napon, és még szórakozás is akad. Oké. Szia! – Kinyomta, új hívást indított. – Szia, Nimby vagyok, van egy perced? Jó. Leblanc hozzád küldött, kontakt kell Microbitumenhez. Meló, igen. Amikor tud. Értelek, jó.

Köszönés nélkül kinyomta és eltette a telefont.

– Castelli. Föl fogja hívni Microbitument, aztán szól. Egy óra múlva hívjam újra, ha nem szól, mert akkor elfelejtette.

– Ez gyors volt – bólintott Vanessa, fölállt és odament az egyik fához.

– És ha betörünk a mukihoz, mi lesz? – kérdezte Nique.

Nimby elnézte kedvesét, aki már félúton járt az alsó nagy ágakig.

– Akkor meg kell szereznünk annak a fórumnak a címét és az ő loginját. Feltehető, hogy a gépen ezek nincsenek meg, ilyen hely adatait őrültség lenne a böngiben tartani, nyilván minden alkalommal beírja kézzel. Nem hihetjük, hogy Microbitumen

éppen el tudja őt kapni, amikor belép, tehát keyloggert kell használnunk.
– Mint Maszatnál – mondta Françoise.
– Igen. – Nimby fölkelt és párja után indult. – Ha bejutunk az ő adataival, akkor a Cirrus segítségével már mindent kideríthetünk a többi tagról. Ezért Ramona idő előtti lefülelése ellen szavazok.
Többen bólogattak.
– Most szavazni fogunk? – kérdezte Pierrette.
– Nem – csóválta a fejét Kissy. – Csak ha valakinek van ellentétes javaslata és érve is mellette. Amíg más választás nem merül föl, nincs miről szavazni.
– Akkor mit teszünk, amíg a hadnagy visszahív? – érdeklődött Molly. – Továbbmegyünk?
– Hogy mennénk tovább, amikor két egerünk éppen fára mászik? A fát nem hozhatják magukkal. Itt van leltárba véve.
– Ti addig foglaljátok el magatokat, kölykök – utasította őket Niala. – Keressetek sajtot, dióbelet.
– Alvó cicát – tette hozzá Françoise.
Molly szalutált. – Értettük. Ha találunk alvó cicát, meghúzhatjuk a bajszát?
– Meg – bólintott Kissy –, de mindig ketten legyetek. Az egyik meghúzza a bajszot, aztán ahogy a cica kinyitja a szemét, a másik fejbe kólintja.
– Aztán a másik húzza meg és az egyik kólintja fejbe – vágta rá a kölyök.

Amikor Castelli előkerült, már lefelé tartottak a hegyről, konkrét úticéllal, kerestek egy ebédet, ahol megéttermelhetnek, és foglaltak is helyet. A felügyelő beszélt már Microbitumennel, de ő is tudni akarta, mi a balhé. Kissy mesélte el. Castelli azt mondta, rendben van, ő jóváhagyja, de aztán nem szeretne a mentőktől kapni hívást, hogy helyszíneljenek a gyanúsított véres teteme fölött.
– Nem fogsz – vágta rá Kissy dacosan. – Avignonban él, a véres tetemet az ottaniak fogják… akarom mondani, nem akarjuk bántani. De mi az, hogy „jóváhagyod”? Tudtommal nem vagy a felettesünk.

– Ez igaz. Viszont ha közlöm egy akciótokról, hogy az nekem nem tetszik, akkor nem venném jó néven, ha mégis megcsinálnátok. *Van* olyan cellánk, aminek a rácsa között az egér se fér át. Küldöm a számot, szia!

Kissy döbbenten meredt a telefonra. Mindig azt hitte, hogy ha fenyegető telefont kap, az egy shindytől jön majd. Esetleg egy macskától. Rendőrre soha nem gondolt.

Microbitument Nimby hívta fel, ő tudta a legszabatosabb szaknyelven elmondani, hogy mire van szükségük. A válasz annyi volt, hogy megpróbálja. Jó két órával később jelentkezett SMS-ben, amikor ők éppen végeztek az ebéddel. Sikerült neki, bejutott Ramona gépére és elhelyezett rajta egy kémprogramot. Küldött egy linket, amin keresztül elérhetik.

– Hát ez megvan, kisegér hölgyeim és uraim. Tudunk matatni a csóka gépén, és rendőrségi szerveren van egy logunk arról, hogy miket ír be. A Vilma HQ postaládájában pedig nyomtatott engedély lesz Castelli aláírásával, hogy azt a logot meg is nézhessük.

– És amíg nem megyünk el érte, addig nem nézhetjük meg? – érdeklődött Molly.

A fiú szemrehányóan nézett rá.

– Természetesen nem. Rendnek kell lenni, egérke. A Jerry Alapítvány működése törvényes. Madame Faubourg majd kiveszi a levelet és leteszi a HQ-n az asztalra. Hé, te ott, a nagy fülekkel! Csak nem fizetni akarsz?

– De – nevetett Vanessa. – Miért, ennél még valamit?

– Tapodtat se mozdulok erről a helyről, amíg fagyit nem ettem. És nektek is ezt ajánlom, egérkék, mert harminchét fok van.

– Ha eszünk fagyit, akkor is harminchét fok lesz – cincogta Maverick.

Délután átsétáltak Andratx városkán, ami a tengertől jó négy kilométerre feküdt, de edzett tappancsoknak még hegyen át se gond. A város éppoly hegyes-völgyes volt, mint Beaulieu, csak nem a tengerparton, volt helye terjeszkedni. A túlsó végén adtak találkát a bérelt buszuknak, s a sofőr, Figuera úr pontosan meg is érkezett. Nimby közben írt egy pár soros programot,

ami figyeli Microbitumen szerverét, és értesítést küld, ha Ramona bejelentkezik.

Tizenhat másodperccel azután, hogy Kissy leszállt a buszról, a kislányok vad „macska, macska!” kiáltozással elrohantak a garázs mögé. Kissy bólintott. Eszerint csakugyan itthon vannak. Kedvenc játékuk lett a macskaüldözősdi, folyton kint lógnak a kertben és rikoltoznak, hogy ki merre látott macskát. Még Françoise is, pedig az egyik kisbaba az övé lesz, amikor hazaérnek és Macska bemutatja kis vasgyúróit. A gyerekek egyre élénkebbek, már hosszabb időre otthagyják a bölcsőt, madame Faubourg mindig óvatosan nyit be hozzájuk, nehogy valamelyik kirohanjon és elvesszen a házban. Nimby azt mondta, egy ilyen kismacskának az a ház akkora, mint nekik a Provence-Alpes-Côte d’Azur repülőtér. Ami persze nem lehet igaz, hiszen még egy kölyökmacska is nagyobb náluk, éppen ettől annyira félelmetesek, harminc-negyven dekát is nyomhatnak. De jól hangzik.

Vanessa meg azt mondta, ennél nagyobbak még lesznek, de eszesebbek már nem.

Két-három naponként tettek gyalogtúrát, mindig másfelé. A többi időben kint voltak a parton, barna egérré süttették magukat, úszkáltak. Második nap derült ki, hogy a kölykeik közül három még nem is látta közelről a tengert, sőt Christian és Artu egyáltalán nem. Claude legalább vonatablakból már igen. Leszamarazták őket, igazán szólhattak volna már korábban, azzal lehetett volna kezdeni, hogy egyből lemennek a tengerhez.

– És egyáltalán – fakadt ki Françoise –, néha úgy viselkedtek, mint akik nagyon szépen megköszönik, hogy itt lehetnek, igazán nagyon kedvesek vagyunk, amiért vendégül látunk benneteket! A Jerry Alapítvány tagjai vagytok! Kinőtt a fületek, van Jerry-telefonotok, kaptatok fegyvert és tudtok is bánni vele, egerek vagytok, éppen úgy, mint mi! Tessék egyszerűen megmondani, ha valamit szeretnétek, ahogy a többiek. Beszéltem, cin-cin.

Kis csend támadt. Kissy boldogan repdeső fülekkel gondolt vissza arra a bátortalan kislányra, aki teljesen fületlenül óvakodott be a panzió konyhájába, szorosan az apja mellett, és eper-

charlotte-ot készítettek vele, hogy oldódjon a zavara. Most pedig magabiztos és rámenős. Már régóta.

A kölyöklányok is elég lendületesek, folyton macskaevésről dumálnak, élvezik a füleiket, s amióta itt vannak a szigeten, állandóan macskavadászatot játszanak a kertben. De a fiúk nem vették át ennyire az egeres stílust. Talán zavarja őket a női többség?

– Igazolványuk viszont még nincsen – törte meg Nimby a csendet. – Azzal meg kell várni, hogy hazaérjünk és legyártsuk őket.

– Valahogy ellesznek nélküle – mondta Chantal. – Alig használjuk.

– De gyakoroljájuk is kell – mondta Elke.

– Mit?

A zseb hirtelen előkapta az igazolványát, és ugyanazzal a mozdulattal fölcsapva előrelökte.

– Jerry Alapítvány!

Aztán eltette, és egy szempillantás alatt megismételte az egész mutatványt. És harmadszor is. Amikor negyedszer kapta elő az igazolványt, Kissy odalépett hozzá és megnyomta a zseb gombszerű orrocskáját. A kislány szépen elrakta az igazolványát és karba tett kézzel rávigyorgott Kissyre. Kissy visszavigyorgott.

– Hatásos – dünnyögte Nique.

– Hatásos – bólintott Nimby. – Nektek is lesz, csak jussak el a fiókhoz, ahol a hozzávalók vannak.

– Itt a szigeten úgyse kell – mondta Maverick.

– Sose tudhatod.

– Itt nem tudunk shindyt fogni. Hiszen a Cumulus csak franciául működik.

Vanessa legyintett. – Hogy mi hol mindenhol fogtunk már valakiket… akárhol kellhet az igazolvány. De úgyse mehettek még igazi célpontra tapasztalt egér nélkül.

– Macskára se?

– Macskára lehet.

– Akkor jó. Megfogjuk a kerti macskát, és te elkészíted.

– Milyen macskát? – nézett Kissy.

– Hát akit a kertben szoktunk üldözni. Nagyon gyors, de túl fogunk járni az eszén.

Kissy pislogott.
– A kertben… van egy… eleven macska?
– De mennyire. Nem láttad?
Kissy tagadólag megbillentette füleit.
– Szürke cirmos. Tud rohanás közben egyre újabb lábakat növeszteni, néhány méteres hiperugrásokat csinálni, és elég gyorsan válik láthatatlanná. Máskülönben már elkaptuk volna.
Kissy úgy érezte, a világ kibillent a helyéből. Eddig azt hitte, a kislányok egérségüket próbálgatják, macskavadászatot játszanak, kineveznek egy falevelet vagy bármit macskának, és kergetik. Most pedig kiderül, hogy odakint a kertben egy eleven cica les rá?
Igyekezett nem gondolni arra, hogy tizenhárom éves koráig a legkevésbé se zavarta semmilyen macska.
Fölpillantott a partra, ami több méterre tornyosult a fejük fölé. No mindegy. Lehet ott akárhány cica, csak legyen köztük shindy is.
Kezdte őket nyugtalanítani, hogy Ramona nem lép be a gépére. Nimby szerint becsületes pedofil a lehető leggyakrabban lépked be a kedvenc gyerekpornóoldalaira és fórumaira, ahol megbeszélheti társaival a kérdéseket, amik nyugtalanítják. Például hogy a szomszéd lány odavan nyaralni hetek óta, és ő attól tart, hogy megnő a nyáron. De Ramona nem ezt teszi.
– Talán ő is nyaral – jegyezte meg Molly.
– Ne nyaraljon, amikor őutána kémkedünk – mondta Françoise nyűgösen. – Üljön otthon és nyomkodja a gépét.
– Amikor Microbitumen betört hozzá, be volt kapcsolva – vont vállat Nimby. – Várnunk kell, egérkék.
– Nino – mondta Elke. – Megkérjük, látogatja meg társát. Szeret tenni egéreknek apró szíveskéket és kerülni gyomori betegség. Beszélgetjenek és nézgésszenek neten gyereki képikéket. Mutatja meg magával kedvenc pedofil fórumjaikákat. Éljék szóval rendes igazi shindy társadalomas életet, mi pedig nagy fülikékkel figyeljük majd. Beszéltem, cin-cin.
– Ellene szavazok – nevetett Vanessa. – Nem szeretem, ha a shindyk társadalmi életet élnek. Még eszükbe jutnának mindenfélék, ahogy kinéznek az ablakon a sétálgató gyerekekre.
– Rabolni egyik-másikt és vinni ágyra bele – bólintott a zseb. – De akkor lehet ütjed ki fejükt két füle közül. Tiszta haszon.

Amikor Nino érkeződik, egypár egérke már figyelíti Ramonának házt, és lehallgat mindeni beszélgetődés, meg persze követíti shindyet, ha elmegy hazulból gyerekt lopni. – A zseb hirtelen odafordult Maverickhez, neki magyarázta. – Várszt, amíg shindy letépje gyereki nadrágt, mert kell vádügyésznek muníció, hogy küldheti mukit húsz évek rács mögé, de ha akarsz lenni igazán nagy megmentője gyerektársadalom, akkor fogod éles késet…

– Hagyd már abba!

A telefon csipogott, Kissy szófogadóan átfordult a hasára. Fölpillantott. Két idegen gyerek kószált a parton, németül beszéltek. De épp arra jött Molly is és rácincogott. Kissy visszacincogott és ásított egyet, aztán lehunyta a szemét.

Amikor legközelebb kinyitotta, két egér ült mellette, Molly éppen Niala hátát kente be.

– Mizu?

– Láttunk medúzát – újságolta Molly.

– Milyet?

– Medúzaszerűt. Fogalmam sincs.

– Otthon nem él ilyen – mondta Niala. – Nem mentünk közel hozzájuk, hátha veszélyesek. Ketten voltak.

Kissy bólintott. – Señor és señora Medúza.

– Nyilván. Cin-cin, egérkék… mi az?

Maverick és Vanessa jött szembe éppen, de a mikró hirtelen fölkapta a fejét és Kissy háta mögé meredt. Ő nem mozdult. Akármi van a háta mögött, a társai megvédik, neki csak ki kell várnia, hogy csúzlit rántsanak és tüzeljenek. A fegyvereik nejlonzacskóban voltak a combjukra kötve.

Niala megfordult és kővé dermedt. Döbbenten bámult Kissy mögé. A két kölyök is arra nézett, de az ő arcukon csak értetlenséget látott. Amit néztek, az szemlátomást mozgott, mert követték a tekintetükkel. És csakhamar beért Kissy látóterébe.

Egy kislány. Nem volt rajta semmi különös.

– Hola – mondta Niala kissé rekedten.

– Hola – felelte az mosolyogva, de nem volt az a nagyon lelkes mosoly, amit az ember egy ekkora gyerektől várna. Hatnyolc éves lehetett.

– Te hogy kerülsz ide? – kérdezte Vanessa spanyolul, némileg meglepve Kissyt. Hát hogy kerülne ide, gyalog.

A választ nem értette tisztán, a kislány valami más tájszólást beszélhetett, mint a szigetlakók, akiknek a beszédét már megszokta. Nem katalánul beszélt, spanyolul. Valami olyasmit mondott, hogy nem tud valamit.

– Eltévedt – dörmögte Niala provanszálul, Kissy pedig felült a plédjén. Az eltévedt gyerekek magától értetődően az alapítvány hatáskörébe tartoznak.

– Most mit a fenét csináljunk? – kérdezte húga szintén provanszálul. – Nem sétálhatunk vele végig az utcán, mint Elkével… odanézzetek!

Kissynek nem jutott ideje megkérdezni, miért ne sétálhatnának végig az utcán. Most már követte a társai pillantását, és egy csapat felnőttet fedezett föl ott, ahol a parti út kanyarodik, a fák közül tartottak a part felé. Mindenki más a közelben strandoló gyerek volt, ezen a szakaszon most nem is járt felnőtt. Egyik-másik férfi nagyon nézelődött mindenfelé, lehet, hogy éppen ezt a kislányt…

– Kissy, ugorj föl! – mondta Vanessa fojtottan, ő pedig már függőlegesen állt, mire a mikró befejezte volna a mondatot. A nővérek egyszerre nyúltak a plédért, fölkapták, kicsit kiporolták és a spanyol kislány hátára dobták, a fejét is betakarták vele.

– Gyerünk, tűnjünk el innen – mondta Niala. – Gyertek mind, a holmit hagyjátok itt. Vine, akarom mondani, ven, ven, chiquita.

Menet közben Niala tovább magyarázott a kislánynak. Egy-kettőre elérték a parti fákat, jóval távolabb az idegenektől. Itt volt egy kis étterem, de szünnapot tartott. A hátsó ajtó mellé lapulva körülnéztek.

– Eddig jó – mondta Niala. – Be tudunk menni?

– Nem – felelte Maverick. – Le van lakatolva.

– Kit érdekel?! Azt kérdeztem, ki tudjuk-e nyitni!

Húga elővette a kését, marokra fogta és rávágott a lakatra. Többször is. Az végül engedett. Vanessa lekapta a lakatot, belépett, körülnézett.

– Macskamentes.
Niala szelíden betolta a kislányt az ajtón, s mindnyájan követték.

A konyhában táboroztak le, Niala nem engedte kinyitni az eladótérbe vezető ajtót, ott nagy ablakok vannak, meglátnák őket.
– Szerintem azok a pasik éppen ezt a kislányt keresik – mondta Molly.
– Igen, én is ettől tartok – felelte Vanessa. Spanyolra váltott. – Figyelj, Leonor, minél előbb vissza akarunk juttatni a szüleidhez. Hol vannak?
Kissynek az a nyugtalanító érzése támadt, hogy egy bűvésztrükk nézője. Biztosan tudta, hogy a kislány nem mutatkozott be.
A válaszból annyit értett, hogy most Inez vigyáz rá. Vanessa megkérdezte, hogy néz ki, kapott egy személyleírást, és bólintott.
– Megkeresem. Maradjatok itt, egérkék, és ha bárki belép egy fényképezőgéppel, öljétek meg.
– Abban nem lesz hiba – felelte nővére. – Óvatosan surranj ki, már itt lehetnek a közelben.
– Úgyse vesznek észre egy apró egeret – bólintott a mikró, és ment. Kissy nem tett volna rá komoly összeget, hogy nem veszik észre. Új fürdőruha volt rajta, egyrészes, de nem igazán kölykös. Egyáltalán nem az.
Niala körülnézett, megvizsgálta a hűtőket, az egyikben talált pár szelet tortát, kivette, egyet odanyújtott Leonornak, a többit szétosztotta köztük.
– Ez lopás – nézte a sütijét Molly, mialatt Leonor megköszönte és hozzálátott.
– Az meg, hogy itt vagyunk, betörés. Ezzel már nem lesz rosszabb. – Niala kivette a telefonját a zacskóból és lefotózta Leonort a sütivel. – Majd fölhívom a tulajt, megmutatom neki ezt a képet, mindjárt nem fog akadékoskodni. Bolondulnak ezért a gyerekért.
– Az étteremtulajdonosok?
– Mindenki.
– Az egész város?

– Egész Spanyolország.

Kissy nem kérdezett semmit. Hozzászokott, hogy a D'Aubisson egerek mindig magabiztosak és tudnak mindent. Ő vakon végrehajt bármit, amit ők mondanak.

Niala kicsit nyomkodott a telefonján, aztán bólintott. A két kölyök elővette a sajátját, Kissy is. Csak nekik hármuknak érkezett egy kép. Leonor volt rajta, csinos tarka ruhában. Itt az életben fehér blúzt vett föl, rajta játszadozó nyuszikákkal, és fehér sortot. A képen nem volt egyedül, egy másik kislány is volt vele, éppolyan szőke, mint ő, nyilván a testvére. Egy jóképű, öltönyös pasi, egy kosztümös hölgy, és mellettük egy idős pár. Alighanem a szülők és a nagyszülők.

– Az az öreg bácsi ugye nem… – kérdezte Maverick fojtottan.

– De. A nagyapja.

– Jó napot, señorita – szólalt meg Vanessa a telefonból, spanyolul. – Mondja, nem egy elveszett kisfiút keres?

– Nem, én egy kislányt…

– Helyes válasz. De a nevét ki ne mondja! Milyen színű szoknya van rajta?

– Rövidnadrágot visel, fehéret.

– Helyes válasz. Hogy hívták a kislány nagynénjét, aki öt éve meghalt?

– Maga vizsgáztat engem? Ki maga?

– Nem vizsgáztatom, de biztosra kell mennem, és a parti szikláknak is füle van.

– Rendben. Érika.

– Kérek egy mosolyt. Mutassátok meg ezt a képet a leszármazottnak.

Niala megnyomta a telefonját, aztán odatartotta Leonor elé.

– Ez Inez – bólintott az teli szájjal. – Hol van?

– Az azonosítás pozitív – mondta Niala.

– Vettem. Tehát, Inez, most már maga mondja meg, hová csempésszük ki az ivadékot, mert fülemet rá, hogy azok a turistaszerű egyének nem a tájat jöttek fotózni.

– Hol van?

– Körülbelül hatvan méterre a hátam mögött.

– Ott bent a…

– Ne mutogasson! Igen, ott. Jöjjön…

Aztán csend a telefonban. Niala várt egy kicsit, aztán vállat vont.

– Sok lehet a közelben a paparazzi, várnunk kell. India Zulu, India Zulu, hallotok?

– Hallunk, India November – jött Martin hangja –, Charlie Delta?

– Negatív. Merre jártok?

– Valami hegyi falucska fölött.

– Benne vagyunk a Papa Hotel hatósugarában? Táblagépen gyorsabban megtudjátok.

– Pozitív – jött Nimby válasza néhány pillanat múlva.

– Szálljatok föl.

– Negatív. Már ott vagyunk fölöttetek, de titeket nem látunk.

– Oscar Romeo belsejében vagyunk. Van velünk India X-ray.

– Charlie Delta?

– Negatív. Nézzetek körül, de távcsővel, ne figyeljenek föl a Papa Hotelre. Vannak Alpha Zulu Echo Romeo Oscar Romeo?

Emberek az étterem közelében.

– Pozitív – jött pillanatok múlva, pedig ha a Discovery eddig fölöttük volt, akkor el kellett repülnie több száz métert, távcsőre váltani és rákeresni a célpontra. Nem tud függőlegesen lenézni.

– Mit csinálnak?

– Mászkálnak, nézelődnek. Talán keresnek valamit.

– Valakit – javította ki Niala automatikusan. – Létszám?

– Uniform Whisky… Bravo November… Bravo Echo.

– Sok. Ennyit nem tudunk kicselezni.

– Papa Quebec?

– Alpha November. Tátitá tá táti titátá táti tititititi.

– Hogy *kicsoda?!*

– De ha Vanessa ilyen közel megtalálta ezt az Inezt, akkor a kislány nem is volt elveszve.

– Nem hát. De a fotósok közelebb voltak hozzá.

– Jobb, hogy itt voltunk és elrejtettük.

Kissy csak fél füllel hallgatta a halk cincogást, bár az a fél fül elég nagy volt. Az utcát figyelte egy kisablakon át, készen arra, hogy végezzen bármely paparazzival, aki akár csak az épület felé néz. Volt egypár belőlük, jó nagy fényképezőgépekkel. De

a bezárt éttermen csak átsiklott a tekintetük, senki se gondolta, hogy egy gyerek betörne oda, hogy elbújjon. És tényleg nem is ő tört be.

Leonor közben megette a sütijét, Niala fölnyitott egy palackot és poharakat szedett elő. Ugyanolyan magabiztos nyugalommal mozgott ebben a konyhában is, mint az összes többiben, amikbe törvényesen jutott be. Jók az idegei, nem aggódik amiatt, hogy a tulaj esetleg macskát vagy rendőröket hozhat magával. Ami azt illeti, a macskától Kissy se tartott, azt megverik, de az itteni rendőrökkel nincsenek olyan jó, meghitt viszonyban, mint az otthoniakkal. Bár az is igaz, hogy egy Jerry minden helyzetben ki tudja dumálni magát. És ha letartóztatják, akkor mi van? Van ügyvédjük. A konzorcium befolyása is nyilván kiterjed idáig, hiszen úgy kerültek ide, hogy Jean-Claude-nak üzletfele vagy kije ez a Chiappini úr. És különben is, melyik bírónak lenne szíve elítélni apró rágcsálókat bájos, hatalmas fü…

Megpördült, mert a háta mögött kinyílt az ajtó. Vanessa surrant be, egyenesen Leonorhoz, és susmusolni kezdett vele. A kislány bólogatott.

– Jól van, egérkék, indulhatunk – mondta a mikró. – A fotósok az épület másik oldalán gyülekeznek, ha igyekszünk, elkerüljük őket. De azért készüljetek föl, hogy egyet-kettőt el kellhet intézni.

Pillanatok alatt odakint voltak, az udvaron álló kiskocsinál. Niala hátramaradt Leonorral. Kissy és Molly balról, Vanessa és Maverick jobbról biztosította a terepet. A kocsinak sötétített ablakai voltak, a sofőrt nem is látták, amíg ki nem nyitotta az ajtót. Fiatal nő, göndör barna fürtökkel.

– Köszönöm – mondta franciául. – Nem tudom mivel meghálálni, de…

– Macskamentes – szólt a telefonba Kissy és Vanessa egyszerre, és Niala már kint is volt Leonorral. Nyitották az ajtót. De Leonor nem szállt be rögtön, sorra megölelte az egereket és puszit nyomott az arcukra.

– No – mondta Niala, átkarolva húga vállát, ahogy a kocsi kihajtott az utcára és villámgyorsan eltűnt szem elől –, hát ezt is elmesélhetjük az unokáinknak. Kaptunk puszit a leendő spanyol királynőtől. Gyertek, egérkék, őriznünk kell azt az ajtót, amíg ideér a tulaj, mindjárt fölhívom.

– Jó, most kérek egy vízszintes repülést állandó szöget tartva. Csak az irányjelzőt nézd.
– Oké. Mehet?
– Rajta.
Kissy elmélázva nézte, ahogy a Discovery föllibben egy méterre, beáll a jelzőkarók elé, és nyílegyenesen végigrepül a sor előtt balra, aztán vissza jobbra, megint balra. Maverick olyan pontosan vezetett, mintha ő maga is gép lenne. Nimby előtt három táblagép állt, azokon figyelte az adatokat és írta a számításait.
– Ez eddig jó. Az alaptételünk az volt, hogy ha egyes képelemek gyorsan mozognak, mások pedig látszólag nem vagy egészen lassan, akkor utóbbiak a legtávolabbi tájhoz tartoznak. Ismerve a gép sebességét és a gyorsan mozgó képelemek látszólagos sebességét a stabil háttérhez képest, kiszámítható azok valóságos távolsága. Ha megvan a képletünk, akkor már könynyen alkalmazhatjuk olyan esetekre is, amikor nincs háttér. Egérke, légy szíves, indulj el a ház fala mentén úgy, hogy semmi más ne legyen a képmezőben, csak a ház.
Maverick cincogott, s a Discovery lassan megkerülte a házat, mindig feléje fordulva. Nimby az egyik képernyőn a helikopter kameráját figyelte, a képen itt-ott pontok jelezték a távolságot, amit a gép kiszámított; a másikon írta a programot; a harmadikon követte a számításokat.
– Kösz, egérke, leszállhatsz, most egy kicsit gondolkodnom kell.
Kissy ekkor nem látta a Discoveryt, a ház túloldalán járhatott, csak a mozdulatot, ahogy Maverick keze megrezdül a kormányokon, s tudta, hogy a helikopter úgy csap föl a magasba, mint egy megriadt madár, s mire a kislány visszarántja a kormányokat, a gép talán már az öböl túloldalán jár. Maverick magabiztos, nyugodt pilóta, de vakmerő is. Egyszer majd rajtaveszt és lezuhan.
Lelki szemeivel már látta a helikoptert, amint füstcsíkot húzva, ballisztikus ívben zuhan a mélybe, fölötte ott lebeg Maverick ejtőernyővel, s nagy füleit a szélnek feszítve kormányoz.
– Nem is rossz – mondta Nimby. – Hamarosan indulhatunk próbarepülésre. Egyelőre ne válasszatok tengerentúli célpontot, mert azért követni még szükséges lesz a gépet.

Kissy öt másodperc alatt vagy féltucat egértől hallotta, hogy ez nem gyakorlat, s maga is ezt kiáltozta, mialatt végigsurrantak a helyiségeken, kapkodva beleugrottak az előírásos öltözékbe, kötény, sapka, kesztyű, űrsisak, oxigénpalack. És máris kezdődött a *briefing.*

– Kisegér hölgyeim és uraim – hordozta végig pillantását Vanessa az összegyűlt hadakon –, a küldetés fedőneve: mallorcai csirke svéd rakott burgonyával. Igazi helyi specialitás, nagy figyelmet és összpontosítást kérek tehát. Nem maradhatunk szégyenben a vendégek előtt.

Ez meglepte a csapatot.

– Vendégeket nem említettél – mondta Jennifer.

Vanessa rosszallóan nézett rá.

– Igazi Jerry mindig úgy főz, hogy bármikor betoppanhatnak vendégek. Tehát, kamraegerek, kell csirke, tojás, vörös- és fokhagyma, mandula, a tegnapról félretett húsleves, fehérbor, sherry, olívaolaj. Ezt rakjátok le a csirkés csapat elé, akik a madárkákat megtisztítják és feldarabolják, ha bármelyik csipog, az felhasználható ellene az eljárásban. Olajon pirítsátok meg, aztán vegyétek ki és a karikákra vágott hagymát tegyétek az olajba, piruljon aranysárgára. Aztán vissza bele a csirkét, rá a levest, fél órát párolni, utána mondom tovább. Tessék.

Kissy leengedte föltartott mancsát.

– A csirke csipog?

– Én nem értek az eleven állatokhoz, én csak akkor látom őket, amikor már nem énekelnek, nem bégetnek, nem röfögnek, legfeljebb sercegni tudnak. Kivéve persze amelyik cincog, csahol vagy nyávog. Másik pár kamraegeret ide! Ti hozzatok néhány mázsa krumplit, kell szardellafilé, vöröshagyma, petrezselyemzöld és tejszín. Svéd csapat, ti először hámoztok és karikáztok, krumplit is, hagymát is. Tűzálló edények alját beolajozni, rá ezeket a növényeket és a halat, olaja nem kell. Mindegyik rétegre só, bors, apróra vágva zöld. A tetejére pedig tejszínt, aztán mehetnek előmelegített sütőbe. Ez a része tehát rendben… hát ez mi?

A kapucsengő volt. Nimby persze már régesrég rákötötte a ház biztonsági rendszerét a Jerryére, így pillanatok alatt kiderült, hogy a csengetés egy öltönyös férfitól ered.

– Valaki menjen ki és tudja meg, hogy hányan vannak és itt maradnak-e ebédre. – Vanessát persze elsősorban ez érdekelte. – Mondtam, hogy bármikor betoppanhatnak vendégek.

Kissy nevetett és önként jelentkezett a feladatra, abból a gyakorlati megfontolásból, hogy még nem vette föl a kesztyűjét. Hát most levette a sapkáját és a kötényét is, a mikró úgyse engedné azokban vissza, ha már odakint járt bennük. Átsétált a házon és a kerten, ki a kapuhoz.

Nagy, zárt teherautó állt odakint, benne két pasas, és a harmadik, az öltönyös a kapuban. Egy papírt lobogtatott.

– ¡Buenos días! – kezdte, és pergő spanyol nyelven folytatta.

– ¡Lentamente, señor, por favor! – kérte Kissy.

A spanyol kérdezett valamit, most már lassabban, amiből Kissy csak az *extranjerá*t értette.

– Sí. Yo soy de la Francia.

– Á, ön francia? Tudok kicsit franciául. Jó napot. Diego Oreja vagyok, a… a… sajnos nem tudom a maga nyelvén a foglalkozásomat. De be kell engednie.

Kissy fölvonta a szemöldökét, amit mindkét nyelven ugyanúgy tehetett.

– *Kell?*

– Kell, igen. Ez a törvény. Nézze ezt a papírt. Látja ezt a szót? Alguacil. Ez vagyok én. Nincs magának egy szótárja?

Kissy elővette a telefonját és beleírta a szót.

– Szitakötő – felelte Nimby. – Miért?

Kissy kritikusan megszemlélte a pasast. Kék öltöny, piros nyakkendő. Mindössze négy végtag, szárnyak nélkül.

– Nincs másik jelentése? Nem vagyok nagy bogárszakértő, de ez az úr nem szitakötő.

Többszólamú nevetés a telefonban.

– Ha emberre vonatkozik, akkor bírósági végrehajtó.

A két nagydarab pasas behajtott a ház elé és kimászott a kocsiból, az alguacil pedig elmagyarázta, hogy Chiappini úr már minden határidőt elmulasztott, neki most le kell foglalnia kétszázötvenezer euró értékű ingóságot, és azonnal viszi is. Sajnálja.

S ezzel a három ember besétált Kissyvel a házba. A nappaliban két gyerek fogadta őket, Maverick és Christian, akiket az

alguacil barátságosan üdvözölt, de rögtön a műtárgyakra fordította a figyelmét.

Az egerek eddig nem különösebben foglalkoztak azzal, hogy mi lóg a falon. Egy-két márkás festmény szinte mindenhol akadt Beaulieu-ben, kivéve persze a panziót, és a villában se volt, mert Blanche-éknak az volt a véleménye, hogy nézegetni a repró is jó, befektetésnek pedig akad olyan is, ami több hasznot hoz. Kissyéknél se volt, viszont Marie néninél több is. Nem a legnagyobbak munkái, kevésbé ismert festők, de eredetik.

Most szembesültek azzal, hogy a nappali egyik festménye harmincezret ér. Az alguacil diktafonba mondta, hogy mit foglal le, leírta a festmény külsejét, le is fotózta, és megbecsülte az értékét. Amikor leakasztotta, Maverick megszólalt.

– Ne haragudjon, uram, megtenné, hogy visszateszi?

– Sajnos nem lehet, kisasszony. Le kell foglalnom.

– Csak egy percre. Félek, hogy megsérülne.

Az alguacil szolgálatkészen visszaakasztotta a képet, Kissy pedig tett egy oldallépést az egyik tagbaszakadt háta mögé.

– Miért hiszi, hogy megsérülhet ez a festmény?

– Esetleg elejti, végrehajtó úr. Be is szennyeződhet, mialatt fölvágom a maga hasát és a belső részeit kidobálom az udvarra.

Az alguacil meglepve nézett a késpengére, amin megvillant a kintről betóduló napfény.

– De hát…

– De hát fölhívtuk a tulajdonost – felelte Kissy, hiszen ő is olvasta a telefonját. – Semmiféle végrehajtás nem folyik. Eleve nem is volt hihető a mese, vendégeket hívna pont amikor bármikor lefoglalhatják a holmiját, szégyenszemre, no de kedves señor… ó, ne haragudjon, elfelejtettem a nevét.

Az alguacil hallgatott.

– Nyilván ő sem emlékszik már rá – mondta Christian, aki még szintén nem vett elő kést, akárcsak Kissy.

– Hát jó – mondta az alguacil, és elővett egy revolvert. Christian fejének akarta szegezni, de a fiú hirtelen lebukott, csak a kezét emelte föl, most már késsel együtt. Elhibázta. Az alguacil feléje fordult, de Maverick pengéje fúródott a szép öltönyébe. Ahogy Kissyé a tagbaszakadtéba, valahol középtájon.

– Ne mozdulj, árt a szépségednek – mondta neki spanyolul. – Szépen hasalj a padlóra.

A másik tagbaszakadt a társait bámulta, aztán elővett egy fegyvert ő is, de nyílt az ajtó és rengeteg egér özönlött be rajta.

Maverick végighasította az alguacil öltönyét a lapockájától a veséjéig. Az inge is közte lehetett, és a hangokból ítélve a pasast is megvágta itt-ott, mert az alguacil felhördült, vissza akart fordulni a kislány felé, de ekkor Christian kése másodszor is lecsapott a kezére, és ezúttal nem hibázott. A pasas elejtette a pisztolyt és üvöltve fogta meg a bal kezével a jobbat, amiből ömlött a vér. Kissy eközben nyomott egy kicsit a késen, amitől a tagbaszakadt felnyögött és fölemelte mindkét karját.

– Kértem, hogy hasalj a padlóra, igaz?

A pasas bólintott, aztán nehézkesen letelepedett. A harmadik pedig eldobta a fegyverét, föltartotta a karját, megadta magát.

Némi időbe telt olyan kötést rögtönözni, ami elállítja a vérzést, Christian elég rendes vágást csinált. Mire a mentők megjöttek, a pasas falfehér volt és ájulás környékezte.

– Kicsit vérszegény vagy, életem – mondta Niala, amíg megszorította a kötést –, ezért bírod ilyen rosszul, túl nagy a vérveszteség. Szedj vastablettát, és ne vállalkozz véradásra. No meg minket kerülj el nagyon nagy ívben, mert legközelebb nem úszod meg ennyivel.

Vanessa akkor szólalt meg először, amikor két rendőr meg akarta bilincselni a tagbaszakadtakat.

– Hé, señoros, maguk mit művelnek?

– Visszük őket – felelte az egyik –, és úgy mondják, señor*es.*

Vanessa nem hagyta magát eltéríteni nyelvtani oktatással.

– Szó se lehet róla. Tessék levenni azokat a bilincseket. Felügyelő úr, szóljon rájuk! Talán bizony én fogom mozgatni a bútorokat?

A felügyelő mérlegelte a kívánságot, leszedette a bilincseket, a két pasassal arrébb cipeltette a bútorokat, fölcsavartatta és kivitette a véres szőnyeget, aztán visszahordatta a bútorokat – de sajnos a tisztítóból már nem hozathatja vissza velük, sajnálja.

– Hát nem maradtak ebédre – mondta Vanessa rosszallóan, és Kissy tudta, hogy ez éppúgy vonatkozik a rablókra, mint a rendőrökre. – Well, mice, hol is tartottunk?

– Sehol – felelte Françoise. – Épp csak elkezdtünk hámozni ezt-azt.

– Hm-hm, hámozni – dörmögte Vanessa tűnődve, és Kissy érezte, hogy ez a szó a három csirkefogót juttatta eszébe. – Hát jó. Hámozzatok csak, egérkék. Ha ezzel megvagytok, palacsintát is sütünk.

Kissyt egy pillanatig sem zavarta, hogy az éléskamra készletei fognak bűnhődni azért, mert az a három féleszű beszemtelenkedett ide, azt hivén, hogy csak gyerekekkel van dolguk, akiket az orruknál fogva vezethetnek. Előzetesen nyilván tájékozódtak, ahhoz elég értelmes volt az állítólagos végrehajtó, hogy kicsit utánaszimatoljon a villa vendégeinek. Azt már tudta, hogy gyerekek – de hogy kicsodák, arról fogalma se volt. Pedig azt kellett volna tudni.

Miután a csirke letöltötte a félóráját, hozzáadták a bort, egy kis egész borsot és sót, majd egy olyan anyagot, ami úgy készült, hogy mandulát és fokhagymát pirítottak olajon, aztán a mandulát összetörték, eldolgozták tojássárgájával és petrezselyemzölddel, és némi sherryt tettek bele. Némi felkockázott sonka kíséretében párolták még félórát, s közben a palacsintán dolgoztak.

És válaszolgattak a telefonokra. Mert fölhívta őket egy úr a rendőrségtől, hogy egészítsék ki a vallomásukat, holnap reggel az őrszobán. Mondták, jó. Fölhívta őket egy úr a városházáról, aggódva, hogy jól vannak-e. Mondták, jól. Fölhívta őket egy hölgy Chiappini úr helybeli baráti köréből, hogy jól vannak-e. Neki is mondták, jól. Fölhívta őket Chiappini úr, hogy ne jöjjön-e haza, bár ezt egyszer már tisztázták. Mondták, őmiattuk fölösleges, de egyébként persze akkor jön a saját házába, amikor akar. Chiappini úr újfent megköszönte, hogy megmentették a házát, és reméli, hogy találkozhatnak egyszer. Mondták, bármikor bárkit örömmel megkéselnek az úr vagyonának védelmében. Az úr nevetett és letette.

– De nem az úr vagyona miatt tetted – mondta Maverick jó pár perccel később Christiannak.

– Hm?

– Hogy megkéselted azt a pasit.

– Ja, persze hogy nem. Fegyver volt nála, mi mást tehettem volna?

Maverick bólintott és ment a dolgára. Kissy csak egy-két perc múlva gondolta ki, mi lesz az eset következménye. Most, itt,

egérkék százai között semmi. Majd valamikor jóval később, amikor kettesben lesznek, megköszöni. Hiszen azt a vágást Christian akkor csinálta, amikor a pasas Maverick felé fordult a stukkerével, és voltaképpen megmentette az életét. Christian majd elhárítja a dicséretet, semmiség, ezt tanulta a kiképzésen, egerek mindketten, persze hogy védte a társa farkincáját.

Kissy elképzelte Maverick válaszát és tovább, az egész beszélgetést, s közben boldogan verdesett a füle. De ekkor még nem tudta meg, milyen közel járt az igazsághoz – jóformán csak annyit tévedett, hogy az ő képzeletében eljutottak az első csókig is, az életben meg csak majdnem.

Kissy akkor ért a szobájukba, amikor Nique éppen azt kérdezte:

– És el is mondod, egérke?

– Hát elmondhatom – felelte Maverick, de Kissy valami olyasmit érzett, hogy igazából nagyon szeretné már elmondani. – Megköszöntem neki… végül is akkor késelte meg, amikor felém akart fordulni azzal a pisztollyal… hát mit mondjak, nem számítottam rá, hogy egyszer csak rám szegeznek egy ilyet… elég ijesztő volt.

– Ez nem része az egérségnek – mondta Kissy. – Az a lány például pont egyidős veled, akit Bruce Willis elkapott a metróban és nekiszegezte a pisztolyát. És lehet, hogy egyikük se tudna minket megkülönböztetni a mezei pocoktól.

– Viszont ha nem egerek lennének ebben a házban, akkor a pasi talán elő se veszi a fegyverét.

– Hanem szépen kirabolja a házat. És lehet, hogy még egy kis szórakozásra is kedvük támad a gyerekekkel.

– Szóval megköszönted – terelte vissza a szót Nique.

– Igen. Nem is tudom már, mit mondtam, de azt felelte, hogy szívesen, máskor is, igazán örült, hogy megvédhetett.

Volt valami Maverick hangjában, amitől Kissynek alig észrevehetően rezegni kezdett a füle.

– És? – kérdezte.

– Mondtam, hogy a következő csirkefogót majd én késelem meg az ő védelmében.

– Mire ő?

– Vigyorgott és azt mondta, jó, csak ne kockáztassam a fülemet.
– Mire te?
– Mondtam, hogy egymásért néha muszáj kockáztatni. Azért lettünk egerek.
– Mire ő?
– Azt mondta, jó.
– Csak ennyit? – Kissy füle kezdett lekonyulni.
– Ennyit… és egészen közelről a szemembe nézett.
– Mire te?
– Visszanéztem.
– Mire ő?
– Tovább nézett.
Kissy lelkében két kisegér viaskodott: a harcias és a romantikus. A harcias leteperte a romantikust, befogta a száját és belemondta a mikrofonba:
– És legalább földhöz vágtad?
Maverick csodálkozva nézett rá, ekkor azonban a romantikus kisegér kiszabadult, félrelökte a harciast és megszerezte a mikrofont.
– Akarom mondani… megcsókolt?
– Nem…
Kissy várt egy másodpercet. Kettőt… két egész egy tized…
– Nem? Miért nem?
– Hát… volt egy olyan érzésem, hogy meg akarja tenni, de végül mégsem.
Kissy érezte, hogy ma este még egeret fog verni. Valószínűleg mind a kettőt.
– És *te* miért nem csókoltad meg?
– Hogy én?
– Ugye tudod, hogy meg kellett volna csókolni?
– Hát…
Kissy már tudta is, mi a teendője.

Végigsétált a kölykök sorfala előtt és kihirdette:
– Akkor kezdjük. Most a szakácsmesterséget fogjuk gyakorolni. De másképp, mint Vanessával, aki rögtön a hámozással, darálással, szeleteléssel kezdi. Mi először is a zsákmány elejtését tanuljuk. Mai zsákmányunk: a mellettetek álló kisegér.

Derültség hullámzott végig a csapaton.

A sorsolással persze nem lehet csalni, erre esély sincsen, a program sorsol ki hét párt, már Compiègne-ben is használták. A kód nyilvános, bármilyen változtatást egyből kiszúr bárki. Ha beleolvas. De miért olvasna bele bárki pont aznap délelőtt egy hetek óta használt programrészbe?

Kissy erre építette tervét. Hajnalban kiosont a telefonjával a fürdőszobába és kinyitotta a programszerkesztőt. Az egérpárok összesorsolását egy DualMouse nevű függvény végzi. Ennek a hívását kicserélte arra, hogy DuelMouse, így is értelmes, csak nem kettős egeret, hanem egérpárbajt jelent, és mivel pár sorral lejjebb ott van a DualMouse kódja, senki se fog fölfigyelni, hogy nem így hívják. A DuelMouse kódját viszont eldugta a kommunikációs protokoll egyik rejtett zugába. Belemásolta az eredeti DualMouse-t, aztán beleírta, hogy Maverick párja Chistian legyen, Nique-é pedig Claude, és csak a többi tízet sorsolja ki.

Délelőtt aztán, amikor megnyomta a sorsolás gombját, merő véletlenségből mindkét kölyöklánynak az a fiú lett a párja, akit Kissy neki szánt.

– Írj végrendeletet, egérke – szólalt meg Molly; neki Artu volt a párja.

– Minek? – nézett le rá a fiú. – Azt hiszed, a következő párom macska lesz?

– Nem lesz következő párod! Én leszek az utolsó!

– Hát jó. Akkor eszerint életem hátralevő részét veled töltöm. De akkor csináljuk rendesen, vedd föl a nevemet is, madame Duvauchel.

Molly prüszkölt és nekiugrott, a fiú nevetve ellépett az útjából, utánanyúlt, elkapta, hasrafektette és ráült a hátára.

– Megérdemelted – mondta Kissy szigorúan. – Hagytad magad csőbe húzni.

– Akkor kisüthetem olajban? – kérdezte a fiú vigyorogva.

– Nem. Tíz másodperccel ezelőtt kérted meg a kezét, megfogtad, tessék feleségül venni.

Artu meghökkenve nézett le a kislányra, aki éppoly döbbenten nézett föl rá, aztán könnyed mozdulattal fölkelt. Artu ugyanis elterült a szivacsokon, és Nique ült a hasán.

– Nem néztél hátra, egérke.

– Hé! Párokra vagyunk osztva… neked nem velem kell birkóznod!
– Hát nem emlékszel, hogy a Jerry Alapítványnál *elsősorban* a tisztességtelen eszközök vannak megengedve?
Kissy ekkor a nevethetnékjét leküzdve szétválasztotta őket és visszaküldte mindkettőt a párjához. Elvégre nem azért vacakolt annyit a program átírásával, hogy Nique most Artut gyomrozza. Tessék csak neki szépen Claude-dal birkózni. Szorosan összefogódzkodva.
De nem Nique volt az, akinek öt perc múlva nagyon érdekes csillogást vett észre a szemében, ahogy hanyatt fekve fölnézett a fölötte térdelő párjára, aki éppen leterítette – hanem Maverick.
Kissy érezte, ahogy árnyék borul az arcára. A füle volt, ahogy előrebillent a figyelemtől.

– Jól van, egérke! Most te támadsz.
– Eddig is én támadtam.
– Legfeljebb a levegőt rugdaltad! Annyit sem ért, mint sajtban a lyuk.
Claude előrelendült és rávetette magát Nique-re, aki kitért az útjából, de Kissy piros szemecskéjének éles pillantása már a mozdulat közben megfigyelte, hogy a fiú számít erre és valójában éppen ezt akarja. Csakugyan. Támadás közben hirtelen elfordult és megütötte Nique-et, a bal válla mögött, hátulról előre. Nique megbillent, az egyensúlyát visszaszerzendő ugrott egyet előre, aztán megpördült és rúgott, de Claude ugyanekkor ellépett oldalra, a rúgás elsüvített a levegőben, és egy pillanat múlva a lányt érte rúgás, a bal lábán, mialatt a jobb még nem ért földet. Nique összecsuklott, de Claude elkapta és erősen megtartotta a levegőben.
– Megvagy – mondta neki olyan gyengéden, hogy Kissynek vibrálni kezdett a füle.
Nique nem felelt, még vissza kellett nyernie a lélegzetét, de ez nem lehetett könnyű, mert az arcuk csak húsz centire volt egymástól, és Claude most még magasabbra emelte. Tizenöt centi. Kissy eldöntötte, hogy ha ezek ketten most meg nem csókolják egymást, nyitott pengével kergeti őket körbe a birtokon.

Teltek a másodpercek, Nique már visszanyerte a lélegzetét, de nem szólt és nem mozdult. Claude sem. Csak nézték egymást közvetlen közelről, a csapat pedig őket nézte némán, figyelmesen. Aztán Nique megtette azt a mozdulatot, amit minden szerelmi tanácsadó könyv a legmelegebben ajánl annak a fiatal lánynak, aki ezt a meghitt, bensőséges pillanatot tökéletesen el akarja rontani: kirántotta a fiú alól a lábát. Kissy és a többi kölyök elképedve nézte, ahogy Claude hanyatt vágódik a szivacsokon, és Nique-et is magával rántja, aki rázuhant, most ő volt fölül, de keresztben. Kissynek még ideje se volt a késéért nyúlni, Claude megoldotta a helyzetet, elfordította a lányt, hogy pont rajta feküdjön, és átölelte.

– Megvagy – mondta újra.

Nique most sem felelt. Megint farkasszemet néztek, most már közvetlen közelből, de végül a lány fölkelt, és a fiú nem húzta vissza. Kissy már nyúlni akart a fegyveréért, az utolsó pillanatban választva a csúzlit a kés helyett, amikor Nique megszólalt.

– Hát jó, egérke. Ezt megnyerted.

Kicsit rekedt volt a hangja, és Kissy főleg a saját füle rezgéséből értette meg, hogy ez nem a verekedésre vonatkozik.

– Figyelem, figyelem – harsant föl a telefon. – A kuktákat tizenöt perc múlva várom a konyhában!

Maverick aznapra ki volt jelölve kuktának. Megdermedt, habozott, pedig neki kellett volna támadnia. Ekkor már Brigitte volt a párja, hiszen félóránként cserélni kell; amíg ők harcoltak, Kissy feltűnés nélkül visszaállította a DualMouse-t, hogy a második sorsolásnál le ne lepleződjön.

De mindig az élet sorsol a legjobban. Maverick és Brigitte küzdőtere éppen szomszédos volt Artuéval és Christianéval, aki intett a párjának, hogy várjon, két gyors lépéssel a kislány mögött termett, kirántotta a lábát, és olyan gyengéden fektette hasra, mint aki nem harcolni akar, hanem… valami egészen mást. Maverick sivalkodott.

– Nem voltál résen, egérke! – hangzott föl a sok százszor hallott mondat.

– Maradj már! Mennem kell a konyhába…

– Nekem is. Menjünk együtt.

Kissy nagyon drukkolt, hogy most elhangozzon még három mondat. Maverick: „Még zuhanyoznunk is kell.” Christian: „Menjünk együtt.” Maverick: „Helyes a cincogás.” De hát az élet nem alkalmazkodik a kisegér elképzeléseihez. Azok ketten fölkeltek és kimentek zuhanyozni. Nyilván két külön fürdőszobába. Kissy jó darabig küzdött a déjà vu érzésével, amíg rájött, mi okozza. Vanessa és Nimby. Ők is ilyenek voltak, szörnyű sokáig. És még mindig vannak közöttük határok, pedig milyen régóta alszanak egy ágyban, amikor csak tudnak.

Az élet kihagyott lehetőségek sorozata. Kissy természetesen imádta Vanessát és gondolkodás nélkül hallgatott rá bármiben, de… esze ágában se lenne megriasztani Mavericket és Christiant, ha együtt bukkan rájuk egy szardíniás dobozban.

– Természetesen átadjuk őket a rendőrségnek, uram. Mi mást tehetnénk velük?

– És sokat fogtak már?

– Hát volt egy pár. Tudja, öt éve vadászunk rájuk.

– De hisz maguk még gyerekek lehettek öt évvel ezelőtt.

– Hogyne. Úgy kezdődött az egész, hogy egy szemétláda engem csalt be egy kamionba és próbált leteperni. Azóta börtönkoszton él… illetve…

Kissy hirtelen rádöbbent, hogy ha jó magaviselet miatt csökkentették Sheila büntetését, akkor régesrég szabadlábon lehet. Fogalma se volt róla, mi van Sheilával. Egyik shindyjükről se tudott semmit. Az ő szemszögükből a történetek véget érnek ott, amikor egy rendőr beszáll, becsukják az ajtókat, és a mentőkocsi elhajt.

– Szendvicset? – libbent oda hirtelen egy tálcát hordozó kisegér kedves mosollyal. Molly. Wilson úr szívélyesen bólintott és elvett egy tányérkát néhány szendviccsel. Molly továbbsurrant más vendégekhez. Egy beszélgető csoport mellett megállt, ők is elfogadtak néhány szendvicset, aztán ügyesen átszlalomozott két csoport között, jól lehajolva, hogy a szembejövő Artu átemelinthesse a feje fölött a maga tálcáját.

Alig hatvan órával korábban Molly még rémülten rohant be a nappaliba, sorra ölelgette az egereket, búcsúzkodott.

– Hát téged mi lelt, egérke?

– Végez velem! Megesz!

– Ugyan kicsoda? Macskát láttál?

– Nem macska! A tulaj! Chiappini úr!

Niala elkapta a kisegeret a két vállánál.

– Mit törtél össze?

– Nem ismertem meg!

– Kit?

– Chiappini urat!

– Miért kellett volna megismerni?

– Mert itt van! Most hajt be a feljárón!

Egy szempillantás alatt mind odakint termettek. Csakugyan jött egy fehér, nyitott sportkocsi, a volánnál ingujjas férfi, s már mosolygott is rájuk.

– Silvio Chiappini. Hogy vannak?

Negyvenéves volt, barátságos, jóképű, eredetileg építész, de átnyergelt az építőipari beruházásokra. Jean-Claude-dal régi üzletfelek és barátok voltak. Volt egy háza Londonban, egy Bolognában, meg ez, de ezt szerette a legkevésbé, mert nem ő tervezte.

– Valamikor talán építek a helyére egy újat – mondta, és érdeklődve tanulmányozta Vanessa egyik műalkotását. Sajttal töltött csokigolyó. Krémsajtot és vajat kevert össze, aztán darált kekszet, majd porcukrot adott hozzá, simára keverte – azaz kevertette kuktáival –, egy órát hűtötte, s utána gombóckákat formált belőle. Étcsokit olvasztott gőzön, belemártotta a sajtos golyókat, és visszatette a hűtőbe. Egyszerű, könnyű, nagyon finom, a milliónyi kisegér lelkesen pusztította.

– Jó – vont vállat Elke hetykén –, kimenjük addig sátorbe, semmi az. Laktuk már sátorben magunkat. Kicsit itt annyit nagyobb gond, hogy kertben settenked macska, de sátori őrségek elkapják és nyuvasztik, nem probléma igazából, jól fölkészülődött, belevaló kicsi egéreknek. Többiek fel sem is kell ébredődeniük…

Itt valaki végre befogta a száját.

A vendég, azazhogy vendéglátó megkóstolt mindenfélét Vanessa sütijeiből, de ebédre nem marad, köszöni szépen. Mindenfelé vannak barátai a szigeten, akiket meg akar látogatni. Azonban, ha nem lenne ellenükre, ő is meghívná néhány barátját.

– Ez a te házad, Silvio – felelte Niala.
– De most ti laktok benne. Rendben. Mit szólnátok egy kerti partihoz mondjuk holnapután? Találkoznátok pár érdekes emberrel.
– Azt, hogy a konyhára ne legyen gondod – mondta Vanessa.

– Nahát – mondta Kissy, amikor a sokadik vendég belépett a kapun. – *La Fontaine úr?!*
– Lám csak, hát megismer. Mióta is nem találkoztunk?
– Négy éve, uram – nyújtott kezet Kissy.
– Azt hiszem, én is változtam valamicskét; de ön annál többet. Ha nem tudtam volna, hogy itt lesz, talán nem is ismertem volna meg. Ön roppant vonzó ifjú hölgy.
– Nagyon kedves. De kerüljön beljebb.
– Ezek a kedves bársonyfülek ugye összefüggésben állnak működésének… – La Fontaine úr tekintete megakadt néhány elhaladó egéren, majd még néhányon és még néhányon.
– Hát igen – mosolygott Kissy. – Azóta némileg megszaporodtunk. Akit itt lát egérfüles hajpántban, az mind az alapítványhoz tartozik.
– Bizonyára sikereik is vannak szép számmal.
– Hát akad éppen. – Kissy ügyelt, hogy a válasza kellőképpen hetyke legyen, annak a kisegérnek a modorában, aki magától értetődően eszi reggelire a shindy lenyisszantott fülét. – Igyekszünk értésére adni a barátainknak, hogy jobban teszik, ha emigrálnak Au… aukárhová.
Majdnem faragatlanságot követett el. Ausztrália jutott eszébe mint jó távoli hely, de nagyobb ostobaságot nem is mondhatott volna, Delacroix úr oda küldte shindy unokáját, Ausztrália emlegetésével emlékeztette volna La Fontaine urat kellemetlen élményére, ráadásul azt az érzetet keltette volna, hogy az az ügy beszédtéma lehet, miközben az ő hallgatásukat az idős úr megvásárolta.
De úgy tűnt, La Fontaine úr nem vette észre. A jövő-menő, sürgölődő egérkéket figyelte, akik a Silvióval való megállapodás alapján egyszerre voltak vendégek, kiszolgáló személyzet és egy kis kötetlen műsoros est fellépői, most például néhányan azon ügyködtek, hogy fölállítsanak idekint egy asztalkát a szintivel, amin Vanessa időnként játszik majd ezt-azt. És játszott is,

még széket se volt idő hozni neki, csak megállt a hangszernél, odanyúlt a harminckét ujjával, és megszólalt a Popcorn. Csak úgy, néhány futam erejéig.

Silvio tényleg érdekes embereket hozott. Főként üzletemberek voltak, de akadt néhány orvos, egyetemi tanár, képzőművész. Aki megengedheti magának, hogy ezen a környéken nyaraljon, az képzett, jól szituált ember, valamilyen területen sikeres – vagy alapítványi kisegér, jó összeköttetésekkel. Sokan elhozták a párjukat, de gyereket senki, az ilyenféle társasági összejövetelekre nem szokás. Ők voltak az egyedüliek, azaz hát az alapítványból nem mindenki gyerek, most már ők Nialával is betöltötték a tizennyolcat. De a sikerüket életkortól függetlenül kisegér mivoltuknak köszönhették, Silvio már az első itthon töltött perceiben kiszúrta a hajpántokat, és külön kérte, hogy a partin is viseljék. Nem kellett kétszer kérnie, mindenki föltette az egérfüleket, a fiúk is, hiszen ez a Jerry-büszkeség jelképe. Meg a csalódott macskapofik.

Kissy csakhamar udvariasan magára hagyta La Fontaine urat, hogy legyen alkalma másokkal is szóba elegyedni, és körbesétált a kertben. Asztalkákat és székeket állítottak föl, de akadtak, akik ezeket se vették igénybe, csak letelepedtek a fűbe. Teljesen kötetlen parti volt, a dresszkód is úgy szólt, CAYA, angolul, *come as you are,* vagyis azt viselhet mindenki, amit akar. Sortban, pólóban, esetleg ingben vagy könnyű blúzban volt szinte mindenki, csak néhányan mentek odáig a formalitásban, hogy nyári nadrágot vettek föl. Kissy kék sortban volt, aminek jobb oldalán apró, fehérrel hímzett egérkék kergetőztek. Itt bukkant rá, a sziget egyik üzletében, és persze nem tudott neki ellenállni. Felül a hivatalos Jerry-egyenruha, afölött a bársonyfülek – egyedül a zoknijáról és a cipőjéről hiányzott minden egeres megkülönböztető jelzés.

De Maverick túltett rajta. Egy kisebb társasággal diskurált, s amikor Kissy meglátta őket, egy hölgy éppen megigazította a sminkjét. Maverick meglátta a kezében a rúzst, elővette a telefonját és mondott valamit a hölgynek, Kissy túl messze volt, nem hallotta. A hölgy bólintott és odaadta a rúzst, Maverick pedig szépen kirúzsozta – az orrát. Kissy döbbenten surrant közelebb, és a kislány telefonján egy egérfotót pillantott meg, egy laboratóriumi fehér egeret, akinek éppen olyan rózsaszín volt

az orra, mint most Maverické, aki fölnézett Kissyre a nagy füleivel és a rózsaszín, most minden eddiginél gombszerűbb orrocskájával, vigyorgott és olyan egeres volt, hogy Kissy nagyon szeretett volna egy palacsintasütőt, akkor is, ha azzal Tom szokott csapkodni. Ők azért mégiscsak egy komoly bűnüldöző alapítvány, ez pedig itt nemcsak egy kis könnyed nyáresti csevegés, itt megbeszéléseket is folytatnak, üzleteket kötnek.

De a vendégek nem bánták, a gombszerű orrocska nagy sikert aratott.

– Tudja, uram, én azt vallom, hogy minden biztonságtechnikai rendszer annyit ér, amennyit a leggyengébb láncszeme – hallotta Kissy továbbsétálva. – Ezért elsősorban arra törekszem, hogy a leggyengébb láncszem is erős legyen, és ami még fontosabb: ha feltörik, ez semmilyen módon ne nyisson utat a rendszer többi részébe.

– Konkrétan? – akarta tudni a Nimbyvel szemben ülő, ezüst szakállú férfi, akiről Kissy hallotta, hogy valamilyen szoftvercégnél van.

– Hát lássuk csak. – Nimby elővette a telefonját, néhány mozdulatot végzett rajta és átnyújtotta. – Ön most egy bájos mosolyú kisegeret lát. Tegyük fel, hogy egy nyomozás helyszínén vagyunk és én éppen megnéztem ezt a képet. Tegyük fel, hogy a kép az egyik nyomozati anyagunk része, egy bántalmazott gyereket ábrázol, tehát a legmagasabb szenzitivitású adat. De én valamiért megnéztem, például ellenőrizni akarom, hogy a helyszínen talált gyerek azonos-e az archivált képeken szereplővel. Ebben a pillanatban ön engem leüt és elveszi a telefonomat. Mit gondol, hogyan jut tovább? Csak nyomkodja nyugodtan.

Kissy megállt a szakállas fölött és rákukucskált a telefonra. Az egyik compiègne-i fotójuk volt, Vanessa kék blúzban, csakugyan bájos mosollyal.

– Hát ha így történt, akkor elvileg szabad bejárásom van mindenhová, mert ön már belépett a rendszerbe.

– Látja, itt az első hiba. Én nem léptem be sehová.

– Mert ez a barátnője fotója, nem a titkos albumból való.

– Ez ne zavarja. A Jerry összes anyaga titkos, csak az alapítvány különféle státusú tagjai közötti hozzáférési jogosultságok változnak. Jelen pillanatban ön az alapítvány teljes archívumát elérheti – azazhogy nem érheti el.

A szakállas bólintott és arrébb húzta a képet, jobbról balra, hogy lássa a következőt. A kép kicsúszott, s megjelent helyette Tom egy rajzfilmkockán, amint meggyújt egy dinamitrudat az egérlyukban, miközben Jerry egy sokkal nagyobb rudat gyújt meg az ő feneke alatt. A férfi megint lapozott. Cövek karja éppen kinyúlik a kutyaházból, és torkon ragadja Tomot. Visszalapozott. A dinamitos fotó helyett Tom jelent meg biliárdozás közben. A férfi meglepve visszalapozott Vanessára, de őhelyette Tomot kapta egy westernjelenetből, amint a kezében gitárral teszi a szépet a fekete kalapos tehenészlány bombacicusnak, Tarának. 1950-ben készült a film, a kislánycica csak ebben az egy filmben játszott, Kissy ezt is tudta fejből.

– Nyugodtan lapozgathat bármerre – közölte Nimby –, mindig Tom és Jerry-képeket fog kapni, véletlenszerűen egy százezer darabos kollekcióból.

– És ha visszalépek?

– Próbálja ki.

A férfi megnyomta a kilépés gombját, és visszakerült az operációs rendszerbe, ami ugyanúgy nézett ki, mint bármelyik hétköznapi telefonon. És közben már egerek tartottak feléjük a kert minden részéből.

– Mi történt? – kérdezte Vanessa, telefonnal a kezében.

– Mi történt? – rohant Martin, telefonnal a kezében.

– Was ist los? – robbant közéjük Elke, telefonnal a kezében.

– Menjetek szépen játszani, egérkék – kérte Nimby. – Sorel úrral a rendszer biztonságtechnikáját teszteljük, ez aktiválta a riasztást.

– Tehát a háttérben riasztotta őket – bólintott Sorel úr. – Ujjlenyomat?

– Pontosan. De ez se zavarja, tegyük fel, hogy a legközelebbi társam is többórányira van, én le vagyok ütve, nyugodtan játszhat a telefonnal. Akár föl is törheti. Ha tudja.

– Rendben – mondta Sorel úr, és néhány percig szótlanul nyomkodta a képernyőt. Letöltött valamit valahonnan, elindí-

totta, kódokat írt be, és egyszer csak egy listaablakot kapott. – Azt hiszem, ez jó is lesz. Ez a szerverük főkönyvtára, igaz?

Nimby közelebb hajolt a képernyőhöz, bólintott.

– Ó, hogyne. Megnézhetnénk valamelyik fotót, ha gondolja.

Sorel úr kiválasztott egyet. Egy fekete tábla jelent meg, amivel Tom okítja a kiscicát, Topsyt. A táblán rajzok és két felirat: „Az egér lyukban él. A macska kergeti az egeret.” Ez a film pedig 1948-ból való.

Sorel úr visszalépett a tartalomjegyzékbe, kiválasztott egy *Szigorúan titkos* nevű könyvtárat, majd a *Nyomozati anyagok* alatt sorakozó, sorszámozott ügyek közül az egyiket. S egy másodperc múlva Tomot látta, amint vad képpel fűszereket szór a tűzhelyen rotyogó fazékba, amiben aggodalmasan lubickol a kiskacsa.

– Pedig szerintem jól csináltam.

– Teljesen jól, uram. Az ön betörőképességei kiválóak. Csakhogy egy olyan bankba tört be, amely nem létezik.

– Ezt hogy érti?

– Nos, tegyük fel, hogy ön valamit változtat az adatokon. Például letörli az egyik könyvtárat.

– Kérem.

Monsieur Sorel kilépett az ügy könyvtárából és rányomott a törlésre. A rendszer közölte, hogy háromszáznegyven file, nyolcvan giga terjedelemben törölve lesz. Sorel úr jóváhagyta.

– Miért nem törli az összes ügyet?

Az úr bólintott és törölte. Huszonötezer file, háromezer giga semmivé lett.

– Tegyük fel, hogy valamelyik társam éppen ekkor jut gépközelbe és látja, hogy ön mekkora pusztítást vitt végbe a pótolhatatlan adatainkban. Ön szerint mit tesz?

– Hát azt már tudom, hogy ezek nem a valódi adatok voltak.

– Ennél rosszabb a helyzet. Mondjuk, hogy az illető éppen sajtot eszik, ez olyan elfoglaltság, amit nem szívesen hagyunk félbe, ezért nem vacakol önnel túl sokat, csak megkopogtatja az óráját.

Nimby néhányat koppintott az óráján, és a Sorel úr kezében tartott telefonon megjelent Jerry egy tányéron állva, nagy darab ementáli mellett, egy letört darabbal a kezében. Sorel úr kilökte

a képet, s visszakapta az ikonokat. Kis ideig homlokráncolva tanulmányozta.

– Nem értem. Letöltöttem egy programot, de az most nincs meg, és kint vagyok a rendszerből.

– Nincs kint, monsieur Sorel. Soha nem is volt bent. Egyszerűen csak elveszett az ön összes változtatása, a hackerprogram és az azzal végzett műveletek, minden, mert újraindítottam az emulátort.

Az úr fölkapta a fejét.

– Milyen emulátort?

– Egy kis Android-emulátor fut a szerveren, egy Párizs melletti pincében. Ön annak a képét látja egy interaktív lejátszóban. Akármit megcsinálhat benne, újraformázhatja a wincsijét, kicserélheti az operációs rendszert, letöltheti a Minecraftot és építhet egy gyönyörű palotát – de mindez csak addig tart, amíg valamelyikünk meg nem kopogtatja az óráját.

– Szép. Akkor tehát a valódi adatokat én egyáltalán nem láthatom. De hogyan látja ön?

– Úgy, hogy amíg nálam volt a telefon, egy másik rendszer futott rajta, a mi rendszerünk. Ebben a rendszerben ön nem tud bent maradni, az olyan, mint egy megvadult musztáng, egy pillanat alatt ledobja, akkor is, ha ceruzát használ, aminek nincs ujjlenyomata. Van egy sor apró rituálénk, amiket be kell tartani, a rendszer ebből tudja, hogy jogosult felhasználó van a gépnél. Ha megjelenik egy ablak egy OK gombbal és ön azt megnyomja, már el is árulta, hogy illetéktelen. Azonnal megjelenik a lejátszónk a szerveren futó emulátor képével, amiről ön azt hiszi, hogy egy Android rendszert lát, pedig dehogy. Mire körülnézne, a háttérben a Jerry-rendszer becsapkodja az ajtókat-ablakokat, ha pedig ön rájön, hogy csak egy videólejátszót lát és sikerül lelőnie, akkor ezt fogja kapni…

Nimby újabb parancsot kopogott az óráján, s a telefonon megjelent a Tom és Jerry főcíme.

– Innen nincs tovább, a telefon le van zárva, és csak mi tudjuk a nyitját.

– Értem… – Sorel úr tűnődve forgatta a kezében a telefont, aztán visszaadta. – De amikor erről kezdtünk beszélni, őszintén szólva azt hittem, hogy kódrendszerek kerülnek majd szóba.

– Pontosan ez a lényeg. Mindenki azt hiszi, hogy a titkosítás netovábbja az, ha a gépek közötti kommunikációt minden vonalon szupererős titkosítással látjuk el. Ez is fontos persze, de többszörös védelmet az ad, hogy a betörő azt hiszi, bent van a házban és nyugodtan kirámolhatja az értékeket. Pedig az csak egy fantomház, nemlétező értékekkel, és nem vezet belőle út a valódi házba. Arra szolgál, hogy míg a betörőnk vidáman sétálgat és a zsákját megrakodja sosem volt csecsebecsékkel, addig mi szépen elkapjuk. Amikor megérintette a képernyőt az ismeretlen ujjlenyomatával, a Jerry azonnal betolakodót kiáltott és elkezdte önt videózni, no meg az ujjlenyomatát is rögzítette. Nem az a kérdés, hogy mennyi időbe telik fölnyitni a kódolást, hanem hogy ezt legvalószínűbben úgy lehet megpróbálni, ha ellopják valamelyikünk telefonját – akkor pedig a tolvaj már rég benne van a slamasztikában, mire egyáltalán hozzákezdene feltörni.

– Várjon, ezzel a részével nem értek egyet. Én egyáltalán nem telefonlopással kezdeném, hanem a szerverre lépnék be.

– Akkor csakugyan beszélhetünk kódrendszerekről. Ha ön csak egyetlen olyan üzenetet küld, amiből hiányzik az Y-kód, máris lebukott. A szerver elkezdi ugyanazt játszani, amit a telefon: engedi magát feltörni, megmutat mindent, de az csak egy virtuális gép, amiből nem vezet út a valódiba, és ha bárki kiadja a megfelelő parancsot, az is újraindul.

– Föltételezem, hogy ezt az Y-kódot nem tudom lemásolni egy elfogott valódi üzenetről.

– Hát nem. A kód tartalmazza a készülék azonosítóját és a felhasználó azonosítóját, no meg az időt. A gépeink GPS-pozícióját tudjuk. Ha én itt Mallorcán bármit teszek egy gépen, a rendszer elkönyveli, hogy itt vagyok, és ha tíz perc múlva belépek otthon, nem fogja elhinni, hogy én vagyok az. Azonfelül az Y-kód nem egyszerűen egy fejléc, bizonyos elemeit felhasználjuk a kódoláshoz. Képzeljen el egy jelszót, ami megváltozik, ha a felhasználó néhány méterrel arrébb viszi a telefont, vagy akár ha eltelik egy másodperc.

– És a túloldal honnan tudja, hogy mi a jelszó?

– Olyanformán, mintha közölnénk a kódolt adatok mellett a jelszót is. Csak persze ennél bonyolultabban, ráadásul nemrég kitaláltuk Vanessával, hogy a kódolásnak legyenek különböző

típusai. Borítékoknak neveztük el őket, kék boríték, piros boríték, és így tovább. Mindegyiknél más a kérdéses elemek sorrendje és kódolási módja, és a címzett csak akkor boldogul, ha a megfelelő borítékhoz való kulcsot veszi elő. Ha megnézek a szerveren egy átlagos méretű képet, az akár egy tucat borítékba szétvágva is megérkezhet, amik véletlenszerű sorrendben vannak egy folyamatos számözönben. Ha kék borítékkal kezdődik, de a címzett a piroshoz való kulccsal kezdi, akkor felborul a borítékok sorrendje, a méretük, minden. Az pedig baj, mert mindegyik borítékköteg mélyén lapul egy szerencsesüti. Azt vissza kell küldeni a feladónak. Ha nem kapja meg, ideges lesz.

– Értem. Például az egyik boríték lehet egy képlet, amiben a GPS-koordinátákat mondjuk összeszorozzuk, egy másikban pedig például összeadjuk.

– Így van, monsieur. Az Y-kódban a címzett megkapja a dekódoláshoz szükséges összes adatot, de hogy melyik melyik, és miképpen kell őket felhasználni, azt már a boríték színe dönti el. A fejlécet olvasgatva nem lehet megállapítani, hogy például tizenhét-huszonhárom-negyvenöt az a pontos idő vagy a GPS-koordináta, az értelmezés attól függ, hogy melyik boríték van soron. Ezt viszont nem mondja meg a fejléc, a gépek maguktól tudják.

– És ha kiesnek a szinkronból?

– Ezeket a gépeket *mi* programoztuk – jelentette ki Nimby –, soha nem esnek ki a szinkronból. Egyébként ha ez mégis bekövetkezne, akkor a rossz kulccsal fölnyitott üzenetben rossz lenne a szerencsesüti, és a rendszer elbarikádozná magát.

– Ennek a rendszernek mi az alapja?

– Kétrétegű rendszert futtatunk. Az alsó réteg csak egy interfész, ami a kompatibilitást biztosítja, ennek két változata van, mert két operációs rendszeren fut. Ezeken a kis gépeken Android van, a nagyokon Ubuntu. Ezen fekszik a felső réteg, ami saját alkalmazásokat is tartalmaz, meg natívokat is tud futtatni.

– Sandboxban, gondolom.

– Természetesen.

– Az egészet maguk írták?

– Nem mindent. Egy webes alkalmazásból indult az egész, amit egy kis szoftvercéggel írattunk öt évvel ezelőtt. Ez két részből áll, a Cumulus gyűjt adatokat a minket érdeklő netes

kommunikációról, és a Cirrus dolgozza fel. Eköré épült ki fokozatosan a Jerry-rendszer, eleinte a két alkalmazás használatát megkönnyítő, meggyorsító programokat írtunk, aztán egyre több mindenre volt szükség: karbantartani a sokasodó adatbázist, kezelni a növekvő gépparkot, és minél többféle realtime, gyors, kényelmes kommunikációs felületet biztosítani a sokfelé szétszórt egereknek. Egy ideig ez volt a legfontosabb része, Jerry-felületnek hívják, ma is használjuk, de aztán kifejlesztettük a Cheesebookot. Már folyamatban van a két rész integrálása.

– Cheesebook?

– A Facebook saját változata.

– Miben különbözik tőle?

– Szinte mindenben. A Facebook nyilvános, a Cheesebookra csak egy szűk kör kap meghívót. A Facebookon mindenki egyenrangú, nálunk szigorúan meghatározott jogosultsági szintek vannak, a sok szenzitív adat miatt. A Facebookon turn-based kommunikáció van, nálunk realtime is folyhat, aszerint, hogy mire van szükség. S persze a mi szervereinken fut, a Jerry biztonsági rendszerének bástyái mögött. No meg nagyon sok kellemes apróságot tud, amiről a Facebook nem is álmodik, például egy gombnyomással be lehet tenni az útvonaltervezőt bármely két telefon között, például öntől énhozzám.

Sorel úr elgondolkodva bólogatott.

– Személy szerint ön mekkora részét készítette?

– Mondjuk nyolcvan százalékát. A Cirrus–Cumulus azért ma is nagyon fontos, és egértársaim is sokat segítettek.

Sorel úr elővette a telefonját.

– Van egy emailcíme, amit megadhat?

– Persze, fondationjerry@gmail.com.

– Küldök önnek egy kis anyagot – mondta Sorel úr, miközben gyors mozdulatokkal kikeresett valamit és beírta a címet. – Ha van kedve, nézze át, érdekelne a véleménye.

Nimby mosolyogva bólintott.

– Rendben. Mikorra szeretné?

– Amikor önnek kényelmes. A problémát már megoldottuk, de kíváncsi vagyok az ön megközelítésére.

Kissy azzal az ösztönnel, amelyikkel mindig megtalálja az egérlyukat, azonnal megérezte, hogy Nimby megoldása díj-

nyertes lesz, bekerül a szaklapokba, és a cég rögtön alkalmazza egy macskaelhárító szoftverrendszer fejlesztési vezetőjeként.

Sejtelme se volt róla, milyen közel jár az igazsághoz.

– De mire használjátok? – kérdezte egy egészen fiatal nő, aki az egyik építésszel érkezett.

– Sok mindenre, señorita – felelte Vanessa. Spanyolul beszéltek éppen, némi katalánnal keverve. – Amikor az embereink menekülnek, vagy attól lehet tartani, hogy…

A nővérére pillantott.

– Fölhúzzák a nyúlcipőt – mondta Niala spanyolul.

– Kösz, igen, akkor a magasból lehet figyelni őket. De volt már, hogy egy elrabolt gyereket kerestünk emeleti lakásokban, és berepültünk az ablakon, hogy megtaláljuk.

– És megtaláltátok? – kérdezte a nő. Kissynek úgy rémlett, Máriának hívják.

– Meg, señorita. Ez nagyon kellemetlen élmény volt annak, aki elrabolta. *Pues,* akkor nézzünk is körül odafentről. A vezérlőn két joystick van, amikkel négyféle irányt lehet beállítani, de Maverick egyszerre legalább tizenhatfélére képes. Torony hívja Discoveryt, vétel!

– Vétel, egérke… illetve torony – felelte Maverick, aki egy narancsfa tövében állt, nyakába akasztva a vezérlő, orrán a videószemüveg, mellette Molly, aki vigyázott rá. Kissy nem csekély elégedetlenségére. Christiannak kellene megfognia Mavericket, ha kilép a helyéből.

– Kigurulási engedélyt megadom – mondta a mikró. A pilóta megpöccintette a kapcsolót, s a ház és a közönség között, egy asztalkán álló Discovery rotorjai pörögni kezdtek.

– Torony, itt a Discovery. Felkészültünk az indulásra. Most itthagyunk benneteket, de a Föld népeinek vendégszerető üzenetét fogjuk magunkkal vinni azokba a távoli csillagrendszerekbe, ahol…

– Az ujjad mozgasd, egérke, ne a nyelvedet!

A kislány keze megmoccant, s a közönség összerezzent, ahogy a Discovery, mint egy óriási bogár, hirtelen fölvágott a magasba. Egy pillanat múlva már száz méteren lebegett a fejük fölött.

– Gyere lejjebb, mutasd meg a közönségnek önmagát!

Most nem képernyőt használtak, itt kint a kertben bonyolult lett volna elhelyezni. Nimby elővette a kis kivetítőjét, rácsatlakoztatta a laptopra, és a ház falának egy sima részén három méteren jelent meg a helikopter képe. Maverick tett egy félkört a közönség fölött, mindenki integethetett a falról, aztán körülnézett a birtokon. Este hét óra volt, nappali világosság.

Néhány kérdés is elhangzott, főleg a gép képességeiről, meg hogy nehéz-e vezetni, meddig tart megtanulni, effélék. Amikor a hatósugarat kérdezték, Maverick elindult keletnek, s néhány pillanat múlva már a Camp de Mar-i strand fölött nézelődött, kétezer-hatszáz méterre tőlük. A közönség lenyűgözve figyelte a magasból a fürdőzőket, s a látványt spanyolul, katalánul, franciául, olaszul, angolul és németül tárgyalták meg.

Itt mutatták meg a távcső képességeit. Tisztán behoztak egypár játszadozó gyereket valakinek a kertjében, egy fa tövében szunyókáló kutyát, néhány elhaladó kocsit, egy lányt az utcán, ruhaszárító kötelet egy sor ruhaneművel, egy…

– Vissza! – csattant föl Niala hirtelen. – Fordulj vissza, lassan!

Maverick leheletfinoman kezelte a joystickot, s a helikopter úgy fordult, mint a lyukból kikukucskáló, óvatos kisegér.

– Láttam egy alakot az előbb, azt hozd vissza!

Csakhamar bejött a képbe az imént látott lány, az utcán állt, rövid piros ruhában.

– Ez ki ez? – kérdezte Elke.

– Azt nem tudom – felelte Niala –, de inkább úgy kérdezd: „ez mi ez”…

– Ez mi ez? – kérdezte a zseb hűségesen. – De hisz tudok, hogy mi.

– Igen. Mindannyian tudjuk, de nézd azt az autót mellette.

– Parkolódik, üres.

– A magasságát nézd, szamár. Abból láthatod, mekkora az a lány.

– Mint zsebike. O-ó! Ez benne alapítványi működésben, ugye?

– Még szép. Derítsd föl a pontos helyét, egérke!

– Célkövető üzemmód be – felelte Maverick, s a Discovery, mintha zsinóron húzták volna, nyílegyenesen megindult a piros ruhás lány felé.

– Ne menj túl közel.
– És ne dugj ki fülelődet helikóból, mert megláti és észrevesződesz!
– Majd vigyázok. Távolság kettő-nyolc, leállok, szerintetek mennyire van tőlem?
– Legfeljebb ötszáz méter – állt föl Pi. – Azt hiszem, én vagyok az egyetlen, aki most odamehet.
– Hát ez fix – mondta Niala, és adott neki egy puszit. – Vigyél egy vezérlőt, ha távolabb menne, a Discovery innen már nem éri el.
– Jól van. Elvihetem a kocsidat, Silvio?
– Persze.
– Miért ő az egyetlen? – értetlenkedett az építész barátnője.
– Mert ő az egyetlen köztünk – felelte Kissy –, akinek van jogsija és férfi.
– A kislányt föl kell csípni – magyarázta az építész. – Magától nem jönne.
– Jaaaa…

Ketten mentek Jenniferrel, mert a Discovery egy Biniorella nevű hegyi falu – luxusvillák sora – fölött, egészen a hatósugár legszélén lebegett, és a kislány már jóval túl volt a hatótávon. Ha fölszedi valaki, bottal üthetik a nyomát. Lemásztak a hegyről, megkerülték az andratxi öblöt, fölmásztak a másik hegyre, aztán Biniorellában Pi megállt egy pillanatra, Jennifer kiugrott, s már jelentette is:
– Törpilla Mavericknek, készen állok.
– Maverick Törpillának, akkor vedd át, egérke.
A Discovery nagy negyedkört írt le a hegyek fölött, a házfalra vetített képen most egymás mellett látták a kamera képét és a térképet, amin a szokásos mélyzöld pötty jelölte Jennifer pozícióját, barna Piét, piros D betű a Discoveryt, és egy piros X azt a helyet, ahol a kislányt sejtették. Sorel úr hollétét nem mutatta semmi, ő csak vállat vont, amikor Jerry-telefont kínáltak neki, azt mondta, nem téved el. Követte Piéket, és most valahol ott lehet Jennifer közelében.
Ahogy a helikó visszafordult a piros X felé, és a kislány megint bekerült a célkeresztbe, Nimby már mondta is:

– Megvan. Két pontról bemértük a pontos irányát, tudjuk, hol van, Obelix, jobbra, aztán megint jobbra, a következőnél egyenesen!

– Vettem – felelte Pi, és lemanőverezett a hegyi utcákon Nimby útmutatása szerint. A piros X közben kicsit arrébb csúszott, a kislány pontos helyét mutatta már.

– A körforgalomnál jobbra, aztán teszel egy félkört és ott vagy.

– Nyomj rá, jön egy kocsi – tette hozzá Vanessa.

– Nem száguldozhatok – felelte Pi. – Ha fölszedi, majd követem.

De a kocsi csak lassított, a sofőr jól megnézte a lányt, aztán továbbhajtott.

– Célnál vagy – közölte Nimby.

Pi lassított.

– Látom, lassítok, nem hajtok tovább és jövök vissza, egyből fölveszem. – Majd kisvártatva: – Buenas tardes, señorita. Vársz valakit?

– Lehet, hogy éppen téged – felelte egy lányhang nehezen érthető helyi tájszólásban. – Ha van pénzed.

– Akad éppen. Mennyi kellene?

– Egy százas egy óráért.

– C-c-c – mondta Elke.

– Van százasom, persze.

– Hát akkor vedd elő.

– Te meg majd elszaladsz vele, mi?

Már a lány arcát is látták, Jennifer közelebb repült.

– Hát jó – mondta a lány, megkerülte a kocsit és beszállt.

– Hány éves vagy? – kérdezte Pi, és elindította a kocsit.

– Hol van a százas?

– Vezetés közben nem kotorászok pénztárca után, mert kórházban kötünk ki mindketten. Szóval hány éves vagy?

– Tizennyolc.

– Itt a sarkon jó lesz, ha kiteszlek?

Ötven métert se haladhattak még. Míg beszéltek, a Discovery levált a célról, visszaszáguldott Biniorellába Jenniferhez. Az utolsó, amit láttak, Sorel úr magasra nyújtott karja volt, a helikopter puhán landolt a tenyerén és kikapcsolt.

– Miért akarsz kitenni?

– Nem csípem a hazugságot. Ha velem akarsz jönni, az igazat mondd.
– Oké, oké. Tizenhárom, tessék, most boldog vagy?
– Hát mondjuk. És hogy hívnak?
– Isabel.
– Akkor szevasz, Isabel. Én Pi vagyok.
– Az milyen név?
– Rövidítés a Pierre-ből.
– Ja, értem. Hova megyünk?
– Át a hegyen, Andratxba. Egy szép nagy villába, ha megfelel.
– Nekem jó.
– Van ott egy kis baráti társaság, akik örülnének neked.
– Hé, öreg, az már drágább lesz!
– No mennyi?
– Hát akkor egy százas fejenként.
– Nem gondoltál még rá, hogy nagyobb tételnél árengedményt adj?
Kissy tenyerébe temette az arcát. Pi és az ő humora.
– Nem…
– Jobban fogyna az áru. Csoportos megrendelőknek, mondjuk húsz darabtól kezdve, tíz százalék engedmény. Vagy így is van vásárlód bőven?
Kissy halkan nyüszített.
– Van sok.
– Ennek örülök. Szomorú lenne, ha egy ilyen menő környéken ne lenne fizetőképes kereslet. Szép sziget. Én először járok itt. Te itt laksz, ugye?
– Aha.
– Szép tőled, hogy suliszünetben kipótolod a szüleidnek a kosztpénzt.
Kissyben emésztő vágy ébredt egy palacsintasütő után.
– Nincsenek szüleim.
– Hát ki van?
– Pedro.
– És ki neked Pedro?
Válasz nem érkezett, Kissy gyanította, hogy Isabel kibámul az ablakon és hallgat.

– Törpilla bázisnak, mindjárt ott vagyunk, bevisszük a kocsit és frontális támadást indítunk egy palack ellen, vége.

Vanessa máris fölkapott két poharat és töltött nekik, az egyikbe kólát, a másikba narancslevet. Persze hogy tudja, hogy huszonöt egér és harminc vendég közül ki mit iszik. Legalább húszféle ital sorakozik a hűtőládákban.

A másik kocsiban nem volt már beszélgetés a hátralevő néhány percben, csak a villa kapujában szólalt meg Pi:

– No, itt is vagyunk. Megjöttünk, egérkék.

Ez a kapuban őrködő különítménynek szólt.

– Ők miért… – szólalt meg Isabel.

– Tudod, nekem vezetni kell a kocsit, nem ugorhatok ki egy pillanat alatt, ha netán meg akarnál lógni. Úgy gondoltuk, jobb, ha várnak itt néhányan. No, gyere, ismerkedjetek össze.

A társaság nagy része átment már a ház másik oldalára, ahol a piros ruhás kislány zavartan és riadtan nézett végig a sokaságon, azok pedig sorban mondták a nevüket.

– Elke.

– Françoise.

– Molly vagyok.

– Nimby vagyok.

– Vanessa D’Aubisson – lépett elő a mikró, és fölmutatta az igazolványát. – Jerry Alapítvány. A gyerekek szexuális kizsákmányolása ellen harcolunk.

– Mit akartok tőlem?

– Segíteni – felelte Pi.

– Miben?

– Rendet rakni az életedben. Gyere, üljünk le egy kicsit. Gondolom, megszomjaztál ebben a melegben.

– Meg…

– Helyes, nézz körül, van itt mindenféle.

Isabel tekintete megakadt az üdítőitalos palackokon.

– Adhatnátok valami erősebbet is.

– Szívesen teszek neked feketeborsot a narancslébe – válaszolta Vanessa legalább olyan csípősen –, de alkoholt nem kapsz, amíg be nem töltöd a korhatárt.

– Azt hiszed, nem ittam még olyat?

– Egyáltalán nem hiszem. Éppen ezért nem kapsz. Mást bármit, van bőven. Egyél szendvicset, sütit, amit csak szeretnél. És érezd jól magad.

– Nem maradhatok sokáig.

– Miért, mennyi ideig tartott volna az, amiért jöttél?

Vanessa ezzel elment egy tál szendviccsel, otthagyva Isabelt a megválaszolatlan kérdéssel. Van dramaturgiai érzéke, gondolta Kissy, aki valamivel távolabb sütit eszegetett, és persze szemmel tartotta a kislányt. Nemcsak az alkohol miatt. Ha az élet csak tizedannyira tette leleményessé, mint egy egeret, akkor a bezárt kapu nem akadály neki, ha meg akar lógni, meg is teszi.

De nem akart. Velük töltötte az este nagy részét, evett-ivott, beszélgetett mindenkivel mindenféléről. Senki se foglalkozott azzal, hogy ő micsoda és eredetileg miért van itt. Amikor a csapat harci bemutatót tartott a vendégseregnek, ő is ott ült a közönségben és szájtátva nézte a villámgyors ütéseket és rúgásokat. Aztán némi győzködés hatására kipróbálta, nem túl nagy tehetséggel, de Kissy tudta, hogy bárkiből lehet jó verekedő, ha eleget gyakorol. Isabel most már tudja, hogy ilyen is van, a gondolatot elültették – ha azt fogja csinálni, amit eddig, szüksége lesz az önvédelemre. Ha nem, akkor sem árt, ha meg tudja védeni magát. Szép kislány, és egyedül van a világban.

Egészen oldottan viselkedett az este folyamán. Fél tizenegyig, amikor az egyik vendég odalépett Silvióhoz, mondván, hogy neki még dolga van, mennie kell. Ők elsétáltak a kapu felé, megbeszéltek valamit, Isabel pedig rádöbbent az idő múlására.

– Nekem mennem kell – mondta.

– Hív a kötelesség – bólintott Pi pontosan azzal az arccal, mint Richard Gere a *Micsoda nő*ben.

– Ha… ha tizenegyre nem érek haza… Pedro nagyon haragudni fog.

– Eszem a szívét – mondta Françoise. – Hogy aggodalmaskodhat szegény.

– Meg tudjuk oldani, hogy még ennél is jobban haragudjon. – Pi odalépett Mollyhoz, aki Isabellel szemben ült, és megkopogtatta a vállát. A kislány fölnézett, felállt, átadta a helyét. – Kösz. Két dolog történhet. Összedobhatunk három-négyszáz

eurót, elviszed Pedrónak, akkor *talán* nem fog annyira haragudni és *talán* nem ver meg. Mert amúgy meg szokta tenni, nagyjából mindennap.

Nem kérdezte, állította. Isabel nem felelt, de a szemében ott volt a válasz.

– Vagy pedig Pedro haragudni fog. Nagyon haragudni fog, ha elveszíti a ma esti bevételt, és ráadásul téged is.

– Engem?…

– Igen, és veled az összes pénzt, amit valaha kereshetnél neki. Mert nem mész vissza soha többé.

– Hanem… itt akartok tartani?

– Dehogy itt. Van egy intézmény, ami olyan lányoknak segít, mint te. Beszéltem velük, reggel már ott lehetsz.

Isabel szeme gyanakvóan összeszűkült.

– Hogy beszéltél volna velük, amikor este van!

Erre előlépett egy férfi a vendégek közül.

– Alfredo Ramirez vagyok, építési vállalkozó. A bátyám egy alapítvány vezetője, amely nehéz sorsú gyerekeknek segít Barcelonában. Fölhívtam, ő adta meg egy ilyen intézmény vezetőjének a számát. A mobilt, ami este is nála van. Jourdain úr és én is beszéltünk vele. Meg egy szakértővel, aki pontosan gyermekprostituáltak rehabilitációjával foglalkozik. Elég sokat tudunk már mesélni neked erről.

– Szóval kóterba akartok dugni – kezdte Isabel, de Pi fölemelte az ujját.

– Várj. Mielőtt ezt tovább mondod: oda csak önként mehetsz, és bármikor eljöhetsz onnan.

– De hát Pedro *iszonyúan* dühös lesz, ha ott talál!

– Nem talál ott. Az intézményt őrzik, éppen az ilyen Pedrók miatt, és nem engednek be senkit. Ráadásul őt egy darabig kiengedni se fogják, ha te megmondod, hogy hol találjuk. A többi lánnyal. Mert többen is vannak, ugye?

Isabel lassan bólintott.

– Te döntesz. Minket még nem ismersz, az intézményt még kevésbé. Nem tudod, mit várhatsz tőlünk vagy őtőlük. Pedrót ismered és tudod, mit várhatsz tőle. Amíg keresel annyit, amennyit jónak lát, addig megtart, elszórakozik veled. Ha már túl öregnek tart, elad valamelyik „kollégájának”, kézről kézre

jársz, aztán egyszer megtalálnak egy parkolóban vagy akár a tengerben. Döntsd el, hogy amit mi kínálunk, lehet-e rosszabb.

– Ráérsz a döntéssel – szólalt meg Niala. – Naponta harminc légijárat van.

– Légijárat?

– Szigeten vagyunk. Kocsival nem lehet innen elmenni.

– De hová?

– Madridba.

– Azért én egy kicsit izgulok. Mi van, ha nem tetszünk majd neki?

– ?…

– Jaj, figyelj már, én tudom, hogy állati csinosak vagyunk és kicsik, ha fölvesznek minket, a pedofilok ott fognak nyüzsögni virágcsokrokkal, és a szerénységünkről még nem is beszéltem. De mi van, ha nem illünk a cég arculatába?

– Arcába, az mi az?

– Arculat. Hát például amikor egy cégnél mindenki formaruhát hord, hogy egységes legyen és a vevők messziről fölismerjék az alkalmazottakat. Vagy amit fotómodelleknél szoktak, hogy mindenkinek másfél méter hosszú a lába, fél méter a felsőteste és öt centi a feje, de négyméteres szőke sörénye van.

– Az összesen hatszáz és ötésötven centi.

Kissy csuklott egyet.

– Pontosan. Szóval mi van, ha nem felelünk meg?

– Biztos egyenruha adnak.

– Azt csak példaként mondtam. Ennél a cégnél biztos nincsen egyenruha, mert a munkát úgy végzik, hogy nem kell hozzá. Nemcsak egyenruha… semmilyen…

Kissy eldöntötte, hogy fölleltárazza a konyhában a palacsintasütőket.

– Nem aggódjad. Cég kap alkolman, hogy fölvehet állásba ilyen klassz, szexi kicsi állat kettőt, egész nagy szigetben senki szexprostitúciós lány nem dolgozódik ekkora nagy fülikékkel. Pasiak szeretik lányok nagy fülivel, mint Playboy-Häslein…

Kissy döbbenten nézett össze Vanessával. A Playboy-nyusziknak *tényleg* nagy fülük van.

Persze senki se viselt már egérfüles hajpántot, se jerrys pólót. Úgy voltak öltözve, mint bárki. Elkének éppenséggel volt pánt a hajában, sárga, egy kis virággal. Jól ment a haja színéhez.

– Hát akkor lássuk – mondta Françoise –, van-e itthon valaki.

Ezzel átsétáltak az utca túlsó oldalára és megnyomták a kapucsengőt. Ugyanekkor a kert végében egérkék másztak át a kerítésen és lopóztak a ház felé.

Kissy osztaga a szomszéd ház előtt állt lesben, volt egy kiugró faldarab, az takarta őket. Niala csapata a sarkon várakozott. Silvióék a szomszéd utcában álltak a kocsikkal, velük egyetlen egér sem maradt, kaptak néhány Jerry-telefont minden eshetőségre.

– Ti mit akartok? – kérdezte egy lányhang.

– Szia – felelte Françoise. – Pedro itthon? Őt keresünk, szeretne beállni hozzá.

– Aha, gyertek.

Az órájukat kamerára állították, az mutatta, hogy végigmennek valami folyosón, aztán benyitnak valahová.

– Szia, te Pedro?

– Ki akarja tudni? – kérdezte egy férfihang. Elég mély volt, Kissy legalább negyvennek tippelte, de a kislányoknak még nem sikerült képen is megmutatni.

– Mi. Szállás és munka keres.

– Honnan jöttetek?

– Svájc. Nem beszélek túl jól spanyolul.

– Én csak néhány szó spanyol – szólalt meg Elke. A spanyol kiejtése nem volt rosszabb, mint a francia, de most szándékosan rontott rajta, és hirtelen elfelejtette az igeragozást, bár amúgy valamicskét ment. Nem túl jól, de ment.

– Ki küldött hozzám?

– Egy lány beszélget az utca sarok, az mondott, hogy jöjjünk ide.

– Hogy nézett ki?

– Piros ruha rajta, a haja… milyen színű is volt a haja? – kérdezte Françoise az anyanyelvén.

– Barna – mondta Elke.

– Nem tudom, hogy mondod az a szín, ami a haja – mondta Françoise spanyolul.

– Értettem így is. És ő hol van?

– Egy señor elvitte kocsi.
– Mikor?
– Félóra talán. Leül?
– Aha, üljetek csak le.
Kissy az utolsók között mászott át a falon. Az utcán csak Pi és Claude maradt, a kertben viszont nem lehetett volna leejteni egy darab sajtot úgy, hogy valaki meg ne rágcsálja.
Ahogy a zsebek leültek, sikerült úgy rakni a karjukat, hogy láthatóvá váljon a pasas. Átlagos testalkat, dús hajzat, bajusz, arany nyaklánc. Egy fotelban ült, és egy lány ült a lába mellett. Először csak vállig látszott, de aztán fordult a kamera és egy pillanatra mutatta, hogy legalábbis a felsőteste csupasz.
– Ha munka és szállás, akkor dolgoz mi jól.
– Aha, és milyen munkára gondoltatok?
– Ami van. Mi elhagy csoport, unalmas vakáció. Sziget másik végén ők. Csak nincs pénz már nekünk semmi.
– Nincs pénz, nem – erősítette meg Elke. – Nincs eszik.
– Mikor hagytátok el a csoportotokat?
– Hát az két hét.
– És miért?
– Nem örül ők. Nem szeret mi. Csak egy ember mi szeret, vele ágyban éjszaka, és… akkora botrányt csaptak, hogy zengett a kemping – fejezte be a zseb franciául.
– Szóval kempingben voltatok és lefeküdtetek egy pasival. Ketten egyszerre?
– Sí, señor, egyik éjszaka.
– Hány évesek vagytok?
– Tizenhárom én voltam tavasszal. Hilde… wieviel Jahre alt du bist?
– Dreizehn – felelte Elke. – Ősszel – tette hozzá franciául.
– Értem. És a rendőrök nem keresnek?
– Nem tudunk azt. Találkoz rendőr néha, de nem szól semmit ők.
– Hogy hívnak?
– Claudette.
– Claudette mi?
– Lavoisier.
– És téged?
– Hilde Habersetzer.

– Svájcból?
– Ja, die Schweiz.
Kissynek nem tetszett a túl sok kérdés, a pasas kíváncsi, és a sebtiben kiagyalt fedősztori nem sok faggatózást bír el. Jelzett a fiúknak, induljanak. A ház nemcsak lakóhelye a lányoknak, hanem munkahelye is, Nimby a *becsomagoljam vagy itt tetszik elfogyasztani* elnevezést használta a szolgáltatásra – de csak azok vehetik igénybe, akik tudják a varázsigét.
A kertben is hallották a csengetést, és csakhamar kibotorkált egy lány. A kertben teljesen sötét volt, semmilyen lámpa nem égett.
– Jó estét. Señora Garcíát keressük – mondta Claude a varázsigét.
Kissy kileskelt egy bokor mögül. A lány az évszaknak megfelelően volt öltözve, egy szál köntös vagy hálóing volt rajta. Megfordult és visszament a házba, a fiúk követték. Néhány pillanat múlva megérkezett a jelzés. Tátátá tátitá, PL, macskamentes!
Kissy és Angélique volt az első páros. Kissy hirtelen fölrántotta az ajtót, Angélique csőre töltött fegyverrel belépett rajta, a nyomában ő is, mint tízcentis kommandósok, ketten kétfelé fordulva kezdték figyelni a terepet. Rosszul megvilágított, széles, hosszú folyosó, valaha talán középület lehetett. Összevisszza elhelyezett, ócska bútorok. Ezek mögött lapultak meg, amíg a többiek is megérkeztek.
Éppen jókor, mert a szobában Pedro azt mondta:
– Jól van, elég a vacakolásból, lássuk az árut.
– Ez nem ért én. Gyenge spanyol.
Pedro megismételte tűrhető franciasággal.
– Milyen áru?
– Figyelj, csajszi, ez itt nem szeretetotthon. Dolgozni akartok? Jó. Először is dobjatok le magatokról mindent… te ki a franc vagy?
– Helló. Señora Garcíához jöttünk – köszönt Pi, Kissy jól hallotta a hangját a fülhallgató nélküli fülével is.
– Aha. Szórakozni jöttetek?
Kissy megnyalta a szája szélét. Igen, pontosan azért.
– Igen, az öcsémmel hallottuk, hogy ide érdemes eljönni, hát benéztünk.

– Jó. Fejenként két lepedő egy órára. Válasszatok, akit akartok.

Utána mintha a zsebekhez beszélt volna, nyilván azt, hogy vetkőzzenek, de Kissy már nem hallotta, sem senki közülük. Végre megadatott nekik az az élmény, amit minden kamralakó kisegér átélhet, ha öreg nénikét fogad a házába. Éppen Kissyvel szemben kinyílt egy ajtó, kilépett egy lány, ránézett Kissyre, és velőtrázó sikolyban tört ki.

Csak utólag lehetett összerakni, hogy történt. A sikításnak nem volt meg az a hatása, amitől tartottak, hogy összecsődül az egész ház, Pedro csak kikurjantott az ajtón, hogy csönd legyen. Föl sem egyenesedett, kényelmesen hátradőlve ült tovább. A házban gyakori lehetett, hogy egy lány sikoltozik. Rajta kívül csak egyvalaki reagált, egy ajtó kinyílt és kinézett egy újabb lány, akinek földbe gyökerezett a lába a rengeteg egér láttán, és amikor Martin megfenyegette a bicskájával, pont ellenkezően reagált, mint az előző, egy hang se jött ki a torkán.

A sikítás nem a házbeliekre hatott rosszul, hanem a Jerryre, akik nem is gondolták, hogy itt senkit se fog érdekelni egy ilyen hang. Támadásba lendültek, föltépkedték az ajtókat és párocskákat rebbentettek szét, ketten berobbantak abba a szobába, ahol Pedro üldögélt, és pillanatok múlva hat csúzli szegeződött rá. A zsebek, a két fiú, Jennifer és Niala. A férfi motyogott valamit meglepetésében, és valahonnan a keze ügyéből elővett egy pisztolyt. Csak egyszer kiáltottak rá, hogy dobja el, aztán elsütötték a fegyverüket.

A mentőktől tudták meg, hogy az a férfi, aki rosszul lett, mikor az egyik lány mellől fölrángatták és meztelenül kikergették a kertbe, ismert ügyvéd, aki politikai ambíciókat is táplált. Miután volt már baj a szívével, egykettőre kórházba szállították – a villogó vakuk és a rohamtempóban érkező újságírók pedig pillanatok alatt véget vetettek politikusi pályájának. Pedrót is kórházba vitték, nagyon vérzett, sokkot kapott a lövedékek becsapódásától. Az öt további férfi és a tizenegy lány fizikailag nem sérült meg, de halálra voltak rémülve.

Azért indítottak frontális egértámadást ahelyett, hogy szóltak volna a rendőrségnek, mert csendben el akarták menekíteni a

lányokat abba a rehabilitációs intézménybe. És mert volt egy gyanús elem Isabel leírásában: a biztonsági intézkedések teljes hiánya. Sehol egy testőr vagy kidobóember, riasztó, semmi. Az sétált ki-be, aki akart. Az volt a gyanújuk, hogy a biztonságtechnikát a rendőrség működteti, korrupt módon a bűnözőt védelmezi az ártatlanok helyett.

Amíg az akciót véghez vitték, Isabel egy közeli lakásban rejtőzött Silvio baráti körének néhány nőtagjával, és a rendőröknek már senki se szólt a hollétéről. Hajnalban két nő kivitte a reptérre, gépre ültek vele, és reggel már a madridi intézményben volt.

De a többiek csendes kimenekítésének lőttek. Megindult a harc a rendőrség között, akik gyanúsítottként és tanúként is igényt tartottak rájuk, az alapítvány között, akik Madridba akarták őket vinni, és a gyámhatóság között, akik… nem csináltak semmit. Pedig kellett volna, mert a lányok egytől egyig kiskorúak voltak. Silvio baráti körének néhány befolyásos tagja is belépett a küzdelembe, a gyámhatóságot is próbálták mozgásra serkenteni, a rendőrséget is puhították.

Silvio már nem vett részt a csatában, reggel elutazott Berlinbe tárgyalni.

Ők hajnali kettőre kerültek haza a rendőrségről, még mindig Silvio barátainak kocsiján, mert kitartottak mellettük. Isabelt már nem látták viszont azután, hogy elindultak Pedróra vadászni. Reggel Pi bevitte a D’Aubisson egereket balhézni a rendőrségen, Vanessa szerencsére talált egy kapitányt, aki tudott franciául, így a kislány teljes szókincsét eredetiben élvezhette. Azt mondta, a bűntanyáról jött lányok se beszéltek olyan mosdatlan szájjal, mint Vanessa. De a mikró csak üvöltött vele tovább, azt mondta, ne az ő szájával foglalkozzon, hanem a saját nyakával, azt védje, ha tudja, mert ezek a lányok nem tettesek, hanem áldozatok, és így tovább, a végtelenségig. Csoda, hogy be nem rekedt.

Niala egy másik irodában egy másik rendőrt szekírozott, és neki sikerült eljutnia egy közepesen magas rangú rendőrfőnökig, aki végre úgy reagált, ahogy rendőrtől elvárható ebben a helyzetben. Visszaüvöltött neki, és egy darabig üvöltöztek egymással.

A lányok szabadon bocsátását azonban még nekik sem sikerült elérniük, nem is beszélhettek velük, semmit sem engedtek meg. Állítólag a körzeti vagy megyei vagy tartományi vagy ki tudja, hová való rendőrfőnök személyesen tiltotta meg.

A csatát végül az alapítvány nyerte meg, de nem a D'Aubisson egerek révén, hanem a lányok ügyvédje által. Egy madridi kiválóság volt, Pi reggel kilenckor kötött vele szerződést az alapítvány nevében, és negyed tízkor az ügyvéd már az országos főkapitányságon volt, az itteni rendőrökre rá se nézett.

Délután ötkor jött meg a parancs, hogy engedjék el a lányokat. A három egér még mindig ott volt a rendőrségen, a fogda előtti folyosón várták őket. Taxikat hívtak és irány a reptér, a tranzitban várták meg a gépüket, millió biztonsági kamera és őr tekintetének kereszttüzében.

Mert délelőtt tizenegykor megtámadták az alapítványt.

Amikor megszólalt a telefonja, Kissy éppen a nappalin haladt át, de így az egyik ajtó helyett a másik felé kanyarodott és rutinszerűen ellenőrizte a fegyvereit. Pillanatok alatt több száz kisegér csatlakozott hozzá. A telefon pedig zavartalanul beszélt tovább.

– Hát kinyitnám szívesen, ha eltennéd azt a mordályt. Tudod, mi vendégszerető népek vagyunk. De nem puskaszeretők.

Ez Christian. Bátor egér.

– Ne legyen olyan nagy a szád, öcsi. Nyisd ki a kaput és engedj be, különben megnézheted magad.

– Jól van, kinyitom.

Chantal villámgyors kézjeleket adott le, az egérkék szétspricceltek a különféle helyiségekbe. Néhányan itt-ott résnyire nyitottak szekrényeket, hogy meg kelljen nézni, nem rejtőzik-e ott valaki.

– Te szépen itt maradsz a barátommal. Ha a bentiek valami disznóságot csinálnak, megnézheted magad.

– Másodszor mondja, hogy megnézheted magad – susogta Kissy vállánál Françoise.

– Mert nem nagyobb a szókincse – felelte Kissy.

Megvárták, amíg a hívatlan vendégek besétálnak a nappaliba, körülnéznek, elismerően füttyentenek a berendezés láttán, és szétszélednek. Ez a második hiba, amit elkövettek: együtt, cso-

portban sokkal erősebbek lennének. Az első hiba az volt, hogy idejöttek.

Kissy és Françoise a dolgozószobába surrant be. Françoise az ablakhoz ment, ezzel a belépő bandita figyelmét azonnal magára vonja. Ilyenkor senki se néz az ajtó mögé.

Így is történt.

– Muchacha – lépett be egy borízű hang tulajdonosa, Kissy széles vigyort hallott a hangjából. Még egy lépést megvárt, hogy a pasas hátába kerülhessen, és azonnal a kését használta. Hátulról. Lentről fölfelé.

– Dobd el a stukkert, nem mondom kétszer. Vagy nem mondod többé, hogy muchacha… legfeljebb lemondó sóhajjal…

A pisztoly földet sem ért, a szempillantás alatt ott termő Françoise elkapta, megfordította és a pasasra szegezte.

– Kezeket tarkóra és hasra!

A pasas valami káromkodásfélébe kezdett, de Kissy megnyomta a kést, amitől a szavak elfojtott sikollyá torzultak, és inkább mégiscsak lefeküdt.

Kissy intett a zsebnek és átvette tőle a fegyvert. Françoise villámgyorsan egy fiókhoz surrant, zsineget és ollót vett elő, és pillanatok alatt összekötözte a pasas kezét.

– Szorít – panaszkodott a bandita.

– Nem szorítana, ha nem jöttél volna ide! Jól van, én megyek, segítek a többieknek hidegre tenni a társaidat. Ő itt marad és vigyáz rád. Ha megpróbálsz okoskodni vele, az két hónap a rabkórházban.

De nem kellett segítenie. Harminc másodperccel azután, hogy beléptek a házba, az összes bandita hason feküdt különböző helyiségekben. Egy percen belül a csuklójuk is össze volt kötözve. Kivéve azt az egyet, aki Christiant tartotta sakkban, mert a fiúnál nem volt zsineg. Ezért a pasas mögé nézett és megkérdezte: – Hát ti? –, amire a pasas hátranézett, Christian pedig rúgott, háromszor, nem négyszer, a mellkasát kihagyta, fontosabbnak érezte lejjebb rúgni. Aztán elvette tőle a fegyvert és úgy őrizte. A pasas mégis megpróbált fölkelni. Egyetlenegyszer.

– India Zulu Oscar Kilo? – kérdezte Jennifer, ők pedig a betűjelükkel válaszoltak, hogy igen, mindenki oké.

– Akkor beszélgessünk – mondta Jennifer, a hangját az összes bandita hallotta őreinek telefonjából. – Ti nyolcan vagytok, és föltételezem, hogy mindannyian tudjátok a választ a kérdéseimre. Tehát minket nem ér veszteség, ha akár többet is megrongálunk közületek. Egyetlen kérdést se fogok megismételni. Ezek a kések borotvaélesek, és a pisztolyaitokat se félünk használni. Hogy ki lesz a szenvedő alany, azt majd eldönti a véletlen. Első kérdés: ki küldött?

Csend. A nappaliban álló egerek egymásra néztek, és Kissy visszasétált a dolgozószobába, ahol Françoise célra tartott fegyverrel vigyázott a banditájukra.

– Levágjuk egy-két testrészét? – tudakolta.

– Esetleg – felelte Kissy –, de nem itt. *Egy* véres szőnyeget már ki kellett tisztíttatnunk.

Ezzel megragadta a banditát a bokájánál és kivonszolta a nappaliba. A többiek is odahúzták a zsákmányaikat.

– Mind megvan? – nézett végig rajtuk Jennifer. – Jól van, nem árt, ha együtt vannak, hosszú vallatás lesz. Utánatok jön valaki, ha nem mentek haza az esti mesére?

– Ide figyeljetek – mondta az egyik bandita –, akármit csináltok velünk, nem fogunk beszélni, mert akkor még rosszabbul járunk.

– Csak egyvalami van, ami rosszabb, mint *akármi* – mondta Nimby –, ha megölnek titeket. Erre számítotok?

– Még a családjainkat is – mondta egy másik bandita.

– De picikém – hördült föl Françoise –, akinek gyerekei vannak, az nem támad fölfegyverkezve más gyerekekre!

– Nekem három van – felelte a bandita.

– Nekem kettő… – mondta egy másik.

– Jó – bólintott Elke. – Ha maffiók leöli tiéteknek gyerekekt, ha beszélitek magatokat, mi szívesen leöl ugyanazok gyerekekt, ha nem beszélitek magatokat, így akkor gyerekek egyszerűsítése képletből máris.

Itt némileg szünetelt a kínvallatás, a tolmácsolás miatt.

– Hát ezt nem nagyon hiszem – derült az egyik bandita.

– Pedig jól hangzott – mondta Kissy. – Az itt a baj, hogy nem hisztek nekünk, hiába mondjuk, hogy le fogjuk vágni a fülecskéteket. Szerintetek nem fogjuk. Jól látom?

– Hibátlan összefoglaló, csajszi – vigyorgott a bandita.

– Csakhogy éppen ezért mégiscsak muszáj lesz bántanunk titeket, pusztán csak hogy higgyetek nekünk.

Csend. A bandita jókedve lassan alábbhagyott.

– Én uni ezt – mondta Elke. – Úgyse fogja hiszni nekünk semmit is. Mert mi jó gyerekek vagyunk, ők meg maffiók. Kell csinálni inkább *ezt.*

Ezzel egy szempillantás alatt előkapta a Nimbuszát, a megszokott Jerry-gyorsasággal megtöltötte, és célzás nélkül, fél méterről fenékbe lőtte a legközelebbi gengsztert.

A rendőrségnek már az összes adattal együtt adták át őket. A megbízó neve, címe, a megbízás célja, minden rajta volt a hangfelvételen, amit úgy készítettek, hogy a meglőtt banditának betömték a száját, különben csak az üvöltözése hallatszott volna.

A megbízás arra szólt, hogy az egész csapatot vigyék el a nagyfőnökhöz, egy González nevű alakhoz. A tartományi rendőrfőnököt már maga Georges hívta föl azzal, hogy ha félórán belül nem kapja azt a hírt, hogy a gyerekei biztonságban vannak Mallorcán, akkor indul Madridba, a rendőrfőnök mérget vehet rá, hogy bejut a miniszterhez, és beszél az összes nagyobb spanyol hírlappal és tévécsatornával. Gondja lesz rá, hogy Mallorca nagyszámú turistát veszítsen a szezon végén.

Ahogy letette, hívta a mallorcai szállodákat, éttermeket, mindenféle helyet, ami idegenforgalomból él.

Még nem volt dél, amikor Silvio birtokát már egy osztag rendőr vigyázta.

– Azért nem egészen így terveztük ezt a nyarat – mondta Niala.

– Szerencsére jobb lett, mint a terveitek – felelte Maverick.

– Nyolc fölfegyverzett gengszter támadta meg a házat – emlékeztette Niala.

Maverick csettintett a nyelvével.

Kissynek, aki kétegérnyivel arrébb feküdt Mavericktől, déjà vu érzése támadt. Mintha látott volna már olyanokat, akik megőrültek mindenféle harcért, és egyszerűen nem volt veszélyérzetük. Az egyik barna volt, a másik vörös.

Arról, hogy ezeknek sincs veszélyérzetük, nemcsak akkor győződhetett meg, amikor Elke áldozata még levegőt se vett az első üvöltés után, és Maverick már intézkedni kezdett, javasol-

ta, hogy osszák szét a banditákat igazságosan, mindegyik egyforma számú golyót kapjon a popsijába – popsit mondott –, és azonnal rákezdte Molly is, hogy így azért nem sok jut egerenként – de azt a szót, hogy egér, nem mondta ki –, lőni kell a lábukba és a hátukba is, és már Christian is tódította, hogy ki kell deríteni, honnan jöttek, és a társaikat is így megtanítani sikoltozni. Akkor Jennifer leguggolt a bandavezér mellé, és elmagyarázta, hogy nem kell törődni velük, gyerekek még, nincs felelősségtudatuk, és fogalmuk sincs, hogy a csúzligolyó jobban fáj, mint a pisztolylövedék, pedig nem hatol át az ember bőrén, és ezek a felelőtlen gyerekek zavartalanul és pláne lelkifurdalás nélkül megkeresik az ő legérzékenyebb pontjaikat és szétlövik valamennyit, pusztán azért, mert élvezik, hogy hatalmuk van felnőtt, erős börtöntöltelékek fölött, egyszer már elkaptak egy csirkefogót egy órára, akkora nagydarab volt, mint Bud Spencer, és fél éve kórházban fekszik, és Jennifer csak mondta, mondta, mondta, úgy hazudott, mint a vízfolyás, és a banditák elkezdtek csicseregni.

– A szüleitek nem lesznek elragadtatva – mondta Niala, telefonból persze.

– Hát az lehet – mondta Molly, aki szintén néhány egérnyivel távolabb feküdt Kissytől. A fél csapat kijött ide a kertbe napozni, amíg a rendőrök őrködnek.

– Ugyan – vont vállat Maverick fektében –, egeret akartak. Belevaló, stramm kisegeret, aki röptében puffantja le a gengsztert és késeli meg a maffiózót.

– Az lehet – felelte Jennifer. – De azt biztos nem akarták, hogy a gyereküket tíz rendőrnek kelljen őriznie mindenre elszánt gazemberekkel szemben.

– Szerintem nem is kell – mondta Maverick. – Nyolcat megfékeztünk csupán késsel meg csúzlival, még ki is vallattuk őket. Ezt csinálják utánunk a rendőrök.

Kissy sóhajtott. Volt benne valami.

– Éppen ezért lesz a következő támadás sokkal összeszedettebb – mondta Niala. – Nyaraló gyerekekre számítottak, akik ellen elég néhány pancser is. Másodszor nem fogják elkövetni ezt a hibát.

Így is lett. Sem ezt a hibát, sem másfélét nem követtek el. Még aznap este horogra akadt a banda maradéka. A rendőrfő-

nök hangsúlyozta, hogy teljesen szükségtelennek tartja már az alapítvány védelmét, de fokozott óvatosságból még egy ideig fenntartja. Ezt mondta a riportereknek. Azt nem tette hozzá, hogy az ügyvéd és a sajtó miatt a madridi fölöttesei a nyakát szorongatják.

– A daru is meglesz – bólintott Nimby. – Otthon Franconvilleben van egy kis műhelyem a padláson, ott megcsinálom. És elkezdek új gépeket is építeni. Most viszont kérek egy önként jelentkezőt…

Milliónyi egérmancs lendült a magasba.

– …akinek jogsija van.

A mancsok lehanyatlottak. Angélique odalépett Pihez, föltartotta a kezét, a férfi is a sajátját – ő papírt mutatott, Angélique ollót. Pilótának Nique-et, másodpilótának Michelt sorsolták, mert Kissynek nem jutott alkalma megcinkelni a sorsológépet.

– Indulhattok is, egérkék. Mivel a navigációs könyvtárunk a Mapsre épül, igazán nem mutatvány berakni a programba, hogy kövessen egy utat, így vele tudtok menni. Van itt egy körforgalom Bravo Golf Hotel November méterre tőlünk, az Alfa November Echo November és az Alfa November Bravo Bravo utak találkozásánál. Ide elmegy a gép simán, aztán elindul északnak az Echo Novemberen. S’Arracó és Sant Elm felé jelez. Innentől robot. Nique elő se vegye a vezérlőt, csak képernyőn figyeljétek, mit csinál a gép.

Cincogtak és mentek. Hamarosan jelentkeztek a körforgalom közeléből, Maverick pedig felröptette az Enterprise-t. A gép szélsebesen odasuhant, megkereste őket, leereszkedett a szélvédő elé és billegetett balra-jobbra. Angélique visszaintegetett neki.

– Torony Andratxnak, kísérlet indul – mondta Nimby.

– Itt Andratx – felelte Michel –, készen állunk.

Nimby megérintette az indítógombot a táblagép képernyőjén, és az Enterprise föllibbent a magasba. Húsz méterre, mutatta a képernyő. Angélique már indíthatott is, mert a helikó is elindult, szép kényelmes sebességgel az út fölött. Pár perc múlva, egy erdővel borított völgy fölött a vezérlés jelezte, hogy közeledik a hatósugár határa.

– Andratx, figyelem, kiléptek a hatósugárból – mondta Nimby.

– Vettük – felelte Nique. – Mi tisztán látjuk magunkat fentről, Enterprise most öt óránál, hatvan méterre.

Persze ők is látták, azután is, hogy az Enterprise kiért a hatósugárból, a kamerája képét vették a kocsiban levő Jerry-készülékek, és továbbították a hálózatra. Silvio ebédlőasztalán hat táblagépet támasztottak föl azokkal a kis összecsukható, zsebben elférő alumínium állványokkal, amiket Nimby csináltatott valahol. Egy a programozásra szolgált, egyen a térképet és a navigációs adatokat látták, egyen az Enterprise kamerájának képét, egyen Michel táblagépéét, ami a hátsó ülésen ülő két egeret mutatta, amint a táblagépet figyelik, egyre a Simca szélvédője mögé állított telefon adott képet, az utat vette, egy pedig közvetlenül Nimby előtt állt, információkat közölt a robotpilóta működéséről.

Gond nélkül elérték S’Arracót, ahol a robot jobbra fordította a gépet az Alfa November Charlie November útra. Szűk kisvárosi utca, a forgalom minimális, délelőtt tizenegy óra volt, harmincnyolc fokos hőség. Kiértek a városból, fölmásztak egy szerpentinen, aminek a vonalát az Enterprise gépies pontossággal követte, mindig húsz méterrel a térképen jelzett magassági érték fölött. Szép lassan megkerültek egy hegyet és beértek Andratxba, négy és fél kilométerre hazulról, a hatótávolság másfélszeresére távolodva el az egyetlen bekapcsolt vezérlőtől.

– Fog ez menni – mondta Nimby elégedetten. – Mindig csak egyenesen, egérkék, Echo Yankee Oscar Uniform Alfa November.

– Milyen kislány? – hökkent meg Michel.

– Nem kislány! Az út sorszámát mondtam…

– Jaaaa…

A tízes út megint fölvitte őket a hegyekbe, aztán ki a partra, azazhogy a part fölé. Jobbról az út mellett magas sziklafal, a szokásos omlásvédő hálókkal, balról hol sziklák, hol meredek lejtők a tengerig, amiket végig erdő borít. Hogy milyen magasan vannak, azt egy kis játékhajóról tudták megítélni, ami odalent ringatózott a hullámokon, akkorka volt, mint egy gyufásdoboz. Igazából pedig emberek utaztak rajta. A városlakó egérkölykök nagyon csavargatták a fejüket, pedig hát láttak már he-

gyet, amióta itt vannak, meg is mászták nemegyszer. Nekik Beaulieu-ben nevelkedett veteránoknak a fülük se rezdült.

Végtelennek tűnt az út az első lakott helyig. Estellencs, légvonalban tizenöt kilométer hazulról – az úton persze sokkal több. Az Enterprise tökéletes pontossággal követte az út minden kanyarulatát, tartotta a magasságot, közvetítette, amit lát.

De Estellencsből nem vezetett út haza, csak az, amin jöttek, azon pedig nem akartak oda-vissza végigmenni. Inkább továbbhajtottak, amíg elértek a sziget belseje felé haladó ezeregyszázas útig, az visszavitte őket Palmába. S'Esgleietában, egy falusi körforgalomnál mérték a legnagyobb távolságot hazulról, huszonhat kilométert. Az egész körút nyolcvannégy kilométer volt és majdnem két óra hosszat tartott. Az aksi félútig bírta, Ses Rotgetes de Canetban Nique lehozta a helikoptert.

– Szeretem, ha valami elsőre működik – mondta Nimby szerényen.

És az út egész folyamán a kölykök vagy a zsebek valamelyike minden egyes alkalommal jelentette, hogy hány óránál milyen színű macska sziesztázik.

Négytagú különítmény ment be Palmába a soros bevásárlásra. Nimby beugrott egy műszaki boltba, ők pedig a hipermarketbe, Kissy, Elke és Pi. Kissy kapta a felvágottakat, le is vett a polcról egy doboz sonkát, megfordult és beleverte az orrocskáját Nimbybe.

– Nyikk… cin-cin… hát te hogy kerülsz ide, egérke?

– Azzal az autóval, amivel te jöttél, egérke. Együtt nyaralunk ezen a szigeten, emlékszel?

– Jaj, menj már. Csak az előbb váltunk el, zárva volt a műszaki bolt?

– Dehogyis. Már végeztem, lepuffantottam a tulajdonost és elhoztam a cuccost.

Kissy sóhajtott.

Elkét az édességeknél találta, sokat kellett venniük, a szervezet üzemanyaga a cukor, a töméntelen egérke magas fordulatszámon pörög, ha naponta csak egy kis szelet csokit megesznek, az egy kiló is meglehet. Elke ennek megfelelően főleg apró csokikat rakodott, de kartonszámra. Amikor Kissy odaért, éppen kicsúszott a kezéből egy doboz és milliónyi csoki szóró-

dott szét a padlón. Kissy odakanyarodott, hogy segítsen, de megelőzte egy fiú, aki már leguggolt és tevékenykedett, amikor Elke még egy hosszú, cirkalmas káromkodássorozat elején tartott. Ezt Vanessától tanulta, csak ő persze az anyanyelvén káromkodik.

A fiú fölnézett. Elke káromkodott. Kissy le akart hajolni néhány csokiért. Ekkor megszólalt a fiú.

– Elke?…

A zsebnek torkán akadt a szó, pedig lett volna még mondandója. Rábámult a srácra. Kissy is, de nem látott rajta semmi különöset.

– Jochen?… – cincogta a kislány elég hosszú szünet után. A srác fölegyenesedett. – Jochen… Schröder?…

Ezek voltak az utolsó szavak, amiket Kissy még értett. A srác mondott valamit, amire Elke bólintott és ő is mondott valamit, de rém gyorsan beszéltek, és Kissy tudása lassú beszédhez se volt valami sok. Sose volt rá szüksége, hogy többet tudjon, mint ami itt-ott ráragadt. Zürichben mindenki tudott franciául. Kielben mindig ott volt valamelyik Schneider, ha tolmácsolni kellett. Egy ideig ott téblábolt, hallgatta őket, aztán elballagott a dolgára.

– Warum trägst du diese großen Ohren?

Többet már nem hallott, de ezt kis gondolkodás után megértette. Csekély német szókincsében is szerepeltek a legfontosabb szavak, mint Maus, Käse, Katze, és persze Ohren. „Miért hordod ezeket a nagy füleket?”

Elvigyorodott és megigazította a saját füleit.

Amikor megint arra járt, a kocsi ugyanott állt, csak már összeszedték és belerakták a csokikat, a kisegérnek pedig nyoma veszett. Kissyt nem zavarta. Elke arra mászkál, amerre akar.

Amikor megint arra járt, jó negyedórával később, a kocsit valaki áttolta a folyosó másik oldalára, nyilván útjában volt, de minden ugyanúgy volt benne. Kissynek gyűrődni kezdett a homloka. Elkének is csak egy kocsija van. Semmit se vett azóta, hogy találkozott azzal a német sráccal?

Elővette a telefonját és megkereste a zsebet a listában. Most már a központi névsorban is a Cheesebook állapotjelzéseit használták. Zöld: elérhető. Kék: alszik. Piros: ne zavarj. Sárga:

akcióban, hangjelzést ne adj. Ezek színes egérfejecskék gyanánt jelentek meg az arcképek sarkában, Jennifer rajzolta őket. Elke arcán zöld egérke volt, aki nagy füleit szembefordítva, tágra nyitott szemmel nézett rá. Kissy tehát megnyomta.

– Cin-cin?

– Charlie Delta? – érdeklődött Kissy, hogy veszélyben van-e.

– Fenét, egérke… izé, macskamentes. Maradszjad nyugias.

– Várj már. És a bevásárlást ki csinálja meg helyetted?

A válasz késett, de Kissy ezalatt sem tétlenkedett. Hiszen a Jerry mindig tudja, hol vannak az egerei. Vagy legalábbis amióta megcsinálták a GPS-térképet, azóta tudja. A térképalkalmazás automatikusan mutatja mind a huszonöt egeret, a megfelelő színes pontokkal, kivéve magát Kissyt, amíg el nem mozdítja a térképet, hogy ne ő legyen a középpontjában. Elke piros pöttye mintha az épület déli falán lett volna, a pontosság nem volt elég, hogy kiderüljön, belül-e vagy kívül. Kissy mindenesetre surranni kezdett abba az irányba.

– Mindjárt jövik zsebike – mondta a telefon.

Kissy surrant tovább. A pénztáraknál volt és készült átszaladni a kifelé tartó vásárlók lába alatt, amikor meglátta a túloldalon a zsebegeret. A messzire világító vörös hajkoronát nem volt nehéz fölfedezni. Elke egy padon ült vagy húsz méterre tőle, és egészen összedugta gombszerű orrocskáját a német sráccal. Jochen Schröder, Kissy megjegyezte.

Egy megrakott kocsit toló férfi megállt Kissy mellett, ismeretlen nyelven mondott valamit, és kézzel is mutatta: parancsoljon! Kissy megrázta a fejét, megköszönte franciául, és visszafordult.

Szóval Elke szerelmes. Ez hetekig is eltarthat nála.

Aztán megtorpant. De hiszen ők nem lesznek már itt hetekig.

– És most? – kérdezte Pi, amikor mindnyájan összegyűltek a megrakott bevásárlókocsikkal. Mindnyájan, kivéve Elkét.

Kissy rápillantott a telefonjára. A zseb ugyanott volt, ahol eddig, már félórája. „Mindjárt jövik zsebike”… ha most odamennének hozzá, azt hinné, csak egy perc telt el.

– Megvesszük a cuccát – határozott. – Egy csomó mindent vettünk, ami hűtést igényel, nem ácsoroghatunk itt, mintha cica

leskelne a kijáratnál. És ha nem kerül addig elő, akkor haza is visszük az egészet. Majd legfeljebb visszajövünk érte.

– Helyes a cincogás – mondta Nimby. – Én hozom az üdítőket, te a mustárt meg effélét.

– Én meg elindulok a pénztárhoz, az se két perc – bólintott Pi.

Cincogtak és szétrebbentek.

A kategóriánként csoportosított bevásárlólistákat már régóta a felület erre szolgáló alkalmazásával állítják össze, így bárki átveheti másnak a feladatkörét. A program azt is tudja, hogy ha valamit vettek egyszer, akkor megjegyzi, és legközelebb elég csak kiválasztani a listából, ami üzletek típusai szerint csoportosítva van. Nimby következő terve az üzleten belüli útvonaltervező, kimondottan hipermarketek számára: egyszer végigsurrannak mindegyik áruházon, megadják, hogy melyik sorban milyen áruk vannak, és a bevásárlólista alapján a program összeállítja, hogy ki merre menjen és mit hol talál, még élőszóban irányítja is. Persze szét is válogatja majd kategóriákba, nem kézzel kell csinálni, mint most. De ez nincs nagyon elöl a tennivalók listáján, mert a csapat gyakorlott bevásárlói szempillantás alatt körbesurrannak bármely áruház folyosóin és lekapkodnak mindent a polcokról, olyan gyorsan, hogy csak a pénztárnál veszik észre, hogy beraktak egy-két árufeltöltőt is. Most Kissy mindenesetre végigszáguldott Elke üzletrészén, vett egy csomó fűszerfélét, süteményekhez való nyersanyagokat, öt doboz tojást, és iszkolt a pénztárba.

A zsebet ugyanúgy találta, ahogy legutóbb, a fagyizó előtt ült Jochen Schröderrel, és teljesen elmerültek a dumálásban. Kissy fejcsóválva ment ki a holmival a parkolóba.

– Szamárság – mondta Vanessa. – Mindannyian el tudunk intézni egy bevásárlást. Hárman is vagytok ott rajta kívül, pontosan tudja, hogy nem okoz gondot őt helyettesíteni. No igen, szólhatott volna. De szeleburdi. Mi talán nem vagyunk azok? Együtt jár azzal, ha valaki egész nap a cica elől menekül. Figyelj, egérke, pöttyös vizet írtam a listára?

– Nem…

– Kellene hoznotok, valamelyik napra palacsinta vetődött föl a nagy fülem alatt. Két kartonnal mondjuk.

– Mást még hozzá?

– Nem, kösz, minden van.

Nimby visszament vizet venni, Kissy pedig beleskelt az üzletbe megint. Hátha már csókolóznak is. De nem, továbbra is dumáltak.

Elke csak vacsorára jött meg taxival, egy cincogással se kifogásolta, hogy otthagyták. Azt mondta, bocs.

– Mostanáig szövegeltetek? – kérdezte Kissy.

A zseb bólintott.

– Ott az áruházban?

– Nem, hálózat mutatta, hogy ti már hazajövődöttek, úgyhogy városban sétáltuk magunkt, meg elmentem szüleiek házhoz.

Kissy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.

– Ne nézd így magadat rám, egérke. Túl nehéz munka megverni tégedet. Otthon voltak szüleiek, öt éve láttam őket is, örülődtek nekem, és be se mentem Jochennek szobájábele. Hiába vagy gyanakszó.

– Bocs, igazad van. És most?

– Mi és most?

– Fogtok még találkozni?

– Persze. Mi nemsoká haza, ők később csak, de most már megtaláljam őt Hamburgban. Vagy ő Kielben zsebegéret.

– Beleszerettél – mondta Kissy. Nem kérdezte, állította. Túl jól ismerte a kislányt, semhogy ilyet le ne tudott volna olvasni róla.

– Persze. Zsebike mindig beleszeret fiút, ha nézi közelből legalább öt perc.

Igen, gondolta Kissy. Csak ahhoz se kell sokkal több, hogy kiszeressen belőle.

Másnap reggeli után a zseb csak annyit mondott, cin-cin-cin, és már ott se volt.

– Elmegyi magát srácnak – mondta Molly, amint a vörös lófarok kilibbent a kertkapun.

– El – bólintott Kissy –, de ha megtudja, hogy a beszédét parodizálod, az egész kertben szórja szét a testrészeidet.

– Kár lenne értem.

– Szerintem is.

Pár pillanatig nézték a zsebet, amint föl-le sétálgat a kapu előtt.

– Én is elmehetek? – kérdezte a kislány.
– Elke srácához?
– Fenét. Akármilyen sráchoz.
– Elmehetsz.
– Azt hittem, vigyáztok ránk.
– Rosszul hitted, egérke. Akcióban, ha veszélyes ellenséggel akadunk össze, mindenki megvéd mindenkit. De ha nem tudod megvédeni magad egy szimpla kis kan ellen, akkor mi se tudunk. Elkénél is van fegyver, és akkorát üt, mint egy kenguru. Attól nem kell félteni, hogy akarata ellenére lefektetik.
– Hát?
– Sokkal inkább hogy úgy fektetik le, hogy ő is akarja.
Odalent az utcán ekkor állt meg a zseb taxija. A kislány magyarázott valamit a sofőrnek, valószínűleg a franciánál is jobban kerékbe tört spanyol nyelven, és beült hátra. Nyilván amit szokott, hogy ne bámulja az ő combjait, mert nekimennek valaminek.
– Azt nem hiszem.
– Hm?…
– Hogy el lehetne csábítani. Akármennyire szerelmes, igazából lenézi a fiúkat.
Kissy rábámult a kölyökre.
– Lenézi?
– Le. A mieinket nem, csak a mugli srácokat. Ez valami olyasmi, hogy ha már egér nem lehet valaki, legalább legyen lány. Ha se ez, se az, akkor mit akar? Szerintem nyugodtan becsukhatod a szádat.
Kissy becsukta, de a gondolatait mintha a cica kergette volna. Honnan szed Molly ilyeneket?
– Egyébként remek gondolat. Ha már valaki pechjére fiúnak született, legalább álljon be egérnek. Akkor kezdhet valami hasznosat is a világban.
– Nem is tudnánk annyi fiút bevenni.
– Nem is kellene. Minden városban megalakulnának a helyi egércsapatok, aki egymástól függetlenül működnének, legfeljebb időnként kisegítenék a testvérszervezeteket egypár fölösleges shindyvel.

Kissy lassan bólintott. Molly is eljutott arra a szintre, hogy igazi, hamisítatlan Jerry-kisegér legyen belőle, té-em. A szükséges lököttséget már elsajátította.

– Azért engeded el a sráchoz, mert különben megver, ugye?

Kissy mérlegelt egy pillanatig. Kétségtelenül jól hangzik, de…

– Nem. Azért, mert így helyes. Jogom se lenne visszatartani, nem vagyok az anyja… bár valójában Annénak se lenne joga hozzá.

– Mert már tizenhárom?

– És mert már rég felnőtt. Tudnia kell vigyázni magára, és tud is.

– A kisegérségtől van?

– Főként. Aki egyedül iszkol a cica elől, nagy darab sajttal a hátán, az meg tudja magát védeni egy sráctól is, aki dülledt szemmel bámulja a formáit.

– Mekkora sajttal?

– Naaagy. Ha már az életünket kockáztatva belógunk a hűtőszekrénybe, igyekszünk minél több sajtot elhozni.

– A konzorcium akár működtethetne saját sajtgyárat is, nem?

Kissy rábámult a kölyökre. De. Csakugyan.

Sok-sok évvel később, egy saint-jeani villa emeleti tárgyalójában eszébe jutott ez a beszélgetés és sok másik, amit sajtgyárakról folytattak, és Nialával amellett szavaztak, hogy a konzorcium vásároljon részesedést egy Doubs megyei tejfeldolgozóban. Miután a többség ugyanígy szavazott, az elnök külön rájuk nézett, a közgyűlés két új tagjára, akik büszkén viselték a Jerry-fejecskés kitűzőt, és megígérte: gondjuk lesz rá, hogy a legszebb lyukak legyenek a sajtban.

A templom homlokzata jó magas volt, két kis toronnyal, köztük rácsos szerkezet kilenc nagy, hosszúkás, ablakszerű nyílással, alattuk hatalmas rózsaablak csúcsív alatt. Pi azt mondta, barokk. Església de Sant Bartomeu, ezt a térképről tudták. Helyes kis tér volt előtte, kávézóval, ahol turisták üldögéltek az asztaloknál és kíváncsian bámultak föl rájuk. Vagyis nem rájuk, csak az Enterprise-ra.

Nique nem kapott engedélyt, hogy átrepüljön a hosszúkás, ablakszerű nyílásokon, és egyáltalán nem volt szabad megkö-

zelítenie semmit, se épületet, se fát, se hegyet. Ha az Enterprise most nekiütődik valaminek és lezuhan, soha többé nem szerzik vissza.

Sóllernek hívták a kisvárost, nagyon jól nézett ki, hegyek közé épült, szűk utcácskáival hasonlított Monacóra, a Moneghettire vagy az óvárosra, csak nem voltak benne felhőkarcolók. Érdemes volt egy kicsit körülnézni itt, de sokat nem lehetett, csak megszemlélték a magasból, tettek néhány kört és visszafordultak. Mert a város harminchét kilométerre volt Port Andratxtól, a legközelebbi egérkétől és vezérlőtől. A rendes hatótávolság tizenkétszeresére. Nimby a műszaki boltban vett mobil routert, otthon leszedte a burkolatát, rakott bele SIM-kártyát, fölszerelte a helikopterre, megírta a szükséges programot – és egyszeriben kitágult a világ. Ahogy egyre messzebb küldték az Enterprise-t, egyre jobban érezték, mennyire korlátozta őket eddig a rádió hatótávolsága. Vanessa lemérte a távolságot Beaulieu-től, egész pontosan a D’Aubisson-villától addig a hegyi bányáig, ahol az elveszett gyerekeket megtalálták. Légvonalban húsz kilométer se volt, a Discovery negyedóra alatt odaért volna.

Egyelőre csak az Enterprise kapott mobil routert, mert ha a kísérletek alatt valahol a távolban lemerül és elvész, kisebb a kár, mint a Discoveryvel. De majd azért az is kap, mert máskor is adódhat hasonló eset, mint a mentoni gyerekekkel, amikor a gép értéke nem számít.

– Hogy haladtok? – nézett be Vanessa csípőre tett kézzel, abban a tartásban, mint amikor készül valamire.

– Már visszafelé tart a gép – számolt be Nimby –, tökéletesen irányítható és látunk mindent, felkészültünk, hogy bármikor fedezékbe bújjunk.

– Minek?

– Ha a gép cicát venne észre.

– Világos. Figyeljetek csak, Silviónak megígértem, hogy megrágcsáljuk a maradék kaviárját. Ja, te nem voltál ott, egérke, szóval fogadáson nyerte, csak azóta alig volt itthon. Blinire gondoltam, jó lesz?

– Az mi fán terem?

– Orosz palacsinta, tejföllel, citrommal, kaviárral.

Nimby csettintett a nyelvével. Vanessa bólintott és ment, nyomában rohant egy sereg kisegér, hogy mire mesterük elkezdi osztogatni parancsait, ők már kesztyűben, sapkában, kötényben várakozzanak, és vigyázzállásban lessék a kívánságát.

Kissynek eszébe jutott az az eset, amikor egy csapat eltökélt, mindenre elszánt férfi masírozott végig a Nakatomi-torony garázsszintjén, mindegyik tudta, mi a dolga, hol merre kell befordulnia, tökéletesen ismerte feladatát. Ők is effélék, csak nem géppisztolyt hordanak, hanem szép bársonyfüleket, amiket már a környékbeliek is ismerősként üdvözölnek.

Persze ők maguk is elmentek Sóllerbe, nemcsak a helikoptert küldték. Meg sokfelé. A sziget legtöbb tájára elkalandoztak a busszal, amit Figuera úr vezetett, hiszen egy egérnek se volt rá jogsija. Figuera úr idegenvezetést nem vállalt, viszont a volán mögött nem, illetve sehol sem szeretett hosszabban csendben maradni, főleg miután kiderült, hogy értik a nyelvét. Gyakorlatilag megtakarította nekik egy idegenvezető bérét, mert mindent elmondott a környékről, ahol jártak; igaz, rendre kihagyta a történelmi eseményeket, egész idő alatt semmit se tudtak meg arról, hogy szálltak-e partra Mallorcán valaha mór kalózok (de azért Niala tudta: számtalanszor), náci csapatok (azok nem, de az olaszok elfoglalták) vagy marslakók (azok sem), uralkodott-e fölöttük kegyetlen önkényúr vagy bölcs, jóságos király (ezeket már Niala se tudta). Egyszer Kissy megemlítette, hogy ő még azt se tudja, Mallorca mindig Spanyolországhoz tartozott-e, amire Niala emlékeztette, hogy érettségije van, illene tudni, hogy maga Spanyolország se tartozott mindig Spanyolországhoz, római provincia volt, aztán gótok éltek itt, majd jött hétszáz év arab uralom, és csak ötszáz éve spanyol. És hol éltek azelőtt a spanyolok, kérdezte Caroline. Molly leszamarazta, hol éltek volna, ugyanott, csak mások voltak az urak.

Figuera úr tehát ezekről nem beszélt, a műemlékekről nem tudott többet, mint bárki más. Inkább olyanokat mesélt, hogy mik történtek kiterjedt rokoni és ismeretségi körében az adott helyeken, meg ami azokról eszébe jutott, meg ami eszébe jutott mindarról, ami korábban eszébe jutott. Niala az első hosszabb útjukon odaült mellé és két órán át hallgatta, javarészt a pihenőkben is, aztán azt mondta:

– Írnia kellene, Figuera úr.
– No mit, señorita?
– Mondjuk könyvet. Maga lehetne a spanyol Bohumil Hrabal.
– Ne higgye, hogy nem tudom, ki volt az, señorita Niala. Találkoztam én már egész sor íróval, jár itt mifelénk mindenki. Megfordult itt még George Sand is.
– Mostanában? – érdeklődött Brigitte.
– Ej, ne bolondozzon velem. És mielőtt megkérdezi, Agatha Christie is járt itt, de nem együtt jöttek. Ő egy évszázaddal később. Sokat jártam amoda fönt Deiàban, szívesen elviszem magukat is, ott mindenfelé híres emberek nyaralnak, szeretik a hegyi panorámát. Hát ott aztán kapnak belőle, hegyen épült az egész. No, ott sofőrködtem egy időben egy fiatal német színésznek, aztán őmellette találkoztam mindenkivel, még Michael Douglasszel is. Egyszer aztán…
Itt Kissynek megszólalt a telefonja, anyáék hívták, mint rendesen, és nem tudta meg, mi volt egyszer aztán. De semmit se veszít, aki kihagy egy-két órát Figuera úr meséiből, ezt már megfigyelte, hiszen legközelebbre is jut bőven, s bármikor képes újabb, végeláthatatlan monológot rögtönözni.
Bekóborolták hát a sziget nagy részét. Lentről figyelték, amint a Discovery sirályokkal kergetőzik a palmai kikötő fölött. Fölkaptattak Deià meredek utcáin, ahol éppúgy a lábuk alatt voltak a háztetők, mint otthon Beaulieu-ben. Fölmásztak a Formentor-foki világítótoronyba, amely huszonkét méter magas és egy több mint kétszáz méteres szikla tetejéről néz le a tengerre… illetve… oda nem mindannyian másztak föl. Halásztak ki kiskutyát valamelyik kisváros közepén a patakból, és szárítgatták az egeret, aki mentés közben szintén beleesett. A kiskutyát visszaadták a gazdijának, az egeret hazavitték magukkal. Félrerántották az utolsó pillanatban Kissyt, aki váltig állította, hogy ő nem bambult el, a hatalmas kaktusz akart mindenáron nekirohanni. Néztek utcazenészeket valamelyik városka főterén, doboltak, hegedültek, trombitáltak, aztán Niala bement a nem messze levő hangszerboltba, kölcsönkért egy szintetizátort, és Vanessa beállt közéjük. Nagy tapsot kaptak.

S hipp-hopp eltelt a nyár. Kissy egyik reggel azon kapta magát, hogy alighanem utoljára figyeli, amint a kislányok macskát hajszolnak a kertben. Legalábbis ebben a kertben.

A kislányok mindennap hajszoltak macskát a kertben (bár mindig csak azután, hogy a macska megette a macskakaját és kiitta a tejet, amiknek a kirakását ugyanezek a kislányok tagadták vehemensen), de soha nem sikerült megfogni. Végül aztán be is ütött a katasztrófa, a macska összegyűjtötte a haverjait és csapatban támadnak, fegyveresen, késsel-villával, hoztak fűszereket, köretet, salátát, mindent hoztak, csak húst nem. Azok lesznek ők. Mint Bud Spencer a titkosügynökös filmben, amikor a négy kínai bemutatja, hogy ők a hagyma, a saláta, a mustár és a zsömle, és Bud lesz a fasírt. Egyetlen dolgot tehettek.

– Figyelem, evakuáláshoz fölkészülni! – hirdette ki Maverick, végigrohanva a helyiségeken. – Ez nem gyakorlat, gyerünk, igyekezzetek, mindjárt itt a macskasereg, evakuáljuk a házat!

Maverick hangja még hallatszott távolodóban, amikor az ellenkező irányból elszáguldott Kissy mellett Françoise, és ő is ezt rikoltozta. S volt még néhány szólam.

Kissy becipzárazta a hátizsákját és letette a kiskocsira, aztán körülnézett a nappaliban, kihúzogatta a fiókokat, elmozdított tárgyakat, alaposan megvizsgálta, nem hagynak-e itt valamit. Ezt egy csomóan megteszik mindenhol, több szem többet lát. Egy órája rakodnak, és egyáltalán nem kapkodják el, messziről jön az a macskahad.

Még akkor sem értek oda, amikor a fiúk kitolták a zsákokkal megrakott kocsikat. Mindent berakodtak a buszba, s az kigördült a kapun, amíg a D'Aubisson egerek bezárták a házat és élesítették a riasztót. Mindenfelé fegyveres kisegerek őrködtek, szemmel tartották a kapu környékét és a kertet, a magasban a két helikopter figyelt, a házat állig fölfegyverzett egérőrjárat kerülte meg. Macskát nem láttak.

A csapat kivonult a kapun, utoljára a fegyveres őrjárat.

– Névsorolvasást kérek – mondta Niala –, semmi kedvem telefonálgatni, hogy valaki odabentről dörömböl.

Angélique végigmondta a neveket, de mindenki megvolt. A kertkaput is bezárták, rákapcsolták a riasztót, és Niala fölhívta a biztonsági céget, bejelentette távozásukat.

A buszon újabb névsorolvasást tartottak, mert Niala nem vágyott megfordulni a hegyi utcákon a busszal, mert valaki ott ugrál és cincog a kapu előtt.

Amikor a reptér előtt leszálltak a buszról, Nimby harmadjára is névsorolvasást kért, mondván, mi van, ha valaki elaludt a buszon, majd a garázsban ébred föl órák múlva és ott cincog riadtan, de lecincogták. Szamárság, úgyis megvannak mindannyian.

A gépen jött a körüzenet Cheesebookon, Nimby kitalálta a névsorolvasás szupergyors módját. A huszonöt egeret fölosztotta öt brigádra, amiknek van egy főnöke. Ha ellenőrizni kell, hogy mindenki megvan-e, akkor csak a főnökök keresik meg a saját egereiket, és jelentik egymásnak, hogy mindenki megvan. Egyébként marad a Jerry hagyományos demokratikus működése, ez csak akkor kell, ha tudni akarják, hogy nem vesztettek-e el valahol útközben egypár egeret.

Az indítványt elfogadták, s mikor francia földre tették a tappancsukat, ki is próbálták. Vanessa ellenőrizte, hogy Niala, Kissy, Pi és Nimby megvan. Angélique megszámolta Chantalt, Jennifert, Martint és Elkét – Elkét nem. Françoise Mavericket, Mollyt, Brigitte-et és Suzanne-t. Nique Caroline-t, Yvonne-t, Pierrette-et és Claude-ot. Artu pedig Michelt, Jacques-ot, François-t és Christiant.

A módszer csalhatatlannak és bombabiztosnak bizonyult, azonnal kiderült, hogy melyik egér veszett el. Elke, aki a számlálás előtt beugrott Angélique háta mögé és közölte, hogy ő nincs meg. Angélique hiába kereste balra, jobbra, középen, nem találta. A többi négy brigádfőnök bólintott, és hozzáláttak begyűjteni a csomagokat.

– És most? – kérdezte az elveszett. – Nem megkeresni kicsi ötéshuszadik egéret kellene?

– Egyszer leülök veled és átvesszük a számneveket – sóhajtott Angélique. – Nem, egérke, illetve kellene, persze, csakhogy arra Nimby nem dolgozott ki technikát. A módszer csak arra jó, hogy megtudjuk, hiányzik-e valaki. Hogy mit tegyünk,

ha igen, az nincs a használati utasításban. Tehát maradsz elveszve.

Kissy elgyönyörködött a látványban, aztán odasurrant és becsukta Elke száját.

Három napjuk még jutott Beaulieu-ben, mielőtt a kölyköknek megkezdődik a suli. Valamelyik elejtett egy kérdést még a hét elején, hogy érdemes-e ennyi időre odamenni. Tizenegy veterán egér kórusa vágta rá, hogy Beaulieu-be bármilyen rövid vagy hosszú időre érdemes menni – de ugyanezt mondta az a három kicsi is, akik már jártak ott.

Arra jutott idő, hogy megismerkedjenek a családdal, körülnézzenek, elámuljanak Beaulieu-n ugyanúgy, mint Port d'Andratxon, hisz mindkettő a milliomosok nyaralóhelye, ezek a gyerekek még csak hasonlót se láttak ezelőtt soha – de Beaulieu azért mégiscsak szebb. Meg még egy-két apróságra.

Egy órával azután, hogy megérkeztek, Kissy éppen áthaladt Marie néni nappaliján, amikor Vanessa belépett a fürdőszobába és azt mondta:

– Nocsak, csöpög a csap.

Nimby elsétált Kissy mellett és bement az egeréhez. Kissy továbbment.

Pár perccel később találkozott Maverickkel, akinek nagyon különös volt az arca.

– Hát téged mi lelt, egérke?

– Ööö… Nimby…

– Mi van vele?

– Csöpög a csap.

– Igen, hallottam.

– Stopperrel megmérte, hogy hány másodpercenként csöpög. Aztán valahogy lemérte a mosdókagyló területét, és megszámolta, hogy egy kisebb részen mennyi cseppet lát. Aztán kicsit számolt, és kijelentette, hogy a csap negyvenkilenc perce csöpög.

Ettől kezdve Kissynek is elég különös volt az arca. Ámbár a tudományos eljárás után Nimby maga hívott szerelőt.

Tettek egy kis körutat a hegyen, csak úgy fölsétáltak minden terv nélkül, nem is vittek semmi mást, csak a fegyvereket és a telefonokat. Egy-két kölyök megjegyezte ugyan, hogy legalább

vizet vinnének, de Vanessa csak megvonta a vállát, hülyeség, ő nem fog magával vizet cipelni, nem a sivatagba mennek, a város kellős közepén vannak. Erre Jacques azt mondta, Andratxban és Compiègne-ben vittek magukkal vizet, pedig ott is a város közepén voltak. Persze, felelte Vanessa, csak ott nem ismernek senkit. És félóra múlva a legteljesebb lelkinyugalommal sétált oda egy autóshoz, aki éppen kihajtott a kertkapuján, és kérdezte meg, hogy akadna-e néhány korty vize a szomjazóknak. Még szép. Hiszen Alex Bourridon volt az.

– Szolgáljátok ki magatokat – felelte Alex, és előhalászta a kulcsát –, de én már nem megyek vissza. Milyen volt Mallorca?

– Csodás. Napsütés, zöld lombok, selymes orrú maffiózók, minden van, egyszer nézd meg.

– Milyen maffiózók?

– Selymes orrúak.

– Az miért fontos?

– Amikor az öklöd becsapódik – Vanessa jobbegyenest küldött a levegőbe –, kellemesebb a tapintása.

– Értem. Jó tudni. Sziasztok!

Alex elhajtott, ők pedig fölballagtak a házhoz.

– És hogy kapja vissza a kulcsot? – kérdezte Molly.

Vanessa vállat vont. – Ott megyünk el Lisette üzlete előtt, neki majd odaadjuk. Ő Alex felesége.

Kissy automatikus mozdulatokkal vette ki a poharakat és nyitotta föl az egyik palackot – három nagy üveg kólának hágtak a nyakára –, és Mohira gondolt, aki sok-sok évvel ezelőtt olyan sok meglepetést szerzett neki azzal, hogy mindenkit ismer Beaulieu-ben és környékén, mindenkiről tud mindent. S ma már ő maga is ugyanúgy eligazodik, ismeri a járást ebben a házban is, tudja, hol találja Lisette-et és régóta tegeződik vele, s ez ugyanígy van végig az utca összes házával és lakóival, pedig ők a város másik részén laknak. Itthon vannak egész Beaulieu-ben. Azóta, amióta a legeslegelső nap, talán már az ideérkezés utáni percekben, a város magába szippantotta azt a szöszke árva kislányt, hogy soha többé el se eressze.

– Tisztelt elnökasszony, kedves kisfülűek, egértársaim, tisztelt Jerry Alapítvány! Megállapítom, hogy nagyszabású vállalkozásunk, a Jerry Alapítvány 2012-es Nyári Egérképző Tábora és az azt követő csapatépítő nyaralás teljes sikerrel zárult. Tanulóink egytől egyig elsajátították az anyagot, s az ügyvezető bizottságnak meggyőződése, hogy a későbbi edzések során kiváló egérharcosok lesznek belőlük, akik sikerrel teljesíthetik feladataikat. Kisebb csetepatékban már bizonyították bátorságukat és ügyességüket, az egyik során fölfegyverzett banditákat tettünk ártalmatlanná és kiszabadítottunk egy tucat kiskorú prostituáltat. A továbbiakban folytatjuk a kondíciójavító edzéseket, fegyverhasználati és egyéb gyakorlatokat, és figyelemmel kísérjük fejlődésüket. Köszönöm, cin-cin. Niala D'Aubisson sk.

Niala bólintott a kamerák felé és helyet foglalt. A társaság jót mosolygott, amiért a szóbeli jelentés végére aláírást is mondott, és megbeszélték, hogy telt a tábor és a nyaralás. A panzió aulájában ültek, összevissza, veteránok, kölykök, kisfülűek, és az egyik falnál egy nagyképernyős tévén a többiek, Ange néni, az Île-de-France-ban élő egérszülők, a kölykök szülei is persze, akik valamelyikük kertjében gyűltek össze, hogy lássák az egereiket, és Yves bácsi vitt egy táblagépet. Csak persze az nagyon kicsi volt, úgyhogy egy idő után Vanessa elkezdte egyenként kinagyítani az arcokat, még így is kicsik maradtak, hiszen a sok ember csak messziről láthatta. De az alapítványnak csak egy kivetítője volt, és az itt volt őnáluk. Ezért meg nem lett volna érdemes venni egy újat. Holnapután úgyis hazamegy mindenki.

Otthon a legelső feladat: összeismerkedni a Kismacska srácokkal. Három meglepett, gyanakvó pofi, a szokásos háromszögű fülek, nagy kék szemek, amik fölbámultak az ajtóban álló két egérre, Kissyre és Françoise-ra. Nem akarták őket egyszerre nagy tömeggel megijeszteni, de a csapat nagy része haza is ment, a délvidékiek otthon maradtak, Elkének is ment a gépe, csak néhány kölyök jött el Vaucressonba, körülnézni, kismacskát nézni.

– Sziasztok. Françoise vagyok.

Az egyik rájuk nézett és válaszolt.

– Miau.

Vörös cirmos volt. Françoise őt választotta.

Névadással innentől nem is kellett foglalkozni, a kiscica bemutatkozott, tudták a nevét. Françoise hamarosan elviszi, csak még nőjön egy kicsit. Megkapaszkodott Françoise blúzában és fölbámult rá. Többször is elismételte a nevét. Kissy föltett volna rá egy nagy karika Grand Cru ementálit, hogy Miau követni fogja a macskahagyományokat, és ennél többet nem fog mondani soha. Igaz, Macska még a saját nevét se mondta ki sose. Pedig Françoise vele is dumált, megbeszélték a gyerek nevelését, az egértiszteletet, mindenfélét. Közben a folyosón időnként cserélődtek a macskanézőbe érkezett egerek. De Macska nem szólt semmit.

Végül Françoise visszaadta Miaut az anyjának, nyalja le róla az egérszagot, és búcsút vettek tőlük.

– Szóval ezért kell mindig résen lenni – mondta Maverick. – Láttam ám, hogy nézte Macska a combjaimat. Majdnem akkora érdeklődéssel, mint a srácok az andratxi strandon.

– Macska meg fogja tudni, hogy a családhoz tartozol, és nem nyúl hozzád – felelte Kissy. – Ami viszont a srácokat illeti…

– Mallorcán nem jött össze – legyintett Maverick sajnálóan. – Itthon se próbálkoztak még.

– Majd szerzünk neked pasit – vigasztalta Kissy –, jó nagyot, sok ütlegelhető felülettel.

Négy kölyök jött el, Maverick, Brigitte, Pierrette és Caroline, nem csekély elégedetlenségére Kissynek, aki szerette volna, ha Christian is velük, konkrétan Maverickkel tart. Elkísérte őket az állomásig, el ne tévedjenek, és útközben Caroline bevallotta, hogy igazából nem félt.

– Elég jámbor macskának tűnik. Mindhárom kölykét a kezembe vettem, és meg se moccant. Nehéz elképzelni, hogy az életemért menekülök előle.

– Mert tudta, hogy nem bántod a gyerekeket – felelte Pierrette.

– Amíg elég kövérek nem lesznek – tette hozzá Maverick, és megnyalta a szája szélét. Kissynek eszébe jutottak a Compiègne-ben hallott macskaevő mondókák.

– Macska hozzászokott a társaságunkhoz – jegyezte meg. – Voltak már srácai máskor is, és bízik bennünk. Akármilyen vadidegen macskának nem fognám meg a gyerekét, mert ha en-

gem nem is mer bekapni, mi van, ha az egérszagot megérezve magára hagyja a kölyköt?

– Akkor ő egy őzike – jegyezte meg Brigitte. Ebben volt valami. Ilyet tényleg inkább erdei vadak csinálnak. De például Vanessa biztos nem hagyná magára a kisegerét, akármilyen szagot érezne rajta, pedig ő is eléggé vad.

Kissy megpróbálta elképzelni Vanessát, amint egy kisbabát dajkál, és ez elég jól ment is, mert látta már kisbabával a karján, amikor Jacqueline csecsemőjére vigyáztak, de aztán azt is megpróbálta elképzelni hozzá, hogy a kisbaba Vanessa sajátja, hatalmas fülekkel, dióbél bölcsőben, és ez már egyáltalán nem ment. Sokkal könnyebben tudta elképzelni talpig fekete bőrszerkóban, motorbiciklin, vagy éppen fekete csuklyában és földig érő fekete klepetusban, hatalmas kaszával a kezében, amint odalép egy shindy mögé és a vállára teszi a kezét. Vagy esetleg…

– Hé!

A kölykök rántották vissza, mert majdnem lelépett a járdáról.

– Nem arról volt szó, hogy mi vagyunk a kicsik, és te vigyázol ránk?!

Jennifer, Chantal, Kissy és Martin ment el a kölykök iskoláiba és mondta el a tanári karnak, hogy boldogultak védenceik Compiègne-ben és Mallorcán. Nimbynek és Françoise-nak tanulni kellett, de nekik négyüknek nem volt dolguk.

Martin hamarosan megkezdi mérnöki tanulmányait a Diderot-n. Borzasztóan messze van, de nem bérel szobát meg semmi ilyesmi, azt mondta, ha elhúzódik a tanítás meg utána a verekedőskisegér-bemutató, akkor legfeljebb éjjel kettőkor vonatozik haza, két órára bebújik az egere mellé, aztán visszavonatozik. Ami persze túlzás, de jól hangzik. Ennyire nincs messze mégsem. De abban Martinnek igaza van, hogy egy Jerry akárhol és akármikor vonatozhat. Ugyan mi történhet? Legrosszabb esetben nem jön az éjszakai metrón egy csapat magáról megfeledkezett részeg vagány, nem próbálnak belekötni, és unatkozhat egész úton. Azaz persze visz egy táblagépet és olvasgat.

Általános mérnök lesz, úgy mondta: egyelőre. Aztán majd meglátja.

Jennifer útja jóval rövidebb lesz Neuillytől a Szépművészetiig, viszont, amint Mario megjegyezte, onnan még sokkal hoszszabb az út a folyó másik oldalára. Mármint a Louvre-ra gondolt persze.

Chantalt egyelőre nem vették föl, még keresgél. Bölcsészkarra jelentkezett, de azt mondta, a művtöri is szóba jöhet, Mr. Smith is oda járt. Ez némileg nyugtalanította Kissyt, nem nagyon vágyott a családban titkosügynökre.

Niala nagyszerű helyet talált a hegyoldali La Madeleine negyedben, egy lépésre Nizza belvárosától, a Trotabas campuson, ahol turizmust fog tanulni.

Egyedül Kissy nem talált semmit. Nem is keresett. Már megbeszélték, hogy kihagy egy évet, gondolkodik, esetleg ismerkedik az életnek azzal a részével, amiben nincsenek bevert orrok és a sarkában loholó macskák. Ezt anya mondta így, akit Kissy felvilágosított, hogy egy Jerry életének nincsen ilyen része, bevert orroknak márpedig lenni kell, és ha elviszik az üzleti vacsorára – készültek egyre éppen, amikor erről szó volt –, akkor úgy fog viselkedni, ahogy jó társaságban egy ifjú hölgynek illik, de ellenőrzi, hogy a pincér nem macska-e. De végül arra a vacsorára anyáék se mentek el, más kötelezettségük akadt.

Angélique szeptember kilencedikén a Cheesebookon kapott üzenetet Georges-tól: szerezzen maga helyett új titkárnőt, saját magának meg egy másikat, ő mától kommunikációs igazgató. És addig is, amíg a titkárnők meglesznek, írja föl saját magának, hogy október tizenöt, délután kettő, Hilton La Défense, Akabane-Namboku Corporation, Angélique egyedül megy, adja el a találmányukat. Szeptembertől már az új fizetését kapja, a részleteket majd megbeszélik. Georges ugyanis ez idő szerint Genfben volt megint, egy ipari konferencián, ott akadt össze a japán cég képviselőjével és állapodott meg benne, hogy tárgyalnak a repülésbiztonsági találmányról. Mindmáig csupán három egér értette, hogy működik, maga Angélique és a feltaláló két lánya, bár Kissy birtokában volt a képességnek, hogy csillogó szemekkel, értelmesen bólogasson, mintha értene mindent, de hát családon belül ezzel úgyse tudott átverni senkit.

Két nappal azután, hogy Georges megírta üzenetét, Nimby közzétette Jim nevű programját. Régóta léteznek PIM nevű programok, személyi információmenedzserek, hát ez meg a Jim, a Jerry-információmenedzser. Voltaképpen egy elektronikus füzet volt, tetszőleges hosszúságú „lapokkal”, amik mindegyikéhez dátumot lehetett rendelni, többet is, és ha a Cheesebookon valaki üzenetet küldött vagy kapott, amiben volt dátum, akkor az bekerült mindkettejük Jim-noteszébe. S az adott dátum előtti napon a Cirrus küldi majd a figyelmeztetést. De kapott a Cheesebook parancsokat arra is, hogy egy-egy üzenetet bárki noteszébe betegyen. A program hamarosan azt is tudta, hogy egyenesen egymás noteszébe írhassanak, új lapra, vagy meg lehetett osztani lapokat, amiket más Jerry-tagok is láthattak, ki lehetett választani egyenként vagy csoportosan, hogy kik, és ők is írhattak rá, a gép számon tartotta és jelezte, hogy melyik szövegrészt ki írta, javította, törölte. Nemsokára már rajzolni is lehetett, képet csatolni vagy videót, tudott mindent, amit az eredeti Jerry-felület, csak ez személyes volt, minden lapot csak az láthatott, akinek jogosultsága volt rá.

S ekkoriban hallatott magáról Sorel úr cége. Nimby még Mallorcán elkezdte kidolgozni a problémát, Beaulieu-ben befejezte, s elküldte nekik. Csakhamar meghívták egy beszélgetésre. Nimby elment hozzájuk, és kellemes csevegés után egy állással tért vissza. Vagyis hogy állásnak nem állás, külsősként fog nekik dolgozni, időnként részt vesz egy-egy probléma megoldásában. A mostaniért is fizettek, használni fogják. Nimby mesélt a problémáról még Mallorcán, de Kissy hiába tudott programozni maga is, egy árva szót sem értett belőle.

Kissy kiment a postáért, megint egész halomnyit hozott be belőle, a nappaliba vitte, és elsikította magát.

A fotel mögé valamilyen apró állat rohant be.

Kissy ledobott mindent az asztalra, előhúzta kését, és óvatosan belesett a fotel mögé. Nem látott senkit. Nagy ívben oldalazni kezdett, és a másik fotel mögött egyszer csak meglátta. A szíve majdnem kiugrott a helyéből. Lassan megközelítette a betolakodót, aki érdeklődve bámult föl rá, félig bebújva a fotel alá. Kissy villámgyorsan eltette a kést és lecsapott, még mielőtt

a ragadozó támadhatott volna, s kinyújtott karjában tartva a fenevadat lerohant az alagsorba.

– Macska! Macska! Nem hiányzik egy gyerek?!

Soha nem tudta meg, hiányzott-e neki. Macska két kölykét szoptatta éppen, és amikor Kissy letette mellé a harmadikat, csak egy fülbillentés volt a válasz, ami bármit jelenthetett.

Kissy mindenesetre alaposan ellenőrizte, hogy az ajtó kilincsre legyen csukva, aztán átment a gépterembe, papírt vett elő és néhány filctollat, rajzolt egy kulcsot, egy rácsos börtönajtót és egy rémületesen vicsorgó macskaszörnyet, és kiragasztotta a cicaovi ajtajára. Csinált róla fényképet, elküldte a Cheesebookra, és visszament a postához.

Szétrakta a szokásos szempontok szerint, külön anyáét, apáét, aztán feladó alapján a sür… hát ez meg mi?!

Ránézett egy borítékra és megint sikított.

A képernyőkön összegyűlő egérkéket jobban érdekelte a második fotó, mert még nem tudták, hogy az első azt jelenti: Kissy innentől állandó macskaveszély közepette él. De a levélről se tudták, mi van benne, hát noszogatni kezdték, bontsa föl.

– Nincs benne a shindy – mondta Vanessa –, ő csak megírta. Nyisd ki, egérke.

Kissy sóhajtott és nekidurálta magát.

Tisztelt Jerry Alapítvány!

Elnézést kérek, ha rossz helyre fordultam kérdésemmel, de csupán annyit tudok Önökről, hogy pedofilokkal foglalkoznak. Egy barátom kért meg, hogy írjak Önöknek. Ő pedofil, de soha nem bántott senkit. Csak engem avatott a bizalmába. Egyikünk sem tudja, létezik-e erre valamiféle gyógymód.

Két éve barátom arról számolt be, hogy valamilyen furcsa szervezet figyeli minden lépését. A legváratlanabb időpontokban állítanak be hozzá, álarcos emberek, megfigyelik a számítógépét, a munkahelyét, a családját. A házassága tönkrement, azóta volt egy kapcsolata, az is tönkrement. Újabb kapcsolatba már nem mer kezdeni, mert fél, hogy azok az emberek beárulják megint, de így meg attól fél, hogy érdeklődése még jobban a gyerekek felé fog fordulni.

Kérem, segítsenek, én majd továbbítom a válaszukat a barátomnak. Foglalkoznak Önök pedofilok gyógyításával?

Robert Codet

– Nem is figyeljük – törte meg Françoise a hosszúra nyúló csendet.
– De azt akartuk, hogy ezt higgye – mondta Vanessa.
– Sikerült – felelte Niala.
Hallgattak.
– Azért egy shindynek mégse segíthetünk – szólalt meg Jacques.
– Dehogynem, egérke – felelte Niala.
– De miért?
– Mert ez a munkánk – sóhajtott Vanessa. – A nővéremnek igaza van.

Kissy a rue Arras-n állította le a motort, a Luxembourg-kert kerítésénél, és átsurrant egy taxi alatt. Befordult a rue Vavinre, egykettőre megtalálta az üzletet, de mielőtt benyitott volna, óvatosan körbeleskelt. Cica sehol, csak egymillió járókelő. Körülnézett a kirakatban. Mobilok, táblagépek, mindenféle elektronikus kütyük. Nino az új helyén is ugyanazzal foglalkozik.

Benyitott. Hétköznapi külsejű kis üzlethelyiség, polcokon mindenféle, egy vásárló és mellette Nino, aki valamit magyarázott. Kissy beljebb ment, az eladópult mellett talált egy magas bárszéket. Helyet foglalt és mérhetetlen érdeklődéssel tanulmányozni kezdett egy headsetet.

Pár perc múlva Nino elbúcsúzott a vevőjétől – illetve csak érdeklődőjétől, mert nem vett semmit –, odajött Kissyhez, udvariasan köszöntötte, miben lehet a segítségére?

Kissy nem felelt, elnézte a pasast. Megváltozott, amióta nem látta. Jócskán fogyott, és nem volt túl jó színben.

– Kérem? – szólt Nino kicsit meglepve, mert Kissy másodpercek óta hallgatott. Föleszmélt, elővette alapítványi igazolványát, kinyitotta, úgy fogta meg, hogy az ujja takarja a nevét, és megmutatta a shindynek. Nino elképedve bámult az igazolványra, aztán Kissyre. – Ön tehát azért jött, mert…
– Azért – szólalt meg Kissy most először.

– Lenne szíves várni egy percet? Megkérem a kollégámat, hogy vegye át a helyemet, azonnal itt vagyok.

– Kérem.

Még egy percbe se telt, Nino már jött is vissza, előresietett, ajtót nyitott. Kiléptek az utcára.

– Üljünk le valahol – javasolta Kissy. – Az ott egy fagyizó? – De nem is várt válaszra, már surrant is, nyomában a shindyvel, aki az utolsó métereken mégiscsak megelőzte és nyitotta az ajtót. Kissy biccentett és belépett.

A harmincfokos hőség a kinti aszfalton legalább negyvenre nőtt, Kissy tehát rögtön a fagyikkal kötött ismeretséget. Egy *grandissimo* csésze cioccolato amorinót kért limone femminello di Sorrentóval, vaniglia Bourbon del Madagascarral és fragola camarosával, per favore, molto grazie. Perfetto! De amíg ezt megrendelte, már a macaronokra villogtatta reflektorait; később még velük is randizik.

– Miért rendelt olaszul? – érdeklődött Nino, amikor leültek; ő valami tortaszeletet kért.

– Olaszul? – Kissy meghökkent, aztán visszapörgette az eseményeket. Csakugyan. Már megint folyékony olaszsággal beszélt, anélkül hogy észrevette volna. – Hát… ez egy olasz fagyizó…

– Értem.

Kissy megkóstolta a femminellót. Mesés volt. A különféle ízeket virágszirmok gyanánt helyezték el az amorino körül.

– Arra gondoltam – kezdte halkan, bár rajtuk kívül csak egy vendég volt bent, és tőle is, a kisasszonytól is a legtávolabb helyezkedtek el –, használjuk azt a kifejezést, hogy *szívbaj.* Érti, mi helyett… Ha valaki hallana minket.

– Ó. Értem. Ön nagyon figyelmes.

– Nos tehát, először is el kell mondanom, hogy az alapítvány nem foglalkozik gyógykezeléssel. Mi… hm… diagnosztikát végzünk. És őszintén szólva fogalmam sincs, hogy az ön szívbetegségére van-e gyógymód.

Nino töprengve forgatta kezében a villát, a sütijéhez még hozzá se nyúlt. Aztán fölpillantott.

– Mármint a barátoméra.

– Mármint a barátjáéra – hagyta jóvá Kissy, megállapítva, hogy a camarosa is ragyogó –, persze, játszhatjuk ezt is.

– Tehát… ön tudja az igazat.
– Elég átlátszóan írta meg, már ne is haragudjon.
Nyílt az ajtó, belépett egy nő egy hat év körüli kislánnyal, aki rögtön elkezdte végignézni a kínálatot. Kissy csak odapillantott rá, rövid, rózsaszín nyári ruhát látott, és máris vissza Ninóra, aki viszont a kislányt nézte. Kissy gratulált magának a helyszínválasztáshoz. A fagyi csodás, és itt aztán igazán minden esély megvolt, hogy betéved egy-két gyerek, amíg itt vannak.
– Meséljen.
– Miről?
– A marcipán szívecskéről – biccentett Kissy alig észrevehetően a pult felé.
Nino kényszeredetten elmosolyodott az elnevezésre.
– Ön ezt úgysem érti.
– Majd utána megmondom, hogy értettem-e.
– Nézze… – Nino olyan halkan beszélt, ahogy csak tudott. – Nem vagyok szörnyeteg. Éppen ezért kerestem meg önöket. Én ugyanazt látom, mint ön, egy aranyos… ööö… marcipán szívecskét. Hogy jutott eszébe ez az elnevezés?
Kissy szerény mosollyal kanalazta a Madagascart és nem mondta, hogy egy Jerrynek ez a legkevesebb.
– Szóval nem vagyok az. Persze fölmerül a gondolat… ebben a tekintetben a legtöbb férfi elég egyforma, csak nálam… a marcipán szívecskék mérete más.
Amazok közben helyet foglaltak. Kissy megint odasandított és megállapította, hogy a marcipán szívecske úgy ült le, hogy a shindy tetőtől talpig remekül megszemlélheti. És az amorino is isteni. Gyakrabban hozza majd ide a shindyjeit.
– Egyébként mi már tegeződünk, nem?
Kissy fölpillantott. Nino tekintete éles volt és fürkésző. Kissy kanalazott még a femminellóból.
– Te melyik álarcot viselted?
Kissy nyugodtan lenyelte a falatot.
– Az elefántosat – felelte.
– Miért jöttél ide?
– Mert levelet írtál, Nino. – Még egy kis cioccolato.
– Miért csináltátok ezt az egészet? – A shindynek a hangja is kezdett élesre váltani, a gyerek anyja odapillantott. Kissy figyelmeztetően fölemelte egy ujját.

– Először is ne ijeszd meg a gyereket kiabálással vagy efféle-vel, mert nem tehet semmiről, ő csak idejött fagyizni. – Hirtelen szemvillanás a gyerek tányérjára. – Sütizni – javította ki magát. – Másodszor: semmi jogod rajtam számon kérni bármit is. Emlékszel Vladekre?

Nino bólintott.

– Már hogyne emlékeznék. El kellett utaznom hozzá, mert rám parancsoltatok. Azt hittem, megöl.

– Nincs már okod tartani tőle. Tavaly októberben szexrandit szervezett egy ifjú párnak, akik csak a netről ismerték egymást, és hogy, hogy nem, a fiú ő maga lett volna. A gond az volt, hogy a lány sem az volt, akinek hitte, hanem a mi alapítványunk. Az élmény után Vladek hosszabb időre visszavonult a nyilvánosságtól… *bezárkózott* egyéniség lett… – Megint egy kanál camarosa. – Mi együtt ismertünk meg benneteket, ugyanazt csináltátok, ugyanott, ugyanúgy. Kettőtök közül az egyik beültetett a kocsijába egy marcipán szívecskét és hazavitte, közben egész idő alatt… a szívbetegségéről beszélt vele, aztán elkezdett hazudozni, amikor megcsíptük. Mit vártál, kettőtök közül a másiknak majd kezet csókolunk?

– A múlt heti dolgot is… ti csináltátok?

Kissy mérlegelte a kérdést. Egy Jerry soha nem hazudik.

– Nem. Nem tudom, mi az a múlt heti dolog, de biztosan nem mi voltunk.

– Pedig erre gondoltam. Mármint azokra, akik két éve figyelnek. Ezért írtam az alapítványnak… persze eszembe se jutott arra gondolni, hogy a két csoport ugyanaz. Most is figyel valaki?

– Hát én.

– Úgy értem, rajtad kívül.

– Elég vagyok hozzá én is.

– És általában hányan figyelnek?

Egy Jerry soha nem hazudik, ha meg is tudja kerülni a kérdést.

– Nem kell hozzá sok ember.

– Gondolom, egyikőtök magas, testes, szakállas férfi, akinek mindig sportlap van a kezében.

Egy Jerry soha nem hazudik nyíltan.

– Észrevetted?

– Észre. Meg azt a kedves kis öreget, aki olyan barátságosan elbeszélgetett a szomszédasszonyommal, de állítólag nem rólam.

Kissy sóhajtott. Egy Jerry soha nem hazudik anélkül, hogy bajba kerülne.

– Azt nem tudom, kicsoda.

– Szóval nem hozzátok tartozik?

– Nem. Nem is hallottam róla. És a sportlapos pasasról sem. Lehet, hogy rossz ötlet neked ezt most megmondani, de egyáltalán nem figyeltünk. No jó, néha egy kicsit. De nagyon keveset. Azért mondtuk, hogy figyelünk, mert nem akartuk, hogy hozzányúlj marcipán szívecskékhez. De azt nem hagyhatom, hogy üldözési mániád alakuljon ki… nem szeretetből, csak akkor meg azért válnál veszélyessé. – Bekapott egy kis femminellót. – Neked pszichiáterre van szükséged. A szakirodalom ellentmondásos abban a tekintetben, hogy a szívbetegséged kezelhető-e, de mindenképpen érdemes megpróbálni. És nézess utána, hogy nincs-e már üldözési mániád. Szakemberrel, én nem vagyok az. De legelőször is edd meg a sütidet, mert öt perce ülünk itt és még hozzá se nyúltál, feltűnő lesz.

Nino kis habozás után bólintott és beledöfte villáját a tortaszeletbe. Egy percig szótlanul ettek.

– Sokkal kevesebbet tudok rólad, mint hiszed – mondta aztán Kissy egy kis camarosa után –, de azért elég sokat mégis. Te valószínűleg egy elég normális pasas vagy, Nino. Nyilván jól kijössz a kollégáiddal, mindenféle emberekkel. Csak van egyetlen tulajdonságod, ami miatt potenciálisan veszélyt jelentesz. Elhiszem, hogy ellen tudsz állni a kísértésnek. Mondjuk a marcipán szívecskét itt a fagyizó közepén nem próbálnád fölfalni, még akkor se, ha nem lennék itt. Csak nem tudjuk, és gondolom, te se tudod, hogy *mekkora* kísértésnek tudsz ellenállni. És hogy mi kell ahhoz, hogy ennél nagyobb kísértés érjen. Mi van az új barátnőddel? Azt írtad, szakítottatok.

– Igen… nem tartott soká. Többek között a gyerek miatt… egyszerűen nem mertem vele kettesben maradni. Csináltam egy műbalhét és otthagytam őket. Tényleg nem nyúltam hozzá.

– Elhiszem.

– Tényleg?

– Tényleg – küldött le Kissy még egy falat amorinót. – Tudjuk, hol laknak, meg tudjuk őket találni, megkérdezni. Nem mernél hazudni nekem. Egyébként – Kissy bájos mosollyal kivillantotta apró egérfogait – tudok veled olyat csinálni, amitől azt is bevallanád, ha tízéves korodban blicceltél a buszon.

Egy Jerry soha nem hazudik, csak ha örömét leli benne.

A fagyi már csak emlék volt, Kissy intett a kisasszonynak, per favore, nem, még nem a számlát kéri. Inna egy kólát, és egypár macaront szeretne. Megbeszélték, hogy milyet, és a kisasszony már hozta is. Nino ezalatt kedvetlenül eszegette a sütijét. Ő is kért egy kólát, amikor a kisasszony megkérdezte, nem iszik-e valamit.

– Mesélj még – mondta Kissy.

– Miről?

– Végül is te kerestél meg minket. Azt hittem, sokkal több a mondanivalód.

– Mit mondhatnék azoknak, akik két éve figyelnek?

– Most mondtam, hogy nem is figyeltünk.

– No igen, persze.

– Nem hiszed? Azt is mi mondtuk, hogy figyelünk.

– Ez igaz. Nem tudom… azt mondtad, ti gyógyítással nem foglalkoztok, azt nem kérhetem, hogy védjetek meg azoktól, akik üldöznek, ha egyszer ti magatok vagytok azok… akkor mi marad beszédtémának?

– Nem kell kérned. Leszállunk rólad, nem fogunk figyelni.

– Most mondtad, hogy eddig se tettétek.

– Úgy értem, mostantól nem is mondjuk, hogy igen.

– Miért?

– Nem látom értelmét. Egyszerűen nem vagy veszélyes. Túlságosan be vagy rezelve. És ha bármikor a jövőben nem lennél már berezelve és mégis veszélyessé válnál, akkor nem azért fogunk elkapni, mert *téged* figyelünk, hanem mert tipikusan az a fazon vagy, aki garantáltan szarvashibát követ el és gyakorlatilag a karjainkba fut. Mert a kommunikációs csatornákat viszont tényleg figyeljük, ahol beszélhetnél a többi shin… shinkyvel shem tudsz kapcsolatba lépni anélkül, hogy látnánk. És fölismerünk, nyugodt lehetsz. Akkor meg minek szegődjünk a nyo-

modba az utcán? Szóval innentől márpedig nem figyelünk és kész.

Nino hallgatott pár pillanatig, a sütijét piszkálgatta a villájával.

– Ez a szervezet hivatalos döntése?

– Hogyne.

Ezzel Kissy bekapta az utolsó macaront is, és bólintott a kisasszonynak.

– Én… – kezdte Nino, de Kissy megrázta a fejét.

– Szó se lehet róla. Mindenki a magáét.

Fizetett, közben áradozott egy sort a kisasszonynak olaszul, aki megköszönte, ő is megköszönte, és fölállt.

– Ne feledd, amit mondtam. Eddig nem foglalkoztunk veled, hát ne is adj okot rá. Keress egy nőt, akinek nincsen gyereke. Szia!

Kisétált az üzletből, elégedetten, de az ajtóban azért körbeleskelt. De nem volt odakint cica.

– Nálunk igazából nincsen rangsor vagy efféle – magyarázta Kissy –, de az biztos, hogy Maverick a legjobbak között végezte a kisegérképzőt. A verekedés az egyetlen, amiben még nem profi, de az is meglesz, csinálja az edzéseket és fejlődni fog. Ragyogó pilóta, érzi a helikoptert, együtt repül vele. Ez nagyon fontos. A kölykök közül eddig hárman tudták a legtöbbször megcsinálni, hogy átvitték a gépet akkora lyukon, amin alul-felül, balról-jobbról félcentis hézag marad. Papírt vágtunk ki – mutatta kézzel, látva az értetlen arcokat –, pontosan akkorára, hogy a Discovery átférjen a nyíláson, és kifeszítettük a szoba közepén, hogy ne legyen szél. Át kellett rajta repülni, ha valaki hibázott, a rotorok elvágták a papírt. Maverick tízből nyolcszor tudta megcsinálni. A kölykök közül csak Nique-nek és Mollynak sikerült ennyiszer. *Nekem is* csak tízből kilencszer.

– Tízszer is sikerült valakinek? – kérdezte monsieur Moreau.

– Az csak Elkének és Vanessának. De az nem számít, ők nemcsak áttaszigálják a tevét a tű fokán, de két méterről áthajítják rajta, célzás nélkül. Apropó célzás, Maverick nagyon jól lő légpisztollyal… csúzlival még nem éri el a Jerry-szintet, de szépen halad. Késdobásból is egész jó, és ami legalább ennyire

fontos, azt az ostoba szélhámos rablót igazán szépen kidíszítette a késével.

Értékelésének tárgya ezalatt a fotelban ült közte és a szülei között, igazi egeres viseletben, rövid farmer, kék blúz, egérfüles hajpánt, a derekán telefon és fegyverek, a kezén a Jerry-óra, és roppantul meg volt magával elégedve. A szülei nem örültek ennyire.

– Ez nagyon fontos, asszonyom, uram. Fegyver volt nála, és meg is ölhette volna Christiant, illetve aztán nyilván minket is, ha ők nem merik használni a késüket. Márpedig mindenkiben élnek bizonyos gátlások, ha bele kell vágni egy emberbe, és ezt leküzdeni, főleg első alkalommal, némi lelki vihart okoz. És akkor nem engedhettük meg magunknak, hogy tétovázzunk, ez nem volt az a helyzet.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet ilyen veszélyes játékba kezdeni – mondta Moreau úr.

– Ez nem játék, uram. Ez az élet. Az élet veszélyes. Maverick tizenhárom éves, éppen elég szép és fejlett ahhoz, hogy elég sok disznónak megakadjon rajta a tekintete, most már gyakorlatilag azoknak is, akik a felnőtteket szeretik, de még beleesik a pedofilok érdeklődési körébe is. Meg hát rabló is van a világon. Minden okuk megvan rá, hogy féltsék, ez a legkevesebb – akkor pedig pontosan az a megoldás, hogy tanulja meg megvédeni magát. Mert önök nem lehetnek mellette állandóan.

– Igen, ezt már hallottuk. De azelőtt nem keveredett harcba fegyveres bűnözőkkel.

– Most sem azért történt, mert megegeresedett. Hanem mert pont ott volt, amikor ezek jöttek. Bárhol jöhettek volna, bármikor, ha nem ezek, akkor mások. Azelőtt nem tudta volna megvédeni magát és másokat, most pedig igen. Ha minden gyerek elvégezne egy önvédelmi tanfolyamot, szomorú világ virradna a bűnözőkre.

Egy pillanatra megállt a beszédben, megcsodálta, milyen bölcset mondott és milyen szépen mondta. Aztán folytatta.

– Az alapítvány eddig több mint száztíz bűnözőt fogott el. Hogy hány gyereket mentettünk meg, azt senki se tudja, hiszen nemcsak azokat, akiket akkor kiszabadítottunk a karmaikból, hanem a későbbi potenciális áldozataikat is megmentettük. Maverick nyolcéves volt, amikor dolgozni kezdtünk, és ezen a

környéken éppenséggel jó pár shindyt összeszedtünk. Bármelyik megtámadhatta volna akár őt is.

– Nem végezhet minden gyerek önvédelmi tanfolyamot – mondta madame Moreau. – Maguk mondták, hogy ezek az alakok egészen kicsiket is megtámadnak.

– Igen, madame. De ha *egyszer* pórul járnak, utána már nagyon óvatosak lesznek. Eredendő gyávaságukat egy lebukás sokszorosára fokozza.

– Biztos benne, hogy mindegyik gyáva?

– Hát amelyikkel két órája beszélgettem, az modellt ülhetne a gyávaság szobrának. Van veszítenivalója: a szabadsága, normális állása, az esélyei nőknél.

– Szóval beszélgetnek is velük?

– Csak ezzel az eggyel – nevetett Kissy.

– De ha olyan gyáva, hogy mehetett bele?

– Ő nem tudta előre, hogy kivel fog találkozni. De mivel nem követett el törvénybe ütközőt, jelenleg nincs oka tartani tőlem. Mégis gyáva, mert nem bízhat senkiben, ha kiderül a titka, eláshatja magát, senki nem áll vele szóba többé.

– Végső soron ezek elég szerencsétlen emberek – mondta Moreau úr. – Nem mintha sajnálnám őket.

– Éppenséggel akár sajnálhatjuk is őket. Nem kerül semmibe. Hogyne lennének szerencsétlenek. Olyasmire vágynak, amiért börtön és társadalmi számkivetettség jár. Elég szörnyű lehet ezzel élni, de minket nem ez érdekel, hanem hogy a gyerekek biztonságban legyenek tőlük.

– Jövőre egérképzőket nyitunk országszerte, és ezrével avatunk tízcentis kommandósokat – vetette közbe Maverick éppen úgy, ahogy Kissy szokta tervezgetni a jövőt.

Maverick szülei éppen úgy fogadták a hírt, mint Mollyéi, akiknél Kissy előző nap járt: meghallgatták, hogy a lányuk bátor kisegér, aki nem fél a cicától, de nemigen tudtak ezzel mihez kezdeni. Tudtukkal sose félt. Kissy nem erőltette, az ő szülei is csak fokozatosan egeresedtek hozzájuk, s ma már természetesnek veszik, hogy Kissy mindig is kisegér volt, legfeljebb tizenhárom évig nem tudta magáról.

Most már viszont nagyon is tisztában volt vele, és óvatosan ment be otthon a nappaliba, mint mindig az utóbbi időben. Saj-

nos a macskaovi kilincse mégsem a legjobb, ez akkor derült ki, amikor Kissy másodszor talált kölyköt odafent, a konyhaasztal mellől bámult föl Kissyre, aki villámgyorsan letartóztatta, mielőtt az meglóg és végigtomésjerryzhetik a házat. A zárat majd kicserélik az ajtón, de már nem sürgős, ezek napokon belül ki fognak költözni onnan. Legalábbis ez volt a terv, amíg Kissy meg nem jött Maverickéktől, meg nem állapította, hogy a nappali macskamentes, és el nem indult megnézni a családot. Belépett a konyhába, a lépcső felé kanyarodott, aztán villámsebesen a falhoz lapult.

Ott voltak. A lépcsőn két pár fül kandikált ki.

Kissy gyorsan lefotózta őket, hogy ha nem jelentkezne többé, az alapítvány tudja, mi lett vele, aztán odasurrant, az egyiket elkapta, a másikat üldöznie kellett le a lépcsőn, a legalsó fokon csípte el. Fölment, kivitte őket a konyhaajtón és letette egy bokor tövébe.

– Itt várjatok. Marad! Ül!

Lement a másik kettőért, de csak egyet talált, az anyjukat, aki délutáni álmát aludta és egyetlen kérdésre se válaszolt. Kissy fölvitte a gyerekeihez.

– Vigyázz rájuk, én megkeresem a harmadikat. Jó, hogy nem nagyobb a család. Mostantól idekint laktok. Keressetek alkalmas macskafészket, de felőlem sátrat is verhettek.

Megkereste, elég sokáig tartott, az kellett hozzá, hogy rájöjjön, egy kismacska semmi kivetnivalót nem talál abban, ha a cipősszekrény mélyén alszik.

– És? Mi közöm hozzá?! A te gyerekeid, mostanáig lett volna időd szólni nekik a kutyáról, nem?

Macska nem válaszolt, csak nézte fiait, akik egy szempillantás alatt megtanultak fára mászni, Suzyt a fa tövében, aki lankadatlanul csóválta a farkát, és Kissyt, aki meg se moccant, hogy kimentse szorult helyzetükből a kicsiket.

– Nem eszi meg őket. – Kissy egy pillanatig gondolkodott, aztán inkább úgy döntött, nem vállalja Suzyért a felelősséget. – Valószínűleg. De ha igen, az az ő bajuk. Nem foghatod a mancsukat egy életen át. Látod, máris tudják, mit kell ilyenkor tenni egy macskának.

Macska nem szólt semmit, csak nagyon rosszallóan nézett Kissyre. De hát Macska mindig rosszallóan néz, ezért Kissy egy cseppet se zavartatta magát, búcsút intett és ment fölszámolni az alagsori macskabölcsőt. De kis habozás után a vészjelző táblát csak levette az ajtóról, de nem dobta ki, elrakta. Lesznek még Macskának gyerekei, mind csupa szörnyeteg macska, szükség lesz rá.

Már messziről látszott a kapuban silbakoló, fegyveres kisegér, aki csak az ő kedvéért nyitott kaput és jött ki, hisz látta a térképen, hogy közeledik. Kissy bekanyarodott a kapun, beállította a motort a szokott helyére, és cincogtak egymásnak a kapuőr egérrel, Mollyval.

– Hányan vagyunk? – kérdezte, hiszen ő most nem vett részt a kisegér-telekommunikációban, motort vezetett.

– Itt van már Maverick, Pierrette-ék és Nique. Chantal perceken belül itt lesz, a fiúk is befutnak hamarosan.

– Jól van. Szia, Ködöcske, hogy vagy? Jól van, kicsim, jó, jó, jó. Jó kutya. Menj, hozz nekem cirmoscicát.

– Honnan hozzon cicát?

– Teljesen mindegy, addig se nyalna össze – egyenesedett föl Kissy, bár majdnem elrepült a lábára mért hatalmas farkcsapásoktól, Köd ugyanis egyáltalán nem indult a cicáért.

– Ki érkezett? – kukkantott ki az ablakon François, akit Molly nem említett, de nyilvánvaló volt, hogy ha ő itt van, a bátyja is itt van. – Szia, Kissy, jó, hogy jössz, Nique szeretne még egy kuktát.

Kissy nem mozdult.

– Remek, te már úgyis odabent vagy, pont meg fogsz felelni. Ez Kisegérföld, nem tartunk ezeréves szabályokat, hogy a konyha a lányok dolga. A nyáron is meghámoztál pár mázsa zöldséget, nem?

A fiú bólintott és eltűnt az ablakból.

– Tessék keményen fogni – mondta Kissy Mollynak. – A fiúk hajlamosak ellustulni.

– Mi is elég sokat heverésztünk a nyáron – volt a felelet.

– Persze, François-nak majd azt mondom, hogy téged fogjon keményen.

Molly meglepve bámult rá, aztán azt mondta, aha.

Chantal után pár perccel megjött Claude, Artu és Christian, több egeret nem vártak, mindenkinek programja volt – csak Vanessát, aki persze az Északi-sarkra is elmenne egy egeres hétvégéért, Nimbyért meg pláne, de átadta a jegyét valami rokon rokona rokonának a rokonának, akit nem is ismert, de a beteg gyerekét hozta kórházba, és csak a gyereknek jutott jegy, az anyjának már nem, Georges-ot hívták föl, mint aki mindent tud az Air France-ról és akár azt is el tudja intézni, hogy megnőjenek a gépek, kihangosítóval vette föl, Vanessa is hallotta, anynyit mondott, hogy oké, és hívta a repteret, hogy adják oda a jegyét. Aztán kiderült, hogy a következő gépre is minden hely elkelt, úgyhogy a szolgálati járattal jön, mint régen, amikor Georges még ott dolgozott, valaki a társaságnál azt mondta, nem érdekli, hogyan, de Vanessát tuszkolják föl arra a gépre, elég magas rangú vezető, persze személyes ismerősük, azt mondta, ha már csak a fülkében jut hely, akkor is. De azon lesz hely bőven, csak hát később ér ide. De az ebédjüket így is ő állította össze, telefonon irányítva Nique-et és egereit.

– Tehát, kisegér hölgyeim és uraim – lépett Nimby a padlásműhely nagy asztala elé –, a nyaralás során a következő problémák, illetve elvárások léptek föl az alapítványi helikopterparkkal szemben. Először: robotpilóta és ezzel összefüggésben a hatótávolság növelése netes kapcsolattal, ezt még Mallorcán megoldottuk. Másodszor: a repülési idő növelése fedélzeti aksicserével, ezt még nem oldottuk meg. Harmadszor: fedélzeti lőfegyver. Negyedszer: daru. Ötödször: forgatható kameraállvány. Hatodszor: biztonsági világítás. Hetedszer: állandó mikrofon és hangszóró. Nyolcadszor: mindezek villámgyors cserélhetősége. Kilencedszer: a helikopterek praktikus, biztonságos, kényelmes szállítása az összes tartozékkal együtt.

Kissynek megrebbent a füle. Ezek jó részéről ő nem is hallott.

– Kezdjük az elején. Fedélzeti lőfegyver, kisegér hölgyeim és uraim. – Nimby különféle tárgyakat vett föl az asztalról. – Egy csőbe rugót helyezünk, a végén acéldugattyúval, ami a cső oldalán levő hosszanti hasítékon kilóg. Ezt a részét tudja elkapni egy elektromágnes. A rugó megfeszítésekor egy golyó pottyan a csőbe a felső oldalán levő lyukon át, egy másik csőből, és az elektromágnes kikapcsolásával a rugó kilöki a golyót. Ez az el-

mélet. A gyakorlati megvalósításnál számos probléma merült föl. Ha a golyó attól esik a kilövőcsőbe, hogy a rugó megfeszül, akkor logikus, hogy a kilazított rugó viszont elzárja a golyó beesését. Vagyis a golyó rajta fekszik a rugón, egy kicsiny nyílásban. Ez viszont azt jelenti, hogy a rugó megfeszítésekor beakadhat, a kiengedésekor pedig még inkább, és fékezheti a golyó kilövését. Fékezheti az is, hogy az elektromágnes nemcsak megfeszíti, hanem oldalra is húzza a rugót, így az a cső falához súrlódik. A lövés ereje csökken és félre is fog hordani. A legnagyobb probléma azonban az elektromágnes. A Morin és Morin cég szakemberei kiszámították annak a rugónak a paramétereit, amivel már egyáltalán érdemes ezt a fegyvert megkonstruálni, s ebből annak az elektromágnesnek az erejét, ami képes ennek a rugónak az egyik végéből magához vonzani a másik végén levő acéldugattyút, majd a rugót egészen összehúzni. Megtartani nem is kell, a lövés azonnal eldördül, hiszen a golyót nem tartja semmi, egyszerűen kigurulna a csőből. Nos, az ehhez szükséges elektromágnes több kilót nyomna, és olyan mágneses teret fejlesztene, ami megbolondítaná a helikopter elektronikáját.

Ezzel Nimby egy könnyed mozdulattal csöveket, golyót, rugót, mágnest belehajított az asztal mellett álló kosárba.

A Jerry Alapítvány döbbent szomorúsággal cincogott.

– Egészen mást kellett kitalálni – szólalt meg újra a fiú, és megkerülte az asztalt. – Kérésemre a cég mérnökei megalkották a világ legkönnyebb lőfegyverét.

Kivett valamit az egyik fiókból, megpördült, s a nyitott ablakban álló vizespalack hirtelen felrobbant.

– Vagy legalábbis az egyik legkönnyebbet. – Nimby visszasétált hozzájuk és felmutatott egy kicsiny pisztolyt. – A háza műanyag, de a mechanika fém. A rugót motor feszíti meg egy emelőkar segítségével, alig fél másodperc alatt, és azonnal ki is enged, kilövi a golyót. Megtartottuk azt az elvet, hogy a megfeszülő rugó enged utat a golyó csőbe eséséhez, de beiktattunk egy mozgó lemezkét, ami a következő golyót visszatartja. A szerkezet súlya tizenhat deka, plusz a tölténytár, amiből négy- és tízdarabos változatot készítettünk, ezek öt, illetve kilenc dekát nyomnak… és persze plusz még a lövedékek. A kilövés sebessége nagyjából azonos a csúzliéval. Emberkézben szinte

használhatatlan, mert nincs agya, nem lehet rendesen megfogni, a palackot is úgy tudtam szétlőni, hogy sokat gyakoroltam, és nem ugrált. No meg így a kezemben el se sül, nincs áramforrása. A lövés után kihúztam a kábelt.

Az egerek kézről kézre adták a fegyvert, Nimby elővett egy másikat is, meg a tölténytárakat, megmutatta, hogy kell összeszerelni. A tár oldalán egy kis gombot kellett benyomni, ezzel ki lehetett húzni a fegyverből, és a helyére nyomni a másikat, a rögzítőpöcök automatikusan bekattant.

– A fegyver tervezésekor fontos szempont volt, hogy a helikopterek egyéb funkcióival ne akadályozzák egymást, se elektronikusan, se férőhely szempontjából. Fontos volt, hogy pillanatok alatt föl lehessen szerelni a gépre, és tárat is pillanatok alatt lehessen cserélni. Ugyanakkor stabilnak, megbízhatónak kellett lennie. Természetesen szóba sem jöhet, hogy véletlenül elsüljön és megsebesítsen valakit, a fegyvert külön be kell kapcsolni a vezérlőn. De erről később. Lássuk a következő napirendi pontot. A daru. A Discovery két kilót, az Enterprise nyolcvan dekát tud megbízhatóan felemelni. Ez nem sok, és a darunk egymaga tíz dekát nyom, így az Enterprise-on már csak hetven deka marad – erre is találtunk megoldást, de az még nincs kész. Íme a daru. – Felmutatott egy kis kampós eszközt. – Műanyagból van, hiszen az emelhető teher úgyis legfeljebb két kiló. Két félkör alakú, egymásba csúszó pofa. Gondunk volt, hogy miképpen zárjuk őket, hogy megtartsák a terhet. Ha elektromágnest használunk, az folyamatosan fogyasztja az áramot. Próbáltuk motorral, de az eredmény nem volt kielégítő. Így visszatértünk az elektromágneshez. – Csatlakoztatta egy kis dobozhoz, amin lenyomott egy gombot. A két félkampó azonnal összezárt. – A mágnest csak arra használjuk, hogy megmozdítsuk a pofákat, s azok automatikusan egymásba akadnak, nem válnak szét, a mágnesre tovább nincs szükség, tessék, ki is húzom a vezetéket. De ha most egy kicsit jobban összenyomom a pofákat, akár kézzel, akár a mágnes újbóli bekapcsolásával, akkor kiold a rögzítőpöcök, és egy rugó szétlöki a pofákat. Így akár le is lehet dobni a terhet, mert teljesen szétnyitott állapotba kerülnek, a teher tartózsinórja nem akad fenn.

Újabb tárgyat vett föl az asztalról.

– Ez pedig a forgatható kameraállvány, amit készen meg tudtunk venni, kettő van belőle. Kis motor van benne, amit a vezérlőről tudunk irányítani. Csak bólogatni tud, az oldalirányú forgásnak egy helikopteren nincs értelme, viszont innentől függőlegesen is le tudunk nézni, akkor is, ha a gép orra éppen fölfelé áll. Az állvány súlya mindössze öt deka.

Megkerülte az asztalt.

– Ezek itt LED-es biciklilámpák, szilikonburokban, darabja egy deka. A gép vázára lehet őket csatolni, elég jó fényerejük van, figyelmeztetik is a rendes légiforgalmat, meg akár a gép környezetét is megvilágítják. Saját gombelem van mindegyikben, és persze kézzel kell őket egyenként kapcsolni. Vettem egy kosárral, mindenféle színűek, tudnak villogni is, úgy néz ki tőlük a helikó, mint egy ufó.

– Ufokopter – dünnyögte Maverick.

– Ez a kis doboz egy mikrofont és egy hangszórót tartalmaz, mindkettő jóval komolyabb, mint azok a telefonok, amiket Mentonban használtunk, ezért a mikrofont jelenleg nem is érdemes bekapcsolni, amikor járnak a rotorok, mert megsüketülünk. Tervezés alatt van a szoftver, ami majd kiszűri a rotorzajt. Az audiórendszernek saját tápja van, de azért kapcsolható vezérlőről is. Huszonöt dekát nyom a kicsike.

Nimby átballagott az asztal másik oldalára. Ezt az asztalt a tavasszal szerezte, fantasztikus építmény volt, háromszor három méter, mind a négy oldalán egymillió fiók, polc, nyitható szekrényke, és kerekeken gurult, szét lehetett választani részekre, és így további fiókok és szekrénykék kerültek elő – hiszen valójában nem is egyetlen bútor volt. A lapjára már mindenfelől fa- és fémmegmunkáló gépek voltak fölcsavarozva, és tárgyak, könyvek feküdtek rajta. Valóságos szerelőálom.

– Fontos probléma volt, hogy a bemutatott berendezéseket pillanatok alatt föl lehessen szerelni a gépekre, hiszen ha állandóan rajtuk vannak, akkor csak a súlyt növelik… ha viszont csavarozgatni kell, még egy shindyt is elszalaszthatunk. Viszont a rögzítésnek stabilnak kell lennie, a gép rázkódik. A Morin céggel közösen egy kereskedelemben kapható, egyszerű patentzárat találtunk a legalkalmasabbnak. – Kinyitott egy ajtót, lehajolt és kiemelte a Discoveryt, telerakva az előzőekben bemutatott készülékekkel. Az egércsapat köréje sereglett.

– A gép törzse, mint tudjátok, lyukacsos, éppen azért, hogy bármit rá lehessen csavarozni. Mi azonban találtunk egy olyan záróelemet, ami beleillik a csavarlyukakba, de nem igényel csavarozást. Egy mozdulat az egész. – S levette a fegyvert, aztán ugyanolyan könnyedén visszarakta. – Hüp-hüp-hüp, egértrükk. A Discovery törzsén színjeleket helyeztem el, az Enterprise-on ez még nincs kész; az egyes készülékek célszerű helyét mutatják, nehogy siettünkben úgy rakjuk föl őket, hogy akadályozzák egymást. Megfognád, egérke?

Pierrette kezébe nyomta a gépet és visszament az asztalhoz, most a túlsó oldalára. Fölvett két jókora tárgyat és visszajött. A Compiègne-ben vett nagy, áttetsző dobozok voltak, egy zöld és egy kék, láthatóan tele tárgyakkal, a kékben látszott az Enterprise. Az asztal szélére állította és kinyitotta őket.

– Ahhoz, hogy mindez jól működjön, az is kell, hogy a gépeket és tartozékaikat egy helyen, áttekinthetően helyezzük el. Ezért mindkét gép saját, állandó dobozt kapott, amikben mindennek megvan a helye. Az a bőrönd klassz ötlet, de túl nagy, nekünk az kell, hogy a gép dobozát könnyen a helyszínre szállíthassuk, egy pillanat alatt kivehessünk mindent, és már indulhassunk is. És legalább ennyire fontos, hogy a gépeinket különkülön szállíthassuk. Amint látjátok, itt mindennek megvan a kis rekesze, minden szilárdan rögzítve van, nem esnek a dolgok egymásra. Ami fontos, mert egy vagyont ér mind a kettő.

A dobozok aljára és oldalára csatolva, precízen kiméretezett helyeken volt egy-egy videószemüveg, táblagép, telefon, Jerry-óra, az előbbi kiselőadásban bemutatott szerkezetek, tartalék aksik, töltő, hozzá való csatlakozók, egy doboz lőszer, még egy csúzli is. Az egyik végében, amelyik háton cipeléskor alulra kerül, külön kis műanyag dobozban pótalkatrészek: kábelek, csatolóelemek, rögzítődrótok, rotorlapátok, műanyagcsövek, egy tartalék motor. Csavarhúzó bitekkel, fogó, olló, Jerry-kés, kis forrasztókészlet, multiméter. És középen, két hevederrel biztosítva a helikopter, most a Discoveryt is berakták a helyére. A dobozok alján ügyesen elhelyezett szíjak, amikkel a hátukra vehetik, mint egy hátizsákot, de Nimby azt is megmutatta, hogy kell hátizsákra erősíteni. Még számzárat fognak kapni, nemcsak azért, mert akkor egy tolvaj csak együtt az egészet

tudja ellopni – benne négy GPS-szel –, hanem úgy biztosabban zár majd a fedél.

– Hát így állunk – mondta Nimby szerényen. – Az egeremmel úgy gondoltuk, hogy tudjanak csak az eszközeink mindent, majd a gyakorlat megmondja, mire lesz szükség. Ja igen, a vezérlő. – Kivette az egyiket. – Megbontottuk a burkolatot és új gombokat építettünk be a további berendezések számára, egy külön kapcsoló szolgál a tűzfegyver élesítésére, és ez a tűzgombja. Ezekkel mozgatjátok a kamerát. Ez kapcsolja a darut, ez a hangszórót, ez pedig a mikrofont. Ezek tartalék gombok. A vezérlőbe is raktunk egy hangszórót és egy mikrofont, de van fülhallgató is a dobozban, így a helikót akár telefonnak is lehet használni.

Őrület, gondolta Kissy. Jövőre ezek a kisegerek űrhajót építenek nekik.

– Ez pedig egy bogár – mondta Nimby, és kivett valamit az egyik fiókból. – Még nem tud repülni, nincs bekalibrálva. Felderítő repülésekre szánjuk.

A bogárnak három rotorja volt, és elfért egy kölyök tenyerén.

– Ezt már teljes egészében mi építettük Piffel. Van rajta egy elég jó kamera, úgy hatvannal ez is fog menni, és a szabad ég alatt gyakorlatilag nem lehet hallani, egy légy is hangosabb nála. Elfér kis helyen, az a terv, hogy mindkét nagy helikó dobozába rakunk kettőt. Terhet persze nem tud szállítani, és a hatósugara is csak egy-két kilométer lesz.

– Szóval négy bogarat építetek? – kérdezte Artu.

– Sok vagy kevés?

– Nem, nincs gondom a létszámmal, csak az jutott eszembe, hogy a bogár angolul *beetle,* és akkor lehetne a nevük John, Paul, George és Ringo.

Kissynek végre megadatott, hogy most ő surranhasson oda és csukhassa be Nimby száját.

Kissy érdeklődve figyelte, ahogy az asszisztensnő telerakja a mellkasát tapadókorongokkal, és műanyag csipeszeket erősít mind a négy tappancsára.

– És ebből mi derül ki?

– Hogy milyen a szívműködése. Most ne beszéljen, ne mozogjon, feküdjön nyugodtan.

Kissy nyugodtan feküdt. Amikor bejött ide, ellenőrizte, hogy nincsen cica.

– Készen is vagyunk – mondta az asszisztensnő másodpercekkel később, Kissynek még ideje se jutott elkezdeni a nyugodtan fekvést. A nő leszedegette róla a csatlakozókat, Kissy fölkelt, begombolkozott.

– És milyen?

– Hát azt már az orvosnak kell megállapítania. Tessék, ezt adja oda neki és küldje be a következőt.

Kissy a folyosón szemügyre vette a papírcsíkot. Mindenféle cikcakkos vonalak voltak rajta. Feltehetően van szíve.

Az orvos is így gondolhatta, mert fél percig se nézegette, bólintott és aláírta a papírt. Ez volt az utolsó vizsgálat, kész volt minden.

– Egészséges, mehet a tanfolyamra. Csak ne száguldozzon, mert akkor nem sokáig marad egészséges.

Kissy megígérte, és megkezdte tanulmányait egy bajuszos úr mellett, aki valamikor a második óra folyamán talált rá alkalmat, hogy Kissy mögé lépve rátegye a kezét a vállára és ott felejtse.

– Tudta egyébként, mivel foglalkozom, amikor nem vagyok itt? – érdeklődött Kissy barátságosan. – Egy alapítványnál dolgozom, ami a gyerekek szexuális zaklatása ellen küzd.

– De maga már nem gyerek – mondta az úr lágyan, és előrébb csúsztatta a kezét. Fél másodperc múlva arccal nekicsapódott a falnak.

– Teljesen igaza van. Ki fogjuk terjeszteni működési körünket. Most kezdem. Mondja, megállapodhatnánk abban, hogy végigcsinálom a tanfolyamot, és ezt maga soha többé nem próbálja meg, se velem, se más nővel? Semmi kedvem kirúgatni magát az állásából, aztán elölről kezdeni a következő disznóval, de megteszem, ha szükséges.

– Maga megőrült – sziszegte a pasas. – Én csak barátságos akartam lenni, maga meg rám támad, azonnal eresszen el, vagy rendőrrel vitetem el. Én rúgom ki magát, nálam maga az életben nem csinálja meg a tanfolyamot!

Kissy sóhajtott, elengedte, és bement az iskola igazgatójához, ahol azzal kezdte, hogy ha ő itthagyja a tanfolyamot, akkor az egész alapítvány is, és ez csak a kezdet. Az oktatót följelenti zaklatásért…

Itt az igazgató leállította, elnézést kért, az oktatót is behívatta, letolta és ráparancsolt, hogy kérjen bocsánatot – ez meg is történt, és Kissy megbocsátott. Átkerült egy másik oktatóhoz, aki szintén férfi volt, de normális. Chantal, Jennifer és Martin is őnála járja végig a tanfolyamot. Niala meg egy villefranche-i iskolában.

Novemberre a Jerry Alapítványnak hét jogsitulajdonos egere lesz.

De ez egyelőre legyen titok, kérte Niala.

– Nézd, se Mariónak, se nekem eszünk ágában sincs a bácsinak rosszat kívánni, bár meggyógyulna és örülne még az életnek. De kilencvenhárom évesen ilyen súlyos betegségekből már nem fog meggyógyulni. Akkor pedig a fia eladja a házat, ez olyan biztos, mint sajtban a lyuk, ő is már hetvenéves, ő sincs jól, ide se tudott utazni Floridából, amikor az apja kórházba került. Nomármost az ott nem egy városi utca, hanem lakópark. A lakóközösség beleszól, hogy ki költözhet oda, akárkivel nem közösködnek, és elhiheted, hogy válogatósak. Az elárvult házakat ők maguk veszik meg, hogy aztán kiválaszthassák az új lakót… no meg keresnek is az ügyleten. Van egy hattagú bizottságuk, akik ebben döntenek, mi természetesen mind a hattal jóban vagyunk. Tehát foglaljuk össze. Trappista: a ház márpedig el lesz adva, amint a bácsi lehunyja a szemét. Ementáli: a bizottság dönti el, hogy kinek. Camembert: minket ismernek és elfogadnak, tehát akit mi ajánlunk, annak eleve jók az esélyei. Brie: a ház se túl kicsi, se túl nagy, éppen megfelelő. Rokfor: elég messze van a vasúttól, annál közelebb mihozzánk, még közelebb, mint az Edith Cavell utcai. Gouda: a város szíve, mégis egészen elszigetelt, csendes környék. Gruyère: természetesen méregdrága, de a bizottságot aztán végképp nem fogja zavarni, ha részletekben kapják az árát. Sőt kimondottan így akarják eladni, hiszen többet kérhetnek. Mimolette: a lakópark is üzleti kapcsolatban áll a konzorciummal, így a vételár egy kisebb hányada végső soron visszajut hozzájuk, amint Johann

belép a konzorciumba és mondjuk egy éve már tag lesz, amit természetesen el fogunk intézni. Hát ennyi. Cincogtam, uff.

Kissy lent a gépteremben nézte Nialát az egyik nagy monitoron, amint az ujjain számolta a sajtokat.

– Hol van ez?

Niala már nyúlt is egy táblagépért, kiadta a képet és elindította a Mapset. Egykettőre megvolt, csak a D'Aubisson-villára tett könyvjelzőt kellett használni, és onnan egy kicsit arrébb.

Kissy csettintett a nyelvével. A lakóparkban nem járt még, de tudta, hol van. Afféle zárt létesítmény, belépés csak ottlakóknak, meg akiket ők meghívnak. Voltaképpen a D'Aubisson-villa is egy efféleben van, csak az nincsen intézményesítve, nincsenek saját biztonsági őrei, külön költségvetése, effélék.

– És miért legyen titok?

– Mert ha kipattan, az a kis vörös azonnal rohan a reptérre és meg sem áll a házig.

– És ez baj? Legalább látjátok megint.

– Láttuk már – mondta Niala, mintha lehetne Elkét *eleget* látni –, de csak öt percet lenne ott, azonnal kijelentené, hogy ez kell neki, és iszkolna megvenni. Csakhogy a ház még nem eladó, él a tulajdonosa, és nagyon kellemetlen lenne, ha közülünk valaki ajánlatot tenne, amikor Jean-Luc bácsi kórházban fekszik.

– Sokkal tapintatosabb ennél a kisegér.

– Viszont be van sózva, hogy Franciaországba akar költözni, méghozzá ide Beaulieu-be, és kapna az alkalmon. Akárhogy is, nem kockáztatok. A tervről csak mi tudunk Marióval és Vanessával, meg te. Maradjon is így.

De már másnap kiderült, hogy az ötlet Mariótól függetlenül másnak is eszébe jutott. Vanessa akadt össze az utcán Gérard bácsival, aki javasolta neki, hogy ha eljön az ideje – így mondta –, tegyenek ajánlatot a házra. „Ezzel nincs mit tenni, és ahova ő megy, oda nem viheti magával" – idézte Vanessa az öreget –, „a szükséges iratokat megírta, dolgait elvégezte a földön. Az a kislány meg mindig is vidámságot hozott közénk, és ez így lesz akkor is, ha megtanul franciául", mondta még Gérard bácsi, de Vanessa kifejezte kételyeit, mondván, aki ennyi idő alatt, gyerekfejjel nem tanult meg, az már nem is fog.

De ebben nem lett igaza, annak ellenére, hogy mint köztudott, Vanessának mindig igaza van. Elkének arra volt szüksége, hogy állandóan a francia nyelv légköre vegye körül. Franciaországba költözésük után már csak otthon hallott német szót, a szüleivel, testvéreivel persze soha nem beszélt más nyelven, de amikor francia iskolába kezdett járni, lassan elkezdett javulni a nyelvtudása. De eltartott pár évig, hogy eltűnjön az a millió nyelvtani hiba, amiket egyébként mindenki imádott, főleg mert a kislány úgy adta elő őket, mintha az lenne az egyedül helyes francia beszéd.

Majdnem egy hónapba telt – hisz mindenki dolgozik, százféle elfoglaltsága van –, de Kissy lelkiismeretesen végiglátogatta mind a tizenkét egérkölyköt nevelő családot, beszámolt a gyerekük előmeneteléről, válaszolt számtalan kérdésre. Ez nem mindig volt könnyű feladat, különösen Mollyéknál, akik külön kérték, hogy szeretnének beszélni vele azok után, hogy a gyerekük megvert két húszéves fiatalembert az utcán.

– Én se tudok más választ adni, mint amit tőle magától már hallottak – közölte Kissy, a kölyökre pillantva, aki szörnyen büszke volt magára, s persze teljes egéri díszben ült a fotelban, mint látogatásai alkalmával a többiek. – Az alapítvány valóban csak a bántalmazott gyerekek védelmével foglalkozik, de maga Vanessa is vert már rasszistát. Ha egyszer Molly volt az egyetlen, akinek volt bátorsága megvédeni azt a fiút, mi mást tehetett volna? Szerencse, hogy arra járt.

– És kár, hogy én nem voltam ott – mondta François, aki Kissy jobbján ült, a húgával szemközt, szintén teljes egéri díszben, az egérfüles hajpántot se mulasztotta el föltenni. Egérfül nélküli hajpántot a fiúk aligha viselnének, de az egérfüles egykettőre alapítványi jelkép rangjára emelkedett.

– Talán azért mégse kellett volna úgy megverni őket, hogy kórházba kerüljenek – mondta Lavanant úr epésen.

– Nem haltak bele – vont vállat Kissy kisegér-nagyvonalúsággal, jól tudva, hogy bárkit megverhetnek, csak élje túl az illető. – Mindenkit kórházba visznek, akit az utcán fekve találnak testszerte zúzott sérülésekkel, mert nem tudhatják, mi baja, amíg meg nem vizsgálták. Ez a dolguk. A kórházban kivizsgálták őket, mert nekik meg az a dolguk. Molly nyolc-tíz egész-

ségügyi szakembernek adott munkát néhány rúgással, ezzel is hozzájárulva megélhetésükhöz és Franciaország gazdasági jólétéhez. – Kissy rávigyorgott a szülőkre, mint egy reklámfigura. – Igen, tudom, önök a per miatt aggódnak. Nem lesz per. Az alapítványt eddig már számtalanszor be akarták perelni, de mindig letettek a szándékukról. Nem mintha mi tettünk volna visszautasíthatatlan ajánlatot, az ügyvédeik győzték meg őket, hogy hülyeség. Szóval fölösleges emiatt aggódniuk… egyébként pedig az alapítvány helytáll az egereiért, és ha valaha mégis beperelnék valamelyikünket, a Jerry gondoskodik a védelemről. Kártérítést is az alapítvány fizet, ha netán valakinek sikerülne kiharcolni.

– Ez… hogy is mondják… hivatalos döntés?

– Hogyne, benne van az alapító okiratban. Ugyanis az alapítók, vagyis a mi szüleink sem akartak a mi tetteinkért kártérítést fizetni, sőt arról vitatkozni sem, hogy ha csoportosan vagyunk jelen egy elfogásnál, akkor ki mennyiben felelős és mekkora részt vállaljon a kártérítésből. Az alapítvány a felelős és kész. Ami nem jelenti azt – Kissy rávillogtatta piros szemecskéit a kölykökre –, hogy utána magunk között meg ne mosnánk a fejét annak, aki megérdemli. De hát rasszistaverésért csak dicséret járhat.

– Egyáltalán nem vagyok róla meggyőződve, hogy ez a jó megoldás – mondta madame Lavanant.

– Hát nem is az. Nincs jó megoldás, madame. Viszont amikor Suzy kiskutya volt, apa megtanított kutyát nevelni. Ha rossz fát tesz a tűzre, azonnal meg kell büntetni. Rögtön. Kizárólag tettenérés esetén szabad büntetni. Ha csak utólag találjuk meg a… hm, bűnjeleket, akkor már nem büntethetünk, mert azt fogja hinni, hogy azért bűnhődik, amit éppen akkor csinált. Nos, a rasszistát helyben, azonnal megbüntetni csak veréssel lehet.

– De hát ő nem kutya.

– Csakugyan, a kutya sokkal értelmesebb, ráadásul helyesebb is – értett egyet Kissy.

Arribrox egészen átlagos pedofil volt. Nem szelídebb és nem vadabb a szokásosnál. Minden korosztály érdekelte, lányok is, fiúk is. Az isten is arra teremtette, hogy bármilyen pedofillal barátkozni tudjon és szót értsen velük.

– Pontosabban mi teremtettük erre – mondta Nimby, és elküldte a regisztrációt.

Arribrox bemutatkozó szöveget is írt, mert ezen a fórumon ezt megkövetelték. Ebből derült ki minden érdeklődő számára, hogy negyvenéves, egyedül él, még nem volt gyerekkel, de szeretne, és még sok minden. Az írásművet a mikrók állították össze, mint általában az efféléket, aztán a csapat jóváhagyta. Nagyrészt magától értetődő volt minden. Nyilván azt kellett írniuk, hogy Arribrox még nem fektetett le gyereket, különben kifaggatják az élményeiről, és kiszúrják, ha valami nem valószerű. Mert köztük viszont többen is voltak, akik állításuk szerint már csinálták. Ramona–Garlomik is, aki itt Profen néven szerepelt, ő főleg fogdosós shindy volt, *kislányevő,* de egy tizenkét évest már ágyba is vitt. Még egyet fog, már szervezik neki. Ő hozta ide az alapítványt, tudtán kívül. Belépett a fórumba, jót beszélgetett bajtársaival (ezt a szót Molly találta ki), s ezzel elárulta a fórum hollétét az egérlyukból figyelő piros szemecskéknek.

A fórum egy kanadai szerveren volt, kétségkívül az üzemeltető tudta nélkül, CPLV Incorporation, Castelli azt mondta, jó nevű cég, nem fognak örülni. Az Interpolon keresztül lépnek kapcsolatba velük, a leghatározottabban azt kérik majd, hogy ne zárják be a fórumot, viszont adjanak ki minden adatot. Van mit, mert a fórumnak hatvan tagja van, és egy szupertitkos képarchívuma, amihez az új tagok hozzáférést se kapnak, így Arribrox nem is láthatja majd. Amit nagyon sajnál, hiszen megrögzött pedofil, ráadásul a képeken látható elkövetőket le akarja nyomozni és rács mögé juttatni.

Profen hétfőn délután négykor lépett be a fórumba és két órát maradt. Ők fél ötkor láttak munkához, és hét órára készen állt Arribrox egész személyisége, teljes élettörténete, aminek csak egy töredékét írták le a bemutatkozásban, de a többit is kitalálták előre, nehogy ellentmondás legyen, ha bármikor kérdeznek tőle valamit. Hétkor elküldték a regisztrációs kérelmet, amit a moderátorok majd valamikor jóváhagynak.

A neve úgy lett, hogy Nimby rengeteg apró játékszere között volt egy programocska, aminek meg lehetett adni egy szót, néhány betűjét véletlenszerűen kicserélgette, és egész halom eredményt dobált ki. Nimby a saját nevét adta meg: Asterix. A

listában volt olyan, hogy Arrbrox, ebbe berakott egy *i* betűt, ez lett a shindy neve.

Az IP-címüket persze titkosították, már csak azért is, hogy a shindyk föl ne fedezzék, ha ugyanonnan lépnek be két tag nevében is. Mert pár nap múlva újabb jelentkezőt készítenek, hogy ha az egyiket bármiért kitiltanák, a másik megmaradjon.

Castellivel aznap este tucatnyi hívást váltottak, ő először ellenezte az egércsalit, aztán beleegyezett. De Párizsban. Ramona, Garlomik, Profen, azaz Michel Darko tart egy barátnőt Párizsban, nagyon kényelmes helyen, az egyik magasházban a Lyoni pályaudvar mellett, a rendőrök már tudják, hogy keddenként érkezik az esti vonattal, ott alszik, reggel bemegy a városba üzletelni, szerdán vissza. És pont most kedden fog történni, hogy abban a házban egy hajléktalan kislány fog üldögélni a mélygarázs kijáratánál, ahova már nem lát a térfigyelő kamera.

– Lehet fiú is – vetette ellene Christian.

– De Françoise lány – közölte Nimby olyan arccal, mint aki hírt jelent be.

– És ő lesz az?

– Ő. A kiképzésetek még nem fejeződött be, eszünk ágában sincs titeket csaliként bevetni. Ilyen helyen legalábbis biztosan nem.

A barátnője nem lesz otthon. Ezt Ramona még nem tudja, sőt a barátnő sem, a vonat érkezése előtt félórával fognak becsöngetni hozzá, megkérik, hogy küldjön SMS-t a pasijának, melyben közli, hogy egy barátnője bajban van, segítenie kell neki, hamarosan hívni fogja – aztán kapcsolja ki a telefonját és jöjjön velük. Legyen olyan szíves. Önként, nincs letartóztatásban. Ha nem megy önként, akkor lesz.

Így a kégli üres, és az esti hancúrozás is kétségessé vált. Ramonának pedig tetszenek a sportos barnák, ezt a képekről lehet tudni, amiket egyszer fölrakott. A barátnője is sportos barna, csak hát harmincegy is elmúlt már, nem tizenegy – Françoise annyi lesz.

Igaz, Ramona ízlését kritika is érte, akadt valaki, aki jobban örült volna, ha a sportos vöröseket szereti. De holnap estére az északnémet partvidékre komoly vihart jósolnak, Elkét aznapra letiltották a repülésről, és különben is, a jó kisegér önzetlenül, boldogan megosztja társával betevő shindyjét.

Egyetlen egér kísérte el Françoise-t küldetésére: Kissy. A többi veteránt leköti a suli, a kölyköket Castelli nem engedte oda, de a legfontosabb szempont az volt, hogy a hatodik emeleti kislakásban éppen elegen lesznek így is. Mert a shindy barátnője ilyen helyen lakott, madame Griffard pedig a szomszéd lakásban. De lehet, hogy Buffon. Kissy abban a pillanatban elfelejtette a nevét, hogy besétáltak, bemutatkoztak, aztán madame Griffon (de lehet, hogy Bruffard) rögtön távozott is, nem lehet jelen az akció alatt. Senki civilt nem engednek oda, közölte Castelli, madame Groffert (de lehet, hogy Grafit) pedig rámeredt Françoise vidáman lengedező lófarkára, aztán Kissyre, aki éppannyira nézett ki rendőrnek, mint ő maga.

– Még egyszer köszönjük, hogy átengedi az otthonát, asszonyom – mondta ki Castelli félre nem érthetően, hogy a hölgy végre tűnjön a fenébe. A hölgy pedig ment, akárhogy is hívták. Nem kérdezte, hogy a két civil hogy lehet ott.

– Tíz perc múlva nyolc – jelentette egy rendőr.

– Köszönöm. Françoise, légy szíves, készülj föl, hamarosan indulnod kell.

A zseb szalutált és bevonult a jelmezével a fürdőszobába. Castelli fölhívta a mélygarázs parkolójában posztoló civil ruhásokat, náluk minden rendben volt.

– Hagytam magam lebeszélni arról, hogy valakit felküldjek velük a liften – mondta Castelli Kissynek –, elfogadom, hogy ha látják őket együtt, akkor kétszer meggondolja, hozzányúljon-e.

– És aztán inkább nem nyúl hozzá – jegyezte meg Kissy aggodalmasan.

– Szóval elfogadom. De ha az ürge próbálkozik, akkor a bizonyítékunk megvan, és Françoise legyen szíves végigfektetni a lift padlóján.

– Szó se lehet róla – jött a zseb hangja a fürdőszobából.

– Sajnálom, ebben nem engedek. Nem fogod megvárni, amíg odáig merészkedik, hogy darabokra vagdoshasd. Az első próbálkozásnál bevered a képét és kész. Ha most nem mondod, hogy értettem, felügyelő, akkor mindketten mehettek haza.

– És honnan szerzel másik lányt?

– Az már nem a ti gondotok lesz.

Lemondó sóhaj a fürdőszobából.

– Értettem, felügyelő. De figyelmeztetlek, hogy öt év múlva szavazhatok már.
– És?
– Olyan politikusokra fogok szavazni, akik a rendőrség felügyeletét az állampolgárok kezébe adják. – Hirtelen résnyire nyílt az ajtó és egy apró mancs jelent meg benne, ami megfenyegette a felügyelőt. – Vagy az öklébe.

A vonat éppen begördült az állomásra, amikor a tizenegy éves hajléktalan kislány helyet foglalt annak a liftnek az ajtajánál, amin Ramona fölmegy a mélygarázsból. Volt egy nagy, széthajtott hullámpapír doboza, azon feküdt és egy pornóregényt olvasott, ez volt hivatva megadni a beszélgetés alaphangját. Póló és rövidnadrág volt rajta, tiszta, nehogy a pasasnak elmenjen a kedve az ágyába cipelni.
– Szervusz, drágám, most szállok le a vonatról – szólalt meg Kissy fülében és Françoise órájában egy ismeretlen férfihang. A rendőr, aki Ramonát követi. A mélygarázsban négy kocsiban lapultak nyomozók. Egy fiatal rendőrnő álldogált Françoise közelében, hamarosan elindul majd, szembe Ramonával, a telefonját nyomogatja, rá se néz a pasasra, és mire az odaér Françoise-hoz, ő már hallótávolságon kívül lesz. Csak persze addigra fölrak egy fülhallgatót és pont Ramonáékat fogja hallani. És hat rendőr várakozik egy műszaki helyiségben, aminek a járókelők a létezéséről sem tudnak, Françoise-tól pár méterre. Itt pedig, madame Büfé lakásában Castelli, még hat rendőr és egy mindenre elszánt, fölfegyverzett kisegér.
Tisztán hallották a shindy lépéseit, ahogy közeledik a lifthez és a mellette fekvő kislányhoz. Aztán a kopogás elhallgatott.
– Helló, bácsi. Van egy eueród?
A kamera ekkor már mutatta is a pasast, Françoise valahogy megmozdította a kezét a könyvön és képbe hozta. Sokat gyakorolták, amikor megvették az órákat.
– Hallod? Van egy euród? Reggel óta nem ettem.
Minden tökéletesen zajlott le, ahogy a *Shindyvadászat* című kézikönyvben le van írva. Illetve lesz, ha majd ők megírják. Françoise elmesélte, hogyan mérte végig a shindy nagy-nagy érdeklődéssel, és nézett óvatosan körül, amíg arról kérdezte, hogy került ide. A zseb előadta a jó előre betanult mesét, hogy

eddig a pályaudvaron dekkolt, de új őr van és az elzavarta. Csak neki ott megvoltak az állandó pénzszerző helyei, és most nincs pénze.

A shindy nem kérdezte, hogy akkor miért hever itt, ahelyett hogy bevétel után nézne. Belenézett a sapkába, amiben öt eurót helyeztek el apróban, és megakadt a szeme a pornóregény címlapján.

– De látom, könyvre van pénzed.

– Á, dehogyis! Csórtam. De kár volt, hülyeség az egész, tele van disznóságokkal. Kell, bácsi?

Ramona érdeklődve átvette tőle a könyvet és belelapozott.

– Nem disznóság ez, ha jól csinálják – mondta pontosan az ellenkezőjét annak, amit Woody Allen állított; márpedig Kissy sokkal inkább hitt egy elismert szakértőnek, mint egy shindynek, aki állítása szerint csupán egyszer volt olyannal, aki igazán vonzotta.

– Hát én még nem csinálok ilyet – felelte a zseb.

– Pedig ha mégis csinálnád…

– Akkor mi lenne?

– Akkor nem sajnálnék több pénzt…

Tökéletesen ment minden, ahogy a shindybecserkészésről szóló szakirodalomban áll. A barátnője félórája írt, hogy nem lesz otthon. A kislány csinos és éppen a megfelelő korosztály, már szóba hozták a szexet, és éppen fölajánlhatta a pénzt, amire Françoise persze komoly követeléssel áll majd elő, de az csak aprópénz bárkinek, akinek rendes állása van. Tíz-húsz euró. Két perc múlva a kislány ott vetkőzhet a hálószobában, és három perc múlva vérben ázhat a szőnyeg.

Minden tökéletesen ment, eddig a pillanatig.

– Maga mit művel itt?! – csattant föl ekkor egy női hang. Egyikük se tudott megszólalni. Françoise később azt mondta, egyáltalán nem tűnt föl neki a lift mozgása, pedig abból macska is jöhetett volna, csak amikor nyílt az ajtó… de akkor már késő volt. Egy gyerek hevert a földön, fölötte állt egy férfi egy pornóregénnyel a kezében, és éppen pénzt ajánlott. Nem volt kétséges, hogy a hölgy hallotta.

Ramona próbált mondani valamit, de a hölgy túlharsogta.

– Ne közelítsen, mert magára hívom a rendőrséget! Állj föl, te velem jössz! Gyerünk!

Hallották, hogy csukódik a liftajtó, és a hölgy dohogását, hogy milyen emberek vannak. Kissy és Castelli kétségbeesetten bámult egymásra.

– Nem állíthattam minden emeletre egy rendőrt – dünnyögte Castelli, de hirtelen elhallgatott, mert megszólalt Françoise határozott hangja.
– Macskamentes. Uniform Alpha?
– Oscar Kilo – felelte Kissy.
– Hányadikra tartunk, asszonyom?
– A kilencedikre.
– Françoise Chandeau, Jerry Alapítvány. Ön egy alaposan megszervezett rendőrségi akciót tett tönkre.
– Majd adok én neked rendőrségi akciót!
Castelli fölállt, intett Kissynek, indultak az ajtó felé. Kissy kikapcsolta a kihangosítót, csak a fülében szólt a telefon, amíg kisurrantak a shindy barátnőjéével szomszédos lakásból és fölszaladtak három emeletet a lépcsőn. Szerencsére Ramona még nem jött föl a másik liften.
– Uniform Romeo – susogta Kissy, amikor már egy emelettel följebb voltak, de a kislány valószínűleg nem hallotta, mert a hölgy szitkozódott, hogy micsoda emberek vannak, de amint hazaér, kihívja a rendőrséget.
– India Alpha November – mondta be a lakásszámot Françoise, amikor Kissyék a nyolcadikon jártak, és ahogy kettesével véve a lépcsőket fölértek, ott találták őket az ajtó előtt, a hölgy a lakáskulcsa után kotorászott és gyanakodva bámult rájuk.
– Castelli felügyelő, bűnügyi rendőrség – mutatta fel az igazolványát Castelli. – Jó napot, asszonyom. Legyen szíves ajtót nyitni és beengedni minket, hogy tisztázhassuk, mi történt, a lépcsőházban nem beszélhetünk.
Kissy is fölmutatta a sajátját.
– Maga igazi rendőr?
– Annyira, madame – sóhajtott Castelli –, hogy ha nem segít nekünk rendbe hozni a helyzetet, akkor hívok két egyenruhás rendőrt, akik őrizetbe veszik önt a hatósági eljárás akadályozásáért. A ház tele van az embereimmel. Nyisson ajtót, kérem.

A hölgy elképedve kinyitotta az ajtót, Castelli udvariasan előreengedte a nőket, és becsukta maguk mögött.

– Castelli! – szólalt meg azonnal a jól ismert hangon. – Á, épp hívni akartalak. Elhúzódik az ügy, nem várt nehézség adódott, tartsd bent a nőt. Mit? Nem, szó sincs róla. Az anyjával se, senkivel. Istennel beszélgethet. Jó, pereljen, akkor viszont tedd lakat alá… micsoda?! Nem tudom. A kocsiról vett minta?… értem. Jó, kérd meg Henrit, hogy futtasson egy keresést arra is, és szólj át Lyonba, látták-e azóta. Kösz. Elnézést, más ügyekkel is kell néha foglalkoznom. Asszonyom, tudom, hogy jót akart, de alaposan beleköpött a levesünkbe. Most törhetjük a fejünket, hogy hozzuk helyre ezt a katyvaszt. Castelli! Igen? Jól van, akkor a garázsban lefújom a készültséget. Pierre-ék el is mehetnek, sok dolguk van. Én a kilencediken vagyok a két egérrel, a hölgy lakásán. Mindjárt kitalálunk valamit. A garázsból hívtak, a macskátok fölment a lifttel.

Kissy helyeslően megbillegette nagy füleit. Már a rendőrség is az ő elnevezéseiket használja.

A hölgy mentegetőzését Castelli rövidre zárta azzal, hogy a helyében más is ezt tette volna, legalábbis reméli, hogy senki sem megy el szó nélkül amellett, ha ilyet lát. Ő a hibás, több embert kellett volna kérnie, akik minden emeleten megállítják a lefelé igyekvőket, viszont ennyi embert úgyse kapott volna. A hölgytől annyit kér, hogy legyen szíves a segítségükre lenni a helyzet megoldásában. Ha tud.

És a hölgy a segítségükre volt. Végighallgatta, hogy mi is történt voltaképpen, aztán azt mondta:

– Nézzék, én gondoltam valamit, de szóljanak, ha képtelenség. Én nyugdíjas tanárnő vagyok, már nem is nagyon egészséges, nem hiányzik nekem a gond, ami egy hajléktalan gyerekkel jár. Így amikor ráébredtem, hogy mit is tettem, rövid úton kiraktam a lakásomból ezt a kedves kislányt, immár nyugodt lelkiismerettel, hiszen az a ragadozó úgyse várakozik odalent mozdulatlanul. Ő pedig egyszerűen becsönget hozzá, hiszen pénzt remél.

– De honnan tudom, hogy hol lakik? – kérdezte Françoise. – A sztori szerint fogalmam sincs róla.

– Hát… lássuk csak… természetesen sehonnan. Találomra becsöngetsz mindenféle lakásokba, hátha rábukkansz. És az egyik alkalommal pont őhozzá.

– Kockázatos – mondta Castelli. – A lakók észreveszik, hogy sorra csengeti a lakásokat, és kihívják a rendőrséget.

– De hiszen *ön* a rendőrség, monsieur.

– No persze. Fölhívhatom a kerületi kapitányságot és megkérhetem őket, hogy egy ilyen bejelentést hagyjanak figyelmen kívül. De ha pont az nem tud róla, aki fölveszi a telefont…

– Akkor ne csöngessen be sehová, csak mondja azt, hogy már megtette.

Françoise csettintett a nyelvével.

– Ez az. Kész vagyok a ház összes lakásába becsöngetni, hiszen pénzt remélek a mukitól. Madame, önnek tökéletesen igaza van. Lássuk csak. Mennyi időbe telhet, amíg ön belátja, hogy mégse szeretne velem éjszakázni, és kirak a lakásából?

– Mondjuk negyedóra – mosolygott a hölgy.

– Legyen csak tíz perc – mondta Castelli, a telefonjára pillantva. – Mindjárt indulunk.

– Várj, még számold hozzá a lakások csöngetését is. Azt is itt szeretném csinálni, a madame konyhájában.

– Hát odamész, becsöngetsz, előkászálódnak, ajtót nyitnak, rájuk bámulsz, elnézést, továbbmész, ez mondjuk lakásonként egy perc. Öt-hat lakás után már nyugodtan sorra kerülhet az övé. Várjunk még pár percet és menjünk.

– Nem jó – szólt közbe Kissy. – A konspirációs lakásba ne menjünk vissza, nem kell, hogy a shindy túl nagy mozgást halljon. Hiszen otthon van.

– Hát aztán, egy ekkora házban folyton jön-megy valaki.

– De mi van, ha ismeri azt a hölgyet és tudja, hogy nem szokott ilyenkor mászkálni? A szomszédja. Ne kockáztassunk, maradjunk itt, ha a madame még megtűr minket.

– Szívesen látom magukat. Talán tartozom is ennyivel a történtek után…

– Castelli! – kapta föl a telefonját a felügyelő; kész csoda, hogy ilyen sokáig nem hívták. – Mi? Persze hogy tart. Addig, amíg én le nem fújom! Húsz óra húszkor a gyerek becsönget a shindyhez és élesben leszünk. Készüljenek föl. Végeztem. Ti mit vigyorogtok?

– Shindyt mondtál – nevetett Françoise.
– Ja… mindegy, azt is megértik. Mi a rendőrségnél ismerjük az egész titkos nyelveteket.
– Charlie Charlie Uniform Lima India Zulu? – kérdezte Françoise. – Papa Zulu?
– Negatív – legyintett Kissy. – Tititi tá tititá titi titititi tá egy árva szót sem Uniform Lima India Zulu, csak fogalma sincs, hogy a mi titkos nyelvünknek milyen mélységei vannak. Azt hiszi, hogy ezzel a pár szóval, hogy egér, macska meg shindy, tud mindent. Jobb, ha meg is hagyjuk ebben a hitében.
– Oscar Kilo, India Kilo – bólintott Françoise. – Alpha Golf – nézett az órára. – India Foxtrot Uniform Romeo Charlie Kilo Charlie X-ray India Whisky.
– Örültem volna, ha nem nevezed szexrandinak – sóhajtott Kissy, és felállt. – Jól van, Uniform Romeo. Fordulj körbe, hadd nézzelek… cin-cin. Hibátlan. Mindened megvan.
– Mindenem – nyúlt a kislány a zsebébe, és indult az ajtóhoz –, kivéve egy-két lenyisszantott… de hát mindjárt az is meglesz.
Kinyitotta az ajtót, óvatosan kileskelt, mint mindig, amikor előbújik az egérlyukból, s már ott sem volt.
Kissy az ajtóban maradt, három emelet választotta el a shindytől, tehette. Elnézett Françoise után és egy cseppet sem izgult. A kislány félelmetes verekedő, az összes fegyvere nála van. Nem eshet baja.
Izgatottan várta, hogy megszólaljon a csengő.

– Nahát, bácsi, te vagy az?!
– Te… hogy kerülsz te ide?
– Hát valami pénzt emlegettél, de nem tudtam, hogy hol laksz, úgyhogy elkezdtem találomra csöngetni lakásokba, hallod, marha sok lakás van ebben a házban, de alig van itthon valaki. A néni is elmegy hazulról, aki hazavitt, úgyhogy ki is rakott. Szóval? Megvan még az a pénz, amiről beszéltél?
Françoise külön zsenialitása volt, hogy bevonta a történetbe: a néni elmegy hazulról. Hiszen csakugyan éppen leért a mélygarázsba, amikor találkoztak, és azzal, hogy ezt a zseb elmondta, a házból és a történetből távozott az egyetlen tanú, aki látta őket együtt.

– Ne álldogálj az ajtóban, gyere be.

Ajtócsukódás, kulcszörgés. Françoise később elmondta, hogy a vállát fogta meg és valósággal behúzta.

– Van valami kajád, bácsi? A néni se adott semmit, azt mondta, nem ér rá, megy a vonata.

– Ide hallgass – szólalt meg a shindy –, én nem vagyok jótékonysági intézmény.

– Oké, szóval tűnjek a francba. De akkor minek hívtál be?

– Még nem fejeztem be. Ha pénzt akarsz, kaphatsz, de meg kell dolgoznod érte.

– És kapok valami kaját is?

– Kapsz.

– Rendben. Ez itt a konyha? Muti a kaját, és meséld el, hogy mi a meló.

– Nem nevezném pont melónak. Emlékszel, miről beszélgettünk, amikor az a nő megjelent?

– Aha, a könyvről, amit csórtam. Ebben mi van?

– Nem tudom, valami húsgombóc.

– Megmelegíted nekem?

– Persze. Szóval a könyvről beszéltünk. Azokat kellene csinálnod, amik a könyvben vannak.

Kissy nagy fülei ekkor kapták el a kopogást. Intett Castellinek, hogy jöjjön oda, elővette a telefonját és írni kezdte, amit Françoise kopog, hétköznapi nyelven.

ajtó zárva retesz előszoba egyenesen konyha

A felügyelő bólintott, elindultak a folyosón, aztán le a lépcsőn, lassan, halkan, hogy el ne nyomják a fülhallgatóból szóló közvetítést.

– Muti a könyvet, bácsi. Aha, mondjuk ezt a részletet? Te, ez marha jó! „Berakta a pulykát a sütőbe és hozzálátott a krumplihámozáshoz.” Oké, imádom a krumplit!

Kissy pedig Françoise-t imádta, amiért percek alatt idegroncsot csinál a pasasból.

– Nem ezt a részét. Mondjuk… add csak ide… nézd meg itt.

– Hé, ez disznóság, én még csak tizenegy éves vagyok, én nem csinálok ilyet.

– Pedig most muszáj lesz.

– Miért lesz muszáj?

– Mert innen el nem mész, amíg meg nem tanítottalak, mi az a disznóság. Vetkőzz csak le szépen.

– Nem lehet, szégyenlős vagyok.

– Előttem nem kell szemérmeskedned. És nem is lehet, mert letépek rólad mindent.

– De hát *nem érted?!* Nem mutatkozhatok meztelenül húsz rendőr előtt!

Kissy és Castelli megállt a lakás ajtajában, és a rendőrök is érkeztek már.

– Mi van?

– Az van, picikém, hogy magammal hoztam a fél kapitányságot, és rögtön le leszel tartóztatva.

– Hű, de jó blöff – sziszegte a shindy –, ezért külön megszorongatlak egy kicsit.

– Blöff, Ramona?

Csend.

– Vagy Garlomik? Profen? Melyik nevedet szereted a legjobban, Michel? Michel Darko. Ezt a nevedet is tudom. Honnan tudom, ha én csak egy hajléktalan kiscsaj vagyok? Papa Foxtrot!

– Kés van nála – mondta Kissy, és Castelli azonnal dörömbölni kezdett az ajtón.

– Rendőrség! – harsogta. – Kinyitni!

A pasas káromkodása azért így is hallatszott.

– Hallod, bogárkám? – folytatta Françoise, mialatt az egyik rendőr hatalmasat rúgott a zárba. – Semmit sem érsz el azzal a félméteres bicskával. Kilyukasztják a bőröcskédet, aminek nem örülnék, mert le akarom teríteni az ágyam elé. Ne hadonássz a késsel! Hopp, látod, nekem is van! És az enyém nagyobb!

Több hasztalan rúgás után egy rendőr lépett elő valami fegyverrel, ők félrehúzódtak, s a rendőr szétlőtte a zárat. Castelli berúgta az ajtót, és beözönlöttek.

Kis előszoba, a végében konyha, az ajtóban Françoise, beljebb a pasas késsel a kezében.

– Rendőrség – mondta Castelli. – Tegye le azt a kést, ennek semmi értelme!

– Zsaruk – motyogta Ramona. – Átkozott, mocskos zsaruk, engem nem kaptok el élve, számítottam rátok! – Bal kézzel hirtelen fölkapott valahonnan egy apró tárgyat. – Tudjátok, mi ez?

– Kis pálinkásüveg volt, benne kék folyadékkal. – Nitroglicerin, zsarukáim. Ha ezt elejtem, az egész épület eltűnik a föld színéről, velünk együtt! Felfogtátok?

– Felfogtuk – mondta Castelli sápadtan, és a két egérre nézett, akik ott álltak mellette, Françoise-nak kés a kezében, Kissynek semmi. – Mit akar, mit tegyünk?

– Én most szépen kisétálok innen. A gyerek velem jön túsznak. Ha elsütitek a puskátokat, ő is meghal és ti is. De azért jobb lesz, ha lerakjátok a fegyvert a földre. Gyerünk!

– Oké – mondta Castelli, és lehajolt, hogy letegye a fegyverét. – Oké, Darko, letesszük. Fegyvert letenni! Csak nyugalom, rendben?

– Egy pillanat türelmet – szólalt meg Kissy. – Lehetne egy szerény alternatív javaslatom?

– Te meg mit akarsz? – förmedt rá a shindy.

– Ezt – mondta Kissy, a zsebébe nyúlt, kivette a csúzliját, megtöltötte, célzott és elsütötte, egy szempillantás alatt. A kis pálinkásüveg egy csattanással eltűnt, a pasas felüvöltve hátraugrott, elejtette a kést, a kezét a melléhez kapva összegörnyedt. Françoise rálépett a késre, Castelli pedig már indult is a bilincscsel. A konyha nyomban tele lett rendőrrel. A két egér egymásra vigyorgott és kiment az előszobába.

– Castelli vagyok, a gyanúsítottat őrizetbe vettem. Kell egy mentőkocsi. Természetesen neki. Ahol az egerek megjelennek… Rendben. Végeztem.

Kissy csendesen vigyorgott. Françoise is.

– Egypár ujja bánhatja a kalandot – mondta a felügyelő. – Üvegből volt az a vacak, amit szétlőttél a kezében. Hogy jutott eszedbe?

– Láttál te már kék nitroglicerint?

– Hát… azt hiszem, ez kimaradt a kiképzésemből.

– Mi viszont láttuk a *Jég és föld között* című filmet, amiben zöldessárga volt a nitroglicerin, és utána Nimby elmondta, hogy ez a film látványossága miatt volt, mert az a szer színtelen, akár a víz.

– És akkor mi volt a palackban?

– Mosószer. Bodzaszörp. Festékes víz. Kit érdekel?

– Értem. Hát ezzel mindenesetre összehozta magának a gyerekmolesztálás mellé a terrorizmus vádját is.

– Cin-cin.

– Szerintem is.

A két egér visszabaktatott a kilencedikre, megnyugtatni a hölgyet, hogy a veszély elmúlt. A másik hölgyet, madame Gruffacsórt Castelli hívta föl és visszaengedte a lakásába.

Egy héttel később telefonált a felügyelő. A kis üvegben valami konyhai tisztítószer volt, aminek kilyukadt a flakonja, és a shindy barátnője hamarjában egy pálinkásüvegbe töltötte át, pár nappal az eset előtt, tehát Darko azelőtt nem is látta. Nyilván akkor jött a hirtelen ötlet, amikor észrevette az üveget a kék folyadékkal. Súlyos évekbe fog kerülni.

– Hát megvagyunk – jött oda Castelli, Kissyék már a garázsban voltak megint, a szokásos látványt szemlélték, ahogy egy rendőr beszáll a mentőbe, és elhajtanak. – Az életünket nem mentetted meg, de egy elég nagy lebőgéstől megóvtál.

– Seráfütty.

Kezet szorítottak. A bűnüldözés két profi harcosa.

– Holnap hazamegyek Nizzába, mondanám, hogy végre, de hát belőletek ott is akad bőven.

Kissy bólintott.

– Veletek sose könnyű. A doki szerint a pasas keze teljesen össze van vagdosva, bármi lehet, lebénulhat pár ujja, lehet, hogy némelyiket le kell vágni, majd kiderül. Csak hát ez az őrizetbe vétel közben történt, úgyhogy írnom kell egy kötetnyi jelentést.

– Fogd rá az egérre – tanácsolta Kissy.

– Nem, a nitroglicerines üvegre kell fognom, és igazából legalább olyan nehéz lesz kimagyaráznom, hogy sérthettük meg a robbanószerekkel való bánásmód szabályait, amikor nem tudtuk biztosan, hogy az nem az, mint elszámolni a pasi sérüléseivel. Mindegy, megoldom. Szóljatok, ha van hír arról a fórumról.

– Szólunk. Ha akarod, meg is könnyítjük a munkádat, és csak akkor szólunk, amikor a következő shindy már vértócsában… izé, megkötözve fekszik a földön.

Castelli nevetett, megsimogatta Françoise fejét, és elment.

– Azért ezt a nitroglicerines cuccot meg kellene gondolni – tűnődött Françoise, amíg a motor felé surrantak. – Már le tudjuk dobni helikóról, egyenest a shindy orra elé.
– Aha, csak elég egy rossz mozdulat, és belőled lesz egérpüré, még mielőtt fölaggatnád a nitrót a gépre. Sokkal jobb orrba verni őket.
Hirtelen megtorpantak és egymásra néztek.
– Már esélyünk sincs utolérni a mentőt – mondta ki Françoise, amit Kissy is gondolt.
– Nincs. Azt se tudjuk, merre ment.
– A kórházban kell megkeresni.
– Valószínűleg egyből a műtőbe viszik, oda nem engednek be. Túl szőrösek vagyunk.
– Meg kell várni, amíg kijön.
– Meg.
– Az orra még sértetlen.
– Érintetlen.
Nagy egyetértésben mentek tovább a motorhoz.

A csapat legtöbb tagja élőben nézte Ramona elfogását, akiknek pedig órájuk volt még az egyetemen, azok felvételről másnap. Françoise megírta a nitroglicerines részt a Cheesebookon, amire perceken belül válaszolt az apja. Ezért kell tudni a kémiát, közölte, és engedélyt kért felhasználni a történetet az óráin. Nyugodtan, felelte Kissy, és magában eldöntötte, hogy ha most csak Jean-Frannál lesz tananyag, jövőre az összes egyetemen őt tanítják majd.
Ennek megfelelően némileg magasra tartotta gombszerű orrocskáját, amikor negyedórával később leszállt a motorról az Aurenche egerek lakótelepi háza előtt, eltette a sisakját és a visszapillantóban ellenőrizte frizuráját és nagy fü…
Hát ez meg mi?!
Egy szempillantás alatt ott termett a parkolóban és döbbenten bámult be a kocsi ablakán. Hátul gyerekülés. Benne egy mozdulatlan gyerek.
Kissy körülnézett, keresett valakit, aki a kocsihoz tartozhat és választ adhat, de a parkoló néptelen volt. Az aszfalt fölött vibrált a levegő. Délután két óra volt, harmincfokos forróság. Kis-

sy keze lecsapott az órájára, egy pillanat alatt leadta a Jerry-vészjelet, és a külső hívót is benyomta a tizenötössel.

– Mutat életjeleket? – ez volt az első kérdés, amikor eldarálta a helyet és hogy mit lát.

– Nem tudom. Nem mozog, de hogy lélegzik-e, arról fogalmam sincs.

Beszéd közben már fegyvert is rántott, és gondolkodás nélkül belelőtt az ablakba.

– Ez mi volt? – kérdezte az órája.

– Szétlőttem az ablakot. Mikor érnek ide?

– Néhány perc. De mivel lőtte szét?

Kissy benyúlt az ablakon, kinyitotta az ajtót, aztán behajolt rajta, hátranyúlt a gyerekhez és kinyitotta azt az ajtót is. Ahogy kibújt a kocsiból, két egérbe ütközött.

– Mi történt, mi történt?

– Söprés az utamból! Mentő, hallasz? Elértem a gyereket – hajolt be a hátsó ajtón, két nyisszantás a szíjakon a borotvaéles Jerry-késsel, s míg a jobb kezével elrakta, a ballal már emelte a gyereket. Megfogta a jobbal is, és ahogy fölegyenesedett, valósággal hűvös levegő csapta meg, pedig nagyon meleg volt. De az autóbeli forróság minden képzeletet felülmúlt. Két másodpercig lehetett odabent. – Beviszem a házba. Michel, maradj idelent, igazítsd útba őket! Pierrette, nyisd az ajtókat!

Hogy elevent visz-e egyáltalán, azt csak a lépcsőn tudta meg, amikor a gyerek mocorogni kezdett a kezében. Nem vártak a liftre, száguldottak a másodikra. A lakás ajtaja nyitva volt, az előszobában az egerek anyja csodálkozva, aki csak annyit tudott, hogy a gyerekei fölpattantak és lerohantak. Kissy meglátott egy asztalt az előszobában, és azonnal fékezett.

– Leraktam egy asztalra, mit tegyek?

– Nézzen életfunkciókat, vetkőztesse le, próbálják hűteni!

– Hideg víz – mondta madame Aurenche, és indult érte, de Pierrette gyorsabb volt. Kissy nem törődött velük, előkapta a kését és végighasította a gyerek rugdalózóját nyaktól hasig, aztán a karján, majd a másikon, bal kézzel megmarkolva és húzva a szövetet, hogy eltartsa a bőrétől. Leszakította róla, aztán lekapta a zoknijait.

– Te jó ég, késsel vetkőzteti?

Kissy most sem hallotta a szavakat. Valami vizesedény jelent meg mellette, lerakta a kést, belenyúlt a vízbe és fröcskölni kezdte a gyerek arcát, testét.

– Vizet fröcskölök rá, éledezik – jelentette.

– Ez jó hír – felelte az óra. – Mindjárt ott vagyunk.

– De hisz ez madame Roissier kisfia – mondta madame Aurenche. – Nem értem, mi történt.

– Bezárta a kocsiba – felelte az egere.

– Igen, erre rájöttem, de hát ő mindig olyan gondos anya volt…

A két Jerry egymásra nézett. A kisbaba ekkor tért magához, még nem bömbölt, de már nyöszörgött.

– Vigyázzon rá, madame. Mentő, hallasz?

– Mindent hallottam – jött a válasz.

– Úgy néz ki, az anya is bajban van, indulunk. Mutasd az utat, egérke.

– A hatodikra – iramodott meg a kislány, és már surrantak is föl a lépcsőn. Pár pillanat múlva Kissy ráesett egy csengőgombra, a másik kezével dörömbölt. Pierrette csatlakozott hozzá.

Eltelt öt másodperc, aztán tíz. Kissy elengedte a csengőgombot, és intett a társának, hogy lépjen arrébb. Két lépést hátrált, megpördült és rúgott, kétszer.

Különösebben már meg se lepte, hogy a hölgyet eszméletlenül találta az előszoba padlóján.

A Jerryben szokva voltak az életmentésekhez, de az, hogy Kissy két embert mentett meg legfeljebb három perc alatt, még őket is meglepte. A mentők egyenesen a hatodikra rohantak a nőhöz, azt mondták, agyvérzés, nyilván nem tudta, mit csinál, ösztönösen fölment a lakásba, alighanem telefonálni akart. De az ajtót kinyitotta és bezárta, felelte Kissy. Hát ez az, mondta az ápoló. Ha magánál van, nem zárja be, hisz a gyerek még odalent van.

S már vitték is. A gyerekért közben küldtek egy másik mentőt, az orvos azt mondta, nem lehetett sokáig a kocsiban, madame Aurenche meg azt: mert jött Kissy. A gyereket is elvitték. Közben madame Aurenche hívott lakatost, Michel már fölment a hatodikra fegyveres egérposztnak, mert Kissy leszakította az

ajtót a zsanérról, már csak szakember tudja rendbe hozni. Pierrette az ablakból figyelte a kocsit, amíg félóra múlva megjött Yves bácsi az egyik emberével, elég sokáig tartott elérni, hogy egyáltalán beleülhessenek, a sofőrülés tele volt szilánkokkal. Elviszik a műhelybe, aztán leteszik egy sarokba, ha a hölgy csakugyan agyvérzést kapott, jó darabig nem fogja tudni vezetni.

Márpedig azt kapott, és Yves bácsi egy évig tárolta a kocsit a műhelyhez tartozó egyik melléképületben, időnként feltöltötte az aksiját, fölpumpálta a gumijait, elvitte műszakira, elintézte a biztosítását – valami zseniális trükkel, hiszen mindenhol csak a tulajdonossal állnak szóba, de ő elérte, hogy elfogadják a pénzét és a hölgy nevére könyveljék. A Jerry ki akarta fizetni neki, de Yves bácsi legyintett, nem ügy, azt mondta.

A gyereket pár napig megfigyelték a kórházban, aztán csecsemőotthonba került, őt nem lehetett csak úgy elvinni és időnként feltölteni. Az anyja fél év múlva jött annyira rendbe, hogy magához vehette megint, Aurenche-ék és más közelben lakó egerek jártak hozzájuk segíteni, bevásárolni, efféléket.

Kissy ugyanúgy nem ment el hozzájuk hálálkodást besöpörni, ahogy Masoudi doktor barátjához, akinek betörte a kapuját a piros Suzukival. Öt évvel később találkoztak, a hölgy már elég jól rendbe jött, a gyerek szaladgált, de Kissy akkor sem akarta, hogy a nyakába boruljanak, üdvözölte őket és surrant tovább.

– Hát így megy ez – mondta Kissy, amikor Michel bezárta a megjavított ajtót és lejött, a lányok elköszöntek Yves bácsitól és feljöttek, s a madame is elkészült az előszobai csatatér feltakarításával. Leültek a nappaliban, a kölykök megigazították az egérfüleiket és szörnyen büszkék voltak. – Folyton akad valami, és a bátor kisegérnek harcra készen kell állnia. Az élet egy kaland.

– Kissy ugrott már autó alá is, hogy kisbabát mentsen – mondta Pierrette.

– A tetejére ugrottam, nem alá, de hát ebből a szempontból mindegy. Pár hétig az ágyat nyomtam, viszont ha nem ugrok, az a kisbaba már nem élne. Jó, hogy ott voltam, a többi meg nem érdekes. Well, mice. Szóval amint látható, rátermett, el-

szánt, magabiztos egerei vannak, madame. S az alapítványnak éppen ilyenekre van szüksége. Meg a gyerekeknek.

– Voltaképpen hogy hívta őket? Én nem hallottam semmit.

– Az óra nem hangos, de akinek a kezén van, az hallja. Ha valaki kopogni kezd az óráján, a rendszer azonnal közvetíti a többieknek, és négy vagy több rövid koppintás a vészjel. S az egérfegyelem azt mondja, hogy ilyenkor eldobunk mindent a kezünkből és rohanunk a társunkhoz. Tátott szájú cica is állhat fölötte. Ők meg ugye tudták, hogy már itt vagyok.

– Tényleg lehetett volna odakint cica – ismerte el Pierrette –, és mi egyáltalán nem néztünk körül.

– Hát a körülmények ismeretében ezt a legkevésbé se bánom – felelte Kissy.

– Most már nem is nézhetünk körül egyáltalán – mondta Michel ünnepélyesen –, választottunk magunknak fedőnevet. – No halljuk.

Pierrette udvariasan bólintott ültében, bemutatkozott.

– Gyalogkakukk.

– Prérifarkas – kontrázott a bátyja.

Kissy gondterhelten az anyjukra nézett.

– Hát, madame, sok szaladgálnivalója lesz.

Ők voltak az első kölykök, akik fedőnevet választottak maguknak, de hamarosan lett a többieknek is. Molly: Csőrike. Brigitte: Sylvester. Jól ellesznek majd egymással, esetleg majd kaphatnak egy kalitkát meg egy serpenyőt is. Suzanne: Bambi. Jacques: Magilla Gorilla, őszerinte remek választás, mert egyáltalán nem nagydarab. Claude: Chip. Christian: Dale. Kissy óvakodott szólni nekik, hogy ezek után mindkettejüknek szerelmesnek kellene lenniük Françoise-ba, hiszen őt hívják Sziporkának. Maverick: Malacka. Yvonne: Rebecca Cunningham. Nique: Fiona (mármint madame Shrek). Artu: Scooby-Doo. François: Speedy Gonzales, végre egy egér!

De a legjobb nevet Caroline találta. Hát persze hogy Coraline!

A vadászat váltakozó sikerrel folyt. Először a macska volt előnyben, aztán viszont az egerek hátrányban. Nimby szerint a kis létszám nem lehet probléma, mert ha mind a huszonöten itt

lennének, ezt a macskát márpedig akkor se fogják meg és kész. Françoise föl akart mászni utána a fára, de Kissy lebeszélte, először is ő nem Vanessa, azonfelül pedig ennek a macskának az semmiség, csapni néhányat a nagy füleivel és átröppenni egy másik fára. Nagy fülem nekem is van, felelte a zseb. Kissy legyintett és megcsóválta a fejét. Oscar Romeo, kérdezte Françoise. Kissy bólintott. Oscar Romeo, felelte, és mindhárman elindultak a konyhaajtó felé, tudva, hogy Miau minden lépésüket figyeli a fáról.

Már csak ő volt az anyjával, a testvéreit elajándékozták helybeli ismerősöknek, őérte is eljött volna Françoise, ha nem jött volna közbe a költözés, Véronique-nak sikerült némi bankkölcsönnel, ezzel-azzal hozzájutni egy helyes kis házacskához Bièvres-ben, s mivel Miau letagadhatatlanul macska, aki a házhoz ragaszkodik, inkább itt hagyták még a költözés idejére, ne kelljen kétszer is új helyhez szoknia. A költözésben persze az egerek segítettek, főleg a kölykök, Kissy, Nimby meg egypár éppen ráérő egérszülő. Négy napig dolgoztak vele, az új házban még minden a feje tetején áll, de persze a rendrakásnál, berendezkedésnél is segíteni fognak a szorgos egérmancsok – Françoise most már eljöhetett Miauért. Csakhogy neki megvoltak a saját elképzelései, amik között nem szerepelt, hogy bevonuljon a macskadobozba.

Ám az Oscar Romeo hadműveletre nem számított. A három egér bevonult a konyhába, az ajtót nyitva hagyták, és Kissy elővett egy dobozzal Miau kedvenc macska-bébiételéből. Amíg fölbontotta és kitálalta, a másik kettő lezárta az összes többi kijáratot.

– Azért nem viszi a macskanépség soha semmire – magyarázta Nimby tudományosan –, mert a rövid távú memóriájuk legfeljebb egy percre rúg. Mint az a srác Barrymore filmjében, aki tíz másodpercenként újra bemutatkozott, mert nem emlékezett semmire. Miau természetesen észben tartja, hogy meg akartuk fogni, és ő nagyon haragszik ezért – még tíz-tizenöt másodpercig. A másik gond, hogy semmi helyzetfelismerésük nincsen, és noha ragadozók, akik vadászni szeretnek, soha nem használtak csalétket. Így nem tudják elképzelni, hogy valaki *őrájuk* vadászhat csalétekkel.

Kissy letette a tálkát a helyére, és arrébb sétált. Vártak. Nimby az ajtó mögött. A cicaajtót már rögzítették, hogy ne lehessen rajta kisurranni.

Vártak. Türelem macskát terem.

Miau végül lejött a fáról és elindult a ház felé. A távolság a fától a tálkáig tíz méter sincsen, ez neki egytized másodperctől több óráig bármekkora idő lehet. De ezúttal néhány másodperc alatt megtette, s ügyet sem vetve rájuk odament a tálkához. A konyhaajtót becsukták és vártak, amíg meguzsonnázik. Az anyja kint aludt egy alacsony ágon, és egyáltalán nem érdekelte az egész.

Miau végzett az evéssel, és macskaszokás szerint azon tűnődött, hogy akar-e valamin tűnődni egyáltalán, amikor Françoise nesztelen léptekkel a háta mögött termett, fölkapta és az arcához emelte. Egymás szemébe néztek.

– Hazaviszlek, jó, kiscica?

Miau nem szólt semmit. Nimby tartotta a dobozt, Françoise belerakta a kölyköt, s már kattant is a zár.

– Macskát fogtunk, cin-cin – mondta Nimby elégedetten.

Amíg a taxira vártak, Kissy odaóvakodott a dobozhoz. A rácson egy farkinca lógott ki. Meghúzta. A farkinca eltűnt és egy rosszalló macskapofi jelent meg a rács mögött. Kissy megkerülte a dobozt. Ott is ugyanazt a rosszalló macskapofit látta.

– Hát viszlát, cicus – mondta, amikor megjött a taxi. – Találkozunk még, eljössz majd meglátogatni anyut, ugye?

Válasz most sem érkezett. Françoise fölkapta a dobozt, cincogott nekik és beszállt a taxiba.

Kissy befordult az étterem elé, leszállt, levette és eltette a sisakját, belenézett a visszapillantóba, megigazította a haját, megvárta, hogy nagy fülei kirúgják magukat rendes állásukba, és besétált az étterembe. A vörös pultoslány elképedt tekintete előtt lecsatolta a hátizsákjáról a helikósdobozt, lerakta a pultra, levette a hátizsákot, azt is lerakta, aztán lábujjhegyre állva áthajolt a pulton, két ujjal becsukta a pultoslány száját és rávigyorgott.

– Szia! Légyszi, adj nekem egy kólát, mindjárt szomjan veszek, és kérem a főnököt.

– Mi az ördög ez – méregette a lány a hatalmas, áttetsző zöld műanyagdobozt, amiben gépek és szerszámok sokasága ködlött –, valami bomba?
A vendégek is bizalmatlanul meredtek rá.
– Bolond vagy – nevetett Kissy. – No! A kóla? A főnök?
– Nem rakhatod a cuccodat ide a pultra!
– De hisz látod, hogy ott van. – Szerencsére arra jött egy pincérlány. – Egy kólát pohárban, egy főnököt pohár nélkül, köszi!
A lány csak bámult rá, ő pedig kinyitotta a hátizsákot, kivette a borítékot és az egérfüleit, utóbbiakat gondosan a fejére tette és visszanézett a pincérlányra, aztán a pultosra, akik a füleket bámulták.
– Itt mindenkiben lemerült az elem?
– Valami gond van? – lépett ki egy férfi hátulról, s megakadt a tekintete Kissy szépséges bársonyfülein. – Semmi, ha a kislányok aludni járnak ide. Maga a főnök?
A férfi bólintott, és már nyitotta is a pult felhajtható lapját. – Lisette, ugrás! – sziszegte. – A hölgy rendelését, de nagyon gyorsan! – Tudom, miért jött – nyújtott kezet Kissynek. – Bousquet vagyok, üdvözlöm. Már nagyon vártuk.
– Jöttem, amint megkaptam az utasítást. Kissy Chaton.
– Tessék, parancsoljon – kínálta hellyel Bousquet. – *Lisette!* Foglaljon helyet, érezze otthon magát… illetve hát, ugye, ha nem visszautasítással jött, akkor…
– Dehogy. Szerintem arra telefon is elég lenne. Tessék.
Leültében adta át a borítékot, és biccentett a lánynak, átvette a kólát és egy hajtásra kiitta a felét. – Ez az. Már ki voltam tikkadva. Ne haragudjon, hogy szóvá teszem, Bousquet úr, de a huszonegyedik században igazán lehetne itt egy fax.
– Teljesen igaza van. Sajnos csak a szállodában volt, és amikor az tönkrement, nem tudtam megcsináltatni. Sajnálom, hogy alkalmatlanságot okoztam.
– Nem tesz semmit. Lisette, hoznál még egy kólát? Kösz.
Lisette unottan bólintott és elcammogott.
– No de mit csinál? – nézett Kissy Bousquet úrra, aki épp csak kivette a papírköteget, s már nyúlt is a tolláért és kezdte aláírni.

– Tudom, mi van benne, mademoiselle Chaton. Ha nem bíznék önökben, ön most nem lenne itt. Lenne kedves itt aláírni?

– Kérem. – Kissy átvette a tollat, aláírta a mutatott helyen.

– Nagyon köszönöm. Ön megmentette a szállodámat, kisasszony.

– Azt se tudtam, hogy önnek szállodája is van.

– Csak egy egészen kicsike. De most majd lesz pénzem, hogy egyenesbe hozzam a dolgait. Ön bizonyára tudja, hogy mikor.

– Hát nekem most telefonálnom kell, hogy aláírtuk a szerződést, aztán szerintem hamarosan utalnak is.

Lisette meghozta a második kólát, lerakta Kissy elé, megfordult.

– Lisette, szívem – szólította Kissy. A lány visszafordult. – Nem tetszik a stílus, ahogy kiszolgálod a vendéget. Lennél kedves változtatni rajta? Az én kedvemért? Mondjuk legkésőbb holnapra?

Lisette olyan arcot vágott, mint aki azt akarja mondani: „Hé, csajszi, tudod, kit oktass ki”, de megszólalt a főnök.

– Lisette, a hölgy az új tulajdonos. Most már ő parancsol.

Kissynek megrebbent a füle.

– Talán nem éppen én, monsieur Bousquet.

– Most írta alá a szerződést, mademoiselle.

Kissynek olyan érzése volt, mint amikor egy gyönyörű doboz bonbont kap, és amikor kinyitja, macska van benne.

– Csak az lehet a tulajdonos, aki kifizeti a vételárat.

– Pontosan úgy van, ahogy mondja. A konzorcium nevében ön vállalta a kötelezettséget, de nyilvánvalóan nem ön fog fizetni. Jelenleg azonban – Bousquet Kissy elé tolta a példányát – önnek aláírt szerződése van arról, hogy ez az étterem az öné. A vételár kifizetéséig én vezetem és húzom hasznait, a fizetés napjától pedig a konzorcium, illetve aki fizet. Bizonyára nem haragszik meg, ha zsenge korára való tekintettel megkérdezem: ugye csak azért írta alá olvasatlanul a szerződést, fél perccel azután, hogy énnálam ugyanezt szóvá tette, mert bölcsen tudja, hogy a konzorciumban végtelenül korrekt emberek vannak, akik semmiféleképpen nem fogják önt cserben hagyni ennek az összegnek a kifizetésével, valamint én is az vagyok, és abban az elképzelhetetlen esetben, ha a vételár nem érkezne meg, nem próbálom önön bevasalni ezt az anyagi lehetőségeit nyilván

meghaladó összeget? mert egyébként ugye soha semmilyen iratot nem ír alá olvasatlanul, ha azt nem a Claudel konzorcium bocsátotta ki?

Elég nagy macska volt, és jó hosszú körmondat, de Kissy az alapítvány kisegere volt és megbirkózott vele.

– Igen – felelte kisvártatva –, azért írtam alá.

– Köszönöm. Akkor pedig engedje meg, hogy ugyanúgy az új tulajdonosnak tekintsem és nevezzem, ahogy Clairvaux asszonnyal vagy Girotti úrral tettem volna, ha ők jönnek el.

Kissynek ugyan sejtelme sem volt, hogy Clairvaux asszony ki lehet, de Mariót ismerte, és persze megengedte. Később tudta meg, hogy Clairvaux asszony Georges-nak valamilyen oldalági rokona, Marióval ketten csinálták ezt az üzletet, de ő Belgiumban él, így egyszerűen, az aláírogatás leegyszerűsítése végett, Kissyt kérték föl. A vételárat Clairvaux asszony és még egy rokon fizette ki, s egy alkalmazottat vettek föl a hely vezetésére, két nappal Kissy ottjárta után. Két napig Kissy volt a tulajdonos, de a jogait csak ezen az egy délelőttön gyakorolta: körbesétált Bousquet-vel az étteremben, a konyhában, a kamrában, az irodában, az öltözőkben, mindent megnézett, megismerkedett az alkalmazottakkal, és adott néhány tanácsot, például Lisette-nek és a pultoslánynak, hogy sürgősen kapják össze magukat, mert Mario nem fogja hagyni, hogy bambáskodjanak, a nyegle kiszolgálás pedig aztán végképp nem tetszik neki.

Nem örültek, de Kissy tudta, hogy ha az új vezetőség meghagyja őket, akkor lesz alkalmuk megismerkedni Mario elvével: ha valaki önhibáján kívül dolgozik rosszul, például nem tanították be rendesen vagy beteg a gyereke, azzal végtelenül türelmes, de aki jellemhibából eredően elfogadhatatlanul viselkedik, annak nem ad időt új jellemet kialakítani – és aki elveszi a vendég kedvét attól, hogy visszajöjjön, az gyorsabban távozik, mint a vendég.

– Ó, igen, és ez pedig az étlapunk – adott át a főnök egy példányt, amit Kissy érdeklődéssel tanulmányozott, bár nem tervezte, hogy enni fog, de elég étteremben járt már ahhoz, hogy az étlapok mindig érde… miiii?!

– Talált valamit? – kérdezte a főnök, látva Kissy vibráló füleit és a szemecskéiben villogó piros-zöld jelzőfényeket. – Bármit elkészítünk önnek, természetesen ingyen.

– Hogy sütik a rókagombát? – tudakolta Kissy.

Remekül sütötték, két adagot evett meg, a szakács kitett magáért, végül is az új munkaadójának csinálta. Kicsit más volt a fűszerezése, mint Plumailnél, de szintén kiváló.

Bousquet kikísérte a motorjához, a csomagokat a pultoslánnyal és Lisette-tel cipeltette ki.

– Azt hittem, bomba – vallotta be Ninon, aki a Discoveryt vitte.

– Majdnem. Ezzel a jószággal akár a fél városon át üldözni lehet egy bűnözőt, sőt még le is lehet puffantani… bár azt még nem próbáltuk. Egértársamtól viszem haza, azt akarjuk, hogy ne egy helyen legyenek, hanem két különböző városba jusson belőlük. – Fölvette a hátizsákot, aztán jobb oldalára csatolta a helikódobozt, könnyedén átbillentette bal oldalra, elkapta és ott is becsatolta. Elfordította a kulcsot és visszaintett lelkesen integető alkalmazottainak.

Kedves emberek. Ezentúl gyakrabban fog éttermeket vásárolni. Jövőre néhány luxusszállodát is!

Péntek délután egykor Kissy a kamrában egérkedett a telefonjával a kezében, a bevásárlólistát állította össze, ilyenkor könnyebb dolga van, mert nem őrzi cica az ennivalót. Kint alszik a fán. Még egyetlen kérdést sem tett föl a gyerekei hogylétéről.

Fűszereket is kell venniük, állapította meg Kissy. Egész és őrölt feketebors, fehérbors… nem, fehér még van egy zacskóval,köménymag, szerecsendió, gyömbér… Vanessát is meg kell majd kérdezni, milyen fűszerekre van szüksége. Hopp, a koriander, Vanessa rak néha salátába.

Ekkor a feje búbján elfordultak és irányba álltak nagy fülei. Hallgatózott egy másodpercig… kettőig… két egész egy tized…

Kilépett a kamrából és kinézett a konyhába. A döngő zajt Suzy okozta, aki a konyhaszekrény előtt állt és lelkesen csóválta a farkát. Kissy örült az örömének, de vajon minek örül?

Pontosan tudta, hogy Suzy egy betörőt is éppilyen lelkes farkcsóválással fogadna, ha jó szaga van, mondjuk betörés előtt kolbászt evett. Ezért ahogy a konyhaajtó felé indult, a keze a derekára csúszott.

– Egérke! – robbant elé valami nagyon zajos dolog, és Kissy nyakába ugrott, amitől neki kiugrott a szíve és visszagurult a kamrába. – Ugye meglepődülted, máris jötte zsebike?

– Cin-cin – nyögte Kissy, de azért valahogy átölelte. – Hogy kerülsz te ide?

– Zsebike nem megvárta Yves bácsi többiek Flugzeugrepülőgép késik összeszed egérek taxial haza gyorsabban Kissyhez kiskutya csóvafarok zajjal elég baj! – Kissy ennyit tudott kihámozni a féktelen sebességű hadarásból.

– Lass…

– Két tonna süti hűtőbele gépen nem ráérte vacakozni várakolás, jötte gyorsan, borulta kiskutya, süti már hűtődik előszobábele sofőr cipelte, hol van ciiiicamiiiica? mindegy, majd előjövik, szólsz miért semmit, egérke, örülöd kicsi nordnémet…

– Lass…

– …zsebegéret, többiek tudtak amúgy engem jövök taxial, csak te nem nézed Cheesebook, mgmbmgm…

Kissy végre rátenyerelt a zseb szájára.

– Hallgass már el egy pillanatra! Ha hadarsz, teljesen elfelejtesz franciául! Ha elengedem a szádat, elmondod lassabban újra?

A zseb gondolkodott, aztán bólintott. Kissy elengedte a száját.

– Jerryes kiképzésen tanulódik, ha befogik szájunkat, kell megölni őt – jegyezte meg a kislány.

– Ilyen tananyag nincs a kiképzésben.

– *Én* fogok tanítani ezt – közölte Elke baljósan.

– Rendben, addig is mondd el, amit eddig, csak érthetően.

A zseb sóhajtott.

– Pedig mondtam teljesen úgy. Tiéd fejed lassú. Szóval nizzai gép kési húsz percek, ezért zsebike nem megvárta Yves bácsi és délvidéki egérek, hiszen ők még előbb összeszedi kölykök egérek több városokben, de zsebike hozta két tonna sütiek ládában, kellett neki elektrikus konnektör, gépen sztuvárdesz rakta külön konnektörre, taxiben szivargyújtó, jöttem sietva, mert süti szereti hűtéset, nyittam szárzámot és sofőr hozta láda…

– Számzárat.

– Szárzámot!

– Számzá… mindegy, nem érdekes. Milyen süti?

– *Jó* süti. Csináltuk együtt odahazában. Most kint várakoz, láda hűtődik. Akartalak lopózódik meglepődíteni, csak kiskutya nem tudja csömbe lenni farkát, csinálhattam csak egy dolgot volna, mondok neki, hogy menjen ki levadássza cicát, de nem tudok suttog annyira halkat, neked éles nagy füleideknek. Most beszéltem elég lassan, rendes francia, értettesz?

A kisegér-nagytanács teljes megértéssel fogadta Kissy tervét. Csak fogalmuk se volt, hogy kezdjenek hozzá.

– Még mit tehetnénk, amit eddig nem tettünk meg? – kérdezte Nimby. – Még németül beszélő egeret is szereztünk neki.

„Neki.” Mintha Jennifernek pont Elke kedvéért lenne a német az egyik anyanyelve.

– Elvittük Spanyolországba – tette hozzá Martin –, ahol végképp muszáj volt jól beszélnie franciául, mert nekik sem az anyanyelvük.

– De ehelyett elkezdett spanyolul beszélni – jegyezte meg Angélique. – Hogy hogyan… azt borítsa jótékony feledés.

A delikvens csak ült és vigyorgott.

– Nem tudom, mit tehetnénk – vette vissza a szót Kissy. – De gondoljátok el, ez a kisegér ide akar költözni Franciaországba. Beiratkozik az iskolába, bemegy, és nem értik, amit mond.

– Mindenkik értik, amit zsebike mond – állította Elke. – Csak vigyorganak közben. És? Tetsződeni szeret zsebike.

– De azon vigyorognak, hogy kerékbe töröd a nyelvet!

– És? Baj? Mit számít, min vigyorgi valaki, ha lesz napja kicsit örömösebben. No, ezt tényleg nem tudok helyesen mondani.

– Ha egy kicsit több öröm lesz a napjában – felelte Kissy, de a csapattagok egyszerre ontották a változatokat.

– Jó, elég, elég. Szerintem ha valaki csak háromtizen éves és tíz centi magas, lehet neki szabad nem tökéletes beszélje franciául. Ma reggel fölkeltem magamat olyan országben, ahol legtöbbek emberek nem beszélik franciául, pedig hogyha sokkal öregek és magasak, viszont nevetséges pici füleiek fejeiken. Ha jövődök ide lakni egyszer, itt meg németül nem beszélik legtöbbek, én meg perfekt és még olaszul is. Aki nem tetszi francia beszédemet, inkább nézze saját maga tükörre, hogy néz ki azok mini fülelőkkel, és farkincája se is nem nincsen. Ezzel

foglalkozza, kinöveszteni, nem nekem nevetszje beszédemet. Beszéltem, cin-cin!

Egyikük sem sejtette, hogy Elke mégiscsak megteszi az első lépést a rendes nyelvtanulás felé – ezen az egeres vaucressoni hétvégén.

– Jó, egérke! Hát még lett erő is ha benne!

– Ennyi van – fújtatott Maverick, lehajolt, két karjával megtámaszkodott a térdén. Elke tovább ugrált.

– Kevés! Cica nagyon nagy állat, tudtál, hogy felnőtt cica öt kiló vagy még több is? Tied súlyodnak ötvenszer, százszor! Behívok Macska és megmutassak?

– Kösz, egérke, már láttam. Nekünk shindyre kell fölkészülnünk, nem?

– Az rosszabb sokkal! Ciiiicamiiiica nem hordja semmi fegyvéret, csak karmaiak meg fogaiak! Shindyet soha is nem tudhatsz, mi fegyvérek vannak zsebjeiben! Lehet neki verős bot, pisztoly, nukuláris bomba!

Maverick fölegyenesedett, megcsóválta fejét és egy legyintéssel hátat fordított harcias tanárnőjének. Aztán megpördült és támadott, olyan tökéletes pontossággal rúgva Elke orrába, hogy még Vanessától is kapott egy elismerő nyelvcsettintést, noha Elke orra addigra tíz centivel hátrébb volt.

– Cin-cin! Megy ez, egérke! Tanár néni orrocskája kellett kicsi zsákmányodnak volna, ugye? Jó egér vagysz. Kapod legközelebb jutalom jóképű shindynek orrocska lenyissz.

– És ha nem lesz jóképű?

– Akkor is. Jerry kisegérek nem választósak.

– Válogatósak!

– Nem, most mondok, hogy nem!

Az alapítvány egy egérként sóhajtott.

Mindenki haladt a tananyagban Mallorca óta, ami nem lepte meg a tanári kart, hiszen folyamatosan figyelemmel kísérték edzéseiket, otthon mindig kamera előtt tornáztak és verekedtek egymással, amikor meg futni mentek, a rendszer mutatta, merre járnak, mérte a megtett távolságot, számolta a lépéseket. Napi edzéskövetelmény nem volt, mert a suli éppen elég megterhelő, de valamennyit mindennap kellett edzeni. Iskola után futottak

egy kört, aztán tornáztak, erőnléti edzéseket tartottak, mert a macska legalább öt kiló, a shindy meg annál is nagyobb. És kétnaponta összegyűltek kettesével vagy négyesével valamelyiküknél, védőfelszerelésbe bújtak és megverekedtek.

Nique és Claude, illetve Maverick és Christian is. Kissy mindig külön figyelte ezt a négy egeret az edzéseken, lát-e valamit, ami arra enged következtetni, hogy… de nem látott. Viszont hiába rakta le verekedés előtt a lány is, a fiú is úgy a telefonját, hogy figyelje őket, ez még véletlenül sem úgy adódott, hogy egyszerre mindkettejük arca látható legyen, hiszen ugráltak, forogtak, és ha egyikük arcán nem látszott olyasmi, attól a másikukén még lehetett. És a telefon nem volt ott mindenütt. Edzés után, Vanessa szigorú előírásának megfelelően, elvonultak zuhanyozni, kő-papír-olló döntötte el a sorrendet, hiszen mindegyik lakásban csak egy fürdőszoba volt; aki várakozott, többnyire Kissyvel dumált. Aki éppen zuhanyozott, arról meg honnan lehetett volna tudni, nem arról ábrándozik-e éppen, milyen jó lenne, ha egértársa is ott lenne vele?

Most, ezen a hétvégén végre elkapja őket a nagy füleiknél fogva és kikérdezi.

Maverickkel sikerült elsőként, a házban átmenetileg lecsökkent az egérszag, amikor a csapat egyharmada elment bevásárolni, akkor fülön fogta és kivonszolta a kertbe.

– Sürgősen át kell raknunk ezeket a fákat amonnan emide – magyarázta –, azokat eminnen amoda, emezeket meg fejjel lefelé fordítani.

Maverick nevetett.

– Bolond vagy, egérke.

– Ezt fogjuk mondani, ha megkérdezik, mit keresünk idekint.

– És ha nem kérdezik, akkor mit csinálunk?

– Ide hallgass. Mi van azzal az egérrel?

– Melyikkel? – kérdezte Maverick logikusan.

– Christiannal.

– Mi lenne? Növeszti a füleit, mint mi mindannyian.

– Nem ezt kérdeztem. Mondott már végre valamit?

– Miről…

– Tetszel neki, te szamár.

– Jaaaaa…

Kis csend, a kislány hirtelen talált egy mérhetetlenül megpiszkálatlan helyet a fűben, amit muszáj volt a cipője orrával piszkálnia.

– Tényleg tetszem neki? – kérdezte kisvártatva.

– Ha egérnővéred ezt mondja, mérget vehetsz rá.

– De ő nem mondta?

– Nekem nem.

– És másnak?

– Tudtommal nem.

– De te biztos vagy benne.

– Láttam már párokat négy nagy füllel. Két naggyal és két kicsivel… két naggyal és két nemlétezővel… négy kicsivel… négy nemlétezővel… két kicsivel és két nemlétezővel…

– Jó, jó. Kinek nem volt füle?

– Például Chantalnak voltak mugli srácai, még mielőtt összejöttek Andreasszal. Vagy mondjuk ott van Sylvie Lacrosse, aki szegről-végről kisfülűnek számít, mert Germaine lánya, aki unokahúga a fiatalabbik Charrière-nek, és Vercors úr révén…

– Jézusom, csak a beaulieu-i családfát ne!

Kissy elnézően mosolygott.

– Szóval őutána is egy mugli srác koslat, bár eddig még csak a fagyizásig jutottak. Ráérnek, ketten együtt is csak tízévesek. De ti már nagyobbak vagytok, és neked már Mallorcán is rezgett a füled, amikor ránéztél. Az övé is. Nem kellene ezen elgondolkodni, egérke?

S Kissy jó dramaturgiai érzékkel visszasétált a házba, magára hagyva a kislányt a tépelődésével.

Egerek, egerek, egerek. Kissy végigsétált a házon, és mindenhol ők jöttek szembe, legtöbbjük egérfüles hajpántban, aztán egyszer csak egy, akinek nem volt hajpántja, de nagy füle és farkincája neki is.

– Helló, cicus. Jó sokan vagyunk, mi?

Macska nem szólt semmit. Ült és bámulta a csak ő tudja, mit a távolban.

– Unatkozol? Rendezzünk egérhajszát? Szívesen eltomésjerryzünk veled.

Macska nem szólt semmit.

– Esetleg cserélhetünk is, a kislányok Mallorcán jól belejöttek a macskaüldözésbe.

Macska továbbra se szólt semmit.

– Jót beszélgettünk, cica – mondta Kissy.

– Nem unatkozik, csak nincsen dolga – közölte Nimby. – Ez egy vadállat, végeredményben. Mit tudna csinálni? Olvasson? Nézzen tévét? A vadonban is így szokták, naphosszat lustálkodnak, mert aztán rohanni kell a zsákmány után.

Macska fölnézett a fiúra, akitől végre megtudta, hogy ő egy vadállat, és továbbra se szólt semmit.

– Erről jut eszembe, amott az egérkékkel, akiknek azok a nagy füleik vannak, a sajtozásról beszéltünk, ők ugye jókat sajtoznak mostanában. Mi már elég rég nem csináltuk. Arra gondoltam, rendezni kellene egyszer egy nagy összegérségi sajtozást.

– Akkor változtatnod kell a szabályokon, egérke – jött arra Vanessa, leguggolt Macska mellé és játszani kezdett a füleivel. – Nekünk nagyobb a gyakorlatunk.

– Hát aztán, a sajtozás nem versenysport.

– Nem, de ha egypár veterán egér már a fél várost végigsajtozza, mire a kölykök néhány saroknyit haladnak, akkor úgy fogják érezni, hogy kisebb lett a fülük. Pedig csak kezdők még.

– Értem. Jó, találjunk ki valamit. Lent leszek a szerverteremben, némi tárkapacitást hoztam, beépítem, meg hátha találok ott valami csókolóznivalót.

Kissynek megrebbent a füle. Csókolózni? A kétszer két lépésnyi szerverteremben, ahol nincs más, csak egy asztalon a szerver és a falon a légkondi? Mégis kivel?

De Vanessa már meg is szólalt.

– Mit gondolsz, én is találnék ott valakit csókolózáshoz?

– Fogalmam sincs, hónapok óta nem jártam ott. Gyere és nézd meg magad.

Kissy elnézte a két egeret, amint nagy egyetértésben elballagnak Nimby táskájáért, és bólintott. Ez az. Hogy lehetne leküldeni oda a másik két egérpárt is?

De aznap már nem sikerült összeboronálnia az egérkéket. Vacsorára házi pizzát ettek, és megnézték *Az utolsó akcióhős*t, jókat nevettek, és Vanessa megállapította, hogy a srác fantaszti-

kusan hasonlít Vanessára, mármint az ő névadójára, pedig nincs benne semmi lányos. Aztán nekiláttak szivacsokat cipelni, elkészülni éjszakára. Most persze fiú- és lányszobák lesznek megint, egy kivétellel, Vanessa emeleti szobáját ők ketten kapják Nimbyvel, mert ők csak ilyenkor lehetnek együtt.

Csak délután mehetnek a paintballpályára, teljesen be vannak táblázva, Kissy már kezdett arra hajlani, hogy fegyverrel fenyegeti meg őket, hogy legalább valami kis időt adjanak, de nem tudta megoldani telefonon. Azért két órát így is kaptak, Vanessa pedig reggeli után negyedórával kizavarta őket a konyhába, kétszázötven kisegérre kell főzni, ideje munkához látni, csattogjanak a kések, sercegjen az olaj, lobogjanak a fülek a szakácssapkák alatt, mozgás, mert jön a cica! Ők pedig sikoltozva rohantak a konyhába, mert jön a cica, és egyáltalán nem zavarta őket, hogy a cica történetesen ott aludt a konyha sarkában egy polcon, ami húsz centivel magasabban van annál, ameddig a kutya fölér, és a szemét se nyitotta ki a nagy egérzsivajra.

Kissy azt a feladatot kapta, hogy daraboljon föl egy krumplihegyet, főzze meg olyan vízben, amibe sót és szódabikarbónát rakott, közben rozmaringot vágjon apróra, fokhagymát préseljen össze, olajban párolja meg, szűrje le, ebben az olajban forgassa meg a krumplit, sózza-borsozza, aztán tepsiben süsse ki, és amikor kész, a rozmaringos-fokhagymás keverékben forgassa meg és szórja meg friss petrezselyemzölddel. De Vanessa az egész receptet egyben mondta el a legelején, és neki meg kellett jegyeznie arra az egy percre, amíg előkapja a telefonját és leírja. A mikró nem ellenőrzött semmit, surrant tovább más projektekhez, ha Kissy elront valamit, az már csak az asztalnál derül ki, vagy amikor fölrobban az egész konyha. Hisz ez végeredményben egy bonyolult vegyi labor, amiben sok száz kisegér garázdálkodik ellenőrizetlenül. Még szerencse, hogy nem járnak erre shindyk a nitroglicerines flaskáikkal.

Vanessának könnyű, neki a kisujjában van a szakácsművészet. Fölkap egy szakácskönyvet, átlapozza, van benne száz receptet, abból nyolcvanat fitymálva átugrik, tud azoknál jobbat is, húszat megjegyez azonnal, de rögtön fejben át is költi őket, hogy jobbak legyenek, és mire felhasználja őket, a feléből csinál négyféle átdolgozott változatot. Valószínűleg az idén utoljára. Jövőre már ő írja a szakácskönyveket.

– Hm – mondta a mikró, és láthatóan elgondolkodott. – Nem is rossz gondolat.

Kissy ugyanis, mint általában, most se tudta magában tartani, ami eszébe jutott. A shindyktől megmentett gyerekekről akkor se árulna el semmit, ha macskafészekbe dobják, de amikor a csapat jövőbeli terveit bővítgeti, azt ki is böki pillanatok alatt.

– Szerintem se – mondta Françoise. – Írj szakácskönyvet. Szakácskönyveket. Vanessa levesei. Vanessa sültjei. Vanessa palacsintái.

– Jó – mondta a mikró, és már mutatott is Maverick felé –, ehhez viszont az kell, hogy legyen miről írni, márpedig ha elalszol keverés közben, akkor nem lesz tészta, egérke! Pörögjön a kis mancsod! Te meg ott, a nagy fülekkel, ne simogasd, hanem hámozd! Mintha élnétek, egérkék!

– Vanessa katonai vezényszavai – folytatta a sorozatot egy halk cincogás valahonnét a sokaságból.

Az asztal közepén már minden addiginál nagyobbra nőtt a pénzhalom. A szakállas bedobta a lapját.

– Én kiszálltam.

– Én tartom – mondta a sebhelyes, és előretolt néhány zsetont. – Ezer… és emelem még ezerrel.

– Tessék az ezer – felelte a bajuszos. – Elég is lesz. Nem akarom túl gyorsan elnyerni mindenedet.

– Nagy a szád – mordult a sebhelyes. – Lássuk, mid van.

– Két király… meg egy harmadik.

– Nekem is három van… de ezek ászok.

– Ez meg egy kilences.

– Ez éppen egy nyolcas.

– Ez meg még egy kilences.

– Ez meg még egy ász, öregem. Hehehehe.

A sebhelyes besöpörte a pénzt, a bajuszos dühöngött.

– Hát jó – mondta végül. – Akkor most ide hallgass. Hajnalodik; ideje kinyújtóztatni a tagjainkat. Én fölteszek mindent egy lapra, ha te is.

– Nem megy a dolog – felelte a sebhelyes; közben a szakállas kevert és készült osztani. – Alig maradt valami zsozsód.

– Nyolcezer dolcsim van. Azt fölteszem.

– De nekem húszezer, kispofám.

– Fölteszem a kocsimat is.
– Mennyit ér, kétezret?
– Ez egy antik darab, akármelyik gyűjtő ad érte egy ötöst. És itt az órám. Nem épp Rolex, de arany. Valódi.
– Tegyük föl, hogy elhiszem és beszámítom neked egy ötösbe.
– Fölteszem a kiscsajt is. Hé, Wanda Nevada!
Háromszor kellett szólítani, mire előjött valahonnan hátulról. Alig volt magasabb, mint a kártyaasztal, álmos volt és ingerült.
– Mi a fenét akarsz, Bill?
– Fred vagyok, nem Bill.
– Ki a fenét érdekel, Bill? Mi van?
– Tizenhárom éves. Tegnap nyertem ötezer dolcsi értékben.
– Hát akkor még talán frissebb volt. Mi a fenét kezdjek ezzel?
– Majd kitalálsz valamit – röhögött a bajuszos Fred. – Nekem még nem is jutott időm rá.
– Gyere ide – mondta a sebhelyes, de a lány nem mozdult.
– Láthatsz onnan is, Bill. Mi a fenét akarsz?
– Nem vagyok Bill. Na jó, tedd föl és egálban vagyunk.
– Nekem hiányzik egy ezres – mondta a szakállas osztás közben. – De van egy gyűrűm, megér annyit. Nézzétek.
Megnézték.
– Egye fene, rakd be – mondta a bajuszos. – Akkor mindhárman föltettünk mindent. Ossz.
A szakállas osztott. Megnézték a lapjukat. Szemük se rebbent.
– Ki kezdi? – kérdezte a sebhelyes.
Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és egy ismeretlen jelent meg a betűző hajnali napsugarakban táncoló porszemcsék örvényében. Szálfatermetű, erélyes alkat, tekintélyt parancsoló megjelenés. Keményen nézett rájuk, és döngő léptekkel megindult feléjük.
De csak tíz centi magas volt, és nagy volt a füle.
– Nekem is osszatok lapot – mondta.
– Hé, menet közben nem lehet beszállni – mondta a bajuszos. – Ki a fene vagy te?
– És ha olyan tétet rakok be, amit nem tudtok visszautasítani?
– Például?

– Mindhármótok életét.
– Nagyon vicces – mondta a szakállas. – Tűnj el, tökmag.
– A lányt magammal viszem.
Wanda Nevada csodálkozva fölnézett.
– A lány az enyém, amíg el nem nyerik tőlem – mondta Fred, a bajuszos, aki nem volt Bill. – Tűnj el, tökmag.
– Mid van? – kérdezte a nagyfülű. – Lehet royalflösötök is, ezt nem veri meg.
Ezzel megvillant a keze és megjelent benne egy töltött csúzli.
– Hű, a mindenit – mondta a sebhelyes. – Ne várd meg, amíg fölkelek és ellátom a bajo… áááá!
Golyót kapott a mellébe és lefordult a székről.
– Akar még valaki?
– Te mocskos kis… – kezdte a szakállas, de ő is kapott egyet.
– Fő az egyenlőség – mondta a nagyfülű harcos, és lelőtte a bajuszost is. – Jól vagy, kislány?
– Ki vagy te?
– Jerry Alapítvány. Gyere, menjünk, mielőtt ezek összeszedik magukat.
– Ne siessetek – nyögte a sebhelyes, és kezdett föltápászkodni. – Ez baromira fájt, ezért a véreddel mosom föl a…
A mondat nem ért véget. A sebhelyes megállt félig fölállva, és nagyon reszketett.
– A kés borotvaéles – mondta az alapítványi harcos. – Egy rossz mozdulat, és úgy fognak hívni, hogy Fületlen Bill.
– Én se vagyok Bill…
– Kit érdekel, Bill?
Ezzel az alapítványi harcos megpördült és mellbe rúgta a zajtalanul közeledő szakállast, aki átrepült a termen. S egy pillanat múlva a kés megint rajta volt a sebhelyes fülén, aki nem volt Bill.
– Lányokat föltenni kártyán nagyon csúnya dolog, Bill. Azt hiszem, az csak a kezdet lesz, hogy lenyisszantom a füledet.
Ezzel megint megpördült és tökön rúgta a bajuszost, aki szintén nem volt Bill. A bajuszos üvöltött, hátratántorodott, és előkapott egy Smith & Wessont.
– Hát jó! Az enyém nagyobb!

Az alapítványi harcos harmadszor is megpördült, és a kését a bajuszos vállába vágta. Aztán odasétált, kihúzta, visszament a sebhelyeshez, aki nem volt Bill, és a ruhájába törölte a kést.

– Ezentúl szépen fogtok játszani, mint a jó gyerekek, ugye, Bill?

– I-i-i-igen…

– Jól van. Ugye te vagy itt a tulaj?

– Én…

– Akkor erről majd megjegyzed.

Ezzel a Jerry kirúgta a játékautomata egyik lábát, s a gép ízzé-porrá tört. Aztán kézen fogta Wanda Nevadát és kisétáltak.

A fogadtatás lelkes volt. Jacques Magilla Gorilla Jerry Thibaut, a kisegér-eposzirodalom legújabb szerzője, azazhogy a legelső, aki ismert filmek egész sorába írja bele az alapítványi hősöket! Mármint megígérte, hogy megteszi. A Jerry elszánt, belevaló egerei nemcsak Wanda Nevadát mentették meg (csak aztán a filmbe egy másik változat került), de harcoltak Pearl Harbornál, Waterloonál és a Halálcsillag ellen is – csak hát nem látszottak, mert túl kicsik.

Chantal pedig azt ígérte meg, hogy tanácsokat ad és együtt átnézik a szövegeket, mert ez azért még kicsit kezdetleges – neki már van némi gyakorlata, évek óta dolgozik azon a krimisorozaton, már egész csomó történet van készen, gondolt is már rá, hogy megkeres egy kiadót.

– A konzorciumnak nincsen könyvkiadója? – tudakolta Molly.

– Hát az pont nincs – felelte Niala.

– Csak merthogy nekem van egy.

Kissynek megrebbent a füle. Már járt Lavanant-éknál, de könyvkiadót nem látott. Nyilván a másik szobában tartották.

– Van egy könyvkiadód? – érdeklődött Vanessa, és megállt a nappali egy pontján, a tűnődve üldögélő Macska mellett.

– Nem az enyém, de a nagybátyám főnök egy kiadónál. Adtak már ki krimit, olvastam.

Vanessa leguggolt és játszani kezdett Macska füleivel. Macska nem adta jelét, hogy örülne neki vagy egyáltalán tudomást venne a mikró jelenlétéről, de Vanessát ez máskor se zavarta.

– Hát csináljátok meg a könyvet és adjátok ki. Irány a világhír.

Hanyatt fordította Macskát és dögönyözni kezdte. Ezt az egész világon egyedül ő tehette meg.

– Jó – mondta Molly, előkapta a telefonját, kicsit nyomogatta és már cincogott is a nagybátyjával.

Kissy helyeslőn megbillegette füleit. Jövőre bestsellerük is lesz!

Már összecsomagoltak mindent, ki is cipelték a kapuhoz, de a buszuk pontosan érkezik, ők készültek el túl hamar. Vártak. Artu egyszer csak odafordult Mollyhoz és egy ujjal megveregette a vállát.

– Cin-cin?

– Milyen képlet adja meg a cica füleinek számát?

– Nem tudom…

– Kettő mínusz *x,* ahol *x* a találkozások száma Jerry-egerekkel.

Nevettek. Macska persze bent volt a házban vagy a kertben, nem helyteleníthette a macskás vicceket. Mert volt több is.

– Miről ismerték meg régen a repülő cicát?

– ?…

– Sast vitt a hátán. És miről ismerik meg ma? Hátrafelé repül és egérmancs alakú lenyomat van a szeme körül.

– Mi a különbség – szólalt meg Nique – a nindzsa és a cica között? Az egyik egy állig fölfegyverzett, könyörtelen gyilkos, aki testhezálló öltözékben oson az éjszakában, a másik viszont beszél japánul.

Kissy Martin vállára borult nevettében.

S ebben a pillanatban szólalt meg a shindyriasztás. Csapkodó fülekkel rántották elő a telefonjaikat.

– Nahát – szólalt meg Nimby az anyagot tanulmányozva. – Milyen helyes kislány.

Kissy zsebében mocorogni kezdett a csúzli.

– Mit csináljunk? – kérdezte Caroline. – Két perc múlva itt a busz.

Kissy elnézett a kislány egérfüles hajpántja fölött, és megállapította: ha az ott a távolban az ő buszuk, márpedig nyilván az, akkor fél perc múlva.

– Természetesen elmegyünk vele shindyt fogni – mondta Jacques.
– No várjunk csak – felelte Françoise. – A shindy nem szalad el. A pályát lefoglaltuk. Szerintem menjünk csak el szépen, puffantsunk le egypár egeret, aztán ráérünk elkapni azt a shindyt.
– Csak azért mondod – közölte Maverick –, mert olyan jól haladunk az egértanulmányokkal, hogy mielőbb le akarsz minket puffantani, mielőtt veszélyessé válunk.
– Jól hallottam, hogy gyávának neveztél, egérke?
– Mi az hogy! Mi mással hergelhetnélek föl, hogy rám támadj?
– Vigyázz a kis egérbundádra, mert ha fegyver lesz a kezemben…
– Szóval fegyver nélkül már nem is küzdesz?
Kissy tisztán hallani vélte a morgásukat, ahogy egymásnak esnek, mint a kutyakölykök, de valójában mindent elnyomott a busz motorja, ahogy beállt melléjük. Vanessa fölhágott a lépcsőn és beszédbe elegyedett a sofőrrel, ők pedig nekiláttak a rakodásnak. Közben Kissy elkapta azt a kettőt a farkincájuknál fogva és földobta a buszba. Roppant elégedett képet vágtak.
– Rendben, egérkék – jött hátra a mikró –, a sofőr beszél a céggel, kibéreljük a buszt egész délutánra. Paintball után a maradék megfogja a shindyt.
– A maradék? – cincogták.
– Hát akiket lelövünk, természetesen ott helyben el is fogyasztjuk.

Zsákmányolók és zsákmányoltak nagy egyetértésben szálltak le a buszról Drancy egyik utcasarkán, egy jól sikerült paintball-parti után. A sofőr belemélyedt a könyvébe, amivel meglepte Vanessát: a *Nyomorultak*at olvasta. Azt mondta, az ilyesmit tartja a legjobbnak ilyen munkában, ahol sokat kell várakozni.
Elindultak. Pár perc séta persze, hiszen jóval távolabb álltak meg. A kliens neve Káposztaleves, valódi neve Paul Deboffe, szoftvermérnök, harminckilenc éves, elvált, szőke haja és ápolt szakálla van, imádja a csilibabot és a metálzenét. Mindezt másodpercek alatt derítették ki róla, az IP-címből megvolt a lakcíme, abból a telefonkönyv alapján a neve és a foglalkozása, ab-

ból a Facebook-oldalának a címe, ahol mindezeket közzétette. A Cirrus most már ezeket a kereséseket is elvégzi, és az összes adatot egyben szállítja. Ha több lakás van az adott címen, akkor az összes lakóról.

A szoftvermérnök négy képet töltött föl a Fokhagymára, amik egészen kicsiket ábrázolnak. Pornó. És negyedórát beszélgetett Vakablakkal arról, milyen technikai nehézségekbe ütközik a szex ilyen kisgyerekekkel, és hogy lehet megoldani a problémát. Aztán barátságosan elköszöntek, mert Vakablaknak dolga volt, de az ő IP-címe erősen le volt titkosítva még a Fokhagyma ellenére is, nem tudtak utánamenni. Káposztaleves nem titkosított, hiszen azt hitte, hogy a Tort használja. Hogy Vakablak miért, nem tudni.

Útközben született az ötlet, hogyan fognak becsöngetni hozzá, és egész idő alatt ezt próbálgatták, a sofőr nem tudta mire vélni, hogy egy halom űrlényt visz, a fiúkat is, bár ez a shindy kislányevő. Mindenesetre végül a lányok közül választottak: Maverick volt a legélethűbb, ő áll majd a kapuban. A csapat fele előrement és visszafordult, a másik fele lemaradt, kétoldalt álltak, elég távol, hogy a shindy ne lássa őket, amíg ki nem jön a kapuhoz és körül nem néz.

– Ki az? – szólt ki egy férfihang, Maverick mikrofonja jól közvetítette. Aztán közelebbről: – Tessék, kit keresel?

– Lülülülülü – felelte Maverick, pont ugyanúgy pörgetve a nyelvét és mozgatva a kezét, mint Villeret a filmben. A shindy még közelebb jött. – Lülülülülü!

S egyszer csak megszólalt a zsebéből a filmzene.

A pasas nevetett.

– Eddig értem, űrlény vagy a filmből. S mi járatban énnálam? Hol a csészealjad?

– A film címét is tudod? – tegezte vissza Maverick.

– Hogyne, *Káposztaleves.*

Az egérhad elindult kétfelől.

– Ezért jöttem. Beengedsz?

– Űrlényt bármikor, gyere csak.

Ahogy a kislány belépett a kapun, már ott volt mögötte Nique és Jennifer, ők is mondták, hogy lülülülülü, és mentek befelé. Mire a pasas kimondta, hogy „Hé, mi folyik itt?”, már öt-hat egér lülülülüzött a kertjében. A pasas pontosan az volt, akit a

Facebookon láttak, szakállas, szőke. Egyáltalán nem félt tőlük, meglepett mosollyal nézte a csapatot.

– Eljöttünk megkérdezni, mi a véleményed a káposztalevesről és a vakablakról – közölte Nique, mialatt az egerek még egyre-másra sorjáztak be a kapun, lülülülü, lülülülü.

– Ez valami kandi kamera? Milyen ablakról van szó?

Kissy Nialára nézett. Nimby Vanessára nézett. Jennifer Artura nézett. Françoise Martinre nézett. Mindenki mindenkire nézett.

– Nem hiszem, hogy az úr ilyen jó színész lenne – szólalt meg aztán Niala.

– Hé, kösz a bizalmat. A gimiben tagja voltam a színjátszó csoportnak. Miért, el kellene játszani valamit?

– Nem. Arra gondoltam, hogy nem tudja ilyen élethűen játszani az értetlent, ha beállít egy csapat idegen és azokat a szavakat mondja, amiket a legjobban szeretne eltitkolni.

– Mely szavakat?

– Káposztaleves, vakablak.

– S miért kellene nekem ezeket a szavakat titkolni? Vagy hogyan? Tépjem ki őket a szótárból?

– Lakik még valaki a házban? – vette át a szót Vanessa.

– Hogyne, a fiam.

– Beszélhetnénk vele?

Deboffe bólintott és beszólt a házba.

– Michel, téged keresnek!

Beletelt egy percbe, amíg Michel előjött. Az alapítványnak leesett az álla. Kisfiú volt, talán tizenkettő. Már a láttukra ideges lett, és falfehérre vált, amikor Vanessa odalépett hozzá és kimondta a két shindy nickjét.

– Szóval mi folyik itt? – kérdezte az apa már egészen más hangon, keményen, számonkérően, amit egyelőre nekik címzett.

Nimby elővett egy táblagépet, kicsit nyomkodott rajta és átnyújtotta.

– Mi ez a…

– Ez egy mai beszélgetés egy pedofil fórumról. Káposztaleves kilétét lenyomoztuk. Ebből a házból lépett be, ott vannak az időpontok, hogy mikor.

– Kicsodák maguk?

– Jerry Alapítvány – csapták föl az igazolványukat.
– Pedofil bűnözők után nyomozunk – tette hozzá Vanessa.
Kis csend megint.
– És azt hitték, hogy én vagyok az.
– Már nem hisszük, a gyerek arca mindent elárult.
Deboffe a fiára nézett, aki reszketett, mint a nyárfalevél.
– És most mit tesznek?
– Semmit. A gyerek még nem büntethető, igaz?
– Igaz.
– De a gépén, vagyis az ön házában gyerekpornó van, ami bűncselekmény.
– Majd mindjárt nem lesz.
– Viszontlátásra – mondta Vanessa.
– Viszontlátásra.
Sarkon fordultak és visszasétáltak a buszhoz.

Nem volt vidám kedvük, és igazából nem is azért, mert nem verhették meg a srácot.
– Az életkora szempontjából teljesen normális, hogy érdekli a szex – mondta Niala. – De nem óvodásokkal.
– Óvodások… – morogta Nimby. – Vakablak már kétévesekkel is kísérletezett.
Ebben a pillanatban az egyik kapun kitoltak egy kisgyereket babakocsiban. Rózsaszínbe volt öltöztetve és csakugyan kétévesnek nézett ki. Érdeklődve nézett föl az egerekre, amíg az anyja bezárta a kaput, visszafordult a kocsihoz, és a kétfelé váló egércsapat sorain át távoztak.
Kissy sóhajtott. Alighanem valamennyien sóhajtottak.
– Vakablakot kellene elkapni – mondta Martin. – Csapda kell.
Nimby lenyomott néhány gombot a telefonján.
– Káposztalevest a mi kezelésünkbe vontam. Vakablak ma már nem jön vissza, de azt ígérte, hogy majd benéz. Értesítést kapunk és Káposztaleves pont akkor lesz gép előtt.
– Bébiszitteljünk egy kétévest – javasolta Claude. – Pont akkor, amikor Vaki belép.
Kissynek megrebbent a füle. „Vaki”?
– Nem jó – felelte Artu. – Akkor Vaki mindenféléket javasol, amiket Kápi nem tud élethűen elmesélni. Inkább legyen jövő

idő, a kislányt majd csak ezután fogjuk szittelni, pár nap múlva, addig ki lehet tervelni mindenfélét, találkozót is.

– Nem sok mozgásterünk lesz – jegyezte meg Martin. – A gyereket két-három óra múlva vissza kell adni, látható külsérelmi nyom nélkül.

– A szülőknek el kell utazniuk egy hétre, és ránk bízzák.

– Két hétre – cincogott bele Molly.

– Nem életszerű – csóválta a fejét Nimby. – Kápi olyannak írta le magát, akinek soha semmi köze nem volt kisgyerekekhez, ezt már nem tudjuk visszacsinálni, a szülőknek semmi okuk őhozzá vinni a gyereküket.

– De van – szólalt meg Jennifer. – Meghaltak.

– Cin-ciiiin?!

– Nem értitek? Kápi bátyja meghalt a feleségével együtt, autóbalesetben, és ő az egyetlen rokon. A gyámhatóság Kápihoz viszi a gyereket. Mégpedig azonnal, hiszen gondoskodni kell róla addig is, amíg az ügyintézés lezajlik.

– És eddig messze éltek, a gyereket azelőtt nem is ismerte – tódította Chantal. – Ez az, egérkék, ez kell nekünk.

Ekkor értek a buszhoz, a sofőr már nyitotta is nekik az ajtót.

– Kell egy ház – mondta Kissy –, ahol a szokásos bűntanyát berendezzük. Beszélek Masoudi doktorral, talán elkérhetjük az étréchyi házat.

– És gyerek? – állt meg Elke a lépcsőn. – Mi túl nagyok már. Honnan kétévest most hirtelen kölcsön megerőszakolásni?

A sofőr elejtette Victor Hugót.

Két hetet irányoztak elő, addig Kápi nem jelentkezik, mégse legyen az, hogy egyik nap még beszélgettek a kisgyerekekről, másik nap meg már hipp-hopp van neki egy. Útközben összeállították az egész tervet, írásban, hogy a sofőr ne tudjon semmiről – akkor meg kellene ölniük. Kápi alig ismerte a bátyját, nagy volt a korkülönbség, a bátyja akkor költözött el hazulról, amikor ő még kisgyerek volt. Tizenhat évet szavaztak meg. A gyerek huszonhétnek mondta magát, eszerint a bátyja negyvenegy volt, a feleségével Kápi egyszer találkozott, a gyerekkel azelőtt soha. Más rokon nincsen, a gyerek őhozzá került, de csak három napja van ott (függetlenül attól, hogy mikor beszélnek Vakival, három napot mondanak), azóta ő a frissiben tanu-

landó apaszereppel küzd és csitítja Kelbimbót, aki a szülei után sír, úgyhogy még egyáltalán nem jutott alkalma bármit disznólkodni a gyerekkel.

– De hát mi neveljük föl Kelbit – mondta Nimby, és csettintett a nyelvével –, lesz rá bőven alkalom.

Kissy eltűnődött egy összecsukható, zsebben hordható palacsintasütőről.

– Kápi maximálisan felelőtlen alak – szögezte le Niala. – Mint minden pedofil, aki hozzányúl egy gyerekhez. Csak Vaki buzdítására fog ráállni a dologra, bár nyitva hagyja a kérdést, hogy magától megtette volna-e.

– Mennyire felelőtlen? – kérdezte Vanessa. – Beengedi a páciensünket a házába, vagy inkább semleges területen veszi először szemügyre?

– Jó kérdés – bólintott Kissy. – A semleges területre persze nem viszi magával a gyereket.

– Miért viszi nem? – tudakolta Elke.

– Mert ennyire mégse felelőtlen, a gyereket biztonságban hagyja otthon, ha a pasas veszélyes lenne.

– Ha Kápiat éri bármi baj, gyerek éhen vesződik odahaza. És ha pasi mégse veszélyes, de gyerek közben otthon fejére húzi nejlonzacskó?

– Kápi tapasztalatlan szülő, fogalma sincs, mire kell vigyázni – felelte Chantal. – És idáig nem is terjed a felelősségtudata, csak egyedül megy el a találkozóra. Ha ezt szavazzuk meg, persze.

– Vannak előnyei – mondta Niala. – Nem kell házat kölcsönözni. Viszont könnyebben olajra lép.

– Fenét lép – vont vállat húga. – Huszonöt fölfegyverzett kisegér gyűrűjéből egy bogár se szökik meg. Különben is valami zárt helyen találkozunk, kocsma vagy ilyesmi, és az összes kijáratnál egérőrszem posztol.

– Kocsmában feltűnő lenne a sok gyerek – mondta Kissy. – És túl sok a civil, nem lövöldözhetünk.

– Akkor múzeum vagy könyvtár, ott nincsenek sokan. Shindytalálkára különösen jó, hiszen ki gondolná, hogy a két pasi, aki van Gogh önarcképe előtt cseverészik, egy kétéves kislány molesztálását tervezi?

– Egész jó ötlet – nevetett Niala –, leszámítva, hogy ahhoz el kellene utaznunk Amszterdamba. De ha múzeum vagy könyvtár, ahol nincsenek sokan, akkor hova tesszük az egérőrszemeket?

Fejvakarás, fülbillegetés.

– Majd csak összeáll – mondta aztán Vanessa. – Ha például Djaballah úr háza éppen üres, akkor egyszerűen odamehetünk és kész.

Ez könnyen kiderült, Kissy rájött, hogy nem kell Masoudi doktort zavarni, Djaballah száma is megvan, tehát egyből őt hívta. A háznak jelenleg lakói vannak, de több házat is ismer, ami szóba jöhet, csak mondják meg, milyen szempont alapján. Szempontjuk nem volt. Djaballah úr megígérte, hogy hétfőre két-három házzal mindenképp szolgál.

– Kár, hogy kell várni idővel – rótta Elke nyugtalan léptekkel föl-alá a nappalit. – Akkor kicsi vörös nordnémet zsebegérke muszájja megint megpuhíti szülőjeit, elengedjék megfogni világrekord ronda, kétéveskéket evő szörnyeteg.

– Miért akkor? Már ma hozzákezdhetsz.

Elke Pire meredt, aztán bólintott.

– Igaz. De kell akkor is másodikszor. Lenne persze nehezebb sokkal, ha kellene puhítjuk Frau Strassmann und férjéje.

– Azok kik?

A zseb csettintett a nyelvével.

– Szülőjei kétéves kislány. *Ilyen* – Elke megcsókolta összecsippentett ujjai hegyét, mint egy olasz mesterszakács – gyönyörű szép. Szőke hajai vannak fejikéjén, és vigyorja szebb, mint festék.

– Festmény.

– Vagy az. Ha nem lak olyan messzi, legjobb csakis ő. De az a másik is, aki jár a lila autó.

– Lila kocsival jár? Kicsoda?

– Nem tudok a nevét. Itt lak Strassensarok mögötte, néha találkoz, egyszer Vanessa kapta neki csokit.

– *Adtam* neki csokit. Igen, emlékszem, tényleg van egy kislány a szomszéd utcában. Nyilván csak amatőr megoldás a szomszéd gyerekeket kölcsönkérni, mi profik vagyunk, az alapítvány székházában majd lesz egy polc, amin különböző mé-

retű gyerekek ülnek, és ha shindyt kell csábítani, csak elővesszünk egyet. Ideje némi sütit alkotni, kérek egypár kuktát.

– De várjad már. És micsinálik, amikor kell csábátini nem?

– *Csábítani.*

– Aha, én is mondtalak éppen úgy.

Vanessa sóhajtott.

– A *nem*et pedig nem kell a mondat végére tenni. Amikor nem kell csábítani, akkor ülnek a polcon és kockát tekergetnek. Molly, François, gyertek, ti is éppen önként jelentkeztek.

– Jó, ülődjenek polcra gyerekek, tetsződik ötlet, csak hát ez még most nem van. Honnan kétévest akkor mégis? És ha bőgődik, amíg várakozzuk shindyet, mert unatkoz megerőszak helyett?

Kissy elgondolkodott. Vajon használhatja Elkéhez és Nimbyhez ugyanazt a palacsintasütőt?

– Nincs – mondta Françoise.

– Cin-cin?

– Mondom: nincs. Azt mondtad, hogy „nem van”, de az helyesen *nincs.* Valahogy mégiscsak meg kellene téged tanítani franciául.

– Jó. Költöződjük ide magunkat, járódok iskolába franciába bele, és…

– Ez már intéződik a szüleiddel – emelte föl a kezét Françoise –, végül is az is egy eredmény, hogy már hajlandók egyszer majd idejönni. Én azon gondolkodom, hogy addig mit lehetne… hm. Cin-cin… ide figyelj, van egy dolog, amit még a francia beszédnél is rosszabbul csinálsz. Amikor *írsz* franciául. Az egyszerűen borzalmas. Szerintem te még nem láttál tíz szónál többet leírva franciául.

– Kilencet – értett egyet a másik zseb.

– Nomármost, apa nekem kiskoromban egy-két dolgot megtanított úgy, hogy maga mellé ültetett, és fölolvasta a könyvből, pedig én is tudtam már valamicskét olvasni, csak még nem folyékonyan. Ezt meg lehetne próbálni.

– Nem rossz gondolat – mondta Pi. – Az írott szövegből esetleg jobban rögzülnek a nyelvtani szabályok, de Elke jelenlegi tudásszintjén tényleg föl is kell olvasni, mert leírva semmit se fog érteni.

– Jó, ülődess melléd és olvasj. Mit?

– Valami jó könyvet, gyere, keressünk valamit.

Fölpattantak és elszáguldottak, nem is néztek körül, hiszen Macska veszélytelen.

Csak a vacsoránál kerültek elő, és rávetették magukat a szendvicsekre, mint a kiéhezett, vad egerek – semmiben sem különböztek a többitől.

– Olvasjunk *Das doppelte Lottchen* – újságolta Elke. – Azt olvastalak én már odahazában németül, tudok elég jól emlékeződik vissza, és szövegje hasonló eléggé ennek. Ez mi ez?

Mindenki megdermedt, azt keresték a szemükkel, mire vonatkozik a kérdés, és van-e nála fegyver.

– Hol?

– Tizenkét óránál – mondta a kislány, a tányérját nézte, és mozgott a gombszerű orrocskája.

– Szendvicsek – felelte Vanessa.

– Nem! Benne szendvicsnek. Fehér, zöld pöttyökös, paradicsom, sajt, kocka jószág alatt.

– Ja, az feta sajt, tejföl, aprított snidling és egy kis bors. A kocka jószág pedig uborka.

Elke csettintett a nyelvével és hozzálátott.

– Meg is beszélünk dolgokat – folytatta Françoise. – Hogy ezt-azt hogy kell franciául mondani, és miért éppen úgy. Hátha valamit megjegyez belőle.

– Hátha – bólintott Kissy.

Nem fűzött nagy reményeket a tanuláshoz. Elke egy nyelvi antitalentum, már hároméves korában is járt Rocard-éknál, de máig nem tud összerakni egy normális francia mondatot. Az olasszal sem áll jobban, angolul és spanyolul kész rémület…

Este, amikor összegyűltek a nappaliban, Elke odakacsázott Vanessához, a szemébe nézett és azt mondta:

– Igenis hasznos Françoise módszere. Csak két óra odafigyelés kellett és máris hibátlanul beszélek franciául. Kár, hogy nem fogadtunk.

A mikró nagy szeretettel nézett rá és megsimogatta a fejecskéjét.

– Tényleg hasznos, csakugyan. Ezt a három mondatot már remekül betanultad.

A kislánynak lekonyult a füle, s visszafordult zsebtársához.

– Látod, rájövött. Vannak rengeteg agyája sejtjeiek nagy füle alatt.

Vasárnap délelőttre nagy összegérségi edzést terveztek be, csak Nimby kért felmentést, mert a héten új munkát kapott Sorel úréktól, és csak most van ideje dolgozni rajta. Ezért kiraktak egy asztalt a konyhaajtó mellé, Nimby rápakolt két netbookot és két táblagépet, s míg azokat nyomkodta, őket is figyelte, ahogy edzenek. Vanessa nagyrészt ott volt mellette, segített neki, susmusoltak, csókolóztak. Ők pedig nagy ugrálást csaptak a kertben, de már törték a fejüket, hol verekedjenek a télen, mert az itthoni edzőteremben ennyien nem férnek el.

– Ez nem jó lesz, egérke, ütjed shindy, ne simogítjad – pirított rá Elke Claude-ra, és behúzott a bokszzsáknak, amit most egy faágra akasztottak. – Szabad rúgjad is!

Claude rúgott, a bokszzsák meglódult, Elke ügyesen félrehajolt.

– Ez az, látsz, ha tönkreteszed bogzsákt, alapítvány veszi másikt. Ha shindy teszed tönkre, alapítvány találi másikt szintén. Vesztés tehát semmi.

– Veszteség – javította ki Claude.

Elke fölcsattant.

– Ne beszélje tanít egéret, hanem rúgsz! Majd Françoise tanít, te ölöd shindyet!

Kissy vigyorogva továbbsétált.

– Jól van, egérkék – hirdette ki Vanessa –, jöhet a pihenő, mindenki ügyes volt, mindenkinek nőtt a füle! Igyatok vizet, harapjatok pár falatot, öt perc múlva támadunk.

Kissynek megrebbent a füle. Ugyan kire?

– Kire? – kérdezte kórusban az alapítvány.

– Shindyre – volt a tömör válasz.

Kissy el volt bűvölve. Hát mégiscsak szerveztek nekik ide shindyt!

De öt perc múlva, ahogy átmasíroztak a kerten a D’Aubisson nővérek vezetésével, már elbizonytalanodott. Shindyre? Itt?

– Itt is vagyunk – mutatott Niala a kert hátsó falára, ami szakasztott úgy nézett ki, mint mindennap, amióta fölépítették. –

A fal mögött egy elrabolt gyereket tartanak fogva. Meg kell mászni és kiszabadítani.

A kölykök fölbámultak a kétméteres falra, Kissy nem, látta elégszer.

– Masoudi doktor nem shindy.

– Persze hogy nem – vágta rá Vanessa. – Gyerünk, egérkék!

Pi bakot tartott, s Niala már mászott is.

– De hát ez birtokháborítás – cincogta Artu, és Kissynek már nem is volt szüksége Vanessa rosszalló fejcsóválására, hogy rájöjjön, az ügyvédékkel rég meg van beszélve az egész. Pillanatok alatt fönt termett a falon, átvetette tappancsát, és Nialával fönt maradtak. Pi is fölmászott, aztán leugrott a túloldalon.

– Most Claude – szólt le Niala. – Te vagy a legnagyobb és a legerősebb kölykünk. Ha a túloldalon bárki megcsúszik, ti kapjátok el. Ha ezen az oldalon, akkor Angélique és Martin. Mi Kissyvel fönt maradunk és őrködünk.

– Kinyuffantani cicát, ha kell – magyarázta Elke. – Ilyen falakmászás veszélyes főleg, mert látszódolsz falon tetején nagyon messzi, és kicsi szexi nordnémet zsebike combikákt szereti shindy is meg cica. Mustárval. *Achtung!*

A megcsúszó Mollyt fentről Kissy, lentről Angélique tartotta meg, amíg újra megtalálta a kapaszkodót.

– Kösz… már jobb… – nyögte, és fölhúzódzkodott. – De miért…

– Mit miért, egérke, mit gondoltál, hogyan jutunk be kertekbe, ahol shindyk lapulnak?

– Becsöngetünk és orron ütjük.

Kissy nevetett, de közben mindkettejük egyensúlyára ügyelt, ahogy lábukat átvetve ültek a falon.

– Most mindenesetre mássz le, egérke, hadd jöhessen a következő. Á, doktor úr, jó napot!

– Üdvözlöm önöket – bólintott Masoudi doktor a fal felé tartva, és a felesége is közeledett már. – Látom, boldogulnak a feladattal.

– Muszáj, ügyvéd úr – felelte Niala. – Lehet, hogy nekik kell megmászni a következő falat, mert mi épp nem leszünk ott, de amögül kell kiszabadítani egy gyereket.

– Mindig nagyra tartottam működésüket. Mostanában is elfogtak valakit?

Kissy sóhajtott.
– Szerettük volna, de még nem büntethető. Viszont a következő páciensünkre az ön barátja, Djaballah úr segítségével fogunk vadászni.
Maverick helyet foglalt a fal tetején és kezet nyújtott Kissynek. Kissy barátságosan parolázott vele. A kislány lecsatolta az övtáskáját, ledobta Yvonne-nak, fölállt a falon és leugrott. Kissyben meghűlt a vér. Maverick ügyesen bukfencet vetett a fűben és föltápászkodott.
– Legközelebb fölfelé is így fogom csinálni.

Ahogy visszaértek Masoudiéktól – gyalog, az utcán, egy nagy doboz sajtos sütivel –, összeült az egértanács.
– Erről szó sem lehet – jelentette ki Niala.
– De hisz nem lett semmi bajom – felelte Maverick.
– Nem ez a kérdés. Ha összetöröd magad, neked lesz rossz, de nekünk is, mert nem vigyáztunk rád. Semmi kedvem kórházba járni megint. Mohi és Kissy nem hősködésből került oda, de ha most egy kórházi vizsgálóban feküdnél, az azért lenne, mert hősködtél.
A kis csendet Pi törte meg.
– Ti itt mivelünk belevaló, klassz gyerekek lettetek pár hét alatt, remekül megtanultatok verekedni, lőni meg mindenfélét. De szuperlények nem lettetek, a fizika törvényei rátok is érvényesek. És a Jerry Alapítványban szabály, hogy fölösleges kockázatot nem vállalunk. Jut éppen elég kockázat akcióban. Ezért sajnálattal, de határozottan ki kell jelentenem, hogy ha még egyszer valaki ilyet csinál, akkor szavazást fogok kérni az illető alapítványi tagságának felfüggesztéséről – bár ilyen fogalom egyébként nincs is az alapító okiratban.
Mavericknek egyre lejjebb konyult a füle. Niala odalépett hozzá és átkarolta a vállát.
– Semmi baj, egérke. Csak nem hagyhatjuk, hogy elvaduljatok és egyre nagyobb hőstettekbe lovaljátok magatokat, amíg aztán valaki tényleg megsérül – vagy a szüleitek kivesznek titeket az alapítványból. Gyermekmentők vagyunk, nem extrém sportolók.
– De… én ugrottam ilyen magasból korábban is.

– Akkor örülj, hogy megúsztad – felelte Pi. – A bokád, a térded és a fejed egyaránt veszélyben volt. Ha a fal tetején egy élessel lövöldöző shindy célpontja vagy, akkor ugorj persze, amilyen gyorsan csak tudsz. De tartogasd az ilyen dolgokat vészhelyzetekre.
– Akkor ugorhatok fölfelé is?
– Vészhelyzetben akár egyből a tizedikre – nevette el magát Pi, és összeborzolta a kölyök haját. – És ugrás közben is lövöldözhetsz.

Kissy magára öltötte kötényét, sapka alá gyömöszölte nagy fü…
– Hát téged mi lelt? – nézett csodálkozva Mollyra, aki berontott a konyhaajtón, becsapta, a hátát nekivetette az ajtónak és nagyot fújt.
– Hűűűű.
– No? – kérdezte Vanessa. – Mit láttál?
– Kiscicát!
Kissy most jött a nappaliból, ahol a cica akkor fordult a fotelban a másik oldalára.
– Milyen cicát?
– Szőröset!
– De hát minden cica szőrös!
– Akkor – Molly nagyot nyelt és bólintott – valóban cicát láttam.
Vanessa megpróbálta másképpen megközelíteni a kérdést.
– Milyen színűt?
– Cirmosat!
– Hol?
Molly a háta mögé bökött a hüvelykujjával, és fölfelé mutatott.
– Szóval egy fán. Mit csinált?
Molly kidülledt szemekkel rámeredt a mikróra.
– Értem. Macska, azt hiszem, hozzád jöttek!
A nappaliból semmi válasz.
– Most mit tegyünk? – kérdezte Yvonne, és kinézett az ablakon. – Nyilván látta már Mollyt… van odakint még egy csomó egerünk, azokat is…

– Behívom őket – bólintott Molly –, idebent elbarikádozzuk magunkat, az ablakokba fegyveres őrszemek ülnek…

Yvonne buzgón helyeselt.

– Az első négyet lepuffantjuk, a bundájukat kitesszük a ház négy oldalára, a többi nem mer már támadni!

A két veterán egér egymásra nézett.

– Nos – mondta Vanessa, s felhúzta kesztyűjét –, részemről pizzát fogok sütni.

– Ahhoz kell még valami – vágta rá Molly, s már nyitotta is az ajtót. – Gyere, egérke, kapjuk el azt a cicát!

S már ott sem voltak.

De nem volt aznap cica a vacsorához, a cirmos odébbállt. Kissy nem is látta, de már nem kételkedett a létezésében. Ha egy kölyök látta, akkor ott is volt.

Egyébként is már más kötötte le a figyelmét.

Elke és Françoise elkésett a vacsoráról, ami nem kis teljesítmény, mert sem Chatonéknál, sem Kisegéréknél nem lehet elkésni a vacsoráról, ha valaki később érkezik, hát később eszik, és ha már elfogyott, Vanessa bármikor nekiáll pótadagot készíteni. Hiszen egy panzióban nevelkedik tizenegy éves kora óta, ahol a vendégnek nem lehet megszabni, hogy mikor étkezzen és mit, legfeljebb kedvezményekkel ösztönözni arra, ami a cégnek is jó. A zsebek mégis el tudtak késni, akkor jöttek, amikor a kuktasereg éppen elrakott mindent. Vanessa annak rendjemódja szerint elővette műszereit és hozzálátott salátát gyártani, amíg Kissy pizzát melegített.

– Bocs – cincogta Elke –, állati érdekes Lottchen, rengetegt tanulódok és akartam nem kettészakítani olvasását fejezet végi előtt. Csak nem sietős így olvasódani, mert magyaráz mindig rengeteg sok zsebike.

Vanessa nem szólt semmit. Kissy veszélyt szimatolt.

Elke gyorsan hozzálátott paprikát szeletelni. Françoise elmélyülten kavargatta a salátaöntetet. Egy percig mindenki szótlanul dolgozott.

Kissy tudta, hogy valami nincs rendben. Csak még azt nem tudta, hogy mi. A mikrosütő csengetett, a pizza kész. Kivette, tett rá friss reszelt sajtot, fűszereket, ahogy szokták.

– Ez kész – mondta Vanessa, s lehúzta a kesztyűjét. – Egyetek, zsebikék, és szóljatok, ha már nem akarjátok hülyének nézni egérnővéreiteket.

A kicsik ijedten néztek egymásra. Kissyre. Vanessára. Megint egymásra.

Kissy fölkészült a verekedésre, bár még nem tudta, hogy kivel.

– Tudtamuk – sóhajtott Elke.

– Tudtuk – bólintott Françoise.

– Jobb igazt mégis megmondszjuk.

– Jobb… igen. Szóval… tényleg kiolvastunk pár fejezetet a könyvből.

Vanessa bólintott, várta a folytatást.

– De nagyrészt inkább csókolóztunk.

Kissy tűnődve nézte a tükörben a kisegeret, amíg a haját kefélte. Olyasmit érzett, mint amikor egy kirakós játékban a helyére kerül egy fontos darab, és láthatóvá válik a kép lényege. Ezzel – biztos volt benne – a két zsebegér életében egy korszaknak

VÉGE.

Életük új szakasza kezdődik.

26.

EGYEDÜL

Trouble – it will find you no matter where you go, oh, oh.
No matter if you're fast, no matter if you're slow, oh, oh.
The eye of the storm or the cry in the morn, oh, oh.
You're fine for a while but you start to lose contro-o-o-o-ol.
He's there in the dark,
he's there in my heart,
he waits in the wings,
he's gotta play a part,
trouble is a friend, yeah, trouble is a friend of mine. Oh, oh…

Kissy kis szünetet tartott a dudorászásban, mert zöldre váltott a lámpa, kanyarodnia kellett. Átvágott a kereszteződésen és továbbhajtott. Megint piros lámpa várta, lassított, s ahogy megállt, egy nagydarab bőrszerkós állt be mellé jobbról, akkora motorral, ami nagyobb volt, mint az alapítvány összes motorja együttvéve. Érdeklődve nézett rá a sötét napszemüvege mögül, de Kissy egyelőre nem tudta eldönteni, hogy őrá támadt kedve vagy a motorjára. Remélte, hogy mind a kettőre.

Ekkor behúzott mellé még egy nagydarab bőrszerkós, balról. Legalább akkora motorral, mint az előző. S a visszapillantóban Kissy még kettőt fedezett föl a háta mögött. Így már sokkal jobb. Négyen vannak! Négy megtermett férfi. Kezdenek kiegyenlítődni az esélyek!

Zöld. Kissy gázt adott, és mind az öten egyenletes tempóban áthaladtak a kereszteződésen. Nem jutottak messzire, megtorlódott a forgalom. Kissy az órájára nézett. Fél kettő. Még bőven van ideje, kettőkor kezdődik az óra, tíz perc az út, öt perc alatt megveri ezeket, aztán esetleg eszik egy fagyit az autósiskola

mellett. No jó, legyen tíz perc a verésre, végül is négy motoros vagány nem mindennapi élvezet.

– Hegyes víz husi – mondta a jobb oldali vagány.

Kissy a sisakjához emelte a kezét.

– Tessék?!

A vagány intett a többieknek, lekapcsolták a motorokat, egyszerre nagyon nagy csönd lett.

– Azt mondtam, helyes kis moci – mondta a vagány jó hangosan.

– Ja, kösz! – Kissy lelkesen bólogatott, kétségbeesetten próbálva felidézni, hogy mit mondott Emily a nagy szakállú motorosnak. – A tied is szép. Jó nagy… tud berregni…

Ez nem volt valami frappáns szöveg, de nem beszélgetni jöttek, hanem verekedni.

– Aha, elég hangos. Te is helyes vagy ám.

– Kösz.

– Van arcod is?

Kissy levette a sisakját. Őrajtuk nem volt. Ügyesen a haja alá rejtette nagy füleit, az alapítványnak már mindenfelé híre ment, és ha rájönnek, hogy kisegér, nem mernek belekötni. Szerencsére bukósisak alatt nem hordanak egérfüles hajpántot.

Nem jöttek rá, hogy kisegér.

– Tényleg klassz csaj vagy. Van krapekod?

Kissy bólintott.

– Kár. Induljunk, föltartjuk a kocsikat.

Indítottak. Előttük eloszlott a dugó, szabadon száguldhattak húsz métert. A motoros vagányok sorban beálltak a járda mellé, leszálltak, intettek neki és beballagtak az egyik épületbe. Csak az maradt, aki Kissyvel beszélt.

– És nem kell másik?

– Krapek?

– Naná.

– Hát nem. Kösz.

– Tényleg kár. Na szeva!

Ez a vagány is besétált az épületbe, s Kissy magára maradt a dugó közepén. Elszontyolodva húzta vissza a sisakját, és töprengett. Hol rontotta el? Ennek a háznak biztos van pincéje. Már félúton kellene lennie lefelé, miközben az egyik vagány kést szegez a hátának, a másik a hajába markol, és odalent sor-

solnak, hogy milyen sorrendben erőszakolhassák meg. A gondos kisegér péppé is ugyanebben a sor…
Összerezzent: rádudáltak. Gyorsan indított és továbbment.

Úgy szokta mondani, hogy megduplázza a kerekeit, amikor leteszi a motort az iskola parkolójában és az oktatóval átülnek a kocsiba. Pár perccel kettő után duplázta meg a kerekeit, kihajtott a parkolóból, persze gondosan beszíjazva magát, nagy öszszegű biztosítást kötve, és… hát egerek nem voltak az útban.
– Mikor tanuljuk a zöld Mercedest? – tudakolta a parkolóból kijövet, amíg várták, hogy befordulhassanak, és elment előttük egy zöld Mercedes.
– Azt is ugyanúgy kell vezetni – felelte Blomet úr.
– Kár. Mennyivel érdekesebb lenne, ha mindet másképpen kellene.
Blomet úr sóhajtott. Gyakran volt alkalma sóhajtani, amikor egeret tanított, mindegyiket másik napon.
A Pasteur Intézetnél jártak, amikor Blomet úrnak megszólalt a telefonja. Kissy nem sokat értett, csak egy izgatott női hangot hallott.
– Micsoda?! Te jó ég, most? Persze hogy órám van… nem tudom… igen, megpróbálok odajutni, amint lehet…
Egy teherautó dübörgött mellettük, Kissy most már semmit sem hallott a beszélgetésből, aminek nem örült, neki az élete múlhat azon, hogy a cica praclijának puha lépteit is meghallja.
– Mi történt? – harsogta, amikor látta, hogy Blomet úr kinyomja a telefont.
– A… a feleségem! Jön a gyerek… még lenne egy hete pedig…
– Hol van? – kérdezte Kissy most már rendes hangerővel, a teher elkanyarodott.
– Az amerikai kórházba mennek. A húga vele van…
Kissy bólintott. Átcsúsztatta bal mancsát a kormányon, és megkopogtatta az óráját a jobb mancsával.
– Charlie Delta? – kérdezte sokszólamú cincogás.
– Papa Lima – felelt Kissy a „macskamentes” kódjával. – Oscar Yankee titátitá táti tátátá titi tátáti tá tititititi!
– Oscar Kilo – jött a válasz pillanatokon belül, és már meg is szólalt Vanessa hangja: – Echo Delta!

Kissy kitette az indexet jobbra.
– Mit karattyolnak maguk?
– Útvonaltervet kértem az amerikai kórházhoz.
Besorolt a körforgalomba és kilépett belőle, a rue de la Processionon voltak.
– Nem mehetünk oda, nekem munkaidőm van.
– De hisz vezetnem kell, nem? Ott majd kivesz egy szabadnapot. Yankee Tango?
– Bravo November! – jött Vanessa válasza.
– No látja, húsz percig még dolgozni fog.
Kis csend után az oktató megkérdezte:
– És milyen útvonalon akar menni?
– Amerre irányítanak.
– Nyilván a Périphérique-re. Ha továbbmentünk volna a rue Castagnayn, az is oda vezet.
– Ha magának is akkora füle lenne, mint nekem, tudná, hogy amit Vanessa mond, abban vakon meg kell bízni.
– Kösz – cincogta az óra. – Tényleg. A Castagnay be van dugulva. Sőt a d’Alleray is. Mutatja a térkép. A rue Dutot-n Echo Golf, aztán Echo Alfa a Périphérique-ig.
– Cin-cin – hagyta jóvá Kissy, de amikor elindult a Dutot-n, már kezdett neki nem tetszeni. – Egérke, túl sok itt a kocsi, még féltucat és itt is bedugulunk, merre surranjak?
– Egérke – szólalt meg Nimby. – Amikor elindultál és beszéltünk, dörmögtél valamit, hogy nyitva hagytál egy ablakot, melyik volt az?
– A nappalié, miért?
– Indítom a Discoveryt. Látom a kameráján, hogy menetkészen áll az asztalon, és a szobaajtó is nyitva van. Egyszerűen kirepülök netes vezérléssel.
– Te jó ég – motyogta Kissy.
– Mit művelnek maguk?…
– Megvan a nyitott ablak, mire a mondatot végigmondom, már Vaucresson fölött repülök, tizenegy kilométer, öt perc alatt ott vagyok.
A place d’Alleray után dugó állt, Kissy hirtelen kirakta az indexet és jobbra fordult, egy másik utcára.
– Kérek egy másodpilótát – szólalt meg Nimby.
– Roger – felelte Vanessa. – India Echo.

Kissy nyugodtan surrant az ismeretlen utcákon. Bízott a társaiban és az ösztöneiben, világéletében labirintusokban bujkált a cica elől, bárhol eligazodik. Vanessa időnként adott neki egy-egy utasítást, hogy merre forduljon, s csakhamar elérték a rue de Vaugirard-t.

– Rue de la Convention, jobbra – jelezte Vanessa közönséges francia nyelven. – Szólni fogok, hogy mikor. Hotel Bravo, India Bravo November.

Egy perc múlva Kissy éppen indított egy zöldre váltó lámpánál, amikor Vanessa jelezte, hogy a Discovery fölöttük van.

– Melyik vagy te, egérke? – kérdezte Nimby. – Bár végül is mindegy, itt semmilyen dugó nincs.

– Mert azt magam mögött hagytam. Mondtam én, hogy gyere ide? Amúgy kék Suzuki vagyok, a belső sávban, egy busz mögött.

– Megvagy. Látom, ahogy elöl két helyen kidomborodik a kocsitető. Azok a füleid. Mögötted egy sárga Citroën jön.

– Pozitív, egérke. Most már láttál, mehetsz haza.

– Miért mennék?

– Mert ha még sokat foglalkozol azzal, hogy merről hány helyen domborodik, letöröm a propellereidet.

Blomet úr jót nevetett a másik ülésen.

– Lassíts, egérke!

– Te csak ne…

– Fékezz!

Kissy rálépett a fékre, így is valamivel közelebb került a buszhoz.

– Egy biciklista majdnem beesett a sávodba két kocsival a busz előtt. Itt maradok, látom, hogy vigyázni kell rád.

Kissy cincogni se tudott.

A Périphérique-en azért kicsit lejjebb sunyta füleit. Itt már nem araszolhat békés tanulótempóban, hagyva, hogy mindenki megelőzze, és nem állhat meg gondolkodni, hogy a rengeteg pedál és a rengeteg tappancs közül melyik melyikhez tartozik. Igaz viszont, hogy végül is nincs más dolga, mint menni, amerre az út viszi.

A helikopter előtte repült vagy száz méterrel, Nimby jelzett, ha forgalmi gond volt, Vanessa navigált neki. Később tudták

csak meg, hogy ezzel némi meglepetést okozott, mert éppen Villefranche-ban voltak Angélique-kel és Vannival egy ismerős családnál, akik nem voltak ennyire tájékozottak egérügyekben, de Vanessa nem zavartatta magát, előkapott egy táblagépet meg egy zsebben hordható alumíniumállványt, hiszen a fürdőkád az egyetlen hely a világon, ahova hátizsák nélkül megy a kisegér, az asztalra állította a gépet, és szépen elirányította őket a kórházhoz.

– Köszönöm – mondta az oktató. – Jobb, ha nem hajt be a kapun, majd bemegyek gyalog. Tud valakit keríteni, aki elviszi a kocsit?

– Hová? – kérdezte Kissy bambán.

– Hát vissza a telephelyre.

– Ja, majd elvi… – elharapta a szót. Dehogy viszi ő azt a telephelyre. Nincs jogsija. Eddig volt, de egy percen belül a jogsi kiszáll és berohan a feleségéhez. – …szi valaki. Ne aggódjon. Legyen klassz kisfia meg minden.

– Köszönöm. Ez az, itt is vagyunk. Viszlát!

Blomet úr kiszállt, Kissy pedig továbbhajtott. Mugli számára megoldhatatlan feladat lenne: itt egy kocsi, ami nem az övé, vissza kell vinni, mert másokat is oktatnak vele, de nem viheti, mert nincs jogsija, és ha megtudják, hogy Blomet úr nélkül vitte vissza, kirúgják a tanfolyamról. Azt se mondhatja, hogy hazatolta az amerikai kórháztól. Ha kiszáll, még a lökhárítót sem éri föl.

De ő nem mugli, és a Jerry Alapítvány megold mindent. Eszébe se jutott hívni őket. Tudják, mi a probléma, és szólnak, ha megoldották. Neki most más a problémája, de az egérkék arról is tudnak, és szólni fognak, ha találnak parkolóhelyet. Egyelőre úgy néz ki, a boulevard Victor Hugo egész hosszában nincs.

– Megvan, egérke – szólalt meg Nimby. – Jobbra fordulj a Malraux-ra. Második kijárat a körforgiban. Aztán még menni kell egy sarkot, de van pár hely.

– Jó, foglalj nekem egyet.

– Hogyan? Nem állhatok oda szórakozni egy helikopterrel a város közepén, ha valaki beáll oda és nem vesz észre vagy nem törődik velem, egyszerűen félrelök, a rotorok széthasítják a kocsija oldalát, kiömlik a benzin, a szomszéd kocsik is felrobban-

hatnak, leég az egész város! Lángoló emberek rohangálhatnak sikoltozva, ráadásul tönkremegy a Discovery is!

Bolond, gondolta Kissy szeretettel.

Persze hogy beálltak mindkét helyre, és persze hogy a visszapillantóból látta meg, amint valaki kiáll a háta mögött. Most már mindegy, továbbment a rue Ernest Cognacqra.

– Hoppá – mondta –, itt egy patika.

– De hisz kettesben vagyunk itt – mondta az órája –, és hát én, tudod, hűséges szeretnék maradni Vanessához.

– *Egérke!* Nem akarok bemenni! Gyógyszertárban az emberek nem időznek órákig, ennek a négy kocsinak a gazdája ki fog jönni és elhajt!

– Értem a logikádat. Már jön is valaki.

Egy hölgy lépett ki az üzletből, és el is hajtott – gyalog.

Kissy várt, elakadásjelzővel az út közepén. Aztán riadtan sunyta le füleit, mert egy férfit látott meg a tükörben, amint a háta mögül közeledik.

– Jó napot – hajolt be az utasoldalon. – Leállt?

– Nnneeem – cincogta Kissy; ezzel az erővel jöhetett volna rendőr is. – Csak parkolóhelyre várok.

– Á, értem. Hát az nem nagyon van. De szívesen elintézem ön helyett, ha…

– Nem akarok bemenni – felelte Kissy, nyolc másodperc alatt már másodszor. – Csak szükségem van egy helyre, mert nem vezethetek jogsi nélkül.

– Ó. – A pasas láthatóan csak most vette észre az autósiskola nevét az ajtón. – De hát akkor idáig…

– Az imént még megvolt az oktatóm is – nyugtatta meg Kissy, csak aztán ébredt rá, hogy ez nagyon úgy hangzott, mintha onnan mellőle rabolták volna el az ablakon bekúszó lila csápok, természetesen csakis piros lámpánál.

Ebben a pillanatban valaki megjelent a parkolóban álló egyik kocsi mellett. Egy sportzakós férfi. Kissy rögtön célkeresztbe fogta. Hárman nézték figyelmesen, amint előkeresi a kulcsát, Kissy, a mellette álló férfi meg a Discovery. És nyilván a fél alapítvány.

Végre meglett a kulcs, a kocsi elhajtott, Kissy a járókelő kalauzolásával bemanőverezett a helyére, és nagy sóhajjal elfor-

dította a kulcsot. Kiszállt, megköszönte a segítséget és kinyitotta a hátsó ajtót.

– Gyere, egérke, ne pazarold az elemet.

A pasas nem értette, kihez beszél.

– Negatív, egérke. Ha leszállok és visszavisztek a telephelyre, onnan cipelhetsz hazáig, doboz nélkül. Szerintem jobb, ha hazarepülök, megijesztem a kertben kószáló cicamicákat és leszállok a helyemre.

– Jól van, egérke. Kösz.

Nimby megbillegette a gépet, Kissy intett neki, és a Discovery egy szempillantás alatt eltűnt a magasban.

– Maga helikopterrel jár kocsit vezetni?

Kissy ügyelt, hogy a válasza kellőképpen hetyke legyen.

– Azelőtt fénylő karikát hordtam a fejem fölött, de nem volt elég trendi.

Jó darabig kellett üldögélnie a motorháztetőn, de nem unatkozott, a Cheesebookon mindig volt beszélgetőpartner. Éppen segítséget nyújtott Mollynak a matekhoz, amikor megszólalt egy hang:

– Helló, kislány.

Kissy ijedten kapta föl a fejét. Ötvenes pasi állt előtte, fehér zakóban. Hogy lehetett ilyen figyelmetlen? És ha cica jött volna?!

– A maga kocsija?

Kissy megrázta a fejét, hiszen tényleg nem az övé.

– Vár valakire?

Kissy bólintott.

– Lehet, hogy éppen énrám?

Kissy megcsóválta a fejét.

– Hátha mégis. Tudja, nem szokásom dicsekedni, de… nem lenne oka panaszra.

Kissy visszahajtotta fejét a telefon fölé, folytatta az írást, bal hüvelykujjal, morzéban. Hirtelen megrezdült a jobb keze, s egy borotvaéles acélpenge villant meg a levegőben. Eltette, írt tovább. Később fölpillantott, de nem volt ott senki.

– Szia, egérke – állt meg mellette Yves bácsi, Ali pedig már ugrott is ki a kocsiból. – Szóval megint slamasztikába kerültél, és ki kell belőle húzni.

– Jaj, Yves bácsi, mi mást tehettem volna? Blomet úrnak be kellett jönni a feleségéhez és itt lenni a gyerek születésénél. Fiút várnak, és most, hogy megmentettél, rólatok nevezik el.

– Miiii?!…

– Nem, de jól hangzik! Charles a baba neve. Monsieur Charles Blomet. Hé, Ali, mit csinálsz? Neked emide kell ülnöd, tekergetni ezt a nagy kerek izét.

– Nem, azt te fogod csinálni. Órád van, nem igaz?

– De nincs okta…

– De van. Én. Megvan az oktatói engedélyem, itt van a tárcámban, teljesen szabályosan oktathatok bárkit.

– De… de… cin-cin… nem vagy a suli alkalmazottja.

– Majd bemegyek hozzájuk, elmondom, mi történt, a cég választhat, hogy örül, amiért nem nekik kellett elhozniuk a kocsijukat, vagy örül, amiért a diákjuk megkapta a kifizetett óráját és nekik nem került plusz pénzbe. Beszállnál végre?

Kissy mély sóhajjal nyitotta a kocsiajtót.

– Vagy inkább letolják Blomet urat, amiért magára hagyta az egeret a kocsival.

– Nem hiszem, jobban félnek azok tőled.

Kissynek megrebbent a füle. Ali tudtával sose járt az iskolában, nem is ismeri őket, mégis tudja, hogy őtőle félnek. Nyilván onnan, hogy mindenütt félnek tőle!

Hirtelen megbánta, hogy annak a fehér zakósnak nem tette el legalább az egyik fülét. Annyi mindenre jó lehetett volna még.

A kis kalandnak két eredménye is lett. Blomet úrnak szép kisfia született, a következő órán nemcsak elújságolta, de képet is mutatott a telefonján; és tartottak egy tanácskozást még aznap este, Nimby kezdeményezésére.

– Nem kétlem, hogy Kissy megtalálta volna az egérutat nélkülem is, ha ő nem, akkor Vanessa térkép segítségével. Nyilván parkolóhely is akadt volna, más is megtalálja, Kissy is megtalálta volna. Viszont amikor rászóltam, hogy fékezzen, mert egy biciklista esett a sávjába, valószínűleg le is horzsolta magát itt-ott, szóval akkor attól óvtam meg, hogy belerohanjon

a buszba és összetörje magát, megmentettem az életét, és jön nekem egy darab sajttal. Beszéltem, cin-cin. Akarom mondani, most jön a lényeg. Ezt azért tudtam megcsinálni, mert nyitva felejtett egy ablakot, de erre nem számíthatunk mindig. Ezért meglátásom szerint szükséges, hogy a helikopternek mindig legyen kijárása az épületből. Nemcsak a Vilma bázison, mindenütt, ahol helikoptert tartunk. A felszállás pillanatában tizenhét egész négy tized kilométerre voltam a Discoverytől, aminek úti célja tizenegy kilométerre volt tőle. A három pont által meghatározott egyenlő szárú háromszög területe egyébként kilencvenöt négyzetkilométer, mint az ábrán látható. Egy tucat város van benne. Nyilvánvaló, hogy a technológiánk akkor is működött volna, ha Kissy mondjuk Ivryben van, és történetesen Vanessa is vezethette volna a Discoveryt, nyolcszáz kilométerről. Akkor használjuk is ki ezt a technológiát és létesítsünk távirányítható helikopter-felszállóhelyeket egész Kisegérföldön. Most beszéltem, cin-cin.

– És hogy akarod megcsinálni? – kérdezte Kissy, aki ezalatt vacsorát készített, édesburgonyát fűszeresen sütve.

– Well, mice. Két megoldáson töprengek. Az Alfa változat szerint a gép helye ugyanúgy a szobában lenne, és egy ablakra tennénk olyan nyitószerkezetet, ami neten át irányítható és persze ki is tárja az ablakot, nemcsak a zárat oldja ki. És visszazárja. Előnye, hogy nagyjából kész megoldások vannak rá. A Béta változatban külön hangárat építünk a helikopternek, aminek az időjárás ellen védő teteje van, természetesen az áramot is bevezetjük, és mindkét megoldásnál elvárnám, hogy a gépet távirányítással lehessen töltőre tenni.

– Hű, Béka változat, persze hogy – cincogta Elke. – Külön hangárdot helikóknak, több Stellplatz, Mäusjavítóbrigadék kis kocsikon sürgiznek körbe-körbe, pumpál kerékekt, tankautó tölt helikókt, kapuban fegyveres egérek őrizítenek cicától, helikók fölszáll kettők minden perc, mert égbolton már Halálcsillag!

Valahogy senki se talált ennél hatásosabb érvelést az Alfa változat mellett. Ezt fogadták el.

Nimby első terve, amit még aznap bemutatott, némileg mégis egyszerűbb volt. Egy nagy, lapos doboz, egyetlen gépnek való

hellyel, hiszen legtöbbször csak egy száll föl, ne kelljen a többit is nyitogatni. Nimby már a télre készült, ezért az összes lap háromrétegű, két farostlemez között egy habszivacs réteg, és a töltőáram kicsiny, padlóba épített hősugárzót is működtet. Hiszen az aksiknak nem tesz jót a hideg. A tetőt munkahenger mozgatja, aminek a meghajtóáramköre Bluetoothon kap jelet a legközelebbi Jerry-készülékről. És a gép egy áramszedőféle szerkezet segítségével kapja meg az áramot, de olyanformán, hogy ez a szerkezet a doboz padlójába van építve, és a helikopteren csak a két drótvég van, amiket az áramszedő eltalál. Ezt a részét Nimby még nem dolgozta ki részletesen, ráér. Az egészet kirázza a kisujjából.

Terv szerint két-két ilyen hangár lesz mindhárom főhadiszálláson. A helyüket még nem döntötték el. Rögzíteni kell őket, hiszen helikóval együtt is csak pár kiló lesz az egész, egy erősebb szél elhajítaná és kitépné a vezetéket. Tetőre rakni nem célszerű, mert nehéz hozzáférni, meg az áramot odavezetni is. Franconville-ben a hátsó ajtónak van egy fateteje, az alatt lehetne – Beaulieu-ben egészen remek sátortető van, amit már a villa építésekor helikopterkikötőnek terveztek, ott lesz a legegyszerűbb, egy létra kérdése csupán, az egyik gerendára tesznek egy tartót és kész. Vaucressonban valamelyik falra kellene tenni, úgy két méter magasan, hogy a felnőttek se verjék bele a fejüket. Őfelőlük ugye ha tizenöt centinél magasabban van, akkor már, mint Françoise megjegyezte, varázslósüvegben is sétálhatnak alatta.

Nimbynek járna is már egy varázslósüveg, amolyan kisebbfajta. Már teljesen újjávarázsolta a helikóparkjukat, és most hangárokat fog építeni nekik. Közben egy biztonságtechnikai projekten dolgozik egy svájci cégnek, mármint Sorel úréknak persze, de a svájciak rendeltek tőlük egy szoftvert, és Nimbyre egy elég fontos rész jutott. Azt mesélte, hogy a követelmények között az is szerepel, hogy ne használjon kész programokat, hiszen azokra a bűnözőknek már megvan a stratégiájuk. Pont mint a Jerry-rendszernél, itt se szabványos semmi, éppen azért, hogy a kidolgozott módszerek csődöt mondjanak, és ha egy betörő mégis hozzáfér a kódhoz, akkor ne találjon semmit ott, ahol keresi. Nimby ráadásul nemrég a Jerry-programrendszer teljes fejlesztői dokumentációját, a programkódban elhelyezett

megjegyzéseket, az egész kötetnyi irodalmat lekódolta betűs morzéba, így most például *logiciel* helyett olyasmik állnak, hogy „bob go tea i KHM i t ZET”, de ez mindig változik, és Nimby szerint aki olyan hülye, hogy azt hiszi, őhozzájuk be lehet törni, az soha nem fog rájönni, hogy a magánhangzók pontok, a mássalhangzók meg vonalak, és hát persze a Jerry-morzét rajtuk kívül nem ismeri senki. Átlagos betörőnek az is órákat vehet el a drága idejéből, hogy a nagybetűk használatában valamilyen jelentést próbáljon fölfedezni, pedig hát hiába.

Nimby tehát mint programozó, elektronikai és mechanikai szakember is kiérdemelt egy kisebbfajta varázslósüveget, de az igazán nagyot, ami kétszer olyan magas, mint a füle, Kissy igenis fönntartotta magának. Mert a sok-sok mesterkedés eredményeképpen az egyik találkozójukon Claude némi krákogással, torokköszörüléssel bevezetve fantasztikus szónoklatot vágott ki:

– Hát szóval izé – mondta, és Nique odalépett hozzá, a fiú átkarolta a derekát, Kissy pedig érezte, hogy boldogan verdeső fülei lassan a levegőbe emelik.

Mostanában elég sok szó esett szerelemről. Több kölyök is beszámolt róla, hogy a tábor, az egérkiképzés hatására megnőtt a vonzóerejük a korukbeli ellenkező neműek körében, nem is csoda, magabiztosak, talpraesettek, mindig tele vannak egeres sztorikkal, és nem félnek semmitől. Még a cicától sem. Többen közülük ezen az őszön kezdtek először járni valakivel. A mugli srácok buknak az egérfüles hajpántokra, de érdekes módon sok mugli lánynak is bejön, ha a fiúkon látnak ilyet.

De az egércsapat nem erre figyelt. A két zseb kapcsolata semeddig se maradt titokban, Kissy őrizte volna pedig, ameddig csak kell, ha éles cicát szegeznek a torkának, akkor sem árulja el a társai titkát, de ők maguk csókolták meg egymást a nappaliban másnap reggel, Vanessának és neki csak egy éjszakányi titkolózás jutott. A csapat többi része meglepve nézett össze, de senki nem szólt semmit. Ha szeretik egymást – szeretik.

És nagyon úgy tűnt, hogy igen. A következő hétvégén Kissy csak akkor tudta meg, hogy Elke suli után gépre ült és iderepült Françoise-hoz, amikor vacsoránál duplán látta a képernyőn az egérfüles hajpántokat, és Martin emlékeztette, hogy egy korty

alkohol sincsen a házban. Tehát csakis valóság lehet, hogy Bièvres-ben két kislány szorgoskodik a vacsoraasztal körül, éspedig a másik pontosan az, amelyiknek ez idő szerint nyolcszáz kilométerre, két országgal távolabb kellene lennie.

De azért másnap odament megtapintani Elke fülét, és a kicsi vörös nordnémet zsebegér csakugyan ott volt. Vigyorgott.

– Szereti én ez az egéret – bökött Françoise felé a hüvelykujjával, mintha Kissy enélkül nem tudná, kiről van szó. – Volt nekem srác rengeteg sok, de – akkorát legyintett, hogy Kissynek hátrabillent a füle – nem érik azok semmit is. Igazi lány csakis, Nimby meg Martin van igaza, lányot kell választsz, mert ő pont mint én. Ja, und srácok füleiek semmi se is voltak, mugli kis sráckák, ránézik cica, semmi Reaktion. – Kissy már megbánta, hogy nem hozott palacsintasütőt. Ez a gyerek most órák hosszat hülyeségeket fog dumálni. – Helyes némelyiek srácok amúgy, nem mondódok, hogy nem, csak mégse igazi beleszeret, mint zsebike.

Kissyt megzavarták az utolsó mondat nyelvtani bakugrásai. Jól tudott pedig elkéül, de…

– Azt akarja mondani – segítette ki Françoise –, hogy a fiúkba nem lehetett igaziból beleszeretni, belém meg igen.

– Hát ez mondok én is – nevetett Elke, és átölelte az egerét. – Françoise értje dolgok, amiket csak lányok értiek, hajfrizura, öltöződés, bajusz, sajtkás szendvicsok, ilyen dolgok.

– Mi van a bajusszal? – kérdezte Françoise és Kissy egyszerre.

– Tudsz, kell mindig nézjed ablakt, ha látsz megjelen sarka hosszú szál fehér bajusz, akkor ott figyel cica, és kell rohansz.

– Nem félünk a cicától – emlékeztette Kissy, megborzongva a képtől, ahogy elképzelte.

– Nem tényleg, kell kirohansz és megverjed cicát – bólintott a zseb.

Kissy sóhajtott, éppen úgy, ahogy negyedórával később a konyhában, amikor Véronique az ő fülét kapta el.

– Ide hallgass. Ezek együtt aludtak az éjjel.

Kissy tanácstalanul megbillegette füleit.

– Ha egyszer szeretik egymást…

– De hát csak tizenhárom évesek!

Kissy folytatta a tanácstalan fülbillegetést, úgy érezte, ehhez ért a legjobban. Mi mást tehetne?

– Hát… mi tizennégy évesen kezdtük, bár akkor még nem történt meg minden. Ők nem sokkal kisebbek. És végül is… őnáluk nemkívánatos terhességtől nem kell tartani…

Erre ő maga jött rá, teljesen egyedül!

Véronique legyintett és otthagyta, visszatért foglalatosságához, sütit készített a kislányoknak.

Soha nem adta jelét, hogy ne látná szívesen Elkét a lánya mellett, akár náluk vannak, akár másik egérnél. Végül is csakugyan szívesen látta, bár a kapcsolatukat illetően voltak fenntartásai; később Kissynek azt mondta, ha csak két évvel idősebbek lennének, már nem zavarná. De nem fogja elrontani a boldogságukat. Kissynek megint alkalma volt megünnepelni saját zsenialitását, mert elárulta Véronique-nak, hogy mikor lesznek két évvel idősebbek, ő maga számolta ki.

Véronique-nak pedig a toleranciát volt alkalma gyakorolni, mert Elke ettől kezdve minden hétvégét Françoise-zal töltött, Bièvres-ben vagy Vaucressonban, néha Franconville-ben, de volt úgy is, hogy Françoise repült el Kielbe.

– Köszönöm, asszonyom. Ha megengedik, azzal kezdeném, hogy elmondom: a mi alapítványunk voltaképpen kívül áll azon a gyermekvédelmi jelzőrendszeren, amit Charrière doktor úr felvázolt – kezdte Niala. – Nemcsak azért, mert szervezetileg nem tartozunk sehová, hanem mert mi nem a gyerekek felől közelítjük meg az abúzus problémáját. A mi feladatunk a potenciális vagy már éppen effektív elkövető elfogása. Bizonyára hallottak a Ladislas Petit-esetről. Ezt a hírneves, sokszorosan díjnyertes pedofilt mi fogtuk el, de csak azután, hogy évtizedeken át fogdosta a fürdőruhás kislányokat az uszodában. Csapdát állítottunk neki és elkaptuk. A potenciális elkövető annyiban különbözik tőle, hogy igazán komoly bűntettet még nem volt alkalma vagy bátorsága végrehajtani, mint például az a férfi, aki magát fiúnak kiadva beszélgetett egy lánnyal a neten, szexről, randit is megbeszéltek, és haza is vitt egy lányt – alapítványunk egyik tagját, és hát a szex bizony bilincselősre sikeredett. – Derültség a hallgatóság soraiban. – Amit ezért kap, minimális, ez egy évvel ezelőtt volt, valószínűleg rég szabadlá-

bon van. De aligha mer még egyszer engedni a vágyainak, nemcsak mert már visszaesőnek számít, hanem mert soha nem lehet biztos benne többé, hogy egy bárhol, bármikor az útjába tévedő gyerek nem csapda-e megint. – Niala kis szünet után hangot váltva folytatta. – Arthur C. Clarke-nak van egy regénye, amelyben a kardszárnyú delfineket egyfajta agyi ingerléssel arra tanítják, hogy ne egyék meg a palackorrú delfineket. Arra számítanak, hogy az így kondicionált kardszárnyúak elmondják majd a gyerekeiknek és az ismerőseiknek, hogy a palackorrú delfin fogyasztása szörnyű fejfájást okoz, és egy idő után a populáció magától leszokik a palackorrúevésről. Hát – így dolgozunk mi is. Megfigyeléseink szerint a pedofilok egyik központi beszédtémája a bűnüldözés, és biztosak vagyunk benne, hogy ha pácienseink szabadulásuk után megint beszélgetnek társaikkal, elmondják nekik, hogy a palackorrú gyerekek fogyasztása mennyi-mennyi fejfájást okoz, az ügyvédi költségekről nem is beszélve. – Derültség. – Hát ennyit elöljáróban, hölgyeim és uraim, köszönöm, hogy meghallgattak.

Niala bólintott és visszaült Kissy mellé, de máris jött az első kérdés.

– Igaz, hogy önök verik is a gyanúsítottakat? – érdeklődött egy fiatal hölgy egy nővédelmi szervezettől.

– Csak ha szükséges – felelte Kissy. – Akadt már, aki elég jól fel volt készülve, hogy megvédje magát, és nyilván nem hagyhatjuk, hogy bántsanak valakit, akár a gyerekeket, akár minket. De mi csak védekezünk. Az az alapelvünk, hogy nem kell rosszaságot elkövetni, és akkor teljes biztonságban élhetnek.

– De miben különbözik az önök munkája a rendőrségétől? – kérdezte Charrière doktor.

– Nem sokban, doktor úr. A célunk ugyanaz: elkapni őket. De mások a módszereink. Egyrészt mi azokra is vadászhatunk, akik még semmi törvénybe ütközőt nem követtek el, őket persze nem adjuk át a rendőrségnek, hisz nincs miért, csak értésükre adjuk, hogy amire vágynak, az mennyire kockázatos. A vágyaikat nem tudjuk megváltoztatni, de a konkrét cselekménytől elijeszthetjük őket. Másrészt a technika, amit a bűnözők vagy potenciális bűnözők felderítésére használunk, teljesen eltér a rendőrségétől, a mi saját fejlesztésünk, mondhatni, talál-

mányunk. Bár megvan az a hátránya, hogy csak a neten tevékenykedőket tudjuk figyelni vele.

– Csakhogy a gyerekmolesztálások legnagyobb része családon belül történik – jegyezte meg a gyermekvédelmis hölgy, madame Gervais.

– Igen, madame, ezt mi is tudjuk, de csodát tenni mi sem tudunk. Volt egyébként olyan alkalom, amikor a mi netes technológiánkkal éppen családon belüli erőszakot sikerült földeríteni, egy apát… már ha nevezhetjük apának az ilyet, aki meztelenül fotózta a lányát és a képeket közzétette. De olyat is elkaptunk már, aki pornóképeket csinált a lányáról. A pácienseink többsége valóban amolyan lesben álló ragadozó, mint a gyerekrabló banda, akiknek szerencsére időre volt szükségük, hogy összegyűljenek a zsákmány körül és alibiről is gondoskodjanak, s ezalatt mi megtaláltuk a gyereket.

– Tettek már… valami kárt benne? – kérdezte Vauban jogtanácsos.

– Nem, csak rettentő koszos volt, egy elhagyott pincébe zárták be.

– Egy gyártelepen – szólalt meg madame Lambert a nővédelemtől.

– Hallott róla? – bólintott Kissy.

– Hallottam. A fiam osztálytársnője.

Erre kis csend lett, amit Niala tört meg.

– Lám, kicsi a világ. Hölgyeim és uraim, nekünk van egy mondásunk: nincsenek tökéletes megoldások, csak részmegoldások vannak. A Jerry Alapítvány egy ilyen részmegoldás. Bizonyos típusú bűnügyeket fel tudunk deríteni, ha azokhoz a netet is felhasználják, és még néhány speciális körülmény teljesül. Öt év alatt körülbelül ötven pedofil indíttatású bűncselekményt derítettünk föl – egyébként másféléket is –, s körülbelül száz elkövetőt adtunk rendőrkézre. Lehet, hogy ez a családon belüli esetek számához képest jelentéktelen, de mégis valami.

Vauban doktor fölemelte a kezét.

– D’Aubisson kisasszony, önnek nem szükséges megvédenie a szervezetüket. Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy a munkának mindenki csak egy kicsiny szeletét végezheti, és biztos vagyok benne, hogy madame Gervais egyszerűen egy ismert tényt közölt.

– Hogyne, monsieur Vauban – bólintott a hölgy a gyermekvédelemtől. – Nyilvánvalóan szükség van arra is, amit Chaton kisasszony elmesélt nekünk, ahogy szükség van Rosnier asszony és társainak munkájára is – bólintott a hölgy felé, aki egy olyan szervezettől jött, akik a molesztálás áldozatainak stresszmentes, életkorukhoz alkalmazkodó kihallgatásával foglalkoztak. – S még nagyon az elején tartunk.

Most Nialán volt a sor.

– Nem vettem támadásnak a szavait, madame. Nem is gondoltam, hogy meg kellene védeni magunkat, csak néhány statisztikai adatot közöltem az érdekesség kedvéért, és hogy aláhúzzam: mi is az elején tartunk a magunk részfeladatának.

Kissynek nagyon tetszett, ahogy mindenki a legcsiszoltabb udvariassággal vette élét a konfliktusnak, még mielőtt kialakult volna.

– Hát ez megvolna – mondta Niala, amikor kisétáltak az épületből. – Kicsit növeltük a hírnevünket, szert tettünk egypár ismeretségre, és jól megéheztünk. Én legalábbis. – Kissy bólintott, ő is. – Keressünk valahol egy kifosztható hűtőszekrényt, de előbb találjuk meg a nagy kék cicát.

– A nagy kék cica hall benneteket – felelte a telefon Tom hangján. – A barátaimmal vagyok, egyetek nyugodtan nélkülem.

– Vettük – felelték egyszerre, és útnak eredtek Rouen utcáin.

A tanácskozásra Solange révén szereztek meghívót, aki mostanában egy gyermekvédelmi szervezetnél dolgozik, amolyan irodai kisegítő, gyereket alig lát, ide se jöhetett el, de beszélt a főnökeivel és megemlítette az alapítványt. Hát meghívták őket is. Nialát és Kissyt választották szóvivőnek, Niala iderepült ezért, és Tom hozta őket Rouenba, vannak itt barátai. Jót beszélgettek tucatnyi intézmény munkatársaival, kivételesen verekedős bemutató nélkül, de a kocsiban azért volt két Jerry-hátizsák és a Discovery nagy zöld doboza, ebéd után fel is röptetik majd, hadd nézzen körül itt is.

Találtak egy kis éttermet kerthelyiséggel, ott ültek le, jó volt az idő, és a fél étlapot megrendelték, mint a kiéhezett kis vadállatok – hiszen azok is voltak.

De nemcsak ők. Alig láttak hozzá a sült húshoz krumplival, rizzsel és salátával, Kissy észrevette, hogy figyelik őket. Le is morzézta Nialának, hogy kicsoda és milyen irányból.

– A kajánkra fáj a foga? – tűnődött Niala.

– Reméljük, hogy csak arra.

– Van nálunk fegyver.

Kissy bólintott. Ettek tovább. Két hős kisegér egy idegen városban, ismeretlen terepen, egy macska figyelő tekintete mellett.

A macska farkaséhes egerekhez illő, többfogásos étkezést várt végig türelmesen. Aztán a két jóllakott egér fizetett és ment, Kissy még leguggolt egy pillanatra, letett egy húsdarabot a macska mellé, s már ott sem voltak.

A roueni tanácskozás volt a Jerry-kitűzők első szereplése, Nimby erre az alkalomra csináltatta őket valahol, száz darabot, mert így olcsóbb volt. Kis kerek jelvények, sárga (sajtszínű) alapon Jerry fejecskéje, körülötte az alapítvány neve. Később Nimby gyártatott fehér, kék, piros és szürke színben is, hogy olyat viselhessenek, ami megy a ruhájukhoz.

De azért általában maradtak az egérfüles hajpántok mellett. Ezen nincsen felirat, nem mutatja, hogy milyen szervezetnek dolgoznak, de sokkal egeresebb. A kitűző viszont, amint Niala megjegyezte, disztingváltabb, egy tekintélyes jogvédő szervezet nevében lépnek föl, keltsenek ehhez illő benyomást. De nem öltöztek ki nagyon, egyszerű, de csinos blúz, farmer, eltökélt tekintet elég volt.

– Hát legalábbis annak a sok-sok shindynek a szemében elég tekintélyesek vagyunk – mondta Niala –, akár rácsok mögött vannak még, akár szabadultak, vagy éppen megúszták börtön nélkül, mint a mi derék Titánk.

Kissy fölkapta a fejét.

– Aha, az ügyvédje kihúzta a slamasztikából, de tényleg csak annyi maradt, hogy megúszta szabadlábon. Monacóból el is bujdosott, fogalmam sincs, hová, a vagyonon osztozik a kislány meg az ügyvéd, és egy lelket nem találtam, aki még hajlandó lenne szóba állni vele. Nem mintha bárki tudná, hol van, valószínűleg külföldön.

– Monacóhoz képest vagy…

– Nem, nyilván Franciaországot is elhagyta. A gyerekről többet tudok, találtak egy távoli rokont, az neveli, Monacóban élnek, jár pszichológushoz, a körülményekhez képest jól van.
– Cin-cin – mondta Kissy.
– Ahogy mondod. Tudod, ki jutott eszembe valamelyik nap? Fiona, akiről azt a fényképet találtuk. Láttam egy kislányt, aki hasonlított rá. Néha eszembe jut, hogy mi lehet ezekkel a gyerekekkel. Persze Fionát nem bántotta senki, inkább a többiek, akiket úgy kellett kiszabadítani. Vajon gyógyulnak-e, mi lehet velük…
– Nekem nem nagyon jutnak eszembe – vallotta be Kissy.
– Persze, te más típus vagy, odarohansz, kiszabadítod, megmented az életét, fél perc múlva már az egésznek nem tulajdonítasz jelentőséget, mint egy vadnyugati hős, hacsak nem éppen kórházban kötsz ki.
Kissynek el kellett ismernie, hogy a jellemzés találó.
– A húgod is ilyen – jegyezte meg.
– Az aztán végképp, fél perc múlva már a shindy sem érdekli, akit lepuffantott, csak hogy a lövedékek milyen röppályát írtak le, hova csapódtak be és milyen hangot adott ki a páciens. De hogy kicsoda-micsoda, az nem érdekli, csak a nyomozati anyaga.
– Az tényleg nagyon érdekes, hogy milyen hangot ad ki – mondta Kissy mohón –, már én is gondoltam rá, hogy többet kellene lepuffantani közülük, tisztán tudományos érdeklődésből.

– Én – kapta föl a telefont Kissy, mert csakugyan ő volt.
– Jó napot, Jerry Alapítvány?
– Igen, tessék.
– Béatrice Perrier, Egészséges Gyermekekért Liga. Üdvözlöm. Előadókat keresünk egy rendezvényhez. Van egy emailcímük, ahová elküldhetem az anyagunkat?
– Hogyne, fondationjerry@gmail.com.
– Köszönöm, feljegyeztem. Visszhallásra.
– Kérem – mondta Kissy, és továbbsétált a téren. Tűnődve tette zsebre a telefonját. Nyilván ő megy majd, neki van most a legtöbb szabadideje. Amivel ráadásul nem tud mihez kezdeni. Itt egy játszótér alig ötven méterre, tele gyerekekkel, de egy

egész karika ementálit tenne rá, hogy semmiféle shindy nem leskel a közelben. Nem mintha ennek a játszótérnek lenne bármiféle káros kisugárzása, vagy bármiért kerülnék általában. Csak most nem jönnek ide, hogy ővele kiszúrjanak. Az igaz, hogy az ellenség itt van, de úgyse mer támadni, akkor meg nem mindegy?

Ballagott tovább, most már egyenesen az ellenség felé, hogy zavarba hozza, a lassú tempóból nem tudja majd, hogy mikor számítson támadásra. Nem is nézett rá, a játszadozó gyerekeket figyelte, egy kislány egy vízszintes rúdon csimpaszkodva mászott végig éppen, amivel elgondolkodtatta Kissyt, ilyesmit nekik is érdemes lenne csinálni, mindenféléken kapaszkodva mászni, vagy éppen mindenfélék alatt hason kúszni, mint a katonák, csak azokra közben lőnek is, nekik meg ez nem lenne fontos, szóval fölmászni dolgokra meg bemászni dolgok alá – itt odaért az ellenséghez, tökéletes hidegvérrel átlépett rajta és ment tovább, az ellenség egy pillanatra se nézett föl, nyalogatta tovább a hátát –, meg átugrálni dolgokat, akár olyanokat is, amik némelyike harap, vagy éppen föltett szándéka, hogy agyba-főbe simogattatja magát, egyszóval mindenféle testgyakorlással lehetne bővíteni a repertoárt.

Ezzel odaért egy padhoz, föllépett a karfájára, onnan a támlára, végigsétált rajta és leu… állj.

Egy kismama éppen előtte tolta el a babakocsit, közben telefonált, Kissyt észre se vette. Kissy megvárta, aztán leugrott.

És a fára mászás is lehetne tananyag, gondolta, fölnézve a fára, ami alatt állt, felnyúlt, elkapta a vastag ágat és felhúzódzkodott, de nem mászott föl, azért olyan magasról mégse akar leugrani a hátizsákkal.

Jövőre építenek gyakorlópályát, a legkülönbözőbb akadályokkal, és lesz egy hűtőszekrény is, hatalmas, a kilincse valahol fönt a magasban, de az ügyes kisegér föltalálja magát.

Leugrott, visszatért az ösvényre, és összeütközött egy lánnyal, aki telefonálásba mélyedve jött szembe.

– Jaj, bocs, izé, nem akartam…

Eltartott pár pillanatig, amíg kibogozódtak, azaz mégsem, mert Kissy elkapta a karját, hátracsavarta és kirántotta alóla a lábát. Szakszerűen hasra fektette a lányt a kavicsokon, csak aztán felelt:

– Ó, semmiség, igazán nem gond.
– Hé, mi a francot művelsz?…
– Azt neked sokkal jobban kellene tudnod, ha már egyszer a telefonom és a telefont körülvevő nadrágzseb tulajdonosa két különböző személy.
– Mi vaaaan?
Kissy fölemelkedett kissé, hogy hanyatt fordíthassa, aztán rátérdelt a hasára.
– Nem vagy terhes?
– Nem…
– Akkor jó. Terhes nőt sosem ütnék meg – és pofon vágta. – Mondd, a zsebtolvajképzőben nem mutatták a fényképemet azok között, akiket százméteres ívben el kell kerülni?
– Miiii?
– Nem nagy a szókincsed. Kérem a telefonomat.
A lány nagyokat nyögve – pedig Kissy csak tíz dekát nyomott, de hát ott volt a hátizsák is – előkotorta a telefont.
– Rendben van. Most pedig válassz. Szépszerével eljössz velem a rendőrségre, vagy megpróbálsz meglógni, kiköpöd a tüdődet, úgy iszkolsz előlem utcákon, parkokon át, időnként lehorzsolod és bevered valamidet, de kiderül, hogy én még hátizsákkal is jobban futok nálad, a végén a hátadra ugrok, földre döntelek, amitől tele leszel kék-zöld foltokkal, és a nevetségesen apró fülednél fogva vonszollak el a rendőrségre?
– Elmegyek – mondta a lány letörten.
– Kár. No menjünk.

A másik zsebtolvaj nem volt ilyen egyszerű eset, futásnak eredt az utcákon, Kissy meg persze utána. A tolvaj mindenfelé cikázott, eldugott utcácskákba rohant be, de Kissy kitartóan száguldott a nyomában. Aztán egyszer csak befordult egy sarkon, és a tolvaj nem volt ott. Sötét, koszos zsákutca. A tolvajnak nyoma se. Kissy beljebb somfordált, kereste, de nem látott senkit.
– Miáááááu – hallatszott a háta mögött. Kissy már tudta, hogy az egész csapda volt, és ott állnak mögötte mind, százával, csapatosan, fölfegyverkezve.
Nagyot nyelt és föltartotta mindkét mancsát. Addig nem lőhet, amíg nem tud eleget az ellenségről. Lassan megfordult.

Rengeteg cica volt. Legalább tízen szegeztek rá pisztolyt, puskát, géppisztolyt, egy nyurga cirmos vezette őket, tiszti rangjelzéssel, arrébb néhány pincérkabátos macska tányérokkal sürgölődött, és már előszedtek egy nagy serpenyőt is, aminek egérfüle volt. És egy csomó flakon mustárt.

– Kisegééééérrrrr – nyávogta egy elégedett, mély hang, és Kissy belebámult egy nagy, kövér fekete macska gúnyos tekintetébe. A nagyfőnök.

Ezt az egyet leszedi. Biztosan szitává lövik, de ezzel a macskával végez. Csak egy lövésre lesz ideje.

Előkapta a csúzliját és a mozdulat közben már tüzelt is, a macskák is elsütötték fegyvereiket, és a dörrenésre ült föl hirtelen.

– Miva?!

A szobában csend volt, félhomály.

Kissy körülnézett. Sehol senki. Se macska, se… Martin? Hol van Martin?!

Oda se pillantva kapott az éjjeliszekrényen a telefonjához, s míg maga elé rántotta, már le is adta hüvelykujjal az első morzebetűket. A következőket úgy, hogy előtte volt a telefon, az utolsókat viszont soha sehogy, mert nyílt a fürdőszobaajtó és besétált Martin.

– Szia, fölébredtél?

Kissy meglepve pislogott és visszatette a telefont az éjjeliszekrényre.

– Én… te… cin-cin…

– Az előbb értem haza, te aludtál már.

Kissy zavartan bámult rá. Ő aludt? Hisz az előbb még a macskák… zsebtol…

Martin az ágyra térdelt és megcsókolta.

– Hány óra? – kérdezte Kissy.

– Kit érdekel?

– Tehát, kisegér hölgyeim és uraim – vett kézbe Nimby egy táblagépet –, az adatgyűjtés első szakaszát befejezettnek mondhatjuk. A lehető legtömörebben összegezve: nagyon klassz pedofilklub. Őszintén megvallva nem is azt tartom a legjobb tulajdonságuknak, hogy… hmmmm… lelkes tisztelői a női szépségnek már egészen fiatal kortól kezdve, hanem a nyitottságu-

kat. Igen, egértársaim, új korszak van születőben, a Befogadó Shindyklubok Kora, ez már nem az a belterjes kis társaság, mint a Crux volt, ez egy igazi nagy, nyílt fórum, ahova bárkit bevesznek, ha megtalálja a némileg rejtett csatornákat, amiken be lehet jutni, és kellő átéléssel tölti ki a jelentkezési lapot. Mármost a dolog ezután válik érdekessé. A fórum programját úgy írták, hogy a hozzászólások szerzőinek kilétét nem jelzi. Írok egy hozzászólást Arribrox néven, de csak egy sorszámot kap, hogy az adott tárgyban az hányadik hozzászólás, maga az Arribrox név nem jelenik meg, csak az adminok látják. Ebből és több más körülményből, kisegér hölgyeim és uraim, az következik, hogy ők nem ismerik egymás virtuális énjének minden apró tulajdonságát, mint a Crux tagjai. Vagyis ha egyet-egyet kiemelünk közülük, a többiek nem veszik észre.

– Hoppá – mondta Jennifer.

– Cin-cin – bólintott Elke.

– Kivéve persze az adminokat, akik éppen olyannak látják a felületet, mint bármely más fórumban. Ők látják azt is, hogy ki mennyi ideje nem lépett be. Ha egy-egy shindyt kiemelünk, az adminok miatt gondoskodnunk kell arról, hogy látszatra aktívak maradjanak… hacsak persze nem az adminokkal kezdjük.

– Cin-cin – csillant föl Molly szeme.

– Most jön az érdekes része. A kanadai rendőrség közreműködésével a tárhelyszolgáltató létrehozott egy valós idejű mirrort, ahol rendszerszintű hozzáférést adtak egy superusernek. A kanadaiak ezzel át is adták a szitut minekünk, mivelhogy az IP-címek franciák, nyilván éppen ezért nyitották a fórumot a nagy víz másik oldalán. Az itteni rendőrség munkacsoportot szervez az ügyhöz, de nagyon örülnének egy kis segítségnek, mert rengeteg munkájuk van. Egyszóval megkaptuk a superuser loginját, és az egeremmel már körül is néztünk az adminok háza táján.

– Három admin van – vette át a szót Vanessa. – Mindhárom titkosítón át lép be, sütik, scriptek letiltva, teljesen el vannak bástyázva. A nevük Rick, Frodo és Jézusmária. Ez utóbbit valójában egyáltalán nem így hívják, anya használta ezt a szót, amikor meglátta, hogy ennek az adminnak mennyire disznó neve van. Azóta így hívjuk.

– Nyikk – mondta Kissy.

– Van egy külön fórumrész csak az adminoknak, már átlapoztuk, a részletesebb tanulmányozás időbe fog telni, de már sejtjük, hogy nem sokat fogunk megtudni róluk. Megnéztük a legkorábbi üzenetváltásokat, azokból az derül ki, hogy ők maguk alapították a fórumot két évvel ezelőtt. Ennél többet gyakorlatilag nem is tudunk róluk.

– Mondd a lehetőségeinket, egérke – kérte Nimby.

– Rendben. Minden jel arra mutat, hogy a rendes tagok semmit sem tudnak egymásról – nem tudják megállapítani, hogy két hozzászólást ugyanaz az ember írt vagy két különböző –, de az adminok feltehetően jól, talán személyesen is ismerik egymást. Ezért nagyon kockázatos lenne kiemelni közülük egyet, ha képesek lennénk rá. Nagyon meg kellene fontolni. Van viszont egy megoldás, amin eltűnődtünk. El tudjuk őket szigetelni a fórumtól. A jelszavaikat nem tudjuk, és a mirroron persze bármilyen változtatást csinálunk, az a fórum eredeti példányán nem látszik, de a szolgáltató partner abban, hogy adott időpontban megváltoztassa valaki loginadatait, és beléphessünk a nevében.

– Mi az a mirror? – kérdezte Maverick.

– Egy másolat az egész fórumról, mindenestül – felelte Nimby. – Azért hívják mirrornak, mert amikor valami változás történik az eredeti fórumon, írnak egy hozzászólást vagy egy belépési időpont frissül, a szerver azonnal átmásolja a mi mirrorunkra. Azért kaptunk mirrort, mert beletették a superuserünk loginját, ami az összes tagnévsorban, konkrétan az összes fórumoldal alján megjelenik, „superuser: Piedone”. Magát a programot kellene átírni, hogy ez ne legyen ott, és kiszúrhatnák azt is. Ezért a superusert csak a mirrorra tették be, ahova viszont a shindyk természetesen nem találnak el, egy IP-cím után tizenhat számjegyet kell megadni. Piedone, azok vagyunk mi, valaki Kanadában szintén szereti a Bud Spencer-filmeket.

– Szóval el tudjuk őket szigetelni – folytatta Vanessa –: a szolgáltató vállalta, hogy megváltoztatja az adminok jelszavát és átadja nekünk. Ha a rendőrség írásban ezt kéri. Ez elég súlyosan sérti a szolgáltatás alapelveit és a cég belső szabályzatát, de nagyon be vannak pöccenve a pedofilokra, és amint egy kanadai rendőrtiszttel leleveleztük, a shindyk nincsenek abban a helyzetben, hogy valaha is joguk legyen reklamálni. A fórum

léte is sérti a szabályzatot, no meg a törvényt, és a szolgáltatás szabályaiban az is benne van, hogy a cég segíti a hatóságok munkáját. Tehát bármikor megkaphatjuk az uralmat az adminok fölött, de ezzel csak a többi tagot vonhatjuk irányítás alá, magukat az adminokat, a három nick mögött rejtőző személyeket elveszítjük.

– Várj, egérke – állította meg Martin. – Az adminok mennyire elvetemült shindyk?

– Hát eléggé.

– Akkor szerintem ezt felejtsük el. Pont őket kellene elkapni elsősorban.

– Csakhogy ők vannak a legjobban körülbástyázva. A sima tagok többségénél el tudunk helyezni valami nyomkövetőt, Nimby egy rendőrségi szakemberrel hamarosan hozzá is lát. De az adminoknál és a tagok egy kisebb részénél egyelőre semmi esély nem látszik, hogy lenyomozhatók legyenek. Márpedig ha bizonyos számú tagot elkapunk, az adminok föl fognak figyelni. És a tagok között is van jó pár nehéz fiú, akiket nem lenne jó ötlet szabadlábon hagyni ki tudja, meddig.

– Akkor mit tegyünk? – kérdezte Molly.

– Hát ha tudnánk, egérke, már csinálnánk is.

– Az alapelv a következő, kisegér hölgyeim és uraim. Adva van két vagy több alapítványi egér, akik egy akció során jelen vannak, valamint egy vagy több shindy, hallótávolságon belül. Tudtok követni?

Kissy megjegyezte magának, hogy ezért a szemtelen kérdésért majd Macska elé kell vetnie a kislányt. És egyáltalán mi ez a teljesen Nimby-szerű előadásmód, a tetejébe azzal, hogy „kisegér hölgyeim és uraim”?

– Az ellenség hall és ért minket – folytatta Maverick. – Ezért született a Jerry-morze és az X-kód. Csakhogy a shindy nem hülye. Ha olyanokat hall, hogy Charlie, Zulu meg Delta, no meg tititá, tudni fogja, hogy ezek kódjelek. Ezért ezeket csak akkor szabad kimondani a shindy előtt, ha elegendő, hogy nem érti, de a titkos kommunikáció tényéről tudhat. Viszont például képzeljük el, hogy csalétket teszünk a tányérjára, két ártatlan, apró gyermeket, akiket már készül elfogyasztani, s azok egyszer csak jerryül kezdenek dumálni. Világos, hogy letesz szán-

dékáról. Most pedig képzeljük el, hogy a shindy nem tud németül, és az egyik csemete így fordul a társához: „wie müss kicke der Ballen”. Mit gondol a shindy ez esetben?

– Hogy pocsék semmit tudsz németül! – ugrott föl Elke, és Françoise meg se mozdult, hogy megállítsa, mielőtt széttépi a kisegeret. De nem bántotta. – Der Ball az játéki labda, te amit gondolsz, die Eier, és ez egyik hiba benne csak!

Franconville-ben voltak, a terasz tömve volt egerekkel, itt nemrég körberaktak egy ülőgarnitúrát úgy, hogy csak az ajtók maradtak ki, és középre egy asztalt.

– Azt gondolja – folytatta Maverick vigyorogva –, hogy a gyerekek beszélgetnek az anyanyelvükön, hiszen azt az infót kapta, hogy ezek német gyerekek. Ha olyan arccal adod elő, mintha az időjárásról beszélnél, a shindy sose fog gyanút.

Elke csípőre tette a kezét.

– De sose fogod megtanulsz németülöt jobban, mint kicsi vörös nordnémet zsebegérke franciáat, és tudhati shindy is akármi nyelvül!

– Pontosan. Ezért kell olyan nyelven beszélni, amit a shindy biztosan nem ért.

– Saját nyelvet akarsz? – kérdezte Angélique. – Nem túlzás ez?

– Semmi sem túlzás, ha egy nap valamelyikünk életét mentheti meg – jegyezte meg Vanessa.

– Ez igaz.

– Igen, saját nyelvet akarok – vette vissza a szót Maverick. – Ami nem lesz nehéz feladat, hisz már rég megvan. *Ali Erik Rita.*

Kis csend lett.

– Mondom, *Ali Erik Rita.*

– THX – fejtette meg hirtelen az összes kisegér.

– Igen. Betűmorze. Csupán annyit kell tennünk, hogy kiejthetővé tegyük, mert mondjuk gyerekpornó az tititi tátátá, és nem is könnyű meg nem is hangzik nyelvszerűen, hogy *a-o-e bé-té-vé.*

– S hogy tennéd kiejthetővé? – kérdezte Niala.

– Azt még nem tudom, de mi mind nagyon okos kisegerek vagyunk…

– Megmondom én azt – szólt közbe Nimby. – Semleges betűket kell választani. Mondjuk jelentsük ki, hogy az *s* betű nem vonalat jelent, csak egy elválasztó, és akkor a tititi lehet kimondva *asosu, osesa* vagy hasonló. A mássalhangzók közé meg tehetünk *i*-t.

– Jobb lenne többféle, ne legyen egyhangú – mondta Vanessa.

– Akkor… *l, m, n, r* és *s,* valamint *e* és *i.* Például… cin-cin… *anosut* az V betű, a teljes neved… *anosut ala opet ki anuk osak uda.* Ha begyakoroljuk, ez is gyorsan fog menni, és a shindy azt hiszi, hogy valamilyen idegen nyelvet hall.

– Akkor legyen a nyelvnek neve is – szólalt meg Françoise. – Logikusan hívjuk J-nek, a Jerry után, vagyis *uketa.*

– Remek – mondta Nimby. – De akkor ezt az egy szót rögzítsük változatlanul, hogy ha a shindy két egeret is megkérdez, milyen nyelven beszélünk, ugyanazt mondják.

– És iktassunk be néma szótagokat – tette hozzá Kissy. – *Si* vagy *re,* csupa elválasztójelből. Egy igazi nyelvben hosszabb szavak is vannak.

– *Sitosi kormanos* – vigyorgott Nimby, s egy ujjal megbillegette fülét.

– Franconville-ben – felelte Kissy. – Miért?

– Jaj, de jó. Figyelj csak, lenne egy kis munka a számotokra.

Kissy hátracsapta füleit. – Shindy?

– N-n-nem. De másfajta ügyekkel is foglalkoztok, nem igaz?

– Mindennel foglalkozunk, ahol bántanak valakit. Ha hallod, hogy megdöntötték az észak-koreai diktatúrát, tudd, hogy mi voltunk. Mesélj.

– Nem, azt hiszem, legjobb lenne, ha az érintett maga mondaná el. Elmennénk hozzátok. Amúgy se vagyunk messze. Vigyünk sajtot?

– Nem a sajtért csináljuk – nevetett Kissy, de Solange és a barátnője mégiscsak vitt nekik egy sajttortát.

– Azt hiszem, a legjobb lesz, ha a saját szemetekkel látjátok – mondta Betty, és elővett egy netbookot. – Én már láttam, és… nincs kedvem hozzá még egyszer.

Vanessának nagyon csillogott a szeme, ahogy Betty leült közéjük és kinyitotta a gépet. Kissy tudta, hogy az övé is csillog.

Helyes, vékonyka, fehér gépecske volt, de Kissy jól tudta, hogy a gyerekpornó még vékonyabb, és rengeteg elfér belőle egy ilyen pici gépen is. Már folyamatban van Rick, Frodo és Jézusmária saját külön, csak hármuk számára látható pornókészletének átvizsgálása, de most majd ezt is…

– Én újságíró vagyok – nézett föl Betty. Filigrán nő volt, harminc felé járhatott, de nemigen volt nagyobb Vanessánál. Ő is szőke volt, de rövid hajú. – Néha kapok indulatos reakciókat a politikai cikkeimre, de nem szokták túllépni a jóízlés határát… vagy legalábbis nem túlságosan. És mindig a cikk alatt jelennek meg hozzászólásként, vagy a szerkesztőség emailcímére küldik őket, esetleg a Facebook-oldalunkra. De ez a magáncímemre jött. Tessék.

Nimby ekkor állt, átadta a helyét Vanessa és Claude között. Átvette a netbookot, rápillantott és csettintett a nyelvével. Letette a gépet az asztalra és kisétált a teraszról.

A gép előtt egymást váltották a diónyi fejecskék. S mindenki csettintett a nyelvével. Messenger-üzenet volt, elég terjedelmes, elejétől végéig a legalpáribb stílusban, tele fenyegetésekkel, hogy milyen válogatott kegyetlenségekkel ölné meg Bettyt és…

– Van egy gyereked? – nézett rá Nique.

– Kettő. Egy ötéves fiam és egy nyolcéves lányom. Amikor ezt megkaptam, elvittem őket a szüleimhez.

– Mikor volt ez? – kérdezte Kissy, óvakodott hozzányúlni a géphez, és a dátum már nem látszott, az egész képernyő tele volt a szöveggel, az eleje ki is ment már a képből.

– Tegnap este.

– Hm. Itt egy gyerekről beszél – mondta Vanessa. – Nőnemű névmással.

– Kislányevő – vágta rá Elke boldogan. – Fiú nem érdekolja. Kell csali őneki, most már ideje kicsi vörös nordnémet zsebegéret küldszjünk csalinek megint végre.

Itt kis szünet állt be a beszélgetésben, látták, hogy Betty nem ért egy szót sem, úgyhogy lefordították neki franciára.

– Kérdés, hogy hány éveseket szeret – mondta Chantal.

– Ekkora úgysincs köztünk – jegyezte meg Artu.

– Korai ezzel foglalkozni – rázta meg a fejét Kissy –, előbb legyen meg a pasas, és egyáltalán nem biztos, hogy szükség lesz csalira. Végül is elég sok terhelő adatunk van.
– De ha nem küldünk csali, nem lesz senki beütje orrocskáját – érvelt Elke kristálytisztán.
Ekkor belépett Nimby egyik új alkotásával, egy drótokból hajlított, rácsszerű állvánnyal, aminek harminc lapos rekesze volt, bennük harminc táblagép, ebéd előtt ebbe rakodták őket. Körbesétált a helyiségben, s az egérkék mind kivettek egyet maguknak. Bettynek és Solange-nak is adott, aztán kitette a tartót az ajtón és leült. A szoba dugig volt mászkáló egerekkel.
– Well, kisegér hölgyeim és uraim. Legyetek szívesek helyet foglalni, mielőtt valaki rátok lép, és lássuk, mit tudunk a páciensünkről. Lépjetek be a Facebookra és mondom az azonosítóját. Az üzenetet mindjárt lementem – kézbe vette Betty gépét –, illetve… cin-cin… hisz itt egész sor üzenet van. Grafomán a barátunk. Ez mind bizonyíték, úgyhogy eltesszük szépen. Nos, Alfa, November, November, November, Delta…
Kissy szófogadóan beírta a számokat és körülnézett a pasas oldalán. Pierre Jacques Pierrejacques. Arckép nincs… semmi sincs.
– Üres, mint feje – mondta ki Elke a szentenciát.
– Akkor szöveget elemzünk – mondta Niala. – Csinálj egy ügydossziét és… á, már látom is. Szóval azt már tudjuk, hogy csak a lányodat fenyegette meg, bár azért mindjárt végig is olvassuk. Aubert… Aubert utca, netán ott laksz?
– Igen – sóhajtott Betty –, ettől ijedtem meg igazán, hogy tudja, hol lakom.
– Aha. Viszont nagyon jól nem ismerhet, mert azt írja, „láttalak a gyerekkel, zöld ruhája volt”.
– Igen, tényleg van zöld ruhája.
– Csakhogy neked két gyereked van, és a másikat nem látta.
– Tessék?
– Ahogy átfutom a szöveget, a fiadról egyetlen árva szót se látok.
– Kislányevő – emlékeztette Elke.
– Fenét, egérke. „Láttalak *a* gyerekkel.” Mit gondolsz, ha annyira meg akarja ijeszteni, miért ne fenyegetné meg a másik gyereket is? Nem is hiszem, hogy pedofil volna, a kislány elle-

ni fenyegetésben alig van szexualitás, jobbára csak azért írta bele, hogy ijesztőbb legyen. *A* gyerekről beszél, miközben pont arról akarja meggyőzni Bettyt, hogy mennyi mindent tud róla, éppen azt hagyná ki, hogy két gyereke van? Személyleírást is ad az egyikről, a másikat meg teljesen kihagyja? Ennek fogalma sincsen arról, hogy neked van egy fiad is.

A vendégek összenéztek.

– Na, mit mondtam? – nevetett Solange. – Figyeld meg, félóra elég lesz nekik.

– Igyekszünk megszolgálni a bizalmat – mondta Nimby szerényen. – Van egy javaslatom: beszélgessünk el vele Betty nevében, próbáljunk kiszedni belőle többet is.

– Negatív – mondta Vanessa. – Csak mocskolódni fog.

– Akkor… bocs, van egy pasid is? – kérdezte Kissy.

– Nem, az nincsen – felelte az újságírónő.

– És a gyerekek apja?

– Elváltunk.

– Van vele kapcsolatod?

– Hogyne, most is ott van a szüleimnél a gyerekekkel.

– Jóban vagytok?

– Jóban, igen. – Betty összehúzott szemöldökkel nézett Kissyre. – Ugyan már, ezt nem gondolod komolyan!

– Ha csak *egyszer* bámultál volna egy föléd tornyosuló kiscica tátott szájába, a tűhegyes fogacskák közé – tájékoztatta Kissy –, tudnád, mennyi mindent kell komolyan venni, amire nem is gondoltál volna.

– Marcel akkor se lehetett.

– Jó. Ha te mondod… – bólintott Niala.

– S mi van, ha az ő nevében szólalunk meg? – kérdezte Molly.

– Ellenzem – felelte Pi. – A csóka túl gyáva ahhoz, hogy egy férfival beszéljen. Nem hagy kétséget, hogy ő maga hímnemű… bár persze láttunk már nőt, aki sikeresen adta ki magát férfinak írásban… és az a férfi, aki ilyeneket irkál egy nőnek a neten, kimondottan gyáva alak.

– Akkor a gyerek nevében?

– Ez már megfontolandó.

– Nekem nem tetszik – mondta Betty.
– De gondolj bele – mondta Niala. – Nem tudunk eleget az ürgéről. Gyakorlatilag semmit. Azt tudjuk, hogy egyszer látott téged a lányoddal, amikor a fiad nem volt veletek. Tudja, hol laksz, milyen kabátod van… efféle részleteket. Azt nem tudjuk, hogy veszélyes-e. Jó lenne biztosat tudni róla.
– Ott lakik a közelben – szólalt meg Françoise.
– Honnan veszed?
– Egyszerű. Bettyre azért haragszik, mert kormányellenes nézeteket vall. Ezt leírta. Tehát mint újságírót ismeri. De hogy talált rá? A szerkesztőség nem ad ki címet. Látnia kellett az utcán.
– Csakhogy ha ott lakna a közelben, akkor tudná, hogy Bettynek két gyereke van – mondta Chantal. – Valószínűbb, hogy követte a szerkesztőségből. Egyszer megfigyelte és elpályázott. Vagyis bárhol lakhat.
– Igaz…
– Jó – mondta Nimby. – A következőt képzeltem el. A kislány megtalálja ezt a gépet és kíváncsi lesz, hogy miért írta ezeket a bácsi. Van rá egy szelet rokforom, hogy a bácsi egyszerre hangnemet fog változtatni, talán még bocsánatot is kér, nem úgy gondolta, egyszóval magához édesgeti a gyereket. Randit kér valahol a közelben. Ha pedofil, azért. Ha nem, másért. Zsarolást is fontolgathat, vagy csak készíteni akar a gyerekről egy fotót valahol, ahová ő csalta el, hogy még jobban megijessze Bettyt. Aztán szépen hazaengedi. Persze ha teljesen elmebeteg, amire azért van esély, akkor el is rabolja, nem gondol arra, hogy nincs rá felkészülve, nincs alkalmas rejtekhelye, semmije. Ezeket majd meglátjuk menet közben. Cincogjatok.
– Józanul hangzik – bólintott Pi. – Áldásom rá.
– Egyetértek – mondta Kissy.
– Elkapunk disznó pasit – csillogott Elke szeme.
– Egy pillanat – emelte föl a kezét Betty. – És ki lesz ott a lányom helyett?
– Senki – felelte Vanessa. – Mivel már látta, nem hinné el egy másik lányról, hogy ő az, ha ugyanakkora lenne és az ő kabátját viselné, akkor se. A randevúra a hölgy nem megy el.
– Akkor… minek az egész?

– Követjük, amint hazakullog, és tudni fogjuk, hogy néz ki, hol lakik…
– …milyen neki tapintási orrocskája… – tette hozzá Elke.

És pontosan így is történt. Nimbynek már nagy gyakorlata volt gyerekként csetelésben, úgy fogalmazott, olyan helyesírást használt, olyan lassan írt, mint egy gyerek. Illetve ez utóbbit nem saját maga csinálta, volt egy kis programja, abba írta bele az üzenetet, aztán az küldte tovább a Messengernek minden leütés után szünettel, mert a gyerekek még keresgélik a betűket; ezalatt a pasinál a program azt jelzi, hogy a gyerek ír, de Nimby a rendes villámgyors gépelésével írhatja a szöveget.
Szerencséjük volt. Öt perc múlva megjött az első válasz, és attól kezdve mindig gyakorlatilag azonnal válaszolt. Nagyon érdekelte a beszélgetés. Sajnálta, hogy olyan csúnyákat írt, ő nem rossz ember, és szívesen bocsánatot kérne. Jeanne közölte, hogy az anyukája nincs otthon, késő estig nem is jön meg, de megmondja neki. A pasas megköszönte. Tőle is bocsánatot kért. Egy ideig kínlódtak, mert hát nem volt közös témájuk, de mindketten szerettek volna randizni. Jeanne oldotta meg a problémát azzal, hogy neki nehezen megy az írás, folyton keresgélni kell a betűket, ráadásul a netbook le fog merülni és nem tudja, hol a töltője, amire a pasas rögtön mondta, hogy beszélhetnek telefonon is. Sajnos nem, mert anya magával vitte a telefont. Akkor találkozhatnak személyesen, örült meg a shindy. Vagy hát egyelőre tudja a cica, hogy shindy-e. Nem lehet, anya megtiltotta, hogy idegent engedjen a lakásba. És az utcára kimehet egyedül? Hát persze, felelte Jeanne írásban, élőszóban pedig megkérdezte:
– Letelt már a félóra?
– Le – felelte Vanessa. – A lassú gépelés miatt úgy megy a dolog, mint a szabadnapos csiga, de hát nincs mit tenni.
Ezzel teljesen rabul ejtette Kissy képzeletét. Milyen egy szabadnapos csiga? Aznap nem csiga? De a mikró szavaiból világos volt, hogy a szabadnapos csiga lassúbb a dolgozó csigánál. De mitől? Az lett volna a logikus, hogy miután olyan sokat dolgozott… de vajon mit… a szabadnapján boldogan kiszalad a… a… valahová. Vagyis pont aznap gyorsabb. De hát ha Vanessa mond valamit, arra mérget lehet venni.

Pierre félóra múlva ott lehet náluk, és visz neki valami szépet, majd meglátja. Hol találkozzanak?

– Pizzéria, a boulevard Sembat-n – mondta Kissy, akinél már készenlétben volt a térkép.

– Negatív – felelte Niala. – A vendégek sokaságában nem ismerjük föl.

Kissy egy szempillantás alatt átröppent a párhuzamos utcára.

– Aubert–Péri sarok, kint az utcán.

– Jobb.

Megszervezték a randit és elköszöntek.

– És most? – szólalt meg Betty.

– Most szépen elindulunk – mondta Pi. – Ráérősen.

– Te szervezd meg a helyszíni csapatot – tette le Nimby a gépet –, én kérek pilótákat. Hat pilótára van szükségem, én majd navigálok.

– Mennyire? – kérdezte egyszerre sok ezer kisegér.

– *Hatra* – ismételte Nimby nyomatékkal. – A tucat fele. A kocka oldalainak száma. A ráérő törpék száma, miközben Hófehérke egyik társukkal helytelenkedik. Rémlik már ez a szám?

– Maradj már, egérke – nevetett Kissy. – A bogarakat is föl akarod vinni?

– Hát nem azért építettük őket?

A helyszínre induló csapat hat egeret számlált. Angélique, Vanessa, Molly és Pi ment Yves bácsi kocsijával, azzal gyorsabban haladnak, mint a mikrobusszal, úgy nézett ki, hétvégi csúcs van az utakon; Niala meg Chantal pedig motoron, ha a kocsi mégis elakadna. A légi csapatban nyolc egér volt. Discovery: Nique, Enterprise: Maverick, John: Kissy, Paul: Claude, George: Françoise, Ringo: Elke. Navigátorok: Nimby és Artu.

A helikopterek természetesen bevetésre készen, feltöltve várakoztak a nappali asztalán, mint mindig. Nimby és Kissy erősítette föl rájuk a bogarakat, az új bogárleszállókra, amiket Nimby csak ezen a héten alkotott, s lám, máris éles bevetésen lehet őket kipróbálni. Két kis korong, külön állványon, amikre olyan rögzítőelemmel kerülnek föl a bogarak, mint ami a daru markolóját is összetartja. A vezérlőn ugyanazzal a gombbal lehet kioldani, s akkor a bogár felszállhat. Mivel a bogarak hatótávolsága kicsi, nem repülhetnek el egyedül Franconville-ből

Saint-Denis-be – Johnt és Pault a Discovery viszi, George-ot és Ringót az Enterprise, és az ő adójuk közvetíti a jeleket a bogarak számára.

A helikósdobozokat Vanessa és Molly fölkapta, berakták a kocsiba és már ott sem voltak. Nique és Maverick leült két sarokba, föltették a szemüvegeket, s a helikók egy szempillantás alatt eltűntek volna a távolban, ha…

– Lenne szíves valaki kinyitni az ablakot? – érdeklődött Maverick barátságosan. Pierrette sikkantott egyet és esze nélkül rohant vissza a nappaliba.

A helikók egy szempillantás alatt eltűntek a távolban. A Discoveryre fegyvert szereltek, az Enterprise-ra kommunikátort. Már kész volt a szoftver, ami kiszűrte a rotorzajt, bár sajnos ezt csak a gép saját zajával tudta megcsinálni, ha a két helikopter két-három méternél közelebb kerül egymáshoz, akkor már hallják egymás rotorjait. De ez majd csak a célnál lehetséges, most a Discovery kilencvennel száguldott háromszáz méter magasan, az Enterprise jócskán lemaradva, hatvannal követte. Tizenegy egész négy tized kilométer. Menetidő hét perc negyven, illetve nyolc perc harminc, számolta ki Kissy gyorsan fejben.

– Oscar Kilo – mondta Nimby, amikor a Discovery több városnyi messzeségben könnyed lassítással megérkezett Bettyék háza fölé. – John, Paul, elszakadáshoz készülj.

Kissy eddig táblagépen nézte, amit a Discovery lát. Most föltette a szemüveget, vezérlőt vett a kezébe, és átkapcsolt Johnra. A kép közepén hirtelen megjelent egy homályos folt, a Discovery egyik szélsebesen pörgő rotorja, s a távolban a táj megváltozott, John más irányba nézett. A HUD-on egy kis zöld fény mutatta, hogy a gép szilárdan rögzítve van a Discoveryn.

– John kész.

– Paul kész – hallotta Claude hangját.

– Felszállás!

Kissy lenyomta a kioldógombot és rányomott az elevátorra. A parányi helikopter hibátlanul fölemelkedett. Ahogy fordult egyet, meglátta maga mellett Pault.

– Rendben – mondta Nimby –, szálljatok le és keressetek búvóhelyet. Discovery, India November, John, Hotel Echo, Paul, Hotel Charlie.

A megadott irányokba fordultak és leszálltak a T alakú kereszteződés három oldalán egy-egy háztetőre.

– Huszonöt perc – jelentette Yvonne.
– John felszáll – felelte Kissy, és föllibbent a háztetőről a magasba. Tett egy kört, a járókelőket pásztázta odalent. Arrébb egy étterem előtt motorbicikli parkol, Niala. Chantal a másik irányban egy mosodánál. A kocsi csakugyan elakadt, az N15-ös kijáratánál van valami galiba, de perceken belül itt lehetnek ők is.

Tovább körözött, szép nyugodtan. Tökéletesen láthatatlannak érezte magát. A korán sötétedő őszi égbolton, húsz méter magasan repülő, apró sötétszürke bogarat lentről lehetetlen észrevenni, a rotorzaj akkor se jutna le a földre, ha síri csend lenne. Jelzőfénye nincsen.

– Huszonhat perc.

– Paul felszáll.

Kissy keresett egy leszállóhelyet és letette a gépet. Kímélni kell az aksit, percenkénti váltásban járőröznek. A nagy gépek is kikapcsolva várnak két háztetőn. Átkapcsolta a szemüvegét Paul kamerájára.

Huszonhét percnél föllibbent George, és néhány pillanat múlva száz meg száz pici torokból hangzott föl:

– Ő az!

A kereszteződésben egy férfi téblábolt, előbb az egyik sarkon, aztán átment a másikra.

– Nem biztos, másfelé is figyeljünk – intette őket Niala.

– John felszáll – mondta Kissy, átkapcsolt és indított. – Én járőrözök tovább, George, maradj az Alfa objektumon.

– Vettem, John – felelte Françoise. – Megnézzük szemmagasságból. Leereszkedem egy fal mellett, ha felém fordul, akkor se vesz észre.

A perc leteltével George leszállóhelyet keresett, Ringo átvette Alfa megfigyelését, Paul felszállt és járőrözni kezdett. Kissy épp csak megnézte, hogy a pasi ötvenes, kopaszodó, és pont olyan ballonja van, mint Columbónak – csak a detektív idejében ez még nem ment ki ősrégen a divatból –, s máris fölhangzott a cincogás: találtak egy Béta objektumot.

– Ez fiatalabb – cincogta valamelyik fiú, Kissy nem tudott odafigyelni, egy teherautó dübörgött felé, gyorsan fölkapta a gépet a háztetők magasságába. A teher valószínűleg így is elment volna alatta, nem is emlékezett a magasságmérőre, de nem kockáztathatott. Helyet keresett, letette a gépet, kikapcsolt és átváltott Paulra. Ő most Bétát figyelte, egy kék dzsekis fiatalembert, aki a füléhez emelte a telefonját, s közben elindult a Péri utcán.

– Béta nem valószínű – mondta Claude –, de rajta maradok.

– Alfa ír telefonra – jelezte Elke. Kissy átkapcsolt Ringóra. A ballonos pasas a telefonján pötyögött.

– Jelez a Facebook – mondta Jacques –, az emberünk ír.

– Akkor Alfa pozitív – felelte Nimby. – Próbáljátok megnézni a képernyőjét.

– John felszáll – jelentette Kissy, fölemelte a gépet, s mint a fal tövében osonó kisegér, Alfa mögé surrant és leereszkedett. – Nem elég tiszta a kép, túlságosan remeg a helikó. Közelebb araszolok.

– Itt az üzenet – szólt Jacques. – „Én itt vagyok a bár előtt, te hol vagy?”

– Indíthatod a választ – felelte Nimby.

– Vettem, válasz indul.

Egy pillanat múlva Kissy meglátta a pasas telefonján a videó kockáját. Johnnak persze nincs mikrofonja, de ahogy Alfa megnyomta a lejátszást, látszott egy pillanatra Eddie Murphy, aztán a rossz bácsi, amint azt mondja:

– Ha azt hiszed, hogy átvágtál valakit, téged vágtak át. Téged most átvágtak.

Kissy hibátlan reflexszel fölkapta Johnt, tudta, hogy a pasas aggodalmasan körül fog nézni. A fal mellé simult, onnan figyelte. Már mind a négy bogár a levegőben volt, a navigátorok szétküldték őket egy nagy négyszög sarkaira, s mind a négy a shindyt vizslatta, amint sietős léptekkel megindul az Aubert utcán visszafelé.

– Sa monaso ak oma la taluk – jelezte Chantal már az új nyelven, hogy látja a shindyt, Kissy pedig őt látta, amint a motorját babrálja a sarkon, a pasas nem is néz felé, befordul a másik oldalra. Kissy rányomott az elevátorra és a gázkarra, John élesen fölvágott a ház fölé, kiröppent a bulvárra, az út közepén levő

zöld sávon villamos ballagott, John mellett elhúzott valamelyik bogártársa, aztán meglátta jobbra fent a Discoveryt is, ő most aligha látja a pasast, nem akarja, hogy az észrevegye.

– Itt John, Alfa tizenkét óránál, húsz méter, alattam – mondta Kissy, aztán zavarba jött. Naná, majd fölötte.

– Ringo, egy óra, tíz méter.

– George, három óra, húsz méter.

– Paul, tizenkét óra, negyven méter, felzárkózom.

– Itt a Discovery – szólalt meg az anyahajó –, a házak fölött repülök, készenlétben állok.

– Itt Enterprise, jövök mögötted, Discovery.

– Tintin vagyok, a hátatok mögött, helikók.

– Itt Hercules, nagy gépek állj! A keresztutcába fog befordulni, fogadok, hogy ott parkol! Bogarak, tartsátok az iramot, titeket nem vesz észre!

– Vettük – cincogta a hat pilóta, Kissy rányomott a karokra, fölcsapott a magasba, át a helyben lebegő Discovery fölött és onnan figyelte, ahogy a shindy csakugyan befordul a keresztutcába.

– Itt Vörös Vezér – szólalt meg Vanessa. – Két sarokra vagyunk tőletek, állunk és várjuk, hogy merre indul a shindynk. Tintint látjuk is távolodni. Las Pik, alakíts ki stratégiát!

– Vettem – felelte Las Pik, azaz ti tátá, India Yankee, Nimby. – John, maradj fent és figyeld az irányát, George kövesse két méteren, Ringo át az utca túloldalára, Paul, te kövesd magasabban.

– Vettük!

– Tintin a sarkon áll, ha erre jön ki, követem.

– Hercules a túlsó sarkon áll!

– A sárga Citroën vagy a fehér Volvo – mondta Kissy a shindy haladási irányát látva. – A közelebbi oldalon marad, tehát Hercules felé parkol.

– Tintin, te maradj még – felelte Nimby. – Át is mehet még a túloldalra.

De Columbo a sárga Citroën előtt megállt.

– Hercules felé megy, indulj, Tintin!

– Vettem, indulok!

– Lassi! – csattant Elke. – Tintin, vársz! Látok rési nyitva jobb hátsó ablak, megkerül autó, beugor ablakon, te elmegy és elvoníti figyelemjét!

– Negatív, nem férsz be a résen – mondta Kissy, aki éppen rálátott arra az ablakra.

– De beférsz réset! Bízzad egéret! Tintin, most!

– Jó, csináld – döntött Nimby. – De csak egyszer próbálkozhatsz. Ha sikerül, azonnal tedd le a gépet a sofőrülés mögé a padlóra és kapcsold ki a rotorokat. Ha nem, húzódj le a kocsi mellé.

– Vettem! Gyere, Tintin!

Kissy szorongva figyelte kismadárpozíciójából, amint a shindy kinyitja a sárga Citroën ajtaját, ugyanekkor Chantal kényelmes tempóban elmotorozik mellette, hátranéz, barátságosan int neki, a shindy ráfeledkezik a farmeres lány látványára, s már mondta is:

– Gyerünk, Elke, *most!*

A jobb hátsó ajtónál lebegő apró helikopter villámgyorsan fölugrott és besurrant a félig leeresztett ablakon.

Amíg a shindy beindította a kocsit, a bogarak a navigátorok irányításával odasereglettek a nagy gépekhez és leszálltak rájuk. Az Enterprise pár pillanat alatt fölvette George-ot és a házak fedezékében követte a shindyt. Ők is leszálltak a Discovery dokkjaira, de ahogy Kissy lenyomta a rögzítőgombot, a zöld fény nem gyulladt ki.

– Itt John, a leszállómű nem jelez vissza.

– Emelkedj föl és tedd le újra.

Kissy háromszor próbálta, de John nem kapaszkodott meg, pedig a Discovery már le is szállt és kikapcsolta rotorjait, hogy könnyebb legyen.

– Mechanikai hiba – állapította meg Nimby. – Húzd föl, egérke, a shindy már a sarkon jár, a Discoverynek indulni kell.

Kissy fegyelmezetten fölkapta gépét, hogy a Discoverynek legyen helye felszállni. Az anyahajó beindította hatalmas rotorjait, s irdatlan, háromkilós testével, amin apró gyermekeként kapaszkodott Paul, fölemelkedett és búcsú nélkül otthagyta. John tehetetlenül nézett utána, a sarkon látta egymás mellett

állni Tintint és a sárga Citroënt, aztán befordultak balra, s eltűntek. A két helikopter a nyomukban.

– Senkit se szeretnék kiábrándítani – szólalt meg Tintin –, de teljesen fölöslegesen figyeltétek, hogy merre fog indulni. Ez ugyanis egyirányú utca volt.

John ott lebegett Saint-Denis egy kis utcájának egy háztetője fölött, és várt.

– Itt Vörös Vezér – szólalt meg a fülében Vanessa –, hol az az árva bogár?

John átlibbent a háztetőn, lebukott a mélybe és meglátta Yves bácsi piros kocsiját. Egy pillanat múlva leszállt Angélique ablakon kinyújtott tenyerére.

– Szia, kisbogár. Tessék, egérke, rakd be a dobozba, nem fog ártani, ha nálunk is van egy helikopter.

Kissy lekapcsolta rotorjait és levette a szemüveget. Ismét Franconville-ben volt, a terasznak nevezett, amúgy négy fallal körbevett helyiségben, és Suzanne már nyújtott is felé egy pohár kólát.

– Kösz, egérke.

– Szóval most van egy helikopter a kocsijában – nézett rájuk Betty, amíg a csapat követte Alfát.

– Van – lelkendezett a zseb. – Láttátottátok kicsi helikót hogy besurrant ablakt, mint apró egér? Mikrókák állati nagyon zenies, hogy ezek pici helikókat csináltak, és pilóta kisegér egyszerű fantasztikus, abszolút bescheiden én, hogy mondjamod bescheiden?

– Szerény – nevetett Jennifer, de a zseb már nem törődött vele, mert éppen átölelték egymást Françoise-zal, és macskát is elsüthettek volna a fülük mellett. Kissy elgyönyörködött bennük. Helyes kisegerek, csupa szív mind a kettő, megérdemelték a boldogságot.

– És hogy szerzitek vissza? – kérdezte Betty.

– Hm?…

– A helikoptert.

– Kinyitjuk az ajtót és kivesszük – vont vállat Kissy. – Nem gond. – Fölocsúdott és ránézett a nőre. – Hát nem érted? A bogárnak GPS-e van, ő mindig tudja, hogy hol van, és amíg há-

rom kilométeres körzetben a Jerrynek csak egyetlen gépe megtalálható, addig mi is tudjuk.

– Nahát…

– Igen – mondta Nimby elégedetten –, annak az egérnek igaza van, zsenialitás és szerénység, e kettő jellemez minket. Az Enterprise nem tudott volna észrevétlenül besurranni az autóba, akármekkorára van nyitva az ablak. Pont jókor alkottuk meg a bogarakat. Jut eszembe, nem tetszenek a töltésmérőik, kicsit sok áramot használtatok ahhoz képest, hogy milyen keveset repültetek. Viszont a súlyukat már nem növelhetjük, mert akkor erősebb motorok kellenek, és megnő a zaj. Azt hiszem, a dokkokon töltőállomásokat fogunk elhelyezni.

Kissy lelki szemei előtt megjelent a kép, amint a Discovery suhan a város fölött, két bogár szárnyal szembe vele, leszállnak a két nagy korongra, amikre föl van festve a H betű, s miközben a Discovery repül tovább, a korongokon biztonsági kötelekkel rögzített szervizesek futkosnak, újratöltik a gépeket, lemossák a szélvédőket, kicserélik a pilóták termoszát és oxigénpalackját, aztán a kis piros, villogó lámpás szervizkocsik szétfutnak, s a bogarak felzúgó rotorokkal a levegőbe emelkednek megint.

De *ilyen* pici az egész.

– Kissy?

– Mivammá?!

– Üdv köztünk. Azt magyarázom, hogy ha felszállnak ma még a bogarak, óvatosnak kell lenni az áramfogyasztással.

– Nekem hiába mondod, az én bogaram Vörös Vezérnél van.

– De te fogsz fölszállni vele, ha kell – felelte Vörös Vezér. – Beraktalak a dobozba, szépen rögzítettelek, egyelőre nézelődj, olvasgass, amíg odaérünk.

– Ja… jó…

– Figyelem, egérkék – szólalt meg Artu –, a célszemély letért a főútvonalról, Saint-Ouen főterétől délkeletre tart a rue Anselme-on. Discovery, Alfa Alfa November az irány. Enterprise, Alfa November November. Kapcsoljatok rá, csak ti tudjátok megnézni, hova megy be.

– Vettük!

A két helikó eddig több száz méterre oldalra húzódva követte a főutat, most elkanyarodtak és pillanatok alatt fölzárkóztak a

sárga Citroënhez. A Discovery pontosan a kocsi fölé szállt és fölment ötszáz méterre, az Enterprise hátulról, jobbról, száz méteren suhanva figyelt.

– Megáll – jelentette. – Kikapcsolta a motort.

– A fenébe – mondta Pi. – Egy tehernek előttünk lehervadt a motorja, kerülnöm kell.

– Itt vagyunk mögötted, Vörös Vezér, átcsúszunk mellette – felelte Hercules.

– Kiszáll – mondta Maverick. – Mindjárt bemegy a házba. Van egy ötletem. Beszélgessünk el vele. Kérek engedélyt.

– Ez nem a hadsereg – vágta rá Kissy –, menj és csináld!

Az Enterprise hirtelen átszelte a távolságot és lelibbent a pasas elé, alig két méterre tőle. A Discovery követte.

Aligha lehet ennél ijesztőbb látvány, gondolta Kissy. Éppen disznóságot készültél elkövetni, s alig érsz haza, az orrod előtt a levegőben megjelenik két baljós külsejű légi jármű, sötéten néznek rád a kameraszemükkel…

Hát a pasas rendesen meghökkent. Hát még amikor az egyik megszólalt kislányhangon.

– Szia. Kiengednéd a kistestvérünket?

– Jézusom! Ki a fene… kik vagytok?

– Helikopterek vagyunk – felelte az Enterprise feddőn. – Én Malacka vagyok, ő pedig Fiona hercegnő. Kiengednéd a kistestvérünket?

– Ho…ho…honnan?

– A kocsiból, a sofőrülés mögül. Láttam a hátsó ablakból, hogy fejjel lefelé van, nyilván a rázkódástól, és így nem tud felszállni.

A pasas a kocsihoz ugrott, fölrántotta az ajtót és benézett hátra.

– Te jó ég, hogy kerül ez ide?

– Berepült az ablakon és elbújt. Nyugodtan fogd meg és vedd ki, aztán fölszáll a tenyeredről. Majának hívják.

A pasas benyúlt a bogárért, kivette, forgatta, nézegette.

– És miért repült be?

– Mert GPS van benne, és így könnyen megtudhattuk, hogy hová tartasz. *Ha azt hiszed, hogy átvágtál valakit, téged vágtak át. Téged most átvágtak.*

– A pokolba! Szóval ti voltatok?
– Mi voltunk. Nyújtsd ki a tenyeredet és tedd rá Maját, hadd szálljon föl. Ő még kicsi helikopter, szeret jókat röpködni az utca fölött, játszani a többi kis helikopterrel.
– Hát ide figyeljetek – mondta a pasas, és Ringóval együtt a kabátzsebébe tette a kezét.
– Paul felszáll.
– George is felszáll.
– Vörös Vezér Johnnak, kiveszlek, szállj fel és repülj oda, mindjárt megkerüljük a tömböt.
– Vettem – mondta Kissy, a szemére húzta a szemüveget és fölkapta a gépét. A többi helikó helyzetjelzője alapján egy szempillantás alatt megtalálta őket, és hamar megtette a két saroknyi távolságot. Egykettőre ott lebegtek felhőben a pasas elképedt feje előtt, két nagy és három kicsi.
– Szép család vagyunk, ugye? De egy még hiányzik, no, add vissza szépen.
– És ha nem?
Johnnak a szeme se rebbent – kamerája volt, nem szeme –, amint a Discovery negyedkört ír le a levegőben, megáll a kocsi szélvédője fölött fél méterre, és elsüti a fegyverét. A lövedék a sofőrülés előtt csapódott be és kis fehér foltot eredményezett. Persze nem ütötte át az üveget, de elég nagyot szólt. Még kétszer lőtt, s a folt nagyobb lett.
– Ez fenyegetés? Ha nem adom vissza, engem is lelősz?
– Nem tudom, te mondd meg. Úgy láttam, szakértője vagy a fenyegetéseknek.
– Ki vagy te?
– Malacka.
– És azon kívül?
– Malacka, a Morcos Helikopter. Hogy képzeled ezt? Maja nem a tiéd, és több száz eurót ér. Elrepüljek a rendőrségre és szóljak nekik?
A pasas lehorgasztotta a fejét és kivette Ringót a zsebéből. Föltartotta a karját, a rotorok egy zizzenéssel beindultak, s a kis gép felcsapott a magasba.
– Most egész este duzzogni fog. Még soha nem vágták zsebre, és kicsi még.
– Oké, és még mit akarsz tőlem?

– Mondj mesét Majának, hogy kiengeszteld.

– Mesét egy játék helikopternek? Kislányom, én ebből már kinőttem.

– Pedig muszáj lesz elmesélned, honnan vetted azt az őrületesen nagy pofát, amivel egy újságírót kettős gyilkossággal és számtalan különféle kínzással fenyegettél meg, miközben ahogy így elnézlek, csak egy kis köpcös kopaszodó nyikhaj sudribunkó stöpszli vakarékot látok – hirtelen feliratok jelentek meg Kissy előtt a HUD-on –, aki döngő léptű nagy igazságosztó Rugóláb Nyuszi seriffnek és Knight Ridernek képzeli magát, pedig amúgy Augustin Flambert-nek hívják, negyvenkilenc éves, de ötvenötnek látszik, lakik Saint-Denis-ben a rue Anselme-on, és raktáros valami PCRV nevű cégnél. Ezt már a hallgatóságnak mondom, hiszen kezdettől fogva videóra veszünk mindent. Tehát most szépen interjút adsz az újságírónak, akit zaklattál, aztán ő eldönti, hogy mit használ föl belőle. Az újságjánál vagy a bíróságon.

Kis csend lett.

– Tudod, mit gondolok? – emelte föl a pasas az ujját és a hangját is. – Ha te helikopterekkel játszadozol, akkor nem tudsz idejönni. És akkor fenyegetőzhetsz akárhogy. Ha az anyukád bármit közzétesz rólam, tönkreteszem, megértetted?

Ekkor megveregették a vállát hátulról.

Így se sikerült szóra bírni. Majdnem megütötte Vanessát, de letett a tervéről, mert nagyon vérzett az orra. Angélique-től kapott egy papírzsebkendőt, aztán viszont kinyitották Vörös Vezér csomagtartóját, találtak benne egy csomó szerszámot és rögtön eszükbe jutott Bud Spencer és Terence Hill kikötői jelenete, amikor a rossz fiúknak egyik kocsiját a másik után verik szét. Erről jót beszélgettek, aztán Pi azt mondta, nem szívesen verné szét ezt a helyes kis kocsit, de ha muszáj, akkor legyen, egyelőre nem rakja el a kalapácsot – s ezzel ledobta a motorháztetőre. Akkorát szólt, hogy alighanem horpadást csinált és a festéket is leszedte kicsit.

Kissy ezt már a Discovery kameráján át nézte, a bogarak visszatértek a dokkokra, Vanessa Johnt is rögzítette a helyén.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Pi, amikor a pasas azt mondta, hogy bepereli, és visszasétált hozzá. – Ki akarod fizettetni velem a kocsi rendbe hozatalát?

– Aha – nyögte az az orrát babusgatva.

– Jó – mondta Pi. – De akkor már én döntöm el, hogy mekkora számlát csinálok. Láttam itt egy építkezést, odaviszem a kocsidat és munkagépekkel ócskavassá zúzom. Csakhogy aztán nekem jobb ügyvédem lesz, mint neked, és évekig elhúzza az ügyet. A börtönből nehéz ám jó ügyvédet találni. Tudod, te gyilkossággal fenyegetőztél, azért pedig le fognak csukni, ha a madame feljelentést tesz. Mit gondolsz, honnan tudtuk a nevedet? A rendszámodat megírtuk a rendőrségre és ők megmondták. És várják a hírt, hogy le kell-e téged tartóztatni.

Néma csend.

– Tehát adsz interjút? Elmondod, hogy miért írtad le azt a rengeteg mocsokságot? Vagy a madame szépen közzéteszi és megkérdezi, hogy ki bérelt föl, csodálatos politikai botrányt kerít belőle, és lehet, hogy meg is bukik a kormány? Tőlem így is csinálhatjuk, rájuk szavaztam, de kit érdekel?

Vanessa fölsétált a motorháztetőn és helyet foglalt a kocsi tetején.

– A munkahelyed is kap a felvételből, meg persze épületes szövegedet is megkapják. Tudunk olyan nyomást gyakorolni rájuk, hogy kirúgjanak. – Tűnődve megvakargatta az állát. – Figyelj már, öreg, hogy megy ez? Én tizenhat éves vagyok, te negyvenkilenc. Harminchárommal több. Én tudom, hogy a tetteimnek következményei vannak, amikért felelősséget kell vállalnom. Oda fognak jönni hozzám és meg fogják kérdezni, hogy ezt meg azt miért csináltam. Amikor kilencévesen csokit loptam, pontosan tudtam, hogy utána föl kell szívódnom, mert ki fogják porolni a nadrágomat. Teveled hogy volt? Abban a harminchárom évben felejtetted el, hogy a tetteidnek következményei vannak, vagy már tizenhat évesen se tudtad?

– Na idehallgass – mondta Flambert fenyegetően.

– Odahallgatok én, csak a kezedet engedd le, mert valahogy még meg találom húzni, és a fájós kis nózidat nekicsapom a kocsitetőnek. Hallgatlak amúgy. Iszom a szavaidat.

Flambert lépett egyet hátra, távolabb a kocsitól.

– Ti senkik se vagytok ahhoz, hogy engem felelősségre vonjatok. Írtam pár dolgot, és akkor mi van?
– Rendőr, ügyvéd, bíró, börtön, kártérítés, flamingó.
– Flami… mi van a flamingóval?
Vanessa kedvesen rámosolygott.
– Tudtam én, hogy az első öt tétel nem lesz neked meglepetés. – Fölállt. – Jól van, én részemről megpróbáltam, nincs értelme vesződni ezzel az emberrel. A felvételt és az összes adatot átadjuk Bettynek és az ügyvédjének, tanúvallomást teszünk, aztán pereljétek ki a fejét a két füle közül. – Közben szépen végigsétált a kocsin és leugrott. – Ja, Augustin?
– Tessék – sóhajtott a férfi.
– Megjegyezted azt az orrost, amit adtam?
– Hát meg.
– Ide hallgass. A szervezetünk figyelni fogja Betty lakásának környékét, az iskolát, Betty munkahelyét, minden helyet, ahol a család megfordul. És a gyerek is kap rólad fényképet. Sőt figyelni fogunk téged is. Ha bármivel próbálkozol, hogy zaklasd őket, én magam verlek meg, és annak az orrosnak a párja csak a kezdet lesz. Aztán ahogy magadhoz térsz, már bilincs lesz a kezeden. Tudom, hogy most álmatlan éjszakákat szereztem neked, de te provokáltad ki.
– Hát nem igazán. Tudod, az lehet, hogy sikerült egy nagy pofont adnod, de ha úgy alakul, olyat te is kaphatsz még.
– No kitől? – nézett rá a kislány fitymálóan, és Kissy máris intett az egérkéknek, küldhetik a mentőket.
– Tőlem. Legközelebb nem lesz ilyen szerencséd.
A mikró odasétált hozzá.
– Jó, lássuk, mekkora pofont adsz.
– Ne provokálj, tökmag!
– Mi lesz már? Kérvényt nyújtsak be? – Vanessa többször megtaszította Flambert vállát. – Te akarsz engem megütni, a föld leggyávább embere, aki nőket és gyerekeket is csak Facebookon mer fenyegetni? Egy bokszzsákot se mernél megütni, ha tudnál se! Meddig szobrozzak még, hogy a lankadt férfiasságod valami erőre kapjon?
A pasas valami szitokkal meglendítette a karját és ütött. Kétszer. Harmadszor is.

– De ne a levegőt csépeld, nem látod, hol vagyok? A levegőt ütni akkor is tudod, ha mi már elmentünk, ahhoz pont elég a pöttöm kis egód!

– Ne táncikálj – horkant Flambert, és ütött.

– Én táncikálok? Annak örülj, hogy nem téged táncoltatlak! Már legalább tízszer megüthettelek volna úgy, hogy reggelig nem állsz föl. Vigyázz, az autó!

Késő volt. A pasas ökle nagyot csattant a karosszérián, aztán eléggé üvöltött és káromkodott.

Pi vezette a pasas kocsiját, őt beültették hátulra, Vanessa mellé.

– Figyelmeztetlek, hogy ha rátámadsz a barátomra vezetés közben, akkor leütlek, mielőtt balesetet okozol. A kocsidat majd visszahozzuk ide, gondolom, nem kocsival akarsz majd hazajönni begipszelt kézzel. A kulcsot bedobjuk a postaládába.

– Nem hiszem, hogy eltört volna – sziszegte Flambert.

– Hát ezt majd a röntgen megmondja. Mi nem várjuk meg, de fogsz még rólunk hallani, többet, mint szeretnél. Betty közben eldöntötte, hogy beperel, és már írja rólad a cikkét. Haragszom rád, Augustin, és egy csöppet se szeretlek. Egyáltalán nem fér a fejembe, hogy tud valaki egy ostoba politikai véleménykülönbség miatt így kivetkőzni emberi mivoltából.

– Nem fognád be a szád?

– Hát azt éppen nem, de ha akarod, kaphatsz egy olyan pofont, amitől két napig nem hallasz az égvilágon semmit, csak éles süvítést. Legalábbis annál a csókánál, akit egyszer fültövön csaptam, két napig tartott. Egyébként is nagyon furcsállom a kívánságodat. A szám az enyém, azt mondok vele, amit akarok. Hogy jut eszedbe azt óhajtani, hogy befogjam? Bettynek is ilyesmiket vagdostál a képébe, hogy erről ne írjon meg amarról ne írjon. Betty mikor dumált bele, hogy te hogyan rakodj a raktárodban?

– Honnan veszed, hogy én raktáros vagyok?

– A Facebook-oldaladról. A rendszám alapján a rendőrség megmondta a nevedet, aztán megkerestünk Facebookon.

– Ja, értem. Nincs átírva… azt a melóhelyet már otthagytam.

– Mindegy, ha kell, megtaláljuk az új helyedet, ha másképp nem, követünk, amikor munkába mész. Tudod, a helikók. Szóval amíg betegeskedsz, gondolkozz el azon, hogy végered-

ményben ki a fene vagy te, hogy beleszólhass, hogy ő miről ír. Azt megteheted, hogy nem olvasod a lapját. Sőt azt is megteheted, hogy pályázol a főszerkesztői pozícióra, onnan tényleg beleszólhatsz, hogy miről írjon. Viszont amit eddig műveltél, azt nem teheted meg. Büntetés jár érte. No, megvan már a hihető hazugság, hogy mit akartál a gyerekkel az utcasarkon?

A hirtelen kérdés megzavarta a pasast, erről eddig még nem is beszéltek.

– Mit?… én csak…

– Te csak?

Flambert durcás hallgatásba burkolózott.

– Óriási repülődés volt! Rengeteg kicsi bogárok mint felhő körbe shindy fejének! És kicsi vörös nordnémet zsebike huss be ablakt, füle se behajol, mint mikor surranik cicától!

Kissy maga is elég lelkes volt. A hat gép mesteri összhangot mutatott be, több mint tíz kilométerre hazulról, s a bogarak is igazi hasznos eszközökként vettek részt a harcban, pedig egészen kicsi volt a teljesítményük és még alig tesztelték őket. Ez volt a tűzkeresztségük, és jelesre vizsgáztak.

A sok boldog kisegér még aznap este megszavazta a helikopterpark bővítését. Nimby azt mondta, ebben az ügyben a gépek létszáma döntő fontosságú volt, éspedig a bogaraké, mert azok tudták a shindyt a felfedeztetés veszélye nélkül megfigyelni. Ezért ő akar egy igazi anyahajó-helikoptert, amelyik sok – mondjuk féltucat – bogarat tud magával vinni, és az újratöltésükről is gondoskodik, hiszen a bogarakból éppen azért kell sok, mert keveset tudnak repülni.

– Van még ötletünk – mondta Vanessa már másnap délelőtt, indulóban a műhelybe. – Legyen egy nagy helikopter minden egérlakta városban, mert kellhet, és gyártsunk egy-egy bogarat mindenki számára.

– Cin-cin? – kérdezték többen is.

– Well, mice. Telefont mindenki hord magával, és a helikóvezérlő programunk remekül megy rajta. Akármikor, akárhol szükség lehet egy gépre. A bogár elfér egy nagyobb gyufaskatulyában, magaddal viszed, előkapod, a telefonról elindítod és mész.

– Cin-ciiiin – mondta elragadtatva Maverick –, a suliban a mugli gyerekek állandóan a fülemet rágcsálják helikós videókért, de akkor láthatnának is egy gépet repülés közben.

– Akkor meg azért rágcsálják a füledet, hogy repülhessenek is – vágta rá Claude.

– Márpedig nem repülhetnek – közölte Kissy. – Az alapítvány gépeit csak egér vezetheti.

– Az fix – bólintott Maverick. – Össze is törhetik a gépet, eszemben sincs a kezükbe adni.

– Vagy saját magukat – tette hozzá Nimby. – Vagy egy járókelőt. Ha mondjuk negyvennel repülve fejbe csapnak valakit, hát az többet nem kel föl.

Erre kis csend lett.

– Ezt nem gondoltam volna – mondta Christian.

– Tanultál pedig fizikát. Vedd a bogarat tíz dekának, röpítsd el szolid negyvenes tempóban, tömeg és a sebesség négyzetének szorzata törve kettővel az mennyi?

Kissyt megzavarta a hirtelen információáradat, de magában visszajátszotta a mondatot és bambán kibökte, hogy nyolcezer.

– Nyolcezer micsoda? – érdeklődött Christian.

– Egérke! – csattant föl Nimby. – Ha nyolcezerrel fejbe talál, akkor te már nem fogod megkérdezni, hogy nyolcezer micsoda!

Frappáns válasz ahelyett, hogy *nem tudom,* állapította meg Kissy, viszont ő is tanult fizikát.

– Egérke, szerintem itt nincsenek a mértékegységek közös nevezőre hozva. Az SI-rendszerben kilogrammban mérjük a tömeget és méter per szekundumban a sebességet. A bogár egytized kilogrammot nyom, negyven kilométer per óra az… negyvenszer öt kétszáz, osztva tizennyolccal az tizenegy méter másodpercenként, és akkor ezzel számoljunk. Tizenegy a négyzeten százhuszonegy, egytizeddel szorozva tizenkét egész egy, annak a fele hat, és mivel energiát számoltál ki, ennek jouleban kell lennie. Hat joule.

– Az mennyi? – kérdezte Christian.

– Fogalmam sincs.

– Nem sok – felelte Nique.

– Akkor mégse öli meg a helikó, ha negyvennel fejbe találja? – kérdezte Maverick olyan hangon, mint aki azon nyomban ki is akarja próbálni.

– Lehet, hogy nem – vont vállat Nimby –, de ne derüljön ki. A gépeket sem akarjuk összetörni, nem azért vannak. Úgyhogy jegyezzétek meg, hogy hat joule éppen megfelel nyolcezer micsodának.

– Szerintem nem az a fő gond, hogy mit lehet velük összetörni – szólalt meg Vanessa, és rávigyorgott egy szembejövő párosra, gyerek és kutya, akik meglepve nézték a rengeteg hátizsákos, hajpántos egeret. – Ezek jóformán bárhová el tudnak repülni észrevehetetlenül, és kamera van rajtuk.

– Mikrofon is lesz – szúrta közbe Nimby.

– No lám. Eszményi kémeszközök, és szívem szerint jobban örülnék, ha minél kevesebben tudnának róluk, nem hiányzik, hogy a környezetünk elkezdjen azon filózni, nem kémkedünk-e utánuk. Mi csak shindyk után fogunk, ha kell, de ezt nem szeretném folyton magyarázgatni.

– Hoppá – mondta Christian.

– Mi hoppá?

– De hiszen én tudom, melyik Maverick szobájának ablaka.

Maverick fölrobbant és gombafelhőként terült szét Franconville őszi latyakos utcái fölött. Néhány érthetetlen szitkot vakkantott és üldözőbe vette a srácot, aki nevetve menekült előle, aztán befordultak az egyik sarkon. Mire a csapat is odaért, nyomuk se volt a keresztutcában.

Kissy füle rezgett az izgalomtól. Utol fogja érni, és persze összeverekszenek, aztán a verekedés ölelkezéssé alakul, az pedig csókolózássá, ledobják a hátizsákokat és a ruhájukat, és az avarban egereznek szenvedélyesen, és úúúúúgy megfázik mind a kettő… három hétig nyomják az ágyat, de persze ugyanazt az ágyat, egymás mellett, szorosan összebújva, mert kell a meleg…

Sejtelme sem volt, milyen közel jár az igazsághoz.

A két kisegér a műhelynél érte csak utol őket. Hátizsákjuk, minden ruhadarabjuk megvolt. A menet végén surrantak be az épületbe, aztán valahol később váltak külön, Kissy mindenesetre kereste, de nem látta Christiant a közelben, amikor pár perc

múlva elkapta Maverick fülét és behúzta az iroda melletti kis szerszámraktárba.

– Na?!

– C-c-cin-cin?

– Megcsókoltad?! – kérdezte Kissy azon a hangon, amin egy főnök kéri számon az alkalmazottján, hogy egy nagyon fontos ügyet elintézett-e. Végül is ez éppen elég fontos.

– Nnnnem…

Kissy sóhajtott.

– Hát?

– Hát… utolértem… kicsit verekedtünk…

Kissy most jött rá, mi olyan ismerős neki. Maverick füle. Az övé szokott éppen ilyen piros lenni.

– És?

– Hát… kicsit átölelt.

Suhogó zaj töltötte be a kis helyiséget: Kissy füle.

– És?

– Semmi. Jöttünk utánatok.

– De nem csókoltad meg.

– Nem…

– Ő se téged.

– Ő se…

Kissy diónyi fejecskéjében a dolgok logikus rendben voltak tartva. Nem fértek volna el másképp. Márpedig ez így nem volt logikus.

– Miért nem? – követelte a választ.

– Hát mert mi… – Maverick fölpillantott rá – nem vagyunk szerel…

A tökéletesen értelmetlen, irreális mondatot szerencsére soha nem fejezte be. Egy végtelennek tetsző másodpercig döbbenten bámult Kissyre, majd kirohant a kamrából, egy-két pillanat alatt megtalálta a fiút a nyüzsgő egerek tömegében, és gondolkodás nélkül a nyakába ugrott. Kissy vibráló fülekkel nézte, amint hosszú, szerelmes csókban fornak össze, és végre megveregethette a saját vállát.

A melléképület eddig nem tartozott a műhelyhez, Yves bácsi most vette meg a szomszéd telket, de neki nem ez a kis épület kellett, hanem a mögötte álló nagy, amiben valaha gyártottak

valamit, de rég tönkrementek, fillérekért adták el az ingatlant, csak szabaduljanak tőle. Ez a kisebb volt az irodaház, kétszintes, lent egy tárgyaló, két kisebb iroda, teakonyha, fönt megint irodák, a tárgyaló fölött egy nagy irattár, kiterjedt üzleti levelezés hűlt helyével, de az üres polcokat otthagyták. Yves bácsi és az alkalmazottai egyáltalán nem léptek a házba, az évek óta érintetlen volt, éppen ezért Nimby először is keresett egy takarítócéget, akik pár napja jártak itt, tisztaság volt.

– Hát a két nagy terem egyikéből klassz edzőterem lenne – mondta Vanessa. – De zuhanyozókat csak a másikban rendezhetünk be, a ház többi része egyáltalán nem elég huszonöt egér gyors kimosására.

– Akkor a földszinten kell lenni a zuhanyozóknak – mondta Angélique.

– ?…

– Egy fal alatt mindig lenni kell egy másik falnak, ami a súlyát tartja.

– Nem kell falat építeni – mondta Claude –, kétoldalt fölszerelünk sorban zuhanyrózsákat.

– De a két zuhanyozót szét kell választani – mondta Molly –, á, már látom, mi jár a fejedben. Ne is álmodj róla, egérke.

– Hát azt pedig nem tudod megakadályozni, hogy álmodjak róla.

– Talán mégse arról kéne ábrándoznod, hogy Molly mellett zuhanyozol – szólalt meg Nique csípősen, és Claude már el is indult felé.

– Remek ötlet. Van más jelölted?

– Hát majd meglátjuk – nevetett a lány, és Kissynek megint vibrálhatott a füle.

– Viszont ma nem tarthatunk itt edzést – mondta Pierrette.

– Persze, nincs hol lezuhanyozni – bólintott Vanessa.

– Edzeni sincs hol.

– Igaz is – kapott Nimby az órájához –, örülnék, ha előkerülne az a cég, akik megvették a bútorokat. Nem szekálhatom őket, végül is ők fizetnek minekünk.

– Majd megjönnek – vont vállat az egere. – Nézzünk körül az irodákban, és gondolkodjunk a hasznosításukról. Hétfőn pedig fölhívom Masson urat, szükségünk lesz építészre, nekik ez filléres ügy, de a konzorcium tagjainak remélhetőleg elvállalják.

– És melyikünk tagja a konzorciumnak? – kérdezte Caroline.

– Többen is az apáim közül, Elkéék, egyre többen. Minket nem a konzorcium alapított, de elég korán tudomást szereztek rólunk, és mindig segítettek, mi cserében apró szívességeket teszünk, például a házukba látogató betörőknek beverjük az orrocskáját. – Kissy csettintett a nyelvével. Emlékezett arra a betörővadászatra három évvel ezelőtt. – Szóval úgy hiszem, elvállalják, tervezéssel, kivitelezéssel együtt, nekünk pedig majd elő kell teremtenünk az árát. Mivelhogy az épület nem az alapítványé, tehát nem is kívánhatjuk tőle, hogy kifizesse az átalakítást.

Később aztán nem egészen így alakult. Masson úr nagyon kedvelte Vanessát, és úgy gondolta, egy ilyen apróságot, mint egy irodaépület átalakítása egérlyukká, igazán megcsinálhat neki önköltségi áron is. Akkor pedig arra ne legyen gondjuk, mondta Gérard Parmentier, aki Masson úr szomszédja és régi barátja volt, és szintén nagyon kedvelte Vanessát.

A bútorzat egyetlen igazán jó állapotban levő része az irattár három sornyi fémpolca volt. Az bárhol a világon egy elemekből összecsavarozható fémpolc lesz. De a tárgyaló nagy asztala és székei kopottak, karcosak, az irodák bútorai még rozogábbak. Székek, íróasztalok, szekrények. Mindent kinyitogattak, és találtak némi papírhulladékot, egy ősöreg kvarcórát, aminek láttán Nimby csettintett a nyelvével, rakat bele elemet és besorolja a gyűjteményébe, és egy csalódott kisegeret.

– Hát téged mi lelt? – ment oda Vanessa a kicsi vörös nordnémet zsebegérhez, akinek látványosan lógott a füle.

– Nem találódik fiókákban, amit zsebike vágyódik – sóhajtott a kislány.

– No mit?

– Köteges gyerekpornó! – csillant föl a szeme. – Egyik irodaember volt nagyon pedofil, tartotta itt gyűjtövényet kicsi gyerekek fotóiakat, és megszűnte munkája nem tudta elvisződni!

Sóhajtottak. Hát az tényleg klassz lett volna, ha innen nyomozást indíthatnak, de az összes fiókban csak szemét volt vagy az se. Némelyik be volt zárva, hoztak pár szerszámot a műhelyből és feltörték őket.

– Itt lesz a gyerekpornód – mondta Artu Elkének az első ilyen fióknál.

– Á, nem hiszek már én. Csak unalmos dologok, öt kiló heroin, Brieftáskában hamus pénz, ilyesmik.

– Ham*i*s.

– Vagy az, esetleg, dobozben.

Megint sóhajtottak, de most nem a vágyakozás miatt. Kissy már érezte, hogy a kislányt a szerelem se lesz képes megtanítani franciául, pedig Françoise-ba igazán szerelmes. Ők kaptak egy picike szobát a padláson, a műhely mellett, tényleg csak egy ágy fért el benne, meg Nimbyék is elvonultak külön, egy alagsori szobácskába, mert ők csak ilyenkor lehetnek együtt. Mindenki más a fiú- vagy lányszobában aludt, egymás hegyénhátán pakolták le a rengeteg egeret, hoppá!

Ahogy Kissy idáig jutott a gondolatmenetben, rájött, mire kell ez a ház, és ki is mondta.

– Hát elképzelhető éppen – vakargatta Nimby az orra tövét. – De elég nagy munka. És nemigen hiszem, hogy ha két rendes méretű zuhanyozót alakítunk ki, akkor marad hely két rendes méretű hálóteremnek.

– Nem is kell. Csak két kisebbfajta. Vagy épp csak egy kisebbfajta, ahova egynemű egerekből vonul át három-négyszáz. A többiek maradnak a villában.

– De hisz pont az a jó az egészben – húzta az orrát Vanessa –, hogy együtt lehetünk.

– És ha még többen leszünk? – nézett rá Nimby.

– Egyelőre még ne nagyon farigcsálj fél dióhéjból bölcsőt.

– Úgy értem, ha jövőre is rendezünk tábort és néhány ezer új kisegeret avatunk.

– Hát azt nem tudom. Majd akkor kitaláljuk.

Megjöttek a fiúk a szerszámokkal és egykettőre feltörték a fiókot. Papírok voltak benne, számlák meg üzleti levelek.

– Hat-hét évvel ezelőttről – lapozgatta Vanessa –, amúgy is csődbe mentek, nincs kinek elküldeni, kidobom az egészet. Nyitogassátok csak, de ha bármelyik fiók tele lenne aranyrudakkal, nem mentek volna csődbe.

– Hacsak elvesződítették kulcst nem – jött a cincogás Kissy könyöke mellől.

– Ja, konyhát és kamrát mindenképpen be kell rendeznünk – folytatta a mikró, és bezúdította a papírköteget a szemeteszsákba –, edzés után még több sajtot falunk föl, mint máskor. Az

kétségtelen, hogy ez a ház kicsi lesz nekünk, de hát nem akarunk ideköltözni. Télire lehetne egy edzőtermünk, ennél sokkal többet ne várjunk. Jaj, egérke, holnap hívok fűtésszerelőt is, hát itt évek óta nem volt fűtve, az egészet át kell vizsgálni. Lássuk csak. Mathieu-t nem hívhatom, mert amíg azzal a vidéki munkájával el nem készül, ki se mozdul onnan. Megpróbálom majd Léontine férjével, sőt, őket hívhatom most is.

S már kopogott is az óráján, morzéban utasítva, hogy kit hívjon.

Vanessa mindenkit ismer, mindent el tud intézni, bólintott Kissy. Megint, mint ilyenkor általában, eszébe jutott az az elveszett kislány sok-sok évvel ezelőtt.

– Mondjátok csak, nálatok van valamelyik csodahelikopteretek? – kérdezte Yves bácsi telefonon, Kissy épp a szállítókat nézte, amint szétszerelik a polcokat.

– Mind itt van – felelte.

– Át tudnátok hozni az egyiket?

– Repülve nem jó?

– Dehogynem. Hátul vagyunk a nagy épületben, és szeretném, ha megnézne valamit.

Szorgos egérkezek valahol a földszinten kinyitottak egy dobozt, s az aktív kamerák listáján megjelent az Enterprise. Kissy elnézte, amint kiröppen az ablakon és beszáguld a másik házba. Ott azelőtt gyártottak valamit, de a valamimegmunkáló gépeket már elvitték. Egy nagy üres hodály volt az egész, a falakon és a mennyezeten kábelek futottak, és Yves bácsi ezeket nézette meg a géppel.

– Itt is szét van szakadva – állapította meg Nimby.

– Igen, tönkrement itt minden. Erre legalább két napunk rámegy.

– Hívj szerelőt – tanácsolta Kissy.

– Az rengetegbe kerül, majd megcsináljuk.

– Vanessa biztos tud valakit.

– Tud – nevetett a mikró. – Mikorra kell?

– Ráér hétfőn reggel. De majd beszélnem kell velük, mielőtt jönnek, a létra magasságáról meg mindenfélékről.

– Vettem, intézkedem.

Az Enterprise kirepült az épületből, de nem tért haza, felröppent a város fölé, sétálni ment. Kissy is, de idelent, kilépett a házból, körülnézett a telken. Végül is itt rengeteg hely lenne kibővíteni ezt az irodaházat, és Yves bácsinak az utcafronti rész nem is kell. Viszont ez elég sokba kerül, és az alapítvány pénzét nem használhatják, ha egyszer nem az övék az ingatlan. Ráadásul, tűnődött tovább, a fekvése se jó, Franconville túlságosan kiesik.

Ahogy sétálgatott, rájött a megoldásra. Ha az alapítvány vesz magának saját ingatlant, arra már költhetnek a pénzből. Egy kétszintes épület, felül a közösségi helyiségek és a diszpécserszoba, ahol egyenruhás, tányérsapkás kisegerek figyelik a képernyőket, s ha riasztanak, az ügyeletes csapat már rohan is a rudakhoz, lecsúsznak a garázsba és vijjogó szirénákkal indulnak.

Akár shindyt figyeltek meg a közelben, akár cicát. Hiszen nem félnek semmitől.

S ebben a pillanatban egy fa tövéből kibukkant a cica.

– Persze shindynek jobban örültél volna – bólintott Françoise, s lenézett a macskára az emeleti ablak biztonságából.

– Hát jobban.

– Berendezhetnénk neki itt egy sarkot – tűnődött a zseb –, vennénk tányérkát meg macskakaját, és ő őrizné a Frédi Kettő Bázist.

– Aha – vigyorgott a másik zseb –, csak cica erre halandó lesz *nem.* Szomszédnek cicája, nem kóbor, csak figyelte orrocskán egérszagt és jötte néződni. Kövér, ugyanis. Ezért nem üldözte téged, mert most ett és tudi, hogy lesz itt még sokan egérek vacsira, válózhat.

– Válogathat. Az olvasást már teljesen abbahagytátok?

– Nem, miért?

– A nyelvtudásod szemernyit se javult.

– Hát mással is el vagyunk foglalva – sóhajtott Françoise boldogan, és az egere nevetve bújt oda hozzá.

Tavasz van, gondolta Kissy. A naptár meg az időjárás le van ejtve. Nique és Claude között is egyre nagyobb az egyetértés, s most már Maverick és Christian füle is egymás mellett billeg. A csapatban dúl a szerelem.

Lepillantott a kertben szemlélődő cicára, és nem félt tőle. Ha be akarná kapni őt, huszonnégy társa rántaná vissza a farkincájánál fogva.

De hát nem volt tavasz, csak a szívükben. Nyúlós, latyakos november volt, az egérfüles hajpántokat fülvédőre, sapkára cserélték, a jerrys pólóra kabátot húztak. Nimby és a fiúkölykök brigádot alakítottak, és a helikopterek összes elektromos alkotórészét bevonták műanyag fóliával, mert olyan nedves volt a levegő. Kissy néha úgy érezte, ő se bánná, ha bevonnák műanyag fóliával. Nimby igazán tervezhetne egy készüléket, ami megfogja a hazatérő kisegeret a két végén, és szépen kicsavarja belőle a vizet.

Volt alkalma átázni, akkor is, amikor épp nem esett az eső. Elment Franconville-be és felügyelte a villanyszerelőket, mert Yves bácsiék ki se látszottak a munkából, Nimby suliban volt, hát ő állt ott a szerelőcsarnokban és dirigálta őket.

Elment annak a ligának a rendezvényére és elmondta, mivel foglalkozik az alapítvány, aztán megverekedett egy gyermekvédővel, aki föltette a kérdést, hogyan védik meg a gyerekeket olyan támadóktól, mint ő – jogos kérdés volt, mert több mint két méterre nőtt, százhúsz kilót nyomott, és az mind izom volt, nem zsír. Kissy először is bemutatta, hogy a pasasnak esélye sincs őt megütni, mert mire a hatalmas mancsát meglendíti, addigra ő a másik oldalán van és akármit csinálhat vele, aztán vigyázva hasba rúgta, amitől a pasas eléggé nyögött, Kissy pedig később, már a tárgyalóasztalhoz visszaülve elmagyarázta, hogy ha nem kellett volna ügyelnie, hogy ne okozzon igazi fájdalmat vagy éppen sérülést Bernard-nak – még az összecsapás előtt összetegeződtek –, akkor háromszor ilyen gyorsan rúghatott volna, és Jackie Chan legyen a talpán, aki azt ki tudja védeni.

Elment Franconville-be és konzultált az építésszel, akit Vanessa szerzett, elment Franconville-be és felügyelte a fűtésszerelőt, akit nem Vanessa szerzett, mert akit ő tudott, az megbetegedett, Jean-Fran kerített egy másik szerelőt.

Aztán hazament, mármint a franconville-i házba, mert már lefagyott a farkincája, benyomkodta a kódot a számzáron – a szárzámon, ahogy Elke átkeresztelte –, üdvözölte Ködöcskét, bement a kapun, bement a házba, üdvözölte Ködöcskét, lepa-

kolt, forró vízzel lezuhanyozott, üdvözölte Ködöcskét, aztán csinált magának egy forró teát, közben nem mulasztva el üdvözölni Ködöcskét, aki a teafőzés alatt kivételesen csak kétszer kérte.

– Téged persze nem zavar a hideg, mi?

Ködöcske lendületes csóválással válaszolt.

– Gondoltam. Jó vastag bundád van, meg hát az őseid valaha szarvasra meg medvére vadásztak a tundrán. Nimby mesélte. Elvileg az enyémeknek is ott kellett lenniük, talán az egyik ősanyám éppen a te egyik ősapád lába elől futott be a fagyökerek közötti odúba, aztán kikukucskált egy darab dióval a mancsában, hogy utoléritek-e a szarvast. Mivelhogy a sajtot akkoriban még nem ismerték – tette hozzá magyarázólag, és fölkelt, hogy kisétáljon a kaputelefonhoz.

– Ki az?

– Nicolas – felelte egy férfihang. Kissy nem ismert semmilyen Nicolas-t, de hát végül is ő nem is itt lakik. Megnyomta a gombot és beengedte. Elvégre egy szál magában van egy idegen házban, fürdőköpenyben, törülközőből csavart turbánban. Az érkező pedig férfi. Minden lehetőséget ki kell használni. Legrosszabb esetben ott a bokszzsák.

A férfi egy nagy ládát hozott a kezében és meglepve nézte Kissyt.

– Jó napot… maga… bocsánat, azt hittem, hogy madame Blanchard az.

– Ő még nincs itthon.

– Értem. Szóval ezt a pár szerszámot hoztam, Nimby már tud róla. Itt jó lesz?

Kissy bólintott, s Nicolas letette a ládát az egyik sarokba.

– Maga… – nézett Kissyre, ahogy fölegyenesedett – ugye nem maga Nimby barátnője?

– Nem, de mondhatni a nővére vagyok.

– Aha, tudom már – vigyorgott a pasas. – Maga is azok közül való, akik a rossz fiúkat verik.

– Ennél többet is teszünk: rendőrkézre juttatjuk őket.

– Igen, hallottam róla. No, ha látja Nimbyt, megmondaná, hogy ráér a pénzzel, amíg megjövök Svédországból?

Kissy megborzongott.

– De hisz ott még vacakabb lehet az idő, mint itt!

– Az bizony meglehet. Tudom a járást, ne kísérjen ki, még megfázik. Viszlát.

Kissy eldünnyögött egy viszlátot, alig csalódottan. Amikor a pasas említést tett a Jerryről, ő már tudta, hogy itt nem lesz molesztálás, és közben arra is rájött, hogy senki se fogja molesztálni, aki bármelyik egérhez becsönget. Azok mind tudnak a Jerryről, és eszük ágában sincs az életüket kockáztatni. Ez pedig azt jelenti…

Nyílt az ajtó, Kissynek fölcsillant a szeme, a pasas csakis azért jöhetett vissza, hogy mégiscsak rávesse magát a kisegérre.

– Elnézést, de úgy tűnik, hogy bezáródott mögöttem a kapu, kiengedne?

– Hogyne. – Kissy megnyomta a gombot a kaputelefonon, s a pasas távozott.

…azt jelenti, hogy… számoljunk egy kicsit… a Cheesebooknak száztíz tagja van ez idő szerint, és vegyünk melléjük átlagosan még kettőt, aki nem tag, de nekik családtagjuk, házastársuk, gyerekük. Az háromszázharminc ember, vonjunk le harmincat a kisgyerekek fejében, bár aligha van annyi. Háromszáz ember közvetlenül vagy közvetve napi kapcsolatban áll az alapítvánnyal, és bárkinek tud róluk beszélni. Vegyünk kétszáz embert azoknak a gyerekeknek és családtagjaiknak fejében, akiket megmentettünk. A shindyket ne számoljuk, mert őelőlük titkoljuk a létezésünket. Vegyünk ötszáz rendőrt és egyéb szakembert, akikkel a Jerry már együtt dolgozott. Ez összesen ezer ember. Most tegyük föl, hogy egy ember átlagosan tíznek mesél az alapítványról. Az összesen tizenegyezer ember, aki tud róla.

Kissy csüggedten kortyolgatta a teáját, de nem mulasztott el egy kis gyümölcsöt és sajtot is enni hozzá. Julie néni így találta pár perccel később, amikor hazaért. Sok háziasszony sikít és székre ugrik, ha táplálkozó egeret talál a konyhájában, de hát Julie néni szokva volt hozzájuk, így csak megkérdezte, mi baj.

Kissy elmondta.

– És ez miért gond?

– Volt itt egy pasas, szerszámokat hozott Nimbynek, alig pár perce ment el.

– Csak nem… próbálkozott nálad?

– Hát épp ez az! – fakadt ki Kissy. – Hogy próbálkozott volna, amikor mindent tud rólunk? Amit tízezer ember tud egy alig ötvenmilliós országban, az nem titok. A törülköző alatt nem is látszik a fülem, ez a pasas mégse próbálkozott semmivel, mert itt talált ebben a házban, és tudta, hogy laposra verem. De így hogy verjek bárkit laposra?

Julie néni letette a táskáját és csendesen annyit mondott:

– Azt hiszem, bolond vagy, kislányom.

Dr. Julie néni elmekórtani szakvéleményét megerősítette dr. Yves bácsi is, aki épp akkor ért haza, amikor Kissy már indulni készült, eddig segített Julie néninek a ház körül, később pedig a Cheesebookon jó néhány további orvos állította, hogy Kissy bolond. Köztük dr. Vanessa, aki viszont kijelentette, hogy ő maga éppen olyan bolond, mint Kissy, mert az is elszomorítja, hogy ilyen gyorsan nő, és ha molesztálják is, az már nem számít pedofíliának. Noha kicsi maradt és csak épp hogy nem lapos, de hát a törvényes korhatárt vitathatatlanul betöltötte, és az arca, modora, fellépése egyértelműen mutatja, hogy nem nyurga tízéves, hanem kicsi, fiús alkatú tizenhat éves. Georges emlékeztette, hogy Nimbyvel azért alhat együtt majdnem minden hétvégén és a szünetekben, mert elég nagy már hozzá, amire a mikró fölnézett rá.

– Apa, én azért alhatok Nimbyvel, mert *én* elég nagynak tartom magunkat. A törvény felőlem a két szép szemét is kisírhatja.

– Fenét a törvény, nekem kellett volna közbeavatkoznom, ha hozzád nyúl, amikor még nem voltál elég érett… persze, tudom, ha ezt megtette volna, én már nem is látom viszont élve…

– Ugye?! – vakkantotta a mikró diadalmasan. – A zsebek szüleivel is éppen ez a helyzet.

Georges pislogott; Kissy két gépen látta őket, ők persze élőben egymást.

– Mármint mi?

– Mármint azért látjuk őket életben, mert nem szóltak bele a lányaik kapcsolatába.

– Hát, tudod, azért tizenhárom évesen ez egy kicsit még meredek.

– Érettség kérdése, nem életkoré, az imént beszéltük meg. Elég érettek hozzá. Nekünk az egeremmel vannak dolgok, amikhez még nem vagyunk elég érettek, ezért azok még nem történhetnek meg.

– S honnan tudni, hogy valaki elég érett hozzá?

– Érzi azt az egér.

– Nem, úgy értem, a zsebekről te honnan tudod?

– Nekem nem kell tudni, elég, hogy ők tudják.

Kissy vigyorgott, de mégis komolyan. Azon vigyorgott, ahogy a kislány ezeket előadta, dacos képpel, mint aki arra számít, hogy ellentmondanak neki, miközben pontosan tudja, hogy az apja a lényegi részében egyetért vele, csak olyan kérdésekben van véleménykülönbség, mint a zsebek életkora és érettsége.

Márpedig Françoise egyéb téren is elég érettnek tűnt pár nappal később, amikor kiosztotta a történelemtanárát, aki elítélőleg nyilatkozott az arabokról, a terrorizmus miatt, de őbenne egerére talált, mert a kislány kijelentette, hogy ő tiszteli a tanárok és a felnőttek tekintélyét, mindaddig, amíg azt nem arra használják, hogy vállalhatatlan nézeteket töltsenek a fiatalok fejébe, márpedig az arab világban van mondjuk ezer terrorista vagy egymillió, ő nem tudja és nyilván senki se tudja, de ezért egymilliárd becsületes embert leterroristázni aljasság, sőt ha a világon élő összes arab egy kivétellel mind terrorista lenne, az az egy kivétel akkor is kivétel, és mellesleg francia terroristák is vannak. Éppenséggel Levallois-nak is van híres szülötte, Augagneur őrmester az idegenlégió első menetzászlóaljától, aki hős ugyan, hiszen visszaszerezte a bank aranykincsét, de azért lepuffantott egy-két franciát is.

A tanárnak fogalma se volt, ki az.

A pasas épp csak kiszállt a kocsijából, amikor a lány kilépett a szomszéd kocsi mögül. Jacques feléje fordult.

– Jó estét, doktor úr.

– Maga az, Henriette?

– Nem.

– Ne tréfáljon.

– Biztos benne, hogy mindketten azonosak vagyunk önmagunkkal?

– Hogy érti ezt? – a kérdés már gyanakvón hangzott, s a doktor tett egy kézmozdulatot a nadrágzsebe felé.
– Ne kapkodjon! Csak semmi hirtelen mozdulat. Tudja, valamelyik kocsi irányából egy pisztolycső szegeződik magára.
– De hát mit akar voltaképpen?
– Tudja azt maga.
– Henriette, magának fogalma sincs, mit művel. Egész idő alatt azon voltam, hogy segítsek az apján.
– Ez kedves magától, és bizonyára befolyásolna is, ha a jó öreg Gustave az apám lenne. Fizettem neki, hogy szerepeljen az apámként, mert tudtam, hogy így juthatok el magához. „Doktor úr!" A maga barátai éppen olyan gazemberek, mint maga. Ha azért fizettem volna Gustave-nak, hogy süsse meg magát parázson, azt is megtette volna.
– Milyen kedves, hogy nem ezt a megoldást választotta.
– Holnap ilyenkorra azt fogja kívánni, bárcsak inkább megsüttettem volna élve.
– Tudja, Henriette, vagy bármi is legyen a neve, én szívesen folytatnám magával ezt az eszmecserét, de várnak a betegeim.
– Irène.
Jacques tett egy félkört kettejük között, hogy a lány másik oldalát lássa.
– Rendben, tehát kedves Irène…
– Nem én vagyok Irène. Az anyám. Irène Lamartine. Mary Jenkins. Frida Schwarzenberg. Anneluise Bartholdy. Ismerősek ezek a nevek, „doktor úr"?
Csend. Hosszúra nyúló, nagy csend.
– Hermannstrasse 145 – folytatta a lány. – Beszéltem azzal az úgynevezett orvossal, akinek maga ezt az egész csodálatos új életet köszönheti. Beszélt, mint a vízfolyás. Magnóra mondott mindent, és aláírt nyilatkozatot adott. Még meg is köszönte, hogy elmondhatott mindent. Harminc év börtöntől menekült meg. Ne aggassza magát az anyag miatt, nincs nálam. Olyan helyen van, ahol soha nem találja meg. De ha én eltűnök, eljut mindenhová, ahová maga nagyon nem szeretné. Mit szól ehhez, Herr Schultze?
Csend. Jacques visszafordult a férfi felé.
– Vagy szólítsam inkább Kalasnyikov elvtársnak? Ez közös bennünk, imádjuk gyűjteni a neveket. Mondjuk a Kalasnyikov

elvtárs legalább vicces, hiszen maga soha nem használt Kalasnyikovot. Nekem nem volt ilyen fantáziám, amikor kitaláltam azt a nevet, hogy Jürgen.

– Szóval maga volt.

– Én. Maga persze a jó öreg Mosbachra gyanakodott, és megölte. Eszébe se jutott, hogy egy levélre nő is írhat férfinevet.

– Látja, ez tényleg nem jutott eszembe. De van valami, ami viszont magának nem jutott eszébe, Henriette.

– Éspedig?

– Hogy ha Mosbachot nem a stuttgartiak ölték meg, hanem én, akkor a halála előtt nekem fecsegte el, hogy Duhovszkij lebukott. Vagyis tudok arról, hogy a csoportot felszámolták, és pontosan tudom, hogy ebben a mélygarázsban kettőnkön kívül egy árva lélek sincsen, se pisztollyal, se anélkül. Mármost lehet, hogy maga tud levelet írni, Henriette, vagy akárhogy is hívják, hiszen a kedves mamájának se Lambert volt az igazi neve, viszont nem tud bánni a fegyverrel. Azt hiszi, nem jöttem rá, miért lőtte szét Rakosnik feje körül a könyvespolcot?! *Mert pocsék céllövő, kisasszony!*

A végén már ordított, és felemelt pisztollyal megindult a lány felé, Jacques előtt megállt, s ahogy a lány beugrott a kocsi mögé, kétszer elsütötte a fegyvert. Egy pillanat múlva Kissy előrerontott, kirúgta a kezéből a pisztolyt, és egy sor erőteljes ütést mért az arcára, azaz csak próbálta, mert Schultze kivédte mindet. Ő is ütött, de az ütés célt tévesztett. Kissy szélvészként megpördült és rúgott, a habszivacs talpú cipővel alig érintve a férfit, aki hátratántorodott és fejjel nekizuhant egy kocsi oldalának. Még el se terült a kövön, amikor Kissy, végig háttal Jacques-nak, elővette a pisztolyát és két méterről az egész tárat belelövöldözte.

– Igaza volt, pocsékul lövök – szólalt meg a háta mögött, Jacques mellett Marie. – Ezért inkább jó sokat!

Kissy leengedte a fegyvert és várt, továbbra is háttal Jacquesnak, amíg Schultze kiszenvedett.

– Ennyi – szólalt meg Pierre. – Köszönöm, jó volt.

Kissy odaugrott a halotthoz.

– Nem rúgtam meg, Martin úr?

– Köszönöm, jól vagyok – mondta a férfi –, de ha fölsegít, azt külön megköszönöm.

Kissy szolgálatkészen nyújtotta a kezét, talpra segítette, aztán megfordult, Jacques felé, aki alig látszott a steadicam mögött, köpcös, szakállas emberke.

– Jó volt?

– Nagyon baró – bólogatott –, bírom, ahogy mozogsz. Király. Tudsz így mozogni lassabban is?

– Hé, észlény – Marie megkopogtatta az operatőr fejét –, biztos a bizgentyűiddel játszottál, amikor Pierre megmondta, hogy a kislány igaziból is péppé ver bárkit.

– Én csak el akartam hívni táncolni!

– Aha, tudjuk, mit hívsz te táncnak.

Marie odajött Kissyhez. Egyforma magasak voltak, egyforma volt a farmerjük, a dzsekijük és a szőke parókájuk, de szemből nem is hasonlítottak egymásra.

– Kislány, ha filmes karriert akarsz csinálni, egyvalamit jegyezz meg. Soha ne higgy el pasinak semmit, mert mindegyik csak a bugyidat akarja lehúzni.

– De hát nekem is ez a célom – nevetett Kissy. – Amikor nem filmezek, pasikat fogok.

– Minek? – hökkent meg a színésznő.

– Hogy ne ők fogdossanak kicsi gyerekeket.

– Jéééé…

Kissy nem tudta meg, hogy akivel végzett, az melyik hatalom ügynöke voltaképpen, és miért ölte meg a lány, azazhogy ő maga, meg hogy ki az a rengeteg ember, akiknek elsorolták a nevét, de még hazafelé a motoron is ezzel játszott. „Tudom ám, Mitchell, hogy maga igazából Kowalski!” „Akkor rosszul tudja, Jackson, mert én Hansen vagyok, igazából Mortimer!” „Haha, csakhogy én nem vagyok Jackson, Jacksont megöltem, én vagyok (zöldet jelzett a lámpa, hirtelen nem jutott eszébe több családnév) Chaton!” „Azt maga csak hiszi, hogy Jacksont ölte meg, az igazából Johnson volt!”

Bolond egy műfaj, de sebaj, keresett egy kis pénzt és elszórakozott ezzel két órát. Muszáj csinálni valamit, amíg az egérkék megtalálják a módját, hogy kapják el a fórumozó shindyket. És szívességet tett Pierre Serrault-nak, azt mondta, égre-földre nem talált alkalmas dublőzt, mindenki túl magas, túl kövér, túl elfoglalt vagy túl influenzás. Kissyvel szerencsére nemrég találkozott Beaulieu-ben, így tudta a magasságát, és pont itt for-

gattak Auteuilben, hát elhívta, ő pedig kinyírta neki ezt a jóvágású kémet.

Jövőre főgonoszt is öl!

– Well, mice. A három admin privát gyűjteményében, amit Rövidkarajnak neveztünk el, több mint ezerkétszáz kép található. Alaposan átvizsgáltuk mindet, fölvettük a rendőrségi adatbázisba, minden megtehetőt megtettünk. Az eredmény nulla. A képek negyedrészénél azonosítottuk a gyerekeket, mármint nem mi, hanem a rendőrség arcfelismerő szoftvere, nekik a személyazonosságuk is ismert. Tíz-tizenöt éves fotók. Sokat közülük már láttunk máshol, még ismerős is van, Muk, akiről a mi jóvoltunkból nem készül többé pornó. Marad kilencszáz kép, egész pontosan száztizenegy különböző gyerek. Az azonosításuk reménytelen, feltehetően nagy részüket olyan régen fotózták le, hogy azóta teljesen megváltoztak. De nekünk nem is a gyerekek azonosítása kellene, az a rendőrség dolga. Mi azt szeretnénk, ha lenne legalább egy gyerek, akit az egyik adminnal kapcsolatba hozhatunk, akiről tudjuk, hogy a szomszédja vagy az unokahúga, teljesen mindegy. Akitől eljuthatunk hozzá. Az eredmény nulla. Egyvalamit kivéve.

Nimby megköszörülte a torkát és ivott egy korty narancslevet.

– Jézusmáriáról tudjuk, hogy komolyan… a lehető legkomolyabban abuzálja az ötéves lányát. Persze kértek képet is, de nem rak föl. A másik kettőnek csak olyan gyerekek vannak, akiket be akarnak cserkészni, de elég jól haladnak. Gyakorlatilag bármikor megjöhet az értesítés, hogy Rick vagy Frodo lefektetett egy nyolc- vagy tízévest, de fiatalabbak is vannak a vadászterületükön. Ez minden. Egyetlen esélyt látunk. Mondd el te, egérke.

Vanessa rámosolygott párjára a képernyőkön át, és odahúzott egy másik táblagépet maga elé.

– Jézusmáriának van a szerveren egy titkosított adatbázisa. Másfél kilobyte mindössze. Körülbelül hetente, néha valamivel ritkábban változtat rajta. Persze fogalmunk sincs, mi van benne, lehet, hogy ételreceptek. De hátha valami fontos. Az egeremmel kitaláltuk, mit lehetne tenni. A védelmet nem lehet feltörni, viszont átírhatjuk a programot. Nimby kivette a rendszer-

ből a titkosítót és átírta úgy, hogy amikor a jelszót megkapja, küldje el nekünk. Persze nem a mi címünkre, és nem is egyenes paranccsal, bár kicsi a valószínűsége, hogy az adminok pont a kódnak ezt a részét fogják nézegetni. A megváltoztatott kódot persze a szolgáltatónak kell betenni az eredeti helyére, ez nekik a biztonsági előírások meg mit tudom én, mi miatt pár napba beletelik. Akkor már csak meg kell várni, hogy Jézusmária kinyissa ezt a dokumentumot, és megtudjuk, mi van benne.

– Legrosszabb esetnek megfőzösz a kajareceptekt – érkezett a szaktanács Kielből.

– Legrosszabb esetben cica van benne – vitatta a másik zseb.

– Cicától nem féli kisegér úgyse.

– Egy pillanatig még szakadjunk el a cicáktól – kérte Nimby. – A fórum képanyagát Hosszúkarajnak neveztük el…

– De miért? – kérdezte Jacques.

– Mert ebben nem ezerkétszáz fotó van, hanem tizenhatezer, és csupa disznóság.

– Ó…

– Szóval a Hosszúkaraj azok a képek, amiket minden tag láthat. Ezeket is föl kell dolgozni. Úgy gondoltam, hogy nem mindegy, hogy egy egérre ezerötszáz kép jut vagy csak hatszáz, tehát a kölykök közül is toborozni fogok önkénteseket. A toborzás kész, mindannyian önként jelentkeztetek. Van egy leírás arról, hogy mit kell vizsgálni a képen és a kísérőszövegben, ezt olvassátok el, tanuljátok meg és alkalmazzátok. A gép mindenkinek azonos mennyiségű képet asszignál, a csoportokat egyben tartva. Nézzétek végig és dolgozzátok föl. Beszéltem, cin-cin.

Az alapítvány két pártra szakadt. A kisfülűek egyáltalán nem helyeselték, hogy a gyerekek pornóképeket nézegessenek. A nagyfülűek viszont rámutattak, hogy tizenhatezer képet kell végignézni. Ez is része az egérségnek, és tudomásuk van gyerekekről, akiket éppen most akarnak ezek az alakok behálózni, *akárhol* lehet valamilyen információ, ami alapján rájuk találhatnak, egyszerűen nem ér rá a dolog.

Végül a szülők oldották meg hatalmi szóval: a kicsiket letiltották erről, és ők maguk vállalták a feladatot. Bevontak néhány olyan kisfülűt is, akinek nem is volt egér gyereke. Végig-

nézték a képeket és elolvastak mindent a fórumban, kevesebb mint egy hét alatt.

Georges mindannyiuk véleményét fogalmazta meg, amikor azt mondta, ez a legvégső határa annak, amit hajlandó megtenni az alapítványért.

– Aki pedofil, ne politizáljon – jelentette ki Nimby, amikor Molly és François anyja megtalálta egy beszélgetésben, hogy mi Rick véleménye a polgármesteréről. Egy parkosítási probléma került terítékre, annak folytán, hogy egy kislányt parkban fotózott le valaki – a képet a netről szedték, teljesen legális volt, ruha volt rajta –, és amikor erről beszéltek, Rick kifejtette a véleményét a parkosításról. Persze nem nevezte meg se a települést, se a polgármestert. De madame Lavanant fölismerte, mert ők is ott éltek és foglalkozott az üggyel. Rick Colombes-ban él.

– Lehet, hogy naponta elmegyünk mellette az utcán – mondta François.

– Ez meg fog változni, ha elkapjuk és sikerül rábizonyítani valamit abból, amivel dicsekszik – felelte Nimby. – Például az a lány a bulin őszerinte is nemi erőszak volt.

– De az már húszéves.

– És? Attól még büntetendő.

– Ja persze…

– Keressük meg a lányokat – szólalt meg Molly.

– Hogyan? – kérdezte anyja.

– Azt írta, hogy osztálytársak. Kilencévesek. Tehát negyedikes elemisták. Tegyük föl, hogy a valódi nevüket használja. Van egy iskola, amelyikben három negyedikes barátnőt úgy hívnak, hogy Francine, Yvette és Virginie. Hány ilyen osztály lehet?

– Azt nem tudom – felelte Nimby –, de Colombes-ban harminckilenc iskola van.

– És? Ha mindenki kettőt fölhív, ötvenet is megkérdezhetünk.

– Nem lesz az úgy jó – sóhajtotta Kissy. – Nem fogják telefonon megmondani. Hivatalos megbízólevéllel kell odamenni egy felnőttnek. Vagyis nekem.

A bajuszos, jóképű, kicsit pocakos igazgató meglepve vette át a megbízólevelet, és rögtön a fejlécen megakadt a szeme.
– Nocsak. Rendőrség? Nem látszik rendőrnek, ne haragudjon.
– Nem is vagyok az. Egy polgári alapítványtól jöttem, benne is van a levélben.
– Érrrr… tem – dünnyögte az igazgató elgondolkodva, amíg a levelet olvasta. – Aha. Szóval nyomoznak. S milyen ügyben?
– Erre nincs jogom válaszolni magának.
– Hanem?
– Három gyereket keresünk, de csak az életkorukat és a keresztnevüket tudjuk. Ezért be kell tekintenem a nyilvántartásba.
– Gondolom, nem árulhatja el, mivel gyanúsítják őket.
– Dehogynem. Semmivel. Megvédeni szeretnénk őket attól, hogy bűncselekmény sértettjeivé váljanak.
– Úgy. – Az igazgató tűnődve nézegette Kissy rendes igazolványát és a Jerry-igazolványt, aztán visszaadta őket a megbízólevéllel együtt. – Nem haragszik, ha felhívom a rendőrséget?
– Szó sincs róla. Egészen nyugodtan, már három igazgató megtette.
– Tehát végiglátogatják az iskolákat.
– Igen, ez a nyolcadik hely, ahová eljöttem. – Kissy fölállt. – Kint leszek a folyosón, amíg informálódik.
– Köszönöm. Néhány perc az egész.
Kissy kisétált a folyosóra, ahol töméntelen gyerek nyüzsgött, mint általában az iskolai folyosókon minden szünetben. Második napja járta az iskolákat és több gyereket látott, mint életében összesen. Ha az utolsó iskolában akad nyomra, akkor gyakorlatilag találkozik a nyolcvanezer lakosú város összes iskoláskorú gyerekével, kivéve akik aznap hiányoztak vagy mondjuk pont a vécén voltak, amikor ő ott járt. Ja, meg akik az emeleten vannak.
– Elnézést, ön kicsoda? – állt meg előtte egy tanárnő.
– Az igazgató úrhoz jöttem.
– Akkor miért nincs bent nála?
– Telefonál, ellenőrzi, hogy ki vagyok és igazat beszélek-e – mondta el Kissy legalább tizenötödször. Az előző iskolában hárman is kifaggatták.
– Értem. Elnézést.
– Kérem.

A tanárnő továbbment, de még visszanézett rá. Óvatosak. Elég értékes holmi egy gyerek, itt pedig legalább egymillió nyüzsög belőlük.

– Tehát mit tehetek önért? – kérdezte az igazgató, amikor Kissy visszament.

– Látnom kell a gyerekek névsorát, osztályonkénti bontásban.

– Azt hittem, megmondja azokat a neveket.

– Sajnos nem tehetem. Bizonyára gyorsabb lenne így, hiszen ön ismeri a gyerekeket, de a felügyelő úr nem engedélyezte, hogy bármilyen adatot kiadjak.

A felügyelő urat Mathieu-nek hívták, Castelli kereste meg a kedvükért. Egykettőre elintézte a megbízólevelet saját hatáskörében, és várja a jelentést az eredményről.

– Hát kérem. Itt is van, tessék.

Kissy gyorsan átfutotta a pár oldalas listát, az egészet, mert járhat valaki egy osztállyal feljebb vagy lejjebb is, meg hát nem is biztos, hogy Rick kormeghatározása pontos.

De negyedikesek voltak mind a hárman. Egy osztályba jártak.

Francine Marlier, Yvette Vally és Virginie Pontin.

– Úgy látom, megtalálta őket – hallatszott az igazgató hangja szárazon.

Kissy fölkapta a fejét, hirtelen rebbenő fülekkel. Jobban kell uralkodnia az arcán. És ha az igazgató cicát tartott volna az irodájában?

– Igen – megköszörülte a torkát –, igen, megtaláltam őket.

– És nem árulhatja el, hogy kik azok.

– Nem, semmiképp. Ezért az összes gyerek lakcímére szükségem van, hogy az övéket kiírhassam.

Már a kezében volt a telefonja is. Az igazgató kicsit nyomogatott a számítógépen, aztán fölkelt és helyet mutatott Kissynek az asztal mögött.

– Eszerint nem őket fogja megkeresni, hanem a szüleiket – mondta, kicsit távolabb sétálva, hogy ne lássa, Kissy mit ír. – Vagy azt már a rendőrök?

– Ezt még nem tudom, igazgató úr.

Gyorsan kijegyzetelte a szülők nevét és címét, és megköszönte a segítséget.

– Én is tudomást szerzek majd róla, hogy mit értek el? – érdeklődött az igazgató.

– Hát… ha sikerrel járunk, akkor a rendőrség letartóztat valakit, én pedig fölhívom önt és elmondom.
– Egy pedofilt – bólintott az igazgató.
– Igen. Reméljük, hogy idejében rábukkanunk, mielőtt kárt tesz bennük.

A terv ekkor már megvolt. Amikor véget ér a suli, mindhárom lányt várják otthon. Az Enterprise-t elvitték Mollyékhoz három bogárral, Nimby rakott rá egy harmadik bogártartót. Amint megvannak a címek, a bogarak elrepülnek a lányokhoz, az Enterprise a közelükben marad, hogy biztosítsa a kapcsolatot, és a bogarak figyelnek. Persze nem a levegőből, keresnek majd megfigyelőhelyet, ha csak a kamera működik, nem fogyasztanak sokat. Ma csak azt akarják megtudni, hogy néznek ki a lányok. Csütörtök van, és Rick hétvégenként szokott velük találkozni, nem mindig egyszerre, hol így, hol úgy. Holnap már a suli előtt állnak lesben és követik őket.
A terv azonban csak addig működött, amíg meg nem tudták a címeket. Virginie: rue des Avants negyvenhat. Családi ház. Yvette és Francine: rue Gabriel Péri, két szomszédos lakótelepi ház, az egyik nyolcemeletes, a másik tíz.
– Ide rengeteg gyerek fog ma hazajönni – mondta Vanessa, mialatt Kissy kifelé ballagott az iskolából –, ide fölösleges bogarat küldeni. Lássuk csak. Egy a háromhoz az esélye, hogy pont Virginie lesz az, akivel Rick holnap elsőként találkozik. Vagy holnapután, még ezt se tudjuk.
– És Rick szerint a hétvégén előrébb jut valamelyikkel – jegyezte meg Angélique.
– Ezt már legalább háromszor írta – mondta Nimby.
– És lehet, hogy mindannyiszor úgy is volt, hol ezzel, hol azzal, sok fokozatban lehet egy gyerek bizalmába férkőzni. Vagy lehet, hogy még tízszer leírja és egyszer se sikerül neki. Nem vállalhatjuk a kockázatot. Új tervre van szükség, egérkék.
Kissy leült a motor mellett egy padra és gondolkodott.
– Hát – mondta – nekem ugye csak akkorka fejem van, mint egy dió.
– Mindannyiunknak csak akkorka fejünk van, mint egy dió – jegyezte meg Vanessa.

Ez komoly gond volt, és nem is tudták megoldani. Kissy ezért elüldögélt a padon másfél órát. Pár perccel kicsöngetés előtt megint bement a suliba és megkereste azt az osztályt. Szépen megvárta a tanítás végét és benyitott.

Ahogy a rengeteg szempár rászegeződött, már tudta, hol követte el a hibát. Nem ellenőrizte, hogy nem jár-e ide cica is. De hát most már mindegy. Sziasztokot mondott a gyerekeknek és odament a tanárnőhöz.

– Jó napot, madame. Kissy Chaton vagyok a Jerry Alapítványtól. Beszélnem kell három tanítványával.

– Milyen ügyben?

Kissy eltette az igazolványát és átadta a rendőrségi megbízólevelet.

– Rend… – a tanárnő elharapta a szót. – Értem. Tehát mit kíván?

Kissy az osztályra nézett.

– Melyikőtök Francine Marlier, Yvette Vally és Virginie Pontin?

A megnevezettek zavartan felálltak. Három kilencéves kislány, teljesen átlagosak, minden különösebb ismertetőjel nélkül.

– Hol lehetnénk magunkban, madame?

– Hát… akár itt, hiszen vége az órának…

– Köszönöm.

Kissy fesztelenül lecsüccsent a tanári asztal szélére, úgy várta meg, hogy a zavart és gyanakvó osztály kelletlenül kiszivárogjon. A tanárnő maradt.

– Magunkban, madame.

– De kérem, nekem jogom és kötelességem itt lenni.

– Ez nem kihallgatás és én nem vagyok rendőr, madame. Nem vádoljuk őket semmivel.

– Akkor mit akar tőlük?

– Erre nincs jogom válaszolni magának.

Fölkelt, odament a lányokhoz, kihúzott négy széket a padok közül és körbe állította. A tanárnő kiment, becsukta az ajtót. Leültek. Három riadt, gyanakvó arc.

– Hát jó. Szóval én Kissy vagyok és a Jerry Alapítványtól jöttem, hogy a segítségeteket kérjem. Igazából jobb lenne egy

cukrászdában vagy akárhol, ahol kellemesebb, de nem tudom, hol van az, akit keresek, és nem akarom, hogy meglásson veletek együtt. Ti mindhárman ismeritek, én nem tudok róla seműmit. Férfi, valószínűleg egyikőtöknek sem rokona, általában hétvégén találkoztok vele, de lehet, hogy nem egyszerre. Nem tudom, hogy a világ mit tud arról, hogy miért találkoztok, de őneki egészen más célja van a találkozásokkal, mint amit a szüleitek hisznek. Lehet, hogy ti már tudjátok az igazi okát, ezt sem tudom. Azt tudom, hogy meg szokott titeket simogatni, hogy hol, azt nem tudom, de a popsitokat egész biztosan. Legalább egyikőtöket látta bugyiban, de lehet, hogy anélkül is. De ez csak a kezdet. Sokkal többet akar tőletek, és én azért jöttem, hogy ezt megakadályozzam.

Erre elég nagy csend lett. A lányoknak szemlátomást nem volt ínyére a téma, és nem is úgy tűnt, mintha elhinnék, amit mond. És nagyon pirosak is voltak.

– Szexet akar – közölte Kissy tárgyilagosan. – Nem tudom, mennyit kapott meg abból, amit szeretne, de biztos vagyok benne, hogy még távolról sem mindent. Nem tudom, mennyit tudtok arról, hogy a szexbe mi minden fér bele, de bármit is hallottatok, ennek az embernek a kívánságlistája sokkal hosszabb. Súlyos testi és lelki sérüléseket fog nektek okozni. És ha lehet, ne játsszuk el, hogy fogalmatok sincs, kiről beszélek, mert pontosan látom rajtatok, hogy nagyon is jól tudjátok.

Csend.

– Az alapítvány azt is tudja, hogy ez az ember már több bűncselekményt elkövetett, egy lányt megerőszakolt, többeket megvert, és vannak homályos utalásaink arra, hogy valószínűleg megölt egy férfit. Ha kézre kerül, megtudhatjuk, mi történt voltaképpen. Ha nem találjuk meg, akkor ti lehettek a következők. A pszichológusunk szerint tipikus bűnöző alkat, aki előbb-utóbb mindenképpen elkövet valamit, újra meg újra. Gondolom, a barátainak tartjátok magatokat. Nem azok vagytok, hanem a célpontjai.

– Ez nem igaz! – csattant föl az egyikük, a szőke; Kissy időközben rádöbbent, hogy nem tudja, melyik melyik.

– Mi nem igaz?

– Igenis a barátai vagyunk. Soha nem csinált velünk semmi rosszat, és nem is fog! Te nem ismered őt!

– Ebben igazad van. Nem ismerem. Ismertessetek össze vele, hogy én is lássam, milyen rendes ember, és akkor elmegyek.

Megint csend. Kissy lehajolt a széke mellé tett hátizsákjához, kinyitotta és kivette a táblagépét.

– De addig is ezt érdemes megnéznetek.

A középsőnek adta. Egy költői részlet volt rajta a három admin privát levelezéséből, amit most a suli előtt üldögélve választott ki a csapattal.

– Öreg, ezt a kiscsajt hanyatt vágom, ha addig élek is. Még a neve is ínycsiklandó, Virginie, ezt mondjuk leírom, több százezer van belőle, de ilyen feneke egynek sincs. Könnyebb rávenni, hogy levegye a szoknyáját, mint némelyik egyetemista kis lotyót. Yvette-tel már nehezebben megy a vetkőztetés, de azért halad, még pár délután és lekerül róla minden. Francine a legszégyenlősebb, de csináltam róla is pár olyan fotót, amiket nem szeretne megmutatni anyucinak, úgyhogy a kezemben lesz, amikor akarom.

– Na és mikor akarod?

– Még várok pár hétvégét, idomuljanak, de hogy mindhárom meglesz még az idén, az fix. A szilveszteri bulit négyesben töltjük az ágyban.

– Ez nagyjából az egyetlen részlet, amit megmutathattam, és ezt is egy kicsit meg kellett cenzúrázni, mert igazából disznóbb volt – adta meg a kegyelemdöfést Kissy, amikor a lányok elhűlve fölnéztek a képernyőről. – Sokat írt rólatok, és ennél még sokkal, de sokkal disznóbban. Ez egy betegség, úgy hívják, hogy pedofília. A barátotok szexuális zsákmánynak tekint benneteket. Ez nem lenne baj, ha csak bent a fejében gondolná, de ő már csinált veletek olyan dolgokat, amik rossz hatással vannak a fejlődésetekre, és még több ilyen dolgot tervez. Le akar titeket fektetni. Még az idén, olvashattátok, vagyis heteken belül. Márpedig biztosak lehettek benne, hogy ez nektek még jó pár évig korai lesz. Ezért ez bűncselekmény, és börtön jár érte. Eltehetem a gépet?

Visszaadták, eltette.

– Úgy kerültem ide, hogy sikerült kideríteni, melyik városban él, és sorra jártam az iskolákat, kilencéves lányokat kerestem,

akiket Virginie-nek, Yvette-nek és Francine-nak hívnak. Persze csak reméltük, hogy a valódi neveteket használja. Ja, elfelejtettem mondani, hogy a barátaival rendszeresen cserélget képeket, amik gyerekeket ábrázolnak szex közben, és biztosak lehettek benne, hogy a ti képeiteket is megkapják, aztán továbbadják az ő barátaiknak, idő múltával eljutnak bárhová.

– Rólunk nem csinált képeket – mondta a szőke, megköszörülve a torkát.

– Még nem, szerencsére. De az is sorra került volna hamarosan. Nézzétek, mi öt éve foglalkozunk ilyen… mi a baj?

A fekete hirtelen változott meg, lehajtotta a fejét és nagyon piros volt, még az eddiginél is pirosabb.

– *Rólad* viszont csinált képeket – állapította meg Kissy.

Virginie volt a barna, Yvette a szőke és Francine a fekete. Amikor kifelé tartottak, a tanárnő megint odajött és tudni akarta, mi folyik itt.

– Erre nincs jogom válaszolni magának.

– Nézze, nekem vigyáznom kell ezekre a gyerekekre.

– Nekem is, asszonyom.

– És most hova viszi őket?

– Erre sincs jogom válaszolni magának.

– Jól van. Akkor maga most szépen elmegy, ők pedig itt maradnak.

Kissy sóhajtott. – Madame. Ha én most elmegyek, akkor a suli kapujáig megyek és ott megvárom őket. Nem kell sokáig várnom, hiszen vége a tanításnak, nincs miért idebent maradniuk. Feltétlenül szükségesnek tartja ezt a bohóckodást, hogy tizenhat métert különválva tegyünk meg?

Most a tanárnő sóhajtott.

– Nem lesz semmi bajuk, asszonyom. Éppen azért jöttem és azért viszem őket magammal, hogy ne legyen.

– És mit szól, ha én is magukkal tartok?

– Nincs akadálya… ha hallgat arról, amit lát és hall, és ha nem áll elém.

– Nem állok maga elé?

– Majd megérti. Induljunk. A barátunk ilyenkor már otthon van, egyenesen őhozzá megyünk.

Az évszakhoz képest egész jó idő volt, sütött a nap. Kissy meggyorsította lépteit az udvaron, mert a napsütés remekül megvilágította az utcán a motoros srácot. Azazhogy motor nélkülit, motorral.

– Szia, várj, ne indulj még! De jó, hogy utolértelek, el tudnál vinni a… a… a… majd mutatom az utat.

Hirtelen döbbent rá, hogy semmilyen helynevet sem ismer a környéken.

– Öööö… hát…

– Jaj, csak nem azt akarod mondani, hogy nem indul?

– Hát… tényleg nem indul…

Kissy kedélyesen belekarolt a srácba.

– Csak nem azért, mert a zsebemben van a kulcsa?

Matt. A srác idegesen kacarászott. Kissy gyengéd mozdulattal benyúlt a farzsebébe és talált egy tárcát. Kinyitotta, és elengedte a srácot.

– Tehát, kedves Philippe-em – olvasta le az igazolványáról –, nekem valami azt súgja, hogy nincs biztonságban a motorom ezen a környéken. De van egy kis dolgom ezekkel a hölgyekkel – biccentett a kapuban álló, meglepett társaság felé –, és nagyra értékelném, ha addig itt állnál és őriznéd a gépet. Akkor visszaadom a tárcát. Persze akkor is, ha már nem talállak itt, de ugye megérted, hogy akkor nem lesz időm személyesen elvinni, hanem inkább leadom a rendőrségen?

És továbbsétált a három döbbent kislánnyal és a tanárnővel.

Pillanatok múlva jött szembe egy taxi, Maverick szinte gurultában ugrott ki belőle, átvette a viteldíjat Kissytől – náluk nem volt pénz –, beadta a sofőrnek, közben kiszállt Christian is. A másik irányból egy másik taxi Mollyékat hozta.

– A társaim – mutatta be Kissy a kicsiket, akik egy szempillantás alatt fölcsapkodták az igazolványaikat. – Molly, Maverick, Christian, François… madame Auzel, Virginie, Francine, Yvette. Mondd, egérke, ti ezzel jártok iskolába?

A testvéreknek ott volt a hátán a Jerry-hátizsák, Mollynak a helikósdoboz is az Enterprise-zal meg a bogarakkal.

– Dehogy, hazamentünk érte a taxival, az előszobában vannak a hátizsákok, beléptem, letettem, fölvettem, kiléptem, eljöttem.

– Hm. És az ajtót bezártad?
– Minek?
– Minek, egérke, hát betörő ellen!
– Mi a csodának, ha anya már otthon van?
– Jaaaa…
Tízperces sétával ott voltak a shindy házánál. Rainier Adet. A kislányok privát angoltanára.
Megmutatták a házat, de nem mentek közelebb, Kissy benyitott a sarkon álló étterembe.
– Gyertek be mind, ön is, madame.
Gyér volt a forgalom, könnyen elvonulhattak egy sarokasztalhoz és a mellette levőhöz.
– Tudjátok a dolgotokat, egérkék. Ez a shindy kislányevő, tehát Csőrike vagy Malacka lehet Mézescsupor. A másik a biztonsági egér. Dale, Speedy, ti vigyetek föl egy-egy bogarat, az egyik a szemközti házról figyeljen, a másik járja körül a házat, kukucskáljon be az ablakokon, mint E. T., hátha lát valamit.
– Mikor induljunk? – kérdezte Speedy Gonzales.
– Miért, várunk még valakire?
Speedy bólintott, cincogott és pár pillanat múlva startolt a bogarával. A kislányok teljesen el voltak bűvölve, a tanárnő és a pincérlány szintén, utóbbi azt is elfelejtette megkérdezni, mit hozhat, ahogy a két parányi helikopter kizúgott az ajtón, amit Jerry kinyitott nekik.
Csőrike papírt mutatott, Malacka ollót, hát ő mehetett. Amint a felderítők végeznek. Jerry közben töltőt, USB-elosztót, kábeleket vett elő, bedugta a falba, szétrakott az asztalon néhány táblagépet, tartóállványokon, egyszóval berendezte harcálláspontjukat.
– Fiúk, rátok bízom a cuccunkat, mert kevesen vagyunk, kellhet két Csupor és én vagyok az egyetlen veterán. Ha rohanni kell, mi hárman rohanunk, ti maradjatok és biztosítsatok légi támogatást, ha kell, küldjétek föl az Enterprise-t is. Ha eljöttök innen, kapjatok föl mindent és dobjátok a zsákokba, aztán tépés.
– Vettük!

– Mit hozhatok? – jutott el végre a pincérlány nagy nehezen eddig a kérdésig. Kissy rámeredt. Ja igen, ez egy étterem.

– Ja igen. Szia. Egy kólát meg egy narancsot kérek a legnagyobb üveggel, és mindenkinek egy poharat. Ezt rögtön ki is fizetem, hogy el tudjunk rohanni, ha kell.
– Ringo hívja bázist – szólalt meg Christian.
– Tiszta a vétel – felelte Kissy.
– Látom a cicát. A számítógépe előtt ül a kertre néző szobában. De besurranni nem tudok.
– Sebaj. Ha kell, Malacka kinyit egy ablakot. Egyelőre szállj le, ne fogyaszd az üzemanyagot. Jól van, egérke, indulhatsz.
Malacka szélsebes surranással megtett az ajtó felé öt lépést, aztán megállt.
– És mi legyen a buli?
Jerry rábámult, aztán megvakarta nagy füle tövét.
– Ja igen. A buli, csakugyan. Well, egérke. A lányok barátnője vagy, ők beszéltek neked monsieur Adet kiváló nyelvtanári képességeiről, szeretnél angolul tanulni, aztán meglátjuk, leteper-e. Minden cuccod megvan?
Malacka végigtapogatta magát.
– Fegyverek, telefon, fülhallgató, óra, minden megvan.
– Ha kiszúrja a fülhallgatót, ne feledd, hogy az hallókészülék.
– Süket vagyok?
– Hát mondjuk nagyothallasz.
– *Tessék?!!!!*
– No sipirc – mondta Jerry, és szelíden kilökte a kisegeret az utcára. A társa vele tartott.
– Csőrike, te szaladj át a túlsó sarokra és arról gyere visszafelé, amikor Malacka becsönget, te már távolodj a háztól. De a túlsó oldalon.
– Vettem. És aztán?
– Majd meglátjuk. Azt mindenesetre nézd meg, van-e olyan hely a kerítésen, ahol át tudsz mászni.
– Pozitív. Most megyek el a ko deka előtt, a ko palu nem magas, könnyen átjutok.
– Rendben. Malacka, adj jelet, ha a cica olyan helyen van, ahonnan nem láthat a ko palu felé. Akkor Csőrike bemászik és elrejtőzik a ko atikban.
– Vettem. Ake upiketi?
– Csak nyugodtan.
Malacka tehát megnyomta a csengőgombot.

– Jó napot, uram. Monsieur Adet?
– Én vagyok, mi tetszik?
– A barátnőim azt mondták, hogy maga jó nyelvtanár, én meg szeretnék megtanulni angolul.
– Igen? És a barátnőid honnan tudják?
– Hát őket már tanítja. Yvette, Francine és Virginie.
– Aha. És téged hogy hívnak?
– Ja, engem? Alice.
– Well then, nincs más dolgod, mint megbeszélni a szüleiddel, hogy írassanak be hozzám. Adok egy prospektust.
George a szemközti ház tetejéről figyelte, ahogy a shindy hátranyúl az ajtóból valami polc vagy asztal felé, átad egy papírt, barátságosan elköszön és becsukja az ajtót. Átlagos termetű, talán negyvenes pasi, szürke szvetterben, farmerban.
– Hoppá – mondta Csőrike.
– Hoppá – bólintott Jerry. – Malacka, lassan ballagj vissza a kapuhoz és ott állj meg, olvasgasd a prospektust!
– Tu kanolu – okézta le Malacka, és még egy egész perc múlva is a papírt olvasta a kapufélfának támaszkodva. Egyszer csak kopogni kezdett az óráján.
– Negyven eurónk? – nézett rá Kissy a képernyőről. – Van, de minek az neked?
– Visszamegyek és kérek egy órát – kopogta Malacka, és elindult feléjük. Már élőszóban folytatta. – Gyanús lesz neki, hogy ez nekem miért ilyen sürgős, és nekiáll kideríteni.
– És miért ilyen sürgős?
– Sanulo kasulo, sanulo kato – mondta Malacka olyan hangon, mint aki bölcs közmondást idéz, pedig csak annyit mondott: randi, szex. Kissy nevetett, és amíg a kislány visszaért, fölváltott egy ötvenest a pincérnővel ötösökre és tízesekre.
– Tessék, egérke.
– Defu di sanalaro munaso ron – köszönte meg Maverick, eltette és helyet foglalt az asztalnál.
– És most? – kérdezte a tanárnő.
– Hazamentem pénzért, ez pár percbe beletelik – világosította föl a kislány.
– Ti milyen nyelven beszéltek? – tudakolta Francine.
– Lat sulora? – kérdezte Maverick, hogy válaszoljanak-e.

– Kitebi akendipi untid ba? Van egy saját nyelvünk, megvan az az előnye, hogy úgy hangzik, mint egy igazi nyelv, akár azt is hihetik, hogy külföldiek vagyunk.
– De nem igazi nyelv?
– Hát… de. Végül is megértjük egymást.

Malacka zsenialitását dicséri a mód, ahogy másodszor becsöngetett a shindyhez, senki nem adott neki tanácsot, egyedül találta ki.
– Hát te? Visszajöttél?
– Hazamentem pénzért. Az első órát ki tudom fizetni.
– Igen? Mintha azt mondtam volna, hogy beszéld meg a szüleiddel.
A szemközti ház tetejéről George látta, hogy Malacka vállat von.
– Na gyere be.
Bementek, most Ringo látta őket a kert egyik fájáról a szoba ablakán át.
– Ülj le. – A shindy kivette Malacka ujjai közül a bankjegyeket, megszámolta, eltette. – És mennyit tudsz angolul?
– Semennyit – hazudta le Malacka, hogy Mallorcán azon a partin több vendéggel angolul értett szót.
– Igazán?
– Hát… hot dog meg hamburger meg pizza…
– Aha. Értem – bólogatott a shindy elgondolkodva, s fel-alá lépkedett a szobában. – Mondjuk a pizza nem is angolul van.
– Nem tudtam – vont vállat Malacka. Egyáltalán nem úgy viselkedett, mint a Jerry Alapítvány Rátermett Kisegere. Laza volt, amolyan tunyaság áradt belőle, és főleg a shindy cipőjét nézte.
– No jó. Akkor most halljuk, miért jöttél.
– Hát… angolul tanulni…
– Ne nézz hülyének.
Malacka sóhajtott.
– Beszéltél a szüleiddel?
– Egy hónapja nem is láttam őket – bökte ki Malacka, letagadva az ápolónőt és a főpincért, akikkel aznap is együtt reggelizett.
– Hol vannak?

– Dolgoznak.
– Valahol messze?
– Aha…
– Testvéred van?
Malacka egy fejrázással letagadta az alapítványt is, pedig ők testvérek valamennyien.
– Nagyszülő, nagynéni, valaki?
– Nincs nekem senkim.
– Értem. Szóval beszéltél a lányokkal, akik elmondták, hogy hozzám járnak tanulni, és hirtelen rádöbbentél, hogy a legnagyobb problémád az, hogy nem tudsz angolul.
– El akarok menni külföldre.
– Igen? Hová?
– Angliába. Vagy Amerikába.
– Mindegy, csak A-val kezdődjön? Miért?
Vállvonás, sóhaj.
– És mikor?
– Hát… ha már tudok velük beszélni. Az hány óra?
– Hát elég sok.
– A szüleim küldenek haza pénzt.
– Jól van. Akkor most mi lenne, ha őszinte lennél velem?
Malacka átmenetileg megkukult.
– Akkor megpróbálom én kitalálni. Egy szál magad vagy a világban, csak van pár barátnőd.
– Á – vont vállat Malacka –, nem barátnők azok se. Yvettetel egy házban lakunk. A másik kettővel egyszer beszéltünk.
– Oké. Mit meséltek rólam?
– Hát… hát hogy nem olyan, mint egy tanár, hanem inkább a barátjuk, és úgy beszél velük, mint… mint… mint… nem is tudom. Szóval normálisan.
A shindy hümmögött. Szemlátomást megállapította, hogy a kislány voltaképpen barátot keres, és ez egyáltalán nem volt ellenére. Ringo rálátott az arcára. Jerry gondolatban megveregette Malacka vállát. Remekül csinálja.
– Értem. Jól van. Elvállallak tanítványomnak.
– De jó… kösz…
Kis csend, aztán Malacka felállt és kicipzárazta a kabátját. A shindy is felállt, hogy lesegítse róla.

Jerry azonban, amíg ők ezzel foglalatoskodtak, fölfigyelt saját füleinek mozdulatlanságára, és az okát is tudta. A füle azért nem jött izgalomba, mert minimális az esély, hogy ebből a helyzetből bármivel is közelebb jutnának a megoldáshoz. Mert mi történhet? A shindy tervbe veszi, hogy ezt a kislányt is lefektesse, majd szép lassan, hetek, hónapok alatt jutva el az ágyig, mint a másik hárommal, de semmiképp se fogja máris, az első találkozásnál lerohanni. Annál sokkal dörzsöltebb. Csakhogy nekik ennek a shindynek a lenyisszantott füle kell. Nem engedhetik szabadon, mert életveszélyes, ez a három kislány, akik itt ülnek az étteremben, csak egy része a közvetlenül veszélyeztetett gyerekcsoportnak. Van egy Marie és egy Jeanne is, akikről annyit tudni, hogy óvodába járnak, de nem együtt, így nincs támpont a felkutatásukhoz, és van egy tizenkét éves, akit Babynek hív, neki még a rendes keresztnevét se tudják. És hát a pasas veszélyes minden gyereklányra, aki az útjába kerül.

De bármilyen jól festett Malacka ötlete első látásra, mégse felel meg a célnak. Arra remekül alkalmas, hogy hosszú távon a shindy bizalmába férkőzzön, miközben a pasas azt hiszi, hogy ő férkőzött a gyerek bizalmába. De nekik rövid távon kell eredmény. Most azonnal.

Alice – családneve sose volt – körbesétált a szeszélyes alakú, összevissza berendezett helyiségben, ami nappali is volt meg valamiféle dolgozószoba, illetve tanulószoba, ha egyszer Rick itt oktatja a gyerekeket, de az egyik oldala konyha volt, a másikat pedig vad zűrzavarban borította el néhány kisebb-nagyobb asztal és szék, megrakva könyvhegyekkel, magazinokkal.

– Szépen laksz – állapította meg Malacka. Jerry bármilyen elnevezést alkalmasabbnak talált volna annál, hogy „szépen laksz". – És jó sok könyved van. Én is szeretek olvasni.

Fölvett egy kötetet, belelapozott, valahol megállt.

– Apropó – olvasta lassan, majdnem szótagolva –, gyakran találgattam, vajon mi lett azokból a nini… fács… kák… ból… nimifá… *mi van?*

Te jó ég, ez a *Lolitá*t olvassa, állapította meg Jerry, és megrezdült a füle. A shindyt hergeli, nincs neki semmilyen gondja az olvasással.

– Nimfácskák – felelte a shindy tagoltan, kicsit rekedten.

– Hát az meg mi?
– Voltaképpen kislányt jelent.
– Akkor miért nem azt írja? – Malacka letette a könyvet.
– Hosszú lenne elmagyarázni, az a könyv egyébként sem neked való.
– Miért nem?
– Sok szex van benne.
– C-c-c. Azt hiszed, nem tudom, mi az? Nem vagyok óvodás. Tizenkét éves vagyok.
– Azért elég sok minden van, amit még nem tudsz.
Malacka kipillantott a kertbe, egyenesen őfeléjük, bár a fa ágai között rejtőző bogarat nem láthatta. Jerry a helikósdobozhoz lépett, fölcsapta a tetejét és kioldotta az Enterprise-t rögzítő csatot. Kiemelte a helikoptert és az asztalra tette, egy mozdulattal rögzítette rajta a fegyvert is.
– Csőrike, vedd át az Enterprise-t és indulj! Menj a ház fölé és várj!
– Na mondjál valamit, amit még nem tudok – mondta közben Malacka lekicsinylőn.
– Vettem – felelte Csőrike, és szinte ugyanabban a pillanatban beindult az Enterprise négy rotorja. Virginie fölpattant, az ajtóhoz ugrott és kitárta. A gép szinte nyílegyenes vonalban száguldott ki az utcára. Jerry már a képernyő előtt volt megint, de közben rutinszerűen ellenőrizte fegyvereit.
– Oké – mondta a shindy. – Elő a farbával.
– Milyen farbával? – kérdezte Malacka.
– Ne nézz madárnak. Nem véletlenül hoztad te szóba a szexet.
– Hát ha pont ezt a könyvet hagytad itt elöl középen… miért, mi baj a szexszel? Klassz dolog… azt hallottam – tette hozzá, pont mint Whoopi Goldberg, amikor apáca volt.
– Aha, klassz.
Kis csend, Alice folytatta az ismerkedést a szoba berendezésével.
– Hé, van itt több is, ami a szexről szól – állapította meg, de most nem olvasott föl, és az ablak felől nézve takarásban volt.
– Sok minden szól a szexről. Az élet fontos része.
– Aha, a fiúknak!
– A lányoknak is.

– Na jó, persze, mert a fiúk nem hagyják vele nyugton az embert. Tudnék mesélni.
– Mesélj csak. Engem minden érdekel.

– Csőrike bázisnak, tettél ramona lanato kentipi apat?
Fegyvert a helikopterre.
– Pozitív, Csőrike.
– Lehet, hogy kelleni fog – mondta Csőrike közönséges francia nyelven.
– Ha kell, lak sakona kas epi – felelte Jerry higgadtan. Szétlövöd az ablakot.
– Ike kipindi? – tudakolta Csőrike, hogy merre.
– Edi lidi.
– Cin-cin.
Malacka ezalatt rövid elbeszélést adott elő arról, hogy menynyiféle kívánságuk van a fiúknak, s a szöveg fokozatosan lett egyre malacabb. Virginie, Yvette és Francine tűzvörös fülekkel hallgatta, a tanárnő nyugtalanul, Jerry vigyorogva. Van a kicsinek szakirányú ismerete. De már a füle is rezegni kezdett, mert Rick ugyanott ült, ahol eddig, a bogár továbbra is jól látta, és szemlátomást nagyon tetszett neki a kislány dumája.
De az végig homályban maradt a történetben, hogy Malacka teljesített-e már bármit ezekből a kívánságokból. Egyébként az is, hogy ezeket egy fiú kérte-e tőle vagy több. Jerry diónyi fejecskéjén átsuhant a gondolat, hogy éppenséggel van egy fiú, akinek hamarosan lesz alapja ezt-azt kérni Malackától, és…
– És mit szoktál felelni ezekre?
Lám, a shindy is ugyanarra gondolt.
– Hát az főleg a hangulatomtól függ.
Nem válaszolt a kérdésre, állapította meg Jerry.
– No például ha jó hangulatban vagy?
– Miért érdekel ez téged?
– Miért ne? A szex mindenkit érdekel.
– A lányokat nem érdekli. Például engem meg Yvette-et biztos nem.
– Gondolod? Én pedig ővele is beszélgettem már a szexről. Sőt nemcsak beszélgettünk.
Yvette lángvörösre gyúlt, de a másik kettő is. Jerry fölmutatta nekik a hüvelykujját.

– „Nemcsak”?
– Aha, tudod, nem mindenki olyan szégyenlős, mint te.
– Én nem vagyok szégyenlős.
– És ha most megpróbálnálak levetkőztetni, mit csinálnál?
– Las kalamas landi sana? – kérdezte Malacka kemény hangon.
– Tessék? – lepődött meg a shindy.
– Pozitív – felelte Jerry, igen, figyelnek, vagyis rögzítenek mindent.
– Hát, kisbogaram – felelte Malacka, és odasétált a shindyhez –, ha most megpróbálnál levetkőztetni, felejthetetlen élményben lenne részed. Nem életre szóló, de néhány évig eltarthat. Szíveskedj a falhoz sétálni és mindkét kezeddel nekitámaszkodni. Hamarosan itt lesz néhány egyenruhás úriember egy kiváló programszervező cégtől, akik beosztják az idődet a következő…
A shindy felugrott és szitkokat üvöltve nekiesett a kislánynak, a falnak penderítette, Jerry pedig fölcsattant:
– Tűz, Csőrike!
És kirohant az étteremből, nem nézte végig, ahogy az Enterprise gyors pördüléssel leereszkedik a tetőről, az ablak elé fordul, és azonnal elsüti fegyverét, az első lövés hatalmas repedéseket csinál az üvegen, de a második már ki is tör belőle egy darabot, és az Enterprise még egyet lő, hogy nagyobb legyen a lyuk és biztonságosan berepülhessen, kicsit lebeg a shindyvel szemközt, aki egy seprűvel hadonászik felé. Kissy egyetlen iramodással a háznál termett, átugrott a kerítésen, rántott egyet az ajtón, de az zárva volt, hát az ablakhoz ugrott és azonnal tüzet nyitott. Hátralépett, nekifutott, beugrott a törött ablakon, bukfencet vetett a padlón, fölpattant, feltépte az ajtót és majdnem átesett a shindyn. Rick a kislány lába előtt fetrengett és eléggé ordított. Maverick otthagyta és letérdelt a szoba egy másik részén.
– Mi történt?
– Lecsapta! Seprűvel ütötte le!
Kissy ekkor fedezte föl a földön a helikoptert. Az egyik motort Maverick tartotta a kezében.
– De a shindyvel mi lett?

– Kapott egyet az Enterprise-tól, aztán amikor leütötte, *nagyon* tökön rúgtam. De csak kétszer.

Kissy villámsebesen elkapta a kislány farkincáját, ahogy visszafordult a shindy felé.

– Nem akartam ám megrúgni újra – tagadott a kölyök. – Na jó, legfeljebb az orrocskáját.

– Tartozol negyven euróval – közölte Kissy a shindyvel. – És te fizeted a helikopter javíttatását.

Válaszul egy sor szitkot kaptak, aztán a pasas elkezdett fölkelni.

– Ezt nem ajánlom – mondta Kissy.

– Péppé verlek mindkettőtöket – hörögte a shindy. – Aztán kaptok egy golyót és előadom, hogy betörtetek hozzám.

– Ugyan már, Rick.

A shindy megállt a mozdulattal.

– Jól hallottad, kicsim. Mindent olvastunk, amit a kedvenc fórumodban írtál. A bájos kicsi gyerekeket rendőrök nézegetik hetek óta. És persze fölvettünk minden szót, ami itt elhangzott, nem tudsz te előadni semmiféle mesét. Most is hallanak minket.

Kissy leguggolt a mészfehér arcú shindy mellé.

– Figyelj, Rick. Téged most letartóztatnak, bíróságra kerülsz, és őrületes mennyiségű bizonyíték van ellened, úgyhogy biztos lehetsz benne, hogy hosszú időre rács mögé kerülsz. Gyilkosságról is meséltél, és ha tényleg elkövetted, akkor rád is bizonyítják. Lehet, hogy évtizedekig nem kerülsz szabadlábra. Egyetlen enyhítő körülményt tudok felajánlani. A fórumon a két admintársad ugyanolyan gátlástalan, aljas gazember, mint te. Ha tudsz valamit róluk, ami nincs leírva a fórumon, és segítesz elkapni őket, az sokat számíthat. De csak ha most azonnal beszélsz, nem majd hetek múlva a rendőrségen, mert ezek bármikor lecsaphatnak a kiszemelt gyerekekre. Ahogy te akartál arra a három kislányra, szóval… ez meg mi a fene?

Értetlenül bámult a foltra a shindy mellén, aztán elöntötte a rémület és előkapta a kését.

– Maradj nyugton, Rick, levágom rólad a ruhát, te vérzel!

A shindy motyogott valamit, Kissy pedig megragadta a szvetterét és végighasította. Alatta már vörös volt minden.

– Küldök mentőt – szólalt meg Vanessa a fülükben.

– De hát mitől?! – csattant fel Kissy, és egykettőre levágta róla a másik oldalon is, hogy kötszert csinálhasson belőle.
– Valószínűleg én okoztam – mondta Molly. – Lelőttem az Enterprise-zal.
– De hisz ki se lyukadt a ruhája! Te nyiss ajtót, rátok zárta – mondta Kissy Mavericknek –, engedd be a mentőket. Csőrike jöjjön be, szedjétek össze a helikopter alkatrészeit. Fiúk, csomagoljatok és gyertek.
De a fiúk már ott álltak a kapuban.
Kissy levágott minden ruhát a pasas felsőtestéről, és megtalálta a vérzés forrását, egy kis repedésszerű valamit a mellkasán. Összegyűrte Rick ingét és rászorította.
– A lövedék ütésétől megrepedt a bőröd és egy ér – állapította meg –, csak nem értem, hogy futhat ennyire közel a bőr alatt. Talán születési rendellenesség.
– A bőr tele van erekkel – szólalt meg madame Auzel, egész idő alatt most először.
– Hát ez nem hajszálér. Annál sokkal jobban vérzik. Ne aggódj, Rick, nagyon látványos a sérülésed ezzel a rengeteg vérrel, de ennél sokkal több véred van, és az odabent is fog maradni. Nem úszod meg a börtönt, a helikopter javíttatását is ki kell fizetned, semmit sem úszol meg. Hogy érzed magad?
– Szédülök…
– Mert nem vagy szokva a vér látványához. A vérveszteség jelentéktelen. No, meg is jöttek.
Igen, megjöttek. Elöl a rendőrök, utánuk a mentők. S alighanem ez volt az egyetlen eset a történelemben, amikor valakit egy szétlőtt ablakú szobában egy vérző, félholt alak mellett térdelve találtak, és mégsem őt tartóztatták le, hanem a vérző, félholt alakot. Ennyit számít, ha valaki ismeri a felügyelőt.

De először is bekötözték a sebét, injekciót is kapott.
– Nézd, kisbogaram – térdelt mellette Kissy, és automatikus mozdulattal nyújtotta az orvosnak az ollót –, mindenki jobban jár, ha elköpöd, amit tudsz. Elsősorban te magad. Ha akarod, kiküldöm a rendőröket, hogy zavartalanul lenyisszanthassam az egyik füledet, és amíg a doktor úr bekötözi, tudunk beszélgetni hosszabban is.

A rendőrök hivatásuk méltóságával nem nagyon összeegyeztethetően gurultak a nevetéstől.

– Mit mondjak?…

– Hát kezdjük az összes szükséges jelszóval, ami ahhoz kell, hogy a gépedből kiszedjük a képeket, amiket a kislányokról csináltál. Ez téged is véd, mert enélkül simán megvádolhatunk olyasmikkel, amiket nem tettél velük. Vagy ha vannak valahol lemezen, kártyán, akármin, azok is kellenek. A fórumon közzétett anyagaid már mind megvannak nekünk, úgyhogy sok veszítenivalód már nincsen. De ha beköpöd a társaidat, azt az ügyészség díjazni fogja.

A shindy sóhajtva lediktált egy betűkből és számokból álló, hosszú jelszót. Kissy fölírta.

– A társaimról… nem tudok semmit… – nyögte Rick, mert éppen hordágyra fektették. – Csak eggyel találkoztam személyesen.

– Kivel?

– Föl van írva a gépemben… az összes adata megvan…

– Jól van, Rick. Érezd jól magad. Doktor úr, a betege nemcsak azért van ennyire leeresztve, mert beláthatatlan időt fog börtönben tölteni, hanem mert kapott két rúgást is, nagyon fájdalmas helyen. Azokat majd célszerű lesz kivizsgálni.

– Értem. Köszönöm, hogy elmondta, akkor ezzel haladéktalanul foglalkoznunk kell, mert maradandó károsodást szenvedhet.

S a mentők távoztak a hordággyal és az egyik rendőrrel, négy maradt.

– És ki rúgta meg? – kérdezte a parancsnokuk.

Maverick föltartotta két ujját.

– Hány éves maga?

– 1999 van a palackom címkéjén.

– Akkor még nem büntethető.

– Önvédelem volt, főtörzs!

– Hadnagy vagyok. Az nem a mi dolgunk. Ha felnőtt lenne, akkor most letartóztatnánk, aztán a bíróság majd felmenti az önvédelem miatt. De azért legyen ezzel máskor óvatosabb, ez a szerencsétlen véglegesen megcsonkulhat ettől a sérüléstől.

– C-c-c. Úgyse lesz már többé szüksége arra a testrészére.

A hadnagy a jól megtermett emberek lassú járásával odasétált Maverickhez – a cipője alatt ropogott a rengeteg üvegszilánk – és lehajolt hozzá, mint egy kisgyerekhez.

– Hát ide figyelj, kislány. Ha karriert akarsz befutni a bűnüldözésben, akkor rendőrtiszttel nem vitatkozol, hanem azt mondod: értettem, hadnagy úr. És hidd el nekem, hogy szüksége van arra a testrészére is. Nem tréfadolog anélkül élni. Semmilyen testrész elvesztése nem tréfadolog.

Maverick kihúzta magát és szalutált.

– Értettem, hadnagy úr! Most jól mondtam, főtörzs?

A hadnagy legyintett és Kissyhez fordult.

– Nos, hol van az a számítógép azokkal az adatokkal?

Kissy megriadt. – Fogalmam sincs. Azt elfelejtettem megkérdezni.

– Hát akkor nézzünk körül.

Abban a szobában volt, amelyiknek Kissy törte be az ablakát és ugrott be, a sarokban egy asztalon.

– Jó. Ellenőrizzük, hogy ezen van-e az a gyerekpornó. Ha igen, lefoglalom mint bizonyítékot.

Kissy megrázta a fejét.

– A pornó egy kanadai szerveren van. Amit ő maga csinált a kislányokról, az nem pornó.

– Reméljük.

A hadnagy odahúzott egy széket, leült, körülnézett a számítógépen, egykettőre megtalálta a titkosított adatokat. Kissy odatartotta a telefonját, amibe fölírta a jelszót.

– Aha, meg is van. Hát ezek éppenséggel fel vannak öltözve. Ismeri őket?

– Igen, velük jöttünk ide. Már hazamentek, amikor elkaptuk a shindyt.

– Jó. És egy elkövetőnek itt az összes adata, igaz? Nézzük csak, lehet, hogy ez az?

Garamond, olvasta Kissy, aztán egy név, cím, telefonszám, és kilencjegyű számok.

– Ez lesz az. Egy pillanat türelmet.

Kissy táblagépről belépett a fórumra és a csak adminoknak látható részen megkereste a felhasználók névsorát.

– Nézze csak, itt van Garamond. A kilencjegyű számok pedig a fórumba írt hozzászólások belső azonosítói. Rögtön megnézünk egyet.

Beírta a számot. Csakugyan kapott egy hozzászólást, Garamond írta egy évvel ezelőtt, elmesélte, hogyan fektetett le egy kilencévest. A hadnagy csettintett a nyelvével.

– Rendben van. Gustave, itt vagy?

– Igen, főnök – jött oda egy rendőr az ajtóba.

– Légy szíves, írd föl ezt a nevet és címet és küldd el a lyoniaknak.

– Máris. Írjam, hogy te küldöd majd a bizonyítékokat?

– Ne, jobbat tudok, csinálunk pár képernyőfotót és egyből mellékeljük őket.

– Oké.

Sötétedett már, amikor az öt egér nagy egyetértésben visszaballagott a lányok iskolájához. A rúgásról beszélgettek, amikor elérték a parkolót.

– Hű, a manóba – mondta Kissy. – Itthagytam a srácot.

– Dehogy hagytad, rég meglógott – felelte Christian.

– Nem, nézd, ott miákol a motor mellett.

Meggyorsították lépteiket. Kissynek rögtön feltűnt, hogy a srác nem úgy néz ki, mint aki karikába fagyott. Aránylag nyugisan álldogál a moci mellett.

– Kicsit soká jöttél – jegyezte meg.

– Aha, volt egy kis dolgom. Bocs, de így legalább megjegyzed, hogy mi a motorvezetés helyes sorrendje. *Először* veszel magadnak egy motort. Tessék.

Átnyújtotta a tárcát, a srác elvette, kinyitotta, belenézett.

– No de Philippe – korholta Kissy szelíden.

– Minden benne van. Oké. Jöhettek!

S a kocsik mögül előbújt néhány további srác, elég nagydarabok, baseballütőkkel, némelyiknél kés is volt. Egyáltalán nem látszottak barátságosnak.

– No de Philippe – mondta Kissy másodszor is, már nem anyira szelíden. – Csak nem gondolod, hogy verekedni fogunk?

– Nem, csibém. Csak mi verünk téged.

– Nagyon rossz ötlet volna, Philippe – szólalt meg Vanessa Kissy derekáról. – Tűéles videónk van arról, amikor megpró-

báltad ellopni a mocit, és most is veszünk mindent. Az igazolványodat lefotóztuk. Egy órán belül elkapnak akkor is, ha motorral menekülsz… ezen amúgy is van nyomkövető. És mérget vehetsz rá, hogy van olyan ügyvédünk, hogy megkapod a maximumot. A társaid is. Tizenöt év, hány évesek lesztek akkor, csibém?

– Ki a franc beszél? – mustrálta Philippe a kölyköket Kissy mögött, de Kissy persze nem fordult meg, egy pillanatra se vette le a szemét a támadókról. Lazán állt, karját könnyedén a teste mellett lógatta, egy centire a fegyvereitől.

– Vanessa vagyok – felelte a telefon. – Te nem látsz engem, az ország túlsó végén vagyok. De én látlak, csibém. A hökkent bamba pofikádat, még a mancsodban morzsolgatott kést is látom. És videóra is veszem. Bemutatjuk a bíróságon.

Ebben a pillanatban Kissy feje fölött elhúzott egy bogár, majd még egy és még egy. Az egyik Philippe feje körül kezdett körözni, kettő megcélzott egy-egy nagydarabot, s ahogy azok kapálóztak feléjük, máris továbbröppentek másik nagydarabokhoz. Azok csapkodtak a baseballütőkkel, amíg az egyik célt tévesztett ütés el nem találta a motor első kerekét, s a gumiról akkora erővel vágódott vissza, hogy kirepült az ürge kezéből és elszállt a messzeségbe. Perceknek tűnt, amíg meghallották a becsapódást, méghozzá nem is az aszfalton.

– Ez egy kocsi volt – nyugtázta Kissy. – Ha a tulaj megkeres minket, megmutatjuk a videót és fizethetitek a kártérítést. És most elég a játszadozásból. Dobjatok el mindent a kezetekből!

S villanásnyi idő alatt a kezében termett a csúzlija.

– Höhö – mondta az egyik dagadt –, ilyenje a kisöcsémnek is van.

– *Ilyenje* – nyomta meg a szót Kissy – nincsen az öcsédnek. Ilyenünk csak nekünk van. Ha ezzel eltalálom a lábacskádat, életed végéig sántítani fogsz. És egy hétig csak suttogni, miután berekedtél az üvöltéstől.

– Blöffölsz, cicám.

– Fogalmad sincs, hogy most mekkorát tévedtél. Emlékszel még, mit kértem az imént? Fegyvert eldobni, nem kérem többször!

Eldobták, végre valahára.

– Helyes. És most mehettek szépen haza. Senkit se lövök hátba, de szemből ezt nem garantálhatom. Mars!

A nagydarabok egymásra néztek és nagy fejvakarással elsétáltak.

– Te is, Philippe. És kezdd el böngészni a hirdetéseket, hátha találsz egy olcsó motort. Nem szeretnék még egyszer találkozni veled.

A baseballütőket a kölykök vitték haza, mert ők taxival mentek. A késeket Kissy szórta be a hátizsákjába, egyébként az övékhez képest apró, értéktelen vacakok voltak.

Eredményes nap. Egy shindy kórházban, egyet lelepleztek és azóta már bizonyára lakat alatt van ő is – és még egy rablóbandától is megszabadították a… nem, meg azért mégse szabadították a várost, de mindenesetre egy kicsit megcibálták a fülecskéjüket.

Még hogy cicám…

A helikósdobozt Kissy csatolta a hátára, és másnap délután elvitte Nimbyhez, aki akkor már látta képernyőn és megállapította, hogy pár perc forrasztgatás az egész. Ha ki akarják fizettetni a shindyvel, akkor el kell vinni egy szervizbe, ahol számlát adnak, órákba telhet, nem ér ennyit az egész. Úgyhogy hanyatt fektette a padlásműhely asztalán és hozzálátott.

– Hát ez mi, egérke? – mustrálta Kissy az óriási asztal másik felén álló, félkész szerkezetet, amit szemlátomást elektronika vezérelt, rengeteg fogaskereket tartalmazott, és mindenféle karokat, nyúlványokat.

– Olyasmi lesz, mint egy háromdimenziós plotter.

Kissy pislogott, ez kimaradt a műveltségéből.

– A plotter, egérke, főleg mérnökök által használt rajzológép. Van egy asztala, arra ráteszik a jó nagy papírt, és a plotternek van egy tolla. Azt mozgatja a papíron és rajzol rá. Régebben gyakoribb volt, ma már inkább rendes nyomtatót használnak, persze jó nagyot és extra nagy felbontásút.

– Rémlik valami. De ez mitől lesz háromdimenziós?

Nimby csipesszel rögzítette a drótvéget, aztán hozzálátott a forrasztáshoz.

– Hát attól, egérke, hogy nem papírral fog dolgozni, hanem deszkával, és nem tollat használ, hanem fúróhegyet, amit nem-

csak a deszka felszínéig tud leereszteni, hanem tetszőleges mélységig belefúr. Vagyis ha húzol vele egy vonalat és közben föl-le mozgatod a hegyet, akkor egy hasadék lesz a fában, aminek az alja hullámos.

– Cin-cin. De mire jó ez?

– Hát ha a deszka felületének kisebb-nagyobb részén végigsétáltatod a hegyet, közben aszerint mozgatva föl-le, hogy mi áll a tervrajzon, akkor kaphatsz akár domborművet, akár nagyon precízen méretre vágott alkatrészeket. Terveink szerint egytized milliméteres pontossággal fog dolgozni.

Kissy nem kérdezte meg, kiket takar a többes szám.

– Ötszázszor ötszáz milliméter lesz a terület, amit elér, és kétszáz millimétert mozoghat föl-le. Persze nem tud húsz centi mélyre egyetlen lyukat befúrni, mert nem lehet olyan hosszú a fúróhegy, de nagyobb üreget kivájni ki tud. No, ez kész. Mindjárt leteszteljük az elektronikát. De amit ott látsz, az csak egy része a berendezésnek. A fúróhegy mellett szívócső fog haladni, ami beszívja a fűrészport. Különben minden tele lenne vele. A tárolását is meg kell oldani, mert könnyen meggyullad.

– És mihez kezdesz vele?

– Eladom, fölhasználják a mezőgazdaságban. A fa árának töredékéért persze, de lényeg, hogy a portól megszabadulok.

– S mit fogsz vele készíteni?

– Mindenféléket fából.

Kissynek egyelőre be kellett érnie ezzel a válasszal. Az igazi választ hetek múlva kapta meg. A kész gépet a Frédi Kettő egyik üres irodahelyiségében állították üzembe – itt senkit sem zavart a zúgása –, s Nimby írásban tudatta a csapattal, hogy a fúrófej belemart a hársfa lemezbe. Kicsi lap volt, hússzor húsz centi, három centi vastag, alig látszott a hatalmas gépezetben, ami egy függőleges mozgatószerkezetből állt, abból egy méter magasan kiállt az asztallap, alatta nagy tartály a fűrészpornak, valójában egy öreg, de működő kempinghűtőszekrény, és hidegen tartotta a port, nehogy begyulladjon. Az asztal egyik sarkán egy telefon volt fölszerelve, az vezérelte az egészet.

A gép sebessége a fúrás mindenkori mélysége szerint változott, átlagosan egy négyzetcentit munkált meg percenként. Nimby azt mondta, ennek a lapnak a teljes felületét végig kell marni, vagyis majdnem hét órát ült mellette fülvédőben, olva-

sott, írásban dumált az egerekkel, és őrizte a gépet. Végül kivette a művet, lelakkozta, a fűrészport kitisztította a gépből és eladta, a falemez pedig kartondobozban a karácsonyfa alá került, Vanessa nevével. A gépet együtt tervezték, de az első alkotást a kislány nem láthatta, nem is tudhatta, mi az, csak azt, hogy majd karácsonykor megtudja.

Kettejük arcképe volt félprofilból, egymásra nevettek és nagyon szerették egymást. Tizenkét éves korukban készült az eredeti fotó.

Az nem volt gond, hogy Kissy fölhívja az iskola igazgatóját és elmeséljen neki mindent. Az sem, hogy miután az Enterprise rendben volt, Nimby áttervezze a csatlakozásokat, hogy ha legközelebb ilyesmi történik, forrasztgatás nélkül is újra összerakhassák a gépet. Az sem okozott nehézséget, hogy másnap délután Kissy visszamenjen és megbeszélje a lányokkal, hogy mire számíthatnak most. A rendőrség és az alapítvány is teljes titokban fog tartani mindent, a shindy pedig nem zaklatja őket többé. Délelőtt beszélt Mathieu felügyelővel, a lyoniak már elkapták Garamondot, aki dühében egész sor terhelő adatot mondott el Rickről. A nemi erőszak majdnem biztosan bizonyítható lesz, az emberölést még nem tudják, csak azt, hogy ki az áldozat, de ezt Mathieu nem mondta meg.

Gondot az okozott, hogy mihez kezdjenek a szajréval.

Maverick tette föl a kérdést írásban, valamelyik óraközi szünetben.

– Ja, és mihez kezdjünk a szajréval?

– Milyen szajréval? – kérdezte megszámlálhatatlan sokaságú kisegér.

– Hát én ugye fizettem a shindynek negyven eurót Kissy pénzéből, azt nem kaptuk vissza, úgyhogy kiszolgáltam magam.

– Mit hoztál el, te boldogtalan?!

– A tárcáját. Nem azt, amelyik a zsebében volt, feküdt ott az asztalon egy másik. Gondoltam, csak van benne negyven euró, hát elcsórtam.

Kissy már látta magukat rács mögött. Sűrű rács mögött, amin még ők se férnek át; Castelli megmondta, hogy van olyan nekik.

– És?! – követelte a választ a milliónyi kisegér.

– Volt benne.
– Éééééééééés?!
– Meg még két nulla utána.
Kissy úgy érezte, most haladéktalanul megkeresi Macskát és beugrik a szájába. De végül is inkább újra fölhívta Mathieu-t és elmondta neki. Kerestek egy időpontot a felügyelő zsúfolt programjában, Kissy kibumlizott Colombes-ba, beszélt a lányokkal és átvette Mavericktől a tárcát, megszámoltak kereken négyezer eurót és lefényképeztek néhány cédulát, bebumlizott Párizsba, várt negyedórát egy folyosón, ahol az elhaladók egynegyede szemlátomást rendőr volt, másik negyede szemlátomást sittes, ötven százalékuk pedig bármelyik lehetett a kettő közül, aztán végre bemehetett Mathieu-höz. Persze akkor találkoztak először. A felügyelő harmincas lehetett, jóvágású, majdnem kopasz, és eléggé nem tetszett neki a történet.
– Nézze, felügyelő. Azt a házat azóta tízszer kirabolhatták. Ez a pénz legalább megvan azáltal, hogy a társam elhozta.
– Ellopta.
– Elhozta. Mi a Jerry Alapítványnál nem lopunk. Honnét tudhatta volna, hogy ennyi suska van a brifkóban?
Negyedórát ült előzőleg a folyosón, és nagy volt a füle. Mostanra folyékonyan beszélte a börtönnyelvet.
– Miért, ha csak a negyven eurójuk lett volna benne, akkor az nem lopás?
Kissy meghökkent, erre nem gondolt. Lassan fölállt és előretartotta mancsait.
– Maga nyert. Tartóztasson le, én voltam ott az egyetlen nagykorú, én vagyok a felelős a társaimért.
Mathieu sóhajtott, legépelt egy jegyzőkönyvet, kinyomtatta, aláíratta Kissyvel, ő is aláírta, és a pénzzel együtt berakta egy széfbe.
– De hogy a negyven euróját hogyan kapja vissza, azt nem tudom. Szerintem csak peres úton.
Kissy vállat vont, neki megért negyven eurót, hogy Mavericknek is legyen az ágya elé terítve shindybunda.
De ezt nem mondta ki.

Már javában készülődtek a vakációra, ami nehezebb ügy volt, mint valaha. Amikor Mallorcáról hazatértek Beaulieu-be, le-

hoztak a padlásról egy halom matracot, azokkal raktak tele szobákat, és elvoltak, ha zsúfoltan is. De most már a szülők közül is szeretnének meghívni, amennyit csak lehet. Nekik azért már kell a saját szoba. Meg hát az egerek közül is a párok jobb szeretnének saját szobát.

Nimby számította ki, hány szobára van szükség. A tizennégy kölyök szüleinek tizenkettő kell, hiszen az Aurenche és a Lavanant testvéreknek közösek a szüleik. Szobaszám szempontjából mindegy, hogy a tizenkettőből négy egyedülálló, nyolc viszont házaspár. A D’Aubisson egerek és párjaik, valamint Angélique és Vanni marad ott, ahol van. Jenniferék, Chantalék, Kissyék és a zsebek az négy szoba, a veteránoknak most már mindnek van párja, azzal lakik. A kölyköknek még nincs, illetve nem költöznek még össze, tehát a nyolc lánynak két négyszemélyes, a hat fiúnak két háromszemélyes szoba. A veteránok szülei tíz pár, mínusz D’Aubissonék, akik ugye nem költöznek a panzióba. Valamint Ange néni. Ez összesen kereken harminc szoba, kettővel több, mint amennyi van a panzióban.

Ezzel kezdődött a számítás. Aztán viszont több különböző változat keletkezett aszerint, hogy a szülők közül ki tud eljönni, mert ez folyton változott, hol az egyik kapott különmunkát, hol a másikról derült ki, hogy mégis tud jönni. Nimby csinált a Cheesebook dokumentumtárában egy jegyzéket képzeletbeli szobákkal, és minden egérnek feladatul szabta, hogy ha bármi változik a szüleivel kapcsolatban, akkor jelölje. Amikor Christian áthúzta az anyja nevét, mert neki dolgoznia kell az ünnepek alatt is, akkor a listában lejjebb állók szobaszáma rögtön eggyel csökkent. S ez többször megesett, a jegyzék egyre zsugorodott. Egyszer úgy is, hogy a létszám nem változott, csak a szobaszám, mert az Aurenche egerek és Jacques anyja kijelentette, hogy ők remekül elvannak egy szobában, évek óta ismerik egymást. Egyszer megesett, hogy bővült a jegyzék, mert Suzanne szüleiről előbb kiderült, hogy nem tudnak jönni, aztán az, hogy mégis. És egyszer létszámnövekedés nélkül is nőtt a szobák száma, mert az egyik kisegér kihúzta kettejüket a csoportosból és külön szobába tette.

Méghozzá Franconville-ben, a karácsonyi szünet előtti utolsó egeres hétvégéjükön. A felület minden változtatásról értesítette

a szervező bizottság tagjait, akik közé Kissy is tartozott, ezért két percen belül elkapta a kölyköt és magyarázatot követelt.
– Mit magyarázzak meg? – nézett rá Maverick dacosan. – Szeretjük egymást és együtt akarunk lenni.
– De egérke, még csak tizenhárom éves vagy!
– Tudok róla, egérke.
Kissyben fölrémlett az az idő, amikor ő volt tizenhárom éves. Akkor kerültek össze Martinnel, növesztették a füleiket, és Martin egyre gyakrabban próbálkozott. De ő mindig nemet mondott.
Hát ez a kölyök nem mondott nemet. Már egy ideje nem.
– Mióta?…
– Egész héten nála töltöttem a délutánokat.
– És mit… mit… mit… cin-cin… szóval…
– Hát nem unatkoztunk – nevetett Maverick.
Elmondta részletesebben is. Kissynek enyhén pirosodni kezdett a füle, bár azt azért szerencsére megállapíthatta, hogy ebből egyelőre nem lesz egérbaba. De akkor is nagyon korainak tartotta. Christian végül is már tizenöt múlt, de Maverick még túlságosan kicsi az ilyesmihez.
De ezt nem mondta ki. Nem kellett, a kislány leolvasta róla, mintha a homlokára lett volna nyomtatva.
– Szamárság, egérke. Tudok magamra vigyázni. Évekkel ezelőtt kiolvastam az összes szakirodalmat. És szeretjük egymást. Te ébresztettél rá egyébként.
– De azt nem mondtam, hogy…
Maverick legyintett. Kissy érezte, hogy ő már milyen öreg, nem érti a mai gyerekeket. Hisz kis híján tizennyolc és fél.

Akadt még néhány egér, aki eltátotta a száját, hiszen ők is látták a szobabeosztást. Meg a szülők. Moreau-ék nem fogadták túlságos örömmel a dolgot, szívük szerint meg is tiltották volna, de nem hittek az ilyen tilalom értelmében. Nique elmondta, hogy Maverick és Christian együtt nőtt föl, kisbaba koruk óta ismerik egymást, efféle dolgok már jóval előbb is bekövetkezhettek volna; ő már négyévesen játszott doktorosdit egy ismerős fiúval, és nagyon érdekes dolgok derültek ki. Maverick tudatta vele, hogy ez nem egészen ugyanaz. De ebben is érdekes

dolgok derülnek ki, felelte Molly. De mennyire, nevetett a másik.

– Ez van – mondta Vanessa. – Szerintem is korai, de hát ebbe már nem szólhatunk bele.

– Egy év múlva már nem lenne korai – állította Claude, és kitartóan nézte Nique-et, aki egy évvel volt idősebb Mavericknél, és úgy tett, mintha nem venné észre. Helyesebben úgy tett, mintha úgy tenne.

Kissy érezte füleinek finom rezgését, és tudta, hogy Nique se fog sokáig ellenállni az ostromnak. Hiába, cseperednek a gyerekek.

Ez idő szerint már teljes gőzzel készültek a szünidőre. Franconville-ből indulnak a géphez, pár nap múlva Yves bácsi hoz egy konténert, leteszi a kertben – mármint pótkocsistul –, abba rakodnak bele mindent, ami jelenleg táskákban gyűlik a teraszon, mindegyiknek címkéje van sorszámmal és a gazdája nevével, és mind bekerül egy nyilvántartásba. Aki berakja a konténerbe, a nyilvántartásban kipipálja a címke sorszámát, és a rendszer mindegyiknél följegyzi, hogy ki pipálta ki, vagyis rakta be.

Huszonkét egér utazik, mert Angélique-nek egész héten üzleti ügyei lesznek Párizsban, addig megint Nimbyéknél lakik, velük együtt repül haza. A szülőknél ötven százalékos részvételi arányt sikerült elérni, de nem mind utazik velük, néhányan csak későbbi géppel mennek, illetve Johann éppenséggel egy nappal korábban Rómába repül egy tárgyalásra, ahol találkozik Jean-Claude-dal (a városban, nem a tárgyaláson, Jean-Claude-nak valahol vidéken van dolga, de megbeszéltek egy találkozót), s együtt jönnek, a gépük egy órával az egereké előtt érkezik Nizzába. Így ők is benne lesznek a fogadóbizottságban, ami tartalmazza még a D’Aubisson egereket és Pit, de nem lesz ott Blanche, aki két órával később érkezik egy londoni konferenciáról, meg Georges és Mario sem, akik a konzorcium ülésén lesznek Saint-Jeanban.

Nemcsak egerek és szülők lesznek, jön Jean, Andreas, Sophie Davidson, akit még nem is ismernek, és a két kutya. Macska nem, Macska a lányával ünnepel Véronique-nál, aki nem jöhet, de elvállalta, hogy vigyáz rájuk. Kissy cserében odamotorozott egy zsák macskakajával.

A konténert azért is Franconville-ben teszik le, mert Nimby megkapta a panzió egyik melléképületének a fele padlását, ahol szintén berendez egy kis műhelyt, és most viszi a felszerelését, valamint két félkész helikókikötőt is visz magával, ott befejezi és üzembe állítja őket. A villa sátorteteje alá, a már kinézett helyre kerülnek. A beaulieu-i műhely is része lesz a tervezett helikoptergyárnak, Vanni ugyanis váratlan érdeklődést tanúsított a dolog iránt, szívesen közreműködne. A Morin-cég már dolgozott egy rakomány alkatrészen, sok minden volt a megrendelőlapon, egy részét már le is szállították. Vanni gyerekkorában is foglalkozott modellezéssel, repülőgép, autó és hajó is volt közte, csak azokon persze még nem volt videókamera, nem volt szabad kikerülniük a látótávolságból. No meg azoknál az volt a fő szempont, hogy minél jobban hasonlítsanak az igazira, itt meg a célszerűség. Az volt a terv, hogy szakosított helikopterekkel látják el az alapítványt. Azt a gépet már kigondolták, amelyik sok bogarat bír el és tölteni is tudja őket – már csak meg kell építeni. Tervezés alatt volt egy másik, amelyik viszont kimondottan nagy súlyra való: nagy teljesítményű, nehéz akkumulátort cipel, valahol a shindyfészek közelében leszáll egy háztetőn úgy, hogy lentről ne lássák, és a kis helikók oda járnak táplálkozni. Ez hosszabb küldetéseknél lehet hasznos. De volt egy teljesen másik megoldás is, amit még csak ízlelgettek a tervezők. A töltés ugyanis hosszadalmas, és tényleg nagy helikopter kell ahhoz, hogy megbízhatóan ellásson árammal egy rajt. A másik megoldásnál a kis gépeket nem újratöltik, hanem távirányítással kicserélik az aksijaikat. Ezen Nimby már Mallorcán is törte a fejét.

– Kisegér hölgyeim és uraim, a Discovery aksija fél kiló. Nyilván tudunk olyan készüléket konstruálni, ami megemel fél kilót, maga a Discovery is megteszi ezt. – Nimby lendületes léptekkel rótta föl-le az egerekkel tömött franconville-i nappalit. – A probléma nem itt van. Az aksi szilárdan rögzítve van a vázon, és egy jó erős dugasszal csatlakozik a gép villamos rendszeréhez. Vagyis a fél kilót nem egyszerűen megemelni kell, hanem leszerelni és fölszerelni. Az elemet rögzíthetjük olyan patentokkal, amikkel a fegyvert meg a többi cserélhető tartozékot, nem oldanak ki a rázkódástól, ez ki van próbálva. Ebben az esetben két kéz egy mozdulattal széthúzza a csatlako-

zót, a lemerült elemet két egér fölkapja – Nimby magasra tartott karokkal átsétált a termen, s egy szempillantás múlva ott masírozott mögötte Elke is, együtt cipelte vele a képzeletbeli félkilós aksit –, másik két egér hoz újat, ez a része egyszerű. A kérdés ennek gépesítése. Nyilván egy külön feltöltőgép vinné a Discovery után az aksit és hozná el a lemerültet. Két probléma merül fel. Maga a csere művelete, azaz hogy miképpen alkossunk olyan berendezést, ami ezt elvégzi, és a hatótávolság, hiszen nyilván a feltöltőgépet is aksi hajtja.

– Viszont – szólt közbe Claude – a töltőgép nyílegyenesen mehet a feltöltés helyére, a Discovery pedig egy csomót csalinkázott addigra, jóval közelebb van, mint az egy töltéssel megtehető távolság.

– Esetleg igen. De ha már csinálunk valamit, csináljuk a lehető legjobban. Ha a Discoverynek a hatótávolságon túl van dolga, igenis mehessen el oda. Nem az a kérdés, hogy jut el a hatótávon túlra, hanem hogy ott van és kész. Chartres innen nyolcvan kilométer levegőben, egérkék. A Discovery oda tud menni, adott esetben lehet, hogy gyorsabban, mint mi, hiszen a sztrádán is lehet torlódás, no meg megeshet, hogy nincs kocsink vagy sofőrünk. A Discoverynek csak megadod a célpontot és a GPS odaviszi, a neten át kapcsolatot is tudsz vele tartani – de nem tud már visszajönni azzal a töltéssel. Ha létezik megoldás arra, hogy elmenjen és visszajöjjön, akkor valósítsuk meg – ha pedig nem létezik, akkor ez váljon egyértelművé, hogy elmondhassuk, mi megpróbáltuk, de a technika mai állása szerint nem lehetséges.

– Oké – mondta Martin; táblagép volt a kezében, azon térkép. – Félúton, a Rambouillet-palota tetején várja a töltőgép. Valamiképp kicseréli az aksit, aztán visszajön. Vissza tud jönni, ha neki is ugyanilyen aksija, tömege, motorja van stb. A Discovery pedig továbbmegy, most már Rambouillet-tól számít a kilencven kilométer, vagyis onnan még megtehet huszonkét kilométert, vissza még huszonkettőt, aztán a maradék negyvenötöt haza.

– Igen – bólintott Nimby –, de én nem dolgoznék hetekig-hónapokig és költenék esetleg több ezer eurót csak azért, hogy másfélszeresére növeljem a hatótávolságot. Akkor már egyszerűbb és sokkal olcsóbb, ha a fedélzeten van egy másik aksi,

amire át lehet kapcsolni. Azzal egyből megkétszerezed, az egyik aksival elmehet Chartres-ig, a másikkal meg visszajöhet.

– S miért nem ezt tesszük? – kérdezte Françoise.

– Ezt akkor tesszük, ha kétszeres hatótávnál nagyobbra nincs szükség, illetve azt nem tudjuk megvalósítani. De mi van, ha tudunk többet is? Elvégre ennek a gépnek a gyári prototípusa tizenkét percet tudott repülni. Amikor megvettük, már egy továbbfejlesztett változatot kaptunk, amit aztán mi is tovább tökéletesítettünk, és most másfél órát repül, igaz ugyan, hogy a létező legdrágább aksik egyikével.

– Szerintem – töprengett Niala – igazán hosszú távot úgy lehet elérni, hogy a töltőgép több aksit visz magával.

– Ez már egyszerű számtan – mondta Kissy. – Két-két pont között mindkét gép elhasznál egy-egy aksit. Vagyis csak akkor érik el a célt, ha a töltőgépen kétszer annyi aksi van, mint ahányszor cserélni kell. Ha tehát kilencven kilométerenként cserélünk és a táv négyszázötven kilométer, az öt pont, vagyis tíz aksi, amiből kilencet a töltőgép visz. Föltéve persze, hogy a kilenc aksi és a cserélő berendezés súlyával ugyanakkora távolságot tud megtenni egy töltéssel, mint a Discovery. Ami nem valószínű, a feladat tehát elvben nagyon körülményes, a gyakorlatban pedig kivitelezhetetlen. Cin-cin.

A csapat letörten visszacincogott neki.

– De egérke – derült föl Nimby –, hisz most oldottad meg a problémát.

Kissy pislogott, aztán bal füle mögé tette egy ujját és előrehajlította, mutatva: halljuk.

Nimby kimarkolt egy darabkát a levegőből és hátradobta a válla fölött.

– Dobjuk ki a töltőgépet. Legyenek a tartalék aksik magán a Discoveryn, így szakaszonként csak egy aksi fogy. Két plusz aksit elbír. Akkor három töltéssel másfél töltésnyit távolodhatok és másfelet jövök haza. Tegyük föl, hogy a súlytöbblet miatt veszítek töltésenként öt kilométert, akkor a hatótávot negyvenötről másfélszer nyolcvanöt, azaz százhuszonhét kilométerre növeltem. Szerintem nem rossz.

Hátranyúlt, visszahúzta az előbbi levegődarabot.

– És most hozzuk vissza a töltőgépet a bogarak számára, akik nem bírnak el pótaksit, de szeretnek szabadon röpködni az alkonyi fényben.

Pénteken kora reggel Yves bácsi elindult a furgonnal és a pótkocsin levő konténerrel, a reptéren átadta, nyilvántartásba vétette, biztosítást kötött rá – csak a benne levő elektronika megért legalább tízezret, előző este a helikoptereket is berakták –, aztán elment a bérelt buszért, amit ezúttal sofőr nélkül kértek. Tíz órakor állt meg vele Franconville-ben, szinte egyszerre érkezett Kissyvel, aki persze taxin jött, már nem lenne, aki viszszaviszi a motort – még Suzy sem, hiszen ő is vele utazik. Anyáék még dolgoztak. Nimbyék udvarán már felhőben rajzottak az egerek, pedig a csapat fele se volt ott. De néhány kölyök igen, és Kissy fölfedezte, hogy Maverick is eltanulta Macskától és Vanessától azt a trükköt, hogy szembejön, mész tovább, megint szembejön.

Hideg volt pedig, fújt a szél, az ég felhős. De ők nem bánták, nagykabátban is éppúgy ugráltak, mint a nyáron sortban. És páran közülük furán csapkodtak a karjukkal.

– Ti meg mit csináltok? – lépett oda Kissy.

– Hógolyózunk – felelte Caroline.

– De hisz nincs is hó – felelte Kissy, de ekkor a képébe vágtak egy képzeletbeli hógolyót. Azonnal gyúrt ő is egyet, s már dobta is.

– Gyerünk, kiskutyák, vau-vau – mondta Nimby, és a két kutya lelkesen fölszaladt a buszba. Aztán a nyomában egyre több kutya, mert a kölykök fölkapták a felszólítást és boldogan csaholtak, amíg berontottak a buszba és helyet foglaltak. Kissy is velük csaholt. Naná! És ha pont elmegy egy shindy a busz mellett, megállapítja, hogy az egerek már kutyaként is megállják a helyüket (bizonyára szagot fogni, nyomot követni, csibészelni is tudnak), és éppen ettől megy el a kedve a shindyskedéstől?

De a buszt csak rövid ideig töltötték meg a csaholó kiskutyák, aztán karattyoló kisegerek lettek megint, és egész úton terveket szövögettek a szünidőre.

A reptéren aztán a huszonkét egér harmincfelé szaladt, mintha most jártak volna itt életükben először. Viszont kétségtelen,

hogy a kölykök nagy része csak háromszor repült még életében, idén nyáron Mallorcára, onnan Nizzába, aztán Párizsba, és akkor nem pompázott minden karácsonyi díszben. Bőven volt hát nézelődnivalójuk. Rengeteg idejük volt, jóval előbb jöttek, hogy Yves bácsinak legyen ideje leadni a buszt. Ők addig elkószáltak az üzletsoron, nem is maradtak együtt, hisz fejlett kommunikációs rendszerük van.

Kissy egy piros kabátot tanulmányozott éppen, amikor kopogott az órája. Fölpillantva egy egeret látott meg az üvegen túl, a passzázs közepén. Ez nem is keltette volna föl a figyelmét, hiszen a terminál alig több mint nyolcszáz méter hosszú és csak hat emelet, huszonkét Jerry azt megtölti zsúfolásig – de furcsa volt a testtartás, amivel Molly nézett valamit, kicsivel magasabban nála. Kissy oldalra lépett, mert az állvány takarta a látnivalót, éppen akkor, amikor Mollyhoz csatlakozott Jacques is, és már ketten néztek fölfelé.

A passzázson kis stand állott – Kissy észre se vette bejövet –, árultak vagy reklámoztak valamit. A standot alul-felül macskafotókkal dekorálták, és három lány tevékenykedett benne, szürke csíkos formaruhában, piros övvel, a fejükön háromszögletű fülekkel. Még cicabajuszuk is volt. Az egyik Kissynek háttal tárgyalt egy vásárlóval, a másik Mollyéknak volt háttal, de a harmadik meglepve nézett vissza a szaporodó kisegerekre, mert közben Yvonne is csatlakozott hozzájuk. És az egész alapítvány viselte az egérfüles hajpántokat meg a jerrys pólót!

Kissy nem indult el, várta, mi lesz. A cicalány és az egerek furcsálkodva nézték egymást. Már megjött Françoise is, és sorban a többiek.

Nyolc-kilenc egér baktatott már oda a hívójelre és nézte álmélkodva a cicákat, amikor a második lány is odanézett, és elképedve összecsapta a kezét. Erre odafordult a harmadik cica is. Hát Kissy is kisétált a társaihoz, hadd lássanak a macskák még több egeret.

Két percen belül közös fotójuk is volt a cicalányokkal.

A panzió már nem vett föl szobafoglalást a tegnapi napnál későbbre, tegnap elmentek az utolsó vendégek is. Azóta kitakarították, rendbe tették a házat és várták az alapítványiakat. Mindezt Kissy olyan jól tudta, mintha már ott lett volna. De nem

volt ott, a PACA reptér előtt toporgott egy helyben, mint akire a lyuk fölött les a cica, mert a bérelt busz elakadt. Luigi és Yves bácsi már elhajtott a konténerrel, még egy helikopterük se volt, amit odaküldhettek volna, hogy megnézze, mi a helyzet. Bár igaz, nem is volt rá szükség, Vincent elmondott mindent.

– Én értek mindent, csillagom. De itt állok a körforgalom előtt, és minden irányban zsaruk, mentők, tűzoltók. Ezek eléggé összecsattantak. Annak örülj, hogy nem mi voltunk. Ezzel a tehénnel nem ugrálhatok, de persze ideküldheted apádat, hogy gyorsan szereljen rá magassági kormányt.

Vanessa horkantott; Kissy tudta, Vincent még megissza annak a levét, hogy a mikrót csillagomnak szólította.

– A Nikaïa-palota innen még jókora távolság amúgy is – mondta. – Hagyjuk a csodába. Martinről mit tudsz?

– Semmit, egész nap nem beszéltünk, hívd föl.

Vanessa cincogott, kinyomta és intézkedett. Fölhívott valamilyen Martint, akit Kissy nem ismert – pedig mostanra ő is mindenkit ismert a partvidéken – és kerített három tizenöt személyes mikrobuszt, amik szó szerint másodpercek alatt ott voltak, a reptérhez tartoztak. Sofőr nem volt hozzájuk, mert akik kihozták őket, azoknak vissza kellett menni dolgozni, méghozzá sietve, úgyhogy egy személykocsi is jött velük, az vitte vissza őket. De annyira nem siethettek, hogy a vezetőjük, egy Paulnak szólított nagydarab pasas kedélyesen át ne karolja Vanessa vállát és magához ne vonja, amire a kislány nevetett és kibújt az ölelésből. Paul szerencsés fickónak nevezte Nimbyt, egymásnak csapták a tenyerüket Vanessával, és beszállt a kocsiba.

Sofőr persze volt köztük bőségesen. Kissynek nem kellett elővennie az új jogsiját, amit – bár ezt eléggé sajnálta – mindenféle kaland és verekedés nélkül szerzett. Szépen levizsgázott és megkapta. A többiek is, mindegyik mininek volt már jogsija. No persze gyakorolni azért kell még, intette őket az összes felnőtt, ők pedig bólogattak, persze hogy gyakorolnak, az összes többi képességüket is folyton gyakorolják, verekedés, helikopter, célbalövés, morze, mindent, hát ez se lesz kivétel. Csak nem most, az egész alapítvánnyal a kocsikban, a Prom forgatagában.

Angélique, apa és Pi a boulevard Joffre-on tette le őket, Beaulieu belső városrészének oly ismerős házai között. Ők pedig megfordultak és visszavitték a kocsikat a reptérre.

– Itthon vagyunk – cincogta Françoise, és a csapat átsétált a zebrán. Kissy bólintott. Kétszáz méterre sincsenek a panziótól, de a város másik végén is otthon lennének. Vanessa ezen a környéken mindenkit ismer, mintha egy ötven lelkes falucskában élne. De a szembejövők felét Kissy is ismerősként üdvözölte, tudta a nevüket, családtagjaik nevét, életük részleteit. A többi járókelő meg nyilván nem is volt helybeli. Maradt azért turista bőven.

– Bocsánat – szólította meg őket az egyik, egy testes, nagykabátos férfi, akiről lerítt, hogy turista –, önök itt lakók?

Kissy közelebb érve látta, hogy nem is hozzájuk beszél, hanem egy fiatal párhoz, akik megrázták a fejüket, lehet, hogy nem is értettek franciául. Mentek is tovább.

– Mi azok vagyunk – szólalt meg Kissy, s odalépett hozzájuk; a férfi mellett egy idősebb és egy fiatalabb nő is állt. – Segíthetünk?

– Kérem… én nem nagyon jól tudok franciát. Keresek panziót itt közelben. Mondták, hogy van, tudja?

– Igen, de bezártunk az ünnepekre. – Kissy meg se lepődött magán, hogy első személyben mondja. – Szobafoglalás nélkül jöttek ide?

– Nem, kérem. Volt nekünk foglalásunk. Csak szálloda… nem ismerek azt a szót, ami szállodát történte.

– Csődbe ment – szólalt meg Vanessa Kissy könyökénél. – Lucienék tegnap lehúzták a rolót. Egy perc türelmet, uram. – Már a telefonját nyomkodta. – Mindenki velük üvöltözik, amiért a foglalásokat se tudták visszamondani, az nem érv, hogy Ménard megszökött és csak ő tudja a számítógép jelszavát, legalább ötven vendég jött ide karácsonyozni, és… szia, én vagyok. Lucien újabb kuncsaftjai. Honnét tudjam? Ha lenne szobánk, fölvinném őket. Yvette-nél már egy gombostűt se lehet… jó, megpróbálom, kösz. Szia, én vagyok, megint hoztam lucieneseket. Igen? Jó, le van foglalva! Kösz, szia! Egérke, fognál egy taxit?

– Nem – nevetett Kissy –, ott áll a hátad mögött.

Mert amíg Vanessa beszélt, ő kilépett a járda szélére és leintette az első arra járó taxit. Azt is ismerős sofőr vezette.

Elköszöntek a hálás külföldiektől és a többiek nyomába eredtek, föl a hegyre. Vanessa még dohogott magában egy sort Lucienék felelőtlensége miatt, mert Ménard szökése nem okozója volt ugyan a csődnek, hanem következménye, azért lépett meg, mert tudta, hogy fény derül a stiklijeire – és így is történt –, de ha Lucien tudja, hogy kell vezetni egy szállodát, akkor vagy nem megy csődbe, vagy legalább ki tudja értesíteni a vendégeket, akik egy lefoglalt szoba reményében érkeznek talán Európa túlsó végéből, és most nekik, az összes többi háznak kell őket fedél alá juttatni, miután a város legkülönbözőbb pontjain összeszedték őket, mint a kitett kismacskákat.

A kis szállodás, mosolygott Kissy. Tizenegy éves kora óta gondoskodik a panzió vendégeiről, olyan természetességgel, mint ahogy levegőt vesz vagy shindyt ver.

De aztán már nem akadtak össze Lucien több áldozatával, mert a rengeteg helybeli szállodás ekkorra már megszervezte az elszállásolásukat. Mario is részt vett az ügyben, így aznap késő estig nem is látták, és másnap elmondta, hogy ezek a házak összesen vagy tízezer eurót veszítenek a dolgon – a vendégek egy része már fizetett Luciennek, az a pénz elpárolgott, mások ott fognak fizetni, ahol végül szállást kaptak, de nem kérhetnek tőlük többet, mint Lucien leszállított árai –, de ez befektetés, ami meg fog térülni. Magának a városnak a hírnevét tépázná meg, ha hagynák ezeket az embereket a legelső géppel hazarepülni, vagy ha Lucien olcsó panziója helyett egy ötcsillagos szálloda árait kérnék tőlük, azt állítva, hogy csak ott volt hely. Pedig tényleg csak ott volt hely, a városban hiánycikk a szállodai szoba.

– Mert mi lefoglaltuk ezt az egész panziót – riadt meg madame Lavanant.

– Dehogy – legyintett Isabelle néni. – Az én huszonnyolc szobám itt nem tétel. Luciennek hetven szobája volt, ebben az árfekvésben az övé volt a legnagyobb panzió, és három nappal karácsony előtt utcára rakott húsz vendéget, ötvenet meg már csak a bezárt kapuk vártak. Telt házat vihetett volna az ünnepek alatt, csak hát lejárt a bankhitele.

– De hisz azok a vendégek fizetnek – jegyezte meg Maverick.

– Persze. Néhány nap múlva lett volna pár ezres a kasszában. Csak hát a tartozása több millió.

– Ejha!

– Évek óta csak döcögött már – magyarázta Vanessa. – Mit gondolsz, nénikém?

Kissy érezte a hangsúlyból, hogy ez már nem a vendégekre és nem a tartozásra vonatkozik.

– Hát a házat a lehető legsürgősebben el kell adni és ki kell nyitni újra, de hogy ki tudja ezt átvenni, azt én bizony nem tudom. Nagyapádék már megállapodtak, hogy a konzorcium nem kér belőle. Thierryék talán ki tudnák köhögni az árát, csak hát az öreg most ugye pont elutazott a déli tengerekre, egy hónapig csak úgy érik el, ha utánaeveznek. Azt mondja, ez nemcsak kikapcsolódás, az embereknek kell az önállóság, tudni kell a főnök nélkül is dönteni. Amiben teljesen igaza van. De ekkora dologban mégse fognak nélküle határozni. Úgyhogy nem tudom. Egypár hétig az a ház ki nem nyit, annyi szent.

Isabelle néninek igaza lett, a ház csak január végén nyitott ki, de abban az egyben tévedett, hogy az öreg Thierry nélkül is határoztak és megvették. Ők nagyobbak és tőkeerősebbek voltak, mint a Claudel konzorcium, ki tudták fizetni az adósságokat és csináltak egy gyors, átmeneti felújítást is. Az alkalmazottakat megtartották. Lucien, akit Kissy csak futólag ismert, nem mutatkozott többé a partvidéken, elköltözött valahová északra.

Sok évvel később, amikor az öreg Thierry már nyugdíjban volt, a fiát pedig letartóztatták, a Lucien egykori panziójából kialakított szálloda vezetését Vanessa vette át. Amikor kiderült, hogy a fiatalabb Thierry nem követte el azt a pénzügyi visszaélést, és közel fél év után visszatért a szállodájába, Kissy nem egy alkalmazottól hallotta, hogy mégiscsak le kellene csukatni Thierryt. Hátha visszakapnák azt a helyesebb igazgatót a nagy füleivel.

A terv az volt, hogy kicsomagolnak, berendezkednek, aztán körbeviszik a városban a kölyköket és a szülőket. Hamar kiderült azonban, hogy a berendezkedés a tizenkét napjuk első három-négy hetét biztosan igénybe veszi, ezért beérték azzal, hogy kiürítették a konténert, hogy Luigi visszavihesse a reptérre. Sorba álltak, mindenki kivett egy csomagot, elcipelte a fal

mellé, ott letette, s ahogy nőtt a csomaghalom, úgy zsugorodott a konténer. Nimby legalábbis ezzel biztatta őket.

– Hű – mondta Niala, és megtörölte a homlokát. – Valaki keresse meg Luigit, indulhat. Hát ha most besétálna egy shindy, velem nem lenne nehéz dolga.

– Vagy egy cica – tűnődött Françoise.

– Vagy egy cica – hagyta helyben Niala. – Mi lenne, ha hátizsák nélkül mennénk? Itthon úgysincs kire vadászni, amikor elkaptuk azt a három hülyét, az összes shindy elköltözött a partvidékről; Costello is azért maradt, mert másik országban élt.

– De cicák nem költöz el – mutatott rá Elke.

– Cannes-tól az olasz határig minden macskamama még a bölcsőben megmutatja a fényképünket a gyerekeinek. Ezt a három dolgot tanítják meg nekik, a fára mászást, a dorombolást meg minket. No, egérkék, keressük meg a szüleinket és indulhatunk.

Beaulieu csodásan festett ünnepi díszben, ráadásul teljesen macskamentesen, egyet se láttak egész idő alatt; Françoise szerint idekint fázik a fülük, összejönnek haveroknál, tivornyáznak, tavaszig elő se bújnak. Amiben volt valami.

Ilyen helyen, mint Beaulieu, nemcsak a főutakat, sétatereket díszítik fel, hanem az egymásba érő vendéglátóhelyek környékét is, nagyon sok magánházat, de még a vasúti töltés alatt vezető aluljárók homlokzatát is. A turizmus nagy kincs. És a turisták el voltak ragadtatva, az egerek és a kisfülűek is. Bár a leglelkesebb turista mégiscsak Ködöcske volt, aki a fényekre oda se hederített, viszont minden sarokkövet végigszaglászott.

A főútig együtt mentek, aztán csoportokra szakadoztak, később el is váltak egymástól. Úgyse jön cica, és így jut belőlük mindenhová. Hadd lássa Beaulieu, hogy megérkezett az egérhad.

Öt meghívást gyűjtöttek be helybeli ismerősöktől egyetlen séta alatt, és még egyszer annyian mondták, hogy majd benéznek a panzióba.

Elle avait des bagues à chaque doigt
Des tas de bracelets autour des poignets
Et puis elle chantait avec une voix
Qui, sitôt, m'enjôla

Elle avait des yeux, des yeux d'opale
Qui me fascinaient, qui me fascinaient
Y avait l'ovale de son visage pâle
De femme fatale qui m'fut fatal
De femme fatale qui m'fut fatal

Kissy rásandított a képernyőre. Elvileg tudta a szöveget, együtt látták a filmet, de jobb a biztonság. És egyáltalán nem olyan könnyű szöveg, mint látszik, mert sok szótag halmozódik egymás mellett. Sokkal gyorsabban kell énekelni, mint az ember gondolná.

On s'est connu, on s'est reconnu
On s'est perdu de vue, on s'est r'perdu d'vue
On s'est retrouvé, on s'est réchauffé
Puis on s'est séparé

El is fáradt, mire végigénekelte és meghajolt. A közönség tapsolt, ő lelépett a színpadról és átadta a mikrofont egy fiúnak. Valahol arrébb lecsüccsent a társai mellé a földre, Bourridonéknak nem volt ennyi székük, hiszen az egércsapat véletlenül toppant be, s már akkor is a földön ült a vendégek fiatalabb, mozgékonyabb része.

Kissy ivott egy kortyot és megigazította füleit, azokat éneklés közben is viselte, az alapítvány védjegye.

– Egérke – súgta neki Molly.

– Cin-cin?

– Itt bárki énekelhet?

– Persze, kötetlen zenés összejövetel, nincs műsorterv.

– Mi kell hozzá?

– Ott az a piros inges srác Joseph Bourridon. Odamész, beledobsz egy vigyort és kiad egy mikrofont.

– És a zene?

– A telefonodról eléred az egész gyűjteményünket, Joseph rádugja a laptopra és úgy szól, mintha itt lenne a banda a szobában.

– Cin-cin – felelte Molly, és már ott sem volt. De mire egy jó perccel később feltűntek Joseph előtt az egérfülek, már három pár volt belőlük. Kissy kíváncsian figyelte, ahogy megállapodnak. Maverick kezdett el keresgélni a telefonján, de Joseph megrázta a fejét, s a telefon visszakerült a tokjába. Nyilván Josephnek is megvan a zene.

De a színpadra már négy egér szaladt föl, miután a fiút megtapsolták. Molly, Maverick, Jacques és Christian. Mind egérfüles hajpántban. S amint megszólalt a zene, Kissy fülei boldogan csapkodni kezdtek. Hát persze hogy ezt választották, mi mást? Hisz róluk szól!

– *If there's something strange / In your neighborhood / Who you gonna call?* – kezdte a dalt Molly, és nemcsak társai, hanem az egész közönség boldogan vágta rá:

– Ghostbusters!

Amikor Kissy másodszor énekelt aznap este – a *Summer Nights*ot a Grease-ből, egy fiúval, akivel abban a pillanatban ismerkedett meg, amikor fölment a színpadra –, ahogy begyűjtötték a tapsokat és lejöttek, Pierre Serrault jött oda hozzá és megkérdezte, volna-e pár perce a számára. Kimentek a folyosóra, itt kisebb volt a zaj.

– Ide hallgass. Kellene nekem egy énekesnő.

– Cin-cin? – hökkent meg Kissy.

– Ez igent jelent?

– Nnneeem… ez azt jelenti, „mi a csodáról van szó?”

– Elmondom. Ugyanaz a film, amelyikben már kaszkadőrködtél. Van egy jelenetünk egy zenés mulatóban, ahol éppen énekel egy lány, amikor a hőseink belépnek. Volt már valaki, de nem tud eljönni, te meg kéznél vagy és jól is énekelsz. Huszonkilencedikén vesszük föl, a Negresco egyik termében leszünk.

Kissy összecsapta a mancsát.

– Szent merevlemez, azt mondod, hogy énekelni fogok egy filmen?

– Hát… nem egészen. Amíg ők bejönnek, te látszol és hallatszol körülbelül fél percet. Utána már csak a háttérben, amikor néha söpör a kamera, akkor leszel látható.

– Vállalom – mondta Kissy cicabajusz-rángató eltökéltséggel. – És mit kell énekelni?

– Hát, látod, azt nem tudom, és nincs nálam a könyv. De valami régi sanzon. Persze több időt kapsz felkészülésre, mint itt. Lássuk csak. Ünnep előtt én már nem megyek be, de elkérem Simone-tól a dal címét és átküldöm Facebookon, jó?

– Cheesebookon.

– Ja igen, azon. És ne izgulj, nem olyan nagy dolog, alig leszel kamera előtt.

Kissy nem izgult. Annyira semmiképp sem, mint az előző alkalommal, amikor meg kellett rúgnia azt a kémet, és legfeljebb öt centin belül manőverezhetett, ha annál távolabb rúg, már nem hiteles, ha meg közelebb, akkor a színésznek annyi. Megtanulta a dalt, huszonkilencedikén egy órakor beült Blanche és Isabelle néni mellé, akik egy összejövetelre voltak hivatalosak a belvárosban, besétált a szállodába, a recepción útbaigazítást kapott, fölliftezett egy különterembe, aminek biztonsági őr posztolt az ajtajánál, megmondta a nevét, az őr kikereste, bólintott és a szemközti ajtóra mutatott.

– Nem kell kopogni, csak lépjen be.

Kissy második találkozása a filmművészettel úgy kezdődött, hogy egy percig apró, miákoló kiscicák köröztek a feje körül. Az ajtó fejbe csapta.

A pincérnő jobban megijedt, mint ő maga, ott ugrált fölötte és lamentált, Kissy legszívesebben viszonozta volna az ütést, de az ajtó nyilván kedves a szálloda tulajdonosainak, és nem örülnének, ha összetörné.

– Hagyd már abba! – csattant föl végül. – Baleset volt és kész. Túlélem, de te jobban idegesítesz, mint az ütés a fejemen. Menj a dolgodra! Sicc! Sicc!

A lány valahogy eltűnt, Kissy pedig megint tett egy lépést az ajtó felé, de hirtelen meggondolta magát, oldalt ugrott, mint a zsaruk, a falhoz lapult az ajtó mellett, elkapta a kilincset és hirtelen fölrántotta.

És beleverte az orrát egy öltönyös pasas mellébe.

– Izé… én… cin-cin…
– Ahogy mondja, kedves – felelte egy mély basszus, és távozott.
Kissy nagy levegőt vett és belépett.
Öltöző, hát persze. A nagyteremben a forgatás van, de előbb ide kellett jönni, hogy a megfelelő külsőt ölthesse föl. Öt-hat ember kóricált összevissza, kimentek, bejöttek. Körben mindenhol asztalok sminkfelszereléssel, ékszerekkel. Középen egy alacsony fiatalember intézkedett, nyitott piros ing volt rajta, a kezében fésű.
– Te jó vagy már, drágám, mehetsz. Te ki vagy? – nézett Kissyre.
– Kissy Chaton, Jerry Alapítvány – mondta Kissy automatikusan, és hajszál híján az igazolványát is fölmutatta.
– De a szereped mi, azt mondd!
– Nem tudom. Én fogok énekelni.
– Dizőz – vágta rá a piros inges. – Charlotte, édesem, ha egy percre nem kóborolnál el, megköszönném. Van egy dizőzünk, de ez a kislány elég kicsike, tudsz egy rövidebb ruhát adni?
Úgyse lesz ruhátok tízcentis alakra, gondolta Kissy.
– Ugye fehér kell? – jött egy női hang a másik szobából.
– Igen, tiszta fehér, mérsékelten cuki. Szívem, eszedbe ne jusson paradicsomlevet inni, amíg ez rajtad van, szörnyű kényes darab.
Kissy rájött, hogy a szívem az ő.
– Jó, majd észben tartom – nevetett, de a piros inges már nem figyelt rá, egy fiatalember csokornyakkendőjét igazgatta.
– Serge, drágám, te pincér vagy, nem csöves, kérlek, igyekezz olyan benyomást kelteni. Murielle kiment már? Még nem láttam a szerelését.
– Itt vagyok – jött be egy nő a másik szobából. Kissynek megrebbent a füle. Elomló piros ruha, ondolált fekete haj, tűzpiros rúzs, nagy szemű gyöngysor, könyékig érő fekete kesztyű.
– Jaj, drágám, haláli – mondta a piros inges. – Egyszerűen észvesztő vagy. Mehetsz is, ez úgy jó, ahogy van, te is kész vagy, Serge, menjetek.
Nyílt az ajtó.
– Olivier, hol tartotok? – kérdezte valaki.

– Ahol lehet, drágám – felelte a piros inges, eszerint Olivier. – Ez művészet. Ez a kislány még sehol se tart, és az ezredes még itt sincs.

– Hát akkor hol van?

– Édesem, ha keresnél valaki mást, akitől butaságokat kérdezhetsz, azt megköszönném. Gyere, kislány, csináljuk meg a dizőzt. Jaj, aranyom, ez a ruha nagyon ott van, csak tudod, nem lesz jó, Monique, ellenőriznéd azt a ruhát, amit Sylvie-re adtam a múlt héten?

Valahonnét kinőtt a földből egy farmeres lány; Kissy kezdett szédülni. A lány átlapozott egy köteg dokumentumot.

– Igen, ez túlságosan hasonlít. Várj, tudom már, melyik ruha lesz jó, segítek.

Eltűntek a másik szobában. Még valaki kiment, Kissy hirtelen magára maradt a piros ingessel.

– Olivier Bayle – vigyorgott rá az. – Téged nem ismerlek, mióta filmezel?

– Hát – Kissy számolni kezdett az ujjain – ezt a mostanit is beleszámítva… ez az első. De már voltam ebben a filmben, csak akkor nem találkoztunk.

– Igen? Mi voltál?

– Kaszkadőr, én vertem meg azt a kémet… mármint Martin urat, aztán lepuffantottam.

– Jaj, az te voltál? – Olivier összecsapta a kezét. – Láttam a musztert, nagyon cuki volt, Pöcök mesterien öltöztetett, teljesen együtt voltatok. Jó, jó, jó, Charlotte szívem, most jó, ezt a ruhát le se tedd, úgy jó, ahogy van!

Kissy rámeredt a nő kezében lógó ruhára. Marilyn Monroe anyukájára illett volna.

– De várjatok már… – cincogta. Hirtelen eszébe jutott az előző nő a piros ruhában.

– Mondd csak, szívem, ha bármi bánt, csüngünk a szavadon, ez csapatmunka.

– De hát ez a film a hetvenes években játszódik, nem?

– De igen, angyalom, és nagyon örülök divattörténeti műveltségednek. Csakhogy ennek a jelenetnek a dátuma 1934, ez egy visszaemlékezés, itt kezdődött az egész. Hogy micsoda, azt nem tudom, engem a filmekből csak a jelmez érdekel. Úgy-

hogy menj szépen és bújj bele ebbe a bűbájos ruciba, aztán csinálunk neked egy szépséges fejet is hozzá.

A másik szobából besereglett négy jól öltözött úr, körbefordultak, Olivier megszemlélte őket és kegyesen intett a karjával.

– Tökéletesek vagytok, kedveseim, egyszerűen tökéletesek. Szaladjatok játszani. Csóközön!

A Jerry Alapítvány Rátermett Kisegere hosszú fehér kisestélyiben, kirúzsozva, festékkel a szemén és az arcán, nyakában gyöngysorral, kezén hosszú kesztyűvel lejtett be a terembe egy úr karján. Az úr nem azért kellett, mert egy hölgy másként nem léphet a társaságba.

– Hogyhogy még soha?! – jajdult föl Charlotte, amikor Kissy másodszor zuhant Olivier karjába.

– Én kerítéseken ugrálok át – sziszegte Kissy, és levert néhány dolgot az asztalról. – Gyerekeket mentek vaksötét pincékből… mikor lett volna rajtam tűsarkú?!

De valahogy bejutott a terembe anélkül, hogy összetörte volna magát.

– Te jó ég – mondta Pierre, akivel a pódiumnál találkozott. – És az nem jutott eszetekbe, hogy ráért volna azt a cipőt fölvenni? Vedd le! Mireille, keríts egy pár papucsot! Mindenre én gondoljak?

Kissy valahogy kimászott az üvegcipellőkből.

– Elleszek mezítláb is.

– És tönkremegy a harisnyád, szó sincs róla, tessék papucsot venni. Még jó idő, mire összeállunk és kezdhetsz.

Nem volt olyan sok idő, talán negyedórát üldögélt és bámészkodott, aztán fölmehetett a pódiumra és visszakapta a tűsarkúit, de Pierre megállította Mireille-t a mozdulatban, amivel Kissy lábára akarta segíteni.

– Várjunk csak. Jacques! A dizőz lába mennyire látszik?

– Talán egy-két snittben – felelte az operatőr valahonnan a műszerei közül.

– Hát akkor igazítsuk úgy azokat a snitteket, hogy a cipője ne látsszon, és ki azzal a tűsarkúval! Azt akarom, hogy biztosan állj a lábadon – fordult vissza Kissyhez –, és csak az éneklésre figyelj.

– Akkor nem kaphatom vissza a rendes cipőmet? – érdeklődött Kissy.
– Dehogynem. Hozzátok vissza neki. Michel, ebből a sarokból is takarítsátok ki a huszonegyedik századot, Jacques ne az előző szerint söpörjön végig, hanem vigyük az egészet harminc centivel följebb és két méterrel tovább. Akkor Kissy cipője nem látszik, viszont a végén csinálsz egy kis fordulást és Maxine válla fölött nézel Claude-ra, amikor az ezredes beszél. Jó lesz?
– Jó, de akkor pont visszafordulok Kissy felé, rálátok a cipőjére, és megver.
Kissynek megrebbent a füle.
– Csak pedofilokat ver – nevetett Pierre.
Kissy összeráncolta a homlokát. – Hát azért ez nem egészen így van…
Nem akarta ő megverni az operatőrt, de fönn kellett tartania a jogot, hogy bármikor bárkit megverjen. Elvégre ő legelsősorban alapítványi kisegér.
Pierre azonban már ott sem volt, átszaladt a termen, vizsgálódott, nézőpontokat keresett, és csakhamar odaültetett egy vacsorázó társaságot, akik a főszereplők felől nézve takarni fogják Kissy cipőjét.
Az 1934-ben játszódó jelenetben a főszereplők és a dizőz között ülő társaságot a segédrendező azért ültette oda, hogy takarják a dizőz lábát, mert tornacipő volt rajta, a tűsarkúban ugyanis hasraesett, akkor volt a lábán először. A film érdekessége, hogy a hatszoros Oscar-díjas színésznőnek és énekesnőnek, Kissy Chatonnak ez az egyetlen olyan szerepe, ahol eltakarták egérfüleit, hiszen ő az egyik alapítója a világhírű Jerry Alapítványnak, amely felszámolta a gyermekbántalmazást és kiharcolta az egerek egyenjogúságát. A filmsztár jelenleg új szerepére készül, amely…
– Kissy? Kissy!
– Miva?! – riadt föl a filmsztár, s ezzel a jövőbeli újságcikk fogalmazása félbemaradt.

Parlez-moi d’amour
Redites-moi des choses tendres
Votre beau discours
Mon cœur n’est pas las de l’entendre
Pourvu que toujours
Vous répétiez ces mots suprêmes:
« Je vous aime »

– énekelte Kissy odaadóan, születése előtt hatvan évvel divatos ruhában, leomló, selymes szőke fürtökkel, amik alatt gumisapka szorította le az igazi haját. Háta mögött négytagú zenekar szolgáltatta a zenét, négy afrikai férfi, éppúgy, ahogy az igazi harmincas években is sokszor, mert a fekete bőrűeket előszeretettel alkalmazták efféle kiszolgáló szerepben is.

– Jó, köszönöm, egyelőre ennyi elég lesz. Nagyon jók vagytok, Kissy, te elsőre ráéreztél a kor stílusára, vagy alaposan tanulmányoztad Lucienne Boyer-t. Így kérem később is. Most nézzünk benneteket, gyerekek.

Pierre a főszereplőkkel kezdett tárgyalni arról, hogyan jönnek be, mit csinálnak közben, Kissy pedig várt, türelmesen. Hozzászokott a türelmes várakozáshoz, amikor shindyre állt lesben, meg amikor a cica állt lesben őrá.

Egyébként persze tanulmányozta Lucienne Boyer-t, de más korabeli énekesnőket is. A hetvenes évekből, hiszen a film akkor játszódik. Boyer nevét egyből kiadta a net, amikor utánanézett a dalnak, de ő a hetvenes években még élt és énekelt, Kissynek eszébe se jutott a harmincas éveknek is utánanézni. Csak szerencsére látott egypár filmet akkorról, meg hát a kiválasztott dalról tényleg akkori felvételt talált.

Vous savez bien
Que dans le fond je n’en crois rien
Mais cependant je veux encore
Écouter ce mot que j’adore
Votre voix aux sons caressants
Qui le murmure en frémissant
Me berce de sa belle histoire
Et malgré moi je veux y croire

Kissy énekelt, a főszereplők besétáltak a terembe, leültek, megérkeztek a további főszereplők, megbeszélték a megbeszélnivalóikat. Jacques velük ment a kamerával, amíg leültek és a pincér bort hozott nekik, aztán a kamera szétnézett a teremben, de a mikrofonokat úgy helyezték el, hogy a néző továbbra is a beszélgetést hallja, a háttérben az étterem zajaival és persze Kissy énekével.

Hat csapóval megvolt az egész, aztán a hangmérnök átkalauzolta Kissyt egy kis fülkébe, ahol elénekelte a dalt hetedszer is, most már minden zajt kiszűrve, stúdióminőségben, ez kell a keveréshez. Meg fölvesznek külön egy csomó éttermi zajt, és persze az egész beszélgetést utószinkronizálják a színészek.

Amikor mindennel megvolt, visszamehetett az öltözőbe, ahol visszaharmincasévektelenítették, és közben egy lánytól kapott egy gázsiutalványt és egy űrlapot, amit ki kellett töltenie. Rajta volt a film címe és lényeges adatai, a szerep neve – dizőz 1934-ben –, és kérték az ő adatait. Kissy engedelmesen kitöltögette, a nevéhez beírta a rendes anyakönyvit – de amikor a színpadi névhez ért, egy pillanatra megállt, aztán határozott mozdulatokkal odaírta:

KISSY CHATON.

Még sokáig nem gondolta senki, hogy ennek jelentősége lesz.

Kissy kilépett a Promra és jobbra fordult, pár perc a buszmegálló, jó idő van, gyalogol. Sapka sem kellett, nyugodtan viselhette füleit. Örömet szerez az arra járó gyerekeknek – teljesen meg voltak döbbenve – és leegyszerűsíti az életét, hogy nem kell félretolnia az útjából a tolakodókat, mert látják, hogy kisegér, és egyből visszavonulót fújnak.

Ez akkor jutott eszébe, amikor mégiscsak az útjába akadt egy tolakodó, amolyan tipikus elegáns ficsúr, amilyenek az ilyen környékeken szoktak vadászni, de legfeljebb harmincas, pedig azok idősebbek szoktak lenni. Rögtön a szállónál a sarkon, amíg várták a zöld lámpát. Mustrálni kezdte Kissyt, mintha kirakatban állna, és a közelében maradt, amíg átmentek a rue Cronstadton. Kissyt nem zavarta. Nézni szabad.

Csakhogy a boulevard Gambetta sarkán már beszélni is kezdett.

– Elnézést, hogy megszólítom, kisasszony – kezdte –, de…

– Még a választ is egyből megkapod, öregem – fordult felé Kissy csípőre tett kézzel. – Nem, nem tudsz lefektetni. És ha még egyszer meglátlak itt csajozni, rosszul jársz.

Ezzel visszafordult a zebra felé, lépett egyet és gyorsan fékezett, mielőtt lapos egeret csináltat magából. A lámpa piros volt.

– De hát én nem csajozok – jött a válasz a háta mögül. – Viszont választ kaptam a kérdésemre: te tényleg az alapítványhoz tartozol.

– Persze – felelte Kissy könnyedén –, ezeket a füleket nem lehet csak úgy a fejedre tenni, ezeket ki kell érdemelni… honnét tudsz te az alapítványról? – pördült meg hirtelen.

A férfi rámosolygott.

– Vincent Rambert. Ha jól sejtem, te vagy a munkaadóm.

Kissy pislogott. Nem emlékezett, hogy bárkinek munkát adott volna.

– Milyen minőségben? – kérdezte óvatosan.

– Két utcányira innen van egy kis szálloda, amit ti vettetek meg, és én vagyok az igazgató.

Kissy megcsóválta a fejét.

– A konzorcium nem az alapítványé, pont fordítva, ők támogatnak minket.

– Értem, de nem erre gondoltam. Te rokona vagy Girotti úrnak, igaz? Ők vettek meg minket.

Kissy elmosolyodott. – Hát hogy rokona vagyok-e, az bonyolult kérdés. Nem tudom, ők állandóan szállodákat meg éttermeket vesznek, én sose próbáltam számon tartani.

– Értem… de zöld a lámpa, talán menjünk át.

Átmentek.

– Merre tartasz? – kérdezte Vincent a túloldalon.

– Haza Beaulieu-be.

Vincent a buszmegálló felé pillantott és megcsóválta a fejét.

– No de miért busszal, főnök? Úgyis Monacóban van dolgom, elviszlek… ja, persze, nem lehet. Nem ismersz, így nem ülsz be mellém a kocsiba…

Kissy nevetett.

– Dehogynem. Miért, mi történhet? Legrosszabb esetben *nem* hurcolsz el egy eldugott búvóhelyre, *nem* próbálsz megerőszakolni és *nem* verhetlek laposra.

És pontosan így is történt már megint. Beaulieu-ig jól elbeszélgettek a shindykről, aztán a város közepén Vincent megállt jó néhány pár egérfül előtt.

– Nocsak, Vincent – hajolt be az egyik pár az ablakon.

– Nocsak, Vanessa – viszonozta a férfi.

– Hová viszed azt az egeret?

– Nizzából hoztam. Jó sokan vagytok – pillantott ki Vincent az ablakon –, ha nem viseli a jelvényt, biztos nem jövök rá, hogy ő is hozzátok tartozik.

– Aha, megállapodásunk van egy bőröndáruházzal, százalékot kapunk, amikor ezekkel a fülekkel mászkálunk és a shindyk villámgyorsan költözni akarnak.

Kissy nevetett, kiszállt és behajolt a másik ablakon.

– Kösz a fuvart.

– Én tartozom köszönettel a társaságért.

Bólintott, elhajtott, s Kissyt egy szempillantás múlva körülvette egy falka kisegér, akik tudni akarták, milyen volt a filmforgatás.

Mesélt, amit tudott, de később keresni is kezdte az alkalmat, hogy becsempésszen egypár egeret egy-egy forgatásra.

– Hát van éppen egy tervem – bólintott Nimby. Jean-Fran érdeklődve forgatta a két mikrót ábrázoló kisplasztikát. – Annak idején olvasgattam a Logo programnyelvről és láttam rajzokat. Ott az egyik kedvenc szórakozásuk az embereknek, hogy rajzolnak valamit, aztán kicsit elfordítva megint megrajzolják, sokszor egymás után, míg végül körbeérnek, teljes fordulatot tesznek egy egyébként akár jó bonyolult rajzzal, mindenféle csillagok, spirálok jönnek ki. Ezek tetszenek nekem, úgyhogy kiötöltem egy ilyen rendszert, de térben. Készítsünk egy ilyen rajzot és marassuk fába. Készítsünk még egy ilyen rajzot, és marassuk, csak mélyebben, ugyanabba a fába. Ha ezt néhányszor megismételjük, elég érdekes ábrákat kaphatunk.

S ezzel valahonnan, mint egy bűvész, előhúzott még egy kisplasztikát, és átadta Jean-Frannak, aztán körbejárt a társaságban. Kissy rezgő fülekkel gyönyörködött benne. Sokágú csillagok egymásba fonódó, bonyolult rajza, több emeleten kidomborítva. Nagyon mutatós volt.

– Még csak ez az egy van, kevés volt az idő. De majd lesz több is.
– Nagyon klassz – mondta Jean-Fran. – Ezeket szerintem el is lehetne adni.
Nimby vállat vont, felőle akár azt is.
Január első két hetében négy kisplasztikát alkotott, Jean-Fran pedig azonnal talált vevőt mindre.

– Nagyon egyszerű dolog, kisegér hölgyeim és uraim – jelentette be Vanessa ugyanazzal a hanghordozással, amivel az egere szokta ezt mondani. – A hűtőben fekszik egy doboz csirkemellfilé, és mellette piros papírba csavarva pár falat szalámi. – Kissy tudta, hogy eszerint legalább egyméteres rudat kell keresnie. – Kérek egész paradicsomot és sűrített paradicsomot, olajat, fokhagymát, gombát, olívabogyót és kaliforniai paprikát. És hozzatok kettőt a nagyobbik fűszertartóból, oreganó és bazsalikomlevél is legyen benne. Csirkés-gombás pizzaiolát alkotunk, Geneviève Bourridon receptje, aki Luciano bácsikájától tanulta, márpedig ő nem volt akárki az olasz konyhában…
Ekkor nyílt az ajtó, és belépett Niala. Kissy elkerekedő szemekkel nézte, amint besiet, egyenesen a húga elé, a panzió konyhájának kellős közepébe, közönséges utcai ruhában, és Vanessának torkán akad a szó, csak néznek egymásra.
A kislány lehajtotta fejét és levette szakácssapkáját.
– Jean-Luc de Froissy 1919-ben született – mondta csendesen –, tizenhét évesen harcolt Spanyolországban a fasiszták ellen, aztán a világháborúban partizán volt. A háború után textiliparral kezdett foglalkozni, jó nevű céget alapított, jól keresett. Nyugdíjba vonulásakor telepedett le Beaulieu-ben, és itt élt harminc éve.
Kis ideig csak álltak csendben, aztán Vanessa sóhajtott.
– Mario már intézkedett, gondolom.
– Nincs teendője, a bizottság tud mindenről.
Az egerek nem szóltak semmit, pedig nem értették. Kissy volt az egyetlen, aki igen.

Néhány nappal később, december harmincadikán délelőtt huszonöt kisegér és jó pár szülő, köztük Mario, Schneiderék és D’Aubissonék, meg még néhány kisfülű masírozott le az utcán,

át a kocsik alatt, végig a bulváron, és az élen haladók hamarosan befordultak az egyik sarkon, ahol rácsos kapu állta útjukat, és tábla jelezte, hogy magánterület. De Mariónál volt egy kulcs, kinyitotta, megvárta, hogy a Jerry Alapítvány behömpölyögjön, és visszazárta a kaput. Csakolyan utcán jártak most is, mint bárhol a városban, kis házak kapui szolgáltak ide, minden makulátlanul tiszta volt, mindenhol növények, amik ezen az éghajlaton ilyenkor is zöldek voltak – a hely semmiben sem különbözött a város bármelyik csendes utcájától, kivéve, hogy még azoknál is csendesebb volt. Amíg a huszonöt kisegér be nem zúdult a kapun. De rajtuk kívül nem járt itt egy lélek se, Mario kalauzolta el őket a házhoz és nyitotta ki.

Csakugyan szép kis ház volt. Egy rövid folyosó mentén volt az egész. Jobbról előbb a vendégszoba, *en suite* fürdőszobával, és egy külön mosdó, majd a tágas nappali, utána a terasz. A folyosó végén az ebédlő, emögött a családi szoba, ahonnan visszafelé a konyha volt, mellette, a folyosó végén a kamra, vele szemközt a lépcső. A konyhából nyíló kis folyosón volt a mosókonyha és a cselédszoba külön fürdőszobával, és a végén a garázs. Az emeleten egy kis előtérből nyílt három hálószoba, a nagynak – hátul jobbra volt, a terasz fölött – külön gardróbszobája és nagy fürdőszobája, a másik kettő egy közös fürdőszobán osztozott. De mindháromhoz tartozott egy kis erkély.

És persze minden be volt rendezve. A csapat vigyázva surrant a fotelek alatt, nehogy fellökjön vagy leverjen valamit, ami értékes is lehet.

– Az ingósággal mi lesz? – kérdezte Niala. – Gondolom, Henri bácsi nem akar mindent átszállíttatni Floridába.

– Nem – felelte Mario. – Árverés lesz belőle, és csak a pénzt utaljuk át, meg néhány személyes tárgyat kért. Nielsen doktor intézi, ünnepek után. Attól is függ persze, milyen hamar találunk vevőt, mert ugye millió dolga van.

Erre a zseb odament a szüleihez, nagy kérlelő szemekkel nézett rájuk, és nagyon gyorsan vibrált a füle.

– Úgy tudtam, te már nem is akarsz ideköltözni – mondta apja, kivételesen franciául.

Elke meghökkenve bámult rá, és cincogni se tudott.

– Hát Françoise innen is nyolcszáz kilométerre lakik. Légvonalban otthonról is annyi, a közúti távolság, gondolom, nem lé-

nyeges, úgyis repülővel járunk, azzal innen sem ugorhatsz be hozzá délutánonként.

A kislány tűnődve megvakarta az orra tövét.

– Hát… tényleg nem. Viszont imádok nemcsak Françoise, hanem ezt városat is. Most lak benne állandóban négy egérek. Kronshagen, Kiel und egész környék csak én. – Mintha a környéken túl már megint nyüzsögnének, gondolta Kissy. – És ide eljön Françoise is könnyűebben, mint odahazába. Megvegyük, szerintem.

– Lassabban az egérfogakkal. Nem a várost kínálják eladásra. A házról is beszélj.

A kislánynak fölcsillant a szeme, és Kissy ebben a pillanatban tudta, hogy a ház megtalálta új gazdáját.

– Nagyon tetsző kicsi szép ház. Sárga, mint Sonnennapsütés. Erkélyi korlátkák fehérk. Szobák kicsiek, nem túl, csak épp hogy érezzed jól magadot, de nem teremek, hogy eltéved benne kisegér. Elrendezés is praktisch. Saját szoba Mädchenlánynak, ezzel ugyan egy hiányoz, ha eljövik fiúak, de úgyse jön mind egyszerre, ha igen, kettő összeköltöz vagy én átenged szobámt egyikök, én elalussza szardíniásdobozben is.

Megint elragadta a lelkesedés, gyalázatos franciasággal beszél, állapította meg Kissy.

– És melyik lenne a te szobád? – kérdezte Anne.

– Hát ez! – pördült meg a zseb, és kinyújtott karral mutatott a bal oldali hátsó szobára. – Tiétek mellette, néződik tengeret!

Lám, kiszúrta, hogy a másik utcabeli ház fölött ellátni a tengerig.

– Hiányoz egy dolog csak, de azt lehet csinálni. Hundenajtó.

– Azt tényleg lehet csinálni – dünnyögte Johann. – Fölteszem, az ittenieknek nincs kifogásuk a kutyák ellen – pillantott Marióra, de őhelyette is a lánya válaszolt.

– Nincs! Jöttünk be és ott ülte első kertben és csóvázta farkáját!

– Igazad van. Hát szerintem nézzük meg most már a kertet is.

Kimentek, körbejárták a házat. A beaulieu-i viszonyokhoz képest átlagos méretű kert mindenütt kicsinek számított volna, de Elkéék kronshageni birtokával összehasonlítva már alig több egy virágcserépnél.

– De elég, hogy akár huszonöt egér kényelmesen leüljön benne dumálni – mondta Nimby.

– Meg egypár kutya – tette hozzá Kissy.

– És panziótól csak tízezer lépődés egérketappancskáknak – állapította meg a zseb elragadtatva.

Két nappal később, újév délutánján a szülők meghozták a döntést. Megveszik a házat. De időbe fog telni, hogy elrendezzék otthoni ügyeiket és költözhessenek.

Szilveszter napjának reggele volt, kilenc óra, a csapat az imént fejezte be a reggelit, Kissy és Martin feladata volt a tálakat berakodni a panzió ipari mosogatógépébe, az ebédlőtől pár lépésnyire. Amikor végeztek, Martin a helyére tolta a nagy zsúrkocsit, ránézett Kissyre, kinyitotta a száját és újra becsukta.

Kissy éppen úgy meg volt dermedve. Egy másodpercig némán hegyezték a fülüket. Kettőig… két egész egy tized…

Ti tititi titátitá – morzézta Martin az ujjával, hogy ICH, azaz Macska, de persze kisbetűvel kellett érteni.

Kissy bólintott. Ez macskanyávogás.

Az ebédlő ajtajára néztek és csendben előhúzták a késüket. A társaik közül akárhányan odabent lehetnek még, és ahol *egy* macska hallatszik, bármennyi lehet. Talán túszul is ejtették a társaikat.

Martin nyitotta az ajtót, hangtalanul, a panzióban nem volt nyikorgó ajtó. A macskanyávogás felerősödött, és mintha valahogy másképpen…

A macskát az egyik asztalnál fedezték föl, Niala karjában, aki éppen átvett egy cumisüveget és a macska szájába dugta. A nyávogás elhallgatott.

– De hát ez… nem macska… – nézte Kissy bambán.

– Miért lenne macska? – kérdezte egy fiatalember.

A két egér egymásra nézett, és egy szempillantás alatt eltüntették a fegyvereket.

Féltucattal nőtt a létszám, amíg ők dolgoztak. Egy ismerős fiatal pár, Kissy a nevüket is tudta, csak nem jutott eszébe. Néhány idősebb helybeli. És az a kicsi ott, Niala és a cumisüveg között.

Kissy közelebb óvakodott. Azok hárman, Niala, az apróság meg a cumisüveg rá se hederítettek. Niala kis idő múlva kihúzta a cumit, aztán visszadugta, mert a kisbaba követelte.

Kisbaba… Kissy eltűnődött. Milyen baba? A ruhája nem kék és nem rózsaszín. Zöld. Akkor mi? Ha űrlény lenne, a bőre lenne zöld, nem a ruhája. Aztán fölfedezett egy fülbevalót a kisbaba apró, egyáltalán nem egérszerű fülében. Kislány!

Vagy rocker.

Körülöttük halk csevej folyt, legnagyobbrészt a kisbabáról és általában a csecsemőkről. Isabelle néni arról mesélt, amikor először etetett babát, tizenhárom éves volt és fogalma se volt, hogy fogja meg, de hát aztán beletanult, ha sajátja nem is lett, de cumiztatott legalább százat. Kissy emlékezett, látta nemegyszer, hogy Isabelle néni a vendégek pici gyerekeit megetette, volt, hogy tisztába is tette, és egy centet nem számolt föl érte. És rögtön eszébe jutott az a kislány, aki már nyolcéves volt ugyan, nem szorult cumisüvegre, de éppoly elveszett volt, mint egy csecsemő, amikor először belépett ebbe a panzióba. Most meg itt áll Niala mellett és vigyorog Marie-ra; közben a baba neve is elhangzott.

– Én cumizta babát épp hónap előtt – mesélte. – Egyéves, de fiú.

– Én még sose – mondta Françoise.

– Pedig most már nem adom át – felelte Niala –, megzavarnánk az evésben.

– Nem baj, nem is kértem – nevetett a zseb.

– Hát majd ha a sajátodat eteted – mondta a gyerek anyja –, meglátod, milyen jó ez.

– Nem lesz sajátom. A párom is lány.

Elke odakapta a tekintetét Marie-ról, és pislogott, többször is.

– Te… te… te most kérted feleség énneked?…

Françoise visszapislogott rá, kicsit tanácstalanul, aztán megpördült, odarohant a sarokban álló asztalkához, a vázából kikapta az egész csokor virágot, és vízcseppeket fröcskölve viszszarohant Elkéhez, térdre hullott és feléje nyújtotta a csokrot.

Kissy nem nagyon látta, amint Elke leguggol hozzá és átölelik egymást, a csokorról az egyik vízcsepp éppen a szemébe ment, azt kellett törölgetnie.

Lelki szemeivel már látta az esküvőt a karácsonyfa tövében, amikor rájött, hogy még csak tizenhárom évesek.

Másra is rájött, de erről meg kellett kérdeznie valakit, aki ért hozzá. Georges-zsal akadt össze a recepció előterében.
– Georges, ugye te követed a politikát?
– Nagyjából – felelte a pilóta.
– Valami olyasmi rémlik, hogy engedélyezni fogják az azonos neműek házasságát.
– Jól rémlik. Ayrault múlt hónapban nyújtott be egy javaslatot.
– És azzal most mi van?
– Még nem szavaztak róla. Előbb a nemzetgyűlés szavaz, aztán a szenátus.
– És ha megszavazzák?
– Hát a konzervatívok sápítozni fognak, valószínűleg megpróbálják alkotmányellenesnek beállítani.
– Akkor az alkotmányozó tanács elé kerül?
– Persze. Ők pedig nem fogják alkotmányellenesnek ítélni, ezt megmondom előre.
– És akkor mi lesz?
– Törvényre emelkedik. Mire a zsebek nagykorúak lesznek, már senki nem fog emlékezni, hogy ez miért volt egyáltalán probléma.
– Én most se tudom, hogy miért.
– Hát a konzervatívok se, ne aggódj. Mindig a hagyományos értékeket védik, de pár évtizedenként változik, hogy mi a hagyományos érték. Az azonos neműek házassága rég megoldódik, mire Elkéék felnőnek. Simán összeházasodhatnak majd, ha még akkor is úgy gondolják.
Kissy lassan bólintott.
– Úgy fogják gondolni.

A kisbaba nem szilveszterezett velük, de a vendégsereg már kora délutántól szállingózott. Hivatalosan négykor vette kezdetét az alapítvány monstre egérbulija, de már kettőkor szólt a zene és néhányan táncoltak is. A konyha is üzemelt, holnap reggelig kétszeri személyzetváltással működnek, bármit elkészítenek, és minden ingyen van, hiszen úgyis csak a beavatottak

jönnek. A panzió jó évet zár, megengedhetik maguknak, egyébként is szokás, hogy a helybeli vendéglátósok egymást is megvendégeljék az ünnepek alatt, Marióék sokfelé jártak már az elmúlt napokban, s még ma este is elmennek egy-két barátjukhoz. Az egerek nem, pedig mehetnének, Nimby határozottan kijelentette, hogy a macskanépség szilveszterkor ki se dugja az orrát a négy fal közül, fáznának, és félnek a tűzijátéktól. A kutyák is, bár ők nem fáznak, ezért a szilvesztert a garázsban töltik. Kissy nem nagyon hitte ugyan, hogy a macskák annyira odalennének plusz öt foktól, amikor ők is bundában járnak, de ez nem derül ki, be voltak zárva a melléképületbe, a tűzijáték miatt. A kajájukat megkapták, idén már nem találkoznak velük. Kisbabák náluk is vannak, de azok már szaladnak, sőt fára is másznak. Maverick és Christian épp a napokban tanítgatta valamelyiküket a legnehezebb részére, lemászni. Föltették a legalsó ágvillába, úgy egy méter magasan, és elmagyarázták, hogy kell. A kiscica végighallgatta, és elég bizonytalanul, de lemászott. Ezt párszor megcsinálták, és már egészen jól ment. Aztán fölmásztak ők maguk is, mert nem volt kéznél nagyobb cica, aki föltegye őket.

Kissy is énekelt az egérbulin, hát persze. Éppen az volt a lényeg, hogy a műsornak körülbelül a felét maguk adták, egerek, kisfülűek, egypár ismerős mugli. Vanessa szintin játszott, Pi gitáron, Maverick duettet énekelt Christiannal, később Mollyval és Jacques-kal négyesben, ahogy korábban is.

És énekelt Sophie is. Ez nem csekélység azok után, hogy amúgy naphosszat alig lehetett a szavát hallani, nem mintha elvonult volna a világtól vagy ilyesmi, csak keveset beszélt. De egyszer, tíz óra körül fölment a színpadra, vagyis hát színpadjuk nem is volt, csak az egyik sarokban letették a hangszereket meg a mikrofonokat. Ránézett Pire és a gitárra, fölvette a mikrofont és azt mondta, teljesen prózában:

– Un champ de blé prenait racine…

Pi a gitár fölé hajolt, a húrokra tette a kezét, úgy nézett föl Sophie-ra, aki folytatta:

– Sous la coiffe de Bécassine…

Pi a harmadik sor elején ért először a húrokhoz, de Sophie még mindig csak beszélt.

– Ceux qui cherchaient la toison d’or…

És csak a negyedik sornál kezdett énekelni.

– Ailleurs avaient bigrement tort…

Klasszul végigénekelte az egész, fantasztikusan hosszú dalt fejből, és valahogy mintha még hasonlított is volna Georges Brassensre, akit Kissy is látott régi felvételeken. A refrént a társaság vele énekelte.

Aztán kurtán meghajolt és visszaült a helyére, hogy megint ne szóljon egy szót se, ki tudja, meddig.

Nem volt semmi baja, csak ilyen típus. Claude elmondta. Néha, nagy ritkán félórát beszél egyfolytában, aztán megint naphosszat hallgat.

Éjfélkor visszaszámoltak, aztán énekeltek, táncoltak tovább.

A mulatság nem sokkal éjjel kettő után félbeszakadt. Kissy éppen virslit evett, amikor a zene elhallgatott, és a meglepett közönség Nialát pillantotta meg a színpadon.

– Csendet kérek! Egérkék, ez nem gyakorlat!

Kissy hátracsapta füleit.

Niala fölmutatta a telefonját.

– Robert-éktól hívtak a gyerekek, az az alak megint megőrült, oda kell mennünk.

Pi fölugrott, tett egy lépést, aztán megállt.

– Pezsgőt ittál – szólalt meg mellette Angélique. – És én is.

– Mennyit, három kortyot? – kérdezte egy férfihang. – Ilyenkor elnézőek a rendőrök.

– Bolond vagy, Gaspard, nem a rendőrök miatt nem szabad italosan volán mögé ülni, hanem mert kemények a fák. Ki nem ivott pezsgőt?

Csend, mindenki a társaira nézett.

Kissy riadtan döbbent rá, hogy ő.

Már nyújtogatta füleit, amikor apa fölállt.

– Természetesen én. Azaz persze Marie se, de én elviszlek benneteket. Mit jelent, hogy megőrült?

– Hogy pontosan az ellenkezőjét csinálta annak, amit te, és most részegen dühöng. De hol van a húgom egyáltalán?

Még nagyobb csend. Vanessa eltűnt, riadt meg Kissy még jobban, pedig bezárták a cic…

Ebben a pillanatban, mintha végszóra, nyílt az ajtó és Vanessa torpant meg benne.

– Mi történt?

– Hol voltál, egérke? – kérdezte valaki, aki nem is volt egérke.

– Te még sosem surrantál ki három percre?

– Robert – szólalt meg Niala a színpadon.

– Robert?! – csattant föl Vanessa számonkérően.

Kissy imádta, hogy úgy értik egymást, mintha nem ez lenne a francia nyelv egyik leggyakoribb férfineve.

– Robert!

– Akkor mire várunk, egérkék?! – csattant föl Vanessa. – Ez nem gyakorlat!

S már robogtak is a garázs felé, útközben kapkodva föl a kabátokat, sapkákat.

– Robert-nak megígértem – közölte Vanessa –, hogy ha még egyszer randalírozni kezd, *nagyon* meg fogom verni.

– Itt az alkalom – felelte Niala.

– Lehetőleg hagyd egy darabban – kérte apa.

– Nem vagyok hajlandó elkötelezni magamat.

Nevettek és beléptek a garázsba, ami tele volt kutyával. Legalábbis az ajtó mögötti két méter hemzsegett tőlük, persze, hallották, hogy jönnek. Csak Belle maradt a sarokban a matracon, már nehezen járt, de a farkát ő is csóválta és fölemelte a fejét. Vanessa odaszaladt megsimogatni, amíg kinyitják a kocsit.

Nyolc egér. Nique, Maverick, Nimby, a D'Aubisson nővérek, a zsebek és Kissy. Niala azt állította, Robert-hoz emberből is legalább négyen kellenek, ők meg csak… de nem folytatta, beugráltak a kocsiba. Apa indított.

– Nizzába megyünk – mondta Niala. Megálltak az utcán, megvárták Mavericket, aki hátramaradt ellenőrizni, nehogy a kutyák kirohanjanak, amíg bezárul a garázskapu, aztán becsukta a külső kaput és jött.

Útközben értesültek róla, hogy Robert összetörte a berendezést, üvölt, mint egy vadállat, a gyerekek bezárkóztak az emeleten, de már többször dörömbölt az ajtajukon, csak eddig még nem próbálta betörni. Azt nem tudják, mi van az anyjukkal, őt kilökte a kertbe és bezárta az ajtót.

Amikor befordultak az utcába – valahol a reptértől nem messze –, a fiú azt jelezte, hogy most már az ő ajtajukat rugdossa, üti, és trágárságokat ordít. Ők is hallották a háttérben. Valami olyasmi volt, hogy ha anyátok nem, akkor majd ti.

Az egerek egymásra néztek. Sejtették, mire gondol.

– Jobbról van – mondta Vanessa –, még egy kanyar és meglátjuk, ott is van, az a sárga fal, Jean-Jacques bácsi, hirtelen fékezést kérek a kapu előtt, és már repülünk is.

– Jó, csak ne ki a szélvédőn – kérte apa, mert a kislány már ki is csatolta magát.

– Vettem, vigyázok.

A kocsi fékezett, Kissy előrelódult, s ahogy visszalendült, már nyitotta is a biztonsági övet, Vanessával majdnem összeütköztek az ajtóban. Kissy rántotta félre az ajtót, a mikró kiugrott, a kapuhoz rohant és már rúgott is. Kissynek még kellett egy egész másodperc, hogy kijusson a kocsiból, de a kapu sem adta meg magát azonnal, mire a zár összetört, mind a nyolc egér előtte tömörült. Végigvágtattak a kerti úton, föl egy lépcsőn, egy másikon, és útjukat állta egy masszív ajtó.

Szétlőtték az üveget, kés nyelével kiverték a szilánkokat, és Nique benyúlt a résen, megkereste a zárat.

– Megvan… csak nem tudom elfordítani…

– A másik irányba, egérke – mondta Niala –, most amarról van a kulcs feje. Mintha zárnád.

– Ja igen… ez az!

Az ajtó kinyílt, és már robogtak is. Kissy apró, piros szeme észlelte, hogy csakugyan minden romokban hever a házban, Vanessa futtában lehajol, fölkap egy ásványvizes palackot, s már fönt is voltak az emeleten, ahonnan a bömbölés jött, most nem tagolt szavakkal, csak zagyvaságok, amiket a részegek szoktak ordítozni.

– Robert! – harsant Vanessa hangja abban a pillanatban, ahogy fölértek az emeletre és befordulva meglátták az ajtót rugdosó nagydarab alakot. – Robert! – ismételte.

Az alak feléjük fordult és meglepve nézett rájuk az alkoholgőzön át.

– Kapd el! – rikkantotta Vanessa, és a nyakánál meglendítve a palackot alulról fölfelé, hibátlan ívben hajította oda vagy öt

méterről. A pasas ösztönösen elkapta, a kislány pedig szétlőtte a kezében.

Filmen úgy lett volna, hogy a palack robbanása hatalmas párafelhőbe burkolja a folyosót, s mikor az eloszlik, a pasasnak nyoma sincs. Az életben nem volt pont ilyen. A palack robbanása hatalmas párafelhőbe burkolta a folyosót, s mikor az eloszlott, ott állt Robert csurom vizesen, és azt mondta:

– Huuuuu!

Vanessa egy szempillantás alatt mellette termett, hasba rúgta, aztán belökte egy másik ajtón. Nimby utánuk sietett. Maverick követte, hallatszott, hogy valamelyik megnyitja a vizet, és már be is csukták az ajtót.

– Kicsit beáztatják – nyugtázta Niala, és bekopogott. – Niala vagyok. Kinyithatod, már nincs veszély. Egérkék, nézzetek utána, mi lett Jeanette-tel, annyit tudunk, hogy kilökte a kertbe.

Kissy szalutált és futott vissza, végigszaladt a kerten, de nem látott senkit. Végigrohant rajta még egyszer.

– De hát nem vihette el a cic…

Ekkor döbbent rá, hogy a kert másik végében melléképület is van. Visszarohant… de közben lelassított és fölnézett a teliholdra. Hát, nem egészen teli, de…

Tudta, mi a kötelessége mint rajzfilmfigurának. Nincs biciklije, se rénszarvasszánja, de jó lesz így is. Nekifutott, felugrott, és kecses ívben átrepült a Hold előtt.

Vagy legalábbis megpróbálta. Sajnos nem látta senki.

Igen, a gyerekek anyja az üvegházban volt, valami szerszámot keresett, amivel kifeszítheti az ajtót, és bőgött. A gyerekekkel együtt hazavitték a panzióba. A részeget alaposan átáztatták, aztán közölték vele, hogy délben kieresztik, addigra legyen olyan a külseje és a modora, mint egy kifogástalan úriemberé, és bezárták a fürdőszobájába.

Négy órakor megjelent a panzióban és óbégatott a családja után. Persze hogy nem volt neki akadály a fürdőszobaajtó. Vanessa ment ki hozzá, kicsit megverte, megnézte, van-e nála pénztárca, hívott egy taxit, és odaadta a sofőrnek Robert összes pénzét azzal, hogy vigye el valahová, ahol nyugtot hagy az emberiségnek. A sofőr némi éllel megkérdezte: „És mondd, Va-

nessa, ugye balesetnek kell látszania?”, amire a kislány leszamarazta és visszament bulizni.

Egészében véve nem alakult rosszul a szilveszter.

– Hm – mondta Nimby –, értem a koncepciót. Végül is mint Tom és Jerry szellemi örökösei valóban különleges meselények vagyunk, te meg ráadásul már szerepeltél filmen, ahol, lássuk csak, 1934-ben énekelsz, tehát 1916-ban születtél, illetve bizonyára idősebb vagy, talán éppen százéves. Márpedig nem nézel ki annyinak, vagyis csak kitalált alak lehetsz!

Kissy sóhajtott és beleharapott a nagyon is valóságos tenger gyümölcse pizzájába.

– Másrészt viszont átugrani a Hold előtt az azért nem egyszerű mulatság, ha nincs kéznél egy tízmillió éves botanikus. Eléggé megütheted magad.

Elke bólogatott.

– Beütődíthetje orrocskát, kemény ilyen Hold nagyon – közölte, épp hogy lenyelve a falatot. Ő sonkás-gombásat evett.

– És jó magasra kellene ugrani.

– Milyen magasra? – kérdezte Kissy, hiszen a Hold máskor is fönt lesz az égen.

– Hát lássuk csak. – Nimby előhúzta a telefonját és oda se nézve morzézni kezdett rajta, bal kézzel a sajtos-sonkás pizzát fogta. Kissy úgy hallgatta a kopogást, mintha élőbeszéd lenne. Lekérdezés volt a matematikai keresőnek, CV LUNE POS DAT APICPIPIPACP. – Amikor te ott ugráltál, a Hold körülbelül ötvennégy fokon állt. Az átmérője harmincegy perc. Te százhatvan centi vagy. Első kérdés: milyen távolságból kell nézni százhatvan centit, hogy harmincegy percnél kisebb szög alatt lássék? Rajzoljunk egy egyenlő szárú háromszöget, aminek az egyik csúcsán állok én és nézlek, amint ugrasz. A másik csúcsa te vagy, azazhogy két csúcsa, a füled és a farkincád. Ennek a magassága egy tangensfüggvény, a szög melletti két oldal aránya. – CV EQ PXK P TAN PXI, kopogta. – Az eredmény pedig – harapott a pizzából és lenyomta az Entert, s a gép visszacsipogta: REK.

– Négyszázötvennyolc micsoda? – érdeklődött Kissy, és vett még a salátából. Imádta, hogy a matematikai könyvtár mindent

tud, és a számokat igazából mindkét kódolásban ismeri, az ábécésben is, nemcsak a morzésben. Ezt éppen ő maga írta bele.

– Méter. Ilyen messziről kell hogy nézzelek, hogy elég kicsi legyél. Mármint – tette hozzá Nimby magyarázólag – mindenhogyan nagyon kicsi vagy, de a Hold is kicsi, mert messze van.

– Eddig értem.

– Akkor lássuk a második kérdést. Milyen magasra kell ugranod, hogy olyan magasan lássalak, mint a Holdat, ötvennégy fokon? A háromszögünk átfogója 458 méter, a tengerszint fölötti magasságodat keressük, és ötvennégy fokos a szögünk. Vagyis ötvennégy szinusza az *x* törve 458.

CV EQ SIN ER EQ X P REK.

CGP – csipogta a Cirrus.

– Háromszázhetven micsoda? – tudakolta Kissy ugyanazon a hangon, mint az imént.

– Megint méter, ilyen magasra kell ugranod.

Kissy megborzongott és fölnézett a pizzéria mennyezetére.

– Hát, egérke, számolj inkább tíz centivel. Akkor közelebbről nézhetsz, és kisebbet kell ugranom.

De nem konyult le a füle a huszonhárom méteres ugrás hallatán. Újév reggele van, ilyenkor büszkén feszül a kisegér füle. Ha meg akarja csinálni az ugrást, a Jerry talál megoldást, és különben is, ők már egész sor híres emberrel találkoztak, ha E. T. visszatér a Földre, ki máshoz jönne? Elliott rég felnőtt, ők meg mindig gyerekek maradnak.

Még volt a pizzából, amikor ráesett az asztalukra az a lány, aki Pierre Serrault-nak volt a rendezőasszisztense, Sylvie… Sylvie… valamilyen Sylvie.

– Jaj, Kissy, de jó, hogy látlak. Óriási bajban lettem volna, ha nem vagy itt, mondd, hogy holnapután még itt leszel!

– Holnapután még itt leszel – szajkózta Kissy szolgálatkészen, mert egy Jerryre mindig lehet számítani.

– Van egy kis változtatás a forgatókönyvben, és kellenél.

– Ének vagy bunyó? – kérdezte Maverick.

Sylvie rábámult.

– Dublőzmunka, igen. Van egy jelenet, amit másképp kell megcsinálnunk, és kellenél hozzá. El tudsz jönni délelőtt tízre Beausoleilbe? Adok egy kártyát, rajta van a cím meg a telefon-

számom, ezt mutasd föl a biztonságiaknak, különben nem engednek be.

Tényleg nem engedték volna be, nagyon elszánt képpel álltak a kapuban, és csak a varázserejű kártya láttán enyhültek meg. Volt is mit őrizni, az egyik pazar villa volt fönt Beausoleil magaslati részén, és az udvaron több helyen, kis területen fölhalmozva autók és filmes fölszerelések. Kissy értőn bólintott. Azokra a helyekre nem lát a kamera.

Az áldozata egy szakállas úriember volt, aki szadista vigyorral mesélte el neki az egész összeesküvést, voltaképpen csak ekkor derült ki, hogy (Kissy képtelen volt megjegyezni, hogy micsoda). Éspedig pocsék franciasággal, erős orosz akcentussal. Kissy aztán meg is ölte. Nem azért, mert orosz volt és nem is azért, mert ő adta át azokat a dokumentumokat Haussteinernek vagy Mausweilernek, vagy hívták akárhogy, és nem is azért, mert ő viselte a bohócruhát. (Kissynek fogalma se volt, hogy ez mit okozott, de az orosz olyan gyönyörűséggel dörgölte az orra alá, hogy Kissy tudta, ezzel mérhetetlen szenvedést akar okozni.) Egyszerűen azért ölte meg, mert ez volt a dolga. Először is az orosz megtartotta kiselőadását, ezalatt Kissy a falhoz volt láncolva és kétségbeesetten bámulta a borotvaéles pengét a koreai kezében, konkrétan pedig a rendező háta mögött ült és a koreaival macskabölcsőt játszott. A falhoz láncolást meg a borotvaéles pengét majd Marie-val veszik föl, hiszen neki az arcát is mutatják majd. Az orosz a kamera előtt hadonászott egy filmtekerccsel, amiért már elég sokan meghaltak, és elmondott mindent, amit Kissynek soha nem lett volna szabad megtudnia (különben az egész összeesküvés lelepleződik), de hát most úgyis meghal, szörnyű kínok között. Kissy csak fél füllel hallgatta, bár az a fél fül is elég nagy volt, és megállapította, hogy ha látni akarja magát a kész filmben mint száznevű kémet hátulról meg egyszer dizőzt, az nem csekély erőfeszítés lesz, mert ő ezt a filmet szörnyen unni fogja.

Hogy hogyan szabadult ki, azt nem tudta meg, az abban a részében van, amit Marie-val vesznek föl, de miután az orosz elmondta a mondókáját – csak a benne beismert gyilkosságokért annyit lehet kapni, ameddig az óegyiptomi birodalom fennállt –, átcuccoltak a falhoz, ahol Kissyt leláncolták. Ez abból állt, hogy a rendezőasszisztens átvetett egy-egy láncot mindkét vál-

lán, amik nem voltak rögzítve sehová. Előbb a koreait kellett megölnie.

– Oké, Kissy – mondta Pierre. – Kiszabadultál a láncokból, Michel megpróbál ledöfni, de elkapod a csuklóját. Vigyázz, hogy ne érj a pengéhez, nagyon vékony műanyag, ripityára törik. Dulakodtok, aztán hátralököd egy rúgással, ő átesik ezen az asztalkán és beleesik a saját pengéjébe. Minden világos?

Minden világos volt, kivéve hogy ezt az egész képtelenséget hogy fogják megcsinálni. De nekikezdtek. Michel, a koreai tartotta a pengét, döfésre emelte, Kissy pedig elkapta a kezét, vigyázva, hogy ne érjen a nagyon vékony műanyag pengéhez. És itt holtpontra jutottak.

– Ez így nem megy – panaszolta Kissy. – Michel kétszer akkora, mint én. Hátra tudom lökni, kicsi vagy nagy erővel, ahogy a kedves megrendelő kívánja, de ha kis erővel hátralököm, a héten már nem színészkedik.

– És ha nagy erővel? – kérdezte Brigitte, a másik rendezőasszisztens meggondolatlanul.

Kissy ránézett, aztán fölpillantott a mennyezetre.

Hát megpróbálták másképpen, és így már ment. Michel lökte hátra Kissyt, a kamera mellé, Kissy pedig előreugrott és egy hibátlan, megsemmisítő erejű Jerry-rúgással hozzá sem ért a pasashoz, aki hátratántorodott, ráesett az asztalkára és összetörte az asztalt is, a pengét is.

Hoztak új asztalt, új pengét. Újra összecsaptak.

A második asztal után Kissy megcsóválta a fejét.

– Tudom már, hol a hiba. Ha így hátratántorodsz, akkor mindig össze fogod törni a pengét, jóval előbb, mint ahogy beleeshetnél. Meg kell pördülnöd, majd az egyik oldaladat rúgom meg, és akkor a hasadba fúródik a penge.

– No igen – Pierre nem tette szóvá, hogy a kaszkadőr helyette rendez –, de így hason ér földet, a cél meg az lenne, hogy hanyatt fekve nézzen a kamerába, holtan.

– Átfordulok, amikor már a hasamban van a kés – mondta Michel. – Legurulok az asztalról, és hanyatt leszek.

– Jó, próbáljuk meg így.

Többedszeri csapóval szépen összejött. A koreai tehát már meg volt ölve, jöhetett a főnöke, az orosz.

– Jegerke – vigyorgott rá barátságosan, pisztollyal a kezében –, mast kinyérlak.

– Még nem forgunk, Jean-Claude – intette Pierre –, és kamera előtt ne szólítsd egérkének.

– Jjo. Majd vígyazók. Csínalók bjelöle jegeres szindvicsét. Azt nyem kéll migszoljítanyi.

A pasas teljesen szimpla francia volt, amit oroszul tudott, azt a szerep kedvéért tanulta, de éppen ezért egész nap orosz akcentussal beszélt, hogy ki ne essen a szerepéből. Kissy ettől kezdve nagyon odafigyelt rá, mert nem tervezte, hogy őbelőle egeres szendvics lesz.

De hát előre meg volt írva a sorsuk – a forgatókönyvben. A pasasnak pusztulnia kellett, és Kissy, azazhogy Marie, azazhogy az általuk játszott soknevű kém lesz az, aki a tetem fölött majd gúnykacajt hallat és mond is pár mondatot, teljesen értelmetlenül, hiszen az oroszt már lepuffantotta a saját fegyverével, mégis mondja. De hogy mit, azt Kissy nem tudta, az majd Marie hangja lesz, és ő fogja egy snitt után magához venni a mikrofilmet vagy micsodát.

Összecsaptak, megölte. Megállt fölötte és azt mondta:

– Tartsd meg az aprót, te mocskos állat!

Akármit mondhatott, a hangja nem lesz a filmen.

De Pierre húzta a száját, nem tetszett neki. Túl gyors volt, azt mondta. Szkrovodorovodnyisztyicseszkij túl fontos szereplő ahhoz, hogy ilyen könnyen elintézzük. (Pierre más nevet mondott, de azt Kissy egy percen belül elfelejtette. Amit maga gondolt ki, azt még hamarabb.)

Hát összecsaptak megint, és még jó néhányszor. Sehogy se volt jó. Végül már pihenőt kellett tartani, Jean-Claude kimerült.

– És ha dámajátékban győzném le? – kérdezte Kissy.

A filmesek egy része legyintett, a többi sóhajtott. De akadtak, akik legyintettek és sóhajtottak is. Ha a forgatás, mármint az ő feladata tovább tartana, gondolta Kissy, lenne idejük megszokni az egérstílust: először mondunk valami lököttséget, és csak utána, ha egyáltalán, állunk elő az értelmes megoldással.

Pedig most is így lett. Kissy oldotta meg, elvégre ő volt az egér a háznál. Talpra ugrasztott egyet azokból a srácokból, akiket a felszerelés cipelésére meg hasonló kétkezi munkákra tartottak, és ővele szépen megkoreografálta az egész verekedést.

Mert nemcsak a Jerry Alapítvány kisegere volt, de a Claudel–Girotti–D'Aubisson család tiszteletbeli gyereke is, akiknek a panziójában az 1970-es évek óta több fotó lóg a falon Bud Spencerről és Terence Hillről, és már csak őiránta való tiszteletből is az a legkevesebb, hogy egy filmes verekedést úgy csináljon meg, mint egy műalkotást, beszélt, cin-cin.

Nagyon jó lett. Prémiumot kapott érte, és Pierre megkérdezte, nem gondolt-e még arra, hogy hivatásos kaszkadőrnek menjen.

Hát nem. Erre még csakugyan nem gondolt.

– Kaszkadőr? – nézett rá anya meghökkenve.

– Kaszkadőr – cincogta Kissy. – Miért, a kisegérség sokkal veszélyesebb. A shindyk a legritkább esetben hordanak pisztolyt, és olyankor is lepuffantjuk őket, de azért igazából szeretnének végezni velünk. A kaszkadőr állig fölfegyverzett ellenségekkel találkozik, de a halálos végű összecsapás után együtt pizzáznak a filmgyár büféjében. Akárcsak Tom és Jerry, igazából ők sem ellenségek ám, amikor nem megy a kamera. Isteni jól elvannak több mint hetven éve, pedig ez nem gyakori eset, kisegér és cica között ilyen tartós barátság.

– Jaj, kislányom, én nem a filmbeli ellenségektől féltelek, hanem a balesetektől. – Anya átsiklott a szóáradat háromnegyed részén.

– Hát látványos autótörést már csináltam, és csak tizenhat éves kisegérke voltam. – Kissy könnyed mozdulattal fölhúzódzkodott a Bourridon-villa kerítésén és kinyújtóztatta a tagjait.

– Ne is emlegesd. Én igazán büszke vagyok az életmentéseidre, de ezektől az életveszélyes mutatványoktól kilel a hideg.

Kissy lehuppant a járdára.

– Tudom, anya. Ne haragudj.

– Nem haragszom, és igazán nem akarom, hogy beülj valami hivatalba aktatologatónak. Azzal foglalkozz, amivel szeretnél. De a kaszkadőrség aligha nyugdíjas állás.

– Ó, a nyugdíjas állásom már megvan. Kisegér maradok.

– Ez kétségkívül nagyon hasznos, de nem megélhetési forrás.

– Meg lehet oldani pedig. Lássuk csak. A *Dutyi-dili*ben volt az a kis játék egy fogóval és az ürge tökeivel. Mennyit érne meg egy shindynek hasonló helyzetben?

Anya sóhajtott. Gyakran volt alkalma sóhajtani, több mint öt éve.

– Egyébként is az lenne helyénvaló, ha az alapítvány fizetős szolgáltatásként működne. A shindyk miatt kell dolgoznunk, hát fizessenek a shindyk. Egyszerű lefülelés kétezer euró. Túszmentéssel ötezer. Bolyongás éjsötét kazamatákban…

Anya szelíden visszaterelte.

– És hogyan kezdenél hozzá ehhez a kaszkadőrséghez?

– Pierre azt mondta, össze tud hozni egy csapattal, akik ezzel foglalkoznak, és még örülnének is nekem, mert nincs náluk lány, aki verekedni tud.

– Derítsd ki, volt-e már korábban, és mi történt vele.

Kissy anyára meredt, aztán megvakarta nagy füle tövét.

– Hát… arra meg Pierre nem is gondolt, hogy *kisegér* egyáltalán nincsen közöttük. Az fontos lehet például olyan filmeknél, mint a *Drágám, a kölykök összementek,* akár dublőz lehetek, akár éppen kimenthetem a gyerekeket olyan veszélyes helyekről, ahova nem tud bemászni, aki tíz centinél magasabb. Egyrészt. Másrészt, ugye, én nem akármilyen kisegér vagyok, hanem alapítványi, és ha olyan filmet forgatunk, amiben gonosz gyerekmolesztáló emberrabló shindyk vannak, akkor jól jön valaki, aki hidegre teszi őket, „azon sürgiben". Sok hasznos dolgot tud csinálni egy alapítványi kisegér egy filmforgatáson. Például volt az az eset, amikor Gary Sinise elrabolta Mel Gibson fiát. Mi ugye hivatalból közbelépünk gyermekrablási esetekben akkor is, ha nem pedofil az elkövető, ármost ha lett volna a forgatáson egy kisegér, az bezzeg elkapta volna a mukit jóval az egész dolog kipattanása előtt, és nem kellett volna az összes bűntársának meg végül őneki is meghalnia, ami egyáltalán nem helyénvaló, üljék csak le szépen a büntetésüket és gondolkozzanak mindennap azon, amit csináltak. Hopp! – Kecsesen átugrott egy kiskutyát, akit egy hölgy vezetett pórázon, és továbbmenve még visszaintett neki. – De azért persze Tom és Jerry-filmekben játszanék a legszívesebben, akármikor kellhet kaszkadőr kisegér, hihetetlenül veszélyes dolgokat csinálnak, és Jerryn kívül csak két-három további egér szokott még szerepelni, neki nincsen dublőre, sose volt, mindent maga csinál. Lehetnék viszont egy csábos fiatal egérlány, Jerryn egyáltalán nem látszik a kora, belém zúg és meg akar hódítani, no de

persze Tom meg el akar kapni mindkettőnket, rengeteg tárgyat hajigálunk egymásra, persze én is kiveszem a részemet a harcból, elvégre a huszonegyedik században a nő már nem ül kecsesen egy rózsa kelyhében és várja, hogy a lovag érte jöjjön egy darab sajttal, hanem igenis harcolok én is belevalóan, aztán kéz a kézben elsétálunk büszkén a pizzériába, hátrahagyva a totálisan összevert macskát. Nahát, írtam egy Tom és Jerry-filmet!

– Hát ez az, egérkék.

Ez volt az. Az alapítvány csendben szemlélte.

Az egérhad és a sok kisfülű már hazautazott, egyedül Kissy maradt még Beaulieu-ben, mert Pierre nagyon kérte, lehet, hogy gond lesz a koreai megölésével és újra kell forgatni, néhány órán belül végignézik a musztereket és huszonnégy órán belül forgatnak, ha kell; muszáj, mert Michel, a koreai aztán elutazik Amerikába, és nemcsak drága lenne a stábot utánavinni, de céltalan is, nagyon el lesz foglalva, nem tud már az ő filmjükön dolgozni.

Úgyhogy Kissy átmenetileg nélkülözte Martint, viszont nem nélkülözte az érdeklődve vibráló füleket.

Amire Nimby azt mondta, hogy ez az, egy jegyzéknek bizonyult. Tizennyolc lány és tizenkét fiú neve, mellettük mindenféle adatok vegyesen. Csakhogy rövidítve.

nicole g, adrien w 91, 6-9-2, vbs, ndd, mh, pp
adam g, adrien w 91, 1-23-0, vtl, mk, dvp
marie c, eugène m 57, 9-20-10, msv, mh, ttl
jeanne l, françois d 60, 11-5-9, mtl, yb, bms

És így tovább. Ez volt Jézusmária titkosított adatbázisában, aminek a Nimbyék által kiötölt trükkel sikerült ellopni a jelszavát.

– Oké, egérkék – mondta Vanessa. – Mit tudunk ebből megfejteni?

– A második adat háromszor megegyezik – vizsgálta Molly –, kettőnél van *adrien w 91,* kettőnél *simon d 24,* és háromnál *jacques b 45.* Fogadok, hogy ezek a gyerekek testvérek, és ez az adat a lakcímük.

– Valószínű – mondta Chantal.

– A harmadik adat a születési dátumuk – állapította meg Kissy. – 6-9-2 az 2002. június kilencedike.

– A végén levő betűsorok lehetnek tulajdonságok – mondta Niala. – Például *yb* esetleg kék szem, *yeux bleus.*

– Ezekhez a rövidítésekhez egyelőre nincs kulcsunk – mondta a húga –, hagyjuk őket későbbre.

– A címekkel kell kezdeni – bólintott Niala.

– Beírtam, hogy *rue adrien w* – jelentette Nimby. – Genf, Marly, Bovelles, Liège, és kettő Új-Kaledóniában.

– De lehet boulevard is – cincogta Molly. – Ja, tudom, írjam be…

Egykettőre kiderült, hogy akkor is ugyanezeket adja a Maps. Megnézték a *rue eugène m*-et. Párizs, Fontenay-sous-Bois, Livry-Gargan, Genf, Sainte-Julienne, Havre, Épernay, Marcoussis, Petit-Saguenay.

– Genf egyezik – billentette meg a fülét Kissy.

– Azért nézzük csak tovább – felelte Vanessa.

Rue françois d. A kapott eredményekből ki kellett szórni azokat, ahol a *d* betű a *de* szócskából származott, de Genf most is közte volt, és más egyezés nem volt a korábbiakkal. *Rue simon d.*

– Ebben nincsen Genf – lepődött meg Kissy –, de, nini, van egy, amire azt mondja, hogy Svájc. Megnyomom.

Rue Simon-Durand, Svájc. Kissy megnyomta, és egy folyóparti városrész fölött találta magát – Genfben.

– Az emberünk gyerekeket gyűjtöget Genfben – jelentette ki Niala.

– És most hogyan tovább? – kérdezte Maverick.

– Az emberetek bárhol lehet Genfben, gondolom – szólalt meg Georges, aki a nappaliban üldögélt és a nemzetközi képeslapokat olvasta.

– Igen, de… – Kissy megakadt. – Azt hiszem, föl kell hívnom Pierre-t, ha már az ő kedvéért maradtam Beaulieu-ben, mégse utazhatok szó nélkül Genfbe.

Georges fölnézett. – Minek mennél oda, ha egyszer fogalmunk sincs, hol van?

– De a gyerekeket tudjuk – szólalt meg Vanessa. – Harminc gyerek. Utca, házszám, keresztnév, családnév kezdőbetűje. Ennyiből akkor is megtaláljuk őket, ha toronyházban laknak.

– Értem.

– A város legkülönbözőbb részein élnek – mondta Nimby –, ha tehát van egy bizonyos közös ismerősük, az nem lehet a tanáruk vagy a sarki zöldséges, az csak a shindy lehet.

– És ha nem ismerje ők személyesben? – érkezett a kérdés Kielből. – Csak látta utcára?

– Akkor honnan tudja a harmincból huszonhatnak a pontos születési dátumát?

– Ahh-ha. Értek cincogásat. Viszont sok gyerekek elég kicsiek még, nem tudnak megmondszják, kieket ismerik.

– Nem sokat tanultatok ti a szünidőben – jegyezte meg Niala.

– Nem, tényleg. Legfőleg csókolódzottuk egymásat. Mert alapítványi kisegérek őrület fantasztikus nagyon zseniális, és egyedül rájövöttük, hogy tanulokszni lehet telefonon is, de szerelmezni nem.

Kissy sóhajtott.

– Eszerint addig van esélyed franciául tanulni, amíg távol vagytok egymástól, mert ha összeköltöztök, akkor már csak csókolózni fogtok?

A két kislány egyszerre csettintett a nyelvével.

– Remek ötlet!

De aztán Nimby a kérdésre is válaszolt.

– A legkisebbeknek nincsenek olyan ismerőseik, akiket a szüleik ne ismernének. Tehát egyből a szülőkkel kell beszélni.

Kissy bólintott.

– Beszélek Pierre-rel, tud-e nélkülözni, és ha igen, indulok. Valaki a légügyi és szállodaipari szakegerek közül legyen szíves intézkedni.

Genf dombra épült városközpontjának zegzugos, lépcsős, macskaköves utcácskáin, svájciak és turisták sokaságában kisegér sétálgatott. Külsőre semmiben sem különbözött másoktól, kék kiskabátjának csuklyája takarta nagy füleit. Hátizsák volt a hátán, a hátizsákra erősítve egy helikósdoboz – a jól öltözött egérhölgy téli toalettje.

Még soha nem járt Genfben, de azonnal megtetszett neki. A szállása egy kacskaringós kis utcában volt, egy teázó és egy fodrászüzlet fölött, szemközt egy étterem is volt, mindig lesz hát mit rágcsálnia. Arra az esetre, ha nem tudna besurranni a rácsos pinceablakok résén, volt nála pénz is.

Nem szállodában lakott. Georges már sokszor járt itt, voltak ismeretségei, és mire Kissy gépe leszállt Cointrinen, már várta egy kis lakás az óvárosban, ingyen, barátságból. A szállodákban akármelyik szembejövő vendég lehet macska is. Vagy éppen egy alkalmazott, Genfben aztán igazán nincs faji megkülönböztetés. Fölvesznek macskát.

Csak éppen hogy körülnézett a szállásán, elsősorban azért, mert aki kölcsönadta a lakását, még ma délután külföldre utazik – éppen ezért tudta kölcsönadni –, és ha neki bármi gondja van, azt még addig lehet orvosolni. Kissy ezért a reptérről először is eltaxizott a Rhône partján egy bankba, öt percet tárgyalt egy módfelett nyájas idős úrral hármasban, Georges-ot a telefonban vitte magával – az úr voltaképpen csak arról akart megbizonyosodni, hogy aki besétál hozzá, az valóban a barátjának a barátja-e –, aztán hívtak neki egy másik taxit, az fölvitte a dombra, az úr kulcsával bement a lakásba, fél perc alatt körülnézett – makulátlan rend és tisztaság fogadta, az éléskamra, a hűtőszekrény megtöltve, a konyha sarkában nyoma se volt cicakajás tányérkának –, fölhívta az urat és biztosította, hogy minden a legnagyobb rendben.

Bezárta a lakást megint, a kulcsot gondosan eltette, és sétált egy kicsit a környéken. Aztán fogott egy újabb taxit és munkához látott. Első állomás: rue Jacques-Balmat 45. Közel is van, meg itt három gyerekkel is találkozhat. Céline, tizenhárom. Alice, tíz. Lucas, hét. A családnév G.

A taxi hatemeletes, soklakásos társasháznál tette ki. Éppen kijött egy hölgy, Kissy hát nem sokat teketóriázott, megállította.

– Jó napot, madame. Elnézést, ön itt lakik?

– Igen, itt lakom, segíthetek valamiben?

– Egy háromgyermekes családot keresek. Két lány és egy fiú. Tizenhárom, tíz és hét év az életkoruk. – Kissy egyre csökkenő magasságokat mutatott a tenyerével. – Céline, Alice, Lucas. Ismeri őket?

– Hát… tudja… én nemigen ismerem a gyerekeket. Ne haragudjon.

– Semmi probléma, madame.

– Valami gond van, kisasszony? – szólalt meg egy férfihang Kissy bal füle mögött. Kissy riadtan pördült meg, a hang tulajdonosa soha nem tudta meg, milyen verést úszott meg azzal, hogy ő visszafogta reflexeit.

Elmondta neki is.

– Hm. S miért keresi őket?

Ötven körüli úr volt, prémes sapkában.

– Nos, ezt csak nekik szeretném elmondani. Hacsak nem ön az apjuk.

– Nem, nem én vagyok, de ismerem őket. A családnevüket nem említette.

– Mert azt nem tudom. Lenne szíves lehetővé tenni, hogy találkozzam velük?

Az úr hümmögött, egy pillanatig olyan arccal nézett Kissyre, mint aki éppen azt készül mondani: „Mi itt nem szeretjük a bajkeverőket!”, de aztán fölkísérte Kissyt a másodikra és megnyomott egy gombot. Az ajtón ez állt: Guillon.

Madame Guillon kistermetű volt és gyanakvó. Kissy is csak tízcentis volt, így meg tudta érteni, ha valaki minden szembejövőben a macskás vonásokat kutatja. Ő maga pont így volt ezzel.

Mindenesetre felmutatta az igazolványát, annak rendje-módja szerint bemutatkozott, és elmondta, hogy Céline, Alice és Lucas szüleit keresi.

– Milyen ügyben? – tudakolta madame Guillon kistermetűen és gyanakvón.

– Meglehetősen bizalmas természetű. Megengedi, hogy bemenjek, madame?

Megengedte. Az úr elköszönve még tudatta a hölggyel, hogy itthon lesz, ha szükség lenne a segítségére.

Kissy engedelmet kért, letette a helikósdobozt, a hátizsákot és kibújt a kabátjából. Leültek a nappaliban. Kissy elővette a telefonját és átnyújtotta. Három sornyi szöveg volt rajta.

– Ezek minden bizonnyal az ön gyerekeinek adatai, asszonyom. Feltételezem, hogy a születési dátumok is helyesek. A

sorok végén álló rövidítések jelentését nem ismerjük. Ez kivonat egy listából, madame, ami harminc gyerek adatait tartalmazza. Nem tudjuk, hogy a lista készítője miért gyűjtötte össze ezeket az adatokat. Csak azt tudjuk, hogy pedofil, és nagyon szeretnénk megtalálni és kérdéseket föltenni neki.

A hölgy eléggé kiakadt, akárcsak később a többi szülő. Mindegyiknek ugyanazokra a kérdésekre kellett válaszolni. Honnan szerezték a listát? Mit tudnak az illetőről? Mit jelentsen ez az egész?

Kissy elmondta, amit tudott, s az nem volt sok. Mindenkitől kért telefonszámot, és megadta az alapítvány központi számát, amit a Cirrus vesz föl. Eléggé meglepte őket, hogy külföldi, méghozzá párizsi szám. Abban állapodtak meg, hogy a hétvégén még beszélnek, Kissy szervez egy találkozót annyi szülővel, amennyivel csak tud, lehetőleg a gyerekekkel is, akik elég nagyok hozzá, és megpróbálnak találni valami közös pontot. Madame Guillon nem ígérte biztosra, hogy el tud menni, a kisfia kórházban van, most is tőle jön.

Kissy pénteken délben érkezett Genfbe és egy óra körül tárgyalt ezzel a hölggyel, mintegy félórát. Aztán elsétált egy közeli olasz étterembe, bolognai makarónit evett és palacsintát, majd fogott egy taxit és bemondta, hogy rue Jean-Petitot.

Este kilencre tíz családdal sikerült beszélnie. Nem voltak mindenütt otthon. Ahol nem, ott bedobott egy cédulát a telefonszámával és a kéréssel, hogy feltétlenül hívják, fontos ügyben.

Aztán hazataxizott, a lakással szemközti étteremben olasz rakott krumplit evett salátával, és ugyanazt csinálta, előbb az étteremben, majd a lakásban, amit öt éve állandóan: egértársaival dumált a hálózaton.

Másnap reggel folytatta. Előző nap a belvárosban kezdte, aztán átment a Rhône-on, ma az Arve túloldalán kezdte a körutat, Wyss városrészben. Megint beszélt öt családdal.

– Egérkék – szólalt meg Vanessa, amikor Kissy az avenue des Morgines-en leintett egy taxit –, szerintem egyelőre elég lesz. Az az egér remek munkát végez, huszonhat családból tizenöttel már beszélt, és még nincs egész huszonnégy órája az országban. Térjünk rá a második fázisra, ezeknek már találniuk kell valami közös pontot, illetve ha nem találnak, akkor valami

trükkösebb kapcsolat van köztük, amit az összes család együtt sem tud kibogozni.

A csapat egyetértett, és telefonhívások felhője rajzott Île-de-France-ból és Beaulieu-ből Genfbe. Mindenkit meghívtak délután kettőre az egyetemi campuson levő étterembe, ahol Georges egy barátja el tudta intézni a helyfoglalást ilyen gyorsasággal.

Kissy addig még meglátogatott két családot és megkérte őket, hogy jöjjenek el.

13:45. Kissy megérkezik az étterembe, a különteremben már előkészítettek egy hosszú asztalt jó sok székkel.

13:52. Megérkezik a Piquet házaspár.

13:57. Megérkezik a Grédoux házaspár a tizenhárom éves lányukkal.

14:02. Megérkezik monsieur Bataille és monsieur Labrouche, mindketten családjuk egyedüli képviselőjeként.

14:03. Megérkezik madame Corneau a tizenhárom éves fiával.

14:04. Charlotte Grédoux szembetalálkozik Jean Corneau-val és azonnal felismerik egymást. Egy éve találkoztak a kórházban. Amikor ez elhangzik, monsieur Bataille is felismeri Charlotte-ot, az ő lánya is volt kórházban, ott látta.

14:05. Abban a pillanatban, ahogy monsieur Bataille kiejti a kórház nevét, megszólal madame Piquet: az ő fiuk is volt abban a kórházban. Ugyanekkor beözönlik még három család, akiknek már egyenesen nekiszegezik a kórház nevét. Igen. Az ő gyerekük is volt abban a kórházban.

14:06. A Jerry Alapítvány egerei hívogatni kezdik mindazokat, akik még nem jöttek el, megkérdezik, hogy az ő gyerekeik is voltak-e ott. Igen. Lucas Guillon most is ott van.

Aïre Városi Kórház, gyermekosztály, avenue de la Foretaille 145.

Összegyűjtötték az időpontokat. A szülők általában nem emlékeztek, hogy a gyerekük pontosan mikor volt a kórházban, a kórterem számára pedig végképp nem, de a gyerekek pontosan tudták mindezt. A tizenöt megkeresett családból tizenegy működött együtt velük, négy nem jött el és nem is vették föl a tele-

font – így álltak össze az adatok. A gyerekek 2011 augusztusától mostanáig, vagyis tizenhét hónapon át elszórva voltak a kórházban. A kórtermek számai nem fognak segíteni, az osztálynak csak hét kórterme van, 300-tól 306-ig számozva, és persze mindegyikbe jutott a gyerekek közül.

Külön figyeltek a testvérekre. A listán több gyerek is van, akinek van testvére, de az nem szerepel. Akik viszont igen, azokról a következőket tudták meg. Nicole Guérin volt a kórházban; a bátyja, Adam meglátogatta. Jacques Lambert volt a kórházban; a nővére, Marie meglátogatta. Alice Guillon egy hétig volt a kórházban; Lucas most van ott; a nővérük, Céline mindkettőt meglátogatta. Azok a szülők azonban, akiknek van olyan gyerekük, aki nincs a listán, egybehangzóan állították, hogy az a gyerek nem járt a kórházban. Egy kivétellel. A kétéves Marie Cellininek volt egy bátyja, aki háromszor is bent volt a húgánál a kórházban, és nem szerepel a listán.

– Oké – mondta Cellini úr. – Akkor ebből mit tudunk meg?

– Azt, uram – szólalt meg Vanessa az asztalon álló táblagépből –, hogy amikor a fia bent volt a kórházban, az emberünknek nem volt munkaideje. Remélhetőleg, mert arról nyilvántartás van. Sajnos az is lehetséges, hogy csak kiszaladt valamiért, és arról nincsen. Mindenesetre kellenének a lehető legpontosabb időpontok.

– De hát mit akarnak elérni? – kérdezte madame Corneau. – Rengetegen dolgoznak azon az osztályon. Ennyivel soha nem azonosítják.

– Bizonyára nem, madame, de nincsenek tökéletes megoldások, csak részmegoldások vannak. Még csak egy napja tudjuk, hogy Genfben kell keresni, és már az is megvan, hogy hol dolgozik. Ez óriási előrelépés.

– Értem… végül is…

– Igen – mondta Kissy –, az a következő lépés, hogy őt magát azonosítsuk. Ha meglesz a pontos lista, hogy melyik gyerek mettől meddig volt a kórházban, azt összevetjük az alkalmazottak névsorával. Aki nincs ott elég régen, hogy találkozhatott volna mindegyikükkel, máris kiesett. Aztán jön a kérdés, hogy kinek volt munkaideje akkor, amikor Marie, Céline és Adam látogatóban volt. És ha ezek közül valaki dolgozott, amikor Bernardo bent járt, az is kiesik, hiszen felírta volna.

– Szerintem nem – szólalt meg Bernardo Cellini.
– Miért nem?
– Másfél év alatt csak harminc gyerekkel találkozott volna? Szerintem nem ír föl mindenkit, tehát attól, hogy engem nem írt föl, még találkozhattunk.
– Értem. Igazad van, rendben, ezt a szempontot húzzuk ki, de Marie-val, Adammal és Céline-nel találkoznia kellett.
– És hogyan fér hozzá a kórházi alkalmazottak listájához? – kérdezte Bataille úr.
– Gondolom, van erre egy ember, személyzeti főnök vagy ilyesmi.
– Kételkedem benne, hogy betekintést adna az adatokba.
– Ha nekem nem, majd a rendőrségnek.
– No de várjon csak. Nekünk itt egyáltalán nem tetszik, hogy a gyerekeink neve szerepel egy ilyen gyanús célú jegyzékben, de a törvény végeredményben nem tiltja, hogy valaki ilyen listákat készítsen.
– Viszont az emberünk csinál más dolgokat, amiket a törvény nagyon is tilt.
– Úgy – bólintott Bataille úr. – S mikor tervezi, hogy elmegy a kórházba?
– Amint kész az időpontok jegyzéke. A társaim is beszélnek azokkal, akik nem jöttek el, sorba rendezzük, és indulok is.
– Elvihetem?
– Köszönöm – bólintott Kissy, és félórával később ketten sétáltak be a kórház kapuján. Szép nagy, modern épület. Itt rengeteg alkalmazott lehet.
– Jó napot – nézett be a portáshoz. – Merre találom a személyzeti osztályt?
– Szombaton ott egy lelket se talál – volt a válasz. – Jöjjön vissza hétfőn.
– Akkor bármiféle magas rangú vezetőt, aki bent van.
– Olyan akad éppen. – Az öreg, bajuszos portás érdeklődő pillantása inkább Kissynek szólhatott, nem annak, amiért jött. – Milyen ügyben?
– Azt majd elmondom neki magának.
– Az nem fog menni, kislány. Honnan jött? Állást keres?
– Nem. – Kissy fölcsapta az igazolványát. – Françoise Chaton, Jerry Alapítvány. Beszélnem kell a kórház valamelyik ve-

zetőjével. Vagy most beszélek vele, vagy félóra múlva egy szép svájci rendőrrel jövök vissza. Hívja föl és mondja meg neki.

A kórház igazgatója fogadja őket – kis türelmet. A titkárnő kíváncsian nézegette őket, főleg a helikósdobozt, amit Kissy egy szempillantás alatt lecsatolt a hátizsákjáról, s már le is tette, mire Bataille úrnak ideje lett volna odaugrani, csak a hátizsákot és a kabátot segíthette le Kissyről.

– Köszönöm.

– Mondja, mi ez a hatalmas doboz, amit magával hurcol?

– Időnként ezzel kapunk el olyan emberkéket, mint a mostani páciensünk.

– Miért, mi van benne?

Kissy nem felelhetett, jelzett a telefon, hogy az igazgató fogadja őket. Hát bementek. Idős férfi ült az íróasztal mögött, jöttükre felállt. Nagyon magas volt.

– Jó napot. Doktor Hoffman, miben segíthetek?

– Françoise Chaton, Jerry Alapítvány – mutatta föl az igazolványát Kissy, és kezet nyújtott. – Az úr monsieur Bataille. Doktor úr, tudjuk, hogy az ideje drága, ha megengedi, térjünk a tárgyra. A kórház egyik alkalmazottját keressük, és szükségünk van a személyzeti nyilvántartásra. Szeretném a jóváhagyását, illetve tevőleges segítségét kérni a nyomozáshoz.

– Úgy – pillantott le rá doktor Hoffman termete magasából. – S milyen ügyben keresik az illetőt?

– Súlyos bűncselekmények miatt, uram.

– Milyen jellegű bűncselekmények?

– *Pedofil* jellegű bűncselekmények.

Doktor Hoffman leült az íróasztala szélére, talán nem is anynyira meglepetésében, mint avégett, hogy egyáltalán lássa Kissyt, ne tornyosuljon annyira fölé.

– De önök nem rendőrök – hangzott el az oly sokszor hallott mondat.

– Nem, doktor úr, de egy szavába kerül és idehozom az egész genfi rendőrséget.

– Úgy – mondta az igazgató már másodszor. – Ezt bizonyára nem szánta fenyegetésnek.

– Hogy én? – Kissy meglepve pislogott. – Eszembe se jutott. Csak egy tényt közöltem. A portás már el akart küldeni, hogy jöjjek vissza hétfőn, de sem én nem érek rá még két napig az önök szép országában lébecolni, sem az ügy nem tűr halasztást.
– Mit kíván tehát? A személyzeti nyilvántartást?
– Igen, doktor úr.
– Csakhogy abba csak a személyzeti igazgatónknak van betekintése.
– Akkor a személyzeti igazgatóra van szükségem, uram. Tudom, hogy nincs bent – be kell jönnie. Szombaton, doktor úr. Amint látja, én is dolgozom hétvégén.
– Én is – sóhajtott az igazgató, és becsöngette a titkárnőjét. – Madame Schultze, legyen szíves megkeresni Anderson asszonyt és megkérni, hogy jöjjön be, most azonnal, bárhol van és bármit csinál éppen. És legyen ennek a fiatal hölgynek a segítségére.
– Máris, doktor úr – felelte madame Schultze, Kissy pedig köszönetet mondott és már kint is voltak az ajtón.
Anderson asszony azonban közölte, hogy ilyen hirtelenséggel nem tud bébiszittert találni.
– Kérdezze meg, hozzáfér-e a személyzeti nyilvántartáshoz a neten át – mondta Kissy.
– Persze hogy hozzáférek – felelte a telefon. – Ki beszél?
– Akkor én megyek oda – mondta Kissy. – Hol lakik?

Bataille úr elvitte Liotard-ba, ahol Anderson asszony lakott egy negyedik emeleti lakásban; mint kiderült, két ötéves ikerrel, az egyik lány volt, a másik fiú, és kíváncsian bámulták Kissyt meg a hatalmas csomagjait. Anderson asszonyt Kissy kapásból tegezte. Pár évvel lehetett csak idősebb nála.
– Sajnálom, hogy így rád törtünk, de nem volt más megoldás. Meg kell találnunk azt az embert.
– Milyen embert? Gyerekek, menjetek most be egy kicsit a szobátokba, amíg beszélgetek a nénivel meg a bácsival.
Beterelte a gyerekeket a szobába, ami elég ideig tartott ahhoz, hogy Kissy magához térhessen a megdöbbenésből, hogy ő egy néni.
A nappaliban volt egy számítógép, amellé ültek le.

– Egy embert keresünk, aki a kórházban dolgozik. Tudunk időszakokat, amikor bent kellett lennie. Az a kérdés, hogy hányan felelnek meg a kritériumoknak.

Hosszadalmas procedúra volt. Ki kellett listázni azokat, akik a kérdéses időszakban alkalmazásban voltak, aztán viszont a program nem tudott tovább szűrni, ezért az egész listát elküldték Beaulieu-be, ott kihúzták belőle a nőket, aztán a maradékot egyenként kellett végignézni, hogy mettől meddig voltak szabadságon. Száznegyvenből csak húszat tudtak így kihúzni. Maradt százhúsz.

– Ne búsuljon, kislány – mondta Bataille úr. Kissy fölpillantott rá, és sóhajtott. Érezte, hogy egészen a vállára lóg a füle.

Bataille úr valami bátorítót akart mondani, de az asztalon hirtelen elkurjantotta magát a telefon.

– Hé! És a gyerek?!

Kissy bambán nézett rá.

– Hahó, egérke! A gyereket még nem néztük meg!

– Milyen gyereket? – kérdezte Bataille úr és Yvette Anderson egyszerre.

Kissy hirtelen fölocsúdott, fülei feszes vigyázzba vágták magukat a feje búbján, és már mondta is:

– Ugye van valamilyen adat arról, hogy az alkalmazottaknak van-e gyerekük?

– Hát… van egy adatbázis a családi adatokról.

– Lássuk!

– De… ahhoz nincs hozzáférésem…

Kissy fölhívta a kórházat. Megint beszélt doktor Hoffmannal. Doktor Hoffman parancsba adta, hogy szerezzék meg neki azt az adatbázist. Madame Schultze előkerítette az illetékest, aki félbeszakította hétvégi pihenését, bement a kórházba, megkereste a jelszót és lediktálta a telefonba.

Míg mindezt kivárták, Kissy nem tétlenkedett. Föltette egérfüleit és bekopogott a gyerekekhez. Teljesen el voltak bűvölve.

Nimby javaslatára három év ráhagyást adtak. Abból a sok-sok disznóságból, amit Jézusmária művel az ötéves lányával, világos, hogy csak lány lehet, de az életkorát talán elváltoztatta, amikor eldicsekedett a társainak. Tehát két és nyolc év közötti

lányokat kerestek, illetve lányos apákat, akik közül az egyikre a legkevésbé sem illik az a szó, hogy apa.

És csak négyet találtak.

– Lássuk csak. Mit tudunk még előkeríteni, ami szűkítheti a kört?

– A beosztásuk? – szólalt meg tűnődve Bataille úr.

– Mi van vele?

– Hát… a listában ott a címük és a születési dátumuk. Úgy értem, a gyerekek listájában. Ezekhez az adatokhoz ki fér hozzá?

– Az orvosok – mondta Yvette.

– Megkérdezhette maguktól a gyerekektől – vont vállat Kissy.

– Kétévesek is vannak köztük. És feltűnő, hogy a csak látogatóba érkezett gyerekeknél ez az adat hiányzik. Szerintem a nyilvántartásból van.

– Nézzük meg a beosztásukat – értett egyet Niala, és már olvasta is. – Hát az első konyhai kisegítő. Az nem fér hozzá a nyilvántartáshoz, ugye?

– A nyilvántartáshoz? – tárta szét a kezét Bataille úr. – Inkább az a kérdés, hogy magukkal a betegekkel találkozik-e.

– Nemigen – rázta a fejét Yvette. – Az ételt az ápolók tálalják, a konyhások közül csak a diétás nővér látja a betegeket.

– Jó. Kihúzom. A második orvos.

– Az látja a nyilvántartást.

– A harmadik szakasszisztens.

– Az is látja.

– A negyedik takarító. Az nyilván nem látja az adatokat.

– Hát nem.

– Akkor már csak két emberünk maradt – nyugtázta Niala elégedetten. – Kettőhöz akár el is lehet menni és kérdőre vonni őket.

– Pillanat – szólalt meg Nimby. – Hadd nézzek utána valaminek.

Vártak pár percet, Kissy tűnődve billegette füleit.

– Meg is van. Átküldök egy linket, nézzétek meg.

Kissy megnézte. Bataille úr is rákukucskált a képernyőre, de a szöveg előrelátóan morzéban volt. Egy részlet Jézusmária beszámolójából, ahol azt írja, hogy nem nehezedett rá a lányra –

arra a tizenkét évesre, akiről csak ebből a beszámolóból tudták, hogy lefektette, de semmilyen adatuk nem volt róla –, mert nem akarta agyonnyomni.

– Aha – mondta Kissy. – Cin-cin. Yvette, ismered ezt a két embert személyesen is? Dr. François Simonet sebész és Paul Dupont radiológus asszisztens.

– Hogyne, mindkettőt.

– Milyen termetű emberek?

– Simonet doktor száznyolcvan körüli, jól megtermett férfi. Dupont kicsi, akkora lehet, mint te.

Kissy bólintott. Eltette a telefonját és felállt.

– Yvette, köszönöm a segítséget. Én most elmegyek az emberünkhöz és lecsukatom. Ez egy életveszélyes pedofil és neked két kicsi gyereked van, ennek ellenére meg kell kérdeznem: ugye nem fogod felhívni?

– Eszemben sincs.

– Ennek örülök. Az ugyanis bűnpártolás lenne, és ha a páciensünk szagot fog, akkor te kerülsz bajba. Nem fenyegetlek, csak elmondom, ami van. Ja igen. Ismered a családját is?

– Melyiknek?

– Simonet doktornak.

– Persze. Ne bolondozz, a doktor úr nem lehet pedofil. Pláne életveszélyes.

– Azt majd meglátjuk. Mit tudsz a családról?

– A feleségét Madeleine-nek hívják, valami műszaki pályán van, és van egy ötéves kislányuk… nem, inkább hat. Az enyéimeknél valamivel idősebb. Egyszer-kétszer találkoztam vele.

– Hogy hívják?

– Ève.

Bataille úr továbbra is fuvarozta Kissyt, bár már ott, Andersonék nappalijában elkezdte a fejcsóválást.

– Nem létezik. Emlékszem Simonet doktorra, ő operálta a lányom karját. Képtelenség, hogy… nem, valahol tévedést követtünk el.

– Monsieur Bataille, én lennék a legboldogabb, ha legalább az orvosok mentesek lennének ettől a betegségtől, de hát nem azok. Mindenesetre Simonet doktor majd részletes felvilágosítással szolgál.

Kissy ezúttal a kocsiban hagyta a hátizsákját és a helikósdobozt, hogy könnyen verekedhessen, ha kell. Arvennexbe mentek, oda, ahol az Arve svájci területre lép. Elmúlt öt óra, az utcalámpák fénykörén túl sötét volt már. A házat nem is látták a magas kapu és a sövény mögött, amíg várták a választ a csengetésre.

– Ki az? – Női hang volt.

– Jó estét, François Simonet-t keresem.

– A férjem szabadnapos. Ha beteg, kórházba kell mennie.

– Családi ügyben jöttem, asszonyom.

– Milyen családi ügyben?

– Madame, idekint mínusz két fok van. Nem beszélhetnénk meg ezt a házban?

– Kérem.

A kapu hangjelzést adott, Bataille úr megnyomta, beléptek.

– Csak maradjon mindig mögöttem, és ne akadályozzon a mozgásban, monsieur.

– Miért, mit akar csinálni?

– Azt majd a doktor úr dönti el.

A hölgy csak akkor nyitott ajtót, amikor már odaértek. Kis előszoba, alig megvilágítva, a hölgy könnyű otthoni viseletben, meglehetős érdektelenséggel pillantott rájuk. Kissy már levette egérfüleit, a csuklyát a fejére húzta – hideg volt.

– Jó estét – mondta Bataille úr udvariasan. – Beszélhetnénk a doktor úrral?

– Erre tessék – morogta a nő. Bementek. Tágas, szépen berendezett nappali, az asztalnál a doktor úr sportosan öltözve üldögélt a fotelban, jöttükre éppen egy köteg papírt rakott le és fölállt. Kissynek egy pillanatra átcikázott a fején, hogy azokat a papírokat már soha többé nem fogja megint a kezébe venni. Hacsak nincsen tévedés persze.

– Jó estét – mondta a doktor. – Engem keresnek?

Kissy szép nyugodtan kibújt a kabátjából, amit Bataille úr segített le róla.

– Dr. François Simonet, ugye?

– Én vagyok.

Magas volt és jóképű. Sikeres, magabiztos orvos a világ egyik leggazdagabb városának jól menő kórházában. Feleség,

gyerek, szép ház. Mit kívánhat még? Talán hogy olyan cellába tegyék, ahol barátságos emberek vannak.
– Aïre Városi Kórház?
– Ott dolgozom, igen.
– A lánya neve Ève?
– Igen, de miért?
Kissy előhúzott a zsebéből egy cédulát – még Yvette-nél firkantotta le indulás előtt. Átnyújtotta, közben a bal kezét úgy tartotta, hogy az órája lássa Simonet arcát.
A doktor átvette a cédulát, kihajtogatta, ránézett. A saját nickneve állt rajta, ami olyan disznó volt, hogy az alapítványban csak Jézusmáriát mondtak helyette.
– Ez valami tévedés – szólalt meg kicsit rekedten, a kelleténél hosszabb szünet után.
– Ha tévedés lenne, kicsi François – felelte Kissy magabiztosan –, akkor most azt kérdezted volna: mi ez, mit akar ezzel?
– Igen, azt is kérdezhetném. Minek dugdos az orrom alá trágárságokat?
– Igazad van. Egyszerűsítsük le a dolgot. Most elmegyünk a rendőrségre és vallomást teszel. Akkor legalább a vizsgálatoktól megkíméled a lányodat. Mert ugye tudod, hogy a nőgyógyászat és a pszichiátria kimutat mindent?
– Ugyan már…
– Rick már ül, François! Nem tűnt föl, hogy túl soká hallgat?
– Nézze, én…
– Igen? Mondd, hallgatlak.
– Voltaképpen mi ez az egész?
– Találd ki, hogy min buktál le. Találd ki, hogy a négy gyerek közül, akiket a lányodon kívül megerőszakoltál, melyik kettő vallott rád és hogyan találtuk meg őket.
Valamikor beszéltek arról, hogy ha a gyanúsítottat elárasztják hamis információval, összezavarodik és nem fogja tudni, mi az, amit tőlük hallott és mit tud azért, mert ő a tettes. Kissy hát gátlástalanul blöffölt.
– Ezek elég súlyos vádak, kisasszony. – A doktor tűnődve csípőre tette a kezét. – Hogyan akarja ezt bizonyítani?
– Én? Sehogy. – Kissy meglepett képet vágott. – Hát az nem az ügyészség dolga?

– Ja, persze – mosolygott a doktor, de a mosolya inkább vicsorgás volt. – El is felejtettem. Majd az ügyészség. Szóval én most menjek el a rendőrségre? De mit valljak be? Azt mondja, a lányomat megerőszakolták – de még ha így is lenne, mi bizonyítja, hogy én tettem?

– Nekem is van lányom – lépett előre Bataille úr. – Ön ismeri is, doktor úr. Ön operálta. Ha valaki azt állítaná, hogy a lányomat megerőszakolták, én nem cinikus képpel bizonyítékokat firtatnék, hanem a lányomhoz rohannék, hogy a karomba vegyem. Vanessa, szerintem küldje ide a rendőrséget, ez az alak magától nem fog bevallani semmit, viszont a lányát biztonságba kell helyezni.

A doktor elgondolkodva sétálgatott a nappaliban, egyre a fejét csóválva. Kissy fülében halk morzekopogás hallatszott.

– Örülnék, ha nem hívná ide a rendőrséget, Vanessa – szólalt meg Simonet ismét, nyilván azt hitte, hogy Kissyt hívják Vanessának. – Mondhatni, ragaszkodom hozzá.

Ahogy megint feléjük fordult, a kezében egy pisztollyal, Kissy nem várta meg a mozdulat végét. Öt éve gyakorolt. A többiek csak annyit láttak, hogy megmozdul a keze, és az orvos üvöltve eldobja a fegyvert, aztán összegörnyed. A felesége odarohant hozzá, de Kissy gyorsabb volt, odaugrott, fölkapta a fegyvert és a zsebébe süllyesztette.

Másfél napig vadásztak erre a shindyre, de azt sose gondolta volna senki, hogy úgy kell majd őket kiszabadítani a házából. A doktor elájult, a felesége hisztériás rohamot kapott és elrohant valahová. Öt perccel később megérkeztek a rendőrök, és nem tudtak bemenni, mert Kissyék se a bejárati ajtót, se a kaput nem tudták kinyitni. A gyereket megtalálták a szobájában, békésen játszott és nem értett semmit, de amikor Kissy benyitott hozzá, sokkal jobban megijedt, mint egy normális lelkivilágú ötévestől várni lehetett volna. Bataille úr a feleségre talált rá valami alagsori helyiségben, végezni akart magával, de Bataille úr kiütötte a kezéből a borotvát, fölkapta a nőt és visszacipelte a nappaliba. De csak hisztériázott, nem volt képes kezelni a zárat. Bataille úr telefonon elmondta a rendőröknek, mi a helyzet, és azt a tanácsot kapta tőlük, amit az egerek újév éjszakáján már alkalmaztak Nizzában. Ő is kipróbálta, betuszkolta ma-

dame Shindyt a zuhanyozóba és rányitotta a hideg vizet. Ettől lecsendesedett, de továbbra se lehetett kommunikálni vele.

Végül a rendőrök törték fel az ajtókat, miután Bataille úr visszament a nappaliba, szemügyre vette Simonet doktort és azt mondta a telefonba, jó lenne orvost hívni. Csakugyan eléggé vérzett, egy nimbuszgolyót kapott a kezébe, egyet a hasába.

A gyereket Kissy öltöztette föl és vitte ki a házból, akkor már abban a szilárd meggyőződésben, hogy a nő is tudott róla, hogy a férje mit művel a gyerekükkel, még az is lehet, hogy részt vett benne.

Hat óra volt, mire a gyereket leadták a rendőrségen, persze árvaházba kerül.

Kissy arra eszmélt, hogy az utcán áll a kapitányság előtt – Thônexben, Arvennex ide tartozik –, és Bataille úr nyitja a kocsiajtót.

– De… én… cin-cin…

– Mit néz? Gondolja, hogy itthagyom az utcán? Szálljon be és mondja meg, hová vigyem. Egyből indul a reptérre vagy marad még?

Kissy sóhajtott és beszállt.

– Mennék én haza szívesen – mondta, amikor Bataille úr is beült –, de reggelig maradnom kell, a szállásom kulcsát csak délelőtt adhatom le.

– Hát nem szállodában lakik?

– Nem, kaptam egy lakást, a kulcsát le kell még adnom, valami üzletben egy hölgynek, de az már bezárt.

– No, megoldjuk. Van valami holmija ott, vagy mindenét magával cipeli?

Kissy mosolygott.

– Mindenemet magammal cipelem. Ha kivisz a reptérre, csak leintek egy gépet és már megyek is.

– Hát ez jól hangzik, csak a repülőgép nem taxi.

– *Nekem* taxi. Otthon a csapat már szervezi a gépemet, szerintem mire odaérünk, a terminálon fog állni, és mellette áll a pilóta levett sapkával. Mennyi ide a reptér?

– Félóra.

Ott is voltak félóra múlva, monsieur Bataille bekísérte őt a tranzitba, tollat és jegyzettömböt vett elő, és írt egy elismer-

ványt a kulcsról, feltüntetve, hogy kinek a lakásáé, és hogy kinek, mikor, hol fogja átadni.

– Nagyon kedves, hogy ennyit segített.

– Elég veszélyes alaktól szabadította meg a kanton gyerekeit, mademoiselle Chaton. Ez a legkevesebb.

Kezet szorítottak, az úr ment a dolgára, Kissy pedig hétkor felült a párizsi gépre. Oda foglaltak neki helyet, hiszen Pierre-nek nincs már szüksége rá, Beaulieu-ben nem hagy semmit, ami ne érne rá, amíg jövő hét végén az egérkék elhozhatják, és így este már otthon várhatja Martint.

Nem így lett. Martin várta őt a tranzitban.

– Hát te, egérke? – kérdezte Kissy, de csak az első csók után.

– Hát én, egérke. Hamarabb végeztem, gondoltam, meglep-lek.

– Sikerült! – cincogta Kissy boldogan, és még nem volt vége a meglepetéseknek: odakint a taxis Tom volt, és mellette ült Françoise egérfüles hajpántban, mondván, az alapítvány első külföldi kiküldetése hősének igazán kijár a díszkíséret.

Otthon pedig további egereket talált, Jennifert, Chantalt, Nique-et, Mavericket és Christiant, akik már dolgoztak anyáékkal a vacsorán.

Hát megfogta ezt a shindyt is – egyedül, idegen ország idegen városában. Újabb országra terjesztették ki az egéruralmat: a svájci shindyk boldog lubickolásának is

VÉGE.

A klub felszámolása folytatódik!

27.

KARRIER

– Columbia hívja a Földet, vétel.
– Columbia, itt Houston, vétel.
– Houston, itt Columbia. Nulla egész egytized méter per secundum sebességgel távolodunk a Földtől. Az idő jó, a rendszerek hibátlanul működnek. A pszeudokoleopterikus teszt sikeres.
– Pszeudo… milyen teszt?
– Pszeudokoleopterikus. Coleoptera, az bogarat jelent, tehát álbogaras az tudományosan pszeudokoleopterikus.
– És a palacsintasütőt hogy mondják tudományosan?!
– *Frixorium.*

Kissy csak jóval később jött rá, hogy Nimby azért tudta fejből a palacsintasütő latin nevét, mert utánanézett, összebeszéltek az egerével. Az álbogaras teszt mindenesetre valóban jól sikerült. Az idő jó volt, ami nem nagy csoda a nappali kellős közepén, és a Columbia kiválóan elbírta az álbogarakat. Többféle kiépítést is kipróbáltak, és legvégül, Mező módban már tizenkét álbogarat vitt föl.

Az álbogarak nem tudtak repülni, egyszerű fadarabok voltak, az aljukra olyan rögzítőelemet csavaroztak, mint a bogarakra. Viszont néhány grammnyi pontossággal ugyanannyi volt a súlyuk, mint a bogaraké, így a Columbia teherbírását remekül lehetett velük tesztelni.

A Columbiát egészen újfajta technikával építették. Nimby fenyődeszkából metszett ki szeleteket a famegmunkáló plotterével, s kétféle hosszúságú lécekre vágta, húszcentisekre és negyvencentisekre, rajtuk mindenféle lyukkal és horonnyal, amivel

rotorokat, bogártartókat és elektronikát lehetett rájuk erősíteni, meg egymással is összecsavarozhatók voltak. Sokféleképpen, és a változatokat kínai írásjegyekről nevezte el.

Az Egyes mód csak egy lécből állt, aminek a két végén volt egy-egy rotor. Nem tudott felszállni, két rotor nem elég, hogy a saját súlyát elbírja.

A Száj mód négy rövid lécből összeállított helikó volt, mert a kínaiak a szájat egy kis négyzettel írják. A négy sarkán volt egy-egy rotor, a lécek közepén álbogarak, alul az elektronika és a kamera. Négy álbogárral épp hogy fel tudott szállni, nem volt megbízható. Hosszú léccel, lécenként két álbogárral már ki se próbálták.

A Nap mód téglalap alakú gép volt, két hosszú léc három rövidebbel összekötve, a két végükön és középen. Rotorok a sarkakon. Így hét bogártartót lehetett fölrakni, de hát ez négy rotornak mindenképpen sok, több rotort tett föl a bogártartók helyett. A gép akkor volt stabil, amikor hat rotorja volt, de így a bogaraknak két-két rotor közvetlen közelében kellett volna leszállni, ami veszélyes, ha nincs teljes szélcsend. Nimby följegyezte, hogy erre még vissza lehet térni hosszabb lécekkel, és átépítette Mező módra.

A mező kínai írásjegye egy nagy négyzet, amit két keresztező vonal négy kis négyzetre oszt. Nimby először most is a sarkokra tette a rotorokat, egyet pedig középre, de így rengeteg bogárnak volt még hely, sokkal többnek, mint amennyit az öt rotor elbírt. Ekkor változtatott. A keresztező vonalakra tette a rotorokat, egyet középre, és mellé kettőt-kettőt mind a négy irányban. Bogártartók nélkül a kilencrotoros gép valósággal a levegőbe szökkent, és amikor Nimby elkezdett álbogarakat rátenni körben a szélére, tizenkettőig jól bírta.

– Fog ez menni – mondta Vanessa. – Ha nagyobb rotorlapátokat kap, kevesebbel is szépen fölszáll. Martin majd leméri, mekkora lécekre lesz szükség, hogy minden jól elférjen.

– Éééń? – kapta oda a fejét Martin.

– Te készülsz mérnöknek, nem?

A Columbia végül nyolc nagy, erős rotort kapott kereszt alakban, a kereszt közepén helyezték el az elektronikát és alul a kamerát. Az egyméteres oldalhosszúságú négyzet mindegyik szé-

lén nyolc bogár fért el, és még maradt két kiló szabad teherbírása. Persze nem volt ennyi bogaruk, de Vanni szabadidejében már építgette őket.

– Két kiló – tűnődött Nimby. – Soknak tűnik, de egyáltalán nem biztos, hogy a töltőrendszert meg tudjuk építeni ebben a méretben. Valószínűleg csak a bogarak egy részét tudjuk majd feltölteni.

– Semmibogárnál kevésbogár is többogár – jelentette ki Elke bölcsen.

Mostanra kialakult a helikopterépítő csapat. Vanni Beaulieuben, a padlásműhelyben bogarakat épített, átlagosan egyet naponta, ennyire futotta a munka mellett; elég hosszadalmas, aprólékos dolog, aztán a precíz beszabályozásuk még egyszer annyi, próbarepülések, finom állítgatások a rotorokon. Végül dobozba rakta őket, dróttal rögzítette, és hétvégén az egerek elhozták a heti termést. Kettőt postára adtak Elkének, legyen egy tartalék, ha az elsőt baj érné.

Nimby a kölykök egy részével pedig megtervezte és felépítette a Columbiát, három hétig dolgoztak a prototípusokon, aztán még egy hétig a kész gépen. Közben készült már az Atlantis, a Challenger és az Endeavour is, normál méretű helikopterek, mint az Enterprise, hiszen az a cél, hogy minél több helyre jusson belőlük.

Így aztán egyik délután Kissynél is megjelent egy kis piros kocsi, négy overallos szaki kecmergett ki belőle, nagy ládákat emeltek ki a csomagtartóból, szalutáltak és azt mondták:

– Kisegérföldi Helikopterhangár-felépítő Szolgálat. Hova kívánja a helikopterhangárat és kisegítő létesítményeit, asszonyom?

Kissy válaszolni akart, de valami lezuhant közvetlenül előtte, kis híján az orra hegyét lapította össze. Mire fölnézett, már még kettő száguldott utána, és egyre továbbiak.

Kissy kinyitotta a száját, de megint becsukta. Fölkapták a ládákat, bezárták a kaput és rohantak. Mire beértek a házba, ömlött a hó.

Tíz perc múlva öt rosszkedvű kisegér bámult ki a nappali ablakán. Már annak sincs értelme, hogy visszahívják Yves bácsit, vigye haza a fiúkat, Nimby úgy számította, hogy újabb tíz perc és derékig érő hó borítja a kertet. Könnyű volt kiszámítani. Ki-

nyúlt az ajtón, bedugta az ujját a hóba és megállapította, hogy már kétcentis. Még egyszer ennyi idő és eléri a négy-öt centit, vagyis az övük magasságát.

Szó se lehetett arról, hogy szakadó hóban odakint építsenek hangárokat. A szél is kezdett feltámadni.

– Egykettőre mirelit egeret csinálna belőlünk – mondta Claude.

Kissy sóhajtott. – Szentigaz. Gyertek, egérkék.

– No hová? – pillantott rá Artu.

– Valami hasznotokat kell vennem. A konyhába!

Île-de-France-ban egyáltalán nem lehetett ekkortájt hangárokat építeni, de repülni se, amíg Nimby föl nem tette a kérdést, hogy miért nem.

– Az elektromos részeket lefóliáztuk, elképzelhetetlennek tartom, hogy bejusson a nedvesség. Valahogy nehezemre esik elképzelni, hogy úgy megül a géptesten a hó, hogy már nem tud repülni. Ez az, számítsuk ki. Kissy, nekem csupa liszt a kezem, de te remekül számolsz fejben, legalább vesszük valami hasznodat…

Kissy megpördült a kezében a fakanállal, de végül nem verte meg a pimasz egeret, az egész konyha csupa liszt lett volna. Meg hát amúgy is reménytelen eset. Inkább szépen kiszámolta neki, figyelembe véve a Discovery szabad felületét és a hó fajsúlyát, amit megnéztek a neten, hogy hatcentis vastagságú hórétegnek kell belepnie a géptörzset, hogy a súlya elérje a rotorok szabad kapacitását.

– No jó – mondta Nimby, amikor a tésztával megvolt –, megyek, kipróbálom. Szerintem ennyi hó sose fog rajta összegyűlni, mert leviszi a menetszél és a rotorszél. Meg a rendes szél. Körözni fog a ház előtt, egészen alacsonyan, amíg bírja. Ha valami elromlik, úgyis nekem kell megjavítani.

– A Discovery?

– A Discovery, minthogy az Enterprise és a Columbia szépen ledobozolva fekszik a Frédi bázison, ahova már úgyse jutunk haza többé, amíg tart a hóvihar. Utána meg nincs hol kipróbálni.

Tényleg kipróbálta, kiküldte a gépet az ajtón és elindított egy programot, hogy körözzön fél méter magasan, a fal és a ház kö-

zött, aránylag szélvédett helyen. Ha felküldte volna száz méterre, alighanem elfújja a szél, de így elkörözgetett másfél órát, amíg az aksi bírta. Akkor Nimby kitett egy nagy lavórt az ajtóba, leszállt bele, és otthagyta csöpögni, nemcsak mert nem akart disznóólat a házban, de le is akarta mérni, hogy mennyi hó rakódott a gépre. Nem sok. Negyed liter víz olvadt le róla, és az átvizsgálás során Nimby mindent rendben talált.

– Well, mice. Tudunk repülni hóesésben. Sajnos hóviharban továbbra se.

– Jó tudni – felelte Kissy.

– És most? – kérdezte Artu. – Úgy értem, a hétvégi sütit megsütöttük, a hóvihar nem enyhült, mihez kezdjünk?

– Játsszunk shindyset – javasolta Claude.

– Az meg mi?

– Egyikünk lesz a shindy, a többiek kinyomozzák, és akkor jön a verekedés.

– Aha, verekedni nem is rossz ötlet. – Kissy nyújtózott egyet. – Jó, öltözzünk be és csapjunk össze.

– Én ma már verekedtem – mondta Christian.

– No kivel?

– Hát Maverickkel, ki mással? Suli után hazamentünk és földhöz csapdostuk egymást. Nem mondtuk, hogy vettünk két garnitúra védőfelszerelést otthonra is?

– De – emlékezett Kissy. – Tényleg mondtátok.

– Azt hittem, egész másféle testgyakorlással vagytok elfoglalva olyankor – mondta Claude.

Christian vigyorgott. – Csak sorban. Verekedés után zuhanyozni kell. Lakótelepen csak egy fürdőszoba van ám.

Disznó, gondolta Kissy.

– Kissyt meg ebből a szempontból hiába csapom földhöz.

– Disznó! – csattant föl Kissy. – Egyébként se tudnál földhöz csapni. Gyerünk, egérkék, le az alagsorba, készülődni, a shindy mindig a legkövérebb egeret választja ki!

Már surrantak is.

– Nem baj, ha én nem állok be? – kérdezte Christian. – Inkább nézegetek egy kis gyerekpornót.

Kissy hirtelen rádöbbent, hogy odafönt hagyta a palacsintasütőt.

– Jobb, ha nem hergeled az egeret – tanácsolta Claude.

– Én nem hergelem. De nem azért van a mirrorunk egy szép nagy pedofil fórumról, hogy rendszeresen tanulmányozzuk? Másképp hogy akartok shindyt fogni?
– A szüleitek átvállalták ezt a részét – mondta Kissy.
– Igen, egyszer. De a shindyk azóta is raktak már föl új képeket.
– Majd valaki megnézi. Nálad nagyobb.
– És azt is átvállalja valaki nálam nagyobb, amit Maverickkel csináltunk verekedés után?
Kis csend lett, erre senki se gondolt.
– Hé – szólalt meg Artu. – Én nem tudtam, hogy át is lehet vállalni…
Nevettek.
– Miért, igazán helyes, csak hozzám kicsit fiatalka. De azért…
– Álmodozz inkább egy tagbaszakadt pasasról bikacsökkel – utasította Kissy.
– Nem az esetem…
– Viszont darált egeret fog csinálni belőled, ha nem készülsz föl.
– És ha fölkészülök, sütsz nekem fasírtot a darált shindyből?
– Örömmel.
Artu csettintett a nyelvével, és mentek edzeni.

Kissynek esze ágában se volt hagyni, hogy Christian edzés helyett gyerekpornót tanulmányozzon. Egy kölyök soha nem edzhet eleget, alig fél éve nőtt ki a fülük, rengeteget kell még fejlődniük, mire leteríthetik a nagydarab shindyket. Ami viszont magát a gyerekpornót illeti, úgyse tudja megakadályozni, hogy a kölykök nézegessék, csak ha letiltják a hozzáférésüket az adatbázisnak ehhez a részéhez. S hogy az milyen rossz ötlet lenne, az félórával edzés után derült ki, amikor Christian fölnézett a táblagépről és megkérdezte:
– Itt vacsorázunk, egérkék?
– Hát ha nem áll el a hóvihar, itt is alszunk – felelte Claude.
– Odakint közlekednek az autók – mondta Kissy szívtelenül –, bármikor hívok nektek egy taxit és mehettek. Ma már úgyse rakjátok föl azt a hangárat.
Öt óra volt, koromsötét.

– Csak mert ha itt vacsorázunk – folytatta Christian –, akkor lenne egy gondolatom azzal a darált shindyből sütött fasírttal kapcsolatban, amit Artu úgy szeretne.
– No mondjad.
– Mit szoktak írni az elhunytak sírjára?
Kissy meghökkent.
– Hogy jön ez ide?
– Csak felelj, egérke.
– Hát a nevüket, évszámokat, hogy mikor éltek…
– És ha költő hal meg?
– Ha költő… akkor… akkor… cin-cin… akkor is.
– Tehát feltehetően nincsen túl sok sírhely azzal a felirattal, hogy ITT NYUGSZIK EGY KÖLTŐ?
Kissy hátracsapta füleit. Nyúlt a gépéért. A többiek is.
– Hol kell nézni?
– Kalo tinketi tis ramon, la nami tun salana.
Beütögették a nyolc számjegyet, és egy képsorozatot kaptak. Bikinis kislány fényképezkedett egy temetőben, mindenféle csábos pózokban ült, állt, feküdt egy síron.
– Vau – mondta Nimby. – Szép síremlék.
– Te csak ne gyönyörködj mások sírkövében – förmedt rá Kissy. – No jó, egérke, de egy temetőbe akárki besétálhat fotózni.
– Ez igaz, de az ürgéről van már egy csomó adatunk. Most lehet hozzá egy hely, ahol már megfordult ezzel a kislánnyal. Méghozzá most az ősszel, látszik a levelek színén, és a kislány ugyanakkora, mint azokon az augusztusi fotókon, amikről azt írta, hogy a nyaralás alatt készültek. Tehát ezek is idei, azaz most már tavalyi fotók.
Kissy tűnődve nézte a képeket. A hivatkozási szám az egész albumot kiadta, és mellette ott volt a shindy összes ismert adatát tartalmazó dosszié. A neve Grizzlie. Hogy képes valaki ekkora helyesírási hibával fotózni a lányát meztelenül? Azt ipszilonnal írják, nem ie-vel.
A gyerek kisiskolás, de több éve készülnek róla fotók, az albumban tipegős korából is vannak meztelen képek. Olyan kép nincs, amin ő is hozzányúlna, és a gyorslistába kiírt adatok szerint nincs is tudomásuk arról, hogy megtette volna. Viszont ez

is zaklatás, és más gyerekekről birtokol pornót. Egy tízévest állítólag lefektetett. Mindenképpen cellára érett. De egy temető?

– És ha ötszáz kilométerre laknak a temetőtől? – kérdezte Claude pontosan azt, amire Kissy is gondolt.

– Lehet – felelte Christian. – De nekem valami azt súgja, hogy nem. Szerintem idegen helyen nem fotózkodnának.

– A fürdőruci ezúttal rajta maradt a gyereken – vetette közbe Nimby, érezhető sajnálkozással a hangjában. Kissy zsebében mocorogni kezdett a kés.

– Igen, ez valóban sajnálatos – bólintott Christian –, akarom mondani, még így is túl sok gond adódhat idegen helyen. Valaki meglátja őket és baj van.

– Miért, ismerős temetőben nem láthatja meg őket senki? – billentette meg a fülét Kissy.

– De, csak ott tudja, merre pucoljanak meg, ha forró a talaj.

– Hm. Hát… minden lehet, egérkék, de én azt mondom, hogy csak azt írjuk föl, hogy jártak abban a bizonyos temetőben, azt ne, hogy környékbeliek. Ha ki tudjuk deríteni, hogy hol van az a sír. Név nélkül nem sok esélyt látok.

– Hát nekem nincs még akkora fülem, mint neked – ismerte el Christian –, de kiderítettem. Beírtam a keresőbe. Ez Émile Deschamps sírja, élt 1791-től 1871-ig, költő, író, műfordító, újságíró, librettista, dramaturg. Ő írta Berlioz *Rómeó és Júliá*jának szövegkönyvét. „A régóta szunnyadó gyűlölet / Fölkelt, mint a pokol; / Capuletek, Montaguk, két ellenséges ház, / Veronában keresztezték a vasat…”

– Hagyd már abba! Azt mondd meg, hol van eltemetve!

– A Nôtre-Dame temetőben, Versailles-ban.

– Cin-ciiin?…

– Ahogy mondod.

– Szerintem – Nimby a füle mögé tette egy ujját és megbillegette elismerésül – jelöld be, hogy ez a helyszín hol van, és nézzük meg ennek a cicának az anyagát abból a szempontból, hogy van-e még valami, amit Versailles-hoz köthetünk. De azt azért ne jelentsük ki, hogy ott lakik.

– Medvének – mondta Kissy. – *Grizzlie.*

– Helyes, medvének – bólintott Nimby. – Én pedig elmegyek a temetőbe, nem most, majd világosban, kíváncsi vagyok valamire.

Másnap oda is ment, felszállt a helikopterrel és aprólékos gonddal beállt úgy, hogy pontosan abból a szögből lássa a sírt, mint a képek némelyikén. Egymásra vetítette a fotót és a Discovery által látott képet, és ellenőrizte, hogy a háttér is teljes fedésben legyen.

– Well, mice – hívta az alapítványt –, a medvénk vagy a feje fölé tartott géppel fotózott, vagy hozott egy létrát, mert itt ha feláll egy másik sírra, akkor túl messze van, vagy pedig égimeszelő. A képek százkilencven centi magasról készültek. Fényképezőgépet használt, aminek a hátulján kijelző van, a címkékben megvan a típusa. Ha azt a szeme elé tartotta, akkor legalább százkilencvenöt centire nőtt. Beírom az adatbázisba.

– Szép munka – felelte Kissy, aki éppen fölfelé baktatott a metróból –, most sétálj körbe az utcákon, egy ekkora lakli messziről is látható.

– Inkább művelődöm egy kicsit. Tudod, én egész nap lélekölő fizikai munkát végzek, ami ráadásul életveszélyes is, hiszen a rugó bármikor lecsapódhat, amíg óvatosan kihúzom a sajtot. Szükségem van egy kis magasabb kultúrára.

– Elmész a zenekarhoz – hökkent meg Kissy, és nekiment volna egy lámpaoszlopnak, ha az gyorsan félre nem ugrik. Hiszen a pasi zenész. Tett egy-két megjegyzést, amiből kiderül, hogy komoly zenével foglalkozik.

– Sokkal jobb helyre megyek. Olyan helyre, ahol már látták a zenekart.

Nimby elment a versailles-i hangversenyterembe és elbeszélgetett a portással, aki nyilvánvalóan mindenkit ismer. A portás bólintott, elégedetten, amiért méltányolják az ő tudását. Nimby elmondta, hogy a kishúga is zenész szeretne lenni, szintin játszik és énekel, véletlenül volt is nála hangfelvétel, amin Vanessa játszik és Kissy énekel. És szeretné meglepni a születésnapjára. A kishúga bolondul a zenészekért, és látott egyet, aki nagyon tetszett neki, valamit magyarázott a technikájáról, hogy az annyira csodálatos, de ő, Pierre – így hívták Nimbyt ezúttal –, őszintén bevallva, nem emlékszik, hogy mit mondott, mert semmit sem ért a zenéhez, azt is elfelejtette, hogy milyen hangszer volt. De Isabelle nagyon szeretne találkozni azzal a művésszel és föltenni neki néhány kérdést, vagy legalább egy au-

togramot kérni, de hát még a nevét se tudja. Azt viszont igen, hogy nagyon magas férfi, két méter körül lehet. Ha legalább azt tudná, hogy hívják, hogy ha látja a művészbejáróban, megszólíthassa.

– Hát ilyen magas zenész nem sok jár nálunk – mondta a portás elgondolkodva –, alighanem az a csellista lesz, ej, hogy is hívják…

Nem csekély fejtörés után eszébe jutott. Pierre őszinte hálát rebegett, és visszaballagott a szemközti kiskocsmába, ahol tíz eurót fizetett a csaposlánynak, hogy őrizze a hátizsákját és a helikósdobozt, visszavette, megköszönte, s helyet foglalt a csomagokkal meg egy palack narancslével.

– Gondolom, azóta megvan a címe is, egérkék – mondta.

– Meg hát – felelte Claude. – Nem sok embert hívnak Aristide Polackowskinak.

– Milyen név ez? – kérdezte Maverick.

– Hosszú – tájékoztatta Françoise.

– Le Chesnay, rue Mermoz negyvenhét – mondta Claude. – És tudjátok, mi az érdekes?

– Vanessa – felelte Nimby. – Én mindig nagyon érdekesnek találtam.

– Ő is, de nem erre gondoltam. Az utca végén ott van a temető.

Cincogtak.

– Túl sok a véletlen ahhoz, hogy véletlen legyen. Well, mice, ha már úgyis itt vagyok, odasurranok, becsöngetek, megverem, effélék.

– Negatív – felelte Niala. – Nincs otthon.

– Hát te ezt honnét tudod, egérke?

– A zenekar honlapjáról, jelenleg Japánban turnéznak. A hétvégéig várnod kell.

– No jó – mondta Nimby. – Akkor irány a rue Mormez.

– Mermoz! És nincs otthon!

– De a bizonyíték igen. Már véget ért az iskola.

– Cin-ciiiin?

– Pontosan. Elvégre az egész a levegőben lóg. Egyszer járt a gyerekkel a versailles-i temetőben, de ettől még élhet Bordeaux-ban is. Csinált néhány képet magasról, de ettől még lehet kis dugó, csak éppen valamiért föltartotta a gépet. Az, hogy

találtunk Versailles-ban, pont a temető mellett egy langaléta zenészt, semmit sem jelent, ha nem találjuk meg a gyereket is.

Odaküldte a Discoveryt, körülrepülte a házat. Csinos, nyugalmas kis villa. Semmi mozgás, a redőnyök leeresztve.

Kissy egy kapualjba húzódva figyelte. Egyszer csak meghallott egy férfihangot közvetlen közelből.

– Helló, szép kislány. Mennyi egy óra?

– Hatvan perc – felelte Kissy gondolkodás nélkül, föl se pillantva.

– Hülye egere! – sivalkodott a fülhallgatójában az alapítvány száz hangon. – Föl akar szedni! Nézz föl és vágd orrba!

Kissy fölnézett és meglátott egy vigyorgó férfiarcot.

– Vágjam orrba?

– Tessék? – lepődött meg a férfi.

– Ébresztő! Egérke! Kissy! Kissy!

– Ébren vagyok – felelte. – Azt mondjátok, hogy vágjam orrba?

A pasas meghökkenten nézett rá, és egy szempillantás alatt eltűnt a szeme elől.

Kissy visszahajtotta nagy füleit a táblagép fölé és figyelte, ahogy a Discovery körberepüli a zenész házát. Nyilván nincsenek otthon.

– Gyere vissza holnap – mondta. – Reggel, amikor a gyerek iskolába megy.

– Amikor kijön a kapun – pontosította Vanessa. – Nem amikor még a fürdőszobában van.

– Hm, pedig mondasz valamit ezzel a fürdőszobával. Legjobb lesz programot írni rá, mert holnap reggel én is iskolába megyek, és nem érek rá itt bámészkodni. Elteszem a pontos koordinátákat és hazafelé menet megcsinálom.

Meg is csinálta. Másnap reggel a Discovery önműködően elindult, átszelte a húsz kilométeres távolságot Franconville-től Versailles-ig, a szomszéd utcában egy lapos tetőn leszállt, John és George felröppent a fedélzetéről, és figyelőállást foglaltak el Polackowskiék házával szemközt, két ponton, ahol ráláttak a kapu környékére. Félóra múlva felszálltak megint, visszatértek a Discoveryre, s az hazarepült velük.

A felvételt Elke nézte meg először, neki volt szünete a leghamarabb. Rajta volt, ahogy kijönnek a kapun, de az arcuk nem

volt felismerhető. Egy nő és egy piros kabátos gyerek. Nyilván lány.

– Már az is valami, hogy tényleg van lánya – mondta Françoise.

Az alapítvány úgy döntött, nem keresik meg a Polackowski családot, amíg az apa külföldön van. Túl nagy a rizikó, hogy az anya értesíti a vádakról, akár teljesen jóhiszeműen, mert nem tud semmiről, akár lehet cinkos is – aztán a maestro egyszerűen elfelejt hazajönni.

– Túlságosan hasonlít a neve Roman Polańskira – morogta Nimby.

– Bolond – nevetett Kissy. – Az semmit sem jelent.

– No reszkír, no fejfájás – volt a válasz.

Kissy rávigyorgott Ködöcskére és egy halom dobozzal kisurrant a konyhába. Már javában készültek az egeres hétvégére, Tom hamarosan indul a reptérre a D'Aubisson nővérekért. Angélique céges ügyben lót-fut az ország távoli sarkaiban, egyáltalán nem tud eljönni, Pi pedig Toulonba utazott, megbetegedett a nagyapja. Anyáék is elutaztak, szintén céges ügyben, az a beruházás, ami miatt Amerikában voltak, de most Tokióba kellett menniük. Csak hétfőn jönnek meg, ezért Tom elhozta Suzyt és Macskát Franconville-be, Kissy mellette ült, és Tom azon vidámkodott, hogy két macska, egy kutya és egy egér ül a taxiban, valahol föl kellene venniük egy kengurut is. Kissy figyelmeztette, hogy konfliktus esetén a kenguru az egér pártját fogná, ez az egyik közös filmjükben is megtörtént már, a cirkuszból szökött meg egy kenguru, és sorozatosan ráhozta a frászt Tomra, mert ugyanúgy nézett ki, mint Jerry, csak sokkal nagyobb volt.

A konyha úgy nézett ki, mint egy tökéletesen előkészített műtő, ami csak az orvost várja. Az orvos hamarosan taxiba ül és hozza magával a beteget is, nem Nizzából, előbb elmennek valahol a belvárosba Vanessa egyik barátjához, akitől hatalmas hűtőládákat vesznek át, úgy jönnek. Huszonhárom kisegér veti rá magát ma este a szusira, akkor is, ha ezúttal Vanessa csak a tálalást végzi.

Kissy elhelyezte a dobozokat és visszament a nappaliba. Nagyjából készen voltak mindennel. A padlón két kutyát he-

lyeztek el festői összevisszaságban. A sarokban álló polcon alvó macska is megszemlélhető. Az ablak alatti fotelban két kislány, egy barna meg egy vörös csókolózik, egérfülekkel. Az állatkert teljes.

– Én – nyomott rá ekkor Nimby a telefonjára. Néhány pillanatig hallgatta, aztán hirtelen megnyomta a kihangosítót és kétszer három rövidet intett Kissynek. CC, rendőrség?!

– Várjon, kedves – mondta egy öreg néni sipító, vékony hangján. – Beszéljen hangosabban, tudja, az én koromban már nem olyan jól fog az ember füle.

Ekkor fölvették. Kissy kilépett az ajtón és becsukta, nehogy behallatsszon a hangja Nimby vonalába.

– Kissy Chaton, Jerry Alapítvány. Ne szóljon semmit, csak hallgassa!

Rányomott Nimby telefonjára és kiadta a hangját ide.

– Baj van, Guizard néni – harsogta egy férfihang. – Marcel balesetet okozott.

– Marcel? Marcel? – sápítozott az idős madame Nimby Guizard. – Melyik Marcel?

– Az unokája, néni kérem! Én mellette ültem a kocsiban. Nem sérült meg senki, de elég nagy a kár, muszáj kifizetni, különben beperelnek minket, le is csukhatják Marcelt! Hall engem, néni?

– Hallom, hallom – sipákolta Nimby. – Jaj, jaj, jaj, borzasztó. Hol vannak most?

– Szerencsére nem vagyunk messze magától. Van kétezer eurója?

– Hát az van.

– Akkor elmegyek magához, hallja? Marcel nem mozdulhat innen, mert övé a kocsi, de én elhozom neki a pénzt! Jó, Guizard néni?

Nimby helyeselt, Kissy pedig beleszólt a vonalba.

– Hallott mindent, uram? Ez élő közvetítés a társam telefonjáról, Guizard néni nálunk nincsen, nyilván mellétárcsáztak. Keressék meg a nénit, nála elkaphatják a csibészt.

– Elkapjuk, ne aggódjon. Mondja a számukat.

– Ez, amiről most beszélek, telefonközpontunk van.

– Köszönöm, Guizard néni! – kiabálta a csibész. – Negyedóra és ott vagyok magánál!

– Hallja, negyedórájuk van az ügyre – mondta Kissy.

– Az bőven elég is – felelte a rendőr magabiztosan. – Köszönjük, visszhall!

De több idejük volt, mert madame Nimby az ő beszélgetésüket nem hallotta, és kisírt még negyedórát, mondván, hogy ő korán fekszik, és az ágyból kikecmeregnie az öreg csontjaival bizony nem könnyű. Majd ha maga lesz ilyen öreg, fiatalember, bizony maga se ugrál egykönnyen.

Aztán búcsút mondott neki, mintha nem találkoznának félóra múlva – tényleg nem fognak –, letette, és Kissyre vigyorgott.

– Befújtad a csókát, lelkecském? – kérdezte még mindig ugyanazon az öreg nénis hangon. Kissy mellett a zsebek gurultak a nevetéstől.

– Minden tele lesz Charlie Charlie-val, mire odaér, csak hagyd ezt abba, jaj, az oldalam.

– Hát jó – mondta Nimby mély Bud Spencer-hangon.

Persze soha nem tudták meg, hogy a rendőrség elkapta-e a szélhámost, de azért elkönyvelték a Jerry sikerei közé. Jól indult a hétvége, és a csapat nagy része még itt sincs!

Éppen befutott még néhány kölyök, amikor Nimby megint fölkapta a telefont.

– Mondd, apa! Igen? Persze hogy tudom. Hát… csak Kissy. Egérke! – harsogta túl a zsivajt. – Itt van a jogsid?

– Hol máshol lenne? – nézett rá Kissy, és megpróbált odajutni a társához, de a rengeteg egér kavargásában legalább harminc kutyát is végig kellett simogatnia. Nimby jött oda hozzá, letéve a telefont.

– Gyere, egérke, akár kabátot se vegyél, ki se kell szállnod a kocsiból.

– Cin-cin?!

– Apa itthon hagyott egy szerszámos ládát, de mégiscsak kell neki. Csak te vagy itt, akinek van jogsija.

Kissy szólni se tudott. Követte Nimbyt a garázsba, de azért a folyosón mégiscsak megtorpant, belenézett a tükörbe, megigazította haját és föltette bársonyfüleit. Akárki beláthat az ablakon, rendesen kell kinéznie.

Nimby berakta a ládát a csomagtartóba. Közepes méretű láda volt, vagy tíz kilót nyomhatott.

– Nem mondta ugyan, de szerintem ez is kelleni fog – Nimby berakott még egy dobozt. – Figyelmeztesd, hogy ott van.

– Jó.

Kissy beszállt, becsatolta magát, nagy összegű biztosítást kötött, az egereket… csak egy egér volt, és az nem volt útban, a garázsajtót nyitotta. Kissy elfordította a kulcsot, kigurult, kitette az indexet balra, körülnézett, kikanyarodott az utcára és ment. Vezette az autót, életében először igazi, vizsgázott sofőrként. A körforgalomnál sokan voltak, de hamar beengedték, nyilván látták a füleket és tudták, hogy segítségre van szüksége, vezetés közben nem tudja magát megvédeni, ha autós macska jönne.

Perceken belül alkalma nyílt még egy vizsgát tenni. Az avenue des Marais-n, a vasút után megtorlódott a forgalom, sokan voltak, Kissy együtt araszolt a többiekkel, amikor meghallotta hátulról a szirénát. Cincogott egyet, belelépett a gázba, és az éppen nyert pár méter szabad útját arra használta, hogy kihúzza a kocsit jobbra és felugrassa a járdára. A mögötte jövő csak akkor reagált, amikor látta, hogy Kissy mit csinál. Kissy lassan gurult a járdán, a mentőautó elszáguldott mellette, Kissy nagy sóhajjal tekerni kezdte a kormányt balra, és jó utat kívánt neki.

Már látta a műhelyt, amikor észrevett egy kisteherautót nyitott motorháztetővel. Nem állhatott meg, jöttek mögötte, ment tovább, s bekanyarodott a műhely elé. Yves bácsi kisietett.

– De jó, hogy elhoztad, köszönöm.

– Mást is hoztam: munkát – szólt ki Kissy az ablakon.

– Nocsak, mifélét?

– Egy lerobbant kisteher áll a hátam mögött.

– Hát én nem szívesen vitatkozom veled, de nem áll a hátad mögött senki.

– Ej, nem közvetlenül. Úgy kétszáz méterre innen – Kissy belenézett a tükörbe –, látod a sárga buszt? Azon valamivel túl. Két muki hajol a gyomrába, és nem tűntek valami vidámnak.

– Igen? No jó, odaküldöm az egyik legényt. Ezt is köszönöm. Otthon minden rendben?

– Hogyne, már szaporodik a kisegércsapat, mire hazaérek, fenekestül fölfordítják a házat és valószínűleg megeszik a cicát.

– A te cicád…

– Jogilag. Amúgy egyedül Vanessát szereti… illetve… őt legalábbis nem utálja. Jaj, Nimby üzeni, hogy berakott még egy dobozt, mert kellhet.

– Vedd ki azt is, Ali! Igaza van, tényleg jó, ha itt van. Kösz mindent, egérke.

Kissy szalutált és indított.

Amikor hazaért, már nyílt is a kapu, hiszen figyelik a telefonja hollétét az egérkeresőn. Vagy kinéznek az ablakon. Molly ugrált a kertben, nyitotta a garázsajtót, de Kissy nem jött beljebb.

– Nem mennél a csodába a lökhárítóm elől, egérke?

– Ja, de! – A kislány arrébb ugrott, de ahogy Kissy behajtott a garázsba, már ott volt mellette megint.

– Tűnés innét, amíg mozog a kocsi!

– Odaküldtük a Columbiát – újságolta Molly alig lépésnyi távolságból.

– Hová „oda”?

– Versailles-ba, a zenészhez! Most kötünk fogadásokat, hogy meglátjuk-e a kislányt és az lesz-e, akit a medve fotózni szokott.

– De hisz már sötét van, ez nem tűnt föl, nagyeszű kisegerek?

– De odabent világos van!

Kissy kivette a kulcsot, aztán visszadugta, rájött, hogy amikor a kocsi a garázsban áll, Yves bácsi mindig ott tartja.

– És a szobában akartok elrepülni a zenészhez?

– Jaj már. *Őnáluk* a szobában! Bekukucskálunk az ablakokon, és hátha meglátjuk. E. T. is milyen rendes emberekkel ismerkedett meg így. A Columbia nyolc bogarat vitt, körberepüljük a házat és benézünk minden apró résen.

A nappaliban már minden tömve volt az alapítvány sürgő-forgó nagyfülűivel, Kissy egy villanásnyira látott köztük egy kisfülűt is, Tomot, aztán a nyakába ugrott Vanessa.

– Nahát… ti mikor jöttetek, egérke?

– Öt perce sincs.

– És a taxi hova lett?

– Andreas kiviszi Yves bácsihoz, valami nem jó a motorban, aztán visszajön és velünk egerezik. Úgyhogy Inge is kijön, ha el tud szabadulni.

Miután Nialával is üdvözölték egymást, Kissy helyet keresett magának a bútorokon, földön üldögélő egerek sokaságában, és megállapította, hogy a cica nincs már a polcon, amin korábban aludt. Remélhetőleg hagytak egy falatot belőle.

A tévén fölfedezte a környék térképét, Houilles fölött piros kör jelezte a Columbia helyzetét, gyorsan haladt dél felé.

Kissy hirtelen megriadt.

– És mi van a szusival?

– Üdvözletét küldi, kint van a konyhában, lassan hagyjuk szobahőmérsékletre melegedni, aztán tálaljuk.

A Columbiával Elke szállt le egy magasabb épület tetejére, húsz méterre a célponttól, a másik utcában. Itt persze vaksötét volt, hiába égtek az utcai lámpák, ide nem világítottak, de Nimby számított erre, és a Columbia alján elhelyezett egy kis fogyasztású, de erős LED-lámpát. A leszálláshoz bekapcsolták, a kamerát lefelé fordították, és Françoise felszállt egy bogárral, azzal nézte az anyahajó és a leszállópálya közötti távolságot. Nimby külön erre az alkalomra átdefiniálta az elevátort, sokkal finomabb szabályozásra állította. Ha húsz kilométerre innen, egy idegen ház tetején elveszítik a Columbiát, soha nem szerzik vissza.

A két kislány videószemüvegben figyelte, amit a gépe lát, ők többiek a nagy tévén, osztott képernyőn. Mavericken és Niqueen is szemüveg volt, a kezükben éles vezérlő, bármikor be tudtak ugrani bármelyik zseb helyett. De Elke úgy tette le a hatalmas gépet, mint egy tollpihét.

– Fünfzig – mondta Jennifer. Az ő feladata volt a magasságmérő leolvasása, németül, hogy Elke gondolkodás nélkül értse. – Fünfundvierzig… vierzig… fünfunddreißig… dreißig… fünfundzwanzig… zwanzig… fünfzehn… vierzehn… zwölf… zehn… acht… sechs… fünf… vier… drei… zwei… eins… null, fertig!

– Kész vagy, egérke – ujjongott a csapat. Elke nagy sóhajjal vette le a szemüveget, de Françoise is, és átölelték egymást.

A GPS persze nem tudta centiméteres pontossággal megadni a gép magasságát, és nem is lett volna értelme, hiszen a háztetőét úgyse tudták. Egészen másképpen csinálták: előre lemért perspektíva segítségével. Françoise bogarának másfél méterre

kellett lebegnie a Columbiától, kicentizve, hogy az anyahajót pontosan akkorának lássa, amekkorát Nimby előzőleg megmért és berajzolt a HUD-ra sárga jelzések formájában. Amikor a Columbia lábai fedésbe kerültek ezekkel a jelekkel, akkor Nimby bekapcsolt egy magassági skálát, ami csak addig volt pontos, amíg a gépek tartották ezt a távolságot. A Discovery tartókeretének egy sor piros vonalkával kellett fedésbe kerülnie, ez adta meg a magasságát. Nimby azt mondta, ez ugyanaz, mint amikor hegyek vagy házak magasságát állapítjuk meg optikai eszközökkel.

– Jól van, egérkék. – Nimby lekapcsolta a Columbia világítását. – Indulhat az első páros.

– Alfa felszáll – mondta Chantal.

– Béta felszáll – kontrázott Niala.

A két bogár átvágott a házak fölött és hozzálátott felderíteni a csellista kertjét, óvatosan. Délután volt, plusz négy fok, szélcsend – akármiért kijöhet valaki a kertbe. De nem volt kint senki. Két perc után Alfa megközelítette az emeleti ablakot, ami mögött fényt láttak, Béta pedig felfedező útra indult a ház körül.

Az emeleti szobában nem volt senki. Alfa helyet keresett a kerti fákon, ahonnan szemmel tarthatja az ablakot. Béta a ház másik oldalán talált egy földszinti ablakot, ahol szintén volt fény, mozgást is láttak mögötte, de a függöny túl vastag volt, nem lehetett kivenni részleteket.

Vártak. Béta visszatért a Columbiára, nem volt értelme fogyasztani az üzemanyagot. Alfa egy vastag ágon ücsörgött, az emeleti ablakot figyelte. Ők pedig hozzáláttak a szusihoz. Félóra múlva Nique felszállt Gammával, fölváltotta Alfát, hiszen valamicske áramot a kamera is fogyaszt. Az ablak mögött semmi mozgás.

Éppen elfogyott a szusi, amikor a tévéről eltűnt az ablak, csak sötétséget láttak.

– Mi történt? – kérdezte egyszerre sok ezer kisegér.

– Lekapcsolták a villanyt – felelte nyomban ugyanaz a sok ezer kisegér.

– Nem lehet – mondta Vanessa, és fölkapott egy szemüveget meg egy vezérlőt. – Megvan, a gép visszajelez, magasság zéró, dőlésszög százhatvan, a gép a hátán fekszik a földön!

Kissy rémülten nyúlt egy vezérlő után, fölrakta a szemüveget és már kapcsolt is. Ő is ugyanezt látta. Akkor elveszítették a bogarat.

Gyorsan továbbkapcsolt és jelentette:

– Delta felszáll! Megkeresem.

– Negatív, egérke, menj és figyeld az ablakot, vaksötét van ott, ahol az a bogár lezuhant. Gammát kikapcsolom, most nem tudjuk megkeresni, majd reggel.

– Bekapcsolom a ketrecet – mondta Nimby. – Gamma működőképes, tehát nem műszaki hiba, hanem elvesztette a kapaszkodót az ágon, fejjel lefelé a fűbe zuhant, és most nem tud felszállni, a rotorok automatikusan kikapcsolnak, ha akadályba ütköznek. A megfigyelőállás három méter negyvenen van, három méter magasra ketrecet rakok.

– Mi az a ketrec? – kérdezte Tom.

– Nem fognak ez alá menni, ha még egy gép zuhanni kezd, azonnal beindít és lebegve marad, amikor ezt a magasságot eléri.

– Értem. Mit gondolsz, vissza tudjátok szerezni?

– Reméljük a legjobbakat. Hajnalban odaküldjük a Discoveryt a daruval, megpróbáljuk fölemelni. Ha olyan helyen van persze, ahol hozzáférünk.

– Drága holmi, gondolom.

– Nem két fillér, de az anyagi érték másodlagos. Figyelj, nagy kék cica. Polackowskiék kertjében van. Azt tudjuk, hogy van gyerekük. Reggel az a gyerek kint játszik a kertben és megtalálja a helikót. Nem tudja, mi az, beviszi az anyjának, és nekünk esélyünk se lesz elrepülni, ha csak két ujjal fogja, az már sokkal erősebb, mint a rotorok ereje. Bentről kiszabadulni még kevésbé, illetve akkor már lényegtelen, elég, ha az anyja meglátja a helikoptert a kamerával, és elmondja a férjének, aki súlyos pedofil, úgyhogy biztosan nem arra fog gondolni, hogy egy játszadozó környékbeli gyereké, hanem hogy őutána kémkednek.

– Úgyis megtudta volna, amikor kattan a kezén a bilincs, nem?

– De, csak még nincs bizonyítékunk. Amit megfigyelünk, az szemlátomást a gyerekszoba. De mi van, ha csak égve felejtették a villanyt, a gyerek meg valahol máshol alszik? Vagy ha

két gyerekük van, és nem az alszik ott, akiről szexképeink vannak?

– Ha két gyerek van, mindkettőről csinált volna képeket, nem?

– Kislányevő – mondta Elke. – Másik gyerek fiú hátha.

– Ez most mindegy – vont vállat Niala. – Vissza kell szereznünk a gépet. Folytassuk a megfigyelést, amíg a bogarak bírják, aztán hazahozzuk és feltöltjük őket. Hajnalra álljon készen a teljes flotta, a nagy gépekkel együtt.

– Odamehettek és fölvehetitek a kis mancsotokkal – mosolygott Tom. – Csak húsz kilométer, és nektek nem okoz gondot átmászni egy kerítésen.

– Ezt végső esetre tartogatnám – mérlegelte Nimby. – Azon az oldalon egy nagy ablak van a földszinten, és nem tudjuk, mikor járnak arra, lehet, hogy valaki alszik mögötte, és fölneszel. Kutyájuk is lehet, attól, hogy még nem láttuk. Egyébként pedig akár visszaszerezzük azt a gépet, akár nem, gyakorolnunk kell a helikók mentését kizárólag távvezérelt eszközökkel, eljárásokat, szükség esetén technológiákat kell kidolgoznunk.

– Viszont mégiscsak odamegyünk – döntött Niala. – Ha kell, akkor igenis átmászunk, de ha nem, akkor is szükséges, hogy egy alkalmas drótkampót vagy egyéb szerkezetet tudjunk rátenni a gépekre ott a helyszínen.

– Azon sürgiben – bólintott Nimby. – Egyetértek.

Kissy odakapta tekintetét Elkére, aki nem szokta szó nélkül hagyni, ha parodizálják, de a zseb nem figyelt rájuk, elbújtak az egerével a fotel mögé, és kétségkívül nem hallották volna meg a macskariadót sem.

Azóta Kissy már tudta, hogy Macskát nem ették meg, a folyosón volt egy kis benyíló, benne egy polc, azon mindenféle kacat, ébresztőóra, dobozok, bögrék, Macska, üres virágváza, régi papírok.

Az egyik kérdésre később választ kaptak: volt kutya. Amikor Epszilon átadta az őrséget, az odaérkező Zéta látta meg a földszinti ablak fényében. Jól megnézhették, mert a kutya persze kitűnően hallotta az öt méteren lebegő bogár rotorneszét, és nyilván remekül látta is a gépet, pontosan őket nézte hosszasan,

gyanakvóan, még nem tudta eldönteni, hogy ugasson-e. Felnőtt német juhászkutya volt.

– Tartsa föl a fülét, aki szerint ez a kutya örülni fog nekünk, ha azon kap, hogy engedély nélkül surranunk a kertben – szólalt meg Claude.

Senkinek sem mozdult a füle.

Egy pillanat múlva a kutya döntésre jutott, és mennydörgő csaholásban tört ki – némafilmen, a bogár mikrofonja nem volt bekapcsolva. Zéta gyorsan föllibbent a fa koronája fölé.

– Ha kinéz valaki, megláthatja Gammát – mondta Kissy.

– Ha csak kinéznek, akkor elvileg nem, legalább öt méterre lehet az ajtótól – felelte Nimby. – Hacsak persze pont rá nem esik a fénysugár. Sajnos eléggé csillog a védőfólia miatt.

De nem néztek ki, talán már megszokták, vagy nem is hallották. Zéta óvatosan leereszkedett egy vastag ágra és leállította rotorjait. A kutya is elhallgatott. Az emeleti szobába továbbra sem lépett be senki.

Kilenckor elindították a Discoveryt három bogárral, hogy felváltsa a Columbia lassan lemerülő bogarait. Tíz százalékos töltöttségnél mindet visszavitték a Columbiára. Még két használható bogaruk volt; mire a Discovery odaért, már csak másfél. A Discovery leszállt a társa mellé és várakozott.

– Nincs elég bogarunk, hogy egész éjjel őrködjenek – elégedetlenkedett Vanessa. – Soha nem fog az a gyerek bemenni a szobájába?

De tíz perccel később, amikor Théta megkezdte őrségét, nyílt a szobaajtó.

– Megvan! – harsant az ügyeletes figyelőegér, Jacques hangja. – Bejött a szobába, egérkék!

– Vettem – vágta rá Kissy és Martin kórusban, s már indultak is két bogárral, átvágtak a házak fölött és óvatosan leereszkedtek az ablak elé, jó távol, nehogy rájuk essen a fény.

Ketten mozogtak odabent.

– A kislány és az anyja – állapította meg néhány egér.

– Nem látom az arcát – mondta Kissy.

– Én sem – felelte Martin. – Közelebb megyek, fedezz!

Kissy bólintott, ámbár a mozdulatot az egere nem láthatta, és amúgy se volt mivel fedeznie, de kétségkívül jól hangzott. Hát-

rébb húzódott, jól látta a másik bogarat, amint megközelíti az ablakot.

– Kissy, te a nőt figyeld – mondta Niala. – Lehet, hogy az ablakhoz jön.

– Látom az arcát – jelentette Martin. – Most tisztán látom, megvan!

Kissy pozíciójából is látszott, ahogy a gyerek megfordul, félig az ablak felé, aztán tovább, egy pillanatra teljesen szembenéz az ablakkal, ahogy forog. De már jött is az anyja.

– Föl! – csattant a vezényszó sok száz pici torokból, Kissy rányomott az elevátorra, s az ablak eltűnt a mélyben. Látták, amint alattuk leereszkedik a redőny, a kert teljes sötétségbe borult.

– Ez kész – mondta Nimby. – Vissza se menjetek, egérkék, térjetek haza mind az anyahajóra. Ma már nincs több esélyünk. Egy csapat elemezze ki a képeket, én meg visszahozom a flottát.

Kissy kilencvenöt százalékos töltöttséggel, vidáman csapongva repült haza az éjszakai sötétségben, amiben persze kitűnően látott, hiszen voltak utcalámpák, házak, autók fényei. De őt aligha látta bárki, legfeljebb egy-egy pillanatra csillanhatott meg, s eltűnt, mielőtt gondolkodni kezdtek volna, hogy mit láttak. Leszállt a Discovery bogártartójára, gondosan rögzítette magát, aztán kicsit megmoccant a kép, ahogy a háta mögött Martin is leereszkedett.

– Ringo kész – mondta Martin.

– George kész – felelte Kissy.

– Théta kész – hallatszott Molly hangja.

– A Jerry visszatér – vágta rá Nimby. – Discovery felszáll!

A világ meglódult Kissyvel, odalent meglátta az utca fényeit.

– Visszatérő program indul! Columbia felszáll!

Elindultak, utcák, házak fölött, nyílegyenesen hazafelé. Ötszáz méterre emelkedtek, innen messzire ellátott az éjszakai fényben fürdő város fölött. Elöl sötét folt, amit egy út fényes vonala metszett ketté, az a Fausses Reposes erdő és az autópálya, akkor kicsit jobbra van Vaucresson. Megismerte a malmaisoni erdő foltját és előtte a várost. Nagyjából a házuk hollétét is meg tudta állapítani.

Így utazott a kis bogárral negyedóra hosszat, egészen addig, amíg valaki átvette a Discoveryt az automatikától, Kissyt hideg légáram csapta meg, s már be is repültek egy ablakon, fényárban úszó szobába jutott, s meghallotta a saját rotorzúgását. Lekapta a szemüveget. A Discovery akkor szállt le Claude kezébe, mert az asztal tele volt tányérokkal, palackokkal, mindenfélével. Az ablakot visszacsukták, és pár perc múlva megint kinyitották a Columbiának.

Akkor már tudta – csak a lelke volt a levegőben, a füle itt maradt –, hogy a rövid videófelvételen a kiértékelők azonosították azt a kislányt, akit Grizzlie fotózni szokott. Megvan a shindyjük.

Niala és Nimby vállalta, hogy elhozzák a bogarat, többen nem kellenek, Niala vezet, Nimby lesz a műszaki egér. Hatkor ébreszti őket a telefon, negyed nyolckor kel a nap, de már jóval előbb lesz annyi fény, hogy tájékozódjanak. Kilencre vissza kell érniük, mert Yves bácsinak kell az autó. Berakták a teljes helikopterparkot és minden szerszámot, amiről úgy gondolták, hogy hasznos lehet.

Amikor Kissy fölkelt és megkereste őket, már ott voltak, a szomszéd utcában parkoltak, járatták a motort a fűtés miatt, csak addig nyitottak ajtót, amíg kiengedtek egy bogarat és a Discoveryt. A Discovery a magasból figyelt, Alfa pedig egészen alacsonyan besurrant a kerítésen és megközelítette azt a helyet, ahová a bogár koordinátái mutattak.

– Itt kell lennie, ötméteres körben – mondta Nimby. – Csakhogy itt minden tele van bokrokkal, életveszélyes itt kutatni.

– Látok egy darabkát az égből – szólt Vanessa. – Mármint Gamma kameráján. Próbáljatok manőverezni a Discoveryvel, hátha meglátom.

A Discovery percekig suhant ide-oda a kert fölött, de Gamma nem látta.

– Mert ferdén áll, egy óriási ferde vonal mentén kilát a kertből, és ha tudnánk, hogy hová, az se segítene – állapította meg Nimby. – Kapcsold ki, egérke, kell még az áram. Megcsinálom a lézert.

Kissy ez idő alatt a konyhában volt, kólát iszogatott és hallgatta őket. Egy kisegér a közelben hirtelen fölkapta a fejét.

– Lézerke remek ötlet, kinyuszni sok bokort útból, esetleg néhány birodalomi rohanótagos, nagy puskákkal.
– Rohamosztagos – javította ki Chantal, Kissy pedig azon tűnődött, mi a csoda lehet az, hogy kinyuszni.
Nimby este kerített egy lézermutatót, golyóstoll méretűt és formájút, elég erős zöld fényt bocsátott ki. Ezt most fölszerelte Bétára, ekkora súlyt még elbír, és egészen kicsi pontot világít meg. Felküldte a helikoptert és keresni kezdett vele, abban a reményben, hogy a lézerfény megcsillan Gamma testén.
– Megvan. Nem a gép, az ötlet. Kapcsoljátok be a kamerát. A Discovery fönt szárnyalt az égen, de ez a bogár itt van a közelben, hátha Gamma látja meg őt.
Így is történt, de csak elemcsere után, nem a következő gépet küldték fel, aksit cserélni gyorsabb volt, mint a lézert átrakni egy másik gépre. Pár perc múlva Vanessa jelezte, hogy látja Bétát. A jobb oldalát. Béta lassan elfordult jobbra, amíg Gamma egészen szemből nem látta, de a lézer nem sütött a szemébe, fölötte volt. Béta óvatosan ereszkedni kezdett, hiszen a lézert nem tudta lejjebb fordítani, de a törzsét sem, hacsak el nem indul előre. Végül ezt tette, nagyon lassan, és csakhamar meglátta Gammát.
A bogár egy bokor ágai között akadt fenn.
Delta odarepült Niala irányításával, amíg Béta még maradni tud és mutatni az irányt, támpontokat kerestek a növényzetben, amikről megtalálják később is.
– Stonehenge-módszert alkalmazunk – mondta Nimby. – Delta, kerülj lassan jobbra, de mindig tartsd Gammát középen. Stop! Nézd, most egyvonalban van Gamma, a fa törzse és a szomszéd ház hátsó sarka. Ez a kerítéstől a harmadik fa. Kerülj tovább, legyen még egy szakaszunk. Stop! Majdnem egyvonalban van Gamma, a kerítéstől az első fa és a kaputól a második kerítésoszlop. Gamma ettől a vonaltól kissé balra fekszik. Rendben, visszatérhetsz, most már megtaláljuk. Sakonos lokemoke atipendi, rögzítettétek?
Kis csend a vonalban, aztán Kissy rádöbbent, hogy FHQ azok ők.
– Su tepe, umidi lolu. – Gyorsan lefirkantotta az útjelzéseket egy táblagépre. – És most, egérkék?

– Gondolkodjunk. Egérke, fölvinnéd a Discoveryt biztonságos távolba és megnéznéd távcsövön, mennyire lehet felülről hozzáférni?

– Máris – felelte Niala.

Kissy odahúzott még egy táblagépet és ő is figyelte, amit a Discovery lát.

– Hát ez nem lesz egyszerű – mondta Nimby egy idő után. – Hét húsz? Nagyon késő van, akármikor előjöhetnek. Hogy tudjuk a Discoveryt észrevétlenül odajuttatni?

– Epszilon felszáll – szólalt meg Françoise. – Kérek ajtónyitást.

– Tessék, egérke.

Húsz kilométerre innét Nimby kinyitotta a kocsiajtót, és a zseb kiröppent egy bogárral. Kissy bekapcsolt egy harmadik táblagépet. Epszilon a járda fölött, néhány centis magasságban suhant egy percig, megkerülte a házat, fölcsapott, át a kerítésen, és egy szempillantás alatt levágódott megint, egy villámgyors oldalazó mozdulattal el az ablakon netán kinéző háziak szeme elől, és a fal tövében surrant a bokor felé.

– Értem az elgondolást, egérke – mondta Nimby –, csak a Discoveryvel nehezebb lesz. Hozd vissza.

– Hány bogár tudná fölemelni Gammát? – kérdezte Molly.

– Hát… rengeteg kellene hozzá, négy-öt biztos, de lehet, hogy hat. Nem ez a gond, nem elég megemelni, az ágakból is ki kell akasztani, ami sokszoros erőkifejtés. Jól van, kész a kampó, kiszállok és fölteszem. Kérek két egeret, akik bogárral figyelik, hogy Niala mit csinál, én is fölviszek egyet, minél több nézőpontból lássuk. Oki sonomono, indulj, de vigyázz, egy félméteres drót lóg rólad!

A Discovery visszatért a kertbe és a bokorhoz lopakodott. A kicsik körülnyüzsögték, már elég jól látták egymást a reggeli fényben. Túlságosan is jól.

– Minden pilóta tájolja be magát és csak égtáj szerint irányítsátok Nialát – mondta Nimby –, különben zűrzavar lesz. Nyugatnak gyere, és ereszkedj két métert.

– Északabbra – szólt bele Maverick. – Harminc centit… az már sok, délre tízet!

Szépen elnavigálták a Discoveryt pontosan Gamma fölé, és centinként irányították, hogy hová igazítsa be a drótkampót. Beletelt pár percbe.
– Azt hiszem, megfogtam – mondta végül Niala.
– Szerintem is – mondta Françoise. – Lassan emeld. Beakad… észak tíz centi, vissza, engedd lejjebb…
Niala hajszálfinom mozdulatokkal vezette a nagy helikoptert bonyolult, cikcakkos vonalban, ahogy a többiek mondták, hogy a kis gépnek mikor melyik részét szabadítsa ki az ágak közül.
– Cserebogár! – szólt rájuk Vanessa hirtelen. – Epszilon, azonnal vissza, lemerülsz!
Epszilon meglódult, fölcsapott a levegőbe és kiszáguldott a kertből.
– Kihagy a vezérlésem – mondta Françoise. – Nem tudom tartani, le kell szállnom!
– Az utca fölé! – csattant föl Nimby. – Kihozom a gépemet és elmegyek érted, vigyetek új bogarakat, segítsetek Nialának!
Kissy fölkapott egy vezérlőt, szanaszét hevert mindenhol a helikós cucc, bekapcsolta az első szabad gépet, Kappát, beindította a rotorokat és kirepült a kocsi ablakán. Elhúzott Nimby feje fölött, a fiú éppen a homlokára tolta a videószemüveget és futott Epszilonért, de nem követte, neki egyenesen vezetett az útja, lecsapott a kerítés fölé, át a ház falához, a sarkon kidugta az orrocskáját, már látta a Discoveryt a bokor fölött lebegni. Kicsit hátrahúzódott, hogy fölnézhessen és ellenőrizhesse az ablakok hollétét. Aztán egyetlen iramodással a bokornál termett. Gamma még jócskán bele volt gabalyodva az ágakba, a Discovery rezzenéstelenül tartotta, Théta is magára hagyta már, Iótával egyszerre értek oda.
– Oké, egérke – mondta Kissy. – Én észak felé nézek, akkor… indulj nyugatnak, és közben emelkedj pár centit.
– Itt Lambda! – sivított Elke. – Charlie Delta! *Jön kutya!*
Milliónyi kisegérben fagyott meg a vér egy pillanat alatt.
– Begyűjtöttem a lemerült gépeket – mondta Nimby. – Valaki vigye föl az Enterprise-t, az jobban fogja érdekelni, mint egy bogár, és tovább is bírja. Tereljétek el a figyelmét!
– Enterprise indul – mondta Claude. – Hol van a kutya?
– Kellertür bele! Várjasz… November hét vagy Oscar hét!
– Vettem, megyek!

Kissy fél szemmel a térképre pillantott, a kutya tíz méterre lehet tőlük. Nem sok, és kutyával nem tudnak verekedni. Ilyet nem is szabad, kutyát tilos megütni, az elemi tisztesség tiltja, de nincs is értelme, darabokra tépi őket a ház védelmében.

Egy pillanatra teljesen elfelejtette, hogy se keze, se lába nincsen, csak apró rotorjai, és egy német juhásztól elég egy félgőzzel adott pofon, és elgurul a fűben.

– Bogarak, ti maradjatok a Discoveryvel – vezényelt Nimby –, Enterprise, látod a kutyát?

– Pozitív, Le Chesnay. Ő is lát engem. Most vadászni fogunk, helikopterre.

– Ügyelj, hogy a lehető legtávolabb tartsd a Discoverytől és ne törd össze magad, és meg ne lássanak az ablakból!

– Miért ne? Valami környékbeli gyerek szórakozik egy helikopterrel meg a kutyával.

– És kijönnek elzavarni, rossz ötlet!

– Értem, rendben. A ház másik oldalán maradunk, hogy haladtok?

– Még rengeteg meló – mondta Kissy, éppen amikor a Discovery egy emelő mozdulatára egy újabb ágacska akadt ki Gamma lábából.

– Mennyi van még? – kérdezte Niala, aki persze semmit se látott abból, amit csinált.

– Húsz centit kéne még emelni. Bírod még vagy átvegye valaki?

– Jó lenne!

– Itt Nique, tíz másodperc és készen állok!

A Discovery meg se rezdült, ahogy pilótát cserélt. A filmeken sokkal bonyolultabb, amikor az egyik bemászik a volán mögé, a másik meg kimászik onnan, és közben majdnem belerohannak egy csomó szembejövőbe.

– Rendben, bekapcsoltam. Tartom, kiléphetsz!

– Niala kilép… most! Kösz.

– Keletre nagyon lassan – irányította Kissy. – Kicsit süllyedj, pár millimétert, jó, kiakadt, Lambda, mit látsz?

– Gyere kicsi észak, aztán… jó, most emelszed!

– Nyugatra – mondta Kissy, a töltésmérőre pillantva. Nyolcvan százalék. – Emeld még.

– A francba! – harsant Claude hangja. – Ez átugrott a kerítésen!

Kissy majdnem összelapította a vezérlőt a kezében.

– Indulok felétek – mondta Nimby. – Mi történt?

– Váratlanul felgyorsult, csak úgy tudtam meglógni előle, hogy fölkaptam a gépet és átrepültem a kerítésen, de utánam jött!

– Én is jövök – mondta Niala. – Ledumáljuk róla, hogy megegyen minket, aztán hazavisszük, csak addigra tűnjön el onnan minden helikopter. Hol tartotok?

– Sokt emeltük – felelte a zseb –, de rengeteg ágak. Kelet, egérke, és emelsz még! Kutya haragud?

– Dehogy – felelte Claude –, jót játszottunk, kitűnő hangulatban van.

– Úgy is van – nyugtázta Niala –, itt jön felém csóválva, szia, kiskutya, Niala vagyok, hát téged hogy hívnak?

Kissy pici szíve a torkában dobogott. Niala nem sokkal nagyobb a kutya mancsánál.

Hirtelen eltört egy száraz ág, és lógva maradt Gamma egyik lábán. Ezzel már majdnem kiszabadultak.

– Nagyon jó, óriásit haladtunk, lassan emeld függőlegesen.

Közben a két egér és a kutya lelkesen dumált Le Chesnay egyik fagyos utcáján.

– Gyere nyugat és húz!

– Most északra!

Kissy töltésmérője negyvenhéten állt, amikor megint elpattant egy gally, és a Discovery öt centit meglendült fölfelé. Gamma kiszabadult.

– Kész, megcsináltuk, megcsináltuk!

– Harminc másodpercetek van – mondta Nimby azon a gügyögő hangon, ahogy kutyához szoktak beszélni –, hogy mind elpucoljatok onnan, igen, nagyon jó, aranyos kiskutya vagy, csak mi dermedtre fagyunk, amíg itt édelgünk veled csupa fényesre nyalva, jó kiskutya, igen, szeretünk téged. Befelé a kocsiba, helikók, mind egy szálig, nagyszerű kiskutya, csak ilyen őrületes hideg ne lenne az orrod…

– Nem tudja bevinni Gammát a kocsiba – szólalt meg Kissy. – A kocsi fölött vagyunk mind. A kert helikómentes!

– Gyere, hazamegyünk – mondta Nimby; Kissy megfordult, látta őket felállni vagy húsz méterre. – Egérke, tedd be azt a gépet, jó?

– Persze. – Ahogy Niala odajött hozzájuk, látszott, hogy csupa piros az arca. Szegény ott ült a volán mögött és vezette a gépét, de nyitva kellett hagyni a hátsó ablakot a ki-be járó helikók miatt, ha most nem fázott meg, akkor soha. Levette a kampót és intett nekik, hogy menjenek, aztán berakta Gammát is a dobozba, Kissy ezt már nem látta, csak sejtette, kikapcsolt és levette a szemüvegét.

– Becsöngetek – mondta Nimby. – Te csak simogasd, úgyis meg kell mosdanunk.

Percekig kellett nyomni a csengőt, mire előkerült a madame.

– Jó reggelt, asszonyom, fölébresztettük? Igazán sajnálom, de ez ugye az ön kutyája?

– Jesszusom, Melanie! Hogy kerül ide?!

– Két labdázó gyerek jött előttünk, madame, alighanem őmiattuk ugrott át a kerítésen, onnan tudjuk, hogy… igen, igen, igen, jó kiskutya vagy…

– Melanie! Hagyd őket békén, gyere befelé! Helyedre! Helyedre!

Kissy nem látta őket, de elképzelte, amint a kutya emelt fővel besétál, és eltervezi, hogyan fog beszámolni a helikoptervadászatról kutyatársainak.

– Köszönöm, önök igazán nagyon kedvesek. Nem is tudom, mi történt volna, ha nem jönnek. A lányom odavan a kutyáért.

– Teljesen igaza van, nagyon kedves kutya. Madame, bocsásson meg, de használhatnánk a fürdőszo…

– Jaj, ne haragudjanak, egyből nekem kellett volna felajánlanom, jöjjenek csak, jöjjenek, itt rögtön jobbra az ajtó után…

– Hű, egérkék – szólalt meg Niala halk hangja. – Ez kemény volt. Meg hideg is, brrr… otthon fejest ugrok a kádba. Itt is a fürdőszobában vagyok, megmosakszom, teljesen össze vagyunk nyalva.

– Inkább, mint cincálva – felelte húga.

– Az biztos.

– Hát te ki vagy? – hallottak egy gyerekhangot.

– Szia – felelte Nimby –, én Paul vagyok. Téged hogy hívnak?

– Jeannette. Hogy kerülsz ide?

– Szívem, ezek a kedves fiatalok visszahozták Melanie-t, mert átugrott a kerítésen.

– Átugrott? Melanie soha nem ugrott még át a kerítésen.

– Hát most megtette – érkezett Nimby hangja, és egyidejűleg meglátták az arcát is –, ó, milyen késő van már, ideje indulnunk.

Ahogy leengedte a karját, úgy fordította az óráját, hogy lássa a gyereket. Csakugyan a fényképeken szereplő kislány volt, most hálóingben.

Niala kijött, Nimby bement, ő is megmosta a kezét és az arcát, és egykettőre elköszöntek.

– Jól van, egérkék – mondta Nimby –, végrehajtottuk az évszázad helikómentését, mindenki óriási volt, de hogy most fölcsavarjuk a fűtést a kocsiban, az biztos. Cin-cin, FHQ!

Kissy ekkor döbbent rá, hogy a csapat nagy része még föl sem öltözött, senki se reggelizett, a konyhában, a nappaliban, a folyosón, mindenfelé álldogálnak, ahol éppen elkapta őket a helikómentés és kutyakergetés láza, és a kutyák most vágnak olyan sértődött képet, mint normális körülmények között Macska, arra pedig nincsenek szavak, hogy Macska milyen sértődött képet vág, és ott ülnek mind az üres tányérok előtt.

– Csinálok nekik fürdővizet – szólalt meg Vanessa –, valaki etesse meg az állatokat, az egér is az állatvilág része, főzzetek teát is, mielőtt megfáznak az egereim.

Huszonegyen negyvenkétfelé szaladtak.

A zenekar honlapja azonban nem adott elég információt. A blogjuk azt írta, hogy vasárnapig Japánban turnéznak – de azt nem közölte, hogy onnan mikor jönnek haza. A következő fellépés szerdán egy jótékonysági rendezvényen, Brüsszelben lesz.

– Egyáltalán nem szükségszerű, hogy odarepüljenek – mondta Vanessa. – Két teljes napjuk lesz. Vagy lehet, hogy annak egy része rámegy az utazásra, Japánból nem két perc hazajönni, de akkor is marad másfél nap. Brüsszelbe meg csak elugranak. Szerintem hazajönnek a kettő között.

– Cin – bólintott Niala, s fölvette a teásbögréjét. – De mikor?

Húga tűnődött egy pillanatig, aztán elvigyorodott.

– De hiszen ismerünk valakit, aki ezt pontosan meg tudja nekünk mondani, nem igaz? – Már nyomkodta is az egyik gépet. – Teljes csendet kérek, egérkék!

Tárcsázott.

– Halló? – szólt bele madame Polackowski.

– Jó napot, asszonyom. Yvonne Planchet vagyok, monsieur Polackowskit keresem.

Nagyon hivatalos volt a hangja.

– A férjem külföldön van. Milyen ügyben?

– A Mimosette kulturális rovatától hívom, egy tízperces telefoninterjúra szeretnék vele időpontot egyeztetni.

– Nem hiszem, hogy egyhamar időt tud szakítani…

– Nem sürgős, madame. Ha annyit meg tud mondani, hogy nagyjából mikortól lesz az országban a férje, akkor addig biztosan nem zavarjuk önt.

– Hétfőn reggel.

– Nagyon köszönöm, asszonyom. Kellemes hétvégét, viszonthallásra!

Letette.

– Van olyan lap, hogy Mimosette? – kérdezte kis csend után Maverick.

– Halvány fogalmam sincs – felelte a mikró. – A hölgy legfeljebb azt hiszi, hogy rosszul értette.

– Én is hihetem azt?

– Nyugodtan.

– Természetesen nem tudjuk, hogy a medvénk mikor érkezik – nyugtázta Martin. – A hölgy akkor is hétfő reggelt mondott volna, ha monsieur le Shindy holnap délután már itt lesz.

– Dehogyis – kapta föl a fejét Vanessa. – Csak akkor! Ha hétfő reggel érkezik, nem lesz bolond rögtön ráuszítani egy újságírót. Nyilvánvalóan már holnap itt lesz. Vagy még ma.

– Nézzük meg a menetrendet – javasolta Molly.

– Reménytelen, egérke, tömérdek járat van még addig.

– Reptéri kapcsolatok? – kérdezte Artu.

– Azok nem itt vannak, hanem a Côte d’Azur reptéren, de ilyesmire azok sem jók, semmiképpen nem adnának ki ilyen

adatot. Még azt sem, hogy anya vagy apa rajta van-e egy adott gépen, hát még egy idegen.

– Pillanat, egérkék. – Nimby egy táblagép után nyúlt. – Nem kell nekünk a reptéren elkapni ezt a shindyt. Otthon is lehet. Hiszen az a cél, hogy ne osonjon be többé a gyerek szobájába… bár nem tudjuk valójában… hm-hm…

Szava dünnyögéssé vált, lendületesen számolt valamit a táblagépen, percekig. Az egérhad némán várakozott, nehogy megzavarják.

– Aha… szóval öt kiló, és ha engedek a… mennyit kaphatok?… persze nekünk is kell, vegyünk le egy kicsit… vegyük tizenhat órának, akkor… meg három az… – Hirtelen fölkapta a fejét és végignézett az egereken.

– Oké. Kérek két helikopterszerelőt és gyerünk a padlásra, ez nem gyakorlat!

S már surrant is Claude-dal és Artuval.

– Nimby borzasztóan okos – törte meg Molly a csendet. – Meglátjátok, mindjárt épít nekünk olyan helikoptert, ami a város közepén megtalálja a shindyt.

De legalábbis jól hangzott.

Egy óra múlva visszatértek, Nimby elöl, a másik kettő cipelte utána a Columbiát. Valami hatalmas alkotmány volt az aljára építve.

– Hát íme, egérkék: nagy shindy ellen nagy helikopter.

– Mi a csoda ez? – tudakolta Niala.

– Mi a csoda ez? – kérdezte Françoise.

– Mi a csoda ez? – érdeklődött Vanessa.

Kissy ügyelt rá, hogy ki ne mondja, amit kérdezni szeretett volna.

– Mi a csoda ez? – bökte ki abban a pillanatban.

– Ez, kisegér hölgyeim, a duracellkopter. Fel tud repülni szemközt a háztetőre, tizenhat óra hosszat videózni, aztán leszállni. Három váltáshoz van elég aksink. Felvisszük a shindy házával szemközt a tetőre, és földimalac legyek, ha a muki észrevétlen haza tud osonni.

– Aha – mondta Kissy. – Értem. És meg tudja tenni oda-vissza a húsz kilométert is?

– Dehogyis, egérke. Oda kell vinni. Ezzel a súllyal nem tud megtenni negyven kilométert. Arra bármelyik nagy helikónk

képes, de akkor legfeljebb egy órát videózhat, és nincs annyi aksink, hogy egymást váltva ott legyenek, aztán hazajöjjenek tölteni. Óránként negyven kilométert kellene megtenni.

– No jó. És mivel viszed oda?

– Cin-cin?

– Hát ugye a ti kocsitokat apád elvitte, Jenniferéké szervizben van, a mikrobuszhoz csak a maxiknak van jogsija, de ők nincsenek itt. Ez a cucc meg egy kicsit nagy ahhoz, hogy metrózzunk és gyalogoljunk vele.

Nimby megvakarta a fejét, erre nem gondolt. De hát Vanessa nem azért Vanessa, hogy ne tudjon előhúzni a zsebéből egy kocsit. Pontosabban a telefonját, fölhívott valakit és kölcsönkérte a kocsiját.

Kissy negyedóra múlva taxiban ült, és megfogadta, hogy ezért a disznóságért *nagyon* tökön fogja rúgni azt az alakot. Most ülhetne otthon Franconville-ben, a jó meleg, egérszagú szobában, vagy éppen ugrálhatna a konyhában Vanessa vezényszavaira, mint az olajozott egér, félórán belül hozzákezdenek az ebédkészítéshez. Ehelyett Cergybe utazhat Vanessa egyik barátjának a kocsijáért, mert bonyodalmas lenne tizenhat óránként taxit fogni. Nem az a baj, hogy a muki pedofil. Illetve nagyon nagy baj, de arról végeredményben nem ő tehet. Az a baj, hogy elutazott Japánba. Nem, még ez sem. A baj az, hogy nem tette közzé, mikor jön haza.

Valahol Cergy felé Kissy megfogalmazta magában a pedofilok első törvényét, ami egyszer kőbe lesz vésve a Kissy Chaton sugárút bronztábláján. „Egy pedofil mindig mondja meg, mikor jön haza.”

Nem Jean-Michel nyitott ajtót, hanem egy idős hölgy, aki magázta, de Kissynek szólította a riadt egeret, és mosolygott a bamba képét látva.

– Látom, nem ismer meg, pedig hányszor vett tőlem halat a beaulieu-i piacon, és fog is még, de hát ez így van rendjén, a vevő az árut nézegesse, ne az eladó ábrázatát. Hát most itt vagyok egypár hétig, hogy a fiam így lerobbant, de valamicskét már biceg, de az autót nem vezeti még egy darabig. Jaj, várjon már, a kulcs!

Visszalépett a házba, elővette a kocsikulcsot és a papírokkal együtt hozta. Szemlátomást meg se fordult a fejében, hogy Jean-Michel betegségéről vagy balesetéről Kissy ne tudna már mindent.

– Aztán mondja, ugye valami gonosz embert akarnak elkapni, ahhoz kell a kocsi?

– Hát persze, madame Gonzague.

– S mifélét, mondja?

– Igazán sajnálom, de erre nem válaszolhatok.

– Értem, hát ha nem lehet, akkor nem lehet. No, itt is vagyunk, ez a garázs.

Kissy reflexszerűen bólintott, bár valójában nem volt szüksége erre a tájékoztatásra, anélkül is tudta, hogy ez a garázs. Pont úgy nézett ki, mint általában egy garázs, és egy ragyogó zöld Peugeot állt benne.

Kissy megvakarta a füle tövét a feje búbján.

– Valami gond van, kedves?

– Még sose vezettem ilyen kocsit.

– Hát pedig ugyanúgy kell, mint a többit. Ha a jogsit megkapta, nagy gondja már nem lehet.

Kissy bólintott. Körbejárta a kocsit, megnézte a gumikat, aztán kinyitotta, belenézett. Belülről is olyan volt, mint a többi kocsi.

– Hát jó. Köszönöm, madame. Visszahozom, ha nem én, akkor valaki az alapítványból.

– De aztán elkapják azt a csirkefogót!

– Elkapjuk – ígérte Kissy mosolyogva, és beszállt. Becsukta az ajtót, becsatolta magát, nagy összegű biztosítást kötött – eltakarítani való egér nem volt az útban, de azért ellenőrizte, hogy a hölgy oldalról áll. Elfordította a kulcsot.

– Vivivivivivivi – mondta a Peugeot.

Kissynek a kulcs visszafordítása közben átfutott az agyán, hogy ha ez a kocsi nem indul, akkor a madame megállás nélkül szóval fogja tartani, amíg ideér egy másik taxi. Az hagyján, hogy minél előbb Le Chesnay-ben kellene lenniük és figyelni a medvét, de madame Gonzague lyukat beszél a hasába.

– Vivivivivivivi – mondta a Peugeot másodszor is.

– Peugeot Gonzague, indulj be, *légyszi!* Én csak egy kisegér vagyok és nem tudlak megjavítani, ha bajod van, itt kell maradnod a garázsban. Kérlek!

Ettől indult be, nyilvánvalóan.

A keresztutcában álltak meg, egészen közel a kiszemelt házhoz. Kissy is kiszállt a fiúkkal, akik kiemelték a Columbiát a csomagtartóból, föltették a kocsi tetejére, és Nimby elővett egy táblagépet.

– Rendben, egérkék, indulhat a buli.

Beindította a rotorokat, aztán előrenyomta a képernyőre rajzolt elevátort. Kissy csak bámult, ahogy a hatalmas gép a levegőbe emelkedett és fölszállt a házak fölé, rögtön be a hátsó kertekhez, hogy az utcáról ne lehessen észrevenni, aztán föl a kiválasztott háztetőre.

– Rendben, jól rálátunk az utcára – mondta Nimby.

A Columbia ezúttal kapott egy második kamerát is, ami navigáláshoz nem lett volna praktikus, megfigyelésre szolgált. Jól kinyúlt oldalra, így a gép maga egészen hátul lehetett.

Claude elővett egy bogarat és felküldte, a szokásos kerülő úton megközelítette a házat és besurrant az emeleti ablak mellé.

– Alig látszik – mondta. – Ha az ember tudja, hogy mit keressen, akkor lehet észrevenni.

– Jól van, egérkék. Indulhat a műsor.

Franconville-ben ettől kezdve két-három egér folyamatosan figyelte azt a képernyőt, amin a Columbia képét látták. Déli tizenkét óra volt. Mire a csapat hazaért, már javában folytak az előkészületek.

– Young-misszió jelentkezik – hívta őket Kissy félútról.

– Young? – érdeklődött Maverick.

– Így hívják a valódi *Columbia* első parancsnokát. Húsz perc múlva leszállunk a garázsban és éhesek vagyunk.

– A Passard-misszió tud róla – érkezett Vanessa hangja, majd kis szünet után: – Így hívnak egy híres mesterszakácsot.

– Schumacher inkább a vezetésre figyeljen – szólt közbe Martin. – Még nincsen nagy gyakorlatod.

Kissy sóhajtott. Az egerének igaza van. Az A86-oson voltak, ahol nincsen keresztutca meg szembejövő forgalom, de figyelni

itt is kell. Kicsit megemelte tappancsát a pedálon, és beljebb húzódott, a sáv közepére.

Az ebédhez két nagy asztalt nyitottak ki, egyet a nappaliban, egyet a teraszon, és mindkét helyen három-három táblagépet állítottak föl az asztalok két végénél, vagyis összesen tizenkettőt. Mindegyik a Polackowski-házat mutatta. Mozgást nem láttak. Amikor leszedték az asztalt, a tévé előtt már ott ült a figyelőbrigád. Egyetlen pillanatra sem hagyott ki a figyelmük. Egyáltalán nem biztos, hogy a maestro sok csomaggal érkezik és percekig tart kirakodnia a kocsiból. Lehet, hogy az ilyen utakra van egy kis táskája, amit csak fölkap és kész, a kocsi továbbmegy, ő meg benyargal a házba. A másik kezében a csellóval. De az is lehet, hogy a madame hozza haza a saját kocsijukkal, távirányítóval nyitják a kaput meg a garázsajtót, pár pillanat alatt besurrannak és ott bent rakodnak.

Délután a mikrók megcsinálták a figyelőszoftvert, hogy üzembiztosabb legyen a munka. Ha a képen a küszöbértéket meghaladó változás van, riaszt. Egyelőre csak egy piros lámpával. Aztán nekiláttak beszabályozni; szerencsére mindig volt annyi forgalom, amennyivel tesztelni lehetett. A küszöbértéket úgy állították be, hogy egy madár még ne indítsa be, de egy gyalogos már igen. No meg persze rögzítettek mindent.

– Így persze nem mehetjük sehol – tűnődött Elke. – Egész hétvégében. Ha hazaérődik hegedűkös muki, kell rohan és elkapja irhabőrit.

– Csellista – mondta Claude.

– Az is hegedű! Csak nagy már! Téged hívták hogyan, voltál mikor kicsikébb? Névje nem változ senkinek, lesz mikor nagyobb, kivéve indiáner törzsfőnök.

Kissy elkönyvelte, Elkéből zenész már biztos nem lesz.

– Neked ez nem lesz gond – nevetett Claude.

– Mi?

– Hogy nem mozdulhatsz ki a szobából egész hétvégén.

Elke Françoise-ra nézett. Claude-ra nézett. Kissyre nézett. Megint Claude-ra nézett. Nialára nézett. Megint Claude-ra nézett…

– Hűha – mondta a srác. – Ez… ez megesz…

Elke bólintott és fölkelt.

– Meg. Darabokká. Te gúnyolasz kicsi egérek szerelemjét, végezek veled. Fénykardamot!

Claude cikcakkban menekült előle a mindenfelé üldögélő egereken átugrálva.

– Hogy ééén?! A legszebb dolognak tartom, hogy vállaljátok egymást és kitartotok egymás mellett és…

Hirtelen megállt, megfordult, kitárta a karját, és a nyomában szaladó kislány egyenesen a karjába futott. Claude átölelte.

Kissynek lelkesen billegett a füle.

– Jól van – mondta a zseb –, most voltál elég ügyes, lemagyaráztadsz. Máskor vigyázd füleidekre jobban, mert kicsi vörös nordnémet zsebegérke lenyisszítja pillanat alatt. Nini! Érkeződő shindy nyolc óránál!

Az alapítvány rohant a tévé elé, de a figyelők csak csóválták a fejüket, ők már látták, hogy a kocsi a szomszéd ház előtt áll meg.

Nyugis napjuk volt, ami Vanessa szerint csak egy tetszetősebb szó az unalmasra. Madame Shindy tízkor elment hazulról, délután kettőkor jött meg, egyedül. A gyerek többször kijött, játszott a kutyával, akire Nimby azt mondta, jó lesz vele vigyázni, amikor lefülelik a csellistát: rettenetesen hideg az orra. A kert látható részét mindenfelé bejárták, úgyhogy az alapítvány megállapította, hogy ha nem szerezték volna vissza a helikopterüket, az holtbiztos lebukás, egy gyerek pillanatok alatt kiszúrja az ilyesmit.

A mikrók egy programon dolgoztak a biztonsági cégnek, a kölykök egy része kiment a kertbe képzelt hógolyózni, de valódi sarat hordtak be, úgyhogy kitakarították az előszobát. Néhányan jerrypolyztak egy kicsit, már benne volt a programban az is, hogy egyszerre több félbehagyott játék lehessen, és bármelyiket folytathassák, ha ugyanazok a játékosok mind együtt vannak. Mások olvastak, körülnéztek a pedofil fórumban. És óránként váltották a három figyelőt a tévénél.

Így jött el az este. Némi vita volt arról, van-e értelme éjjel is őrködni, mert persze a gépek menetrendjét ismerve a maestro simán befuthat éjszaka is, de sötétedéstől – vagyis kora délutántól – a kocsik akkora fényt csinálnak az utcán, hogy a program semmiképp se tévesztheti el, ha az egyik ott áll meg.

Mindenképpen tudni fogják, ha Polackowski befut. Végül a kölykök döntöttek. Maverick, Molly, Nique, Jacques, Claude és Christian fönt akart maradni és nézni a mozdulatlan utcát. A nappaliban fészket raktak a tévé előtt, készítettek oda harapnivalót, és elmerültek egy lelkes Jerrypoly-partiban, aminek során legfeljebb tíz másodpercenként a tévére néztek. Ha éjjel valami fontos történik, sorsolással választanak egy jogsitulajdonos egeret azok közül, akik még nem jártak ott – Chantal, Jennifer és Martin jöhet szóba –, azt fölébresztik, ők hárman ajtó közelében teszik majd le a kis szardíniás dobozukat, és ha kell, el is viszik a különítményt a kölcsönkocsival.

Nyolckor Niala elvitte Nimbyt aksit cserélni a Columbián, hogy ne éjszaka kelljen ezért fölkelni.

Kissy már vezetett expedíciót a rue Mermozra, így alhatott egész éjjel, mint a mogyorós pele. De a többiek is.

Kissy kezéből egy szelet vajas kenyér ugrott ki és ölte meg magát a konyhakövön, amikor reggelikészítés közben a figyelők visítozni kezdtek:

– Megjött a medve, megjött a medve!

– Ne üvöltsetek már! – förmedt rájuk Vanessa.

– Halljátok?! Ne üvöltsetek! – üvöltötte Françoise, és lelkesen kurjongatva rohant a nappaliba, megnézni a medvét. Ők megmaradt konyhaegerek egymásra néztek, sóhajtottak, letették, ami a kezükben volt, és átmentek ők is.

Taxi állt a kertkapu előtt, a hórihorgas pasas mellette, és a feleségével éppen csomagokat rakodtak ki.

– Shindy tizenkét óránál – jelentette Françoise. Kissy önkéntelenül bólintott. Arra volt a tévé.

– Mi legyen, egérkék? – kérdezte Claude.

– Természetesen megreggelizünk – felelte Vanessa határozottan. – Én reggeli *után* szoktam gyilkolni, mint Marty McFly.

– Vigyázni kell a csellóra – mondta Niala pár perccel később, tálalás közben. Kissy megdermedt, önkéntelenül körülnézett. – Mármint a shindy verése közben. Értékes hangszer lehet, kár lenne összetörni.

– Majd óvatosni fogok – ígérte Elke. – Feje shindynek török helyette. Vanessa tudsz játszani csellóra? Biztos van neki másik fújóka shindynyálak nélküle.

Ezzel visszament a konyhába, otthagyva a csapatot kétségek között, vajon tudja-e, milyen egy cselló. Aztán rájöttek, hogy tegnap ő maga nevezte felnőtt hegedűnek, csak szórakozik velük.

– Négytagú kontingens – tűnődött Vanessa a reggelizőasztal fölött. – A kocsi méretei miatt nem lehet több, de hát nem is kell több. Nem terrorista, csellista. Helyeselném, ha kölyök is menne.

– Sorsoljunk – javasolta Nimby. Bólogattak. – Mondjuk kettőt a kölykök közül, egyet az egész csapatból, egyet meg a jogsitulajdonosok közül.

– Kislányevő – emlékeztetett Elke. – Legyen csapatbele kislány is, minél kicsiebb.

– Lássuk – mondta Nimby, és odahúzott egy táblagépet tartóállványon. – Sorsolás, egy egér névsorból, Chantal, Jennifer, Kissy, Martin, Niala, egy az összes közül, mínusz a maxik, egy a kölykök közül, egy pedig megint névsorból, a legkisebb lányokat adom neki, mehet. Jelentem, Jennifer, Elke, Christian, Pierrette.

– Ez tehát megvolna – felelte Vanessa –, vigyetek hűtődobozt a shindy fülének, mert a kocsiban meleg lesz. Egyetek nyugodtan, nem vasárnap délelőtt fogja megerőszakolni.

– Hé, hé, hé! – harsant föl Jacques. – Ez elmegy hazulról!

Mindenki megdermedt rágcsálás közben, a képernyőre bámultak, ahol a kocsi kihajtott a garázsból, a madame intett a garázsajtóból, és már nyílt is a kertkapu, azt is motor mozgatta.

– Ennyit a nyugodt evésről – mondta Jennifer. – A Columbia tudja követni?

– Persze… valameddig – nyúlt Nimby egy vezérlő után. – Nem sokáig. Viszont muszáj lesz, különben el se induljatok, mire odaérnétek, messze jár. Én követem a Columbiával, de valaki lőjön ki egy másik helikót is.

– Vettem, India Yankee – felelte kedvese –, itt India India, Discovery felszáll, megadom a koordinátákat, aztán majd változtatunk, amikor közelebb ér.

– Papa Sierra Alfa Foxtrot – mondta Nimby.

Dermedt csend.

– Csak jeleztem, hogy óvjátok a sajtos szendvicsemet – tette hozzá a fiú köznapi francia nyelven.
– Aha. Jó. Nem bántjuk, Columbia.
Kissy föltápászkodott, nyújtózott egyet, körbepillantott a nappaliban. A nagy asztal tele a félbehagyott reggeli romjaival, körben mindenfelől egerek, a tévét figyelték, a táblagépeket figyelték, közben még próbáltak rágcsálni is.
– Megyek öltözni – jelentette be.
– ?…
– Motoros rendőregér leszek. Jennifer a múlt héten itthagyta a motorját, és ő nem használhatja, hiszen a Peugeot-t vezeti.
– Jé, tényleg – mondta Jennifer. – De nem fagy le a farkincád?
– Olyan nadrágot veszek, amin nincsen hátul farkincalyuk.
Már surrantak is. Meleg nadrág, cipő, kabát, sál, sapka.
– Kérünk még két egeret – szólt be Kissy a konyhába. Françoise és Claude azonnal ugrott és szalutált.
– Ti lesztek a dekaninációs brigád – utasította őket Kissy, pontosan követve Nimby modorát, amikor sosemvolt latin szavakat rángat elő a farkincájuknál fogva.
– Parancsára… az mi fán terem?
– A ti feladatotok megakadályozni, hogy ők velünk jöjjenek – mutatott Kissy lefelé.
Két perc múlva Kissy bukósisakban várta, hogy a Peugeot kigördüljön, a brigád lefoglalja a kutyákat, és indított. Behúzott a kocsi mögé és szaladtak Versailles felé.

A shindy Rocquencourt felé tartott a boulevard Saint-Antoineon, a Frédi bázis arra irányította a Discoveryt. Jó, hogy nem távolodik, mondta Nimby, a Columbiát most nem erre építették, nem tudja sokáig követni.
– Ötven százalék az aksija, és szerintem ezzel a súllyal tíznél le fog jönni. Keresni fogok valami talajszinti leszállóhelyet, ahonnan begyűjthetitek.
– Vettük – felelte Jennifer. Kissy közben megelőzte őket, több helye volt manőverezni a forgalomban, de hát még csak Sannois-nál jártak mind. A Discovery persze toronyiránt átvágott a házak fölött, már elérte Yvelines megyét.

– Balra fordul a D307-esre, Noisy-le-Roi felé – jelezte a bázis. – Tartsátok az irányt.

– Letér – mondta Niala pillanatokkal később.

– Nem tudok utánamenni – felelte Nimby. – Húsz százalék az aksim, de nincs tolóerő, le kell tennem.

– Kell ugróernyő? – kérdezte Elke, aki valahol Kissy mögött robogott.

– Nem, kösz, simán leszállok.

– Elvesztettétek? – tudakolta Kissy, az A86-oson robogva Colombes-nál.

– Negatív, egérke – mondta Niala –, befordult egy mellékutcába, megismerjük a kocsiját. Onnan nem mehet messzire. Az eredeti tervet kövessétek Vaucressonig, amikor onnan kiértek, jobbra az A13-ason, jelezni fogok.

– Föld hívi Columbia! Columbia, itt Föld, Spezialkommando Grünmaus!

– Nyugi, egérke – nevetett Nimby. – Biztonságos helyet találtam a Columbiának, lehet, hogy napokig nem vennék észre. Mi az, hogy Grünmaus?

– A kocsink zöld – világosította föl Jennifer.

– Ja persze.

Kissy már közeledett Vaucressonhoz, amikor a bázis jelezte, hogy a Discovery célbaért. A Columbiát a leszállóhelyen találta, ránézett és ment megkeresni a pasas kék Opeljét. Két perc alatt meg is találta.

– Egy elég csinos kis vityillónál parkol – számolt be Françoise –, jó sok kocsi van itt, a kertben és az utcán, valami rendezvényt tartanak.

– Nyilván föllép a maestro – mondta Maverick. – Búcsúkoncert.

– Kissy, készülj a letérésre – szólalt meg Niala. – Mindjárt előtted a kijárat.

– Vettem – felelte Kissy, jobbra húzódott és indexelt. Szépen körbesétált a csomóponton, irány a Normandiai autópálya. De csakhamar letérhetett róla az alsóbbrendű útra, és nemsokára egy La Tuilerie Bignon nevű helyen találta magát.

– Hát eddig rendben – közölte a bázissal. – Csakhogy itt egy szép rácsos kapu van, zárva, és tőlem öt méterre biztonsági őrök. Szerintem nem fognak beengedni egy motoros egeret.

– Jó napot – sétált oda Kissy a kapuhoz.
– Jó napot – mondták az őrök. – Szabad a meghívóját?
– Nincs meghívóm – nyúlt a zsebébe, és fölcsapta az igazolványát. – Jerry Alapítvány. Az egyik vendégüket keresem.
– Meghívó nélkül sajnos nem engedhetem be – felelte az egyik őr. – Ez zártkörű rendezvény.
– Ezt megértem. Akkor szeretnék a főnökével beszélni.
– Nem hiszem, hogy erre mód lenne.
– Hát akkor találjon módot – felelte Kissy, fölhúzódzkodva egy fehér Volvo csomagtartójára és helyet foglalva rajta. – Pár perc múlva itt lesznek a társaim, aztán vagy bemegyünk, vagy az, aki nem engedett be minket, a rendőrségen magyarázkodhat. Nekünk mindegy, hogy az maga lesz vagy a főnöke. Magának nem mindegy.
S elővette a telefonját. Az őr az ajkába harapott, és némi tépelődés után ugyanezt tette, összenézve társaival.
Kissy nagyjából egyszerre kapta meg a választ, hogy a biztonságiak főnöke hamarosan kijön, és az értesítést, hogy Jenniferék fölvették a Columbiát, az út mellett szállt le a zajcsökkentő fal első métereinél, pontosan a fal mögé – erre talán nyáron a fűnyírók kivételével nem jár senki. A helikoptert berakták a csomagtartóba és jönnek.
Előbb értek oda, mint a biztonsági főnök. Ők kiszálltak, Kissy viszont beült a kocsiba megmelegedni.
Eltelt öt perc; Jennifer odasétált a kapuban posztoló őrhöz.
– Mintha a főnöke nem nagyon törné össze magát rohantában.
– Igen, hölgyem – felelte az őr a biztonságiak szokásos pimasz udvariasságával.
– Hát jó. Hívjuk a rendőrséget.
Valójában már hívták őket. Dorville hadnaggyal beszéltek, aki azt mondta, beszél egy kollégájával, aki talán éppen arra jár. Jennifer mindenesetre elővette a telefonját, hogy az őr lássa, úgy értekezett a bázissal, persze nem olyan nyelven, amit az őr is megért.
Negyedórába telt, hogy odaérjen egy rendőr, sőt kettő, bár azt sose tudták meg, hogy melyikük Pierre barátja. De legalább igazi rendőrkocsival jöttek, egyenruhában. Kissy kiszállt az au-

tóból, öt kisegér fogadta őket. Az őrök szemernyi jelét sem mutatták a nyugtalanságnak – végül is ők csak végrehajtják az utasításokat, fájjon a főnökség feje.

A rendőrök tudták, miről van szó, egyből az őrökhöz mentek és látni kívánták a biztonsági főnököt. Az őr telefonált, és azt a választ kapta, hogy engedjék be őket. A kapu kinyílt – a két rendőr farkasszemet nézett az őrökkel.

– Hol találjuk a biztonsági főnököt?

Az alapítvány nem várta meg az útbaigazítás végét. Besurrantak.

Elég nagyocska épület volt, klasszikus stílusban, díszes lépcsőzettel, hatalmas kapuval, oszlopos homlokzattal. Az előtérből egyenesen egy díszterembe léptek, ahol a közönség éppen megtapsolta az emelvényen álló szónokot. Idős úr volt, háromrészes sötét öltönyben, és kedves mosollyal köszönte meg a tapsot.

– Köszönöm, hölgyeim és uraim. Mielőtt beszámolómat megkezdem, engedjék meg, hogy tolmácsoljam elnökünk, monsieur Lumière üdvözlő szavait. Köszönti gyűlésünket és klubunk minden tagját, és megígéri, hogy meggyógyul. Ezeket a szavakat használta. Bizonyára megengedik, hogy az önök nevében is kifejezzem jókívánságaikat…

Az öt kisegér ezalatt gyors léptekkel surrant végig a széksorok között. Polackowskit keresték a vendégseregben, de bármilyen langaléta a pasas, nem látszott. Szerencsére őket se látják, gondolta Kissy, mármint persze hacsak valaki le nem néz a cipője magasságába, csak nehogy egy idősebb hölgy legyen, aki sikoltozni kezd, ha meglát egy…

– Elnézést, *önök* kicsodák?! – dörrent ekkor a szónok hangja, ráébresztve őt, hogy ennyire azért mégse picikék.

Jennifer előresietett és felmutatta az igazolványát.

– Jerry Alapítvány. Elnézést a zavarásért, monsieur Polackowskit keressük.

– Nem hallom! Kérem, ha nem tagjai a klubnak, távozzanak!

Elke pillanatok alatt fölszaladt a lépcsőn, odasurrant a szónokhoz és meghajtotta magát.

– Elke Schneider. – S nyújtotta a kezét.

Az úr barátságosan parolázott vele, még mosolygott is, most, hogy Elkén volt a közönség szeme, egyből másként viselkedett.
– Vause vagyok, az elnökhelyettes. Önök bizonyára valamilyen műsoron kívüli meglepetéssel szolgálnak nekünk.
Mindketten rávigyorogtak a közönségre, egymás kezét rázva, Elke integetett is a másik mancsával, a közönség pedig nevetett és tapsolt. Persze hogy tetszett nekik. Elke mindenkinek tetszik.
Aztán a zseb a mikrofonhoz lépett és bólintott a közönség felé, balra is, jobbra is.
– Jó napot. Igen, hoztuk tényleg meglepetéset. De kell nekünk ide… színpadba még valaki. Monsieur Polackowski!
Kis csend. Elke kieresztette a hangját.
– Monsieur Aristide Polackowski!
A közönség a nevezettet kereste soraiban. Valahonnan felröppent, hogy a kisteremben látták. Kissy nem kutatta, merre van az. Ők Franconville-től idáig loholtak ez után az ember után, kényszerleszállást csináltak egy helikopterrel, fagyoskodtak a kapu előtt – az utolsó pár métert most már tegye meg ő.
Fölsétáltak a színpadra ők is, integettek a közönségnek, meghajoltak, integettek, vigyorogtak. A közönség lelkesen tapsolt és nevetett. Szerették a műsoron kívüli meglepetésszámokat.
Hát abban lesz is részük, ha előkerül a shindy.
Előkerült. Csodálkozva, de széles mosollyal, ruganyosan sietett fel a színpadra, udvariasan meghajolt a közönség felé, kezet nyújtott az elnökhelyettesnek, majd sorban üdvözölték egymást az egerekkel. Boldogság, lelkesült örömmámor. A közönség imádta ezeket a rokonszenves fiatalokat és ezt a rokonszenves úriembert. És ez így is fog maradni, még fél percig.
Zavart csend, mindenki a másikra várt, hogy ő kezdje. A shindy várta, hogy mi lesz, ilyen körülmények között kitüntetéseket vagy hasonlókat szoktak átadni. Az elnökhelyettes is várta. Az egerek egyik lábukról a másikra álltak.
Aztán Pierrette oldalba bökte Christiant.
– Te mondd, hogy bankrablás, a te hangod mélyebb.
Tomboló lelkesedés. A falak is beleremegtek a közönség hahotájába. Ez volt a rendezvény fénypontja.
Kissy és Jennifer egymásra nézett, lekapták a hátizsákjukat, letették, kinyitották és elővettek belőle egy-egy táblagépet.

– Hölgyeim és uraim – kiáltotta Jennifer a mikrofonba –, monsieur Aristide Polackowski! Sokoldalú művész, mestere a csellónak és a fényképezőgépnek! Nagy tapsot kérek a művész úrnak!

S míg a közönség ünnepelt, a művész úr elé tartottak egy-egy gépet, a képernyőkön a saját alkotásaival. A lánya öt-hat évesen, meztelenül az ágyon fekve, mindenféle csábos pózokban. A legutóbbi képek a kertben, az ősszel. És válogatott gyerekpornó a művész úr privát gyűjteményéből, a legkülönbözőbb gyerekekről.

A művész úr fehér lett, mint a fal. De az elnökhelyettes urat is igencsak meglepték.

– Mit jelentsen ez?!

– Kérdezze meg a művész urat – felelte Kissy.

A művész úr azt se tudta, elájuljon vagy megpróbáljon meglépni. Végül azonban a közönség elcsendesedett, és neki mondania kellett valamit. A közönség nem láthatta, mi van a képernyőkön, de nagyon kíváncsi volt, hogy milyen megtiszteltetést nyújtanak át a művész úrnak.

– Én… én… én nem értem…

– Dehogynem érted, derék öreg grizzlimedve – mondta Jennifer, Franconville-ben pedig intézkedtek, hogy megjelenjen Grizzlie adatlapja a fórumból, a nickjével együtt. A közönség pedig meglepve állapította meg, hogy ők ismerik egymást, lám, milyen bensőséges a megszólítás.

– Hölgyeim és uraim – penderült Elke a mikrofon elé –, elnézést, ha nem beszélek jól önök nyelvét. Meghatottság belőle monsieur Polackowskinak elakadta magát hangája torkájában. Itt. – Megmutatta a saját nyakán a pontos helyet, hogy hol akadt el a hang, a közönség pedig az oldalát fogta. – Kapta különleges felkéréset vendégi szerepelésre, de semmit részletot erről még elárulhatunk. Fogja nyilatkozni magát később sajtóbele. De addig – ajkára tette az ujját – psssszt! Ez lepetés!

A közönség vastapsban tört ki, ahogy Polackowski inkább holtan, mint elevenen meghajolt, aztán elbotorkált a színpadról a kulisszák mögé, Kissy és Jennifer kétfelől belekarolt, úgy kísérték le, szorosan fogva – pedig nem értek a bokájáig se. Valami öltözőfélére bukkantak, oda mentek be. Néhány ember lebzselt benne.

– Lennének szívesek magunkra hagyni? – szólította meg őket Kissy. Kimentek.

– Kik… kik maguk? – nyögte a maestro. Nem volt valami jó színben, ahogy leültették.

– Jól van, maestro? – kérdezte Jennifer.

– Hát… nem… én… azt hiszem, a szívem…

– Küldök mentőt – közölte a fülükben Vanessa.

– Jön a mentő – mondta Jennifer. – De a rendőrség is.

Ekkor nyílt az ajtó, az őrködő egerek harcra készen fogadták a belépőt, de csak az elnökhelyettes volt. Aggodalmasan nézte őket.

– Köszönöm, hogy a közönséget megkímélték a botránytól. De hát mi ez az egész?

– Ez az egész, monsieur Vause – felelte Jennifer –, talán egy zenész pályájának vége, talán nem, de hogy vége egy pedofil pályájának, arról kezeskedem.

– Pedofil?! Maestro Polackowski?!

– Hagyja – nyögte a csellista –, hagyja, Vause úr. Lebuktam, most már mindegy. Talán a szívem nem bírja tovább, és… legalább a családom megmenekül a szégyentől.

– Hé, Aristide! – csattant föl Elke, és odaplántálta magát a pasas elé. – Ha te most… hogy hívnak olyat, mikor mindenki sírik meg hajakat tépsz, vagy mint Händler der vier Jahreszeiten?

– Melodráma – felelte Jennifer. – Wie kommt es, das du solche Filme kennst?

– Ach ja, Melodrama, danke, szóval ha te most csinálsz iet itten, beverek orrocskád azon sürgiben. Ha szíved beteg tényleg, akkor aggódszad síró leánykájadat, csináltad elég bajok neki már. Disznó vagysz, és semmit szeretlek.

– Igen, tényleg beteg… nem tudják, hol van a táskám? Van benne gyógyszer…

Elke megpördült és felrántotta az ajtót.

– Hé, te! – mondta kint valakinek. – Tudsz, hol Polackowski úr táskája? Ne bámuld rámat! Kell most rögtön! Gyógyszer belőle! Akkor keresje mindenki, pörgetjed lábak gyorsan!

A táskával együtt ért oda a két rendőr a kapuból.

– Szóval itt vannak – mondta az egyik. – Mi ez az egész? Parancsot kaptunk, hogy keressük meg magukat és tartóztassunk le valakit.
– Még nem lehet – rázta a fejét Jennifer. – Baj van a szívével, meg kell várnunk a mentőket. Üljenek le.
Bólintottak, de nem ültek le.
– Ez nem kérés volt, hanem parancs – váltott élesre Jennifer hangja. – Ha itt állnak fölötte, csak tovább stresszelik. Üljenek le!
– Talán bizony már magától kapjuk a parancsainkat? – mosolyodott el az egyik.
– Igen. Később tehet panaszt, de akkor én is. Maguk azért jöttek, hogy a mi munkánkat segítsék, hát akkor tegyék azt, de cirkusz nélkül.
A rendőrökről lehervadt a mosoly, egymásra néztek és elballagtak a szoba sarkába, ahol volt két szék. Leültek.
Kissyben fölrémlett egy kép, amin cirkuszporondon egy kisegér égő karikát emel a magasba, és rendőrök ugrálnak át rajta.
Csakhamar megjöttek a mentők is. Táskákat pakoltak a szürke arcú, verítékező shindy mellé, kinyitották, készülődtek.
– Melyikük a hozzátartozója? – kérdezte az ápoló.
– Egyikünk se – felelte Kissy.
– Akkor legyenek szívesek távozni.
– Őrizetbe kell vennünk ezt az urat – állt föl az egyik rendőr.
– Most biztosan nem fogják.
Kimentek, vártak. A helyiségnek nincs több kijárata, az ablakon meg úgyse fog kiugrani ilyen állapotban.
– Egyébként kicsodák maguk voltaképpen? – kérdezte a rendőr.
– Jerry Alapítvány.
– Igen, ezt említették, de sajnos én nem tudom, mi az.
Hát elmondták dióhéjban az alapítvány működését, és mutattak néhány adatot Polackowski bűnlajstromából. A rendőr a fejét csóválta; a társa az ajtóban őrködött.
– Ugyan már. Maguk álomvilágban élnek. Estére szabadlábon lesz. Aztán kap valami jelentéktelen büntetést, azt is évek múlva, és közben éli világát.
– Az lehet – mondta Jennifer. – De maguknak is vannak ügyfeleik, akikkel ez a helyzet.

– Persze.
– No, majd meglátjuk. Tudja, az lehet, hogy estére szabadlábon lesz, de hogy otthon a családjával, azt erősen kétlem.
– No igen. Ők már tudják?
– Addigra tudni fogják.
Nyílt az ajtó, az ápolók tolták ki Polackowskit hordágyon. Fura látvány volt, hiszen egyetlen pofont se kapott.
– Hogy van? – kérdezte az ajtóban álló rendőr az orvostól.
– Hát ami ebből magára tartozik, őrmester úr, az, hogy huszonnégy óráig biztosan nem viheti el. Majd aztán igen, de hogy mikor, azt a kardiológián fogják megmondani.
– Mit mondjunk a családjának? – lépett oda Jennifer.
– Várjanak – szólalt meg Polackowski. Oxigénmaszk volt az arcán és drótok vezettek a ruhája alól a lábához rakott monitorhoz. – Álljanak meg… beszélni akarok azzal a hölggyel…
– Itt vagyok – állt meg mellette Jennifer.
– Maga beszélni fog a családommal?
– Inkább tőlünk tudják meg, mint a rendőröktől… vagy akár a hírlapokból, nem igaz?
– De… de, mindenképpen, köszönöm, ha megteszik… kérem… mondják meg a feleségemnek, hogy sajnálom, amit tettem, és soha nem bántottam volna a gyereket… és… kérem, doktor úr, mondja el a hölgynek, mi bajom.
– Ez fölhatalmazás? Ahogy kívánja. – Az orvos Jenniferhez fordult. – Az úrnak régóta fennálló szívbetegsége van, erről tehát a családja tud. Már volt ilyen rohama, ezt is túl fogja élni. De most mennünk kell.
Mentek. A rendőrök velük tartottak, az egerek pedig ballagtak a nyomukban, nekik nem volt sietős. A mentőkocsi már elszáguldott, amikor kiértek a kapuhoz, az egyik rendőr nyilván vele ment, a másik a rendőrkocsinál állt és telefonon jelentést tett.
– Nem mindig szeretem a munkámat – sóhajtotta Jennifer.
– Hát – cincogta Elke – ha feküd hordágyra azért, mert vertük nagyon laposnak, az más. Keressük másik shindyt, beverjük orrocskát, érezed magad jobban mindjárt rögtön.
– Jó, egérke. Csak előbb el kell mennünk a rue Mermozra.

Madame Polackowski eléggé meg volt lepve.
– A férjemtől üzenetet?
– Igen, asszonyom – felelte Kissy. – Bemehetünk?
– Kérem.
Az öt egér besétált a házba, amit mostanáig megfigyeltek.
– Ha üzenni akart, miért nem hívott fel?
– Pillanatnyilag nem tudja megtenni. Később majd bizonyára. Madame, a férje szívrohammal kórházba került, rendőri őrizet mellett. Amint jobban lesz, letartóztatják és vád alá helyezik.
A hölgy legalább olyan szürke volt, mint a férje.
– De hát miért?
– Gyermekpornográfia, kiskorú sérelmére elkövetett nemi erőszak, szexuális zaklatás. Azt üzeni, hogy sajnálja, és soha nem bántotta volna a…
– Ez nevetséges!
– Mi lennénk a legboldogabbak, ha ez nevetséges lenne, madame – bólintott Kissy. – De negyvenöt fénykép van a birtokunkban, amiket a férje osztott meg a neten, csupa gyerekpornó. És százhúsz meztelen, illetve fürdőruhás kép a kislányukról.
– Micsoda?!
Kissy elővette a telefonját és fölmutatta, jól tudva, hogy mire a mozdulatot befejezi, valamelyik gondos egérke odatesz egy képet Jeannette Polackowskiról. Így is történt.
– A maestro pedofil – közölte. – Fél éve tagja egy illegális pedofil hálózatnak, de már korábban lefektetett egy tízévest. Ami bűncselekmény, madame.
A madame csak hápogni tudott. Végül megkérdezte:
– De önökhöz hogyan kerül a lányom meztelen fotója?
– Mi nyomoztuk ki, hogy a férje miket követett el, madame.
– Szóval önök juttatták kórházba?
Az egerek egymásra néztek. Aztán Elke lenyomta a kilincset és kinyitotta az ajtót.
– Elnézést, amiért megmentettük a lányát egy szexuális ragadozótól, asszonyom – mondta Kissy. – Viszontlátásra. Hát ez megvolna – vont vállat már az utcán. – Azt hiszem, egérkék, megérdemlünk egy jókora sajtos pizzát.

– No hol? – kérdezte Jennifer.
– Csakis Vanessa keze alól.
– Meglesz – nevetett a mikró a fülükben.

Amíg Artu fölfúrta a csavarokat, Claude vájatot mélyített az ablakkeretbe, ahol csinosan elvezette a kábelt, rögzítette, szigetelte. Kissy kritikus minőségi ellenőrként mindent megvizsgált. Nimby erősítette a hangárt a tartókonzolokra, aztán csatlakoztatta a vezetéket. Jöhetett a tesztelés, aztán Nique leszállt a Discoveryvel a hangárban, ő maga nyitotta és csukta a tetőt a vezérlőről, és a műszer rögtön jelezte, hogy a töltés megkezdődött, a fűtés is bekapcsolt.
– Kész – mondta Nimby. – Vilma HQ, kettes hangár. Benne is van a listában.
A Jerry-rendszer klienslistája már hatalmasra nőtt. Szerverek, asztali gépek, notebookok, netbookok, táblagépek, telefonok, okosórák, helikopterek, riasztók, autós GPS-ek, s most már a hangárok is. Több mint százötven készülék. Egereknél, kisfülűeknél, a konzorciumhoz tartozó néhány cégnél, az ország legkülönbözőbb részein szétszórva, néhány külföldön is. A listában csoportosíthatták őket sokféle szempont szerint, például pár mozdulat volt listát kérni a közelben található készülékekről, amiken Jerry-felület fut. Vagy akár térképet. Vagy azokról a gépekről, amik egy kiválasztott felhasználói csoporthoz tartoznak, például egy családhoz. A klienslista segítségével magas fokú távirányítást lehetett megvalósítani, ezzel csináltak olyanokat, mint amikor Polackowskinak csak odamutatták a gépeket, és magától megjelent a gyerekpornó, néhány kattintással képeket küldhettek a hálózat bármelyik másik gépére.
Nimbynek volt egy elve, amiről azt mondta, hogy az informatikában jelenleg uralkodó irányzat szöges ellentéte. A hálózatnak kívülről megközelíthetetlennek kellett lennie, és bent is megvoltak a pontosan meghatározott jogosultságok – de ezen belül már semmiféle extra biztonsági intézkedést nem alkalmaztak. Akármikor szükség lehet arra, hogy egy bajba jutott egér telefonját, óráját vagy táblagépét távirányítással bekapcsolják, vagyis beszéltessék vagy éppen a kamerája segítségével körülnézzenek, esetleg hallgatózzanak – ezért ez a funkció az összes egér számára engedélyezve volt, kikapcsolhatatlanul.

A lányok mégis nyugodtan mehettek zuhanyozni a telefonjuktól két lépésre, noha bármelyik fiú két gombnyomással bekapcsolhatta a kamerájukat – amiről a telefon természetesen semmilyen látható vagy hallható jelzést nem ad, hiszen az a cél, hogy ez shindy közelében is használható legyen –; viszont a hálózat virtuális vezérlőtermében megjelenik az értesítés, hogy ki, mikor, kinek a kameráját kapcsolta be, és az illető nem vinné el szárazon.

Nimby elmondta, hogy mugli szoftverfejlesztőknél ez jogosultságok végtelen szövevénye lenne, mindenki mindenkiről beállíthatná, hogy használhatja-e a kameráját, a mikrofonját vagy a képernyőjét, külön-külön, esetleg hely és időszak szerint szabályozva, és lennének különböző bejelentkezési procedúrák, amik azt nem garantálják ugyan, hogy a feljogosított kukucskáló ne mutathassa oda a képernyőjét egy feljogosítatlan kukucskálónak, de azt igen, hogy a programozó fölvehesse a protokollért a prémiumot.

A Jerryben ilyen nincs. Mindenki mindenhez hozzáfér, legalábbis az egércsapaton belül. Vanessa úgy fogalmazta meg, hogy náluk az az alapfeltételezés, hogy senki sem él vissza a jogosultságaival, a mugli fejlesztőknél meg az, hogy igen.

A hangárok felszerelése után az öt egér sürgősen bevonult a konyhába, ahol Kissy előrelátása folytán már mindenféle meleg dolgok várták őket, folyékonyak és szilárdak is. Rágcsáltak, iszogattak.

– Cin-cin, egérkék – jelentkezett be Angélique.

Visszacincogtak.

– Macska hallótávolságban van?

– Nincs, a gépteremben alszik, szóljunk neki?

– Ne! Jobb, ha ő egyelőre nem tud róla.

Kissy félrehúzta az útból a kocsiját, hogy a takarítóautomatás hölgy el tudjon hajtani; a hölgy megköszönte. A csapat egy része már a pénztárnál volt. Kissy elnézte őket, amíg várt. Angélique és Molly rakodott éppen, a biztonsági őr megállt mellettük, és Claude, Artu meg Martin abban a pillanatban elindult feléjük, az őrt figyelték, aki történetesen nem is velük foglalkozott, az előző vásárló felé nézett.

Aranyosak. Védelmezik Angélique-et a ragadozótól, egész nap ezt csinálták. S persze nehezet emelni se hagyják. A bejelentés óta Angélique nem vehet részt verekedésben, bár a tilalom nem nagyon érvényesül, mert azóta nem verekedtek senkivel. De edzenie szabad. Egyelőre. Pár hónap múlva már nem.

Azt még nem lehet tudni, hogy Nanoegér kislány lesz-e vagy kisfiú. Majd úgy nyolc hét múlva. Angélique azt mondta, teljesen mindegy, úgyis egeret nevelnek belőle.

Az őr elfordult kissé, és ott találta Martint a könyökénél. Ó, bocsánat, mondta, és hátralépett. Ezzel viszont olyan távolságra került Angélique-től, hogy a testőrség már nem tartott többé attól, hogy megeszi.

Már veszélyt is vállaltak Angélique védelmében, negyedórával ezelőtt, az Molly volt, aki rohant lefékezni egy vásárló megrakott kocsiját, ami elszabadulva Angélique felé tartott, meglepően gyorsan ahhoz képest, hogy egy kisgyerek lökte meg. Molly a testével állította meg a kocsit, kockáztatva, hogy lapos egeret csináltat magából, és a hipermarket közepén temetik gyufásdobozban.

Vagy legalábbis jól hangzik.

Persze Nanoegér lett a csapat első számú beszédtémája. Hamar megállapodtak olyan nélkülözhetetlen nevelési elvekben, hogy már kicsi korában megmutatják neki Macskát és megtanítják, hogy nem szabad félni tőle. (Ez egyszerű, állapította meg Nimby, sokkal nehezebb azt megtanítani, hogy az ott egy eleven állat, és meghúzta Macska fülét, aki persze erre sem ébredt föl.) Természetesen készítenek neki fél dióhéjból bölcsőt, és magától értetődően megtanítják mindenre, amit egy alapítványi kisegérnek tudni kell. Már ötévesen leteríthet kisebb shindyket, mondta Vanessa, természetesen gondos felügyelet mellett. Ő majd megtanítja zongorázni is.

Erre viszont Molly odament hozzá és tátátitá jelet integetett.

– Mi a kérdés?

– Te tudsz tanítani zongorázni?

– Ha csinálni tudok valamit, akkor meg is tudom mutatni, hogy kell, nem?

Kissy előtt fölrémlett az a régi kép, amikor abban az étteremben Vanessa odalépett a szintihez és lejátszotta a Bach-menüet-

tet, amit háromszor látott azelőtt. S most, pár perccel e kérdés elhangzása után láthatta zenetanárnői szerepkörben is, amint Mollynak és a háta mögül kukucskáló többi egérnek – Mavericknek, Christiannak és Jacques-nak – mutatja meg a Popcorn gyors szólamát hangjegyenként.

– Na ide hallgass, öcskös, tudod, kit érdekel, ki a te apád, mi? – A tetkós fenyegetően lóbálta az öklét. – A puccos szerkód árából én egy hónapig kajálok, hát nekem ne add itt a fejet, mert apukától kaptad, te senki nem vagy, értem?

Kissy bólintott. Tényleg értette.

– Van nálam halef is, ne akard, hogy elővegyem. Csak szépen gombold le a gubát. Egy ilyen tökmaghoz elég a tenyerem. Gyerünk, kispofám!

Kissy mozdulatlanul állva fölemelte jobb kezét és megmutatta a tenyerét. A tetkós is.

– Mi van, hirigelni akarsz?

Kissy bólintott.

– Oké, öcsi! Most megtanítalak bunyózni.

A tetkós előrelendült, Kissy megfogta a kezét, hátracsavarta, elfordítva a srácot, és lenyomta a srác fejét. Az fordult egyet és hátralökte Kissyt, aki cserében kirúgta alóla a lábát. A srác eldőlt, magával rántva Kissyt, aki ráesett.

– Ennyi! – szólalt meg Lucas. – Álljunk le, gyerekek, bocs, Kissy, de láthatóvá vált az arcod.

Föltápászkodtak, a tetkós megveregette Kissy vállát.

– Melanie, légyszi, igazítsd meg Kissy parókáját, és több vörös fényt kérek a neonreklámból, jó, srácok?

Kissy hat csapóval verte meg a tetkóst, aztán beült a büfébe és kért egy szelet pizzát. Még volt két pasi meg egy nő, akiket meg kellett vernie fiúparókában, de csak átdíszletezés után.

– Klassz voltál – jött vissza a tetkós a sminkszobából, már tetkó nélkül, a bőrdzsekit és a fémláncokat is letette, fehér garbó volt rajta, rendesen fésült frizura. – Nem szeretnék veled összeakaszkodni, amikor a másik bizniszedet csinálod.

Kissy mosolygott. Természetesen az egész hazai filmszakma tudni fogja, hogy a szépreményű fiatal kaszkadőrlány úgy kezdte pályáját, hogy pedofilokkal töltötte meg a baleseti sebészeteket.

Éppen végzett a pizzával, amikor odajött egy fiú, akit még nem látott, de tudta, kicsoda.

– Kissy?

Bólintott.

– Paul vagyok. Bocs a késésért.

Kezet fogtak. Paul volt a kaszkadőrcsapat vezetője, akikhez Pierre beajánlotta Kissyt, és ide beszéltek meg találkozót. Magas, szőke, jóképű srác, magabiztos fellépésű. Huszonhat éves, Kissy már tudta.

– Mikor van jeleneted?

– Miután ezt megettem – biccentett Kissy a pizza felé.

– Igen? Hozzád igazodnak?

– *Még nem.* Itt nem ismernek. De amíg meg nem ebédelek, felőlem jöhetnek a motoros vagányok, félrepöccintem őket és eszek tovább.

– Téged Pierre kitanított, hogy mit kell nekem mondani, igaz?

Kissy elnevette magát. – Igen. Azt mondta, belevaló, kemény lányt keresel.

– Úgy valahogy. Nézd, elmondom, mi a pálya. Mi egy elég lazán szervezett kis társaság vagyunk. Legtöbbször külön-külön dolgozunk, aszerint, hogy éppen kit keresnek, viszont ha úgy adódik, akkor együtt. Az a szabályunk, hogy ha valaki veszélyes feladatot kap, akkor a többieknek szól, és ők mennek segíteni. Az ilyeneket általában jó előre tudjuk, szabaddá tudjuk tenni magunkat. Van még egy szabály: amikor fölvetődik, hogy valamilyen felszerelést kell venni, akkor egyenlően osztjuk el az árát, és közös a cucc. A gázsiját mindenki maga teszi el. Gyakorlatilag ennyi a lényeg.

– Elfogadom. Beszálljak a meglevő cuccotok arányos részével?

A fiú nevetett.

– Az bonyodalmas lenne. Sok mindent összeszedtünk már, vannak köztünk, akik folyton hazahoznak valamit bolhapiacról, fillérekért, annak az árát nem kérik a többiektől, úgyhogy a raktárunk tele van kacattal. Már senki meg nem mondja, mit ér. Ne törődj vele. Kaphatok egy kólát?

– Persze – felelte a büféslány.

– Köszi. Szóval megnézném, hogy vered meg ezeket a srácokat, aztán egy kicsit szeretnélek én is megverni. És rám van bízva a döntés, én vagyok a kézitusa szakértője a csapatban, ha én azt mondom, hogy frankó, amit tudsz, akkor be vagy véve. Oké?

– Hát – Kissy kortyolt a gyömbérszörpjéből – sajnos akkor nem kerülök be közétek.

– Hogyhogy?

– Ha feltétel, hogy *te* verj meg *engem*…

A vélemények megoszlottak afelől, hogy Kissy szemtelen volt-e, amikor kijelentette, hogy ő márpedig megveri Pault, aki avatott harcművész volt, értett az összes ismert stílushoz a capoeirától a karatéig, és már három éve volt hivatásos kaszkadőr. A kölykök egy része a füle tövét vakargatta és azt mondta, ó. Anya kimondottan szemtelennek találta. Paul is, de neki tetszett a szemtelenség. Vanessa pedig hetykén kijelentette, hogy hát persze!

Mindazonáltal nem verte meg. A forgatás után elmentek egy edzőterembe és két órát harcoltak, aztán megállapodtak döntetlenben, mert már alig álltak a lábukon. Paul azt mondta, Kissy – vagyis bármelyik egér – azzal győzi le az avatott verekedőket is, hogy villámgyors és kiszámíthatatlan, mindig valami tökéletesen mást csinál, mint amire az ember gondol, és nem hagy időt kitalálni, hogy mit fog csinálni vagy mit lehet tenni ellene. Paul úgy becsülte, mindkettejük ütéseinek és rúgásainak tizedrésze juthatott célba, a többi a levegőt érte, mert annyira gyorsak mindketten.

Mindezeket egy összejövetelen beszélték meg, a kaszkadőrök puteaux-i székházában, ami egy első emeleti négyszobás lakás volt, telezsúfolva szekrényekkel, csak az egyik szobában tettek le egy ülőgarnitúrát.

Öten voltak. Bexi, egy filigrán csaj, aki bárhonnan leugrott, felugrott, kiugrott, beugrott, főleg például lóról és bicikliről esett, és bármilyen autós trükköt megcsinált, például egy centivel kerülte el az akadályokat padlógázzal. Marc, Bexi pasija, aki ugyanígy vezetett és ugrott, és az volt a szórakozása, hogy több méterről dobta a fogasra a sapkáját vagy a polcra egy könyvet, bármit bárhová, szinte célzás nélkül, és nagyon ritkán

tévesztett – de ezt a képességét még nem volt alkalma kaszkadőrként, gázsiért kamatoztatni. Mindketten huszonnégy évesek voltak. Momo, egy köpcös, huszonöt éves kínai fiú, aki semmiféle ugrálást nem vállalt, ő pirós volt, azt mondta, fel tud robbantani egy házat Kissyvel a közepében úgy, hogy Kissynek nem esik semmi baja. Kissy lelki szemei előtt felrémlett egy tányér valami körettel, mártással, és a közepén egy szépen átsütött kisegér – és inkább nem szólt semmit. Valamint Carlo, aki rögtön a kézfogásnál ránézett Kissyre nagy fekete szemével, és kijelentette:

– Carlo vagyok. Velem nem dolgozhatsz.

– Miért nem? – cincogta Kissy riadtan.

– Mert én a magasban dolgozom, te pedig oda nem jöhetsz föl.

Kissy szólni se mert. Tériszonya nem volt ugyan, de a torkába ugrott a gyomra, ha egy felhőkarcoló többedik emeletén kellett lennie, és messzire elkerülte az ablakokat. De ezt nem tudta róla senki, csak… az egerek, a kisfülűek, és… hát lehet éppen, hogy bármelyik szembejövő az utcán. Carlo is csak rápillantott és tudta. Ő volt a legidősebb, huszonkilenc, és felesége volt meg gyereke is.

Mint kiderült, Carlo egyedül Momónak engedte meg, hogy fölmenjen vele, és csak házakban, ahol lift volt. Hegyoldalon fölmászni Momónak nem volt szabad, de még egy toronydarura sem, nem bírta volna. Amikor egyszer daru tetején kellett robbantani, akkor Momo elkészítette a szükséges robbanószert, Carlo fölvitte, elhelyezte, és megmutatta Momónak fényképeken. Kissy rögtön arra gondolt, hogy ezt élő képes-hangos kapcsolatban is lehetett volna, a Jerry így csinálná.

Senkit sem zavart, hogy Kissy alig töltötte be a tizennyolcat, Bexi azt mondta, ezt nem csinálja az ember hetvenéves koráig, és Kissy fiatalsága pont azért jó, mert nagyon gyorsan mozog, egyszer még akár Jackie Channel is verekedhet. Kissy majdnem azt mondta, hogy szerinte Chan soha nem bántana egy gyereket, de ehelyett sikerült azt felelnie, hogy nem áll szándékában külföldre költözni és itthagyni társait.

Tetszettek nekik a fején a bársonyfülek. Sokat meséltették az alapítványról, főleg a verekedéseikről, és céllövős bemutatót is

kértek – az valahol máshol lesz, a raktárlakásban legfeljebb fél méterről lőhetett volna célba.
Fölvették a csapatba – mostantól igazi kaszkadőr.

Kissy lerakta az utolsó széket is, és körülnézett a kerten. A kerti bútorok a helyükön. A fák tövében növekedő apró gombák fölött apró kisegerek térdeltek, kezükben gombahatározóval, és a várható áldozatok számán tanakodtak. Kissy nem segített nekik. Jöjjenek rá egyedül, mi az. Ő tudta, hogy vargánya, de öt dekát se tesz ki. Aztán követte Macska tekintetét, aki érdeklődve figyelt valamit egy fán. Rigó. Most éppen nem énekel, de Macskának ez amúgy is teljesen közömbös, ő ebédre szeretné, csakhogy a rigó a fa egyik felső ágán tollászkodik, legalább öt méter magasan, szárnyakat kellene növeszteni hozzá.
Átment a ház garázs felőli oldalára, ahol egy másik csapat kisegér szorgoskodott, most jött meg a furgon, sorba álltak, kivettek egy-egy dobozt, elcipelték a garázs mellett leterített nagy ponyvára, s hozzáláttak kideríteni a tartalmukat. A dobozok Françoise-ék házának pincéjéből származtak, most jutott idő foglalkozni velük, ott négy fiú berakodta őket, Yves bácsi idehozta, de mivel Françoise pár napja már lement a pincébe és megállapította, hogy azokat a dobozokat legalább háromszáz éve nem érintette emberkéz és nem is törölték le őket, Kissy kijelentette, hogy márpedig a házba nem jöhetnek be. Mindenki kesztyűt húzott, amikor hozzájuk nyúlt.
– Jó, hogy jössz, Kissy – nézett rá Nimby –, ugye tudod a széf kombinációját?
– Persze, miért?
– Molly öklömnyi gyémántokat akar találni ezekben a dobozokban.
Kissy elnézte pár pillanatig az egyik dobozt, aminek Suzanne már kettévágta a fedelét, és láthatóvá vált egy halom újságpapírba csomagolt, öreg tányér.
– Szóljatok majd, ha előkerülnek, de én inkább arra számítok, hogy ha mindent pénzzé teszünk a dobozokból, akkor nagyjából a fele jön vissza az üzemanyagnak, amivel idehoztátok.
– Az nem sok – mondta Molly kissé lekonyult fülekkel.
– Hát nem. De természetesen örömmel kinyitom a széfet aranyrudak és antik ékszerek számára is.

Mollynak többször is lekonyult a füle, amikor egy-egy dobozban nem volt semmiféle milliós érték, viszont akadtak hasznos vagy érdekes apróságok, ötvenéves magazinok, amikre Nimby rögtön lecsapott, meg régi ruhák, amikre Niala mondta, hogy ismer valakit, aki gyűjti őket – de Mollynak ilyenkor is lekonyulva maradt a füle, és még jóval azután is úgy maradt, hogy végeztek a holmik átnézésével.

– Neked mi bajod voltaképpen? – kérdezte Vanessa egy jó órával azután, hogy elrakodtak mindent.

– Semmi… nem tudom.

– Jól érzed magad?

– Nem igazán.

– Fáj valamid?

– Nnnem…

Egy újabb órával később viszont már nyögött is egyet. Kissy úgy érezte, ez tipikus őközöttük: valaki egyet nyög, és azonnal ott vannak mellette és a hogylétét tudakolják. A hasát fájlalta. Niala megtapintotta egy ponton, és Molly arcán fájdalmas grimasz jelent meg.

– Ez vakbél, kicsim – közölte Niala. – Keressétek meg François-t az egérnyüzsiben, hívja föl az anyujukat. Beviszlek a kórházba.

Megfordult, ment a kocsikulcsért.

– Mit bámultok, egérkék? Szóljatok egy maxinak, sofőr is kell.

Egyszerre féltucat apró mancs kapott a telefonokhoz.

Mollyt kórházba vitték, csakugyan vakbél, de talán nem kell kivenni. Madame Lavanant azt mondta, ha elkerülik a műtétet, az csak Niala fantasztikus figyelmének köszönhető, és el van bűvölve. Ők nemcsak akkor figyelnek egymásra, ha jön a cica, felelte Niala.

Kissyt egy pillanatig sem lepte meg, amit a társai a kórházban tettek, és nem értette, hogy madame Lavanant miért csodálkozik ezen. Amíg Mollyt vizsgálták, majd infúziót adtak neki, egy egér mindig jelen volt, kettő pedig kint őrködött a folyosón. Illetve csak egy, mert Pi háromszor is elment segíteni különböző betegeknek nehéz fizikai feladatokban, Niala elkísért egy idős nénit a büfébe, Vanessa pedig berohant az egyik keze-

lőbe egy beteg után, akinek összeomlott a keringése, ezért torakotómiát és oszteoporózist alkalmazott, megmutatva a tapasztalatlan fiatal orvosnak, hogy kell, majd renális drént kötött be és amniocentézist végzett, amíg a tapasztalatlan fiatal orvos rezekálta a szubdurális hematómát, azt ugyanis pont előző órán tanulta. A beteg megmenekült.

Amikor a fejére olvasták, hogy ez a leírás totális halandzsa, kezdve ott, hogy az oszteoporózis egy betegség, nem pedig beavatkozás, akkor a mikró hetykén közölte, hogy nem mondja el, mert orvosi titok. Niala látta őt bemenni a kezelőbe, aztán pár perc múlva elégedettség volt a gombszerű orrocskáján, amikor kijött – hogy a kettő között mit csinált, az csak rá tartozik meg akiknek segített.

Kissy nem értette, hogy madame Lavanant mit nem ért. A kisegér mindenhol segít, bármi adódik. Nekik ez a természetes. És persze hogy őrzik a társukat egy kórházban, ahol ki van szolgáltatva.

Jutott rá alkalmuk, mert Mollynak mégiscsak ki kellett venni a vakbelét, és benn tartották négy napig. Folyamatosan volt mellette valaki, egész idő alatt. Madame Lavanant-nak dolgozni kellett, de egy-két egér mindig bent lebzselt a kórteremben. Niala kihagyott egy napot a főiskolán, Angélique kivett egy napot a munkából, Kissy és Jennifer ügyelt egy-egy délelőttöt és fél-fél éjszakát, a kölykök délutánonként mentek be hozzá, csak a lányok, mert őket nem lehet kiküldeni a szobából. Molly később azt mondta, még soha nem gondoskodtak róla így, amikor beteg volt.

Vanessa elmesélte neki azt a hetet, amit a D’Aubisson-villa vendégszobájában töltött agyrázkódással, még Mohinak hívták és csak egy ágrólszakadt utcagyerek volt, de úgy bántak vele, mint az édesgyermekükkel – s aztán az is lett.

Kissy nem volt jelen abban a kis ügyvédi irodában egy eldugott luxemburgi városkában, utólag mesélték el neki, hogy az épület még eldugottabb volt, mint a városka, egy apró, zegzugos hegyoldali zsákutca mélyén, és az iroda még az épületen belül is eldugott volt. Abszolút exkluzív környezet, mindenhol maximálisan visszafogott, hűvös elegancia. Ugyanilyen hűvös eleganciával öltözött az ügyvéd, aki felolvasta Csubakka bácsi

végrendeletét, és a jelenlevők szintén. Hűvös és visszafogott volt a társalgás hangneme is, egyrészt mert így illik egy végrendelet felolvasásakor, másrészt és főleg pedig azért, mert az örökösök mérhetetlenül helytelenítették ezt az egészet, annak ellenére, hogy ha szabályosan történt volna minden, akkor csak sok év múlva jutottak volna az örökségükhöz, akkor, amikor Csubakka bácsi meghal.

Csakhogy most még nagyon is életben volt, ott ült a díszhelyen sötétkék öltönyben, és remekül érezte magát.

Az ügyvéd nem bocsátkozott anekdotázásba arról, vajon mennyire ismert gyakorlat pályáján, hogy élő ember örökségét osztja szét. Tárgyilagosan felolvasott mindent és lebonyolított egy sor üzleti tranzakciót annak érdekében, hogy az örökösök birtokába jussanak javaiknak; több asszisztens dolgozott a keze alá, mert Csubakka bácsi vagyona nemcsak jelentős volt, hanem szerteágazó is, mindenféle üzleti érdekeltségek, ingatlanok, effélék. A jelenlevők titoktartási kötelezettséget fogadtak: a saját örökségükről beszélhetnek, de hogy mások mit kaptak, arról nem. Illetve magáról az öröklésről is csak családon belül.

A D’Aubisson nővérek nem nagyon értették, miért kaptak meghívót a rendezvényre, de természetesen repülőre ültek – mindketten többször jártak már Csubakka bácsinál, bár Vanessa Luxemburgban még csak egyszer –, helyet foglaltak a hallgatóság körében és átvették az örökségüket. Nem volt szabad se megköszönni, se megkérdezni, hogy miért örököltek, rendes körülmények között nem is lett volna kitől. Csubakka bácsi szétosztotta mindenét, kivéve egy tekintélyes bankszámlát és a luxemburgi házát, ahol nyugdíjas éveit kívánja tölteni, a kertben óhajt üldögélni és olvasni. Üzlettel nem foglalkozik többet. Persze erről az ingatlanról is rendelkezett, de a lányok nem mondhatták el, hogyan.

Niala és Vanessa egy-egy párizsi lakást örökölt, amikben egy-egy család lakik és ezentúl nekik fizet bérleti díjat.

– Hát ti? – állt meg Kissy a kislányok fölött, akik egy padon ülve dugták össze gombszerű orrocskájukat két táblagépen és nagy tanakodásba voltak merülve. Azért beszéltek meg találkozót itt a Malraux parkban, hogy elmenjenek letesztelni egy új

éttermet, ami halételekre, tenger gyümölcseire szakosodott – de a két kisegér egyelőre föl se nézett.
– Cin-cin – mondta ehelyett Suzanne.
– Cin-cin – felelte Kissy hűségesen. – Jöttök?
Maverick fölpillantott, aztán vissza a képernyőjére.
– Miau – mondta.
Kissy villámgyorsan körbetekintett, a keze már a derekán, de cica nem volt sehol. Akkor ez a miau mást jelent. Nem cicát. Shindyt!
– Ko sip? – kérdezte, hogy hol.
– Ano alamo ki kasa kumosa ano kitidi kitidi ano – hadarta Maverick.
Kissy előkapta a telefonját és belemorzézta a számot, elétéve a szükséges parancsot.
– Mi a cica ez?
– *Igen* – felelte a két kislány kórusban, föl se nézve.
Kissy leült melléjük és hozzálátott olvasni.

Kissy tűnődve tanulmányozta az étlapon a szasimiket.
– Ne búsulj, egérke – mondta mellette Suzanne Mavericknek. – Elkapjuk ezt a cicát.
– Jó – volt a válasz. – De csak annyit tudunk, hogy nem Párizsban él.
A shindy közölte, hogy Párizsban él, ebből vonták le a következtetést, hogy eszerint bárhol máshol.
– Ennél sokkal többet is tudunk.
– Többet – bólintott Maverick. – Mit ennél, egérke? Kissy? Kissy!
Kissy fölpillantott.
– Itt vagyok. Minden szavadat értettem, de még nem döntöttem el.
– Jaaaa…
– Szerintetek tényleg lehet bérelni gyereket szexre?
Kissy sóhajtott.
– Az emberi elvetemültségnek nincsenek határai, egérke. Különben ránk se lenne szükség.
– De van – mondta Maverick elégedetten, mint akinek az alapítványi fizetéstől függ a megélhetése.
– Hogy kezdjünk hozzá? – kérdezte Suzanne.

– El kellene beszélgetni vele, információt kiszedni belőle… csak hát erre most nem sok esélyünk van, addigra megkötik az üzletet. Floppydisc addig már talán be se lép a fórumba. Ez a mediterrán kagyló érdekesen hangzik, ezt megkóstolom. Választottatok?

A kislányok helytelenítően néztek rá.

– Ki kell szabadítanunk azt a gyereket, egérke – mondta Maverick.

– Persze, egérke. Csak nincs hozzá semmilyen adatunk. És igazság szerint egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy komoly a szitu. Nézzétek, az alapítványban hemzsegnek a jól felkészült szakértők, akik már olvassák a szöveget, és ha ki lehet értékelni az igazságtartalmát, mi biztosan képesek vagyunk rá. Szerintem henceg vagy fantáziál, de kíváncsi vagyok Niala megérzéseire is.

– Bizonytalan – felelte társa rögtön a telefonból. – A szöveg nehezen elemezhető. Kevés az információnk. Csak azt remélhetjük, hogy mire megkötik az üzletet, többet is mond.

– Nem, nem ezt kell remélnünk – szólalt meg Suzanne. – Meg kell előznünk. *Nekünk* kell kibérelnünk azt a gyereket.

– Elvben megoldható – mondta Nimby. – Csokinyuszit ugyanúgy el tudjuk érni, mint bárki mást. De a megbeszélésük privátban folyt. Honnan tudunk róla? Nem állíthatunk oda azzal, hogy „szia, éppen erre jártam, olvastam a szigorúan titkos beszélgetéseteket és én is ki szeretném bérelni a gyereket”, mert ettől világgá rohan.

– Ezt tényleg nem lehet – felelte az egere. – Viszont lássuk csak, ezek ketten az egyik alfórumban találkoztak, ugye?

– Pozitív – mondta Maverick.

Már senki se gondolta, hogy henceg vagy fantáziál. Egy perccel azután, hogy Niala kimondta ezt a véleményét, olyan üzenetek jöttek, amiktől már biztosan lehetett tudni. Holnap este találkoznak, Csokinyuszi azt mondta, a helyet majd ő megmondja.

– Well, mice. Abban az alfórumban kell szólnunk, hogy mi is akarunk gyereket, hogy Csokinyuszi lecsapjon az alkalomra. De nekünk sürgős a dolog, még ma kell.

– Máris írom a szöveget – felelte Nimby.

– Arra számítsatok – folytatta Vanessa –, hogy a helyet az utolsó pillanatban fogja közölni, valószínűleg úgy, mint a krimikben, hogy el kell menni valahová, és csak ott kapjuk meg az instrukciót. Ha egy csöpp esze van a pasasnak, márpedig van, akkor Floppydisc még az illető utcába bekanyarodva se fogja tudni, hogy melyik ház.

– Elég bonyodalmas – mondta Kissy, lenyelve egy kagylót. – És ha kútba esik az üzlet, mert mondjuk a tévelygés miatt kedvét veszti?

– Akkor így járt. Mit érdekli az Csokinyuszit? Eladja a gyereket másnak.

– De minket érdekel – jegyezte meg Maverick.

– Pontosan, éppen ezért mi kevesek vagyunk ehhez az ügyhöz, mert a célnál lehet akár harminc nehéz fiú stukkerekkel. Hívom rendőr barátainkat.

Néhány percig ide-oda kapcsolgatták, aztán kikötött egy Mauroy felügyelőnél, aki föltett féltucat kérdést, aztán látni kívánta az írott anyagot. Kapott egy linket, amin az esetleges későbbi levelezés is azonnal megjelenik.

– A száztízes számú hozzászólást én írtam – mondta Nimby. – Ki akarjuk bérelni a gyereket még Floppydisc előtt.

– Értem – felelte Mauroy. – Milyen meggondolásból ajánlottak ötezer eurót?

– Ők háromezerben állapodtak meg, erre ígértem rá. Máris adok még egy linket.

– Igen, itt is van. Értem. Rendben, tehát ha Csokinyuszi válaszol önöknek, akkor tudunk beavatkozni?

– Igen, felügyelő úr.

– Tudjuk, hogy mikor fog válaszolni?

– Azt sem tudjuk, hogy egyáltalán valaha válaszolni fog-e.

– Világos. Akkor én most megszervezem a csapatot. Lennének szívesek még félórát figyelni és értesíteni, ha van valami hír?

– Természetesen, felügyelő úr.

Kissyék nyugodtan megették a halaikat, kagylóikat és rákjaikat, és elégedetten kisétáltak az utcára, kis pocakjukon feszült az egérbunda. A levegőben shindyvadászat szaga érzett, ami

nagyszerű közérzetet ad a kisegérnek, még akkor is, ha ezt a vadászatot a rendőrség fogja lebonyolítani. Csokinyuszi válaszolt. A gyerek már le van foglalva. Nimby közölte, hogy holnap délben elutazik, neki a gyerek most kell, Csokinyuszi nevezzen meg egy összeget. Mennyi időre akarja, jött a kérdés.

– Mennyi időre akarjuk?

– Végleg megtartjuk, de ne ezt írd – felelte Niala.

– Legyen holnap délelőttig – javasolta Martin. – Ha ugyanis az ember egyszer belekezd…

– Igen, igen – vágott közbe Kissy sietve. – Legyen holnap délelőttig.

Nimby megírta, Csokinyuszi pedig szemrebbenés nélkül elkért tízezret. Az egészet előre kell fizetni.

– Oké, összedobjuk – mondta Martin, Kissy pedig megvakarta a zsebében a bicska nyelét.

Negyedóra múlva jött egy utasítás: adja meg a mobilszámát és a kocsija rendszámát, és mondja meg, mikor ér a Saint-Denis-szigetre. Félóra, felelte Nimby, mert megbeszélték, hogy Franciaország bármely pontjára ennyi lesz a válasz. Megadta a mobilját, egy rendőrségi számot, és egy rendszámot, mert azt is kaptak előre, egy jelöletlen rendőrségi kocsiét. Ha Île-de-France-on kívülre kellett volna menni, Mauroy egy percen belül mondott volna másik rendszámot.

Egy rendőr elindult Saint-Denis-be a jelöletlen kocsival, szép ráérősen, a kollégái előtte érnek oda és figyelnek. Kissy és két társa ekkortájt a Malraux parkban egy kiskutyával barátkozott. A rendőr félórát üldögélt egy padon, amikor végre fölhívták és elküldték valamerre az úton, ők sose tudták meg, hogy végül hol lyukadt ki. De azt igen, hogy mi történt, mert Mauroy telefonált este tízkor – megmondták, hogy náluk nincs hivatali idő, bármikor hívhatók –, és elmondta, hogy Csokinyuszit elfogták, de fegyverrel védekezett, így tűzharcba is keveredtek és az elkövető könnyebb sérülést szenvedett. A gyermeket, aki az elkövető élettársának a gyermeke, kiszabadították és állami gondozásba vették. Az élettárs holléte ismeretlen, már keresik.

Nimby azonnal törölte a fórumba kirakott hirdetést, amint Csokinyuszi válaszolt rá, és mivel a bejelentkezési adatokat is látják, tudták, hogy Floppydisc nem olvasta. Fogalma sincs,

hogy a gyereket már elvitték az orra elől. Jön majd, hogy megbeszéljék a találkozó helyét és idejét.

Ők már alig várják.

Csoki előre közölte Floppyval, hogy kéri a kocsija rendszámát, hiszen ő a felelős azért a gyerekért, és ha Floppy nem hozza vissza a megbeszélt időben, akkor utánamegy és kinyírja. És ne merjen bérelt kocsit használni!

– Felelős – morogta Vanessa. – Szépen felelős. Az árvaházban a fizetett alkalmazottak felelősebbek lesznek.

Mindenesetre amikor Floppy jelentkezett, megadta a rendszámot. Éjjel két óra volt, az összes kisegér az igazak álmát aludta, de a Cirrusnak meghagyták, hogy értesítse Mauroy felügyelőt.

Nem volt kedvük megverni ezt a shindyt. Vanessa azt mondta, ha kiderülne, hogy őalattuk lakik a hegyoldalon, akkor, egye kutya, legördít a hegyen egy öttonnás sziklát, de bármely egyéb esetben hozzá kellene érnie kézzel, és semmi kedve hozzá. Még megrúgni se, hogy aztán undorodva dobja ki a cipőjét.

Délelőtt hívta őket Mauroy. Floppydiscet is letartóztatták.

– Uncsi vadászat volt – mondta később Maverick, gondosan ellenőrizve, hogy a cipője orra egy milliméterrel se nyúljon túl a vonalon. A fegyvert lazán a teste mellé engedve tartotta, ahogy tanulta. Hirtelen fölrántotta és öt golyót engedett a céltáblába. Kissy elégedetten megbillegette füleit. Négy telitalálat, az ötödik pár milliméterrel csúszott mellé.

– Uncsi – bólintott Nique, és szitává lőtte a céltábláját ő is. Két lyuk egy-egy milliméterrel elcsúszva, a többi telibe. – Megtanulunk lőni meg verekedni, mint a vadnyugati hősök, aztán a rendőrök viszik el a rossz bácsikat.

– Mindenhogy a rendőrök vitték volna el őket – jegyezte meg Pierrette. – Mi nem tudtunk volna itt mihez kezdeni velük, rendszeresen etetni őket, sétáltatni…

– No jó, de mégiscsak jobb, ha kieresztjük belőlük a gonoszságot egy-két lyukon át, nem?

Kissynek fölcsillant a szeme. Ismerős szöveg. A jó kisegér vérszomjának tipikus megnyilvánulása.

– Volt önnek elképzelése arról, hogy mi történhet, ha az üvegben mégiscsak nitroglicerin van?

– Igen, volt.

– Mit gondolt?

– Ha az van benne, az egész ház a levegőbe repült volna, amikor belelövök az üvegbe.

– Ön tehát tökéletesen meg volt győződve arról, hogy védencem hazudik?

– Tökéletesen, monsieur Réaumur.

– Mert látta egy filmben, hogy a nitroglicerin nem kék?

– Nemcsak ebből.

– Még mi alapján?

– Honnan került volna egy lakótelepi konyhába fél liter nitroglicerin? Hogyhogy nem robbant föl már akkor, amikor a vádlott fölkapta a konyhaasztalról, szemernyi óvatosság nélkül? Én nem tudom, hogy a nitroglicerint mekkora lendülettel szabad fölemelni, de ha csakugyan a kezembe adnának egy palackkal, semekkora óvatosságot sem tartanék túlzásnak. Monsieur Darko pedig egyszerűen megragadta és fölkapta. Azt mondta, ha elejti, az egész épület eltűnik a föld színéről. Tehát tisztában volt vele, hogy a nitroglicerin a legkisebb megrázkódtatástól felrobban, és mégsem tartott szükségesnek semmilyen elővigyázatosságot. Akkor az nem lehet nitroglicerin.

– Ez esetben nem értem, miért lőtt bele az üvegbe, ahelyett hogy egyszerűen kiveszi a kezéből. Akkor nem okozott volna sérülést.

Kissy bólintott és válaszolni akart, de a bíró megkocogtatta az asztallapot.

– Én tisztában vagyok vele, hogy önök eljárást kívánnak indítani Chaton kisasszony ellen, monsieur Réaumur, de e pillanatban ez nem az az eljárás. Jelenleg még az ön védence a vádlott.

– Elnézést kérek.

Kissy összezavarodott.

– Akkor erre most ne válaszoljak?

– Nem szükséges, mademoiselle – mondta a bíró jóindulatúan. – Lépjünk tovább. Van még kérdése, ügyvéd úr?

– Nincs több kérdésem, bíró úr.

Kissy biccentett az uraknak és kisétált a tárgyalóteremből. Rögtön, már a folyosón visszakapcsolta telefonját a Jerry-háló-

zatra, s úgy érezte, mint aki az életbe tért vissza. Bement a biztonsági őrök szobájába, átvette fegyvereit, amiket a tárgyalás előtt bevitt nekik, aláírt egy papírt, és kisétált az utcára. Így sokkal jobb, igazi alapítványi egér módjára, fölfegyverkezve, a hálózatra csatlakozva. De még nem az igazi: most azonnal keres egy éttermet.

Épp csak átvette az étlapot, mire elkészült a történtek lemorzézásával azok számára, akik most nem érnek rá beszélgetni – nem volt hosszú történet, a tanúvallomása egészében véve egy unalmas, eseménytelen dolog volt. Leszámítva, hogy a shindy ügyvédje – Kissy megszámolta – háromszor tett finom utalást arra, hogy Kissy túlkapást követett el, amikor belelőtt az üvegbe.

Igazából ma már nem tudta volna megmondani, miért tette. Egyszerűen odamehetett volna és kiveheti a kezéből, a nitroglicerin nélkül a pasas egyáltalán nem lett volna ellenfél, azazhogy nem volt az, hiszen a robbanószer soha nem létezett. Vagy elég lett volna azt mondani, hogy vágja azt a palackot földhöz bátran, nem fog felrobbanni, és a pasas ott áll, lerombolt önérzettel, hosszú-hosszú másodperceken át, amíg a rendőrök földre nem teperik. Csak hát – ő nem ezt tette, és a pasasnak most béna a gyűrűs és a kisujja.

Nem, nem tudja megmondani, miért tette – az nem elég magyarázat, hogy a rendőröket kötik a szabályok, és ha fennáll a veszély, hogy nitroglicerin van a kezében, akkor nem fogják leteperni. Ha ő odasétál, kiveszi a kezéből a flaskát és földhöz csapja – akár a pasast is, de a palackot mindenképpen –, akkor a rendőröket már nem kötötték volna a szabályok. Ezt már megbeszélte Brigitte-tel, az ügyvéddel is, aki azt mondta, hogy Kissy semmit se szóljon erről a tárgyaláson, majd ha beperelik csakugyan, akkor mondja el. Büntető ítéletre Brigitte nem számít, abból könnyen kihúzza, inkább kártérítést fizetnek majd – azt persze az alapítvány kasszájából.

Brigitte nem mondta kifejezetten, hogy vissza kellene fogni az erőszakos módszereiket, de ott volt az arcán és a hangsúlyaiban. De hát mondják mások szavakkal is.

Csak hát ez sem olyan egyszerű. Meg kell védeniük magukat és a gyerekeket.

Vanessa tűnődve nézte a vigyázzban álló kamraegereket, akik a nyakukba akasztott tálcával, előírásos öltözékben várták parancsait. Molly, Françoise és Claude.

Csendben peregtek a tizedmásodpercek.

– Hát jó – mondta végül. – Carbonara spagettit csinálunk, hozzatok baconszalonnát, hagymát, fokhagymát, pecorinót, olívát és egy kis fehérbort.

– Már tudjuk a receptet – felelte Molly tisztelettudóan, hiszen a konyhában a séf Isten után az első.

– Akkor surranjatok! Narancsosok, hogy álltok?

– Máris kész – vágta rá Chantal, akinek brigádja narancsokat filézett és pürésített narancslével, fokhagymával, olívával, zöldpaprikával, gyömbérrel, mézzel és petrezselyemmel. Az így kapott vegyszerrel csirkét fognak pácolni sütés előtt.

Kissynek éppen nem volt dolga, a sütikeverőkhöz volt beosztva, de a tészta már a sütőben volt. Hátradőlt és nézte a nyüzsgést. A panzió konyhája dugig volt egerekkel, nagy részük az alapítvány ebédjét készítette, egy csapat pedig Marie-t, a szakácsnőt helyettesítette, akinek hirtelen el kellett utaznia súlyosan megbetegedett édesanyjához. Zavarban is volt, de Niala közölte, hogy menjen nyugodtan, a ház tömve lesz egérrel, megoldják. Meg is oldották, a vendégek nagy elismeréssel nyilatkoztak a csapat főztjéről, vagyis hát Vanessáéról, aki egész hétvégén helytállt a konyhában és dirigálta az egymást váltó egereket, majd vasárnap délutántól egy helyettes szakácsnőt, mert Marie még az anyukáját ápolta. Isabelle néninek megmondták, hogy ne aggassza magát, a panzióban még soha nem maradt vendég éhesen, most se fog.

Az se, aki ebben a pillanatban adott le rendelést. Jeanne hozta, mert a vendégek még nem szokták meg, hogy a panziónak saját mobiltelefonos alkalmazása van – a mikrók fejlesztették –, amivel bármit lehet rendelni, nemcsak az étlapról, hanem például friss ágyneműt, piperecikkeket, miegyebet.

– Négy uborkás-hagymás hot dog a huszonkettesbe.

– Vettem – vágta rá Vanessa, és indult az egyik előkészítő asztalhoz. – Ubis-hagymás hot dog, négy darab, a huszonkettesbe, csattogjon a fületek, egérkék!

Kissy tűnődve üldögélt a teraszon. Leszolgálta két óráját a konyhán, egész halom mindenféle szendvicset és egytálételt alkotott, és Vanessa megtanította szöcskét keverni (két cent zöld crème de menthe, két cent fehér crème de cacao és két cent tejszín, összerázzuk, hűtött koktélospohárba töltjük és koktélcseresznyével díszítjük).

A panzió konyháján gondolkodott. Amióta idejárt – többé-kevésbé itt élt –, a konyha nemcsak új szakácsnőt kapott Isabelle néni nyugdíjba vonulásával, meg néhány új kisegítőt olyankorra, amikor sok a vendég, hanem az étlap is már két egész oldallal hosszabb, egy csomó egyszerű, de ízletes és a vendégek által kedvelt fogás jelent meg rajta. Recepteket és embereket is vettek át némelyik pizzériából, amit a konzorcium megvett az utóbbi egy-két évben.

Mostanában sokat vásároltak – igaz, a legtöbb céget rövidesen el is adták vagy el fogják adni, némi átalakítás után, jóval többért. Mario nemrég vett egy éttermet Antibes-ban, ráköltött még egyszer annyit, aztán eladta háromszoros haszonnal. A téli holtszezon alatt megvolt az egész, a vendégek egy szebb és jobb helyre mehetnek – Kissy látott képeket a Cheesebookon –, Mariónak meg egy halom pénze lett.

Itt a panzióban már készülnek a tervek a konyha átalakítására. Az egésznek az az apró, szöszke kisegér a felelőse, aki naponta rendel több ezer euró értékben ipari konyhagépeket, festőkkel és kőművesekkel tárgyal, egérfüles hajpánttal a fején, és az aláírása annyit ér, mint Marióé.

Isabelle néni valamelyik nap azt mondta, el se tudta volna képzelni azon a nyáron, amikor itt betegeskedett a vendégszobában, hogy egy nap ez a kislány vezeti majd a panziót.

Vanessa a szinti fölé hajolt, lenyomta a billentyűket, s megszólalt a mély hangú lüktetés. Kissy mozdulatlanul, láthatatlanul várt a helyén. Aztán felcsapott a zene, Kissy előrelendült, átrohant a fal mögött, és pontosan a megfelelő hangjegynél rádobbant a deszkára, amivel kétméteres magasságba röptette Michelle-t. A lány tengelye körül pörögve átfordult, fejjel lefelé, majd vissza, kecsesen földet ért és továbbszaladt, egyenesen a fiú karjába, de Kissy nem ért rá nézni őket, szélsebesen surrant a fal mögött, hogy meglegyen a kellő sebessége a másik desz-

kához, már ugrott is, és Michelle a színpad másik oldalán szökkent a magasba, miközben François epedve nyújtotta utána a karját. Kissy most ráért figyelni, a tánckaron volt a sor, Michelle következő ugrásai több mint két perc múlva lesznek. Most odasurranhatott Momóhoz, aki nyugodtan ült a kis fülkéjében a kulisszák mögött, és várta, hogy beindíthassa gépeit.

– Figyu – mondta halkan, bár itt akár kiabálhatott volna, a zene mindent elnyomott –, már akartam kérdezni: ahhoz, hogy ezt a kis játékot itt megcsináld a táncosoknak, minek az egérfül?

Kissy ösztönösen odanyúlt és megigazította füleit, ahogy a hajával is szokta.

– Alapítványi kisegér vagyok. Hisz tudod.

– Tudni tudom, de mi történne, ha nem hordanád ezt a hajpántot?

– Semmi, amíg nem találkozom egy shindyvel, aki természetesen halálra rémül az egérke láttán.

Momo nevetett és rátette kezét a kapcsolótáblára. Kissy megvárta, amíg lenyomja az első gombot, s a színpad egy pontjáról szikracsóva lövell a magasba, aztán visszasurrant a helyére. Vanessa lendületesen játszott, Vangelis betöltött mindent, s Kissy ugrott, az emelő a magasba lökte Michelle-t, majd a színpad másik végén még egyszer. Kész. A munkáját elvégezte, leskelődhet megint.

Most, hogy a kulisszák mögül kukucskált a táncosokra, akik *A veszélyes élet éve* balettváltozatát előadták, úgy érezte magát, mint egy valódi kisegér. A feje fölött állandó lábdobogás jelezte az emeleti táncosok jelenlétét, a földszintieket apró lyukakon át látta, időnként szikraesővel és lángcsóvákkal eltakarva – egészen olyan, mint az egérlyukból leskelődni, hogy a cica mikor hagyja őrizetlenül a tejes tálkáját.

– A pisztácia kifogyott? – tudakolta Vanessa negyedóra múlva a filmgyár büféjében, mialatt Kissy egy ananászkehellyel ismerkedett. Volt pisztácia, és a mikró látta is, de hogy kérdezhetné másképpen, aki öt éve él a Terence Hilton panzióban?

– Jó kis darab – mondta a mikró, míg elkészítették a fagyiját. – Szeretek Vangelist játszani. Egyszerű, de szép, és rengeteg benne a mondanivaló.

Egyszerű, gondolta Kissy szeretettel. *Neked.* Hogy lehet azt a rengeteg hangjegyet hibátlanul lejátszani?

A kis darab egy esztrádműsorban fog szerepelni, egyedül Michelle és François neve lesz kiírva, még Vanessáé se. Kissyé végképp nem, hiszen ő csak segéderő, mert az ugrásokhoz nem volt kéznél alkalmas trambulin, hanem libikókaszerű deszkát használtak. Amikor kiderült, hogy ez a megoldás, Kissy, aki eredetileg csak azért ment oda, mert hallani akarta Vanessa játékát, fölajánlotta a segítségét a deszkával. Ő is keresett vele, és meghallgathatta a Vangelis-számot hatszor.

Jövőre surranni akar labirintusban is, és Vanessa játsszon közben Vladimir Cosmát!

Kissy lelkesen surrant a labirintusban, és nem zavarta, hogy Vanessa nem játszik Vladimir Cosmát. Ő is ott surrant… valahol. Időnként hallatszottak fürge, halk lépései a deszkafalak túloldaláról. Vagy valamelyik másik egéré.

A labirintust a filmgyár hátsó udvarán építették, és még nem volt kész, néha az út megszakadt és üres betontérségen találták magukat. Ilyenkor megfordultak és visszarohantak. Kissynek még volt egy órája a forgatásig, addig azt csinálták, amit akartak.

Végül a négy kisegér elégedetten leült a labirintus egyik kijáratánál, sajtos szendvicset falatozni. Nem a labirintusban találták ugyan, hanem a büfében, de surranás közben végig ott volt a hátizsákjukban, vagyis igenis kihozták a labirintusból.

– De ha te nem tudod megverni? – tudakolta Maverick, korábbi beszélgetésükre utalva. Ő is nagyon szívesen megverte volna Césart, akivel már összefutottak és ismeretséget kötöttek. Elég jókora pasi volt.

– Meg tudom verni – ígérte Kissy. – Benne van a forgatókönyvben.

Maverick sóhajtott. Kissy együttérzett vele, tényleg nagydarab egy pasi, de akkor is neki kell megvernie. Elég látványosan, mindketten számos sérülést szereznek majd, emiatt az ötperces jelenetet egész délután forgatják majd, amiből több óra csak a smink. César már a sminkszobában van, ő ugyanis börtönből szökött pszichopata gyilkos, aki szörnyen koszos alagutakon át jutott ki. És ő a főszereplő. Ez Kissyt kicsit zavarta.

Még sose vert főszereplőt. De ha így folytatódik, meg kell szoknia, a hétre még két forgatást ígértek, és a jövő héten is van kilátás munkára.

Imádta csinálni. Minden kaszkadőrmunka más és más, a helyszín is, most egy lakásban verekszik majd itt a stúdióban, legközelebb meg valószínűleg vidéki kastélyban. És egészen mások a körülmények. Césart például hosszú küzdelem után agyoncsapja egy vasalóval, de később kiderül, hogy nem halt meg, hátulról megtámadja őt és megfojtja.

Kissyt nem zavarta, hogy órákon belül holtan fekszik majd a fürdőkádban. A zsebeket is megölték már, Senlis-ban tavalyelőtt, és az nem film volt, hanem shindy. Illetve hát képzeletbeli shindy, de ez most mindegy. Ennek a szerepnek az ad különleges jelentőséget, hogy bár névtelen szerep, de nem dublőz lesz, nincs színésznő, akiket egyes képsorokon ő helyettesít, ezt a szerepet egyedül ő játssza. Rajta lesz a neve a színlapon. Valahol a kis szerepek sokaságában, de ott lesz.

Ez volt a második film, amin kiírták a nevét – az első az volt, ahol énekelt mint dizőz. Vagyis lesz, amikor majd megjelenik.

Jövőre főszerepet is akar!

César bekukucskált az ablakon, a konyhában Kissy éppen három tojást ütött a serpenyőbe, megsózta, villával megkeverte, aztán otthagyta egy pillanatra, hogy kenyeret vágjon. César ekkor nyitott be az ablak melletti ajtón. Kissy riadtan hátrált két lépést.

– Most elkaptalak – hörögte César gyűlölettől áthatva. – Most kinyírlak.

Kissy maga elé tartotta a kenyérvágó kést, de César kirúgta a kezéből.

– Ne vacakolj. Add meg magad.

Kissy hozzávágta a kenyeret, ami még nem volt fölvágva, de César nem az az ember volt, akit egy kiló kenyérrel agyon lehet ütni. Még néhány tárgyat vagdosott hozzá, elhangzott egy-két segélykiáltás és káromkodás, aztán Kissy odaugrott a tűzhelyhez, hogy fölkapja a tojásos serpenyőt. A mozdulat közepén megállt.

– Eddig jó – mondta Monique –, várjunk még egy kicsit, úgy szeretném, hogy már füstöljön a tojás, jó? Csinálj majd róla

egy közelit. – Ez Lucas-nak, az operatőrnek szólt. – Kissy, ne feledd, hogy a serpenyő nehéz és kemény.

– Nem felejtem el. César még a csapás előtt megszámolhatja a füleit, ugyanannyi lesz neki utána is.

– De eredeti állapotban – kérte César vigyorogva.

– Te vagy a kaszkadőr vagy én? Nyugi. Felelek füledért – mondta Kissy ünnepélyesen, jobb mancsát föltartva.

– Jó lesz – mondta Monique; a serpenyőben füstölni kezdett a tojás. – Gyere, Lucas, vegyél egy félperces közelit.

Lucas behajolt a tűzhely fölé.

– Kérek még egy percet, szeretném, ha jobban füstölne – mondta.

Szép türelmesen kivárták a percet.

– Rendben, jöhet a víz, de csak óvatosan – mondta Monique.

Kissy fölvett egy tűzoltósisakot, amit az egyik fiú nyújtott neki, lecsukta az ellenzőt, hosszú szárú konyhai kesztyűt húzott mindkét kezére, levette a serpenyőt, és óvatosan beleengedte egy lavór vízbe, amit maga Nimby tartott elé, szintén sisakban. A lavórból gőzoszlop szállt föl. Percekig kellett hűteni a serpenyőt, aztán még tele is engedték vízzel, amit óvatosan kiöntötték, a tojás romjait visszafogva. Végül Monique személyesen ellenőrizte, hogy a serpenyő hideg már.

– Rendben, folytathatjuk.

Kissy kibújt a védőfelszerelésből, a fiúk kimentek.

– Mindenki kész? A serpenyő csak pillanatokig lehet a tűzön, úgyhogy csipkedjétek magatokat. Lucas, neked kell egy snitt Kissy arcára, mielőtt fölkapja, ezt vegyük föl előbb.

Két csapóval megvolt a szükséges rémült-gyűlöletteli-elszánt arckifejezés, aztán Monique a tűzhelyre rakta a serpenyőt, pontosan ugyanúgy fordítva, mint azelőtt, hátralépett, és Lucas fölvette, amint Kissy lekapja a tűzről, a magasba emeli és lesújt César fejére, egy ferde, balról jobbra haladó, borzalmas erejű csapással. César felhördült és nekiesett a szemközti polcnak, levert egy halom dobozt és egyéb holmit. Ülve maradt a padlón, amíg Marcelle és Véro égett foltot sminkelt a fülére és a fejére, aztán megrázta magát és azt mondta:

– Brrrrr! Jól ütsz, kisanyám, de én még jobban ütök, és most kinyírlak.

Néhány szidalom volt a válasz – Kissy saját hangját fogják használni, az arca is látható lesz –, amire César hasonlókkal felelt, és ezután jött a verekedés. Nagyon kimerítő volt, több mint három órát tartott fölvenni, közben néhány sminkszünettel, amikor sebhelyeket kellett elhelyezni rajtuk. Végül Kissy annak rendje-módja szerint agyoncsapta Césart a vasalóval, és amíg ennek nyomát is rásminkelték, fölhívta a nyomozót, aki Césart üldözi. Ezt is most vették föl, hiszen közben látszik körülötte a szétvert lakás, a rengeteg szanaszét dobált holmi, meg a háta mögött César, aki sokáig fekszik holtan, végighallgatja a beszélgetést, aminek során olyan információkhoz jut, amikre szüksége lesz, és a néző látja, hogy időnként pislog. Kissy soha nem követett volna el ekkora szarvashibát, de a lány, akit a filmen játszik, pontosan ezt teszi, és az életébe kerül.

De addig még hátravolt a fojtogatás. A forgatókönyvíró nem volt jelen, Kissy nem reklamálhatott, hogy ha lecsap egy ekkora darab embert egy vasalóval, akkor egyrészt nem áll neki telefonálni anélkül, hogy ellenőrizte volna, meghalt-e csakugyan, másrészt nem kezd rendet rakni a másik szobában, amíg megérkezik a nyomozó. Különben is minek a nyomozó, ha a pasas meghalt? Mit lehet még kinyomozni rajta?

César egy pillanat alatt jelent meg az ajtóban a háta mögött, és vasmarokkal elkapta a torkát. Ez volt a legelső, amit begyakoroltak, César már ismerte a módját, és megmutatta Kissynek, hogy fogja elkapni és megfojtani, és mi lesz Kissy feladata. Persze igaziban azért nem volt ilyen könnyű, egyszer Kissy volt ügyetlen, le kellett volna kapnia egy vázát a polcról és fejbe csapni Césart – hatástalanul –, de ehelyett csak leverte, hozhattak újat, aztán César bakizott a szövegében, és csak ezután következett a víz alá nyomás a fürdőkádban. Csináltak egy felvételt víz alá helyezett kamerával, amikor Kissy visszatartotta a lélegzetét és harcolt az életéért, aztán felmerült, a víz alatti kamerát kivették, és a rendes kamerával fölvették felülről, ahogy César percekig víz alatt tartja, és lassan megfullad – ez idő alatt neki egy cső volt a szájában, amit a hasa alatt kivezettek a kádból és a combjához illesztettek, hogy takarásban legyen, ezen át lélegzett. Nagyon nehéz feladat volt, hogy ne mozogjon láthatóan, de megoldotta, előző nap gyakorolta, víz nélkül. Lucas lábánál végig ott kuporgott Maverick, és semmi egyebet nem

csinált, csak Kissy tappancsát figyelte: ha nem rugdalózik, hanem az egyiket fölemeli, azonnal ki kell venni a kádból.

De ment gond nélkül. César végül rápaskolt a vállára, Kissy nagy levegőt vett és bólintott, Maverick ügyesen kihúzta a légzőcsövet, a kamera elindult, César pedig beemelte Kissyt a kádba és elengedte. Kissy egy darabig lebegett hason fekve, aztán ahogy meghallotta az „ennyi" vezényszót, megmozdult, de már ott is volt César és kiemelte, mint egy gyereket.

Nem vették újra. César kijelentette, hogy sokszor játszott már gyilkost, de ezt utálja, és nem hajlandó ismételni.

Pedig nem is tudott a szörnyű fenyegetésekről, amiket a három kisegér talált ki, arra az esetre, ha Kissynek baja esne. Ő persze jól látta, mindig morzézott valamit az ujjuk, hiszen megszólalni nem volt szabad. Azonnal megbosszulták volna a társukat. Kissyt kaszkadőri pályáján féltő mancsok óvják.

– Nekem csak az nem tetszik – jelentette ki apa –, hogy amennyit az eddigi két filmedről hallottam, hát egyáltalán nem támadt kedvem hozzájuk.

– Aha, elég vacakok – értett egyet Kissy. – Az első kémfilm, a második meg valahol a thriller és a lélektani horror között, a legkevésbé sincs kedvem megnézni. De hát nem nekem csinálják.

– Nekem se tetszett – mondta Vanessa. – César jó fej, de a bunyós sminkjében inkább rémalak. Gondolom, a film végére egyre több sérülést szed össze és egyre rondább lesz.

– Valószínű.

– Csakhogy te egérje Jerry Alapítványnek – cincogta közbe a táblagép.

– Persze, és?

– Alapítványi kisegér megvédje gyerekekt mindenféle gonosz erőről, nem? Akkor segítsz te gonosz erőet dolgozni miért?

– *Én?* Hiszen harcoltam, mint a vad egér, mégis megölt!

– Tudsz, hogyan értek. Nem filmen lány te. *Te* te. Kissy Chaton, alapítványi kisegér, segíti csúf gonoszrosszbácsiról filmt megcsinálják? Miért?

Kissynek lekonyult a füle.

Ezt a filmet persze még befejezte. De ettől kezdve, Elke és apa rábeszélésére, többé nem vállalt szerepet korhatáros film-

ben. Kapott még egy felkérést, ami hasonlóan kaszkadőri képességeket igénylő, de arccal-névvel vállalandó szerep lett volna, de azt felelte: sajnálja, neki mint a Jerry Alapítvány kisegerének nem áll módjában olyan filmen játszani, ami nem való gyerekeknek. Legfeljebb kaszkadőrködni.

Az is lehetett volna a filmesek reakciója, hogy nem hívják többet semmihez. De nem így reagáltak. Hamarosan elkezdték hívni másféle filmekhez.

– Szia, Alapítvány!

Kissy fölkapta a fejét. Nem szokták így szólítani – eddig még csak egyvalaki tette, és a hang is pont az övé. De mit keres a filmgyárban?

Márpedig a srác itt volt a filmgyárban, és itt volt a hatalmas tűzoltókocsi is. Sőt – Kissy fölnézett, és meglepve vette észre, hogy egy tűzoltóállomás előtt áll. De hisz ez nem is a filmgyár már, elhagyta a kerítést, kint van.

– Szia, Tűzoltóság.

A szőke srác a tűzoltókocsi óriási lökhárítóján üldögélt és újságot olvasott.

– Rég láttalak. Mi járatban erre, éppen kést dobálsz megint?

– Nem, most éppen meghaltam – nevetett Kissy.

– ???

– Kaszkadőr vagyok. Úgy félórája vert meg két rossz arcú, nagydarab krapek. A kórházban belehalok a sérüléseimbe, de az már a színésznő lesz.

– Aha, értem. Szeretsz veszélyesen élni.

Kissy nem tett említést a filmgyár udvarán vakarózó kiscicáról.

– Te is – biccentett a tűzoltókocsi magas homlokzata felé.

– Hát igen. Akarod megnézni közelebbről?

Kissynek megrebbent a füle.

– Szabad?

– Persze hogy szabad. A tűzoltóság munkájának, felszerelésének ismertetése fontos célunk. Különben is az adófizetőktől kapunk mindent, és te is az vagy.

Kissy bólintott, és félórát töltött annak a nagy piros járműnek a tanulmányozásával, amit Tűzoltóság fecskendőnek nevezett, pedig autó volt. Nagyon emlékeztette Nimby barkácsműhelyé-

re, sőt -műhelyeire, hiszen kettő volt már belőlük, a franconville-i padláson és a D'Aubisson-villa melléképületének padlásán. Akárcsak Nimby szekrényein, a tűzoltókocsi oldalán is mindenhol ajtók nyíltak, felhúzható redőnyökkel, és mögöttük rengeteg méretre csinált fiók, polc, doboz, minden megrakva felszereléssel, minden centit kihasználtak. A holmi kilencven százalékáról Kissynek fogalma se volt, mire szolgál.

Közben jöttek-mentek körülöttük a tűzoltók, üdvözölték Kissyt, meg is nézték alaposan, mind férfi volt. A srác éppen a megközelítő ruhát mutatta meg, ami ma már nem azbesztszövet, hanem vákuumrétegzett alumínium, és ezerfokos forróságot is kibír, amikor odajött az egyik társa.

– Főnök, Vincent nem tud bejönni.

– Mi az, hogy nem tud? Tűzoltók vagyunk, itt nem kávét kell főzni. Hol van?

– Valahol a város szélén, lerobbant a kocsija.

– Akkor hívd vissza és mondd meg, hogy üljön taxiba vagy amit akar, élesek vagyunk, ha jön egy riasztás, kit vigyek? Két emberem amúgy is kiesett.

– Hát elviszed a kislányt.

Kissy hátracsapta füleit. Tüzet oltani? Hát persze! Boldogan!

– Nagyon jó vicc volt, öreg. Oké, mondd meg neki, hogy a tűznek nem mondhatom, hogy neki nincs kocsija, szóval nyomás! Hát veled mi van?

– Szóval nem viszel tüzet oltani? – konyult le Kissy füle.

– Szerinted hány előírást kellene megszegni hozzá?

Kissy füle már leért a válláig.

– Egyáltalán, már bocs, betöltötted már a tizennyolcat?

– Hát azt be.

– Akkor jelentkezhetsz a kiképzésre, meg minden. Ez veszélyes és nehéz munka, nem lehet hűbelebalázs módjára beleugrani. Lehetsz önkéntes tűzoltó, van egy tanfolyam, amit el kell végezni, az önkéntesek is nélkülözhetetlenek a védekezésben.

– Hát – tűnődött Kissy – pillanatnyilag nem tudnám megmondani. Van két munkám, az alapítvány meg a film, mindkettő egész egeret kíván, de…

– Bocs, főnök – jött oda megint egy tűzoltó –, most hívott About hadnagy, baleset történt náluk, teljesen kiestek, legalább egy órára van szükségük.

– Akkor mi látjuk el az egész környéket. Hívjatok be mindenkit.
– Marie már intézi.
– Kösz. Adjátok körbe a hírt.
A tűzoltó bólintott, megfordult, hogy induljon, és abban a pillanatban megszólalt a riasztócsengő.

Kissy hátul ült a hatalmas tűzoltókocsiban, aminek mintha elveszett volna a gyomrában, nehéz védőruhába bújva, a hátán ólomsúlyú oxigénpalack, a fején óriási sisak, és eltökélten markolta a kapaszkodót. A Jerry Alapítvány Katasztrófavédelmi Kisegere helytáll az elemekkel folytatott harcban!
Mintha egyetlen pillanat alatt zajlott volna le, hogy megszólalt a riasztás, a garázs mennyezetéről egy csomó tűzoltó csúszott le rudakon és rohant a kijelölt helyére, az összes garázskapu nyílni kezdett, és a srác ránézett.
– És most? – kérdezte Kissy. – Nincs elég embered.
– Mennyi idő alatt készülsz el?
Öt másodperc múlva Kissy védőruhában volt és már a sisakot illesztette a fejére. A srác a hátára csatolta a palackot és közben szakadatlanul beszélt.
– Nem vagy tűzoltó, csak egy önkéntes. Ezt vésd az agyadba. Veszélyes helyre nem mész. Minden parancsot végrehajtasz és semmi mást nem csinálsz. Ismételd el!
– Csak önkéntes vagyok, nem tűzoltó, veszélyes helyre nem megyek, minden parancsot végrehajtok, semmimástnemcinálok – hadarta Kissy.
– Hogy is hívnak téged?
– Kissy Chaton – vágta rá gondolkodás nélkül.
– Én Cugnot hadnagy vagyok, és most te vagy a társam. A társadat soha, semmilyen körülmények között nem hagyod el. Kocsira! Minden kész, Pico?
– Minden kész, főnök – harsogta valahonnét egy hang, már üvöltöttek a szirénák, és Kissy egykettőre fönt termett a kocsin, lezökkent a helyre, amit valaki mutatott neki, és ezután jó darabig nem hallott semmit. Illetve csak szörnyű zajt. A hadnagy előtte ült, a kezében rádió, nyilván megbeszélte, hogy mi történt és hova mennek, de Kissyhez egyetlen szó sem jutott el. Robogtak, a szirénák visítottak, a kocsi rázkódott. Aztán vala-

hol megálltak, és már lent is volt mindenki. Kissy rögtön meglátta a füstfelhőt, nem volt nehéz, óriási volt, egy házból tört föl, valami ipari épület lehetett, egyszintes, terjedelmes. Vezényszavak röpködtek, mindenki rohant a helyére.

– Kissy! – szólt rá a hadnagy, és ő már iszkolt is. Mintha nem is lett volna a hátán a hatalmas palack. Igaz, máskor helikoptert visz a hátán. – Nézd, mit csinál Marc, és utánozd!

Kissy villámsebesen, a másik mozdulatait hűen követve öszszecsatlakoztatott egy csomó izét különféle hogyhívjákokkal és akármikkel, és valahol a felénél kezdett kibontakozni, hogy ebből mindjárt vizet fognak zúdítani a tűzre. Aztán új parancsot kapott, baltát ragadott és gondolkodás, kímélet nélkül bezúzta egy parkoló kocsi összes oldalablakát, amin a társai már át is lökték a tömlőket, és ekkor mégis parancs nélkül csinált valamit. Elkapta egy pasas karját, aki arról ordibált, hogy az az ő autója, és félrerángatta, át az utca túloldalára.

– Nehogy visszajöjjön! Akadályozza a tűzoltók munkáját!

– De szétverik a kocsimat!

– A látása kitűnő, uram!

Visszafutott, a tömlőkön már indult a víz, az ereje meglökte a horgonyul használt kocsit, Kissy egy pillanatra rábámult, ahogy a kocsi félrecsúszik egy métert, mint egy játékautó, aztán már jött az új parancs, és ő futott megint összeszerelni valamit.

Ilyesmiket csinált egy órán át, de lehet, hogy egy hét volt, Kissy nem tudta biztosan. Mindig ott volt, ahova küldték vagy hívták, szerelt és cipekedett, loholt és lélegzett, mert egyre nagyobb volt a füst, vagy csak egyre közelebb jött, és egy idő után arra is parancsot kapott, hogy tegye föl a maszkját és lélegezzen palackból. Nem volt valami kényelmes, de ha a többiek kibírják, ő is kibírja.

– Kissy! Futás a hármasra, hívd a központot, küldjenek, akit csak tudnak!

– Értettem! – rikoltotta vissza Kissy és rohant a hármas szerre, fölkapaszkodott, rávetette magát a rádióra.

– Tizenegy-harmincnyolc a központnak, vétel!

– Veszlek, harmincnyolc!

– Központ, küldjetek, akit csak tudtok, ez a tűz megeszi az egész ipartelepet és végiggodzillázik a városon! Vetted, központ?!
– Vettem, harmincnyolc, tartsatok ki!
– Kitartunk! – vágta rá Kissy, lemászott a kocsiról és futott a hadnagyhoz. – Jönnek! Küldenek erősítést!

Kissy fáradtan üldögélt a szer óriási lökhárítóján, nézte a jövőmenő embereket, és tudta, hogy majd boldog lesz és büszke, de egyelőre csak nagyon fáradt volt.
– Klassz voltál, újonc – állt meg fölötte egy tűzoltó.
– Kösz.
– Hogy hívnak?
– Kissy Chaton.
– Hányadik bevetésed?
– Az első és egyetlen – mosolyodott el Kissy fáradtan. – Én egyáltalán nem vagyok tűzoltó.
– Hát?
– Jerry Alapítvány. – Nem nyúlt az igazolványáért, rajta volt a vaskos tűzoltókabát.
– Az meg mi?
– Megmentenek mindenkit, ahol csak tudnak – szólalt meg a hadnagy Kissy feje fölött. Kissy fölpillantott. A hadnagy karját már sínbe tették. Nem ült le Kissy mellé a lökhárítóra.
– A szerek levonulhatnak a helyszínről – mondta a társának. – A kislányt elvisszük, a cucca ott van a garázsunkban, és Marcel hazaviszi. Gyerünk!
Elindultak, de a hadnagy még Kissy vállára tette a kezét, miután a másik tűzoltó lesegítette a kabátját.
– Köszönöm.
– Á, semmiség – billentette meg a fülét Kissy.
– Nem, nem az. Súlyosabban is megsérülhettem volna. Mi itt a tűzoltóknál megtanuljuk becsülni az életmentést.
Kissy a homlokához emelte a kezét.
– Mi is az alapítványnál – felelte.

Persze hogy imádó tekinteteket kapott az összes kisegértől, körülrajongták, Vanessa külön sajtos sütit csinált a tiszteletére, kis lángnyelvekkel díszítve. Elnevezték Tűzoltóegérnek, és ter-

veket kezdtek szőni, hogy mi mindent tudnának még csinálni. Nimby úgy fogalmazott, hogy az ötletek realitása fordított arányban áll kiötlőik életkorával, mert a zsebek azt tervezték, hogy létrehozzák a katasztrófavédelem speciális kisegér-alakulatát, amit bajba jutott kisállatok hívhatnak, és kimentik őket akár a cica szájából is – ha idejében érkeznek persze –, Jacques pedig testhezálló kezeslábast akart varratni, a mellén Jerry arcképével, és ő lesz a Szuperegér, aki bárhol ott terem és segít. Viszont Jennifer kijelentette, hogy csatlakozik valamilyen meglevő segítő szervezethez. Chantal pedig bólintott, hogy ő is.

Kissy nem ért rá. Meghívták egy fesztiválra, amin amatőr énekesek lépnek föl, és gyakorolnia kellett.

A meghívást egy lány hozta, aki ott vendégeskedett az étteremben, amikor Kissy énekelt, és hetekkel később összefutottak a filmgyár folyosóján. Kissy nem is ismerte meg. De a lány is énekelt, föllépett a fesztiválon, és elhívta őt is.

– Persze hogy menj el – mondta Molly. – Már énekeltél gázsiért, de azért amatőr vagy, hiszen nem ebből élsz, hanem shindyk nóziját lapítod össze. – Kissy magában megállapította, hogy külön-külön mindkét állítás igaz. Ő tényleg nem ebből él és tényleg nózikat lapít össze. – Most majd föllépsz ezen a rendezvényen, megjegyzik az arcodat, és elkezdenek hívni mindenhová, befutott énekesnő leszel, és a srácok az arcképeddel tapétázzák ki a szobájukat.

Kissy nevetett és azt mondta, szívesen énekel bárhol, de azt kihagyná, hogy a srácok tapétázzanak vele.

Sok-sok évvel később, amikor egy Youtube-videón látott egy tizenöt éves srácot, akinek a szobáját negyven Kissy Chaton-poszter díszítette, már csak vállat vont és küldött neki még egyet, dedikálva.

– Hogy hol? – nézett Kissy meghökkenten a kisegérre.

– Troyes-ban – felelte Maverick. – Nato lamunosi ton tik pe alopi.

– De egérke, én holnap éppen ott lépek föl a fesztiválon.

– Tudom, egérke.

– No jó. – Kissy lehuppant a kislány mellé a kanapéra. – Halljuk, honnan lett neked ez a Troyes tíz perc alatt, amikor még el se kezdtünk utánanézni ennek a shindynek. Én annyit tudok, amit kiírt a rendszer, hogy az IP-címe titkosítva van.

– Nem tíz perc alatt lett, fél perc is elég volt.

– Hallgatlak.

– Ez a kép – mutatta föl Maverick a táblagépét egy fotóval, amiért Kissy habozás nélkül tíz évet adott volna. – Ez Troyesban készült, a rue Weberen, valahol a százas számú ház közelében. – Rátette két ujját a kép egy pontjára és kinagyította. A bűntett helyszíne egy építési területnek látszó udvarszerű hely volt, és a tettes meg a sértett mögött deszkakerítés magasodott. Egy helyen a kerítés megszakadt, Maverick ezt nagyította ki.

LIECE, olvasta Kissy nagy, cirkalmas betűkkel.

– A felirat így szól: BIETLIECE. Fogalmam sincs, mit jelenthet. Mindig úgy gondoltam, hogy Beatles akar lenni, csak az illetőnek lövése sincs az angol ábécéről. A B betűn van egy korona, és mellette egy kacsa, de az máskor került oda. Mármint ez persze a szemközti ház fala, azt festették tele, az utca túloldalát látod a lyukon át.

– Mikor láttad te ezt?

– Pár héttel az egértábor előtt voltam ott, anya barátnőjénél töltöttük a hétvégét. A százas házban lakik, és ez onnan két-három háznyira van.

Kissy hallgatott. Értelmetlenség föltenni a kérdést, hogy hány ilyen felirat van az országban. Nyilvánvalóan csak egy. Még ha föl is rajzolták százszor, akkor se mind egyforma.

– Jól van, egérke – szólalt meg pár pillanat múlva. – Futtassuk le a kereséseket, derítsük ki, amit csak lehet, holnapig. Elénekelem azt a dalt és elkapjuk a shindyt. Csomagolj, velem jössz!

Do you think about me when you're all alone?
The things we used to do, we used to be
I could be the one to make you feel that way
I could be the one to set you free…

Kissy elhallgatott és szemrehányóan nézett a két egérre, akik már három sor óta ott álltak előtte és szemlátomást arra vártak, hogy befejezze. Kikapcsolta a zenét is.

– Mi van, egérkék?

– A csóka zenész – közölte Françoise.

Kissy megrázta a fejét.

– Polackowski, az a zenész. Grizzlie. De őt már elkaptuk.

– Ez a shindy *is* zenész.

– Csellista, mi?

– Nem, szintis – mondta Maverick.

– Persze, és ő lesz a műsorvezető a dalfesztiválon, ahova megyek, mi? Menjetek szépen játszani, egérkék. A nővérkéteknek gyakorolni kell…

Elmulasztott fölfigyelni arra a pillanatra, amikor a kislányok tekintete egymásra villan, és a következő ezredmásodpercben a padlón találta magát.

– Ide figyelnél egy kicsit, te világsztár?

– Ezért kipüfölöm belőletek a sajtot – sziszegte Kissy.

– Csak rajta – felelte Maverick magabiztosan. – De közben figyelsz?

– Szálljatok le a hátamról!

– Hogyisne – mondta Françoise –, hátha eszel egeret.

Gyakorlatias, ismerte el Kissy, de aztán rázott egyet magán, fölegyenesedett és végignézett a padlóra potyogott egérkéken.

– Szóval?

– Melanchton egyik fotója egy műhelyben készült, csupa rozsdás vasszerkezet, fatuskó, effélék, nagyon rusztikus. Csakhogy az egyik fatuskón fekvő tárgy, aminek csak egy darabkája látszik, egy szinti.

– Hát aztán, akárkinek lehet szintije.

– De ez egy Tyros. Pont mint Vanessáé. Drága cucc. Ilyesmit csak profik vesznek.

– Oké, és ki mondta, hogy az övé?

– Te beengednél valakit a vagyont érő zenecuccaid közé, hogy gyerekkel szexeljen, aztán még a végén kárt tesz a holmiban, mialatt szenvedélyesen…

– Hagyd abba! Szóval zenész! És?

– Nincs több adatunk – vette át a szót Maverick –, de már három dolgot tudunk róla: Troyes-ban él, a falfirka környékén,

zenész és masszív pedofil, ennyiből bárkit meg lehet találni. Holnap megyünk és megfogjuk, úgyhogy gyakorolj, egérke!

S már iszkoltak kifelé, de Kissy elkapta őket a farkincájuknál fogva és visszahúzta.

– Álljatok csak meg szépen. Ez az egész a levegőben lóg. Ti is tudjátok. Semmire sincs egyetlen betűnyi bizonyíték sem. Én oda mint énekesnő megyek, nem blamálhatom magam azzal, hogy ott állok az utca közepén és nem találom a shindyt, úgyhogy legyetek szívesek beszélni vele, mondjuk kérjétek el tőle a gyereket, olthatatlan vágyat éreztek iránta és fizetnétek egy kalap pénzt, nemrég tízezret kértek az egyikért, és szerezzétek meg a címét vagy bármit, amin elindulhatok.

– Nem az esetem – közölte Françoise –, és én különben is a kicsi vörös nordnémet zsebegérhez tartozom.

– Ezt örömmel hallom, de akkor is szerezzetek több adatot. Most mehettek, egérkenővéreteknek gyakorolni kell.

If you never see me when the crowd is gone
It used to be so easy, can’t you see?
I could be the one to make you feel that way
I could be the one to set you free!

Kissy átszáguldott a színpadon, a gitáros előtt fékezett, egymás felé hajoltak, a srác belecsapott a húrokba, Kissy pedig kieresztette a hangját a refrénhez.

I could be the one to make you feel that way
I could be the one to set you free…

A közönség együtt tapsolt a szintivel és a dobbal, Kissy megpördült és fölszaladt a doboshoz, újabb két sor után a billentyűshöz, és végül, az utolsó sorhoz vissza középre, hogy karját magasba lökve zárja a dalt és köszönje meg a tapsot. Meghajolt, a tapsvihar valósággal rázuhant a fejére… fantasztikus érzés volt.

Igen, ezt máskor is érezni akarja. Ezt az érzést akarja egész életében.

Leszaladt a színpadról, s a kulisszák mögött a nyakába esett Maverick.

– Óriási voltál, egérke! Isteni volt!

Még áradozott valamit, de elvesztek a hangzavarban. Hátrasurrantak az öltözők felé, a szervező srác fölmutatta nekik a hüvelykujját, ők viszonozták, beszaladtak az öltözőbe, és Kissy kibújt a fellépőruhából, piros ruha, húzott szoknyával, az nem az övé volt. Maverick ezalatt hívott egy taxit.

A rue Weberre mentek, beazonosítani a falfirkát. Egyezett, semmi kétség, vittek olyan képet, amin külön az volt kinagyítva – ez az a falfirka.

– Célhoz értünk – vigyorgott a kislány elégedetten.

– Igen, egérke, ha a falfirkát akarnánk letartóztatni, már nem is lenne semmi dolgunk.

A hátuk mögött kellett lennie a deszkakerítésnek a lyukkal – de nem volt ott. Drótkerítés volt a helyén, lyuk nélkül. Bent a telken építőipari munkagépek álltak.

– Kicserélték… – Maverick megvakarta a feje búbját. – Akkor ki kell deríteni, hogy mikor.

– Nyilván. Surranjunk körbe, keressünk valami helybelit.

Sokáig kellett surranniuk, a bejárat a tömb túloldalán volt. Portásfülke, abban egy piros pólós öregember egy újsággal.

– Jó napot, uram. Kissy Chaton, Jerry Alapítvány. A főnököt keressük.

– Milyen főnököt? – Az öreg le se tette az újságját, az igazolványokat se nézte meg.

– Amilyen van. Hol találjuk?

– Sehol. Nincs itt semmilyen főnök.

– Muszáj egy felelőssel beszélnünk.

– Hát nem fognak.

Kissyt elfutotta a méreg.

– Uram! Én köszöntem és bemutatkoztam. Megtisztelne azzal, hogy rendes választ ad a kérdésemre?

– Kérem. A céget fölszámolják. A főnök lelépett. Én itt ülök, amíg ki vagyok fizetve, aztán elmegyek, és felőlem összedőlhet az egész kóceráj. Kíváncsi még valamire?

A két egér egymásra nézett. Nem adják fel.

– Hát jó – mondta Kissy. – Akkor magától kérem a válaszokat. Mióta dolgozik itt?

– Miért érdekli? Különben öt éve.

– Mióta van drótkerítés a telek rue Weber felőli oldalán?

Az öreg most először nézett Kissyre.

– Hát ezt meg mi a csodának akarja tudni?

– Én kérdeztem előbb, uram.

– Idén tavasszal rakták oda.

– Mi lett az alkalmazottakkal?

– Szétszéledtek.

– Sokan voltak?

– Hát egypáran.

– Hányat ismert közülük?

– Mindenkit, már amennyire.

– Emlékszik egy zenészre?

– Zenészreee?

– Nyilván nem ebben a minőségében foglalkoztatták. Lehetett rakodó, irodista, akármi. De ezenfelül zenél is.

– Hát volt itt egy-két fiú, gitároztak meg minden.

– Szinti?

– Mit tudom én.

– Jó. Az alkalmazottak nyilvántartása megvan?

– Az meg, de magának nincsen abba betekintése.

– A cég aligha fog sírni már, ha belenézünk az adatokba, nem igaz?

– Aligha. Engem például már biztos nem rúgnak ki, hiszen már megtették. De mit akar az adatokkal?

– A zenészeket. Meg akarom őket keresni.

– Ahhoz nem kell a nyilvántartás. Arra végigmegy az utcán, a sarkon talál egy sárga házat. Keresse Jacques-ot. Jó utat.

Az öreg visszabújt az újságjába.

– Na? – kérdezte a srác, aki ajtót nyitott a csengetésre. Farmersortban volt, félmeztelenül, mezítláb.

– Szia, te vagy Jacques?

– Ki akarja tudni?

– Te vagy Jacques – állapította meg Kissy. – Beszélni szeretnénk veled.

– Csak ha bulcsa.

– Nem az. Segítségre van szükségünk.

– Nincs nekem egy árva buznyákom se.

– Nem pénz kell, információ.

– Keress más madarat, csibém.

Az ajtó becsukódott – volna. De csak résnyire lehetett becsukni.

– Hé! – hörrent föl a srác. Maverick nem szólt egy szót sem, de nem is vette ki a tappancsát az ajtórésből. – Hé, most mi van? Ki a francok vagytok ti?

Maverick továbbra se szólt semmit, de a mutatóujját a szájára tette. Kissyben fölrémlett, amikor Elke orosz maffiapribék volt. Mavericknek akkor még sehol se volt a füle, de persze ismeri azt a történetet is. Kezd arra hasonlítani.

– Nyugi, öreg. Keresünk valakit, akit talán ismersz. Szeretnénk föltenni pár kérdést.

– Na ide figyelj! – Kissy arca előtt megjelent Jacques ökle, és egy szempillantás múlva Maverick bicskája is. A fazont kitörte a frász. – Ööö… hű, a francba…

– Lenyugszol végre, hogy beszélgethessünk? – kérdezte Kissy.

– Oké, oké, oké – mondta a fazon éppen úgy, mint az alacsony muki a *Halálos fegyver*ben. – Figyu, én tudom, hogy egy kicsit megcsúsztam, oké, tudom, de ha Morgó azt mondta, hogy pancsoltam a fűvel, akkor…

– Elhallgatnál egy percre?

– Várjatok! Figyelj, odaadom az egészet, oké?

– Befognád végre? – csattant föl Kissy. – Egy percre, *kérlek!*

– Oké, oké… oké. Befogtam. A tied vagyok. Rád vagyok hangolva, totál.

– Na ide figyelj. Halvány fogalmam sincs, miket zagyválsz itt össze, de úgy érzem magam, mint egy akciófilmben. A *Léon, a profi*ban, leginkább. De nem azért jöttünk, hogy valami drogos marhaság miatt kinyírjunk, nekünk fogalmunk sincs, hogy te milyen disznóságokban utazol. De keresünk valakit, és van egy fülesünk, hogy te ismerheted. Nézd meg ezt a fotót, légyszi.

Maverick egy villanással eltüntette a kést és fölmutatta a telefonját. Némán. Eddig még egyetlen szót se szólt, csak állt az ajtóban sötét arccal, mint egy testőr vagy ítélet-végrehajtó.

A telefonon a tettes arca volt félprofilból, semmi több, hogy maga a cselekmény ne látsszon.

– Veszem már, oké, oké, oké – hunyorgott a srác a képre. – Ez egy pofa, mi?

– Látsz szemüveg nélkül? – tudakolta Kissy.

– Ppp-ppersze – motyogta Jacques némileg bizonytalanul. – Szakállas pofa. Oké. Ki ez?
– Ezt szeretnénk megtudni tőled.
– Hát… figyu, én… szóval nekem lövésem sincs, ki ez a manó.
– A fotó ott készült a melóhelyeden… vagyis a volt melóhelyeden, és a manó zenész. Valószínűleg.
– A meló… a meló… milyen melóhelyemen?
– Az építőipari cégnél.
– Ép… ép… ép… várjál már, én soha nem melóztam olyan cégnél. De frankón.
Kissy összezavarodott.
– Te vagy Jacques?
– Én… aha…
– A portás azt mondta, jöjjünk ide és keressük Jacques-ot.
– Aaaa… ööö…
– Szólalj már meg!
– Igen, igen, oké, oké! Figyu, az uncsitesómat is így hívják, és ő melózott ott, olyan izét vezet, tudjátok.
Nem tudták, de ez nem zavarta őket.
– Itthon van?
– Aha… itthon, igen… beszélni akartok vele…
– Persze – mondta Kissy, a srác pedig téblábolt az ajtóban, amíg Maverick oldalba nem bökte egy ujjával. Akkor megugrott és berohant a lakásba.
Vártak. Maverick néhányszor elhúzta a kezét a homloka előtt. Kissy bólintott.
Végre megjelent a másik srác. Piros ing, fehér nadrág, rövid szakáll. Ez tényleg tudhat olyan izét vezetni.
– Engem kerestek?
– Te vagy Jacques, Jacques uncsitesója?
– Aha.
– Ismered ezt a manót?
Maverick fölmutatta a telefont megint. A srác megnézte.
– Láttam már.
– Mit tudsz róla?
– Semmit. Nézzétek, nekem semmi közöm az ő dolgaikhoz.
– Milyen dolgaikhoz?

Jacques, Jacques uncsitesója, aki olyan izét vezet, elhúzta a tenyere élét a nyaka előtt. Kissy egy pillanatra megzavarodott. A szakállas pofa gégész?

Aztán rájött, hogy nem.

– Nekünk csak annyi kell, hogy hol találjuk.

– Halvány lilám sincs.

– Akkor hol találunk bárkit, akinek van lilája?

– Se.

– A nevét tudod?

– Nem.

– Hol láttad?

– Van egy banda, akikkel egyszer zenéltem, és ő hozott nekik valami cuccot.

– Mármint hangszert?

Jacques megcsóválta a fejét.

– Nézd, nekem nincs közöm semmilyen anyaghoz. Ezért is léptem le.

– A bandát hol találjuk?

– Fogalmam sincs. Egy éve leléceltek. Várj csak. Az egyiknek tudom a nevét. Luc Montrouge. Talán így megtaláljátok. De hogy ő tudja-e ennek a fejnek a nevét, azt nem tudom.

A troyes-i telefonkönyvben három Montrouge volt, a két egér hát fogott egy taxit és elindult. Az első címen apró idős hölgy nyitott ajtót.

– Jó napot, asszonyom. Kissy Chaton vagyok. Van önnek egy Luc Montrouge nevű rokona?

A néni megriadt.

– Az unokám. Mi történt vele?

– Nem tudom, asszonyom. Őt keressük. Tudja, hol találom?

– Hát… tudom, hogyne. Dijonban él.

– Az egy kicsit messze van ahhoz, hogy egy-két kérdésért odaszaladjunk. Tudja a telefonszámát, madame?

– Hát persze.

– Nem kívánom, hogy ismeretlenül megadja nekem. Lenne kedves fölhívni, hogy néhány kérdést tehessünk fel neki?

– Kérem… jöjjenek be.

Bementek, megálltak a nappali ajtajában, a hölgy beljebb invitálta őket. Leültek.

Az unoka szerencsére fölvette a telefont és hajlandó volt megnézni a képet, amit átküldtek neki MMS-ben. Nem tudta a pasas nevét, de azt igen, hogy Troyes-ban hol dolgozik: sofőr egy Bichon nevű fuvarozónál.

A két egér megköszönte a felvilágosítást és a néni segítségét, és csakhamar kiszálltak a taxiból a rue d'Austerlitz és a rue des Chaumières sarkán.

Először negyedórát várakoztatták őket, mondván, hogy Bichon úr tárgyal valakivel. Aztán a valaki elment és Bichon úr telefonált még negyedórát. Közben megint jött hozzá valaki, akit a titkárnő beengedett, mivelhogy ő már be volt jelentve. Amikor ez a valaki már tíz perce bent volt, Kissy kisétált a folyosóra és fölhívta a céget. A mellékválasztó automatának beütötte a tizennyolcast, mert látta, hogy a titkárnő ezt nyomja meg, amikor a főnökkel akar beszélni.

Foglalt volt. Kinyomta, félpercenként újra próbálta. Néhány percig eltartott, hogy felvegyék.

– Bichon.

– Chaton – vágta rá. – Beszélnem kell önnel, sürgős ügyben.

– Tessék.

– Személyesen.

– Kérem. Az irodámban megtalál este hétig.

– Azonnal indulok – felelte Kissy nagyon őszintén.

– Rendben – felelte a főnök és letette, nyilván abban a hiszemben, hogy a telefonáló most valahol autóba ül és odakocsikázik, aztán bejelentkezik a titkárnőnél.

Kissy ehelyett sarkon fordult, beszáguldott az irodába és föltépte a főnöki iroda ajtaját.

– Jó napot.

– Hé! Ki maga?

– Kissy Chaton, most mondtam a telefonban, hogy azonnal indulok. Beszélnem kell magával. Lenne szíves magunkra hagyni? – fordult az íróasztal előtt ülő, öltönyös férfihoz. – Csak egy perc.

– Magánál aztán zajlik az élet – mondta az, és föltápászkodott. – Minden elismerésem.

Kissynek nagyon nem tetszett, hogy ezt a mondatot a vendég úgy tette hozzá, hogy végignézett az ő alakján. De nem szólt semmit.

– Ki a fene maga és hogy képzeli, hogy betör az irodámba?! – dörgött a főnök. Elég nagydarab pasas volt.

– Készséggel válaszolok, de gyorsabban végzünk, ha maga válaszol nekem. Ismeri ezt az embert?

– Maga rendőr?

– Nem. Egy polgári alapítványtól jöttünk.

Maverick szó nélkül mutatta föl a telefonját megint.

– Ismerem.

– Neve, címe?

– Miért érdekli?

– Mert a fénykép egy bűncselekmény helyszínén készült.

– Miféle bűncselekmény?

– Nemi erőszak.

– Aha. És én most köteles vagyok megmondani magának a nevét és a címét?

– Dehogyis. Ha kívánja, elmegyünk.

– Kívánom. Viszlát…

– Viszlát negyedóra múlva. Visszajövünk a rendőrséggel, akik végignézik a nyilvántartást, és elmennek az összes alkalmazottjához és üzletfeléhez. Jó reklám lesz a cégnek.

Kissy elindult kifelé. Maverick nem mozdult.

Bichon úr sóhajtott.

– Várjon.

Lefirkantott valamit egy cédulára.

– Tessék, és most tűnjenek el.

A taxi egy külvárosi ház előtt rakta le őket. A csengetésre egy nagydarab férfi nyitott ajtót, neki is volt szakálla, de nem is hasonlított.

– Bertrand Philippe-et keressük.

– Arra hátul. A műhelyében – mutatta.

A két egér besétált, át egy udvaron, amit mindenféle kacat borított, főleg szétszedett autók darabjai meg rozzant bútorok. A mutatott irányban egy öreg épület volt, odabaktattak, benéztek a nyitott ajtón.

– Philippe úr? – kiáltott be Kissy udvariasan.

– Itt vagyok hátul – felelte egy mély basszus. – Ahol a piros lámpát látják!

Beléptek, megkerültek egy vén esztergapadot, és egy pillanat múlva megnyílt a lábuk alatt a föld. Éles sikoltással zuhantak a mélybe.

– Jól vagy, egérke?!

– Aha… jól, és te?

– Én is…

Fény gyulladt a Jerry-telefonokon, körülnéztek. Jókora szobában voltak, ahol nem volt semmi a világon. Egyetlen bútor sem, még egy lámpa sem.

– Pince – kopogta Maverick morzéban a padlón.

– Titkos csapóajtóval – morzézta vissza Kissy. – Éreztem, ahogy megmozdul alattam.

– Bichon áruló. Fölhívta.

– Igen.

– Nincs térerő – nézte Kissy a telefonját. – Akit ide bezárnak, nem tud segítséget hívni.

– Nyilván fémből vannak a falak.

Fölkeltek, körbejártak. Találtak egy ajtót, de nem tudták kinyitni.

– Tizenöt negyven – kopogta Kissy. – Troyes-ban nem ismerünk senkit. Legalább tíz perc, mire idecsődülnek.

– Ráérünk – vont vállat Maverick. – Szeretnék elbeszélgetni ezzel a három úrral.

– Aha, aki beengedett, az is nyilván cinkos.

– Ha kinyitják az ajtót, mindketten be fognak jönni – közölte Maverick elégedetten, a kopogós morzéról áttérve az ujjas morzéra. – Enyém a kisebbik, tied a nagyobb.

Kibújt a hátizsákja szíjaiból és letette a csomagot a sarokba. Kissy követte példáját, nála volt az Enterprise doboza is.

– Azonnal döfj – kopogta Kissy. – Nincs könyörület, láttad a képeket, ez az alak végtelenül aljas.

– Nem gond. Fölküldjük a gépet?

– Minek?

– Találhat egy egérutat.

– Akkor bogarat küldjünk föl.

Felröptettek egy bogarat, néhány percig keresték a kiutat, de nem találtak semmit. A csapóajtó jól illeszkedett.

– Sebaj – kopogta Maverick.

Eltették a bogarat, leültek az ajtó mellé és vártak.

– Ha nem jönnek le – ujjmorzézta Maverick –, akkor elmarad a verekedés. Minket legfeljebb tíz perc alatt megtalálnak.

– Aligha, mert az már letelt.

– Hát akkor húsz perc alatt.

Vártak. Nem jött senki. Közben beszélgettek, végig morzében, még egyetlen szót se szóltak, amióta idelent voltak. A telefonokat kikapcsolták, bár a hátizsákjukban volt tartalék aksi is. Sötétben ültek, egymás karján kopogták a morzét.

Eltelt egy óra.

– Ez így nem lesz jó – morzézta végül Kissy. – Nem jön senki, se a shindyk, se a rendőrség, mi van itt?

– Másszunk ki – javasolta Maverick.

– Hogyan?

– Nem tudom. De valami hiba van a dologban, ha ennyire nem jönnek.

Eltöltöttek pár percet azzal, hogy Maverick világított, Kissy pedig megpróbálta szétszedni a lenti ajtó zárját. Szerszám volt náluk, nem is kevés, a jól felszerelt alapítványi kisegér olyan, mint egy mozgó szerelő, legalábbis ha helikósdobozt is visz magával. De az ajtóval nem boldogultak.

Maverick végül fölfelé mutatott.

Kissy fölnézett és vállat vont. Rátette jobb kezét a társa fejére.

– Lehet, hogy ott könnyebb – kopogta. – Ha semmi se tartja az ajtót, akkor lecsapódik. Láttunk egy reteszt a bogárral.

– Aha, de hogy mozdítsuk el?

– Az Enterprise-nak talán sikerül.

Fogtak egy tartalék merevítőlécet, rászerelték a gépre úgy, hogy függőlegesen kiálljon, magasabbra, mint a rotorok, és felküldték a helikoptert. De nem volt elég ereje, hogy elmozdítsa a reteszt.

– Hogy zárták ezt be?

– Fent nyilván van egy erre való szerkezet. Csak azt mi nem érjük el.

– Megvan – koppintott Maverick Kissy fején. – Hozd le a gépet, csak az áramot pocsékoljuk, úgyse fogja tudni elmozdítani. Ide több erő kell. Tudom már, honnan.

A helikósdobozban volt egy tekercs villanydrót is, vékony, amilyen a helikopterszereléshez kell. Maverick gyorsan hurkot csinált a végéből.

– Ez elszakad – nézte Kissy.

– Hátha nem.

Fölerősítették a drót végét a gépre, a hurok kiállt felül. Az Enterprise odaröppent, és kísérletezés nélkül, egy pillanat alatt beakasztotta a hurkot a retesz nyelvébe. Kissy elismerően bólintott. Mavericknek ez semmiség, virtuóz pilóta.

A gombolyag lent maradt. A helikót letették a földre, a gombolyaggal a falhoz mentek és húzni kezdték. Nem szakadt el.

– Megmozdult? – koppintotta Kissy.

– Fogalmam sincs. Fölmegyek, megnézem.

Felküldött egy bogarat. Igen, a retesz nyelve megmozdult. Kissy végtelen óvatossággal húzta tovább.

– Mindjárt – kopogta Maverick. – Készülj tűzharcra. A válladra koppintok, amikor eltűnik a nyelv.

De ez még időbe telt, mert a reteszнyelv egy időre elakadt. Kissy percekig kínlódott vele. Végül a hatalmas vasajtó borzalmas robajjal, döngve lecsapódott. Mire a zaj elhalt, a bogár már kirepült a magasba, a fényárba borult veremben pedig a két egér töltött fegyverrel figyelt.

Két bogár száguldott körbe a műhelyben, majd a telken. Sehol senki. Roncsautók, lomok, kacatok.

– Ezek itthagytak minket – mondta Kissy most már fennhangon.

– Itt. Teremtsünk kapcsolatot a bázissal.

Most már könnyű volt, az ajtónyílás alatt volt már térerő.

– Nagyjából félúton vagyunk hozzátok – közölte Martin azonnal, ahogy becsatlakoztak, morzéban persze. – Mi a helyzet?

– Jól vagyunk – felelte Kissy élőszóban, és elmondta körülményeiket. – Megpróbálunk kimászni innét.

– Oké. Legyetek óvatosak. A bázis átveszi az Enterprise irányítását, csak küldjétek ki a veremből.

Kiküldték, és a gép őrhelyet foglalt el a kapunál, minden mozgást látni fog. Ők pedig mérlegelték, hogyan juthatnának ki. Hiába tartanak bakot egymásnak, nem érik el a lelógó ajtószárnyat. Hát felküldtek egy bogarat, nézzen körül.

– Nézd, egy létra – mondta Maverick. – Ez pont jó lesz nekünk.

A létra egy oszlopnak támasztva állt, a verem nyílásától másfél méterre.

– Jó, és hogy hozod le ide?

– Lássuk csak. Mi van, ha megkérem ezt a helyes kis traktort, hogy lökje bele a verembe?

Kissy pár pillanatig tanulmányozta a bogár által látott képet. Aztán Maverick lehozta a bogarat elemcserére.

– Jó, próbáljuk meg. De hogy fordítod el a kulcsot és nyomod le a pedált?

– Nincs pedál, ez elektromos traktor. Csak le kell nyomni az indítógombot.

– Negatív, India Golf – szólalt meg Martin. – A kerék állásából azt látom, hogy a traktor az oszlopnak fog menni, nem a létrának.

– Ez mennyire biztos?

– Száz százalék, egérke, mérnök akarok lenni, nem?

Pár perc alatt kiderítették, hogy a kormányt nem tudják elfordítani. Nincs mód, hogy a helikókkal drótot tekerjenek rá, és valószínűleg az Enterprise-nak se lenne ereje, hogy elfordítsa.

– Várjunk csak, hisz lehet ezt egyszerűbben is – mondta Nimby. – A létrát kell meghurkolni. Csakhogy elég hosszú-e?

A dróthurok leesett a reteszről, amikor az ajtó lecsapódott, így azzal nem volt gond. Fölvitték a drót végét és berepültek a létra két felső foka közé, a bogár tett pár kört, elengedni nem tudta – mindegy, legfeljebb odavész a bogár. Meghúzták a drótot. Néhány kísérlet után a létra eldőlt, átbillent a verem szélén és lezuhant, ők felkészülten félreugrottak előle, s a létra nagy csattanással földet ért.

– Ez az! Cin-cin!

Kétméteres falétra volt, a verem mélységénél sokkal kevesebb, de kétágú. Középen lánc tartotta össze a két felét. A bogár lógva maradt a létrafokon, semmi baja sem esett.

– Oké, ezt leszedjük – nézegette Kissy –, de akkor már nem tudjuk fölállítani, és akkor se elég, ha mégis tudjuk.
– Meg kell próbálni – felelte Maverick.
Kicsavarozták a láncot és kinyújtották a létrát. A végét fémlemez tartotta össze. Így négy méter. De egy-másfél méter még hiányzott, hiszen nem tudták függőlegesen állítani. Nekitámasztották a csapóajtónak, de az kilengett, amikor Maverick elkezdett fölkapaszkodni.
– Ha meg a falnak támasztjuk, hogy érjük el a kijáratot?
– Így sem érjük el. Függőlegesen kellene, pont a… megvan. Gyere csak!
Kissy tartotta a létrát, Maverick pedig elindult rajta fölfelé. Nagyon nehéz volt.
– Gyorsabban – vezényelt Vanessa. – Fuss föl rajta!
Maverick fölrohant, mint akit macska kerget, Kissy küzdött az egyensúllyal, aztán az egész kibillent és Maverick lezuhant. Bukfencet vetett, ahogy tanulta, a létra pedig végigvágódott a padlón.
– Ez nem megy.
– Amúgy is hiányzik fél méter.
Tanakodtak tovább, a bázis köröket íratott le egy-egy bogárral, kerestek valamit, ami még segíthet. Vanessa Beaulieu-ből pár percenként bemondta a várható érkezési időt. Még félóra.
A rendőrséget nem próbálták még egyszer. Amikor a két egér telefonja elnémult, az alapítvány azonnal fölhívta a troyes-i kapitányságot, és ők odaküldtek két rendőrt. Azok egy darabig ácsorogtak a kapuban, nyomogatták a csengőt, aztán elmentek. A kapitányság meg annyit felelt, hogy kivizsgálják az ügyet. Georges rájuk dörrent telefonon, aztán ügyvédet hívott, bepereli őket, de ez most nem érdekes. Kissyéket az alapítványnak kell kiszabadítania.

– Valószínűleg csak este jönnek vissza – dörmögte Maverick. Egymás mellett ültek a falnál, fölhúzott térdükre támasztva állukat.
– Vagy egyáltalán nem – felelte Kissy. – Lehet, hogy semmi közük ehhez a helyhez. Bichon ideküldött minket, aztán a shindyt is, de ők amúgy máskor nem is voltak itt.
– Lehet.

Mint később kiderült, ez volt a helyzet.
– Jobb lenne, ha este visszajönnének – mondta a kislány reménykedve. – Esetleg néhány tagbaszakadt barátjukkal.
– Jobb lenne – bólintott Kissy.
– Ha Bichon csapdába csalt minket, akkor tudnia kellett, hogy miért keressük Philippe-et. Vagyis felismerte, hogy a portré milyen képről lett kivágva. Látta a képet, esetleg jelen volt a bűntettnél.
– Alighanem.
– Bűnpártoló vagy társtettes. Oda kell küldeni egy egérosztagot.
– Őt bízzátok rám – szólalt meg a vonalban Yves bácsi. – Az én kocsim lassúbb, később érek oda, de elkapjuk a nyakát a fiúkkal, az egyszer biztos.
– Nahát, Yves bácsi, te is jössz?
– De jövök ám! Ti mind a gyerekeim vagytok, mindegy, melyikőtöket dobják verembe, ugyanazt kapják! Jobb lesz, ha gyorsan megírja a végrendeletét, már nincs rá sok ideje!
– Húsz perce – pontosított Vanessa.

Az egércsapat érkezett elsőnek, egyszerűen benyomták a kaput a kocsi orrával, és már ömlöttek is a mikrobuszból az egerek, Kissyék látták az Enterprise és a Discovery kameráján, a nagyobbik helikoptert menet közben bocsátották föl, a pilóta bent maradt a kocsiban a sofőrrel, négy fegyveres vigyázott rájuk. A többiek bezúdultak, egy másik kocsiból is, az egy zöld mikrobusz volt, még sose látták.
Az alapítvány semmit sem kímélve, törve-zúzva vágott utat magának a lomok között, egy öreg szekrényt egyszerűen elhajították, aztán utánadobtak egy asztalt is. És egyszer csak fejecskék jelentek meg a verem szélén körben. Most látszott igazán, milyen magasan van a felszín: a fejecskék nagyon aprók voltak.
– Hű, de mély – mondta Pierrette. – Hahó!
– Hahó – felelte Maverick. – Sajtot hoztatok?
– Hoztunk! Gyertek föl érte!
– Gyertek le!
– Gyertek föl!

– Elég már – szólalt meg Nimby. – Egérkék, hol van az az ajtó odalent?
– Erre – mutatták az irányt.
– Nem látok lejáratot sehol. Három egér keresse meg, de fegyverrel a kézben, és mindig fedezzétek egymást. Ti nézzetek körül, hogy mit használhatunk létraként, ha itt kell feljönniük. Mindenhová csak harckészültségben!
Egykettőre kiderült, hogy nincs több létra a közelben, volt viszont egy irodaféle bódé, ami fából készült, és egy csomó szerszám hevert ládában. A fiúk baltát ragadtak és elkezdtek deszkákat hasogatni a bódé oldalából, aztán összecsavarozták őket géppel, többszörösen, és hosszú deszkacsíkot kaptak. Majd fogták a baltát és lépcsőfokokat vágtak a csík élébe. Leeresztették a verem mélyére, letámasztották, közben Molly már dobott kötéltekercset is. Ők fent rögzítették a kötél végét, Kissy pedig lent gondosan átvezette Maverick lába között, oda-vissza, a hóna alatt is, és végül megkötötte.
– Isten veled – ölelte át a kislány.
– Bolond, én is jövök.
A másik tekercset Suzanne dobta, ezt Maverick erősítette Kissyre.
– Kész. Minden zöld – szólt föl.
– Vettük, Bradbury Landing – felelte Nimby. – A kisebbik induljon, mi pedig tartsuk, de feszesen ám! Minden kész?
Maverick szépen fölsétált a rögtönzött létrán, és ő is fogta a kötelet, amíg feljött Kissy is. Az egerek körülugrálták őket, a nyakukba borultak.

Amikor Maverick haladt fölfelé, Yves bácsiék akkor érkeztek Bichon cégéhez, azzal az autóval, ami lassúbb volt – mert egy irdatlan nagy teherkocsi volt. A kaput zárva találták, de Yves bácsi lassítás nélkül kidöntötte, aztán úgy fékezett a falnál, hogy a kocsi orra már nyomta a nagy portálüveget. A kocsiról négy nagydarab férfi szállt le. Az ajtó is zárva volt, de az üveg mögött embereket láttak, hát Ali egyszerűen belecsapott egy nagy csavarkulccsal.
– Hol van Bichon? – rontott be Yves bácsi. A titkárnő reszketett, mint a nyárfalevél. – Hol van?!

Megtalálta a főnöki irodát – zárva volt az is. Victor megfogta a kilincset és kitépte az ajtót a helyéből. Bent senki. De megtalálták Bichont, a garázsban, éppen az autójába akart beszállni. Az autószerelők karon fogták és leültették a motorházra.

– Picim – mondta Victor, alighanem az egyik legnagyobb darab ember az országban. – Nehogy kétszer kelljen megkérdeznem. Hol van Bertrand Philippe?

A pasas nyüszítve beköpte azt a címet, ahol a két egeret fogságba ejtették.

– Ott már nincs, picikém!

Bichon köpött egy másik címet. Betuszkolták a kocsijába hátulra, beültek és indultak.

Az egész troyes-i kapitányságnak leesett az álla, amikor berontott négy autószerelő, magukkal rángatva három jól megtermett, de a félelemtől vinnyogó embert, és a vezetőjük bömbölve követelte, hogy a legmagasabb rangú rendőr jöjjön oda, de nagyon gyorsan! Amikor odajött egy alezredes, az azt kapta a képébe, hogy micsoda közbiztonság van ebben a városban, két lányt egy pedofil bűnbanda csapdába ejt egy kazamatában, mintha a középkorban lennének, és amikor a jogvédők értesítik a rendőrséget, azok meg se moccannak, aztán az állampolgároknak kell kiszabadítaniuk a gyerekeiket, és ő az üzlete után nem csekély összegű adót fizet, amiből ezeket a tohonya, trehány, korrupt, tehetségtelen, ostoba barmokat eltartják, akik becsöngetnek a bűnözőkhöz, aztán elmennek, nem akarják zavarni szegény bűnözőket a sok munkában, hát most ő az adófizetés után megmaradt pénzén föl fog venni egy jó ügyvédet, és úgy bepereli ezt a kócerájt, hogy összedől az egész!

A lilára gyúlt nyakú alezredesnek ötperces küzdelmébe telt, hogy a dühöngő embertől végre megkérdezhesse, hogy hát mi is történt voltaképpen. Yves bácsinál volt egy Jerry-telefon, aminek a túlsó végén ott voltak a D’Aubisson nővérek, és ellátták a bácsit videóanyaggal az elbeszéléshez. Sokáig beszélt.

Az alapítvány kivételesen nem a shindykkel foglalkozott. A helyszínt vizsgálták át, apróra, néhány perc után már a helyi katasztrófavédelmet is kihívták, és ők történetesen ki is jöttek. A veremben talált ajtóról kiderült, hogy nem vezet sehová, egy

villamos szerelvényeket tartalmazó szekrény van mögötte. A verem valami olyasmi volt, amit Yves bácsi is használ, hogy a kocsik aljához tudjon férni, csak ez valamiért sokkal mélyebb.

A főépület pincéjét is átkutatták, végigkopogtatták a falakat és a padlót, egy helyen üreget véltek hallani, hát a katasztrófások kibontották csákánnyal, de csak rossz minőségű volt a falazás.

Két órát töltöttek ezzel, de nem találtak semmit, azazhogy senkit. Itt biztosan nincs elrabolt gyerek.

Végül kezet fogtak a katasztrófásokkal és visszaültek a kocsijaikba. Három kocsiba, a Jerry mikrobusza mellett egy másik állt, amit Yves bácsi kerített hamarjában, egy kuncsaftjáé, a teherautó meg egy másiké.

– A villamos traktort mégiscsak el kellett volna indítani – tűnődött Maverick, mialatt beszálltak.

– Hát menj vissza és indítsd el – felelte Martin.

– De helikopterrel!

Kissy csillogó szemekkel figyelte, amint Vanessa vágókoronggal nyílegyenes, egy centi széles csíkokra szeli a tésztát, aztán egyenként megfog és visszahajt minden második csíkot, egészen a tésztalap túlsó széléig. Aztán vett egy csíkot a másik tálcáról, és keresztben ráfektette a vissza nem hajtott csíkokra, oda, ahol a visszahajtott csíkokkal találkoznak. Majd kiegyenesítette a visszahajtott csíkokat, és rájuk fektetett keresztben egy újabb csíkot. Megint visszahajtotta a csíkokat, de most azokat, amik az előbb nem voltak visszahajtva, és csak odáig, ahol a második keresztcsíkkal találkoztak. Ezt folytatta a tálca egész hosszában, míg végül egy olyan dolog feküdt előtte, ami megejtően olyan volt, mint egy szövet, de tésztából volt.

Kissy remegő fülekkel utánozta, s a többiek is, Franconvilleben, Beaulieu-ben és Kielben.

– Akármit kitalálhatunk, egérkék – felelte éppen Nimby, amikor a rácsozat végére értek. – Küldhetünk szondát a Marsra.

– Már küldtek – jegyezte meg Molly.

– Az amerikaiak igen, de Kisegérföld még nem. Vagy küldhetünk egeret a Holdra. Embert már küldtek, de egeret még nem.

Ez logikusan hangzott. Vanessa ekkor a rács közepére helyezte a darált húsból meg zöldféléből való hengert, és az alatta fekvő fóliát felemelve kezdte ráhajtogatni a tésztaszövetet.

– Vagy mondjuk energiává alakíthatnánk az anyagot – folytatta Nimby.

– Milyen anyagot? – kérdezte Jacques.

– Bármilyet. Az einsteini alapképlet szerint az energia egyenlő a tömeg és a fénysebesség négyzetének szorzatával. Mennyit nyom ez a pizzatekercs, fél kilót? Ha az egész anyagmennyiséget energiává tudnánk alakítani… össze tudod szorozni, Kissy?

Kissy fölkapta a fejét. Nimby már megint őt használja számológépnek.

– Mármint mit mivel?

– Ötszáz gramm szorozva háromszázmillió méter per szekundum a négyzeten.

– Szent merevlemez… háromszázmillió az egy kilencjegyű szám, háromszor tíz a nyolcadikon, akkor kilencszer tíz a tizenhatodikon, szorozva ötszázzal az… négy és félszer tíz a tizenkilencediken, de micsoda?

– Joule, kisegér hölgyeim és uraim. Ebből már át lehet számítani kilowattórára vagy bármire, de javaslom a megatonnát, mert ez annyi energia, mint egy atombomba.

– Akkor rakjuk be az atombombáinkat a sütőbe – javasolta Vanessa.

A doktor végül elszánta magát: a bástyával leütötte a g gyalogot. A ceremóniamester levette a falitábláról a gyalogot és a helyére tette a bástyát.

Kissy édeskeveset értett a sakkhoz, de a tábla általános képe neki azt mutatta, hogy sötét, vagyis a doktor egyre rosszabbul áll. A tábla világos felőli felén már egyáltalán nem maradt más sötét bábu, csak ez a bástya. Igaz, a hatodik és a hetedik sorban még öt is volt belőlük, de abból egy a király, egy futó, a többi mind gyalog. És több figurája a doktornak nem is volt.

Nique rövid gondolkodás után előretolta bástyáját a hetedik sorba, közvetlenül a király mellé. A huszár védte. Kissy látta lelki szemeivel, amint a világos bástya odasétál a sötét király mellé, aki udvariasan bólint neki, hiszen úriember persze, de nem felejtette el, hogy ez a bástya pár lépéssel korábban már

kinyírta egy emberét, és most őt fenyegeti, de nem tehet semmit ellene, mert b5-ön ott áll a huszár, nyugodtan üldögél a lován, épp csak megigazítja kicsit a kardját, hogy a felség lássa, ő figyel mindenre.

A király hátrált a nyolcadik sorba. A bástya leütötte az a7-en álló gyalogot, logikus volt, minek az oda? Különben is minden megölt ellenségért jár a prémium. A doktor hátrébb hívta a saját bástyáját az ötödik sorba, ezzel Nique ott álló gyalogjait fenyegetve, illetve ha az e5 gyalog elesik, akkor már Nique huszárját. Márpedig neki sincs már több tisztje, csak a huszár és a bástya. Nique is erre gondolhatott, mert ellépett a huszárral, amire a doktor királya lépett egyet a bástya felé, Kissy nem értette, hisz úgyse éri utol. Nique leütötte az e6 gyalogot, ezzel fenyegetve a doktor bástyáját, aki válaszul Nique h-gyalogjával végzett. Nique bástyája átszelte a táblát, a7-ről g7-re vonult és leütötte a doktor utolsó előtti gyalogját és megtámadta a futóját. A doktornak már csak négy figurája maradt – az egérnek bezzeg hét is volt még.

A futó elvonult a veszélyzónából, Nique pedig előretolta a bástyáját: sakk.

Kissy nem értette, miért áll fel a doktor és nyújt kezet Niquenek. A király b7-re és d7-re is elléphetett volna. Aztán a doktor bejelentette, hogy feladja. Nique első versenyjátszmáját megnyerte. A közönség tapsolt.

– Nagy voltál, egérke – rajongta körül Molly, amikor a versenyző közelébe jutottak végre –, csoda klassz volt, amikor a királynőddel lecsaptad a királynője fejét, és a szép díszruhája csurom vér lett!

– Ne *üvölts* már, egérke – csitította Kissy a lelkes kisegeret, mert az egész közönség őket nézte, és macska is lapulhatott éppen köztük; de azért magában megállapította, nemcsak ő képzelte el harciasabban az eseményeket.

– De aztán agyontaposta a királynődet a lóóóó – ujjongott Molly, szemlátomást nem zavarta, hogy az éppen a társa kárára történt, mindegy, csak a vérszomját kielégíthesse –, akiből később a futóval csináltál lókolbászt!

Kissy el volt képedve, ő az egész játszmából csak arra tudott visszaemlékezni, hogy a doktor feladta.

– Te ezt így megjegyezted?

– Még föl is írtam!

– Minek, egérke – nevetett Nique –, a verseny összes játszmája fönt lesz a szervezők oldalán.

– Nem baj, ezt papírra írtam kézzel, majd aláírod, ha világbajnok leszel, eladjuk jó pénzért.

Mire kinyitották a szájukat, a kislány eltűnt, egy szempillantás alatt, mint a kengyelfutó gyalogkakukk, s egyszer csak a terem túlsó végén tűnt fel, kezet rázott a doktorral, nyilván gratulált a szép játszmához, autogramot kért, effélék. Nem lehetett bírni vele, jó, hogy elhozták, színt visz ebbe az egész…

– Nagyon unod, egérke? – kérdezte Nique részvéttel.

Kissy tudta, hogy egy alapítványi kisegér nem szomorítja el a társát azzal, hogy amit ő szenvedéllyel csinál, az unalmas. Egyébként udvariatlanság is lenne, ha erre a kérdésre igennel felelne.

– Igen – bökte ki abban a pillanatban.

Nique nevetett.

– Hát menj el nyugodtan. Az első játszmámat megnézted, szurkoltál, ne aggódj miattam.

– Én maradok – közölte Molly –, hátha a következő játszmában gyaloggal ölsz királynőt. Az sokkal alacsonyabb, alulról döfi a kését a…

– Igen, igen – Kissy gyorsan rátenyerelt a kislány szájára, mielőtt kidobják őket a teremből –, nem lett volna szabad hagyni, hogy Elke tanítson meg téged sakkozni.

– Nem ő tanított, már tudtam régebben is.

– De valahogy mégis átvetted a látásmódját. Nem, egérke, itt maradok és megnézem a következő játszmádat is. Valakinek vigyázni kell a kisegérre, le ne öljön mindenkit nagy lelkesedésében.

Nique második játszmája megegyezéses döntetlen lett a negyvennegyedik lépésben, és végre mehettek pizzázni.

Sors de la nuit, de la mer et du temps
Revis les légendes que porte le vent
Va vaincre le mystère, la faim, le froid
Suis Spartakus, Bob, Arkana…

– Jó, de jobban ereszd ki a hangod! Szóljon!

Oh toi, enfant du ciel marche sans effroi
Dis nous que demain il revivra
Sors le Shagma, le soleil de l'oubli,
Des mondes engloutis…

– És most mindent bele, hadd zengjen!

Suis les mondes engloutis
Jusqu'au creux de la Terre
Enfant pars et vole avec nous
Au fond des univers
Enfant suis les mondes engloutis
Jusqu'au creux de la Terre…

– Most jó!

Suis les mondes engloutis
Jusqu'au creux de la Terre
Enfant pars et vole avec nous
Au fond des univers!

– Ez az, köszönöm, nagyon klassz volt – dőlt hátra Frankie. – Nagyon jó voltál, Céline, csak félted a hangodat, nem adod bele az egészet, tartalékolsz. Nem kell. Lesz hangod később is, te csak ne aggódj emiatt. Most továbbmegyünk, aztán megpróbálod újra, jó? Oké. Ki a következő?

Kissy besétált középre, biccentett.

– Kissy Chaton.

– Szia… hm, téged már láttalak valahol.

– Fölléptem itt-ott.

– Oké. Akkor lássuk, fogd a mikit és indulj!

Megszólalt a zene, és vele Kissy is.

Toi, enfant de la Terre, écoute moi
Toi qui as le secret du Shagma,
Dans toutes les strates et les mondes engloutis
Suis Spartakus, Bob, Rébecca…

– Jó, menj tovább!

Oh vous, enfants de lumière suivez moi
Vous qui connaissez notre passé
Vers Arkadia, vers les mondes engloutis
Pour nous sauver la vie…

– Jó, álljunk meg – nyomta ki Frankie a lejátszót. – Bocs, de még egy csomóan várnak, és a te hangod egyszerűen tökéletes ide, meg van véve. Innentől el is mehetsz, ha akarsz, csak azt kérem, hogy este hatra legyél megint itt, és megcsináljuk a felvételt, jó?

– Inkább maradnék, tetszik, ahogy dolgoztok.

– Kösz. Várj már, voltál te két éve Amszterdamban azon a hogyhívják rendezvényen?

– Életemben nem jártam Amszterdamban, de biztosan szép város.

– Akkor nem tudom, hol láttalak. Hopp, és Troyes-ban nem te voltál? Aviciit énekeltél, nem?

– De! Én voltam.

– Lám csak, mégis tudok én valamit. No jó, kérem a következőt.

Egy órába telt, mire elfogytak a jelentkezők, heten maradtak Kissyvel együtt, bár a kiesettek közül is többen ott maradtak a próbateremben.

– Oké, gyerekek. Mindenkinek köszi mindent, szuperjó volt mindenki, hatkor fölvesszük a dalt, addig még van egy órátok, csak el ne csellengjetek, jó? Itt találkozunk. Köszi, sziasztok. Figyu, te várnál még egy percet? – nézett a srác Kissyre. A többiek lelkes zsibongással kirajzottak.

Frankie az állával rátámaszkodott a széke támlájára, fordítva ült rajta. Kissy egy hirtelen ötlettel odahúzott egy széket vele szembe, ő is fordítva ült rá és rátámaszkodott a támlára.

– Ide figyelj, ha most az jön, hogy én egy óriási tehetség vagyok és te fogsz engem kibontakoztatni…

– Hát most az jön, hogy megköszönjem – felelte a srác –, mert neked köszönhetem a karrieremet. Én már tudom, hogy hol láttalak, csak te nem jöttél még rá. Már jóval Troyes előtt.

Kissy megbillegette füleit.

– Mennyi ideig voltál gyerekszínész?

– Én?! Gyerekszínész?

Kissy szeme nagy és kerek lett, és a füle is.

– Szóval semeddig. Sejtettem. Duma volt, mi?

Kissy zsebében megmoccant a bicska, bár valójában nem lesz rá szükség, a srácot két ujjal elintézi. Valamit számon akar kérni rajta. Azt lesheti, egy Jerryn számon kérni valamit… no jó, legfeljebb néhány kifosztott hűtőszekrényt.

– Nem hiszem, hogy emlékeznél a nevemre, pedig bemutatkoztunk egymásnak. Édouard Adam. A Frankie művésznév, az később lett. Szóval én már régóta énekeltem azelőtt is, hogy találkoztunk, meg szintiztem, meg ilyenek. De soha nem volt merszem jelentkezni sehová. Aztán ahogy ti megcsináltátok azt a szereplőválogatást, igazi nagy sztárok, de totál közvetlenek és kedvesek voltatok… akkor megjött hozzá a kedvem, és az se vette el, hogy egyszer csak letartóztatták az egyik fazont és vége lett az egésznek.

Kissynek hirtelen fény gyulladt diónyi fejecskéjében.

– A Százas! Cergy, az építkezés!

– Hát az építkezés sorszámára már nem emlékszem – értette félre Frankie a Százast. – Igen, Cergy. Pár nappal később jelentkeztem egy tehetségkutatóba, és hát most… itt vagyok – hajtotta félre a fejét azzal a jellegzetes mozdulattal, amit Kissy már ismert a klipjeiből.

– De te ki voltál ott vagy hol voltál?

– Én voltam az a srác, aki a névsor alapján beszólította az embereket. Látom, nem emlékszel. Nincs is mire. Egy munkaruhás, műanyag sisakos muki voltam, százával nyüzsögtek ott ilyenek. Erre jöttem rá aznap. Ti besétáltatok oda, magabiztos, elszánt gyerekek voltatok, gyerekszínészeknek mondtátok magatokat, amit nem tudtam, hogy elhiggyek-e… volt köztetek egy magas, szőke, az úgy mutatkozott be, mint egy világsztár…

– Niala – nevetett Kissy. – Emlékszem, egy ismerős kisgyerek nevét mondta.

– Szóval nem is úgy hívják?

– Nem hát. Akcióban soha nem mondjuk a valódi nevünket.

– Ezt nem értem, ne haragudj.

Kissy fölcsapta az igazolványát.

– Jerry Alapítvány. Pedofil bűnözőkre vadászunk.

– Tehát az a pasas az építkezésen…

Kissy bólintott.
– Értem… hát… ez sok mindent megmagyaráz. Mindenesetre… szóval én ugyanolyan voltam, mint mindenki más, ti meg eredetiek voltatok. Akkor elhatároztam, hogy én is ilyen akarok lenni. A tehetségkutatót megnyertem, elkezdtem klipeket forgatni, fellépni mindenfelé, befutottam, sztár vagyok. És imádom csinálni.
– Gratulálok – mosolygott Kissy.
– Én is neked – egyenesedett föl Frankie –, mert most megcsináljuk ezt a rajzfilmdalt, aztán bemutatlak egy-két embernek, és irány a hírnév. Ha akarod. És ne fázz, nem ágyba akarlak vinni. Hűséges típus vagyok.

– Az első, amit megtudtam a hírnévről – mustrálta Kissy a sajtokat –, hogy szükségem van egy énektanárra.
– Hát ezt én eddig is tudtam – felelte anya. – Mit csinálsz velük?
– Vastag szeletekre vágom és egymásra tornyozom, így ni. – Kissy nagy hengereket épített a reblochonból, a camembert-ből és a raclette-ből. – Csakhogy ezen a szinten ez őrületes pénzekbe kerül.
– Nem lep meg.
– Frankie beajánlott egy-két tanárhoz, és azt mondta, szóljak, ha nem tudom kiköhögni.
– Ki tudjuk köhögni, úgy hiszem.
– Cin-cin – hagyta jóvá Kissy, és hozott egy pizzatésztát. Ráborította az egyik toronyra, lesimította körben, megfordította művét, és rátett még egy lapot a másik irányból.
Anya utánozta. – Vanessa receptje, gondolom.
– Persze, mint minden, amit eszünk. A lágy tojást is úgy eszi, hogy vajas-fokhagymás pirítósra reszelt sajtot szór, arra kanalazza a megsózott-borsozott tojást. Nem tud egyszerűen csak tojást enni, mint egy földlakó.
Anya nevetett. – Van fantáziája. Mit csinálunk ezekkel a tömbökkel?
– Megsütjük.
– Szétolvad a sajt.
– A tészta összefogja, egyébként igen, szétolvad, olyan lesz, mint a fondü. Be is tehetjük, a csapat mindjárt itt lesz.

Anya nem az órára nézett, hanem az egérlokátorra a fali táblagépen, és bólintott.
– Igen, jönnek már. No és milyen lett a felvétel?
– Ja, még nem hallottam, majd ezután keverik össze, de Frankie szerint jó. Több változatot csináltunk, az egyikben én szólóztam, és a refrént énekelte mindenki.
Hirtelen letette a sajttömböt.
– Rajtam voltak a füleim. Senkit sem zavart, hogy kisegér vagyok. Én leszek az első popsztár a rágcsálók rendjéből.

Persze nem gondolta komolyan, és ezt meg is mondta Elkének, amikor rákérdezett.
– Ugyan már, egérke. Lesznek fellépéseim ezentúl is, hogyne lennének, de sztár… dehogyis, mitől lennék?
– Tudod szépt énekelni.
– Más is tud. – Kissy villámsebesen fölszeletelt egy halom uborkát.
– Más is sztár – mutatott rá a zseb logikusan. – Nina Hagen például, jól tudja énekelni, és ő is sztár. Vagy bácsi, akinek dalától vette Françoise afrikai családot megverni shindyt, ő is sztár. Te is még változhatod sztár.
– Szamárság. Hány egér sztárt ismersz?
– Egy se! Pont ez az! Te leheted első! Híres egérek vannak, Jerry főleg, Sziporka, Mickey, Minnie, Stuart Little, Geronimo Stilton. De egy se énekelő sztár! Csak Pecos bácsi, Jerry kalapos macskabajsztépkelődő gitáros bácsika! De ő már nem él hátha… Csinálod óriási hírnévet egéreknek, ha leszel koncertekben énekelő igazi sztár, elég csak fölteszed egérkefülikéket, és fogják tudni, te vagy Kissy Jerry Chaton, alapítványi énekelő kisegér!
Kissy hümmögött. Körülöttük a csapat mosolyogva bólogatott.
Persze hogy szamárság az egész. Elke csak összeképzeleg mindenfélét.
De amikor Kissy legközelebb színpadra lépett, rajta voltak a bársonyfülek.

A fondüt készültek éppen föltálalni, amikor csörgött a külső telefon.

– Sziasztok – mondta Castelli. – Van egy kis közlendőm… szóval mostanra kezdett beszélni az a shindy, akit Troyes-ban elkaptatok. Elmondta, miért nem ment vissza a veremhez, miután beledobott benneteket. Nem fogtok örülni. Meg volt róla győződve, hogy palacsintává lapultatok a verem fenekén, és nem akarta látni az érzékeny kis lelkével.

Kis csend, az egerek egymásra néztek. Aztán apa fölemelte a Jerry-telefonját.

– Jean-Jacques Chaton vagyok, üdvözlöm, felügyelő úr.

– Jó napot, Chaton úr.

– Átadna egy választ? Hétfőn beszélek az ügyvédemmel, és mindkét gyerek nevében akkora kártérítésre perelem a bűnbandát, hogy belezöldülnek. Kezdjenek spórolni.

– Megmondom, uram – felelte Castelli komolyan. – Sok per lesz, mert a telek tulajdonosa is indít egyet. Ők ugyanis oda csak úgy belógtak, külön azért, hogy azt a két egeret elintézzék, úgyhogy az ügyésznek bőven van muníciója. Bichon cége pedig annak az autónak a tulajdonosát akarja perelni, amelyik betörte a kapujukat.

– Az gond, mert a tulaj semmit se tud az egészről – felelte Nimby. – Az egy kölcsönkocsi volt.

– Majd továbbhárul a per arra, aki kölcsönvette.

– Az is gond – felelte apa –, mert azért ment, hogy a korrupt és tunya troyes-i rendőrség helyett megvédje az állampolgárokat a bűnözőktől, ezért az alapítvány bepereli a troyes-i kapitányságot is. Ragaszkodni fogunk ahhoz, hogy a vétkes rendőröket megbüntessék. Sajnálom, Castelli úr.

Kissy feje körül már ügyészek, bírók és jegyzőkönyvek keringtek.

– Én nem sajnálom. Aki rosszul végzi a munkáját, az veszélyezteti az állampolgárok életét. Ha az én beosztottaim lennének, magam kezdeményezném a megbüntetésüket.

– Akkor nem veszünk össze – bólintott apa.

– Nem, sőt szeretném, ha eljönnének az esküvőmre.

Kissynek megrebbent a füle.

– Nahát – mondta apa. – Örömmel. Hová, mikor?

– Hát ezt még nem tudjuk. Ha májusban engedélyezik az azonos neműek házasságát, akkor azt követően minél hamarabb.
– Gratulálok, monsieur Castelli, és kérünk szépen értesítést.
– Köszönöm, monsieur Chaton, meglesz. Visszhall.
Nem Kissy volt az egyetlen, aki megfigyelte a pillantást, amivel a két zseb egymásra nézett. De nem ő tette szóvá.
– És akkor azután a zsebek is… – kérdezte Pierrette.
– Nem – felelte apa.
– ?!…
– Május után is még gyerekek maradnak.
– De amikor felnőnek?
– Hát akkor persze.
Kissy jól látta, ahogy annak a kettőnek rezeg a füle. Sóhajtott. Kisegéresküvő, sajttortával, nagy bársonyfülekkel, annyira romantikus!

A csapat elgondolkodva hallgatta Nimby terveit, közben ették a fondüt meg a salátát, és gyümölcsleveket ittak, amiket Vanessa alkotott az új préssel, Martin vette a napokban.
– A Discovery és az Enterprise nagyszerű, de van velük egy kis gond. Akkor jutottam erre a következtetésre, amikor átgondoltam, hogy az a két egér Troyes-ban mennyivel nehezebben menekült volna meg, ha nincs náluk nagy helikopter. Azt az ajtóreteszt egy bogárral nem tudták volna elhúzni. Márpedig a nagy helikókból csak négy van, plusz a Columbia persze, és nem számíthatunk arra, hogy bárkinél bármikor lesz egy. Éspedig azért, mert nagyok. Kell nekik a külön helikósdoboz. A doboz lehetne éppenséggel negyedekkora is, ha nem zsúfolnánk tele kellékekkel, de akkor is elég nagy maradna. Ennek oka a gépek architektúrája.
Megnyomta a telefonját, amitől a tévén megjelent a Discovery, felülnézetből, teljes képernyőre nagyítva. Mintha nem ismernék minden milliméterét a gépnek.
– A gépek teste tele van nyúlványokkal, kiugrásokkal. Mindegyik rotor külön karon foglal helyet, és maguk a rotorok terjedelmesek, némileg sérülékenyek. A kamera, az antenna, a leszállótalpak, mind kiáll a gép testéből, más-más irányba. Egyszerűen képtelenség zsebre vágni és magunkkal vinni. Ennek folytán hiába lenne belőlük akármennyi, nem vihetnénk őket

mindenhová magunkkal, csak amikor helikósdobozt vehetünk a hátunkra. Például suliba nem túl praktikus. Ezért találtuk ki a dobozolt bogarakat, amik nagyon hasznosak abból a szempontból, hogy zsebre vágom és viszem, ha bármikor felülről kell megnézni valamit, csak előkapom és beindítom. De nem tudnak erőt kifejteni, márpedig Troyes-ban azt láttuk, hogy arra is szükség lehet. Meglátásom szerint olyan gépekre van szükségünk, amik mindazt tudják, amit jelenleg a Discovery, de kicsik, kompaktak, bárhová magunkkal vihetjük őket. Ez a két szempont egyszerre nem valósítható meg, tehát a feladat megoldhatatlan. Beszéltem, cin-cin.

Az alapítvány meghökkenten meredt rá, megállt a kezükben az evőeszköz.

A fiú rájuk vigyorgott.

– Azaz dehogynem.

Elke nagyot fújt és visszatért a salátájához.

– Férfiek – morogta.

Nimby megint nyomott egyet a telefonján, s újabb kép jelent meg. Sokszínű térbeli rajz a Discoveryről.

– Ez az egyes számú vázlat. A rotorkarokat kék szín jelöli, a törzset piros. Helyezzünk a kettő találkozásához forgócsapokat, és csukjuk össze a karokat a törzsön. Ezzel a gép szélességét egyharmadára csökkentettük, feltéve persze, hogy a rotorlapátok is szépen a törzs mellé simulnak, amint az animáción is látható. Most jön a zölddel jelölt külső burkolat, ami alul-felül körbefogja a gépet, és egy nett kis egészet alkot, ami nem sokkal nagyobb az alaplemez negyvenszer harminchárom centijénél. Ezzel az összes sérülékeny külső elemet elbújtattuk. Tekintsük, kisegér hölgyeim és uraim, a kettes számú vázlatot. Itt az alaplemezt kiiktattuk, a külső burkolat helyettesíti. Ezzel a szaggatott vonallal jelölt terület felszabadul. Csúsztassuk össze az alkotóelemeket. Változtassuk meg a rotorkarok irányát, az ábra szerint, ezzel előállt a hármas számú vázlat, ahol a géptest mérete drasztikusan csökkent. Ezen a ponton azonban nincs hely beépíteni a meghajtómechanikát, ami a rotorkarokat kinyitja és visszacsukja, no meg ahhoz kell egy motor is. Ezért hosszas fejtörés után elkészült a négyes számú vázlat. Amint látható, az architektúra megváltoztatásával megkaptuk a sárgával jelölt területet, ahol elhelyezhetjük a mozgatórendszert. In-

nen csak egy lépés az ötös számú változat, ahol a mozgatómotort megint kiiktatjuk, egyszerűen azért, mert lassú, és a szintén sárgával jelölt reteszt tesszük a helyére, aminek az a funkciója, hogy a helyükön tartsa a karokat, becsukott állapotban. A narancssárgával jelölt elektromágnes bekapcsolásával a retesz elmozdul, és a világoskékkel jelölt rugók kirúgják a karokat, a másodperc töredéke alatt, aminek akkor vesszük hasznát, ha például leejtjük a gépet. A fedélzeti gyorsulásmérő beindítja az elektronikát, a mágnes bekapcsol, a karok kirúgnak, egy-két tizedmásodperc múlva indulnak a rotorok, és a gép nem ér földet. Ennek hátrányos következményei lennének, ha a zsebedben levő géppel átugrasz egy kerítést: a karok nem nyílnak ki, mert nincs hely rá, természetesen a szövet ellenállását a rugó nem tudja és nem is akarja legyőzni, és ha így indulnának a rotorok, megsérülnének a lapátok. Ezért a hatos számú rajzon már elhelyeztünk négy érintkezőt a kereszttel megjelölt pontokon, amik zárják az áramkört, amikor a kar csukva van. Helyzetüknél fogva akkor nyitnak, amikor a kar eléggé kinyílt ahhoz, hogy a lapátnak már legyen mozgástere, és nyomban indulhat a rotor. Ennélfogva ha a négy karból egyet vagy többet akadályoz valami a mozgásban, de némelyik kinyílik, akkor csökkent számú rotorral azért beindulhat a gép, és arra már egy is elég, hogy ne zuhanjon le öt emelet magasból és törjön öszsze, hanem puhán földet érjen.

Kissynek már apró helikopterek köröztek a feje körül.

– Kérdés persze a súly – folytatta Nimby. – A burkolat nagyobb, mint a jelenlegi alaplemez. Két megoldás van. Vagy könnyebb anyagot használunk, ami hasonló teherbírással rendelkezik, vagy úgy alakítjuk ki a burkolat formáját, hogy a lehető legkevesebb anyag, tehát súly legyen benne. Mindenütt vékonyítunk, ahol csak lehet. Ezzel az a baj, hogy olyan mérnöki tudásra van szükség hozzá, ami nekem nincs, és igen magas precizitással kell tudni megmunkálni ezt az üvegszálas anyagot. Ehhez pillanatnyilag nincsenek meg az eszközeink. Viszont…

Kivett a zsebéből egy apró, piros űrruhás legóemberkét, és az asztalra állította.

– Akrilnitril-butadién-sztirol, kisegér hölgyeim és uraim. Fantasztikus teherbírású, nagyon könnyű műanyag. Fogalmam

sincs, hogy erre a célra megfelel-e. Viszont Vanessa vér szerinti nagybátyja vett egy gépet, amivel ABS alkatrészeket lehet önteni, vannak rá megrendelései, tehát a gép meglesz később is. Az a szándékom, hogy többféle formatervet készítek, és mindegyikből öntetek néhányat, ezekbe belerakom a gépeket, és úgy tesztelem.

– Nem – mondta Elke. – Te mérnökje vagy helikóknak, nem csinálhatodsz veszélyi feladatban. Kell különben is mesteri pilóta bele, zsebikék, Nique, Maverick, ugróernyővel persze, hiszen kellmuszáj nekimenődeni falnek, megtudjuk, hogyan bíri legóburok.

– Valaki legyen szíves fondübe mártani nekem azt az egeret – kérte Nimby –, amelyiknek ott a nagy füle van, és azt hiszi, hogy nem tudok egy helikoptert nekivezetni egy falnak.

– Ja, de, tényleg, az legkönnyebb – derült föl a zseb.

– Szóval a terv az, hogy az Atlantist és a Challengert már ezen az elven építjük át. Alig álltak még üzembe, kicsit késett az alkatrész-utánpótlás. Hát csinálunk belőlük zsebben hordható helikókat.

– És aztán? Mindenkinek nagy gépet adsz a zsebébe? – kérdezte Angélique.

– Ez a szándékom. Nem tudhatjuk, mire lesz szükség. Kissy és Maverick csak besétált arra a telekre, és ha nincs velük az Enterprise, rosszabbul is járhattak volna.

– Ülhettünk volna a sötétben, amíg meg nem jöttök – mondta Maverick.

– De várj csak, egérke – billentette meg a fülét Kissy. – És a tartozékok?

– A burkolaton is kialakítjuk ugyanazokat a rögzítőhelyeket – felelte Nimby. – Ha az egyik zsebedbe berakod a helikót, a másikba meg mondjuk a lámpát, indításnál csak a helyére pattintod és mehet az éjszakai bevetés. Bármit vihetsz magaddal, ha akarod, a komplett készletet is, épp csak nem vagy rákényszerítve, hogy a helikósdobozt is cipeld, ha a gép elfér a zsebedben. Hát így, egérkék. Hamarosan meglesznek a tervek és kezdjük a teszteket.

Meglepő tapasztalat volt, hogy az énektanulást a dó-re-mivel kell kezdeni, neki, akinek már tapsoltak színpadon, de madame

O'Neal megmagyarázta, hogy ő mindenkinek tiszteletben tartja addigi sikereit, de ennek ez a módja. Hát így tanult. Hétfőn, szerdán és csütörtökön tízre ment Auteuilbe, egyelőre egy nagyon alapszintű képzést tartanak, mert madame O'Neal csak egy hónapra tudta vállalni, aztán külföldre utazik, neki keresnek valaki mást.

Kezdett a programja zsúfolttá válni. Hétfőn tízkor madame O'Neal, délre várták a filmgyárban, este hatig ő volt a tanár, egy fiatal párt tanított verekedni, akik majd kézitusában győznek le egy óriási rajzolt sárkányt. Mármint a fiú persze azért jön, hogy a lányt kiszabadítsa, de a lány is bekapcsolódik a harcba, kiderül róla, hogy nagyszerű verekedő, és együtt intézik el a sárkányt. Kissy is rajta lesz a színlapon mint kaszkadőroktató vagy ilyesmi. Pedig semmiféle harcművészet-tanári oklevele nincsen, de a rendező azt mondta, hogy egy rajzolt sárkánnyal igenis meg fognak tudni küzdeni annak alapján, amit tőle tanulnak. Kissy is megnyugtatta őket, hogy ő bármilyen rajzfilmfigurával meg tud küzdeni, ők az alapítványnál kimondottan rajzfilmfigura-szerűek valamennyien, és hat óra hosszat verekedtek a sárkánnyal, aki még nem is volt megrajzolva.

Kedden délelőtt elment egy tanácskozásra az alapítvány képviseletében, a gyermekbántalmazás ellen küzdő szervezetek jöttek megint össze. Délután szabad volt. Szerdán madame O'Neal, aztán filmgyár, kaszkadőrfeladat. Csütörtökön ugyanígy, aztán jött a medveség. Madame O'Neal egy másik tanítványa óvodai programot szervezett, mindenféle állatok lépnek föl, táncolnak és énekelnek, és Kissyt kérte föl medvének. Vagyis bele kellett bújni egy medvejelmezbe, nagy mackóléptekkel járni és azt énekelni, hogy moi à mon Bisonours, je lui fais des bisous, des gentils, des tout doux, des géants, des tout fous… Ezt próbálták csütörtökön este. Péntek délelőtt elment vásárolni, anya kocsiját kérte el, és egy halom kajával szaladt Franconville-be, egeres hétvégére, de az sem csak abból állt, hogy egérkedtek két napig. Vasárnap délelőtt volt az óvodai program, elment, fölmedvésedett, énekeltek, játszottak, visszamedvétlenedett, hazament Franconville-be, Vanessa már sütötte a pizzát. Délután négykor megint elindult, előzőleg elkö-

szönt a csapattól, hiszen ők szétszélednek, mire visszaér: este tízig a filmgyárban volt, megint kaszkadőrködött.

Nanoegeret a héten már egyértelműen kimutatta az ultrahang, és nemsokára a nemét is tudni fogják. Kislány, egyébként, de ezt még csak egyetlen vizsgálat, a Vanessa Márpedig Tudja határozta meg.

– Félicité babájáról is én mondtam meg, hogy fiú – közölte.

– Ötven százalék esélyed volt – mutatott rá Molly.

– Nem, nem annyi. Száz százalék. Ha rólad mondom, hogy lány vagy, hány százalék, hogy eltalálom?

– De rólam *tudod,* hogy lány vagyok!

– Na látod, egérke.

Pillanatokon belül meglett a babatotó. Vanessa hatására a többség lányt tippelt, csak Pierrette, Claude, Jacques, Michel és Yves bácsi mondott fiút. Nyitottak egy oldalt a JIM-ben a névjavaslatoknak, amikhez Nimby gyorsan írt egy plugint, ami ábécébe rendezi őket és kiszűri az ismétléseket; szükség volt rá, mert három-négy javaslat is jött egerenként, és a kisfülűek meg a beaulieu-iek is mondtak neveket. Angélique egy idő után rápillantott a listára és azt mondta, egyszerűbb lenne bemásolni az összes keresztnevet valami webes adatbázisból, és különben is Micimackónak fogják hívni.

Melanie a tojással kezdte, fölrakta őket főni. Aztán a krumplit meghámozta, felkockázta, sós vízben főzni kezdte azt is. Addig megtisztította és földarabolta a paradicsomot, paprikát, retket, fejes salátát, aztán gyors mozdulatokkal összerakta, hozzá tonhalat és olívabogyót. Vinaigrette mártást csinált hozzá olívaolajból és vörösborecetből, egyenlő arányban, és végül hagymakarikákat tett rá.

Yves másképpen dolgozott, fejes salátával, először azt mosta meg és vágta csíkokra, aztán gombát, paprikát, paradicsomot, retket szeletelt, szőlőszemeket rakott rá, és mustárból, ecetből, olajból készült, sózott-cukrozott mártással locsolta meg.

A hármas asztalnál Vanessa karba tett kézzel állt és nem csinált az égvilágon semmit. A négyes, ötös és hatos asztalnál is lázas munka folyt.

Néhány perc múlva a bíró odament Vanessához és megkérdezte, mi a baj.

– Semmi az égvilágon – felelte a kislány bűbájos mosollyal, aminek hatását csak fokozták a bársony egérfülek.

– Akkor miért nem dolgozol?

– Más a munkamódszerem.

A közönség soraiban az egérkék vigyorogtak. Ők pontosan tudták, hogy Vanessa miért nem dolgozik.

Teltek-múltak a percek, sorban elkészült mindenki. Az utolsó huszonöt perc alatt fejezte be.

Vanessa állt és várt.

Harminc perc. Vanessa moccanás nélkül várakozott.

Harmincegy perc. Vanessa végre megmozdult. Ráérősen föltette a tojásokat főni.

Harmincöt perc. Vanessa elzárta a főzőlapot, kiemelte a tojásokat, hagyta hűlni. Az asztalhoz lépett és villámsebességgel munkához látott. Szétszedte a fejes salátát, hagyta pihenni, és a mártással folytatta. Fokhagymát préselt, mustárt és ecetet kevert össze vele, porcukrot, sót, borsot rakott bele, és szélsebes keverés mellett belecsorgatta az olajat, vékony sugárban. A tányérhoz csapta a tojásokat, letépte róluk a héjat, nyolcadokra vágta őket, gyorsabban, mint a tojásevő kígyó, legalábbis a Kissy mellett álló Maverick szerint, bár Kissy kételkedett benne, hogy a kígyó is így csinálná. Vanessa fölkapott egy gombakonzervet, a nyitóra ügyet sem vetett, előkapta a kését és egy mozdulattal körbevágta a doboztetőt. Leszűrte a gombát, pillanatok alatt feldarabolta, aztán a mártásba söpörte, utánaszórta a salátaleveleket, majd szépen kikanalazta és behelyezte a salátástálba. A tetején körberakta a tojásgerezdeket, aztán retket szeletelt, azt is a tetejére tette, egy szemet a kezébe vett, pár pillanatra odanyúlt a késsel, és egy apró retekvirágot helyezett a tál közepébe. Lilahagymát kockázott fel, beleszórta, lekapta egy narancs héját, gerezdekre szedte, a gerezdekről lehúzta a belső héjat, azokat is körberakta, és megállt műve fölött, megint karba tett kézzel. Negyvenegy perc állt az órán.

Már a retekvirág óta zúgott a taps. A mikró elmosolyodott, leengedte a karját és meghajolt, de aztán figyelmet kért.

– Köszönöm. Amint látják, még maradt majdnem húsz percem, és eredetileg jóval később akartam elkezdeni, de rájöttem, hogy akkor a többiek salátája már kezd megszottyadni, az enyém meg még éppen friss lesz, amikor letelik az óra. Nem

kérek ebből az előnyből, állítsák meg az órát és kérem a zsűrit, hogy az elkészülés sorrendjében értékeljen!

A salátája megkapta a maximális harminc pontot, és a zsűri elnöke az értékelésben azt mondta, ha lenne fair play-díj, azt Vanessa feltétlenül megkapná.

– Nem nagy cucc – mondta a mikró, amikor a zsűri elnöke gratulált az első helyhez. – Az ember beledobál mindent a kondérba, és az eredményt ételnek hívjuk.

Ez volt a díjátvevő beszéd.

Az ezer euró úgy meglepte, mint amikor a ruletten nyert Monte-Carlóban, sok-sok évvel ezelőtt… mintha az egész világot nyerte volna meg, és akkor így is volt. Most csak meglepve nézett a borítékra, azt mondta, kösz, zsebre rakta, és el is feledkezett róla, este otthon találta meg a zsebében, jé, mondta, és odaadta Nimbynek.

– Vedd meg azokat a cuccokat, egérke.

– Jó – felelte az egere. – De amúgy is megvettem volna.

– Helyes a cincogás. No, egérkék, hogy is szóltak a terveink? Vacsorabrigád, öltözni, kesztyűt föl, sapka alá a füleket!

A sok kisegér egymás hegyén-hátán rohant a konyhába. Kissy nem volt beosztva, ráért megszemlélni őket, és érdeklődve megbillenteni a fülét, amikor Suzanne megkérdezte:

– Csináltok jutalomsajtot is?

– Mivégre? – dugta vissza diónyi fejecskéjét az ajtón a séf.

– Annak az egérnek, aki bejut egy shindy Facebook-fiókjába.

Kissy hátracsapta füleit.

– Nem – ábrándította ki Vanessa. – Tönkremenne gazdátlanul. Egy Facebook-fiókot reménytelen vállalkozás feltörni.

Suzanne válasz helyett fölmutatta a telefonját.

– Igen – mondta Niala pár perc tanulmányozás után. – Ha jutalomsajt jár egy shindy Facebook-fiókjának feltöréséért, azt kiérdemelted, egérke, még akkor is, ha ilyen primitív jelszót adott. A nagyobb kérdés az, hogy mihez kezdjünk az adatokkal.

– Elkapjuk a shindyt – felelte Suzanne.

– Nyilván – mondta Kissy. – Egy darab sajtot fektetünk az ügybe, most már igazán el kell kapnunk. Lementettél mindent, egérke?

Nimby bólintott.

– Siettem vele, nehogy megcsípjenek a lyuk előtt.

– Hát akkor értékeljük ki az egészet. Gondolom, a Messenger-beszélgetései lesznek a legfontosabbak, sok partnere volt?

– Húsz körül, pedig ezt a fiókot szemlátomást csak a fórumtársakkal való kapcsolattartásra használja. Vagyis húsz további shindyről is lesz némi adatunk.

– Szép munka, egérke – bólintott Kissy. – Rendben, lássunk munkához, lobogjanak azok a fülek. Mindenki dolgozzon föl egy szálat, Nimby ossza szét őket, gyűjtsük be az adatokat.

A shindy fórumos és facebookos neve Léninski Plochad volt, és nem volt világos, hogy miért használja a Facebookot is a fórum mellett – talán nem bízott az adminokban. A fórum privát csetszolgáltatását is használta, és nem lehetett megállapítani, hogy mitől függött, mikor melyiken értekezik a társaival. Orosznak mondta magát, folyton oroszos szófordulatokat használt, és amolyan kedélyes, nagydarab orosz volt. Szibirják muzsik.

– Szóval a nagydarab oroszunk egy nyeszlett francia – érkezett Vanessa hangja a konyhából.

– Cin-ciiiin?

– Nem tud oroszul, tehát nyilván minden másról hazudik.

– Jééé…

– Úgy van. A tér az nőnemű. Leninszkaja plósaty, úgy kell mondani. Szeleteljetek még sajtot! És a szibirják muzsik se jó, mert az két főnév. Szibirszkij muzsik lenne. Úgyhogy ez egy francuzszkij muzsik, aki hazudik mindenről.

– Karasó – mondta Claude.

– *Harasó* – javította ki Vanessa.

– No jó, szóval egyetértek. Ugyanis…

– Egyetértek, az nem *harasó,* hanem *szaglásztna.*

– Hagyd már abba! Az emberünk nemcsak francia, de itt is van. Összehasonlítottam az aktivitását a szibériai idővel, ott egész csomó időzóna van, hat és tizenegy órás eltéréssel mitőlünk. Ha ott van, akkor hajnalban shindyskedik, ha viszont itt, akkor esténként. Hazamegy a munkából, helyet foglal a kényel-

mes foteljében, és hozzálát csetelni. Ez reálisabb, mint az, hogy pirkadatkor lát neki.

– Da, szaglászna – felelte Vanessa. – Azok a szendvicsek ott még sehol se tartanak, egérkék, több zöldfélét és fűszert ide, igyekezzetek! És honnan tudjuk, hogy nem nagydarab ez a francia muzsik?

– Nyilván olyan identitást választ, ami minél jobban elüt a valóságtól.

– Ja panyimáju. A sto gyélajet szicsász?

A szobában levő egerek egymásra néztek. Vanessa most egész este oroszul karattyol majd, és nekik lépést kell tartaniuk vele. Muszáj. Ki vannak neki szolgáltatva. Nála van a vacsorájuk.

– Azt még nem tudjuk – vette át a szót Nique –, de a kiértékelés még folyik, van egy-két elég hosszú beszélgetés, még nem tudunk mindent.

– Harasó. Csak dolgozzatok, pár perc és kész a vacsi.

Kissy némileg föllélegzett, mert ezt most értette.

– Ármint az úzsin – tette hozzá a mikró.

Kissy sóhajtott.

Éppen hozzáláttak az úzsinhoz, amikor Kissy üzenetet kapott Messengeren. A filmgyár egyik szervezője, Madeleine tudakolta, ráérne-e Kissy hétfőn autóbalesetet szenvedni, elég sokszor, több órába fog telni.

– Ráérek?

– Ráéresz, szerintem – felelte Elke –, akkor is ráéresztél szemmedni autóbaleset, amikor semmi idő nem volt rá, mert akartunk csinálni házi festéset, és te feküdted kórházba bele, mvmmvbmm…

Françoise nem vette le a tenyerét az egere szájáról, úgy nyugtatta meg Kissyt.

– Ne aggódj, egérke. Írj vissza, hogy ha bajod esik, a csapatod megbosszul.

Kissy hűségesen megírta.

Madeleine válaszul elküldte a rendezvény ismertetőjét, amire gyakorolnak.

– Ez nem film – billentette meg a fülét Kissy. – Biztonságtechnikai ismertetőt készítünk.

– Bánom is én, mit, ha vigyázol a farkincádra – közölte Martin.

Kissy keresztet rajzolt a szívére, bal mancsát rátette, a jobbat pedig föltartotta.

– Megegyeztünk, egérke. Autót még úgyse törtem… mármint honoráriumért.

– De ingyen annál többet – borongott Niala. – Menj el okvetlenül, egérke, éld ki az autótörhetnékedet ilyen alkalmakon, amikor vigyáznak rád.

– Megvan – mondta Elke, valahogy kimászva Françoise tenyere mögül. – Nézjétek Pixel Mixel. Motelba visz gyereket, mondja, hogy övé gyerekje.

– És?

– Egyszerű. Kell kérdezni moteltot gyerekkel jövött férfiek autója rendszámjait, és kész.

– De melyik motelt, egérke?

– Amelyik szobája rajta fényképon.

Hátracsapott fülekkel nézték a fényképet. Csak egy volt. A tartalmáért Kissy két évet gondolkodás nélkül adott volna, de ezenfelül látott egy kék padlószőnyeget, egy elég egyszerű, szimpla ágyvéget és egy fél éjjeliszekrényt. Ha valaki belép abba a szobába, ahol a fotó készült, felismeri a helyet.

– Várj már, egérke – mondta Nimby. – Hol van itt motel emlegetve?

– Sehol itt motel se nem is. Azt írja benne fórumban bele!

– Hopp-pá – mondta Molly. – Olajban sült shindyfül remoulade mártással.

– Teljes lehetetlenség, egérke! – csattant föl Vanessa. – A remoulade mártás halételekhez való! Az a savanyú összetétel, ami mmmbmmvmm…

A változatosság kedvéért most az ő száját fogta be az egere.

– Akkor már csak végig kell járni a moteleket? – kérdezte Maverick.

– Tudod te, hány motel van az országban? – pirított rá Claude.

– Legalább tízezer, de huszonöten vagyunk rá.

Kissy inkább nem mondta meg, hogy tízezer osztva huszonöttel az mennyi.

– Bátran tegyél hozzá még egy nullát, egérke.

Kis csend támadt, ették az úzsint.

– Nézzük végig Pixel Mixel összes földrajzi adatát – javasolta Caroline.

– Azt ugyan nézheted – csóválta a fejét Molly. – Az adatbázisunk teljes és naprakész, és nincs benne semmi arról, hogy hol van a shindynk. Már megnéztem.

– Szervezzünk randit vele – javasolta Artu. – Ha csak régióra tudnánk szűkíteni, az már valami lenne.

– Hát… – tűnődött Kissy – nem lehetetlen, hogy ráharapna egy meghívásra, mint Senlis-ban.

– Akkor már megkérdezhetjük tőle, hogy melyik motel volt – örült Pierrette.

– Akkor már semmi szükség rá, szamár – torkolta le Suzanne, aztán rájött, hogy ezt a társa is nagyon jól tudja.

– Jó, egérkék – mondta Vanessa. – Dolgozzunk ki tervet, rakjuk össze az egészet. És kell egy bűnbarlang. Nem tartanám jó ötletnek, ha korábban használt helyszínt vennénk megint elő, szervezzünk újat. Halpástétom nincs már?

Kissy odanyújtotta neki a tálat.

– Ennyi van, egérke. Nimby, keresd meg Pixel Mixelt valamelyik alteregónkon egy jó shindyskedésre, és csináljatok valami közös programot. Én kerítek helyszínt hozzá.

– Cin-cin!

– Ez mi a csoda, egérke? – tudakolta Kissy, előrehajtott fülekkel szemlélve a tárgyat, amit egy sarokban álló asztalkán talált. Ferde teteje volt, az egész sötétbarna volt meg aranyszínű.

– Ez egy laptop, egérke – felelte Nimby.

– *Eeez?* De hiszen fából van!

– Igen, akkoriban ezt az anyagot használták. Figyeld meg a finom vésett díszítéseket a fán, és ezeket a finom kis fémlemezeket, amik mindenfelől díszítik. Bronz.

– Nagyon klassz, de mi ez?

– Ezen írtak a tizenkilencedik században. Nézd, itt fölnyitod, és itt van egy csomó rekesz. Tollat, tintát, ceruzát, radírt tartottak benne. A tetejére fekteted a papírt és úgy írsz. Azért lejtős, hogy kényelmes legyen.

– Jé. Cin-cin. De mire használod?

– Hát egyrészt kicsit rendbe akarom hozni, mert ez valódi antik, de annyira kopott meg itt-ott le is van töredezve, hogy megkaptam egy százasért. Aztán eladom a többszöröséért, ha tudom. De csinálni is akarok ilyen tárgyakat, saját terv alapján.
– Nahát, egérke. Azokon is ennyi díszítés lesz?
– Persze, azért van a famegmunkáló plotterem.
– És a bronzberakás?
– Azt még nem tudom, de kitalálom.
Kissy elkapta Vanessának azt a jellegzetes büszke pillantását: „Az én egerem!”
– Nagyon érdekes – jelent meg a tizenkilencedik századi laptop fölött Molly gombszerű orrocskája. – Csodadolgokat csinálsz fából, egérke. Nem kell hozzá egy kisinas?
– Attól függ, mekkora füle van.
– Naaaagy.
– Egy csomó kisinasnak tudnék munkát adni, ha naaaagy a fülük.
Molly föltartotta a mancsát. Összepacsiztak. Kissy bólintott, és a fülét is megbillentette. Nimby asztalosműhelye jövőre világcég lesz, és művészi famunkákat expor…
– Kissy? Kissy!
– Figyelek, egérke – fordult meg.
– Bocs – mondta Nique. – Van egy alternatív ötletem a tied helyett.
– Cincogd el!
– Nézd ezt meg, egérke.
A fotón a szokásos dolgok folytak egy kis szobában. Kissy követte egértársa ujjának mozdulatát és ránagyított az ablakra.
– Ezek a shindyk mindig az ablakkal szúrják el a dolgot – állapította meg. – De ilyen lakótelepi ház millió van mindenfelé, egérke.
– Szerintem is, egérke. Tömérdek.
– Hát akkor?
Nique a füle mögé tette egy ujját.
– Szerintem ez nem lakótelepi ház, egérke.
– Hát?
– Valami nagy középület. Nézd ezt az alacsonyabb, hengeres részét. Melyik lakótelepi háznak van ilyen?

Kissy gondolkodott egy másodpercet. Kettőt… két egész egy tized…

– Jó. Keressük meg ezt a középületet, egérke. Ez Pixel Mixelé?

– Igen, de három éve már, hogy fölrakta.

– Nem baj. Csinálj róla egy olyan képet, amin csak ez van, és tedd föl a Cheesebookra, hátha valaki ráismer a helyre.

Nique szalutált, hátraarcot csinált és elindult.

– Várj csak – szólalt meg Nimby, a táblagép fölé dugva gombszerű orrocskáját.

Nique félkörívben körbegyalogolt és visszatért.

– Szerintem ez egy kórház.

– Miből gondolod?

– Nem tudom. Kórházszerű.

– Jó, beleírom a közleménybe – bólintott Nique.

Nimby látnoknak bizonyult. Egy óra sem kellett hozzá, és megjött a válasz: Mario egyik barátja írta, akit ők nem is ismertek, de a konzorcium révén tagja volt a Cheesebooknak.

Limoges, egyetemi kórház. A kép az avenue du Buisson egyik emeletes házából készülhetett.

– Hölgyeim és uraim, egértársaim – emelkedett szólásra Kissy a teraszon összehívott haditanácsban –, van két fényképünk Pixel Mixeltől. Az egyikről tudjuk, hogy Limoges-ban készült az avenue du Buissonon, a másikról annyit tudunk, hogy egy motelban. Mivel folytassuk?

– Orrával – tanácsolta Elke, és fölmutatta az öklét.

– Az később jön – felelte Françoise.

– Később – egyezett bele a társa meglepően könnyen.

– Gondolom, abból kell kiindulnunk – mondta Angélique –, hogy a motel Limoges közelében lehet.

– Hátha – remélte Kissy.

– Azt meg tudjuk csinálni megint – kérdezte Chantal –, amit Neuillyben a szállodával tavalyelőtt, hogy bemértük, honnan készült a fotó?

– Minden bizonnyal – bólintott Nimby. – Csak persze több mint négyszáz kilométer.

– Hetven perces út – nézett utána Niala. – Tartsa föl a fülét, aki vállalja.

Mindenkinek fölemelkedett a füle, ezért kisorsoltak két egeret: Brigitte és Artu nyert. Másnap Jennifer kivitte őket a reptérre. A két kölyök fél tizenkettőkor leszállt a limoges-i reptéren és eltaxizott az avenue du Buissonra.

A kórház egyből meglett, a körülbelüli irány is, amerről nézni kellett. Elkezdték keresni a pontosabbat.

– Ezek a házak lesznek azok – állapította meg Artu, mialatt az Enterprise egy sor társasház fölött lebegve nézte a kórházat. – Ha balra húzódunk, akkor az a szemközti épület takar mindent. Ha viszont jobbra, azok a házak túl alacsonyak.

– Szép munka – felelte Vanessa. – Jó pár ablak szóba jöhet, próbáljuk belőni.

– Akkor bogarat küldünk – mondta Brigitte. – Leszállok.

Delta néhány perc alatt megtalálta azt a helyet, ahonnan úgy lehetett fotózni, hogy a kórház épülete pontosan abban a szögben látszott, mint a fényképen. Csakhogy ez két ablak között volt, a falon.

– Tudom már, egérkék – lobogtatta füleit Martin. – Az itt a baj, hogy a fényképezőgép három méterre van az ablaktól… de lehet, hogy négyre is. Egészen más a látószögünk. Hozzátok le azt a bogarat, máshogyan kell csinálni.

– Vettük, bázis. Mi a lyuk a sajtban?

– Megpróbálok valamit méricskélni a térképen. Eltarthat egy darabig.

– Vettük, bázis – mondta Brigitte is. – Megkezdjük a felderítést.

– Milyen felderítést? – lepődött meg a társa.

– Pizza!

A két mikró segítségével Martin jó félórát méregetett a szuperpontos térképen, ami abból lett, hogy a repüléseknél centis pontossággal rögzítették az ablakkeretek helyét. A szobák belső felépítését persze nem ismerték, az épület belsejét egyetlen üres térségként kellett kezelni.

– No? – cincogta Kissy, amikor a mérőbrigád visszatért a másik szobából.

– Nem áll össze – sóhajtotta Vanessa. – Több mint háromszáz méterről látjuk a kórházat, az is egy eredmény, hogy egyáltalán felismerhető maradt… sőt hogy egyáltalán látszik. Nincs olyan lakás, amit kizárhatnánk, és akkor még nem beszéltünk a ma-

gasságról. Lehetetlennek tűnik megállapítani, hogy földszint vagy ötödik emelet.

– Vettük, bázis – jött Brigitte hangja egy falaton átszűrve.

Kissy várt egy verset, hátha mond a társa többet is, aztán rájött, hogy a pizza sürgősebb.

– Rendben – mondta –, akkor egyelőre tegyük el az infót, hogy ezekben a házakban járt a shindynk évekkel ezelőtt, ez is valami. És hozzuk haza a két kisegeret.

– Negatív, bázis – jött a hang megint falaton át.

– Charlie Delta?

– Nyavalyát, egérke – felelte Artu. – De nem hagyjuk itt a pizzánkat.

Igen, gondolta Kissy fülbillegetve. A katonák a zászlót, az orvosok a beteget, az egérkék a pizzát – nem hagyják soha cserben!

– Jó, szavazzunk – mondta Niala. – Tartsa föl a mancsát, aki szerint a személyzet cinkossága reális veszély. Köszönöm. Nyolc szavazat. Kíván valaki tartózkodni? Nem. Rendben, tehát megszavaztuk, hogy egyszerűen megkérdezzük őket.

– Különítmény bázisnak, vettük – felelte Brigitte, aki maga vetette föl a személyzet cinkosságának veszélyét, de most a többség döntését tudomásul véve besétált a du Buissonon levő motelba, ahol a recepciós megtudakolta, miben segíthet. – Van önöknél kék szőnyegpadló?

– Nincs, nálunk linóleumpadló van a szobákban – felelte a recepciós igazi szállodás nyugalommal.

– Korábban sem volt?

– Nem, kérem. Kíván megtekinteni egy szobát?

– Hát… igen.

– Tessék parancsolni.

Brigitte csak néhány pillanatot töltött az egyik szobában. Egyáltalán nem hasonlított.

Artu ezalatt az avenue Baudinen nézett meg egy motelt, a taxi kint várta. A saját elhatározásuk volt, hogy ha már Limogesban vannak, megnézik a motelokat a városban. Legalábbis amennyit tudnak közülük; Nimby a mindentudó térképszoftverekkel csinált két olyan útitervet, ami a legrövidebb úton a lehető legtöbb helyet érinti, és a taxisoknak egyáltalán nem volt

szabad letérniük a diktált útvonalról. Hajlamosak hosszú kerülő útvonalakra, ha látják az utason, hogy messziről jött. Chantal feladata volt gondoskodni róla, hogy a számla is ki legyen fizetve, hiszen két gyerek van tőlük négyszáz kilométerre, akik nem vittek ennyi készpénzt, és nincs bankkártyájuk. Ezért a taxisokkal először is megbeszélték, hogy az alapítvány utal a cégüknek.

– Ezt nem tudjuk majd mindig megoldani – állapította meg. – Mi egy komoly bűnüldöző szervezet vagyunk, legyen üzleti bankkártyánk.

– És az honnan lesz, egérke? – kérdezte Vanessa.

– El kell intézni. Jövő héten megcsinálom.

– Cin-cin!

A két kisegér összesen több mint harminc helyet nézett meg, utolsóként a reptér mellett, mielőtt gépre ültek – a jegyüket Niala átfoglalta egy esti járatra. Azt a motelt, amit kerestek, nem találták meg.

Hétfőn délelőtt Kissy pontosan megjelent a helyszínen, az Orly repülőtéren túl egy ipartelepen, de csak egy szál kétségbeesett srác fogadta, valami szervező, aki elsiránkozta, hogy ki mindenki nem jelent meg, kik mondták le és kik ígérték meg, hogy igazán eljönnek félórával ezelőtt, mert nekik már akkor itt kellett volna lenniük, de még mindig nincsenek sehol, és mondta, mondta, mondta. Kissy helyet foglalt egy fekete Volvo motorházán, jó tíz percig hallgatta, aztán közölte, hogy neki itt ma négy órára szól a felkérése, ő ezt itt fogja tölteni akkor is, ha nem lesz más dolga, mint a srácot hallgatni, azután pedig kiállítja a számlát a honoráriumáról. A srác ekkor fölkapott egy telefont, és a változatosság kedvéért abba siránkozott tovább, valami főnökének. Kissy pedig diskurált egértársaival.

– Márpedig megyében motelokt igenis végig kell járni, szerintem – közölte Elke, akinek szünnapja volt valamiért a suliban, ezért itt maradt Françoise-nál. – Kicsi zsebegérek szívesen. Vesszük ki szobát egyiknek bele, és pár nap végigjárunk.

– És iskolába menni ki fog?

– De ez fontos, mint lyuk sajtban! Vagy akkor ezt részet csinálódhatják rendőrkék, nekik nem kell van iskola, hacsak persze rendőri iskola nem.

– Én visszatérnék a kórházzal szembeni házakhoz – szólt bele Françoise. – Lehet, hogy nem tudtuk bemérni a pontos irányt, de akkor is ott van valahol a shindynk.

– Jó, és mit tegyünk vele?

– Lássuk csak. Hát például… ööö… azt nem tudom.

Kissy sóhajtott és elővette a külső telefonáló programot.

– Castelli!

– Kissy vagyok, szia.

– Szia, mizu?

– Van két társasház, amikről tudjuk, hogy egy évekkel ezelőtti időpontban ott járt egy shindy. Szerinted mit tegyünk?

– Viccelsz? Semmit. Csinált is ott valamit?

– De mennyire!

– Arca, ismertetőjele van?

– Fél arc, vagy még kevesebb.

– Az már több a semminél. Visszahívlak.

Kissy tovább értekezett a zsebekkel és néhány további egérrel a semmiről, vagy tíz percig, amikor csörgött a telefon, de nem Castelli volt, egy ismeretlen férfihang.

– Jó napot, Lacoste nyomozó vagyok a nizzai rendőr-főkapitányságról, Castelli felügyelő kért meg, hogy hívjam ezt a számot.

– Kissy Chaton, Jerry Alapítvány. Jó napot.

– Á, maguk azok. Már hallottam hírüket.

– Akkor tudja, milyen páciensekkel foglalkozunk. Az egyikről van egy fotónk, amin látszik egy kevés az arcából, és két társasházra tudtuk szűkíteni, hogy hol készült a kép.

– Világos. Én rendőrségi rajzoló vagyok, csinálok róla keresőrajzot. Hogy kaphatom meg a képet?

– Ha ad egy emailcímet, egy percen belül küldjük.

– Nagyszerű, küldöm a címet SMS-ben. Visszhall!

Kissy még ott ült – a változatosság kedvéért becsüccsent a fekete Volvóba –, amikor megjött a válasz az alapítvány címére. A shindyjük arca félprofilból, szépen megrajzolva.

– Cin-cin – mondta Elke –, bácsinek megvan számja, ugye? Én is akarok rólam ilyet szépt képt. De mit ezzel fogjamunk most csinálsz? Nem mehetjük oda Limózsába kérdezni emberekt, látták mukit rajzon már-e.

– Miért nem? – kérdezte az egere.

– Hát mert egérkék nem rendőrkék!
– No és? Gondolod, hogy kérnek hozzá rendőrigazolványt?
Mintha végszóra, megszólalt a telefon.
– Szia – mondta Castelli –, ennyit tudtam tenni, kértem egy rajzot, de jó lenne, ha ti keresnétek meg a csókát, nehéz ennyi adat alapján nyomozókat elvonni máshonnan.
– De mi nem vagyunk rendőrök.
– Ha bárki akadékoskodna, hívjatok föl. Mennem kell, szia!
Kissy már látta magát lelki szemeivel, amint haja alá rejtett fülekkel, behúzott farkincával becsönget a társasház összes lakásába, de ekkor jelentkezett Pi, aki elvállalta a feladatot. Most van némi szabad ideje, odamegy.
Kissy bólintott és kiszállt a Volvóból, mert a srác már ott toporgott.
– Mizu?
– Figyelj, óriási gond van, izé. Ez az egész történet kútba esett, én irtóra sajnálom, de nem tudok mit csinálni. Nézd, elmondom, mi a szitu. Szóval van ugye a főnök, monsieur Blanc, akinek…
– Állj meg, csibém, állj, állj, állj. Csssssst!… jó, most jó. Nézz rám, légyszi. Nézz meg jó alaposan, oké? Figyu. Kérdeztem én, hogy hívják a főnököt és mi a sztorid? Ugye, hogy nem. Szépen tartsd a szájacskádat csukva. Most azt mondd meg: úgy nézek én ki, mint akinek akármiféle sztorival be lehet dumálni, hogy nem kapja meg a pénzét?
– De várjál már, éppen azt…
Kissy kedélyesen belekarolt a srácba.
– Kértem, hogy kímélj meg a mesedélutántól, ugye? Figyelj, öreg. De most borzasztóan. Ugye tudod, hogy ki vagyok én? No? Tudod?
A srác sűrűn bólogatott, aztán megrázta a fejét.
– Kispofám, én kaszkadőr vagyok, de csak mellékállásban. Főállásban mindenféle rossz fiúkat verek össze. Mármost van egy rossz hírem, és itt jössz te a képbe – a srác mellébe bökött –: utálom, ha hülyére vesznek. Pontosabban csak utálnám, mert még soha senki nem merte megcsinálni. Én azt mondom neked, hogy most el fogunk menni ehhez a te főnöködhöz, és valami nehéz dolgot hozzá fogok vágni. Most jön a rossz hír, bogaram: te leszel az a nehéz dolog. Mehetünk.

– Várjál már… figyelj… épp ezt magya…
– Nem, kismókus, nem kell magyarázni semmit. Verés lesz.
– Odaadom a pénzedet!
– Persze hogy ideadod, cukipofa.
– De *most!* Utasítottak, hogy fizesselek ki! Ezt magyaráznám öt perce, csak nem engedsz szóhoz jutni!
Kissy meglepődött, aztán megvakarta gombszerű orrocskáját.
– Ja, akkor jó.

– Figyelj, csajszi. – A srác leült közvetlenül Kissy mellé a kanapéra és átkarolta a vállát. – Hadd mondjak el neked valamit. De nem rosszból, érted, ugye? – Kissy bólintott. – Igazság szerint én marhára bírlak téged, de frankón. Abszolút csúcs a karosszériád meg minden, igazából semmi perc alatt beléd tudnék zúgni, meg hát azt már akkor elterveztem, amikor először találkoztunk, hogy egyszer eltöltünk együtt egy állatira disznó hétvégét, szóval ezt csak azért mondom, hogy értsed, hogy én tényleg piszkosul komállak. Érted, ugye? – Kissy bólintott. – Mármost azt már tudod rólam, hogy az ilyen oltári dögös csajsziknál, mint te, csak egyvalamire bukok jobban. A gubára. Nem tehetek róla. – Nagyot sóhajtott. – Sokat nélkülöztem kiskoromban. Azt viszont talán még nem tudod, vagy nem elég részletesen, hogy van egy állatira idegesítő tulajdonságom. Mármint másoknak idegesítő. Én eszméletlenül élvezem. Ez pedig az, hogy szadista vagyok. Tényszerűen nem mindig azért. Csak ha fölhúznak. Érted, ugye? – Kissy bólintott. – No most jössz a képbe te, csajszi. – A srác idegesen fölnevetett és bal kezével végigdörzsölte az arcát. – Az a büdös nagy igazság, hogy annyira még senki nem hozott ki a sodromból, mint te, kisanyám. De tényleg. Eddig hat melómat vágtad talonba, és összesen kábé száz lepedőt buktam rajtad. – Színpadiasan könnyezni kezdett. – Én annyira szeretem a pénzt! Annyira hiányzik az a rengeteg zseton, amit kihúztál a zsebemből, hogy azt el se tudom mondani! Én mindig igyekeztem olyan jó lenni hozzád, amennyire csak lehetett. Ugye futni engedtelek a duzzasztógátnál? – Kissy bólintott. – Ugye békén hagytam azt a ronda szakállas mókust, amikor egy kiló port beleszórt abba a piszok, undok, gusztustalan olvasztókohóba?! – A hisztis hangról visszaváltott rendesre. – De tudod, miért tettem, ugye? –

Kissy bólintott. – Azt reméltem, hogy meglátod bennem az egykori gyermeket, aki szeretetre vágyik, és végre szeretni fogsz. De te nem! Azért sem! Felrobbantottad a kedvenc kamionomat, és egyszerűen füstbe ment harminc láda príma narkó meg a kedvenc baseballsapkám! Egyetlen délután tizenhatot nyírtál ki a legjobb embereimből! Számoltam! Szétlőtted a verandámat, ahol esténként olvasgatni szoktam, és nem hagytad, hogy darált húst csináljak abból a vén hülye rendőrből, pedig hidd el, hogy úgy sokkal jobban nézett volna ki! – Kissy bólintott. – Ráadásul kinyírtad az egyetlen emberemet, akit nem kellett folyton nógatnom, hogy etesse meg a kiskutyámat! – A srác megint idegesen dörzsölte az arcát, rángatóztak az izmok a szeme alatt. – De rendben van, borítsunk fátylat a múltra. Tönkretetted egy csomó jó játékomat; oké. Nem kellek neked; oké. Elfogadom, elviselem, férfi vagyok, tűröm a sorscsapásokat. De egyvalami kicsi kárpótlást mégis szeretnék. Lehet? Légyszi. Ígérem, hogy ezután soha többé nem kérek tőled semmit. Jó? Oké? – Kissy bólintott. – Csúcsszuper. Figyelj rám, csajszi. Szóval az ikrekről van szó. No, nem kell miattuk aggódni, jó helyen vannak, frankón nincsen semmi bajuk, kedves, rendes, megbízható emberek vigyáznak rájuk, és itt jövünk mi ketten. Te meg én. Az ikreknek ugyanis egész pontosan addig nincsen semmi bajuk, amíg én jól vagyok, és ezt azok a megbízható emberek is tudják. Nézd ezt a kis telefont. – Fölvett egy telefont és valamit rajzolt az ujjával a képernyőre, de az sötét maradt. – Látod? Nem látod, mert nem látszik semmi, de most leadtam a titkos jelet, és látják, hogy jól vagyok. Ha öt perc múlva nem adom le a következő jelet, akkor ezek a kedves emberek szomorúak lesznek miattam, és akkor az ikreknek bizony már lesz valami súlyos…

Kissynek ebben a pillanatban meglendült a keze, és a monológ félbeszakadt. A srác fuldokolva köhögött.

– Hé… hé, csajszi… értetted, amit az ikrekről mondtam?

Kissy bólintott, és megint megütötte. A srác felüvöltött és Kissy felé csapott egy késsel, amit egy szemvillanás alatt varázsolt elő, de Kissy elkapta a karját, átfordította, és a srác egy pillanat múlva a padlón hasalt, Kissy pedig a hátán térdelt.

Aztán elengedte, fölállt és segített Marie-nak ugyanabban a helyzetben odatérdelni a helyére. Émile közben a padlóra hasalt a kamerával.

– Hé… szerintem itt súlyos félreértés van – nyöszörögte a srác. – Az ikrek…

– Maradj csendben, öcsi – sziszegte a fülébe Marie. – Az embereidet már a cápák eszik, és az ikrek biztos helyen vannak. Azért nem ütöttelek előbb le, mert tudnom kellett a titkos jelet. Mert Balthazar telója már nálunk van. És most már csak egy kérdésre kell tudnom a választ.

– Hé… hé… várjál… ide figyelj, te nem nyírhatsz ki engem…

– Miért ne?

– Hát… hát mert te, ugye, mégiscsak zsaru vagy, és neked azt azért ugye mégse…

– El vagy tájolva, öcsi. Egy zsarunak is kell néha egy kis mellékes. Az öreg elég sokat fizet azért, hogy ne kerülj élve a rács mögé, ahol elkezdenél pofázni. Szóval most jön az utolsó kérdés. A legutolsó, és ha elszúrod, akkor lassan csinállak ki, ha eltalálod, akkor gyorsan és fájdalommentesen. Felkészültél?

– Na várjál, most azt kérdezed, hogy az utolsó kérdésre felkészültem-e, vagy ez már maga a kérdés?

– Mi van?! – hökkent meg Marie.

A srác szobormerevvé dermedt, amíg Marie fölkelt a hátáról, Kissy visszasétált és elfoglalta a helyét megint.

– Mi van?! – kérdezte ő is.

– Úgy értem – hadarta a srác –, hogy az ikrekből az egyik tízéves és a másik is pont ugyanannyi, és akkor az húsz és akkor orrba váglak… – s ezzel hirtelen hátracsapott, Kissy leesett a hátáról és elterült a földön. A srác fölpattant, előkapta a revolverét és egy csomó lövést adott le Kissyre, aki mesteri ügyességgel kúszott fedezékről fedezékre, aztán egyszer csak felállt helyette Marie egy szekrényke mögül. A srác rálőtt megint. A pisztoly üresen csettent.

– Kispofám – mondta Marie –, ez nem egy ócska krimi, ahol annyit lőhetsz egy töltéssel, amennyit akarsz. Ez az élet. Vagyis neked már nem.

És lepuffantotta. A srác haldoklását Kissy már nem várta végig, kiosont a büfébe. Borzasztóan szomjas volt.

– Cuki voltál – jött oda később Jean. – Köszi szépen.
– Te is jó voltál – mosolygott Kissy. – Színésznek remek vagy.
– Ööö… ez most úgy hangzott, mintha lenne egy ki nem mondott másik fele is.
– Hát a dialóg még nem az igazi.
– Ne csináld már, hát azt is én írtam!
– Hát ez az. Onnan, hogy az ikrekről kezdesz beszélni, ellaposodik, nincs meg az a varázsa, hogy egy ilyen… mi is erre a jó szó… nem tudom, szóval te ugye árvagyerek voltál, szomjazol a szeretetre, de nem kapod meg, hiszen egy szörnyeteg vagy, és ha megkapnád, akkor se tudnál vele mihez kezdeni, de egyfolytában szeretetet koldulsz mindenkitől. Mármint ugye elég bizarr módon. Ennek a palinak stílusa van. Onnantól, hogy rátérsz az ikrekre, inkább csak olyan, mint az a szimplán gonosz muki, aki lekötözte Eddie Murphy barátnőjét egy fémmegmunkáló gépre.
– Aha, láttam azt a filmet. – Jean az orra tövét vakargatta. – Hát… értem… Nézd, én azt már megtanultam, hogy mindenkinek a kritikájára oda kell figyelni. Ha a kaszkadőr kritizálja meg a szöveget, hát akkor a kaszkadőr. Az az egy gond van, hogy írni sokkal jobban tudok, mint átírni. Azt mindig rá szoktam bízni Robert-re, a scriptdoktoromra, de ő beteg, és ha megvárom, amíg felgyógyul, akkor minden határidőből kicsúszunk. Scriptdoktorból pedig hiány van, mindenki le van terhelve. Te mit kopogtatod azt a telefont?
– Megpróbálok szerezni neked egy scriptdoktort.
– Az frankó lenne, ha jó.
– Még sose csinált ilyet.
– Nem gáz, tartok neki egy fejtágítót. Ő is ilyen csinos, mint te?
– Már van pasija.
– Gondoltam. És ő se fog lépre menni egy sajtos szendvicsnek – nyugtázta Jean borongósan.
– Nagy egerek vagyunk, meg tudjuk venni magunknak a sajtot – felelte Kissy.
Chantal elvállalta a munkát, feljavította a film párbeszédeit – Jean pedig azt mondta, esetleg dolgozhatnának együtt máskor is.

Amikor Limoges-ban valaki felismerte Pixel Mixelt, Kissy éppen komoly üzleti tárgyalást folytatott.

– Bohócorrokra is szükség lesz – jelentette ki.

– Hat bohócorr – írta Angelina.

– Kettő kell orronként! Ha tánc közben leesik és elgurul, csak előkapsz még egyet.

Nagyon büszke volt az előrelátására. A Jerry Alapítvány Felkészült Kisegere tudja, mi minden történhet egy bohócműsoron, és gondol a váratlan helyzetekre.

– És ha a második is leesik? – kérdezte Jean-Michel. – Ne vegyünk rögtön hármat? Vagy négyet, mert a harmadik is leeshet? Esetleg ötöt?…

Kissy hirtelen tömérdek bohócorrot látott lelki szemeivel.

– A második már ne essen le – közölte.

– De ezt az elsőre is mondhattad volna!

– Ja, tényleg…

A többiek jót mosolyogtak, szemlátomást levonva a következtetést, hogy dilis a kisegér, de Angelina azért beírta, hogy tizenkét bohócorr.

Ekkor kezdett kopogni a telefon. A többiek értetlenül keresték a hang forrását, Kissy pedig előhúzta a telefonját és megmutatta nekik.

– Vedd föl nyugodtan – mondta Frankie.

– Ez nem csengőhang – felelte Kissy. – Dolgozhatunk tovább.

De két perccel később, mialatt a többiek a rekviziteket listázták, ő kopogni kezdett a maga elé fektetett készüléken, mint a puskaropogás.

– Te mégis mit csinálsz? – tudakolta Angelina.

– Ó, semmiség – felelte Kissy –, csak megfogok egy bűnözőt, ne is törődjetek vele. A papagájjelmez miből legyen?

– Valami tollféle, de nem toll – tűnődött Angelina.

Kissy tovább kopogott, amíg ők ezt megbeszélték.

Az egyik lakó fölismerte Pixel Mixelt, meglehetős biztonsággal. Egy ideig ott lakott a családjával, valami vándorárus volt, játékokat árult meg mindenféle olcsó műszaki cikket, apróságokat. Volt egy felesége, mintha Gabrielle-nek hívták volna, az takarított valahol, talán a kórházban, és volt egy kislányuk. Hét

év körüli. A fényképen a gyerek arca nem látszott, azt nem lehetett fölismertetni a lakóval.

De már fél éve elköltöztek, és a nevükre nem emlékezett. Pi végigkérdezett mindenkit, akit otthon talált. Csak ez az egy nő tudott mondani bármit.

– Megpróbálhatom a kórházat – töprengett Pi. – Egy takarítónő, aki fél éve kilépett. Csak persze egyáltalán nem biztos, hogy tényleg a kórházban dolgozott. Esetleg más nagyobb intézményeket is fölkeresek.

– És az iskolákat – felelte Kissy –, hiszen a gyerek már suliba járhatott, emlékezhetnek rá. Talán nincsen olyan sok ilyen korú lány, aki elköltözött.

– Negatív, egérke – kopogta Vanessa. – Rengeteg iskola van abban a városban.

– Vettem – felelte Pi –, gondoltam amúgy. De lehet, hogy érdemes ezt a vonalat is megpróbálni. Majd idejöttök többen is és végignyüzsögjük őket. Egyelőre megnézem a kórházat, amúgy is itt van pár lépésre.

Nehézségekbe ütközött, a személyzetis nem volt hajlandó válaszolni, adatvédelem, személyiségi jogok, gyakorlatilag végig sem hallgatta. Pi kisétált a folyosóra és fölhívta Castellit, aki fölhívta a limoges-i kapitányságot, azok küldtek egy rendőrjárőrt, akik besétáltak Pivel a személyzetishez. Az nem lehetett szokva a rendőrökhöz, mert eléggé megszeppent, pedig azok csak megkérték, hogy legyen a monsieur segítségére. A személyzetis repült az adatbázisához.

Féléves időszakot nézettek meg vele, egy évvel ezelőttől fél évvel ezelőttig, mert lehet, hogy madame Mixel már korábban elveszítette az állását, és csak valamivel később költöztek el.

Ebben az időszakban harminchét takarítónő lépett ki, de szerencsére csak egy volt, aki ezekben a társasházakban lakott. A keresztnév egyezett. Madame Gabrielle Delerue. A rendőrök láttán a személyzetis habozás nélkül kinyomtatta a hölgy összes adatát.

Volt kiskorú gyereke. Azt nem tartották nyilván, hogy a gyerek milyen korú és nemű, sőt azt sem, hogy hány gyerek van.

Pi fölhívta Castellit, aki parancsot adott a járőrnek, hogy derítsék ki, hol lakik a család, és továbbra is legyenek Jourdain úr segítségére.

Kissy még Frankie-vel és csapatával dolgozott a bohócműsoron, amikor Pi a rendőrkocsival elment Delerue-ék új címére. Abban állapodtak meg, hogy Pi egyedül megy föl és csönget be, nehogy a rendőrök elriasszák az emberüket.

Egy perc alatt végzett. Egy férfi nyitott ajtót, aki közölte, hogy Jean Delerue-nek hívják, igen, Gabrielle az ő felesége, igen, takarítónő, igen, dolgozott a kórházban. És van egy ötéves fiuk. Minden kérdésre gondolkodás nélkül válaszolt.

Csakhogy egy apró termetű, keskeny arcú ember volt, Pixel Mixel pedig nagydarab és kerek fejű.

Pi és a rendőrök visszamentek a kórházba, bár azt persze nem lehetett tudni, hogy ott dolgozott-e madame Mixel valóban. Elkérik a korábbi és a későbbi adatokat is, és újra megnézik az előző listát. Talán valami elkerülte a figyelmüket. Kissy már nem tudott ezzel foglalkozni, elindultak bevásárolni a bohócműsor kelléktárához.

Ő is bohóc lesz, piros orral, fehérre sminkelve, tarka ruhában, és énekelni fog. Azt még nem döntötték el, hogy mit. Frankie sok gyerekműsort csinál, az első közös munkájuk is rajzfilmsláger volt, annak az utómunkái még sehol se tartanak, de már dolgoznak a következőn.

És adásba megy a tévében. Majd valamikor. Ez is meg a rajzfilmslágeres műsor is, és Kissy látni fogja magát a képernyőn. Ami csoda klassz. De ráadásul mindenki más is látni fogja a képernyőn, mármint aki nézi akkor azt a csatornát, így a shindyk is, és halála rémülnek majd, amikor meglátják a tévében a vidáman daloló egeret. Elke tökéletesen meg volt erről győződve.

– Igazában ez lehetne mód fogni shindyet még trükkesebben – ujjongott. – Hirtelen megjelenődik alapítványi egér képernyőre, shindy megláti, sikíti magát, esetleg bújódja kanapé mögé is, mert félőmetes egérke ám! Ha shindy látszódana akkor, lenne megfogva máris. De van megoldás – tette hozzá a leleményes egér arckifejezésével. – Megjelen egér, kezdi énekolni, kicsit később képen jön felirat is, hogy ha látódította családban bárkiet falfehérítődeni meglátva énekoló egéret, akkor shindy ő és hívni kell alapítvány ingyeni segély forrótelefon és akkor

jövnek egérek rúdlecsúszva szirénável elhárítódítani shindyet, de nem szabad megmondjak hogyan, mert befogik számat.

Kissy önkéntelenül bólintott. Tényleg be.

Mire végeztek a bohóckellékek bevásárlásával – órákba telt, volt egy csomó apróság, amikért egy sor üzletet végig kellett járni –, Pi már bent ült egy rendőrségi irodában egy adminisztrátorral és adathegyeket böngészett. Sokféleképpen próbálkoztak. Hátha nem is a kórházban dolgozott. Hátha nem is Gabrielle-nek hívják. Hátha nem is akkor költöztek el. Hátha ezek közül egyik sem stimmel. Hogy akkor mit kerestek végeredményben, Kissy nem tudta, de egyelőre nem is volt ideje kérdezősködni, mert egész nap Frankie mikrobuszába ugrált be, onnan ki, egy-egy üzletbe be, körbesurrant kelléknek való holmikat keresni, aztán vissza. A többiek ugyanezt csinálták. A produkció költségvetéséből kihagyták a kellékest.

Aztán jelmezt készítettek – jelmeztervezőjük volt, a kivitelezésre Frankie csak legyintett, nem áll neki varrónőt keríteni, szabónak tanult, profin varr –, utána jelmezes főpróbát tartottak. Kissy egész nap nem tudott egérkedni, este tizenegykor vitte haza a filmgyári kocsi. Belépett a kapun, beszaladt a házba, és majdnem beleverte gombszerű orrocskáját Pibe.

– Cin-cin… nahát, egérke, hogy kerülsz te ide?

– Repülővel, egérke. Nem olvastál Cheesebookot?

Kissy megrázta fejét.

– Semmire nem értem rá, olyan volt a napom, mint legutóbb, amikor beleittam a cica tányérjába és végigkergetett a házon, az összes konyhai eszközt hozzávágtam, de hát hogyhogy nem Limoges-ban vagy? – kérdezte egy szuszra.

– Elakadt az a nyom, viszont holnap elmennék egy-két helyre Párizsban. Martin átszaladt Nimbyhez, segít neki valamiben, de hamarosan jön.

– Szia, cicus – mondta Kissy, de csak egy unott pillantást kapott válaszul. Suzy üdvözlésén már átesett a kapuban, és azóta kétszer. – Ettél már? – pillantott vissza Pire.

– Csak pár perce jöttem én is, de hoztam pizzát.

Kissynek megrebbent a füle.

– Akkor mire várunk? Nyomás a konyhába!

– Nem találtunk már több nyomot – folytatta Pi, mialatt kezet mosott, kötényt kötött, sapkát és kesztyűt vett, ahogy Isabelle néni konyhájában elő van írva. Aztán hozzálátott uborkát gyalulni. – Semmit sem tudtam meg arról, hogy Pixelnek mi lehet a foglalkozása, hajnalban elment dolgozni, déltájban hazament, aztán már ki se mozdult egész nap, úgyhogy a legtöbben alig látták, mert ők még javában dolgoztak, amikor a pasas hazaért. A nő pedig bárhol dolgozhatott a városban, a kórház minden bizonnyal tévedés. A gyereket se tudjuk megkeresni, legalább egytucat iskola van abban a városban, ahonnan ismeretlen időpontban kiiratkozott egy ismeretlen nevű gyerek…

– Cin-cin – bólintott Kissy, gyors mozdulatokkal elkeverte az öntetet, aztán ráöntötte az uborkára. – Ez kész. India Mike, India Mike, Uniform Victor?

– Milyen pizza? – kérdezte a telefonból Martin.

– Papa Mike – ihletett Kissy villámgyorsan kódot a tenger gyümölcseire.

– Naná, hogy jövök! Egyébként most szálltam le Vaucressonban.

– Vigyázz a Barthou és a Coteau sarkán – intette Kissy kedvesét féltőn –, ellenséges erők kóborolnak.

– Létszámuk, jellegük?

– Egy. Cirmos.

– Vettem, résen leszek. Van nálam fegyver. Ó, elnézést, asszonyom, köszönöm.

Kissy elképzelte, milyen képet vágott a hölgy az utcán, amikor Martin nyugodt arccal közölte, hogy van nála fegyver, és hozzálátott pizzát szeletelni.

Anyáék akkor értek haza, ezúttal egymás után gurult be a két kocsi, amikor Kissy kitálalta a pizzát, és egy percen belül befutott Martin is. Végre ehettek.

– Sok a szöveg, kisanyám – szólalt meg a telefon harminc másodperccel azután, hogy Kissy beleharapott a pizzába. Ismeretlen férfihang volt. – Most majd én beszélek. Add csak ide szépen, amid van. Telefont, órát… szép órád van, az jó lesz még a szegényeknek.

Riadtan bámultak egymásra, aztán előkapták a telefonokat. Suzanne az! Ha ez a fickó elveszi a kütyüit és elszelel, Suzanne

alapítványi kapcsolat nélkül marad, késő éjjel az utcán… a rue Berliozon, hogy kerül ilyenkor Auteuilbe?!

– Nem szeretném odaadni – felelte Suzanne egészen vékony hangon. – Úgy a szívemhez nőttek már. De mondjuk elnyerheted tőlem szerencsejátékon.

A férfi harsányan nevetett. De ekkor meghallották a kopogást. Titá ti. Uniform India, segítsetek!

– Jó, picikém… – kezdte a férfi, a többit nem értették.

– Az ám – hallatszott egy másik távolabbról, mély, borízű hang. Még mondott mást is, de ezt sem értették, csattogó fülekkel rohantak ki a garázsba és villámgyorsan ugráltak be apa kocsijába, Pi pedig repülőrajttal indított. Ahogy kivágódtak az utcára, Martin még be se csatolta magát, lekapta a pólóját, lejjebb húzta az ablakot, a pólót kilógatta, fölhúzta az ablakot, és úgy száguldottak, hogy egy fehér póló csattogott az ablakban. Használt, rögtön a rue de Cazes-on két kocsi is lehúzódott előlük.

Pi úgy robogott, hogy Kissynek hátul minden erejével kapaszkodnia kellett. Annyit vett ki a telefonban, hogy Suzanne egyedül van, és legalább öt felnőtt férfi van ellene. Kis egérkölyök még. Nem bír el egyszerre négynél többel. Hogy min kaptak össze, az nem derült ki, de az biztos volt, hogy ki akarják rabolni és meg akarják erőszakolni. Jöttek hangok más egerektől, hogy ők is jönnek, de Kissynek nem volt alkalma megnézni, ki hol jár. Rohantak.

Aztán Pi egyszer csak mind a négy lábával rálépett a fékre, és már kint is voltak a kocsiból. Rohantak, most már gyalog. Pár lépés alatt ott voltak a sarkon. Az első, akit Kissy meglátott, egy törpe volt, aki… nem, dehogy törpe. Egy térdelő pasas, aki a tarkóján összekulcsolja a kezét. Arrébb… még egy?

– Te pedig ott! – harsant Brigitte hangja. – Szépen előhúzod a bicskádat, leejted a földre és iderúgod! Jut golyó neked is, úgyhogy mozogj!

S ekkor Kissy meglátta a földön fetrengő és nyüszítő pasast is. Ez a Nimbusz munkája, gondolta rögtön, s lelki szemei előtt megjelent a pasas, aki megtámadta Masoudi doktort és egyszer s mindenkorra eloszlatott minden kétséget azzal kapcsolatban, hogy a Nimbuszok életveszélyesek-e.

– Azt mondtam, térdre, mi lesz már?! – csattant föl Suzanne. – Meddig várjak még?!

– Nem lenne ilyen nagy a szád – sziszegte a srác, aki éppen előhúzta és a levegőben tartotta a bicskáját –, csak kapjalak el egyszer, amikor…

Felordított és a melléhez kapta a kezét. A bicska elrepült valahová, Suzanne pedig újra töltött.

– Utálom ismételni magamat – szólalt meg Brigitte nagyon hangosan, körbejártatva tekintetét a kis utcán. – Aki megadja magát, azt nem bántjuk. De csak ha gyorsan csinálja, mert unom ezt a cécót!

A sarkon a három nagy egér egymásra nézett.

Két kicsi egér, két csúzlival, megfékezett öt vagy hat élesre töltött utcai vagányt. S méghozzá nem a táborban a legjobb teljesítményt nyújtott kölykök közül, hanem kettő a gyengébbekből.

Később kiderült, hogy Pi nyolcvan-kilencvennel tépett át a városon, kilenc percet rögzített a program, de Brigitte közelebb volt, öt perccel előbb ért oda.

Ahogy a vagányokat bepakolták a rendőrkocsikba, Kissy arra gondolt, ezeknek a kislányoknak kicsit tovább tartott a tanulóidejük, de már

VÉGE.

Mostantól ők is igazi, képzett harcosok, akiktől reszket a macskanépség!

28.

BALESET

She climbs a tree and scrapes her knee,
her dress has got a tear
She waltzes on her way to Mass and whistles on the stair
And underneath her wimple she has curlers in her hair
I even heard her singing in the abbey…

Kissy helytelenítő fintorral állította meg a lejátszót, nem tetszett neki. Máshogy kell ezt a részt énekelni. A második jelzéstől indítja újra. Nimby írt neki olyan zenelejátszót, amiben jelzéseket helyezhet el, minden felvételnél külön, és egyetlen érintéssel onnan folytatódik a lejátszás, ahonnan ő kívánja. Óriási segítség a gyakorlásban. Össze is társíthat benne felvételeket, ugyanannak a dalnak több példányát, és össze tudja őket hasonlítani, ugyanazokat a szakaszokat két, három, akárhány felvételből lejátszhatja egymás után, vagy akár egyszerre, kórusban.

Meghallgatta ezt a versszakot először az instrumentális felvételen, aztán a filmen, ahogy az apácák éneklik. Az videó volt persze, mert a tanulásban az is segít, ha az énekesnő szájmozgását, testtartását is látja.

Sóhajtott. Ez nem lesz könnyű. Nagyon jól kell csinálnia, igazi tévéfelvétel lesz, egy igazi énekesnő mellett lesz ő az egyik kis apáca, egész csomó próbát tartanak majd, amikor mindenki betanulta a dalt. De egyelőre még a betanulással is gondjai vannak, a dal váratlanul nehezebbnek bizonyult, mint gondolta…

…és jó lenne, ha nem rontana be ötpercenként egy kisegér.

– De most megvan tényleg! – lelkendezett a zseb.

Kissy mély sóhajjal megnyomta a táblagépet, és a zene elnémult. De a fejhallgatót nem vette le.

– Egérke…

– Tudok, megveresz. Nem ügy. Rátaláltuk nem orosz shindyet búvóhelyére. Most biztos. Elkapunk shindyet, jössz már végre?!

Kissy újabb mély sóhajjal fölvette a gépet, és fején a hallgatóval átvonult a zseb nyomában a nappaliba, ahol még csak elsőfokú egértömörülés volt, legfeljebb három-négyezren nyüzsögtek, a csapat nagy része még nem ért ide. Kissy éppen ezért gyakorolt pont most. Gyakorolt volna.

– Nézjed – mutatott Elke Kissy gépére, ő pedig megnézte. Lenin Tér fölrakott egy garnitúra fotót meztelen gyerekekről, ez pont nem pornó volt, mármint nem csináltak velük semmit.

– A lényeget, egérke. Meztelen gyereket láttam már éppen eleget. Még sokat is.

– Ez itt – húzta elő a zseb az egyiket. Kisgyerekek játszottak egy szobában, némelyiken volt valamicske ruha, másokon semmi. – Látsz?

– Látlak. Mi van vele?

– Papa üzleti fele Herr Müller, paradicsomi, paprika, mindenféle zöldségek tenyésztő. Sok gépeket vette tőlünk meg már. Van neki helyes kicsi házja Stuttgart. Kicsi nordnémet zsebegér járt ott egyszer bele.

– Klassz.

– Üldögéltük szobában, ettük sütiet, beszélgettük. *Ezben* szobában – mutatott a képre.

Kissynek vibrálni kezdett a füle.

– Ez biztos?

– *Egérke!* Gondolod engem olyan ostobává, hogy nem felismerek szobát, ahol ülődtem két órákat egyszer, és látszódik képről fél szoba összes bútrai?

– Igazad van, egérke, de ettől hogyan van meg Lenin Tér? Száz kézen átmehetett ez a fotó.

– Egyszerű. Herr Müller van két fie. Néztek elég nagy szemeket kicsi zsebegérke combikákra, de semmi mustár nem látódott fejükbelőle, haha, egész másat szerették ők zsebegérke combikákkal csinálni volna. Nem megenni zsebegéret. Lefeküdtessék ágybele.

– Igen, zsebegérke, fölfogtam – felelte Kissy türelmesen.

– No? Érc már? Ők nagyobb gyerekek. Ezek öt kisgyerek nem Herr Müller gyerekeiek. Unokájak se. Ezek ideges gyerekek.

– *Idegen.*

– Lehet úgy is mondani. Mármint Herr Müller persze tudi, hogy ők kiek. Csak én nem. Emlékez, mikor ők ott voltak. Tud, ki kapta ezből fotóből. Nem lehet sok. Képikén gyerekek csupaszosan. Rendes ember nem ad iet mindenki barátoknak.

– Persze, csak azok aztán továbbadhatták egy csomó másik embernek.

– Szerintem nem – mondta Elke kivételesen hibátlan francia nyelven, és a kezét nyújtotta. – Egy euró.

Kissy nevetett és kezet szorított vele.

Elke kiballagott a kertbe és fölhívta az apját, elkérte tőle Herr Müller számát, aztán fölhívta azt az urat is. Kissy nem ment ki hozzá, úgysem értett volna semmit a beszélgetésből, és nagyobb adag egér ömlött be a kapun, ment üdvözölni őket. A délvidékiek is ekkor jöttek, és Vanessa már reggel megmondta, hogy tervei vannak a konyhában, nagyszámú kuktára lesz szüksége.

De még nem kezdtek főzni, a nappaliban, a konyhában, mindenfelé ácsorogtak és beszélgettek, s egyszer csak nyílt a hátsó ajtó, belépett Elke, sorban megölelte az újonnan jötteket, ahogy szokták, és odasétált Kissyhez. Nyújtotta a tenyerét.

– ?…

– Jár euró énneki. Müller úr megnéz képt és bólintott, két barátjaiknak gyerekik, vidám tavaszi összejövődés, játszottak teraszon és beszaladták házba, akkor pont ezt képt csinálták. Nem adták csomó embernek, de Müller úr kérdez meg barátakot és visszahívi.

– Akkor addig nem kapod meg az eurót – közölte Kissy szívtelenül.

– Hát jó. Csak tudok ám én még valamit, amit te nem tudsz.

Kissy nem akart hinni a fülének. Csakugyan Elke eddigi leghosszabb hibátlan franciaságú mondatát hallotta?

Nem tette szóvá. Nem szabad. Amikor az a kislány elkezdett beszélni hosszú némaság után, Whoopi Goldberg úgy tett,

mintha mindig is beszélni hallotta volna, nehogy megijessze, és elnémuljon megint.

– No mi az? – kérdezte tehát.

– Múlt heti csütörnap.

Kissy értetlenül pislogott.

– Akkor készülte fénykép. Egy héte tud terjődni világben. Lenin föltett képt most, vagy mert övé gyerek és megvan kép egy héte, csak nem érte rá, vagy mert most adt neki gyanútalan baráta.

Hát igen, az a mondat valóban csak egyszeri, kivételes eset volt.

Egy óra múlva jelentkezett Müller úr. Elke néhány percig hallgatta, néha föltett egy-egy kérdést, adatokat írt föl. Kissy, aki éppen krumplipürét készített, édeskeveset értett a párbeszédből, de kezdett reménykedni. Talán lesz desszertnek shindy is?

– Oké, Mäuschen – libbent oda a zseb, és gondjaiba vett egy másik pürés edényt, tudva, hogy a séf elkapja a fülét, ha csak dumál és nem dolgozik. – Barát Nummer eins lak Ulm, nem messze Stuttgart. Tud semmit franciául. Képek nem is látta még, azótától. Barát Nummer zwei lak Karlsruhe, dolgoz Franciaország. Képek nem adta senkinek, de nála volt pendrive, belemente dolgozóhelyébe amikor, és nem őrizítette, feküdte pendrive asztalra napokig. Tehát megnyertelek eurót, és fogadok másikat, hogy képekt ellopította Mitarbeiter és ő Lenin. Kicsi ember, semmit tud oroszul és megvan neki cégje neve, helye, minden. Ebből már könnyű.

Kissy sóhajtott. A zsebegér néha még rosszabbul beszél franciául, mint valaha. Megint elkapta a vadászösztön, hát persze hadar, és kerékbe töri a szavakat. Amit mond, az persze jól hangzik, csak hát lehetett ott egy csomó „Mitarbeiter”, vagy akárki arra járhatott és lenyúlhatta a képeket. Arról nem is beszélve, hogy aztán végül is mindkét barát, no meg Müller úr is bizonyára fölrakta a képeket a rendes gépére, és onnan kicsórhatta bárki. Jó, persze, csak pár napjuk volt rá. No és? Pár perc is elég hozzá.

De nem szólt semmit, nem akarta letörni a kisegér lelkesedését.

Sóval, borssal, petrezselyemzölddel kellett ízesíteniük a krumplipürét. Amíg ezt készítették, elképesztő mennyiségben, addig Vanessa négyzet alakú kiszúróval rengeteg egyforma lapot csinált a teherautónyi raclette sajtból, amit Kissyvel hazahordatott a hét folyamán. Egy lapot lerakott, négyet függőlegesen mellé állított, és a sarkaikat pálcikával összetűzte. Így felül nyitott dobozkákat kapott. Egész kuktahad gyártotta őket. A dobozokat megtöltötték a krumplipürével, aztán egy-egy fél virslit belenyomtak a püré közepébe. Lefedték őket egy újabb sajtlappal, és nagy fémtálcákon berakták húsz percre a nagy hűtőbe, amit pár napja Nimby hozott haza és állított a konyha sarkába, Vanessa kívánságára. Míg a kockák hűltek, ők salátát készítettek. Aztán kivették, lisztbe, tojásba és zsemlemorzsába forgatták a kockákat, és kisütötték olajban.

De ebéd közben azért gondolkodtak, vitatkoztak és terveket szőttek, ebéd után pedig kisorsoltak egy jogsitulajdonos egeret, aki repülőre ül és elutazik Mulhouse-ba, kocsit bérel és körbekérdezősködik a karlsruhei pasas kollégái felől.

Martin először is elment a főnökhöz, Potet asszonyhoz, akivel már egyeztettek. A hölgy otthon fogadta, az alkalmazottak nyilvántartását egy bérelt szerveren tartotta, bárhonnan hozzáfért.

A Jerry feltételezése szerint Lenin személyesen vette le a képeket a pendrive-ról, tehát férfit keresnek – sajnos az alkalmazottak többsége férfi volt. Huszonheten, illetve abból egy maga a karlsruhei, tehát huszonhat férfit kell valahogyan megvizsgálni. Az nem segített, hogy ki járhat abban az irodában, ahol a pendrive feküdt, mert bárki bárhová bemehet és be is megy. Voltaképpen az ügyfeleket is csak azért zárhatták ki, mert nem volt módjuk elvenni a pendrive-ot és másolgatni róla – márpedig az biztos, hogy a helyszínen másolták le, a gazdájának feltűnt volna, ha hosszabb időre eltűnik a pendrive-ja.

Magának madame Potet-nak jutott eszébe, hogy a másolást csak úgy lehetett megcsinálni, hogy valaki magára maradt az irodában. Bedugta a pendrive-ot, megnézte, nagy örömére gyerekeket látott rajta, hát lemásolta – no de mire? Nem hagyhatta a képanyagot az irodai gépen, akárki észreveheti, a hálózat segítségével a cég bármelyik gépéről, és jönnek a kellemetlen

kérdések. Nyilván volt nála valamilyen adathordozó, amire átvitte. No de akár nekiállt nézegetni és válogatni, akár pár kép megnézése után átvitte az összeset – korábbi felvételek is voltak rajta, több száz fotó –, mindenképpen időbe kellett telnie. Hogyan csinálta, hogy ne vegyék észre?

Madame Potet-nak négy kiskorú unokája volt. Kijelentette, hogy ha a cégénél egy pedofil garázdálkodik, azt márpedig ő megtalálja és gondoskodik róla. Így mondta. Elég veszélyesen hangzott.

Végül mégis bementek az irodába, a madame-nak persze mindenhová volt kulcsa. Szemügyre vették a helyszínt.

Kissy ezalatt motorra ült és átment Versailles-ba, az új énektanárnőjéhez, mademoiselle Royer-hez, akiből az első percben Véronique lett. Egy órát beszélgettek Kissy zenei karrierjéről, néhány részletet el is énekelt, Véronique fölmérte a tudását, hangszínét, mindent megbeszéltek. Minden kedden fog jönni, az egész délelőttöt nála tölti, és dalolni fog, mint a fülemüle.

Amikor eljött Véronique-tól, Martin már úton volt madame Potet-val Saint-Louis-ba, a svájci határra, hogy kikérdezzék az egyik alkalmazottat. Kissy még mindig nem tudott velük foglalkozni, otthon az egérkék biztosították Martinnek a háttértámogatást, neki fellépése volt, don Giovannit énekelt az Operában. Vagy legalábbis jól hangzott. Az urat, akivel Frankie-nél ismerkedett meg, tényleg Giovanninak hívták, de nem őt énekelte, hanem vele, és nem az Operaházban voltak, hanem egy étteremben a téren – végül is alig pár méterre onnan, ahol valaha Lully táncolt. Péntek esti zenés program, mindenféle könnyűzenével.

– Cin-cin – jelentkezett be már az öltözőből. – Mizu?

– Lecsukszták Leninet – újságolta a telefon. – Fogta pisztolyot róluk, és az most nagyon fájja kezének.

Kissy nevetett.

– Az egerem?

– Még rendőrségben, Lauterburg, országi határban, adatok fölvesz, ilyesmiek, de szólta előbb, nemsoká kész és jövi haza. Kell szólni, amikor elrepülődik Troyes fölött.

– Minek?

– Vanessa akkor kezdje csinálja klassz indiai kaja, Martin megfogja shindy tiszteletnek, jaj, nem is mondtalak, egy fogja

is sirati egéres kaland, Martin mondta rendőrnek, sajnál, de nem tudta kisebbet pofontot adni, és nem verte ki fogt, csak hát shindy este pont asztalka sarkába, és kijötte fogóka. Volt muszáj nagyon, mert shindy erőszakos és nehéz befékezni volt.

– Megfékezni.

– Aha, madame sérülte semmit is, meg persze senki shindyen kívüle, csak nem jó egész.

– M-m-mi nem jó?!

– Martin öt percet vezette bérelett autót, Flughafenrepülőtérből madame házába, már vissza se is érte, mondta madame, majd ő autót visszaviszje. Végig övé autóval mentek, madame vezett. Jogsira szükség csak öt perc. Taxi ott is van! Sorsolódítottáthattuk összes egérből és kicsi vörös nordnémet zsebegérke esélyet kaphatotta szintén volna!

Kissy sóhajtott és inkább megadta az eurót.

– Oké, fiúk-lányok, elmondom, mi az ábra. Közületek többen még nem csináltak ilyet, úgyhogy kicsit bőbeszédű leszek, a többiektől bocs. Tehát ez itt a hátam mögött egy toronyház negyvenkettedik emelete, aminek kidöntötte a falait a földrengés. Ti csapdába estetek ezen az emeleten, a lift és a lépcső leszakadt, néhányan közületek megpróbálnak lemászni a negyvenegyedikre a szabad ég alatt, miközben erős szél fúj és az elszakadt villanyvezetékek állandóan szikráznak, ráadásul bármikor tüzet is okozhatnak. Mégis itt akartok lemászni. Nagyon-nagyon rossz ötlet! – A srác úgy rikoltott rájuk, mintha ők találták volna ki. – De mégis lesznek közületek ketten, akiknek sikerül. A többiek sajnos nem élik túl. Most nézzétek ezt a sok zöld színt a set körül. Talán hallottatok a chroma key technikáról. Röviden annyi lenne a lényeg, hogy ami itt bárhol zöld, az a filmen nem fog látszani, mert ahelyett mindenhol CGI lesz. Ezért amikor lezuhantok, akkor ezekre a zöld szivacsokra fogtok esni, de felülről a kamera úgy vesz, hogy negyvenemeletnyi mélységet és utcaképet rakunk alátok. Kábé ez a lényeg. Van kérdés?

– Ki marad életben? – tette föl Kissy a legfontosabb kérdést.

– Egy fiú és egy lány, ők később is fognak még szerepelni, úgyhogy a szerződést majd aszerint írjuk.

– Oké, én akarok lenni az a lány.

– Bocs, ez nem így megy, ezt a casting director fogja eldönteni.

– Akkor mondd meg neki, hogy én akarok életben maradni, mert belőlem csak egy van. – Kissy körbemutatott a csapaton. – Ők többen vannak, őket könnyebb pótolni.

Valaki elnevette magát. A srác is vigyorgott.

– Oké, lássunk munkához. Elég sokat kell föl-le mászni a seten, van-e közületek bárki, aki ezt nem szeretné, esetleg baj van a szívével, gerincével, kar, láb, vérnyomás, bármi efféle? Vagy akár tériszony? Nem vicc, gyerekek, ez frankón veszélyes.

– Kaszkadőrök vagyunk – mondta valaki.

– Értem én, csak úgy ne járj, mint az öreg kaszkadőr.

– Miért, az hogy járt?

– Két mankóval – felelte Kissy, hiszen ismerte már a viccet.

A megbeszélés után a húsz fiú és lány elindult bejárni a setet. Elég bonyolult építmény volt, több terem tartozott hozzá, szépen berendezve, két szinten, egy lépcsőház és egy lift. Mindkét szinten volt egy lyuk a padlón, piros műanyag kúpokra erősített szalag vette körül őket, ezt majd persze a forgatásnál elveszik innen. A leomlott külső falaknál is volt jelzőszalag. Az összes helyen, ahol ki lehetett esni a setből, vastag zöld szivacsok voltak lefektetve, kivéve egy helyet, azazhogy szivacs ott is volt, de az egyik srác megmutatta, hogy ha valaki nem jól esik ki, akkor a szivacsra érkezik ugyan, de onnan továbbpattanhat a rendes padlóra és alaposan megütheti magát. A műszak rögtön hozott még egy szivacsot.

Mikor előkerült a casting director, Kissy szólt neki, hogy ő akar életben maradni, ő tagja egy szervezetnek, ahol számítanak rá, és… még mondta volna, de a casting director vállat vont, neki mindegy. Kissy nagyon örült a megmenekülésének, és már az első próbán nagyszerűen lemászott egy emeletnyit a szörnyű mélység fölött, egyelőre szélcsendben, mert a szélgépek még nem voltak bekapcsolva.

Aztán megjött a second unit rendező, és elkezdtek próbálni. A tizennyolcas snittel kezdték, öten ácsorogtak kint a mélység szélén, három lány és két fiú, meg a rendező meg még négyen. Kissynek itt nem volt dolga, bent téblábolt a többiekkel a set belsejében, egy irodában, aminek a berendezését már szintén megrongálta a földrengés. Amikor aztán az ügyelő szólította és

kilépett a leomlott falú folyosóra, az egyik lány furcsa grimasszal fogadta, amit nem tudott mire vélni.

– Oké, te leszel Jeanne – nyújtotta felé a karját a rendező. – Te veszed át a tűzoltócsövet és kezded leereszteni az alsó szintre. Állj ide, szívem, és láss hozzá.

Kissy hozzálátott. Nem ez volt az első eset, hogy tűzoltótömlő volt a kezében, csak előző alkalommal nem mentőkötélnek próbálták használni, hanem csakugyan oltottak vele. Letekert egy darabot a tömlőből és elkezdte leereszteni, közben a rendező a többieket irányította. Ötvenes, kopaszodó, nem túl jóképű pasas volt, teknőckeretes szemüveggel, joviális modorral.

– Rendben, ez a része oké. Pierre, kérlek, gyere ide, mássz le rajta, a csövet megerősítettük, abszolút biztos az egész. Szívem, te ide állj – karolta át az egyik lány vállát. – Te leszel az, aki fentről figyeli, megcsúszik a lába a peremen és kizuhan, ugye? – A lány bólintott. – Oké, csináljunk egy próbát. Louis, te ide állj, jó?

Pierre lemászott, Murielle megcsúszott, kizuhant, nagyot puffant a szivacson.

– Jó, most nézzük tovább. Bexi, szívem, gyere ki, kérlek!

Bexi, Kissy társa a kaszkadőrcsoportból az a lány volt, akit két lány majd egy egész percig tart a két kezénél fogva a mélység fölött, a fiúk próbálnak segíteni, de az egyik fiú átesik rajtuk és lesodorja Bexit is. De ez később jön, most Bexi az élete kockáztatásával megmenti Kissyt, aki alatt leszakad a rogyadozó épület egyik gerendája, és ő majdnem lezuhan.

– Oké, drágám, ide állj, kérlek. – A rendező a megjelölt helyre tolta, a keze végigsiklott Kissy hátán lefelé, és rá a fenekére. A többiek arrébb álltak, nem velük foglalkoztak. – No most azt kérem…

– Én pedig azt kérem – vágott közbe Kissy –, hogy egy másodpercen belül vedd le rólam a kezedet, különben *te* fogsz kizuhanni.

– No de szívem, hát…

– És tanuld meg a nevemet! – csattant fel. – Pierre és Louis nevét tudod, hát tanuld meg a lányokét is! És ne fogdoss!

– Hát ide figyelj – emelte föl az ujját és a hangját a rendező. – Itt én vagyok a góré, és ezt a hangot nem tűröm, világos?

Kissy bólintott, és teljes csendben kilökte a pasast a setből. Az kiáltott egyet és függve maradt a biztosítókötelén, ég és föld között.

– …ki vagy rúgva! – ezek voltak az első érthető szavai, némi gurgulázó fortyogás után. – Száz kaszkadőrt is kapok a helyedre!

– Az enyémre is – szólt ki neki Murielle. – Engem is fogdostál, pedig kétszer löktem el a kezedet.

Bexi nem is szólt semmit, csak lecsatolta a biztosítóját, leugrott a szivacsra, bukfencet vetett és megállt odalent karba tett kézzel. Kissy nem ugrott, ő rendesen lement a lépcsőn.

Még néhányan elindultak, az egyik fiú is, aztán egyszer csak valamennyien, egyetlen fiú kivételével, aki leült egy kilógó födémelemre és fotózni kezdte a barna inges, nagy ingaként himbálózó rendezőt.

– Hagyd ezt abba! – rikácsolta a pasas. – Te is ki vagy rúgva!

– Már kiléptem – vigyorgott a srác, meglóbálta a biztosítóövét és kidobta a setből. – Csak ezeket fölrakom a Facebookra.

– Hé, főnök – szólt ki az ügyelő. – Kaszkadőrök nélkül mi a francot kezdünk?

Válasz helyett csak némi szitkozódás érkezett, aztán amikor az ügyelő leért a terembe, a rendező leordított neki, hogy ő is ki van rúgva, mindenki ki van rúgva! Talál náluk sokkal jobbakat, percek alatt!

– Hát akkor találj – mondta a fővilágosító, és az egész stáb otthagyta a helyét. Kisétáltak a szabadba, egy csomó hangárszerű épület közé, amik között állandó jövés-menés folyt, mindenütt forgattak valamit.

– Ne széledjetek szét, gyerekek – kérte az ügyelő. – Ha leállunk, kicsúszunk a határidőből. Várjatok egy percet.

Leült egy ládára, telefonált.

– Jó napot, mester, Boissac vagyok, a second unit ügyelője. Van egy problémánk. Ferri úr az egész stábot kirúgta… hát mert a kaszkadőrlányok kifogásolták, hogy fogdosta őket. Igen… Nem, mester, nem. Úgy kezdődött, hogy az egyik lány beolvasott neki, mert a fenekére… igen? Igen, máris. Kissy! Kissy, merre vagy? Veled akar beszélni.

Kissy odasurrant, átvette a telefont.

– Kissy Chaton vagyok.

– Vincent Ranchot – mondta egy mély férfihang. Kissynek megrebbent a füle. Egy ekkora rendezővel beszél, ő maga, aki ementálilyukakban nőtt föl!… – Mondja, mi ez a cirkusz?

– Nézze. Én tizenhárom éves korom óta olyan pasikra vadászok, akik lányokat molesztálnak. Most megint találtam egyet, ez legalább nagykorúakkal csinálja, de nem fogom tűrni tőle se. Az összes kaszkadőr kilépett, a fiúk is. Aztán a többieket is kirúgta.

– Ő rúgta ki? Operatőröket, műszakot, mindenkit?

– Aha! Tudja, himbálózás közben.

Erre kis csend lett a telefonban, úgyhogy Kissy néhány mondatban összefoglalta az eseményeket. A mester nagyot nevetett, aztán azt mondta:

– No jó. Ebben a pillanatban nem tudok senkit keríteni, de szeretném, ha dolgoznának. Mondja meg Boissacnak, hogy ettől a perctől ő a second unit director, Ferrit meg eresszék le és küldjék haza.

– Ki van rúgva?

– De ki ám, ha maguk visszajönnek és megcsinálják a filmemet.

– Egy pillanat. – Kissy elrikkantotta magát. – Hé, mindenki! Visszajövünk, ha Ferrit kirúgják?… Azt mondják, persze, mester.

– Rendben van. Ki fogom bírni nélküle. Este Boissac szóljon ide, hogy meddig jutottak. Jó munkát!

– Köszönjük, mester – felelte Kissy, visszaadta a telefont, bement a hangárba, leeresztette a csüggetegen himbálózó rendezőt.

– Ez nem a te napod, öregem – mondta neki. – Mi visszajövünk forgatni, egy részünk hősi halált hal, mások megmenekülnek és csinálnak más filmeket. Te viszont ki vagy rúgva. Nézd a jó oldalát: meg is verhettelek volna. Légyszi, párologj el minél hamarabb.

Kissy aznap kétszer menekült meg: előbb a kirúgástól, aztán a lezuhanástól, ahogy a casting directorral megbeszélték. De a nyelve lógott ki tőle. A többiek hosszabb-rövidebb küzdelem után simán csak lezuhantak és otthagyták a fogukat, de neki meg Michelnek sikeresen le kellett mászni, ezer veszélyen át,

egy szakadt csőcsonkon lógva tartani egymást, amíg valamelyikük végre kapaszkodót talál – és mindezt négyszer. Amikor negyedszer is leértek, Michel közölte, hogy ő inkább leugrik igaziból, de még egyszer nem veszi újra.

– Nem is kell, szuperek voltatok – mondta Boissac, az új rendező. – Mindenki nagyon szuper volt. Kissy és Michel, nektek lesz még pár képetek más helyszíneken, kaptok majd értesítést, hogy mikor vesszük fel. Mindenkinek kösz szépen, mára végeztünk!

Lezuhanyoztak, visszavették a saját ruhájukat, és megbeszélték, hogy beülnek valahová, eldumálnak, isznak valamit. A társaságból páran ekkor látták először Kissy bársonyfüleit, nagy sikert aratott velük, Frédo azt mondta, olyan, mint egy egér.

– Nem olyan – javította ki Bexi. – *Tényleg* egér.

Kissy sóhajtott és a régi szép időkre gondolt, amikor minden olyan egyszerű volt, megverték a shindyt és egereskedhettek nyugodtan, nem kellett negyvenemeletnyi mélység fölött csimpaszkodva harcolni az életükért, mert ha lezuhannak, akkor kisebb a gázsi és a hírnév.

De félóra múlva egereskedhetett megint. Persze filmekről beszéltek, forgatásokról, kaszkadőrjelenetekről, nemcsak olyanokról, amikben részt vettek, hanem amiket szívesen csinálnának. A fiúk a *Cliffhanger*ről beszélgettek, Jean-Philippe szeretett volna játszani egy ilyenben, amúgy is mászott hegyet, de verekedni is szeretett, és egyszer szívesen megküzdött volna Kissyvel. Kissy bólintott, részéről nincs akadálya, de közben elterelte a figyelmét, hogy nyílt az ajtó, és hirtelen duplájára szökött a kis presszó egérnépsűrűsége.

– Hát te, egérke?

– Hát én, egérke – felelte Maverick, és végigpillantott a társaságon. – Sziasztok, Maverick vagyok. Érted jöttem, egérke. India Whisky Uniform Alfa.

Kissynek megrebbent a füle. Körülnézett a kis presszóban, de senki nem tűnt shindynek. A kaszkadőrök meglepve nézték a hátizsákos, helikódobozos, egérfüles kislányt.

– Echo Papa? – kérdezte halkan, mintha attól kellene tartani, hogy valaki megérti.

– Uniform Victor? – kérdezte Maverick szemrehányóan, hogy jön-e már.

– Ti milyen nyelven beszéltek? – érdeklődött Melanie.
– Bocs, gyerekek, most mennem kell – közölte Kissy, és felállt. – Volt egy kólám meg egy sütim – nézett Jean-Philippe-re, és elővette a tárcáját –, kifizetnéd majd?
– Ugyan, hagyd már, a vendégem voltál.
– Kösz. Mehetünk, egérke. Sziasztok!
S már surrantak is, de csak az utcáig.
– Megnézjed fölfedezéset – mondta Maverick.
– Rossz ötlet Elkét parodizálni, egérke – intette Kissy. – Megjegyzi és megver érte.
– Aha, csak ez nem paródia, hanem idézet. Pontosan ezekkel a szavakkal jelentette be. Nézd, mit talált.
Kissy bambán meredt a telefonra. Gyerekpornó, persze, mi a csoda lenne más? Annyi ilyet lát, mint a szemét.
– Nicsak – mondta pár pillanattal később.
– Ugye? – vigyorgott rá Maverick. – A pedofilok nagykönyvében vastag betűkkel emelték ki, hogy ne fotózd a gyerekedet meztelenül az erkélyen, és alatta pirossal, hogy főleg akkor ne, ha az erkélyről egyenesen látszik egy gótikus katedrális, csak ő ezt nem olvasta. Talán későn kézbesítették a példányát. Vagy nem tudom. Lehet, hogy nem is tud olvasni.
– Jó, jó, egérke. Limoges?
– Limoges. Lemòtges, ahogy Niala szerint ott mondják. Saint-Étienne katedrális, épült… mit tudom én, mikor, és azóta mozdulatlanul ott áll és várja, hogy a shindyk lefotózzák. Hát nem rendes tőle?
– Maradj már. De egérke – Kissy csak egy pillanatig tanulmányozta telefonján a térképet –, ez több városnegyeddel távolabb van attól a kórháztól.
– Úgy van. De a gyerek ugyanaz, és ezt a képet is Pixel Mixel bocsátotta önzetlenül alapítványunk rendelkezésére. Meg még hármat, egyik szebb, mint a másik. Amikor ezt megbeszéltük, az egérjelző egeret mutatott alig száz méterre tőlem, úgyhogy idejöttem és elkaptam a füledet. Megyünk Limoges-ba?
Kissy sóhajtott.
– Jaj, egérke. Alig állok a lábamon, most menekültem meg egy felhőkarcoló negyvenedik… mindegy, nem érdekes. Az egésznek semmi értelme. Miért fotózna Pixel Mixel meztelen

gyerekeket a város két különböző pontján? Vagyishogy ugyanazt?

– Nem tudom. Kérdezzük meg tőle! Ezt a képet alig félórája készítette, még akár ott is találhatjuk.

Kissy megint sóhajtott.

– Jól van, valamelyik rágcsáló vegye meg a jegyeket, ülj föl mögém a motorra, de aztán ott legyen nekem az a shindy Limoges-ban!

Este hétkor a két felderítő a rue Neuve Saint-Étienne-en sétálgatott, keresték a házat, ahonnan a fénykép készülhetett, illetve az hamar meg is volt, mert az utcában az volt az egyetlen emeletes társasház. Felküldtek egy bogarat, hogy bemérjék a lakást. Nimby most olyat csinált nekik, hogy Pixel fotóját elhalványítva betette a kamera képe alá, és csak úgy kellett manőverezni, hogy fedésbe hozzák a kettőt. Nem tartott soká.

– Ez az – mondta Maverick. – A kapu fölötti lakás a hetediken. Tiszta, gyors, pontos munka, if there's something shindy in the neighborhood, hívja az egeret! Hát ez bizony gond.

– Mmmmicsoda?

– Túl könnyen megtaláltuk. A templomnak az a külön tornya direkt mutatta, hogy ebből az irányból kell jönni, már a gépen meg tudtuk keresni az utcát. A lakás is pillanatok alatt megvolt. Csapdát szimatolok.

– Ja, persze, az nyilván van. Minimum egy kosár kiscica. Hozd le a bogarat, egérke, menjünk föl, ejtsük el a shindynket, aztán keressük meg a problémánk megoldására egyedül alkalmas intézményt.

– A rendőrséget?

– Az ráér. A pizzériát.

Fölmenni liften, becsöngetni, udvariasan üdvözölni az ajtót nyitó urat, megmutatni neki a saját fotóit, aztán kiütni a fejét a két füle közül és átadni a rendőrségnek – két rátermett kisegérnek pár perces ügy.

Ha a kapu nem lett volna zárva.

Kissy sokadszor sóhajtott aznap, és megnyomta az egyik lakás kaputelefonját. Aztán egy másikét. Egy harmadikét…

– Senki sincs itthon – állapította meg Maverick talpraesetten. – Itt macerás lenne feneketlen vermet létesíteni, külön egérre

tervezett csapóajtóval, fönt az emeleten, ezért ravaszul mind elmentek hazulról.

Kissy kitartóan nyomkodta tovább a… végre valaki beleszólt.

– Ki az?

– Jerry Alapítvány – felelte Kissy önkéntelenül… hirtelen cserben hagyta minden fedősztori-kiötlő képessége.

– Sajnálom, nem adakozunk – felelte a hang szívtelenül, és mielőtt Kissy kinyithatta volna a száját, letette.

Maverick tompán morgott – a zsebektől tanulta.

Kissy megpróbált még egypár gombot, aztán sóhajtott. Ma sóhajtós napja van. Hívta a rendőrséget.

– Várjon, lassabban. Meztelenül fotózták önt egy erkélyen?

– Nem engem! Egy hat év körüli kislányt. Az elkövető ismert pedofil, gyerekpornó-terjesztő. Szükségünk van egy járőrre, hogy bejussunk az épületbe.

– Ön honnan látta ezt?

– Az alapítványunk a neten találta a fényképet.

– És honnan tudja, hogy ki készítette?

– Ha ideküld egy járőrt, megmutatjuk neki a képet, és egyből tudni fogja. De minél előbb, ha lehet, mert lehet, hogy azt a kislányt most is éppen molesztálják.

– Rendben van – felelte a diszpécser. – Intézkedem, küldök egy kocsit. De az ön érdekében ajánlom, hogy igaza legyen.

Kissy felfortyant.

– Én pedig a kislány érdekében ajánlom, hogy azok a rendőrök nagyon gyorsan érjenek ide!

Nagyon gyorsan odaértek: egy perc sem telhetett bele, és egy rendőrautó állt meg mellettük. De mögötte ott jött még egy, és pillanatokon belül még kettő futott be. Kissy elégedetten állapította meg, hogy a diszpécser akadékoskodása nem jellemző a limoges-i rendőrökre.

– Berthier – lépett oda a legelső rendőr. – Maguk hívtak minket?

– Mi – Kissy az orra alá dugta a telefonját. – Chaton, Jerry Alapítvány.

A rendőr pár pillanatig szemlélte a képernyőt.

– Nézd már, ez itt készült valóban. De melyik lakás?

– Valamelyik felső emelet – mondta a társa.

– Az a lakás – mutatta Maverick –, ott legfölül.
– Biztos?
– Biztos – felelte a két egér kórusban.
Berthier a kaputelefonhoz lépett és elkezdte sorra nyomkodni a gombokat. Abba sem hagyta, amíg egy női hang bele nem szólt:
– Ki az?
– Rendőrség. Kérem, nyissa ki a kaput!
– Rendőrség?!… de hát mi történt?…
– Nem önhöz jöttünk, nem tartozik önre, csak nyissa ki!
A zár felbúgott, Berthier kinyitotta a kaput, és vagy nyolc rendőr özönlött be. Meg két egér is.
– Valakinek idelent kellene maradni – mondta egyikük.
– Majd mi Gustave-val – felelte egy másik. – Te maradj itt, én megnézem, van-e udvari kijárat.
Hat rendőr és két egér ha zsúfoltan is, de elfért a liftben.
– Honnan szedték a fotót? – kérdezte Berthier útközben.
– Az alapítványunk netes pedofilok felkutatásával foglalkozik.
– Érdekes. Sosem hallottam ilyesmiről. Régóta működnek?
– Öt éve. De Limoges-ban most járunk először.
– Miért, honnan jöttek?
– Párizsból. Félórája szálltunk le itt.
A rendőrök nagyot néztek.
Kiszálltak a hetediken, és már nyomták is a csengőgombot. Válasz nem érkezett. Berthier dörömbölni kezdett.
– Rendőrség! Nyissák ki!
Semmi reakció.
– Be kell törni – mondta Maverick.
Berthier bólintott és elővette a telefonját.
– Berthier őrmester, jelentkezem. A gyanúsított lakása előtt vagyok, de nem nyitnak ajtót. Kérek engedélyt a lakás felnyitására.
– Engedélyezem – felelte a telefon.
– Köszönöm, végrehajtom. Hát lássunk neki, fiúk.
Az egyik rendőr egy vállmozdulattal belökte az ajtót, nem tűnt valami erősnek. A lakást elözönlötték a rendőrök. Meg az egerek. Kissy eldöntötte magában, hogy nem azért repültek

idáig, hogy a rendőrök egyedül kapják el a shindyt. Még mit nem. Nekik egy falatot se hagynának belőle.

A lakás üres volt, mármint ember nem volt benne – szerencsére cica sem, amint Maverick egy gyors ellenőrzéssel megállapította. Bűnjel annál több. Bár a rendőrök kételkedtek benne, hogy a képeken is látott korú kislánynak való ruhák és játékok bűnjelek lennének.

– Annyit tudunk, hogy lakik itt egy kislány. Ez nem bűn.

Berthier megint beszólt a központba, jelentette, hogy mit találtak, és utasítást kért. Információt előbb kapott, mint utasítást.

– A lakás bérlője Alexandre Pelevin, harminchét éves, nős, büntetett előéletű – közölte egy fiatal női hang. – Szexuális zaklatásért hat hónapot ült. Konyhai kisegítő egy szállodában. Az ügyet Noir felügyelő vezeti tovább, már úton van a helyszínre.

– Értettem – felelte Berthier, és letette.

Noir felügyelő nem lehetett idősebb Pinél, energikus volt és alapos. A stílusa emlékeztetett Castelliére, csak nem telefonált állandóan.

– És *ti* kik vagytok? – tegezte rögtön a két egeret, akik fölcsapták az igazolványukat és bemutatkoztak.

– Már egy ideje szemmel tartjuk Pixel Mixelt – közölte Kissy. – Az igazi nevét csak az imént tudtuk meg, de a tevékenységéről már egy csomó adatunk van.

– Rendben – bólintott Noir, miután egy-két percig tanulmányozta Pixel Mixel aktáját egy Jerry-gépen, és elővette a telefonját. – Madame Marceau, legyen szíves írni egy elfogatóparancsot Alexandre Pelevin ellen, az adatokat megtalálja a szokásos helyen. – Írják bele, hogy feltehetően egy hat év körüli, barna hajú, barna szemű kislány is van vele, legyenek óvatosak. A többit tudja. Kocsi rendszáma meg minden. Köszönöm, vége. Őrmester, lenne szíves szólni a helyszínelőknek, hogy jöjjenek ki ide?

– Azonnal, felügyelő úr – mondta Berthier feszesen, és már telefonált is, miközben Noir körbejárt a lakásban, nézelődött. A két egér vele tartott, senki sem akadályozta őket, szabadon mozogtak az idegen lakásban.

– Né csak, egérke – szólalt meg egyszer Maverick. Kissy követte a tekintetét. Egy piros ruhácskát tanulmányozott, fehér

csipkedísszel, aztán elővette a telefonját és megkereste Pixel Mixel egyik korábbi fényképét. A ruha ott volt rajta, egy székre dobva. Könnyű volt megtalálni a képet, hiszen a Jerry rendszerében minden képet bőségesen elláttak kereshető címkékkel.

– Aha – bólintott Kissy –, cin-cin. Infónk tényleg bőven van, már csak azt kellene tudni, hol vannak most.

– Mondjuk itt – vágta rá Maverick, és egy köteg fényképre mutatott az íróasztalon. Kissy és Noir egyszerre ugrott oda. A képeken senki nem volt meztelen, szokványos családi képek voltak. Kerti sütögetés, játék a folyóparton, effélék.

– Van egy vízparti nyaralójuk – mondta Kissy, miközben Noir gyors mozdulatokkal szétrakta a képeket az asztalon. – Remélem. Mert ha ez egy kemping, akkor nem sok esély van, hogy pont oda visszamennek.

Noir közben előhúzta a telefonját.

– Madame Marceau, lenne szíves utánanézni, hogy van-e Pelevin vagy egy családtagja nevén bármilyen nyaraló, hétvégi telek, efféle? Köszönöm. Igen. Rendben.

Eltette a készüléket, és tovább rakosgatta a képeket. Figyelmesen nézték őket végig, apróra, egyenként.

– És ha egyszerűen elvitték a gyereket a nagymamához? – szólalt meg Maverick.

Noir rámeredt, aztán bólintott.

– Az is lehet. – Megint hívta madame Marceau-t, és most Pelevin szüleinek a címét kérte, illetve a párja szüleiét, ha végre tudják, hogy ki a párja. – Antwerpen?… Hát oda aligha ruccantak el így este, itthon mindent széthagyva. Igen? Ez az, végre, madame Mar… pillanat, fölírom. Isabelle, hétéves, Murielle Manderesse, harminckettő, szobalány szállodában… igen? Remek. Öt perc és ott vagyok. Köszönöm. Őrmester úr, lennének szívesek megvárni a helyszínelőket?

– Természetesen, felügyelő úr – felelte Berthier.

– Én kimegyek Panazolba az anya szüleihez. Velem jöttök? – pillantott Kissyre, ők pedig válasz helyett már surrantak is az ajtóhoz, épp csak búcsút intettek a rendőröknek.

Panazol egy külváros volt, annak is a legszélére mentek ki, rétek között kanyargott már az út, megnőtt a távolság a házak között. Noir sietve, de nyugodtan vezetett.

– Ez lesz az a ház. És itthon is vannak.
A kapu mögött állt egy kocsi.
Maverick már kint is volt és nyomta a csengőt. Ők is kiszálltak, vártak. Semmi válasz.
– No igen – mondta Maverick –, itthon vannak, csak nem nyitnak ajtót. Azt hiszik, ezzel elkerülhetik a letartóztatást, a bíróságot, a börtönt.
– Vagy csak gyalog mentek valahová – vont vállat Noir. – Vagy a lányuk egyáltalán nincs is itt a családjával, és korán lefeküdtek.
Kissy szeme összevillant Maverickével, aki már vette is le a hátáról a helikósdobozt, amit Noir és a többi rendőr is megcsodált, de nem szóltak rá semmit. Kinyitotta, kioldotta az Enterprise rögzítését, s a telefonjával szállt föl, nem is vette ki a dobozból a vezérlőt meg a szemüveget.
– Hát ez mi? – nézett nagyot a felügyelő.
– A válasz a kérdésedre – felelte Maverick, a magasba csapott a géppel, és beszállt a ház fölé. Az Enterprise nagy ívben ereszkedve vágódott az egyik ablak elé, benézett, s egy pillanat múlva továbblibbent a következő ablakhoz. Aztán föl az emeletre, ott is megnézett két ablakot, majd felvágott a tetőre, ívelt vonalban száguldott a kémény felé, az utolsó pillanatban kikerülte, és lecsapott az oldalfal elé. Kissy, aki ezt már a saját telefonján nézte, szabad szemmel nem látott volna oda, megállapította, hogy továbbképzést kell tartani a kölyköknek helikóvezetésből. Főleg Mavericknek, de a többieknek is. Fölöslegesen virtuózkodik, értelmetlenül kockáztat. Egyszer még rajtaveszt, és szerencsésnek mondhatja magát, ha sikerül ejtőernyővel kiugrania.
– Vizuális kapcsolatok tizenegy óránál – szólalt meg a pilóta.
Igen, már Kissy is látta. A ház sarka mögül éppen rájuk látott a helikó. A család a ház mögött ült a kerti asztalnál, ettek, beszélgettek.
– Visszahozom a gépet és rárakod a fegyvert, jó?
Kissy elkapta a felügyelő meghökkent tekintetét.
– Szó se lehet róla, egérke.
Maverick hirtelen felhúzta a gépet és megindult a család felé. Fedezék nélkül, a nyílt levegőben.
– Mégis mit csinálsz, egérke?

A család nyomban észrevette az Enterprise-t, nem volt nehéz, egyenesen föléjük szállt és kétméteres magasságban megkerülte az asztalt, végignézett rajtuk. Kissy felkészült a harcra. A kislányt azonnal megismerte, ő volt az, egyértelműen. Egy idős pár, egy nő, két férfi. Az egyik férfi fölállt és hadonászni kezdett az Enterprise felé, kiabált is hozzá – persze nem hallották, nem volt mikrofon a gépen –, aztán mivel nem érte el, elszaladt és hozott egy seprűt, azzal kezdett csapkodni.

– Hát ebben teljesen igaza van – sóhajtott Noir –, ez magánlaksértés, csak ezzel nem vagyunk előrébb.

– Várd ki a végét – felelte Kissy. – Maverick egyre közelebb csalja a kapuhoz, hamarosan már hallani fogja a csengőt.

A többiek is szaladgáltak már. Volt idejük megnézni, amikor Maverick egyszer-egyszer fölemelte a gépet. Aztán mindig lejjebb szállt, nehogy a pasas feladja az üldözést. Végre a két nőt a ház oldalánál látták, úgyhogy Kissy rátenyerelt a csengőgombra.

– Jön – mondta Maverick, és faképnél hagyta a dühös pasast. Az Enterprise leszállt Noir kocsijának motorházára.

A kapu kinyílt, két elképedt, gyanakvó női arcot láttak, azok pedig egy rendőrigazolványt.

– Jó napot, hölgyeim. Rendőrség. Noir felügyelő vagyok. Alexandre Pelevint keresem, itt van?

A fiatalabbik közelebb jött.

– A férjem. Mit akar tőle?

– Ezt majd neki magának mondanám el, asszonyom. Be kell engednie, madame.

Az idősebb csak állt a kapuban.

– Ez az én házam. Mit akar maga itt?…

Közben a két egér elcsomagolta a helikoptert. Férfihangot is hallottak már a kapuból.

– Mit akarnak?!

– Rendőrség – emelte föl Noir a hangját. – Madame, lesz szíves félreállni a kapuból és beengedni engem?

Az asszony végre félreállt. Noir besétált, de már a nyomában voltak hűséges egerei is. Kissy jól emlékezett arra az alkalomra az Areva-toronyban, több mint négy évvel ezelőtt, amikor nekik kellett megvédeniük Leblanc hadnagyot, és volt egy tippje, hogy Noirnál sincs fegyver.

Most Maverick vette a hátára a helikósdobozt, hogy Kissy támadhasson, ha kell.

– Melyikük Alexandre Pelevin? – kérdezte Noir.

– Én vagyok – szólalt meg az a férfi, aki nem vett részt az Enterprise seprűs megtámadásában. Nagydarab, kerek fejű… igen, hasonlított arra a rajzra. Ő az. De a felesége nevére rosszul emlékezett az a szomszéd, Murielle, nem Gabrielle. Azért nem találták.

– Noir felügyelő vagyok a limoges-i kapitányságról. Kiskorú veszélyeztetésével és sérelmére elkövetett fajtalankodással, valamint gyermekpornográfia készítésével és közzétételével gyanúsítom. Most velem kell jönnie. Letartóztatom.

Elő is vett egy bilincset és elindult a pasas felé. Kissynek kezdett nem tetszeni a szitu. Öt felnőtt és egyetlen rendőr, az egerekkel nem kalkulálnak, és valahogy pontosan úgy néztek ki, mint akik meg akarják védeni szegény megvádolt családtagjukat, éspedig nem a bíróságon.

A keze lassan a derekára csúszott.

– De várjon már – szólalt meg a bácsi. – Honnan szedi ezt a képtelenséget?

– Bizonyítékaink vannak, uram. A kapitányságon megnézheti őket. Menjünk.

Erre az egész család egyszerre kezdett beszélni. Noir azonban nem törődött velük, az egerek fedezete alatt kivezette Pixel Mixelt a kocsiba. A támadás elmaradt, legalábbis a fizikai, mert a másik pasas sértő szavakat is mondott, egyre többet. Úgy tűnt, ez elég neki az indulatai levezetésére.

– Szálljon be – nyitotta Noir a hátsó ajtót. Ekkor a másik fiatalabb férfi utánuk rohant, Kissyt félrelökve, de egy méterrel a kocsi előtt felbukott és elterült a füvön.

– Csak nem akartál megtámadni egy rendőrt? – térdelt a hátára Maverick, és szakszerűen hátracsavarta a kezét. A pasas szitkozódásával nem törődtek, de Kissynek eszébe jutott valami.

– Figyelj csak, Pixel Mixel – sétált oda a shindyhez, és nem kerülte el a figyelmét, hogy az összerezzen ettől a megszólítástól. – Te olyan képet is csináltál, amin a gyerekkel együtt szerepelsz. Igaz, az arcod nem látszik, de majd az ügyész keres ismertetőjegyeket… mindegy, szóval ki volt a fotós?

Noir lenyomta a shindy fejét és betolta a kocsiba, rácsukta az ajtót és megkérdezte:

– Talán ez az úr, aki itt fekszik a földön?

A shindy nem válaszolt.

Visszasétáltak a másik mukihoz, akinek Maverick elégedetten ült a hátán.

– Ön kije a kislánynak?

Kissynek ekkor tűnt föl, hogy a gyereket azóta nem látta, amióta behatoltak a telekre. Elindult vissza, hogy megkeresse, elhaladt az anya és a nagyszülők mellett, megkerülte a házat. A gyerek nem volt sehol. Belépett a házba.

A kislányt az emeleten, az utcai szobában találta meg, az ablaknál ült egy széken, összekuporodva, egy macit szorongatott. Kétségkívül látta az apja letartóztatását.

Kissy megállt a nyitott ajtóban.

– Bejöhetek?

Csak egy vállvonást kapott válaszul. Bement és leült a gyerekkel szemben egy másik székre.

– Szia. Kissy vagyok. Egy alapítványtól jöttem. Az a dolgunk, hogy a gyerekeket kimenekítsük az olyanok kezéből, mint… az apád.

– Nem az apám – morogta Isabelle durcásan.

– Ó. Értem. És ki az apád?

– Az apám egy tróger!

Rakodómunkás egy pályaudvaron, akarta kérdezni Kissy, aztán rájött, hogy nem.

– Világos. Hát az én szememben Alexandre Pelevin sem érdemel valami szép jelzőket. Pár órája még egy presszóban üldögéltem a barátaimmal Párizsban, aztán jött a társam… az a kislány ott lent – biccentett az ablak felé –, és hozott négy fotót rólad. Az erkélyen meg bent a lakásban, ma délután készültek, gondolom, a rue Neuve… Neuve… valamilyen szentnek az utcájában, azt már elfelejtettem. Most járok először ebben a városban. De rögtön repülőre ültünk, hogy megkeressünk titeket, és megszabadítsunk téged ettől az alaktól.

Isabelle hallgatott. Az arca alig látszott, egészen beletemette a plüssmaci bundájába.

– Csak egyvalamit még tudni szeretnék. Némelyik képről nemigen hiszem, hogy Pelevin kezében volt a fényképezőgép. Túl hosszú karja kellett volna hogy legyen. Pelevin börtönbe kerül azért, amit veled csinált, mert ilyet gyerekekkel nem szabad csinálni. De aki fotózott, az nem kerül börtönbe, pedig ő ugyanolyan bűnös, mint Pelevin. És továbbra is csinálni fogja veled, csak most már egyedül.

– Nem fogja – morogta Isabelle.

– Biztos vagy benne? – Apró fejmozdulat. – Értem. Jó. Ettől még bűnös, és felelnie kell azért, amit…

Kissy elharapta a mondatot. Hát persze. Persze hogy nem!

– Most már értem – mondta lassan. – Egyedül nem fogja csinálni veled azt, amit Pelevin, igaz? Mert *ő* nem férfi. Ugye?

Megint egy apró fejmozdulat. Aztán csak ültek csendben.

Amikor Kissy lement az utcára, a családi tabló nagyjából ugyanolyan volt, mint amikor eljött. Noir a kocsinak támaszkodva telefonált; Pelevin hátul ült lehorgasztott fejjel. A másik férfi a földön ült a kapu és a kocsi között, fölötte állt Maverick, karba tett kézzel, vészjóslóan. A kapu közelében a gyerek anyja és a nagyszülők, a kezüket tördelték, kétségbe voltak esve.

Kissy kisétált a kapun, menet közben megfogta a gyerek anyjának kezét, és húzta magával.

– Hé… mit akar… mit művel?

Kissy megállt, a nő felé fordult és a szemébe nézett. Az rémülten bámult vissza rá.

– A lányod küldi – mondta Kissy, és lekevert neki egy akkora pofont, amitől a nő nekizuhant a kocsinak. Kissy utánament, szó nélkül megfogta megint, átvonszolta a kocsi másik oldalára, felrántotta az ajtót és belökte a nőt a férje mellé.

Még behajolt egy pillanatra.

– Látni sem akar többé. Egyikőtöket sem. Majd az ügyész lejátssza a felvételt a tárgyaláson. A helyedben ezentúl a közelébe sem mennék. Mármint szabadulásod után, persze.

Bevágta az ajtót és szembetalálta magát Noir meglepett képével.

– Hogyhogy?…

– Ő volt a fotós – felelte Kissy. – Pelevin veréssel fenyegette… ő meg ahelyett, hogy visszaüt vagy ha nincs más választá-

sa, hát inkább eltűri a verést, a gyerekkel vitette el a balhét. Semmivel sem különb, mint a kedves párja.

– Ez a nap meglepetése – mondta Noir. – Nézd, nekem indulnom kell. Hívtam kocsit nektek, de beletelik félórába, amíg ideér.

– Nem gond. De te elbírsz egyedül ezzel a kettővel, miközben vezetned is kell?

A felügyelő elmosolyodott és a kezét nyújtotta.

– Ne aggódj. Kösz mindent. Remélem, látjuk még egymást.

– Minden lehetséges. Ja, a nőnek majd mondd ki a bűvös szót, hogy letartóztatod, mert éntőlem nem lett volna elég hatásos.

Kezet szorítottak, és Noir beült a kocsiba. Kissy odaballagott a nagyszülőkhöz.

– Madame, monsieur, úgy néz ki, önökre hárul a gyerek felnevelése a továbbiakban. A szülők, ha ez a szó alkalmas rájuk egyáltalán, hosszabb ideig csak önmagukat nevelhetik – a rácsok mögött. Elnézést, uram, ön miért ül még mindig a földön?

Maverick válaszolt a férfi helyett.

– Mert megfenyegettem, hogy ha ugrál, akkor lecsavarom az orrocskáját.

– Értem… szerintem hagyd fölkelni.

– Kicsit kihozott a sodromból – szólalt meg a férfi –, amikor egyszer csak letartóztatták a sógoromat. De hogy a nővéremet is, az már… arra már… egyáltalán nem találok szavakat. Murielle a légynek sem tudna ártani.

– A saját lányának mégis ártott… Manderesse úr, ha jól emlékszem. Hogy pontos legyek, az ön nővére egy kerítőnő. Egy bordélyházi madám. Egy strici. Súlyosbítva azzal, hogy a sértett a saját hétéves lánya.

– Ez képtelenség!

– Bár az lenne, de azt hiszem, a fényképeket önöknek nem fogom megmutatni. Most pedig lesznek szívesek vendégül látni minket egy félórára? Nem hívhatok taxit, mert a rendőrség kocsit küld értünk, és lekonyul a fülecskéjük, ha hiába bumliznak ki ide.

Vidám tavaszi napra virradtak, igazi ünnepi hangulatot árasztott a kert, talán az egész város. A csapat már hajnalok hajnalán

leosont a városba és óriási halom virággal tértek haza. Vanessa nevetett és végigölelgette őket.

Tizenhét éves. Milyen nagylány már, gondolta Kissy. Muszáj volt sűrűn gondolnia arra, hogy Vanessa nagylány, mert ő maga nemigen viselkedett úgy. Éppen olyan kölykös volt, mint tizenhat éves korában.

– Vagyis tegnap – felelte Molly erre a tudományos megállapításra.

Kissy bólintott és ment öltözni. Sapka, kötény, kesztyű, előírás szerint, ha létezik hely, ahol Vanessa végképp nem tűr meg enélkül kuktát, az itt van, a panzió konyhájában.

– *You are the dancing queen, young and sweet, only seventeen* – dúdolta, és hozzálátott a palacsintatészta keveréséhez. *Crèpe madame* lesz belőle, sonkát és sajtot fog rátornyozni, kis szögletes batyut hajtogat belőle, aztán szúr rajta egy kör alakú lyukat és beleüt egy tojást.

Az idén Vanessa is szakácskodik – neki az az igazi öröm, ha alkothat, no meg nem mellékesen ha kamraegereket kommandírozhat. Hogy mit készít, azt nem lehet tudni, rendelt például egy tonna krumplit, meghámozva, kockákra vágva, megfőzve, meg többféle sajtot meg mindenfélét. Ebből még bármi kijöhet.

– Valamit kellene még csinálni azon kívül, hogy jókat eszünk és paintballozni megyünk – mondta François.

– Fogjunk shindyt – javasolta Caroline. – Tavaly is fogtatok egyet Vanessa szülinapjára.

– Fogtunk – bólintott Kissy, rosszallóan nézve Caroline-ra, aki háttal állt neki, a rosszallást nem láthatta. De a hangjából mégis érezhette, mert megfordult és ránézett. No igen. Egyike a három egérnek, akiknek van ez-az a rovásán azzal a shindyfogással kapcsolatban.

– Lehetne ez egy hagyomány – szólalt meg Françoise. – Vanessa minden születésnapjára elejthetnénk egy shindyt.

– Miért pont az enyémre? – nevetett az ünnepelt. – Akkor már mindenki születésnapjára, nem?

A zseb csettintett a nyelvével.

– Évente huszonöt shindy, átlag kéthetente egy darab, remek ötlet.

– Annyit könnyen meg tudnánk fogni – jegyezte meg Nimby –, a nyomozásaink többsége csak pár napig tart, bőven ráérnénk két shindy között sajtos fagyit enni.

Vanessa kezében megállt a keverőkanál.

– Micsodát?

– Sajtos fagyit. Egerek volnánk, nem?

Vanessa lassan bólintott, folytatta a keverést, és Kissy tudta, hogy ma még sajtos fagyi is lesz.

– Ettől jócskán megnőne a fülünk – mondta Nique.

– A sajtos fagyitól?

– Attól is… de a shindykre gondoltam. Tényleg jó lenne többet megfogni közülük, hiszen sokkal többen vannak, mint amennyit mi elkapunk. Hány shindyt juttatott az alapítvány rács mögé öt év alatt, százat? Hányan lehetnek csak Franciaországban?

– Azt senki sem tudja – felelte Niala. – De biztos, hogy mi még csak egy apró töredékükről hallottunk.

– S még azoknak is csak egy töredékét fogtuk meg.

– Igen, hiszen a legtöbbhöz semmi támpontunk sincsen.

Nique lassan bólogatott. – Hát nincs. Jól van, egérkék, ezt összekevertem, hogyan tovább?

– Nyújtsd ki simára, egérke – felelte séfjük –, aztán szaggass belőle karikákat.

– Vettem!

– Egérzeti központ, itt rohami egérség – szólalt meg a táblagép a konyhapolcon.

– Hallgatunk, rohamegér – felelte Kissy.

– Madame és monsieur Svédvendégek kérdezi, lehet ebédelni egy óra előbb hátha, mert van program nekik.

– Mindent lehet, de akkor nagyon hamar kell a rendelés – mondta Vanessa.

– Már megvan. Jegyezesz?

– Eszemben sincs írogatni, mondjad!

– Két adag minestroneleves, húsos változat. Egy bolognai alla makaróni és egy karbonált szpagetti. Desszert nem kérték.

– Te összekeversz mindent, egérke – nevetett a mikró. – Az nem bolognai alla makaróni, hanem macaroni alla bolognese, és nem a spagettit karbonálják, hanem spaghetti alla carbonara.

– Aha, lehet úgy is mondani. Várjad, kérdezi signor Hansen, mi borot tudjuk adni hozzá.

– Hát mondd meg neki. Te is tudod a kínálatot, egérke.

Halk tárgyalás a vonal végén, németül. Hansenék jobban beszélnek németül, mint franciául, és el vannak ragadtatva a vörös hajú, édes kislánytól, akinek ez az anyanyelve, és bársony egérfüleket hord a fején.

– Nem nyertük – jött a cincogás megint. – Szeretik jobbat vörösöt, de cabernet sauvignon nem kedvenc. Másik borok pincliben pedig nem ízlődik olasz tésztáakhoz.

Vanessa nem nézett föl a tésztanyújtásból.

– Mi a véleményük a sangioveséről?

– De hisz olyan nem is van Speisekammer bele.

– *Nincs* is. Nem ezt kérdeztem, egérke.

– Tetsz nekik, innák olyanat.

– Jó, egy egér hívja föl nekem a hatvankettő-huszonegyet.

Valaki már intézkedett is, a tárcsahang kiment a kommunikációs rendszerre.

– Bourridon – felelte egy ismerős férfihang.

– Szia, Vanessa vagyok.

– Szia, mi van, változott valami? Hamarosan indulok hozzátok.

– Semmi, gyere bármikor, de Alex, ugye van még pár üveg sangioveséd?

– Őszintén bevallva fogalmam sincs. Megnézzem?

– Légy szíves, ígértem egy vendégnek, most kezdünk nekik ebédet főzni, azzal szolgálnánk fel.

– Mindjárt megnézem… illetve ahogy ti mondjátok, vettem az adást. Á, itt is van. Hat üveg. Chianti jó lesz?

– Nekem teljesen.

– Ez itt Bella Sera, dé-ó-csé-dzsé. Átküldöm a gyerekkel.

– Mille grazie. Ciao!

Vanessa elkészült a nyújtással és hozzálátott a tésztaszaggatáshoz.

– Mi az a dé… csé… – kérdezte Molly.

– DOCG. Denominazione di Origine Controllata e Garantita. C’è indicato obbligatoriamente in etichetta e consiste o semplicemente nel nome geografico di una zona viticola…

– Hé, hé, hé! – kiabált rá sok száz kisegér, vagyis persze csak a kölykök. – Ez itt még Franciaország!

Vanessa lestoppolt az olasszal.

– Mi van?!… ja, értem. Szóval ellenőrzik a bor eredetét és garantálják, hogy onnan való, ahonnan kell. Jó, egérkék, az a csirke most már puha lehet, ellenőrizzétek és lássatok hozzá a következő fázishoz, gyerünk, ez nem gyakorlat!

– Cin-cin – jött egy halk hang a kommunikációs rendszerből.

– Tessék! – vágta rá Vanessa, egy lendületes mozdulattal öszszegyúrva a maradék tésztát, hogy újra kiszaggassa.

– Madame Lucas kérdezi, hogy van-e még a tegnapi padlizsánsalátából – közvetítette Jacques.

– Ez egy panzió, egérke, kizárólag friss ételt szolgálunk fel.

– Úgy érti, azt az ételt készítjük-e ma is, mert nem látja az étlapon, és tegnap elmulasztotta.

– Értem. Hangosíts ki.

– Eddig is ki voltál.

– Madame Lucas, itt Vanessa – mondta a mikró, intett Niquenek, a tésztára mutatott és már lépett is tovább a fazekakhoz. – Sajnos ma nem kaptunk jó minőségű padlizsánt, pontosabban semmilyet, hiszen a közepes minőségűt a szállítónk föl sem kínálná. Ezért ezt nem tudjuk vállalni. De biztos tudomásom van arról, hogy kik vették meg előlünk az utolsó néhány darabot, és ha szépen rájuk mosolygok, szerintem adnak belőle. Ha még föl nem használták, természetesen.

– Ó – mondta a hölgy; látásból Kissy is ismerte. – Ha nem okoz kellemetlenséget, igazán örömmel megkóstolnám.

– Semmi akadálya, madame, rögtön megkérdezem és értesítem önt. India Juliet Tango bontja a vonalat, hívjátok Delta November Charlie Echót, és most azonnal kérek még több egeret a keverőtálakhoz, ez nem holmi vacak hadsereg, ez egy konyha, itt rendnek kell lennie!

– Konyha, tessék – szólalt meg egy idős asszony hangja a kihangosítókból.

– Itt is konyha! – nevetett a mikró. – Vanessa vagyok, Valérie néni. Az egyik vendégünk padlizsánt enne, de nem kaptunk, tudna párat nélkülözni?

– Akár az összeset, kis szívem, Louise nem tudta a bevásárlásnál, hogy mennyire gyenge most a házunk, az a pár vendég

sem itthon eszik. Még el is készítem neked, alig van valami dolgunk Pierrette-tel.

– Igen? – A mikró végignézett a konyhán. Marie és két kisegítő, meg egy halom egér dolgozott lendületesen a csapat ebédjén meg a vendégekén, a panzió és a születésnapi vendégsereg ebédjén egyaránt. Még volt egér a háznál bőségesen, de ha még néhány bejön, valakire biztosan rálépnek a tumultusban. Vanessa most az egyszer nem vette föl azt a hetyke „ugyan, márpedig én azt megoldom” modorát. – Az nagy segítség lenne, Valérie néni. Padlizsánsalátát rendelt a vendég.

– Mifélét, drágám?

– Nagyon puhára grillezi, a belét fölkockázza, paradicsommal, ecettel, sóval, oregánóval és fokhagymával elegyíti, olajon megfuttatja petrezselyemmel, sózza-borsozza, és meleg pitaszeleteken, olajbogyóval tálalja. Egy személyre. Mario majd kikalkulálja Vincent bácsival, gondolom.

– Ne csináljatok belőle gondot. Szólok Philippe-nek, hogy ki kell futnia, hol veszitek át?

– A kapuba rendelek egy egeret, Valérie néni, és köszönöm.

– Örülök, hogy segíthettem. Délután átmegyek én is és felköszöntelek. Szervusz.

– Viszonthallásra, Valérie néni. Rendben, egérkék, adjátok Jacques-ot!

– Hallom és engedelmeskedem – jött a fiú hangja.

– Üzenet madame Lucas-nak: meglesz a saláta. Nézz az órára és húsz perc múlva legyél a kapuban, Philippe hozza majd egy zöld kiskocsival. A salátát átveszed és azonnal tálalod, addigra legyen ott házi tányér, evőeszköz, minden, ahogy tanultátok! Te pedig ott, a sapkád alatt a nagy fülekkel, csinálj még egyszer ennyi krumplit, de szaporán!

Kissynek fülig ért a szája. Vanessa igazi hadvezérként irányítja a konyhát.

Jövőre nagyszállót igazgathat!

– Jól van, egérkék, most lelövöldözlek titeket – jelentette be Maverick, és tárat illesztett a fegyverébe. – Lennétek szívesek cikcakkban menekülni?

– Csigavér, egérke – intette Niala. – Még nem kezdtük el.

– De hát nem az az alapítvány elve, hogy *elsősorban a tisztességtelen eszközök vannak megengedve?*
Az egerek egymásra néztek. Ebben volt valami.
– Paintballban nem – felelte Nimby –, amíg mindenki be nem öltözött és le nem zárta a maszkját. Onnantól persze.
– Hm-hm – felelte Maverick tamáskodva, tenyerén billegetve a puskáját. – Szerintem a shindy nem várja meg, amíg előírásosan beöltözöl és lezárod a maszkodat.
A csapat jót nevetett.
– De nem is jön paintballpályára!
– No jó – mondta Vanessa –, mi a képlet?
Niala körbemutatott a kis völgyön.
– Öt színt hoztunk, öt csapatot alkotunk. Kék, fehér, piros, sárga, zöld.
– Francia, német, olasz – bólintott Elke. – De német zászlótól hiányza fekete.
– Mert a paintballruha sötét – felelte az egere.
– Van öt zászlónk is, ugyanezekben a színekben. Mindegyik csapat tetszése szerinti taktikával őrzi a zászlót, és próbálja elragadni a többiekét. A csapatok maguk választanak kapitányt. Egér kilövése egy pont. Akit eltalálnak, az tíz másodpercig fekszik holtan, a gyilkosa ezalatt elveheti tőle a zászlóit, ha odaér idejében. A játék végén minden csapat száz pontot kap a nála levő zászlókért és ötven pont levonást, ha a sajátja nincs meg. Ennyi a történet, egérkék.
Nimby fölmutatta a telefonját.
– Kisorsolom a csapatokat, kérem a zászlókat. Tíz perc múlva pedig jeleznek az óráink, kezdődik a háború.
– Kék – vette ki Martin.
– Chantal, Suzanne, Françoise, Christian, Maverick.
Chantal átvette a zászlójukat meg a kék karszalagokat és félrevonultak.
– Fehér.
– Michel, François, Brigitte, Martin, Nique.
Martin elballagott a csapatával, a piros zászlót Kissy tartotta föl.
– Yvonne, Jacques, Vanessa, Caroline, Pi.
Kissy átadta a pirosat Jacques-nak, és fölemelte a sárgát.
– Pierrette, Molly, Angélique, Jennifer, Artu.

Artu elvitte a zászlójukat, ők pedig elsétáltak a zölddel. Claude, Elke, Niala és Nimby tartozott Kissyvel egy csapatba.

– Oké, egérkék, ki legyen a kapitány? – kérdezte Claude.

– A főzöld – mondta Kissy.

– Álljunk körbe – javasolta Nimby –, és mindenki mutasson egy egérre, akit javasol.

Körbeálltak, Elke háromig számolt, aztán ő és Niala Nimbyre mutatott, Nimby és Claude Nialára, Kissy pedig Claude-ra.

– Oké, akkor ti ketten döntsétek el – mondta Kissy.

Nimby követ mutatott, Niala papírt, és máris intézkedni kezdett.

– Elke, te leszel a zászlóőr, mert te vagy a legkisebb célpont. Claude, neked semmi más dolgod nincs, mint messziről fedezni Elkét. Mi hárman portyára megyünk, zászlókat zsákmányolni. Mindig látótávolságban egymástól, fedezzük egymást. Kérdés van?

– Mit tegyünk, ha zászlót szereztünk? – kérdezte Kissy.

– Semmit, megyünk tovább egérre vadászni, csak hárman vagyunk, nem tudunk titkos zászlóraktárat létesíteni.

– Zsebike merre menje magát? – kérdezte a zsebike.

– Akármerre, csak legyél rejtve. Claude-dal maradj mindig kommunikációban, persze nem rádión, kézjeleket használjatok. Ha egeret láttok, elsősorban ő ejtse el. Ne feledd, hogy miután lelőtted, tíz másodperced van eltűnni előle zászlóstul, aztán ő lő le téged. Persze ha Claude-ot lelövik, akkor azért te is támadhatsz.

– Jó – helyeselt a zsebike. – Akkor megvárok ellenségi egéret, lelövök Claude és vadászhatjam én is. Remek!

Nem volt idő helyretenni az elképzelését, megszólaltak az órák, kezdődik!

Nem volt egyszerű feladat rekonstruálni az eseményeket, a huszonöt egér ötvenfelé szaladt, lopakodott és rejtőzött, és senki se látta, mi történt akár már néhány méterrel távolabb. Mindenhol erdő volt meg bozót. A sisakjukon kamera volt ugyan, de az se látott mindent.

Az első zászló két percen belül gazdát cserélt, Pi lőtte lapockán a fehérek zászlóvivőjét, Martint, de tőle hamarosan elvette Kissy, akinek annyi ideje volt, hogy kivegye a zászlót áldozata

kezéből és továbbsurranva megtegyen három lépést, amikor combon lőtték. Felháborodottan fordult meg, hiszen Pi még nem támadhatott föl, de ekkor odalépett Molly, barátságos mosollyal kivette a kezéből a zászlót, s már ott sem volt. Kissy pedig állhatott ott jó hosszan, mert hát Pi előbb tért magához, szépen megvárta, amíg Kissy életre kel, és lepuffantotta – aztán ez kétszer is megismétlődött, előbb Nimbytől, aztán Yvonne-tól kapott golyót.

De nem sokkal később sikerült elvennie a sárgák lobogóját Artutól, aki alig egy perce szerezte vissza, és a játék végéig meg is tudta tartani, sőt később a kék zászló is az övé lett. Françoise-nál bukkant rá, aki nagy átéléssel kúszott a fák alatt, egy egérre vadászott, akit Kissy nem nagyon tudott kivenni a fák takarásában, de nem is volt fontos, hogy ki az. Françoise-t látta lelki szemei előtt, csábos pózban elnyújtózva, körberakva zöldségekkel, mártás, saláta… itt tartott a gondolatban, amikor Françoise nesztelenül elsurrant a fa másik oldalán, ő pedig kilépett a fa mögül és hátba lőtte. Elvette tőle a zászlót, és a játékidőből hátralevő pár percben már csak arra ügyelt, hogy senki ne vegye észre, megkereste a legsűrűbb bozótokat, azoknak is a legmélyére bújt, mintha cicák elől rejtőzne. Két zászlója volt. Kétszáz pont! Ha a maradék három zászló mind egy csapatnál van, akkor is másodikok lesznek. Hacsak persze nem lőnek a többiek annyi egeret.

Hát annyit azért nem lőttek. Egyedül nekik sikerült két zászlót zsákmányolniuk, mindkettő Kissynél volt – de a sajátjukat nem tudták megmenteni, így százötven pontjuk volt, plusz kilencvenöt pontot lőttek a többiekbe. A kékek megszerezték a fehérek zászlóját és volt száztíz találatuk, ők lettek a másodikok. A harmadik helyre kerültek a sárgák, akik a zöldek zászlójáért kaptak száz pontot, abból ötvenet levontak, mert az ő zászlójuk viszont a zöldeknél volt, és nyolcvanhetet lőttek. Negyedikek lettek a pirosak, akik végig megőrizték a zászlójukat, de nem tudták megszerezni senki másét (illetve megszerezni igen, csak megtartani nem), és százhuszonhat találattal alig maradtak le. A fehérek viszont, akiknek csak eggyel kevesebb találatuk volt, de egyetlen zászló se volt náluk, mindössze hetvenöt pontot kaptak.

Aztán berohantak a paintballpálya zuhanyozójába, gyorsan kicserélték magukat tiszta egerekre – Nimby kifejezése –, és már robogtak is a bérelt buszhoz.
– Gyerünk, Michel, pörgesd azokat a kerekeket – vakkantotta oda Vanessa a sofőrnek –, Roubaix-éknél egy halom pizza garázdálkodik, móresre kell tanítanunk őket!

Az egész pizzériát megtöltötték, de hely volt bőven, hisz jó előre lefoglalták az egészet. Körben összetolták az asztalokat, középen üres helyet hagytak, Nimby azt mondta, ott lesznek majd a mutatványosok, énekesek és birkózók.
De egyelőre rávetették magukat a rengeteg pizzára, sült krumplira, salátára, csirkére, halra, aztán sütire, fagyira és rengeteg innivalóra.
Amikor Kissy leült, Nimby mellett kapott helyet, aki éppen Mollynak magyarázott.
– Erről eszembe jut, amikor annak az embernek lerobbant a kocsija, éppen a kolostor előtt. Becsöngetett, szállást kért éjszakára. A szerzetesek nagyon kedvesen fogadták, adtak neki vacsorát, egy szobát, még a kocsiját is megjavították reggelre. Hanem éjszaka egyszer fölébred arra, hogy valami hihetetlenül elbűvölő, csodálatosan csábító hangot hall. – Az egerek halkabbra vették a zörgést az étellel, figyeltek. – Reggel megkérdezte a szerzeteseket, hogy mi volt az a hang, szebb volt, mint a szirének éneke, szebb, mint bármi, amit valaha hallott vagy képes volt elképzelni. Azt a választ kapta: „Sajnos nem árulhatjuk el neked, mert nem vagy szerzetes.” Hiába kérlelte őket, hajthatatlanok voltak, hát kénytelen-kelletlen tovahajtott, de folyton ezen töprengett. Évek teltek el, mire arra járt megint, hát megállt, bekopogott a kolostorba. Kérve kérte a szerzeteseket, árulják el neki, mi volt az a gyönyörűséges hang. „Sajnáljuk, de nem lehet. Nem vagy szerzetes, ezért nem árulhatjuk el.” „Nézzétek, én évek óta ezen emésztem magamat. Ha más mód nincs, hogy megtudjam, hát szeretnék szerzetes lenni.” „Az nem könnyű. El kell utaznod és csak akkor térhetsz majd vissza, amikor megszámláltad, hogy hány fűszál van a világ rétjein, hány homokszem a tengerpartokon és hány levél a világ összes fáján.” Hát elmegy az ember fejvakarva, útnak indul, utazik, bejárja a világot évek hosszú során át. Megszürkült már

a haja, amikor visszatért a kolostorba és azt mondta: „Nézzétek, én beutaztam az egész világot, de semmit sem tudtam teljesíteni abból, amit mondtatok. A fűszálak állandóan elszáradnak és újak nőnek. A homokszemeket elmossa a tenger, de újak morzsolódnak le a part menti sziklákról. A faágak letörnek, a fák elkorhadnak, kidőlnek, de újak nőnek helyettük. A világ szüntelen változásban, körforgásban van, és ez így volt és így lesz mindörökké." Azt felelték a szerzetesek: „Nagyszerűen válaszoltál, kiálltad a próbát. E perctől szerzetes vagy, közénk tartozol." „Ó, de jó, akkor megtudhatom, mi volt az az elmondhatatlanul csábító, csodálatos hang?" „Igen. Most rögtön elvezetünk a forrásához, amit csak mi szerzetesek ismerhetünk." Lemennek a kolostor alagsorába, ahol van egy hatalmas fakapu. Átnyújtanak neki egy kulcsot. „Innentől egyedül kell menned." Hát kinyitotta és belépett. Hosszú, sötét, föld alatti folyosóra ért, amit csak egy-egy fáklya világított meg. Ment, mendegélt jó sokáig, amíg elért egy hatalmas kőkapuhoz, de az bizony zárva volt. Hát visszament a szerzetesekhez, elmondta. Adtak neki kulcsot a kőkapuhoz. Visszament, kinyitotta, s halkan a távolból megint hallotta azt a szédítően csábító hangot. Ment tovább a hosszú-hosszú folyosón, és elért egy hatalmas rézkapuhoz. De az is zárva volt. Visszament a szerzetesekhez, akik adtak neki kulcsot hozzá. Visszament a rézkapuhoz és tovább a folyosón, s ott már kicsit jobban hallotta azt a hangot. Hosszú út után elért egy acélkapuhoz, de onnan is vissza kellett térnie a kulcsért, azt egy ezüstkapu követte, aztán jött egy aranykapu, aztán egy rubinkapu, aztán egy smaragdkapu, és legvégül egy gyémántkapu, de annak már akkora kulcsa volt, hogy azon a roppant távolságon alig bírta cipelni. De azt a csodálatos hangot egyre közelebbről és tisztábban hallotta. Amikor a gyémántkapu kulcsát megkapta, azt mondták a szerzetesek, hogy az már az utolsó kapu, és íme, csakugyan! Ahogy elfordította a zárban az óriási kulcsot, s remegő kézzel kinyitotta a roppant gyémántkaput, immár térdre esve csodálhatta meg annak a gyönyörűséges, elmondhatatlanul csábító, csodálatos hangnak a forrását közvetlen közelből! – rikkantotta Nimby lelkesen, és ivott egy kortyot a narancsából. – Csak hát persze nem mondhatom el neked, mi volt az, mert nem vagy szerzetes.

Mire a lakoma végére értek, abban megegyeztek, hogy Nimbyt macska elé vetik ezért. Csak azt nem döntötték még el, hogy *melyik* macska elé. De ezt egyelőre elhalasztják, készülni kell az esti koncertre!

Akkoriban, mikor nagy lett a fülünk,
tudtuk: egérnek készülünk.
Tudjuk már, milyen jó a sajt,
hát induljunk shindyt fogni: rajt!

Azért van a cicának akkora füle,
azon jut az egérkecincogás bele.
A shindy füle parányi, akár az agya,
ha azt hiszi, hogy a Jerry ennyire gyagya.

Ne támadjuk meg a cicát,
amíg ő nem támad.
De akkor aztán lesz nagy pofon,
s a nyomában bánat.

Kergessük vissza vackába,
ha foga egérre vásik,
heverészhet kispárnáján,
s néha egyet ásít.

Ez a helyzet a shindyvel is,
amíg nem bánt gyereket.
De akkor majd a fogdában
találunk neki fekhelyet!

Az egérinduló, egérballada vagy egéreposz – mindenki másképpen definiálta – igazán sikert aratott a kisfülűeknél, bár azt többen megjegyezték, hogy shindyt jobban fognak, mint ahogy verset írnak. A zenét Vanessa komponálta, a szöveget Nimby írta a csapat több tagja segítségével, és együtt énekelték el. Az esti koncert ennek ellenére szuper volt. Sokan énekeltek, de a legtöbbet Kissy, folyton őt kérték, hogy még egy dalt, még egyet. Mindenfélét énekelt, főleg blattról, a már bevált módszerrel, Nimby előkerítette a szöveget és rátette a Kissy előtt

állványon álló táblagépre. Régi sanzonokat, Édith Piafot, Aznavourt, Jacques Brelt, meg hát modernebbeket is persze.

– Ide hallgass, kisegér – szólította meg egyszer Alex Bourridon, amikor Kissy szünetet tartott és fölkereste a sütis tálakat –, miért ezeket énekeled?

– Egérke, úgy mondják – tanította Kissy. – Fiúknak-lányoknak külön-külön. Souriseau, sourisette. Miért, nem jók?

– Dehogynem, bár Piaf totálisan nem megy a hangodhoz, de amit csinálsz belőle, az szerintem klassz. Nem vagyok egy nagy szakértő, de nekem tetszik. Viszont híres nem leszel ezekkel. Miért nem énekelsz saját dalokat?

Kissy fél percig nézett rá bambán, amíg rá nem jött, milyen hülyén festhet a szájában egy fél sütivel, akkor gyorsan megrágcsálta és lenyelte.

– Saját dalokat?

– Saját dalokat?

Összerezzent. Teljesen úgy tűnt neki, mintha visszhangzott volna a hangja. De itt nincs visszhang, a D'Aubisson-villa kertjében.

Ekkor lenézett a bal könyökéhez és egy pár egérfület pillantott meg.

– Szerintem remek ötlet – mondta Molly. – Kösz! Írunk neki dalokat, föllép velük és óriási sikereket arat.

– Hé, egérke, honnan tudnátok ti dalokat írni?

– Miért, te honnan tudsz énekelni? Megtanultad. Mi is megtanuljuk. Egyébként is garantálom, hogy tódulnak majd az emberek a koncertjeidre és mindegyik után a te nevedtől lesz hangos a média és a Facebook.

– No miért?

– Mert Elkére bízzuk a szövegírást.

Kissy majdnem a sütik közé esett nevettében.

A szülinapi ünnepség után az élet visszakerült a normális kerékvágásba. Két nap múlva Kissy már egy nagy teremben iszkolt körbe-körbe.

– No jó, srácok, ez a rész már megy szerintem – közölte Robert. – Vegyük át a Véronique szólója alatti részt, jó?

Kissy kisétált a tánckar nagy részével együtt, nekik most nem lesz dolguk. A többség megtörölközött, ő nem, őt félóra ritmus-

ra ugrálás nem tudja megizzasztani, amikor egy edzésük két óránál hamarabb nem ér véget, és ráadásul Vanessa egyfolytában azt kiáltozza, hogy jön a cica. No, nem mintha félnének tőle, persze. De az biztos, hogy ez a kis tánckari próba neki semmiség.

Már hozzálátott szokásos elfoglaltságához: elolvasta a Cheesebookon az új posztokat és válaszolt rájuk, persze morzéban, amikor megállt fölötte egy fiú.

– Klassz voltál – közölte.

Kissy bólintott. – Kösz.

– Figyeltelek. Jól mozogsz. De nem vagy profi táncos.

– Hát nem – felelte Kissy.

– Vehetnél leckéket, szerintem menne neked a dolog. Mióta táncolsz?

Kissy fölnézett. A srác egész jóképű volt. Természetesen van otthon egy helyes kis terráriuma, és abba keres egeret.

– Hát ha minden alkalmat beleszámolunk… lássuk csak… *ma* óta.

A srác jót nevetett.

– No, figyelj. Van egy remek stúdió. Szuperül kitanítanak rövid idő alatt. Nem olcsó, az igaz. – A telefonjában kotorászott. – Átküldhetem a számukat, ha akarod.

Kissy mosolygott. Persze, SMS-ben, amivel mellesleg hozzájut az *ő* számához. Fölállt, odalépett a srác mellé, ránézett a képernyőjére, leírta a számot meg a stúdió nevét a saját telefonjába, bólintott és visszaült.

– Kösz. Majd fölhívom őket.

A srác nem kedvetlenedett el.

– Oké. És ha megtetszenek, hivatkozz rám. Jean-Pierre Lachaise. Mint a temető. Simán kapsz tíz százalékot.

– Szeretik a temetőket – bólintott Kissy megértőn.

– Nem, engem szeretnek. A vezető a nagynéném. Én is nála tanultam, és van pár koreográfus, akik szerint jó vagyok.

– Gratula – bólintott Kissy. Vagyis a nagynéninél bármikor megtalálja az uncsiöcsi is. Persze nem mindegy? Ez a féladag táncosfiú sose fog ráugrani, sajnos.

Kissy behajtott a parkolóba, elvette a jegyet, lerakta a motort egy üres helyen, a visszapillantóban ellenőrizte a helyes kis-

egeret, és besétált a személyzeti bejárón. Keskeny, egyenes folyosóra jutott, ahonnan ajtók nyíltak, rajtuk számokkal. 30, 29, 28… így nem fog menni. Bekopogott a harmincasba, de nem feleltek. A huszonkilencesből sem. Megpróbált benyitni, de zárva volt mindkettő. Így hát elindult a folyosón és nyomkodta a kilincseket. Végre a huszonötös kinyílt. Bent két nő ült egy asztal két oldalán, írtak, föl se néztek.

– Jó napot. Johnson urat keresem.

Semmi válasz. Kissy visszacsukta az ajtót.

– Hé, maga kicsoda? – hallatszott az ajtó mögül.

– Kissy Chaton – nyitott be újra. – Hol találom?

– Maga itt dolgozik? – nézett rá a két nő számonkérően, de csak az egyik beszélt.

– Nem.

– Akkor mit keres itt?!

– Johnson urat – felelte Kissy látszólag türelmesen.

– Magának a személyzetire kell mennie. Húszas szoba!

Kissy becsukta az ajtót és átsétált a húszashoz, ami nem volt bezárva, de nem is volt bent senki.

– Szamárság, egérke – mondta saját magának. – Ő a főnök, övé az egyes szoba!

De az egyesben se volt senki, és nem is úgy nézett ki, mint egy igazgatói iroda. A kettesben egy férfi föl sem nézett egy köteg papírból, úgy mondta, hogy ha munkát keres, hiába jött.

Kissy tehát belépett a folyosó végén levő ajtón. Ez volt a raktár, szemlátomást. Nagy, hosszú polcok, tele dobozokkal. Végigsétált rajta, és a végén a kanyarban talált egy férfit, aki valami papírokat böngészett egy táblán.

– Maga kicsoda?

– Kissy Chaton – felelte Kissy őszintén. – Johnson urat keresem.

– Az irodájában nézze meg.

– És az melyik?

– A hatos szoba ott a folyosón.

Kissy nagyot sóhajtott és visszament, magában megfogadva, hogy ha Johnson úr nem lesz ott, az összes irodából mindenkit kizavar, hogy keressék meg.

De ott volt. Egy köpcös, kopasz pasas.

– Johnson úr?

– Mit óhajt?

– Kissy Chaton vagyok. Örülök, hogy végre megtaláltam.

– Tessék, fáradjon beljebb. Mit tehetek önért?… Várjon! Milyen nevet mondott?

– Chaton.

– Akkor ön Girotti úr unokája, nemde? – Az úr felállt.

– Hát nem egészen az unokája. Tudja, Girotti úrnak nem a vér szerinti unokahúgának nem a vér szerinti lánya az, aki nem én vagyok – magyarázta Kissy kristálytisztán, hogy egészen egyértelmű legyen. – De ő küldött, igen.

– Foglaljon helyet. Mivel kínálhatom meg? Kávé, tea, valami üdítő?

– Talán valami üdítőt, ha lesz olyan kedves.

Johnson úr egy faliszekrényhez lépett és néhány palackot mutatott Kissynek, aki kiválasztotta a gyömbérszörpöt. Johnson úr töltött kettejüknek és visszaült.

– Ha megengedi, egyből a tárgyra térnék, nyilván drága az ideje. Gondolom, ön tájékoztatva van az első ajánlatomról.

– Igen, olvastam.

– Nos, a Girotti úr által megjelölt összeget nem tudom most kifizetni, de sajnálnám, ha nem jönne össze az üzlet. Ezért kértem, hogy küldjön valakit ide és nézze meg ezt a helyet. Felajánlom, hogy beveszem Girotti urat húsz százalékkal.

Kissy felhúzta a szemöldökét.

– Az eredeti összegen felül, gondolom.

– Igen, hogyne.

– Alig hiszem, Johnson úr, hogy ebbe ő beleegyezne.

– De hiszen még nem is látta az üzletünket… és ön sem.

– Viszont annyit már láttam, hogy az utcáról gond nélkül be lehet sétálni egyenesen a készletraktárba, és megkérdezik ugyan, hogy itt dolgozom-e, de aztán útbaigazítanak szépen. Azazhogy nem szépen, hanem unottan és közönyösen. Nem kísérnek oda, hogy lássák, nem máshová megyek-e vagy nem akarok-e lopni. Mert utálják ezt a helyet, és a papírmunkánál szemlátomást semmi sem fontosabb. És mindenhol csak papírokat láttam. Hatalmas aktahegyeket a polcokon. Számítógépet egyet sem, pedig több szobába is benéztem. Csak itt először. És harminc van belőlük. Mi ez itt, műszaki áruház vagy hivatal? Hogy adjam ezt el Mariónak?

Johnson úr néhány másodpercig szótlanul bámult Kissyre. Aztán megvakarta az orra tövét.

– Nem mindegyik helyiség iroda… – dünnyögte. – Mondja, mióta van az épületben?

– Kábé három perce.

– Jó megfigyelő. De, tudja, a helyzet azért nem olyan rossz, mint ahogy ön három perc alatt megállapította. Szerintem Girotti úr nem lenne annyira elégedetlen, mint ön most hiszi.

– Lehetséges. Az első benyomásom éppenséggel nem kedvező.

– Az eladóteret is látta?

– Nem. Majd megnézem, természetesen. Ha a tárgyalások komolyra fordulnak, az egész létesítményt meg kell néznem. Mario mostanában nem jön Párizsba.

– Értem. Tehát *de facto* ön a vásárló. Hát kérem.

Johnson úr felállt, hátratolta a székét és invitáló mozdulattal rámutatott.

– Parancsoljon.

– Üljek a székébe? Onnan nézve szebb?

– Majd ön megmondja, mindenesetre innen kényelmesebb a rálátás a számítógép képernyőjére és az üzleti könyveinkre.

Kissy nem mozdult, csak a fejét csóválta.

– Nem értek én az üzleti könyvekhez, monsieur Johnson. Azokat majd egy szakember megnézi, Mario nyilván küld valakit.

– Értem. Mivel foglalkozik, ha megkérdezhetem?

– Kaszkadőr vagyok, meg énekesnő.

A kisegeret nem említette. Ki tudja, milyen állatot tart monsieur Johnson valamelyik zugban?

– Érdekes párosítás. Hát akkor, mi lenne, ha körbevezetném?

– Kérem. Most van egy üres órám.

Johnson úr mosolyogva lépett az ajtóhoz és engedte előre őt.

– S aztán kaszkadőrködni fog vagy énekelni?

– Egyiket sem – nevetett Kissy. – Megbeszélésre megyek, egy zenés gyerekműsort készítünk elő. Az éneklés majd később jön.

Mario megköszönte a részletes tájékoztatást, de egyelőre nem döntött, majd beszél a többi befektetővel, és Kissy tudja meg

először, hogy mit határoztak. Kissy nem mondta, hogy őt az sem zavarja, ha soha nem szerez tudomást a döntésükről. Ha odaküldik valahová, odamegy, legjobb tudása szerint igyekszik megfelelni a feladatnak, de a végeredmény számára nem különösebben érdekfeszítő. Őszintén kívánja, hogy Mario jól járjon – ezáltal a konzorcium és rajta keresztül természetesen Kissy is jól jár –, de pontosan tudja, hogy bármit tesz ő vagy az összes kisegér, Mario biztosan jól fog járni, mert jó üzletember. Ezért ő nem izgatta magát különösebben az üzlet végkifejlete miatt.

Különben is volt más izgulnivalója.

– Figyeljetek csak, egérkék – szólalt meg François egyik este. Kissy nemrég ért haza, Martinnel a konyhában sürögtek, de persze mindig volt a közelükben egy-két táblagép, amikről egérfejecskék néztek rájuk. – Mi történik, ha birtokába jutunk egy bolt címének, ahol a shindynk vásárolni szokott?

– Gondolom, mi is vehetünk ugyanabból a paradicsomból, amiből ő – felelte Martin, aki éppen paradicsomot szeletelt.

– Én inkább a személyazonosságának kiderítésére gondoltam.

– Hát az aligha fog menni, egérke. Ezer meg ezer ember vásárol abban a boltban.

– Egy ötszázhatvan lakosú falucskában talán mégse.

Kissynek megrebbent a füle.

– Mit derítettél ki, egérke? – kérdezte Claude.

– Hát itt ez a képecske – François kirakott a képernyőjükre egy fényképet, amin egy kislány feküdt egy ágyon, csábos pózban, alig valamicske ruhában. – És én kiérdemeltem a jutalomsajtot, szerintem, mert körülnéztem a képnek azon a részén is, ahol nem a… fő téma van.

Meg egy jutalompüfölést is, gondolta Kissy.

François ránagyított a padló egy részére, az ágytól viszonylag távol. Néhány szétdobált papírlap hevert ott. Egészében véve a szobában egyáltalán nem volt rend.

– Ez egy bolti számla – konferálta –, egy bevásárlásnak körülbelül a fele olvasható. Fejjel lefelé, de hát az nem gond. Így pont azt a részét látjuk, ahol az üzlet címe van.

– Rue maréchal Joffre – olvasta Vanessa –, Lorcy. Hol van az?

– Loiret megyében.

– Rendben – szólalt meg Kissy –, tegyük fel, hogy a shindynk ott lakik és ott vásárol. Gondolod, hogy a boltban ki lehet deríteni, hogy ki vette azokat az árucikkeket? Dátum van a számlán?
– Nyilván, de nem olvasható. De ha Lorcyban vásárol, akkor van esély, hogy ott is lakik, nem?
– Talán. Van róla arckép vagy ismertetőjel?
– Nincs, ő nem látszik a képeken. De a gyerek arca látható. Mi van, ha ő is Lorcyban lakik?
– Hát akár éppen elképzelhető. Ha valamelyikünk odamegy és mutogatja a gyerek arcképét… lehet, hogy fölismerik.
– Leginkább éppen az óvodában – szólt közben Vanessa. – Ez egy óvodáskorú gyerek.
– Gondolom, nekem kell odamennem – állapította meg Kissy sajtszeletelés közben. – Milyen messze van?
– Két óra az autópályán – felelte François. – Van négy óra szabadidőd?
– Négy, egérke? Az csak az utazásra kell. Egy-két órát eltöltök ott is, mutogatom a képet, elmegyek oda, ahova a kép alapján kalauzolnak, megfogom a shindyt, segédkezem a mentőorvosnak, tanúskodom a rendőrségnek. Lássuk csak. Péntekig minden délután filmezek, a délelőtt pedig erre nem elég, ha vissza is akarok érni. Szombaton van Frankie koncertje, este hatra kell ott lennem… előtte jó korán odamegyek és elkapom a shindynket.
– Tudunk még valamit róla? – kérdezte Niala, aki szintén konyhatündérkedett, a D’Aubisson-villában.
– Frodo – felelte François.
Kissy lecsapta a kést a konyhaasztalra.
– Micsoda?!

– Valami gond van? – kérdezte Ali.
Kissy a fejét vakarva nézte a kocsit.
– Még sosem vezettem kék Fiatot.
– Hát itt az alkalom. Yves bácsikád azt üzeni, hogy ezt kimondottan shindyvadászatra szánja, elég jól megy, de nem képvisel különösebb értéket, az se tragédia, ha összetöröd. Csak magad ne törd össze.
Kissy csípőre tette a kezét.

– Amikor értünk jöttetek Troyes-ba, tényleg benyomtátok a kaput a kocsival, de amúgy mi nem így szoktunk shindyt fogni, tudod? Odamegyünk, szépen kiszállunk a kocsiból, megfogjuk a shindyt, visszaülünk és hazajövünk.

– Kár, mert téged félt, de ezt a kocsit nem félti. Egyedül mész?

– Persze, a kisegerek iskolában, a nagyok dolgoznak. Én mondtam csak le az énekórámat meg a délutáni forgatást, mert az egyik kölykünk este nyomra akadt, és ezt a shindyt okvetlenül meg kell fogni. No jó. Forgalmi, kulcs benne van?

– Benne, de… várj egy pillanatot. Nem mehetnék veled?

– Hát nem kell itt lenned és vinni a műhelyt?

– Most nincs annyi munka, talán tudnak nélkülözni. Megvárod, amíg megkérdezem?

– Persze. Addig megnézem, van-e benne kormánykerék meg legalább öt-hat pedál.

– Mennyi?!

– Tegnap énekeltem orgonakísérettel, tudod, azon hány pedál van?

Ali nevetett és bement a műhelybe, Kissy pedig beült a kék Fiatba pedálokat számolni. Csak három volt, de volt kormánykerék meg sebváltó meg minden. Kulcs is volt benne, bár arra nem lesz szüksége, mert az autó már nyitva van. Kinyitotta a kesztyűtartót, kivette a forgalmit, átnézte. Yves bácsinál ha egy szekrénynek görgők vannak az alján, annak is rendben kell hogy legyenek a papírjai, de ezért a kocsiért most nem Yves bácsi a felelős, hanem ő, és a rendőr nem kérdezhet olyat, amire ő ne tudná a választ.

S már nyílt is az ajtó.

– Mehetünk – ült be Ali, becsukta az ajtót és becsatolta magát. – Az öreget is fölhívtam, azt mondta, inkább nélkülözzön engem a műhely egy napig, de ne menj egyedül vadászni.

– Aha, szóval még rád is vigyázhatok – nevetett Kissy, és elfordította a kulcsot. Becsatolta magát, nagy összegű biztosítást kötött… egerek nem voltak az útban, nem volt a közelben egy se. Kitette az indexet és lenyomta a pedált. – Legalább dumálunk az úton.

– Szóval templomban énekeltél? – kérdezte Ali, miközben kihajtottak a műhelyből.

– Templomban? Dehogyis.
– Hát hol volt az orgona?
– Ja, az Frankie stúdiójában. Ismered Frankie-t?
– Hogy a csodába ne, az öcsém odavan a zenéjéért.
– No, hát ővele dolgozom, egy gyerekműsorhoz csináltunk kísérőzenét, ahhoz énekeltem. Az orgona nem templomi volt, hanem elektromos, egy Yamaha Electone, hát az mindent tud, de meg is nyom egy mázsát. Több gomb van rajta, mint a műhelyetekben az összes autón.
– Szuper, és mit énekeltél?
– Mindenféle gyerekdalokat, de nem szabad bemutatót tartanom.
– Jogi okokból, gondolom.
– Dehogyis. Vanessa megtiltotta, hogy énekeljek, amikor vezetek, mert az ékekléshez teljes figyelem kell.
Ali nevetett.
– Értem. És piros lámpánál? Merthogy mindjárt odaérünk a… no lám, átváltott. És hazafelé?
– Miért, mi a különbség?
– Hogy hazafelé majd én vezetek, és kedvedre énekelhetsz.
– Ja, értem. Kösz, de szerintem nem lenne bölcs dolog, apa fölszólított, hogy vezessek, amennyit csak tudok, hogy rutint szerezzek. Majd inkább ott a célunknál, jó? Belibbenek az oviba és előadom, hogy egy gyereket keresek, à la claire fontaine m’en allant promener, j’ai trouvé l’eau si belle que je m’y suis baigné… – hirtelen énekre váltott – il y a longtemps que je t’aime jamais je ne t’oublierai…
Aztán gyorsan elhallgatott, mielőtt Vanessa bedugja a fejét az ablakon ott, Franconville közepén, és felelősségre vonja.
– Szerintem jó hangod van, egyszer meghallgatnálak tényleg.
– Jaj, hülye vagyok – mondta Kissy, sebességet váltott, kihúzta a tokból a telefonját és odanyújtotta, de a mozdulat közepén megállt. Ali nem egér, neki nem adhatja oda a Jerry-telefonját, mert egy másodperc alatt lezár a készülék, és riasztja a vészhelyzeti kisegérközpontot. Szerencsére a telefonjaik ránézés nélkül is használhatók. – Fogd meg és tartsd, légyszi – nyújtotta oda Alinak, aztán kopogni kezdett a képernyőn, közben szünet nélkül a forgalmat figyelve, ahogy tanulta, és ahogy apáék szigorúan a lelkére kötötték. A volán mögött nem figyel-

het semmi másra. De morzéban kopogni remekül tud úgy, hogy oda sem figyel. Tititi tá ti tátititi tátáti titátátá tátátá tátá ti, CE IK MQ PY 1, vagyis médialejátszás, Kissy, zene, folyamatos lejátszás, első dal. – Jó, leteheted bárhová.

A telefon a *Les mondes engloutis*-val kezdte.

– Ez egy régesrégi rajzfilmsorozat, csináltunk belőle egy feldolgozást – magyarázta Kissy, és befordult a boulevard du Bel Airre.

Éppen otthon voltak, vagyis az A86-oson haladtak Vaucresson és La Celle-Saint-Cloud között, amikor a nyolcadik dal után a telefon elhallgatott.

– Hát ennyi van egyelőre. Többet is énekeltem persze, de ezekből van jól sikerült felvétel.

– Tök jók, már amit én értek hozzá.

– Kösz.

– És akkor te most már sztár vagy?

– Ugyan már – nevetett Kissy, és a feje búbja felé bökött. – Ez a két nagy fül, ez vagyok én. Alapítványi kisegér, té-em. Aki néha énekel, kaszkadőrködik, de elsősorban shindyre vadászik. Mint most. Az énekórát és a forgatást lemondom a vadászat miatt, ha kell, de a vadászatot soha nem mondanám le egyik miatt sem. Hiszen a shindynk valahol a világban most is azon dolgozik, hogy becserkésszen egy gyereket… vagy akár többet.

Ali vigyorgott.

– Azért, gondolom, van már valamicske hírneved. Csak mert volt egy kuncsaft nemrég, mikor legutóbb itt jártál, az nagyon megnézett téged, mondtam is neki, hogy nem érdemes, van már srácod, és mondtam volna, hogy amúgy is életveszélyes vagy, de azt felelte, nem azért, hanem szerinte te vagy az a lány, akit látott pár nappal azelőtt a színpadon. Mondtam, hogy Kissy, és bólogatott, tényleg. Emlékezett a nevedre.

Kissy hümmögött. Persze. Végül is láthatta.

– Hát láthatott éppen. Föllépek itt-ott. De az egérkék nemrég kijelentették, hogy sose leszek sztár, amíg mások dalait énekelem, a sajátjaimat kell. És kijelentették, hogy írnak nekem dalokat.

– És?

– Hát most dolgoznak rajtuk. Ha egy egér valamit elhatároz, vagy pláne egy csomó, akkor az márpedig meglesz.
– Eszerint a shindy is meglesz.
– *Naná,* hogy meglesz – vágta rá Kissy éppen olyan hangsúllyal, mint az Esőember. – Azért megyünk, hogy elkapjuk, és garantálom neked, hogy hazafelé menet már a csomagtartóban lesz a bundája. – Kicsit gondolkodott. – Vagy legalábbis remélem – tette hozzá.
– Ja, egyébként hová megyünk?
– Egy Lorcy nevű faluba.
– Sose hallottam róla. És kit keresünk?
– Egy szemétládát.
– Igen, ezt sejtettem, de mit tudunk róla?
– Gyakorlatilag semmit.
– Hm. Hány lakosa van annak a falunak?
– Pár száz.
– És hogyan választod ki, hogy melyik az?
– Hát ez az, amit még én sem tudok.

Az óvodát könnyen megtalálták, a legelső járókelő megmutatta, merre menjenek. Szép kertes ház volt, a gyerekek kint játszottak a kertben, s az óvónő nyomban észrevette a kapu előtt álló Alit. Milyen jó, hogy magával hozta, gondolta Kissy. Őt magát nem vették volna észre, hiszen csak tíz centi magas.
– Jó napot – jött oda az óvónő, negyven körüli, mosolygós asszony. – Segíthetek valamiben?
– Igen, asszonyom – felelte Kissy, és felmutatta az igazolványát. – Kissy Chaton, Jerry Alapítvány. Azt remélem, hogy segíteni tud nekünk. Lenne szíves megnézni ezt az arcot és megmondani, látta-e már?
Odanyújtotta a telefonját a kerítés fölött. Frodo négy képet tett föl erről a kislányról, mindről kivágták az arcát és egymás mellé tették őket. A hölgy nem sokáig tanulmányozta, bólintott.
– Igen, láttam már. Miért érdekli?
– Madame, beszélhetnénk valahol a gyerekek hallótávolságán kívül?
– Hát… kérem. Szólok a társamnak, hogy ügyeljen a gyerekekre.

– Köszönöm.
A hölgy hamar visszatért.
– Ali Chedid – bólintott Ali, amikor a hölgy kinyitotta a kertkaput és kilépett hozzájuk.
– Suzanne Fournier. Talán menjünk át az utca másik oldalára, ott már nem hallanak minket.
Csendes kis falusi utca volt, forgalom semmi, a házak előtti parkolók üresek, mindenki a dolga után jár. Átmentek a túloldalra, de a kertben, ami előtt megálltak, Kissy éles kisegértekintete fölfedezett egy öregasszonyt, aki valamilyen kerti munkát végzett abban a kertben, ami előtt megálltak.
– Talán sétáljunk el egy kissé távolabb – javasolta, és meg sem szólalt, amíg el nem értek az utca végére, ahol már a rét kezdődött. – Nos, madame, arra szeretném kérni, hogy legyen a segítségünkre. Meg kell találnunk ezt a gyermeket.
– Miért?
– Az alapítványunk gyermekmolesztálási ügyekkel foglalkozik.
Madame Fournier elsápadt.
– Ezt nem mondja komolyan.
– Bárcsak azért autózhattam volna ide két órát, hogy vicceljek önnel, madame.
A madame Alira nézett.
– Ön… rokona az ifjú hölgynek?
– Nem, asszonyom. Én csak eljöttem vele, hogy a segítségére legyek, a főnököm kérésére.
– Madame – folytatta Kissy határozottan –, ezt a gyermeket szexuálisan zaklatják, lehet, hogy hosszabb ideje. Meg kell találnunk és megmentenünk attól, aki ezt teszi vele.
– Hogyan jutottak az arcképeihez?
– Erre nincs jogom válaszolni önnek.
– Ki az, akitől meg kell menteniük?
– Ezt nem tudjuk. Mi valójában őt keressük. Vannak róla információink, és azt reméljük, hogy a gyermeken keresztül közelebb juthatunk hozzá.
Csend, a hölgy gondolkodott.
– De önök nem rendőrök.
– Nem, madame, egy polgári alapítványtól jöttünk.

– Ez esetben nem vagyok köteles önöknek felvilágosítással szolgálni.
– Nem, madame – felelte Kissy türelmesen. – Az, hogy mi honnan jöttünk, nem kötelezi erre. Az a bizalom viszont, amit ez a gyermek önbe helyezett, amikor, gondolom, beiratkozott az ön óvodájába, erre kötelezi. Mert meg akarja védeni, hiszen ön felnőtt és pedagógus. És meg akarja védeni a többieket, akiket az az alak még molesztál vagy molesztálhat. Igaz?
– Hogyne. De én önökről nem tudok semmit. Miért bíznék önökben?
Egy alapítványi kisegérnek mindenre van és kell is, hogy legyen válasza.
– Nem várom el, hogy bízzon bennem, madame. Megadhatom önnek egy rendőrfelügyelő nevét, akinél leinformálhat. De ha ez nem elég, akkor ne adja meg az információt, amit kértem. Akkor megszerzem máshogyan.
– Hogyan?
– Legegyszerűbben úgy, hogy megvárom a délutánt, amikor a gyerekek kijönnek, és ha felismerem, akit keresek, akkor odamegyek a felnőtthöz, aki érte jön. Ha nem, akkor elkezdem mutogatni ezeket az arcképeket a többi szülőnek, és ha ez sem segít, akkor mindenkinek a faluban. Csakhogy minél többen látják a képeket, madame, annál kockázatosabb. Köztük lehet az emberünk is, aki megsejtheti, hogy szorul a hurok, és kétségbeesésében ostobaságot is csinálhat. Például elhallgattathatja a gyereket… Egyszóval jobb lenne minél kevesebb feltűnéssel csinálni. Gondolom, érti.
– Értem. S mit fog tenni, ha megmondom, ki ez a gyerek?
– Beszélek a családdal. A továbbiak attól függenek, hogy tőlük mit tudok meg. Az emberünk gyakran találkozik a gyerekkel hosszabb időre. Lehet, hogy az apja. Mindenesetre nem sok ember lehet, aki egy ekkora gyerekkel gyakran van hosszabb időre kettesben.
– Nem az apja – sóhajtott madame Fournier. – Nincs apja.
– Értem, madame. Tehát válaszol a kérdésemre?
– Rendben… válaszolok. Tudom a gyerek családnevét, és az óvodai nyilvántartásban megvan a lakcíme. De a keresztnevét nem tudom megmondani.
– Nem baj, asszonyom, azt már az anyja megmondja.

– Nem mondja – mosolyodott el fanyarul madame Fournier. – Nem lehet megállapítani, hogy melyik gyerek van a képeken. Mert kettő van.

Kissynek megrebbent a füle.

– Ikrek? Vagyishogy egy fél iker?

Míg visszamentek az óvodához, a hölgy elmondta, hogy ő természetesen jól ismeri a két kislányt, és meg tudja őket különböztetni, de a képek nem elég jó minőségűek, és nem lehet kivenni a sok apró ismertetőjel egyikét sem. Megpróbálták úgy is, hogy egyenként kinagyították a négy fotót, úgy tanulmányozta őket, de nem sikerült. Így aztán bement az óvodába és kihozta a címet egy cédulán.

Monique és Véronique Gérard. Madeleine Gérard, Corbeilles, rue de l'Abreuvoir 144.

– Most odamegy?

Kissy bólintott.

– Gondolom, a gyerekeket nem találom otthon.

– Nem, a gyerekek itt vannak. – A madame pár pillanatig szemlélte a kertben szaladgáló gyerekeket, aztán biccentett a mászóka felé. – Nézzék, ott van Monique, a mászóka alatt ül, kék blúzban. Véronique pedig… á, igen, ott hátrébb szaladt el éppen, sárga kezeslábast visel. De nem hiszem, hogy célszerű lenne beszélniük velük.

– Én sem gondolom, asszonyom. Gyermekpszichológusra van szükségük, annak kell beszélnie velük. Az én dolgom az, hogy elkapjam azt a szemétládát, mielőtt megerőszakolja őket… úgyhogy indulok is.

– Várjon, hát az anyjukat sem találja otthon, dolgozik ilyenkor. Van egy élelmiszerbolt ott náluk a sarkon, ott keresse.

Kissy megköszönte a segítséget, visszaültek a kocsiba és pár perc alatt Corbeilles-ben voltak, ez volt Lorcy közelében a nagyváros. A rue de Beaune sarkán megtalálták a sajtboltot – Kissy nem felejtette el, hogy kisegér nyelven minden üzletet sajtboltnak hívnak, ahol árulnak sajtot, függetlenül attól, hogy még hányféle egyéb dolgot árulnak, és persze rögtön szemügyre vette a választékot. Aztán elkapott egy eladót.

– Jó napot, asszonyom.

– Jó napot, miben segíthetek?
– Madame Gérard-t keresem.
– Ott láttam a húsoknál.
– Köszönöm. – Kissy továbbsétált, a nyomában Alival, a húspulthoz, ahol három eladót is talált. Az egyik megkérdezte, mivel szolgálhat.
– Melyikük madame Gérard? – tudakolta Kissy.
– Én vagyok – nézett oda egy másik, alacsony, barna, kissé molett. – Mit adhatok?
Kissy közelebb surrant.
– Asszonyom, hol tudnánk bizalmasan beszélgetni?
A nő értetlenül nézett rá.
– Bizalmasan?…
– Igen, asszonyom, a mondandóm nem tartozik kívülállókra.
A nő kicsit bambán arrébb ment, a péksüteményes állványokhoz, ahol nem volt senki. Kissy kénytelenségből elfogadta, de odafordult Alihoz.
– Ha valaki erre jön, küldd el. Madame, Kissy Chaton vagyok a Jerry Alapítványtól – mutatta fel az igazolványát. – Ő a társam, Ali Chedid. Egy bűnöző után nyomozunk, aki gyerekeket molesztál. Sajnos önnek legalább az egyik lánya köztük van.
– *Yvonne?!*
A döbbent arckifejezés, a száj elé kapott kéz, a kérdés hangsúlya – minden éppen olyan volt, amilyennek Kissy előre elképzelte. Csak a név nem egyezett.
– Ööö… cin-cin… itt valami tévedés van… Madame, az ön lányait nem Monique-nak és Véronique-nak hívják?
– Az ikreket? – A hölgy még jobban kétségbeesett. Teljesen kiütötte a hír, még levegő után kapkodott, amikor Kissy diónyi fejecskéjében megvilágosodott a helyzet. Kolumbusz érezhetett ilyen diadalt, amikor megtalálta Amerikát.
A hölgynek *három* lánya van.
– Elnézést, asszonyom – szólalt meg Ali a háta mögött –, a hölgyek bizalmas beszélgetést folytatnak, kérem, ne zavarja őket.
– No de kérem – szólalt meg egy erőteljes, kellemetlen női hang –, ez talán még az én üzletem!
Kissy megpördült, és majdnem beleverte az orrocskáját egy magas nő bokájába… illetve inkább a mellébe. Fölnézett rá.

– Kissy Chaton – csapta föl az igazolványát –, Jerry Alapítvány. Asszonyom, ha nem akar tíz perc múlva zsarukat látni az üzletében, akkor most magunkra hagy minket.
– Kérem – mondta a magas meglepett sértettséggel. – Kérem…
S visszavonult, Kissy pedig visszatért madame Gérard-hoz. Immár kettős diadal feszítette bundácskáját: elhárította a főnököt és pusztán a keresztnevük alapján megszámolta madame Gérard lányait, teljesen egyedül!

Kicsit kókadtan ült a kocsiban, fárasztó volt a társalgás madame Gérard-ral, aki nem volt éppen bajnok az intelligenciában. De aztán megélénkült, amikor célhoz értek. Persze külön hercehurca volt, hogy a hölgy eljöhessen velük, Kissynek már a kezében volt a telefon, hogy hívja a rendőrséget, és csak mondta szakadatlanul, hogy bűnügyi nyomozást folytat, és ha madame Főnök nem engedi el a hölgyet ővele, akkor majd jön egy rendőrnyomozó, akivel muszáj lesz, különben letartóztatják a hatóság munkájának akadályozásáért, de ő szeretné elkerülni a feltűnést a nyomozás érdekében, és mellesleg a madame üzletének sem tenne jót.
Mindegy, túlestek rajta, mehettek. Átmentek a kisvároson, egy La Bourbonnerie nevű városrészbe, ott volt az emberük. Simon Gérard. A hölgy apja. A gyerekek nagyapja. Rue Saint-Lucas negyvenhét.
– Asszonyom – mondta Kissy útközben –, ön csenget be, ön megy be elsőnek, de aztán én fogok beszélni. Ért engem, ugye?
Persze hogy értette. Megérkeztek. Csinos kis házacska, ápolt kerttel. Kissy kimászott a kocsiból, csomagot nem vitt, a hátizsák és a helikósdoboz hátul volt. A fegyverei nála vannak.
De azokra sem lesz szüksége, állapította meg már akkor, amikor a másik kettő még ki sem szállt. Simon Frodo Gérard a kertben volt, egészen közel a kapuhoz, valami sövényfélét nyesegetett éppen. Nem kellett becsöngetni, a kocsi ugyan az utca túloldalán állt meg, a menetirány szerint, de rögtön észrevette őket, aztán a lányát is. És már nyitotta is a kaput.
Alacsonyabb volt, mint Kissy. Apró, sovány ember. Fél kézzel elintézi.

– Nahát, Madeleine. Mi történt? Nem szoktál beállítani munkaidőben… jó napot, madame… monsieur?

A madame az Kissy volt, aki már vagy száz ilyen alakot hűvösre tett vagy asszisztált hozzá, és valahol a diónyi fejecskéjében valami azt mondta, hogy valami nincs rendben.

Odalépett a pasashoz.

– Hogy szólíthatom? Monsieur Gérard? Vagy monsieur Frodo?

Értetlen arckifejezés.

– Gérard vagyok, igen. Simon Gérard üzletkötő.

A Frodóra nem is reagált. Valami tényleg nincs rendben.

– Apa – szólalt meg madame Gérard feldúltan –, hogy tehetted?!

– Mit, drágám? Mi a baj?

– Még kérdezed?! Meztelenül fotóztad a lányaimat és p… p… pedofiloknak osztogattad!

A döbbent arcot, amit a pasas vágott, nehéz lett volna megjátszani. Valami nagyon nincs rendben.

– Jöjjenek be – rendelkezett hirtelen. – Ezt nem a kertkapuban fogjuk megbeszélni.

Bementek a házba. Az előszobában Kissy egy pillanat alatt kiszimatolta a legelső ajtót, amin belátott egy szobába. Abba a szobába, ahonnan neki volt már egy csomó fényképe. Az egyiket elővenni a telefon képernyőjére, megállni vele az ajtóban és föltartani úgy, hogy a telefon mögött az ugyanúgy berendezett szoba látsszon – a gyakorlott kisegérnek csak egy másodperc.

Frodo Gérard lehetett öreg, de a látása jó volt. Meghökkenten bámulta a telefont. Valami nagyon-nagyon nincs rendben.

– Ez mi az ördög?

– Még kérdezed?! – csattant föl a madame hisztérikusan, bár ezt már kérdezte, és akkor sem ment vele semmire.

– Drágám, hagyd már ezt abba. Tudhatnád, hogy én nem csinálok ilyen fotókat. Próbálj megnyugodni, kérlek.

– Uram – szólalt meg Kissy –, ezt a képet ebben a szobában készítették.

– Igen, ezt én is látom, de hát… teremtőm, csak nem…?

– Csak nem *mit?*

– Isten ments róla ilyesmit feltételezni, de hát…

– Monsieur, lenne szíves befejezni a mondatot?

– Ez tényleg abszurd – mondta a madame.

– És az apádról feltételezni nem az?! – vágott vissza Gérard. – Nézze, madame – pillantott Kissyre. – Egyvalaki lehetett ebben a házban kettesben az unokáimmal. Philippe, az unokaöcsém.

Madame Gérard sírva fakadt. Az úr is a könnyeivel küszködött.

– Szörnyű ilyet mondani egy halottról… de nem találok más magyarázatot.

Kissy érezte, hogy a füle megindul lefelé. Valami *tényleg* nagyon, de nagyon nincs rendben.

– Meghalt?

– Igen… autóbaleset… négy hónapja… nagyon szerettük, soha nem gondoltunk volna róla ilyen szörnyűséget.

Kissy már nyitotta a szájacskáját, hogy kérdezzen valamit, de ekkor kopogni kezdett a telefonja.

– A gyermekpszichológus ki fogja deríteni, hogy ki volt, hiszen a gyerekek emlékeznek. A képeket ma rakták föl, de ennek semmi jelentősége, őtőle bármikor elkerülhettek a képek. IN.

Kissy eltette a telefont, egy pillantást vetett az ajtóban álldogáló Alira, aztán az anyára és a nagyapára, akik már egymást átölelve sírtak, és csendben kisétált a házból.

– És most? – kérdezte Ali a kertkapuban.

Kissy szomorúan nézett rá.

– Én a Jerry Alapítvány kiválóan felkészült és kiképzett kisegere vagyok. De egy halott shindyt még én se tudok megfogni… pláne ha már négy hónapja nem él.

– Igen, ezt sejtettem, de mit fogunk most csinálni?

Kissy tétován ide-oda vándorló tekintete hirtelen megállapodott. Megint a Céltudatos Kisegér volt, aki pillanatok alatt hozza meg döntéseit.

– Ott a helyünk – biccentett az út másik oldalán álló étterem felé.

– Megvan! – csattant föl a telefon olyan hirtelen, hogy a pincérlányt, aki éppen a másik asztalnál állt Kissy háta mögött, majdnem rádöntötte a terített asztalra Kissy hátracsapódó füle. – Megvan, egérkék! India Mike Lima Uniform Romeo India

Whisky, Charlie X-ray, Charlie Papa, Uniform Tango Uniform Foxtrot Uniform Echo India Whisky, India Whisky!

– Halkabban, az istenért! – szólt rá Kissy, és körül is nézett. – Én nyilvános helyen vagyok!

– No és? Uniform Lima India X-ray?

– Nem, persze hogy nem, de az alapítványnál nem így dolgozunk. Most kopogd le értelmesen, összefüggően, hogy mi a shindy történt.

– Naná hogy az! – cincogta Molly lelkesen, és morzézni kezdett, mint a vízfolyás. Kissy elhűlve hallgatta. – Facebookon találtam, nagyon helyes srác, tizenöt éves, ennivalóan cuki, izmos, karcsú, magas, kék szemű, szőkésbarna. Tegnapelőtt este óta csetelünk, megszólított, mert látott a moziban és utánaérdeklődött a srácoknál, hogy ki vagyok, és nagyon tetszem neki és állati klasszakat dumáltunk. De tényleg imádnivaló srác, és tegnap este már egészen-egészen szexiseket is dumáltunk, késő éjszakáig, és aztán kibökte, hogy azért most már szeretne látni belőlem többet is, és akkor küldtem neki szuperjó képet félmeztelenül, és akkor megjött az igazi nagyon csuda klassz szerelmi vallomás, felolvashatom?

– Nem! – vágta rá rémülten egyszerre sok száz kisegér szerte Francia- és Németországban.

– Ez az egér rosszabb, mint Vanessa – sóhajtotta Kissy.

– Hallom ám – jött a mikró hangja a Côte d’Azurről.

– De így morzéban nem az igazi – felelte Molly, még mindig morzéban.

– Van valakinek egy macskája kéznél? – kérdezte Françoise.

– Mindegy – mondta Niala. – Tessék, egérke, olvasd föl, csak ne hangosan, mert mi is nyilvános helyen vagyunk.

Molly visszafojtottan, drámaian olvasni kezdett.

– Kedves Martine, köszönöm a képet. A játéknak ezzel vége. Ha nem küldesz száz eurót holnap estig az alábbi számlaszámra, holnapután az összes osztálytársadnak elküldöm a képet. És mellékelve a számlaszám. Hát nem édes? Ahogy kedvesen megköszöni, mert tanult illemet, egy igazi úriember a srác! És milyen jóképű!

– Hagyd már abba! – sivalkodott ezernyi kisegér.

– Egérke! – ripakodott rá Kissy. – Azon a képen tényleg te vagy?

– Persze, már látott, mi értelme lett volna kamu képet küldeni? A rendes Facebook-fiókomat kereste meg, van azon egy csomó kép rólam. Történetesen van egy testrészem, amiről eszébe sem jutott képet kérni, pedig nincsen neki. *A fülem.*

A végére már vészjósló lett a hangja. Kissy ettől még ugyanúgy vágyódott egy palacsintasütő után.

– És mit feleltél?

– Semmit. Ilyenkor a kétségbeesett, megalázott kislány ugyebár kikapcsolja a gépet és álomba sírja magát.

– Te pedig?

– Fölkeltem, kisurrantam a kamrába és megjutalmaztam magam sajtos sütivel. Ne aggódjatok, óvatos voltam, a cica nem láthatott semmit.

– De miért csak most mondod el? – kérdezte Niala.

– Hát mert most lettem kész a kis magánnyomozásommal. A rátermett alapítványi kisegér ugyanis…

– Elég ebből – nyüszítette Kissy. – Mindent tudunk a rátermett alapítványi kisegérről, a nyomozást mondjad!

– Nem kizárt, hogy csalódást fog okozni – cincogta Molly.

– Mindegy. Ki vele!

– Hát szóval a srác egy tizenkilenc éves svéd fotómodell, akinek halvány sejtelme sincsen arról, hogy a fotói máshol is szerepelnek a neten. Nem is így hívják.

– Ezt eddig is tudtuk! – sikoltotta Kissy. – Azt mondtad, mész shindyt verni! Azt mondd már el végre!

– Az imént elküldtem egy üzenetet. „Nincs pénzem. A szüleimnek sincs, és lopnom sincs kitől. Nem tudok ennyit fizetni. Nem értem, miért csinálod ezt. Te rendes srácnak látszol, miért akarsz így pénzt keresni? Beszéljük meg, jó?” Képzeljétek, pillanatok múlva itt volt a válasz. Randit adott! Ötkor találkozunk Yerres-ben, de nem mondom meg, hol, mert odarohantok és engem kihagytok az egész szórakozásból. Nekem már megvan a tervem. Állati romantikus lesz az egész. Fölhív a lakására, és én boldogan vele megyek, bár nem tizenöt éves lesz és ennivalóan cuki, hanem ötvenöt és ehetetlenül leplottyadt, de azért fölmegyek a lakására, ahol, mit tesz Isten, véletlenül ott lesz hat-nyolc-tíz-húsz kedves barátja, csupa talpig úriember, akik kedvesen leültetnek és megkínálnak kólával, amiben akkora adag drog lesz, ami kiütne egy lovat is, nemhogy egeret, és

amikor magamhoz térek, valahol egy erdőben fogok feküdni teljesen meztelenül, kirabolva és *nagyon* megerőszakolva, és lehet, hogy találok a karomon egy feliratot a saját véremmel írva, amin kedvesen megfenyegetnek, hogy ha bárkinek szólni merek, kinyírnak. Remélem, lesz ennyi sütnivalójuk. Hát ez a terv, egérkék.

Az egérkék a fejüket fogták. Ali is, aki a morzés részt ugyan nem értette, de elég jól képbe került azóta.

– Kicsi vörös nordnémet zsebegérke értette jól Parodie ám – szólalt meg egy újabb hang a kis csendben.

– Nem annak szántam, de ezt hogy lehet másképpen jól elmesélni?

– No jó – szólalt meg Nimby –, elég a cincogásból, ebből nem élünk meg, egérkék. Ötig még rengeteg időnk van, kérem föltartani a füleket, hogy ki lesz ott. Tettem ki térképet.

Kissy megnyomta az igen gombját, a számláló pörögni kezdett, de Molly megcsóválta a fejét.

– Á, negatív, nem lehet, egérkék. Csak én lehetek ott, meg még egy egér. Ez a szigorú utasítás.

– *Tud rólunk?!*

– Dehogyis. Rendőri utasítás, D’Aulnoy felügyelőtől kaptam. Már ismert minket, Castelli sokat beszélt rólunk, és most őhozzá irányított. Azt mondta, fogadjunk szót D’Aulnoy-nak, mert tudja, hol vannak azok a cellák, amiknek a rácsán az egér sem fér át. D’Aulnoy pedig azt mondta, azért enged oda engem meg egy társamat, mert lehet, hogy bűnszövetkezetben dolgoznak. Ezért mehetek lépre a találkának, mert amúgy már lekapcsolták volna.

– Tudják a kilétét?

– Megadta a bankszámlaszámát. Pedig benne van a *Zsarolók kézikönyvé*ben, hogy soha ne használjunk a saját nevünkre nyitott bankszámlát.

– Ez az egér rosszabb, mint Vanessa – jelentette ki Vanessa.

Kissy nagyot sóhajtott és bekopogott, bár a ház ajtaja ugyanúgy nyitva volt, mint a kertkapu. A monsieur ki is szólt nyomban, hogy nyitva van.

– Mi vagyunk azok – szólt be Kissy, és beléptek. Gérard-ék bent ültek a szobában, a szemüket törölgették, nagyokat sóhaj-

tottak, de az első megrázkódtatáson talán már átestek. – Bejöhetünk, uram?

– Persze, jöjjenek csak.

– Monsieur Gérard – állt meg Kissy a szobaajtóban –, elnézését kell kérnem az iménti gyanúsításért, és hogy megzavartuk a nyugalmát, de ismételten kénytelen vagyok igénybe venni az idejüket.

– Tessék, kerüljenek beljebb, foglaljanak helyet. Mit tehetek önökért? Azaz meg sem kérdeztem, mivel kínálhatom meg önöket?

– Köszönöm, uram, de most ebédeltünk. – Beléptek, helyet foglaltak. Különös, gondolta Kissy. Itt ül és beszélget abban a szobában, ahol az egyik vagy mindkét ikerkislányt pucéran fotózta a bácsikájuk – s hogy még mi egyebet csinált velük, nem tudni. – Asszonyom, uram, tudom, hogy ez fájdalmas önöknek. De mégis kénytelenek vagyunk az ügy végére járni. A képeket ma tették föl a netre, és akárki csinálta, az nem Philippe volt. Valahogyan el kellett jutnia Philippe-től ahhoz, akinél most vannak, és ha szerencsénk van, akkor követni tudjuk az útjukat, és eljutunk ahhoz, aki visszaél a gyerekek fényképeivel. Ez a célunk. Tudnak nekem segíteni?

– Hogyan segíthetnénk? – kérdezte monsieur Gérard.

– Mi történt Philippe holmijával? Elsősorban a számítógépe, mobilja érdekel.

– Minden nála van, ugyanúgy hagytuk a lakását, ahogy volt. Tudja, a hagyatéki eljárás miatt.

– Megnézhetjük?

– Meg. Nálam van a kulcs.

– Akkor ha lehet, rögtön oda is mennénk – állt fel Kissy. – A madame-ot esetleg vigyük vissza az üzletbe, ne legyen kellemetlensége a hosszas távollétből, mi pedig önnel odamegyünk.

És mentek. Madame Gérard-t nem csak kitették az üzletnél, hanem Kissy is kiszállt, bement, megkereste a főnökasszonyt és köszönetet mondott neki a nyomozáshoz nyújtott értékes segítségéért.

– De hát milyen nyomozáshoz?

– Erre nincs jogom válaszolni önnek, madame – felelte Kissy rutinosan, és félóra múlva Pithiviers-ben voltak.

A shindy háza egy olyan utcácskában volt, ahol csupa egyforma, fehér ikerház követte egymást. Monsieur Gérard a házszámokat figyelte, mert ő bizony nem sokat járt itt azelőtt.

A postaláda persze tele volt. Gérard úr megjegyezte, hogy megkérték a szomszédot, hogy pár naponként ürítse ki a ládát, adtak kapukulcsot, de hát nem csinálta meg. Kinyitották a házat. Az előszobában áporodott, poros szag fogadta őket. Kissy beleszimatolt a levegőbe apró, gombszerű orrocskájával, és remélte, hogy a shindynek nem volt macskája, akit négy hónapja bezártak ide, hogy most nekik kelljen fölötte gyászszertartást tartani. Gérard úr elkezdett körbejárni és kinyitogatni az ablakokat.

– Azt hiszem, takarítókat kell majd fogadnunk – állapította meg. – Akkora itt a por…

Kissy bólintott. Bármikor előkerülhet egy-két piramis és néhány teve. Gérard úr nyomában járva megtalálta a shindy elhagyott hálószobáját, ahol az asztalon fölfedezett egy laptopot. Kinyitotta.

– Ez teljesen le van merülve. És itt persze nem tudjuk feltölteni, hiszen nincs áram a házban… no meg nem is akarunk itt ücsörögni. Ali, kivinnéd a kocsiba? Írok majd egy elismervényt róla Gérard úrnak. Nos, vajon hol találhatunk valamilyen adattárolót?

– Hát azt bizony nem tudom – vont vállat a monsieur –, én idebent végképp csak egyszer jártam, amikor bezártam a házat.

– Keressük – mondta Kissy, és hozzá is látott. A hátizsákból fejlámpát vett elő, a helikósdobozból kézi zseblámpát; Gérard úr ez utóbbit választotta. Kissy feltette a fejlámpát és elkezdte átkutatni a fiókokat.

Egy jó óra múlva tértek vissza a kocsihoz, fülig porosan, mindenféle adattároló nélkül. A shindy nem volt az a számítástechnikus típus, mint Nimby, akinek a szobájában első ránézésre húsz pendrive-ot és harminc memóriakártyát találni. Csak az egy szem laptop.

Gérard urat persze hazafuvarozták, és Kissy megígérte, hogy hamarosan visszaviszi a laptopot. Az úr vállat vont, nem érdekelte.

– Hát akkor mehetünk – mondta Kissy. – Először is keresünk egy óriási porszívót.

Három óra előtt otthon volt; Alit kitette a városban, kifejezve sajnálatát, amiért a verekedésből most nem lett semmi. Aztán hazament, lezuhanyozott, átöltözött, a laptopot letette a gépteremben az asztalra, és visszaült a kocsiba. Persze még nem Yerres-be ment, hanem egereket gyűjteni. Rendőri tilalom van, hogy nem lehetnek ott? Rendben. A rendőrség egy szál egeret sem fog látni azon a kettőn kívül, akiket engedélyeztek. A többiek máshol lesznek, távolabb. Minden eshetőségre.

Fél öt előtt Yerres-ben voltak. Megszavazták, hogy egy kölyköt küldenek Mollyval, mégpedig nőneműt, hiszen nem lehet tudni, hogy a zsaroló eszik-e fiút is. Azt egyértelműen eldöntötték, hogy igenis pedofil, hiszen amikor Molly közölte, hogy nincs pénze, odahívta Yerres-be. Ha csak a pénz érdekelné, minek hívta volna? Attól nem lesz pénz, hogy odamegy. Hacsak nem akarja elrabolni és váltságdíjat követelni, de hát annak sincsen semmi értelme, két euró ötvenet követelhetne érte, ennyibe kerül a kisállat-kereskedésben egy fehér egér.

Molly nem akart választani, azt mondta, ő mindegyik társát egyformán szereti, sorsoljanak. Brigitte nyert. Ők taxin mentek Yerres-be, volt náluk alapítványi kártya, azzal fizettek. Egy múzeumnál szálltak ki, amit Caillebotte-birtoknak hívtak, de nem mentek be, átsétáltak az utca túloldalán levő üzletsorra és lelkes shoppingolás látszatát keltve várták a rendőröket meg a shindyt. A rendőrök jelentkeztek előbb, fél ötkor, D’Aulnoy és a társai jelöletlen kocsikban várakoztak a környéken szétszóródva. Négy kocsival tizenhat ember jött.

Claude, Nique, Maverick és Kissy a kocsiban ült a rue Pierre Lotin. A találkahely a rue Auguste Renoir egyik lakótelepi háza előtt volt.

Eljött az idő. Mézescsupor és Marcipán Szívecske odasétált a kijelölt helyre. Az alkalomhoz illően voltak öltözve: sortban, könnyű pólóban. Nique és Maverick a magasból, tisztes távolból figyelte őket, Kissy becsatolva, nagy összegű életbiztosítással ült a volánnál, készen, hogy indítson, Claude volt a tartalék, aki akár oda is tud rohanni, ha kell. Egyelőre tétlenül ült Kissy mellett.

Valahol ott voltak a rendőrségi figyelők is.

– Zakós, farmeres pasi A4-nél – jelentette Maverick. – Feléjük tart.

Kissy is látta a műszerfalra rögzített táblagépen. Claude is. Nique nyilván nem, hiszen ő a saját gépét vezette, más irányban. Csupor és Marcipán hamarosan szabad szemmel fogja látni.

Látták is. A pasi elsétált mellettük ötven méterre.

Vártak.

Ekkor egy férfihang szólalt meg a fülhallgatóikban.

– Itt D'Aulnoy felügyelő. Nem vagyunk egy kicsit sokan? Én azt az utasítást adtam, hogy csak ketten lehetnek.

– Ne aggassza magát, felügyelő úr – felelte Kissy. – Háromszáz méterre vagyunk a lányoktól, fák mögött, és mind a négyen bent ülünk a kocsiban. A helikopterek is rejtve vannak. Értjük a dolgunkat. Ha nekünk nem is, a légi megfigyelésnek még hasznát vehetik.

– Értem. Bár nem értek egyet önnel. Apropó, ki beszél?

– Kissy Chaton, Jerry Alapítvány. Ugyanaz a célunk, uram. Megvédeni a csuprokat és elkapni a csibészeket. És profik vagyunk.

– Figyelem, egérkék, öt perc múlva öt óra – jelezte Claude, és le is kopogta, mert a csuprok telefonján és óráján kikapcsolták a hangot, csak a morzét vette. – Ha az emberünk pontos, hamar meg kell jelennie.

– Még van öt egész perce – felelte Nique.

– Randin nem szabad a hölgyet megvárakoztatni – vágta rá Maverick. – Főleg ha az a terv, hogy úgy megerősza… nini, pasi B3-nál, kockás ingben, ez is feléjük… nem, elkanyarodik. De nem nagy szögben. Ez nem a buszmegálló felé megy. Mégiscsak őket veszi célba. Aha, megkerüli őket, figyel, hogy tiszta-e a levegő. Ez lesz az emberünk, egérkék, macskaveszély! A lombok közül figyelem és a háta mögött maradok, engem nem láthat.

– Hajtsd le a füledet is – tanácsolta Claude.

– Ne aggódj a fülem miatt, egérke. Hallottad a nagy egeret, profik vagyunk.

– Ha hallanák magukat, ahogy folyton egerekről beszélnek – dünnyögte D'Aulnoy, de aztán elharapta a mondatot, mert a shindy megszólalt a telefonban.

– Helló – mondta. Mély, felnőtt férfihang volt.
– Helló – viszonozta Molly, aztán Brigitte is.
– Ketten jöttetek?
– Aha… ő a barátnőm.
– Á, értem. A barátnőd.
Kis csend. A shindy érdeklődve tanulmányozta a két kislányt, az alapítvány pedig a helikók kameráján a shindyt.
– Malacka, te maradj a cicán – mondta Kissy. – Fiona, te folytasd a vizsgálódást, lehetnek bűntársai itt a közelben, magasról, nagy távolságból figyelj.
– Vettem – felelte Fiona, és a Discovery egy szempillantás múlva valahol a szomszéd város fölött lebegett, onnan pásztázta távcsővel a környéket.
– Szóval nekem nincs pénzem – mondta Csupor durcásan. – Hiába küldöd szét a képet az osztálytársaimnak, attól nem tudok fizetni.
– Éééértem – mondta a shindy lassan. – Persze. Hogyne. Hát ha nincs, akkor ugye nincs.
– Akkor? Letörlöd a képet?
– Hát azért azt talán mégsem – vigyorgott a pasas.
– Hanem?
– Hát talán keress valami más módot, ahogyan fizethetsz.
Csupor vállat vont.
– Nincs nekem semmim.
Ő nem ajánlhatott föl semmit, aminek a szexhez köze van, mert abba a shindy ügyvédje már beleköthet. Minden ilyesmit csak a shindy kezdeményezhetett. És ha ledolgozná, mondta. Szó se lehet róla, felelte Niala, te csak ne ajánlj föl semmit, kelljen azt is a shindynek. Különben is, tette hozzá Nimby, ezzel elismernéd, hogy tartozol neki valamivel.
– Háááát igen – bólogatott a shindy lassan. – Ez gond. De esetleg… hm… lássuk csak… le is dolgozhatnád. Milyen ötlet?
Na végre, sóhajtotta Kissy. Már legalább ötvenöt másodperce, hogy itt állnak, azazhogy amott állnak és húzzák az időt, csak azért, mert a shindy túl óvatos ahhoz, hogy kirukkoljon a farbával. Minek? Minek?! Csupor a végén úgyis kihajítja a csukott ablakon, remélhetőleg a második emeletről.
Csupor vállat vont, neki mindegy.
– No jó. Gyere velem.

– Ööö… én is jöhetek? – kérdezte Marcipán. Kész volt a fedősztori, hogy Csupor ugye mégiscsak félénk kicsit egyedül, de a shindy nem tartott rá igényt, neki igazán nem gond, ha egy rezsivel két gyereket zsebelhet be.

– Hát hogyne, gyere csak bátran! – vágta rá, Kissy megítélése szerint a kelleténél kissé lelkesebben; ha a kislányok tényleg azok lennének, akiknek mondják magukat, most kezdenének gyanakodni. De hát túl buták hozzá, szerepük szerint.

Elindultak, de nem a legközelebbi ház, hanem egy parkoló felé.

– Kocsiba ülnek, ezt nem fogjuk hagyni – szólalt meg D'Aulnoy. – Kettes, hármas, négyes, készüljetek a feltartóztatásukra.

– Várjon! – szólt közbe Kissy. – Kérem, ne avatkozzon még be, felügyelő úr! Követni tudjuk őket!

– A helikopterrel? Szem elől téveszthetik, nem vállalom a kockázatot.

– Nyomkövető van a telefonjukon és az órájukon. Pontosan tudjuk, hol vannak.

– És ha elveszik tőlük?

– Az lehetetlen – mondta Kissy meggyőződéssel. Bízott az egereiben.

– Hát jó – mondta a felügyelő kis tűnődés után, miközben a kis csoport elérte a kocsit. – Kettes, hármas, négyes, új parancs. Egyelőre nem állítjuk meg őket, csak óvatosan követjük.

A shindy és a két kislány elért egy parkoló autóhoz.

– Parancsoljatok – nyitotta az ajtót. Látták az Enterprise kameráján felülről és mindkét egér órájának kameráján közelről. Az egérkék beültek hátra, a shindy elölre.

– Piros Volkswagen, AO-243-AZ – jelentette Malacka. – Ismétlem, Alfa Oscar, kettes, négyes, hármas, Alfa Zulu. Vettétek, Charlie Charlie?

– Hallja, felügyelő úr? – kérdezte Kissy. – A mi nyelvünkön Charlie Charlie azt jelenti, rendőrség.

– Úgy? Igen, vettük. Negyvenhárom-hatvanegyes jelentkezem. Jármű azonosítását kérem, a rendszám AO-243-AZ. Köszönöm.

A kocsiajtó becsapódott, s a kis csendben tisztán hallatszott a gyors kopogás.

.. -. .. .. -.--

– Hallotta ezt a kopogást, felügyelő úr? – kérdezte Kissy.

– Igen, hallottam valamit, maga tudja, mi volt?

– Morzekód. Az egyik egerünk lekopogta a kocsi rendszámát.

– Küldtem visszajelzést kispöttyben – mondna Claude.

– Miben? – kérdezte D'Aulnoy.

– Szintén morzekód, de nem kopog – felelte Kissy. – Az órájuk számlapján jelenik meg, a mutatók mellett néhány parányi pontocska. Aki nem tudja, mit jelent, akár egyenesen rábámulhat az órára, akkor sem tűnik föl neki. Megfejteni pedig végképp nem tudja.

– Értem. Ügyes. Hát ha valamit morzéznak még, majd legyen szíves közvetíteni, mert én bizony nem ismerem a morzeábécét.

– Ha tudná, azzal sem menne semmire, felügyelő úr. Saját morzénk van, rajtunk kívül senki sem ismeri.

– Indulnak – jelentette Malacka.

– Fiona, hozd le az Enterprise-t, Chip, te vedd be és rakd el, a Discovery követi a kocsit, mindig magasról, messziről, oldalról. Mi ráérősen haladunk a nyomukban.

– Jobbra fordulnak a Renoiron – jelentette Fiona, aki most a nyomkövetők jelentéseit figyelte. – Megint jobbra a Lotira. Kihajtanak a főútra.

– Eddig sejtettük – mondta D'Aulnoy. – Balra vagy jobbra?

– Pillanat – felelte Malacka –, még nem tette ki az indexet… de, már igen, balra!

Kissy előtt egy táblagép volt a műszerfalra erősítve, a környék térképével.

– Ha ők amarra mennek, akkor mi emerre – jelentette ki, és indított. – Monsieur D'Aulnoy, elindulunk, de délnek, a másik végén jövünk ki a lakótelepről. A rue Saint-Exupérynél fogunk kibukkanni.

– Ahogy gondolja – jött a válasz. – Mi hamarosan a nyomába szegődünk.

– Körforgalomnál van, várakozik – jelentette Malacka rövidesen.

– 1962. március 19-e térnek hívják – mondta Fiona.

– Mi történt 1962. március 19-én? – tudakolta Malacka.

– Honnét tudjam? Ötven egérnemzedék született azóta!

– Akkor ért véget az algériai háború – felelte D’Aulnoy, hallatszott a hangján, hogy mosolyog. – Maguknak jók az idegeik.

– *Nem mi* fogunk a kis játék végén kórházban feküdni – közölte Malacka. Elég vészjóslóan hangzott.

– Remélem, a barátnőik sem.

– Ők nem a barátnőink – mondta Fiona. – A kishúgaink. Mi egy nagy család vagyunk, uram, és még senki nem vitte el szárazon, aki bármelyikünket bántani próbálta.

– Igen, hallottam erről.

– Most jut be a körfibe – jelezte Malacka. – Jó, kint is van, nyertél, egérke, erre jön.

– Akkor várunk még – felelte Kissy, és nem hajtott ki a rue Barbusse-re. – Hadd menjen el előttünk.

– Milyen messziről akarja követni?

– Több száz méterről. Egyáltalán nem akarom szabad szemmel látni. Minek? A Discovery látja, és négy GPS van a kocsiban.

– Rendben. Remélem, tudja, mit csinál. Mi akkor magával tartunk, és nem próbáljuk követni a gyanúsítottat. Milyen is a kocsija?

– Kék Fiat… ööö… az a helyzet, hogy nem tudom a rendszámot, felügyelő úr. Pár órája kaptam kölcsön ezt a kocsit.

– Várj már, egérke – mondta Claude –, hol a forgalmi?

– Hol lenne, a kesztyűtartóban. Indulás előtt megnéztem, de azóta megjártam vele Lorient megyét, és hát ezzel a diónyi fejecskémmel…

Claude kivette, megkereste a rendszámot.

– Most megy el előttünk a shindy – mondta közben Kissy. – Discovery, hol vagy?

– Itt ülök a hátad mögött.

– Nem te, egérke! A Papa Hotel hol van?!

– Az még hátrébb, oldalról látom a folxit és hátulról saját magunkat. Mindjárt elindulok úgy százharminc felé, szép ráérősen követem, lehajtott fülekkel.

– Addig én bemondom a rendszámot – szólalt meg Claude. – BO-766-BR, Bravo Oscar hetes-hatos-hatos Bravo Romeo.

– Köszönöm, megkeressük magukat – felelte D’Aulnoy.

– Ha gyerekeket akarsz hazavinni egy kis jó szexre, ne válassz piros kocsit – filozofált Maverick. – Akkor is tudnám kö-

vetni, ha a belvárosi utcákon kanyarogna százzal, jóformán oda se kell nézni. Puff! Ez fájhatott!

– Mi történt? – kapta föl a fejét sok száz egér és rendőr.

– Egy bringás iszonyút zakózott a körfi mellett a járdán. Szerintem cékettő-háóhat. Már tanultuk.

– Azt mondja, alkohol – nevetett Kissy.

– Értékelem a kémiai tudását, de inkább figyelje a kocsit – mondta D'Aulnoy.

– Most csorog be a körhintába, kicsit meg van torlódva a forgalom, úgy mennek, mint a jóllakott csiga. Ha gyerekeket akarsz hazavinni óriási nagy szexre, ne a csúcsforgalom idejét válaszd. Ha most ellépek a toronyhoz, körberepülöm és visszasétálok, még mindig itt lesznek. Hopp, mégsem, átslisszolt két kocsi között, keletnek tart, zéró-kilenc-zéró, irány Moszkva, de nem sokáig, kanyarodik az út. Tényleg, ha elviszi őket Moszkvába, együttműködünk az orosz rendőrséggel? Vanessa tud beszélni velük.

– Nem, Ausztriában lekapcsoljuk, azokkal Elke tud beszélni – ígérte Kissy.

A shindy továbbra is keletnek tartott. A rue de Villecresnes-en végül Csupor megtörte a csendet.

– Messzire megyünk, bácsi?

– „Bácsi”, ugyan már – nevetett a shindy. – Szólíts Pelónak.

Pelo?! Kissy elszörnyedt. Még mit nem! Pelónak Richard Bohringer-t hívták *A nagy út*ban, Vanessa az ő családnevét kapta születésekor, tizenegy és fél évig viselte a nevét, Richard Bohringer minden egyes szerepe egy kis darab Vanessa D'Aubisson!

Ezt a névválasztást lepüföli ezen a shindyn. Persze nem ez az igazi neve. Annyi pofont kap, ahány betűt megváltoztatott a…

– Kissy? Kissy! *Kissy!*

– Mivammá?! – kapta föl a fejét, és majdnem rálépett a pedálra… valamelyikre. Ötletszerűen. – Autót vezetek, egérke, mit akarsz?

– Hogy figyelj a világra magad körül – felelte Claude. – Azt mondtam, lassíts, nem kell túl közel mennünk.

– Ja igen. – Kissy visszavett a sebességből.

– Oké, Pelo, szóval messzire megyünk?

– Nem, egyáltalán nem. – Hallatszott a shindy hangján, hogy kajánul vigyorog. – Pár perc és ott vagyunk.

– Mesélsz a munkáról, amit találtál?

– Azt inkább majd ott megmutatom, jó? Megmutatok én nektek mindent, abban nem lesz hiba.

– Aha – dünnyögte Kissy, és megnyalta a szája szélét. – Hát csak mutogass. Ők is meg fogják mutatni, hogy mijük van. Éles késük és kemény acélgolyók.

Áthaladtak Yerres-en és elérték Pérignyt. Átmentek ezen a városkán is, és a shindy egyszer csak kihajtott az országútra.

– Most már egykettőre ott leszünk.

Tényleg hamar ott voltak, a shindy rendesen nyomta a gázt. Szántóföldek között haladtak, alig volt valami forgalom.

– Tudják tartani a sebességet a helikopterrel? – kérdezte a felügyelő.

– Mennyivel mennek? – kérdezte Kissy.

– Kilencven-száz között – felelte Maverick. – Nem, felügyelő úr, a Discovery csúcssebessége kilencven, de ez nem gond, ha városba ér, úgyis lassítania kell majd, és utolérem.

– Vagyis nagyon hamar – mondta Claude. – Mindjárt eléri Brie-Comte-Robert városát.

De nem érte el. Kevéssel a város előtt lassított és letért egy mellékútra.

– Egy gazdaság felé tart – jelentette Claude.

– Discovery letér, átvágok a mezőn – felelte Maverick.

– Észre ne vegye a helikoptert – szólt a felügyelő.

– Ne aggassza magát, uram. Egy kilométerre vagyok tőle, és a Discovery negyven centi hosszú. Csak egy pöttynek látszom a távolban – hisz lehajtottam a fülemet is. Én viszont remekül látom őt. Nagy, piros, és nekem távcsövem is van!

– Azonfelül vesszük a GPS-jeleket – tette hozzá Nique. – Elhajt a gazdaság előtt, nem áll meg. Most már nem mehet sokfelé, az út egy ipari akármihez visz, az lesz a célja.

– Jó – mondta Kissy –, lőjétek föl az Enterprise-t, a másik irányból kerüljön az ipari akármi felé, de nagy ívben. Két különböző irányból figyeljétek az ipari akármit, magasról, messziről, távcsővel! Felügyelő úr, mindjárt elérem a bekötőutat.

Egyelőre elhajtok a gazdaságig és ott búvóhelyet keresek a kocsinak. Valószínűleg gyalog megyünk tovább.

– Nem, maguk maradjanak csak ott a gazdaságnál. A helikoptereknek nagy hasznát vesszük, de nem kell, hogy meglássák magukat.

– És magukat, a négy kocsival?

– Minket sem. Odajövünk a gazdasághoz és várunk.

– Elérte az akármit – jelezte Claude –, lassít, meg fog állni. Végállomás. Ez nem gyakorlat, egérkék!

– Ez Vanessa szövege – dünnyögte Maverick, és Kissy látta a tükörben, ahogy megdől az ülésen, nagy ívet írt le a Discoveryvel.

Kissy lefordult a gazdaság hepehupás földútjára és behajtott a ház mögé, az ipari akármi felől nézve.

– Mi megérkeztünk – mondta, s egy pillanat múlva megszólalt a shindy is.

– Hát megérkeztünk.

– Hát meg – felelte Csupor vidám hangja. – Sziasztok, srácok!

Ez figyelmeztetés, gondolta Kissy: többen vannak. Még legalább ketten.

– Jobb lesz, ha elindulok – mondta Claude, és nyitotta az ajtót.

– Igen, Chip, de vigyázz, észre ne vegyenek. Amikor közel érsz, némítsd le magad, és surranj óvatosan!

– Vettem, Jerry. Cin-cin!

S a fiú már ott sem volt.

– Mi maradunk – mondta Kissy –, ti a helikókat vezetitek, én pedig a kocsit, ha kell.

A műszerfalon levő táblagépet Claude már átkapcsolta, most a két Csupor karórájának képét mutatta. Kissy ezt figyelte, de hirtelen mozgást látott a szélvédő mögött. Gyorsan odakapta a tekintetét… de nem cica volt. Egy nő közeledett a ház mögül. Jobbról ért a kocsihoz és behajolt az ablakon.

– Jó napot. Segíthetek?

– Jó napot, asszonyom. Nem, köszönjük, csak álldogálunk.

A nő tekintete a hátul ülő két kislányra tévedt, akik lendületes mozdulatokkal kezelték a vezérlőket, és a videószemüvegben őt nem is látták.

– Tudja, ez magánterület.
– Értem, asszonyom. Nem szeretnénk zavarni, de itt maradunk.
– Itt a rendőrség – szólalt meg a telefon. – D’Aulnoy felügyelő vagyok, madame, pillanatokon belül ott leszek az embereimmel…
– Csendet! – szólt rá Kissy hirtelen, mert a telefonból megszólalt Csupor megint.
– Oké, hát akkor most már meséld el, mi az a munka, amihez nem elég négy megtermett legény, hanem mi is kellünk.
– Négyen vannak – mondta D’Aulnoy. – Nem állunk meg a gazdaságnál, ez túszveszélyes helyzet. Fernand, szólj be a központba. Gyerünk!
S már látszott a négy kocsi a bekötőúton. Pár pillanat múlva elhajtottak mögöttük.
– Jó, itt leállunk, ne hallják a motorzúgást. Húzódjatok le és kiszállás!
Kissy döntött. Kicsatolta magát és kiszállt.
– Én is elindulok, ide nem fog már kelleni a kocsi. Fiona, Malacka, a kulcsot a kocsiban hagyom. Biztosítsatok légi támogatást.
– Vettük – mondták a pilóták. Kissy elindult, már ügyet sem vetve a meglepett háziasszonyra, gyors léptekkel átvágott a gazdaság udvarán.

– Helyes kis csibéket találtál – hallatszott az egyik bandita hangja. – Ezekkel elleszünk egy darabig.
– Csak két órátok van – mondta Pelo.
– Miért, mi lesz két óra múlva? – érdeklődött Csupor.
– Majd akkor megtudod. Most ne vesztegessük az időt. Dobáljátok le a rucit.
– A rucit? – kérdezte Marcipán. – Minek?
Többszólamú röhögés.
– Egy kis gyorstalpalót kaptok az új munkátokból.
Jerry már a két birtok közötti réten futott, kint az úton a rendőrök szaladtak. Már Chipet is látta, az ipari akármi falánál lapult, várakozott.
– Itt Fiona – szólalt meg a fülében. – Találtam egy ablakot, ahol belátok. Tágas, nyílt térség, középen a kocsi és két másik.

Mellettük állnak. Három banditát látok, és Marcipánt. Innen nem tudok körülnézni az egész épületben.

– Vettem – felelte Jerry.

– Én is vettem – jött a felügyelő hangja. – Hat ember kerülje meg az épületet, minden kijáratnál álljon valaki. Fegyvert csak akkor használjatok, ha a gyerekeket nem veszélyezteti.

Kissy átugrott egy árkon és odasurrant Chiphez.

– Mégis eljöttél, egérke – susogta a fiú.

– Igen, ide harcos egér kell, nem sofőr.

– Én pedig nem kapcsoltam ki a fülhallgatót, itt úgyse hallanak meg. Szerintem két óra múlva a muki el akarja vinni őket…

Elharapta a mondatot.

– Mi lesz már? – harsant az egyik bandita. – Vetkőzzetek, amíg szépen mondom, picikém, vagy mi szedjük le rólatok, de abban nem lesz köszönet.

– Jó, jó, vetkőzünk már – mondta Csupor megnyugtatóan. – Mit vegyünk le?

– Mindent, picikém! Mindent!

– Jaj, ezt nem mondod komolyan. Akkor meztelenek lennénk. Idegen férfiak előtt? Anyu arra tanított…

– Sok a szöveg, kisanyám!

Valami zörejek, a telefon képernyőjén őrült ugrálás. Aztán Csupor hangja.

– Te meg akartál ütni engem?

– Hagyd abba a táncikálást. Kapd el, Mo!

Aztán egy ordítás, mély férfihangon. Jerry és Chip egymásra nézett, egy mozdulattal tették el a telefont és kapták elő a Nimbuszt, és berontottak az épületbe.

Odabent senki. Félhomály, autóroncsok, mindenféle gépi szemét. Átvágtak a helyiségen.

Megint egy ordítás, magasabb hangon, de ez is férfi.

– Kés van náluk! A rohadt életbe!

– Van nálunk más is – mondta Marcipán, és már hallották is a kirepülő nimbuszlövedék jellegzetes csattanását. Valami fémet ért. – Hiába bujkálsz, picikém, ez utolér. Kilyukasztja a bőrödet. Jöhettek már, Jerry!

Chip föltépett egy ajtót, Jerry előreszegezett fegyverrel beugrott rajta, és azonnal egy banditát látott meg. Vagyis csak a fe-

nekét meg a hátát. Egy kocsi mögött lapult. Jerry elengedte a gumit. Üvöltés volt a jutalma, és a bandita megfordult.

– Még egy mozdulat és véged – lépett oda Chip. – Kezeket tarkóra! Hasra!

Jerry megkerülte a kocsit. Két banditát látott, tíz óránál és kettőnél, és köztük a két kisegeret, akik egymásnak vetett háttal álltak a nyílt tér közepén, és a két fickóra irányozták a fegyverüket.

Mint Mr. és Mrs. Smith, gondolta Kissy szeretettel.

A két fazon őrá nézett, és most már föltartották a kezüket.

– Hasaljatok le, picikém – mondta Csupor. – Gyorsabban, mint ahogy a lövedék repülni tud.

Kissy tett még néhány lépést, és meglátta a negyedik banditát, aki már hasalt. Az volt Pelo. Nem, nem hasalt, az oldalán fekve fetrengett és hörgött, pár lépésre a kislányok lábától. Ez már kapott valamit.

– Négyen vannak? – kérdezte.

– Rendőrség! – harsant jobbról és balról, és a helyiség tele lett férfiakkal. – Adják meg magukat!

– Öten – felelte Marcipán. – Ha ugyan él még az ötödik.

– Pelo, kispofám – guggolt le Csupor a férfi mellé. – Nagyon vérzel?

– Hívjanak orvost – nyögte a shindy.

– Már jönnek a mentők – lépett oda D’Aulnoy. Középmagas, kopaszodó, ötvenes pasi.

– Ugyan már – mondta Csupor. – Csak egy karcolást kapott. Várj, Pelo, ezt beszéljük meg. Ha így kibuksz egy kis karcolástól, mi lesz, ha tényleg mélyre vágok? – Jerry és Chip már ugrott is, hogy megfékezze, a levegőben kapták el a kést tartó kezét. – Na! Hé! Hagyjátok, hogy kipróbáljam!

Pelo felkönyökölt, aztán megmerevedett.

– Késem nekem is van, picikém – susogta a fülébe Marcipán. – Biztos, hogy föl akarsz kelni, elkapni a barátnőmet, kicsavarni a kezéből a kést, a torkának szögezni, a rendőröket sakkban tartva kihátrálni az épületből, helikoptert követelni, azzal meglógni a reptérre, és elszáguldani a tússzal a kezedben Afrikába, miközben a füled itt hever a padlón? Részemről nincs akadálya. Várj! Ne mozogj!

Megfogta a shindy fülét, és mögé illesztette a kést.

– Ne! Te megőrültél! Felügyelő úr, kérem! Felügyelő úr…

– Az előbb még sokkal nagyobb volt a szája – csattant föl D'Aulnoy. – Ezt utálom magukban, amikor nyeregben érzik magukat, akkor maguk az élet császárai, aztán amikor fordul a kocka, hozzám jönnek segítségért könyörögni. Rakd el azt a kést, maga meg emberelje meg magát! Üljön föl és halljam, mit tud!

– De én… felügyelő úr kérem…

– Legyél végre férfi – kérte Marcipán. – Eredetileg is ez volt a terved, nem?

A shindy sziszegett neki valamit, amit Jerry nem hallott, de Marcipán úgy vágta nyakon, hogy felüvöltött.

– Így nem beszélünk nőkkel és gyerekekkel! – reccsent rá. Az egyik legcsendesebb kölyök az egész alapítványnál. – Ha már ilyen beszélhetnéked van, beszélj! Mi történt volna két óra múlva?!

A shindy megnémult.

Csupor megcsóválta a fejét.

– Á, hagyd a csodába. Nem fogja megmondani. Felügyelő úr, mehet a B terv?

– Miféle…

– Jaj, hát amiben megállapodtunk, hogy maguk beviszik a többieket, de ezt az egyet véletlenül itt felejtik velünk, és csak félútról fordulnak vissza érte, amikor már kifaragtuk Fernandel és Louis de Funès arcképét a tökeiből.

Erre már a felügyelő is majdnem elnevette magát, de komolyságot erőltetett az arcára.

– Nézze, Bouchard, tényleg nem érünk rá itt szórakozni. Most bevisszük, de maga is tudja, hogy nincs elég bizonyítékunk egy komoly vádhoz. Hamar szabadlábon lesz megint, és ezek a kis vérszomjasak itt be is fogják váltani a fenyegetésüket. Hiheti, ha akarja, hogy blöffölök. Majd meglátja. Döntsön, mielőtt ideérnek a mentők, aztán az lesz, amit maga akar.

– Ha köpök, végem – siránkozott a shindy.

– Ugyan, Pelo. – Csupor megvillogtatta a kést a levegőben. – Ha nem köpsz, *akkor* van véged. A felügyelőnek igaza van, ő egy rendőr, neki tartania kell magát a szabályokhoz. Mi nem

vagyunk rendőrök. Úgyhogy amint kijössz, elkapunk. Tudsz tizenkilencig számolni?

– Ppppersze…

– Jó. Ennyi olyan belső szerved van, amiket megnézhetsz, ahogy a fiúk ábécérendbe rakják őket az orrod előtt.

Vanessa jó tanítómester, gondolta Kissy.

– Várjatok a legyilkolással – szólalt meg Nimby a fülükben. – Vissza kell szereznünk a félmeztelen fotót. Gondolom, otthon tartja. Szedjétek ki belőle, hol lakik és hol a kép, felnyitom a lakását és elhozom. Nem kerülhet illetéktelen kezekbe.

– Haha! Kéne, mi? – kacagott föl Csupor. – Ne aggódj, megszerezzük. Nem hagyta otthon. Igaz, kis Pelo? Ja, te nem hallottad. A fotóról beszélünk, amit kaptál. Megnézzük, hogy ide varrtad-e be a bőröd alá?

Az ötödik shindy életveszélyes sérülést szenvedett, de nem a kölykök fegyverétől. Sőt nem is a harcban. Amikor a csuprok megérkeztek, ő egy kisbusz roncsának tetején ült, és a harc kezdetén le akart mászni onnan, de rálépett valami fémhalomra, ami megindult a lába alatt, ő lezuhant, és a rengeteg fémhulladék nagyon összevagdosta. Mikor ez kiderült, a felügyelő megbilincseltette a másik négyet és az egerek őrizetére bízta, ők pedig menteni indultak.

– Hívjátok a tűzoltókat, műszaki mentésre lesz szükség – mondta. – A mentők hol járnak?

– Jönnek már – felelte Chip, aki közben kitárta a kaput, és ki is ment, hogy kalauzolja őket.

– Hát ez pech, öregem – csüccsent le Pelo mellé Marcipán. – A mentők kénytelenek a sérülések foka szerint rangsorolni. Vagyis amíg csak egy kocsi van itt, és én nem okozok neked súlyosabb sérülést, mint ami a haverodnak van, addig téged nem lát el senki. – Élvezettel csemcsegett. – Senki, kispofám. És most jön a rossz hír. A cimbinek nagyon súlyos a sérülése. Úgyhogy nekem jócskán van játékterem.

– Lesz majd még neked is kisebb a szád – sziszegte a shindy –, csak szabaduljak ki, és megtanítalak…

– Igen? Mire, aranyom?

A shindy nem felelt.

– Hallottam – harsant D’Aulnoy hangja a mikrobusz mellől. – Ti is hallottátok, fiúk?
– Igen, főnök – felelték ketten is.
– Mi is – mondta Jerry. – Sőt fel is vettük.
– Nagyszerű! Külön beírom az aktába az életveszélyes fenyegetést. Kétszázhuszonkettedik paragrafus. Elintézem magának a három évet ezért a mondatért, Bouchard! A szexuális támadás hét év, a gyermekrablás öt. Persze kétszer! Hogy hangzik?
– Hány éves leszel 2040-ben, Pelo? – érdeklődött Jerry.
– És hány évesnek fogsz látszani? – tudakolta Csupor. – A börtönben nem szeretik ám a pedofilokat. Nagyon, de nagyon nem szeretik.
Ezen elábrándoztak egy kicsit, és elnézték a mentőkocsit, amint begördül a kapun, villódzó kék és piros fények özönével árasztva el az ipari akármi belsejét, és már szálltak is ki a mentők, követve D’Aulnoy-t.
– Meg ne próbáld, Pelo – mondta Jerry, nyugodtan szemlélve a kocsit.
– Mmm… mit?
– Ami a fejedben motoszkál, mert azt hiszed, hogy nem figyelünk rád. De. *Nagyon* figyelünk. És gyorsabban nyiszáljuk át a bőröcskédet, mint ahogy…
– Na ide hallgass! Szerintem ez egy ócska kis blöff. Te még félig gyerek vagy, a többiek egészen. Nem fogtok ti engem megkéselni.
Beszéd közben nekilátott fölkelni, elég nehézkesen, hiszen meg volt bilincselve és meg is sérült a harcban.
Jerry zavartalanul állt mellette, a shindy kocsijának támaszkodva. A többiek oda-odanéztek, de őrizték a többi shindyt.
– Rossz ötlet, picim – mondta Csupor. – Bántani fogunk.
– Dehogy fogtok…
– Most még nem is – Jerry fölemelte egy ujját. – Megvárjuk, amíg szépen fölállsz a két hátsó lábadra, és aztán. Akkor nagyobbat esel.
– Mert leszúrsz, mi? Hát én ezt megkockáztatom.
Nagy nyögéssel talpra állt, s vigyorogva végignézett az egereken.
– Na, hol az a kés, ti nagy hősök?
Csupor közelebb lépett.

– Választhatsz. Motorház, szélvédő vagy első ajtó?

A shindy értetlenül a kocsijára nézett, Csupor pedig megpördült és rúgott. A shindy nekirepült a kocsi oldalának, és elterült a földön.

Jerry rámosolygott a kislányra.

– Mit gondolsz, mennyi idő, amíg megint fölkel? – kérdezte Csupor.

Jerry elnézte a földön fetrengő, nyögdécselő alakot.

– Dupla volt, rúgás a hasába és a kocsi egyenesen a képébe. Simán tíz perc.

– Á, addigra bepakolják a rabomobilba. Rávesszük az egyik társát, hogy ő is keljen föl, jó? Marcipánnak is kell a sikerélmény.

– Csak rajta – nevetett Jerry.

– Kimaradt a dráma – jegyezte meg Molly, amikor a négy kisegér bepréselődött hátulra, Claude maradt elöl Kissy mellett, s kitolattak a gazdaság udvaráról. A háziasszony az egyik ablakból nézett ki rájuk, de nem jött oda, nyilván látta a sok autót, mentőket, tűzoltókat, és levette, hogy ők is oda tartoznak.

– Milyen dráma? – kérezte Claude.

– Hát igazából úgy kellett volna, hogy mi már megkötözve fekszünk az asztalon, és jön, csak jöööön, jöööön egy nagydarab csuklyás a hóhérbárddal, mi meg cincogunk riadtan, és akkor belovagoltok trombitaszóval és lepuffantjátok az összeset.

Kissy tisztán hallotta, hogy Maverick csettint a nyelvével.

– Azt hiszem, ideje lesz továbbképzést tartani – mondta. – Mit is akar tőlünk a shindy? Első lecke: nem használ hóhérbárdot.

– Milyen kár.

– A trombitás belovaglást azért meg lehetne tartani – vélte Maverick. – Az utolsó pillanatban, persze, és azt kellene trombitálni, hogy *papparam-pam-pam, papparam-pam-pam, papparam-pam-pam, papparam-pammmmm!*

– Ez Wagner – felelte Kissy, és felhajtott a mellékútra. – A walkűrök lovaglása. Egérke, én tisztán emlékszem, hogy a táborban és azóta is számtalanszor elhangzott, hogy az alapítvány nem vállal fölösleges kockázatot, és a nem fölöslegeset is csak észszerű mértékben. Ez úgy volt jó, ahogy csináltuk, ti fel

voltatok fegyverezve, bemikrofonozva, bekamerázva, két helikó figyelte minden lépéseteket, és Claude-dal meg a rendőrökkel ott álltunk az ajtóban.

– De kalandfilmbe nem jó – kötötte az ebet a karóhoz Maverick.

– Nem. Viszont sértetlenek vagytok. Ez sokkal fontosabb.

– Annak az egérnek igaza van – szólalt meg a telefonból Niala. – Elég egy szerencsétlen pillanat, hogy valaki súlyosan megsérüljön. Látjátok, az a shindy is, csak egy rossz mozdulatot tett, és talán hónapokig szenved miatta. Ebből a szempontból lényegtelen, hogy bűnözés közben. Történhetett volna bármikor.

– Ennek az egérnek is igaza van – sóhajtott Molly. – Hát akkor csak egy megoldás van.

– A véres részt kihagyhatod – kérte Kissy.

– Nincs benne véres rész. *Te* vagy a megoldás. Kaszkadőr vagy! Te leszel helyettünk a királykisasszony, akit az utolsó pillanatban ment meg a lovag.

– Szerintem kaszkadőrre inkább a lovagnak lesz szüksége.

– Ez igaz, de színésznő is vagy.

– Hát… amennyire én színésznő vagyok, egérke…

– Kis lépésekkel, Ellie. Most énekes világsztár vagy. Majd később eljátszol egy énekes világsztárt filmen, és színésznőként is karriert csinálsz.

– Bolond vagy, egérke. Dehogy vagyok én világsztár.

– Ó… rossz évben szálltam ki az időgépből?

Kissy biztos kézzel fogta a kormányt és megfogadta, hogy nem mennek fának azért, mert az az egér ott hátul hülyeségeket beszél.

– Most pedig, kisegér hölgyeim és uraim – emelkedett szólásra Nimby –, legyetek szívesek szavazni a kicsi vörös nordnémet zsebegér javaslatáról.

Elke vigyorogva ült a fűben, az egere mellett, és Ködöcske fülével játszott.

Az egerek megszavazták a javaslatot. Tehát a nevek sorban: Discovery, Enterprise, Columbia, Atlantis (ezek már megvannak), Challenger, Endeavour, majd pedig Provence, Occitanie, Languedoc, Roussillon, Pyrénées, Aquitaine, Charente, Bre-

tagne, Normandie, Picardie, Champagne, Lorraine, Alsace, Bourgogne, Auvergne, Limousin, Martinique és Mayotte. Ez elég még húsz nagy helikóhoz. Az ötletet az amerikai hadihajóktól vették, amiket az ottani államokról szoktak elnevezni: *Arizona, West Virginia, Nimitz…* de itt Françoise nekiugrott, birkózni kezdtek a fűben, aztán persze csókolóztak.

A kis helikók új neveket kapnak. John, Paul, George és Ringo marad, de a görög betűs sorozatot megtöbbszörözték számokkal: Alfa 1, Béta 1, és így tovább (az ábécéből továbbra is kimarad a mü, a nü, a fí, a khí, a pszí és az üpszilon, a félrehallások elkerülése végett), aztán kezdik elölről a számozást, Alfa 2, Béta 2. Vanni már a négyes számú bogarakat gyártja. A tizennyolc bogár, amik azonos számot viselnek, *flotta* néven szerepel majd, és mindenhol, ahol egerek élnek, lesz belőlük.

– Ez pedig egy kis meglepetés – jelentette be Nimby, a kezében egy óriási papírdobozzal, amit letett a fűre és nyitogatni kezdett. – Többünk munkája… a tervezést én csináltam, a Morin-cég munkatársai javítgattak rajta, és ők gyártották le végül.

S kiemelt egy műanyagdobozt, odaadta Vanessának, aztán sorban a többit. Tízen voltak, fura színűek, mindenféle összevissza csíkok, foltok váltakoztak rajtuk szabálytalanul.

– A színük azért ilyen, mert maradék műanyagból öntöttük. A fogantyú mellett találtok egy kis zárat, pattintsátok fel.

Felpattintották. Kíváncsi, piros szemecskék sokasága vizsgálta a doboz belsejét. Üres volt, de a belsejét nyolc rekeszre osztották. Hat kicsi, a fogantyú két oldalán három-három, és a két végén egy-egy nagy.

– A kis rekeszek a bogaraknak vannak, három ilyen doboz egy flotta. A nagy rekeszek tartalék elemnek, pótalkatrésznek, de persze bogarat is lehet rakni bele. Meg telefont az irányításhoz. Nézzétek meg az alját, a rekeszek között üreg van. Abba beleillik egy másik doboz fogantyúja, és föl lehet tornyozni őket. Akár vihetsz is egy csomót egyszerre.

– Jé – mondta Kissy. – S miért éppen háromfelé osztottatok egy flottát?

– Nem az volt a szempont, hogy hányfelé, hanem hogy hat bogarat gondoltunk ki az egyszerre bevetendő maximális mennyiségnek, tartalékokkal is számolva.

– Értem. Cin-cin.

A D'Aubisson-villa kertjében még soha nem hemzsegett ennyi egér. Huszonhat. Nanoegeret már határozottan beleszámolták, és Angélique-et felmentették minden fizikai munkától – ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy bármit kívánt, egy szempillantás alatt ott termett egy egér és kiszolgálta, azzal a Jerry-gondossággal, amit Isabelle néni honosított meg a panzióban évtizedekkel ezelőtt, aztán Vanessa átvette és még magasabb fokra fejlesztette.

– Figyelem, egérkék – szólalt meg Maverick hangosan. – Öt perc múlva tizenegy óra.

– Készülődjünk – nézett Vanessa Mollyra.

– Készülődjünk – nézett Françoise Elkére.

– Készülődjünk – nézett Nimby Martinre.

– Készülődjünk – nézett egyszerre töméntelen kisegér töméntelen másik kisegérre.

Kissy úgy döntött, ezt neki már fölösleges mondania.

– Készülődjünk – nézett Martinre abban a pillanatban.

A kerten másodpercek alatt úrrá lett az alapítványra jellemző tökéletesen szervezett, fejvesztett káosz. Egyszerre harmincnegyven egérke rohant a villa felé, és ugyanakkor harmincnegyven tucat rohant visszafelé, onnan, ahol addig nem volt egy sem. De Angélique-et egy méterre elkerülte mindenki, nehogy fellökjék vagy megüssék. Kissy is, ahogy rohant a többiek között, csattogó fülekkel, be a házba, föl az emeletre, be Niala szobájába. A táskák már ott voltak. Egérbundát le, ünneplőbe bele, a gyakorlott, szakavatott kisegérnek csak néhány másodperc… lenne, ha nem lenne ilyen bonyolult.

– Au! – hallotta a háta mögül. – Ha kevésbé kalimpálnál, egérke, az jót tenne az orrocskámnak!

– Bocs… cin-cin…

Néhány másodperc alatt elkészültek, csak Vanessa jegyezte meg epésen, hogy az a néhány az háromezer-hatszáz. Megvolt annak a jó oka, hogy tizenegykor kezdtek készülődni, pedig a busz csak negyed egykor érkezik.

De gyönyörűek lettek. Kissy halványsárga ruhát vett, Vanessa világoskéket – mint általában –, Niala halványlilát, Elke törtfehéret… Mindenki álomszép volt. A frizurájukat már előzőleg megcsináltatták, egy egész fodrászüzlet ezen dolgozott, életveszélyes fenyegetésekkel arra az esetre, ha nem vigyáznak

a nagy fülükre. Némi ízléses, nem hivalkodó ékszer, cipő, a szükséges kiegészítők – készen voltak.

A másik lánycsapat Vanessa szobájából libbent ki, mint egy virágcsokor. Molly gesztenyebarnában, Angélique világosszürkében, Jennifer kékben. Ők is mind gyönyörűek voltak.

Lent találkoztak a fiúkkal, akik szintén ragyogóan néztek ki. Fehér ingek, öltönyök, nyakkendők.

Jöhetett a busz, és jött is. Elsőként Isabelle néni mászott fel a lépcsőn, bordó ruhában, nagyon elegánsan, aztán Mario, aztán özönlötték el a buszt a kisegerek. Blanche velük ment, Georges volt a sereghajtó.

Az ünnepség helyszínén, Albert doktorék nizzai házában már szép számmal voltak vendégek, sok ismerős is persze. Nizzából, Beaulieu-ből, többfelől a környékről. Őket persze mindenki nagyon megnézte. Mert gyönyörűek voltak a csinos frizurájukkal, az ünneplő ruhájukban, és az elmaradhatatlan egérfüles hajpánttal. Az alapítvány védjegye.

– Tündériek vagytok – fogadta őket Jean-Louis már a kertkapuban. Összeölelkeztek. Őrajta drapp öltöny volt, fehér ing, bordó nyakkendő.

– Cesare? – érdeklődött Niala.

– Telefonál – szűrte a foga között Nimby.

– Nem, most nem telefonál – nevetett Jean-Louis. – Szabadságon van, és kikapcsolta a telefonját. Itt van valahol a közelben a többi vendéggel. Vegyüljetek el nyugodtan. Kicsit késünk, mert Chamfort doktor még a műtőben van.

– És az mit okoz? – lehelte Molly.

– Nélküle nem kezdjük el. Tízéves korában megmentette Françoise életét. Megvárjuk.

Hát elvegyültek. Találkoztak egy csomó emberrel, főleg orvosokkal – Albert doktor kollégáival és barátaival –, bankemberekkel – Jean-Louis kollégáival és barátaival –, rendőrökkel – Cesare kollégáival és barátaival –, gimnazista lányokkal és fiúkkal – Françoise kollégáival és barátaival –, egyetemista lányokkal és fiúkkal – Simon kollégáival és barátaival –, no meg persze családtagokkal, rokonokkal, mindenkivel. Legalább háromszázan lehettek az egereken és a hozzájuk tartozókon kívül.

Kissy is elvegyült, és csakhamar akadt is beszélgetőpartnere, egy srác, aki úgy volt öltözve, mint egy igazi úriember, sötét

öltönyt, fehér inget, csíkos nyakkendőt viselt – és hozzá neonzöld baseballsapkát. Kissy még az illendőségről is megfeledkezett, olyan döbbenettel bámulta.

– Jó, mi? Nyertem vele Jean-Louis-tól egy ötöst. Fogadtunk, hogy az esküvőre úgy kiöltözöm, mint egy herceg, és mégis messziről látszani fog rajtam, hogy egy dilis művész vagyok.

Kissy tudta, hogy valaki hátulról meglökte a fejét. Ő maga soha nem lenne olyan szemtelen, hogy erre rábólint.

A fiú kezet nyújtott.

– Pierre Albert. Jean-Louis unokaöccse.

– Kissy Chaton.

– Tudom, hogy te ki vagy. Mondok valami vicceset: nemsokára együtt töltünk egy éjszakát.

Kissy elnézően mosolygott.

– Ha tényleg tudnád, ki vagyok, ezt nem mondanád, vagy legalábbis nem tartanád viccesnek. Aki ennek a mondatodnak örülhet, az csak a fogorvosod.

A srác vigyorgott.

– Tudom ám, hogy veletek nem szabad szórakozni. De nem tudtam megállni… Bocs a szívatásért. Jövő szombaton leszünk együtt, egy idegen bolygón.

Kissy majdnem nyakon ragadta… de eszébe jutott, hogy egy kétezer eurós ruha van rajta.

– Te őrült, miért nem ezzel kezdted? És ha megöltelek volna?!

Erre elég nagy csend lett a közelben. Nem… nem fog körülnézni és megszámolni, hányan bámulnak most rájuk.

A srác most már röhögött.

– Jaj, te, ez nagyon jó volt. Kösz, kösz… élmény volt, de tényleg.

– Te hol leszel? – akarta tudni Kissy.

– A zenekarban. Gitár meg szaxi. A billentyűsünk is itt van valahol, majd bemutatom, ha meglátom. Meg a jelmeztervezőnk, jaj, nagyon klassz űrlények leszünk mind, meglátod.

Hirtelen kinőtt mellettük a földből Maverick, a szájához emelte és leengedte a kezét, és közben lülülüzött, mint Villeret.

– Lülülülü – felelte Kissy odaadóan.

– Na, ez már szuperül megy – hahotázott Pierre.

Az egész kert fel volt díszítve, csokrok, szalagok, lufik voltak mindenütt. Szivárványszínűek. Valóságos színorgia volt, egyszerűen csodálatosan nézett ki. S ennek a színkavalkádnak a közepén két fehérbe öltözött alak lépett a teraszon álló mikrofonhoz.

– Hölgyeim és uraim, dr. Marcel Albert vagyok. Feleségemmel szeretnénk egy percre a figyelmüket kérni. – A közönség elcsendesedett és az örömapára fordította figyelmét. – Háromszoros ünnep számunkra a mai nap. Egyszerre ünnepelhetjük mindkét gyermekünk boldogságát választottjának oldalán… azt hiszem, ennél nagyobb öröm nemigen adatik meg szülőnek. De ugyanakkor ünnepeljük egy eszme győzelmét is… talán nem túlzás itt ez a szó. Fiunk néhány hete nyerte csak el a jogot arra, hogy kimondhassa választottjával azt a bizonyos igent. Soká tartott, de eljött ez a nap is. Május tizennyolcadika óta minden felnőtt, szabad franciának joga van házasságot kötni!

Dörgő taps. Naná hogy Vanessa születésnapja óta, gondolta Kissy, miközben lelkesen tapsolt a többiekkel.

– Azt hiszem, hölgyeim és uraim, ehhez nem is kell semmit hozzátennem. Néhány perc múlva kezdődik a kettős szertartás, s onnantól ezt a négy fiatalt fogjuk ünnepelni. De mielőtt ezt megkezdjük, kérem, ünnepeljék velem és családommal ennek az eszmének a győzelmét.

Akik eddig ültek, most felálltak. A zenészek megszólaltatták hangszereiket, s az emberek szívüket a kezükre téve elénekelték a köztársaság himnuszát.

– Te is tudod a szöveget, egérke? – kapta el Kissy Elke fülét a himnusz után, mikor már a széksorok között surrantak. Mert ő is együtt énekelt velük.

– Persze, egérke. Európában mindenki tud Marseillaise. És kicsi vörös nordnémet zsebegérke apu szerint művelt ember mikor belemegy másik országot, megismer ottani fontos dolgokot, himnusz is például. Hogy ne állsz ott mint buta, valamit tud mindenki, csak te nem.

Kissy eltűnődött. Ő eddig már járt… hogy is… Németországban, Amerikában, Spanyolországban, Olaszországban, Belgiumban, Svájcban… és persze Monacóban. Ja, Angliában is. De nemigen tudná felidézni a himnuszaikat. Illetve persze hallotta már, az amerikait, a németet és az angolt biztosan, de nem tud-

ja a szöveget, és hát ő énekesnő, ő akkor mondhatja egy dalról, hogy ismeri, ha el is tudja énekelni.

– Egérke – súgta oda, amikor leültek –, ha hazaérünk, megtanítasz a német himnuszra.

– Einigkeit und Recht und Freiheit – felelte az. – Wofür?

– *Nem,* egérke. *Beszélni* továbbra is franciául fogunk. Egyébként minden különösebb cél nélkül, csak úgy. Énekesnő vagyok. Jó, ha tudok ilyeneket.

Elhallgatott. A tekintete megakadt egy férfin, aki két széksorral előrébb állt, kissé meghajolva, és két ujja között morzsolgatott egy fület. Suzanne füle. A bal.

Aha. Kellene, mi? Finom csemege. Most azt tanulmányozza, hogy milyen az anyag tapintása. Beszélgetnek is, csak nem hallani a zsinatolásban. Mindjárt lejjebb nyúl és morzsolgatni kezdi Suzanne másik bal fülét is, azt, amelyik születése óta megvan neki. Összehasonlításul, ugye. Aztán elkezd keresgélni, hogy mi van *még* a tizennégy éves kisegéren, aminek hasonlóképpen kellemes a tapintása.

Miután ezt megállapította, nyugodtan helyet foglalt. Suzanne megöli a pasast egyedül is.

A szertartás nemigen különbözött más, kötetlen formájú polgári esküvőktől, csak annyiban, hogy a polgármester nem egy, hanem két párt adott össze. De hát ilyen is volt már sokszor a történelemben. Az semmin sem változtatott, hogy az egyik párt két vőlegény alkotta. Miért is változtatott volna, gondolta Kissy, elégedetten billegetve füleit.

Aztán hátra is csapta őket, mert Cesare a köszönő beszédben alig húsz másodperc után róluk beszélt.

– És külön öröm számomra, hogy körünkben üdvözölhetjük annak a kis csapatnak tagjait, akik bár fékezhetetlen vadságukkal sok fejfájást okoznak a rendőrségnek – Kissy fülei itt csapódtak hátra –, mégis tény, hogy kedvesek, vidámak, és egészében véve emelik kis ünnepségünk fényét. Hölgyeim és uraim, a Jerry Alapítvány.

Az emberek tapsoltak. A D’Aubisson nővérek, akik mindig tudják, mi illik, felálltak és könnyed meghajlással megköszönték az elismerést, és a csapat többi tagja követte példájukat. Aztán Cesare sorban megemlítette a vendégsereg többi tagját

is, megköszönte nekik, hogy eljöttek, és végül lehetett menni gratulálni.

– Csapóajtó – mondta Caroline. – A járdán. A rendesek átmehetnek rajta, de ha shindy lép rá, akkor kinyílik és lezuhan egy terembe, ahol fölfegyverzett egerek várják.

– És honnan tudja a csapóajtó, ki a shindy? – kérdezte Brigitte.

– Nem az ajtó tudja, egérbrigád figyeli kamerán át az arcokat, ki hogy reagál a közelben elhelyezett csupasz gyerekre.

– Gyerekpornó-automata – mondta Nimby. – Szépen kidíszítve képekkel, reklámfeliratokkal. Ha bedob egy eurót, kinyílik egy ajtócska és bilincs csapódik a kezére.

Kissy vigyorgott, de nem billegette meg a fülét, hevert a pokrócon és nem mozdult. Kis pocakján feszült az egérbunda.

– Figyelőkamerás daru, ketreccel – mondta Claude. – A kamerát óvszerautomatára lehet szerelni. Ha egy vásárló mellett ott áll egy gyerek, az alakfelismerő kioldja a reteszt és a ketrec a shindyre zuhan.

– Vészmacska – szólalt meg Vanessa. – Ketrecben, aminek az ajtaja távirányítással nyitható, és a macska kiront.

– És mit csinál a shindyvel? – akarta tudni Françoise.

– Vele semmit. A tunya, lusta, kövér kisegereket kergeti be az edzőterembe!

– Ki fél a macskától? – kérdezte Françoise hetykén, és tunyultak tovább.

– Nézze, kislány… maga végeredményben csak egy kezdő színésznőcske. Lehet, hogy tehetséges, ezt nekem nem dolgom megítélni. De amúgy egy ismeretlen senki. Tőlem függ, hogy lesz-e magából valaki. És nem mondhatnám, hogy kedvet csinál ahhoz, hogy fölkaroljam magát.

– Nézze, öregem. Maga egy nagymenő. Oké. Van egy csomó szállodája meg egy halom pénze. Mindenkit ismer a filmiparban. Oké. Csak van valami, amit maga nem tud.

– No mit?

– Eljátszani egy szerepet. Azt *én* tudok! De úgy, hogy maga csak bámul. Tudja mit? Fogadást ajánlok. Nem fekszem le ma-

gával, szó sincs róla. De egy éven belül moziplakátokon lesz a nevem. Nagy betűkkel. Jó naaagy betűkkel. Mit szól hozzá?

– Hát azt nem hiszem. Tudja, egy-két telefon és magát kigolyózzák a filmiparból.

– Hogyne, persze. De várjon, még nem mondtam végig a fogadást. Egy év múlva találkozunk. Ha én akkor is egy ismeretlen senki leszek, akkor itt, ebben az irodában. Visszajövök ide és a maga szeretője leszek. Egy kerek évre.

– Minek egy évig várni?

– Hát csak mert ha egy éven belül rajta lesz a nevem *két* menő filmen, akkor az enyém az egyik szállodája, nagymenő.

– Haha, ez jó. Kettőt is kérhet, kislány. Annyi esélye sincs, mint egy krokodilnak. Áll a fogadás! Egy év múlva jöjjön vissza, és meglátom, elfogadom-e egyáltalán még szeretőmnek.

– Eszemben sincs most elmenni innen. El akarom kezdeni filmsztárkarrieremet. Úgyhogy kezdhet telefonálni. Olyan rendezőket hívjon föl, akik dollármilliókat ölnek egy filmbe, és a sokszorosát kaszálják. És komoly szerep legyen ám! Minimum a főszereplő húga vagy legjobb barátnője.

– Magának elmentek otthonról. Most mondta, hogy nem akar velem lefeküdni.

– Nem is. Nem fekszem le magával, ha telefonál. De ha nem telefonál, akkor reggelre itt nyüzsög az összes országos tévé meg napilap, és mind azt akarják majd tudni, hogy kicsoda Sheila Watkins.

– Mi… micsoda?! – A kövérkés férfi az íróasztalra csapott. – Honnan tud maga Sheila Watkinsról?!

– Most mondtam, hogy színésznő vagyok, nemde?

– *Maga volt Sheila Watkins?!*

– Hát bizony. Ami azt jelenti, hogy tőlem függ, hol fekszik le maga holnap: a soros cicuskája mellett – vagy a rendőrségi fogdában. És mielőtt valami meggondolatlanságot csinálna: a bizonyítékok egy megbízható barátomnál vannak. Tíz perc múlva bemegy a rendőrségre, ha én nem térek vissza hozzá.

– Ennyi! – szólalt meg Jean-Jacques harsányan. – Köszönöm, gyerekek, jó volt, mindjárt álljunk is be a folytatáshoz. Kissy, kérlek, idejönnél?

Kissy fölkelt a kamera mögött berendezett másik szobában és odaszaladt a rendezőhöz. Ugyanúgy volt öltözve, mint Mireille,

aki a kezdő színésznőt játszotta: világoskék blúz, hosszú farmernadrág, tornacipő, szőke paróka. Ennek verekedés közben majd le kell esnie.

– Figyelj csak, tudjuk úgy csinálni, hogy Fernand beálljon egy secondcammel az íróasztal mellé?

– Persze, de akkor az arcomat is veszi.

– Az nem gond, ugyanis van egy meglepetésem. Rá fogjuk tenni a fejedre Mireille arcát.

– Ahaaaa, mint Nicholas Cage meg Travolta, tudom, láttam. Hát abból nem eszel, Jean-Jacques.

A rendező fölnevetett.

– Melletted tényleg kész kabaré a filmezés. Nem, kicsi egér, nem késsel csináljuk. Digitálisan. Számítógéppel megy az egész. Annyi benne a kellemetlenség, hogy egy zöld csuklya lesz a fejeden, hogy a digitális vágók oda tudják montírozni Mireille arcát.

Kissy odasandított Bertrand-ra, aki a szállodamágnást, Mr. Cursont játszotta.

– Cursont akkor is megverem, ha nem csuklya van a fejemen, hanem kétméteres répa.

– Mindjárt gondoltam – nevetett a rendező, és hozzáláttak a jelenet beállításához.

Kissy hamarosan meg is verhette a kövérkés, puhány szállodamágnást, ami hasonló erőviszonyok között az életben egyetlen rúgást igényelt volna, de Martine-nak, a Mireille által játszott színésznőcskének nincsen ilyen képzettsége, azért győz, mert hát fiatal, fürge és erős. De Mireille nem vállalta a verekedést, kaszkadőrt kért. Joseph vállalta, neki keveset kell mozognia, és a végén nem a padlón terül el – ami az ő túlsúlyával nem lett volna veszélytelen –, hanem leroskad egy fotelba, ami összetörik alatta, de ott sem sérülhet meg, mert biztonsági szerkezet van a fotel alatt.

Néhány csapóval szépen fölvették.

– Oké – mondta Jean-Jacques –, tartsunk félóra szünetet, aztán fölvesszük a negyedik beállítást. Félóra, gyerekek! Nem egy egész!

De több is lett annál.

A félóra végeztével már szállingóztak vissza az emberek a nagy, hangárszerű épületbe, ahol nyolc különböző set volt berendezve. Kissyre most is várt feladat, Martine a bátorságát bizonyítandó fölmászik az utcáról egy kétemeletes ház tetejére, az erkélyeken kapaszkodva. A két emelet valójában csak egy, nem építettek kettőt, kétszer fog fölmászni azon az egyen, és a kettő között változtatnak az erkély berendezésén. És megvan külön a tető. Itt igazából nem a veszély miatt kell kaszkadőr, hanem azért, hogy a mászás szakszerűen, valósághűen legyen…

A sikításra riadt föl. Cica előli menekülésben edzett reflexeivel pördült meg és indult rohanva kifelé, menet közben biztosítva ki a tenyere élét. Fegyver nem volt nála, de shindyk itt úgyse…

Mireille volt az. A set valamilyen tartalék állványzata alatt feküdt és jajgatott. A díszletmunkások már ott voltak az állványzat mellett, Benoît gyors, szakavatott módján intézkedett, különböző pontokra irányította az embereket, másodpercek alatt megvoltak vele.

– Jó, háromra emeljük és erre elfordítjuk, aztán leengedjük Mireille mellé, oké? Csak térdmagasságig, és rögtön fordítjuk. Mindenki kész? Egy, kettő, most!

Már ott voltak a filmgyári mentők, orvosi táskákat raktak le, az orvos azonnal odaguggolt Mireille mellé.

– A lábad? Máris adok valamit. Nyugi, nem lesz semmi baj, megoldjuk.

Kissy csendes sóhajjal eltemette ezt a szerepet. Mireille nem fogja tudni folytatni a forgatást, akkor pedig másvalakire kell osztani a dublőzt is.

– Ez törés – mondta az orvos néhány pillanat múlva, amikor Mireille már elkábítva feküdt, és hozzálátott, hogy sínbe tegye a lábat. – Kórházba visszük.

Jean-Jacques leroskadt egy ládára, levette a sapkáját és megtörölte a homlokát.

– Azt akarod mondani… hogy a forgatás harmadik napján a főszereplőm eltörte a lábát?

– Igen – felelte az orvos oda sem nézve, végzett a munkájával és fölállt. – Rendben. Emeljétek, fiúk.

A mentők ráemelték Mireille-t a vákuumágyra, pár pillanatig zúgott a kompresszor, aztán fölkapták a hordágyat és vitték a mentőbe. Elhajtottak.

Az emberek lecsüccsentek, ládákra, összecsukható székekre, a földre. Most leáll minden. Mireille-nek majdnem az összes jelenetben feladata van. A felében mászkálnia is kell, bicikliznie, még lovagolnia is, kaszkadőr nélkül, hiszen remekül lovagol. Ezt a filmet nem lehet ülve eljátszani.

– Kit hívjak föl? – kérdezte Serge, a rendezőasszisztens.

– Istent – sóhajtotta Jean-Jacques. – Mindenki tele van, kész csoda volt, hogy Mireille szabad volt.

Kissy tűnődve ült a földön. Ha nem tudják megcsinálni a filmet, akkor végképp esély sincsen, hogy neki lesz itt még munkája. Kár, mert jó film lett volna.

Még egy fél perc csend, aztán a rendező mindkét kezével a combjára ütött és körbepillantott az udvaron.

– No jó. Siránkozásból nem élünk meg. Serge, te segíts a biztonságiaknak és a biztosító embereinek, engem nem érdekel, hogy ezt az állványt ki rakta le rosszul vagy bármi, de őket igen. Én bemegyek a kórházba, beszélek Mireille-jel. Kissy hol van?

– Itt ülök az orrod előtt – szólalt meg ő. Jean-Jacques lenézett.

– Ja igen. Hát kérlek szépen. Te ugye kaszkadőr vagy meg énekesnő meg milyen egér is?

– Alapítványi. Bűnözőkre vadászunk.

– Helyes. Most elkaphatsz egy csomót, ha elvállalod Martine szerepét.

Kissy elnevette magát.

– Ne hülyéskedj, Jean-Jacques, én nem vagyok színésznő.

A rendező csak nézett rá a szakálla fölött, Kissyben pedig lassan tudatosult, hogy *nem* hülyéskedik.

– Hát most majd az leszel.

Valaki nyelt egyet Kissy torkában. Lassan hátrabillentek a fülei.

– Cin-cin?…

Hat egér állta körül az asztalt és nézte a rajta fekvő vaskos papírköteget.

– Ebből mennyi a te szöveged? – kérdezte Maverick.

– A nagy része. Én vagyok a főszereplő.

– Eddig mennyit dumáltál kamera előtt? – kérdezte Vanessa az asztalon álló táblagépből.

– Húsz-harminc mondatot, de az nem volt igazi színészet. Itt érzelmeket is ki kell fejezni, meg… – vállat vont – szóval rengeteg mindent kell tudni, amiről nekem lövésem sincs.

– Azt se tudtuk, hogy kell shindyre vadászni – mondta Niala. – Megtanultuk. Meg tudod tanulni ezt is, egérke.

Kissy reményteljes-kétkedőn cincogott egyet.

– Ahogy mondod. És van ott egy halom szakember, akik segítenek.

Nem végszóra, de egy perccel később jelzett a telefon. Jean-Jacques.

– Szia, no, hát az a helyzet, hogy beszéltem Mireille-jel, és teljesen odavan az ötlettől, hogy te játszd el a szerepet. Azt kérte, hogy ha tudod, látogasd meg, ad egy-két tanácsot, amiket semmi szín alatt meg ne fogadj. Nem én mondom, ő mondja. Azt is hozzátette, hogy nagyszerű leszel a szerepben, ott lesz a premieren a moziban. De a szerepért jössz neki egy tábla csokival.

– Egy tá-tá-táb…

– Aha, ezt is ő mondta. Szerepet ingyen nem adunk oda, ő kér érte egy tábla csokit.

Kissy mosolyogva bólintott.

– Oké, meglesz. Hol van?

– Holnapra otthon lesz. Rue de Prague tizenegy, hetedik emelet… az ajtószámot elfelejtettem.

– Nem baj, megtalálom.

– Rendben, csak nem tudom, mikor, mert én kilencre várlak a filmgyárban.

– De… cin-cin… nekem lilám sincs a színészetről.

– Majd most lesz. Mit gondolsz, de Funès egyből tudott mindent már a bölcsőben?

– Hát… nyilván nem…

– No, ez a lényeg. Szóval kilenckor. És ne próbáld megtanulni az egész könyvet, ez nem színház. Az eddig leforgatott jeleneteket vesszük újra, csak azokkal foglalkozz. Szia!
Nagy csend lett, amikor letették a telefont.
– Most mi a shindyt csináljak? – fakadt ki Kissy.
– Nézz balra – felelte Michel. Kissy olyan zavart volt, hogy gondolkodás nélkül odanézett. – Nézd azt az egeret a tévé mellett.
Brigitte volt az, ő sem értette, miért kell őt nézni.
– Ne az arcát, lejjebb. Ne is a mellét, azt majd nézem én. Még lejjebb.
Brigitte fehér alapítványi pólót viselt, Kisegérföld nemzeti címerével: fehér alapon barna Jerry sárga sajtot eszik.
– A… az egeret?
– Az egeret. A kicsi alapítványi egér hasán a világhírű filmsztár egeret. Ő a mi jelképünk, és a te fedőneved is éppen az ő neve.
Kissy elnevette magát.
– No és akkor mi van?
– Semmi, de megnevettettelek.
Kissy odalépett hozzá, átkarolta a vállát.
– Kösz. Lökött egér vagy, de aranyos.
– No várjunk csak – szólalt meg most Brigitte. – Hogy is volt ez a mellemmel?

Reggel kilenckor Kissy letette a motort a filmgyár parkolójában, és indult befelé, balra-jobbra köszöngetve a kollégáknak, akik… hé, miért köszönnek ezek ilyen lelkesen…
Mert ő a főszereplő?
Eddig is kedvesek voltak, nemigen akadt, aki köszönés nélkül haladt volna el mellette, de hát ő egy kaszkadőr volt a tucatnyi közül, talán annyiból fontosabb mégis, hogy a főszereplő dublőze. De hát… most ő lett a főszereplő. A rendező után a legfontosabb.
– Chaton kisasszony?
Idegen hang volt, egy barna zakós férfié, aki valahonnan oldalról tartott felé.
– Tessék.

– Reinhold vagyok a jogi osztályról. Hoztam egy kis papírmunkát.

– Ó, te jó ég – sóhajtott Kissy.

– Úgy bizony, te jó ég. Mire számított? Most kaszkadőrként foglalkoztatjuk, ezért a gázsiért akarta eljátszani a főszerepet?

Kissynek megrebbent a füle. Gázsi? Erre eddig nem is gondolt. Tegnap egész nap a már fölvett jelenetek szövegét gyakorolta, Martin, Molly, mindenki végszavazott neki, rengeteget segítettek. Nem is jutott ideje azon töprengeni, hogy mit fizetnek ezért.

– Jöjjön be az irodámba, ők még úgyis díszleteznek.

Negyedórai aláírogatás – és közben Jean-Jacques-tól egy sürgető telefon – után Kissy könnyebb lett legalább egy liter golyóstolltintával, és gazdagabb egy tapasztalattal. A főszereplőnek nem annyit fizetnek, mint a dublőzének. Nagyon nem annyit.

– Kissy, Kissy, végre! – fogadta Jean-Jacques a stúdióhangárban. – Már tűkön ültünk. Ugye nem izgulsz?

– Dehogyis – felelte Kissy, és remélte, hogy nem hangzik úgy, hogy „dehogynem”.

– Á, ennek igazán örülök – lelkesedett a rendező, aztán elmosolyodott. – Igen, gondoltam, hogy nagyon. De ne aggódj. Mindenki azon fog igyekezni, hogy a te dolgodat megkönnyítse. Figyelj, arra gondoltam, hogy a Josephfel való verekedős jeleneteddel kezdenénk. Abban nincsen szöveged, mindent teljesen ugyanúgy kell csinálni, mint korábban, csak most rendesen a te arcod lesz ott és megtakarítjuk az egész digitális vacakolást. Mit szólsz?

– Rendben, persze.

– Oké. Josephet már sminkelik, akkor te is menj át Valhoz, kérlek, és ha elkészültetek, meg is csináljuk. És… köszönöm.

– Mit?

– Hogy elvállaltad.

Kissy rámosolygott a rendezőre.

– Tudod… úgy éreztem, hogy ez kötelességem. Egy mellőzött, semmibe vett kisebbség tagjaként kaptam meg ezt a lehetőséget, úgy illik, hogy éljek vele, s ezzel fölhívjam a figyelmet társaim elnyomatására.

S indult a sminkszobába. A rendező értetlenül bámult utána.

– Úgy érted… mint nő?

Kissy hátrapillantott.

– Mint kisegér.

S ment tovább. A sminkszoba ajtajában érte utol a férfi elképedt kérdése:

– És akkor… talán egérfüleket is rakjak a feliratokon a nevedre?

Kissy kinyitotta az ajtót, visszanézett, fölmutatta mindkét hüvelykujját, és belépett a sminkszobába.

Eszébe sem jutott, hogy a film úgy fog megjelenni, hogy a KISSY CHATON név minden egyes előfordulásakor egérfülek lesznek az O betűn.

– Nézze, monsieur Verrier. – Martine könnyedén rátámaszkodott a bárpultra. – Én értem, hogy maga szeretne a hónom alá nyúlni, és ez ellen nem is lenne kifogásom. De tartok tőle, hogy maga a fenekem alá is szeretne nyúlni, és azt viszont jobb lenne nem megpróbálni. Csak a maga érdekében mondom.

– Ettől nem kell tartania – felelte Verrier, azaz monsieur Girac, a hetvenes évek egyik legsármosabb színésze. – Kicsit fiatal lenne hozzám. Mondtam, hogy ez nekem befektetés.

– Oké! – Martine széttárta a kezét. – Oké, főnök, semmi gond. Csak szerettem volna tisztázni, hogy az a befektetés nem az ágyába lesz.

Verrier tűnődve nézett maga elé. Kissy meg se mert moccanni, nehogy megzavarja Girac urat az összpontosításban. Most érzelmek sokaságát jeleníti meg néhány másodperc alatt… ő vajon fog-e tudni ilyet valaha?

Fernand nyugodtan lépkedett mellettük a steadycammel. Aztán Verrier sóhajtott egyet, és a kabátja alá nyúlt. Kivette a tárcáját.

– Mutatok magának valamit. Később akartam csak, de… mindegy.

Az asztalra tette a fényképet.

– Hé, ez maga? Milyen fiatal… várjon, és ő ki?

– Nem ismerted, de fényképeket láttál róla. Az egyik a szobádban lóg a falon.

– Hé, maga ezt honnan… és miért tegez mosssttt…

Megakadt a nyelve, ahogy a fényképet bámulta.

– Maga ismerte a nagyanyámat?

Verrier nagy erőfeszítéssel bólintott.

– Igen, ismertem. Valaha, nagyon régen.

– Mikor?

– Utoljára akkor láttam, amikor fogtam egy vadászpuskát és lelőttem a szeretőjét.

– *Hogy mit?!*

– Így történt, nincs mit tagadni. Leültem a húsz évet… aztán elmentem Afrikába… mindegy, nem lényeges.

– De hát miért?!

– Én voltam a férje.

Martine hitetlenkedve fölkacagott.

– Hé, ha most azt is el akarja velem hitetni, hogy maga a napapám… nagyagyám… jesszusom, elszúrtam.

– Kezdd elölről a mondatot és menj tovább, jól csinálod! – szólt oldalról Jean-Jacques.

– Hé, ha most azt is el akarja velem hitetni, hogy maga a nagy… a-a-apám… na neeem! – Fölpattant a székről, megkerülte az asztalt és a férfi fölé hajolt, aki tenyerébe támasztotta a fejét. – És hol volt mostanáig?! Tudja, hogy min ment keresztül az anyám és min mentem keresztül én?!

– Tudom – sóhajtotta Verrier. – Soha nem akart látni többé. Anyád sem. Tizenhat éves volt, amikor megírta a börtönbe. Nekem még volt két évem.

Dörömböltek az ajtón. Mindketten odakapták a tekintetüket, bár ott nem ajtó volt, hanem az első kamera. Néhány pillanat várakozás…

– …ééés ennyi! – vezényelt Jean-Jacques, és felugrott. – Nagyszerű voltál, kislány, totál csúcs volt.

– Még hogy te nem vagy színésznő – nevetett dörmögő hangján Girac úr, és együtt ölelgették Kissyt.

Az első komplett jelenete, amiben beszélni kellett, gondolta Kissy. Tényleg jól csinálta?

– Jó volt – lépett oda Fernand is, meglapogatta Kissy hátát. – Benne volt az átélés, igazi érzelem. Szépen csináltad.

Kissy a füle mögé tette két ujját.

– Végül is ez az eredeti munkám. Beszélni kell, folyékonyan összehazudozva mindenfélét.

– A bűnözőknek? – mosolygott Jean-Jacques.

– Nekik hát! Eleve álnéven kell szerepelni ott is. De ott nekünk kell kitalálni a sztorit is. Hát ez ennyivel még könnyebb is.

Az egész stáb megtapsolta.

Kissy fáradtan, de elégedetten baktatott át a parkolón a motorjához. Az első forgatási napja igazi színésznőként. Fölvettek négy jelenetet, és Jean-Jacques meg volt elégedve. Helytállt a kisegér.

– Mademoiselle Chaton! – kurjantott oda egy mély férfihang. – Lenne szíves?

Odafordult; a kapuőr volt az. És a kapu rácsa mögött… egérfülek!

Futólépésben indult a kapu felé.

– Ezek az… ööö… állatkák magát keresik – intett az őr a kapu felé.

Kissy lassított, előkapta a hajpántját, föltette.

– Egerek – felelte nyomatékkal, öntudatosan. – Nem tanult rólunk az iskolában?

– Dehogynem – felelte az őr szemrehányó hangon. – Gyerekkoromban sokat nyaraltam a nagyszüleimmel falun. Sok gond volt magukkal a gabonatárolókban. De azért kinyitom a kaput.

Kissy elképedve bámult utána. Velük?!

A társai beszaladtak, ő pedig Martin nyakába ugrott.

– Szia, egérke. Hogy ment?

– Istenien – sóhajtotta Kissy –, de sajnos holnap is csinálni kell. Hát ti?

– Eljöttünk érted, hazaviszlek kocsival.

– Nem hagyhatom a motort!

– Hát azért jöttem én is, egérke – mondta Jennifer –, add a kulcsot és mehetünk.

Kissy előhalászta a kulcsot. Az őr elnézett Jennifer után, aki gyors léptekkel elsietett a motorért, látta, hol van, aztán visszafordult hozzájuk.

– Vigyázzanak magukra. Van itt a sarkon egy kisállat-kereskedés.

Nevettek, búcsút intettek neki és bemásztak a kocsiba. Jennifer begördült mögéjük, Martin indított, Kissy pedig egész úton a kalandjait mesélte. Rengeteg minden történt vele négy jelenet

alatt. Megvert egy szállodamágnást, akinek a fiókjában ott volt a bizonyíték, úgyhogy meg tudja zsarolni a korrupt hekust, de azt nem vették még föl. Megtalálta az elveszett nagyapját, akivel már összeraktak egy csomó mozaikkockát a bűncselekményről. Szóval mozgalmas napja volt. De ennél fontosabb, hogy Jean-Jacques-nak tetszik, ahogyan játszik, azt mondja, nem színészkedik, hanem csak beszél, pont ez kell ide, Mireille-t is azért kérte föl, mert ő is így csinálja.

Mireille lakását könnyű volt megtalálni, ki volt írva a neve, meg egy férfinév, valami bonyolult Pierre. A férfinév, valami bonyolult Pierre nyitott ajtót.

– Jó estét, Kissy Chaton vagyok…

– Tudom, ki maga – felelte széles mosollyal a férfinév, valami bonyolult Pierre, a kezét nyújtotta és a férfinevét mondta, valami bonyolult Pierre-t. – Jöjjenek kerüljenek beljebb, már vártuk. Jó estét – kezelt a másik kettővel is. Bemutatkoztak, besétáltak.

– Kissy, drágám! – lelkendezett Mireille már előbb, mint ahogy Kissy észrevette a tágas nappalit megtöltő emberek között. Mireille nem említette, hogy összejövetel van nála. – Gyere, gyere, szívem, és mesélj. Vagyis még ne. Gyerekek, ő itt Kissy Chaton, tegnapig a dublőzöm, de most már a celluloid reménysége. Továbbá énekel és bűnözőkre vadászik. Ők pedig a barátaim…

Sorban elmondta mindenki nevét és foglalkozását. Színészek, operatőrök, jelmeztervezők, egy unokaöcs kivételével csupa filmes. Mireille az ágyon ült begipszelt, felpolcolt lábbal, körülötte a vendégek, fotelekben, székeken, voltak, akik a padlón üldögéltek. Otthonos rendetlenség volt a szobában.

Kissy odajárult Mireille elé és átnyújtotta a dobozt.

– Köszönöm a szerepet, Mireille. Borzasztóan élvezem a színészetet.

– Ó, semmiség, én köszönöm, hogy a helyemre álltál. Mi ez, drágám?

– Hát… csoki…

Áldotta Niala nagy eszét, amiért figyelmeztette, hogy ne vegye szó szerint azt az egy tábla csokit. Hát nem annyit hozott. A csomagban egész csomó mindenféle csoki volt, három kilót nyomott. Jut az egész vendégseregnek.

– Jaj, kicsim, de aranyos vagy, de hát nem kellett volna ekkora kiadásba verni magad. Jó, jó, tudom, gázsival adtam át a szerepet, de hát hol van még, amíg azt kifizetik. No, csüccsenj le, a barátaid is, és mesélj, mondj el mindent.

Már egy csomó filmet tudhatott a háta mögött, otthonosan mozgott a stúdiókban és nem ijedt meg a kamerától, de színésznőnek lenni, méghozzá egyből főszerepet játszani olyan élmény volt, amihez nem is hasonlított mindaz, amit korábban élt meg. Az eddigi filmjei általában egy-két napos munkát igényeltek, csak egy volt, ahol hétfőtől péntekig meg kellett jelennie. De ez majdnem egyhónapos folyamatos forgatás, és neki munkakezdéstől leállásig gyakorlatilag végig van dolga. Amikor nem játszik, akkor rendezői utasításokat hallgat, a sminkszobában ül, az öltöztetővel tárgyal, kaszkadőrjelenetet tervez. Hiszen azt is ő csinálja, nem vettek föl másik dublőzt, Kissy közölte, hogy attól, hogy játszik, még tud kaszkadőrködni, Jean-Jacques pedig rábólintott, rendben van.

– Ez is krimi – mesélte egyik este a felületen összegyűlt egereknek és kisfülűeknek. – Egy kezdő színésznőt játszom, aki borzasztóan szeretne valami olyan szerepet, amivel bizonyíthat. De folyton beleütközik abba, hogy a rendezők és producerek elsősorban az ágyukban akarják látni, nem a színpadon. Van egy-két összecsapása emiatt, aztán egyszer megveri azt az embert, akit nem kellene. Az ürge nagyhatalom a színházi világban, és intézkedik, hogy semmiféle szerepet ne kaphasson. Martine ezt zokon veszi, és keres valami fogást a mukin, hogy hatni tudjon rá. És sikerül fényt derítenie a muki nagyszabású stiklijeire, aminek eredményeképpen annyira hatni tud rá, hogy a muki a rács mögött olvassa, hogy Martine bemutatkozott Júlia szerepében. Sikerrel. Függöny, taps.

Meghajolt a webkamerák előtt, és a hallgatóság valóban tapsolt.

– Figyelj csak ide – jött oda Jean-Jacques, mialatt Béatrice azon dolgozott, hogy kifésülje Kissy hajából a rengeteg szalmatörmeléket, amik a kazalban kerültek bele, mialatt a csapos megpróbálta Martine-t megerőszakolni, de szerencsére idejében megérkezett a titokzatos idegen és másodszor is megmen-

tette. – Figyelj csak ide, még nem kérdeztem, ugye jól tudom, ültél már lovon?

Kissy nem lett volna önmaga, ha erre egyszerűen csak válaszol.

– Milyen színűn?

A rendező meghökkenve nézett rá.

– Hát… Lucas egy fehér csődör, miért?

– Lucas-nak hívják a lovat?

– Igen.

– Fehér lovon még nem ültem. Sőt Lucas nevű lovon sem. De már kétszer is vezettem a szállodamágnás fekete Cadillacjét.

– Tudom… és?

– Én nem fekete Cadillacen tanultam vezetni, mégis boldogultam vele. Úgyhogy azt hiszem, a fehér lovat se nagyon kell másképpen lovagolni, mint a barnát.

– Hát… hát nem – bólintott Jean-Jacques, szemlátomást mélyen elgondolkodva. Kissy igyekezett olyan arcot vágni, mintha nem ő lenne az, aki teljesen lökött.

A rendező lassan bólogatva elindult, de pár lépés után visszafordult.

– Ja igen. Szóval holnap vesszük föl a lovaglós jelenetet, ezt akartam mondani.

– Szuper. Hozok neki kockacukrot.

– Az jó lesz – derült föl a rendező –, a kockacukor remek ötlet.

Kissy fölmutatta a hüvelykujját.

– Jó. Hozok neked is.

Maverick szerint ha Kissy hollywoodi sztár lenne, a bulvárlapok címlapjára kerülne, korrupció, botrány, botrány, korrupció, a színésznő édességgel etette a szerep korábbi birtokosát és a rendezőt. Jean-Jacques jókat derült ezen, mert kint a tanyán hangzott el, Kissy magával vitte Mavericket is, és persze hogy a rendezőnek is adott a kockacukorból. Hiszen megígérte.

Két busszal ment ki a stáb Andillyba, egy kisvárosba messze Saint-Denis-n túl, ott bérelték ki már jó előre a helyszínt és a lovat. Egy lány fogadta őket, aki egyből tegezte Kissyt, nem sokkal lehetett idősebb nála.

– Esther vagyok. Te fogsz lovagolni, ugye?

– Igen, én. Kissy vagyok.
– Mennyit lovagoltál eddig?
– Hát… nem sokat, és annak is van már pár éve, de annyi azért rémlik, hogy kettőt lép egyenesen, egyet oldalt.
Esther kinyitotta a száját, aztán megint becsukta.
– Vagy egyet egyenesen, kettőt oldalt – egészítette ki Kissy, nehogy már azt higgyék, hogy nem ért hozzá.
Esther elnevette magát.
– Majd fölfrissítjük a tudásodat. Ő a húgom, Sophie – intett egy tizenhét körüli lány felé, aki feléjük tartott egy lószerszámmal. – Sophie, ő Kissy.
– Helló – mosolygott rá Sophie –, igazán nagy megtiszteltetés, hogy lovardánkban üdvözölhetünk és hozzájárulhatunk hírnevedhez. Érezd jól magad!
S már fordult és ment volna, de Kissy megkérdezte:
– Miért?
– Ó, hát azért nem mindennap járnak nálunk se filmsztárok! – felelte Sophie mézesmázosan.
– Én nem vagyok filmsztár – mondta Kissy. – Lehet, hogy egy nap az leszek, nem tudom. Ez az első filmem színésznőként, ezt is kaszkadőrként kezdtem el.
Sophie arca egy szemvillanás alatt megváltozott. Igazi csodálat ragyogott föl rajta.
– Kaszkadőrként?! Te kaszkadőr voltál?!
– Hát – Kissy zavarba jött – elméletileg még mindig az vagyok, csak most ugye veszélyesebbet vállaltam.
– A lovaglás nem veszélyes… – szólt közbe Esther, de Kissy megrázta a fejét.
– Nem azt. Itt érzelmeket kell kifejezni.
Erre már Sophie is elnevette magát.
– Jó fej vagy. Nyertél. Helló, főnök.
Ez Jean-Jacques-nak szólt, aki ekkor toppant melléjük.
– Sziasztok, látom, összeismerkedtetek Kissyvel, rendben. Hamarosan elkezdjük, de még ne kezdj sminkelni, csinálunk egy-két próbát.
– Fenét – mondta Sophie. – Először is találkoznia kell Lucassal. Te talán engednéd egy vadidegennek, hogy a hátadra ugorjon?

– Hát most, hogy mondod, nem – mosolygott a rendező. – Jó, akkor ismerd meg Lucas-t. Hol is volt az a ti mesterpilótátok?

– Jövök! – robogott elő Maverick is valahonnan, hátán az elmaradhatatlan Jerry-hátizsák és a helikósdoboz, fején a fülek. Fölbámult a rendezőre és szalutált. – Jerry Alapítvány Légiforgalmi Szolgálat, Maverick főpilóta!

– Igen? – mérte végig a kislányt a rendező. – Mitől vagy te a főpilóta?

– Nálunk minden pilóta főpilóta.

– Értem. És hány pilótátok van?

– Az alapítvány összes kisegere pilóta.

– Hát akkor mesélj, főpilóta. Mit is tud ez a ti csodagépetek?

– Mindent – felelte Maverick, gyakorlott mozdulattal lekanyarította hátáról a dobozt, majd a hátizsákot, mindkettőt lerakta a lovarda előtti tér földjére, egy szempillantás alatt nyitotta a dobozt, kioldotta a Discovery rögzítőit, előkapta a telefonját, rá se nézve indított, s a helikó fölvágott a magasba és villámgyorsasággal eltűnt az erdő fölött. Öt másodperc telhetett el azóta, hogy Maverick azt mondta: „mindent”.

Kissy bólintott, s a nővérekkel elindult az istálló felé.

– Ez szép – hallotta a háta mögül –, de én arra vagyok kíváncsi, hogy milyen képet ad.

– Zöldet! Erdő fölött repül!

Lucas pontosan úgy nézett ki és úgy is viselkedett, ahogyan Kissy elképzelte, amikor megtudta róla, hogy egy fehér ló. Le sem tagadhatta volna, hogy ő egy fehér ló.

– Hát ő Lucas – állt meg Esther az istállórekesz előtt. – Ő pedig André, az öcsém.

– Szia, André, szia, Lucas – köszöntötte őket Kissy, aztán rájött, hogy halvány fogalma sincs, mit mondjon. – Te ló vagy, ugye? Illetve… nem, erre ne válaszolj. Szóval mit is akarok mondani… én Kissy vagyok, kisegér a Jerry Alapítványtól. Ugye nem félsz az egerektől? Végül is emlősök vagyunk mindketten, nem igaz?

Ekkor észlelte, hogy Lucas nem szól egy szót sem – bizonyára azért, mert ló. Ámbár André nem volt ló, és ő se szólt. Viszont ő vigyorgott, Lucas meg nem.

– Hogy érted, hogy kisegér? – ezt is Esther kérdezte, nem Lucas.

– Mi huszonöten az alapítványban egerek vagyunk – közölte Kissy, gyorsan előkapta bársonyfüleit és fölrakta.

– Menő – mondta Sophie. – Most hasonlítasz Lucas-ra.

Kissy a lóra meredt, aki továbbra sem szólt semmit.

Következhetett az elbeszélés az alapítvány történetéről és munkásságáról, közben az ismerkedés Lucas-val. Tíz perce lehettek az istállóban, amikor Jean-Jacques megjelent a lovakra méretezett, széles ajtóban.

– No, mi a helyzet?

– Dumálunk – mondta Kissy, aztán gyorsan javított –, illetve én dumálok. Lucas még nem szólt semmit. Elég szűkszavú egy ló.

– A szerepének megfelel. Mikor ülsz föl rá?

– Mikor üljek föl rá?

– Most – felelte Jean-Jacques.

– Most – vágta rá Kissy.

S Lucas nemsokára kiballagott az istállóból Kissyvel a hátán, aki integetett társainak és az erdei út felé vette az irányt.

– Hé, várj már – sietett utána a rendező –, hova mész?

– Sétálni. Nem tudom, föltűnt-e, de ez egy eleven állat. Össze kell szoknunk. Jövünk hamarosan. Egérke!

– Tiszta a vétel – felelte Maverick.

– Papa Hotel?

– Echo Juliet – volt a tömör válasz.

– Jó. Légy szíves, tartsd távol tőlünk, Lucas ne lássa. Majd később összeszoktatjuk vele.

– Vettem, egérke. Légy nyugodt.

– Kösz.

Ráfordultak az erdei útra és elindultak. Lucas nyugodtan, magabiztosan lépegetett, jól ismerte már az utat.

– Rég nem ültem lovon – mesélte neki Kissy –, tudod, én inkább helikopterrel röpködök, motorozom, autózom… ezekből a helikoptert majd látni is fogod. Szóval filmezni fogunk, Lucas. Tényleg, játszottál már filmen? Tudom, ne várjak választ, mert te egy szűkszavú ló vagy. Fura dolog ez, nem igaz? Téged azért választottak erre a szerepre, mert autentikusan tudsz lovat alakítani. De engem nem azért választottak, mert autentikusan

tudok színésznőt alakítani, dehogy tudok. Egeret, azt igen. De egér nem kellett. Én csak úgy kéznél voltam. Halvány fogalmam sincs a színészetről, én kisegér vagyok, énekesnő meg kaszkadőr. Te viszont tökéletesen csinálod, szerintem a jelenetünkben te leszel a leghitelesebb. A nézőknek találgatni se kell, hogy kit játszol. Lovat!

– Kérdeztem Lucas-t, de nem mondta meg – nézett le Kissy Sophie-ra, amikor visszaértek –, játszott már filmen?

– Igen – mosolygott a lány –, már játszott egyszer.

– Lovat?

– Hát… lovat.

– Hogy én milyen zseniális vagyok – gratulált magának Kissy, és leszállt a lóról. – Oké, Jean-Jacques, mi már összetanultunk. Mindkettőnknek nagy a füle… készen állunk.

– Rendben. Akkor kérlek, menj öltözni, sminkelni, és fölvesszük a találkozásotokat.

– Jó, de… figyelj, Lucas hogyan sminkel?

– Tűnés!

Kissy szalutált és surrant a sminkszobába, próbálta rajzfilmfigurásan csinálni, hogy az egyik képkockán még befelé rohan, a másikon meg már bevetésre készen kifelé. Az zökkentette ki némileg a ritmusból, hogy Val figyelmeztette, le kell vennie a bársonyfüleit.

Martine úgy rohan, mint az őrült, mert most van a színművészetin a felvételi. Kissy úgy szerette volna csinálni, mint Sophie Marceau a második Házibuli végén, lélekszakadva rohanni, nem törődve semmivel, de ennek nem most van az ideje, most az erdei úton rohan, mert át akart vágni, hogy lerövidítse az utat, de leesett a biciklilánc, hát ledobta a biciklit és rohan. De ezt majd a lovas rész után veszik föl. Most szembejön egy szekér az úton, Martine megállítja és könyörög, aztán snitt, és már vágtázik a lóval át az erdőn. Hangot nem vesznek föl, később sem, mert zene szól a jelenet alatt.

Hoztak egy biciklit, ez nem játszik a filmen, erre csak fölszállt és eltekert egy kilométert, de csak miután Lucas-t megismertették a Discoveryvel, mert ha vágta közben megijed tőle, abból súlyos baleset lehet. A biciklit csak leteszi, majd egy kellékes elballag érte. A többiek pedig felkészültek, kivontatták a

szekeret a földútra, emberi erővel, mert a lovardának nincsen igáslova, csak hátas, és a hátasló nem húz szekeret. Persze a lovardának szekere sincsen, azt máshol bérelték, idáig kocsi hozta, de az nem tud a földúton visszajönni a szekér mellett, hát kivontatták a munkások. Lucas előtte baktatott, kötőféken Sophie-val, és Maverick határozott állítása szerint azt találgatta, hogy minek ez a felhajtás.

– Jól van, gyerekek – mondta Jean-Jacques, aki már a szekéren ült mint parasztember. – Kérek mindenkit a helyére, és kezdhetjük.

– Nekem hol a helyem? – tudakolta Maverick. Kissy persze Jerry-telefonon át hallotta őket.

– Ja igen. Hát… bárhol, ahol a helikó nem lát. Csak Kissyt és engem láthat.

– Meg a lovat – emlékeztette Kissy.

– Persze. Készen vagytok, Esther?

– Igen, úgy nézem, remekül megcsináltuk. Lucas úgy be van fogva a szekér elé, mint a parancsolat. – Esther elnevette magát. – Csak el ne induljon, mert akkor te itt maradsz.

– Jól van, akkor ti is menjetek vissza a lovardához, kérlek, és kérek jelentést, hogy mindenki a helyén van-e.

Kissy besétált a fák közé és letámasztotta a biciklit. A kosarában víz volt egy kis kólásüvegben, azzal lelocsolta magát, hiszen már egy ideje teker, mint az őrült.

– Tedd el a koordinátáimat, egérke.

– Az mire kell? – kérdezte a rendező.

– Később megtalálni a biciklit.

– Ja persze. Rendben. Mindenki kész?

– Discovery kilövésre kész.

– Futó egér futásra kész!

– Akkor induljatok mindketten. Kamera indul, tessék!

Kissy rohanni kezdett vissza a földúton. Volt ideje fölvenni Martine elszánt, kétségbeesett arckifejezését, mire szembejött vele a Discovery, alacsonyan, nem túl gyorsan, Jean-Jacques így kérte, aztán Maverick anélkül, hogy levette volna a kamerát Kissyről, visszahátrált, majd fölhúzta a gépet, elnézett Kissyvel együtt az erdő fölé, ahol ő már egy ideje rohan, és az erdő olyan néptelen, mint az ő élete. Kissy futott, mintha shindyt üldözne, Maverick lecsapott mellé, most vele száguldott, oldalról

vette, de Kissy nem is látta a jókora koptert, a hangját sem hallotta a saját zihálásától és a léptei zajától, csak arra igyekezett gondolni, hogy Martine-nak oda kell érnie a színházba, mindenáron! Aztán a Discovery megint felvágott a magasba, mert beértek a szekérnél levő kamera látókörébe, nem volt szabad látszania. Kissy futott, és egyszer csak lélekszakadva állt meg a szekér előtt, Lucas mellett.

– Uram – zihálta –, uram… kérem… segítsen… muszáj eljutnom a városba, amilyen… amilyen gyorsan csak lehet!

– De kislány – nézett le rá a bakról a parasztembernek öltözött, bajuszos Jean-Jacques –, ez egy szekér, ez csak döcögni tud!

– És a… – Kissy bizonytalanul intett Lucas felé – és a ló?

– A ló?!

– Kérem, uram… – fújtatott Kissy – tud futni a lova?

– Hogy tud-e? – rikkantotta Jean-Jacques, és felugrott, hogy leszálljon a szekérről. – Majd meglátja!

Leugrott a földre és elkiáltotta magát.

– Ennyi!

Hangot nem vettek föl, de a szájmozgást látja a kamera, nem lehet csak úgy összevissza tátogni, vannak nézők, akik olvasnak szájról.

Pierre már hozta is a táblagépet, amin meg tudták nézni, hogy mit vettek föl. Jean-Jacques lehuppant a fűbe, Kissy mellé, úgy nézték meg.

A kamera szélsebesen szállt az erdei út fölött, fejmagasságban, és csakhamar szembetalálta magát Kissyvel, akinek alakja gyorsan növekedett, amíg pár méteres közelségbe nem értek egymáshoz, és ekkor a kamera megindult visszafelé.

– Anyám – mondta Jean-Jacques. – Ezt nézd meg! Fókuszban tartja az arcodat és együtt van veled!

Kissy rohant, a kamera kísérte, aztán a táj lesüllyedt a mélybe, de Kissy ott maradt középen, kétségbeesetten futva az elhagyatott erdőségen át. Aztán megint le, Kissyt vette oldalról, megint együtt repült vele, Kissy pedig futott, a képen bal felé, amíg a Discovery ki nem vágott a képből.

– Ez nagyon jó! Hé, te, egér, hol vagy?!

Maverick nyugodtan kilépett a szekér hátulja mögül.

– Ez egyszerűen óriási – ugrott föl a rendező, odalépett hozzá, átölelte és a hátát veregette. – Ezt egy képzett operatőr sem komponálta volna jobban. Szuper vagy! Serge, írd föl, rákerül a stáblistára mint légi kameraman.

– Kameramouse – javította ki Maverick flegmán, de belepirult a dicséretbe.

– Oké – szólt vissza a rendezőasszisztens a szekér másik oldaláról. – Ööö… hogy is hívnak téged?

– Maverick – volt a válasz.

– De a teljes neved?

– Úgy írd: Geneviève Maverick Moreau.

A paraszt kifogja a lovat a szekér elől és fölnyergeli. Ezt az álló kamera veszi, de csak néhány snittet vágnak be.

– Statikus kamerával vesszük, de csak pár töredék kerül a filmbe, ezzel megtartjuk a képsor nyugtalanságát. Ugrálni fog a kép, az egyik pillanatban még a kocsin ülök, a másikban leugrottam, megyek a lóhoz, már kifogtam, már viszem a nyerget, ilyenformán – magyarázta Jean-Jacques élénken gesztikulálva. – Jó, csináljuk meg. Kissy, azt szeretném, ha végig mozgásban lennél a ló körül, amíg fölnyergelem, hogy látsszon a nyugtalanság… hű, a francba!

– Mi van? – kérdezte a stáb éppen úgy, ahogy az egérkék szokták egyszerre több ezren fölkapni a fejüket.

– De hisz nekem fogalmam sincs, hogy kell fölnyergelni egy lovat.

– Miért nem választottál elefántot? – hallatszott a szekér mögül Sophie csúfolódó hangja, de nem jött elő, a kamerák miatt. – Mit tegyünk? Nyergeljem föl én?

– Igen, kérlek, gyere ide és mutasd meg, hogy kell. Aztán én megcsinálom a kamera előtt, leállunk, és te megigazítod az egészet még egyszer, hogy Kissy biztonságosan szállhasson fel rá. Ez egy ilyen meló, sok pepecseléssel jár.

De most nem sokat pepecseltek, Sophie megtanította a rendezőt lovat nyergelni, aztán megint leszerszámozták Lucas-t, a nyerget fölrakták a szekérre, Jean-Jacques tesséket vezényelt, levette a nyerget, odavitte, fölrakta, leszíjazta, közben Kissy Lucas körül rohangált, hogy látsszon a nyugtalanság. Leálltak, Jean-Jacques visszanézte a felvételt, azalatt Esther ellenőrizte a

nyergelést. Azaz Kissy látta, hogy voltaképpen fölnyergel újra, de nem szólt, a gyorstalpalónak nem az volt a célja, hogy Jean-Jacques megtanuljon lovat nyergelni, hanem hogy a felvétel valamennyire mégiscsak a helyén legyen, a szaggatott képsoron is látszana, ha mondjuk Lucas fejére teszi a nyerget.

– Kissy, figyelj, azt gondoltam, hogy vegyünk föl jókora távot. – Jean-Jacques állítgatott egy kicsit a Mapsen. – Ez az erdő itt Montlignonig éppen elég nagy, az út kanyarodik, van helyetek futkározni. Végig erdő, bárhogyan össze tudjuk vágni, az se számít, ha ugyanazon a szakaszon látnak többször, mindenhogyan csak fákat látnak körülötted.

– Persze – helyeselt Kissy –, kapcsolatban leszünk, ha ugyanazon a szakaszon megyünk végig újra, szólok és a díszletmunkásoknak lesz idejük más állásba forgatni a fákat.

Jean-Jacques rámeredt, aztán elmosolyodott. Kissy visszavigyorgott rá.

– Maverick – fordult a rendező a főpilótához –, téged arra kérlek, hogy mindig maradj a bal oldalukon, vagy szemben, de a hátuk mögül is veheted őket. Csak a jobb oldalra ne kerülj, mert akkor a néző nem azt látja, hogy Kissy nyílegyenesen egyetlen irányba tart.

Maverick szalutált és elballagott a székhez, amit a kamera látómezején kívül letettek neki. Leült, föltette a headsetet, ami összekötötte a többiekkel, és beleszólt a mikrofonba:

– Discovery toronynak, vétel.

– Torony Discoverynek, öt per öt – felelte Kissy legfeljebb tizenöt méter távolságból.

– Discovery kigurulásra készen. Első fokozat leválasztása ötvenezer láb magasságban, aztán elővesszük a kilenc rénszarvast.

– Akkor start – felelte Kissy, aki szokva volt az egérhumorhoz, mialatt a filmesek rázkódtak a röhögéstől.

A Discovery felröppent a szekér üléséről és egy villanással eltűnt az erdő fölött.

Martine megkapja a lovat, felugrik rá és átszáguld az erdőn, hogy odaérjen a színművészetire. Csak a sikeres felvételi után döbben rá, hogy fogalma sincs, hol találja a ló tulajdonosát. Hetekig a szülei hétvégi telkén parkoltatja a lovat, persze emi-

att naponta többször oda kell mennie, végül aztán kalandos körülmények között találja meg a parasztot és adja vissza neki a lovat. De ez majd később lesz. Most a paraszt kifogja a szekérből a lovat, Martine nyeregbe pattan és száguld az erdei ösvényen a színművészeti felé… pontosabban Andilly és Montlignon között összevissza.

Lucas lelkesen vágtatott a földúton. Neki nagyjából mindegy, gondolta Kissy, hogy Martine-t viszi a színművészetire vagy a kisegeret a forgatásra. Az se sokat számít, hogy Martine százhatvan centi, Kissy meg csak tíz. Mi az egy lónak, egy nagydarab férfi is ülhetne itt, ő ugyanígy vágtatna. Jó így vágtázni Lucas-val… illetve persze dehogy, neki most nem a száguldásnak kell örülni, a kamerának Martine elszántságát kell vennie, oda kell érni idejében a felvételire, be kell jutni a főiskolára, pár év múlva a színházi plakátokon óriási betűkkel fog állni a neve, **KISSY CHATON…**

…azazhogy persze Martine Lehaye, de ez már csak akkor jutott eszébe, amikor Lucas lassított egy tisztásnál, aztán megállt és közölte:

– Brrrrr.

– Ahogy mondod, Lucas. – Kissy megveregette a ló nyakát. – Jót szaladtunk, mi? Maverick biztos remek felvételeket csinált. – Körülnézett. A Discoverynek híre-hamva se volt, de hát az nem jelent semmit, a parányi helikopter már pár száz méterről is csak akkor látszik, ha tudja, hol keresse. Akár vissza is térhetett, ha már elég anyaguk van. Ők pedig…

…ők voltaképpen hol vannak?

Még jobban körülnézett. Földút vezetett a tisztásra, aztán tovább. Körben mindenütt fák. Ez alighanem összefügg azzal, hogy ez itt egy erdő.

– Lucas… figyu… hol vagyunk?

– Hrmpf – felelte Lucas.

Kissy bólintott, leszállt a lóról és elővette a telefonját. Megnézte a térképet. Bent voltak az erdőben. Hát ezt eddig is tudta. Megnézte a másik műszert: egeret mutatott, Maverick fuksziailila színében, délkeletre, ezer meg ezer mérföldnyi messzeségben.

Aztán hirtelen észbe kapott és beleszólt a telefonba.
– Cin-cin?
– Cin-cin – felelte Maverick hűségesen.

Egyszer csak valahogy kialakult. Amikor lovagolni vagy verekedni kellett, az könnyű volt, a nehéz része az volt, amikor beszélni kellett. Pedig sokkal régebb óta tudott beszélni, mint lovagolni meg verekedni – és mégis.

Eleinte fogalma sem volt, hogy fogja ő majd eljátszani Martine-t mint hús-vér, érző embert, aki nem csak autót vezet meg bunyózik, hanem igazi érzelmeket él meg. Később aztán, amikor egy ideje már csinálta, még mindig nem volt fogalma se róla, hogy hogyan csinálja, de Jean-Jacques elégedett volt vele, sokat dicsérte, azt mondta, ő nem várja el tőle, hogy rögtön az első filmjében ő legyen az új Romy Schneider, ezt a műfaj sem kívánja meg, ez egy játékfilm, krimi és komédia.

– Hol van ebben komédia? – kérdezte Kissy, jogosan, mert a filmben akadt éppen egypár jópofa bemondás, de ettől vígjátéknak nevezni túlzás lett volna.

– Azt akkor csinálod, amikor nem megy a kamera – nevetett Jean-Jacques.

Kissy vigyorgott és két ujjával megbillegette füleit. Ami igaz, az igaz, a forgatáson mindig jó volt a hangulat, és hát ugye azért van a kisegér a háznál, hogy a jó hangulatot megteremtse. Meg hogy elbánjon a shindykkel meg a sajtokkal – mikor mi adódik.

Félóra múlva Kissy, azazhogy Martine arról beszélt Léon úrral, a szövetségesével, hogy mindkettejüknek nagyon elegük van a szállodamágnásból.

– Nekem elég lenne, ha kibújna az odújából – mondta Léon úr –, akkor már sínre tudnám tenni a dolgot.

– Csináljon valami trükköt, ami felbosszantja – javasolta Martine.

– De mégis mivel bosszantsam fel? Talán gyújtsam föl az egyik szállodáját?

Martine szeme megvillant, és a stáb már tudta, hogy a választ nem ő fogja adni, hanem Kissy, aki két tenyerével rátámaszkodott Léon úr íróasztalára, és igazi kisegérstílusban folytatta:

– Ugyan már. Maga istenigazából föl akarja dühíteni Cursont. Tehát futárral küldessen egy hatalmas virágcsokrot és egy *vagyont érő* nyakláncot Curson tizenöt éves lányának, és hozzá egy kártyát: „Múlhatatlan szeretettel és hálával a laktanya kilencedik százada.”

A stáb fetrengett. Kissy a Jerryben tanult viccet mesélni, ahol ezt magas szintre fejlesztették, azzal a hozzáértő, szakavatott természetességgel mondtak viccet, ahogy sajtot ettek vagy macskát püföltek.

Aztán persze fölvették rendesen is. De Kissyben apránként kialakult a meggyőződés, hogy ő nem a színészi kvalitásai miatt kell ide – hát honnan tudná ő a színészmesterséget? –, hanem mert a filmesek imádnak röhögni.

– Ó – mondta Kissy. Végigpillantott a stúdión, a díszletesek pakoltak, mindenki jött, ment, szaladgált, a legtöbben egyszerre többfelé, ahogy általában a filmesek szoktak. Minden ugyanúgy volt, mint tegnap meg tegnapelőtt meg…

– Ez van, egérke – vont vállat Jean-Jacques. Már ő is egérkének szólítja. – Egyébként kaptál forgatási naptárat még az elején.

Kissy bólintott. Kapott. Olvasta is. Tudnia kellett, mikor jöjjön ide a filmgyárba és mikor külső helyszínekre. Csak hát egy dolog tudni valamiről előre, és egészen más, amikor bekövetkezik.

– Ne törj le – húzott oda egy széket Jean-Jacques magának is, és leült Kissy mellé. – Sokszor át fogod még élni, hogy egy-egy forgatás véget ér.

– Bizonyára – felelte Kissy –, csak, tudod, ez valahogy más volt. Szeretek kaszkadőr lenni, de Martine-t játszani… az egészen más dolog.

– Igen, én is szeretek játszani… rendezni még jobban, az igaz. Viszont én őszintén remélem, hogy megmaradsz a színi pályán.

Kissy vállat vont.

– Ha kellek a rendezőknek, miért ne?

Jean-Jacques nem felelt, csak mosolygott rá. Kissy visszanézett. Lassan mozogni kezdett a füle.

Aztán a férfi közelebb hajolt hozzá.

– Mit csinálsz két hét múlva?
– Mit csinálok két hét múlva? – cincogta vissza Kissy riadtan.
– Fölmész egy ötvenes üzletember lakására – súgta Jean-Jacques.
– Fölmegyek egy ötvenes üzletember lakására?…
– És együtt hazudoztok a feleségének, akinek azt állítja, hogy te vagy a lánya.
– És együtt hazudo… – Kissy hirtelen fölpattant. – Mit beszélsz?! *Én leszek Sophie Marceau?!*

Az egércsapat komoly, ünnepélyes arccal nézett Kissyre személyesen és öt táblagép képernyőiről.
– Te leszel a jelszó – susogta Françoise áhítatosan.
– Te rendeztél Házibuli – tette hozzá Elke teljesen anakronisztikusan.
– Cin-cin. Nem, egérke, sajnos nem a Házibulit forgatjuk újra, és nem én rendezem. Szerencsére. De tényleg remake lesz.
– Ki lesz Belmondo? – tudakolta Nimby.
– Marcel Barnette.
– Ciiiiin-ciiiiin… – szólalt meg sok száz pici torokból. Persze hogy ismerték Marcel Barnette-et. Művelt, moziba járó, modern kisegerek voltak.
– Igazi színésznő vagy – jelentette ki Molly.
– Ugyan már, egérke…
– Jól cincog a kisegér – közölte Vanessa. – Mire egy reblochont megeszünk, híresség leszel. Jó lesz csipkedni magunkat azokkal a dalokkal, egérkék, mert már nem egy kezdő, valamicskét már ismert énekesnő saját albuma lesz, hanem egy színésznőé.
– Bolond vagy, egérke – nézett rá az egere –, hát akkor pusztán az ő neve elad sok millió lemezt!
– Mindannyian bolondok vagytok – állapította meg Kissy. – Ez csak egy kis vígjáték, és abból is egy remake. Az eredetiben benne volt Belmondo, aki akkor már szupersztár volt, és Sophie Marceau, aki két évvel azelőtt csinálta meg a második Házibulit és akkora híresség volt, mint a pápa.
– Der Papst soha csinálta Házibulit – mondta Elke rosszallóan. – Egérek van igazuk, csak te vagy kicsi hülye egér, aki nem hiszje hírnévet. Leszel pedig olyan híres ebből filmből is meg

későbbjeid filmekből, mint Katja Riemann, csak megvárjad végét.

– Helyes a cincogás – bólintott Vanessa –, ha nyelvtanilag nem is.

– És hol fogtok forgatni? – tudakolta Niala.

– Ugyanott! – vágta rá Kissy lelkesen.

Ez volt a legjobb az egészben.

A csapat persze még nem jöhetett, tart az iskola, de a Jerry Alapítvány Filmes Kisegere szépen becsomagolta azt a kevéske holmit, amire szüksége lesz, és felült a gépre. Vonaton ment Beaulieu-be, és fölbaktatott a hegyoldalon, abban a biztos tudatban, hogy *itt* semmiféle cica nem mer kikezdeni vele. Besétált a villába, hiszen tudta a zár kódját, letette a táskáját, kezet mosott és kisurrant a konyhába. Itthon volt. Mindennek a helyét tudta.

Gyümölcsöt, sajtot, aprósüteményt vett elő és falatozás közben a forgatókönyvet olvasta.

Arra kapta föl a fejét, hogy nyílik az ajtó.

Akárcsak Julie néni, Blanche is szokva volt hozzá, hogy táplálkozó egeret talál a konyhájában. Kettő is volt neki idehaza – azaz most persze iskolában voltak. Ez egy harmadik egér volt, de Blanche persze őmiatta sem sikított és nem ugrott székre.

– Hát te hogy kerülsz ide, egérke?

Kissynek épp egy szelet alma volt a szájában, ezért kitárta karjait és meglengette őket, mintha szárnyak lennének.

– Igen, ezt sejtettem. Csak nem shindyvadászatra jöttél?

Kissy megrázta a fejét, és két kezén derékszögbe nyújtva a hüvelyk- és mutatóujjakat kamerakeresőt mutatott, ahogy a filmesek szokták.

– Hol?

Kissy kinyújtott karral mutatott a konyhaszekrény, azazhogy Nizza felé.

– És mikor?

Kissy lehajtotta a fejét a tenyerére és behunyta a szemét, aztán fölnézett megint, és ezt háromszor megismételte.

– Értem – nevetett Blanche. – És tudsz beszélni is?

Kissy lenyelte a falatot és élénken bólogatott.

Azért jött három nappal előbb, mert – csak. Martinnek rengeteg tanulnivalója volt, nagyjából csak fényképen látták egymást. Nialának is. Az összes egyetemista kisegérnek. Közeledett a vizsgaidőszak. Viszont itt volt két komplett egér, fülekkel, farkincával, mindennel, ami kell, Angélique és Vanessa. És neki sincs ideje cincogni, meg kell tanulnia a szerepét. Vagy legalább valami fogalmat alkotnia arról, hogy mit fog csinálni.

Őt is Julie-nek fogják hívni, mint a lányt az eredeti filmben és a színdarabban, de a férfi neve nem Stéphane, hanem Jean-Paul Margelle. Belmondo tiszteletére, aki nemrég töltötte be a nyolcvanat. Nyilván Jean Poiret jogutódjának engedélyével. A többi név maradt a régi. A forgatókönyv is átment némi változtatásokon, kevesebb akciójelenet van. Kisebb a költségvetés.

De addig még volt három egész napja, illetve…

– Én – vette föl a telefont, hiszen csakugyan ő volt. A kertben üldögélt és a szerepét olvasta, gondos kisegér módjára odakészítve üdítőt és sajtos sütit.

– Szia, Jean-Jacques vagyok. Figyelj, minden rendben veled?

– Persze. – Kissy gyorsan körülnézett, de minden irányból macskamentes volt a kert.

– És hol vagy?

– Hát… egy nyugágyban ülök a kertben…

– Itt a szálloda kertjében?

Kissy fülei bizonytalan állásba csavarodtak.

– Szálloda?…

– De Kissy, hát nem jöttél le Nizzába? Holnap reggel kezdeni szeretnénk, azért foglaltam neked itt szobát.

Kissy hátracsapta füleit.

– Hol vagy most?

– Az előcsarnokban.

– Minek az előcsarnokában?!

– Hát a villa Saint Andrénak, ahol…

Kissy fölpattant, futásnak eredt, lefékezett, visszarohant, fölkapta a telefont.

– Ne mozdulj onnan, akkor se, ha jön a cica!

Kinyomta, benyomta.

– Szia, be tudsz most vinni a városba?

– Persze – felelte az egyik ismerős taxis –, hol vagy?

– A villában.

– Máris megyek érted.

Huszonöt perc múlva Kissy besétált Nizzában, Cimiez-ben a villa Saint André előcsarnokába. Semmi sem mutatta, hogy esze nélkül rohant ide Beaulieu-ből, és mostanáig fogalma sem volt, hogy ez a hely a világon van. Farmerban, tornacipőben és kisegeres pólóban, de egy nagyvilági hölgy természetességével lépett be a kapun, nem feledkezve meg arról, hogy gondosan föltegye bársony egérfüleit.

– Üdvözlöm a villa Saint Andréban, kisasszony – bólintott a recepciós. – Segíthetek?

– Üdvözlöm. Monsieur Husseint keresem.

– Ó… félek, hogy nem tudok segíteni, ugyanis nincs ilyen nevű vendégünk.

– Én vagyok az, engem keres – közeledett Jean-Jacques valahonnét Kissy háta mögül. – Köszönöm a segítségét.

– Szolgálatukra – hajolt meg a recepciós még mélyebben, és elvonult a dolgára.

– Hogy kerülsz te ide? – kérdezte Jean-Jacques.

– Taxival – bökte ki Kissy.

– Izé, nem, úgy értem, honnan? Itt nem is láttak téged, a foglalásod érvényes, de nem tudtak rólad semmit.

– Ööö… izé… cin-cin… azt hiszem, elkevertem valahová a papírt a foglalással.

– És máshol vettél ki szobát? Itt, Nizzában?! Egy vagyonba kerülhetett.

– Hát nem egészen – felelte Kissy. – Beaulieu-ben…

– No, az még drágább hely.

– …de nekem nem kerül pénzbe. Én ott lakom.

– Úgy tudtam, valahol Párizs mellett élsz – mondta Jean-Jacques, ahogy kisétáltak.

– Igen, de van itt egy szobácskám egy panzióban, amiért nem fizetek semmit.

– Nocsak. Kit ismersz?

– Az egész várost – nevetett Kissy, és elmesélte a Legelső Nyaralás történetét, Vanessa otthonra találásával. Jean-Jacques egészen elérzékenyült.

– Csodálatos történet. Egyszer írnék belőle forgatókönyvet. Meg lehet ismerkedni ezzel a ti Vanessátokkal?

– Hát persze. Mire hazaérünk, otthon lesz.

Hazasétáltak Beaulieu-be, közben a filmről beszélgettek. Kissynek az volt az elgondolása, hogy a filmben elférne még némi mozgalmasság, és ezt ki is fejtette. Szép számmal voltak ötletei, amik nem egyeztek meg a Belmondo-film jeleneteivel, és ezeket Cimiez-től Mont Boronig el is mondta.

– Értem én, egérke – bólogatott a rendező –, csak hát ez filmgyártás. Már nem rakhatunk be dolgokat utólag, van egy szabott költségvetés, ütemterv, a rendőrség előre tudja, mikor hol van szükségünk helyszínbiztosításra…

Kissy bólogatott, nem feledkezve meg arról, hogy bársonyfülei mögé tegye egy-egy ujját és meglengesse őket, miközben rámosolygott egy szembejövő kisgyerekre, aki döbbenten csodálkozott rá a fülekre. Ez feladata volt mint kisegérnek, megismertetni a legkisebbeket a lyukakban élő kisemlősök barátságos, kedves jellemével, és elfordítani szívüket a macskáktól és rágcsálóirtóktól.

– Persze, főnök. De tudod, hogy készült a *Harmadik típusú találkozások?* Spielberg állandóan valami újat talált ki, és az egész ütemterv meg minden a feje tetejére lett állítva.

– Hát igen. Csak ő Spielberg volt, én meg Hussein.

– És az az egyetemes filmtörténet egyik legnagyobb alkotása – tette hozzá Kissy, aki a Niala mellett töltött évek alatt mindent megtanult a filmtörténelemről.

Jean-Jacques sóhajtott. Kissynek valahonnan ismerős volt ez a sóhaj. Persze, Blomet úrnak volt így alkalma így sóhajtani, amikor… egyszer-kétszer… meg hát néha elég gyakran… amikor autót vezetni tanította. Meg hát persze anyáéknak is volt alkalma sóhajtani, amikor… no, legfeljebb ötször-hatszor… naponta. Meg amikor az egérkék rászólnak, hogy Kissy, Kissy, és ő fölriad, akkor is szoktak sóhajtani… meg…

No hát mindegy. Ezentúl majd filmrendezők fognak sóhajtani. Ők is.

Leültek egy asztalkához a panzió kertjében. Egy perc múlva felbukkant Vanessa – morzeüzenetet kapott –, rámosolygott a rendezőre, és a kezét nyújtotta.

– Vanessa D’Aubisson.

A rendező felugorva viszonozta a kézfogást.

– Jean-Jacques Hussein. Örülök, hogy megismerhetem.

– Részemről a szerencse, uram. Hozhatok valamit?

– Ööö… mármint ön itt dolgozik?

– Azt is, persze. Családi vállalkozás vagyunk. De ne érezze kötelezőnek.

– Nagyon kedves. Talán egy narancslét, ha nem fárasztom vele.

Vanessa bólintott és Kissyre nézett, aki szintén bólintott. Vanessa őfelé is bólintott, és helyet foglalt a rendezővel szemben, aki zavartan pislogott egyikről a másikra, sejtve, hogy valami trükk zajlik. Egyszer csak megjelent Jeanne, egy tálcán három narancslevet hozott, üdvözölte a vendéget és letette a poharakat.

– Egyszerű gondolatátvitel, semmiség – nyugtatta meg a férfit Kissy.

– Ó, elnézést – szólalt meg Vanessa –, illene kissé alkalmibbá tennem a külsőmet…

A zsebébe nyúlt, elővett egy egérfüles hajpántot és gondosan a fejére illesztette. A rendező meglepve fölnevetett.

– Tehát az egérfül az alkalmi külső… értem.

– Az alapítványi tagság jelképe – vágta rá a mikró, és büszke mozdulattal megbillegette a jobb fülét, a valódit. – Gondolom, Kissy is viseli olyan ünnepélyes alkalmakkor, mint a filmforgatás.

Jean-Jacques lélegzete elakadt. Szeme sarkából Kissyre pillantott, aki persze rögtön megszólalt. A kisegér ahol csak tud, segít.

– Nem meri bevallani neked, hogy a kamera előtt nem hordok egérfület. Fél, hogy lepuffantod.

– Nem hiszem, hogy lenne ilyen kockázat – felelte Vanessa –, de szerintem az a legbiztonságosabb, ha inkább nem vallja be. Amit nem tudok, azért biztosan nem gyilkolok.

Jean-Jacques elnevette magát, és ezzel össze is barátkoztak.

– Szóval ő lesz Sophie Marceau – szögezte le Vanessa.

– Hát nem egészen. Mi nem azt a filmet forgatjuk újra, valami eredetit szeretnénk.

– Persze, tudom, bocsáss meg, nem akartalak megbántani. Csak nálunk Sophie Marceau és Terence Hill az a két színész, akik rendkívüli tiszteletben állnak.

– Igazán?…

– Ez itt a Terence Hilton panzió. Mégpedig azért, mert a tulajdonost Mario Girottinak hívják.

– Ó… de, gondolom, csak névrokonok. És Marceau?

A két kisegér egymásra nézett. Nyilvánvalóan nem ölhetik meg a pasast pont most, amikor még napvilágot sem látott Kissy első főszerepe, és most készül megrendezni neki a másodikat.

– Jelentős szerepe volt az alapítvány korai történetében – felelte Vanessa diplomatikusan.

– Nézze, kislány. Ezt a filmgyárat én vezetem, és ha én úgy döntök, hogy maga nem kap több szerepet, akkor nem kap.

– De hát… – Kissynek torkán akadt a szó, mert az elnök egyre vészjóslóbban nézett rá.

– Egészen más szerepet szánok magának. Az én privát élvezetemet fogod szolgálni, egérke!

– Eszemben sincs lefeküdni magával!

Az elnök fölkacagott, megnyalta bal mancsát és megigazította vele a szőrt a homlokán.

– Dehogynem, egérke. A tányéromra! Te választhatsz mártást.

– Tzatzikit – csúszott ki Kissy száján, aztán már ugrott is, mert az elnök átvetette magát az íróasztalon és üldözőbe vette. Kissy iszkolt, ahogy négy kis lába bírta, és már majdnem elérte a lyukat, amikor elkapták a farkincáját.

– Segíííí…

Hirtelen felült. Az ágyában találta magát. A macs…

Körülnézett. A macska eltűnt. Ez a panzióbeli szoba.

Megint hülyeséget álmodott.

Fölvette a telefonját. Hét óra van, öt üzenet jött az egérkéktől, átlagos mennyiség. Kimászott az ágyból, hozzálátott a reggeli előkészületekhez, s közben cincogott az egereivel. Aztán fölhívta Jean-Jacques-ot, megtudakolta, mikorra menjen és hová, taxit hívott, és fél kilenc előtt öt perccel csöngetett egy pazar villa kapuján a Mont Boron-i hegyoldalban.

– Helló – mondta a nagydarab napszemüvegesnek, aki ajtót nyitott. – Ide rendelték az egeret?

A nagydarab napszemüveges bambán nézett rá.

– Mármint Kissy vagyok – próbálta ő most másképpen.

A nagydarab napszemüveges bólintott, hümmögött valamit és bebocsátotta. Kissy az ő kalauzolásával átvágott egy hallon, belépett egy ajtón és majdnem beleverte az orrocskáját Marcel Barnette mellébe.

– Cin-cin…

– Szia – mondta Jean Valjean, Bergerac százados és Pierre, a kifutófiú. – Marcel Barnette vagyok. Nem baj, ha tegeződünk?

S nyújtotta a kezét.

– Kissy – nyögte ki Kissy, és valahogy előrenyújtotta kis mancsát. – Kissy Chaton… Jerry ala… izé, persze, dehogy baj. Nagyon örülök.

– Hát akkor szervusz. Örülök, hogy együtt fogunk dolgozni. Jean-Jacques is mindjárt jön, csak telefonál.

Castelli, gondolta Kissy.

De Jean-Jacques már jött is.

– Szia, Kissy, jó látni téged. Remekül nézel ki, hogy vagy?

Kissy fölmutatott bársonyfüleire, amiket már megcsodált Marcel is.

– Nagyszerű, gyertek, a többiek kint vannak a kertben, pakolnak, hamarosan kezdhetünk.

A többieket Kissy már ismerte, ugyanaz a stáb volt, egy óriási, gyönyörű parkban rohangásztak szanaszét, mint akik az egértől ijedtek meg, pedig dehogy, ebben a csapatban senki sem sikítozott, ha őt meglátta. Kapott egy csomó ölelést és vállveregetést, de aztán mindenki szaladt vissza dolgozni, hogy nem sokkal később már kamerapróbát tarthassanak, mialatt körülöttük még tízen húszfelé szaladtak.

De a csapat összeszokottan dolgozott, és csakhamar már föl is vehették az első jelenetet, a megérkezést Marcel házába. Lendületesen rohangált körbe a nappaliban, behúzta a függönyöket, benézett mindenhová – talán poloskát keresett –, aztán elégedetten lehuppant a fotelbe.

– Azt hiszem, most már biztonságban vagyunk. De tudja, az ember sosem lehet elég óvatos. De még nem is kínáltam hellyel – ugrott föl, és egy másik fotelhez kísérte Kissyt, mintha ő nem találna oda egyedül –, kérem, helyezze kényelembe magát. Megkínálhatom valamivel?

Kissy leült, de eközben is körülnézett. Ezt könnyű volt eljátszania, Julie most valamilyen ismeretlen ellenségtől fél, ami lehet a CIA vagy valami terroristák, és mindjárt megtudja, hogy Jean-Paul felesége az, de neki ismerős volt ez a helyzet. Úgy pillantott körül, aggodalmasan, mintha nem tudná, hogy a ház macskamentes.

Marcel szövegelt, játszotta a nagymenő titkosügynököt, Fernand lassan körbefordult a nappaliban, Kissy pedig egyre unottabban hallgatta. Végül, amikor Fernand ismét ráfordult, közbevágott:

– Ide hallgasson, voltaképpen mi folyik itt? Valami kémkedésbe kevert bele engem? Kitől tartunk, a CIA-től?!

– Dehogyis – lépett elé Marcel. – Sokkal, de sokkal veszedelmesebb ellenség üldöz. Maga nem ismeri a feleségemet!

Kissy hanyatt dőlt a fotelben és elnevette magát.

– Hát maga tiszta bolond.

Senki sem sejtette a stábból, hogy ez a nevetés válik a film egyik legismertebb képkockájává, és valósággal fémjelzi majd Kissy karrierjének ezt a szakaszát.

Kissy a stábbal együtt sétált be a repülőtér főépületébe, és éppen telefonált – az egérkék mostanra tudták Vaucressonba szervezni Shrekéket és nekiesni a néhai Frodo gépének, hogy kiderítsenek róla mindent –, amikor meghallotta a nevét, ismerős hangon.

– Kissy? Kissy, te vagy?!

– Én… – riadt föl – cin-cin…

A stáb meglepve nézett egyikről a másikra, amint madame Wong átölelte Kissyt és a vállát lapogatta.

– Ezer éve nem láttalak, kisegér. Mi járatban erre? Velük vagy? – biccentett a filmesek felé.

Kissy bólintott. Madame Wong pedig Jean-Jacques-nak bólintott és a kezét nyújtotta.

– Üdvözlöm önöket. Az én nevem Wong, és az én feladatom, hogy a segítségükre legyek az itteni munkájukban. Csak közben összefutottam ezzel a kedves ifjú hölggyel, akivel régi ismerősök vagyunk.

– Hussein – viszonozta a bemutatkozást a férfi –, én rendezem a filmet. Köszönöm a kedves fogadtatást, asszonyom.

– Szia, Kissy – hangzott a hátuk mögül, Kissy odanézett és intett az elhaladónak.

– Szia, François.

– Úgy látom, van itt egy-két ismerősöd – mosolygott a rendező, Kissy pedig bólintott.

Befutott Marcel is, nem kis feltűnést keltve a reptéren, egy-két autogramot is kellett adnia, aztán madame Wong elkalauzolta őket egy kis teremhez, ahol lerakhatták a cuccot.

– Öltözőt? – nézett rájuk gondterhelten. – Hát van itt egy kis iroda, ennél többel sajnos… nem szolgálhatok, de hány színészük van?

– Kettő – mosolygott Marcel, Kissy vállára téve jobbját.

– Mit, hát te *színésznő* vagy, kise… Kissy…

Kissy bólintott, s már rutinos mozdulattal nyúlt föl és billentette meg egyik bársonyfülét.

– Ő a főszereplő – mondta Marcel szívélyesen.

– *Te* vagy a főszereplő, Marcel – vágta rá Kissy. – Tőled kértek autogramot.

– Hogyne, nekem már van egy tucatnyi híres filmem. Hozzád is jönnek majd autogramért, meglátod. Mikor jön ki az első filmed?

– Nem tudjuk – felelte Kissy helyett Jean-Jacques. – Yvesnek rengeteg munkája van, időt kért. Ő a vágó – magyarázta madame Wongnak –, nagyszerűen dolgozik, de nem gyorsan.

– Várjanak már. Szóval Kissynek már van egy filmje?

– Van bizony, madame. Méghozzá nagyszerű alakítást nyújtott benne. Azazhogy van neki több filmje is, de azokban kaszkadőr volt. Ebben főszereplő, és abban is, amit most forgatunk. Ő lesz az első filmsztár – Jean-Jacques barátságosan meghúzogatta Kissy egyik bársonyfülét – az egerek közül.

– Még hogy én?! Hát Jerry, Sziporka, Mickey, Stuart Little meg az egér a Marson?!

Julie és Jean-Paul első találkozása a Provence–Alpes–Côte d’Azur reptéren igazán jól sikerült, eltekintve attól a jelentéktelen apróságtól, hogy fölvettek egy egész beállítást, elejétől végig, és már visszanézéskor sikoltott föl Alice, a rendezőasszisztens:

– A fülek!!!

A stáb legalább olyan bambán nézett rá, mint Kissy, amikor a legkissysebb formáját hozza. Aztán Jean-Jacques visszakapta a tekintetét a képernyőre, ahol a jelenet pörgött.

A bársony egérfülek bizony ott voltak Kissy diónyi fejecskéjén, annak rendje s módja szerint. Nem is lett volna gond belőle – csakhogy az most Julie feje.

Kissy is meglepve nézte, önkéntelenül a fejéhez nyúlt, de hát azok a fülek bizony ott voltak.

– Ööö… cin-cin…

– Hát ja – mondta Fernand. – És egyikünk se vette észre.

– Az én hibám – lépett oda Marianne, az öltöztetőnő. Erre nem szólt senki semmit. Kétségtelenül az ő hibája, valóban.

Jean-Jacques megköszörülte a torkát.

– No jó. Most megnézzük a jelenetet újra, tekerd vissza, Pierre, és csendet kérek!

Megnézték újra. Kissyben ekkor kezdett mocorogni valami érzés, hogy ez voltaképpen nem is rossz. Mondhatni, egészen jónak találta magát. Még a végén valamiféle színészi tehetséget fog fölfedezni magában?

A jelenet lefutott és kezdődött elölről. Senki nem szólt semmit, Jean-Jacques a főnök, majd ő leállítja.

Másodszor is végignézték a képsort, aztán Jean-Jacques bólintott.

– Oké, köszönöm, leállíthatod. A jelenet jó, megtartjuk. Ezentúl egérfülekkel játszol, Kissy, a reptéri outfited része marad, aztán a kocsiban majd leveszed, hiszen a villában enélkül forgattunk. Egy-két későbbi jelenetben is szerepelni fog, ha az elején viselted, miért ne vennéd föl később is. Van kérdés?

Nem volt kérdés.

Nimby beszámolója rövid és tárgyilagos volt.

– Tökéletes nulla, egérkék. Igen, ez Frodo gépe, láttuk, hogy belépett vele a fórumba. De sehol egy falat gyerekpornó, egy sor levelezés más shindykkel, semmi. Annyit értünk el, hogy igazoltuk Philippe és Frodo azonosságát, de semmilyen továbbjutást biztosító kártyát nem húztunk. Ennyi. Beszéltem, cin-cin.

– Sebaj, egérke – vigasztalta Maverick. – Fogunk mi másik shindyt, elevent. Mit szólnátok például petrezselymes krumplipürével, narancsmártással Cicavirághoz?

– Először is a shindyhez fokhagymás mártás való – közölte Vanessa úgy is, mint a csapat séfje –, azonfelül, ami legalább ennyire fontos, nem tudod megsütni azt a shindyt, akit nem kaptál el.

– Hát kapjuk el.

– Miért éppen Cicavirágot?

– Mert elkövette azt az egyetlen hibát, amit soha semmilyen shindy nem követett még el és nem is fog. Ez a legnagyobb baklövés azóta, hogy Nixon…

– Egy pillanat, egérke – szakította félbe Niala. – Mielőtt kitárgyaljuk Nixont, mi volt az a hiba?

– Mit a véleményed egy olyan shindyről, aki kiírja a netre a nevét, címét, telefonszámát?

Vanessa fölcsattant.

– *Egérhez* a narancsmártás is jó! Ki vele! Hol írta ki?!

– Nézzétek meg hat-kettő-nyolc, kilenc-három-egy, három-zéró-kilencnél.

Az egerek hümmögve nyúltak az alapítvány anyagtárához. Még csak nem is kódolta a számokat, micsoda dolog, dünnyögte Kissy, és rámeredt a képernyőn megjelenő pornóképre. Még nem látta, mai termés. Nem, tegnapi.

– Nincs ezen egy betű se, egérke – mondta Brigitte rosszallóan.

– A tetkóra gondolsz? – kérdezte Vanessa. – Az tényleg egyedi, de név-cím nincsen rajta.

– Viszont megtalálható – felelte Maverick.

– Hogyan?

– Szirénázó barátaink meg tudják találni.

– Akkor nekünk nem sok jut abból a shindypecsenyéből – jósolta Vanessa –, de ő van a képen?

– Pozitív, egérke, a kommentben elmesélte, milyen élmény volt.

Vanessa csettintett a nyelvével.

– Szuper. Jó. Hívjuk föl a rendőrséget és meséljük el nekik. Cicavirágnak egy különleges ismertetőjele már van, hát szerezzen magának mellé másikat a börtönben.

– Ajaj – ezzel vette föl Castelli a telefont. – Kit vertetek meg?
– Senkit – nevetett Niala, őt választották ki, hogy telefonáljon.
– Csak hoztunk neked egy ajándék shindyt.

Kissy kiment, fürdővizet eresztett magának – holnap is ápolt, üde, csinos kisegeret várnak a forgatáson. Nagy-nagy fülekkel. Az alapítvány ki fog fejleszteni sajtos habfürdőt, hogy növekedjen a kisegér füle. Neki most már a mozilátogatók számára is annak az igazi klassz kisegérnek kell lennie a nagy-nagy fülekkel.

Gombolkozni kezdett. Az első forgatási napnak hát

VÉGE.

De színészi karrierjét még épp csak elkezdte.

29.

ÖTEN

Ez a kisegérszerelem,
te vagy az én egerem.
Érted lángol minden porcikám,
együtt bosszút állunk a cicán.
Ez a kisegérszerelem,
te vagy az én egerem.
Együtt esszük a trappistát,
orrba vágjuk a kismacskát!

A zene véget ért. A csapat lelkesen ujjongva tapsolt. Vanessa meghajolt, a zsebek pedig fölpattantak és pörögni kezdtek, összekapaszkodva, ritmusra. Kissy együtt tapsolt és nevetett a többiekkel, de amikor csitult a vidámság, megkérdezte:

– És úgy gondoljátok, hogy nekem el kellene énekelnem a nyilvánosság előtt ezt a sok hülyeséget?

Persze hogy úgy gondolták, a kertet beterítette az egérzsivaj, a lelkes boldogság akkor se lehetett volna nagyobb, ha leterített shindyk hevernek a lábuknál. Így aztán amikor hosszabb idő múlva csitult a nyüzsi, Kissy fölhívta Frankie-t.

– Szia, van egy perced?

– Sziiiiia, pocok, rád bármikor, mondd csak!

– *Egér* – javította ki Kissy nyomatékkal. – Figyu, valamikor említettem, hogy a társaim dalokat írnak nekem. Hát van egy rossz hírem: tényleg megtették.

Frankie jót nevetett, akárcsak az egérkék, akiknek rezgett a fülük a megtiszteltetéstől.

– És nem jók?

– Hát… érdekelne a véleményed.

– Oké, küldd át őket.
– Köszi. Ja, nem én énekelek rajtuk, ne lepődj meg.
– Rendicsek! Szeva!
Hat daluk volt: a lírai *Óda a sajttortához;* a vidám *Bújócska,* amit a macska előli bujkálás, a rejtett zegzugokban szaladgálás tiszteletére írtak; a hasonló témát feldolgozó *Hőseink,* amely Tom és Jerry munkássága előtt tiszteleg; a *Popcorn* újrafeldolgozásán alapuló *Snack;* az ünneplős *Karamell,* ami a karácsonyi sütés-főzést az egérlyukból figyelő egérkékről szól, és a végén kiderül, hogy bent a lyukban ők is sütnek-főznek – és a lendületes, energikus *Kisegérszerelem,* ami a csapat körében kibontakozott szerelmek tiszteletére született. Mindegyiknek Vanessa szerezte a zenéjét, a szövegeket nagyrészt Chantal és Jennifer írta, de a többiek is besegítettek. Terveztek néhány további dalt is, mindet ennek az egérvilágnak a jegyében, és szent meggyőződésük volt, hogy ebből lemezt kell csinálni, nagykoncert, fellépések, Kissy arcképe pólókon, táskákon, óriásplakátokon.
Kissy csak annyit felelt, dilisek vagytok, egérkék.

Kissy morcosan heverészett a parti homokon. Hat évvel ezelőtt nagyjából ugyanezen a helyen heverészett, és úgy egy óra elteltével jött Martin, mondta, hogy a házibulit Sophie Marceau rendezte, aztán mentek shindyre vadászni, annyi meg annyi nagyszerű következménnyel, Mohiból Vanessa D’Aubisson lett, találkoztak Elkével, a második shindyfogás után véglegessé vált, hogy megcsinálják az alapítványt… semmi más rossz nem származott belőle, csak Mohi agyrázkódása, de hát ő arra már szinte nem is emlékszik.
És most itt fekszik három órája, és egy szál shindy nem sok, annyi sem mutatkozik. Pedig annyi itt a fürdőruhás gyerek, mint égen a csillag. Vannak egészen kicsik tiszta meztelenül is.
Már beérte volna egy akkorka shindyvel is, mint Yoda, csak jöjjön. Nem mintha unatkozott volna – eltekintve persze attól, hogy a legjobb időtöltés mégiscsak a shindyvadászat –, volt elfoglaltsága, szerepet tanult. Alig köszönt el a stábtól a forgatás végén, már itt volt a következő film. Azazhogy másnap. Anne Valmont hívta. *Anne Valmont! Személyesen!* Látott részleteket az első filmjéből a vágóasztalon, és szeretné meghallgatni egy

szerepre. Holnap jön Párizsba, mert most Nizzában van… De hát én is, felelte Kissy, és néhány egércincogásnyival később már egy utcasarkon állt, szerepe szerint, egyébként egy szállodai szobában.

– Aha, persze, egy ötöst, mi? – kérdezte unottan. – Utálom a perverzeket, de ennyiért lehetsz olyan perverz, amilyen akarsz. Hol a kocsid?

– Nincs kocsim – végszavazott Anne. – És perverz sem vagyok. Másért kapod az ötöst.

– Oké, hapsikám. Kit kell kinyírni?

– Engem.

Kissy döbbenten meredt rá.

– Téged, haver?! Hát figyelj már, téged ingyen hidegre teszlek, ekkora – bal tenyerével vágódeszkát mutatott és a jobbal apró darabokra vagdosott rajta valamit – kockákra nyiszállak föl, ha hülyeségekkel etetsz! Nyírjalak ki, aztán az örökségedből kapom meg az ötöst, vagy hogy?!

Anne feléje nyújtott egy képzeletbeli bankjegyet. Kissy elvette, nézegette, bizalmatlanul forgatta, a fény felé tartotta.

– Ugye tudod, mit csinálok veled, ha ez a zseton nem valódi? Hol a többi?

– Majd a meló után.

Kissy a térdét csapkodta nevettében.

– Öreg, te aztán jól adod. A meló után, aha, maffiózókám, mint egy tévékrimiben. És a holttested zsebében lesz a többi négyszáz euró, mi?

Anne föltartotta egyik, majd másik ujját.

– Egy: nem lesz holttest, csak kamuból fogsz megölni engem. Kettő: nem négyszáz eurót kapsz. Azt mondtam, egy ötöst adok. Öt-száz-ezer eurót.

Kissynek tátva maradt a szája.

– Szent kiflicsücsök! Hát miért nem ezzel kezdted? Egyből azzal kellett volna nyitni, hogy most jöttél a tébolydából. Hát vigyázz már ide, apám – lehajolt az ágy szélén ülő Anne-hoz és élénk gesztusokkal magyarázott neki, mint egy együgyűnek –, ha az a cél, hogy éljél, akkor azért nem kell egy rahedli pénzt kivágni az ablakon! Hát már most is élsz!

Persze mindketten elvállalták a feladatot. Rocker azt, hogy megöli az idegen férfit, vagyis föladja magát a rendőrségen és

vállalja, hogy megölte, lesz egy csomó közvetett bizonyíték is, csak hát hulla nem lesz, és azzal ő nem tud elszámolni, nem tudja, mi lett a hullával, amikor elindult a rendőrségre, az még ott feküdt a lakásban – azóta valahová elsétálhatott. És így nem lehet lecsukni, ha nincs holttest, nincs gyilkosság, föl fogják menteni, csak hát addig egy csomó időt vizsgálati fogságban lesz. Ezért kapja a félmilliót, a férfi pedig azért fizet, hogy öszszekuszálja maga mögött a szálakat és a maffia nyomát veszítse.

Kissy pedig azt a feladatot vállalta, hogy eljátssza Rockert, ezt a nagyszájú, belevaló kamasz prostituáltat, aki némileg hibbantnak tűnik, de nagyon is tisztában van a helyzettel, és a kezébe veszi az irányítást, amikor a férfit mégiscsak megtalálják holtan – de egészen máshol és nem leszúrva, hanem lelőve, ezáltal őt kiengedik, hiszen a bűntett idején ő a fogdában ült –, és jól tudja, hogy a maffia vadászik rá. A menekülésre, a maffia átverésére elkölt százezret a félmilliójából, de megmarad négyszáz, és a film végén közli a kutyájával, akit a maffiától csórt el, hogy ebből még elég sok kutyakajára futja.

Kedves krimivígjáték, óriási poénokkal. Anne Valmont pedig egy tündéri kis asszony, aki egyből úgy beszélt vele, mintha a kisunokája lenne, és fütyül rá, hogy ő mekkora híres-neves rendező.

Azt mondta, Kissynek úgy áll ez a szerep, mintha rászabták volna. Neki is nagy a szája és a szíve.

Amikor a három kisegér fölbukkant, Kissyben újjáéledt a remény. Kutatva nézett rájuk.

– No?

– No? – visszhangozta Molly.

– Láttatok shindyt?

– Nem, azt nem láttunk – felelte Claude. – Vagyis hát egymillióan mászkálnak a parton, aközött biztos van shindy is.

Kissy sóhajtott és becsukta a táblagépet.

– Hozzunk shindyt? – kínálta Molly.

– Ha nem is láttatok, honnan hoznátok?

– Elcsábítok egy turistát, megverem, idehozom, játszunk vele shindyvel töltött homokvárat.

Kissy nevetett, aztán kinyitotta a gépet megint, mert bizzegett. Frankie-től jött üzenet. *A dalok klasszak, írjatok még és majd fölvesszük.*

– Hoppá – rikkantotta Françoise, és lehuppant a homokba. – Még mindig nem hiszel abban a zenei karrierben, egérke? Csinálsz egy saját lemezt. Minden valamirevaló boltban ott lesz, és az emberek viszik, mint a cukrot. Hónapokig tart az ilyesmi, úgyhogy igyekeznünk kell, hogy ott lehessen a karácsonyfák alatt. Kell hozzá kisegeres frencsájz, plüsskissy, bögrekissy, hűtőmágneskissy, mindenfélekissy.

– Hagyd…

– Sőt akarok kisegeres játékokat – folytatta a zseb zavartalanul –, ahogy a legóból van rendőrség meg tűzoltók, kell mindenféle kisegeres főhadiszállás, autók, repülőgépek…

– Hagyd már…

– …helikók meg mégmégmégtöbb helikók játék kisegerekkel, akik áthúzott shindys jelvénnyel…

– Hagyd már ab…

– …üldözik a shindyket meg a ciiiiicamiiiiicát!

Françoise lelkesen az égnek lendítette karjait és majdnem orrba vágott egy turistát, aki akkor haladt el a hátuk mögött, és most riadtan menekült messzebb. A zseb nem törődött vele, diadalmasan Kissyre mutatott.

– És ez az egész a *te* hírnevedet gazdagítja, egérke!

Amióta Françoise Elke párja, ugyanolyan dilis lett, mint ő. Ezt Kissy már nem először állapította meg. Mindenesetre emlékeztette, hogy a dalok egerekről szólnak ugyan, és ő nem is titkolja kisegér mivoltát a nyilvánosság előtt – még egérfüleket is viselt az új filmjében, igaz, hogy figyelmetlenségből –, de a shindyvadászat nem tartozik rájuk. Az alapítvány döntése az volt, hogy működésüket nyilvánosságra hozzák, de kilétüket nem. A shindyk nem tudhatnak arról, hogy kik vadásznak rájuk.

– Jó, akkor a shindyvadászós játékokat kihagyjuk – volt a válasz –, de óriásplakátot mindenképpen akarok rólad.

Kissy sóhajtott.

Georges bérelt egy kisbuszt a nyaralás idejére, ezzel meg a saját mikrobuszukkal el tudták fuvarozni a rengeteg kisegeret és

kisfülűt, föl a hegyekbe, aztán még följebb a hegyekbe, és amikor már ott voltak, akkor még annál is följebb a hegyekbe. Valójában húsz kilométert sem tettek meg, és légvonalban mindössze öt kilométerre távolodtak el hazulról, de a szerpentineken kanyarogva olyan volt, mintha nagyon hosszú utat jártak volna be. S persze egy ház tetejénél szálltak ki a kocsikból, egy akkorka mélyedésben az út mellett, ahol éppen elfértek. A háziak feljöttek a fogadásukra. Michelle és Alexandrine Bourridon, ikrek, ötévesek. Joseph Bourridon, tizenkettő. És végül Sylvie és Michel Bourridon, a szülők. Itt volt Bourridon nagypapa is, ő nem mászott fel az útra, hanem a lépcső alján levő tágas kertben várta őket, a barbecue-sütőt gondozta.

– No lám, az öreg Girotti – fogadta régi barátját –, hát fölmásztál a szép kék tengerpartodról ide a hegyekbe.

– No lám, az öreg Bourridon – viszonozta Mario –, hát ha te csak nem mászol le hozzánk a szép kék tengerpartra.

Megölelték egymást, s mellettük kétoldalt elragadtatott kisegerek hosszú sorai özönlötték el a kertet. Volt mitől, csodálatos kilátás nyílt a völgyre és a szemközti hegyláncra, rajtuk apró kockákként a házacskák, amik mintha karácsonyfadíszek lennének a nagy zöld hegyoldalon. Az utak nem is látszottak, csak egy-egy elhaladó autó.

Kellemes délutánt töltöttek együtt. Beszélgettek, sütöttek húst – mérhetetlen izgalmat szerezve ezzel Suzynek és Ködöcskének –, s még üzletet is kötöttek, Mario kolbászt vett a panzió számára. Azaz hát a gyakorlatban Vanessa, aki hibátlan érzékkel üzletelt.

– Csakugyan nagyon jó – nyelt le egy kolbászos kenyérkarikát –, szó sincs róla, hogy ne érné meg az árát. Csak annyi a gond, hogy ha ennyiért adjuk, a vendégek nem fogják megtudni, milyen jó kolbász.

– Ugyan, gyermek – mondta az öreg Joseph –, a ti panziótok sem hajléktalanszálló, hogy csórók járjanak oda.

– Azok éppen nem. De talán ha nagyon szegény emberek lennének, akik valahogy egyszer idetévednek, például sorsoláson nyernek egy utat, azok megfizetnék. A mi vendégeink elég tehetősek ahhoz, hogy egyszer-egyszer eljöjjenek a Côte d’Azurre, de alaposan megnézik, mire adják ki a pénzüket. Mario nagyon ügyesen szervez, hogy mindig mindenből jó minőséget

tudjon kínálni, de meg is tudják fizetni. Esetleg a mennyiségen kellene emelni, hogy maguknak is megérje.

– Nem fogy el – vitatta Joseph bácsi.

– Nem hát. Kis panzió vagyunk. De akkor osztoznánk rajta Valérie-ékkel, és úgy nekik is megérné.

– Valérie-ékkel, nocsak. Milyen ötleteid támadnak. De ők a hipermarketekből veszik az effélét.

– És ha azon az áron tudná adni, amiről én beszélek, Joseph bácsi? Akkor versenyképes.

– Hogy lenne, amikor az övék… hogy is… majdnem húsz százalékkal olcsóbb.

– Viszont a magáé harminckét százalékkal finomabb.

Az öreg Bourridon meghökkenve meredt a mikróra. Kissy remekül szórakozott.

– Hát ezt meg hogy csinálod, méricskélni tudod az ízét?

A kislány elnevette magát.

– Nem, Joseph bácsi. De mondok magának valamit. Ha az első szállítmány nem hozza a kívánt forgalmat, visszaléphet és én állom a kárát.

– Miből, te gyermek, a zsebpénzedből?!

– Abból hát. Ha kára lesz, azt legfeljebb egy-két százasra becsülöm. De inkább arra tippelek, hogy mindenki jól jár, maguk is, mi is, a vendégek is.

– Élmény veled üzletet kötni – nevetett az öreg, és a térdére csapott. – Hát jól van, próbáljuk meg. Mario, ha a kisunokád a másik munkájában is ilyen dörzsölt, nem jósolok nagy jövőt azoknak a gyerekrablóknak vagy kiknek.

– Van köztülük gyereki raboló – bólintott Elke –, nem mind, de van.

– Aztán hol találjátok őket? Ez mindig érdekelt.

– A nagy részüket a neten – felelte Vanessa –, mert mi azt tudjuk figyelni. Néha egyet-egyet máshogy is, például azt a csirkefogót a Coligny-villában…

– Hát arra jól emlékszünk – borzongott meg Michel –, hisz nincsen is az messze. Az öcsém dolgozott is a felújításán. Szörnyű egy történet. S ha ezek a gyerekek nem jönnek, az az alak nemcsak tovább gyötörte volna szerencsétlen kisfiút, hanem a végén…

Vanessa bólintott. – Megszabadul a potenciális tanútól. Voltak, akik ezt konkrétan meg is ígérték, mármint egymással beszélgetve, csak ugye mi lehallgattuk őket, így hát mi is tudjuk. Nemrég az egyik ügyfelünk Brigitte-et fenyegette meg a szabadulása utánra, szóval vannak nagy ígérgetések. Csak aztán ez a páciensünk rosszul járt, mert ő is kapott egy ígéretet cserébe, a rendőrfelügyelőtől, akivel dolgoztunk. Külön három évet ígért neki ezért.

– Bátor gyerekek vagytok – mondta Sylvie. – Hanem hogy szegény szüleitek hogyan tudnak nyugodtan aludni, azt nem tudom elképzelni.

– Tudunk vigyázni magunkra – felelte Niala –, megtanultuk megvédeni magunkat és egymást. Minket valójában kevesebb veszély fenyeget, mint más gyerekeket, mert minket nem lehet csak úgy berángatni egy kapualjba és leteperni… vagyis a berángatás az még menne éppen, de aztán az illetőnek egykettőre arcába csapódna az útburkolat.

– Cin-cin – mondta Kissy sötéten.

A Discoveryt Maverick vitte föl, persze a szokásos módján, mint akit űznek, egyszerűen padlóig nyomta a gázkart és az elevátort, alig pillantva a képernyőre, és a gép már száguldott is át a völgy fölött. Maverick hirtelen csavart egyet a vezérlőkön, s a Discovery lecsapott a völgy egyik részén egy lejtőre, ahol néhány gyerek és kutya kergetőzött. Hirtelen lefékezte a gépet majdnem zuhanásból, és ívet írt le a lejtő fölött. A gyerekek és a kutyák megbűvölve nézték; Kissy megfigyelte, hogy a gyerekek elárnyékolták a szemüket a nap elől, de a kutyák nem.

– Megint vadóc módra vezetsz – mondta Angélique.

– Egyszer összetöröd – jósolta Niala.

– Nem töródi – vágta rá Elke. – Tud vigyáz magára, hiszen egér mivelhogy. Egérek nem törnek össze fejeiket, kivéve néha igen mégis.

Négy nagyképernyős táblagépet állítottak föl, azokra tették ki a Discovery képét, hogy mindenki lássa. Maverick nagy kört tett a völgy fölött, mint egy kis turistabusz.

– Ugor autóra például – folytatta Elke zavartalanul –, aztán kapja fejerázódását. De ez része egéri kötélségnek, kell megmentjüksz, aki bajban.

– Kötelességnek – tagolta Niala, amikor a Bourridonok közül többen értetlenül pillantottak rá.

– Aha, lehet úgy is mondani. Hopp-pá! Fegyver bele kéznek, mindenki! Balra lent ciicamiica!

A Discovery megállt fordulásban, Maverick gyengéden elbillentette a vezérlőket, hogy a helikopter oldalazva, a ciicamiicát végig a kamera fókuszában tartva manőverezzen. Egy kert végében álló fán sziesztázott a ciicamiica, és föl se nézett.

– Torony Discoverynek – szólalt meg Kissy –, ciicamiica-elszakadási művelethez készülj.

– Jól van, na – mondta Maverick, és a helikopter nagy ívben fordulva kivágott a völgy fölé, oldalazva, még nem is fordulva arra, amerre repült. Ezt nem könnyű kihozni a Discoveryből, az Enterprise-nál pedig egészen virtuóz pilóta kell hozzá. A következő manőver pedig…

Az összes egér talpra ugrott, amikor a táj meglódult és pörögni kezdett a képernyőkön.

– Mit művelsz… – harsant Vanessa hangja, de el is hallgatott rögtön. Nem, ez nem manőver. A Discovery csigavonalban süllyedt és forgott, egy kilométerre tőlük, az erdő fölött.

– Nincs rotorom! – csattant föl Maverick. – Nem tudom egyensúlyban tartani…

Valaki helikósdobozt nyitott, és az Enterprise már száguldott is a társa felé.

– Látlak, egérke – mondta Nique –, el akarlak kapni!

– Negatív, nem bírsz el!

– Csak megtartalak, hét rotorral behozzuk a két gépet! Már látom, a bal hátsó áll. Jövök. Próbáld kistabilizálni!

Az egyik monitorra kitették az Enterprise kameráját, azon már a Discovery volt középen, látták az álló rotort. A gép eszeveszett forgása fokozatosan kezdett lassulni, ahogy Maverick teljes erejéből ellene kormányzott.

– Egyes bogárflotta start – vezényelt Pi, és hat bogár süvített ki a két nagy helikopter felé. A harmadik monitoron már a bogarak képe volt, hat részre osztott képernyőn.

Kissy is vezérlőt vett a kezébe.

– Kettes flotta felkészül – jelentette, és nyitotta a következő bogárdobozt.

– Minek – csattant föl Vanessa –, ennek az egésznek vége két percen belül, Top Gun!

– Ötszáz – szólalt meg Françoise. Nique ezalatt átvette a Discovery forgását, egy méterrel fölötte és fél méterrel alatta körözött, már látták a bogarak képein is.

– Bevágok – mondta Nique, és lenyomta a kart, az Enterprise meredeken lebukott a Discovery roppant törzse mögé, közben tovább forogva vele. Nique lépett egyet oldalra, most a saját képernyőjén és a bogarakén egyszerre figyelte a két nagy helikót, hogy teljesebb képet kapjon. – Alattad vagyok, közelítek.

– Négy-nyolcvan – jelentette Françoise. Kissy megcsóválta a fejét. Nagyon gyorsan süllyednek.

– Bogarat a fejünk fölé – mondta Nique, és az egyik már oda is lendült, felülről nézett le rájuk, aztán ugrott a másik, más szögből is mutatta. Az Enterprise megindult fölfelé és közelebb. – Ráközelítek, össze fogom kapcsolni…

Már mindenkiről folyt a víz. Ha Nique hozzáüti a rotorját a Discovery törzséhez, az Enterprise lezuhan, és valószínűleg magával rántja a Discoveryt is, be a lombok közé, ahol a hét eszeveszetten pörgő rotor a fél erdőt letarolja!

De nem ütötte hozzá. Az Enterprise jobb első rotorja kibukkant a Discovery leállt rotorja mellett.

– Négy-hatvan.

– Kész, együtt vagyunk, te vezess, egérke, de lassan!

– Vettem, irány egy-hét-kettő, sebesség kettő-öt, mehet?

– Pozitív!

– Három, kettő, egy, indul.

A két helikopter és a hat bogár elindult, a szokásoshoz képest csigalassan, de együtt.

– Távolság kilencszáznegyven – jelentette Jennifer.

– Négy-negyven.

– Állj, szétcsúszik!

Nique keményen rányomott az elevátorra, visszahozta, de a gépek vészesen süllyedtek.

– Négyhúsz.

– Nem veszíthetünk ennyi magasságot! – csattant fel Nique. – Megtolom!

Egyenesen nekinyomta az Enterprise-t a Discovery testének.

– Most én vezetek, egy-hét-kettő, egy-öt! Három, kettő, egy, most!
– Kilencszáz méter.
– Cserélbogár! – rikkantotta Elke, és Kissy már kapcsolta is a vezérlőjét, mellette egy kisbogárnak felzúgtak a rotorjai, a negyedik képernyő egyik kockájában száguldott a mentés helyszínére.
– Ráért volna még, egérke – mondta Martin. – De végül is nem baj. Kettes flotta célban, váltásra készülj!
– Egyenként – mondta Chantal.
– Négyszáz – jelentette Françoise.
– Nyolcszázötven – közölte Jennifer.
– Fog ez menni – sziszegte Nique, és repültek tovább. A kettes flotta bogarai sorban felváltották az egyeseket, azok pedig száguldva tértek vissza.
– Hármas flotta felkészül – hirdette ki Vanessa. – Egyes flottának elemcsere azonnal.
– Háromszáznyolcvan, és emelkedni kell, nem fogtok tudni feljönni ide!
– Vettem – mondta Maverick.
– Vettem – mondta Nique is –, én vagyok alul, én emelem, kettessel kezdjük. Három, kettő, egy, most!
– Figyelem, egérkék – szólalt meg Nimby nyugodt hangja –, kész a program, szinkronizálunk. Az Enterprise parancsait átvisszük a Discoveryre, mintha egy másik vezérlőről jönnének. Ezt Maverick vezérlője felülbírálhatja. Felkészültetek?
– Pozitív – felelte a két pilóta.
– Bekapcsolom, három, kettő, egy, most!
Látszatra nem változott semmi, a gépek ugyanúgy repültek tovább. De Maverick elengedte a kormányokat.
– Meddig hozzam föl? – kérdezte Nique.
– Négyszáz fölé – felelte Niala.
– Négyszáz megvan – mondta Françoise.
– Nyolcszáz méter.
– Varázsló vagy, egérke, sokkal könnyebb a két gépet vezetni, mint egyet!
– Még szép!
– Gyorsítok, legyünk túl ezen a szörnyűségen…

A kötelék ötvennel tette meg az utolsó nyolcszáz métert, a bogarak már lemaradva követték őket. Végül a két helikó már itt a kert fölött lebegett. Nique lejjebb hozta őket, Pi pedig egyszerűen fölnyúlt és megfogta mindkettőt.

– Rotorok leállnak – sóhajtotta Nique, és leroskadt a fűbe, maga mellé rakva a vezérlőt. Kissy még nem tehette ugyanezt, csak fél perccel később, miután hazahozta a bogarát.

Aztán az egész alapítvány ujjongásban tört ki, egymás nyakába ugráltak, rikoltozva cincogtak. Megmentették a Discoveryt!

Csak azután jutott eszükbe, hogy a Bourridon család egész idő alatt ott ült mellettük a száját tátva és velük izgulva.

A hiba okát megtalálni és kijavítani feleannyi időbe telt, mint elmagyarázni Bourridonéknak, hogy miért volt ez a nagy dráma.

– Itt is van – mondta Nimby, egyetlen pillantást vetve a Discoveryre. – Elengedett a forrasztás a bal hátsó rotor tápcsatlakozójánál. Nyilván akkor sérült meg, amikor levettem a védőfóliát. És mostanra rázódott szét.

– Az én manőverem miatt? – kérdezte Maverick.

A mikró vállat vont.

– Lehet. Lényegtelen. Egy sérült forrasztás előbb-utóbb elenged. Tehát az összes gépet át fogom nézni apróra, nagyítóval. Maga a javítás máris kész.

Már a kezében volt a forrasztókészlet, kirakta az asztalra, munkához látott.

– A Discovery kétszeresen is nagy érték – magyarázta a háziaknak Niala. – Egyrészt már akkor ezernyolcszázba került, amikor megvettük, és azóta rengeteget fejlesztettünk rajta, mostanra bőven kétezer euró fölött van az, ami elvész, ha lezuhan az erdőben. Másrészt pedig, ami még fontosabb, nemegyszer múlt már rajta emberélet. Volt, hogy egy gyerekrablót tudtunk úgy lefülelni, hogy a Discoveryre egy kinyúló botot erősítettünk, azzal dörömböltünk az ablakokon, és amíg ezzel volt elfoglalva, addig rátörtük az ajtót. Márpedig ha ott a völgy mélyén, az ember nem járta sűrűben lezuhan nyolcszáz méterről… hát nem sok marad épen belőle.

– Négyszáz – vetette közbe az ifjabbik Joseph.

– Amikor leállt a rotor, még nyolcon repült, Maverick már azalatt veszített száz métert, amíg megértettük, hogy mi történt. Szerencsénk van, hogy volt a gépnek elég magassága, de még nagyobb szerencse, hogy ilyen rátermett pilótáink vannak. No meg hogy elhoztuk az Enterprise-t is.

Kissy mellett ekkor fellibbent a Discovery a magasba, és szilárdan megállt az asztal fölött a levegőben.

– Helyes – mondta Nimby –, ezért hord magával komplett szerszámkészletet a kisegér. Mindenre fel vagyunk készülve, tudunk úgy menni bevetésre, hogy egy egész komplett helikót össze tudunk rakni ott a helyszínen. Azt tervezem, hogy hamarosan már mikrobuszt is.

Kissy rámeredt. Ilyen ötletei neki szoktak lenni.

Aztán már nem vitték föl a helikókat, Nimby közölte, hogy tökéletesen megbízik a munkában, amit végzett, elvégre azért végezte, de ahol egy hiba van, ott lehet több is, ezért egyik gép sem száll föl addig, amíg egészen aprólékosan át nem vizsgálta, mechanikusan, elektronikusan, mindenhogy. Hacsak nem adódik persze olyan vészhelyzet, amikor akár a gép elvesztését is meg kell kockáztatniuk.

Mivel ilyen egyelőre nem adódott, inkább sütöttek húst, krumplit, Vanessa varázsolt egy remek salátát, és beszélgettek. Most már nemcsak egeres történeteket meséltek, mint az elmúlt évek folyamán annyiszor, hanem a filmforgatásról is kérdezték Kissyt.

– Hát – tűnődött ő az orra tövét vakargatva – végül is egy nagy trükk az egész. Te a képernyőn azt látod, hogy ketten ülünk egy szobában, és közben öt centivel azon túl, ahova lát a kamera, már nyolc másik ember van, meg egy halom cucc, amiket te nem látsz. Te azt látod, hogy Marcel megőrül értem és én vagyok a századik, akivel csalja a feleségét, közben meg nemrég vált el és mostanában nem csajozik, de ha mégis, akkor se tizenkilenc évessel kezd. Játék. Mi eljátszunk egy történetet – a nézők meg eljátsszák, hogy elhiszik. Tudják, hogy mi színészek vagyunk, de velünk játszanak. És ez jó.

– Ez jó ars poetica volt – mosolygott Michel.

– Nem annak szántam… de végül is miért ne?

– És most filmsztár leszel? – kérdezte a kisebbik Joseph.

– Hát… azt nem tudom. Nem hiszem. Két helyes kis filmecske, főszerepek persze, tudom, de nem akkora nagy durranás egyik sem. Aztán – nem tudom, mi lesz. Lehet, hogy kapok még szerepeket, lehet, hogy nem, vagy csak kaszkadőrmunkát. Tulajdonképpen mindegy. Én így is, úgy is kisegér maradok, akármit csinálok. A legfontosabb feladatom továbbra is, hogy elkapjam a shindyket.

– És rólad álmodjanak – tette hozzá Georges szívélyesen –, mielőtt sikoltva fölriadnak a cellájukban. Ismerünk már jól.

Kissy hálásan nézett a pilótára. Igen, ismerik már jól. Itthon van, az övéi közt, ahol tudják, hogy a kedvenc mozdulata, amikor reggel fölkel és a shindy kiterített bundájára lép.

– Szerintem a Jerry óriási dolog – mondta. – Igen, lehet, hogy néha túl erőszakosak vagyunk… de akik ellen harcolunk, azok még erőszakosabbak. Ha a Jerrynek van komoly hibája, az szerintem az, hogy csak a jéghegy csúcsa az, ami ellen fel tudunk lépni.

– Idén nem szerveztek tagtoborzó tábort? – kérdezte Sylvie, hiszen ők erről is hallottak.

– Nem, nincs értelme – felelte Kissy. – Nem azért tudunk csak ilyen kevés shindyt elkapni, mert nem vagyunk elegen, hanem mert a rendelkezésre álló eszközökkel ennyi shindyt lehet elkapni. A gyermekmolesztálások kilencvenkilenc százalékát otthon, négy fal között követik el, meghitt családi környezetben, és soha semmi sem lát róla napvilágot a neten – legfeljebb ha a gyerek majd évtizedek múlva megírja valamilyen áldozatokat segítő szervezet oldalán. Az ilyen típusú bántalmazások közül csak elvétve lehet egy-egy esetre rábukkanni. Annyi esethez viszont, amennyit jelenleg föl tudunk deríteni, még túl sokan is vagyunk.

– Nem jut mindenki egéreknek saját külön fülkéje cimpája – világította meg Elke –, késekvel lenyiszni sikoltítva shindyet. Legtöbbje felelőstelenül növesztye csak kettőke fülkéket.

Az eredeti film elején Belmondo még helikopterről lógó kötéllétrán is csimpaszkodik. Kissy fölajánlotta, hogy megtanítja Marcelt helikopterről lógó kötéllétrán csimpaszkodni, de Marcel köszönte, ellenne enélkül. Kissy elővett a zsebéből egy do-

bozkát, abból egy helikót és felröptette, alig nyúlva a telefonjához.

– Biztos nem? A nézőknek tetszene.

Marcel és a stáb is a hasát fogta. Kissy vállat vont, levette a bogarat a levegőből és eltette.

– Esetleg felrobbanó vonaton verekedni, mint Steven Seagal? – és nyúlt a másik zsebe felé. Marcel meghökkenve nézett rá, aztán csalódott képet vágott, látva, hogy beugratták.

– Á, már elképzeltem, hogy vonatot is hordtok magatokkal. Mire való ez a kütyü?

– Például kémkedésre. Megközelítünk egy házat, ahol a shindy egy elrabolt gyereket tart fogva, és ezekkel bekukucskálunk az ablakokon, pont mint a kollégánk, E. T.

– Kolléga? – szólt oda Jean-Jacques a kamera mellől.

– Hát ő is filmen volt, meg mi is filmen… lennénk…

– Nyugi, egérke – mondta Louis, félig bebújva a kamera belsejébe –, működni fog, már nem tart soká.

– Én nyugodt vagyok, nyugtalannak Jean-Paulnak kell lennie, hisz jön az asszony.

– Világos, nemsokára jöhet is, már sejtem, hol van a hiba.

Persze hogy egérkének szólítja már a stáb is, de ez nem gond, itt nincsen cica. Illetve ha lenne, legföljebb megveri.

– Jean-Jacques, van egy perced? – dugta be az orrát Marie-Anne. – Van egy kis gond.

– Persze – felelte a rendező. – Ez egy ilyen szakma, percenként százával jönnek a gondok. Ne kímélj.

– Bernard hívott, nincsenek meg a jogok.

– Ne csináld már!

Néhány méterrel távolabb Kissy igyekezett úgy tenni, mintha nagy fülei nem is hajlanának tölcsérformára.

– Nem tudtak megállapodni, nem tudjuk kiszorítani a költségvetésből.

– No jó. Ha nem, nem. Van még zene a világon, és tanultam valamit a közelmúltban. Kissy, kérlek!

Kissy belefúródott a padlóba, és egy szemvillanással később a nappali másik végében nőtt ki belőle ismét. Szalutált és várta a főnöki utasítást.

– Ide hallgass. Te azt szoktad mondogatni: „ha segítségre van szüksége, hívja az egeret”. Gondban vagyok. Nem kaptuk meg

az engedélyt arra a zenére, amit kiválasztottam. Helyesebben nem akarjuk megfizetni, de ez most mindegy. Te dicsekszel mindig azzal, hogy bármit el tudsz intézni. Hát ezt is el tudod intézni?

Kissy már jóval azelőtt bólintott, hogy átgondolta volna a kérdést, és természetesen még az átgondolás után hosszabb idővel sem volt fogalma sem arról, hogy hogyan intézi el. De a Jerry Alapítvány Rátermett Kisegere volt, aki bármikor bármit elintéz.

– Mennyi idő van rá? – ez volt Vanessa egyetlen kérdése a telefonban.

– Hát a vágás idejére már kellene. Elvileg a jövő hét végén vágóasztalon kell lennie, de a vágónk nagyon elfoglalt, valójában csak jóval később fog rá sort keríteni.

– Egy hét bőven elegendő – jött a magabiztos cincogás. – Küldd át a korábbi zenét, amit nem tudtál megfizetni, hogy lássam a hangulatát. Cin-cin!

Jean-Jacques rámeredt a telefonra, aztán visszaadta Kissynek.

– Gyakran szerez az egértársad megrendelésre zenét?

– Hát… mindenféle felhasználásút beleszámítva?… ha jól átgondolom és mindent végigszámolok… ez lesz az első.

– Saint-Isidore? Nekem jó. Saint-Isidore-ban még sose vittek pasik szobára – közölte Kissy olyan természetességgel, mintha mindenhol egyebütt vitték volna. Anne Valmont jót nevetett és kérte a telefonhoz Jean-Jacques-ot, hogy egyeztessék az időpontokat.

– Szóval lenyúlod a mozisztáromat – vigyorgott ez, és odamutatta Kissynek a hüvelykujját.

Kissy nyelvet öltött rá.

– Holnap mi egész nap forgatunk – tért a tárgyra Jean-Jacques –, de holnapután nekem föl kell mennem Párizsba, és valószínűleg csak másnap érek vissza. Akkorra szívesen kölcsönadom az egeret.

Kissy fölkapta a fejét. „Kölcsönadom az egeret”?! Hát mi ő, bicikli?

– Az nagyszerű lesz. Akkor holnapután reggel gyere ide a szállodámba, kérlek. Nyolckor jó neked?

– Persze – felelte a kölcsönegér.

– Úgy készülj, hogy hosszú napunk lesz, estig forgatunk, sajnos rengeteg dolgom van, nem húzhatom sokáig ezt a filmet.

– Világos. Ha gondolod, amikor itt végzek, átszaladok Nizzába, megölöm Pierre-t már előre, hogy arra ne legyen gond.

– Veled is ilyen, Jean-Jacques?

– Totálisan. Amikor nem megy a kamera, egyáltalán nem lehet bírni vele, de ha elhangzik a *tessék,* akkor úgy játszik, mint egy született színésznő.

Kissy fülei büszkén fölmeredtek.

– Az igaz persze, hogy macskás filmet nem mernék vele vállalni.

Kissy hátracsapta füleit.

– Tudod, ki fél a kis lusta bajuszosaidtól?! Kanapéharcosok! Fél kézzel elintézem őket! Én Jerrytől tanultam macskát verni!

– Igen – szólalt meg Anne Valmont –, és a színészetet kitől tanultad?

– Hát… volt ugye őmellette Sziporka, Mickey és Stuart Little, no meg az egér a Marson… de igazából kicsi korom óta imádom a filmeket, mindent megnézek, amit csak tudok, és hát azért elles az ember fogásokat. Azt hiszem. Valójában ti jobban tudjátok, hogy én mennyire tudok játszani, mint én magam.

Jean-Jacques bólintott, s kicsit ízlelgette a választ, szakértően, mint Vanessa a sajtokat, borokat, miegyebeket, amiket megvesz a panziónak.

– Nem neveznélek az új Jeanne Moreau-nak – mondta –, de az nekem csak jó, mert egykettőre elszerződnél valami felkapott ügynökséghez, aztán mihez kezdek? Ne tudd meg, menynyire be van táblázva mindenki. No jó, eleget dumáltunk. Anne, a legjobbakat kívánom a munkátokhoz. Szervusz.

– Én is nektek. Szervusztok.

– Hát akkor lássunk munkához, gyerekek. Kissy, kérlek, menj sminkelni, Marcel hol van?

– Kint a kertben, máris hívom – felelte Fernand, Kissy pedig iszkolt a sminkszobába.

Jóleső izgalommal ült le a sminktükör elé – és az jutott eszébe, hogy ez mindig így van. Már az előző filmje óta. Mindig örömmel gondol arra, hogy nemsokára dolgozni fog, vagyis hát dehogy dolgozni, játszani, így is hívják, szerepeket játszik. És eszébe jutott az a filmje is, amiben először beszélt, az a kis sze-

rep, akit vízbe fojt a César által játszott pszichopata gyilkos, filmesek és egerek kettős biztonsági intézkedéseinek rendszerén keresztül; amikor azt a kaszkadőrmunkát megcsinálta, azt élvezte, de a filmet már csak fanyalogva nézte meg, nem érdekelte túlságosan, csak az, hogy a jelenetük jó lett-e. Elke eléggé letolta akkor, amiért Jerry-kisegér létére ilyen thrillerben vállal munkát, és azóta nem is teszi. Ezeket a munkákat viszont játszani is szereti, és a filmek is tetszeni fognak neki majd készen, ebben már most is biztos.

És valahogy még jobban, mint a kaszkadőrködést. Kezd egyre jobban belejönni. A végén még színésznő lesz belőle? Igazi? A nagy füleivel? Mint Sziporka vagy Minnie vagy… hirtelen nem jutott eszébe több lány egér a filmművészetből. A fiúk többen vannak, Jerry, Speedy Gonzalez, Mickey, Dare Dare Motus, Stuart Little meg egy csomóan.

Ő mindig azt gondolta, hogy ha közülük valakinek köze lesz a filmezéshez, az Niala lesz, akinek percenként négyféle arca tud lenni – végül is ez már a tíz százalékát kiteszi a negyvennek, Louis de Funèsnek annyi volt percenként –, de hogy ő maga… oké, csinál filmeket, igen, nem nagy dolog, odaáll a kamera elé, jókat hahotázik Marcel poénjain, és kész, ennél sokkal többet nem kell ebben a filmben csinálnia. Jó, hát meg még mindenféle arcokat, amikor a sok hülyeséget mesélik a csatornatengerészekről. De Jean-Jacques azt mondta Anne Valmontnak: „lenyúlod a mozisztáromat”, és ő nem Nimby, nála nem száz százalék a mondanivaló hülyeségtartalma, hanem legfeljebb ötven. Máskor is tett már olyan észrevételeket, hogy ő egy jövendő mozisztárt lát benne, *őbenne,* Alapítványi Kisegér Kissyben, aki lyukban nevelkedett és szardíniásdobozban alszik.

Verje talán meg?

– Aha, sztár leszel – mondta Maverick, miközben szigorú és elszánt tekinteteket vetett minden járókelőre, és a kezét egyfolytában a fegyvere fölött tartotta. – Nagy színésznő, mint az alapítványunk alapítója…

– Az Vanessa – hökkent meg Kissy.

– A másik. Sophie Marceau. Eleinte. Aztán, mivel kisegér színésznők nem sokan vannak, és azok is főleg rajzfilmeket

vállalnak, mindenhová hívnak majd, ahová egér kell, Hollywoodba meg… mit tudom én, a Marsra is…

– A Marsra már nem kell több egér – cincogta közbe François, de Maverick nem foglalkozott vele, egy turistacsoportot figyelt, akik mellett éppen elhaladtak, és úgy tűnt, eszük ágában sincsen rájuk támadni és elragadni a kajájukat. De persze biztosra kellett menni.

– …aztán pedig te alapítod meg Jerryworldöt. Olyan lesz, mint Disneyworld, de kisegér vendégek számára.

– Disneyworldöt is egér alapította – jegyezte meg Christian, a másik szánhúzó kutya, de Maverick őrá sem figyelt.

– Előtted a világhír, egérke. Használd ki. – Maverick hirtelen kirántotta a kését, mert egy férfi egyenesen a kocsi és a rá halmozott pizzásdoboztorony felé tartott, de rájuk se hederítve elhaladt előttük. A kislány egy szemvillanás alatt eltüntette a kést megint, a fiúk pedig egymásra vigyorogtak.

Később aztán, amikor már otthon rágcsálták a pizzát, Christian folytatta.

– De tényleg, egérkék. Amikor majd egy interjúban beszámol fiatalkoráról, amikor a barátaival shindyket hajszolt, no, azok vagyunk mi.

– Én nem csak fiatalkoromban akarok shindyket hajszolni – hagyta Kissy figyelmen kívül az interjúról szóló részt.

– Nyolcvanévesen már hátha nem?

– Erre se fogadj, egérke. Lehet, hogy hajlott hátú, öreg egérnéni koromban már nem ugrálok át téglafalakon, de a nyomozásban, adatgyűjtésben részt veszek, és a rohamcsapat hátországának biztosításán is dolgozom majd. Ahogy ti is, nemde?

– Hát… de.

– Hahó, egérkék – állt meg az ajtóban Georges –, kezet mosok és jövök közétek, van még pizza?

– Rengeteg – felelte több tucat kisegér.

– Nagyszerű. És te, filmsztár egérke, mesélsz valamit a forgatási kalandjaidról?

Kissy kezében megállt a salátaszedő kanál.

– Ha nem hagyjátok abba ezt a sztározást, holnap elmegyek éjjeliőrnek! Ez is éppen olyan munka, mint akármelyik másik, az ember reggel dolgozni megy, este haza.

De azért mesélt, persze.

Volt egy nagy parkoló, amit a sztráda különböző fel- és lehajtói öleltek körül, és mindenféle cég székházát is tartalmazta. Elég forgalmas hely volt, ugyanakkor elég elhagyatott is, mert itt mindenki kiszáll az autójából és bemegy az épületbe, senki sem sétálgat, nem őgyeleg.

Anne nem kérte senkitől, hogy adjanak egy-két helyiséget, két nagy lakókocsival jöttek, azokban voltak az öltözők, a technika, rekvizitek, minden. Amikor megérkeztek és kiszálltak, Anne Kissyhez fordult.

– Te vagy itt az egyetlen, akivel most dolgozom először, válassz ki egy helyet, hozzál szerencsét.

Kissy körbepillantott. Szakértő tekintete egyből felmérte, hogy itt bizony shindy nem lesz. Kiszállt, elindult a parkolóban. Átvágott rajta, szemügyre vett két vigasztalan szürke kockaépületet.

– Szerintem ez lehetne a háttér – mutatott a szürkébbikre, amely kockábbik is volt. – Olyan sivár, mint Rocker élete.

Anne értőn bólintott. Kissy kiválasztott egy helyet az épület tövében, beállt oda.

– Innen jöhet a pasas – mutatott balra –, megáll előttem, végigmér meg minden, ahogy a pasasok szokták, és máris benne vagyok a csávában.

Egykettőre megtervezték a jelenetet. Közben befutott a leendő áldozat is, jóképű férfi, letette a kocsiját a lakókocsik mellé és sietett hozzájuk.

– Sziasztok, bocsássatok meg, őrület, mi van ilyenkor a sztrádán. Ugye te vagy Kissy? Georges Siegel, örülök, hogy együtt fogunk dolgozni.

– Én is. Kissy Chaton, szia.

Kezet ráztak.

– Fussak máris az öltözőbe? – pillantott Georges Anne-ra.

– Mindjárt, csak nézd meg a helyszínt, kérlek.

Neki is megmutatták, hogyan tervezik, bejárták a helyszínt, Georges-nak minden megfelelt. Mentek öltözni.

Kissy szűk farmersortot kapott, mélyen dekoltált piros topot, egy csomó tarkabarka nyakláncot nagy műanyag gyöngyökből, csíptetős nagy karika fülbevalót, és magas szárú, piros, tűsarkú csizmát. De már nem volt vele gondja, mint annak idején, amikor dizőz volt, mert azóta megtanult járni vele, fölvette anya

tűsarkúit és gyakorolt. Színésznő, értenie kell mindenféléhez, akár lovagolni kell, akár autót vezetni, verekedni vagy shindyt fogni.

– Helló, haver – mondta Kissy. – Figyu, nézni ingyen van, de kaphatsz többet is, ha van zsetonod.

– Van éppen – bólintott Georges. – Van valami kéglid, ahol nyugodtan beszélhetünk?

– Szóval én dobjam be a kéglit is?

– Jó bizniszt csinálhatnál.

– Oké, öreg, ilyet már hallottam. Mesélj, mi kéne?

– Kezdjük a pénzzel, jó? Egy ötöst szántam neked.

– Aha, persze, egy ötöst, mi? – kérdezte Kissy unottan. – Utálom a perverzeket, de ennyiért lehetsz olyan perverz, amilyen akarsz. Hol a kocsid?

– Nincs kocsim – felelte Georges. – És perverz sem vagyok. Másért kapod az ötöst.

– Oké, hapsikám. Kit kell kinyírni?

– Engem.

Kissy döbbenten meredt rá.

– Téged, haver?! Hát figyelj már, téged ingyen hidegre teszlek, ekkora – bal tenyerével vágódeszkát mutatott és a jobbal apró darabokra vagdosta rajta a pasas képzelt változatát – kockákra nyiszállak föl, ha hülyeségekkel etetsz! Nyírjalak ki, aztán az örökségedből kapom meg az ötöst, vagy hogy?!

Georges a mellényzsebéből kihúzott egy százast és odanyújtotta. Kissy gyanakodva forgatta.

– Ugye tudod, mit csinálok veled, ha ez a zseton nem valódi? Hol a többi?

– Majd a meló után.

Kissy a térdét csapkodta nevettében.

– Öreg, te aztán jól adod. A meló után, aha, maffiózókám, mint egy tévékrimiben. És a holttested zsebében lesz a többi négyszáz euró, mi?

Georges a fejét csóválta és számolni kezdett az ujján.

– Egy: nem lesz holttest, csak kamuból fogsz megölni engem. Kettő: nem négyszáz eurót kapsz. Azt mondtam, egy ötöst adok. Öt-száz-ezer eurót.

Kissynek tátva maradt a szája.

– Szent kiflicsücsök! Hát miért nem ezzel kezdted? Egyből azzal kellett volna nyitni, hogy most jöttél a tébolydából. Hát vigyázz már ide, apám! Ha az a cél, hogy éljél, akkor azért nem kell egy rahedli pénzt kivágni az ablakon! Hát már most is élsz!

– No látod, és szeretnék élni később is. Csak van egy pasas, aki ezt nem szeretné.

– Mit csináltál vele, elszeretted a nőjét?

– Pontosan.

Kissy szélesen elvigyorodott.

– Aha, értem. Szóval kamuból megöleted magad, a fazon lejön rólad, és mehet a hepiség. Benne vagyok, haver! Csak aztán a lé az frankó legyen, értem?

– Ennyi – mondta Anne –, jól van, gyerekek, elsőre nem rossz, de egy kicsit több elevenséget kérek bele. Úgy értem, tőled, Kissy. Több hitetlenséget és több lehülyézést. Georges, tőled viszont éppen azt szeretném, hogy legyél hidegebb, távolságtartóbb.

– Némi lenézéssel esetleg? Ez a Pierre ugye egy elég jól szituált valaki, egyetemet végzett, világlátott ember, pénze is van. Gondolom, nemigen tartja magához méltónak az útszéli prostit.

– Ez jó elgondolás, csak el ne riaszd.

– Nem riadok el – cincogta közbe Kissy buzgón, amire a felnőttek nevettek.

– Persze hogy nem, drágám, *te* gázsit kapsz ezért, de ha a pasas nagyon leereszkedő, akkor nem hiteles, hogy a lány miért vállalja.

– Mert a pasas leereszkedő – vágta rá Kissy, már egyáltalán nem kisegeresen. – Mert meg akarja neki mutatni. „Hé, apafej, mit vagy úgy oda a sok pénzeddel meg a műveltségeddel, én is vagyok ám valaki! A prosti is ember, kis haver!”

Anne és Georges egymásra nézett.

– Nem is rossz meglátás – bólintott a rendező. – Jól van, nézzük meg így. Álljunk be, gyerekek.

Georges összes jelenetét fölvették ma, ezzel az ő munkája véget is ért, megölelte Kissyt, minden jót kívánt a szerephez, remélte, hogy dolgozhatnak még együtt, és elment. Kissyt Anne

maga vitte haza, este hét óra volt már, amikor végighajtottak a tengerparton Beaulieu felé.

– Nem is kérdeztem, a szerepben egy csomó autózás is van, tudsz te vezetni?

– Persze, megvan a jogsim is.

– Nagyszerű, akkor ezzel nem kell trükköznünk. Merre is laksz?

– Mindenhol… mármint Beaulieu bármelyik csücskéből hazatalálok, és itt a cicák se mernek hozzám nyúlni.

– Mindjárt gondoltam, de szívesen megismerkednék a híres-nevezetes egereiddel is.

– Ó. Értem. Hát akkor itt rögtön balra.

Anne bólintott, befordította a kis Simcát a panzió utcájába, és fölkapaszkodott a hegyen.

– Hangulatos kis hely – állapította meg, ahogy fölmásztak a kanyargós utcácskában, ahol tömérdek fa nézett rájuk a kerítések mögül.

Aztán megismerkedett a panzióval, Isabelle nénivel és töméntelen kisegérrel. Meg is vacsorázott náluk, Kissyvel együtt, akivel közölte, hogy természetesen az ő vendége.

– Hát ahogy gondolod, Anne, de én itt sosem fizettem még semmiért.

– Nocsak. Nagyon szerethetnek.

– Szeretjük is – felelte Isabelle néni széles mosollyal –, az egerek hozták Vanessát, és azóta minden egér ingyen lakik itt.

– Úgy. Melyikőtök is Vanessa… te, ugye? És honnan hoztak téged?

– Párizsból – mosolygott a mikró –, egy kis szobából, ahol utáltam lenni, és inkább voltam félig utcagyerek.

S következett az oly sokszor elmesélt történet, amit Anne döbbenten hallgatott végig, és aztán azt mondta, ebből ő írni akar egy forgatókönyvet.

S már itt is volt a következő forgatási nap. A feladat nem tűnt nehéznek: Kissynek le kellett lőnie a megbízóját, aki ezért félmilliót fizet, ugye. Egy Jerry-egérkének ez semmiség. Fogta a csúzliját és lőtt… *de visszalőttek!*

Rémülten vágta magát hasra, a golyó a feje fölött süvített el.

– Hasra, mindenki! – szólt a stábra, akik döbbenten álltak ott, de nem ért rá velük foglalkozni. Hason kúszva elindult az ellenség felé, aki pillanatok alatt eltűnt a kocsik között. Kissy követte. Valami sikátorba értek, az ellenség itt sarkon fordult és szembenézett vele.

– De hiszen te egy macs…

Hirtelen felült. A macska… a macska eltűnt. A sikátor is. Kissy értetlenül nézett körül, de csak a panzióbeli szobát látta. Mellette ott aludt Martin.

Már megint hülyeséget álmodott.

Sóhajtva az órára nézett. Fél öt. Fél öt?! Még rengeteg ideje van fölkelésig. Visszafeküdt, az oldalára fordult, a fejére húzta a takarót és a fülét is lehajtotta. Nemhogy a szoba, az egész folyosó macskamentesen le van zárva, és különben is, itt csak az egértiszteletet maximálisan elsajátított macskák… ásított egy nagyot… élnek…

– Ma nélkülem mentek, egérkék – közölte Vanessa, szélsebes mozdulatokkal gyártva a szendvicseket.

– Hová? – kérdezte Kissy bután.

– Mindenki ahová akar, én itthon leszek és dolgozom. A zene lényegi része kész, most rakom össze a hangszerelést. Szépre akarom, úgyhogy sok munka lesz vele.

– Kell segíteni? – kérdezte rögtön egy seregnyi kisegér.

– Ugyan miben?

– Hát – tűnődött Molly – hangjegyeket cipelni, kottafejeket fényesíteni, ilyenfélék.

– Köszönöm, egérke, mindenféleképpen szólni fogok, ha ilyesmire lesz szükség. Egyelőre menjetek csak nyugodtan fürdeni, és elérlek benneteket.

Molly szalutált és fölkapta az egyik tálcát, vitte az ebédlőbe. Kissy vitt egy másikat, Claude pedig nyitogatta előttük az ajtókat. Összehangolt, precíz kisegérmunka.

– Melyik filmen dolgozol ma? – kérdezte Niala Kissyt.

– Jean-Jacques-ékkal leszek, de csak délután, most megyünk a városba bevásárolni.

– És vesztek egy óriási csokitojást? – kapta föl a fejét Nimby lelkesen.

– Nem tudom, egérke, az ilyen részletek a technikai forgatókönyvben vannak, de azt én nem olvastam.
– Valószínű, hogy az ilyesmiket nem tervezik el előre – mondta Niala –, hanem amikor ott vannak egy üzletben, kiválasztanak valamit.
– Hát ezt majd Jean-Jacques fogja tudni. Hopp! – Kissy emelintett egy kicsit a tálcáján, a szembejövő Françoise ügyesen lesunyta nagy füleit, és ő átemelte fölötte a tálcát. – Igazából fogalmam sincs, milyen üzletekbe fogunk menni. Mindegy, kisegér vagyok, az a dolgom, hogy feladatokat oldjak meg. Felőlem lehet macskaszaküzlet is. No, együnk, egérkék.

Fárasztó délután volt. Egy csomó üzletet végigjárni semmiség, ehhez az se kell, hogy edzett legyen a kisegér. De kamerával végigjárni azt jelenti, hogy megálltak a Masséna térnél, lecuccoltak, bementek a Bain de Soleilbe, ahol Kissy jó összevigyorgásokat csinált Marianne-nal, mialatt Marcel összevissza rohangált és hazudozott. Aztán kamerával sétáltak át az OGC-be, ami nem volt egyszerű, mert a helyszínt úgy biztosították, hogy Yvette, az egyik díszletmunkásuk elszaladt a rue de l'Opérán a következő sarokig, a kezében egy behajtási tilalmat jelző táblával, ami alatt egy FILMFORGATÁS tábla volt, és azzal álldogált, amíg ők három csapóval fölvették a jelenetet. Aztán leszerelkeztek és átmentek a tér másik részére, ahol megint fölszerelkeztek és beültek a Nespressóba. Persze a személyzettel már mindenütt meg volt beszélve, de a vendégekkel nem, úgyhogy nekik Jean-Jacques bemutatkozott, elmondta, hogy filmet forgatnak, és megkérte őket, hogy viselkedjenek természetesen és észre se vegyék a kamerát. Vállalták, csak hát nem volt könnyű be is tartaniuk.
És ez így ment egy csomó helyen, egész délután.

Esteledett már, a stáb az utolsó előtti helyen forgatott, egy divatáruházba a rue Deudonon. Jean-Paul teljesen ki volt már merülve, hiszen egész nap a felesége és a „lánya" között ugrált villámhárítóként, de Marcel a legkevésbé sem, nagyszerűen játszott, folyton rögtönzéseket csinált, amit Kissy egyáltalán nem mert, örült, ha a szerepet tudja. Egyetlen alkalommal rögtönzött, de akkor azért, mert kisegér volt.

Ebben a változatban nem otthon beszéltek Julie csatornatengerész rokonairól, hanem itt, útközben. Jean-Paul éppen erről adott elő, élénken gesztikulálva, lendületes lépésekkel, mialatt ők egy ruhát tanulmányoztak, hogy jól állna-e Julie-nek.

– Nagyon rigorózus emberek, jaj, Philippe bácsi is milyen régimódi, ajjajjaj – mondta Jean-Paul. – Neki sincsen telefonja! Emailről meg aztán hallani sem akar!

Persze ilyesmiket is átírtak a szövegben, a negyven éve forgatott eredetiben még csak telefonról lehetett szó.

Kissy hirtelen összecsapta a kezét és Marianne kezébe nyomta a ruhát, aki ösztönösen megfogta. Ez nem volt a forgatókönyvben.

– Jaj, drágám, ilyen gyönyörűt még nem láttál – sikkantotta Kissy boldogan. – Ezt feltétlenül meg kell nézned! Ez a legszebb darab az egész üzletben!

Azzal elszáguldott a kamera mellett, el a műszak mellett, be a forgatást bámuló alkalmazottak és vásárlók közé – akiktől csak annyit kértek, hogy pisszenést se, amikor megy a kamera –, és egyenesen nekivágódott egy lánynak, aki fölsikított rémületében.

– Nézzétek! – rikkantotta Kissy lelkesen, és kirántotta a lányt a nézők közül, egészen a kamera mellé. – Külön a mi tiszteletünkre, egy igazi zsebtolvaj!

A nézők mukkanni se mertek, azt hitték, hogy ez is még a filmhez tartozik.

– Állj már le, Fernand – mérgelődött Jean-Jacques. – Elég, gyerekek, ennyi! Kissy! Mi ez a cirkusz?!

– Rögtön megtudod, csak hívd föl Yvette-et telefonon.

– Engem? – hökkent meg Yvette, a díszletmunkás. – Jézusom, a telóm… *ez tényleg lenyúlta a telómat!*

A lány meggörnyedve állt középen, mert Kissy fogta hátul a két csuklóját, nem nézett senkire és nem szólalt meg. Néhány pillanat csend után Marianne odalépett hozzájuk.

– Tényleg nálad van a telefonja?

A lány hallgatott – a telefon szólalt meg helyette, és odasétált hozzájuk Francine, a kezében a sajátjával. Valami elektronikus zene volt, egyszerű dallam, és hallhatóan a zsebtolvajtól jött. Kissy elengedte a lány bal kezét.

– Vedd elő a kütyüt, de vigyázz rá. Ha szépen odaadod, elengedlek. Ha elejted, irány a kóter.

A kis Samsung visszakerült tulajdonosához, Kissy pedig a lány álla alá nyúlt, fölemelte a fejét.

– Annak tiszteletére, hogy most először fogtam tolvajt filmezés közben, nem verlek meg. De az arcodat megjegyeztem. Ha még egyszer meglátlak Saint-Laurent-tól Monacóig bárhol, akkor először is jól elverlek, aztán odaadlak az apámnak. Nagyon harap az ilyen piti kis csibészekre, ő keményben nyomja, egykettőre az öböl fenekén találod magad, betoncipővel a lábadon. Most pedig tépés a pályaudvarra, mielőtt meggondolom magam.

Elengedte. A lány úgy repült ki az üzletből, mint az egér elől menekülő cica. A közönség fölengedett, nevettek, tapsoltak, Yvette pedig odajött és megköszönte.

– Ugyan, kisegér vagyok, ez a dolgom.

– Ide hallgass – szólalt meg Jean-Jacques –, mi volt ez a szöveg az apádról?

Kissy ránézett, vidáman föltartva nagy füleit.

– Ingyen volt ezt mondani, nem?

Ez egészen kivette belőle a fáradtságot. Mégiscsak alapítványi kisegér, őt a vadászat élteti. Ezt meg is mondta, amikor kijöttek az üzletből.

– Madame Tulajdonos nem örült volna, ha elásom a csajszit itt az üzletben – világosította föl kollégáit. – Ezért eresztettem szabadon.

– Igen, ezt megértem – bólintott Jean-Jacques. – Azért remélem, hogy pedofilra nem filmforgatás közben fogsz vadászni.

Kissy csípőre tette a kezét.

– Hanem? Gondold végig. Azok nem szimplán pedofilok, hanem gyerekmolesztálók, igazi bűnözők. Mi nem azokra vadászunk, akik csak vágynak a gyerekekre, de nem csinálnak velük semmit. De képzeld el, hogy Eldugotthegyikisfalván forgatunk, a főhadiszállásról megjön a hír, hogy itt láttak egy shindyt gyerekbecserkészés közben, és én vagyok a közelben az egyetlen egér… mármint úgy értem, alapítványi. Talán hagyni fogom a rossz bácsit, hogy csináljon a gyerekkel, amit akar?

– Nem, nyilván nem – sóhajtott a rendező. – Hát reméljük, hogy erre nem kerül sor.
– Reméljük, de a gyerekek miatt, nem azért, mert akkor hátha félórás késedelmet szenved a forgatás.
– Miért – kérdezte Marcel –, félóra alatt megfogsz egy bűnözőt?
– Hát mikor hogy. Volt már, aki után hónapokig nyomoztunk, de olyan is, aki aznap, ahogy megkaptuk róla a hírt, már a fogdában vacsorázott. Legalábbis bízunk benne, hogy jutott neki vacsora – nevetett Kissy, és beszállt a mikrobuszba.

Egészen el fog fáradni a szája, mire öreg egér lesz, állapította meg magában. Még filmezés közben kell a legkevesebbet beszélni, vagyis persze még annál is kevesebbet, amikor lesben állnak, cicára, shindyre, mikor hogy.

De a filmeseknek két beállítás között az egeres kalandjairól kell mesélnie, az egerek pedig elvárják a beszámolót a filmezésről minden este. Úgyhogy mire öreg egér lesz, vagyis nagyjából augusztus végére többet fog beszélni, mint… mint… a zsebek biztos tudnának erre valami hasonlatot. A cica nem jó hasonlat, az nem szól egy kukkot se.

Figyelte. A cica tűnődve üldögélt egy kerítésen, néha balra nézett, néha jobbra, de leginkább csak bambult maga elé, és egyáltalán nem vette észre a tőle tíz méterre falatozó egeret.
– Gondolom, szakmai ártalom – szólalt meg Marcel.
– Micsoda?
– Hogy le sem veszed a szemed az út túloldalán arról a fehér macskáról.
Kissy elnevette magát.
– Jó megfigyelő vagy.
– Ez meg nekem szakmai ártalom.
– No jó. Hallgass ide. Mi van közöttünk?
– Mármint… hé, én már foglalt vagyok. Nagyon helyes vagy meg minden, de…
Kissy majdnem beleesett nevettében a pizzásdobozba.
– Jaj, nem! A macska és miközöttünk!
– Hát… ja, értem, hát az utca, a pizzéria kerítése meg néhány asztal.
– No látod. Szerinted mennyi idő ez egy macskának?

– Másodpercek alatt megteszi – ismerte el Marcel –, de én nem kockáztatnám a helyében, elég forgalmas az utca.

– Hát aztán, legföljebb kivasalja egy kocsi. Mi az egy macskának? Marad még nyolc élete…

– Esztek még? – lépett elő az épület sarkától Jean-Jacques. – Lassan indulnánk.

– Jövünk már – Kissy magasra tartotta a pizza utolsó darabkáját –, rögtön végzünk.

– Jó, azért kapkodni nem kell. Még rakodunk amúgy is.

Kissy odamutatta a hüvelykujját.

– Tudod, kisegérként az embernek reflexszé válnak bizonyos dolgok. Nemcsak a cica. A zsebtolvajt nemcsak azért éppen én kaptam el, mert én voltam az, aki odafigyelt, hanem mert én ilyenkor nem döbbenek le, nem bénulok meg, hogy jesszusom, mi történik, hát én most mihez kezdjek. A Jerryk ilyenkor rögtön cselekszenek.

Kicsit tűnődött, aztán hozzátette.

– És csak azután gondolkodnak – ha egyáltalán.

Vanessa persze nem számított rá, hogy a rendező magával viszi a két további főszereplőt, az operatőrt és rendezőasszisztenst is, ez most alakult így, amikor Kissy megkapta a Cheesebook-üzenetet, hogy készen van a zene. De persze nem jött zavarba. Bekalauzolta őket a kis tárgyalóba, megtudakolta, mivel kínálhatja meg őket, intézkedett a frissítőkről, aztán az asztalra fektette a telefonját.

– Természetesen mindent meg lehet változtatni – pillantott a rendezőre. – Semmi sem végleges, én nem ragaszkodom semmihez.

Jean-Jacques bólintott. Vanessa megérintette a képernyőt, ami sötét volt és sötét is maradt, de megszólalt a zene.

Vidám, lendületes, élénk, amolyan szaladgálós, mint… mi is? *Egy kis romantika,* ugrott be Kissynek hirtelen, Delerue Oscar-díjas zenéje, olyan, de díszesebb, Vanessa több hangszert használ. Az alaptéma elég egyszerű ahhoz, hogy a film megjelenésének másnapján mindenki fütyülhesse az utcán. De többféle epizód váltakozik benne, egy gyors, egy lírai, egy élénk robbanásszerű… ezeket nyilván rá lehet illeszteni a film különböző hangulatú jeleneteire.

A filmesek csendben hallgatták a zenét, Kissy sem szólalt meg. Negyedórán át szólt a kis telefon, aztán egy energikus akkorddal vége lett.

Ez fantasztikus volt, gondolta Kissy, de ez egyszer féket tett a nyelvére. Ő nem fényezheti Vanessa munkáját, amíg el nem hangzik Jean-Jacques véleménye.

De arra nem kellett sokat várni.

– Ez nagyon jó zene – mondta a rendező. – Ezt te egyedül hoztad így össze?

– Ha úgy érted, hogy van-e benne bárki mástól bármi: nincsen.

– Nem, természetesen nem gondoltam ilyesmire, bocsáss meg.

– Semmi baj. Jogod van megkérdezni. Ez a te filmed, a te felelősséged.

Jean-Jacques a térdére csapott.

– Meg van véve. Marie-Anne-nal megcsináljátok a papírmunkát, aztán kelleni fog nekem egy zenekari felvétel, amit majd a filmhez igazítva állítotok össze… hogy kivel, azt még nem tudom, elvileg van zenei szerkesztőm, csak gyakorlatilag ki sem látszik a munkából.

– Összeállíthatom én is – felelte Vanessa.

– Jó, meglátjuk, valahogy mindenképpen összehozzuk. – Jean-Jacques fölkelt és a kezét nyújtotta a mikrónak. – Kösz szépen. A zene nagyszerű, és a film is jó lesz. A végén még egypár díjat is besöprünk.

Kevés ideje jutott pihenni ezen a nyáron. Majdnem mindennap forgatott, két-három naponként Rocker volt, a többi időben Julie. És amikor a forgatás szünetében végre leülhet egy percre, akkor…

– Vigyáznál rá? – jött oda Bertrand egy babakocsival, amiből egy kék szempár szegeződött Kissyre kíváncsian.

– Hogy én?!…

A rendezőasszisztens bólintott és otthagyta őket.

Kissy a gyerekre meredt.

A gyerek visszabámult Kissyre.

– Ja… persze… nyilván te vagy Robert.

A kicsi nem szólt semmit, mivel kislány volt és nyilván nem így hívták. Kissy fölkelt és leguggolt hozzá.

– Kissy vagyok.

Nyújtotta a kezét, de a kicsi nem kézfogásra nyújtotta a sajátját, hanem Kissy feje felé. Kissy lehajolt, hogy elérje a bársonyfüleket a fején.

– Füjed? – hallatszott a cumi mellől nehezen érthetően. – Ott a füjed?

– Igen… ez a fülem. Várj csak…

Levette a hajpántot és a kisbaba fejére igazgatta, aztán kerített egy tükröt is. A gyerek akkorát kacagott, hogy a cumi is kiesett a szájából, zsinóron lógott a mellén.

Pár perccel később már két jóbarátként keresték meg Anne Valmont-t, Robert Kissy karján, a babakocsit otthagyták. A rendező Bertrand-nal papírmunkát végzett és közben telefonált.

– Teljesen jó, sőt, elsősorban üresen szeretném. Ide tudnak érni egy óra múlva? Igen. Jó. Köszönöm.

Kissy meghúzogatta a blúzt a rendező könyökén. Az intett, hogy egy pillanat.

– Hát ha ez a választék, akkor a pirosat kérem. Mekkora?

Robert is húzogatni kezdte a blúzt Anne könyökén, de ő nem is hagyta abba.

– Nészd füjem! Van nad füjem!

– Rendben, megfelel. Tudnának észak felől jönni? Hogyhogy hogyan, tegyenek egy kanyart! Jó, köszönöm, várni fogjuk. Visszhall. Gyerekek, nem tudnátok várni egy percet?

Kissy nem tudott.

– Ide figyelj – esett neki azonnal. – Te le akarod vágni ezt a gyönyörű haját?!

– Mi van… már miért akarnám?

– Hát… nem ő játssza Robert-t?

– De. Csak nem Robert lesz a neve, megváltoztatjuk a forgatókönyvet, mert Robert megbetegedett. Ő az unokám, Isabelle. Kislányt mentesz meg, nem kisfiút. Ez ugye nem okoz gondot?

– Jaaaa… nnnnnnem, persze…

Robert, azazhogy Isabelle végre a hajpántra tudta terelni a nagyanyja figyelmét, aki jót nevetett.

– No, menjetek szépen játszani, nekünk van még egy kis dolgunk.

Kissy elindult valamerre.

– Szépen vagyunk, Rob…elle. Elküldtek minket játszani. Mi vagyunk a gyerekek, mi? No jó, gyere, körülnézünk a forgatáson.

Amikor visszatértek, Anne már végzett az előkészületekkel és tűkön ült.

– Hol voltál, Kissy? Kezdenénk!

– Jövünk már, csak Robelle körül akart nézni mindenütt.

– Rob… *ki?!*

– Robelle! Mivelhogy eredetileg Robert volt, aztán lett Isabelle.

Anne az ég felé pillantott, aztán csak legyintett.

– Te nem vagy normális. No jó, add ide és menj öltözni, rád várunk mindannyian.

Kissy a nagyanyja karjába tette Robelle-t.

– Hát ugye a pontosság a királyok udvariassága… nem pedig az enyém.

– Elég az egérbölcsességeidből, tűnés az öltözőbe!

Kissy szalutált és egy szempillantás alatt a sminkasztal előtt termett.

Ez volt a legnehezebb feladat, mert Rockernek egyre spécibb a szerkója. Most fekete blúz és fekete szoknya, de nem akármilyen, mind a kettő nagyon rövid, a hasa kilátszik közülük, a blúz válla ki van vágva, a jobb ujja könyékig ér, a bal viszont már nincs is meg, mert a Bőrdzsekis leszakította, amikor megfenyegette Rockert. Csak fityeg a karja alatt egy textilfoszlány. A szoknya mini, oldalt tarka mintás, persze az is elszakadt már, és van hozzá egy mentazöld övtáska, totál szakadt az is. Magas szárú csizma, az elején még fekete volt, aztán Rocker az üldözők elől bujkálva a jobb lábával belelépett valami világoskék festékbe, azóta a jobb csizmája valamivel boka fölöttig világoskék. Megvan továbbá az eredeti csomó nyaklánc, a nagy tarka gyöngyös meg a barna gyöngyös meg a hamis aranylánc meg még mindenféle, és persze jegyzék van róla, hogy milyen sorrendben kell őket fölvenni. A karkötőkről és a gyűrűkről is. Válltáska, amit most zsákmányolt. Fekete férfikalap, azt is most szerezte, de hamarosan az egész cucctól meg fog szabadulni és teljesen átöltözik, hiszen keresi a maffia.

De most még így prostiruhában kószál ezen a lepusztult környéken, amit a díszletesek egy teljesen hétköznapi parkolóban

teremtettek, és ráakad Nyuszira, aki elég keményen be van lőve, annyira, hogy kiesik az ablakon, mialatt Rocker a másik szobában Robelle-t próbálja megetetni valamivel. Nyuszi sikít is, de azt majd utólag másolják a hangsávra, mert hangos és ijesztő, nem akarják megrémíteni a gyereket. A kamera éppen Rockert mutatja abban a pillanatban, nem Robelle-t, így nem látszik, hogy ő nem reagál.

Nyuszi kollégája Rockernek, mármint ő is prosti, de ő drogos is, Rocker meg nem. Robelle az *üzemi baleset,* ahogy Kissy egy korábbi megbeszélésen elnevezte. Rocker születése óta ismeri, és most majd elviszi az árvaházba, nem menekülhet együtt egy csecsemővel. Illetve kisgyerekkel, Robelle idősebb, mint az eredeti Robert lett volna. A film végén megbeszéli az addig még megszerzendő kutyájával, hogy most már elmehetnek Robelle-ért is.

Nem sorrendben forgatnak, vannak jelenetei Robelle-lel és Nyuszival, amik korábban történtek, de majd ezután fogják fölvenni. Nyuszival időrendben ez az utolsó, hiszen ő most meghal. De ezt is külön veszik föl, először ők ketten Robelle-lel a kisszobában, mialatt Nyuszi a nappaliban kiesik az ablakon, aztán a nappaliban veszekszik Nyuszival, miközben a baba ott fekszik a kiságyban… az eredeti könyv szerint. De így, hogy nagyobb a gyerek, talán ez is másképp lesz.

A stáb persze teljesen lehidalt a Robelle névtől, de a kislány hallgatott rá, akkor már jól összebarátkoztak Kissyvel, és a második próbán, amikor már Geneviève is így szólította, Anne azt mondta, jól van, akkor a filmen Robelle-nek fogják hívni. De az életben nem! Nem fogja úgy hazavinni az unokáját, hogy tessék, sértetlen, csak megváltozott a neve.

Rocker sokáig veszekedett Nyuszival, aki teljesen el volt szállva, Geneviève remekül játszotta, de neki most nem lett volna szabad ennyit szúrnia, hanem fogni Robelle-t és eltűnni, mielőtt ideér a maffia. Aztán a megfelelő pillanatban betipeg Robelle.

– Mi az a maffia? – kérdezte Anne a gyerek nevében, hogy a pontos időzítés meglegyen. A hangsávot nem tartják meg, utószinkronban megy az egész, ott egy nagyobb lány fogja szinkronizálni. A kamera éppen őket veszi, Robelle feléjük tart, így

hátulról látszik és nem számít, hogy nincsen szájmozgás. Vagyis van.

– Kissy, szia – mondta ahelyett, amit a filmen mond, de erre éppen ráillett az, amit Kissynek kellett mondania.

– Szia, Robelle, kicsim – guggolt le hozzá, fölkapta, a karjára ültette. – Jól van, nincsen semmi baj. Anyu egy kicsit túltolta a biciklit és lehet, hogy tíz perc múlva itt lesznek értünk a tagbaszakadt gyerekek, de baj az igazán nincs. Nyuszi, próbálj valahogy kijózanodni, addig adok valami ruhát a gyerekre.

Átment a másik szobába a kicsivel, aki egy kukkot sem értett a szövegből, de nem is érdekelte.

– Ennyi! – kiáltott Anne, és Kissy visszajött. – Jó lett, tartsuk meg. Jó, a következő jelenet te vagy a gyerekkel a kisszobában, azt már fölvettük, Nyuszi kiesik az ablakon, az is megvan, mi a helyzet a kocsival?

– Megjött, lent vár – felelte Geneviève, aki pont az ablaknál állt, amin majd kiesik, vagyis hát már ki is esett.

– Jól van, akkor idefönt végeztünk, negyedóra múlva a parkolóban, rendben?

– Rendben, rendben – felelték a műszakiak, és hozzáláttak a pakoláshoz.

A kocsi, amit Anne bérelt, egy óriási piros tartálykocsi volt, GYÚLÉKONY felirattal, de az ember, aki hozta, biztosította Anne-t, hogy a tartály teljesen üres, meg is mutatott egy műszert, aminek nullán állt a mutatója. Amíg a műszak fölszerelkezett, az ember beült Kissy mellé a kocsiba és elmondott mindent, amit ennek a kocsinak a vezetéséről tudni kell. Kissy rábólintott.

– Legfeljebb műfajt bontunk és ledöntök egy-két házat. *Come on and join our convoy cross the USA* – dúdolta kiszállás közben, vagyis hát ebből nem kiszállni kellett, hanem lemászni a magas létrán. És hogy fog ő itt fölmászni Robelle-lel?

– És hogy fogok én erre fölmászni Robelle-lel a karomon? – lépett a rendezőhöz, aki elmosolyodott.

– Nincs rá szükség, a te Robelle-ed mászóbajnok, mutatsz neki bármit, amin föl lehet mászni és már mászik is. Épp az a nehéz, ha arra akarod rávenni, hogy ne másszon.

– Vau – mondta Kissy. – Cin-cin.

A jelenet egyszerű volt. Rocker kihozza a gyereket a házból, a másik oldalon, nem ott, ahol az anyja fekszik. A maffiózók már a közelben vannak. Kicsit sunnyog a sikátorokban, amik nem léteznek, itt a parkolóban építették föl, aztán megtalálja a tartálykocsit, aminek a sofőrje éppen kiszállt egy percre. Beteszi Robelle-t az ülésre – illetve eszerint csak ráteszi a létrára, és ő fölmászik szépen –, beül a kocsiba, indít és elhúz vele. Robelle-t beadja az árvaházba, a kocsit a szomszéd városban hagyja egy kis utcában (megnyugtatta Anne-t, nem fogja összetéveszteni, hogy melyiket hova kell vinni).

Minden remekül ment volna, most azt veszik föl, hogy kijönnek a házból, és a kamera követi őket a kocsiig, ahol szépen fölmásznak.

Csak közben Robelle visszaült a babakocsiba és édesdeden elaludt.

Jean-Claude legfeljebb ha tíz perce érkezett, és csak az otthon levő egerektől és kisfülűektől kapott még üdvözléseket, amikor már megtudakolta, hogy tetszik Kissynek a színészkedés. Letelepedett a panzió személyzeti kertrészén egy moktéllal, maga mellé ültette a vér szerinti lányát, a másik oldalán Georges foglalt helyet, Kissy pedig leült vele szemben, néhányat kopogva a telefonján. Már a kisfülűeknek is lehetett morzeüzenetet küldeni, a Cheesebook lefordította betűkre, illetve az X-kódot szavakra.

– Nagyon érdekes munka, úgyszólván állandóan mást és mást kell csinálni. Amihez értek, azt sosem… mármint shindyt nem kell verni… de folyton valami újat tanulok. Ma például tartálykocsit vezettem egy kétéves társaságában, aztán egy simlis megtanított kibújni a bilincsből. Mármint nem sorrendben forgatunk – tette hozzá magyarázólag. – Köszi szépen – pillantott föl, mert Jeanne megjött a kólájával.

– Nocsak. Sose gondoltam, hogy a bilincsekből csak úgy ki lehet bújni.

– Nem tudom, hogy ki lehet-e – nevetett Kissy –, a bilincsek preparálva voltak.

– És tényleg már három filmnél tartasz?

Kissy bólintott.

– Még az első is csak várólistán van a vágóstúdióban, de én két továbbiban vagyok benne. Persze kaszkadőrként volt már több is, meg énekeltem is, de színésznő csak most lettem, amióta szegény Murielle-t baleset érte. És rögtön elhalmoznak szerepekkel.
– Kisegér vagy – állt meg mellette Françoise olyan arckifejezéssel, mint aki magától értetődőnek tartja, hogy ő emiatt csak főszerepeket kaphat. – A rendezők adott típusokat keresnek. Minden rendező neked fog szólni, ha egeret keres a filmjébe, mert nagyon kevesen vagytok.
– Nyilván – felelte Kissy. – Kisegér *zeneszerző* sincsen sok, Jean-Jacques-nak éppen kapóra jött, hogy köztünk van egy.
Vanessa mosolygott.
– Nem akkora nagy ügy. Tudod, hogy szeretek zenélni, zenét írni… Kissynek is megírtam azokat a dalokat, hát most meg filmzenét.
– Szükség volt rá – szólalt meg Molly. – Lehet, hogy Belmondo a film igazi sztárja, de Kissyt fogják bámulni egész idő alatt, hát még amikor a füleit is fölteszi – márpedig egy egér főszereplőhöz csak egy egér zeneszerző által írt filmzene az igazi.
– Egérke, Belmondo nincs a filmben – világosította föl Kissy türelmesen. – Ő az eredetiben volt, de annak már negyven éve. Marcel Barnette van a filmünkben. Emlékszel?
Jean-Claude velük nevetett, aztán elővette a telefonját.
– Szervusz, Franco! Igen, én már itt vagyok. Terence Hilton panziónak hívják, csak gyertek föl. Oké, várlak!
Letette és egyenesen Kissyre nézett.
– Szóval várok egy vendéget, azaz kettőt.
– Megoldjuk – mondta Niala –, telt házunk van, de találunk nekik szobát. Egyet vagy kettőt?
– Nem tudom, hogy éjszakára is maradnak-e, de köszönöm. Mit gondolsz, meg lehetne oldani, hogy itt leüljenek velünk, vagy ez egy elérhetetlen kiváltság?
Az egérkék nevettek és odaállítottak még egy asztalt meg székeket. Nemsokára meg is jött a taxi, a vendégek poggyászát Luigi biztonságba helyezte, majd átviszik a szállásukra, Vanessa pedig odakalauzolta őket a személyzeti kertrészre, ahol

Jean-Claude kézfogással és öleléssel üdvözölte őket, aztán egyenesen Kissyre mutatott.

– Hát ő az.

Kissy zavartan állt föl. Persze hogy ő ő. Molly is Molly, Elke Elke, II. Erzsébet pedig II. Erzsébet, de róluk Jean-Claude nem mondta, hogy ők ők.

A férfi magas volt, sovány, kevés haja volt, magas nyakú garbót viselt, és keret nélküli kerek szemüveget. Kezet fogtak.

– François Séchan. Ő a feleségem.

– Kissy Chaton.

– Yvette Moulin – lépett oda a nő is. Sokkal fiatalabb volt a férjénél, harmincas lehetett, a férfi meg inkább hatvan. Rövid barna haja volt és farmert hordott.

– Hát itt vagyunk – mondta derűsen a férfi, körbehordozva pillantását a kertben nyüzsgő egérkéken, és helyet foglalt az egyik széken. – Elnézést, hogy így betörtünk ide, bejelentés nélkül, de nagyon ki van számítva az időnk, az utolsó pillanatban alakult úgy, hogy el tudtunk jönni.

– Megértjük – felelte Kissy, ámbár nem értett semmit. De ezt François is leolvasta róla, mert elmosolyodott.

– Nos, hadd világítsam meg egy kicsit. Az unokaöcsém filmvágó. Yves Deschamps-nak hívják.

– Ó – mondta Kissy, hiszen ezt a nevet már ismerte.

– Hát bizony kicsi a világ. Én be szoktam járni a stúdiójába és belenézek a muszterekbe. Új arcokat keresek. És amikor legutóbb találtam egyet, akkor kiderült, hogy régi barátom, Jean-Claude lánya az.

– Ó – cincogta Kissy megint.

– Nem ő a lányom – felelte Jean-Claude derűsen –, hanem ez a kis kék szemű itt, de persze Kissyt is elfogadnám.

– Én ugyanis – François ügyet sem vetett a családjogi vonatkozásokra – rendező vagyok. Talán a művésznevemet már hallotta. Franco Zappone.

Kissy már cincogni se tudott.

Igen, persze hogy ismerte Zappone nevét. Legalább három filmjét tudta kívülről, akárcsak a seregnyi kisegér, akik ott ültek-álltak körülöttük, és ők is meg voltak illetődve. Franco

Zappone *itt,* a Terence Hilton panzióban – és Kissy érezte a farkincája hegyén, hogy nemcsak erre járt és beugrott.

Hamarosan megtudta, hogy jól érez a farkincája.

– Tetszett, amit csinál – jelentette ki Franco –, de én komoly műfajjal foglalkozom. Yves nem tudta megmondani, hogy azt kipróbálta-e már.

Kissy megrázta diónyi fejecskéjét.

– Csak kaszkadőrként. Színészként még nem.

– És lenne kedve hozzá?

Kissy kicsit eltátotta a száját. Halvány fogalma se volt, hogy lenne-e kedve hozzá. Honnan tudhatná? Látott már több száz komoly műfajbeli filmet, mindenféléket. De ebből csak azt tudta meg, hogy a képernyő vagy a vászon felé kell fordulni, kinyitni és nyitva tartani szemeket és füleket, a többi a filmesek dolga. Azt, hogy *játszani* hogyan kell bennük, nem tudta.

Nem ő volt tehát, aki megfogta az ő diónyi fejecskéjét és bólintott vele. Kétszer.

– Szeretnék csinálni egy filmet egy regényből – kezdte Franco, és már elő is vett egy könyvecskét. – Daniel Keyes: *Az ötödik Sally.* Ismeri?

Kissy kurtán megrázta fejét.

– Nagyon érdekes mű, igazi dráma. Szeretném, ha elolvasná – tolta elé a könyvet az asztalon. – Várhatóan ősszel készülök el a forgatókönyvvel, és akkor el is kezdenénk a forgatást. Ez még nem hivatalos felkérés, csak egy ötlet. Később majd tartanánk egy meghallgatást, amire meg szeretném hívni, és akkor dől el, hogy ki játssza a szerepet.

– Persze, világos.

– Szétosztottam egypár példányt – mosolygott Franco –, sőt meg is hirdettem, úgyhogy lesz konkurenciája.

Kissy vidáman megbillegette füleit.

– Az eddigi szerepeimet annak köszönhetem, hogy én voltam kéznél. Ha egyet úgy nyerek el, hogy mások is pályáznak rá, akkor még a végén elhiszem, hogy van tehetségem.

– Aha, ismerem ezt. Sok neves színész is küzdött már hasonló nehézségekkel. Én csak egyet tudok tanácsolni. Ne foglalkozzon azzal, hogy van-e tehetsége. Azt bízza az utókorra. Ha

öt évvel később még mindig vannak nézők, akik emlékeznek az alakítására, akkor jól csinálta.

– Öt évvel később?…

Kissy eltűnődött ezen az öt éven. Öt évvel ezelőtt egyéves volt az alapítvány, ők fiatal kölyökegerek voltak, akkoriban kapták el azt a lelkészt Bretagne-ban, akinek Nimby szétlőtte az egész szobáját. Előtte meg Niala még itthon fogta meg az autótolvajt, akin bemutatta csodálatos társalgási stílusát.

– Kissy! Kissy!

– Figyelek, egérke – sziszegte.

Nehéz szerep, mondta Franco, mert nem egy nőt kell eljátszani, hanem ötöt, és borzasztóan különböznek. Ugyanakkor meg kell valamit tartani az azonosságukból is. Kissy bólintott, rendben. Nem értette ugyan, hogy ez mit jelent, de majd megérti.

Persze a többiek nem azért egérkedtek vele hat éve, hogy le ne olvassanak mindent a füle állásáról. Pi odahúzott egy széket, megfordította és leült, a támlára könyökölve.

– Ide hallgass, egérke. Te öt nő leszel, érted?

Kissy bólintott.

– New Yorkban élnek egy kis lakásban.

– A film Párizsban fog játszódni – jegyezte meg Franco –, és a neveket is megváltoztatjuk, de mesélje csak el úgy, ahogy a könyvben van.

– Rendben. Szóval van Sally Porter, a könyv szerint huszonkilenc éves, elvált, buta, mindentől fél. Derry Hall, egy életvidám kis tündér, aki imádja a régi filmeket, az extrém sportokat, és fergeteges humora van. Nola Bryant, egy nagyon intelligens, könyvmoly művészlélek, akinek rendszeres öngyilkossági késztetései vannak. Bella, a színésznő, aki istenien énekel és táncol, falja az életet és a férfiakat. És Jinx… aki tele van gyűlölettel. Egy gátlástalan gyilkos, bár nem öl meg senkit, de nem sokon múlik. Hát ezt az öt nőt kell neked eljátszani, ha te kapod a szerepet.

– Hogy bírják ki egymást? – kétkedett Vanessa.

– Úgy, hogy egyedül Derry tud a többiek létezéséről. Ugyanabban a testben élnek.

Kissynek megrebbent a füle, kétszer is.

– Többszörösen hasadt személyiség szindróma – tagolta Niala. – Sally gyerekkori traumáinak hatására a személyisége öt részre szakadt, akik a pszichéje öt különböző aspektusát vitték magukkal. Nola kapott mindent, ami intellektus, Bella minden nőiséget, Derry a gyerekkor gondtalanságát, Jinx pedig az összes negatív érzelmet: fájdalmat, szenvedést, keserűséget, gyűlöletet. Sallynek pedig nem maradt semmi, ő egy üres héj.
– Cin-cin – susogta Maverick.
– Derry a nyomjelző – vette vissza a szót Pi –, ő az egyetlen, aki akkor is tudatánál van, amikor egy másik személyiség irányítja a testet, tehát mindent lát és hall. A többiek nem, az ő számukra az idő össze nem függő szakaszokból áll, egyszer csak ott találják magukat egy helyzetben, valameddig élhetnek, aztán elsötétedik a világ, egy másik személyiség veszi át az irányítást, aki éppúgy nem tudja, mi történt addig és hogy került ő arra a helyre, abba a szituációba.
– Állítólag az emberek másfél százaléka küzd ilyen problémákkal – szólalt meg Franco. – Ez százmillió embert is jelenthet világszerte. Szóval komoly probléma.
Kissy lassan bólintott.
– Értem. Érdekes feladatnak tűnik. Még sose játszottam drámai szerepet. Vagyis persze még alig játszottam bármiféle szerepet…
– Mindent el kell kezdeni egyszer – vélte Maverick.

Franco egy csomót mesélt neki a jellemábrázolásról. És Yvette is, aki operatőrként szintén közvetlen közelből figyelte a színészeket.
– Nem mondom én, hogy amit ezekben a vígjátékokban csinál, az nem jó – mondta a rendező. – Ha így gondolnám, nem jöttem volna ide. Valamennyi ezekből is kiderül a tehetségéről – szerintem van. De sokat nem lehet megtudni róla. Ezért én azt tanácsolom magának, hogy függetlenül attól, hogy ezt a szerepet most oda tudom-e adni vagy sem, igyekezzen komoly darabokban játszani, ahol tényleg nagyon fontos a jellemábrázolás.
– Javaslom, hogy fejtse ki, mi a komoly darab – pillantott a rendezőre Niala, mint egy igazi szakértő. Bár persze apró egér

kora óta filmmániás volt, csakugyan nemigen akadt semmi, amit ne tudott volna a filmekről.

– Jó gondolat, köszönöm. Nem az a komoly darab, amin nem lehet nevetni. Hanem ami komoly művészi munkát igényel. A kettő azért esik többé-kevésbé egybe, mert a forgatókönyvírók a vígjátékokat nem igazán látják el az igazi jellemábrázolás kellékeivel és követelményeivel, de persze akadnak kivételek, és akadnak színészek, akik túllépnek azon, amit a könyv megkíván. Gondolok olyanokra, mint de Funès, akit én még láthattam játszani – akkoriban statiszta voltam, benne voltam néhány filmjében –, és meg is figyeltem, hogyan dolgozik, hogyan építi fel a figurát. Akármelyik bolondos komédiáját nézi, azt látja, hogy a színészi játék vezet valahonnan valahová, koncepcióra épül, tartalma van.

Kissy mosolygott és bólogatott. Imádta de Funèst, természetesen, a percenként negyven arcával, a megőrülős magánszámaival, mint az *Oscar*ban például, meg hát mint Jákob rabbi is mekkora trükköket csinált, és Francónak igaza van, ez az egész tényleg vezet valahová, története van, a rengeteg arc érzelmeket takar, és az érzelmekből világokat épít föl.

Jó lenne megtanulni és utánacsinálni. No persze nem azon a szinten. Őbelőle nem lesz egy Kissy de Funès. Nem is baj. Jó őneki Kissy Chaton is, aki… esetleg… egy jó színésznő.

A két kisegér csendben óvakodott végig a folyosón. Maverick nesztelen léptekkel előresurrant, körbeleskelt, aztán intett Kissynek, aki hátrafelé figyelve követte. Aztán Kissy ment előre és Maverick biztosította hátulról.

– Macskamentes – susogta Kissy, az oldalfolyosó felé biccentve. Maverick bólintott és átosont a konyhaajtóhoz. Már csak néhány lépés a…

A konyhaajtó hirtelen kinyílt, amire a két kisegér szíve kiugrott a helyéből és elgurult a folyosón.

– Hát ti? – nézett rájuk Marie, a szakácsnő.

– Mi… ööö… cin-cin… sütiért megyünk a kamrába – bökte ki Maverick, és emelt fővel továbbsétáltak. Aztán elnevették magukat és berohantak a kamrába.

– Mit fogsz csinálni, ha kész a két filmed? – kérdezte Maverick a polcok között sétálva. Itt már nem kellett óvatosnak len-

ni. *Ide* semmiféle macska nem juthat be. Shindy meg aztán végképp nem.

– Pihenek – sóhajtotta Kissy vágyakozva. – És elolvasom a könyvet, amit Franco adott. Itt van két napja, és arra se jutott időm, hogy kinyissam.

Maverick odahúzott egy zsúrkocsit, rátettek egy sütis tálcát, óvatosan, gondosan, ahogy Vanessa tanította.

– Én megyek elöl és fedezlek.

Kissy bólintott.

A szitu egyszerű volt. Rocker beóvakodik egy elhagyatott lakásba, amiről fogalma sincs, hogy a maffia titkos droglaborja. Egy nagydarab fazontól tudja meg, aki sok mindent mesél neki, teheti, stukkere van és ki fogja őt nyírni. Csakhogy a stukker aztán csődöt mond, és az üldözésben a fazon belezuhan a szomszédos fémfeldolgozóban egy kocsiba, amit éppen bezúznak és visznek olvasztani. Rocker persze elsüt egy fanyar poént arról, hogy a pasas remélhetőleg jobban fog kinézni még akkor is, ha traktorként születik újjá, de az a lényeg, hogy senki sem tudja, hogy ő ott járt a laborban.

Minden rendben ment volna. A droglabort szépen berendezték, a szomszédban a fémfeldolgozó – az nem volt ott, azt egy másik helyszínen veszik föl, de minden rendben volt azzal is. Stukker is volt. Minden készen állt.

Most már egyedül csak a nagydarab fazon hiányzott a stukker másik végéről.

Mindenki egyszerre próbált telefonálni, de nem lehetett elérni. Valaki kinyomozta, hogy hol volt korábban – onnan már elindult, mondta is, hogy Anne Valmont-hoz megy forgatni. A telefonját azonban nem vette föl.

Kissy tűnődve sétálgatott a lakókocsik körül, már beöltözve Rockernek. Azon törte a fejét, kit kérjen fel nagydarab fazonnak. Hiszen az eredeti nagydarab fazon elveszett, ez most már biztos, és két perc múlva Anne felcsattan: „Láttátok valahol azt az egeret?!”, és akkor neki kerítenie kell egy helyettes nagydarab fazont. Mindig neki kell kerítenie mindenkit, ennek a stábnak is, Jean-Jacques-éknak is. Végeredményben ugyebár ő az egér a háznál, a Jerry Alapítvány Rátermett Ügyintéző Kisegere, Aki Mindenre Tud Valakit.

S egyszer csak megállt előtte egy csóka.

Kissy pillantása közömbösen lesiklott róla. A csóka se nagydarab nem volt, se fazon. És hát itt színészre van szükség. A fazonnak egy csomó szövege is van. Ez a csóka nem színész. Nem néz ki annak.

– Helló – mondta a csóka.

Kissy biccentett. – Helló.

– Rám vársz, ugye?

Kissy nemet intett.

– Pedig van nálam valami, aminek örülnél. – S a csóka fölmutatott egy százast.

Kissy bambán meredt a bankjegyre.

– Itt állok a sarkon – tájékoztatta a csóka.

Kissy érezte, amint a feje fölött megjelenik egy nagy fehér buborék, és abban egy villanykörte. Rocker! Ő Rocker prostijelmezében ácsorog egy fa tövében, a csóka ezért kínál neki pénzt! Szent ementáli, és nem vadászhatja le, mert elvitathatatlanul betöltötte a korhatárt, a csóka totál nem shindy. Pedig éppenséggel elnézné őt fekve. Csak nem egy szállodai ágyon, hanem itt az utca kövén, hátracsavart mancsokkal. De hát erre esélye sincs. Az alapítvány csak törvénysértőkre csap le, a csóka pedig nem sértette meg a törvényt. Az erkölcsi szintje nem éri el egy garnéláét, de hát törvénytelenséget tényleg nem csinált. Ő sajnos tényleg rég betöltötte már a korhatárt.

– Na ne mondd, hogy nem elég – mondta a csóka.

Kissy kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de nem lehetett, mert nem jutott eszébe semmi. A helyzet másképpen oldódott meg. Anne hangja harsant föl egy ablakban.

– Kissy, merre vagy?… Hé, maga! Mit akar az egeremtől?!

Pillanatok alatt ott termettek a fiúk négyen is, de addigra a csóka már messze járt. Kissy sóhajtott. Nem mondhatta, hogy a fiúk elrontották a vadászatát, mert hiszen úgyse lehetett volna a dologból vadászat. Csak annyit mondhatott, hogy jó a jelmeze.

– Igen, szerintem is – bólintott Anne –, úgyhogy légy szíves, tartózkodj attól, hogy az utcán mászkálsz benne. Nos, közben előkerült Charles, mindjárt itt lesz. Sose fogod kitalálni, mi történt vele.

– Shindyt fogott – tippelte Kissy mohón.

– Hát nem éppen. Azt alighanem te tetted volna. A piros lámpánál összeesett mellette egy asszonyka, kiszállt segíteni, aztán rohanhatott vele a szülészetre. Persze a kocsiban felejtette a telefont. De mindjárt ideér és kézbe veszi azt a pisztolyt.
Kissy bólintott. – Mozgalmas napja van. Délben világra segít egy újszülöttet, két órára meg már beolvasztják.

Persze Anne ezúttal is figyelmeztette Kissyt, mint minden alkalommal, amikor maffiózóval csapott össze: *Nem megverni. Ez csak filmforgatás.* De hát egyébként se verte volna meg, és ez meg is mondta.
– Charles még százhúsz kiló sincsen, és alig fél méterrel magasabb nálam. Csak nem gondolod, hogy megverek egy ilyen apró, védtelen emberkét, amikor semmije sincsen egy csőre töltött revolveren kívül?
– Picikém – mondta Charles ugyanabban a hangnemben, ahogy a filmen kellett beszélnie –, ha verekedni akarsz, azt is lehet, csak egy szavadba kerül. Darabokra téplek egy perc alatt.
– Jó, így kérem a filmen is – bólintott Anne –, rendben, álljunk be, gyerekek! Felvétel – tessék!
– Csinos kis puska – méregette Rocker. – Csak talán túl kicsi egy ekkora darab emberhez, nem? Stílustalan.
A maffiózó vigyorgott.
– Nem énhozzám van méretezve, hanem a kis fejecskédhez. Egy golyó ebből elég, és úgy jársz, mint az öreg Csen.
– Hát az meg ki?
– Egy kínai muksó, találkoznod kellett vele.
– Aki pizzát árul a piac mellett? Csak nem ölted meg?
– Tudod, picikém, vannak dolgok, amiket jobb, ha nem tud az ember. És ha tudja, akkor jobb, ha nem jár el a szája.
– Csennek eljárt a szája? Miről?
– Nem mindegy?
– Hé, haver, ha már úgyis kinyírsz, elmondhatnád, mi az, amit nem tudok.
– Akkor itt ülnénk egy hétig – röhögött Charles, ámbár egyikük sem ült, álltak egymással szemben, Charles a mellének szegezte a pisztolyt, egy méter volt köztük.
– Akkor csak a lényeget. Naaaa, légysziii! Meghalok a kíváncsiságtól, hogy mi az ördögöt tudhatott az a szegény pizzaárus,

amiért ki kellett nyírni. Márpedig te nem akarhatod, hogy én meghaljak a kíváncsiságtól, nem igaz? Hiszen te akarsz engem megölni!

Charles röhögve csapkodta a combját, de a pisztoly egy pillanatra sem remegett a kezében.

– Jó a szöveged, kisanyám. Meg amúgy is jó vagy. Kár lesz ezt a minőségi bőrt így átlyuggatni. No figyelj, cicám. Az öreg úgy volt pizzaárus, ahogy te rendes kislány vagy, értem? Keményen benne volt a buliban. Ő volt a főnök fő összekötője, aki az egészet megszervezte. Muszáj volt kiiktatni, különben a főnök hiába patkol el.

– A főnök?! Hát meghalt?

– Még nem – mondta Charles baljósan.

Rocker hirtelen elsikította magát és a szája elé kapta a kezét.

– Jáááááj! Egy patkány! Lődd le, jaj, légyszi-légyszi, lődd le!

A maffiózó odakapja a tekintetét, Rocker előrelép, kirúgja a kezéből a pisztolyt, aztán fölkapja és futásnak ered. Ez a feladat, de ehhez jó néhány csapó kell, külön-külön veszik föl az egyes mozdulatokat. Majd később.

– Ennyi! Jó, első próbának megteszi, de ezt komolyabban szeretném, gyerekek, jó? Charles, légy szíves, vedd bele hangsúlyosabban, hogy legalább annyira szeretnéd lefektetni a lányt, mint lelőni. Te pedig játssz erre rá jobban, Kissy, rendben?

Kissy szalutált.

– Jó, akkor álljunk be megint. Mehetünk? Akkor felvétel – tessék!

– Ma is ügyes voltál, te kisegér – mosolygott Anne fáradtan, és nyújtózott egyet a kocsi mellett. A táskájába nyúlt a kulcsért.

– Hüpp-hüpp-hüpp, egértrükk – felelte Kissy. – Mi mindig ügyesek vagyunk, mert az életünk múlhat rajta.

– Igen, macskák, gonosztevők, tudom – sóhajtott a rendező, és a feléje nyújtott tenyérre pillantott. – No? Mit adjak?

– A kulcsot, ha egyetértesz az ötletemmel. Én kevésbé vagyok fáradt, mint te, és a szállodádig még vagy tizenöt kilométer a Côte d'Azur forgalmában.

– Legyen hát.

– Ráadásul még sose vezettem Simcát.

Kicsit később, ahogy besoroltak a La Provençale-ra, Kissy megjegyezte:

– Azért, tudod, nem lepne meg, ha Rocker lenne… hogy is mondják… az a szerep, aki mindig az emberek eszébe jut majd, ha a nevemet hallják. A leghíresebb. Jean-Jacques filmje borzasztóan cuki, tényleg, meg az elsőt is nagyon szerettem csinálni, de szerintem Rockerben van a legtöbb spiritusz.

– Kedves lány, igen. De fogsz te még játszani híresebb szerepeket is. Csak lazábban kell csinálnod.

– Lazábban?

– Igen. Nem a kamera előtt, ott oldott vagy és magabiztos. De amikor nem megy a kamera, akkor túl sokat görcsölsz azon, hogy jó vagy-e. Hidd el, hogy igen. Ne izgulj ennyit.

Kissy tűnődve tette ki az indexet, lehúzódott jobbra, utat engedett egy száguldva közeledő Jaguárnak.

– Tudod, én nem is oly rég még szardíniásdobozban aludtam.

– Tudom, persze – nevetett a rendező. – Viszont ha úgy veszed, még mindig nem csöppentél a felnőttek világába. Pont az a dolgod, hogy játssz.

Kissy mosolyogva dudorászni kezdett.

– De a legszentebb emlék, mit szívében hord,
a „Vasmacska fantomja” – címszerep volt.

– Hát igen, valami ilyesmi. De macskás szerepeket te nyilván nem fogsz vállalni.

– Művészek vagyunk mindannyian – felelte Kissy –, csak ez számít.

S már élénkebben folytatta a dalt.

– Hogy ma ez megy vagy az megy, sose kérdeztem meg,
hiszen fejben volt énnálam hetven szerep.
Hogy félgőzzel játszottam, nem érhet vád,
nálam nem vett a közönség zsákbamacskát!
Hogyha rossz volt a darab, zavar abból sem lett,
mert az én gondos játékom mentette meg.
Elvem az volt, hogy ésszel, de! szívvel is játssz,
ne csak hátaddal domboríts, mint egy pojác!
Mikor haldoklott Mimi és a földre zuhant,
ingott farkincám, mint kint a lélekharang.
És ha pantomim kellett, nekem az sem volt gond,
mindegy, show, dráma, bretli vagy cirkuszporond.

De a csúcs volt, mely fémjelez egy egész kort,
a „Vasmacska fantomja” címszerep volt!

Nevettek.

– Igen, fontos az elkötelezettség – bólintott Anne. – Azt hiszem, a te életedben ez elég korán megjelent, legalábbis amit elmesélsz az egér pályafutásodról, abból ezt szűrtem le.

– Ez egyszerű, mint a sajtos szendvics – felelte Kissy. – Valahol a világban egy gyereket bántalmaznak. Segítségre van szüksége. Rajta és a kínzóján kívül senki sem tud semmit az egészről – csak mi, ha sikerül fényt derítenünk az ügyre. A gyereknek fogalma sincs a mi létezésünkről, mégis belénk veti minden reményét. Nekünk tehát ki kell nyomoznunk, hogy ő hol van, oda kell mennünk és biztonságba kell őt helyeznünk. A bántalmazóját pedig lakat alá tenni, hogy a gyerek biztonságban is maradjon. Ennyi a lényeg. Minden egyéb csak körítés, ami ahhoz kell, hogy hatékonyabban végezhessük a munkánkat. A legfontosabb, amire szükségünk van, az a tudat, hogy az a gyerek csak bennünk reménykedhet. Tehát minden körülmények között, tűzön-vízen keresztül ki fogjuk szabadítani.

– Valami ilyesmit gondoltam el, igen. Hány éves is voltál, amikor először végeztetek ilyen szabadítást?

Kissy elmosolyodott.

– Tizenhárom. Kereken tizenhárom, a születésnapomon történt. Elke volt az a gyerek, vele már találkoztál.

– Á, igen, az a történet.

Néhány pillanatig csak gurultak a La Provençale-on. Anne megnézte az óráját.

– Ide hallgass, te kisegér – mondta.

– Egérke – javította ki Kissy.

– Legyen hát. Ide hallgass. Ugye odatalálsz ahhoz a bizonyos fészerhez?

– Cin-cin?

– Ez mit jelent?

– Mármint oda akarsz menni? Egy egér mindenhova eltalál, akár van ott egy darab sajt, akár nincs.

– Megnézném a helyet, ha nincs ellenedre.

– Semmi akadálya, de akkor szerintem hívjuk oda a többieket is. – Kissy a zsebébe nyúlt, kivette a telefonját és odanyújtotta,

de a szemét nem vette le az útról. – Fogd meg, légy szíves. – Megkopogtatta a képernyőt.
– Charlie Delta? – tudakolta a telefonból Molly.
– Negatív, egérke. India Kilo titi titátá titátá tá Uniform Romeo India Whisky tititátá tátititi India Echo Oscar Mike, India Zulu Uniform Victor?
– Uniform Whisky, Uniform Zulu India Zulu. – Majd egy pillanat múlva: – Hé, egerentyűk, mindenki! A filmes egér a rendező hölggyel fölmegy a fészerhez, ahol Elkét fogva tartotta a dán shindy, megyünk mi is?
Kissy keményen tartotta a kormányt, de a válla rázkódott. Ennyit a titkosságról.

A seregnyi kisegér busszal jött föl a hegyre, és elözönlöttek mindent. Ha most jönne a shindy, nemhogy arra nem lenne érkezése, hogy kisegeret vonszoljon a fészerbe, de még az is gondot okozna, hogy parkolóhelyet találjon.
Mindent megmutattak Anne-nak, elmesélték, hol tette le a kocsiját Hendriksen, merre futott ki a házból, merre rohantak utána ők, hol akaszkodott össze Mohival és vágta földhöz. Amíg visszamentek a fészerhez, még egy kocsi kaptatott föl a szerpentinen, Georges-é, Niala vezette, és előhúzta a fészer kulcsát, hogy Anne megnézhesse belülről is. Külön ezért elment Françoise Lavalhoz és elkérte. Sok néznivaló ugyan nem volt rajta, tele volt kacatokkal.
– Értem – bólintott Anne, és helyet foglalt egy kerti széken, amit valamelyik gondos kisegér hozott neki a fészerből. – Nézzétek, én nem tudom még, hogy mit fogok kezdeni ezzel a látogatással, de egyszer-kétszer már voltak olyan gondolataim, amikor Kissy elbeszéléseit hallgattam, hogy érdekes lenne megfilmesíteni a kalandjaitokat.
– Vanessát Bruce Willisnek kell játszania – mondta Maverick áhítatosan. Dőltek a nevetéstől.
– Erre nem nagyon számítanék – mosolygott Anne –, de esetleg meséljétek el ezt a történetet még egyszer, részletesen, ha nincs ellenetekre.
Elmesélték az egész nyaralást, fényképeket is mutattak, hiszen az alapítvány fotótárában megvolt az összes képük a kezdet kezdetéig visszamenőleg, sőt már a belépésük előtt készült

képeket is feltöltötték a személyes fiókjukba. Anne jegyzeteket készített és kérdéseket is föltett.

– Bámulatos – mondta végül az órájára nézve –, de most már muszáj mennem, elmúlt kilenc. Köszönöm a beszámolót, és el fogok gondolkodni egy forgatókönyvön a történetből.

– Mellesleg – jegyezte meg Nique, amikor beszálltak a buszba – a madame-nak csak egyetlen shindyről számoltunk be.

– Hát az a történet érdekelte – felelte Nimby –, 2007 nyara, Sheilával.

– Engem viszont most már érdekelne a *következő* shindy is.

Vágyakozó sóhajok sűrűsödtek a busz teteje alatt. Hát igen, ideje lenne már shindyt fogni megint.

– Be kellene vezetni a kötelező regisztrációt – mondta Molly.

Kis kérdőjelek röpködtek felé minden irányból.

– Hát hogy a shindyknek regisztrálni kelljen magukat az alapítványnál. Név, cím, telefonszám. És mi mehetnénk őket megfogni.

– Nem hiszem, hogy kitörő örömmel fogadnák – mondta Vanessa. De erre apja válaszolt a volán mellől.

– Az adóhivatalnál is kötelezően regisztrálni kell, hiába nem szeretünk adót fizetni.

– Cin-cin – felelte kisebbik lánya helyeslőleg. – Ez lesz a módja. Bejegyeztetjük magunkat hivatalos állami szervként és mindenkinek be kell jelentkeznie, mielőtt gyereket kezd molesztálni.

Most nagyobb kérdőjelek szállldostak a buszban.

– Persze hogy előtte, egérkék! Az a cél, hogy megelőzzük a gyerekmolesztálást, nem? Nincs az a shindy, akármilyen elvetemült, aki örömmel vereti össze és csukatja le magát. Inkább regisztrál nálunk mint gyerekmolesztáló, mi fölvesszük a nyilvántartásba, megverjük, és már nem is lesz kedve gyereket molesztálni, tehát a börtönt megússza. Mindenki jól jár. A gyerekek megmenekülnek, mi verhetünk shindyt… ez aaaaz! Apa, fordulj balra a következő sarkon! Egérkék, figyelem, akcióba lendülünk! Amikor a kocsi megáll, mindenki kirohan és azonnal támad! Rendben?

Az egérkék lelkesen helyeseltek. Mindenki tudta, hová fognak befordulni a sarkon. A busz nagy szusszanással megállt, a rengeteg kisegér kirajzott, be a pizzériába, és már rendeltek is.

Sokáig nem hallatszott más a pizzériában, csak a töméntelen kisegér rágcsálása. Aztán egy férfihang valahonnan Kissy háta mögül:

– Nahát, ti vagytok azok? Vanessa?

– Itt vagyok – felelte a mikró valahonnan a sokaságból. A férfi néhány lépéssel mellette termett. Összecsapták a tenyerüket. De hiszen ez André Donnadieu, gondolta Kissy, de nem hagyta ott a pizzáját.

– Mi van veletek, rágcsálók? Ezer éve nem láttalak benneteket. Melanie, drágám, hoznál nekem egy sajtbucit? Meg egy narancsot. Köszi.

– Hát – felelte Vanessa –, rágcsálók vagyunk, tehát rágcsálunk.

– S gonosztevőt fogtatok-e mostanában?

– Már egy ideje nem – ismerte be a mikró. – Elbújtak, nem mernek mutatkozni.

– Hát úgy megijesztettétek őket.

Vanessa helyeslőleg bólintott.

– Mit akarok mondani, Parmentier bácsival beszéltél?

– Ma még nem láttam, sőt tegnap sem, miért?

– Keresd meg, azt hiszem, érdekelni fog, amit mond.

– Rendben.

Kissy nem figyelt tovább a beszélgetésre, mert észrevette Pierre Serrault-t a bejáratnál. A filmes mosolyogva jött oda az intésére.

– No lám, Kissy.

– No lám, Pierre.

– Melanie, egy sült krumplit és egy kólát légy szíves. Hát mesélj, egérke, hogy ízlik a filmszakma?

Kissy sóhajtott.

– Mindenki ezt kérdezi.

– Lesz még alkalmad hozzászokni, ha még Franco Zapponéval is együtt dolgozol.

Kissynek megrebbent a füle. Hát persze, Pierre tud mindenről. Ő aztán végképp.

– Tényleg megcsinálja azt a filmet a széthasadt személyiségű lányról? Már egy éve tervezi.
– Azt nem tudom. De ha megcsinálja, szívesen eljátszanám.
– Én meg szívesen megnéznélek benne. Kösz, Melanie. Szóval tartós karrier lesz?
– Hát… amíg kapok szerepeket…
– Az az érzésem, fogsz még kapni jócskán.
Kissy a tányérjára meredt. Pierre nem beszél a levegőbe, ha filmgyártásról van szó. Mindent tud és mindenkit ismer. Akkor lehet, hogy ő lesz az új Jeanne Moreau. Egérben minimum. Nagyon kevés hírneves kisegér színész van az országban.

Igazából annyira nem szomorodott el – sajnálta persze, hiszen szerette ezt csinálni, de kétségkívül elég megterhelő volt –, amikor Jean-Jacques azt mondta:
– Hát, gyerekek, kész a filmünk.
Szórványos taps, fölmutogatott hüvelykujjak, a stáb közben jött-ment, rakodtak, rendezkedtek. A villát még ma vissza kell adni, a technika Jean-Jacques cégéé, de a rekvizitek egy részét úgy bérelték, mindent elpakolni és visszaszállítani külön munka volt, az egész napjuk rámegy. Neki persze már nem, ő nem rakodik, ő negyedóra múlva már kint ül a parton és fagyizik. Csak ne spórolják ki a pisztáciát.
Maga is meglepődött, amikor elvállalta, hogy visszaviszi Jean-Paul kocsiját, a gyönyörű, nyitott hófehér Fordot, amiben hazavitte őt a reptérről, és őrajta ott voltak az egérfülek. Még sose vezetett gyönyörű, nyitott hófehér Fordot. Most volt rá alkalma, messzire kellett vinni, valahová a hegyek közé, a Varon túl. Végighajtott a tengerparton, hagyva szabadon lobogni füleit, el a reptér mellett, s a Promon tovább át a folyón. Saint-Laurent hosszan elnyúló hegyes-völgyes utcái, majd Saint-Jeannet, és föl a hegyen. Végül beállt egy ház elé, kiszállt, lesimította haját és nagy füleit, föltette a hajpántját és becsöngetett.
– Ki az?
Vékony női hang, kaputelefonból.
– Kissy Chaton, a filmesektől jöttem. Visszahoztam a kocsijukat.
– Kocsit?… miféle kocsit… á, vagy úgy, a Fordot! Egy kis türelmet, máris jövök.

Kissy várt egy percet a kapuoszlopnak támaszkodva, mire előkerült a hölgy, pongyolában, törölközőből csavart turbánnal a fején. Jó karban levő ötvenes.

– Jó napot. Kinyitom a nagykaput, hozza be a garázsba. Remélem, a kocsi sértetlen.

– Hogyne, asszonyom.

Míg a kapu mozgott, Kissy visszabaktatott a kocsihoz, hátratolatott, nagy ívben befordult a kapuhoz, és úgy vitte be a gyönyörű, nyitott hófehér Fordot a garázsba, mint a tankönyvben. Kimászott, kivette a táskáját és kiballagott.

– No, jól van, fiam – mondta az asszony, és a kezébe nyomott egy tízest. – Nálam most ennyi van. De remélem, rendesen megfizetik az idejét.

– Hogyne, asszonyom – felelte Kissy sugárzó mosollyal. – Amíg ebben a kocsiban ültem, percenként egy ezrest kerestem.

Ezzel gyengéden elhelyezte a tízest a hölgy pongyolájának zsebébe, és elsétált. Látott egy fagyizót itt nem messze, azt meg akarta nézni. A döbbent asszonyságra vissza se nézett.

Saint-Jeannet igazi hegyi városka volt, épp mint Beaulieu, csak nem tengerparton. Lejjebb érve Kissy fölfedezte a picike, nagyon kedves belvárost, szűk utcácskákkal – itt elcsámborgott vagy két órát, fényképezett, fagyit evett (igazán nem spórolták ki a pisztáciát), emelt fővel haladt el az ablakpárkányon sziesztázó macska előtt, igazi turista kisegér volt. Surrant kis hegyi utcácskákon, ahol egyik oldalt nagyszerű kilátás nyílt a völgyre.

Aztán bebuszozott Saint-Laurent-ba, és onnan hazament vonattal. Otthon megmutatta az egérkéknek a képeket, nagyon tetszett nekik, és a kölykök meg a zsebek együtt kezdték tervezgetni a Nagy Nemzeti Macska Lokációs Adatbázist, ahová minden sétálgató egér feltöltheti az infót, hogy hol látott sziesztázó macskát, mekkorát, milyen színűt, és mennyire tűnt jóllakottnak.

Ők ezzel foglalkoztak, amikor besétált Jean-Jacques egy nagy dobozzal.

– Szia, kisegér, ezt neked hoztam. Emlékek az első két filmedről.

– Ó – mondta Kissy –, cin-cin…

– Ahogy mondod. Sokan gyűjtenek efféléket, apró csecsebecséket a filmjeikből, gondoltam, hátha te is szeretnél alapítani egy ilyen gyűjteményt. Képzeld, fölhívott madame Materazzi, fölháborodva, amiért szemtelen alkalmazottakat tartok. Mert kevesellted a tíz eurót. Akkor megmondtam neki, hogy te nem egy lótifuti vagy, hanem a főszereplő. Valószínűleg azóta se kap levegőt.

– Én nem tudtam, hogy ő egy paparazzi – mondta meg Kissy az igazat őszintén és becsületesen. – Csak olyan volt a modora, amilyentől én se tíz eurót, se semmit nem akartam elfogadni.

– Igen, értem, mire gondolsz. Hát néha összeakad az ember ilyenekkel is. No, én egyelőre búcsúzni jöttem, mert most Amerikába megyek, de nem hosszú időre, és megint számítanék rád, ha akad olyan szerep.

– Hát persze. – Kissy szalutált. – Bármikor, ha van egérszerep.

– Feltétlenül. – Jean-Jacques barátságosan vállon veregette és elment.

A dobozban tucatnyi ruhadarab, ékszer, apró tárgy volt a két filmből, amiket együtt csináltak. Az egérkék odagyűltek, megcsodálták őket.

– Csinálnod kell egy vitrint – jelentette ki Maverick. – Filmenként szép sorban elhelyezed az emléktárgyakat, kis táblácskán kiírva, hogy melyik melyik filmből van.

– Film címe, szerep neve, évszám – bólintott Nimby. – A kisegérnek igaza van. Én mindegyikhez faragok neked külön táblát.

Kissy megadta magát. – Jól van, egérkék, legyen. De azért addig ellesznek ezek itt a dobozban is. Most különben is sürgősebb dolgunk van.

– Vacsora! – vágta rá a milliónyi kisegér, és rohantak tányérokért, evőeszközért.

Most már gyorsabban haladhattak Anne Valmont filmjével, ami Kissy időbeosztását illeti; a stáb nagy részének azonban más feladatai is voltak, Anne-nak is, így a háromnaponkénti forgatásról a hol két-, hol háromnaponkéntire tudtak áttérni. Rocker egy csomószor kicselezte a maffia által rászabadított üldözőket, s közben fokozatosan változott a jelleme, a nemtö-

rődöm, nyegle, csak a pillanatnak élő kamasz prostiból egyre megfontoltabb, előrelátóbb lett. Hiszen ezen múlt az élete, mindig egy-két lépéssel az üldözői előtt kellett gondolkodnia. A forgatókönyv ezt érzékenyen kidomborította, és Kissyre várt a feladat, hogy a gyakorlatban is megvalósítsa. Anne szerint nagyszerűen csinálta, és azt mondta, ezeknek a tapasztalatoknak még hasznát veheti, akár már Zappone filmjében is, ha megkapja a szerepet.

De ma délelőtt nem színészkedhet. Most önmagát kell adnia.

– No jól van, egérkék – mondta Vanessa, és csípőre tette kis mancsait. – Az első szakaszban még csak takarékra állítva küzdünk, mert Kissy el van szokva a harctól.

– Maffiózókkal csapok össze mindennap – próbált Kissy ellenkezni, de akárha annyit se mondott volna, hogy cin.

– A második szakaszban, amikor Kissy már belejött, akkor beleadunk apait-anyait, és védekezzen, ha tud, mert egérpürét csinálunk belőle.

– De hát csak három edzést hagytam ki… – akart szólni Kissy, de Vanessa ezt is elengedte nagy füle mellett.

– No, rajta hát, egerentyűk, ne csak a füleket mozgassátok, hanem a praclikat és a tappancsokat is!

Hát mozgatták. Kissy első ellenfele Claude volt, akit aránylag könnyen leterített háromszor, viszont Claude őt ötször, éppen olyan könnyen. Aztán cseréltek, Kissy Mavericket kapta, akivel három-háromra álltak az első szünetig. Akkor a sarokba gyűltek, ittak, sót vittek be, ahogy szokták.

– Valahogy meg kellene szervezni – szólalt meg François –, hogy a shindyk akkor jöjjenek, amikor Kissy nem filmez és ő is jöhet velünk.

– Nyilván, egérke – bólintott Jennifer –, de pillanatnyilag azt kellene inkább megszervezni, hogy egyáltalán jöjjenek.

– Esetleg valami ügyfélszolgálatot állíthatnánk föl – javasolta Maverick –, ahol jelentkezhetnének.

– Vagy megfoghatnánk ezt – mondta François, és föltartotta a telefonját.

Diónyi fejecskék sokasága hajolt a készülék fölé. A képernyőn egy shindy dicsekedett a sikereivel.

– Hát ja, egérke – bólintott Niala. – És van hozzá városnév, utca, házszám?

– Hát az nincs… – ismerte el a fiú.
– No, ez itt a gond, nagyfülű.
– …de nem mi vagyunk a Jerry Alapítvány, akik kinyomozzák a shindyket?
– De, mi vagyunk. És van valami támpontod?
– Hát az attól függ, hogy támpont-e, ha tudom, hogy autószerelő az olasz parton.
– A semminél több éppen – ismerte el Vanessa –, vedd föl az adatbázisba, hátha lesz több adat is.
– Mint például ez? – lapozott François, és megint fölmutatta a telefont. A kép legális volt, a kisfiú rendesen fel volt öltözve, semmi szexszel kapcsolatos nem volt látható.
Viszont egy hosszú emelkedőn állt, ami egy lejtő fölött haladt fölfelé. Az egérkék bólintottak. Jól ismerték az ilyen utcákat, amiknek egyik oldala lefelé vezetett a hegyről, a másik fölfelé. Beaulieu-ben is volt egy csomó. A saját utcájuk eleje is ilyen volt.
– Saját fotó? – tudakolta Kissy.
– Az.
– Hát akkor ez egy használható adalék… illetve… egérkék, nem tudjuk kinyomozni, hol van ez az utca?
– Háááát… – Niala tűnődve nyúlt a derekához a telefonjáért, aztán rájött, hogy edzésen vannak, a készülékeket lerakták az asztalra. – Küldd át Mariónak, csak a képet, ő sokat jár Olaszországba.
A fiú bólintott és megcsinálta. Ők ettek még pár falatot, ittak néhány kortyot, és indultak vissza edzeni. De csilingelt a telefon, François visszament, megnyomta.
– Megint nyomoztok, ugye? – szólalt meg Mario reszelős hangja. – Ezt az utcát keresitek? Nem mernék megesküdni, de mintha Sanremo lenne.
François Vanessára nézett.
Vanessa Kissyre nézett.
Kissy Martinre nézett.
Aztán már mindenki mindenkire nézett.
– No jó, egérkék – mondta Niala. – És most? Ez csak kilencvenkilenc százalék esély.
– Ez hogy jött ki? – érdeklődött Mario a telefonból.
– Ha te azt mondod, hogy nem biztos, akkor szinte biztos.

– Értem. No jól van. Sok sikert, és meséljetek majd.

A csapat csak állt, tűnődve.

– Well, mice – mondta Vanessa. – Mesélj erről a shindyről, egérke.

– A neve Relax. Fiúkat és lányokat egyaránt fogyaszt. Olasz, jól tud franciául, de van egy jegyzékünk a jellemző nyelvtani hibáiról. Autószerelő, a tengerparton él, ezt a fotót a szomszéd kisfiúról csinálta, akit már hosszabb ideje igyekszik behálózni, a nővérével együtt. Bizonyos sikereket már elért náluk. A lányról nincs fotónk, és a fiúról is csak ez az egy, ilyen homályosított arccal. Szeret főzőcskézni és motorozni. Ennyi van, egérkék.

A csapat még mindig csak állt és tűnődött.

– No jól van – csapta össze mancsait Vanessa. – Ebből nem élünk meg. Javaslatom: most rögtön derítsük ki, hogy készülhetett-e a kép Sanremóban. Ha nem, akkor itt – mutatott maga elé – akarom látni a szivacsokon a lapos egereket.

Helyeslően cincogtak, fölkaptak egy-egy táblagépet, lecsücscsentek velük.

– Dolgozzunk célszerűen, egérkék – hirdette ki Nimby. – Semmi értelme ugyanazt a területet öt egérnek végignéznie. A koordináta-rendszert rávetítem a térképre, mindenki kap egy négyzetet, ebben keresgéljetek.

A K betűs négyzet egy hegyvidéki külváros volt, Kissy elindult egy ponton: strada Villetta. Két lépés után éppen egy lejtő alján találta magát, igaz, a legkevésbé sem hasonlított arra, amit kerestek. Ez inkább falusias környék. Kissy elindult az utcán.

Nimby mindenkinek csinált egy képernyőfotót a négyzete térképéről, arra lehetett berajzolni, hogy hol jártak már. Kissy egyelőre letett egy pöttyöt oda, ahonnan elindult, és egy kis nyilat húzott, amerre ment. Ennél több soha nem is került a térképrészletére, és a többiekére se sok. Mert az egész kutatás alig három percig tartott.

– Cin-cin – jelentette Elke. – Kicsi nordnémet zsebike négyzetjében nini: lejtőke via Morardo és via Palma. Mert okos ám nagy egér, osztotta városat részletkékbe, így rátaláltotta pillanatban zsebike. De srácka nincsen ott.

– Még szép – nevettek az egerek. – A Google felvételén igazán nem lehet ott!
– De nem értitek lényegt. Akkor állcsorog ott helyszínben shindybácsi sem hátha!
– Valószínű – nevetett a csapat.
– És most? Vanessa akari látja szivacsokra lapos kisegérekt *csakis* hogyha nem lakja shindy Sanremo bele. De. Bele. És most?
– Hát most egy kicsit elhalasztjuk azokat a lapos egereket – mondta Vanessa, és elkezdett kimászni a védőfelszerelésből. – Most tettrekész kisegerekre van szükségünk.
– Azok akadnak éppen – bólintott Niala.
– Kell szabadítja shindytőle srácka – örült a zseb.
– Jó, hogyan? – pillantott körbe Nimby. – Első keresésre nyomban kapok húsz autószerelőt.
– Az nem is olyan sok – felelte kedvese. – Milyen messze is van ez a város?
– Ötven kilométer.
– Lássuk csak. Most fél tíz. Mondjuk, hogy tízkor elindulunk, tizenegyre ott vagyunk. A kocsi körbesétál, minden helyszínen letesz egy különítményt. Vagyunk annyian, hogy lefedjük mindet, ha nem egy menetben, kettőben. A kérdés az, hogy mit csináljanak a különítmények.
– Orrába – javasolta Elke.
– Nyilván, de ahhoz mit, hogy megtudjuk, kinek az orrába?
– Erre ki kell dolgozni valami épkézláb forgatókönyvet – kelt föl Niala, és visszatette a gépet az asztalra. – Először is milyen ürüggyel megyünk oda? Ha pizzériában lenne pincér, rendelhetnénk pizzát. De nem vihetünk oda mindegyik műhelybe egy autót.
– Autószerelőnek akarunk tanulni és tanácsot kérünk – mondta François.
– Hülyeség, egérke – rótta meg Claude. – Ezt nekünk még csak elhiszik, a lányoknak már aligha, de akkor is: ha franciául beszélünk, miért nem ideát tanulunk? Ha meg olaszul, akkor nem érvényesülnek a speckó nyelvi hibái, amikről azonosítani lehet.
– Mézescsuprok se lehetünk – sajnálta Françoise. – A csóka tízéves korig bukik a gyerekekre, és tipikusan az a shindy, aki

hosszan cserkészi be őket, hónapokig tart, hogy szoros kontaktust alakítson ki velük, mielőtt szexszel próbálkozik.

– Akkor megvan, mit kell tennünk – szólalt meg Maverick.

Déltájban gördült be az alapítványi busz a városba, teljes kisegérlétszámmal, azokat is elhozták, akiknek nem volt elég jó a nyelvtudása, ők majd csak várost néznek. Mindegyik különítmény máshol szállt ki, Kissy és Martin a via Martiri della Libertà és a via Rocca sarkán. Valami nagyon monacóias környék volt. A via Rocca meredek emelkedővel csatlakozott a Martirihoz, s ahogy emelkedett, kanyarodott is. Itt az emelkedő tövében volt valami garázsféle, és amellett támasztotta a falat egy csapat kamasz. Négy fiú, három lány. Miattuk szálltak ki, és egyenesen oda is mentek hozzájuk.

– Sziasztok – mondta Kissy. – Kissy Chaton vagyok, ő pedig Martin Rochefort. A Jerry Alapítványtól jöttünk, és szükségünk van a segítségetekre.

A srácok vigyorogtak. Azok a tipikus városi kölykök voltak, akik mindenhol a világon nagyjából egyformák. Ácsorogtak, nem csináltak semmit, és bámultak rájuk. Vigyorogva bámulták Kissy egérfüleit.

– Na miben? – kérdezte az egyik gúnyosan. – Adakozzunk talán?

Nem szabályos olaszsággal beszélt, hanem ligur nyelven. Kissy könnyedén átváltott erre. Mintha ezer éve lett volna, hogy először érkezett ide a partvidékre és alig értette Isabelle néniék beszédét. A ligurt és az olaszt is folyékonyan, társalgási szinten beszélte.

– Nem. Segítsetek megvédeni a városbeli gyerekeket. Talán a kistestvéreitek is köztük vannak.

– Ugyan mitől? Jön tán a Godzilla?

– Egy szemétládától – mondta Kissy, odasétált és átadott egy papírlapot. Relax egyik beszélgetésének kivonata volt, olasz fordításban.

– Mi a franc ez?

– Egy netes beszélgetés rövidített változata. Eredetileg franciául, de lefordítottuk. Nézz csak bele.

A srác rápillantott a szövegre. Aztán meghökkenve olvasta figyelmesebben.

– Hé, mi az isten van?! Ez valami kandi kamera?
– Hát nem. Ezt egy sanrœmui írta egy franciának, és mi meg akarjuk találni.
– És ezért idejöttetek odaátról? Mit akartok vele csinálni?
– Átadjuk a rendőrségnek. Ez bűncselekmény, tudod.
A srác odanyújtotta a papírt a többieknek, akik összedugták fölötte a fejüket.
– Aha. Értem. Ez a srácod? – biccentett Martin felé, aki nyugodtan állt egy méterrel arrébb.
– Igen.
– Ért valamit a nyelvünkből?
– Értek annyit, mint te – felelte Martin mosolyogva.
– Á, szuper. És hogyan akarjátok megtalálni azt a szemétládát?
– Hány arcot tudsz összetrombitálni?
– Mit tudom én. Minek?
– Tudunk pár dolgot az emberünkről. Minél több helybelinek mondjuk el, annál jobb az esély, hogy ráismer valaki. Ha nem, akkor is van még pár dobásunk. A társaink a város más részein szintén toboroznak. Ha ti most nekiálltok beizzítani a haverokat, akkor mi megyünk is tovább, keresünk embereket még. Kettőkor találkozunk a parton a napóránál.
– És ha nem izzítjuk be a haverokat? – kérdezte a srác gúnyosan.
Kissy vállat vont és elindult az utcán.
– Akkor is mindenki más ott lesz, talán a fél város, ti meg nem.

Bejárták az óváros jókora részét, fantasztikusan szép kis hegyi sikátorokon sétáltak, meg olyan utcákon, amik helyenként sötét alagutakban a házak alatt haladtak, és csak időnként bukkantak ki egy világítóudvar-szerű helyen. Nagyon romantikus kis séta volt, édes kettesben összebújva, de azért a feladatukról sem feledkeztek meg, még két csoportot beszerveztek. Két órára pedig lementek a tengerparton álló nagy napórához. Már jókora tömeg várakozott ott, és folyamatosan érkeztek még. Több százan, talán ezren is voltak már, nemcsak kamaszok, felnőttek, egy-két idősebb ember is. Jó páran telefonáltak, nyilván az ismerőseiket is elhívták.

– Oké – harsant Vanessa hangja egy jó erős bluetoothos hangszóróból; volt egy kis pavilon a közelben, annak a tetejére mászott föl a fiúk segítségével. Hamisítatlan ligur nyelven beszélt. – Akkor szerintem kezdjük el. Én Vanessa D’Aubisson vagyok, Franciaországból jöttünk és mi vagyunk a Jerry Alapítvány. És hogy mit akarunk, azt már tudjátok. Elkapni egy szemétládát. Egyenesen ezért jöttünk Olaszországba. Van egy fényképünk egy fiúról, ezt föltettük egy webcímre, légyszi, nézzétek meg, az arca homályos, de egy közeli barát, családtag valószínűleg így is fölismeri. Ez az egyik gyerek, akit jelenleg próbál megkörnyékezni. – A címrövidítővel írt címet fölírták egy nagy kartonlapra, a mikró maga előtt tartotta. – Ha sikerülne fölismerni, azzal eléggé leegyszerűsödne a dolgunk. Azt már tudjuk, hogy melyik utcában készült a fotó, ti is nyilván ráismertek, de ettől ő még lakhat a város másik végében is. Sajnos azt is csak remélni tudjuk, hogy tényleg Sanrœmuban lakik. Minden jel arra mutat, hogy igen. Ha senki sem ismeri föl, akkor másképpen próbálkozunk. És most elmondok mindent még egyszer az elejéről, mert érkezik egy nagyobb csoport megint!

Nem is tartott olyan sokáig, amíg a több száz ember leírta magának a címet a telefonjába és megnézték a fényképet. De egyelőre nem hangzott fel a várva várt kiáltás, hogy valaki felismerte. Végül is Sanremo ötvenezres nagyváros, ha ezren vannak itt, az is csak egy kis töredéke a város lakosságának. Vanessa elmondta a tudnivalókat még egyszer, és az újonnan jöttek is tanulmányozni kezdték a fotót. Voltak, akik elküldték máshol tartózkodó ismerőseiknek, Kissy látott egy-két ilyen üzenetet a képernyőkre kukucskálva.

– És mi lesz, ha valaki fölismeri? – kiabált föl egy fiú a pavilon tetejére.

Vanessa lenézett.

– Miért, fölismerted?

– Nem, csak kérdezem, hogy akkor mi lesz!

– Akkor van egy nyomunk, amin elindulhatunk és egy kicsit több a remény, hogy megfoghatjuk az emberünket. Ha arra gondoltál, hogy jár-e egymillió euró a nyomravezetőnek, akkor van egy jó hírem: nem.

– Ez jó hír? – lepődött meg a fiú.

– Hát mivel te nem ismerted föl, te már nem kaphatnád meg az egy… állj!

Vanessa figyelmet kérőn kinyújtotta karját. Természetesen az ő fülhallgatójában is megszólalt ugyanaz a kopogás, ami az összes egérében, kivéve Nique-et, aki valahol a tér másik részén az üzenetet írta.

– Megvan! – rikkantotta a mikró. – Fölismerték!

Elégedett moraj a hallgatóságból.

– Egérkék – szólalt meg Nique a nagy füleikben –, egy úrral beszélgetek, aki elküldte a linket egy ismerősének, és az fölismerte.

– Gioberti vagyok – hallották a férfi hangját is. Franciául beszélt.

– Gioberti úr, ki az, aki felismerte a gyereket?

– Az anyja. Francesca Lanza. Mint az operaénekes.

– Hol találjuk?

– A via Cisternán… de én bizony meg nem tudom mondani a házszámot.

– De fel tudja hívni megint.

– Hát persze.

– Legyen kedves.

Kis szünet után Nique olaszra váltott.

– Üdvözlöm, asszonyom. Véronique Leuvrais vagyok a Jerry Alapítványtól. Kérem, bocsásson meg, ha nem beszélem elég jól az önök nyelvét. Gioberti úr azt mondja, hogy ön felismerte a fiát a mi fényképünkön. Mennyire biztos benne? Értem, teljesen. Luca. Asszonyom, van Lucának egy nővére is? Kettő van, Carla és Marta. Hány évesek? Carla tizenhét, Marta nyolc, köszönöm. Ön most otthon van, asszonyom? Meglátogathatjuk, hogy föltegyünk néhány kérdést?

A hölgy az egész partvidék legérdekesebb utcájában lakott. Egy keskeny utcácskából nyílt, a bejárattal szemközt valakinek a belső udvarára vagy lépcsőházára lehetett látni felülről. Széles lépcső vitt fel az utcába, háromszintes házak között kellett fölmenni, kétoldalt nagy virágládák álltak, a házak oldalából ősöreg kandeláberek nyúltak ki, és mindenfelé csövek meg kábelek haladtak a falakon, mert azokat kifelejtették a középkori mesterek, akik a házakat emelték. Az ablakokon mindenhol

zöld, rácsos ablaktáblák. Három kapu után az utca kissé fordult balra, aztán kétfelé vált a lépcső, és ment tovább fölfelé. Aztán egy nagy kőtömböt kerültek meg, amiről följebb érve kiderült, hogy egy körbefalazott, erkélyszerű kis térség, de nem tartozott egyik házhoz sem. Még tovább kellett menniük, újabb lépcsőkön, elkanyarodni további lépcsők felé, közben bekukucskálva egy keresztutcába, ami nem volt alagút, de olyan keskeny volt és olyan magas házak között, mintha az lett volna.

A hölgy még néhány lépcsővel följebb lakott, az ő háza után már csak további lépcsők és girbegurba házak következtek. Vajon hogyan jutnak be ide a mentők vagy a tűzoltók? A mentőknek naponta tízszer ide kell jönniük. Bokaficamokhoz.

Madame, azazhogy signora Lanza, egy kistermetű, szelíd asszonyka aggodalmas arccal fogadta a töméntelen egeret, akik úgy gondolták, nem próbálnak betömörülni a hölgy apró lakásába, hanem az ajtóban beszélgetnek. Niala neki is megmutatta az olaszra fordított kivonatot a shindy szövegéből.

– Ez szörnyűség – mondta a signora szelíden és kistermetűen. – És ez az alak lefényképezte az én fiamat?

– Bizonyára a lányát is, signora – felelte Niala –, csak eddig nem osztotta meg barátaival a képet. De ez a kisebb gond. Amint látja, szívós munkát fektet abba, hogy olyan szinten férkőzzön a bizalmukba, és az önébe is, hogy az ágyába vihesse a gyerekeket.

– Az én bizalmamba?…

– Igen, asszonyom. Az a célja, hogy ha a gyerekek elmondják, mi történt, vagy bárhogyan felmerülne a gyanú, akkor ön azt felelje, hogy ugyan már, ez rágalom, hogy mernek egy ilyen rendes emberről effélét állítani, és még ön is védelmébe vegye.

– Ó. És… ez az ember a szomszédom?

– Igen, signora. Szeret főzőcskézni és motorozni. És autószerelő.

A hölgy falfehér lett, aztán lángvörös.

– De hát ez… ezt nem mondja… ez nem…

– Sajnos de, signora Lanza.

Kis csend. Signora Lanza az ajtófélfának nyomta homlokát, lehunyta a szemét, az egerek pedig csendben várakoztak. Nyilván őt magát is kötik valamilyen érzelmek a shindyhez.

Eltelt vagy fél perc, aztán a hölgy megmozdult, megint Nialára nézett.

– Elnézést. Már… jobban vagyok.

Hátralépett az ajtóból, kinyúlt oldalra, fölvett egy kulcsot. Kijött az ajtón és bezárta.

– Gondolom, van valami járművük.

– Hogyne, signora, lent vár a via Martirin.

A hölgy bólintott.

– Mehetünk.

És elindult lefelé a lépcsőkön. Az alapítvány szótlanul követte. Senki sem szállt vitába a hölgy óhajtásával, hogy ott akar lenni, sőt az emberük szemébe vágni, amit gondol róla. A csendet csak a sok-sok egértappancs halk nesze törte meg.

Lesétáltak a via Palmán, s a lépcsők és alagutak szövevényén át kijutottak a via Martirire, éppen a mellett a via Morardi mellett, amelynek a másik végén a shindy lefotózta Lucát. A busz már ott állt a lejtő végénél levő üzletsor előtt, Pi előresietett és elhozta a parkolóból. Az egerek előreengedték a hölgyet, aki Pi mögé ült és mondta az útvonalat, hogy hol merre kanyarodjon. Magát az úti célt nem nevezte meg.

Lementek a partra és egészen ki a városból, aztán föl az utcákon megint a hegyre. Nem mentek gyorsan, itt nem lehet száguldozni egy egerekkel tömött busszal, de félóra alatt ott voltak.

Az út gyalog megtett részén a hölgy csak egyszer szólalt meg, még a via Palma sarkán.

– Mit tesznek, ha megmutatom, akit keresnek?

– Rendőrkézre adjuk, signora – felelte Niala. – Ez bűncselekmény.

A hölgy válaszul csak bólintott.

A busz nem tudott beállni az autószerelő-műhelybe, de hát nem is javításra hozták. Kiszálltak, besétáltak.

– Francesca? – nézett föl egy meglepett, idősebb úr egy köteg papírból, amiket csíptetős táblán tartott a kezében. Körülötte szerelők sürgölődtek, kocsik felnyitott motorházaiban turkáltak.

– Szervusz, apa – lépett hozzá a hölgy. – Ezek a fiatalok Franciaországból jöttek, egy alapítványtól.

– Lanza vagyok – nyújtott kezet az úr a legközelebbinek, Nimbynek.
– Blanchard.
– S mi jót hoztak? Baj van a kocsijukkal?
A hölgy szó nélkül átadta neki a papírlapot. Lanza olvasni kezdte, megigazítva a szemüveget az orrán. Aztán meglepve nézett a lányára, majd az egerekre.
– Mi az ördög ez?
– Aki írta, lefotózta Lucát és közzétette… valahol. Az én gyerekeimről írta, apa.
– Már hogy… – az úr hangja hitetlenkedve elhalkult – *Adriano?*
A hölgy kemény mozdulattal bólintott.
– De hát ez képtelenség!
– Igen – felelte a signora elszántan –, az ifjú hölgy megmondta előre, hogy ezt fogjuk gondolni.
Signor Lanza megint fölemelte a papírlapot, néhány pillanatig tanulmányozta, aztán odaszólt egy fiatalembernek, aki a közelben szerelt valamit.
– Giorgio! Hívd ide Adrianót.
Az bólintott és elsietett, be a műhelyépületbe. Néhány pillanat múlva visszatért és bólintott.
– Öt perc és kész, főnök.
Signor Lanza egy egészen kicsit fölemelte a hangját.
– Nem, fiam. Menj vissza és vedd át tőle, ő pedig most azonnal legyen itt!
Giorgio visszament, és néhány pillanat múlva egy másik autószerelő jött ki. Nagydarab figura volt ő is, rövid szakállal, egy kendőt tartott a kezében és törölgette. Jóképű fazon.
– Hívattál, főnök?… Francesca? Segíthetek?
Signor Lanza szó nélkül felé nyújtotta a papírt. Adriano odajött, belenézett. Egy pillanat múlva falfehérre vált az arca.
– Én… meg tudom magyarázni… Vanni bácsi…
Lanza úr szó nélkül szájon vágta a kezében tartott papírral együtt. Aztán a kapura mutatott.
– Kifelé!
– De hát…

A második pofon már akkora volt, hogy a jól megtermett autószerelőt majdnem feldöntötte. Kissy elismerően csettintett a nyelvével, mielőtt kifelé indult.

Adriano megelőzte, rohant a kapu felé, de ott már várta egy egérkülönítmény. Amint kiért a kapun, elkapták, a falhoz nyomták, hátracsavarták a kezét, Pi pedig hívta a rendőrséget.

Kissy a shindyt fogó csapat, Claude, Nique, Vanessa és Nimby mögött állt meg második vonalként, ha kitörne. Voltak még vele szép számmal, a shindy nyilván ezért nem próbálkozott.

– Igen, uram, komolyan beszélek – sétált ki Pi a kapun, kezében a telefonnal. – Igen. A neve? Pillanat. Adriano, a rendőrségtől a teljes nevedet kérdezik.

Nem volt válasz, a shindy csak állt leszegett fejjel, és már elkezdett bőgni is. Ritka látvány volt, egy nagydarab férfi, ráadásul szakállas is. Kissy nagy fülei rezegtek a boldogságtól.

– Nem mondja meg. Jöjjenek ide és kérdezzék meg tőle. Mi addig gondoskodni fogunk róla, hogy itt várakozzék. Nem, uram, nem lesz semmi gond. Köszönöm.

Lanzáék ugyanakkor jöttek ki a kapun, amikor a rendőrkocsi megállt előttük. Signor Lanza egyből átadta nekik a papírt.

– Giovanni Lanza vagyok, ez pedig a volt alkalmazottam, Adriano Mertelli. Feljelentést teszek gyermekmolesztálásért. Ezt ő írta az unokáimról.

Kissy imádta, hogy tökéletesen ért mindent. Pedig amikor az olaszok egymással beszéltek, pörgött a nyelvük, mint a shindyt verő kisegér keze.

– Értem, uram – vette el a papírt az egyik rendőr. – Asszonyom? Be tudnának jönni a kapitányságra, hogy felvegyük a vallomásukat?

– Okvetlenül. Hozom a kocsimat.

– Lanza úr – szólalt meg Pi –, örömmel elvisszük önöket. Nekünk is vallomást kell tennünk.

– Önök kik? – kérdezte a rendőr, amire egy szempillantás alatt tucatnyi igazolványt tartottak az orra elé.

– Jerry Alapítvány, Franciaország. Mi találtuk meg az üzenetváltást és nyomoztuk ki, hogy hol találjuk a gyanúsítottat.

– Értem, hát akkor valóban szükség lesz az önök vallomására is.

Pi bólintott és a családtagokra nézett.

– De vissza is…– intett Lanza asszony a busz felé.
– Semmiség, asszonyom.

Az olasz rendőrök éppen annyit pepecseltek, mint a franciák, a spanyolok, a németek, a svájciak… idestova fél Nyugat-Európa rendőrségeit megjárták már. Meg a kaliforniait. De hát minden papírmunkának vége szakad egyszer. Ők eljöttek – a shindy ott maradt. Lanzáékat hazavitték, kívánságuk szerint egy harmadik helyre, az úr lakására, ami egészen közel is volt a kapitányság-hoz, és családi megbeszélést kívántak tartani.

Aztán továbbmentek. Az illetékes különítmény már kinézte a város legfontosabb intézményét, amit okvetlenül föl kellett ke-resniük. Egy igazi olasz éttermet!

Nagyobbacskát választottak, nemcsak mert félóra hosszat csak ők fognak bevonulni az ajtón, hanem ott hátha nagyobb a választék is. Jó döntés volt. A pincér, ahogy meglátta őket be-felé nyomulni, rögtön intett két kollégájának, akik előbb elka-lauzolták a rengeteg kisegeret egy sor asztalhoz, aztán hoztak egy kisteherautóra való étlapot és fölvették a rendeléseket. Nyilván valamelyik szólt közben az irodán, hogy tegyenek közzé álláshirdetést, új szakácsokra, kuktákra, mosogatókra van szükség.

Volt az asztalaiknál minden, ami olasz. Kissy spagettit evett alla carbonara, aztán szicíliai cannolit, hadd feszüljön az az egérbunda. Meg egypár rozmaringos focacciát, az képviselte a helyi konyhát. A többiek a halaktól a pizzáig mindenfélét. Sen-ki se mondta volna meg róluk, hogy külföldről jöttek, éppúgy dumáltak és gesztikuláltak étkezés közben, mint az olaszok – igaz, hogy franciául –, vagy mint Niala, amikor salsiccét evett és leverte a tányért, hogy elkapják a takarítónőt. De most nem vertek le egyet se. Hiszen már sikeres shindyvadászat után vol-tak.

Azazhogy…

– Fogjunk még egyet – javasolta Kissy háta mögött egy hang. Molly.

– Egérke – felelte Nimby –, tudod, hogy nem ilyen egyszerű.

– Tudom, de akkor iiiiiis… nektek ott volt a rendőrrel töltött shindycsapda Senlis-ban meg…

– Csssst! Nyilvános helyen vagyunk!

Molly gyorsan lecsavarta a hangerőt és morzéban folytatta. Kissy csak helyeselni tudott neki, tényleg kellene még egy shindy. Megvan! Tudja már, mit fognak csinálni. Kaja után elmennek egy parkba, kicsit leülnek sziesztázni, és azalatt végignézik a városban készült képeket, mindenki tucatszámra kattintgatott, de most majd nem a saját felvételeiket fogják megnézni, mert azokat ugye már látták, amikor a képek készültek, hanem egymásét, hogy észrevegyenek rajtuk bármi gyanúsat. Valamelyiken majd találnak egy shindyt, aki zavartalanul megy el éppen a fotós kisegér mellett, hiszen ez itt már Olaszország, itt nem is sejtik, hogy ők milyen veszélyesek!

„És miről ismered föl, egérke?" – hallotta lelki füleivel Jerry korholó hangját.

Lehajtotta fejét, hogy egészen a homlokára hajoljon a füle.

„Hát arról fogalmam sincs, Mester" – felelte lelki szájával a lelki füleinek.

„Hülye vagy, egérke."

– No, egérke – mosolygott rá Anne, amikor elcsomagolta a bukósisakot és a visszapillantó tükörben ellenőrizte a helyes kisegeret –, ma mozgalmas napunk lesz, megküzdhetsz a maffiával.

– Bármikor – vigyorgott vissza –, edzésben vagyok, tegnap már fogtunk egy shindyt.

– ?!…

Kissy bólintott.

– Bizony. Két gyereket próbált behálózni, most pedig a fogda rácsát tanulmányozza és a fejét töri, hogy hol rontotta el.

– Komolyan beszélsz?

Kissy bal mancsát a szívére tette, a jobbat pedig föltartotta.

– Jerry-egér becsületszavamra. Föltéve persze, hogy az olasz rendőrségi fogdákon van rács az ablakon.

A stáb döbbenten hallgatta végig a mesét, ami a szokásos Jerry-módra előadva sem személy-, sem földrajzi neveket nem tartalmazott, csak annyit, hogy egy olaszországi városban történt a dolog. Ez fel is tűnt a rendezőnek.

– Adatokat soha nem fedünk fel – közölte Kissy határozottan. – Nem egy esetben olyan gyerekekről van szó, akiket súlyos

bántalmazás ért. Nem adunk ki semmit, amiből következtetni lehetne arra, hogy ők kik és hol élnek.

– Világos – mondta Anne, és fölkelt a kis összehajtható rendezői székről. – No, lássunk munkához, gyerekek.

A mai feladat tényleg mozgalmas volt, Rockernek rengeteget kellett szaladgálnia, és biciklin is menekült, amit éppen akkor talált egy bolt előtt. A bicikli az egyik lakókocsi oldalára erősítve várta felhasználását, a maffiózók pedig marcona arccal méregették Anne-t, Rocker helyett.

– Igen, így jó lesz. Ilyen arcokat kérek majd a közelikben. Stéphane, te fogytál?

– Valamit leadtam – bólintott az egyik maffiózó.

– Jó, ez nem baj, csak nem annyira szűk az öltönyöd és kevésbé feltűnő a pisztoly.

– Sajnos másik öltönyünk nincs – szólalt meg Marie, az öltöztetőasszisztens –, de tudunk trükközni.

– Nem kell, jó ez így is.

A maffiózók szürke öltönyt, kék inget, csíkos nyakkendőt és fedorakalapot hordtak, amúgy maffiózósan. Az egyikük, Pierre, aki folyton a kalapját fogja majd futás közben, Kissyt méregetve megjegyezte:

– Jó, hogy nem igaziból megy. Az életben nem lenne esélyünk utolérni.

– No, ezért van a kamera. Rendben, akkor ha mindenki kész, szálljatok be a kocsiba és menjetek a helyetekre.

A maffiózók bólintottak, beültek a kocsiba és elhajtottak a kijelölt helyre, ahonnan majd Rocker után erednek. A kamera is elfoglalta a helyét, Rocker is.

– Készen vagytok? – kérdezte Anne tőlük is meg a telefonjába is. – Rendben, akkor kezdhetjük. Kamera indul… tessék!

Rocker kileskelt a sarkon – nem látott senkit. Befordult és elindult, igyekezve a lehető legkisebb feltűnést kelteni, ami nem volt könnyű dolog, hiszen Rocker *nem* tíz centi magas, hiába játssza Kissy. Ez az igazi színészi tehetség, magyarázta egyszer Jean-Jacques-nak, olyan benyomást tud kelteni, mintha nem lenne tíz centi magas, és a füle is kicsi lenne.

Kivéve persze amikor a fején felejti a hajpántot.

A kocsi hirtelen bukkant fel a keresztutcából, jobbról, éles kanyarral fordult be, olyan gyorsan, hogy túlszaladt Rockeren,

aki megiramodott és berohant egy keresztutcába balra. Aztán ahelyett hogy esze nélkül menekült volna, szép nyugodtan tanulmányozni kezdte egy ajándékbolt kirakatát, amíg a maffiózók kiugrálnak a kocsiból és lélekszakadva utánaerednek. Csakhamar meg is jelentek a sarkon, szép sorban leálltak, és együtt megvárták a stábot, akik utánuk cuccoltak. A maffiózók kimentek a képből, amíg fölveszik, hogy Kissy elrohan a keresztutcán, aztán futottak ők is utána, némi lemaradással. Majd megint áttelepülés, Rocker bevágtat egy étterembe, jó erősen meglöki a konyhaajtót, ami vadul lengeni kezd, ő viszont viszszaugrik és elbújik egy asztal földig érő abrosza alatt, amíg azok berohannak a konyhába. Rocker ekkor villámgyorsan visszarobog az utcára, de nagyon kicsi az előnye, mert egy terebélyes szakács néni felháborodottan kergeti ki a három maffiózót a konyhából egy fakanállal.

Az éttermiekkel már rég meg volt beszélve minden. Amíg a technikát fölállították, Anne bemutatkozott a vendégeknek, elmondta, hogy filmet forgatnak, elmondta, hogy mi fog történni, és engedélyt kért a konyhaajtóhoz legközelebbi asztalnál ülőktől, hogy Kissy az ő asztaluk alá bújhasson. Kis család étkezett ott, szülők, nagylány és kisfiú, és egykettőre megállapodtak, hogy a gyerekek vigyori képéről lesz egy közeli a filmben. A maffiózók persze nem veszik észre, hogy ők ott pukkadoznak, elrohannak mellettük. Be, aztán ki. Egy snittel lesz fölvéve, Rocker be, maffiózók be, Rocker ki, maffiózók ki. A szakácsnő se színésznő, tényleg az étterem szakácsnője, de járt amatőr színjátszó körbe valamikor régen. Állítása szerint tudja úgy csinálni, hogy igazi felháborodás látsszon az arcán.

– Jól van, gyerekek, kezdjünk – mondta Anne. – Kissy és a fiúk menjenek ki, Irène majd megadja a jelet. Kérek még egy kis derítést az ajtóra.

Az ajtó becsukódott, elsétáltak a bejárat elől, gyors jelmez- és sminkellenőrzés, és már szólt is Anne hangja Irène telefonjából:

– Készen vagytok?

– Pozitív, főhadiszállás – hajolt oda Kissy.

– Akkor kamera indul. Tessék!

Kissy elrohant ötven métert, hogy nagyobb lendülettel érkezhessen, megfordult, visszarohant, be az étterembe, körülnézett,

el a kamera előtt, neki a konyhaajtónak, jól megtaszította, aztán be az asztal alá, ami körül a családnak totál meg kellett hökkennie, aztán pukkadozni a nevetéstől. Ő persze nem látta, hogy jól csinálják-e. Néhány pillanat múlva hallotta, hogy bedübörögnek a maffiózók és be a konyhába. Indult ki az abrosz alól, de ekkor megszólalt Anne:

– Állj, állj, leállunk. Ennyi! Madame Roissac, ne haragudjon, így nem jó. A maffiózóknak először be kell menniük az ajtó mögé, és kell annyi idő, hogy Kissy kimásszon az asztal alól és kimeneküljön, csak azután jöhetnek vissza.

– Jaj, értem, persze… – felelte a szakácsnő. – Bocsánat.

– Semmi gond, madame.

– Anne – szólalt meg Kissy –, add oda az órámat és kopogj a telefonomon.

– Kopogjak?

– Igen. Rögtön beállítom, hogy jelezze a kopogást. A madame lesz szíves ide tenni az órát a mellzsebébe, és hallani fogja a kopogást, akkor indulhatnak.

A két Jerry-műszer Anne-nál volt megőrzésen, amíg Kissy jelmezben volt. Most elővette őket, Kissy először is leadott egy üzenetet a Jerrynek, hogy ha kopogás jön tőle, arra ne reagáljanak, aztán az órát azonnali ismétlésre állította, és átadta madame Roissacnak.

Kiment, a maffiózók is, mindenki a helyére, Anne vezényelt, Rocker berohant, meglökte az ajtót, elbújt, a kamera ráment a gyerekek vigyorgására, és már dübörögtek is a maffiózók. Rocker kibújt az asztal alól, körülnézett, fölkapott a család asztaláról egy pogácsát és már ette is, mialatt kirohant. Megállt a kapu mellett és nyugodtan ette tovább a pogácsát, aztán kitódultak a maffiózók is, rémülten fogva a kalapjukat, befordultak Kissy után és megálltak ők is.

– Azt hiszem, jó lett – nevetett Eugène –, a szakács néni tényleg irtó dühösen dobott ki minket.

Visszamentek és megnézték a felvételt a civilekkel együtt. A szakács néni csakugyan nagyon dühös volt, egy nagy fakanalat lóbálva, bőséges verbális kísérettel kergette ki őket: „ostoba nagy melákok, mit képzelnek magukról, ki látott még ilyet, beszemtelenkedni egy idegen konyhára civilben”, ők pedig menekültek, mintha nem is lennének maffiózók.

– Ez nagyon jó lett – mosolygott Anne elégedetten. – Nagyon köszönöm, madame Roissac, az ön szereplése emelni fogja a film értékét. Önöknek is köszönöm, asszonyom, uram, gyerekek. Kissy, a pogácsa remek ötlet volt.
– Köh – bólogatott Kissy tele szájjal –, ihhee öhhe ho, he heihhe i hahh.
– Ezt nem értem, de Vincent, kérlek, intézkedj, hogy kapjanak másik pogácsát, és fizetheted a gázsikat, nem kérek újrafelvételt, ez jó így, ahogy van.

De nem sikerült minden snitt egyből hibátlanul, és pár óra múlva a maffiózóknak már a nyelvük lógott a rengeteg rohanástól. Hát ez nem fog menni, állapította meg Anne, szünetet tartanak, az egész stáb pihen két órát, aztán meglátják. Ekkor éppen egy kis mellékutcában voltak, két sarokra a Masséna tértől, Kissy ezért megkérdezte, nem éhesek-e. Meghívja a stábot ebédre.
– Kicsit sokan vagyunk ahhoz, hogy mindannyiunkat te hívj meg – vélte Stéphane –, de ami a kérdésedet illeti, persze hogy éhesek vagyunk.
Kissy bólintott és elsétált velük öt háznyit egy étteremhez.
– Sziasztok – nyitott be.
– Nahát, Kissy – kapta föl a fejét a pincérlány, és már jött is elébe –, száz éve nem láttalak. Enni jöttél… jöttetek? Hányan vagytok?
– Húszan, Juliette. Tudsz nekünk helyet szorítani?
– Persze, kinyitom a különtermet, gyertek csak. Egéralapon?
– Igen, és légyszi, küldj Mariónak egy üzit.
– Úgy látom, nagy tiszteletben tartanak – foglalt helyet Anne a különterem asztalánál.
Kissy bólintott. Az étterem a konzorciumé volt, neki nem lesz más dolga, mint szólni Mariónak, hogy meghívta a filmeseket, és ő majd kitalálja, hogy mekkora engedményt ad. De igazából ha a teljes összeget elkéri, azt se kell Kissynek egyben, képében kifizetnie, majd elszámolják a konzorcium szokásos módján.
Juliette hozott étlapokat, amik láttán a filmesek fölkapták a fejüket: nem voltak kiírva az árak.
– Csak rendeljetek nyugodtan. Mondd, Juliette, ez a pisztráng milyen?

– Nagyon finom, drágám. Tudod, hogy Oscar imádja a halat, mindig úgy készíti, mint egy költeményt. Articsókaágyon, burgonyapürével. És ajánlom hozzá a Vanessa-salátát. A névadó a mi saját igazi konyhatündérünk – közölte a többiekkel, akik bólogattak –, á, látom, ismerik. Visszajövök, ha választottak.

Persze hogy voltak látogatóik az ebéd alatt, kettő is, és Kissy mindkettőt ismerte.

– Üdvözlöm önöket – lépett be az első –, Jean-Louis Matignon vagyok, az üzletvezető. Ha nem zavarok, csak köszönteni szerettem volna a társaságot.

– Jó napot – bólintott Anne, megtörölve a száját –, Anne Valmont vagyok.

Jean-Louis mély bólintással köszöntötte.

– Több filmjét is láttam, asszonyom. Megtiszteltetés, hogy vendégül láthatom önöket. Mindennel meg vannak elégedve? Tudok még szolgálni bármivel?

– Egy információval, monsieur. Ez a kislány úgy rendel itt mindenkinek, mint egy királynő, de már jóval ezer euró fölött járunk. Önöknek csakugyan van valami megállapodásuk?

– Ó, emiatt ne aggódjon, madame Valmont. Az étterem annak a konzorciumnak a tulajdona, amelyben Kissy és egértársai afféle nemhivatalos üzlettársaknak számítanak. Mondhatni, Kissy a sajátját fogyasztja.

Kissy rávigyorgott Jean-Louis-ra, jobb keze mutatóujját bársonyfüle mögé tette, és meglengette vele. Az üzletvezető mosolyogva viszonozta, a valódi fülével, hiszen neki bársony nem volt.

Később, amikor már befejezték az étkezést, benézett Oscar is.

– Ó – mondta Kissy, és felállt –, engedjétek meg, hogy bemutassam a séfünket, Oscar Sérignacot. Séf, a hölgy Anne Valmont filmrendező, ők pedig a munkatársaink.

– Nagyon örvendek, séf – mondta Anne.

– Részemről a megtiszteltetés – bólintott Oscar. – Remélem, jól érezték magukat és ízlett az étel.

– Remek volt, séf. – Kissy odalépett a kis emberhez, aki egykét centivel alacsonyabb volt nála, és puszit lehelt a képére. – Csuda klassz figyelmesség, hogy a halat nem tetted egérfogóba.

– Bolond vagy?! Egérfogóba?!
– Igen – felelte Anne mélységes emberismerettel. – Bolond.
– Hát az biztos. Mind azok. Amikor főzni tanítottam Vanessát, ő is folyton olyanokat mondott, hogy a kuktáim majdnem elejtették az edényeket.
– Biztosan így volt? – tudakolta Kissy. – Nem inkább Vanessa tanított főzni téged?

– Hát, gyerekek – sóhajtott Anne péntek reggel, amikor a stáb összegyűlt a buszoknál –, eljött az utolsó munkanapunk. Ami azt illeti, nem is bánom… hosszú volt, és én se vagyok már az a mai csirke.
Kissy is sóhajtott.
– Én eléggé mai egér vagyok, nemrég még a kis dióhéj bölcsőmben feküdtem, de azért engem is kifárasztott ez a forgatás. Pedig igazán ismerős helyzet volt, amikor a maffiózók elől kellett szaladni.
A stáb nevetett.
– Mondd csak – kérdezte Véro –, úgy igazából szaladtál te macska elől valaha?
Kissy rábámult, elképedve.
– Hogy jut ilyesmi eszedbe? A Jerry Alapítvány kisegere nem menekül, hanem megáll és harcol!
– Értem. Gyakran van erre szükség?
Kissy megvakarta gombszerű orrocskáját.
– Hát ami azt illeti, nem nagyon. De azért, mert ahol rendszeresen mászkálunk, ott minden cicus megtanulta már, hogy velünk nem szabad szívózni.
Aztán beszálltak a kocsikba, kimentek a helyszínre, munkához láttak, üzembe helyezték a technikát meg mindent, és Kissy egyszer csak kinőtt a földből Véro mellett.
– Mutatok egy példát. – Véro értetlenül nézett rá, a macskás beszélgetés óta háromnegyed óra telt el, de Kissy hirtelen elvigyorodott és előhúzott a háta mögül egy macskát, a nyakánál fogva, ahogy a macskákkal bánni kell. – Látod? Macska. Most fogtam. Macska, ez Véro.
Véro a szájára szorította a kezét, sűrűn bólogatott és igyekezett komolynak látszani.
Kissy leguggolt és a föld fölé tartotta a macskát.

– Most figyelj! Szabadon fogom ereszteni, de nem mer majd rátámadni senkire. A partvidék minden macskája hallott már rólunk.

Letette az állatot és elengedte. A macska kicsit bambult maga elé, aztán elballagott. Kissy diadalmasan rávigyorgott Véróra, aztán szaladt öltözni.

De akármennyit lököttködött, mégiscsak ez volt az utolsó forgatási napjuk. Nemcsak neki, a többieknek is, Anne most más dolgokkal lesz elfoglalva, el is utazik, a stábtagok pedig mind mennek a maguk dolgára. Kissyt kivéve, akinek semmi dolga. Az iskolát már befejezte, főiskolára… hát, egyelőre nem egészen biztos, hogy menni akar, többek között azért sem, mert ha mégiscsak megkapja annak az öt lánynak a szerepét Francótól, akkor nem lehet lekötve egy iskolában, egyelőre viszont nincsen több szerepe. Azaz de. Nanózni akar.

Egyre közeledett a kiírt dátum, és egyre lejjebb ereszkedtek az északi egerek fülei, mert addigra nekik már otthon kell lenni és kimaradnak az egészből. Annyi könnyebbség van, hogy csütörtök lesz, tehát másnap délután már jöhetnek. És jönnek is.

Kissy is északi egér volt, de neki nem kellett iskolakezdésre hazamenni, kivéve persze az egere miatt, akinek igen, és az azért mégse jó, ha sokáig távol vannak egymástól. De hát Martinnek csak később kezdődik az iskola, mindketten megvárhatják Nanoegeret. Nimby jár szegény a leginkább pórul, ő kimarad ebből is meg az egerét is itt kell hagynia.

Valamelyik dilis kisegér elkezdte, hogy hát ők voltaképpen testvérek valamennyien, tehát Angélique-kel is, és akkor most nagynénik és nagybácsik lesznek. El is kezdték így szólítgatni egymást, szia, nagynéni, szia, nagybácsi. Kissynek Maverick mondta a panzió folyosóján, ő pedig elkapta a kisegeret a nagy füleinél fogva és odanyomta a falhoz.

– Ide hallgass, egérke. Ne öregíts, jó?

– Az öregít, ha nagynéninek szólítalak?

Kissy vállat vont.

– Mindegy, az a lényeg, hogy megverhetlek.

– Kártyában, egérke!

– A szád is nagy, nemcsak a füled. Hat éve püfölöm a shindyket, nekem már nem mondasz újat verekedésről.

– És hidegre tettél egypár maffiózót is.
– Meg kémeket – tette hozzá Kissy figyelmesen.
– De azért verekedhetünk. Fogadok veled találatonként egy macaronba.
Kissynek megrebbent a füle.
– Milyen macaronba?
– Vanessa azt tervezi, hogy holnap süt macaront.
Kissynek megint megrebbent a füle, többször is.
– Ez nem gyakorlat, egérke?
– Nem, ez nem gyakorlat. Tényleg megsüti.
Ez még tegnap volt, és most, amíg ő az utolsó forgatási napján lyukat beszél a kis maffiafőnök hasába, Vanessa már dolgozik a macaronon. Kissynek a lelkére kötötte, hogy az egész stábot hívja meg rá. De még nem szólt nekik, majd a végén, ne töltsék az egész napot azzal, hogy a szájukat nyalogatják.

– Jól van, gyerekek – állt ki Anne a tér közepére –, ez az utolsó képünk és kész a film. Mindenki a helyén van?
Sorban jöttek a visszajelzések, mindenki a helyén volt.
– Ha még nem említettem volna – kezdte Anne ugyanúgy, ahogy az előző száz ismétlésnél –: nem akarok sérülést. Világos? Mindenki készen áll?
Mindenki készen állt.
– Akkor kamera indul! Óra indul: most!
Kissy fölengedte a kuplungot és kilőtt a kocsival, amit Rocker nemrég csórt és aminek a csomagtartójában volt a szajré. A fülhallgatójában Joséphine számolta a másodperceket. Tíznél beér az egyes kamera látóterébe. Húsznál a kettesébe. Itt még csak száguld. Valójában csak hatvannal, de úgy fog látszani, mintha kétszázzal repesztene. Huszonhét másodpercnél egy gyalogos lány – kaszkadőr – miatt félrerántja a kormányt és átvág a jobb oldalra, ahol huszonkilenc másodpercnél szembejön egy kék Suzuki, Bexi vezeti a kaszkadőrcsapatból, ahol Kissy elméletileg még mindig tag, csak hát nem kaszkadőrködik. Bexi is félrerántja a kormányt, őt csak addig követi a hármas kamera, amíg némi kacskaringóval visszatalál a helyes irányba. Neki, Kissynek nem szabad kormányozni, amíg harmincegy másodpercnél hajszál híján belerohan egy fába, akkor padlófék!

A kis Honda speciális filmgyári fékekkel volt fölszerelve, Kissynek egymilliószor a lelkére kötötték – és kétmilliószor ellenőrizték –, hogy nagyon alaposan csatolja be a tripla szuperbiztos filmgyári övet, mert ez a kocsi úgy áll meg, mintha Terence Hill kapná el szuperzsaru korában. Így is történt. Kissy nyílegyenesen kirepült a szélvédőn, fejjel átütötte a fenyőfát, tűlevélkoszorúval a fején berepült a mögötte levő ház ablakán, intett egy ebédelő családnak, a túlsó oldalon kirepült, letarolt négy villanyoszlopot, és lassan ereszkedve továbbszáguldott a rét fölött, míg végül az orrával hosszú árkot szántott a földbe és megállt. Egy pillanat múlva ott termett mellette a kengyelfutó gyalogkakukk.

– Bip-bip! – mondta, és továbbszáguldott.

– Huh! – mondta Kissy.

– Jól vagy?! – hangzott föl a fülében azonnal, és a házból már rohantak is a mentők, nyitották a kocsi ajtaját és a biztonsági övet is.

– Jól – felelte Kissy, bár még nem volt egészen biztos benne. – Egyben vagyok?

– Kérdés vagy állítás? – kérdezte a doktor közvetlen közelből, behajolva a kocsiba és őt figyelve.

– Kérdés… látsz rajtam sérülést? Mert én jól vagyok. Anne?

– Tessék, szívem.

– Jó lett a jelenet?

– Jó. Tökéletes.

– Kész a film?

– Kész, drágám, de te tényleg jól vagy?

– Jól. De ha a lábamnál heverne az összes fejem, akkor se mennék most kórházba. Vanessa macaront süt! Meg vagytok híva valamennyien! Mostanáig nem árulhattam el, mert akkor mind odarohantok macaront enni, és nem készül el a film. Illetve persze csak akkor rohannátok, ha tudnátok, hogy Vanessa milyen macaront süt. Faaantasztikuuus!…

Kissy elégedetten dőlt hátra a kerti nyugágyban. Neki most már nincsen dolga. A filmje kész, az utószinkront mindig aznap vagy másnap megcsinálták. A macaron is elfogyott még tegnap. Nincs más teendője, mint süttetni magát a nappal és legyezni magát nagy füleivel.

A gondos kisegerek csapata megszavazta, hogy mostantól az egyik kocsi mindig kint álljon a kapuban, menetkészen, benne a kulcs, és berakodva minden, amire szükség lehet. És mindig lesz itthon egy-két jogsitulajdonos kisegér, akik pillanatok alatt indulnak. Vanni már kivette a szabadságát. És persze ha az északi egerek Kissy kivételével el is utaznak, marad azért itthon még egér bőségesen, akik mindenben segítenek, az egyik vezet, a másik a csomagokat viszi.

Viszont addig még van egy hét is. Addig még többek között elintézik… melyik nap is…

Kissy füle hirtelen nagyot csattant a nyugágy szövetén. De hisz ma van hétfő!

– India Kilo hívja India Zulut – vette kézbe a telefont.

– Hallgatunk, India Kilo – felelte Niala, aki nem lehetett messzebb egy-két egérkilométernél, konkrétan bent a házban.

– Mikor megyünk Nizzába?

– Van ilyen terv – ismerte el Niala –, de pillanatnyilag a huszonöt kisegér ötvenfelé szaladt, plusz anya még telefonál.

– Vettem – felelte Kissy, és fölkelt, hogy ő is legalább kétfelé szaladjon, illetve konkrétan hogy csinos, üde kisegeret varázsoljon magából, aki illik a hely színvonalához, és nem mellékesen halálra rémiszti a shindyket. Aztán beugráltak a bérelt buszba, és kiugráltak belőle, de már Nizza központjában.

Vanessa gyönyörű volt, pedig ugyanolyan fehér pólót és kék sortot vett föl, mint bármikor. De ragyogott. Ők többiek is. Hallatlanul büszkék voltak rá. Volt is miért.

A szaküzlet egészében véve olyan volt, mint egy űrkikötő valamikor a huszonötödik században. Szupermodern berendezések, excentrikus díszletek, halk szavú, udvarias alkalmazottak, halk szavú, udvarias vásárlók… és egy falkányi apró rágcsáló.

– Sziasztok, üdvözöllek benneteket – sietett eléjük egy lány, Claudette, a névtáblája szerint. Kissy sosem látta. – Á, te vagy az, Vanessa, nagyon örülök, hogy megismertelek. Claudette vagyok.

Kissy csak nézett bambán. Aztán Georges-ra sandított.

A D’Aubisson nővérek egyből apjukra sandítottak, előzetes bamba nézés nélkül.

A pilótának hirtelen sürgős tanulmányoznivalója akadt egy polcon.

Vanessa pedig egy perc múlva ott állt egy valószerűtlenül hatalmas berendezés előtt, és hátratett kézzel hallgatta Claudette magyarázatát. Aztán bólintott és bekapcsolta. Kissy csodálta a hozzáértését. Ő biztosan nem tudta volna, hogy a milliónyi gomb közül melyik indítja a rakétákat és melyik áll Föld körüli pályára.

Vanessa bedugta a nyakán lógó fejhallgatót a csatlakozóba, ráigazította nagy füleire, két kis mancsát a billentyűkre tette és villámgyorsasággal játszani kezdett. A háta mögött néhány kisegér lelkesen táncra pördült, bár ők nem hallottak semmit. Nem is volt rá szükség. Úgyis a *Popcorn*t játssza.

De csak fél percig, aztán Nimby odalépett hozzá, elővett egy kábelt és megmutatta neki. Vanessa bólintott, abbahagyta a játékot. Nimby kihúzta a csatlakozót, bedugta a kábelt, a másik végébe egy telefont, abba Vanessa fejhallgatóját, és nyomkodni kezdte a telefont. Az egerek előkapták a kis bluetoothos füleseket és ráillesztették őket nagy füleikre. Így már ők is hallották, ahogy Vanessa folytatja a játékot. Tényleg a *Popcorn* volt az, de hamarosan átkeverte egy másik zenére, amitől az egerek a lendületes tánc mellett lülülüzni is kezdtek, mint Villeret. Angélique persze nem táncolt, ő beérte a lülülüvel. Ezzel folytatta a másik hangszeren, aztán *Jákob rabbi kalandjai*val, amire az egércsapat körbeállt, összekapaszkodott, úgy táncoltak tovább. A harmadik hangszerhez a birodalmi indulót választotta, s a kisegerek hármas sorokba álltak és masírozni kezdtek. A többi vásárló már semmi mást nem csinált, csak őket bámulta. Szerencsére nem kellett messzire masírozniuk, Vanessa áttért a következő filmre: *Felszarvazták őfelségét.* A huszonnégy kisegér negyvennyolcfelé szaladt és futkározni kezdtek, de a zene néhány akkord után elhallgatott megint, Vanessa továbbment egy újabb hangszerhez, és most a saját szerzeményét játszotta, a *Hegyek*et, amire a csapat párokba állt és együtt kezdtek lassút táncolni.

Végül Vanessa levette a fejhallgatót és ránézett Claudette-re.

– A másodikat választom.

Persze nem ők viszik haza. Az Electone nemcsak méretre óriási – ötven kilót nyom, kétezer-hatszázharmincegyszer annyit, mint Vanessa, aki csak tizenkilenc gramm –, hanem egy bo-

nyolult, finom műszer, az üzlet házhoz szállítja, szakszerűen. Holnap. Most még csak végignézte az egércsapat, amint Vanessa kifizeti az ezerötszáz eurót a saját bankszámlájáról, ugyanazzal a könnyed nyugalommal, amivel valaha régesrégen megvette azt a muszlinruhát – Kissy úgy látta maga előtt, mintha ott lett volna –; hiszen ezt a pénzt ő kereste, saját maga, zeneszerzéssel. Kissy nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy Vladimir Cosma és Georges Delerue is volt valaha kezdő, és ők is fölvették valaha a legelső honoráriumukat. S most a kis szöszke egerük vette át az elsőt, azaz már két napja, és vesz belőle egy csúcskategóriás hangszert – nem az elsőt, hiszen a Tyros is az, de talán nem is az utolsót. Igazi nagy zenészeknek néha egy csomó hangszerük van.

És persze szüksége lesz egy nagy hangversenyzongorára, amiben ellakhatnak Nimbyvel és a sok-sok pici egerükkel.

Az üzletből kijövet elözönlötték a legközelebbi cukrászdát, teletömték a kis pocakjukat sütivel és fagyival, és ahogy ilyenkor szokták, terveket szőttek, hogy milyen shindyket kapjanak el és hogyan. De nem csak erre. Szerepeket válogattak Kissynek.

– El *kell* játszanod Sziporkát – jelentette ki Françoise mély áhítattal. – Senki sincs, aki nálad autentikusabban tudná.

– Hű, nagyon – cincogott Elke. – Vezetsz Flugzeugrepülőgépt, autót, hajót, űrhajót, tengeralatthajót, mindent vezetsz, és meg is szerelsz menetben, és csinálsz minden eredeti csuda találmányokt folyta.

– Folyton – javította ki az egere, de Elke őrá se hallgatott jobban, mint bárki másra.

– Még sőtebb, és találmányok mondanak folyta kudarcba csődöt, és nézők imádik. Csuda inteligenciális, csak kicsit peches. Meg szexis és naaaagy a füüüüle. Mint tiédnek! Hopp, shindy.

Mindenki körülnézett és a fegyvere után kapkodott, hol, hol, hol?

– Honnét tudjak? Akárki járókáló leheti. Gondoltátok már, hogy milyen régótából nem fogtuk senki shindyet? Olasz autóshindy utolsó. Lássi csak. Volt kedvenc monacói shindyke, Kissy fogta orvosot die Schweizban, csapat fogta lánykaüzemelő shindyekt Mallorcában, az spanyol, volt egy Karlsruhében, meg vehetemjük enyém shindyet hozzá, az itt volt, de ő

dán, meg volt egy torontai meg egy belga, de csak rendőrkék láttak őket. Szóval igazában shindyekt fogtuk csak Franciaország, Monaco, Olaszország, Spanyolország, Németország und die Schweiz. Öt. Nem sok.

– Hat – sziszegte Kissy, még a fejét fogva. „Lánykaüzemelő shindyek.” Szörnyű ez a gyerek.

Mások is mondták, hogy ez hat, de Elke persze nem figyelt.

– Westeuropa áll pedig több országtól. Melyik ország legközeli, ahol még nem kaptuk el shindyet?

– Andorra, San Marino vagy a Vatikán – felelte Nimby –, de ez utóbbi elég cikis, tömegével hemzseghetnek ott.

– Az jóóóó, ha rájuk tudsz biztosítani.

– Bizonyítani – sziszegte Kissy.

– Csak hát nem tudsz. Ők ott államhatósági törvénység. Még sőtebb pedig ha shindy kitörje őrizet és meneküli végig országt, üldöződés tartódik öt perc. Úgy unalmos. Figyelsz csak – pillantott föl Elke az arra jövő pincérnőre –, nézjed ez üvegpohárt, látsz, milyen rossz?

– Miért, mi a baj vele? – kérdezte a pincérnő.

– *Üres.* Volt benne pedig igazán jó fagyi, de eltűnte. Most benne kicsi vörös nordnémet Elkében – bökött a mellére.

– Értem. Milyet hozzak?

– Csoki, Erdbeere, vanília, csoki, Erdbeere, vanília. Hat!

Most bezzeg tud hatig számolni, gondolta Kissy.

– Egyébként – jegyezte meg Vanessa, míg mellettük a kölykök sorban ugráltak föl a buszba – az Electone-nal meg fogom csinálni az egérdalok teljes hangszerelését, és akkor már semmi sem ment meg attól, hogy el kelljen énekelned őket, egérke.

– Frankie azt mondta, írj még, mert hat kevés.

– És ki mondta, hogy nem írtam többet?

Kissy rámeredt, a mikró visszavigyorgott, aztán föllépett a buszba. Kissy elszánt képpel követte.

– Most azt hiszed, hogy megijesztettél, egérke? Nagyobb cica kell ahhoz. Igenis el fogom énekelni a dalokat, és ha emiatt Françoise óriásplakátot készíttet rólam, hát állok elébe.

Leültek, elindultak, de a második sarok előtt Georges szólt a sofőrnek, hogy álljon meg.

– Miért álltunk meg? – kérdezte a busz minden csücskéből sok ezernyi kisegér.
– Kissy óriásplakátot rendelt, hát tessék.
Kissy értetlenül bámult Georges-ra, aztán összerezzent, mert az egérkék rikoltozni kezdtek. És fölfedezte saját magát odakint, a járdán egy hirdetőoszlopon. Bambán bámult rá, nem értette. Ő itt ül bent, nem lehet egyúttal odakint is.
Jean-Jacques egy órával később hívta, már otthon voltak.
– Készen vannak a plakátok – újságolta –, ma vagy holnap elkezdik kiragasztani őket.
– Láttam – sóhajtotta Kissy –, az egyikkel már le is fényképeztek Nizza belvárosában.
– Nagyszerű. Egy hét múlva találkozunk a megnyitón.
– Lehetetlen – felelte Kissy, hiszen a plakáton rajta volt a pontos dátum is. – Én aznap a szülészeten leszek.
– Mi az ördögöt keresel ott?
– Angélique-et kísérem, megjön Nanoegér! Lesz neki nagy füüü… mindegy, ez a része nem érdekes. Szüksége van a segítségre.
– Nekem is, és ha udvariatlanul is hangzik, tény, hogy szerződésben vállaltad, hogy eljössz. De ti rengetegen vagytok, valaki biztosan ott tud lenni helyetted a szülészeten.
– Tényleg rengetegen vagyunk – riposztozott Kissy –, valaki ott tud lenni helyettem a megnyitón is.
Jean-Jacques leszamarazta és elköszönt. Kissy lekonyult fülekkel meredt a telefonra.

Egyetlen dologgal kárpótolhatja magát, ha már úgy esett, hogy nem lehet Beaulieu-ben Nanoegér fogadásán: legalább Martin mellett lesz. Esetleg bemegy Párizsba zsebtolvajt fogni. No meg esetleg elénekli azokat a dalokat, hadd legyen a kicsiknek karácsonya, aztán ha Frankie emiatt óriásplakátot akar készíteni, azt már neki kell megbeszélni az elmeorvosával.
Frankie nem akart óriásplakátot.
– Hallgass ide, állatka.
– Kisegér – pontosított Kissy.
– Mit bánom én, hogy milyen állat vagy, amíg vonzod a közönséget.
Kissy nevetett.

– Honnan veszed, hogy vonzom a közönséget?
– Sehonnan, amíg saját koncertet nem szervezünk neked, de az még nem most lesz. Viszont harmincegyedikén lesz egy nagy buli Saint-Germainben, nyárbúcsúztató, köszöntjük az új tanévet, ilyesmi. Lesz ott pár ember, aki számít, meg egy egér, ha eljössz. Elénekeled a dalaidat és megnézzük, milyen fogadtatást kapsz.
– Mind a tízet?
– Mondjuk három-négy fog beleférni. Viselheted a bársonyfüledet.
– Még szép! – vágta rá Kissy. – Ilyen jeles alkalomra semmiképp se mennék bársonyfülek nélkül.
Így is történt, teljes egérdíszben jelent meg a gimnázium udvarán harmincegyedike délutánján, bársonyfülekkel, Jerry-órával, az övén telefonnal és fegyvertáskával, hátizsákkal. De ez utóbbit letette az öltözőben, ahol menő alapítványi kisegérből átvedlett menő énekesnővé, rövid fehér ruha, fehér cipő, csak farkincája nem volt. Észre is vették.
– Nagyon cuki vagy, drágám – mondta Antoine, akihez immár harminc másodperces ismeretség fűzte, szervező volt, ügyelő, színpadmester, műsorvezető, mindenféle. – Valamilyen állat leszel?
– Kisegér – húzta ki magát Kissy teljes tízcentis magasságában. – Már eddig is az voltam.
– Értem – értette félre Antoine. – Oké, akkor van gyakorlatod, de ha bármiben segíthetek, keress bátran, itt leszek egész nap.
Kissy hüvelykujjat mutatott, de minden segítség nélkül odatalált a színpadra – pedig nem tettek ki sajtot –, végigpillantott a közönségen, felmérte. Háromszáz körül lehetnek, főleg gyerekek a szüleikkel. Szuper. Elhinti közöttük az egérszeretet magvait, és egy részük sosem tart majd macskát.
– Szia, pocok – fogadta Frankie a színpad mellett, sötét öltönyben, cilinderben, ferde piros szalaggal és kitüntetésekkel a mellén. – Jó, jó, tudom, tudom. Egér vagy. Imádod a sajtot és megvered a macskákat. Mindjárt te jössz, aztán én.
– Miii… közvetlenül előtted lépek föl?!
– Bezony! Mit szólsz?
– Frankie, én… nem találok szavakat. Annyira drága vagy…

Nem folytathatták, a nézőtéren felcsattant a taps, és már jött is Antoine, hogy bekonferálja Kissyt.

– Hölgyeim és uraim, most pedig az állatvilágba hívom meg önöket. Kérem, néhány percre feledkezzenek meg arról, hogy nyár van. Itt a karácsony, az emberek otthon sütnek-főznek – és az állatok is. Hogy milyen állatok? – Antoine kinyújtotta karját a színpad balszárnya felé, ahol Kissy várakozott. – Hát az egerek! Következik Kissy Chaton!

Megszólalt Vanessa zenéje, és Kissy belibbent a színpadra.

Nagyszerű műsort csináltak. Kissy kétszer lépett föl, előbb a *Karamell*t és a *Bújócská*t énekelte el, aztán egy jó órával később az *Óda a sajttortához* és a *Kisegérszerelem* volt az est két záródala. A közönség imádta.

Még jobban. Mert előadás után odagyűlt köré egymillió gyerek, és autogramot is kértek. Még soha nem adott autogramot, és ezt be is ismerte. A gyerekek nevettek, és az egyik megmutatta, hogy kell. Az elsőt úgy írta, hogy Kissy, aztán a másodiknál támadt egy ötlete, és az első S betűnek egérfüleket rajzolt. Az első gyereket is visszahívta és berajzolta a füleket az autogramjára.

A telefonját persze otthagyta az öltözőben – sőt a fegyvereit is, bátran szembenézve azzal, hogy a nézőtéren akadhat cica –, s csak akkor látta a hívást, amikor visszament. Ismeretlen szám, de hát mit van félnivalója? Legfeljebb shindy. Bár az volna.

Tíz perce jött a hívás, hát visszahívta, akárhány óra van.

– Jó estét. Kissy Chaton vagyok, volt egy hívásom erről a számról.

– Á, Kissy – örült meg egy női hang. – Jó estét. Yvette Moulin vagyok. Úgy emlékszem, sokáig fent van, ezért zavartam. Emlékszik rám? Franco Zappone felesége vagyok.

– Hogyne, madame, nagyon jól emlékszem. Miben lehetek a segítségére?

– Igazán kedves. Nos, a Keyes-filmről van szó, a tudathasadásos nőről. Volt módja elolvasni a könyvet?

– Hogyne – felelte élénken –, kétszer is, és nagyon tetszett.

– Ennek nagyon örülök. Nos, meg tudná oldani, hogy valamikor feljöjjön Párizsba?

– Mi sem könnyebb ennél: most is Párizsban vagyok. Pontosabban Saint-Germainben, volt egy fellépésem ma este.
– Sikere volt, gratulálhatok?
– Igazán nagyon kedves.
– Nos, merrefelé jár holnap?
– Merrefelé kívánja madame, hogy járjak?

– Mi a baj, Yvette? Történt valami?
Az orvos arca csupa aggodalom volt, ahogy fölébe hajolt.
– A… a nővérek, dr. Moulins – felelte Yvette aggodalmasan. – Hallottam a beszélgetésüket… a többszörösen hasadt személyiség szindrómáról beszélgettek, azt mondták, hogy én ezt csak kitaláltam… de doktor úr, én ebből az egészből nem értek semmit, én soha nem is hallottam erről a többszörösen hasadt… úristen, szétrobban a fejem, most! most történik, dr. Mou…
A halántékára szorította mindkét kezét, megtántorodott.
– Ne álljon ellen, Yvette! – hallotta az orvos hangját. – Engedjen neki!
Yvette dülöngélve, tántorogva megfordult a tengelye körül, aztán leengedte a kezét és zavartan nézett körbe.
– Jól van? Jól érzi magát?
Annabelle határozatlanul bólintott.
– Meg tudná mondani, hogy hívják?
– A… Annabelle Saint-Croix. Én… igazán röstellem, de azt hiszem, nem tudom, hogy önök kicsodák.
– Máris bemutatkozom – felelte az orvos, de a bemutatkozást kihagyta. – Cindy hívott fel, és azt mondta, hogy Yvette-nek segítségre van szüksége.
– Igen, értem. – Annabelle helyet foglalt a fotelben, helytelenítő pillantással eligazította a térdén a szoknyáját – noha farmernadrág volt rajta –, és összeillesztette két kezén az ujjak hegyét. – Sajnos attól tartok, nem tudok a segítségére lenni, minthogy nem én vagyok Yvette. Viszont őszintén bevallva Annabelle sem szívesen vagyok.
Az orvos meghökkent.
– Tudja, úgy gondolom, hogy egy olyan entellektüelnek, mint jómagam – Annabelle hűvös fensőbbséggel nézett fel a férfira –, hozzávéve, hogy ráadásul meglehetősen sznob vagyok, egy-

szerűen… – felpillantott a mennyezet felé, a megfelelő szót keresve, aztán csettintett az ujjával – túlságosan *capriccioso* ez a név, hogy – lebiggyesztette az ajkát – „Annabelle”. Ön intelligens férfinak tűnik, s bizonyára rendelkezik a megfelelő műveltséggel, hogy egy kellőképpen intellektuális nevet találjon nekem.

Dr. Moulins hirtelen tapsolt egyet. Annabelle a homlokához kapta a kezét és fájdalom jelent meg az arcán.

– Jaj, doktor… széthasad a fejem… én nem is tudom… – hirtelen felkacagott –, nem is tudom, honnan szedi Annabelle azt a sok bolondságot. Még hogy másik nevet akar… – Szája elé tette a kezét, úgy nevetett. – Elnézést… persze, jól vagyok, csak annyira… annyira *magasan* van! Jó ez a szó, doktor?

– Jó lehet ez is, Cindy.

– Jaj, hiszen még nem is mondtam, miért kerestem. Igen, Yvette-nek tényleg segítségre van szüksége. Annyira sótlan és begyöpösödött, hogy azt maga el sem tudja képzelni. Egyszerűen el sem lehet viselni. – Felkuncogott. – No persze kellő humorérzékkel…

Dr. Moulins megint tapsolt egyet. Cindy aggodalmas arccal nézett föl rá, aztán szélesen elvigyorodott.

– Oké, haver, a taps az jöhet minden mennyiségben! – Fölpattant a fotelből, kiugrott a szoba közepére és diadalmas pózba vágta magát. – És zene is jöhet, megőrülök egy kis zenéért, öregem, úristen, de régen nem táncoltam! – Odalépett a férfihoz és hozzádörgölőzött. – No persze sokféle testmozgást kedvelek, és nem muszáj, hogy a tánc legyen az első! Van valami terve ma estére, monsieur, vagy rábízza magát a kicsi Melaniera? Ígérem, nem fog csalódni. Jaj, és valami jó olasz kaja is kell!

Kilépett oldalra, egy fotelből fölkapott egy plüssmackót és a férfi mellének nyomta, az pedig önkéntelenül megfogta.

– Persze nem valami vacak pizza, hanem valami, ami megtölti a gyomrot, egy nagy tál quantocosta, hadd feszüljön a pocak, úgyis lemozogjuk… – Csábos mosollyal ajándékozta meg a férfit, aztán gyorsan fölemelte a kezét, figyelmeztetően. – De tapsolni nem szabad, amíg vége nincs az előadásnak! Megígéri?

– Megígérem.

– Oké, szőke herceg, bízom magában. Mert tudja, ha tapsol, akkor az lesz… az lesz… – megtántorodott, összegörnyedt, a homlokára tette mindkét kezét –, jaj, ne, még ne, nem akarom, már megint ez az átkozott…

Elvette a kezét a halántékáról és gyűlölettel meredt a férfira.

– Te átkozott! – süvöltötte, és nekiesett, de csak a plüssmackót ragadta meg. – Tudtam, hogy te vagy az a szemétláda, aki Melanie-t szédíti, te ígérgetsz neki szerepet meg mindent, csak az ágyadba vihessed, mi?! – Vadul püfölte a mackót. – Hol a szereposztó díványod, hadd szaggassam szét!

– Szükségtelen – nevette el magát a férfi. – Már nem kell a dívány. A szerep a magáé.

Most már a kisasztal körül ültek, négyen. Yvette és Franco egymással szemben, Kissy kettejük között, az asztal alatt pedig Henri, összetekeredve.

– Persze a forgatáson a helyes szöveget kell mondania – jegyezte meg Franco. – Honnan szedte ezt a sok képtelenséget?

– Hát csak úgy keletkezett, itt a homlokom mögött. De az Annabelle tényleg nem jó név, már ne haragudjon.

Franco összevonta a szemöldökét.

– Nézze. Egyszerűen nem illik egy ennyire intellektuális lényhez. Van úgy, hogy valakire nem illik a neve, Jodie Foster is nevet változtatott, mert az Alicia nem illett ahhoz a vadóc lányhoz, aki ő mindig is volt. – Kissy hálatelt szívvel gondolt Nialára, akinek kimeríthetetlen filmes ismerettárából mindig tudott meríteni. – Egyébként az Yvette-et sem tartom a legjobbnak.

Yvette fölkapta a fejét.

– Mármint *önhöz* természetesen illik, madame. De a könyvbeli Sally egy butácska nő. Szerintem össze kellene cserélni őket. Sally legyen Annabelle, Nola pedig Yvette.

Franco hümmögött.

– Majd átgondolom. Egészében véve tetszett, amit csinált. Nos, forgatási tervünk már van, de nincs benne kezdő dátum, Yvette most egyeztet, hogy kinek mikor jó.

– Rendben. Nekem ötödikén van egy kötelezettségem, meg kell jelennem a korábbi filmem megnyitóján. Aztán hétvégére

lemegyek Beaulieu-be megint, üdvözlöm Nanoegeret, de aztán már tudok forgatni.

– Elnézést… kit fog üdvözölni?

– *Nanoegeret* – tagolta Kissy. – A csapatunk legújabb tagját. Ötödikére van kiírva… mármint hogy megszületik.

– Ó. Gratulálok a szülőknek. Jó. A hétvégén értesítjük, hogy mikor és hol kezdünk. Van valami tartósabb szállása Párizsban?

– Vaucressonban van a rendes lakcímem.

– Á, értem. Nagyszerű. Akkor ezt át is adom, legyen szíves majd elolvasni.

Kissy rápillantott a szerződésre és szó nélkül aláírta.

Ólomlábakon vánszorgott az idő ötödikéig, amikor Kissy persze hűségesen elment a megnyitóra, de lelkileg nyolcszáz kilométerre volt onnan, Angélique mellett, aki természetesen népes kísérettel érkezett a kórházba. Mindenről gondoskodtak, a legapróbb kényelmi eszközöktől a fegyveres védelemig, arra is volt gondjuk, hogy a kocsit ne Vanni vezesse, hanem a higgadtabb Niala. Előttük ment Georges a másik kocsival és a csapat egy részével, ő vitte a leendő nagyszülőket is, akik pár napja már megérkeztek; Vanni szülei nem éltek már.

Aztán vártak, mert Nano még egyáltalán nem indult el kifelé. Kissy pedig végigülte a filmvetítést, aztán megjelent a vászon előtt a többiekkel, mosolygott, integetett, interjút adott, autogramot osztott. De az interjúból később csak egyetlen kérdésre és válaszra tudott visszaemlékezni.

– Most, hogy filmsztár lett önből, hogy érzi magát?

– Egyszerűen csodálatos, hogy együtt dolgozhattam ezzel a sok nagyszerű művésszel, és remélem, hogy a filmünk elnyeri a közönség tetszését.

Sajnos ezt a remek választ nemcsak durván megvágták, de később mindenki azt állította, hogy ő valójában ezt mondta:

– Tök jó, de aztán megyek vissza bűnözőket püfölni.

Nagyjából azért viselte aránylag türelmesen a sztárságot és velejáróit, mert Nano még nem jött meg, sőt el sem indult. Angélique egy kórházi ágyon feküdt, körülötte a csapat délvidéki ré-

sze, és várt. Nano türelmes kisbaba volt, az ultrahang szerint egészséges, csak még nem akart előbújni. Neki ráért a dolog.

Kissy filmjének vetítése kettőkor kezdődött a Cartier moziban, és három óra negyvenötkor ért véget. Kissy és társai félórát fotózkodtak a vászon előtt, interjút adtak, negyed ötkor pedig kezdődhetett az autogramosztogatás, ami majdnem ötig tartott. Kissy öt óra körül szabadult a moziból, társaival együtt. Persze rögtön visszakapcsolta a telefonján a hangot, ahogy kilépett az utcára, és hívta is a Jerryt.

– Zsebibaba? – kérdezett rá a fedőnevével.

– Egérmentes – felelte Vanessa.

Kissy sóhajtott, elment a motorjához, ráült, behajtotta nagy füleit a sisakba, eligazította a fején, levette megint, s nagy fülei rögtön kirúgták magukat rendes állásukba.

– No mi van? – vette föl a telefont.

– Egérjelzés! – rikkantotta Vanessa. – Itt az első fájás!

Kissy még nagyobbat sóhajtott.

Persze egész Kisegérföld fölbolydult, a déliek mind ott nyüzsögtek a kórházban, az északiak pedig ráhajtották nagy füleiket a telefonra, és minden hírre lelkendeztek. Elég ritkán volt rá alkalmuk, csak este kilencre kezdtek sűrűsödni a fájások, akkor viszont Kissy már a filmbemutatós banketten volt és rengeteg kérdésre válaszolt.

Úgy nézett ki, a fogadtatás kedvező, a nézők között tartott gyors közvélemény-kutatás csak vázlatos eredményeket adott, de többet nem is vártak. Többen dicsérték Kissy játékát, a film humorát és pergő cselekményét, a zenét is, még az operatőr is kapott egy elismerést. Valaki megkérdezte, lesz-e folytatás.

– Jelenleg nincs ilyen tervünk – felelte Jean-Jacques –, de filmeket természetesen továbbra is forgatunk, a nézők hamarosan egy régi, ismert film remake-jében láthatják viszont Kissyt.

– Melyikében? – repült a következő kérdés.

– Ez még lehetne meglepetés, milyen ötlet?

– Ott a füleket is viselni fogom – tette hozzá Kissy buzgón, ami mosolyra derítette a riportereket, hiszen most is rajta voltak a fülek, és rögtön jöttek is a kérdések a fülekkel kapcsolatban. Ő már jó előre megbeszélte egértársaival, hogy mit fog erről mondani – nincsen titkolnivalójuk, az alapítvány régesrég

kilépett a rejtőzködésből, már az egértábor is ennek folytán jöhetett létre. Hát elmondott mindent, egereket, shindyket, sajtokat, macskákat.

A sajtó el volt bűvölve.

Másnap a lapok tele voltak a filmbemutatóval és mindegyik cikk elmondta, hogy a főszereplő, amikor nem kamera előtt áll, akkor *is* bűnözőkre vadászik, de a csapat csak úgy összevissza olvasta, ahogy alkalmuk nyílt rá, amikor éppen kijöttek. Mert a nap legnagyobb részében ott hemzsegtek Angélique körül, aki személyesen nem lehetett ott, az virtuálisan, és gyönyörködtek Nanóban.

Gabrielle Battista tizenöt perccel éjfél előtt született, ezért még ötödikén fogja tartani a születésnapját. Háromezer-négyszázötven gramm és ötvenegy centi. Barna haja volt, barna szeme, és… hát éppenséggel…

– Elég kicsi füle van – mondta ki Vanessa azt, amire mindenki gondolt, de senki se volt közülük Vanessa, hogy ki is mondja, kivéve persze Vanessát.

– A tied se volt nagyobb, amikor megszülettél – felelte nővére szeretettel.

– Hát nem – ismerte el a mikró –, de neki már nem kell tizenegy évig várnia, hogy lehessen egérfüle. Lássuk csak. Egyhónapos koráig *semmiféleképpen* nem vadászhat egyedül shindyre, csak felügyelettel.

– Ez hogy jött ki? – érdeklődött az újdonsült anyuka.

– Ötvenegy napos korában már gyereke lesz – tudatta Kissy, aki már megszerezte a szükséges szakirányú ismereteket –, persze csak ha talál hozzáillő, derék, rendes egeret.

Vanni nem szólt semmit, a lányában gyönyörködött. Végül is erre nem is volt mit mondani. Szokva volt már az egérkék szövegeihez.

Aprócska, nagyfülű őrangyala intézkedett, hogy még napokig maradhasson Beaulieu-ben: vasárnap jött Yvette hívása, szerdán kezdenek a Pigalle-on, Annabelle lakásában, place Gustave Toudouze. Annabelle-nek fogják hívni az egyes számot, közölte Yvette, az entellektüel lány új neve pedig Véro. A többiek

neve nem változik, a nyomjelzőt Cindynek hívják, a férfifaló színésznőt Melanie-nak, a fájdalom hordozóját pedig Mise-nek.

Szerda reggel Kissy meg is érkezett a helyszínre, egy háromszög alakú kis terecskére, ahol talált egy remek motorparkolót is, oda beállt, ellenőrizte a tükörben nagy füleit, föltette a hajpántját és ment átváltozni. Először is egy első emeleti lakásba, ahol már javában folyt a munka, sminkszobát rendeztek be, összerakták a technikát. Annabelle-ék a szomszéd lakásban laknak, ott is dolgoztak a díszletezésen. Franco és Yvette amott volt, Kissyt a rendezőasszisztens vette gondjaiba, egy vörös hajú hölgy, Germaine, aki minden arra járót bemutatott neki, és minden arra járó tudta, hogy ő kicsoda, nagy tisztelettel fogadta és biztosította, hogy mindenben a segítségére lesz. Kissyben lassan tudatosodni kezdett, hogy ennek a filmnek mind az *öt* főszerepét ő játssza, és többet lesz a filmvásznon, mint mindenki más együttvéve. Ötük közül legalább egy minden jelenetben benne lesz. Gyakran kettő is.

Már aznap délelőtt érdekes különbségeket figyelt meg Jean-Jacques, Anne és Franco stílusa között. Az előző két rendezője együttvéve nem követelt meg akkora fegyelmet, mint Franco. Nem tőle, a stábtól. Alig beszélt velük, tudták a dolgukat, de mindennek a művészek keze ügyében kellett lennie, és ott is volt. Ez a délelőtt háromszereplős játék volt: színésznő, rendező, operatőr. A többi tíz ember azért volt ott, hogy ez a három tudása legjavát nyújthassa és az olyannak is látsszon, amilyennek látszania kell. És nem tegeződtek senkivel, kivéve Henrit, aki lefeküdt a sminkszoba sarkában és aludt. Öreg uszkár volt, fekete, nagyon nagy kutya. Mindenkit ismert már és farkcsóválással üdvözölt, de ezen túlmenően nem kívánt részt venni a filmezésben. Nem is volt beleírva a forgatókönyvbe.

Kissynek szokatlan volt ez a vezetési stílus, hiszen egérsége kezdetei óta egy olyan szervezetben nevelkedett, ahol mindenki egyenlő volt és valójában nem voltak vezetők és alárendeltek… illetve annyira azért mégsem. Mert a konyhában Vanessa zsarnok volt, aki parancsolt és rendelkezett, és nem tűrt ellentmondást, mert az ételnek olyannak kellett lennie, amilyennek ő a saját művészetével megálmodta. Hát Franco módszere is ilyen volt. Ha nagy ritkán szólt valakihez Kissyn és Yvette-en kívül, az utasítás volt, bár mindig halkan beszélt és udvariasan.

Itt is jó volt a hangulat, egy-egy felvétel után éppúgy beszélgettek, viccelődtek, mint a korábbi stábokban, annyi különbséggel, hogy Franco és Yvette leginkább csak hallgatóság volt, mert többnyire elmerültek a következő csapó megtervezésében.

– A következő az elképzelésem – fejtette ki Franco, amikor leültek Annabelle-ék nappalijában. – Néhány jelenetet fel fogunk venni, jelmezzel, sminkkel, rendesen, de nem azért, hogy megtartsuk. Azt szeretném, ha mind az öt szerepet játszaná egy ideig, egy kicsit érjenek, alakuljanak a figurák. Mind az ötnek meglesznek a maga sajátos vonásai, amik lehetnek mozdulatok, hanghordozás, arckifejezések, bármi lehet. Nem szabad túljátszani, de a néző egyből fel fogja ismerni, hogy mikor melyiket látja. – A jegyzeteibe pillantott. – A meghallgatáson maga már elő is vett néhány figyelemre méltó ötletet, Kissy. Véro enyhén nazálisan, lassabban beszél, egyfajta előkelőnek képzelt hanghordozással, ami nekem nagyon tetszik. Melanie kissé mélyebben, rekedtesen beszél, merthogy ugye ő egy férfifaló démon, ez is nagyon jó. Még a mozgáskultúrájukat kell jobban szétválasztani. Az nagyszerű, hogy Véro szereti az ujjai hegyét összeilleszteni és így tartani kiselőadásokat, de Melanie-nak is szeretnék valami jellegzetes kéztartást vagy -mozdulatot, és a járásukat is ki kell csiszolni. Mise nagyjából rendben lesz az erőszakos, gyűlölettel teli magatartás irányából, ezt fejezik ki a gesztusai. De Cindy és Annabelle még nincsen kellőképpen kidolgozva, őrajtuk még nagyon sokat kell finomítanunk.

Kissy megbillegette nagy füleit.

– Szerintem Annabelle-t nem kell. Legyen meg a többi négynek a saját jellegzetessége, és Annabelle lesz az, akiből ezek mind hiányoznak. Hiszen a négy személyiség egy-egy trauma során szakadt ki Annabelle-ből, és mindegyik magával vitt valamit: Mise a fájdalmat és a gyűlöletet, Cindy a vidámságot és az életigenlést, Véro az intellektust, Melanie a… a színjátszást, a férfiakat…

– Az extrovertáltságot – segítette ki Yvette.

– Igen, ez az, köszönöm. Annabelle-ben nem maradt semmi, ő egy üres héj. Végül is ezt Keyes könyve elég világosan ki is mondja.

Azok ketten bólintottak.

– Annabelle introvertált, buta, humortalan, gyáva, fél minden nyilvános szerepléstől, fél a férfiaktól, és nem képes valódi érzelmeket megélni. A pozitívakat Cindy vitte magával, a negatívakat Mise. Annabelle legjobb alteregója Murphy, a könyvbeli kirakati baba.

Megint bólintottak. Az eredeti könyvben van egy kirakati baba, akivel Sally sokat beszélget, és van két férfi is, akik udvarolnak a különböző alteregóinak. A forgatókönyvből Murphy kimaradt, és négy lánynak is van saját udvarlója, csak Mise nem jut többre alkalmi erőszakos kapcsolatoknál; persze nem őt támadják meg, hanem valamelyik másik lány keveredik szexuális töltetű helyzetekbe, és olyankor előpattan Mise, jól elagyabugyálja az illetőt – hát ez menni fog, állapította meg Kissy –, aztán elköt egy kocsit és dühögve, szitkozódva száguldozni kezd az utcákon. A könyvben is, a filmben is szerez egy pisztolyt és azt tervezi, hogy megöli Annabelle volt férjét, de valójában senkit sem bántalmaz komolyabban. Ennek ellenére ez a film nem lesz gyerekeknek való, de Kissy már jó ideje tisztázta a csapattal, hogy mik azok a gyerekeknek nem való filmek, amikben egy hírnevére büszke alapítványi kisegér nem vállal szerepet, és mik azok, amikben igen. Ebben igen. Ez a film voltaképpen az olyanok közé tartozik, amik valakinek a betegségéről és gyógyulásáról szólnak – elvégre a többszörösen hasadt személyiség szindróma egy betegség –, és hát a többi ilyen film sem mind való gyerekeknek.

Egész délelőtt az öt lányt csiszolták, Germaine rengeteg jegyzetet csinált, Claudette fotózott, Yvette videózott. Most már improvizációk nélkül, a forgatókönyv szerint dolgoztak. Aztán tartottak egy ebédszünetet, egy közeli étteremben ettek, ki-ki alapon, Yvette csak Kissyt kérdezte meg, hogy van-e nála elég pénz, hiszen csak ő volt új a csapatukban. Persze hogy volt, még úgy is maradt a számláján bőven, hogy a gázsik nagy részét átadta Mariónak befektetni, vagyis betársult a konzorciumba.

– Szerintem klassz lesz – mondta Kissy este, amikor a csapat szokás szerint összegyűlt a felületen, és már megcsodálták Nanoegeret megint. Mindennap legalább egyszer elgyönyörködtek benne. Ő nem viszonozta, aludt. – Ez egészen más műfaj, a

munkamódszer is más, minden más. Mint az ementáli és a camembert.

Az egérkék nagy figyelemmel hallgatták. Egy sem akadt közöttük, aki ne lett volna tisztában a legkülönbözőbb sajtféleségek összes tulajdonságával. Mindent tudtak, amit sajtokról tudni lehet.

Elmesélt mindent az első napi forgatásról. Azért csináltak olyan felvételeket is, amik talán be is kerülnek majd a filmbe, a lányok otthoni tevékenykedéséről, több átváltással, hogy mindenki kapjon szót. Volt olyan jelenet, amikor Annabelle kezdett, aztán előjött Mise, persze ramazurit csinált, őrjöngött Cindyvel. Akárcsak a könyvben, itt is Cindy volt a nyomjelző, aki tud beszélni Véróval, Melanie-val és Mise-szel is, Annabelle-lel nem, de lát és hall mindig, bármelyiküknél van az irányítás.

Volt egy olyan jelenetük, ahol Mise félrelöki Annabelle-t és előbújik, dührohamot kap, és Cindy próbál a lelkére beszélni. Ez úgy lesz, hogy Cindy nem látható, mert ő nem bújik elő, Mise csak a hangját hallja a fejében, ezért először felvették Mise részét képpel-hanggal, és Cindy szövegét Franco mondta fel, az időzítés miatt. Aztán a jelenetet kitették a másik szobában egy képernyőre, hang nélkül, és Kissy rászinkronizálta Mise hangját, még nem igaziból, ahhoz szinkronstúdiót fognak használni, de ki kellett próbálni, hiszen még soha nem szinkronizált. Jó párszor újra kellett kezdeni, de egész jól ment. Aztán visszamentek az elejére, és fölmondta Cindyt is. És végül leültek és végignézték az egészet.

– Ez egész jó – mosolygott Franco a maga száraz mosolyával. – A szinkront majd megcsináljuk rendesen, de a jelenet egyáltalán nem rossz. Még nem az a színvonal, amit várok, de maga még nagyon is formálható.

– Hé, öregem – búgta Kissy Melanie-ként –, maga el se tudja képzelni, mennyire vágyom rá, hogy elkezdjen formálni.

Franco nevetett és hirtelen azt mondta: – Annabelle!

Kissy már nyitotta a száját a következő mondathoz, de most, anélkül hogy a száját becsukta volna, zavarttá vált az arca.

– Ööö… elnézést, hogy szóvá teszem, de nem válaszolt a kérdésemre.

– Melyikre? – lepődött meg Franco.

– Hogy megkaphatom-e a pincérnői állást. Nézze, tudja, hogy van ez. Szükségem van a pénzre.

A könyvbeli Sally is pincérnőként helyezkedik el, de igazából nem szorul rá a pénzre, tartásdíjat kap. De ő tíz évvel idősebb Kissynél, akinek nem állna jól a kétgyerekes elvált nő.

– Ja igen, Kissy, igaza van, Annabelle-lel legutóbb erről beszéltünk. Csak ennek már több órája.

– De azóta maga nem beszélt Annabelle-lel, tehát ez kiesett idő – bólintott Kissy.

Az egérkék teljesen el voltak bűvölve, és ezt ki is mondták.

– Fantasztikus ez az egész, egérke – mondta Pi. – Jól emlékszem, milyen voltál, amikor megismertelek. Alig hat éve… és most egy igazi, magabiztos felnőtt színésznő vagy.

Kissy elővette a felület rajzeszközeit és rajzolt magának a videóra piros vonallal két nagy nyilat, ami a hajpántja füleire mutatott.

– No igen – derült Pi –, természetesen kisegér is.

Valójában akármilyen csodadolgokat mesélt a forgatásról, ez volt a legnehezebb feladat, amit eddigi életében csinált. Egy shindyt elkapni, akár azt az ügyvédet, akit meg kellett késelnie, közben ügyvédvicceket mesélni neki, és aztán kiderült, hogy pincér – semmiség. Farkasszemet nézni egy szál magában egy macskával a tököüres villában, ahonnan begyűjtötte a levágott kezet – a bátor kisegérnek nem probléma. Az előző forgatások se jelentettek gondot… Martine, a bűnözőket leleplező színészpalánta, Julie, a Sophie Marceau-reinkarnáció és Rocker, a maffiával harcoló prostituált – jó játék volt mind a három, de nem nehezebb, mint lilára verni azt az eszement pofát, aki beültette az autójába Françoise-t.

Ez az igazán nehéz feladat. Francónak nem elég az a kis játszadozás, amit az első három filmben csinált, neki ide komoly, igazi jellemábrázolás kell… öt. Hogy ezt honnan fogja szedni… azt nemigen tudta. Viszont cserében ez lehet az a szerep… illetve az az öt, amelyikről megjegyzik, amelyikért még valami díjat is kaphat, hiszen fantasztikus alakítást fog nyújtani egy szenzációs filmdrámában. Erről Franco gondoskodik, mert ő csak a tökéletessel elégszik meg.

– Lassacskán, egérke – mondta Niala is –, el kell gondolkodnod a jövőről.
– Shindyt fogni – vágta rá.
– Ezen kívül is. Ez egy komoly film, és a másik hárommal együtt ismert színésznőt csinálhat belőled.
Kissy pontosan ezen tűnődött mostanában elég sokat. Nem könnyű pálya, az biztos. Sok munka, sok lemondás… ha tényleg sztár lenne belőle, az az egész jövőjét meghatározza. Egyszer azért majd gyerekeket is akar, és akkor választania kell a karrier és a család között. Nem, az nem kérdés, hogy a családot fogja választani, ő egy kisegér, neki eddig is a család volt az első, ezután is így lesz. De akkor évekre kiesik a filmezésből, és ki tudja, visszakerülhet-e még.
Aztán a problémája megoldódott, azáltal, hogy egyik este belenézett Vanessa nyugodt tekintetébe a képernyőn. Igen, tudja már, mit kell tennie. Eljátssza ezt az öt lányt, és eljátszik minden jó szerepet, amit csak kap. Ha pedig egy nap úgy döntenek Martinnel, hogy akarnak egy alomra való kisegeret, akkor felhagy a filmezéssel, amíg azok elég nagyok nem lesznek. És ha utána nem kell majd a rendezőknek, hát akkor nem kell. Akkor majd a családdal foglalkozik és kigondol valamit, a rendezők meg hozzanak maguknak laboratóriumi egeret.

Más nagy eltérés is volt Jean-Jacques lezser rendezési stílusától. Franco a stábot és az összes fontosabb szereplőt összehívta a lányok lakásába:
Thomas Constantin (dr. Robert Lanviers, pszichiáter)
Jérôme Darcy (Michel, Annabelle fiúja)
Pierre Da Silva (Louis, Cindy fiúja)
Antoine Rainaud (Antoine, Véro fiúja)
Paul Jalard (Philippe, Melanie fiúja)
Annette Beaumarchais (Margot, pszichiáterasszisztens)
André Lafleur (André, Cindy munkaadója)
Kissy Chaton (Annabelle)
Kissy Chaton (Cindy)
Kissy Chaton (Véro)
Kissy Chaton (Melanie)
Kissy Chaton (Mise)

– És öt ülőhelyet is kérsz? – tudakolta Jo, a díszletmunkás, egy Kissynél alig idősebb lány szőke hajzuhataggal.

– Még szép! Nekem mindenből öt jár, mert belőlem öt van. Ettől ötször olyan okos, ötször olyan szép és ötször olyan szexi vagyok, mint ti.

Nevettek. Ez idézet volt az eredeti könyvből és a forgatókönyvből. Aztán Jo és Gilles hozott még négy széket, letették őket sorban Kissy háta mögé, ő hátrasandított, végignézett a székeken és jóváhagyólag bólintott.

Az értekezlet sokáig tartott, négy óra hosszat, de rengeteg mindent megbeszéltek. Művészi koncepciókat, hogy hogyan fogják játszani és rendezni a filmet, hogy lesz megszerkesztve – a vágó is ott volt, Henriette Séchan, Franco unokatestvére –, Yvette kameraállásait is megtervezték, előbb itt a lakásban, aztán a pszichiáter rendelőjében, amit a szemközti lakásban rendeztek be, bár Kissy egy egészen másik utcában fog majd becsöngetni az orvoshoz. A díszlettervezőnek, Monique Rosinenak is volt dolga, egy csomó átalakítást találtak ki a lakás berendezésén, apróbb változtatásokat, egy vázát máshova, egy fiókos szekrényke útban lesz a kamerának… aztán emiatt láncreakció-szerűen a szoba egyik felét át kellett rendezni, a díszletmunkások zokszó nélkül cipelték a bútorokat innen amoda, aztán amonnan megint máshová, míg végül kialakult a szoba végleges rendje. Mindenhol egész szobában forgatnak, nem úgy, mint egyes sitcomokban, hogy a szobának csak a fele van megépítve, és a másik fele stúdió vagy egy másik helyszín. Itt nem, a kamera körbejárhatja Kissyt, Kissyt, Kissyt, Kissyt vagy Kissyt. Elő is fog fordulni, lesz egy olyan effektjük, hogy a személyiségváltásoknál a kamera csinál egy negyedkört Kissy körül, végig őrá összpontosítva, és amikor többszörös váltás történik, akkor félkört ír le, aminek az elején is profilból veszi és a végén is, de a másik irányból.

De legfőképpen színészi megoldásokról beszéltek.

– Nagyon egyszerű a célkitűzésem – tekintett végig Franco a társaságon. – Azok kedvéért, akik először dolgoznak velem, elmondom, hogy mindig ugyanaz a cél vezet, és ezt rögtön a legelején mindig közlöm is a csapatommal. Olyan filmet akarok csinálni, amire emlékeznek az emberek. Nem érdekel, hogy kapok-e díjat Cannes-ban vagy Hollywoodban; mindkét helyen

kaptam már, de ez nem változtatott semmit a munkámon. Olyan filmet akarok csinálni, amit lehet, hogy milliók néznek meg, lehet, hogy csak ezrek, ez mindegy, de azok emlékezzenek rá, gyakoroljon hatást rájuk. Olyat, amit évtizedek múlva is elővesznek és megnéznek, és nem érdekel, ha csak egy kisszámú vájtfülű filmmániákus – de nézzék meg.

Kissy érezte, hogy valaki nagyot nyel bent a torkában. Ez azt jelenti, hogy az ő játékát is meg fogják nézni évtizedek múlva. És az ő vállán van a felelősség, hogy ezt megvalósítsa. Azokon a vállakon, amik eddig nem cipeltek nagyobb súlyt egy-két kiló hűtőszekrényből csórt sajtnál.

– Narráció is lesz – mesélte Kissy, közben odaadóan kavargatva a mártást. – Mint a könyvben, Cindy mint nyomjelző meséli el ötünk gondolatait.

– Figyelj csak, egérke – szólalt meg Maverick –, a könyv elején van az a jelenet, amikor Vérót meg akarják erőszakolni. Azt hogy veszitek föl?

Persze a forgatókönyvre gondolt, már az egész alapítvány olvasta. A jelenet azzal végződik, hogy Véro átadja Mise-nek, akinek szörnyű ereje van, és félholtra veri a három férfit.

– Igen, ez gond, egérke – ismerte el Kissy. – Erről még nem beszéltünk, de arra gondoltam, hogy kaszkadőrök helyett kérünk a börtönből elítélt erőszaktevőket. Azokért nem kár.

Maverick csettintett a nyelvével.

Kissy is csettintett a nyelvével.

Az összes kisegér csettintett a nyelvével.

– Igen, a gondolat jó – harsant séfjük a jól ismert hanghordozással –, de nem látom be, hogy ötletelés közben miért ne mozoghatna a mancsocskátok!

Az egérkék gyorsan visszahajoltak a keverőtálak, vágódeszkák, tepsik fölé. Megint besegítős napjuk volt, mert a panzió elvállalta egy esküvő megrendezését, szolid rendezvény húsz vendéggel, az ételsor sem bonyolult, megoldják. Átjött Rainier, a Sylvie étterem fiatal, agilis séfje, de ő is eleve úgy, hogy csak másodhegedűs lesz Vanessa mellett, akit jól ismert, dolgoztak is már együtt, ha nem is ekkora vacsorán.

– Jól van, adjunktus úr – ez Rainier-t jelentette –, nagyon szépen haladunk, rátérhetünk a desszertre. Kérek egypár állatkát

ehhez az asztalhoz, de mestercukrászok legyenek ám, nagy fülekkel, mert megnézem!

– Igen, séf – felelték az egérkék engedelmesen, és mentek csinálni a desszertet, amiről egyelőre csak a vezetőség tudta, hogy mi lesz.

– Ketrec – mondta Maverick hirtelen, minden előzmény nélkül, amikor a csapat már asztalnál ült és jobbára csak a rágcsálás hallatszott. – Kissy miatt kell egy jó nagy ketrec.

Kissy pislogott, de mivel ez nem segített, megpróbálta még egyszer.

– Nem harapok, egérke – mondta végül a harmadik pislogás helyett.

– Nem te kerülsz bele. De ha shindyt ejtünk el, neked alig van esélyed játszani vele, mert gyakorlatilag állandóan ötlánykodsz. El kell tennünk neked későbbre.

– Á, értem. Köszönöm, egérke, ne aggaszd magad. Ha elkaptok egy shindyt, nyugodtan készítsétek el ugyanúgy, ahogy a többit. Én elleszek a játékkal, mármint a kamera előtt.

– De te már öt – közölte Elke. – Ötből belőle egy vagy kettő jöhet velünk megvadászni shindyet, közben többiek Kissy filmeződik. Ez egyszerű.

– Sajnos nem lehet, egérke, a rendező azt akarja, hogy mind az öten ott legyek, amikor forgatunk.

– Ó – mondta a zseb, és gondolkodás nélkül folytatta. – Akkor is megvan oldás. Elfogjuk shindyet és elviszünk neked filmezési helyszínbe, hogy ne kimaradd játékt.

Kissy sóhajtott, részben azért is, mert a játékról eszébe jutottak a régi szép idők, amikor a shindy finom, omlós orrába csapódott az ökle… de inkább Elke miatt sóhajtott.

– Nem lehet, egérke, senki nem jöhet oda, aki nincs benne a forgatókönyvben, és nagyon költséges lenne utólag beleírni.

Most Elke sóhajthatott.

– A legnehezebb jelenettel fogjuk kezdeni – mesélte Kissy már kint a kertben a mindenfelől meredező egér- és kutyafüleknek –, a szeánsszal a pszichiáternél. A doktor leülteti Annabelle-t egy székre, és félkörben elhelyez négy nagy tükröt. Ezekben jelennek meg a többi személyiségei, és beszélget velük. Mind

másképpen néz ki, mert Annabelle nem a valóságot látja, hanem amilyennek ő elképzeli a személyiségeit. Az egészet ötször fogjuk fölvenni. Először mint Annabelle ülök le a székre, végigszövegelek mindent, akár Annabelle beszél éppen, akár valaki más, hiszen a tükörképek maguktól nem tudnak beszélni. Amikor ez kész, átvedlek az egyik személyiségévé. Másik ruha, paróka, smink. Így visszaülök a székbe és végigcsinálom az egészet megint, a tükrök fölött lesz egy nagy monitor, amin látom magam mint Annabelle-t, és most egészen másképpen kell viselkednem, beszélnem, de ugyanúgy kell mozognom és ugyanazt kell mondanom. A kamera látja azt a tükröt, amelyikben az a személyiség megjelenik, a kép többi része nem számít. És úgy lesz összevágva, hogy mindegyik tükörben egész idő alatt az a kép látszik, amit a kamera akkor látott a tükörben, amikor az a lány voltam. A széken viszont végig Annabelle-t fogják látni. Hű, egérkék, cin-cin, ezt még elmondani is fárasztó, végigcsinálni még rosszabb lesz. Franco azt mondja, Annabelle könnyű, de az, hogy a tükörképekkel minden fejmozdulatot pontosan leutánozzunk, nagyon kemény munka lesz, örül, ha egy nap egy személyiséggel el tudunk készülni. Mise nem jön el, úgyhogy négyszer kell végigvinni.

– Szóval most már élesben megy – mondta Angélique halkan, mert Gabrielle már elaludt az ölében. Még mindig ugyanolyan kicsi volt a füle.

– Igen. Eddig gyakoroltunk, kísérleteztünk, hogy s mint lenne jó, de amit eddig forgattunk, abból alig tartunk meg valamit.

A technika egyszerű volt. Nimby lerakott négy telefont két székre, könyveknek támasztva, így kicsit más-más irányból látták Kissyt; ő pedig elindult a székek felé mint Annabelle, megbotlott, és ahogy előrehajolt, átváltozott Cindyvé. Aztán lassítva játszották vissza egy nagy képernyőn. Legalább tízszer, mert Kissy sehogy sem volt vele megelégedve.

– Francónak se fog tetszeni – jelentette ki. – Ez a képsor lassítottban megy a filmen, hogy látsszon az átváltás. Tökéletesnek kell lennie.

Úgyhogy gyakorolta tovább, amíg el nem jutott arra a pillanatra, amikor azt mondta: most jó! Elismételte még néhányszor.

– Rendben – mondta. – Akkor most lássunk valami mást.
– Pizza? – javasolta Molly.
– Shindy? – kínálta Maverick.
– Ugyan, egérkék. Gyakorlat! Amikor shindyt verni tanultunk, állandóan gyakoroltuk a verekedést. Meg a morzét meg minden egyebet. Nekem most az öt lányt kell gyakorolnom.
– Azért annak a verekedésnek lenne még mit adni, egérke – jegyezte meg Vanessa némi éllel.
– A kondim tökéletes – vágott vissza Kissy –, akármikor földhöz vágom a shindyt.
– Mekkorát? – kérdezte François.
– Akármekkorát!
– Százkilósat?
– Százkilósat is!
– Akkor is, ha két méter magas?
– Akkor is!
– Akkor is, ha szeret horgászni?
– Akk… mi van, egérke?
François válaszul fölmutatta a telefonját. Egymillió kisegér rohant egymás hegyén-hátán a szoba közepére, hogy megcsodálják a shindyt. De nem azt látták, csak egy halom szöveget. Leolvasták az adatbázisbeli azonosítót, és gyorsan benyomkodták a telefonjukon.
– Mindenkinek hátra van már csapva a füle? – tudakolta Vanessa, elmélyülten tanulmányozva a képernyőt.
– Mindenkinek – felelte Martin.
– Mindenkinek – visszhangozta Maverick.
– Mindenkinek – bólintott Françoise.
– Mindenkinek – mondta Nique.
Kissynek már nem is kellett szólnia.
– Mindenkinek – bökte ki abban a pillanatban.
A shindy arról adott hírt, hogy egy hatéves ikerpár – fiú és lány – a kiszemelt áldozata, ő csemegének nevezte őket. Egyszerű módszerrel cserkészte be őket: munkát vállalt az anyjuknál, nem mondta meg, mit, de valószínűleg valami alkalmi szerelési feladatot, de hosszadalmasabbat. Ebből aztán bébiszitterkedés lesz, hiszen imádja a gyerekeket – naná hogy –, és onnantól szabad a pálya.

– Itt is van – mondta Nimby olyan hangon, mint aki éppen ajtót készül nyitni a shindynek, és kitett a nagy tévére egy térképrészletet. – Draguignanból netezik, egy helyes kicsi zsákutcából. Avenue John Kennedy. A házszámot nem tudom kideríteni, de nincsen sok ház, és úgyse fog egynél többől kijönni egy kétméteres mackó horgászbottal a kezében.

– Másfél óra alatt ott vagyunk – bólintott Pi.

– Jó – mondta Kissy –, és ott mit csinálunk?

– Elkapjuk a shindyt – vágta rá több ezer kisegér.

– Igen, de nem így értettem. Konkrétabban.

– Majd ott kitaláljuk – vont vállat Vanessa.

Kissy végighajtott a tengerparton, a Promon természetesen, és a reptérnél ment föl a La Provençale-ra, ami Le Muy-ig fogja vinni. Vállalta az akciót, ennyire nem kell kapkodnia a gyakorlással, és különben is, ő színésznőnek is kisegér marad. Aztán kisorsolták sofőrnek. A kontingenst is sorsolták, mert csak tizenegy helyük van a mikrobuszban; a buszkölcsönző cég nem tudott ilyen gyorsan kocsit adni, és nem akartak várni, inkább a csapat fele lemondott a személyes jelenlétről. Sorsoltak. Egy sofőrt és tíz harcost.

– Ahol egy egér ott van, az egész alapítvány ott van – jelentette ki Maverick, és hozzátette: – Egy hellyel kevesebbet sorsolj, Nimby. Elkének okvetlenül ott kell lennie, hogy kabarét csináljon az egészből.

– Elkének? – érkezett a cincogás a nappali túlsó sarkából. – Elke csinálja neked kabarétot bárhol, ott is, itthon is, egérkefészekit. De bárki másegér is. Jön shindy fölfegyvereskedődve, jön kisegér, megszólódik, shindy röhög, kisegér üt, shindy sikít és összecsuk, de közben röhögődik tovább. Legjobbakat mondja például Vanessa meg Kissy.

– Nem, egerentyű, annak az egérnek igaza van – mondta Nimby vigyorogva –, tehát egy sofőr és kilenc harcos. Neked menni kell.

Sorsoltak, és Kissy lett a sofőr. Le Muy-nél letért a D1555-ösre, az elvitte Draguignanig és be a város közepébe, ahol egy téren áttért egy másik főutcára, és csakhamar leparkolt egy mellékutcában a főúttól jobbra. Mivelhogy a shindy a főúttól balra lakik. A csapat kiugrált a kocsiból és fölszerelkezett, Jer-

ry-hátizsákok, helikopterek, és mint megbeszélték, egy görkorcsolyás lány és fiú, akik mindenekelőtt arra korcsolyáznak. Molly és François.

– Jól van, egérkék – nézett Elke a kerekeken gyorsan távolodó testvérek után –, kicsi vörös nordnémet zsebegérke tudta ám, hogy nem fogja ez menni, és most már ti is rájösztik. Autók, fák, arról garázskák, sovány, mögötte házikák. Ebből hogyan nektek kabarétot?

– Sövény! – hahotázott az alapítvány. – Nem sovány!

– Lehet úgy is. No jó. Harci egércsapat készen, kivéve Kissy.

– Én miért ne lennék készen? – pillantott rá Kissy meglepve a kocsi mellől.

– Nincs rajtad fülkék.

Kissy gyorsan visszatette a füleit. Útközben viselte persze, csak kiszállás után megigazította a haját.

– Kösz. Mi a helyzet?

Ezt már a görkorisoknak mondta, akik ekkor keltek át a főúton és egy kis utcácskán haladtak tovább, innen nyílt a zsákutca, ahol a shindy lakott. Pillanatok alatt ott voltak és tettek egy kört a zsákutca végén.

– Csend és nyugalom – jelentette Molly. – Ha mindegyik házba becsöngetek és megkérdezem, itt lakik-e Alfahím, az jó?

– Nem!!! – vágta rá a Jerry egy egérként.

– Ki se ejtsd ezt a szót – rótta meg Vanessa. – Keringjetek ott egy kicsit, amíg agyalunk.

– Negatív – felelte Nimby, aki a kocsi nyitott tolóajtajában ült egy táblagéppel. – Már nem agyalunk, tudjuk, hogy nincs otthon. Félórája elment a nőhöz. Az egyik kolléga kért tőle képet a gyerekekről.

– És kapott?

– Nem. Viszont válaszolt rá, hogy azt inkább nem, bocs. És nem mobilnetet használ, hanem az ottani wifiről lépett be, tehát megvan az az IP-cím is, iiiigen, ez az! Avenue Émile Thomas. Ez pedig… itt van egy macskakergetésnyire, görkorit föl és megyünk, ti pedig vissza se gyertek, egérkék, menjetek tovább!

– Vettük – cincogta François, a kocsinál maradt egerek pedig egymás háta mögé rohantak, kioldották a hátizsákra csatolt görkorikat, fölcsatolták és futo… húsz métert, aztán szép türelmesen megvárták, amíg egy pótkocsis teherautó kitolat az utcá-

ból, a lapos egerek miatt, akiket nem szerettek volna csináltatni magukból. De akkor már száguld… huszonöt métert, és várakozhattak megint, a piros lámpánál. Aztán átszaladtak a főúton és végre csattoghatott a fülük. Végig az utcácskán, ahonnan a shindy utcája nyílt, első sarkon balra, második sarkon jobbra, és végig egy hosszú, kanyargós utcán. Fél kilométer se volt az egész, és megtalálták a Lavanant egereket, akik egy ház előtt álltak és nagy figyelemmel szemléltek valamit egy faágon, nem sokkal a fejük fölött.

– Mit találtatok, egérkék? – fékezett előttük Kissy.

– Semmit, egérke – felelte Molly.

– De mi van a fán? – vizslatta ő az ágat.

– Mondom, hogy semmi! De nem fogunk odaállni a kapujuk elé és bámulni befelé, nem igaz?

– De, ez igaz. Melyik kapu?

– Ha Nimbyre nézel, éppen az ő háta mögött fogod látni, a sötétpiros kapu. Fix, hogy az az. Ott a kocsi, pont kifelé néz a platója, ezek éppen tapétáznak.

– Hát, esélyes – mondta Niala a fülükben. – Az IP-cím alapján négy ház jöhet szóba, a piros kapus, a mellette levő távolodó irányban, ahol a nagy tuja van a kapu mögött, és a felőletek levő oldalon a következő meg az azután következő ház.

Kissy követte a többiek példáját, levette a korcsolyáját, eltették őket. Maverick telefont és bogarat kapott elő a zsebéből, földobta a gépet a levegőbe, és már el is húzott a gyanús ház felé. Azaz nem, figyelte meg Kissy.

– Nagy ívben, hátulról közelítem meg a házat – közölte a pilóta –, látnom kell egy nagydarab tapétázót és két hatéves ikret. Esetleg a nőt is… hopp, a nő meg is van.

Igen, az egyik nyitott ablak mögött látták elmenni a nőt.

– Jól van, egérke – bólintott Kissy –, repüld körbe a házat és *óvatosan* kukucskálj be az ablakokon, nehogy egy gardróbszekrény fogságában kössünk ki.

A bogár sorra járta az emeleti ablakokat. Odabent szemlátomást valóban tapétáztak vagy festettek, a bútorok össze voltak húzva a szobák közepére, minden beborítva műanyag fóliával, létrák, vödrök szanaszét. Aztán láttak egy lányt.

– Egy lány – mondta legalább három tucat kisegér egyszerre.

– De ez nem hatéves – állapította meg a pilóta. – Legalább húsz.
– Bébiszitter, rokon, akárki – vont vállat Kissy. – Az ikrek a perdöntők. Ha itt vannak, jó helyen járunk.
Maverick megpördült a bogárral és elindult visszafelé, letelőben volt az öt perc, amit a bogarak a levegőben tölthettek. Közben egy különítmény már előszedett új bogarakat, s ahogy az elsőt Nimby leemelte a levegőből, Maverick már átvette a következő irányítását.
– Nini – mondta megint a több tucat kisegér. Az egyik földszinti szobában megtalálták a shindyt. Magas, nagydarab, borostás muki, fehér trikóban, éppen lemászott a létráról és arrébb rakott egy-két tárgyat, azt nem látták, hogy miket. Aztán fölemelt egy sörösüveget és húzott belőle.
– Eddig jó – mondta Nimby. – Ne menj tovább, egérke, keress megfigyelőpontot.
– Vettem – felelte Maverick, és a bogár őrült tempóban kivágódott a kertbe, lecsüccsent egy vastag faágra és kikapcsolta rotorjait.
– Jó, akkor egy bogár figyeli ezt a szobát – nyugtázta Niala –, itthon kitettük egy képernyőre, jelzünk, ha lát valamit. Keressétek meg a gyerekeket.
– Negatív – csattant föl Vanessa. – Várjatok az új bogárral, kijönnek a kertbe.
Szabad szemmel látták meg a kis társaságot. A nő, a lány… és igen, a két kisgyerek. A fiú pántos, kék nadrágban, a kislány fehér pólóban és rózsaszín szoknyában. Láttak egy nagyfiút is. Ez nyitotta ki a kaput.
– Macskaveszély! – szisszent föl Vanessa. Fölkapkodták a bogarakat, pillanatok alatt zsebre rakták őket, és elindultak visszafelé az utcán.
– Adjatok egy bogarat – kérte Maverick –, lerakom a házzal szemben.
– Jön – szólt Molly, és Kissy is odakapcsolta a telefonját. A bogár felröppent a szemközti ház tetejére, onnan figyelte, ahogy a nő meg a nagylány beszáll egy kocsiba, amit eddig nem is láttak, a szomszéd ház takarásában volt, és kihajtanak a kapun.

– Laza csoportot alkotunk, kirándulók vagyunk – mondta Vanessa.

A kocsi kigördült, a nagyfiú becsukta a kaput és beszállt a kocsiba ő is. A gyerekek integettek utánuk, s a kocsi másodpercek múlva elhajtott az alapítványi egérkülönítmény mellett.

– Okk-ké – mondta Vanessa. Megvárták, amíg a kocsi eltűnik a kanyarban, és visszafordultak. – Tehát annyit tudunk, hogy a cica meg a két gyerek bent van a házban.

– Bogárkákká rakjuk körbele házt – javasolta Elke. – Néznek be összes ablakokt, és várjamunk.

– Bázis hívja különítményt – szólalt meg Pi a fülhallgatóikban.

– Tiszta a vétel, bázis – felelte Jennifer.

– Az emberünk online van, küldött egy rövid választ.

– Pozitív – felelte Maverick. – Telefon van a kezében.

– És nevet – tette hozzá Elke. – Szájával. Írt valami nevetőst?

– Ő nem, de a shindyk poénkodnak éppen.

Letáboroztak két házzal távolabb, ugyanazon az oldalon, ahol a célpont volt, így nem láthatják őket, csak ha kijönnek az utcára. Molly, François, Elke, Jennifer, Christian és Artu telefont ragadott, s mindenféle irányokba szétszóródó bogárfelhő száguldott a ház felé. Gyorsan kerestek maguknak megfigyelőállásokat. Közben Yvonne helikósdobozokat nyitogatott.

– Discovery és Enterprise startra kész – jelentette.

– Várjuk öt percekig – mondta Elke.

– Miért pont? – tudakolta Kissy.

– Gyerekek szereti társaságt. Bemegyik shindyhez egy-két perc hamar. Shindy kell nem sok idő, hogy lehúzni bugyit, főleg ha volt már nem első sörike.

A gyerekek tényleg hamar bementek a shindyhez, aki jól eldumált velük, de egyelőre semmi szexszel kapcsolatosat nem hozott szóba. A szobának két átellenes falán is volt ablak, mindkettő nyitva, hogy száradjon a festés, és egy-egy bogár lapult mindkettő fölött a keskeny peremen, rajtuk apró mikrofonnal. Így, hogy csak a mikrofon működött, elég sokáig bírta az elem.

– Jól van, egérkék – mondta Elke –, és most? Shindy nem mondja szext. Már öt perceket odabent vannak egyedül, és

mégsemis. Kicsi vörös nordnémet zsebike nem volt igaza. Egy dologot lehet tenni csak.

Az egerek érdeklődéssel hallgatták, jól tudva, hogy valami falrengető hülyeséget fog mondani.

– Bemegyünk és mondjuk szext shindy helyett.

Nevettek.

– Másfél óra utaztuk shindy miatt! – csattant föl a zseb. – Lesz megint másfél óra hazamenjük! Nem éri rá alapítvány egész délután itt ülődik és várja! Kissy, Kissy, Kissy, Kissy és Kissy kell gyakorolja lányoki szerept, Vanessa tervezte klassz vacsora sütődi csapatnak, Angélique táplálkozóditani Nanókának muszáj!

– Angélique itt sincs – dünnyögték többen is, de a zsebet ez nem érdekelte, ahogy semmi sem, ha rájött a harcolhatnék.

– És még sőtebb kell shindy orra laposra! Alapítvány lemarad évbeli termelési statisztikában, ha nem elfogja elegendő shindyet.

Ilyen statisztikájuk nem volt ugyan, de kétségtelenül jól hangzott.

– Csendet! – szólalt meg Nimby hirtelen, és Elke azonnal elhallgatott. Szeleburdi, de fegyelmezett.

– Amúgy is ideje némi szünetnek – mondta ekkor a shindy. – Így hasznosan tölthetjük.

Hallatszott, hogy vigyorog.

– Nem gond, ha még nem értitek. De élvezni fogjuk mindhárman.

Az alapítvány egy egérként ugrott talpra, és már rohantak is. A fejük fölött száguldott a Discovery és az Enterprise dübörgő motorokkal, Yvonne és Nimby helyben maradt és padlóig nyomta a botkormányokat. Amikor az egerek megálltak a kapunál – a start után négy másodperccel –, már hallották a shindy üvöltözését a fülhallgatójukban; addig nem lehetett, túlságosan csattogott a fülük.

– Mi a frász ez?! Mik ezek?! Mibe húztatok bele, kis rohadékok?!

Kissy és Vanessa rúgta be a kaput, nem volt túl erős, és már bent is voltak. Aztán a házban, és egy pillanat múlva több ezer kisegér robbant a szobába, ahol a shindy ordított a helikókkal.

– Ne mozdulj! Kezeket tarkóra! Állj a falhoz! Gyerünk, igyekezz! Azt mondtam, kezeket tarkóra!

Jennifer és Molly átterelte a halálra rémített, bőgő gyerekeket a másik szobába és nekilátott megvigasztalni őket, a többiek pedig a shindyt leckéztették.

– Hitted komolynak, hogy szexezheted két hatévessel? – korholta Elke. – És ha mi nem jövünk, csak anyu? Mit mondod neki?

– Hé – felelte a shindy; mindkét kezét fölemelve állt a kilenc Nimbusz csöve előtt, de nem tette a kezét tarkóra, és nem is állt a falhoz. – Hé, hé, hé! Lassítsunk már! Honnan veszitek, hogy én ilyesmit akartam velük csinálni? Én azért vagyok itt, hogy kifessem a házat.

Ámbár a Nimbuszoknak változatlanul nem volt csövük.

– Biztos, hogy eszedben sem volt ilyesmi? – tudakolta Kissy.

– Persze hogy biztos, minek néztek ti engem?

– Richard Lartigau-nak nézünk téged – közölte Niala, de ezt a shindy nem hallhatta, ezért Kissy elismételte.

– Igen, így hívnak. Na és?

– Kétszer ültél szexuális bűncselekményért – mondta Kissy hűségesen Niala után.

– A rohadt életbe, és akkor mi van?! Ha egyszer leültem, amit kellett, mit akartok még? A sértettek felnőttek voltak, ezek meg gyerekek, a bíró soha nem mondott olyat, hogy ne maradhatnék kettesben gyerekekkel!

– Elhiszem – bólintott Kissy jóindulatú mosollyal, amire a shindy elkezdte leengedni a karját, de megállt a mozdulattal.

– Akkor letehetem a karomat?

– Már csak egyetlen kérdés – szólalt meg Maverick, és Kissy sajnálta, hogy a kislányon nincs gyűrött ballonkabát. Volt viszont egy telefonja, amit elővett, elrakva a csúzlit, és olvasni kezdett róla. – „Most indulok hozzájuk melózni, és meg van dumálva, hogy az anyjuk meg elmegy hazulról, én vigyázok a kicsikre. Amit Calabax írt, azt úgy nagyjából meg akarom velük csinálni, kivéve a fotózást, bocs. Nemcsak mert rizikós, hanem hát mással lesz a kezem elfoglalva. A kiscsajnak egyébként hupikék törpike van az egyik bugyiján, szenzációsan néz ki.” Kívánsz ehhez valami kommentárt fűzni?

– Ez… ez… mi közöm nekem ehhez?

– Szerinted semmi? Jó, az ügyész majd elmagyarázza. Lesz jelen számítástechnikai szakértő, aki elmondja, honnan lehet tudni, hogy ezt a te telefonodról írták, Alfahím.

A shindyt mintha megütötték volna a nickje hallatán. Szótlanul a tarkójára tette a kezét, a falhoz hátrált és odafordult felé.

– Charlie Charlie? – érdeklődött Maverick a bázistól.

– Pár perc – felelte Pi.

– Nem vagy ám jó bácsi és semmit szeretlek – közölte Elke a shindyvel. – Hatévesekkel? Hogy gondolsz erről? Ja, hova ment anyujuk?

– Bevásárolni – morogta a shindy.

– Megvan száma telefonbele neked?

A shindy bólintott. Elke odalépett hozzá.

– Melyik zsebjed?

– A jobb nadrágszáramon.

A zseb kivette a telefont, bekapcsolta.

– Aha. Kódja mi?

– A bal felső sarokból lefelé kétszer, jobbra egyszer, föl kétszer, jobbra egyszer, le kétszer.

– Kösz. Jó pedofil vagysz. Hogy van névje anyunak íródítva?

– Yvette Lacœur.

Elke kilibbent a kertbe, hogy a shindy ne hallja, de ők persze hallották a fülhallgatókban.

– Helló, madame Laköhr. Elke Schneider vagyok Jerry Alapítványból. Bocs, hogy nem beszélek jól franciát. Igen, Richard telefonjától beszélek, de ő most nem tudja jönni. Gyerekek jól vannak, semmi bántásuk nem lett, de Richard most le lesz tartózítva. Akarta molesztálni gyerekekt ugyanis. Nem sikerült neki ám, mert mi voltunk gyorsabbak… bitte? Ja, natürlich, das ist meine Muttersprache!

Puff neki. Az ezt követő szózuhatagból Kissy egy szót sem értett. A cica se gondolta volna, hogy a hölgy tud németül.

Ő előbb volt ott, mint a rendőrök, nyilván kirohant az üzletből, be a kocsiba és rálépett a pedálra. Először a gyerekeit találta meg, már ők is kint voltak a kertben, ölelte-csókolta őket, aztán bejött a szobába, ahol az egérkék még mindig sakkban tartották a shindyt.

– Richard… Richard, mi ez az őrültség?! Mit akartál művelni a gyerekeimmel?! Hogy képzelted?!

Nekiugrott és csépelni kezdte, az egerek szólni akartak, hogy nem jó ötlet, de a shindy nem próbálta túszul ejteni. Végül is minek tette volna? Fél méterrel magasabb volt nála, ha maga elé tartja mint eleven pajzsot, az egerek nem tudnak lőni nevettükben. Viszont megállítani sem próbálták a nőt. Minek? Legrosszabb esetben nem rúgja tökön.

De.

– Madame nem beszélje jól németült, de érti minden és tud autóvezetje nagyon gyorsan – hadarta Elke, és kanalazott a fagyijából. – Nagy butaság volt letámadszni gyerekekt, amikor kiírva már shindycsoport bele tervike.

– Ránk nem számított – nevetett Maverick. Neki már elfogyott a fagyija, úgyhogy kinyitotta az Enterprise dobozát, fölrakott egy szemüveget és felhúzta a gépet a magasba.

– Este nyolc jó lesz? – kérdezte Nimby, kezében a telefonjával. – Most öt múlt.

– Igen, szerintem jó – bólintott az egere. – A shindy félórája látott munkához a gyerekekkel, három-négy órát szórakozik, addig nem ér rá beszámolót írni.

Persze kiszedték a shindyből a jelszavát, már meg is változtatták, egy újabb fiók, amit ők ellenőriznek a shindyfórumban.

Kissy közben elővette a telefonját és rákapcsolta a helikóra. Az Enterprise már messze járt a fagyizótól, de ezt csak a koordinátákból lehetett tudni, mert a kép nem mondott semmit. Házak, utcák, autók, emberek. Maverick megcsodált egy templomot, körberepülte először fönt, aztán leereszkedett és megszemlélte a homlokzatot. S egy pillanat múlva tovaröppent megint.

– Jut eszembe – kukucskált Nimby Kissy képernyőjére. – Az, hogy mi bármelyik telefonon láthatjuk a helikók által fölvett képet, attól van, hogy a helik ugye mindent továbbítanak a szerverre. És persze a koordinátákkal együtt. No de mi soha nem törlünk le semmit – készülök is éppen egy új NAS-tárolót venni. Az összes korábbi felvételünk megvan. Nem nagy ügy csinálni egy olyan alkalmazást, ami kiteszi a felvételeket a térképre, és végignézhetjük, hogy hol jártak a helikók. A bázisa-

ink környékén, ahol rengeteget repültek, minden útvonal másik színt kaphat, illetve időskálán választhatjuk ki, hogy mikori felvételekre vagyunk kíváncsiak.

– Nézzétek – cincogta ekkor Maverick.

Nézték. Állatorvosi klinika. Az Enterprise leereszkedett egy nagy zöld tábla elé.

La Souris Verte – Clinique Vétérinaire.

Zöld Egér Állatorvosi Klinika.

Barna, szőke, vörös és fekete hajú egerek meghatottan nézték, és rezgett a fülük.

– Igen, ez el is dönti a kérdést – bólintott Nimby. – Valamelyik nap megcsinálom.

Hazafelé Jennifer vezetett, a szükséges óvatossággal, de nem ráérősen, mert majdnem hét óra lesz, mire hazaérnek és Vanessa beveheti magát a konyhába. Enni persze nem állnak meg. A mikró sütit is ígért nekik.

Kissy elnyújtózott az ülésben és a lányokra gondolt. A forgatás már elkezdődött, de több még a kérdőjel, mint a megválaszolt kérdés. Neki van az egész francia filmiparban a legnagyobb füle, de még fogalma sincs egy csomó mindenről, hogy hogyan fogja megoldani. Sajnos ez nehezebb, mint rátörni egy shindyre, mialatt gyerekeket próbál levetkőztetni, és falhoz állítani csúzival. Az könnyű. De hogyan csinál önmagából ötöt? Öt különbözőt? Nem akar aztán olyan kritikákat olvasni, hogy „sajnos az öt különböző karaktert nem igazán tudta megoldani, ámbár a füle tényleg szép nagy”. Az átváltások is nehezek lesznek, a kétórás filmben van vagy húsz, és a jellemformálás, hogy mind az öt igazán olyan legyen, amilyennek lennie kell… no meg az érzelmek a drámai kulcspontokon. Azokról fogalma sincsen, honnan szedi majd.

De hát valahogy majd csak összehozza. Franco és Yvette is bízik benne. A draguignani bevetésnek mindenesetre

VÉGE.

A forgatás még épp hogy elkezdődött.

TARTALOM

